ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

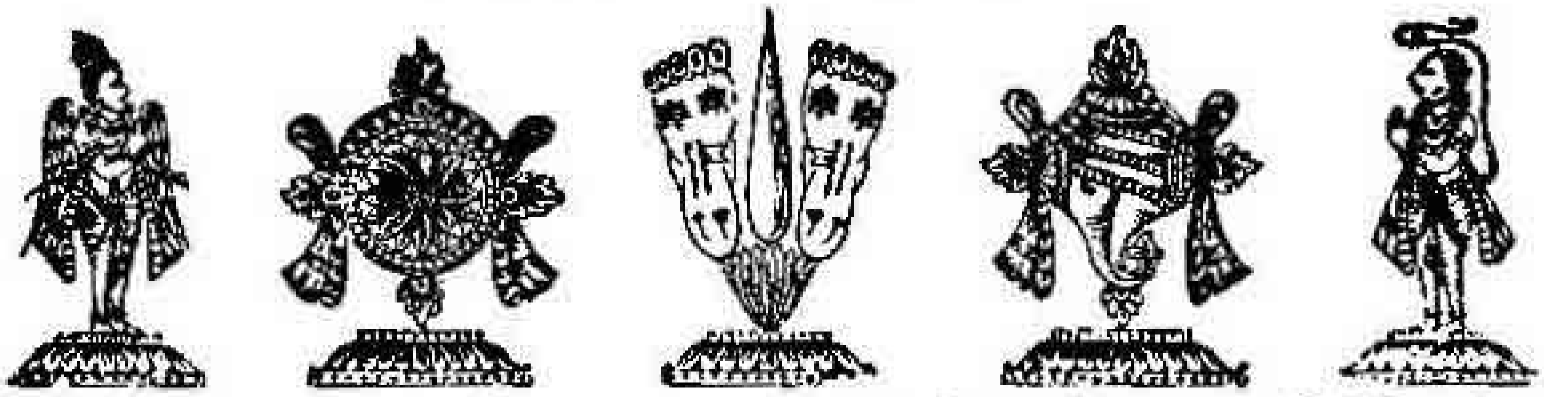

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த

திருவாய்மொழி மூலமும்

அதன் வ்யாக்2யானங்களான

ஆறாயிரப்படி, ஒன்பதினாயிரப்படி, பன்னீராயிரப்படி. இருபத்து நாலாயிரப்படி, ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படிகளும், ஈட்டிற்கு அடையவளைந்தான் — ஜீயர் அரும்பதவுரைகளும்

ப்ரமாணத்திரட்டும், த்ரமிடோ3பநிஷத் ஸங்க3தி, (வ்யாக்2யானத்துடன் கூடிய) த்3ரமிடோ3பநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளியும் த்3ரமிடோ3பநிஷத் ஸாரமும், (வ்யாக்2யானத்துடன் கூடிய) திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, தனியன் வ்யாக்யானங்கள் ஆகியவையும் அடங்கிய

பகவத் விஷயம்

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

[இரண்டாம் பாகம்]

மூன்றாம் பத்து (3—10) திருவாய்மொழிகள்

சே. கிருஷ்ணமாசார்யர் ஸ்வாமி பதிப்பு

முதலான பல பதிப்புகளைத் துணைகொண்டு பதிப்பித்தவர் :—

ஸ்ரீ கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமி (ஸுதர்சனர்)
(ஆசிரியர், "ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்")
மானேஜிங் டிரஸ்டி, ஸ்ரீஸுதர்சனர் டிரஸ்ட்
5, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-620 017.

(i) Published with financial assistance from the government of india. Dept. of Education, Vide sanction no, 8—10/93—LG cell dated 2—5—94.

(ii) Copyright Vests with Sri Sudarsanar Trust, Tiruchirapalli.

PRICE Rs. 145 விலை ரூ. 145

PRINTED BY LIBRA OFFSET PRINTERS.
89, Dwaraka Nagar, THANJAVUR-613 001.

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada
Released by Maaran's Dog ,Toronto ,Canada

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பதிப்பாசிரியரின் முன்னுரை

திருவாய்மொழி முழுவதையும் விளக்குவதற்காகவே ஏற்பட்டது அழகிய மணவாளப்பெருமாள்நாயனர் அருளிச்செய்த ஆசார்ய ஹ்ருதயம் என்னும் அத்புதக்ரந்தம். அதில் நாலாம் ப்ரகரணத்தில் முதல் பத்து சூர்ணைகள் முறையே பத்து பத்துக்களின் ஸாரத்தை அற்புதமாக விளக்குமவை. திருவாய்மொழிக்கு வக்த்ருவைலக்ஷண்யம், விஷயவைலக்ஷண்யம், ப்ரபந்தவைலக்ஷண்யம் ஆகிய முப்பெருமைகளும் பரிபூர்ணமாக உண்டு என விளக்கும் முதல் மூன்று ப்ரகரணங்களும் அப்பத்து சூர்ணைகளுக்கு முகவுரையாகவும், நாலாம் ப்ரகரணத்தின் மேல்சூர்ணைகள் முடிவுரையாகவும் அமைந்துள்ளன. ஒவ்வொரு பத்தும் நிறைவுறும்போது முகவுரையில் அந்தந்தச் சூர்ணைகளை அளித்து, மாமுனிகளின் வியாக்கியானத்தைப் பின்பற்றி அவற்றின் கருத்தைச் சுருக்கமாக விளக்க விழைகின்றேன். அம்முறையில், இப்பத்து சூர்ணைகளுக்கும் பூர்வபீடிகையாக மூன்றாவது ப்ரகரணத்தின் இறுதியில் அமைந்துள்ள இரு சூர்ணைகளையும், முதற்பத்தின் ஸாரத்தை விளக்கும் (4-1) சூர்ணையையும் விளக்குகிறேனிங்கு.

"பாட்டுக்கு க்ரியையும் பத்துக்குக் கருத்தும்போலே நூற்றுக்கு உபதேசப்பத்து" என்பது மூன்றாம் ப்ரகரணத்தில் 216-வது சூர்ணையாகும். இதன் கருத்து பின்வருமாறு:— ஒவ்வொரு பாசுரத்திலும் (வெளிப்படையாகவோ, மறைந்தோ நிற்கும்) க்ரியாபதமான (வினைமுற்றான) பதம் முக்கியமாயிருக்கும்; வினைமுற்று இல்லாவிடில் வாக்யம் நிறைவடையாதன்றே. அதுபோலே, ஒவ்வொரு பதிகத்திலும், அப்பதிகத்தின் கருத்தைத் தெளிவாகக் காட்டும் பாட்டு முக்கியமானதாயிருக்கும். உதாஹரணமாக முதற்பத்தில் ஐந்தாவது பதிகமான "வளவேழுல" கின் கருத்தான அபராதஸஹத்வத்தை வெளிப்படையாகக் காட்டும் "என் பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு" என்னும் தொடரைக் கொண்ட ஏழாவது பாசுரம் முக்கியமாயிருக்கும். (ஒவ்வொரு பதிகத்தின் வியாக்கியானங்களில் அப்பதிகத்தின் கருத்தை விளக்கும் உயிர்ப்பாட்டு எது என்பது காட்டப்பட்டுள்ளது.) அதுபோலே நூறு பாசுரங்கொண்ட ஒவ்வொரு பத்துக்கும், ஆழ்வார் பரோபதேசம் செய்வதாயமைந்த ஒரு பதிகம் முக்கியமாயிருக்கும்—என்பது இச்சூர்ணையின் கருத்து.

முதற்பத்தில்— வீடுமின் முற்றவும்
இரண்டாம்பத்தில்— கிளரொளியிளமை
மூன்றாம்பத்தில்— சொன்னால்விரோதம்
நாலாம்பத்தில்— ஒன்றுந்தேவு
அஞ்சாம்பத்தில்— பொலிக பொலிக

ஆறாம்பத்தில்— நல்குரவுஞ்செல்வும்
ஏழாம்பத்தில்— இன்பம்பயக்க
எட்டாம்பத்தில்— எல்லியுங்காலையும்
ஒன்பதாம்பத்தில்— மாலைநண்ணி
பத்தாம்பத்தில்— கண்ணன் கழலிணை

ஆகிய பதிகங்கள் பிறர்க்கு உபதேசம் செய்பவையாகையாலே, அந்தந்தப் பத்துக்களுக்கு அவை முக்கியமாயிருக்கும் என்றபடி. இனி, ஒவ்வொரு பத்திலும் எம்பெருமானுக்கு இன்ன இன்ன குணம் விளக்கப்படுகிறது என்பதையும், அந்த

குணத்தோடு கூடிய எம்பெருமான் ஒவ்வொரு பத்திலும் ஆழ்வாருக்கு இன்ன இன்ன பேற்றை உண்டாக்கினன் என்பதையும் விளக்குகின்றதாய், மூன்றாம் ப்ரகரணத்தின் இறுதிச் சூர்ணையாயிருப்பதான 218-வது சூர்ணை பின்வருமாறு:—

பரத்வ காரணத்வ வ்யாபகத்வ நியந்த்ருத்வ காருணிகத்வ ஶரண்யத்வ ஶக்தத்வ ஸத்யகாமத்வ ஆபத்ஸகத்வ ஆர்த்திஹரத்வ விஶிஷ்டன் மயர்வை யறுக்க, தத்த்வ வேதநமறப்பற்று, ஜ்ஞப்தி பல முக்தி தலைசேர நிஷ்கர்ஷித்து, மோக்ஷபல வ்ருத்திசெய்ய அர்த்தித்து, புருஷார்த்தபலாந்யருசி யொழிந்து, விரக்திபலராகம் கழியமிக்கு, ப்ரேமபலோபாயத்தே புகுந்து, ஸாதநபலோபகாரக் கைம்மாறின்றி க்ருதஜ்ஞதாபலப்ரதிக்ருதமானத்தை உணர்ந்து, ஆத்மதர்ஶநபலப்ராப்தி மரணாவதி யாகப்பெற்று, காலாஸத்திபலகதிக்குத் துணை கூட்டின தம் பேற்றைப் பிறரறியப் பத்துத்தோறும் வெளியிடுகிறார்.

இச்சூர்ணையிலிருந்து—

முதற்பத்தில்—பரத்வம்
இரண்டாம்பத்தில்—காரணத்வம்
மூன்றாம்பத்தில்—வ்யாபகத்வம்
நாலாம்பத்தில்—நியந்த்ருத்வம்
ஐந்தாம்பத்தில்—காருணிகத்வம்
ஆறாம்பத்தில்—ஶரண்யத்வம்
ஏழாம்பத்தில்—ஶக்தத்வம்
எட்டாம்பத்தில்—ஸத்யகாமத்வம்
ஒன்பதாம்பத்தில்—ஆபத்ஸகத்வம்
பத்தாம்பத்தில்—ஆர்த்திஹரத்வம்

ஆகிய குணங்கள் விளக்கப்படுகின்றன என்றும், ''கஶ்சிந் மாம் வேத்தி தத்த்வத:'' [கீதை 7-3] [பல்லாயிரவரில் ஒருவனே என்னை உள்ளபடி அறிகிறான்.] என்று கீதையில் சொல்லப்பட்ட தத்த்வவேதனமாகிற, தன்னைப்பற்றிய உண்மை யறிவை—''மயர்வற மதிநலமருளி'' [திருவாய்1-1-1]என்கிறரீதியில் எம்பெருமான் நிர்ஹேதுகமாக அருளியதும், ''மறப்பனோ இனி யான் என்மணியையே'' [திருவாய் 1-10-10] என்கிறபடியே அவ்வறிவைத் தமக்கு மறப்பில்லாதபடி செய்ததுமாகிற பேற்றைத் தாம் பெற்றபடியை முதற்பத்தில் பேசுகிறார் என்றும் விளங்குகிறது. [மற்ற பத்துக்களில் பெற்ற பேறுகளை அந்தந்தப் பத்துக்கள் நிறைவடையும் பாகத்தின் முகவுரையில் காட்டுவோம்,] இனி, முதற்பத்தின் ஸாரத்தை விளக்குவதான நாலாம் ப்ரகரணத்தின் முதல் சூர்ணை பின்வருமாறு—

பரபரனாய்நின்ற வளவேழ் வைப்பாம் அவையுள் உம்பர்வானவரதிபதி, மயர்வற மன்னி மனம்வைக்கத் திருத்தி மறக்குமென்று நல்கி விடாதே மன்ன, அயர்ப்பிலன் அறுத்தேன் என்சொல்லி மறப்பனோ என்னும்படி தத்த்வஜ்ஞானவர்—சுடரடியெம் பிரானை விடாது கண்டாய் நீயும் நானுமென்கிற ஸஹ்ருதயாநுபவம் ஸம்ஸாரிகளுக்குமாம்படிவீடுமினென்று த்யாஜ்யோபாதேய தோஷகுண பரித்யாக ஸமர்ப்பண க்ரமத்தை ஸாலய பநமந்த்ரமாக உபதேஶித்து, எளிதாக அவதரித்து, பிழைகளை ஸஹித்து, புரையறக்கலந்து அல்பஸந்துஷ்டனாய், அம்ருதமே ஔஷதமாக்கி, நீர் புரையத் தன்னை நியமித்து, போகத்தை ஸாத்மிப்பித்து, பக்தி கரணங்களுக்கு ஒக்கவருமவனுடைய ஸேவைக்கு எளிமையும் இனிமையுமுண்டு. தொழுதால் அரும்பயனாய தரும், உத்யோகத்தே வினைகளும் மாளும், அவனுரைத்த மார்க்கத்தே நின்று இருபசை மலமற உணர்வுகொண்டு நலஞ்செய்வது என்று தாம் மயர்வற மதிநலமருளி பஜநத்திலே சேர்க்கிறார் முதற்பத்தில்.

இந்தச் சூர்ணை மூன்று பகுதியாயுள்ளது:— I இப்பத்தில் ஆழ்வார் முக்கியமாக வெளியிட்ட பகவத்குணம் இன்னது என்பது. II எம்பெருமான் ஆழ்வாருக்குச் செய்த உபகாரம் இன்னது என்பது. III ஆழ்வார் தாம் அநுபவித்ததோடு நிற்கமாட்டாமல் ஸம்ஸாரிகளுக்கும் உபதேசித்து அவர்களையும் திருத்தித் தனக்குத் துணையாகக் கூட்டிக்கொள்ள விரும்பி உபதேசித்தவை இன்ன இன்ன விஷயங்கள் என்பது.

I இப்பத்தில் ஆழ்வார் முக்கியமாகப் பேசிய பகவத்குணம் பரத்வம். (பரபரன் ஆய்நின்ற வளவேழ் வைப்பாம் அவையுள் உம்பர் வானவரதிபதி) என்னும் சூர்ணைப் பகுதி இவ்விஷயத்தைக் காட்டுகிறது. (பரபரன்) "வரன் முதலாய் அவை முழுதுண்ட பரபரன்" [திருவாய் 1-1-11] (ஆய்நின்ற) "கரவிசும் பெரிவளி நீர்நிலமிவைமிசை, வரனவில் திறல்வலி அளிபொறையாய் நின்றபரன்" [1-1-11] (வளவேழ்) "வளவேழுலகின் முதலாய வானோரிறையை" [1-5-1] (வைப்பாம்) "வைப்பாம் மருந்தாம்........நலத்தாலுயர்ந்துயர்ந்து அப்பாலவன்" [1-7-2] (அவையுள்) "அவையுள் தனிமுதலெம்மான்" [1-9-1] (உம்பர் வானவர்) "உம்பர் வானவர் ஆதியஞ்சோதி" [1-10-9] (அதிபதி) "அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதி" [1-1-1] ஆக இந்த ஏழுசந்தைகளினால் விளக்கப்பட்ட பரத்வ குணத்தையுடைய எம்பெருமான் என்றபடி. இச்சொல் அடுத்த பகுதியிலுள்ள "நல்கி விடாதே மன்ன" என்கிறதோடு அந்வயிக்கும்.

II (1. மயர்வற 2, மன்னி 3. மனம்வைக்கத் திருத்தி 4. மறக்குமென்று 5. நல்கி விடாதே 6. மன்ன) 1, "மயர்வற மதிநலமருளினன்" [1-1-1] என்கிற படியே அஜ்ஞானத்தை இவருக்கு அடியோடு போக்கி, பக்திரூபமான ஜ்ஞானத்தைக்கொடுத்து, 2. "மயர்வற என் மனத்தே மன்னினான் தன்னை" [1-7-4] என்கிறபடியே இவர் திருவுள்ளத்திலே புகுந்து. 3 "சார்ந்த இருவல்வினைகளும் சரித்து மாயப்பற்றறுத்துத் தீர்ந்து தன்பால் மனம வைக்கத்திருத்தி" [1-5-10] என்கிறபடியே, இவரோடு பொருந்திக் கிடக்கிற புண்யபாபங்களாகிற கர்மங்களையும் சப்தாதி விஷயருசிவாஸனைகளையும் போக்கி, 'நான் அயோக்யன்' என்று இவர் அகன்றபோதும் தன் சீலகுணத்தைக் காட்டி மீட்டுத் தன் பக்கலிலே ஆக்கிக்கொண்டு திருத்தி, 4. "மறக்குமென்று செந்தாமரைக் கண்ணொடும்" [1-10-10] 5. "நல்கி என்னை விடான் நம்பி நம்பியே" [1-10-8] 6. "மறப்பற என்னுள்ளே மன்னினான்" [1 10-10] என்கிறபடியே, இவர் எப்போதும் நம்மை மறக்கக்கூடாதென்று திருவுள்ளம்பற்றி இவரைவிடாமல் அழகிய திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கிக்கொண்டு, ஒருநாளும் மறக்க வொண்ணாதபடி இவரது திருவுள்ளத்திலே நிலையாயிருக்க; இப்படி எம்பெருமான் அருள்புரிந்த பிறகு ஆழ்வார் எப்படி ஆனார் என்பதை விளக்குகிறது மேலே— (1. அயர்ப்பிலன் 2. அறுத்தேன் 3. என்சொல்லி மறப்பனோ என்னும்படி தத்த்வ ஜ்ஞானவர்.) 1. "பெருநிலம் கடந்த நல்லடிப்போது அயர்ப்பிலன்" [1-3-10] 2. "தூயவமுதைப் பருகி பருகி என் மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேனே" [1-7-3]

3. ''எம்பிரானை என்சொல்லி மறப்பனோ'' [1-10-9] என்று தாமே பேசும்படி ''தத்த்வதோ ஜ்ஞாத்வா'' [கீ₃தை 18-55] என்று சொல்லப்படும் உண்மையறிவை யுடையவரானார் ஆழ்வார். இத்துடன் எம்பெருமான் ஆழ்வாருக்குச் செய்த உபகாரத்தை விவரிக்கும் இரண்டாம் பகுதி நிறைவடைகிறது.

III இப்படிப்பட்ட ஆழ்வார், தாம் திருவுள்ளத்தோடே அநுப₄வித்த அநுப₄வம் ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஆகவேணுமென்று விரும்பினார் என்கிறார் இனி— (1. சுடரடி 2. எம்பிரானை 3 விடாது 4. கண்டாய் 5 நீயும்நானும் என்கிற ஸஹ்ருத₃யாநுப₄வம் ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஆம்படி) 1. ''சுடரடி தொழுதெழென் மனனே'' [1-1-1] 2. ''எம்பிரானைத் தொழாய் மடநெஞ்சமே'' [1-10-3] 3 ''நெஞ்சமே நல்லைநல்லை ..மலராள் மணவாளனைத் துஞ்சும்போதும் விடாது தொடர்'' [1-10-4] 4. ''கண்டாயே நெஞ்சே கருமங்கள் வாய்க்கின்று''[1-10-5] 5. ''நீயும்நானும் இந் நேர்நிற்கில் மேல் மற்றோர் நோயும் சார்கொடான் நெஞ்சமே சொன்னேன்'' [1-10-6] என்னும் பாசுரங்களில் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து உபதே₃ஶித்து, திருவுள்ளமும் தாமும் கூடி அநுப₄வித்த ப₄க₃வத₃நுப₄வம் தனியே அநுப₄விக்கவொண்ணாமை யாலே 'இவ்வநுப₄வம் ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஆகவேணும்' என்று திருவுள்ளம் பற்றினார் ஆழ்வார். இனி ஆழ்வார் ஸம்ஸாரிகளுக்கு உபதே₃ஶித்தபடியை விரிவாகக் கூறுகிறார்— (வீடுமினென்று த்யாஜ்யோபாதே₃ய தோ₃ஷகு₃ண பரித்யாக₃ஸமர்ப்பண க்ரமத்தை ஸாலப₃ன மந்த்ரமாக உபதே₃ஶித்து) 1 கைவிடத் தக்கதான த்யாஜ்யம் இன்னது. 2 அதினுடைய தோ₃ஷம் 3 அதைக் கைவிட வேண்டிய வழி. 4 கைக்கொள்ளத் தக்கதான உபாதே₃யம் இன்னது, 5 அதினுடைய கு₃ணம், 6 அவ்விஷயத்தில் ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிக்கும் முறை, 7 அந்த ஸமர்ப்பண ரூபமான ப₄ஜனத்துக்கு ஆலம்ப₃னமான (கரணமந்த்ரமான) திருமந்த்ரம் ஆகிய இவற்றை ''வீடுமின்'' [1-2] என்னும் உபதே₃ஶப்பத்தான முதற்பத்து இரண்டாம் திருவாய்மொழியிலே உபதே₃ஶித்த என்றபடி. அதாவது;— 1. ''வீடுமின் முற்றவும்'' [1-2-1] என்கையாலே மற்ற விஷயங்களில் பற்றுகள் வாஸனையோடுகூட விடத்தக்கதான த்யாஜ்யம் என்று காட்டினார். 2. ''மின்னின் நிலையில மன்னுயிராக்கைகள்'' [1-2-2] என்கையாலே— விடத்தக்க அவ்விஷயங்கள் அற்பமாயிருக்கை நிலையற்றதாயிருக்கை முதலான தோ₃ஷங்களையுடையவை என்றார். 3. ''நீர்நுமதென்றிவை வேர் முதல்மாய்த்து'' [1-2-3]என்கையாலே, அவ்விஷயங்களில் அஹங்காரமமகாரங்களை விடுவதே அவற்றைக் கைவிடவேண்டிய முறை என்றார். 4 ''வீடுடையான்'' [1-2-1] என்று கைக் கொள்ளத்தக்க (உபாதே₃ய) ப₄க₃வத்₃ஸ்வரூபத்தைச் சொன்னார். 5. ''எல்லையில் அந்நலம்'' [1-2-4] என்று அந்த ப₄க₃வத்ஸ்வரூபத்தினுடைய ஆநந்த₃கு₃ணத்தைச் சொன்னார். 6. ''வீடுசெய்ம்மினே'' [1-2-1] ''இறைசேர்மின்'' [1-2-3] ''இறை பற்றே'' [1-2-5] ''திண்கழல் சேர்'' [1-2-10] என்று அவ்வெம்பெருமானிடத்தில் ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிக்கும் முறையைச் சொன்னார். 7. ''வண்புகழ் நாரணன்'' [1-2-10] என்று அந்த ஸமர்ப்பண ரூபமான ப₄ஜனத்துக்கு ஆலம்ப₃னமான திருமந்த்ரத்தைச் சொன்னார். ஆக, முதல் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய பரத்வத்தைச் சொல்லி இரண்டாவது திருவாய்மொழியில் மற்றவிஷயங்களை விட்டு

அந்த எம்பெருமானிடம் பக்திசெலுத்தும்படி ஆழ்வார் உபதேசித்தருளினார்
என்றதாயிற்று. இனி மூன்றாந்திருவாய்மொழி முதலாக ஒவ்வொரு பதிகத்திலும்
சொல்லப்படும் விஷயத்தைக் காட்டுகிறார்:— (எளிதாக அவதரித்து) ''எளிவரு
மியல்வினன் நிலைவரம்பில பலபிறப்பாய்'' [1-3-2] என்பதை உயிர்ப்பாசுரமாகக்
கொண்ட மூன்றாம் திருவாய்மொழியில் எம்பெருமானுடைய அவதார
ஸௌலப்யம் (அவதரித்து எளியனாகை) என்ற குணத்தை வெளியிட்டார்.
(பிழைகளை ஸஹித்து) ''என்பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு'' [1-4-7]
என்பதை உயிர்ப்பாசுரமாகக்கொண்ட நான்காம் திருவாய்மொழியில் எம்பெரு
மானுடைய அபராதஸஹத்வமாகிற (அடியார்பிழை பொறுக்கும் தன்மையாகிற)
குணத்தை வெளியிட்டார். (புரையறக்கலந்து) ''திசைகளெல்லாம் திருவடியால்
தாயோன்—தானோருருவனே'' [1-5-3] என்பதை உயிர்ப்பாசுரமாகக்கொண்ட
ஐந்தாம் திருவாய்மொழியில் 'நான் அயோக்யன்' என்று அகல்கின்றவர்களையும்
தன் சீலகுணத்தைக்காட்டி அணுகச்செய்து புரையறக் கலக்கையாகிற
ஸௌசீல்யகுணத்தை வெளியிட்டார். (அல்பஸந்துஷ்டனாய்) ''புரிவதுவும் புகை
பூவே'' [1-6-1] என்பதை உயிர்ப்பாசுரமாகக்கொண்ட ஆறாம் திருவாய்மொழியில்
எம்பெருமானுக்கு ஸ்வாராதத்வம் (ஆராதனைக்கெளியனாயிருக்கை) என்னும்
குணமுண்டென்று காட்டினார். (அம்ருதமே ஔஷதமாக்கி) ''தூயவமுதைப்பருகிப்
பருகி என்மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேனே'' [1-7-3] என்பதை உயிர்ப்பாசுரமாகக்
கொண்ட ஏழாம் திருவாய்மொழியில் ஆச்ரயண ஸாரஸ்யம் (ஆச்ரயிப்பார்க்கு
இனியனாயிருக்கை) என்னும் குணத்தைப் பிறவி நோய்க்கு மருந்தான
அமுதமாகக் காட்டினார். (நீர் புரையத் தன்னை நியமித்து) ''நீர்புரைவண்ணன்''
[1-8-11] என்பதை உயிர்ப்பாசுரமாகக்கொண்ட எட்டாம் திருவாய்மொழியில்
நீரைப்போலே ஸம்ஸாரிகள் போனவழியே தனக்கு வழியாம்படி எம்பெருமானை
ஆக்கும் ஆர்ஜவம் (நேர்மை) என்னும் குணத்தை வெளியிட்டார். (போகத்தை
ஸாத்மிப்பித்து) ''என்னுடைச் சூழலுளானே'' [1-9-1] என்று தொடங்கி ''உச்சி
உளானே'' [1-9-10] என்பதீறாக உள்ள உயிர்ப்பாசுரப்பகுதிகளைக்கொண்ட ஒன்ப
தாம் திருவாய்மொழியில் ஸாத்ம்யபோகப்ரதத்வம் (பொறுக்கப் பொறுக்க அநுப
வத்தைக்கொடுக்கை) எனும் குணத்தை வெளியிட்டார். (பக்திகுணங்களுக்கு
ஒக்க வருமவனுடைய) ''கண்ணுள்ளே நிற்கும் காதன்மையால் தொழில், எண்ணிலும்
வரும்'' [1-10 2] என்பதை உயிர்ப்பாசுரமாகக்கொண்ட பத்தாம் திருவாய்மொழியில்
எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாகிற மஹாகுணத்தை வெளியிட்டார்.
இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் விஷயமான பக்தியின் பெருமையையும், அவனைப்
பற்றுவதால் ஏற்படும் பயன்களையும் சொல்லி, அவனிடம் பக்தி செலுத்தும்படி
உபதேசிக்கிறார் என்கிறார் மேலே—(ஸேவைக்கு எளிமையும் இனிமையும் உண்டு)
''பத்துடை அடியவர்க்கு எளியவன்'' [1-3-1] ''அமுதிலுமாற்ற இனியன்'']1-6-6]
என்கிறபடியே அவன் எளியவனும், இனியவனுமாகையாலே, அவனைப்பற்றிய
பக்திக்கும் எளிமையும், இனிமையும் உண்டு என்று உபதேசிக்கிறார். (தொழுதால்
அரும்பயனாய தரும்) ''அவனைத் தொழுதால் வழிநின்ற வல்வினை மாள்வித்து
அழிவின்றி ஆக்கம் தரும்'' [1-6-8] ''தரும் அவ்வரும் பயனாய'' [1-6-9]என்கிறபடியே

அவனிடம் பக்திசெய்தால், தடைகளையும் போக்கி, அழிவற்ற பெரும்பயன் களைத் தருவான் என்கிறார். (உத்யோகத்தே வினைகளும் மாளும்) ''நாளும் நின்றடு நம பழமையங்கொடுவினை உடனே மாளும்'' [1-3-8] என்கிறபடியே, அநாதிகாலமாக நம்மை இடைவிடாது நலியும் கொடிய பாபங்களனைத்தும், நாம் பக்தி செய்யத் தொடங்கியவுடன் அழிந்துவிடும் என்கிறார். அப்படியானால் அவனிடம் எப்படி பக்தி செலுத்துவது? எனில்: (அவனுரைத்த மார்க்கத்தே நின்று இருபசை மலமற உணர்வுகொண்டு நலஞ்செய்வது என்று) ''பிணக்கற'' என்று தொடங்கி, ''அம்பகவன் வணக்குடைத் தவநெறி வழிநின்று'' [1-3-5] என்கிறபடியே, கீதையிலே கண்ணன் அருளிய பக்திமார்க்கத்தின் படியிலே நின்று, ''நும் இருபசை அறுத்து'' [1-3-7] ''மனனகமலமறக் கழுவி'' [1-3-8] என்கிறபடியே மற்ற தெய்வங்களிடம் பற்றை விட்டு, பரம்பொருள் யார் என்பதில் ஐயத்தையும் நீக்கி. ''அவனுடையுணர்வுகொண்டு'' [1-3-5] என்கிற படியே அவன் விஷயமான அறிவைக்கொண்டு 'நன்றென நலம செய்வது'' [1-3-7] என்கிறபடியே வேறு பயனைக் கருதாத பக்தியைச் செய்யுங்கள் என்கிறார். (தாம் மயர்வற மதிநலமருளி பஜநத்திலே சேர்க்கிறார் முதற்பத்தில்) எம்பெருமான் தமக்கு மயர்வற மதிநலமருளினாற்போலே, தாம் ஸம்ஸாரிகளுக்கு மயர்வற மதிநலமருளி பக்தியிலே மூட்டுகிறார் முதற்பத்தில் - என்றபடி.

ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸன்,

ஸ்ரீகிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,

மானேஜிங் டிரஸ்டி, ஸுதர்சனர் டிரஸ்ட்,

ஆசிரியர், ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்

திருச்சிராப்பள்ளி,
10–2–1995

3 B புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சிராப்பள்ளி—620017

SRI SUDARSANAR TRUST

(Regd. Under the Indian Trust Act)

3 B, Puthur Agraharam, Tiruchirapalli—620 017.

BOARD OF TRUSTEES

Shri S. Krishnaswamy Iyengar,
President and Managing Trustee,
No. 3-B. Puthur Agraharam,
Trichy-620 017.

Shri R. Doraiswamy, L, T, M (Hons)
Vice-President,
Sri Ramakrishna Nilayam,
6, Nethaji Road,
Pappa Naickanpalayam,
Coimbatore-641 037.

Shri Ammal,
S. Thiruvenkatachariarswamy,
[Thiruvellarai Keezhathirumaligai]
Secretary & Treasurer,
43, West Chittirai Street, Srirangam, Trichy-620 006

Smt. Janaki Satakopan, Auditor
E-7, Suresh Nagar Main Road,
Janaki Nagar, Valasaravakkam,
Madras-600 087.

Shri V. Ramamoorthy, Advocate,
14, South Tank Street,
Thuraiyur-621 010.

Shri S. Murali,
10, Thyagarajapuram,
Mylapore,
Madras-600 004.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பகவத்விஷயம் - விஷயஸூசிகை

ஸூக்ஷ்ம விஷயஸூசிகை

பக்கம் **விஷயம்**

445. பத்துடையடியவர் ப்ரவேஶம் 9, 12. அநுகூலர்க்கும் ப்ரதிகூலர்க்கும் ப4க3வத3வதாரமிருக்கும்படி. அவதார ரஹஸ்ய நிரூபணம் (9). கீ3தாசதுர்த்2தா4த்4யாயமும் பத்துடைபதிகமும். நாராயண ஶப்3த3ார்த்த2மும் நாராயண ஶப்3த3மும் (12)

446. தத்வ ஹிதங்கள் நாராயணனே (12). பத்துடை த3ஶகார்த்த2 ஸங்க்3ரஹம் (12). பத்துடையவதாரிகை (24) (36). பத்துடை பதிகம் ஸௌலப்4யபரம்.

447. இருகை முடவன் ஶப்3த3ார்த்த2ம். ப4க3வத்3விஷயே ஆநுகூல்யப்ராதிகூல்யஹேது நிரூபணம். ஶங்காஸமாதா4நங்கள் (ஜீ. அ.).

448. எம்பார் உடையவர் ஐதிஹ்யம். விளக்கும் தடாகமும். மூன்று விளக்கு.

449. விரோதி4வர்க்க3 விப4ாக3கத2ந தாத்பர்யம் (அ. அ.). ஸம்ப்ரதா3ய விரோத4 பரிஹாரம் (அ. அ.).

450. அந்யோந்யாஶ்ரய தோ3ஷ பரிஹாரம். ஸாத4ந ப4க்தி விசாரம் (ஜீ. அ.).

451. "பி4த்3யதே" ஶ்ருத்யர்த்த2ம். "ப4க்த்யா மாம்" கீ3தார்த்த2ம்.

452. நித்யர்களின் பரப4க்தி பரஜ்ஞாந பரமப4க்தி நிரூபணம். பரப4க்த்யாதி3 நிரூபணம். ப3ஹூநி ஶ்லோகார்த்த2ம்.

453. ஜந்ம ஶப்3த3த்தில் வ்ருத்தி த்3வய ப்ரஸங்கா3பாத3நம்.

454. ஜந்ம கர்ம ஶப்3த3 ஏகவசந தாத்பர்யம். புநஶ்ஶப்3த3ார்த்த2ம். அந்வய ஶோத4நம்.

455. பத்துடை அவதாரிகையும், வ்யாக்3யாநமும் (6). பரத்வ ஸௌலப்4யாநுஸந்தா4நங்களின் வாசி (36). ஶங்காஸமாதா4நங்கள்.

456. அத்3வேஷ மாத்ரமும் பெரிது என்ற ப4க3வத3பி4ப்ராயம் (24). அடியவர் என்றது ப4க3வத3பி4ப்ராயத்தாலே (24). உரவிடை ஶப்3த3ார்த்த2ம் (9) (12)

457. எளிமையாவது என் (24). ஸர்வாதி4கத்வலக்ஷணம் (24). பிள்ளான் நிர்வாஹம் (24). வேதம் மீண்ட பரத்வாத் ஸௌலப்4யம் மோஹஜநகம் (24).

458. "பத்துடை" என்ற ப4க்தி ஸ்வரூபம். தத்ர நித3ாந நிரூபணம். எட்டினேடிரண்டு நிரூபணம். ஏகதே3ஶ விகார ந்யாயம். லக்ஷிதலக்ஷணை.

459. ஸத்ஸம்ப்ரதா₃யார்த்த₂ம். யுக்தியும் உக்தியும்.
460. ப₄க₃வத₃பி₄ப்ராயம். ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷ்மீ நிரூபணம்.
461. எம்பார் ஶ்லோகம். ஸூரிகளும் ஸம்ஸாரிகளும்.
462. எளிமை உபபாத₃நம். உத்தரார்த்த₂த்திலே நோக்கு.
463. "ப₄க்த்யாத்வநந்யயா" ப₄க்தி அத்₃வேஷம். ஈஶ்வரஸ்வபா₄வம். ஸ்ரீவிஷ்ணு த₄ர்மஶ்லோகம்.
464. அர்ஜுநனும் து₃ர்யோத₄நனும். ஸத் ஸம்ப்ரதா₃யார்த்த₂ம்.
465. இளையபெருமாளும் ராவணனும், ராவணனும் திருவடியும்.
466. பரத்வஸௌலப்₄ய ஹேது. அலர்மேல்மங்கை விஷயக ஶ்லோகம்.
467. ஸர்வாதி₄க வஸ்து லக்ஷணம். ஸமுத்₃ரமத₂நமும் உலூக₂லப₃ந்த₄நமும்.
468. பிள்ளான் நிர்வாஹம்.
469. உரவிடை விஶேஷார்த்த₂ம் (36). இடைக்குறைத்தல்.
470. "த₃ாம்நா சைவ" ஶ்லோகார்த்த₂ம். சார்த்தே₂ ஏவகாரம். ஆழ்வான் ஶ்லோகம். "ஸ விஶ்வக்ருத்" ஶ்ருத்யர்த்த₂ம்.
471. ப்₃ரஹ்மாவும் யசோதையும். ஸ்வரலப்₄யார்த்த₂ம். பராமர்ஶபர: ஏவகார:. கு₃ணீ ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம்.
472. பெரியவன் தாழ்ச்சி. நீர்மையின் ஏற்றம். குந்தீ வசநம். ருத்₃ரன் அடியும் கண்ணன் அடியும். அர்ஜுநனும் யசோதையும்.
473. "எளிவரும்" பாசுரார்த்த₂ம் (6) (9) (12). அப்ரக்ருதிங்க₃தர் ஆழ்வார் (6). விவஶர் ஆழ்வார் (9). அவதார வைலக்ஷண்யம் (12).
474. ஆறுமாஸம் மோஹம் (24). அத்தே₃ஶமும் இத்தே₃ஶமும்.
475. "எளிவரும்" பாசுரம் அஜஹத் ஸ்வபா₄வ ப்ரதிபாத₃கம். பெரியோர் வ்யாபாரங்கள் ப₄க்தி வர்த்த₄கங்கள்.
476. த்₃ருஷ்டாந்த த்₃வய கத₂ந தாத்பர்யம். வாசக ப்ரமாணமும் ஸூசகப்ரமாணமும். தி₃நவிசாரம். பசியருக்குத் தந்தாம் ஜீவநத்தைப் பகிர்ந்திடுவது.
477. உத்தரார்த்த₄ உபலக்ஷணம். விரோத₄ பரிஹாரம்.
478. நல்லார் ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம். படுகாடு ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம். வானமாமலை ஜீயரும் பெரிய ஜீயரும். பதிகத்தில் பாசுர விபா₄க₃ம்.
479. ஸௌலப்₄யத்தின் ஸோபாதி₄கத்வ நிருபாதி₄கத்வ விசாரம். "தப்பச் சொன்னோம்" இதுபற்றி விசாரம். பட்டர் நிர்வாஹம்.
480. வரம்பில்லாமை நிரூபணம். வேத₃ வேத்₃ய வைதி₃க வசநம்.

481. ஜீவ பர ஜன்மங்களின் வாசி. "யுவா ஸுவாஸா:" ஶ்ருத்யர்த்தம்.
482. மாறனும் மாறனடி பணிந்துய்ந்தவரும். ஆளவந்தாரும் எம்பெருமானாரும்.
483. லீலாவிபூதியும் நித்யவிபூதியும். வ்யதிரேகவ்யாப்தி. "அளி"ஶப்தார்த்தம். வ்யாப்தஸ்யைவ ஸாதநத்வம். மோக்ஷப்ரதத்வமும் ஈஶ்வரத்வமும்.
484. "அளிவரும் அருள்" - நிர்ஹேதுக க்ருபை. அந்வய ப்ரதர்ஶநம். அமைவுடை வ்யாக்யாநம் (6).
485. அமைவுடை வ்யாக்யாநம் (9) (12) (24).
486. "மாயா" ஶப்தார்த்தம். அவதார ரஹஸ்ய அஜ்ஞாநே ஹேது நிருபணம். கர்ம கர்த்ரு ஸாதந வைகல்யம். ஸர்வகர்ம பஹிஷ்க்ருதன்.
487. தர்ம த்ரைவித்யம். "மஹாதேவ: ஸர்வமேதே" ஶ்லோகார்த்தம். "ஓடி விடை" ஶப்தார்த்தம். ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார விவேசநம்.
488. நாராயண ஶப்த ஸமாஸத்வய லப்யார்த்தம். லோக ந்யாய ப்ரதர்ஶநம்.
489. "அறிபவர் யாரே" விலக்ஷணார்த்தம் (36). "யாரும்" பாசுரார்த்தம் (6) (9).
490. எம்பெருமான் என்று பலகால் சொல்ல ஹேது. பொய்கையாரும் நம்மாழ்வாரும்.
491. ஆளவந்தாரும் ஆழ்வாரும். பிற ஶப்தார்த்தம். உபநிஷச்சாயை. "யஶ்ச ராமம்" ஶ்லோகார்த்தம்.
492. அநாஶ்ரித ஶப்தார்த்த விசாரம். எளிமை உபபாதநம். ஆஶ்ரித அநாஶ்ரித ஶப்தார்த்தம். ஸ்வயத்நபரர்களறியார் என்கைக்கு ப்ரமாணோபந்யாஸம்.
493. ஆயிரம் என்றது அனந்தமென்றபடி. புராணமும் உபநிஷத்தும் அருளிச் செயலும்.
494. ஸ்தூலப்ரதிபத்த்யபாவம். "பிணக்கே" ஏகார விசாரம்.
495. "பிணக்கற" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9). கீதாப்ரமேயம் (6). கீதோக்த பக்தி மார்க்கம். பகவானுடைய ஆப்ததமத்வம். "தவநெறி" பகவதபிப்ராயத்தாலே. நிர்வாஹத்வயம். ஸமயாந்தர அப்ராமாண்ய ஹேது.
496. பிணக்கு எப்படி (12). தபஶ்ஶப்தவாச்யபக்தி. பக்திஶ்ச ஜ்ஞாந விஶேஷ:. ஶ்ருதிச்சாயை. பகவதபிப்ராயம். ஸம்ஸாரிகளபிப்ராயம்.
497. ஷண்மத நிரூபணம்.
498. "நலம்" ஶப்தார்த்தம். ஜ்ஞாநஸங்கோச நிதாநம். கம்பர் பாட்டு உதாஹரணம். பகவச்சப்த முக்யார்த்தம்.
499. பக்தி ஸ்வயம் ப்ரயோஜநம். "தத்ர பூஜ்ய பதார்த்தோக்தி" ஶ்லோகார்த்தம். பகவச் சப்தார்த்தம்.

500. ப4க்தி ப்ரபத்தி விஷயக நிர்வாஹங்கள். த்4யாது நிரூபணம். ஸாத4ந ப4க்தி ஸாத்4ய ப4க்தி விசாரம். ப்ரபத்தி நிர்வாஹத்தில் வணக்கம் ஶப்3தா3ர்த்த2ம் (அ. அ). ப்ரபத்தி நிர்வாஹத்தில் வணக்கம் ஶப்3தா3ர்த்த2ம் (ஜீ. அ.)

501. ஆழ்வாரும் கண்ணனும். வேதா3ந்தங்களும் சரமஶ்லோகமும். ஶரண்யாபி4ப்ராயம். ஸ்ரீகீ3தா தாத்பர்யம் ப்ரபத்தியிலே. கோ3பீ3லீவர்த்த3 ந்யாயம்.

502. ப4க்தி ப்ரபத்திபர நிர்வாஹபே4த3ம். நிர்வாஹ பே4தா3நுகு3ணம் பாசுர வ்யாக்2யாநம். ஸாத4நப4க்தி உபதே3ஶ விசாரம். வாதி3கேஸரி நிர்வாஹம். உபக்ரம உபஸம்ஹார விசாரம். "சார்வே தவநெறி" விரோத4பரிஹாரம். "மாலை நண்ணி" ப்ரவேஶ விசாரம். ஆசார்ய ஹ்ருத3ய வாக்ய விசாரம்.

503. "உணர்ந்து" பாசுரார்த்த2ம் (6)(9)(12). ஜீவனுக்கு ஸர்வக3தத்வ நிருபணம். த்ரிமூர்த்தி ஸாம்ய ப்4ராமககா3தா2. ப்ரத2மாவதார நிரூபணம் (9) (12).

504. ஜீவனுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஆக3ந்துகமன்று. வீப்ஸா தாத்பர்யம். மதாந்தர நிராஸம். "உருவியந்த" பத3 விப4ாக3 விசாரம். தே3ஹ வைலக்ஷண்ய ஹேது நிரூபணம்.

505. "த்ரயோ தே3வா:" ஶ்லோகார்த்த2ம்; "தத3ந்யத்" ஶப்3தா3ர்த்த2பே4த3ம்.

506. ஜ்ஞாந தெ3ளர்லப்4ய நிரூபணம். யோகா3சார மத நிராஸம்.

507. நையாயிக வைஶேஷிக மத நிராஸம். மாயாவாதி3 நிராஸம். க்ரியாவாதி3 மதம். தா4த்வர்த்த2ம் க்ரியை. ஸ்ரீப4ாஷ்ய நிரூபணம்.

508. தே3ஹாத்ம விவேக த்3வைவித்4யம்.

509. ஹரி ஶப்3தா3ர்த்த2ம். அஜ ஶப்3தா3ர்த்த2ம். த்ரிமூர்த்தி வைஷம்யம்.

510. அழகப்பங்கார் நிர்வாஹம். பக்ஷபாதி ப்ரமாணோபந்யாஸம்.

511. "ஒன்றெென" பாசுரார்த்த2ம் (6) (9) (12). நன்றெழில் விஶேஷார்த்த2ம். ஏகாதி4ஷ்டி2த அநேகாதி4ஷ்டி2தபே4த3ம்.

512. எழில் ஶப்3தா3ர்த்த2பே4த3ம்.

513. கீழ்ப்பாட்டுக்குச் சேஷம் இப்பாட்டு (36). இப்பாட்டுக்கு விஶேஷம்.

514. "அபஹதபாப்மா" ஶ்ருத்யர்த்த2ம். ஸம்ஜ்ஞைகளே பராவர விப4ாஜகங்கள். தி3வ்ய ஶப்3தா3ர்த்த2ம்.

515. நாராயண ஶப்3த3 ஸ்வாரஸ்யம். ஸ்ரீவைகுண்ட2ஸ்தவ ஶ்லோகார்த்த2ம். கண்ட ப்ரகாரம் - ஸௌந்த3ர்யம். ரூபம் - மஹிமஜ்ஞாபகம்.

516. "நான்முகன்" ஶப்3த3ஸ்வாரஸ்யம். "அரன்" ஶப்3த3ஸ்வாரஸ்யம். தே3வதாந்தரங்களுக்கு ஜ்ஞாநம் மாநாதீ4நம். நாராயண ஶப்3த3த்தாலே ப4க3வானுடைய ஸர்வப்ரகாரித்வம். விஷ்ணுஶப்3த3 ஜநார்த்த3ந ஶப்3த3ங்கள்.

517. ஆயுஸ்ஸின் அநித்யத்வே ப்ரமாணம். ஸம்ஸார க்ரௌர்யே ப்ரமாணம். மும்மூர்த்திகளின் வாசி.

518. "நந்தநந்தி" ஶ்லோகார்த்தம். "வ்யாக்ரீவ திஷ்டதி" ஶ்லோக உதாஹரணம்.

519. "நாளுநின்றடும்" பாசுரார்த்தம் (6) (9) (12). மனனக மலம் (6) (9) (12).

520. "வணங்கில்" பாடபேதம் (12). ஓர் குறைவில்லை அர்த்தபேதம் (6) (9).

521. வினையெச்சம். ஸ்ரீதேவீ க்ருத்ய த்வயம். ஶ்ரிய:பதி ஸமாஶ்ரயண வைபவம். பௌநருக்த்யஶங்காபரிஹாரம்.

522. நித்யமும் நித்யபரதந்த்ரமும். ஊன்றி ஊன்றி வீப்ஸாதாத்பர்யம். விரோத பரிஹாரம். பாரிமாண்டல்யம். த்ருஷ்டாந்த த்வயகதந தாத்பர்யம்.

523. "அபூத பூர்வம்" ஶ்லோகார்த்தம். பாபத்துக்கு அழகு. சாங்தோக்ய மும் திருவாய்மொழியும்.

524. "ஓர் குறைவில்லை" விஶேஷார்த்தம் (24) (36). "இஷீகதூலம்" ஶ்ருத்யர்த்தம். பூர்வோத்தரபாபவிசாரம். ஸ்ரீ விஷ்ணுதர்மஶ்லோகோதாஹரணம்.

525. "துராசாரோऽபி" ஶ்லோகார்த்தம். உத்தராகாஶ்லேஷத்துக்கு ப்ரமாண த்ரயம். "ஹி" ஹேதௌ. "வாஸுதேவாஶ்ரய" ஶப்தார்த்தம். "வாஸுதேவ பராயண" ஶப்தார்த்தம். "புரா" ஶப்தம் அநாதி-த்வாபிப்ராயம். ஆதிஶப்த விஶேஷார்த்தம்.

526. எம்பெருமானார் ஐதிஹ்யம்.

527. பட்டர் நஞ்ஜீயர் ஐதிஹ்யம். ப்ரமாண உபபத்தி நிரூபணம். அபர்வணி கடல் தீண்டலாகாது - ப்ரமாணம். மதுப்ரத்யயார்த்தம்.

528. நமஸ்கார வைபவம். "சீரைப்பாயைக் கவ்வி" - விவரணம். "வரம்" ஶப்தார்த்தம்.

529. "வலத்தனன்" பாசுரார்த்தம் (6). கைமுதிக ந்யாயம். கீதா ஶ்லோகார்த்தம்.

530. "வயிற்றுள" விஶேஷார்த்தம்.

531. நல்லுலகம் - நன்மை நிரூபணம். "ஸ்வபார்ஶ்வே தக்ஷிணே" ப்ரமாணோபந்யாஸம் (24). "நாகாரணத்" ப்ரமாணோபந்யாஸம் (24).

532. அவதார ப்ரயோஜநம். ஸாதுபரித்ராண தர்மஸம்ஸ்தாபந நிரூபணம். முக்யாऽமுக்யபல நிரூபணம்.

533. அநுபாஷணம். சகார விசாரம். துஷ்டநிராஸத்தினுடைய அப்ராதாந்யம். வாக்யாந்தர பர்யாலோசநம்.

534. "கமலாஸநஸ்த" ஶப்தார்த்தம். அந்வயப்ரதர்ஶநம். கீதாஶ்லோகார்த்தம்.

535. உந்தி - துந்தி - ஶப்தார்த்தம். ஸர்வாபாஶ்ரயம் திருமேனி. சாரியைச் சொல் - நிரர்த்தக ஶப்தம்.

536. ஸ்ரீரங்க சரித்ரம். ப்ரஹ்மாதிகளுக்குத் திருமேனியிலே இடம்பற்றிய விசாரம். அடையவளைந்தான் - ஸப்தப்ராகாரம்.

537. மாயா ஶப்தார்த்தம். ஶங்கா ஸமாதாநங்கள். அவதார ப்ரயோஜநம். அவதார ஹேது. மறையாத சுடர்ச்சோதி.

538. பகவானுடைய ஸௌலப்யம். ஸம்ஸாரிகள் மோஹம். லோகஶப்தம் ஜநபரம்.

539. "துயக்கறு" பாசுரார்த்தம் (6). பிள்ளான் நிர்வாஹம். ஈஶ்வரனுடைய அநுமதி. ஈஶ்வரனுடைய உதாஸீநத்வம்.

540. நஞ்ஜீயர் நிர்வாஹம்.

541. அமரர்கள் விஶேஷார்த்தம் (24) (36).

542. பாரிஜாதாபஹரண சரிதம்.

543. அயர்ப்பிலன் ஶப்தார்த்த பேதம். நல்லடி - நன்மை.

544. "வணக்கம்" விஶேஷார்த்தம்.

545. அமரர்கள் பாசுரார்த்தம் (6) (9) (12). அண்டமத்யே அவதாரம் (6). தமிழிலக்கணம்.

546. சடகோபன் குற்றேவல். நித்யஸூரிகளும் ஆழ்வாரும். அறவைச் சிறை ஶப்தார்த்தம்.

547. உப்புச்சாறு - அம்ருதம். எழுத்துவாங்குகை. "பத்யமங்குளிவிச்சேத:" ஶ்லோகம். குற்றேவல் கெட்டேவல் பேதம்.

548. அம்சிறை - சிறையின் அழகு. "தத்விப்ராஸ:" ஶ்ருத்யர்த்தம். ஶங்கா பரிஹாரம்.

549. கீதையும் திருவாய்மொழியும். த்ருஷ்டாந்த ப்ரதர்ஶநம். தரம் - வரிசை.

550. தஶகார்த்த ஸங்க்ரஹம். த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்கதி.

551. த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளீ ஶ்லோக வ்யாக்யாநம். பத்துடை பதிகம் ஸௌலப்யபரம்.

552. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி வ்யாக்யாநம்.

553. அஞ்சிறைய அவதாரிகை (6) (9). பக்த்யாரோக்யம். பேராஜநிரோதநம். ஸ்ரீதேவீஸாம்யம் ஆழ்வார்க்கு.

554. பெருமாளும் பிராட்டியும் (9). தஶகார்த்த ஸங்க்ரஹம் (12). நாயிகா பாவ நிரூபணம் (12). தமிழர் மரபு - கைக்கிளை.

555. ஸ்ரீதேவீஸாம்ய நிரூபணம் (24). முற்றுவமை. பட்டர் திருவாக்கு. யாத்ருச்சிக ஸம்ஶ்லேஷம் ஶப்தார்த்தம். விஶ்லேஷம் ஶப்தார்த்தம்.

556. வ்யாகரண விசாரம். அல்பம் விவக்ஷிதன் சரித்ரம். வ்யாக்யாதாவினுடைய ஈடுபாடு. ஹர்ஷமும் ஶோகமும். ஆண்மையும் பெண்மையும்.

557. பிள்ளான் நிர்வாஹ ஸமர்த்தநம். நஞ்ஜீயர் நிர்வாஹ ஸமர்த்தநம். குடஜிஹ்விகாந்யாயம். "நிதித்யாஸிதவ்ய:" ஶ்ருத்யர்த்தம். சேர்ந்த நிர்வாஹமும் போரச்சேர்ந்த நிர்வாஹமும்.

558. ஷஷ்டீவிசாரம்.

559. மருத்துவன் ஶப்தார்த்தம். கலக்கம் ஶப்தார்த்தம். ஶங்காஸமாதாநங்கள்.

560. விரோதபரிஹாரம். ஆழ்வாரும் ஸீதையும். பகவத்வைலக்ஷண்யம்.

561. பிராட்டியும் பெருமாளும். கைமுதிகந்யாயம். ஆழ்வாருக்கு ஸ்ரீதேவீஸாம்யே ப்ரமாணோபந்யாஸம்.

562. குணஷட்க நிரூபணம். ஆகாரஷட்கம் அஷ்டாக்ஷரீ ப்ரதிபாத்யம். விஶ்வாமித்ர சரிதம்.

563. விஶ்வாமித்ரனும் ஆழ்வாரும். கைமுதிகந்யாயம். ஐம்பால் நிரூபணம். பழந்தமிழ்ச்செய்யுள்.

564. அஷ்டவிதவிவாஹ நிரூபணம். காந்தர்வவிவாஹ ஸ்வாபதேஶம்.

565. தன்னேராயிரம் ஶப்தார்த்தம். பக்ஷபாத ஶப்தார்த்தம்.

566. ஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷ நிரூபணம். அஞ்சிறைய பதிகம் அபராத ஸஹத்வபரம்.

567. "அஞ்சிறைய" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9). ஶங்காஸமாதாநங்கள். தமிழ் ப்ரமாணோபந்யாஸம். வன்சிறை (6).

568. வன்சிறை (9) (12). நாரை, சிறகு முதலானவற்றுக்கு ஸ்வாபதேஶம்.

569. "அஞ்சிறைய மடநாரை" ஸ்வாபதேஶம் (24).

570. ஆழ்வாரும் ஸீதையும். ஸம்ப்ரதாயார்த்தம்.

571. நாரை ஸ்வாபதேஶம். நாரீலக்ஷணம். ஜ்ஞாநியும் நாரையும். ஸ்ரீபாஷ்யமும் ஈடும். தாய்க்கேயுள்ளதொன்று. ஸ்வரலப்யார்த்தம்.

572. வழிபறிப்பார் ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம். பெருமாளும் பிராட்டியும். ஸர்வத்ர புருஷ கார புரஸ்ஸரணம்.

573. ரிஷிகளும் ஆழ்வாரும். த₃யாஸ்வரூபம்.

574. உபா₁யபூர்த்தி. ஸ்வாபதே₃ஶம். ஆசார்யனுக்கு உபகாரம் செய்ய இயலாது. இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணம். த₄ர்மோபஸேவந ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம். "விக்ராந்த ஸ்த்வம்" ஶ்லோகார்த்த₂ம்.

575. ப₄க₃வானுடைய நித்யஸூரி வைலக்ஷண்யம். உத்தரானுகு₃ணஶங்கா. ஶங்காத்₃வய ஸமாதா₄நம். "வெஞ்சிறைப்புள்" அர்த்த₂த்₃வயம்.

576. "புள்ளுயர்த்தார்" அர்த்த₂த்₃வயம். க்ருஷ்ணன் தூது. அக்ரூரயாநம். திருவேங்கடயாத்ரை.

577. வன்சிறை நிரூபணம். ஸ்வரலப்₄யார்த்த₂ம். சிங்கவிளக்கெரிக்கை.

578. "என்செய்ய தாமரைக்கண்" பாசுரார்த்த₂ம் (6). "விதியினம்" பாட₂ விசாரம். ஸ்வரஸூசிதார்த்த₂ம. "ஸூந்த₃ரீ ரகு₄நாத₂ஸ்ய" ஶ்லோகம்.

579. "என்செய்ய" வ்யாக்₂யாநம் (9) (12) (24). கூ₁டகருடைய உக்திமாது₃ர்யம். புண்ட₃ரீகாக்ஷன் பக்கல் தூது.

580. பட்டர் ஐதிஹ்யம் (24). திருக்கண்களின் சிவப்புநிறக் காரணம். செம்மை காரணம் மூன்று திருவாய்மொழிகளில்.

581. கலியனும் ஆழ்வாரும். ப₄க₃வத்₃வைலக்ஷண்யமும் ஆழ்வார் கலக்கமும்.

582. ஸ்ரீதே₃வீ த்₃ருக்₃வைப₄வம்.

583. பரிஷ்கார நிர்வாஹம். ஒடுக்குமாட்டாவது.

584. ஸ்வரலப்₄யார்த்த₂ம்.

585. திருக்கோட்டியூர் தெற்காழ்வான் கோளரியாழ்வான் ஐதிஹ்யம். ஆழ்வாரும் இராவணனும். தெற்காழ்வார் - பெருமாள்.

586. பிள்ளை திருநறையூரரையர் நிர்வாஹம். அந்வயத்₃வயம்.

587. ஸத்ஸம்ப்ரதா₃யார்த்த₂ம். ஶங்கா ஸமாதா₄நம். ப₄க₃வதே₃கோபாயத்வே ப்ரமாணம். கோ₃ஷ்டி₂பே₄த₃ம். வாழும் சோம்பர் ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம்.

588. வசநவிசாரம். மனங்களுழறிவரும். நிர்வாஹபே₄த₃ம். ஜீவநைராஶ்யம். ப₃ஹுவசந உபபத்தி.

589. "விதியினல்" பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (6). நிர்வாஹபே₄த₃ ப்ரயோஜநம்.

590. கூ₁டகருடைய ஆசாரவைலக்ஷண்யம் (12). விதி₄ - பே₄த₃கஶாஸ்த்ர மர்யாதை₃ (12).

591. தாரையினுடைய புறப்பாடு (24). தீ₃ர்க்க₄சிந்தயந்தீ.

592. "விதி₄" ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம் (அ. அ.). விதி₄ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம் (ஜீ. அ.)
593. விதி₄ ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம் (அ. அ.). புண்யபாபப₂லம். பெருமாள் ஸ்வபா₄வம். 'பெடை மணக்கும்' விஶேஷார்த்த₂ம்.
594. "ஸா ப்ரஸ்க₂லந்தீ" ஶ்லோகார்த்த₂ம்.
595. "ஸலக்ஷ்ணு" ஶப்₃த₃விஶேஷார்த்த₂ம். "புத்ர ப்₄ராதரி" ந்யாயம். சால தூ₃ரத₃ர்ஶீ.
596. திருமாலையாண்டான் எம்பெருமானார் ஐதிஹ்யம். ஸ்ம்ருதி மதி பு₃த்₃தி₄ ப்ரஜ்ஞா நிருபணம்.
597. பா₄ஷ்யகார யோஜனையில் தூ₃ரத₃ர்ஶநம். எல்லோருக்கும் ஈடுபாடு ஸ்ரீவாமனாவதாரத்தில்.
598. 'எல்லைச் சதிரி' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம். சிந்தயந்தீ சரித்ரம்.
599. ஸ்ரீபராங்குஶ வைப₄வம்.
600. ஜ்ஞாந விஸ்த்ருதி நிருபணம். விதி₄ தாத்பர்யம்.
601. "என் நீர்மை" பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (6) (9) (12).
602. க₄டகருடைய ரூபவைலக்ஷண்யம். பு₃ஹு₂மாநோக்தி தாத்பர்யம். குறுந்தொகை, திருக்குறள் உதா₃ஹரணம். மகன்றில் ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம்.
603. மகன்றில் - சக்ரவாகம் (அ. அ.). மகன்றிலின் நன்மை.
604. ப₄ட்டர் தமிழன் ஐதிஹ்யம். தமிழ் ப்ரமாணோதா₃ஹரணம். குறுந்தொகை திருக்குறள் பாட்டுக்களுக்கு அர்த்த₂ம். நீர்மை ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம். கண்டிரங்கி கேட்டிரங்கி விசாரம்.
605. சங்கத்தார் குறள். திருமுகம் ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம். ப₄ட்டர் நிர்வாஹ விவரணம். நீர்மை ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம்.
606. தன் த₃ஶை தனக்கும் பேச்சுக்கு நிலமன்று. கைமுதிக ந்யாயம். நீர்மை ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம்.
607. கு₃ணமும் விக்₃ரஹமும். மனம் கல்லிறே. கைமுதிக ந்யாயம்.
608. "கடையீடு" ஶப்₄தா₃ர்த்த₂ம். கோபிமாரும் ஆழ்வாரும். ஸ்வரஸூசிதார்த்த₂ம். "ப்ரலாப" ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம்.
609. "ந சாஸ்ய மாதா" ஶ்லோகார்த்த₂ம். "உண்ணுது" பாசுரார்த்த₂ம். பாலிபாய்கை ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம். "ஒருமடை செய்கை" ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம்.
610. விரோத₄ பரிஹாரம். ப₄க₃வானும் பக்ஷியும். வித்₃த₄ வ்யாக்₂யாத்ரு வாக்யம்.
611. "நல்கித்தான்" பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (6) (9) (12). "நாராயண" ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம் (6). ஸர்வரக்ஷகத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸம்ப₃ந்த₄ம்.

612. நாராயண ஶப்தார்த்த த்வயம் (12). கடகவிக்ரஹம் ஸுக்ரஹம். குணங்களில் முக்யம், ஶப்தங்களில் முக்யம். ஸம்ப்ரதாய ஸாரம்.

613. "காத்து அளிக்கும்" விஶேஷார்த்தம்.

614. ஸப்தத்வீபநிருபணம். ஸ்வரஸஸூசிதார்த்தம். தமிழ் நிகண்டு. ஸப்த லோககுணநாவிசாரம்.

615. ஶக்த்யவஸ்தப்ரபை. புநருக்தி தோஷ பரிஹாரம்.

616. நாடும் அந்த:புரமும். நாராயண ஶப்தார்த்தம். ஸமாஸத்வய லப்யார்த்தம்.

617. பாஞ்சராத்ரோக்த க்ரமேண நாராயண ஶப்தார்த்தம். நாராயண ஶப்தோக்தம் பகவத: உபாதாநத்வம் ஶாப்தம். தத்வதீப உதாஹரணம். ப்ரகார ப்ரகாரி பாவம். யோகரூடி. கலியனும் ஆழ்வாரும்.

618. திருவடியும் குருகும். ப்ருஷதம்ஶ ஶப்தார்த்தம்.

619. "ஓர் வாசகம்" விஶேஷார்த்தம். ஆழ்வார்க்கு நிருபகம் கண்ணீர். ஆநந்தாஶ்ருவும் அஸஹ்யம்.

620. ஆண்டாளும் ஆழ்வாரும். நம்பி ஏறு திருவுடையான் தாஸர் பட்டர் ஐதிஹ்யம். ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடன் பரிமாறும்படி. நாச்சியார்திருமொழி (13-9) பாசுரார்த்தம்.

621. "அருளாத" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9). "யாமுமென் பிழைத்தோமே" விஶேஷார்த்தம் (6).

622. கடகருடைய ஸார க்ராஹித்வமும் ரூபஶோபையும். அருளாழி - க்ருபா ஸமுத்ரம்.

623. "அருளாத நீர்"—அபஸ்மார விஶேஷம் பிள்ளான் நிர்வாஹம். ஜீயர் நிர்வாஹம். ஸீதையும் ஆழ்வாரும். கடகரும் பிராட்டியும். கடக வைபவம். ப்ரணயினிக்குக் குற்றமாவது. "ஆழிவரிவண்டு" ஶப்தார்த்தம் (24). ஆழியின் அருளும் அம்மான் அருளும்.

624. "குமிறிருந்து" ஶப்தார்த்தம். த்யா ஶதக ஶ்லோகோதாஹரணம்.

625. பூர்வோத்தர பத பராமர்ஶம். தமிழ் நிகண்டு.

626. அசித்வத் பாரதந்த்ர்யம். பெரியபிராட்டியும் பெரியதிருவடியும். பெரிய திருவடியும் திருவாழியாழ்வானும்.

627. லௌகிக பரிபாஷை. 'கைக்குறியாப்பை வாங்குவது" ஶப்தார்த்தம். கடகருடைய ஆத்மகுணமும் ரூபகுணமும்.

628. "என் பிழை கோப்பது" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6). ஸ்வாபதேஶம். அத்தலையித்தலை.

629. நிதானப்பாட்டு (9). "அஞ்சிறைய" பதிகத்தில் ஸாரார்த்தம் அபராத ஸஹத்வம் (9). பாட்டுக்கு அந்வயவிசேஷம்.

630. "என் பிழைத்தாள்" விசேஷார்த்தம் (12). பாடபேத விசாரம். கடக வைபவம் (12). க்ஷமைக்கு அடி தயை. ப்ராப்தியும் க்ஷமையும்.

631. அநப்யுபகம அப்யுபகம பக்ஷங்கள். கீழ்ப்பாட்டும் மேல்பாட்டும். தோஷ த்வயம் - பூர்வோத்தராகங்கள். பெருமாளும் பிராட்டியும்.

632. "பத்மஸௌகந்திக வஹம்" ச்லோக வ்யாக்யாநம். "சோகவிநாசநம்" சப்தவிசேஷார்த்தம். "ஸௌகந்திக" சப்தஸ்வாரஸ்யம். "அரிமிதி" சப்தார்த்தம்.

633. அந்தரஜாதி சப்தார்த்தம். பெருமாளும் பிராட்டியும். "கீழாண்டைச் சிகை" சப்தார்த்தம்.

634. பிள்ளான் நஞ்ஜீயர் நிர்வாஹபேதம். உறவுள்ளவிடத்தேயிறே வெறுப்பு. "அவிஜ்ஞாதா ஸஹஸ்ராம்சு:" சப்தார்த்தம். நிர்வாஹ த்வயா பிப்ராயவர்ணநம்.

635. "என் பிழைத்தாள்" விசேஷார்த்தம் (36). ஸம்ப்ரதாய ஸாரார்த்தம். பார்யாதண்டம். அசஸ்த்ரவதம். ஜீவனுடைய அளவும் பரனுடைய அளவும். "பிழை" சப்தார்த்தபேதம். ப்ரதக்ஷிண நமஸ்கார வைபவ ப்ரமாண நிரூபணம்.

636. "கிம் கோபமூலம்" ச்லோக வ்யாக்யாநம்.

637. "என் பிழைக்கும்" சப்தார்த்த த்வயம்.

638. "நீயலையே" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6). விரோத பரிஹாரம்.

639. "இருந்தொழிந்தாய்" விசேஷார்த்தம் (9) (12). ஸ்வாபதேசம் (12). கடக கிஞ்சித்காரமில்லையேல் இழவு.

640. ஸ்ரீ பரதாழ்வானும் ஆழ்வாரும். பெரியதிருமலைநம்பி ஐதிஹ்யம். ஸமபி வ்யாஹார தாத்பர்யம். "பூவை" சப்தார்த்தம்.

641. ஆசார்ய வைபவம். ஸம்ப்ரதாயார்த்தம். ஸம்பந்த ஜ்ஞாந வைபவம். "லௌகிகம் வைதிகம் வாऽபி" ச்லோகார்த்தம்.

642. "ஜடிலம்" ச்லோக வ்யாக்யாநம். வழக்குச்சொல். ஆழ்வார் கோய்.

643. சப்தத்ரைவித்யம். "கதே ஜலே ஸேதுபந்தம்". பெரியதிருமலைநம்பி திருவாராதனப்பெருமாள் வெண்ணெய்க்காடும் பிள்ளை.

644. "நாடாத" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9). விச்லேஷ வ்யஸந மூர்த்தாபி ஷேகம்.

645. கடக வைபவம். சேஷசேஷி ஸ்வரூபம். வால்மீகியும் ஆழ்வாரும்.

646. அபி₄ப்ராய வர்ணநம். தாரையும் ஆழ்வாரும்.

647. "வேற்காரர்" ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம். வேற்காரரும் பனிவாடையும். "நாடாத மலர்" ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம் - ஆத்மபுஷ்பம்.

648. ஸ்வரூபலாப₄மும் ஸ்வரூபஹாநியும். ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தில் ப₄க₃வானுடைய உகப்பு. நாராயண ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம்.

649. ஸமாஸத்₃வயலப்₄யார்த்த₂ம்.

650. "ஊடாடு" ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம்.

651. "உடலாழி" பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (6) (9) (12). "இது" ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம். "விடல்" ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம்.

652. "விடல்" விஶேஷார்த்த₂ம் (12). "இது" விஶேஷார்த்த₂ம் (12). காரணத்வகத₂ந தாத்பர்யம் (24).

653. "ஒன்றுமளவு" விஶேஷார்த்த₂ம்(24). ஆழ்வார் வசநமும் ஶாஸ்த்ர வசநமும். நெஞ்சுவிடுதூது (36). மந:கத₂ந ப்ரயோஜநத்₃வயம்.

654. "உடலாழி" இத்யாதி₃க்கு அர்த்த₂த்₃வயம். உப₄ய வேதா₃ந்தம். வ்யஷ்டி ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி. "கடலாழி" ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம் (24) (36).

655. "மஹார்ணவே ஶயாந:" ஶ்லோகார்த்த₂ம். க்ஷீரஸாக₃ரத்திலே அநிருத்₃த₄ மூர்த்தி ஶயநம். ஸ்வரஸஸூசிதார்த்த₂ம்.

656. பூ₃ஹுவசநம் ஆத்₃மநி. "விடல்" அர்த்த₂ த்₃வய நிர்வாஹ ஸமர்த்த₂நம். "விடல்" என்று மேலே அந்வயம்.

657. "அளவியன்ற" பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (6)(9). "கண்டக்கால்" ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம்.

658. "அளவியன்ற" அந்வயம் (12). தமிழிலக்கணம். அயோத்தியும் திருக்குருகூரும்.

659. பிதாவும் புத்திரனும். "அளவியன்ற" ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம் (36). தமிழ் விசாரம். தகரத்துக்கு றகரம். நாராயண ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம்.

660. விரோத₄ பரிஹாரம். 'கண்ணன்' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம். விஶேஷணாந்வயம். பூர்வாபரபர்யாலோசநம். ப₄ரத்₃வாஜவரமும் ராமாக₃மநமும்.

661. த₃ஶகார்த்த₂ ஸங்க்₃ரஹம். அந்தாதி வைப₄வம். ஸம்ஸார மோக்ஷ ஸ்வரூபம்.

662. த₃ஶகார்த்த₂ ஸங்க்₃ரஹம். **த₃ஶ**கஸ்வாபதே₃ஶார்த்த₂ம். ஆசார்யனும் பக்ஷிகளும்.

663. ஸ்வாபதே₃ஶம். க₃ம்பீ₄ர ஸ்வபா₄வத்வ நிருபணம். கா₃தா₂ ப்ரதிபாத்₃ய விசாரம்.

664. சிரோபாஸித ஸத்₃வ்ருத்₃த₄ஸேவ்ய ஶப்₃த₃ார்த்₃ம். ஆசார்ய ஶிஷ்ய லக்ஷணங்கள். பேடிகா பே₄த₃ம். ஆசார்ய லக்ஷண பே₄த₃ம். ஶிஷ்யோத் தாரணமும் ஶிஷ்யவிஷயீகாரமும்.

665. த்₃ரமிடோ₃பநிஷத் ஸங்க₃தி. த்₃ரமிடோ₃பநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி. "நேமியும் சங்கும்" பாசுரார்த்₃ம்.

666. அஞ்சிறைய ஸ்வாபதே₃ஶம் (தேசிகன்).

667. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி. ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனும் திரிவிக்ரமனும்.

668. முதல் தூதுக்கு விஷயம் வ்யூஹம். ஆழ்வார் பக்திவளம்.

669. "வளவேழுலகு" ப்ரவேஶம் (6) (9). இளையபெருமாளும் நம்மாழ்வாரும். அர்ஜுநனும் ஆழ்வாரும். பூர்வவ்ருத்தாந்தக₃ர்ஹை (6).

670. த₃ஶகார்த்த₂ ஸங்க்₃ரஹம் (12). ஸௌஶீல்ய உபபாத₃க கு₃ணங்கள் (12). ஹேயப்ரதிப₄டத்வமும் ஆஶ்ரிதவ்யாமோஹமும் (12). "வளவேழுலகு" அவதாரிகை (24). உபகாரகத்வமும் பாரிப்பும்.

671. முதல் ஐந்து பதிகங்களின் அர்த்த₂ம்.

672. நம்பிள்ளை ஈடுபாடு. மதிநல கார்யங்கள்..

673. ஶேஷஶேஷி ஸ்வரூபம். ஸீதையும் ஆழ்வாரும். "ந க₂ல்வத்₃யைவ" ஶ்லோகார்த்த₂ம்.

674. ஸீதையும் இளையபெருமாளும்.

675. த₃ஶகார்த்த₂ம்.

676. ஸ்ரீ விபீ₄ஷணாழ்வானும் ஆழ்வாரும். வ்யாகரண விசாரம். ஒன்பதும் ஒன்றும் (36).

677. பாபலக்ஷணம்-ஆழ்வாருடைய து₃:க்க₂ம். ஸ்நேஹமே பாபம். கரணத்ரயத் தாலே ப₄க₃வத்₃தூ₃ஷணம் (9). "வளவேழுலகு" பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (6)(9).

678. ஜக₃த்காரணத்வம் நித்யஸூரிகளுக்கு (24). பாட₂பே₄த₃ம் (12). நித்யர்க்கு காரணத்வம்; தத்₃விஷயக விசாரம்.

679. குறுக்கல் நீட்டல் விசாரம். யஶோதா₃ வைப₄வம். "என்பன்" காலத்ரய வாசீ. "என்பன்" ஶப்₃த₃ விவக்ஷிதம். யஶோதையும் நித்யரும். பின்னைக்காய்-சதுர்த்த்₂யர்த்த₂ம். ஆயர் வலிமை. அபி₄ஜாதனுக்கே பெண்கொடுப்பது(24).

680. உப₄யவிபூ₄தியோக₃ம். உலகுக்கு வளம். ஈஶ்வரனுக்கு வளம். நித்யர்க்கு வளம்.

681. அஸ்த்ரபூ₄ஷணாத்₄யாயம். ப்₃ரஹ்ம ஸூத்ர விரோத₄ பரிஹாரம். நாயனாராசார்யர் ஶ்லோகம். அதின் அர்த்த₂ம்.

682. "முதல்" "இறை" ஶப்₃த₃பே₄த₃ நியாமகம். பஶ்சாத்தாபம்.

683. தமிழ் நிக₄ண்டு. "என்பன்" என்ற ஶப்₃த₃த்துக்கு ப்ரயோக₃ ப்ரஸித்₃த₄ார்த்த₂ம்.

684. க₃வய ந்யாயம். ஸ்ரீஸுந்த₃ரபா₃ஹுஸ்தவ ஶ்லோக உதா₃ஹரணம்.

685. 'ஆனுயர் வலிய தலைவன்' விஶேஷார்த்த₂ம் (36). ஆழ்வான் ஶ்லோகம் (36). கார்த்திகைக் குளியல். கண்ணனுடைய கோ₃பாலாசாரத்வே நித₃ாநம்.

686. ஆழ்வார் ப₄க₃வானை தூ₃ஷித்த ப்ரகார நிருபணம். வானேரிறை, கள்வா இத்யாதி₃க்கு நோக்கு. ஏகவாக்யத்வ பி₄ந்ந வாக்யத்வங்கள்.

687. "நினைந்து" பாசுர வ்யாக்₂யானம் (6) (9). கைமுதிகந்யாயபரம் நினைந்து பாசுரம் (6). "ஹே ஸுந்த₃ர" ஶ்லோகார்த்த₂ம் (ஜீ. அ.).

688. பாட₂பே₄த₃ம் (12). நித்யர்க்கும் தே₃வர்க்கும் வாசி (12). "புனைந்த" விஶேஷார்த்த₂ம் (24). தே₃வர்களின் அநந்ய ப்ரயோஜநஸமாதி₄.

689. உப₄யப₄ாவநா. ஸநகாதி₃களும் ப்₃ரஹ்மாதி₃களும். ஸங்கல்ப ப்ராதா₄ந்யம். காரணத்வ விசாரம். ப₄க₃வத்₃வைலக்ஷண்யம். 'தப்பச் செய்தேன்' என்கையே தப்பு.

690. ஆழ்வாரும் ப₄ட்டரும். ஸ்ரீரங்க₃ராஜஸ்தவ ஶ்லோகார்த்த₂ம். பூர்வார்த்த₂ பிண்டி₃தார்த்த₂ம். அக்ரூரனும் ப்₃ரஹ்மாதி₃களும். அக்ரூரயாநம்.

691. ப்₃ரஹ்மாதி₃களின் து₃ர்மாநமும் கு₃ணாநுப₄வமும். திருவிருத்தம் (21) பாசுரார்த்த₂ம். நித்யர்படி ப்₃ரஹ்மாதி₃களுக்கு. ப₄க₃வத₃பி₄ப்ராயம்.

692. "நினைந்த" விஶேஷார்த்த₂ம். நிர்வாஹ த்₃வயம். பூர்வ நிர்வாஹ ஶ்ரைஷ்ட்₂யம். ப₃ஹுப₄வந ஸங்கல்பம். தத்வத்ரய விகார விசாரம். நினைத்தல் - கலத்தலும் கூடலும்.

693. ஸங்கல்பஸ்ய காரணத்வம். அவிகாரித்வம். விரோத₄ பரிஹாரம்.

694. உபாதா₃நத்வே ஸங்கல்ப நிரபேக்ஷத்வம். ஸங்கல்பகாரணத்வம் உபாதா₃நத்வ விரோதி₄யன்று. விரோத₄பரிஹாரம். விஶேஷ்யத₄ர்மத்துக்கு விஶேஷணத்திலாரோபம். ஸங்கல்பத்துக்கு ப்ராதா₄ந்யமாவது.

695. "மாயோனிகளாய்" பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (6) (9). ஸௌஶீல்யகு₃ணாவிஷ்காரம் (6). ஸௌஶீல்ய வாத்ஸல்யாவிஷ்காரம் (9).

696. உத்கர்ஷமும் நீர்மையும். அஶேஷஜந ஸம்ஶ்லேஷம் லோக விக்ரமணத்திலே. வானேர் கணக்கு (24).

697. எல்லா எவ்வுயிர் அர்த்த₂பே₄த₃ம் (24). அணுவாய்த்து ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம். பெரியதிருவந்தாதி (86) பாசுரார்த்த₂ம்.

698. ஸப்தர்ஷி நாம நிர்தே₃ஶம். த₃ஶப்ரஜாபதி நாம நிர்தே₃ஶம்.

699. ஏகாதஶ ருத்ர நாம நிர்தேஶம். த்வாதஶாதித்ய நாம நிர்தேஶம். அஷ்டவஸு நாம நிர்தேஶம். நான்முகனுடைய நிறைவு. துப்புரவு - ஸாமர்த்யம்.

700. நாச்சிமார் ஸௌகுமார்யம். பெருமாள் ஸௌகுமார்யம். ஏகாரம் விஸ்மயே. ஆழ்வார் விஸ்மயம். ஆழ்வார் கால்தாழ்ந்தவிடம்.

701. " தானேருருவே " பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9) (12). ஸௌஶீல்யஸித்தி ப்ரகாரம் (6). த்ரிவித காரணத்வம் (9). உபயவிபூதியோகம் (6). ஸம்பந்தாநுமதி (12).

702. த்ரிவித காரணத்வபர ஶப்தங்கள் (24). ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிடோபநிஷத்துக்கள் (24). விஷ்ணவவதாரம் (24). ஶ்ருதிச்சாயை (24).

703. தன் பேருகச் செய்தான் ஸ்வாமி (24). கடபடாதிகளும் ஜகத்தும். த்ரிவிதகாரண நிரூபணம். காரணத்ரய பேதம் லௌகிகம். காரணத்ரய ஐக்யம். வேதாந்த ஸித்தம். ஏதத் ஸமர்த்தநம்.

704. வேதாந்த வாக்ய ஸித்தமான மூன்று பதங்கள். வடமொழியும் தென் மொழியும். ஸ்ரீ பாஷ்ய விரோத பரிஹாரம்.

705. "தன்னில்" ஶப்தார்த்த பேதம். ஆழ்வான் ஶ்லோகோதாஹரணம். " மூவர் " ஶப்தார்த்தபேதம்.

706. ஸம்ப்ரதாய ஸாரார்த்தம்.

707. " மானேய் நோக்கி " பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9). மாதவ ஶப்த விஶேஷார்த்தம் (6). கோவிந்த ஶப்தார்த்தம் (6). கோவிந்தநாம விஶேஷார்த்தம் (9).

708. "மானேய் நோக்கி" பாட்டினுடைய பொழிப்புரை (12). கோவிந்தநாம விஶேஷார்த்தம் (12).

709. ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிடோபநிஷத்துக்கள். விரோதபரிஹாரம். ஶப்தஸ்வார ஸ்யாநுகுண அவதாரிகை.

710. " வினை ". ஶப்தார்த்தத்வயம். ஸ்த்ரீகளுக்கு நாயகன்பால் ஸாகூத வீக்ஷணமும் குணம். 'மானேய் நோக்கி மடவாள்' - விஶேஷார்த்தம். மடப்பமாவது.

711. ஸ்ரீ குணரத்நகோஶ ஶ்லோக வ்யாக்யாநம். " மாம்பழ உண்ணி " ஶப்தார்த்தம். "சரகுண்ணி" "மாம்பழ உண்ணி". ஸ்ரீமான் ஒருவனே.

712. பிள்ளைசாகக் கூன் நிமிரும். திருமழிசைப்பிரானும் நம்மாழ்வாரும்.

713. அமணன் கதை. பாவம் ஓரிடத்தில், பழி மற்றோரிடத்திலே.

714. கண்ணன் வில் விசாரம். தந்தையும் மகனும். ஆண்டாளும் ஆழ்வாரும். குப்பியில் மாணிக்கம்.

715. "மதுசூத" ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம். "மத்₄வ உத்ஸ:" விஶேஷார்த்த₂ம். நலந் திகழ் நாராயணச்சீயர் வ்யாக்₂யாநம். திரிவிக்கிரம ப்ரஸ்தாவகாரணம்.

716. "ஶ்ரேய: கிரந்து" ஶ்லோகார்த்த₂ம். "தத₃ஸ்ய ப்ரியம்" ஶ்ருத்யர்த்த₂ம். "தே₃வயவ:" ஶப்₃தா₃ர்த்த₂விசாரம்.

717. "வினையேன்" பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (6) (9) (12). வினையேன் பாட்டும் கு₃ணாஷ்டகமும். கு₃ணசேஷ்டிதங்களை நினைந்த ஶைதி₂ல்யம். கேஶவ மாத₄வ ஸ்ரீத₄ர ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ங்கள் (6) (9).

718. புராணமும் திருவாய்மொழியும். கா₃தா₂ ப்ரமேய நிர்த்தா₄ரணம் (12). மூவர் அனுப₄வம் (24). ப்₃ரஹ்மருத்₃ரோத்பாத₃கத்வே ப்ரமாணம்.

719. கலியனும் ஆழ்வாரும். எளிமைக்கு நித₃ாநம். பிராட்டியை உகப்பிக்கை. கீழிற் பாட்டுக்கு ஶேஷம் மேல்பாட்டு.

720. கேஶவ சப்₃தா₃ர்த்த₂ம் (36). ப்₃ரஹ்ம ருத்₃ரோத்பாத₃கன் ப்ரத்₄யும்நன். கேஶவன் க்ஷீராப்₃தி₄ஶாயீ.

721. "மனைசேர்" ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ த்ரயம். "குலம்" ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ த்₃வயம்.

722. அந்யஶேஷத்வநிவ்ருத்தி. ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யநிவ்ருத்தி.

723. "அடியேன் சிறிய ஞானத்தன்" பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (6) (9) (12). கைவல்யார்த்தி₂ ஸ்துதி (6). அடியார் - கேவலர் (9). அடியார் ஶப்₃த₃விஶேஷார்த்த₂ம் (12).

724. அடியேன் ஶப்₃த₃விஶேஷார்த்த₂ம் (24). மநுஷ்யத்வே பரத்வம். கேவலரை அடியார் என்கைக்கு ஹேது நிரூபணம். கைவல்யார்த்தி₂க்கும் புருஷார்த்த₂ ப்ரத₃ன் ஸ்ரிய:பதி. அடிமை நிரூபணம். ஆழ்வாரும் கேவலரும்.

725. அஜ்ஞாநத்₃வயம். இவனழிவும் அவனழிவும். கு₃ணாதி₄க்ய நிரூபணம். சிறுமையின் சரமாவதி₄. அடியேன் என்கிறது வாஸனையாலே.

726. கண்ணன் ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம். ஆழ்வாரும் கண்ணனும். ஆழ்வார்சிறுமையும் பரன்பெருமையும். பாபம் - நோய்.

727. அதி₄காரி சதுஷ்டயத்துக்கும் புருஷகாரம் அவர்ஜநீயம். ஐகார விசாரம்.

728. "உண்டாய்" பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (6) (9) (12). ப₄க₃வத்ஸ்வரூபம் (6). மாயையால் உண்டாய் (6) (9). ஆஶ்ரித வ்யாமோஹம் (12).

729. மாயையால் புக்கு (12) (24) (36). வெண்ணெயும் நெய்யும் பர்யாயம் (12). உண்டதும் உமிழ்ந்ததும் விஶேஷார்த்த₂ம் (24). மண்ணும் வெண்ணெயும் (24).

780. ஸ்ரீ க்ருஷ்ண ஸ்ரீ பராங்குஶ ஸம்வாதம். ஆழ்வாருடைய பொய். அதன் காரணம்.

731. மாயா ஶப்தார்த்தம். வேத நிகண்டு. இராமனும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனும். ஆழ்வார் பகவானுக்கு தாரகர்.

732. கோபால வேஷம். ஶங்கா ஸமாதானம். "கறையினர்" பாசுரார்த்தம். பகவததவதார விசாரம். மாந்தாதா யுவநாஶ்வன் சரித்ரம். "பஞ்சம்யா மாஹூதாவாப: புருஷவசஸோ பவந்தி" ஶ்ருதி தாத்பர்யம்.

733. கைமுதிகந்யாயம். "பீர்" ஶப்தார்த்தம். வீப்ஸா ப்ரயோகம்.

734. "மாயோம்" பாசுர வ்யாக்யானம் (6) (9). பூர்வாபரபாவி அந்வயம். ஸ்ரீ க்ருஷ்ண ஸ்ரீ பராங்குஶ ஸம்வாதம் (9).

735. மாயோம் ஶப்தவிஶேஷார்த்தம் (9) (12) (24). பர்யாயம்.

736. ஸமபிவ்யாஹாரலப்யார்த்தம். நித்யஸூரி ஜீவனம். அவதாரிகா த்வய நிதானம் (36). வாத்ஸல்ய ஹேது.

737. பூதனா ஸம்ஹார கதன தாத்பர்ய த்வயம். மாயோம் ஶப்தார்த்த த்ரயம் (36). மீமிசைச் சொல் தாத்பர்யம்.

738. கண்ணன் பிறந்த முகூர்த்தத்தின் பெருமை. தேவீஸூரி ஸம்பந்த வர்ணன தாத்பர்யம் (36). மைந்தன் ஶப்தவிஶேஷார்த்தம். "தேவிமா ராவார்" பாசுரார்த்தம்.

739. "சார்ந்த" பாசுர வ்யாக்யானம் (6) (9). "அம்மாமூர்த்தி"—தச்சப்த விஶேஷார்த்தம். பகவத் கல்யாண குணங்கள்.

740. ஆழ்வார்க்காகத் திருநாட்டைப் புதுப்பித்தான் (9) (12) (24) (36). வ்யாப்தி பலம் (9). உபயவ்யாப்தியும் ஆழ்வார்க்காக (12).

741. வ்யாப்தி கதன தாத்பர்யம். மாறனும் மாறனடி பணிந்துய்ந்தவரும்.

742. ஆகாஶாத் வ்யாவ்ருத்தி பகவானுக்கு. வ்யாக்யாத்ரு தாத்பர்யம். கார்ய காரண தத்வ வ்யாப்தி. அந்த: பஹி: வ்யாப்தி. 'நேர்ந்த' ஶப்தார்த்தம். விரகர் நெடுஞ்சுவர் தள்ளுவது.

743. விதியும் அநுவாதமும். 'நெடுமால்' ஶப்த விஶேஷார்த்தம்.

744. ஆழ்வாருடைய ஆர்த்தி. பகவானுடைய விளம்பமும் ஆழ்வாருடைய பதற்றமும். மனம் திருந்தி வீடுதிருத்தப்போய் நாடு திருந்தியது.

745. "மாலே" பாசுர வ்யாக்யானம் (6) (9) (12). "பரிவது" ஶப்தார்த்தம். பால் - தமிழ் நூல் (9).

746. தமிழிலக்கணம் (12). ஆழ்வான் நிர்வாஹம்.

747. அர்ஜுநன் ஆத்மஹத்தி சரித்ரம். அர்ஜுநனும் ஆழ்வாரும். பத₃த்ரயார்த்த₂ விப₄ாக₃ம்.

748. ஆழ்வாரும் ப₄க₃வத் க்ருபையும். ஆழ்வாரும் அரசகுமாரரும். ஆளவந்தார் நிர்வாஹம்.

749. த₃ஶகார்த்த₂ ஸங்க்₃ரஹம். லோகபரிக்₃ரஹம். பரிக்₃ரஹ ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம். "பட்ட" ஶப்₃த₃ விஶேஷார்த்த₂ம். ஆழ்வார் அகல உலகமில்லை.

750. த்₃ரமிடோ₃பநிஷத் ஸங்க₃தி. த்ரிவிக்ரம ஸௌஶீல்யம். த்₃ரமிடோ₃ப நிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளீ. ப₄க₃வத்ஸௌஶீல்யம்.

751. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி. ஸௌஶீல்யமும் செல்லாமையும். மாயனும் ஆயனும்.

752. "பரிவதில்" ப்ரவேஶம் (9). ப₄க₃வத்₃ கீ₃தாமத்₄யம ஷட்கப்ரதிபாத்₃யம் (9). வெண்ணெயும் ஆழ்வாரும்.

753. த₃ஶகார்த்த₂ ஸங்க்₃ரஹம் (12). ஆஶ்ரயண ஸௌகர்யே ப்ரமாணம் (24).

754. பரிவதில் பதிகம் ஸ்வாராத₄தாபரம். ஶங்கா ஸமாத₄ாநம். ப்ரபத்தே: ஸர்வாதி₄காரத்வம்.

755. ப₄க₃வதா₃ஶ்ரயண து₃ஷ்கரத்வ ஹேதுக்கள். ப₄க₃வதா₃ஶ்ரயண ஸுகரத்வ ஹேதுக்கள். பரிபூர்ணத்வம் - நிரபேக்ஷத்வம். ப₄க₃வானுக்கு ஸங்யாஸி களில் வ்யாவ்ருத்தி. பகவானுக்கு அரசர்களில் வ்யாவ்ருத்தி. அவாப்த ஸமஸ்த காமத்வ பூர்ணத்வயோ: பே₄த₃ம்.

756. த₃ஶகார்த்த₂ ஸங்க்₃ரஹம் (36). "விநா ஹேயை:" விஶேஷார்த்த₂ம். த்₃ரவ்ய அதி₄காரி கால நியதியில்லாமைக்குப் ப்ரசுரங்கள்.

757. ப₄க₃வதா₃ஶ்ரயண ஸௌகர்யே ப்ரமாணங்கள். "த்வத₃ங்க்₄ரிமுத்₃தி₃ஶ்ய" ஶ்லோக வ்யாக்₂யாநம். கர்மாதி₄கார விசாரம். ஸமுச்சயவிகல்ப நியமதத₂ ப₄ாவங்கள்.

758. தீ₃ர்க்க₄ ஸத்ர ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம். த₄ாது நிர்தே₃ஶம். 'சும்மெனுதே' பாசு ரார்த்த₂ம். அர்ப்ப₄காபத்₂ய பரிஹரண ந்யாயம்.

759. "ந ஜாது ஹீயதே" விஶேஷார்த்த₂ம். "பத்ரம் புஷ்பம்" ஶ்லோகார்த்த₂ம். த₄ாது நிர்தே₃ஶம்.

760. த₄ாது நிர்தே₃ஶம். "அந்யத் பூர்ணாத்" ஶ்லோக வ்யாக்₂யாநம். "யா: க்ரியா:" ஶ்லோகார்த்த₂ம்.

761. "பரிவதில்" பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (6). மஹிஷீஸ்வேத₃த்துக்கு ஆளிட வொண்ணாது (36).

762. உப₄யலிங்க₃ வைஶிஷ்ட்யம் (12). உபலக்ஷணம் (9). 'பிரிவகை' விஶேஷார்த்த₂ம் (12). பாட₂பே₄த₃ம் (12). ஹேயோபபாத₃நம் (24). வாக்ய த்₃வயஸ்த₂ நாராயண ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (24).

763. ஜீவனும் பரனும். ப₄ட்டர் ஐதிஹ்யம். பரமபத₃த்திலிருக்கும் இருப்பு முதற்பாட்டில்.

764. பாட்டுக்கு யோஜநாபே₄த₃ம். ப்ராப்யப்ராபக வேஷங்கள். ப்ராப்யபரத்வே து₃:க்க₂ாப₄ாவம். ப்ராபக பரத்வே து₃:க்க₂ாப₄ாவம்.

765. ப்ராப்யபர நிர்வாஹ ஸமர்த்த₂நம். ப்ராபகபர நிர்வாஹ ஸமர்த்த₂நம். "காமாங்கீ காமரூபீ" ஶ்ருத்யர்த்த₂ம்.

766. ப₄ட்டர் நஞ்ஜீயர் ஐதிஹ்யம். மேவல் - பிரிவகை ஶப்₃த₃ார்த்த₂ விரோத₄ பரிஹாரம். ஆழ்வாரும், கலியனும். "கள்ளார்" பாட்டுக்கு அர்த்த₂ம்.

767. "கொள்ளோம்" பன்மைக்கு அர்த்த₂ம். "மதுவார்" பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (6). அவதாரத்தில் மெய்ப்பாடு. முத்தக்காசு - கோரைக்கிழங்கு. ஆழ்வார் பதின்மரும் ஏககண்ட₂ர்கள்.

768. பாட₂பே₄த₃ம் (12). அந்தாதி விசாரம் (24).

769. இயலிசையந்தாதி பொருளிசையந்தாதி. திருவிருத்தம் அந்தாதி விசாரம். வதுவை - மணம்.

770. கடைக்குறைத்தல். "சினையாறு படுகை" ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம். ப₄க₃வத் ஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷங்களில் சேதநாசேதநங்கள் படும் பாடு.

771. "ஶாஸ்த்ர யோநித்வாத்" ஸூத்ரார்த்த₂ம். "பாசி தூர்த்த வேத₂ம்" ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம். ஶங்காஸமாதா₄நம். ஶாஸ்த்ர யோநித்வாதி₄கரணார்த்த₂ம். காரக ஜ்ஞாபக ஹேது பே₄த₂ம். பரத்வ லக்ஷணம்.

772. "வக்ஷஸ்ஸ்த₂ல்யாம்" ஶ்லோகார்த்த₂ம். த்₄ாது நிர்தே₃ஶம். நிர்வாஹ பே₄த₂ம். நிர்வாஹபே₄த₃ தாத்பர்யம்.

773. "ஈடும்" பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (6) (9). கரணத்ரயாநுப₄வம்.

774. ஏகார விசாரம் (12). தனித்தனியே "என்" "என் "என்" என்றதின் தாத்பர்யம் (12) (24). ஆழ்வார் தாம் அதி₄கரித்த கார்யத்தை மறந்தார் (24)(36).

775. ஆழ்வார் அதி₄கரித்த கார்யம் பரோபதே₃ஶம். ஆழ்வார் வாக்கும் ஜிதந்தே வசநமும். ஏகாரம் ஈற்றசை.

776. "அணங்கென" பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (6) (9). ஆழ்வாருடைய ஹஸ்த முத்₃ரையே அமையும் (36). அணங்கு - தெய்வப்பெண்.

777. ஶரஸவிவாத₃ கோலாஹலம். "கொள்கை"ஶப்₃த₃ார்த்த₂பே₄த₃ம். பாட்டுக்குத் தாத்பர்ய வர்ணநம் (12)(24). கீழ்ப் பாட்டுக்கு விவரணம் மேல்பாட்டு (24).

778. "பிதற்றும்" ஶப்தவிஶேஷார்த்தம் (36). த்ருஷ்டாந்தமாக நித்யரைச் சொல்லுமது. பெயரெச்சம். முற்றுவினை. தமிழ் நிகண்டு.

779. "கொள்கை" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6). நிர்ஹேதுகத்வோக்தி (6). தார்ஷ்டாந்திகே அதிதேஶம்.

780. மூன்றும் பாட்டுக்கும் ஐந்தாம் பாட்டுக்கும் அர்த்தபேதம் (6). எல்லோருக்கும் தன்னை பகவான் கொடாமைக்கு ஹேது (6). ப்ரயோஜநாந்தர பரமப்ரயோஜந ப்ரதாநம் (6). அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு பகவான் பரம போக்யன்.

781. பௌநருக்த்ய பரிஹாரம். ஸ்வீகாரமும் பரிமாற்றமும். பகவானுடைய ஆராய்ச்சி.

782. "அமுதம்" பாசுர வ்யாக்யாநம். அம்பரீஷன் கதை. "அமுதம் அமரர்கட்கீந்த" விஶேஷார்த்தம் (6). "நெடுமால்" ஶப்தார்த்தம் (6).

783. கடைந்த அமுதமும், கிடந்த அமுதமும் (12). ஆழ்வாரமுது.

784. கல்பக வ்ருக்ஷத்தினிடத்தில் கௌபீந ப்ரார்த்தநா. ஷட்வர கதா. தேவராயன் கதை.

785. "அம்ருத" ஶப்தார்த்தம். "நெடுமால்" ஶப்தவிஶேஷார்த்தம்.

786. நம்பி திருவழுதி வளநாடு தாஸர் ஐதிஹ்யம். "தாமரையார்க்கும்" இத்யாதி தமிழர் பாட்டு. "மரை" ஶப்தார்த்தம். "மாலுங்கருங்கடலே" பாட்டுக்கு அர்த்தம்.

787. "நீள்கடல்" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9) (12). தலை-ஒருமை ஜாதிபரம் (12). "தலையில் வணங்கி" வேற்றுமை விசாரம். ஸ்வாபதேஶார்த்தம் (12). "நாள்கடலை" விஶேஷார்த்தம் (9). நாழ் - நாள் - ஶப்தபேதம்.

788. "தோள்கள்" "தலை" என்ற க்ரமகதந தாத்பர்யம். திருவடியும் ஆழ்வாரும். மனத்துக்கினியான் இராமன் (36).

789. தலையில் - த்ருதீயார்த்தே ஸப்தமீ. ஆழ்வான் ஶ்லோக உதாஹரணம். ஆழ்வான் ஶ்லோகத்துக்கு அர்த்தம். "கழிமின்" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6).

790. "தொண்டீர்" ஶப்தார்த்த பேதம் (12) (24). "கழித்து" அநுபாஷண தாத்பர்யம். "ஆக்கம்" ஶப்தார்த்தம். ஏகார விசாரம் (12) (24).

791. "கழித்து" விதி (36). கரும்பு தின்னக் கூலியா? சரமஶ்லோகமும் ஆழ்வார் திருவாக்கும்.

792. "தருமவரும் பயனாய" பாசுர வ்யாக்யாநம். "தருமவரும் பயனாய" பதச்சேத பேதம். "திருமகளார்" இதற்கு அன்வயம் (9)

793. பதச்சேத அந்வய க்ரமகதநம் (12).

794. முதற்பாதத்திற்கு அர்த்த த்ரயம். ஸ்ரிய:பதித்வத்தால் வந்த ஏற்றம். கேள்வன் - வல்லபன்.

795. "கடிவார்" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9). புண்யமும் பாபமே. வரதராஜ பஞ்சாஶத் ஶ்லோகோதாஹரணம். புண்யபாபலக்ஷணம். ஆக்ஷேப பரிஹாரங்கள்.

796. பக்ஷிராஜ கதந தாத்பர்யம். விரோதி நிரஸந கதந த்ரய தாத்பர்யம்.

797. "வடிவார் மா" என்று ஈட்டிலே உக்தம்.

798. "மாதவன்பால்" பாசுர வ்யாக்யாநம். புருஷகார க்ருத்ய நிரூபணம். ஸம்ஸார க்ரௌர்யம் (9).

799. செய்யுளிலக்கண விசாரம். தீது அவம் இவற்றின் பேதம்.

800. பட்டர் நிர்வாஹம்.

801. தஶகார்த்த ஸங்க்ரஹம். ஸஹஜ கைங்கர்யம்.

802. த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்கதி. த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளீ வ்யாக்யாநம்.

803. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி வ்யாக்யாநம். ஆராதனைக்கு அரியனலன். ஆழ்வார் பெருமை.

804. "பிறவித்துயரற" ப்ரவேஶம் (9) (12) (24). பக்தியே நிரதிஶயபோக்யம்(9). ஆஶ்ரயண ஸாரஸ்யம் (12). தஶகார்த்த ஸங்க்ஷேபம் (12).

805. ஆஶ்ரயண ரஸ்யதாஹேது. பகவத் போக்யதை. வடதளஶாயி விசாரம். விஷயஸாரஸ்யம் விஷயிஸாரஸ்ய ஹேது. பகவானுக்கும் போக்யம்.

806. "அஶ்ரத்ததாநா:" ஶ்லோக வ்யாக்யாநம். விரோதி நிரூபணம். "நிவர்த்தந்தே" ஶப்தார்த்தம். உக்தபராமர்ஶம். வக்ஷ்யமாண பராமர்ஶம். கார்யகாரணபேதம்.

807. "ப்ரத்யக்ஷாவகமம்" ஶ்லோக வ்யாக்யாநம். ஷஷ்டீவிசாரம். வ்யாகரண விசாரம். கீதா பாஷ்ய ஸ்வாரஸ்யம். கைமுதிக ந்யாயம். "நிவர்த்தந்தே" ஶப்தார்த்த விசாரம்.

808. தஶகார்த்தபர அவதாரிகை. ஸ்ரிய:பதித்வோபலக்ஷணம். ஶங்கா பரிஹாரம்.

809. "பிறவித்துயரற" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9). ஆஶ்ரயணபோக்யத்வே ப்ரமாணம். எம்பெருமானுடைய பரமதார்மிகத்வம்.

810. திருவாழியின் பெருமை (12). "பிறவித்துயரற" பாட்டு கேவலவிஷயமா? என்ற விசாரம். உபாஸக பல வாசி ஶப்தங்கள்.

811. "மறவியையின்றி" அர்த்தபேதம் (12) (24). கைவல்யார்த்தியின் பரமாபத்து.

812. பக்தத்ரயத்துக்கும் ஸாதாரணம் (36). ப்ரதிபத்தி விசேஷம் (36). சங்கா ஸமாதானங்கள். பெரியாழ்வாரும் நம்மாழ்வாரும்.

813. ஸுக்ருத ருசி உபாஸந பலங்கள். கற்பகத்தினிடம் கௌபீநப்ரார்த்தநா- "ஸுக்ருதிந: சதுர்விதா:" விசேஷார்த்தம். ஷட்பாவவிகாரங்கள்.

814. ஜ்ஞாநிக்கும் கேவலனுக்கும் வாசி. தமிழர் நிகண்டு.

815. ஜ்ஞாத்ருத்வம் - ப்ரத்யக்த்வம். 'சுடர் விளக்கம்' சப்தார்த்தம்.

816. பகவானுடைய தார்மிகத்வம். விசேஷண ப்ரயோஜநம். வித்த வ்யாக்யாத்ருவாக்யம்.

817. ஸ்வாபிப்ராயமும் பராபிப்ராயமும். ஆழ்வார்களீடுபாடு திருவாழியும் கையுமான அழகிலே. "மறவியையின்றி" இதற்கு அந்வயம். மறவியையின்றி - எதினுடைய மறதியில்லாமை.

818. கேவலபர பகவத்ப்ராப்திபர உபயபரயோஜநா. அந்வயப்ரதர்சநம் (36). சௌத்தித்ஹேதுபூதம் சக்ரம். சங்கா பரிஹாரங்கள்.

819. "வைப்பாம்" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9) (12). நலம் - ஆநந்தம். ப்ராப்யப்ராபகைக்யம்.

820. "மருந்து" சப்தார்த்தம் (24). அநந்யப்ரயோஜநபரமான பாசுரம். ஆநந்தவல்லீ ப்ரமேயம். "கொழுந்து" விசேஷார்த்தம். திருவாய் மொழியும் ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமாத்யாயமும்.

821. அரைப்பையாக்குவது. மருந்து சப்தஸ்வாரஸ்யம். சங்காஸமாதாநங்கள். மருந்து இரண்டுவிதம்.

822. ச்ருதியிலே ப்ராப்ய ப்ராபகத்வகதநம். அடியர் சப்த விசேஷார்த்தம். விபக்தி வ்யத்யய:. சேஷி ஹ்ருதயாநுகுண வ்யாக்யாநம். அதிகாரி ஸ்வரூபசிக்ஷாநுகுண வ்யாக்யாநம். அடியர் சப்தார்த்த த்வயம்.

823. த்ருஷ்டாந்தகதநம். பால் - இடம்.

824. ஆழ்வார் இடையரிலே அந்வயிக்கிறார். பூர்வ வர்ணநம்.

825. அவதாரம் ஆச்ரிதார்த்தம். சப்தஸம்பந்தகதநம். இந்த்ரியஜயம் தொடக்கமாக உபாயபலம்.

826. "ஆயர்கொழுந்து" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9) (12). குணசதுஷ்டயம் (6). ஆச்ரிதபவ்யத்வம் அத்யந்த ஸரஸம் (12). "மாணிக்கம்" சப்த விசேஷார்த்தம் (12). தூயவமுது - தூய்மை விளக்கம் (9). தூய்மை விளக்கம் (12).

827. ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸாரார்த்தம் (24). அம்ருதங்களின் வாசி. ஈடு அவதாரிகையில் விசேஷம்.

828. பௌநருக்த்ய பரிஹாரம். ஆயர்கொழுந்து சப்தங்களுக்கு அர்த்த பேதம். ஏகதேசஸ்த்த சப்தார்த்தம். இரண்டு பாட்டுக்களுக்கு பாவம். பட்டர் நிர்வாஹம். மாயப்பிரான் - மாயம் விளக்கம்.

829. ஸாமாந்யன் சோழியன் கதை. கைமுதிக ந்யாயம்.

830. "மயர்வற" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9). ஜந்மத்துக்கு ஆச்சர்யத்வம். விரோதபரிஹாரம். பலாநுபவம் தம்மது(36). பலாநுபவம்-பலாச்ரயத்வம்.

831. ஷட்ரஸங்கள் (12). உயர்வு விவரணம். ஒண்சுடர் விசேஷார்த்தம்.

832. ஸப்த ஸ்வரங்கள் (24). அவதாரணார்த்தம். செடி சீய்த்து சப்தார்த்தம்.

833. உயர்வு விவரணம். ஜ்ஞாந விஸ்ரம்ப பக்திகளும் திருமந்த்ரமும். அழகாலே ஆழ்வாரைத் திருத்தினபடி. பூர்வபாவித்வேந பரபாவித்வேந ச வ்யாக்யாநம்.

834. ப்ராகபாவம் - அத்யந்தாபாவம். ஆதிசப்தார்த்தம். அயர்வில்லாமையாலே அமரர்கள்.

835. மாமனார் மாப்பிள்ளை கதை. அழகப்பங்கார் அருளிச்செய்தபடி. பரனை விடாமைக்கு ஹேதுக்கள் ஏழு.

836. "விடுவேனோ" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6)(9). "என்னவி" சப்தார்த்தம் (6). நிர்ஹேதுக விஷயீகாரம் (6) (9).

837. "விளக்கு" சப்தார்த்தபேதம். 'நடுவே வந்து' விசேஷார்த்தம் (12) (24). ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸாரார்த்தம். "ஆவி" சப்தவிலக்ஷணார்த்தம் (24). இளவாய்ச்சியர் விசேஷார்த்தம்.

838. ஸ்நேஹமில்லையானால் விளக்கில்லை (36). அர்த்தபஞ்சக விளக்கு. உபலக்ஷணம்.

839. ஏகார தாத்பர்யம். கண்ணனுடைய ஆராய்ச்சி.

840. "பிரான்" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6). பஞ்சம்யர்த்தே ஷஷ்டீ. தூர்த்த வ்யாபார நிரூபணம். சேஷ்டிதங்களும் அழகும் (6).

841. மாயவன் சப்தத விசேஷார்த்தம் (12). பிரான் - ஸங்க்ரஹம், மேலே விவரணம் (24). பகவானுடைய பாரார்த்யம் (24). பாடபேதம். ஒப்பனையோடே ப்ரளய ஸமுத்ரத்திலே முழுகிற்று.

842. ஆச்சான் நிர்வாஹம். ஸாமாந்யரக்ஷணமும் விசேஷரக்ஷணமும். பிரான் என்றே விசிஷ்ய நாமம். ஆக்ஷேப பரிஹாரம்.

843. நீட்டல் விகாரம். மழுவேந்திக் கொடுக்கை. கர்ம பாரதந்த்ர்யமும் ஆஶ்ரித பாரதந்த்ர்யமும்.

844. "யானொட்டி" பாசுர வ்யாக்யானம் (6) (9). பிள்ளான் நிர்வாஹம் (36). கர்மபாரதந்த்ர்யம் விலகும். ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யம் விலகாது.

845. 'நெகிழ்க்க' விஶேஷார்த்தம் (12). ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸாரார்த்தம் (24). பூர்வாபரதஶைகள்.

846. பூர்வோத்தர கதைகளும் கீதையும்.

847. லுப்தக ப்ராஹ்மணன் கதை. "நின்று" ஸ்யபூர்த்த ஸ்வாரஸ்யம். நிர்வாஹத்வயம். பிள்ளான் ஜீயர் நிர்வாஹங்கள்.

848. "என்னை நெகிழ்க்கிலும்" பாசுர வ்யாக்யானம் (6) (9).

849. "தானும் கில்லான்" விஶேஷார்த்தம் (12). "பணைத்தோள்" அர்த்த த்வயம். ஸர்வஶக்தித்வ ஸத்யஸங்கல்பத்வங்கள் வ்யவஸ்திதங்கள். ஆழ்வாரும் பிராட்டியும், நித்யஸூரிகளும் வானர வீரர்களும்.

850. "பின்னை நெடும் பணைத்தோள்" விஶேஷார்த்தம் (24). தமிழ் மறையும் வடமொழி மறையும். ஸர்வஶக்திக்கும் ஓர் அஶக்தி.

851. "யத்ரர்ஷய:" ஶ்ருத்யர்த்தம்.

852. "அமரர்" பாசுர வ்யாக்யானம் (6) (9) (12). உபயவிபூதிகாரணத்வம் (9).

853. உபயவிபூதியிலுள்ளாரோடு பரனுக்குண்டான பரிமாற்றத்தில் வாசி (12). ஸூரிகளோபாதி ப்ராப்தி ஸம்ஸாரிகளுக்கு. விஶிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த ஸாரார்த்தம்.

854. ஜகத்ப்ரஹ்மணோ: ப்ரகார ப்ரகாரி பாவம். உபயவிபூதி நிர்வஹணம். தேவர்களினுடைய நீசத்வம். ஸ்வரூபைக்ய ப்ராந்தி பரிஹாரம்.

855. "அகலில்" பாசுர வ்யாக்யானம் (6) (9). அப்ருதக்ஸித்த விஶேஷணத்வ நிரூபணம்.

856. "பொருவல்லன்" விஶேஷார்த்தம் (12). முதலும் முடிவும் (24). அகலும் ஶப்தார்த்தம் (24). இஞ்சிப்பயிரில் தழைகூறு கொள்ளுவாரைப்போலே.

857. ஸஞ்ஜய பாக்யம். ஸ்ரீராம சாபல்ய நிரூபணம் (அ. அ.)

858. யதோபக்ரமம் நிகமனம். இளையபெருமாளும் ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானும். ஸ்ரீ விபீஷணன் திறத்தில் பெருமாள் திருவுள்ளம்.

859. புண்யாபுண்ய ஸ்வபாவங்கள்.

860. கழுக்காணிக் கண்ணன் - லக்ஷித லக்ஷணை.

861. "குடைந்து" பாசுர வ்யாக்யானம் (6) (9) (12) (24). "நோய்" ஶப்தார்த்த பேதம்.

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

862. வண்டுகளும் ஆழ்வாரும். காரணே கார்யோபசாரம். ப்ரயோஜநாந்தர ருசிஹேது பாபம்.

863. த்₃வயார்த்த₂ஸங்க்₃ரஹம் (36). வல்லொற்று மெல்லொற்று. விரோத₄ பரிஹாரம்.

864. த்₃ரமிடோ₃பநிஷத் ஸங்க₃தி. த்₃ரமிடோ₃பநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளீ. ப₄ஜநம் ஸுக₃ரூபம்.

865. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி. ஆஶ்ரயணரஸ்யதை. பற்றுமவர்க்குத் திருமால் அறவினியன்.

866. "ஓடும்புள்" ப்ரவேஶம (6) (9) (12) (24). தி₃வ்யைஶ்வர்யம் (6). ஆர்ஜவம் (12) (24). த்₃வயார்த்த₂ ஸங்க்₃ரஹம் (12).

867. ஸௌலப்₄ய ஸௌஶீல்ய ஆர்ஜவகு₃ண நிரூபணம். "பத்துடை" ஸௌலப்₄ய பரம். "வளவேழுலகு" ஸௌஶீல்யபரம். "ஓடும்புள்" ஆர்ஜவபரம்.

868. ஸௌஶீல்யபி₄ந்நம் ஆர்ஜவம். "வஶீ வதா₃ந்ய:" ஶ்லோகார்த்த₂ம். "கு₃ணவாந்" ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம். கு₃ணங்களினுடைய ஸ்வாபா₄விகத்வம்.

869. "ஓடும்புள்" பதிகத்தின் அர்த்த₂நிர்வாஹபே₄த₃ம். உத்தம நிர்வாஹம். பட்டரும் தூப்பிற்பிள்ளையும். "ஓடும்புள்" பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (6).

870. க₃ருட₃வாஹநத்வே ஹேதுத்₃வயம். ஶங்காஸமாதா₄நங்கள். நித்யருக்குள்ள திர்யக்ஸ்தா₂வரஶரீர பரிக்₃ரஹம். திர்யக்ஸ்தா₂வர ஜந்ம உத்கர்ஷாபகர்ஷ விசாரம். கர்மநிப₃ந்த₄நமும் ஈஶ்வரேச்சா₂நிப₃ந்த₄நமும்.

871. நித்யரும் ப₄க₃வானும். ஆர்ஜவநிரூபணம். புள்ளின் பே₄த₃ம்.

872. பெரிய திருவடியின் தழும்பு. ஶங்காஸமாதா₄நங்கள். காஶீவிப்லோஷந்யாயம். சந்தோ₃மயனுடைய ச₂ந்தா₃நுவ்ருத்தி.

873. பௌஷ்கர ஸம்ஹிதா. உபலக்ஷணம். த்யாஜ்யோபாதே₃ய விபா₄க₃ம்.

874. ஶங்காஸமாதா₄நங்கள். கரணத்ரயபாபமூலம். விபக்ஷபா₃த₄க ஸ்வபக்ஷ ஸாத₄கயுக்தி ப்ரத₃ர்ஶநம். கூனர் குறளர் ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம்.

875. "அம்மான்" ஶப்₃த₃விஶேஷார்த்த₂ம். நித்யர் ஸம்ஶ்லேஷ நித்யத்வே ஹேதுத்ரயம். ஸ்ரீபா₄ஷ்ய வாக்யோதா₃ஹரணம்.

876. "அம்மானாய்" பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (6) (9) (12) (24). "மாண்பு" ஶப்₃த₃ விஶேஷார்த்த₂ம் (12). அன்றும் இன்றும் ஒன்று (24).

877. தே₃வர்களும் தே₃வதே₃வனும். தமிழ் நிக₄ண்டு. நாரத₃ரும் நம்மாழ்வாரும். தத்₃கு₃ணஸார ந்யாயம். ஸாமாந்ய வாசகத்துக்கு விஶேஷ பரத்வம்.

878. "கண்ணுவான்" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9) (12). பத்தமுக்தகோடி த்வயத்தோடு பரிமாற்றம். திருமலை ஏற்றம். உபயவிபூதி ஸாதாரண த்வம். மநுஷ்யத்வே பரத்வம். ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிட வேதங்கள்.

879. இரட்டைப் பிள்ளை பெற்ற தாயார். நித்யரும் ஸம்ஸாரிகளும். ஜீவனும் பரனும். திருமலை ஆருடையது என்ற விசாரம். ஈஶ்வராபிப்ராயம். நித்யஸூரிகளபிப்ராயம்.

880. ஆக்ஷேபஸமாதாநங்கள்.

881. ஶங்காஸமாதாநங்கள். பகவானுடைய பாரார்த்த்யம். நித்யரீடுபாடு. "கானமும் வானரமும்" பாட்டுக்கு அர்த்தம்.

882. "வெற்பை" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9) (12) (24). கீழும் மேலும் (24). நின்ற மலையும் எடுத்த மலையும். தாயும் சேயும் (24).

883. வெற்பெடுத்ததில் இளைப்பில்லாமைக்கு ஹேது. ப்ரஜாரக்ஷணத்தில் தாய்க்கு இளைப்பில்லையிறே. ஆழ்வார் திறத்தில் அவன் காட்டிய ஆர்ஜவம். மலையை யெடுத்துக் காக்கக் காரணம்.

884. "வைகலும்" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9). வெண்ணெயளைந்த திருவுடம் போடே ஆழ்வார் மெய்கலந்தான் (6). நித்யரும் ஆழ்வாரும். "தாச் சீல்யே உப்ரத்யயம்".

885. ஜ்ஞாநியும் பரனும். அந்தாதி விஶேஷம் (24). பட்டர் கதை.

886. ஶங்கா ஸமாதாநங்கள்.

887. "கலந்து" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9). வாமந சரித்ரகதந தாத்பர்யம் (6) (9). த்ருஷ்டாந்தார்த்தம் உக்தம்.

888. உபலக்ஷணம். ஆழ்வார் தேஹமும் ஆவியும்.

889. "கொண்டான்" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6). மஹாபலியும் ஆழ்வாரும். அகவாயும் புறவாயும். கலியனும் காரி மாறனும்.

890. ஆழ்வாரும் அரங்கனும்.

891. "கொண்டான்" பதஸ்வாரஸ்யம். ஸ்நேஹிகளும் விலக்காதாரும்.

892. ஆழ்வார் மநோரதமும் பகவந் மநோரதமும்.

893. "ஆனுன்" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9) (12). "என்னில்" வேற்றுமை விசாரம் (12).

894. ஏககாலத்தில் இரண்டவதாரம் சொல்லக்காரணம். ஏகாரவிசாரம். வத்ஸரக்ஷண ப்ரகாரம். "தடம் பருகு கருமுகிலை" விஶேஷார்த்தம் (அ. அ. உரை).

895. வித்யாவதாரங்கள். ஆழ்வான் ஶ்லோகோதாஹரணம். மத்ஸ்யவராஹா வதாரங்களில் ஶிஷ்யர்கள். அவதாரத்ரய ஸாம்யம்.

896. "சங்குசக்கரம்" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9). சிற்றிலக்கமும் பேரிலக்கமும். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனும் ஆழ்வாரும்.

897. "எங்கும் தானாய" ஶப்தார்த்தம் (12). ஶங்காஸமாதாநங்கள். 'எங்கும் தானாய'—வ்யாப்திபரம் (9) (24).

898. "நாதன்" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6). தாது பாடம்.

899. முதலும் முடிவும் (24). "நாதன் - ஞாலங்கொள்பாதன்" சேர்த்தியழகு (12).

900. "நீர்புரை வண்ணன்" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6). கடல் கிளர்ந்தாற்போலே கிளர்ந்த வேதம். முதலில் ஈஶ்வரத்வம் முடிவில் வாத்ஸல்யம் (6).

901. ஸம்ஸாரிகள் அநார்ஜவமும் பெருமான் ஆர்ஜவமும்.

902. தஶகார்த்தஸங்க்ரஹம் (36).

903. த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்கதி. த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி "ஓடும்புள்" பதிகம் ஆர்ஜவபரம் (தேசிகன்).

904. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி. த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி ஶ்லோக வ்யாக்யாநம்.

905. "இவையும்" பதிக அவதாரிகை (6) (9). நித்யரோடும் ஸம்ஸாரிகளோடும் அவன்செய்யும் பரிமாற்றத்துக்கு ப்ரமாணங்கள்.

906. தஶகார்த்தஸங்க்ரஹம் (12). அர்ஜுநனும் ஆழ்வாரும். வ்ருத்தவர்த் திஷ்யமாண தஶக ஸங்கதி.

907. ஸாத்ம்யபோக ப்ரதாநஹேது நிரூபணம் (36).

908. பகவானுடைய பரிமாற்றம் ஓரோவிடத்திலேயிருக்கும்படி. ஆழ்வாரோடு பகவானுடைய ஸகலவிதமான பரிமாற்றம்.

909. "இவையும்" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6)(9)(12)(24). பாசுரத்தில் நவகுணங்கள். ஸர்வகாரணத்வம். ஸர்வாந்தராத்மத்வம். ஸர்வஸ்மாத்பரத்வம். ஸர்வஸுலபத்வம். ஸ்ரிய:பதித்வம் — பஞ்சாம்ருதம் (12). 'திருவின் மணாளன்' விஶேஷார்த்தம் (12). ஏகார விஶேஷார்த்தம் (24).

910. ஸங்க்ரஹ விஸ்தரங்கள் (24). 'திருவின் மணாளன்' விஶேஷார்த்தம் (24)

911. குணாநுபவமும் விபூத்யநுபவமும்—ஶங்காஸமாதாநங்கள். குணநவகமும் விபூதியும். ஸ்ருஷ்டி அப்யயபூர்விகை (அ. அ. உரை).

912. உபயவேதாந்தம். ஶங்காபரிஹாரங்கள். அநுப்ரவேஶ த்வைவித்யம்.

913. விஶிஷ்டாத்₃வைத ஸாரார்த்த₂ம். ஸர்வதா₂ சித₃சித்₃வைஶிஷ்ட்யம். பாட₂க்ரம அர்த்த₂க்ரமங்கள். 'அநுப்ரவிஶ்ய' ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம்.

914. த்₃வயார்த்த₂ நிஷ்கர்ஷம். ஸமபி₄வ்யாஹார லப்₄யார்த்த₂ம்.

915. இச்சூ₂தி ஶப்₃த₃ விஶேஷார்த்த₂ம். ஏவகாரார்த்த₂ம். பர்த்வஸௌலப்₄யங்கள்.

916. "சூழல் பலபல வல்லான்" பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (6) (9) (12). நான்காம் பாத₃ம் முதற்பாத₃மாக வைத்து வ்யாக்₂யாநம் (9). 'அருகலில்' வேற்றுமை விசாரம்.

917. 'சூழல்' ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம். 'என்னுடையம்மான்' விஶேஷார்த்த₂ம் (24). ஆழமும் நெடுமையும். தே₃வரும் ஆழ்வாரும்.

918. கர்மமும் க்ருபையும். நிர்வேத₃ த₃ஶையும் ஹர்ஷ த₃ஶையும். ப₄கவத₃வதார வைப₄வம். வீப்ஸா தாத்பர்யம்.

919. ஜாதிகு₃ணம். வ்யாகரண விசாரம். கேஶவஶப்₃த₃ நிஷ்பத்தி. 'அழிவுக் கிட்ட வடிவு' ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம். ஸ்வார்த்த₂மும் புறச்செலவும்.

920. உப₄யத்ராந்வயம். ஓர் ஆனையும் ஐந்து ஆனைகளும்.

921. "அருகலிலாய" பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (6)(9)(12). ஸர்வப்ரகார ஸம்ஶ்லேஷம். உப₄யலிங்க₃வைஶிஷ்ட்யம். விபூ₄திவைஶிஷ்ட்யம். விக்₃ரஹவைஶிஷ்ட்யம்.

922. ஷட்₃ரஸங்கள் (12). நித்யரும் ஆழ்வாரும் (24) (36). 'என்னோடுடனே' விஶேஷார்த்த₂ம் (24) (36).

923. ஆதி₃ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம். உபலக்ஷணம். கு₃ணத்துக்குக் குறையாவது. ஸத்தா நிர்வாஹமும் போ₄க₃நிர்வாஹமும்.

924. கு₃ணங்களும் திருக்கண்களும். புள்ளும் புள்ளரையனும். கார்யத்தில் காரண கு₃ணங்கள். அவன் உகப்பும் இவன் உகப்பும்.

925. "உடனமர்" பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (6). நித்யவிபூ₄தியும், நித்யவிபூ₄தியிலுள்ளாரும், ஆழ்வாரும். த்ரைலோக்யஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (6)

926. த்ரைலோக்ய ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (9) (12). கடல்—க்ஷீரார்ணவம் (12)(24)(36). கடலில் — விப₄க்தி ப்ரத்யய விசாரம்.

927. பிராட்டிமார் மூவரின் விஶேஷம் (24). பட்டர் நிர்வாஹம். ஶங்காஸமாதா₄நங்கள். 'எம்மான்' விஶேஷார்த்த₂ம் (24). பத்ராலம்ப₃நம்பண்ணி என்னை எழுதிக்கொண்டது. ஈஶ்வரன் தன்பேறுகச் செய்தான்.

928. மஹிஷீத்ரயபர ஶ்லோகத்ரயம். மஹிஷீ ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம். பிராட்டிமார் விஶேஷம்.

929. லோகஶப்₃த₃ம் ஜீவபரம். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் த்ரைலோக்ய நிருபணம்.

930. ஶ்ருதப்ரகாஶிகா வ்யாக்₂யாநம். வேத₃ாந்தமும், ஆழ்வார் திருவாக்கும்.
931. "ஒக்கலைவைத்து" பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (6) (9). பாட்டிற்கு அந்வயம் (6). திருக்குறுந்தாண்டகமும் திருவாய்மொழியும்.
932. 'தந்திட' விஶேஷார்த்த₂ம் (24). 'செக்கம்செக' விஶேஷார்த்த₂ங்கள் (24).
933. 'பிரான்' விஶேஷார்த்த₂ம் (24). இந்த்₃ரகத₂ந தாத்பர்யம் (24). ஸுக்₃ரீவனும் ஆழ்வாரும் (36).
934. பௌநருக்த்யபரிஹாரம். அபி₄சார ஸ்வபா₄வம். பூதனையும் கண்ணனும்.
935. அவள் பால் - பால் ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம். ஜக₃த்₃கு₃ரு ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம். ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண ஶ்லோக விஶேஷார்த்த₂ம்.
936. "மாயன்" பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (6). அத்திக்காயில் அநுமான். 'நெஞ்சு' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம். 'மாயன்' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம் (36). ப்₃ரஹ்மருத்₃ரேந்த்₃ரர்கள்.
937. "தூயன் துயக்கன் மயக்கன்" விஶேஷார்த்த₂ம் (6). உபலக்ஷணம். 'தூயன்' இத்யாதி₃க்கு விஶேஷார்த்த₂ம் (9). அந்வயப்ரத₃ர்ஶநம் (12). 'துயக்கு மயக்கு' ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம் (12).
938. தோளிணையானே - விஶேஷார்த்த₂ம் (24). அநுவாத₃ தாத்பர்யம். பூர்வோத்தர ஸம்ப₃ந்த₄ம்.
939. 'தூயன்' ஶப்₃த₃ விஶேஷார்த்த₂ம்.
940. ப₄ட்டர் - சதுஶ்ஶாஸ்த்ர வித்₃வான் கதை.
941. ப₄ட்டர் ஐதிஹ்யம்.
942. "தோளிணை" பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (6) (9) (12). அந்வயப்ரத₃ர்ஶநம் (6) அலங்கார ஹேது நிரூபணம் (6). 'நாவினுளான்' விஶேஷார்த்த₂ம் (6) (9).
943. 'கேள் இணை' விஶேஷார்த்த₂ம் (12). 'தோளிணைமேல்' இத்யாதி₃க்கு பா₄வ வர்ணநம் (24). ஸர்வாதி₄கத்வ லக்ஷணம். கேள்-இணை விஶேஷார்த்த₂ம்(24). ப₄ட்டர் நிர்வாஹம். 'நாவினுளான்' விஶேஷார்த்த₂ம் (24).
944. இவர் உகப்பதும் அவன் கொடுப்பதும். ப₄க₃வத₃பி₄மதவிஷய: ஸ்ரீபராங்குஶார்ய:. இவ்விஷயத்தில் ப்ரமாணம்.
945. விரோத₄பரிஹாரம். க்ரமநியாமகம்.
946. ப₄ட்டர் விஶேஷ வ்யாக்₂யாநம். ஆழ்வான் ஶ்லோகோதா₃ஹரணம். போ₄க்₃யமும் ப்ராப்தமுமான திருவடிகள். லக்ஷ்மீ லலித க்₃ருஹம்.
947. ஸாம்யத்₃வைவித்₄யம். உப₄யவேதா₃ந்தம். நாவினுளான் விஶேஷார்த்த₂ம்.
948. "நாவினுள் நின்று" பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (6) (9). 'பூவியல்' ஶப்₃த₃ விஶேஷார்த்த₂ம் (6) (9).

949. ‘கண்ணினுள்ளானே’ விஶேஷார்த்தம்.

950. ஸாமாநாதிகரண்ய நிபந்தநம். ப்ரதிபாத்ய ப்ரதிபாதக பாவம். ஶப்தார்த்த ஸம்பந்த நிர்வாஹகத்வம்.

951. ‘பூவியல்’ ஶப்தவிஶேஷார்த்தம் (36). ஆயுதங்களின் ஆகாரத்வயம். த்ருஷ்டாந்தகதநம் ஸங்கதம். காவி - நெய்தல்; நீலோத்பலம்.

952. ‘கண்வட்டக்கள்ளன்’ ஶப்தவிஶேஷார்த்தம். ராம ஶப்தார்த்தம்.

953. “கமலக்கண்ணன்” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9) (12). ‘கண்ணினுள்ளான் - காண்பன்’ விஶேஷார்த்தம் (6). “ஐம்புலனுமவன் மூர்த்தி” விஶேஷார்த்தம் (6). உலகமாக்கி - ஸம்பந்தம் (12). த்ருதீயா தாத்பர்யம் (12).

954. ஶாஸ்த்ரமர்யாதாஹாநி நஞர்த்தங்கள்.

955. அஜஶப்தார்த்தம். ஸௌந்தர்யம் படுத்தும் பாடு.

956. “நெற்றியுள்” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6). ‘ஆக்கி’ ஶப்தார்த்தம். ஜகத் ஸ்ருஷ்டியும் ஆழ்வாரை விஷயீகரித்ததும். நிர்ஹேதுக விஷயீகாரம். ‘நம்பி’ விஶேஷார்த்தம்.

957. ‘நிரைமலர்’ விஶேஷார்த்தம் (12).

958. கேசவன் கேஶமஹிமா.

959. “உச்சியுள்ளே” பாசுர வ்யாக்யாநம் (6). நெற்றியும் உச்சியும் தேவரும். அந்வயப்ரதர்ஶநம். க்ரியாத்வயஸ்ய ஏககாலீநத்வம்.

960. பதத்வயார்த்தம் பரத்வஸௌலப்யங்கள். தமிழிலக்கணம் (12). “நீள் கழல்” ஶப்தவிஶேஷார்த்தம் (24).

961. பூர்வாபரபாவி வ்யாக்யாநம். உபகாரத்வயம். பௌநருக்த்யபரிஹாரம்.

962. நிச்சலும் ஶப்தாந்வயம். ஆசார்யாபிமாநாதிக்யம்.

963. தஶகார்த்தஸங்க்ரஹம். த்ரமிடோபநிஷத்ஸங்கதி. த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளீ.

964. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

965. “பொருமாநீள்படை” அவதாரிகை (6) (9). ‘அணையும் சுவை’ நிருபணம்.

966. தஶகார்த்த ஸங்க்ரஹம் (12). மஹோபகாரகத்வம் தஶகார்த்தம் (12). ஸகலம் பகவததீநம் (24). பட்டர் வைபவம் காட்டும் திருவாய்மொழி. பரிகணனையும் பரமபக்தியும்.

967. பட்டர் நிர்வாஹ ஹேது நிருபணம். அப்யுபகமவாதம். முன்புள்ள முதலிகளும் பட்டரும்.

968. ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸாரார்த்தம். அநப்யுபகமவாதம். நிர்ஹேதுகத்வ ஸமர்த்தநம்.

969. ஸர்வேஶ்வரனுடைய காரணத்வம். கீதாஶ்லோக வ்யாக்யாநம். (புத்திர் ஜ்ஞாநம்) ஶ்லோகம்.

970. "பொருமாநீள்படை" பாசுர வ்யாக்யானம் (6) (9). நிர்ஹேதுகத்வே ப்ரமாணங்கள். கீழ்த்திருவாய்மொழியும் இத்திருவாய்மொழியும். அநுபாஷணம் (9).

971. 'என்கண்' விஶேஷார்த்தம் (12). அஃறிணை நிர்தேஶஹேது (12). தஶகார்த்த ஸங்க்ரஹப் பாட்டு. "பொரு" ஶப்தவிஶேஷார்த்தம் (24). உபயபாஷா ப்ரமாணங்கள் (24).

972. நிர்ஹேதுக விஷயீகாரம். மஹாபலியும் ஆழ்வாரும்(36). 'அக்கருமாணிக்கம்' விஶேஷார்த்தம் (24).

973. "இடங்கை வலம்புரி" பாசுர வ்யாக்யாநம். நேர்முக வர்ணனம். கைமுதிக ந்யாயம். "ஆங்காரவாரம்" பாசுர வ்யாக்யாநம். ஆழியும் சங்கும் அரவும். கபோல தாடநம்.

974. அஸ்த்தாநே பயஶங்கா. ஆழியும் சங்கும் இளையபெருமாளும். மா ஶப்த விஶேஷார்த்தம்.

975. ஆயிரம் காதம் பறப்பதின் குட்டி. பகவானும் அடியார்களும். ஆழியும் அஸ்த்ரமும். துர்வாஸாவும் காகமும். கைமுதிக ந்யாயம். லக்ஷ்மண வைபவம். "ஆயிரம் காதம்" வாக்யார்த்தம்.

976. "வத்ஸம் கௌரிவ வத்ஸலா" என்ற ப்ரமாணம். தேனுவும் பகவானும். குஹஶபரீ த்ருஷ்டாந்தம்.

977. கருமாணிக்கம் கண்ணுள் - சாடு. உயர்திணையும் அஃறிணையும்.

978. "கண்ணுள்ளே நிற்கும்" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9) (12) (24). ஸர்வாத்மக பஜநமும் ஸத்பாவ அபிஸந்தியும்(12). ஸுகர துஷ்கர உபாயங்கள் (12). உபயோபாய ஸாதாரணம் காரணத்வம் (12). ப்ரபதந ஸௌகர்யம் (12). 'எண்ணிலும்' விஶேஷார்த்தம் (6,12).

979. 'எண்ணிலும்' ஶப்தார்த்தங்கள் (24). வேல்வெட்டிப்பிள்ளை இதிஹாஸம் (24). ப்ரதமார்த்தே த்விதீயா (24). ஸாத்யஸாதந பக்திகள் (அ. அ.).

980. வாதப்ரக்ரியை - வேதாந்தி ப்ரக்ரியை - லௌகிகப்ரக்ரியை. 'எண்ணிலும்' விஶேஷார்த்தம் (36).

981. ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸாரார்த்தம்(36). "ஏதம் ஹ வாவ ந தபதி" ஶ்ருத்யர்த்தம். வேல்வெட்டி நம்பியார் நம்பிள்ளை ஐதிஹ்யம். யோக்யதையும் அயோக்யதையும்.

982. வேல்வெட்டிநம்பியார் பாஞ்சராத்ர நிஷ்ணுதர் (அ. ஜீ. உரை). 'எருது கெடுத்தாற்கும் ஏழே கடுக்காய்' கதை. ஸ்ரீராகவ ஶரணாகதி விசாரம். பிள்ளையும் ஜீயரும் வேல்வெட்டியிலே எழுந்தருள்வது. ஶங்காத்ரயம். பகவத் ப்ரபாவ ஜ்ஞானமுடையவன் பெருமை. "ந ஜாதிபேதம்" ஶ்லோகார்த்தம் (அ. ஜீ. உரை).

983. பக்திப்ரபத்திகள். உபலக்ஷணம்.

984. "எம்பிரானை" பாசுர வ்யாக்யானம் (6) (9) (12).

985. ஶ்ரிய:பதித்வம் நாதத்வ புண்டரீகாக்ஷத்வாதிகளுக்கு மூலம். "அராவு" ஶப்த விஶேஷார்த்தம் (12). நீட்டல் விகாரம். பணம்போலே நிதம்ப ப்ரதேஶம். ஆழ்வார் தொழும் வஸ்து மிதுனம். என் குடிநாயன்.

986. ஸமபிவ்யாஹார லப்யார்த்தம் (36). பகவத் கடாக்ஷஹேது.

987. "நெஞ்சமே" பாசுர வ்யாக்யானம்(6)(9). துஞ்சும்போது-அர்த்தபேதம்(6)(9). பதஸங்கதி தாத்பர்யம்.

988. துஞ்சுதல் ஶப்தார்த்தம். தப்பச்சொன்னேம் (24). நெஞ்சும் பகவானும். நிரபேக்ஷாபாயத்வம்.

989. விஶ்லேஷம் விநாஶபர்யாயம். வேப்பங்குடிநீர். வீப்ஸா தாத்பர்யம்.

990. மீமிசைச்சொல். உபாஸகப்ரபந்நவாக்யம்.

991. 'மைந்து' ஶப்தார்த்தம். வேப்பங்குடிநீர் - நிம்பரஸம். ப்ரஶமனன்று- க்ஷேபம். பூர்வார்த்தத்திலே நோக்கு.

992. "கண்டாயே" பாசுர வ்யாக்யானம் (6)(9)(12)(24). 'இயலுதல்' ஶப்தார்த்தம். த்ருஷ்டாந்தம். அபேக்ஷாநிரபேக்ஷரக்ஷகத்வம்.

993. மத்யமணி ந்யாயம் (24). ப்ரளயமும் ஸம்ஸாரமும். கீழும் மேலும். ஸங்கதி.

994. "பூதார்த்தே கதமா ஸ்துதி:". விலக்குகைக்குப் பரிகரம். பரிகர ஶப்தார்த்தம்.

995. "நீயும் நானும்" பாசுர வ்யாக்யானம் (6) (9) (12). ப்ராதிகூல்ய நிவ்ருத்தியே வேண்டுவது (9).

996. "நேர்" ஶப்தார்த்தம் (12) (24). நோய் ஶப்தார்த்தம் (12) (24). நம்மாழ்வாரும் கீதாசார்யனும் திருக்கோட்டியூர் நம்பியும் (24).

997. மூலமந்த்ர பதத்ரயார்த்த விரோதி.

998. ப்ரஹ்மஸூத்ரார்த்தம். "இதம் தே நாதபஸ்காய" ஶ்லோகார்த்தம். "ப்ரக்ஷாலநாத்தி பங்கஸ்ய" ந்யாயம்.

999. கீதாசார்யன் திருவுள்ளத்துடிப்பு. ஒக்கக் குதித்தெடுக்கும் மாதா பகவான். பூர்வாபரபாவி வ்யாக்யானம்.

1000. "எந்தையே" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9) (12) (24). ஸ்ரீமானை தூரித்ரனுக்கு வது (6). நைச்யாநுஸந்தாநம். ஆத்மகார்ஹை (6). வானவர்-நித்யர்கள். பரன் உத்கர்ஷமும் ஸ்வநிகர்ஷமும்.

1001. 'பாவியேன்' விசேஷார்த்தம் (24). பாபசப்தார்த்தம். புரோடாசத்தை நாய் தீண்டினாற்போலே.

1002. "கூர்ப்புஜந்ம" ச்லோகார்த்தம். ஷடூர்மிகள். ஜீவனும் பரனும். ஸ்ரீவசந பூஷண ஸாரார்த்தம்.

1003. "செல்வநாரணன்" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9) (12). பாடபேதம். "செல்வநாரணன்" பாட்டின் ப்ரமேயம் (6) (9) (12).

1004. ஆழ்வார் பரிஸர வைபவம். 'அல்லேன்' என்பதும் 'ஆவன்' என்பதும். ஸ்வரலப்யார்த்தம். ஆழ்வான் நிர்வாஹம். ஆழ்வார் சரித்ரம் (36). குட்டிச்சுவர் ஸ்வாபதேசம். முட்டாக்கு ஸ்வாபதேசம். சுமை ஸ்வாப தேசம்.

1005. பாஹ்யகரணமும் அந்த:கரணமும். வழிப்போவார் வாயிலும் மிதுநவாசகம். கர்த்ருத்வோபசாரம்.

1006. திவாராத்ரங்களுக்கு நன்மை. உத்தரார்த்த பூர்வகாந்வயம். பூர்வார்த்த பூர்வகாந்வயம்.

1007. "நம்பியை" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9). "உம்பர் வானவர் ஆதி" விசேஷார்த்தம் (6). த்ரஷ்டவ்ய நியமம் (அ. அ.). ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தி வைபவம்.

1008. மறவாமைக்கு ஹேதுபஞ்சகம்(12). 'குறுங்குடி நின்ற' விசேஷார்த்தம் (24).

1009. கலவிருக்கை - ஸபை. மறவாமைக்கு ஹேதுபஞ்சகம் (24). குண பூர்த்தியுள்ளவிடம்.

1010. மறவாமைக்கு ஹேதுபஞ்சகம் (36).

1011. "மறப்பும்" பாசுர வ்யாக்யாநம் (6) (9) (12) (24). 'செந்தாமரைக்கண்' விசேஷார்த்தம் (6). மறவாமைக்கு க்ருஷி பண்ணினன் பகவான் (24).

1012. நினைக்க விரகில்லாமையும் மறக்க விரகில்லாமையும். "ஸா வித்யா" இதி ந்யாயம்.

1013. சங்காஸமாதாநங்கள். ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்கள் - ஸ்ம்ருதிவிஸ்ம்ருதிகள். கர்ஷகன் பகவானே.

1014. மணிக்கு ச்லாக்யதையும் ஸௌலப்யமும்.

1015. "மணியை" பாசுர வ்யாக்₂யாநம் (6) (9) (12) (24). 'சொல்பணி செய்' விஶேஷார்த்த₂ம் (6) (9) (12). கலிவிருத்தம் (12).

1016. ஸௌலப்₄யமும் மதிப்பும் அழகும் கூடின பசுங்கூட்டு ப₄க₃வத்தத்வம் (24). ஶதகார்த்த₂ ஸங்க்₃ரஹம் (24). "தொழுதெழு" முதற்பத்துக்கே க்ரியை.

1017. பசுங்கூட்டு - கர்ப்பூர சந்த₃ந குங்குமங்கள். பசுங்கூட்டு - மாஷபிஷ்ட கு₃டோ₃தைலமிஶ்ரம் வா.

1018. ஜ்ஞாநம் ப₄க₃வதே₃கவிஷயம். த₃ஶகார்த்த₂ஸங்க்₃ரஹம் (36). ஜ்ஞாநாத் மோக்ஷலாப₄ம்.

1019. ஶதகார்த்த₂ ஸங்க்₃ரஹம் (36). அந்தாதி ஆயிரம் நிரூபணம் (36).

1020. திருவாய்மொழி ப்ரமேய நிரூபணம் (36).

1021. த்₃ரமிடோ₃பநிஷத் ஸங்க₃தி. த்₃ரமிடோ₃பநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளீ. த₃ஶகார்த்த₂ ஸங்க்₃ராஹக ஶ்லோகம். ஶதகார்த்த₂ ஸங்க்₃ராஹக ஶ்லோகம்.

1022. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி. தாத்பர்ய ரத்நாவளீ வ்யாக்₂யானம்.

1023. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி வ்யாக்₂யாநம்.

1024. த்₃ரமிடோ₃பநிஷத் ஸார வ்யாக்₂யாநம். த்ரிம்ஶத்₃வாரம் ஶ்ராவித ஶாரீரக பா₄ஷ்யர் தே₃ஶிகன். தே₃ஶிக வைப₄வம். மாணிக்கச்செப்பு. ஶதக கு₃ணங்களும் த₃ஶககு₃ணங்களும்.

1025. த்₃ரமிடோ₃பநிஷத் ஸார வ்யாக்₂யாநம். பத்துப்பத்துக்களின் பத்து அர்த்த₂ங்கள். உபாயோபேயத்வ விக்₃ரஹவத்த்வ நிரூபணம். திருவாய்மொழியில் பேடிகாபே₄த₃ம்.

1026. முதற்பத்தில் த₃ஶகங்களுக்கு ப்ரமேய நிரூபணம்.

1027. ஶாரீரகமீமாம்ஸையும் த்₃ராவிடா₃க₃மாத்₃ய த₃ஶகத்₃வயமும். ஏதந் நிரூபணம்.

1028. தேவப்பெருமாள் வைப₄வம். உடையவர் நிர்வாஹம்.

1029. காஞ்சியில் பேரருளாளன் ஸந்நிதி₄ ஆழ்வார் ஹஸ்தமுத்₃ரா விஶேஷம். கலியன் ஆழ்வார் திருமேனியைக் காஞ்சியில் ப்ரதிஷ்டை₂ செய்தார். கலியன் ஐதிஹ்யம். தேவப்பெருமாளும் ஆழ்வார் மங்க₃ளாஶாஸநமும். திருவாய்மொழி முதற்பத்து தேவப்பெருமாள் விஷயம். உபக்ரம உபஸம்ஹார ப்ராப₃ல்யம்.

முதற்பத்து திருவாய்மொழி ஸூக்ஷ்ம விஷயஸூசிகை முற்றிற்று.

ஸ்தூ₃ல விஷயஸூசிகை

(முதற்பத்து 3 முதல் 10 திருவாய்மொழி வரை)

I மூன்றும் திருவாய்மொழி வ்யாக்₂யானங்கள் (445-553)

ப்ரவேஶங்கள் (445-455)

1. ஒன்பதினாயிரப்படி ப்ரவேஶம் 445
2. பன்னீராயிரப்படி ப்ரவேஶம் 445-446
3. இருபத்துநாலாயிரப்படி ப்ரவேஶம் 446
4. ஈடு ப்ரவேஶம் (அரும்பதவுரைகளுடன்) 446-455

1. முதல் பாசுரம்—பத்துடையடியவர் (455-472)

1. ஆறாயிரப்படி வ்யாக்₂யாநம் 455
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்₂யாநம் 455-456
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்₂யாநம் 456
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்₂யாநம் 456-457
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 458-472

2. இரண்டாவது பாசுரம்—எளியவருமியல்வினன் (472-484)

1. ஆறாயிரப்படி வ்யாக்₂யாநம் 473
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்₂யாநம் 473
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்₂யாநம் 473-474
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்₂யாநம் 474-475
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 475-484

3. மூன்றாவது பாசுரம்—அமைவுடையறநெறி (484-489)

1. ஆறாயிரப்படி வ்யாக்₂யாநம் 484
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்₂யாநம் 485
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்₂யாநம் 485
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்₂யாநம் 485-486
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 486-489

4. நாலாவது பாசுரம்—யாருமோர் (489-494)

1. ஆறாயிரப்படி வ்யாக்₂யாநம் 489
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்₂யாநம் 489-490
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்₂யாநம் 490

4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 490-491
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 491-494

5. ஐந்தாவது பாசுரம்—பிணக்கற (495-502)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 495
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 495
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 495-496
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 496-497
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 497-502

6. ஆறுவது பாசுரம்—உணர்ந்துணர்ந்து (503-511)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 503
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 503
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 503-504
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 504-505
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 505-511

7. ஏழாவது பாசுரம்—ஒன்றென (511-518)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 511
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 511
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 511-512
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 512-513
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 513-518

8. எட்டாவது பாசுரம்—நாளுநின்றடும் (519-529)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 519
2. ஒன்பதினாயிரபபடி வ்யாக்யாநம் 519
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 519-520
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 520-521
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 521-529

9. ஒன்பதாவது பாசுரம்—வலத்தனன் (529-539)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 529
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 530
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 530
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 531
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 532-539

10. பத்தாவது பாசுரம்—துயக்கறு (539-544)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 539
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 540
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 540
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 540-541
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 541-544

11. பதினோராவது பாசுரம்—அமரர்கள் (544-550)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 545
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 545
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 545
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 546
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 546-550

12. த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்கதி—பத்துடை 550
13 த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி—பத்துடை (வ்யாக்யாநத்துடன்) 551
14. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—பத்துடையோர்க்கு (வ்யாக்யாநத்துடன்) 552-553

II. நாலாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள் (553-668)

ப்ரவேஶங்கள் (553-566)

1. ஆறுயிரப்படி ப்ரவேஶம் 553
2. ஒன்பதினாயிரப்படி ப்ரவேஶம் 553-554
3. பன்னீராயிரப்படி ப்ரவேஶம் 554
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி ப்ரவேஶம் 554-555
5. ஈடு ப்ரவேஶம் (அரும்பதவுரைகளுடன்) 556-566

1. முதல் பாசுரம்—அஞ்சிறைய (567-578)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 567
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 567-568
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 568
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 569-570
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 570-578

2. இரண்டாவது பாசுரம்—என்செய்ய (578-589)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 578
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 579
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 579

4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 579-581
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 581-589

3. மூன்றுவது பாசுரம்—விதியினால் (589-600)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 589
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 590
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 590
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 591
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 592-600

4. நாலாவது பாசுரம்—என்நீர்மை (601-610)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 601
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 601
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 601-602
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 602
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 603-610

5. ஐந்தாவது பாசுரம்—நல்கித்தான் (611-521)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 611
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 611
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 611-612
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 612
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 613-621

6. ஆறுவது பாசுரம்—அருளாதநீர் (621-628)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 621
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 621-622
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 622
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 622-623
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 623-628

7. ஏழாவது பாசுரம்—என்பிழை (628-638)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 628
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 629
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 629-630
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 630
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 631-638

8. எட்டாவது பாசுரம்—நீயலையே (638-644)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 638
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 639
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 639
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 639-640
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 640-644

9. ஒன்பதாவது பாசுரம்—நாடாத (644-650)

1. ஆருயிரபபடி வ்யாக்யாநம் 644
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 644
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 645
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 645-646
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 646-650

10. பத்தாவது பாசுரம்—உடலாழி (651-657)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 651
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 651
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 651-652
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 652-653
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 653-657

11. பதினோராவது பாசுரம்—அளவியன்ற (657-665)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 657
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 657
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 657-658
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 658-659
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 659-665
12. த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்கதி—அஞ்சிறைய 665
13. த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி—அஞ்சிறைய(வ்யாக்யாநத்துடன்) 665-667
14. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—அஞ்சிறைய (வ்யாக்யாநத்துடன்) 667-668

III ஐந்தாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள் (669-752)

ப்ரவேசங்கள் (669-576)

1. ஆருயிரப்படி ப்ரவேசம் 669
2. ஒன்பதினாயிரப்படி ப்ரவேசம் 669
3. பன்னீராயிரப்படி ப்ரவேசம் 670

4. இருபத்துநாலாயிரப்படி ப்ரவேஶம் 670-671
5. ஈடு ப்ரவேஶம் (அரும்பதவுரைகளுடன்) 671-676

1. முதல் பாசுரம்—வளவேழுலகு (677-687)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 677
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 677-678
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 678
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 678-680
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 680-687

2. இரண்டாவது பாசுரம்—நினைந்து (687-695)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 687
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 687
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 688
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 688-689
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 689-695

3. மூன்றாவது பாசுரம்—மாயோனிகளாய் (695-701)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 695
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 695-696
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 696
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 696-697
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 697-701

4. நாலாவது பாசுரம்—தானோருருவே (701-706)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 701
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 701
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 701-702
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 702-703
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 703-706

5. ஐந்தாவது பாசுரம்—மானேய் (706-716)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 707
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 707
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 708
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 708-709
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 709-716

6. ஆறுவது பாசுரம்—வினையேன் (717-722)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 717
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 717
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 717-718
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 718-719
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 719-722

7. ஏழாவது பாசுரம்—அடியேன் (722-727)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 723
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 723
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 723-724
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 724-725
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 725-727

8. எட்டாவது பாசுரம்—உண்டாய் (728-734)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 728
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 728
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 728-729
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 729-730
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 730-734

9. ஒன்பதாவது பாசுரம்—மாயோம் தீய (734-739)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 734
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 734-735
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 735
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 735-736
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 736-739

10. பத்தாவது பாசுரம்—சார்ந்த (739-744)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 739
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 739-740
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 740
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 740-741
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 741-744

11. பதினோராவது பாசுரம்—மாலே ! (744-749)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 745
2. ஒன்பதிணுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 745
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 745-746
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 746
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 747-749

12. த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்கதி—வளவேழுலகு 750

13. த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி—
வளவேழுலகு (வ்யாக்யாநத்துடன்) 750-751

14. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—வளமிக்க (வ்யாக்யாநத்துடன்) 752

IV ஆறும் திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள் (752-804)
ப்ரவேஶங்கள் (752-761)

1. ஒன்பதிணுயிரப்படி ப்ரவேஶம் 752
2. பன்னீராயிரப்படி ப்ரவேஶம் 753
3. இருபத்துநாலாயிரப்படி ப்ரவேஶம் 753
4. ஈடு ப்ரவேஶம் (அரும்பதவுரைகளுடன்) 753-761

1. முதல் பாசுரம்—பரிவதில் (761-767)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 761
2. ஒன்பதிணுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 762
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 762
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 762-763
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 763-767

2. இரண்டாவது பாசுரம்—மதுவார் (767-773)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 767
2. ஒன்பதிணுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 768
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 768
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 768-769
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 769-773

3. மூன்றுவது பாசுரம்—ஈடுமெடுப்பும் (773-776)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 773
2. ஒன்பதிணுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 773
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 774

4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 774
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 775-776

4. நாலாவது பாசுரம்—அணங்கென (776-779)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 776
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 776-777
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 777
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 777
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 778-779

5. ஐந்தாவது பாசுரம்—கொள்கை (779-782)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 779-780
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 780
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 780
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 780-781
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 781-782

6. ஆறுவது பாசுரம்—அமுதம் (782-787)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 782
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 783
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 783
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 783-784
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 784-787

7. ஏழாவது பாசுரம்—நீள்கடல் (787-789)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 787
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 787
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 787
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 788
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 788-789

8. எட்டாவது பாசுரம்—கழிமின் (789-792)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 789
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 790
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 790
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 790
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 791-792

9. ஒன்பதாவது பாசுரம்—தருமவரும் (792-795)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 792
2. ஒன்பதிநாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 792-793
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 793
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 793
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 793-795

10. பத்தாவது பாசுரம்—கடிவார் (795-798)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 795
2. ஒன்பதிநாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 795
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 796
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 796
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 796-798

11. பதினோராவது பாசுரம்— மாதவன் (798-801)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 798
2. ஒன்பதிநாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 798-799
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 799
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 799
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 800-801

12. த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்கதி—பரிவதில் 802
13. த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி—பரிவதில் (வ்யாக்யாநத்துடன்) 802
14. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—பரிவதிலீசன் (வ்யாக்யாநத்துடன்) 803-804

V ஏழாம்திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள் (804-865)

ப்ரவேசங்கள் (804-809)

1. ஒன்பதிநாயிரப்படி ப்ரவேசம் 804
2. பன்னீராயிரப்படி ப்ரவேசம் 804
3. இருபத்துநாலாயிரப்படி ப்ரவேசம் 804-805
4. ஈடு ப்ரவேசம் (அரும்பதவுரைகளுடன்) 805-809

1. முதல் பாசுரம்—பிறவித்துயர் (809-818)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 809
2. ஒன்பதிநாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 809-810
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 810
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 810-811
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 811-818

2. இரண்டாவது பாசுரம்—வைப்பாம் (819-825)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 819
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 819
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 819
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 820
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 820-825

3. மூன்றாவது பாசுரம்—ஆயர் (826-830)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 826
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 826
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 826
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 827
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 827-830

4. நாலாவது பாசுரம்—மயர்வற (830-836)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 830
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 830-831
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 831
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 831-832
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 832-836

5. ஐந்தாவது பாசுரம்—விடுவேனோ (836-840)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 836
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 836
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 837
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 837
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 838-840

6. ஆறாவது பாசுரம்—பிரான் (840—844)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 840
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 841
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 841
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 841-842
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 842-844

7. ஏழாவது பாசுரம்—யாஞெட்டி (844-848)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 844
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 844
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 845
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 845
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 846-848

8. எட்டாவது பாசுரம்—என்னை (848-852)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 848
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 848
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 849
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 849-850
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 850-852

9. ஒன்பதாவது பாசுரம்—அமரர் (852-855)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 852
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 852
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 852-853
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 853
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 853-855

10. பத்தாவது பாசுரம்—அகலில் (855-860)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 855
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 855-856
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 856
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 856-857
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 857-860

11. பதினோராவது பாசுரம்—குடைந்து (860-863)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 861
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 861
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 861
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 861
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 862-863

12. த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்கதி—பிறவித்துயர் 864
13. த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி—பிறவித்துயர் (வ்யாக்யாநத்துடன்) 864
14. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—பிறவியற்ற (வ்யாக்யாநத்துடன்) 665

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

VI எட்டாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள் (866-905)

ப்ரவேஶங்கள் (866-869)

1. ஆருயிரப்படி ப்ரவேஶம் 866
2. ஒன்பதினாயிரப்படி ப்ரவேஶம் 866
3. பன்னீராயிரப்படி ப்ரவேஶம் 866
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி ப்ரவேஶம் 866
5. ஈடு ப்ரவேஶம் (அரும்பதவுரைகளுடன்) 867-869

1. முதல் பாசுரம்—ஒடும்புள் (869-875)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 869
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 870
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 870
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 870-871
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 871-875

2. இரண்டாவது பாசுரம்—அம்மானாய் (876-878)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 876
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 876
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 876
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 876
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 877-878

3. மூன்றாவது பாசுரம்—கண்ணாவான் (878-881)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 878
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 878
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 878-879
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 879
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 879-881

4. நாலாவது பாசுரம்—வெற்பை (881-884)

1. ஆருயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 882
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 882
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 882
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 882
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 883-884

5. ஐந்தாவது பாசுரம்—வைகலும் (884-887)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 884
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 884
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 885
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 885
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 885-887

6. ஆறுவது பாசுரம்—கலந்தென் (887-889)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 887
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 887-888
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 888
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 888
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 888-889

7. ஏழாவது பாசுரம்—கொண்டான் (889-893)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 889
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 890
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 890
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 890
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 891-893

8. எட்டாவது பாசுரம்—ஆனான் (893-896)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 893
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 893
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 893
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 894
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 894-896

9. ஒன்பதாவது பாசுரம்—சங்கு சக்கரம் (896-898)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 896
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 896
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 897
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 897
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 897-898

10. பத்தாவது பாசுரம்—நாதன் (898-900)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 898
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 899

3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 899
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 899
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 899-900

11. பதினோராவது பாசுரம்—நீர்புரை (900-903)

1. ஆறாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 900
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 901
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 901
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 901
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 902-903

12. த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்கதி—ஓடும்புள் 903
13. த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி—ஓடும்புள் (வ்யாக்யாநத்துடன்) 903-904
14. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—ஓடுமனம் (வ்யாக்யாநத்துடன்) 904-905

VII ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள் (905-965)

ப்ரவேஶங்கள் (905-908)

1. ஆறாயிரப்படி ப்ரவேஶம் 905
2. ஒன்பதினாயிரப்படி ப்ரவேஶம் 905-906
3. பன்னீராயிரப்படி ப்ரவேஶம் 906
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி ப்ரவேஶம் 906
5. ஈடு ப்ரவேஶம் (அரும்பதவுரைகளுடன்) 906-908

1. முதல் பாசுரம்—இவையும் (909-915)

1. ஆறாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 909
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 909
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 909
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 909-910
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 910-915

2. இரண்டாவது பாசுரம்—சூழல் (915-920)

1. ஆறாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 916
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 916
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 916
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 917
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 917-920

3. மூன்றுவது பாசுரம்—அருகலில் (921-925)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் — 921
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் — 921
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் — 921-922
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் — 922
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) — 923-925

4. நாலாவது பாசுரம்—உட்னமர் (925-931)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் — 925
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் — 926
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் — 926
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் — 926-927
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) — 927-931

5. ஐந்தாவது பாசுரம்—ஒக்கலே (931-936)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் — 931
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் — 931
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் — 932
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் — 932-933
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) — 933-936

6. ஆறுவது பாசுரம்—மாயன் (936-942)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் — 936-937
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் — 937
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் — 937
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் — 938
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) — 938-942

7. ஏழாவது பாசுரம்—தோளிணை (942-948)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் — 942
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் — 942
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் — 942-943
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் — 943
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) — 944-948

8. எட்டாவது பாசுரம்—நாவினுள் (948-952)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் — 948
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் — 948

3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யானம் 949
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யானம் 949
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 950-952

9. ஒன்பதாவது பாசுரம்—கமலக்கண்ணன் (952-956)

1. ஆறாயிரப்படி வ்யாக்யானம் 953
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யானம் 953
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யானம் 953
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யானம் 954
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 954-956

10. பத்தாவது பாசுரம்—நெற்றியுள் (956-959)

1. ஆறாயிரப்படி வ்யாக்யானம் 956
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யானம் 957
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யானம் 957
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யானம் 957-958
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 958-959

11. பதினோராவது பாசுரம்—உச்சியுள் (959-663)

1. ஆறாயிரப்படி வ்யாக்யானம் 959
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யானம் 959-960
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யானம் 960
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யானம் 960
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 961-963

12. த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்கதி—இவையும் 963
13. த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி—இவையும் (வ்யாக்யாநத்துடன்) 963-964
14. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—இவையறிந்தோர் (வ்யாக்யாநத்துடன்) 964-965

VIII பத்தாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள் (965-1023)

ப்ரவேசங்கள் (965-970)

1. ஆறாயிரப்படி ப்ரவேசம் 965
2. ஒன்பதினாயிரப்படி ப்ரவேசம் 965
3. பன்னீராயிரப்படி ப்ரவேசம் 966
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி ப்ரவேசம் 966
5. ஈடு ப்ரவேசம் (அரும்பதவுரைகளுடன்) 966-970

1. முதல் பாசுரம்—பொருமாநீள் (970-977)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 970
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 970-971
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 971
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 971-972
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 972-977

2. இரண்டாவது பாசுரம்—கண்ணுள்ளே (977-984)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 978
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 978
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 978
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 978-979
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 979-984

3. மூன்றாவது பாசுரம்—எம்பிரானை (984-987)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 984
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 984
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 984-985
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 985
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 985-987

4. நாலாவது பாசுரம்—நெஞ்சமே (987-991)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 987
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 987-988
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 988
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 988-989
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 989-991

5. ஐந்தாவது பாசுரம்—கண்டாயே (991-995)

1. ஆறுயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 992
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 992
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 992
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 992-993
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 993-995

6. ஆறாவது பாசுரம்—நீயும் (995-999)

1.	ஆறாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	995
2.	ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	995
3.	பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	995-996
4.	இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	996-997
5.	ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	997-999

7. ஏழாவது பாசுரம்—எந்தையே (1000-1002)

1.	ஆறாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	1000
2.	ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	1000
3.	பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	1000
4.	இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	1000-1001
5.	ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	1001-1002

8. எட்டாவது பாசுரம்—செல்வன் (1003-1007)

1.	ஆறாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	1003
2.	ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	1003
3.	பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	1003
4.	இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	1004
5.	ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	1004-1007

9. ஒன்பதாவது பாசுரம்—நம்பியை (1007-1010)

1.	ஆறாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	1007
2.	ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	1007-1008
3.	பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	1008
4.	இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	1008-1009
5.	ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	1009-1010

10. பத்தாவது பாசுரம்—மறப்பும் (1011-1014)

1.	ஆறாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	1011
2.	ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	1011
3.	பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	1011
4.	இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம்	1011-1012
5.	ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்)	1012-1014

11. பதினோராவது பாசுரம்—மணியை (1014-1020)

1. ஆறாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 1015
2. ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 1015
3. பன்னீராயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 1015
4. இருபத்துநாலாயிரப்படி வ்யாக்யாநம் 1015-1016
5. ஈடு (அரும்பதவுரைகளுடன்) 1016-1020

12. த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்கதி—பொருமாநீள் 1021

13. த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி—பொருமாநீள் (வ்யாக்யாநத்துடன்) 1021-1022

14. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—பொருமாழி (வ்யாக்யாநத்துடன்) 1022-1023

IX த்ரமிடோபநிஷத் ஸாரம்—(வ்யாக்யானத்துடன்) 1024-1029

முதற்பத்து ஸ்தூல விஷயஸூசிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பகவத்விஷயம்

திருவாய்மொழி முதற்பத்து மூன்றும் திருவாய்மொழி

பத்துடையடியவர் ப்ரவேசம்

ஒ—மூன்றும் திருவாய்மொழியில்—'லோகத்தில் கண்ணாலே கண்டு கையாலேயாயிற்று பூஜிக்கலாவது; இரண்டுபடியுமன்றிக்கே அதீந்த்ரியனான ஸர்வேஸ்வரனை அதிக்ஷுத்ரரான நாங்கள் பூஜிக்கும்படி எங்ஙனே?' என்னில்; 'எம்பெருமான் நிரதிஶய போக்யனென்று கேட்ட மாத்ரத்திலே அவனைக் காணவேணுமென்று அபிநிவேஶம் பிறந்தால், அவர்களுக்குக் காணலாம்படி—தன்னுடைய ஸௌஶீல்யாதி குணபலாத்க்ருதனாய்க் கொண்டும், அப்ராக்ருத திவ்ய தேஹத்தோடும் ஆஶ்ரிதபரித்ராணார்த்தமாகவும் தத்விரோதி நிரஸநார்த்தமாகவும், தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலே நிஹீநமான மநுஷ்யாதிகளோடு ஸஜாதீயனாய், ராமக்ருஷ்ணாதிரூபேண யுகந்தோறும் திருவவதாரம் பண்ணியருளாநிற்கும்; பரத்வதஶைகளிற்காட்டில் திருவவதாரங்களிலே தன்னுடைய கல்யாண குணங்கள் நிறம்பெறும்; இவ்வவதாரரஹஸ்யத்தினுடைய சீர்மை ஒருவர்க்கும் அறியவரிது; சில தார்மிகர் ஏரியைக் கல்லினால் சிலர்க்கு ஜீவநஹேதுவாய்ச் சிலர்க்கு அநர்த்தஹேதுவாமாபோலே இத்திருவவதாரங்கள் அநுகூலர்க்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவாய், ப்ரதிகூலர்க்கு எதிரிட்டு அழிகைக்கு ஹேதுவாம்' என்று தொடங்கி ஸ்ரீகீதையில் சதுர்த்தாத்யாயத்தில் அருளிச்செய்தபடியே ஸௌலப்யத்தைப் பேசி, 'இப்படி ஸுலபனாகையாலே ஆஶ்ரயணம் கூடும், ஆஶ்ரயியுங்கோள்' என்கிறார்.

ப—மூன்றும் திருவாய்மொழியில்—முதல் திருவாய்மொழியில் பத்தாம் பாட்டிலே "நீர்தொறும் பரந்துளன்". என்று-நாராயண ஶப்தார்த்தத்தை ஸூசிப்பிக்கையாலும், கீழில் திருவாய்மொழியில் பத்தாம் பாட்டில் "வண்புகழ் நாரணன்" என்று நாராயணஶப்த வாச்யதையைச் சொல்லுகையாலும், 1. "तत्त्वं नारायणः परः"

ப—(தத்வம் நாராயண: பர:) என்றும், 1. "த்யேயோ நாராயணஸ் ஸதா" (த்₄யேயோ நாராயணஸ் ஸதா₃)என்றும் ஸகல ஶாஸ்த்ர நிஷ்க்ருஷ்டமான க்ரமத்திலே தத்வஹிதங்கள் நாராயணனே என்றதாயிற்று; இப்படி பரனான நாராயணன் பூ₄ஜநீயனுமிடத்தில் பூ₄ஜந ஸௌகர்யாவஹமான ஶுபா₄ஶ்ரயத்துக்கு ஏகாந்தமான அவதாரப்ரயுக்த ஸௌலப்₄யத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கைக்காக, தது₃பபாத₃கமான நவநீத சௌர்யா பதா₃நத்தையும், அவதாரக்ருத ஸௌலப்₄யத்தினுடைய ஔஜ்ஜ்வல்யகரத்வத்தையும், அவதாராஶ்சர்யத்தினுடைய து₃ரவபோ₄த₄த்வத்தையும், அவதாரக்ருத ரூபகாமங்களினுடைய அபரிச்சே₂த்₃யதையையும், ஸுலப₄னானவனுடைய பூ₄ஜநத்துக்குண்டான ப்ராமாணிகத்வத்தையும், அவதாரத்திலும் த்ரிமூர்த்திஸாம்யம் விவேகிக்கை அரிதென்னுமிடத்தையும், அதினுடைய விவேக ப்ரகாரத்தையும், விவேகித்து பூ₄ஜித்தவனுடைய விரோதி₄நிவ்ருத்தியையும், பூ₄ஜநீயனுடைய ஸாஜாத்யநிப₃ந்த₄ந மந:க்ஷோப₄கரத்வத்தையும், அவதாராஶ்சர்யம் அதிக₃ஹநமென்னுமிடத்தையும் உபதே₃ஶித்து, ஏவம்வித₄னான ஈஶ்வரனை நானநுப₄விக்கப் பெறுவதே! என்று ப்ரீதராய் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் அநுப₄விக்க உபக்ரமிக்கிறார்.

இ—மூன்றும் திருவாய்மொழியில் — 'சக்ஷுர்விஷயத்தையாதல் அத்தோடு ஸத்₃ருஶத்தையாதலாயிற்று பூ₄ஜிக்கலாவது; அதீந்த்₃ரியனான ஸர்வேஶ்வரனை அதிக்ஷுத்₃ரரான எங்களுக்கு பூ₄ஜிக்கப்போமோ?' என்னில்; 'ஶாஸ்த்ரங்களிலே ஸமஸ்த கல்யாணகு₃ணாத்மகன், ஸர்வாதி₄கன், பரமபோ₄க்₃யன், பரமோதா₃ரன் என்று கேட்ட மாத்ரத்திலே ருசிபிறந்தவர்களுக்குக் கண்டு ஆஶ்ரயிக்கலாம்படி க்ருபாதி₃ கு₃ணங்களே ப்ரேரிக்க, அஜஹத்ஸ்வபா₄வனாய்க் கொண்டு ஸங்கல்பத்தாலே அப்ராக்ருததி₃வ்ய தே₃ஹத்தை இதர ஸஜாதீயமாக்கிக் கொண்டு, ஸாது₄பரித்ராண து₃ஷ்க்ருத்₃விநாஶார்த்த₂மாக ராமக்ருஷ்ணாதி₃ரூபத்தாலே அவதரித்து ஸுலப₄னும்; ஆகையாலே ஆஶ்ரயிக்கைக்கு ஒரு தட்டில்லை, ஆஶ்ரயியுங்கோள்' என்கிறார்.

ஈ—a ஸர்வஸ்மாத்பரனென்றார் முதல் திருவாய்மொழியில். b பரனாகையாலே பூ₄ஜநீயனென்றார் இரண்டாம் திருவாய்மொழியில். c "பூ₄ஜியுங்கோள் என்று பலகாலும் அருளிச்செய்யாநின்றீர்; d இருகைமுடவனை 'ஆனையேறு' என்றால் அவனாலே ஏறப்

அ—அரு:—பத்துடையடியவர் ப்ரவேஶம். a...t (ஸர்வஸ்மாத்பரன்) என்று தொடங்கி (அநுகூலித்து உஜ்ஜீவிப்பார்க்கு உஜ்ஜீவிக்கவுமாயாயிற்று அவதாரந்தானிருப்பது) என்னுமளவும்-ஸங்க்₃ரஹம்; u..."பலகாலும், அவனை பூ₄ஜியுங்கோளென்னாநின்றீர்" என்று தொடங்கி மேல்

ஜீ—அரு:—பத்துடை ப்ரவேஶம். a...t உபாஸநா ப்ரதிபாத₃நாநந்தரம் இத்திருவாய்மொழியிலே ஸௌலப்₄யத்தைச் சொல்லுகிறதுக்கு ஸங்க₃தியேதென்ன, வ்ருத்தாநுவாத₃ பூர்வகமாக ஸங்க்₃ரஹஸங்க₃தி அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வஸ்மாத்பரனென்றாரித்யாதி₃, அநுகூலித்து உஜ்ஜீவிப்பார்க்கு உஜ்ஜீவிக்கவுமாயாயிற்று அவதாரந்தானிருப்பதென்னுமளவாக) u..."பலகாலும் அவனை பூ₄ஜியுங்கோளென்னாநின்றீர்" என்றது-மேல் விஸ்தர ஸங்க₃தி; முந்தின ஸங்க₃தி

ஈ-போமோ? அப்படியே ஸர்வேஶ்வரனுய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனுயிருக்கிற அவனை இந்த க்ஷுத்ரனை ஸம்ஸாரிசேதநனுலே பற்றப்போமோ?'' என்ன; 'அவ்வானை தானே அவ்விருகைமுடவனுக்கும் ஏறலாம்படி படிந்துகொடுக்குமன்று ஏறத்தட்டில்லையே; அப்படியே இஸ்ஸம்ஸாரிசேதநனுக்கு பூஜிக்கலாம்படி அவன் தன்னைக் கொடுவந்து தாழவிட்டு ஸுலபனுமாகில் இவனுக்கு பூஜிக்கத்தட்டில்லையே!' என்கிருர்.

e அவதாரந்தன்னில் வந்தால், பாக்யஹீநர்க்கு ஸஜாதீய ப்ரதிபத்திபண்ணி அநர்த்தப்பட்டுப் போகவுமாய், பாக்யாதிகர்க்கு ''அரியனெளியனுகப் பெற்றேமே!''

அ-விஸ்தரம். a,b,c அதில், வ்ருத்தாநுவாதபூர்வகமாக A''பல பிறப்பாய் ஒளிவருமியல்வினன்'' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதியருளிச்செய்கிருர் (ஸர்வஸ்மாத்பர னென்ருர் இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே) d (இருகை முடவன்) என்றது - இரு கையாலே முடவன் என்கை, எழுந்திருக்கவும் மாட்டாதவன் என்றபடி.

e எல்லாரும் ஆஶ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கலாம்படி வந்து அவதரித்துத் தாழநின்ருனுகில், 1. ''அவஜாநந்தி மாம் மூடா மாநுஷீம் தநுமாஶ்ரிதம்। பரம் பாவமஜாநந்த:'' என்று சிலர் அவமதிபண்ணிக்கொண்டு போகைக்கும், 2. ''மஹாத்மாநஸ்து மாம் பார்த்த தைவீம் ப்ரக்ருதிமாஶ்ரிதா:। பஜந்த்யநந்யமநஸோ ஜ்ஞாத்வா பூதாதிமவ்யயம்॥'' என்று சிலர் அநுஸந்தித்து உஜ்ஜீவிக்கைக்கும் அடியேதென்கிற ஶங்கையிலே, 3. ''ந மாம் துஷ்க்ருதிநோ மூடா: ப்ரபத்யந்தே நராதமா:। மாயயாऽபஹ்ருதஜ்ஞாநா ஆஸுரம் பாவமாஶ்ரிதா:॥'' என்கிறபடியே அவர்கள் பாக்யஹாநியும், 4. ''யேஷாம் த்வந்தகதம் பாபம் நராணும் புண்ய

ஜீ-A ''பலபிறப்பாயொளிவரும்'' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து. ''ஸர்வஸ்மாத்பரனென்ருர் முதல் திருவாய்மொழியில்; பரனுகையாலே பஜநீயனென்ருர் இரண்டாம் திருவாய்மொழியில்; இப்படி 'பஜியுங்கோள்' என்று பலகாலும் அருளிச்செய்யாநின்றீர்; இது கூடாது; எழுந்திருக்கவும் மாட்டாத மொண்டியை யானையேறென்ருல் அவனுலே ஏறப்போமோ? அப்படியே ஸர்வஸ்மாத்பரனுய் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனுயிருக்கிறவனை இந்த அதிக்ஷுத்ரனை ஸம்ஸாரியாலே ஆஶ்ரயிக்கப் போமோ'' என்கிற ஶங்கையிலே, ''ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஆஶ்ரயிக்கலாம்படி ஸர்வஸ்மாத்பரனை அவனே தாழ நின்று ஸுலபனுமாகில் இவனுக்கும் ஆஶ்ரயிக்கத்தட்டில்லை'' என்று அவனுடைய ஸௌலப்யத்தை அருளிச்செய்கிருர் இத்திருவாய்மொழியிலென்று பூர்வோக்த பஜநீயத்வ வ்யவஸ்தாபகதயா ஸங்கதி: – என்றபடி. d (இருகை முடவன்) எழுந்திருக்கவும் மாட்டாத மொண்டி. B ''பற்றிலனீசனும்'' என்கிற பாட்டிலே - ஆஶ்ரயித்தால் அவன் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனை ஸர்வேஶ்வரன்; நமக்கு முகங்கொடுத்து நம்மோடு கலசியிருக்குமோவென்கிற ஶங்கையிலே அவன் அப்படி இருக்குமென்ருர்; இங்கே – ஸர்வேஶ்வரனுயிருக்கிறவனை நாம் ஆஶ்ரயிக்கக்கூடாதென்கிற ஶங்கையிலே, அவன் ஸுலபனென்று பரிஹரிக்கிருரென்று பேதம்.

e இப்படி ஸுலபனுனல் எல்லாரும் அவனை பஜித்து உஜ்ஜீவியாதே 1.''அவஜாநந்தி மாம் மூடா:'' என்று அவமதிபண்ணி அநர்த்தப்படுவானென்னென்ன (அவதாரந்தன்னில் இத்யாதி) 3. ''ந மாம் துஷ்க்ருதிநோ மூடா: ப்ரபத்யந்தே நராதமா:'' 4. ''யேஷாம் த்வந்த

A 1-3-2. B 1-2-6.

ஜீ-என்று ஆஶ்ரயிக்கலாம்படி இரண்டுக்கும் பொதுவாயிறே யிருப்பது; f"ஸர்வேஶ்வரன் அரியனென்றால் ஸம்ஸாரத்தில் ஆள் பற்றாதென்று அவனெளிமையை உபபாதித்துக் கொண்டு போந்தோம்; அதுதானே இவர்களுக்கு 'இத்தனையெளியனோ' என்று விடுகைக்கு உடலாயிற்று; அவ்வெளிமைதானே ஆதரிக்கைக்கு உடலாயிற்றது உமக் கொருவருக்குமேயிறே"என்று எம்பாரைப்பார்த்து உடையவர் அருளிச்செய்தருளினாராம்.

g சில தார்மிகர் g₂ ஏரிகல்லினால் சேற்றிலே தலையை g₃ நொழுந்திப் பட்டுப் போகாநிற்பர் சிலர். h விடாயர் அதிலே முழுகி விடாய் தீர்ந்து போகாநிற்பர்கள்; i விளக்கை ஏற்றினால் அதிலே i₂ விட்டிலென்று சில பதார்த்தங்கள் விழுந்து முடிந்து போம்; j சிலர் அதினொளியிலே ஜீவியாநிற்பர்கள். kA வேதநல் விளக்கிறே; l இவன்தான் l₂ Bஆயர் குலத்தினில் தோன்றுமணிவிளக்கிறே. mC வெங்கதிரோன் குலத்துக்கோர் விளக்கிறே.

அ-கர்மணாம் | தே த்வந்த்வமோஹநிர்முக்தா பஜந்தே மாம் த்ருடவ்ரதா: ||" என்கிறபடியே அவர்கள் பாக்யாதிஶயமும், இவ்விரண்டும் அடியென்கிறார் (அவதாரந்தன்னில் வந்தால் இத்யாதி) f இது ஶாஸ்த்ரத்திலே கேட்டறியவேணுமோ? அவதாரத்தில் பிற்பட்ட காலத்திலும் எம்பாரைப்பார்த்து உடையவர் அருளிச்செய்தாரில்லையோ? என்கிறார் (ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி).

g...j உஜ்ஜீவிக்கிறதும் கெடுகிறதும் அவனுக்குக் குறையல்ல; இவர்களுடைய பாக்யஹாநியும், பாக்யாதிஶயமுமென்று கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்தை இரண்டு த்ருஷ்டாந்தங்களாலே தர்ஶிப்பிக்கிறார் (சில தார்மிகர் என்று தொடங்கி நாலு வாக்யத்தாலே) g₂ ஏரியென்றதுக்கு- D "வாசத்தடம்" என்றும், E "மரதகமணித்தடம்" என்றும் கண்டுகொள்வது. ஏரி - தடாகம். g₃ (நொழுந்தி) புகுத்து. l₂ (விட்டில்) தீபஶாமககீடம். k,l,m அயமபி தீப: கிம்? இதி பால ஶங்காம்—ஏதச்சப்தேந கிம் பரஸ்வரூபம் பராம்ருஶ்யதே? உத க்ருஷ்ண:? ஆஹோஸ்வித் ராம:? இதி த்ரேதா விகல்ப்ய த்ரயோப்யேதே தீபஶப்தவாச்யா இத்யுபலாலயதி (வேதநல் விளக்கு இத்யாதிவாக்யத்ரயேண) k (வேதநல்விளக்கு) வேதங்களுக்கு நிரதிஶய ப்ரகாஶகமான தீபம் என்றபடி. வேதநல்விளக்கு - ரஸோக்தி; இது E "மரதகமணித்தடம்" இத்யாதிக்கும் உபலக்ஷணம். வேதநல்விளக்கென்கிறது - திருவேங்கடமுடையானை என்றுமாம். l₂ திருப்பாவை (ஆயர் குலத்தினில் இத்யாதி) ஆயருடைய குலத்திலே ஆவிர்பவித்த மணிதீபம். பரம

ஜீ-கதம் பாபம் நராணாம் புண்யகர்மணாம்" இத்யாதிப்படியே அவர்கள் பாக்யஹாநியும் பாக்யாதிஶயமுமே ப்ரதிகூலித்து முடிகைக்கும், ஆஶ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கைக்கும் அடி என்றபடி. f ஸௌலப்யமே விநாஶோஜ்ஜீவநங்களுக்கு ஹேதுவென்னுமதுக்கு ஐதிஹ்யமும் த்ருஷ்டாந்த த்வயமும் காட்டுகிறார் (ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி) g₂ ஏரியென்றதுக்கு - D "வாசத்தடம்" E "மரதகமணித்தடம்" என்று கண்டுகொள்வது. l₂ விட்டில் - தீபஶாமககீடம்.

k (வேதநல் விளக்கு) வேதங்களுக்கு ப்ரகாஶகமான விலக்ஷண விளக்கு. l₂ (ஆயர் குலத்தினில் தோன்று மணிவிளக்கு) இடையருடைய குலத்திலே ஆவிர்பவித்த மணிதீபம். m (வெங்கதிரோனித்யாதி) ஆதித்யனுடைய குலத்துக்கு அத்விதீயமான விளக்கு

A பெரிய திருமொழி 4-3-8. B திருப்பாவை-5. C பெரு-திரு 10-1. D 8.5.1. E 10-1-8.

ஈ—n அவன்தான் oA அன்றிய வாணனுயிரந்தோளும் துணியவன்று p ஆழி தொட்டதும் இப்படி வந்து அவதரித்து ஸௌலப்₄யன நிலைதன்னிலேயிறே. q அப்படியே r ஶிஶுபாலாதி₃கள், பூதநா ஶகட s யமளார்ஜுநாதி₃களுக்கு எதிரிட்டு முடியவுமாய், t அநுகூலித்து உஜ்ஜீவிப்பார்க்கு உஜ்ஜீவிக்கவுமாயாயிற்று அவதாரந்தானிருப்பது.

அ-பதூத்திற்காட்டில் குணங்கள் இடைச்சேரியிலே அத்யுஜ்ஜ்வலமானபடி. அந்த₄காரத்தில் தீ₃பம் போலே ஸ்ரீ மது₂ரையிலே அவதரிக்கச்செய்தே திருவவதார ப்ரகாஶம் திருவாய்ப்பாடியிலே என்றபடி. m பெருமாள் திருமொழி (வெங்கதிரோனித்யாதி₃) ஜக₃த்தில் அந்த₄காரங்கள் எல்லாம் தீர்க்கக்கடவ ஆதி₃த்யன் வம்ஶத்திலே, அவனைப்போலே இரவு கலசாதே அத்₃விதீய மான தேஜஸ்ஸாய் வந்து உதி₃த்து.

n திஷ்ட₂து சேதநதோ₃ஷ:, நிருபாதி₄க ப₃ந்து₄ர் ப₄க₃வாந் வா நிகி₂ல சேதநோஜ்ஜீவயிஷயா ப்ரவ்ருத்தாவதாரத₃ஶாயாம் யங்கஞ்சந த₃ண்ட்₃யமத₃ண்ட₃யத் கிம்? யங்கஞ்சந ரக்ஷ கிம்? இத்யத்ராஹ (அவன்தானித்யாதி₃) p (ஆழிதொட்டதும்) வந்து அவதரித்தென்று அந்வயம். n (அவன்) திருவேங்கடமுடையான், o பெரியதிருமொழி (அன்றியவித்யாதி₃) தன் பேரனோடே பகைத்த பா₃ணனுடைய தோள்களாயிரமும் கழியும்படி அன்று திருவாழியை ஸ்பர்ஶித்தவனை. q (அப்படியே) என்றது - பா₃ணனைப்போலே என்றபடி. r ஶிஶுபாலாதீ₃தி ஆதி₃ஶப்₃தே₃ந - கம்ஸாத₃ய: s யமளார்ஜுநாதீ₃தி ஆதி₃ஶப்₃தே₃ந - தே₄நுகாத₃யஶ்சோச்யந்தே. r,s ''ஶிஶுபாலாதி₃கள்'' என்று வர்க்க₃த்₃வயமாகச் சொன்னது அவஸ்தா₂பே₄த₃ நிப₃ந்த₄நம்; ஆதி₃ ஶப்₃த₃த்₃வயம் - ராவணாதி₃ தாடகாதி₃ப்ரஞ்ச; களவிலே தீமைசெய்வாரும் வெளிநின்று தீமைசெய்வாருமான இரண்டு வர்க்க₃த்தையும் விவக்ஷித்ததாகவுமாம்; இப்போது ஆதி₃பத₃த்₃வயம்-ராவணாதி₃ மாரீசாதி₃பரம். t (அநுகூலித்து உஜ்ஜீவிப்பார்) அக்ரூர மாலாகாராத₃ய: 1. ''அக்ரூர மாலாகாராதீ₃ந் பரம ப₄ாக₃வதாந் க்ருத்வா'' இதி ஹ்யுச்யதே. நநு - கிமித₃ம் பா₄க்₃யாதி₄கத்வம் ப₄ாக்₃ய ஹீநத்வஞ்ச? ந ஹ்யஸ்மத்பக்ஷே ப₄க₃வந்நிக்₃ரஹாநுக்₃ரஹ வ்யதிரேகேண அத்₃ருஷ்ட து₃ரத்₃ருஷ்டே வித்₃யேதே; ஸோப்யபாரகாருண்யேந ஸர்வாநுஜ்ஜீவயிதுமாக₃த இத்யுக்தம்; கிஞ்ச ஸர்வஸாத₄ாரணஸ்ய நிக்₃ரஹாநுக்₃ரஹௌ ச விஹித நிஷித்₃த₄ாநுஷ்ட₂ாநாநநுஷ்ட₂ாந ஜந்யௌ; தத₃ா ச ஸஹேதுகத்வஞ்ச ஸ்யாதி₃தி சேத்; உச்யதே. மர்யாத₃ாஸ்தி₂த்யர்த்த₂ம் யாத்₃ருச்சி₂காதி₃ ஸுக்ருதலவம் வ்யாஜீக்ருத்ய அபார காருணிகோ ப₄க₃வாந் உஜ்ஜீவயிதுமிச்ச₂தி; இத₃ம் ஸத்கர்மேதி நாமகரண யோக்₃ய ஸுக்ருத லவஸ்ய பா₄வி ப₂லாபேக்ஷயா ப₄க₃வத் ப்ரஸாத₃ வ்யதிரேகேண ஹேதுத்வா பா₄வாத் அஹேதுகத்வஞ்சேதி.

ஜீ—n,q ப்ரதிகூலர் முடியவும் அநுகூலர் உஜ்ஜீவிக்கவும் கண்டவிடமுண்டோவென்ன அருளிச் செய்கிறார் (அவன்தான்) இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயத்தாலே. q (அப்படியே) பா₃ணனைப்போலே, o (அன்றிய இத்யாதி₃) பகைத்த பா₃ணனுடைய தோள்களாயிரமும் கழியும்படி அன்று திருவாழியை ஸ்பர்ஶித்து. r ''ஶிஶுபாலாதி₃கள்'' என்கிற ஆதி₃ஶப்₃த₃த்தாலே - கம்ஸாதி₃களும், s ''யமளார்ஜுநாதி₃'' இதிஆதி₃ ஶப்₃த₃த்தாலே தே₄நுகாதி₃களும் சொல்லப்படுகிறார்கள்; t (அநுகூலித்து உஜ்ஜீவிப்பார்) 1. ''அக்ரூர மாலாகாராதீ₃ந் பரமபா₄க₃வதாந் க்ருத்வா'' என்கிறபடியே அக்ரூர மாலாகாராதி₃கள்.

A பெரிய திருமொழி 4-3-8.

ஜீ—u பலகாலும் "அவனை u2 பூஜியுங்கோள்" என்றுநின்றீர்; v கண்ணாலே v2 கண்டாலல்லது v3 பூஜிக்க விரகில்லை; w பூஜித்தாலல்லது x காண விரகில்லை; ஆன பின்பு ஆஶ்ரயிக்கும்படி y எங்ஙனேயென்ன;

அ—u.z 6 பூஜநீய விஷயத்தினுடைய தௌர்லப்யத்தைஅநுஸந்தித்து பூஜிக்க விரகில்லையென்று ஶங்கித்தவர்களுக்கு அவதாரமுகேந உண்டான அவனுடைய ஸௌலப்யத்தை அருளிச் செய்து பரிஹரித்தார் கீழ்; இவனுடைய தௌர்லப்யந்தன்னைக் கொண்டே பூஜநத்தினுடைய அந்யோந்யாஶ்ரய ஶங்கை பண்ணினவர்களுக்கு இவன் பக்கலிலே பக்த்யுபக்ரமமாத்ரமே உண்டாகவே அவதரித்து ஸுலபனுமென்று பரிஹரிக்கிறுரென்கிறுர் (பலகாலும் அவனை பூஜியுங்கோள் என்று தொடங்கி மேல் மூன்றுவாக்யத்தாலே) நநு "பகவத்பூஜநம் குருத்வம்" இதி பஹுவாரமுச்யதே; பூஜநம் தர்ஶநேந விநா ந ஸம்பவதி, நிர்விஷய பூஜநாயோகாத்; தத்ர சோச்யதே "பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்" இதி பக்திமதாம் ஸுலபோ பவதீதி; ததஸ்சாந்யோந்யாஶ்ரய இதி ஶங்கிதுர் பாவ:. u பலகாலுமென்றது – A "வீடுடையானிடை வீடு செய்ம்மினே" B "இறைசேர்மின்" C "அந்நலம் புல்கு" D "இறை பற்றே" இத்யாதிகளைப்பற்ற. v (கண்ணாலே) லோகத்ருஷ்ட்யா. y "எங்ஙனே யென்ன" என்ற அநந்தரம், பக்தர்க்கு ஸுலபனுமென்கிறுரென்று வாக்யஶேஷம்.

ஜீ—u கீழ், பூஜநீய விஷய தௌர்லப்யத்தை அநுஸந்தித்து பூஜிக்க விரகில்லை என்று ஶங்கித்தவர்களுக்கு அவதாரமுகேந உண்டான ஸௌலப்யத்தை அருளிச்செய்து பரிஹரித்து, பூஜநதௌர்லப்யத்தைப் பற்ற பூஜநம் கூடாதென்றவர்களுக்கு "பத்துடையடியவர்க் கெளியவன்" என்றதைப்பற்ற பூஜநம் கூடுமென்று பரிஹரிக்கிறுர் (பலகாலும்) இத்யாதி. பலகாலும் என்றது – A "வீடுசெய்ம்மினே" B "இறைசேர்மின்" C "அந்நலம் புல்கு" D "இறை பற்றே" இத்யாதிகளைப்பற்ற. u2 (பூஜியுங்கோள் என்றுநின்றீர்) என்று கீழில் திருவாய்மொழியிற் சொன்ன பூஜநம் ஸாதநபூத பரபக்தியென்று ப்ரமித்துச் சொன்னபடி. v கண்ணாலே – மநஸ்ஸாலே. v2 (கண்டாலல்லது) பரபக்தி ரூப ஜ்ஞாநம் தர்ஶந ஸமாநாகாராபந்நமாளுலல்லது. v3 (பூஜிக்க விரகில்லை) பூஜநமாக விரகில்லை. உபாஸநமாக விரகில்லை; ஸாதநத்வாபந்நமாக விரகில்லை என்றபடி. w (பூஜித்தாலல்லது) ஸாதநத்வாபந்நமாளுலல்லது. x (காண விரகில்லை) மோக்ஷ தஶையில் ப்ராப்யதநுபவருப பலம் வர விரகில்லை. ஆனபின்பு ஆஶ்ரயிக்கும்படி எங்ஙனே? என்று தாத்பர்யம். v2...x "கண்டாலல்லது பூஜிக்க விரகில்லை; பூஜித்தாலல்லது காண விரகில்லை" என்கிற வாக்யத்துக்கு – தர்ஶந ஸமாநாகாராபந்ந பரபக்தி தங்களுக்குண்டாவதரிது என்று தாத்பர்யம். தர்ஶந ஸமாநாகாரமான பக்தியுண்டாளுலல்லது இவன் பூஜித்தானுக விரகில்லை; இப்படிப் பட்ட பூஜநத்தைப் பண்ணிளுலல்லது ப்ராப்யஸித்தி உண்டாகாது – என்று தாத்பர்யம். அதாவது – பூஜநம் தர்ஶந ஸமாநாகாரமாகவேணும்; தாத்ருஶ பூஜநம் பண்ணிளுலல்லது ப்ராப்யஸித்தியுண்டாகாது; ஆனபின்பு ஏதாத்ருஶ பூஜநம் எங்களால் செய்து தலைக்கட்டப் போமோவென்று பாவிதார்த்தம். இந்த வாக்யத்துக்கு இப்படி அர்த்தமாளுலல்லது "தஸ்மிந் த்ருஷ்டே பராவரே" இத்யாதிமேல்வாக்யம் ஸங்கதமாகாது. u..."பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்" என்றதைக் கடாக்ஷித்து "பலகாலுமவனை" இத்யாதி ஸங்கத்யந்தரமாதல்.

A 1-2-1. B 1-2-3. C 1-2-4. D 1-2-5.

ஸ்ரீ— z 1. "तस्मिन् दृष्टे परावरे" (தஸ்மிந் த்3ருஷ்டே பராவரே) என்றும், a 2. "विशते तदनन्तरम्" (விஶதே தத3நந்தரம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே சில வருத்தத்தோடே காட்சியாய்த் தலைக்கட்டும் ஸாத4நப4க்தியையன்று இங்குச் சொல்லுகிறது; b காண வேணுமென்னும் b2 ஆஶாலேஶ முடையார்க்கு அவன் எளியனாம்படியையாயிற்று.

அ— z அந்த ப4க்திதான் 3. ''ஜந்மாந்தர'' இத்யாதி3ப்படியே து3ர்க4டமன்றோவென்ன (தஸ்மிந் த்3ருஷ்டே) இத்யாதி3. 1. ''பி4த்3யதே ஹ்ருத3ய க்3ரந்தி2ஶ் சி2த்3யந்தே ஸர்வஸம்ஶயா:। க்ஷீயந்தே சாஸ்ய கர்மாணி தஸ்மிந் த்3ருஷ்டே பராவரே ॥'' ஹ்ருத3யஸ்ய – மநஸோ க்3ரந்தி2:- ராக3ாத3ய:. யத்3வா ஹ்ருத3ய ஶப்3த3:- மஞ்சா: க்ரோஶந்தீதி ந்யாயேந தத்ஸ்த2 ஜீவபர:. ஹ்ருத்ஸ்த2ாநமயதீதி வ்யுத்பத்தேர் வா ஹ்ருத3ய ஶப்3த3: ஜீவபர:. தஸ்ய க்3ரந்தி2:- ஶரீர ஸம்ப3ந்த4:. ஹ்ருத3ய ரூபோ வா க்3ரந்தி2: ஹ்ருத3ய க்3ரந்தி2:. ஹ்ருத3ய ஶப்3த3:- ஶரீரவாசீ; ஸம்ஶய ஶப்3த3:- விபர்யயஸ்யாபி ப்ரத3ர்ஶநார்த்த2: தே3ஹாத்மாபி4மாந ரூபாऽவித்3யேத்யர்த்த2:. கர்மாணி – புண்யபாப ரூபாணி; அவித்3யா ஸஞ்சித கர்மக்ருத ப்ரக்ருதி ஸம்ப3ந்த4 நிவ்ருத்தி: த3ர்ஶந ஸமாநாகாரோபாஸநேந ஸித்3த்4யதீத்யர்த்த2:. இந்த வாக்யத்துக்கெல்லாம் இது பிண்டி3தார்த்த2ம். பராவரே – அஸ்மதா3தி3களைப் பற்ற பரர்களான ப்3ரஹ்மாதி3களைத் தனக்கு ஶேஷபூ4தர்களாக உடையவன்.

ஜீ— b2 (ஆஶாலேஶமுடையார்க்கு அவனெளியனாம்படியையாயிற்று) என்ற அநந்தரம், ''ஆன பின்பு ஆஶ்ரயணம் ஸுகரம், ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்'' என்று கூட்டிக்கொள்வது. z (தஸ்மிந் த்3ருஷ்டே) இத்யாதி3—1. ''பி4த்3யதே ஹ்ருத3ய க்3ரந்தி2ஶ் சி2த்3யந்தே ஸர்வஸம்ஶயா:। க்ஷீயந்தே சாஸ்ய கர்மாணி தஸ்மிந் த்3ருஷ்டே பராவரே: ॥'' இதி முண்ட3கோபநிஷதி3. a 2. ''ப4க்த்யா மாமபி4ஜாநாதி யாவாந் யஶ் சாஸ்மி தத்வத:। ததோ மாம் தத்வதோ ஜ்ஞாத்வா விஶதே தத3நந்தரம் ॥'' இதி கீ3தாஸ்வஷ்டாத3ஶே. ஹ்ருத3யஸ்ய – மநஸோ க்3ரந்தி2:- ராக3ாத3ய:. யத்3வா, ஹ்ருத3ய ஶப்3த3: - ஹ்ருத்ஸ்த2ாநமயதீதி வ்யுத்பத்த்யா ஜீவபர:. தஸ்ய க்3ரந்தி2: - ஶரீரஸம்ப3ந்த4:. ஸம்ஶயஶப்3த3: – விபர்யயஸ்யாபி ப்ரத3ர்ஶநார்த்த2:. தே3ஹாத்மாபி4மாநரூபாऽவித்3யேத்யர்த்த2:. கர்மாணி – புண்யபாப ரூபாணி. அவித்3யா ஸஞ்சித கர்மக்ருத ப்ரக்ருதி ஸம்ப3ந்த4 நிவ்ருத்தி: த3ர்ஶந ஸமாநாகாரோபாஸநேந ஸித்3த்4யதீத்யர்த்த2:. இது இந்த வாக்யத்துக்கெல்லாம் பிண்டி3தார்த்த2ம். பராவரே – அஸ்மதா3த்3யபேக்ஷயா பரரான ப்3ரஹ்மாதி3களைத் தனக்கு ஶேஷபூ4தராக உடையவன்.

ப்ர–z1. (முண்ட3கோபநிஷதி3) (2-2) भिद्यते हृदयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः। क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे॥

a 2. भगवद्गीतासु अष्टादशे–"भक्त्या मामभिजानाति यावान् यश्चास्मि तत्त्वतः। ततो मां तत्त्वतो ज्ञात्वा विशते तदनन्तरम्॥" (५५) अस्यायमर्थः–भक्त्येति परभक्तिरुच्यते। "मद्भक्तिं लभते पराम्" (५४) इति प्रकृतत्वात्। अभिजानातीति परज्ञानमुच्यते। "यावान् यश्चास्मि" इति गुणतो यावान्, स्वरूपेण यश्चास्मि – इत्यर्थः। "ततः" इति परभक्तिरुच्यते। साक्षात्कारलक्षणेन परज्ञानेन मां तत्त्वतो ज्ञात्वा, तदनन्तरं साक्षात्कारानन्तरं, तत एव–परभक्तेरेव हेतोः, विशते–प्रविशति ; मां प्राप्नोतीत्यर्थः–इति॥

ஈ— c ஸர்வாதி₄கன் தாழநிற்குமன்று நிவாரகரில்லே. d 1. "बहूनि मे व्यतीतानि" (ப₃ஹூநி
மே வ்யதீதாநி) என்கையாலே அவதாரந்தன்னில்குபுரையில்லே ; f இச்சை₂தானேயுண்டே ;

அ— a "விஶதே தத₂நந்தரம்" என்றதுக்குக் கீழ் "ப₄க்த்யா மாமபி₄ஜாநாதி" இத்யாதி₃.
யாவாந் யஶ்சாஸ்மி - யாதொருபடி கு₃ணத்தையுடையனுய் இருக்கிறேன், யாதொருபடி ஸ்வ
ரூபத்தை உடையனுயிருக்கிறேன். "ஏவம்வித₄ம் மாம் ப₄க்த்யா ய: தத்வத: அபி₄ஜாநாதி,
மாம் தத்வதோ ஜ்ஞாத்வா தத₂நந்தரம் தத ஏவ ஹேதோ: விஶதே" என்று அந்வயம்.
பரப₄க்தியாவது ஶாஸ்த்ராதி₃ முகே₂ந அறிந்த விஷயத்தை இப்போதே பெறவேணும்
என்கிற இச்சை₂. பரஜ்ஞாநமாவது - ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமான மாநஸாநுப₄வம். பரம
ப₄க்தியாவது - விஶ்லேஷாஸஹத்வம். 2. "பரப₄க்திரத்₃ருஷ்டார்த்த₂ ப்ரத்யக்ஷாபி₄நிவேஶநம் |
பரஜ்ஞாநந்து தஸ்யைவ ஸாக்ஷாத்கார: பரிஸ்பு₂ட: | புநர் விஶ்லேஷபீ₄ருத்வம் பரமா ப₄க்தி
ருச்யதே ||" என்னக் கடவதிறே. இனி நித்யஸூரிகளுடைய பரப₄க்தி பரஜ்ஞாந பரமப₄க்தி
களாவது:- உத்தரோத்தரம் அநுப₄வேச்சை₂-பரப₄க்தி; அநுப₄வம்-பரஜ்ஞாநம். A "அகலகில்லேன்"
என்கிறபடியே விஶ்லேஷாऽஸஹத்வம் - பரமப₄க்தி. இத்தனை ஸௌலப₄யத்தை உடையனுன
பின்பு யதா₂தி₄காரம் ஆஶ்ரயணம் ஸுகரமென்று கருத்து. b (காணவேணும்) இதி பூர்வத₃ஶக
த்₃வயோக்த ஸமஸ்த கல்யாணகு₃ணாத்மகத்வ ஸர்வாதி₄கத்வ பரம போ₄க்₃யத்வ ஶ்ரவணாத்
ஆஶாலேஶோ ஜாயத இதி பா₄வ:

c பரமப₄க்தியுக்தர்க்கு லப₄யனுன ஸர்வேஶ்வரனுனவன் ஆஶாலேஶமுடையார்க்கு ஸுலப₄
னுகக் கூடுமோவென்ன (ஸர்வாதி₄கனித்யாதி₃) ஸம்ஸாரிகள் நடுவே அவதாரந்தான் கூடும்
படி எங்ஙனேயென்ன (ஸர்வாதி₄கனித்யாதி₃) என்றுமாம். d அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரக₃ந்த₄ஸ்

ஜீ— a யாவாந் யஶ்சாஸ்மி-யாதொருபடி கு₃ணத்தை உடையனுயிருக்கிறேன், யாதொருபடி
ஸ்வரூபத்தை உடையனுயிருக்கிறேன். ஏவம்வித₄ம் மாம்-என்னை, ப₄க்த்யா-பரப₄க்தியாலே,
ய:-யாதொருத்தன், தத்வதோऽபி₄ஜாநாதி - ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறுன். ப₄க்திஶப்₃தே₃ந பரப₄க்தி
ருச்யதே. அபி₄ஜாநாதீதி பரஜ்ஞாநம். மாம் தத்வதோ ஜ்ஞாத்வா - ஸாக்ஷாத்காரலக்ஷண
பரஜ்ஞாநேந மாம் தத்வதஸ் ஸாக்ஷாத்க்ருத்ய. தத₂நந்தரம்-ஸாக்ஷாத்காராநந்தரம், தத ஏவ-
பரப₄க்தேரேவ ஹேதோ:. விஶதே-ப்ரவிஶதி; மாம் ப்ராப்நோதீத்யர்த்த₂:. பரப₄க்தியாவது-
ஶாஸ்த்ரமுகே₂ந அறிந்த விஷயத்தை இப்போதே காணவேணுமென்னும் இச்சை₂. பரஜ்ஞாந
மாவது-ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமான மாநஸாநுப₄வம், பரமப₄க்தியாவது-விஶ்லேஷாऽஸஹத்வம்.
2. "பரப₄க்திரத்₃ருஷ்டார்த்த₂ ப்ரத்யக்ஷாபி₄நிவேஶநம் | பரஜ்ஞாநந்து தஸ்யைவ ஸாக்ஷாத்கார:
பரிஸ்பு₂ட: | புநர்விஶ்லேஷ பீ₄ருத்வம் பரமா ப₄க்திருச்யதே ||" என்னக்கடவதிறே.

c ஸர்வாதி₄கனுனவன் ஆஶாலேஶமுடையார்க்கு ஸுலப₄னுகக் கூடுமோவென்ன (ஸர்
வாதி₄கனித்யாதி₃) d ஆக்கரான தே₃வர்களும் ச₂ர்தி₃பண்ணும் நிலத்திலே ஸர்வாதி₄கன் வந்து
அவதரித்தானென்ருல் இது ஐந்த்₃ரஜாலிகமன்றோவென்ன (ப₃ஹூநீத்யாதி₃) 1. "ப₃ஹூநி மே

ப்ர— d 1. तत्रैव चतुर्थे "बहूनि मे व्यतीतानि जन्मानि तव चार्जुन। तान्यहं वेद सर्वाणि न त्वं वेत्थ परन्तप ॥" (५) अनेन श्लोकेन परमपुरुषस्य जन्म किमैन्द्रजालादिवन्मिथ्या, उत सत्यमिति विशये, जन्मनः पारमार्थिकत्वमुच्यते। तव चेति दृष्टान्तोपादानात्, संसारिचेतनस्य जन्मनः सत्यत्ववत् परमपुरुषजन्मनः सत्यत्वमित्यर्थः॥

A 6.10.10.

ஸ்ரீ—g இதுதன்னை அவதார ரஹஸ்யத்திலே h தானும் அருளிச்செய்தானிறே—h2 1. "जन्म कर्म च मे दिव्यम्" (ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம்) என்று. "i என்னுடைய ஜந்மங்கள் கர்மமடியாகவன்று, இச்சையடியாகவாயிருக்கும்; j நாம் பிறவாநிற்கச்செய்தே j2 பிறவாமையும் கிடக்கும்; k தாழ நின்ற நிலையிலே மேன்மையும் கிடக்கும்; l அப்ராக்ருத

அ—ஸர்வேஶ்வர: ஸ்வயம் ஸ்வஸ்ருஷ்ட தேவாதிநரமபி சுர்திஹேதுபூத ஸம்ஸாரே அவதரதி இத்யேதத் ஐந்த்ரஜாலிகவத்விநா கதம் ஸத்யம் பவிஷ்யதீத்யத்ராஹ (பஹுநீதி) e "தவ ச" என்று ஸமபிவ்யாஹரித்தபடியாலே புரையில்லாமை ஸித்தம். இல்லையாகில் ஜந்மபதத்தில் வ்ருத்தித்வயம் ப்ரஸங்கிக்குமென்று திருவுள்ளம். f புரையில்லையாகில் அப்படிப்பட்ட ஜந்மத்துக்கு கர்மம் ஜநிமூலம்; ஆனபின்பு அபஹதபாப்மாவான இவனுக்கு ஜந்மம் வர வழியில்லையேயென்ன (இச்சைதானே உண்டென்று) இச்சாஹேது:-க்ருபாதய:. இச்சாஶப்தத்தாலே 2. "இச்சாக்ருஹீதாபிமதோருதேஹ:" இத்யாதிகளை ப்ரத்யபிஜ்ஞை பண்ணுகிறார். g தத்ர மாநமாஹ (இதுதன்னை இதி) இதுதன்னை—பகவதவதாரஸ்ய இச்சைவ ஹேதுரித்யேதத் திவ்யமென்று அருளிச்செய்தானிறே என்று அந்வயம். h (தானும் இதி) அபிநா ருஷ்யாதி வாக்யாநி ஸங்க்ருஹ்யந்தே. i திவ்யஶப்தார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (என்னுடைய இத்யாதி இருக்குமென்னுமளவாலே)

j இவ்வளவாலே அவதாரத்தைத் தாம் உபபாதித்தார்; இனி ஆழ்வாரும் இந்த அவதார ரஹஸ்யத்தைத் திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டாயிற்று அவதாரத்தை அருளிச்

ஜீ—வ்யதீதாநி ஜந்மாநி தவ சார்ஜுந। தாந்யஹம் வேத ஸர்வாணி ந த்வம் வேத்த பரந்தப॥" இதி கீதாஸு சதுர்த்தே. e "தவ" என்று த்ருஷ்டாந்திக்கையாலே அவதாரத்தில் புரையில்லை, ஸத்யமென்று கருத்து. f இவனுக்கு ஜந்மஹேது - கர்மம்; அவனுக்கு ஹேது ஏதென்ன (இச்சைதானே இத்யாதி) "ஆத்மமாயயா" என்னக்கடவதிறே. g இதில் ப்ரமாணம் (இதுதன்னை இத்யாதி) இதுதன்னை - பகவதவதாரத்துக்கு இச்சையே ஹேதுவென்னுமத்தை திவ்யமென்று அருளிச்செய்தானிறே என்று அந்வயம். h தானும் என்ற சஶப்தத்தால் ருஷிகளை ஸமுச்சயிக்கிறது. i திவ்ய ஶப்தார்த்தமாஹ (என்னுடைய இத்யாதி)

j "அஜோऽபி ஸந்" என்கிற ஶ்லோகத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (நாம் பிறவாநிற்கச்செய்தே இத்யாதி) j2 பிறவாமையும் கிடக்குமென்றது - தந்நிபந்தந துக்க ஶோக ஶோணித ராஹித்யத்தைப் பற்ற. m "ஏவம் யோ வேத்தி" இத்யாதிஶ்லோகஶேஷார்த்தம் (இவற்றிலே இத்யாதி) n ஜந்மாநி கர்மாணி யென்னாதே "ஜந்ம கர்ம ச" என்கிற ஏகவசநத்

ப்ர—h2 1. "अजोपि सन्नव्ययात्मा भूतानामीश्वरोपि सन्। प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय सम्भवाम्यात्ममायया॥ (६) यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत। अभ्युत्थानमधर्मस्य तदात्मानं सृजाम्यहम्॥ (७) परित्राणाय साधूनां विनाशाय च दुष्कृताम्। धर्मसंस्थापनार्थाय सम्भवामि युगे युगे॥ (८) जन्म कर्म च मे दिव्यमेवं यो वेत्ति तत्त्वतः। त्यक्त्वा देहं पुनर्जन्म नैति मामेति सोऽर्जुन॥ (९)॥"

ஸ—ஸம்ஸ்தா2நத்தை இதர ஸஜாதீயமாக்கி வந்து பிறப்புதோம்; m இவற்றிலே n ஒன்றையறிந்தவர்களுக்குப் பின்னை ஜந்மமில்லை; o நானும் பிறந்து அவர்களும் பிறக்கவேணுமோ? p ஈரிறையுண்டோ?'' என்று அவன் q சதுர்த்தா2த்4யாயத்திலே அருளிச்செய்தபடிகளை r உபஜீவித்துக்கொண்டு "ராமக்ருஷ்ணாத்3யவதாரங்களைப் பண்ணிக் கொண்டு ஸௌலப்4யம்; ஆனபின்பு ஆம்ரயணம் கூடும்; s ஆம்ரயியுங்கோள்'' என்கிறார்.

t அவதாரங்களை u முன்னேட்டுக்கொண்டு, அவதாரங்களிலும் நீர்மைக்கு எல்லையான க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே இழிந்து, அதுதன்னிலும் பரத்வத்தோடு ஒக்கச் சொல்லலான நிலைகளைக் கழித்து, நவநீதசௌர்ய v நக3ரக்ஷோப4த்திலே அகப்பட்டு w இள

அ—செய்கிறதென்கிறார் (நாம் பிறவாநிற்கச் செய்தே இத்யாதி3) 1. ''அஜோபி ஸந்நவ்யயாத்மா பூ4தாநாமீம்வரோபி ஸந்| ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதி4ஷ்டா2ய ஸம்ப4வாம்யாத்மமாயயா||'' அஜஸ் ஸம்ப4வாமி – பிறவாமையும் கிடக்கும். j பிறவாமையும் கிடக்குமென்றது – தந்நிப3ந்த4ந ஸௌக்ல மோணிதாதி3 ராஹித்யத்தைப் பற்ற. k (தாழ நின்ற நிலையிலே இத்யாதி3) ''பூ4தாநாமீம்வர:'' l (அப்ராக்ருதஸம்ஸ்தா2நத்தை) ''ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதி4ஷ்டா2ய'' m, n (இவற்றிலே) 2. ''ஜந்ம கர்ம ச மே தி3வ்யமேவம் யோ வேத்தி தத்வத:| த்யக்த்வா தே3ஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோऽர்ஜுந||'' என்கிற ம்லோகார்த்த2ம். திவ்யமப்3தே3ா வ்யாக்2யாத:. n ஜந்மகர்மாணி என்னாமல் ஏகவசநமாக ''ஜந்ம கர்ம ச'' என்கையாலே (ஒன்றை) என்கிறது. o (நானும் பிறந்து) ''த்யக்த்வா ஜந்ம நைதி'' என்ன அமைந்திருக்க ''புந:'' என்கிறவிதுக்கு – இதுவே ஹ்ருத3யமென்று திருவுள்ளம். ஸ்வஜந்மத்தை அபேக்ஷித்து – ''புநர்ஜந்ம'' என்கிறது. ஜந்ம த்3வயம் ஸமாநாதி4கரணமாகிலன்றோ புநம்மப்3த3ம் கூடுவதென்னில்; அப்படியேயிறே ''புநர்நைதி'' என்று அந்வயமாகில்; புநர்ஜந்ம என்றிறே அந்வயம். ஜ்ஞாநியானவனுடைய மரீரவியோகா3நந்தரம் தன்னுடைய ஜந்மமொழிய உண்டான ஜந்மத்தை அவன் அடையானென்ற படி. அத2வா, அஸ்து ''புநர்நைதி'' இத்யேவ; ஸம்ப4வாமி இதி வர்த்தமாந நிர்தே3மேந – அஹம் புந: புநரேமீத்யுக்த்வா அயம் புநர் நைதீத்யுக்தே ஸமபி4வ்யாஹாரலப்4 யோऽயம் பா4வ:. ஜந்மாந்வயேऽபி ப4க3வஜ்ஜந்ம விவக்ஷாயாமப்யயம் பா4வஸ்ஸௌலப்4:. p (ஈரிறை யுண்டோ) இவனுக்காகவிறே தான் பிறந்ததாகையால் ''இறை'' என்கிறது. q (சதுர்த்தா2த்4 யாயத்திலே இதி) அநேந பூர்வோக்தாவதார ரஹஸ்யார்த்தே2ா விவ்ருத:. r, s உபஜீவித்துக் கொண்டு ஆம்ரயியுங்கோள் என்கிறார் என்று அந்வயம்.

t ஏவம் ஸங்க3த்யா க்ஷிப ஸமாதா4நாநந்தரம் ம்ரோத்ருபு3த்3தி4 ஸமாதா4நார்த்த2ம் வர்த் திஷ்யமாண ப்ரமேயம் ஸங்க்3ரஹேண த3ர்மயதி (அவதாரங்களை இத்யாதி3) u முன்னேட்டுக் கொள்ளுகை–ஆராய்ந்து கொள்ளுகை. v நக3ரக்ஷோப4மப்3த3ம் தத3தீ4நப3ந்த4பரம். w (இளமணற்

ஜீ–தைப்பற்ற (ஒன்றையறிந்தவர்களுக்கு என்றது) o (நானும் பிறந்து) என்றது–''த்யக்த்வா ஜந்ம நைதி'' என்னவமைந்திருக்க, ''புந:'' என்றதின் தாத்பர்யம். q (சதுர்த்தா2த்4யாயத்திலே அருளிச்செய்தபடிகள்) என்றது—1. ''அஜோऽபி ஸந்நவ்யயாத்மா பூ4தாநாமீம்வரோऽபி ஸந்| ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதி4ஷ்டா2ய ஸம்ப4வாம்யாத்மமாயயா||'' 2. ''ஜந்ம கர்ம ச மே தி3வ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்வத:| த்யக்த்வா தே3ஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோர்ஜுந||'' இத்யாதி3 களைப்பற்ற. r, s உபஜீவித்துக்கொண்டு ஆம்ரயியுங்கோள் என்று அந்வயம்.

t பரோபதே3மே ப்ரவ்ருத்தரான தாம் ''எத்திறம்'' என்று மோஹிப்பானென்னென்ன (அவதாரங்களை இத்யாதி3) u (முன்னேட்டுக்கொண்டு) – ஆராய்ந்துகொண்டு. w (இளமணற்

1\. பத்துடை யடியவர்க் கெளியவன் பிறர்களுக் கரிய
வித்தகன் மலர்மகள் விரும்பும்நம் அரும்பெற லடிகள்
மத்துறு கடைவெண்ணெய் களவினி லுரவிடை யாப்புண்டு
எத்திற முரலினோ டிணைந்திருந் தேங்கிய எளிவே.

ஆ— 1. (பத்துடையடியவர்) "ஏவம்வித₄ப₄க்தியும், இதர விஷய வைராக்₃யமும் எம்பெருமானை சக்ஷுராதி₃கரணங்களாலே அநுப₄வித்தாலல்லது பிறவாது. தாத்₃ருஶாநுப₄வந் தானும்—ப₃ாஹ்யேந்த்₃ரியங்களுக்கும் யோக₃ாப்₄யாஸ பரிஶுத்₃த₄மான மாநஸ்ஸுக்கும் கோ₃சரனல்லனென்று 'மனனகம்' என்கிற பாட்டாலே சொல்லப்பட்ட எம்பெருமான் பக்கல் கூடாது; ஆதலால், இனி எம்பெருமானை இழந்துபோமத்தனை யாகாதோ!" என்று அவஸந்நரானவர்களைக் குறித்து, "எம்பெருமானைக் காணவேணும் என்ற அபேக்ஷையுடையராயிருப்பார்க்குக் காணலாம்படி எளியனும். ப்ரதிகூலர்க்கு அவன் அரியனும். அரியனுமிடத்து, ஆஶ்ரிதர்க்கு எளியனுன இவ்வாகாரத்தாலே பிறர்களுக்கு அரியனுயிருப்பானொரு விஸ்மயநீயன்" என்றுகொண்டு எம்பெருமானுடைய ஆஶ்ரித ஸுலப₄தையை அருளிச்செய்யத்தொடங்கி, மத்துறு கடைவெண்ணெய் களவினிலுரவிடையாப்புண்டு உரலினோடிணைந்து, உள்ளும் மெய்யர் கட்டுண்டேங்கினபடியேயிருக்கிற எளிமையைக் கண்டு, இவ்வதிமாத்ராஶ்ரித ஸுலப₄த்வமஹாகு₃ணத்திலே ஈடுபட்டு, "ஆஶ்ரிதஸமாஶ்ரயணீயனுயிருக்கைக்கு தத்ஸஜாதீயனுய் வந்து பிறந்தருளவமையாதோ? இங்ஙனே உரலிலே கட்டுண்டு நடுங்கினபடியேயிருந்தருள வேணுமோ? பிரானே! இது என் செய்தருளினுய்? எதுக்காகச் செய்தருளினுய்?" என்கிருர். 1.

ஒ—அவ:—முதற்பாட்டில்—எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்₄யத்துக்கு உத₃ாஹரணத்தைப் பேசுகைக்காகத் திருவவதாரங்களை முன்னேட்டுக்கொண்டு ஆழ்வார் பரோபதே₃ஶாத்₃ருதராய், க்ருஷ்ணனுடைய நவநீதசௌர்யசாரித்ரத்திலே அகப்பட்டு அழுந்துகிருர்.

ஈ—மணற்பாய்ந்து, "எத்திறம்" என்று மோஹித்துக்கிடக்கிருர்; x பரத்வத்தை அநுஸந்தி₄த்தார், தெளிந்திருந்து பரோபதே₃ஶம் பண்ணினுர்; y ஸௌலப்₄யத்தை அநுஸந்தி₄த்தார், "எத்திறம்" என்று மோஹித்துக் கிடக்கிருர்.

ப்ரவேஶம் முற்றிற்று.

அ-பாய்ந்து) ஆர்த்₃ரீபூ₄த்வா. x,y பரத்வமன்ரோ ஈடுபாட்டுக்குடல்? ஸௌலப்₄யம் ஈடுபாட்டுக்குடலாமோவென்ன; பரத்வத்தைப்பற்ற ஸௌலப்₄யம் ஈடுபடுத்துமென்கிருர் (பரத்வத்தை அநுஸந்தி₄த்தார் இத்யாதி₃) அன்றிக்கே, பரோபதே₃ஶத்திலே தாம் மோஹிக்கிறதென்னென்ன (பரத்வத்தை இத்யாதி₃) என்னவுமாம். யத்₃வா, ப்ரத₂மத₃ஶாகேऽபி ப₄க₃வந்தமேவாந்வபூ₄த்; அநந்தரம் ஸ்வஸ்த₂ ஹ்ருத₃ய: பரோபதே₃ஶஞ்சகார; அஸ்மிந் த₃ஶாகேऽபி தமேவாநுப₄வதி; அத: கத₂ம் மோஹோऽஜாயதேத்யத்ராஹ (பரத்வேத்யாதி₃) வித்₃த₄வ்யாக்₂யாத்₃ந வாக்யம் வா. அத₂வா, நவநீதசௌர்யத்தை அநுஸந்தி₄த்து "எத்திறம்" என்று மோஹிப்பானென்? என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிருர் (பரத்வத்தை இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயத்தாலே)

ஜீ-பாய்ந்து) ஆர்த்₃ரஹ்ருத₃யராய் ஈடுபட்டு. x,y பரத்வத்தைப்பற்ற ஸௌலப்₄யம் ஈடுபடுத்துமோ என்ன (பரத்வத்தை இத்யாதி₃) பரத்வாபேக்ஷயா ஸௌலப்₄யமே ஈடுபடுத்தும் என்றபடி.

ஒ— வ்யா:— (பத்து) என்கிறது - ப₄க்தியை. (வித்தகன்) ஆஶ்ரிதப₄வ்யனுயிருக்கிற மகளென்று தொடங்கி) பெரியபிராட்டியாலும் ஆசைப்படப்படுவானுய், விலக்ஷணனுக ப்ரஸித்₃த₄னை பெறுதற்கு அரிய ஸ்வாமி, யஶோதைப் பிராட்டி ஆயாஸித்துக் கடையாநிற்க, சாபலாதிஶயத்தாலே அந்த வெண்ணெய் களவு காண்கிற த₃ஶையிலே உரஸ்ஸ்த₂லத்திலே உரலோடு கட்டுண்டு, உரலோடு தன்னேடு வாசியில்லாதபடியிருந்து ஏங்கின ஸௌலப்₄யம் எத்திறம் என்றது - இதென்னபடியென்று தாம் ஈடுபடுகிறர். 1.

இருப்பிலே ஶத்ருக்களுக்குக் கணிசிக்க முடியாதேயிருக்கும் விஸ்மயநீயன். (மலர் உரத்தையுடைய விடை என்னவுமாம். பெருமிடுக்கு என்றவாறு.

ப— அவ:— முதற்பாட்டில்— ஶ்ரிய:பதியான ஸர்வேஶ்வரனுடைய அவதார ஸௌலப்₄யத்தை உபதே₃ஶிக்க உபக்ரமித்து, ப்ரத₂மத்திலே நவநீதசௌர்யா பதா₃நத்தை அநுஸந்தி₄த்து ஈடுபடுகிறர்.

பத்துடை—ப₄க்தியையுடைய, **அடியவர்க்கு**—அடியார்க்கு, **எளியவன்**—எளியனுய், **பிறர்களுக்கு**—அதில்லாத பிறர்க்கு, **அரிய**—கிட்ட அரியனுய், **வித்தகன்**—வித்தகனுய் (இவையிரண்டாலும் உகந்து), **மலர்மகள்**—தாமரைப்பூவைப் பிறப்பிடமாகவுடைய லக்ஷ்மியானவள், **விரும்பும்**—விரும்பும்படியான, **பெறல்**—பெறுதற்கு, **அரும்**—அரிய, **நம் அடிகள்**—நம் ஸ்வாமியானவன், **மத்து**—மத்தாலே, **உறு**—உற்று-வருந்தி, **கடை**—கடைந்த, **வெண்ணெய் களவினில்**—வெண்ணெயினுடைய களவினில், **உரவிடை**—மார்வினிடையிலே, **ஆப்புண்டு**—கட்டுண்டு, **உரலினேடு இணைந்திருந்து**—உரலோடொக்கச் சலியாதேயிருந்து, **ஏங்கிய**—(அச்சத்தாலே) ஏங்கின(குரலிரங்கமாட்டாத), **எளிவு**—எளிமை,**எத்திறம்**—என்னபடியாயிருக்கிறது!

ப₄க்தியை "பத்து" என்றது-கடைக்குறைத்தல். வித்தகன்-ஆஶ்சர்யபூ₄தன். உர விடை-மார்பிடை. உரத்த ஏறு போலச் செருக்கன் என்னவுமாம். எளிவு-எளிமை. 1.

இ— அவ:— முதற்பாட்டில்—ஸௌலப்₄யத்தை உபதே₃ஶிக்கைக்காக அவதாரங் களை அநுஸந்தி₄த்தவர், தொடங்கின உபதே₃ஶத்தை மறந்து க்ருஷ்ணுவதாரத் தில் நவநீதசௌர்யசாரித்ரத்திலே தாமகப்பட்டு அழுந்துகிறர்.

வ்யா:— (பத்து) ப₄க்தி. பத்தென்று - ப₄க்தியைக் காட்டுமோவென்னில், A "எட்டினேடிரண்டெனுங்கயிற்றினல் மனந்தனைக் கட்டி" என்னக்கடவதிறே. ப₄க்திஶப்₃த₃த்தால் - இங்கு பரப₄க்த்யாதி₃களைச் சொல்லுகிறதன்று; ப₄க்த்யுபக்ரமமான அத்₃வேஷமாத்ரத்தைச் சொல்லுகிறது; தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்குமென்கிற கு₃ணப்ரகரணமாகையாலே. (உடை) இம்மாத்ரத்தைக் கனக்க உடைமையாகச்சொல்லுகிறது-B"விண்ணுளாரிலுஞ் சீரியர்" என்று இங்கே ப₄க₃வத₃நுப₄வம் பண்ணுவாரை நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகாக நினைத்திருக்கும் ப₄க₃வத₃பி₄ப்ராயத் தாலே. (அடியவர்) இதுவும் ப₄க₃வத₃பி₄ப்ராயத்தாலே. ஆநுகூல்யலேஶம்

A திருச்சந்த 83 B திருவிருத்தம் 79

இ—குவாலாயிருக்கை; 1. "त्वयि किञ्चित्समापन्ने" (த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே) என்று இன்று கிட்டிற்றொரு குரங்கை நித்யாஶ்ரிதையான பிராட்டிக்கும் அவ்வருகாக நினைத்திருக்கையாலே. **(எளியவன்)** பாபத்தைப் போக்குதல், புண்யத்தைக்கொடுத்தல், தத்பூ₂லமான ஸ்வர்க்கா₃தி₃களைக்கொடுத்தல், தன்னைக் கொடுத்தல் செய்யுமவனல்லன்; அவர்களுக்குத் தன்னைக் கையாளாக்கிவைக்கும். 2. "भक्तिक्रीतो जनार्दनः" (ப₄க்திக்ரீதோ ஜநார்த₃ந:) தூ₃த்யஸாரத்₂யங்களைப் பண்ணுகையாலே ஆஶ்ரிதர்க்கு இஷ்டவிநியோகா₃ர்ஹனுனிறே. இவ்வெளிமை உகவாதார்க்கும் பொதுவாகிறதோ என்னுமத்தைப் பரிஹரிக்கிறது—**(பிறர்களுக்கரிய)** ராவணுதி₃களுக்கு இளைக்கப்போகாதிருக்கை. 3. "हिमवान् मन्दरो मेरुः" (ஹிமவாந் மந்த₃ரோ மேரு:) **(வித்தகன்)** விஸ்மயநீயன். யஶோதை₃க்கு ப₄வ்யனுயிருக்கிற இருப்பிலே யமளார்ஜு₂நர்க்கு அநபி₄ப₄வநீயனுயிருக்கை. இப்படியிருக்கிறவன்தான் ஆரென்னில், **(மலர்மகள் விரும்பும்)** 4. "ईश्वरीं सर्वभूतानाम्" (ஈஶ்வரீம் ஸர்வபூ₄தாநாம்) என்கிற மேன்மையையுடையளாய், பரிமளம் ஒரு வடிவுகொண்டாப்போலேயிருக்கிற பே₄ாக்₃யதையை உடையளான பிராட்டி A "அகலகில்லேனிறையும்" என்று விரும்பும் தத்வம். **(அரும்பெறலடிகள்)** பெறுதற்கரிய ஸ்வாமிகள். ஶ்ரிய:பதி என்கையிறே ஸர்வாதி₄கத்வத்துக்கு லக்ஷணம். "நம்" என்று-இந்த மேன்மையும், நீர்மையும் தமக்கு ப்ரகாஶித்திருக்கிறபடி. **(மத்துறு)** இப்படி மேன்மையை உபபாதி₃த்து, ஸௌலப்₄ய காஷ்டை₂யைச் சொல்லப்புக்கு அதிலே தாம் ஈடுபடுகிருர். **(மத்துறு கடைவெண்ணெய் களவினில்)** மத்தாலே உற்றுக் கடையாநிற்கிற வெண்ணெய் களவு காண்கிறவளவிலே; உற்றுக்கடைகையாகிறது-ஆயாஸித்துக் கடைகை. "கடைகிற பராக்கிலே ஒதுங்கி, சாபலாதிஶயத்தாலே அள்ளி அமுதுசெய்யும்போலே காண்" என்று பிள்ளான். அவாப்தஸமஸ்தகாமன் தனக்கு ஒரு குறையுண்டாய், அது நேர்கொடு நேர் கிடையாமையாலே களவிலேயிழிந்து, அது தலைக்கட்டப்பெருதே வாயது கையதாக அகப்பட்டு, கட்டுண்டு அடியுண்டு நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறது—**(உரவிடையாப்புண்டு)** உரஸ்ஸ்த₂லத்திலே கட்டுண்டு. மலர்மகள் விரும்பி அணைக்கும் மார்விலே கிடீர் கயிற்றையிட்டுக் கட்டக் கட்டுண்டிருந்தது. தா₃மோத₃ரனென்கிறபடி எங்ஙனேயென்னில்; அப்ரதே₃ஶத்தையெல்லாம் நினைக்கிறதாகலாமிறே. அன்றிக்கே, உரத்த விடையான தான் கட்டுண்டு - பெருமிடுக்கனென்றபடி. **(உரலினேடிணைந்திருந்து)** உரல் மூச்சுவிடிலும் தான் மூச்சுவிடாதே அசித₃வ்யாவ்ருத்தனுயிருந்தபடி. **(ஏங்கியவெளிவு)** இந்த ஶாத்₃த₄னைக் கள்ளனென்று கட்டினுல் பொறுக்கமாட்டாதே அழத்தொடங்குமே! அவள் "வாய்வாய்" என்றுல் ஏறிட்ட த்₄வநி இழியவிடமாட்டாதே ப₄யப்பட்டு நிற்கும். **(எளிவு)** ஸௌலப்₄யம். **(எத்திறம்)** இதென்னபடி! 5. "यतो वाचो निवर्तन्ते" (யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே) என்று வேத₃ம் மீண்ட பரத்வத்தை எல்லைகாணலாம்; இந்த ஸௌலப்₄யம் தரைகாணவொண்ணுதாயிருந்ததீ! என்கிருர். 1.

A 6.10-10

ஈ— அவ:—முதற்பாட்டில்— a எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்யத்தை உபதேஶிக்கப் புக்கு அவனுடைய நவநீதசௌர்யசரித்ரத்திலே அகப்பட்டு அழுந்துகிறார்.

வ்யா:—(பத்து) பக்தி. பத்தென்று-பக்தியைக் காட்டுமோவென்னில், bA"எட்டினோடிரண்டெனுங்கயிற்றினால் மனந்தனைக்கட்டி" என்னக்கடவதிறே; ஆகையாலே, பத்தென்று பக்தியைச் சொல்லுகிறதாய், அதுதன்னிலும் பரபக்தியையன்று இங்குச் சொல்லுகிறது, c பக்த்யுபக்ரமமாத்ரத்தை. உபக்ரமமாத்ரமென்று இத்தை நியமிப்பாரார்? அதினுடைய d சரமாவஸ்தையைக் காட்டினாலோ? என்னில்; அது ஒண்ணாது; இப்போது இங்கு சொல்லிக்கொண்டு போருகிற இது e குணப்ரகரணமாகையாலும், ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஒரு f உத்கர்ஷஞ்சொல்லுகை இப்போது இவர்க்கு அபேக்ஷிதமல்லாமையாலும், g தந்தாமையொழியச் செல்லாதார்க்கு ஸ்நேஹிக்குமது அல்லாதார்க்கும் உண்டாகை

அ— முதற்பாட்டு (பத்துடையித்யாதி) a "வெண்ணெய் களவினில் உரவிடையாப்புண்டு எத்திறம்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (எம்பெருமானுடைய இத்யாதி)

b திருச்சந்தவிருத்தம் (எட்டினோடு இத்யாதி) "ஸ்ரீமதஷ்டாக்ஷரம் த்வயஞ்ச" இதி வதந்தி; "ஏதத்பயஜந்யம் ஜ்ஞாநம் - விஷய வைலக்ஷண்யாதீந ப்ராவண்யரூபமேவ ஹி பவதி" இத்யுபபாதயந்தி ச. யத்வா (எட்டினோடு இத்யாதி) எனுங்கயிறென்றது- ஏதத்ஸங்க்யாவாசகமான பத்தென்கிற ஶப்தத்தோடே ஏகதேஶவிகாரந்யாயத்தாலே அநந்யமான பக்திஶப்தவாச்யமான பக்தியென்கிற கயிற்றாலே என்றபடி. இங்கு பத்தென்று - ஏகதேஶவிகாரந்யாயத்தாலே அநந்யமான பக்திஶப்தார்த்தத்துக்குப் பரம்பரா ஸம்பந்தத்தாலே லக்ஷிதலக்ஷணை. c பக்த்யுபக்ரமமென்று அப்ரதிஷேதாத்வேஷ மாத்ரங்களைச் சொல்லுகிறது. d (சரமாவஸ்தையை) பரபக்தியை என்றபடி. e (குணப்ரகரணமாகையாலும்) என்றது- ஸௌலப்யத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலே. பரபக்திலப்யனென்றால் ஸௌலப்யாதிஶயத்துக்குச் சேராதென்றபடி. f உத்கர்ஷம்-பரத்வம். B "புன்புலவழியடைத்து" என்கிறபடியே உத்கர்ஷத்தைச் சொல்லுகை முதல் திருவாய்மொழியிலேயிறே அபேக்ஷிதம் என்றபடி. g உத்கர்ஷே

ஜீ— முதற்பாட்டு. (பத்துடையித்யாதி) a "வெண்ணெய் களவினில் உரவிடையாப்புண்டு எத்திறம்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (எம்பெருமானுடைய இத்யாதி)

b (எட்டினோடு இத்யாதி) எட்டினோடிரண்டு - பத்து என்னும் கயிற்றினால். பத்தென்று - பக்தியாய் பக்தியென்கிற கயிற்றாலே மனந்தனைக்கட்டி - மநஸ்ஸை பகவத்விஷயத்திலே ப்ரவணமாக்கி. பத்தென்று பக்தியைச் சொல்லுகிறபடி எங்ஙனேயென்னில்; பத்தியென்று - பக்தியாய் - அதில் இகாரம் குறைந்து பத்து என்றிருந்தாலும், ஏகதேஶவிகாரந்யாயத்தாலே அநந்யமாய் பக்தியைச் சொல்லும் என்றபடி. c (பக்த்யுபக்ரமமாத்ரத்தை) அப்ரதிஷேதாத்வேஷமாத்ரங்களை.

d (சரமாவஸ்தையை) பரபக்தியை. e (குணப்ரகரணமாகையாலும்) ஸௌலப்யகுண ப்ரதிபாதந ப்ரகரணமாகையாலும், B "புன்புலவழியடைத்து" என்கிறபடியே உத்கர்ஷம் சொல்லுகை முதல்திருவாய்மொழியிலேயிறே அபேக்ஷிதமென்றபடி. g உத்கர்ஷம் அபேக்ஷிதமானு

A திருச்சந்த-83 B திருச்சந்த-76

ஈ-யாலும், h1. "मित्रभावेन संप्राप्तं न त्यजेयं कथञ्चन" (மித்ரபா4வேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கத2ஞ்சந) என்னுமவனுகையாலும், உபக்ரமமாத்ரத்தையே சொல்லிற்றுகக்கடவது; i ஆஸாலேஸமுடையார்க்குத் தன்னைக் கொடுப்பதாக j ப4க்3வதுக்தியுமுண்டாயிருந்த திறே. kA "எதிர்சூழல் புக்கு" என்றும், lB "என்னில் முன்னம் பாரித்து" என்றும் m விலக்காமை தேடித் திரிகிறவனிறே. (உடை) இந்த அப்ரதிஷேத4மாத்ரத்தைக் n கனத்த உடைமையாகச் சொல்லுகிறது; oC "விண்ணுளாரிலுஞ் சீரியர்"

அ—அபேக்ஷிதே ஸத்யபி ப4க்த்யுபக்ரமமாத்ரஸாலப4த்வமேவ உத்கர்ஷ: இத்யபி4ப்ராயேணாஹ (தந்தாமையொழிய இதி) i அப்ரதிஷேத4மாத்ரங்கொண்டு கார்யஞ்செய்யுமோவென்ன 2. "அநந்ய சேதாஸ் ஸததம் யோ மாம் ஸ்மரதி நித்யஸ:। தஸ்யாஹம் ஸுலப4: பார்த்த2 நித்யயுக்தஸ்ய யோகி3ந:॥" என்கிற ஶ்லோகத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிருர் (ஆஸாலேஸமுடையார்க்கு) என்று தொடங்கி "மித்ரபா4வேந ஸம்ப்ராப்தம்" (h) என்றத்தை விவரிக்கிருர் (ஆஸாலேஸ மித்யாதி3) என்னவுமாம். j ப4க்3வதுக்தியாவது சரமஶ்லோகமாதல்; 3. "ஏஷ ஸர்வஸ்வபூ4தஸ்து" என்றதாதல். j உக்தியும் இதி அபிநா பூர்வோக்தோபபாத3கயுக்தயஸ் ஸமுச்சீயந்தே. யத்3வா ப4க்3வதுக்தி – ப4க்3வத்3கீ3தை. 4. "ப4க்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய:" இத்யாதி3 விவக்ஷிதம். k உக்தேர் ஹார்த3த்வப்ரத3ர்ஶநாய அநுஷ்டா2நம் த3ர்ஶயதி (எதிர்சூழல் இதி) எனக்கு அபி4முக2ஞுகைக்கீடான சூழ்ச்சியோடே அவதரித்து. l (என்னில் இத்யாதி3) எனக்கு முன்னே நானுள்ளவன்றே தொடங்கிப் பாரித்து. m (விலக்காமை) அப்ரதிஷேத4ம்.

n (கனத்தவுடைமை) ப4க்தரான என்னவமைந்திருக்க "உடை" என்கையாலே - அதுவேயொரு மஹாஸம்பத்தென்று தோன்றுகிறதென்றபடி. லோகத்தில் த4நமுடையவனை உடையவனென்றும், த3ரித்3ரனை இல்லாதவனென்றும் சொல்லக்கடவதிறே. o தாத்பர்யாந்தரம்

ஜீ—லும். ப4க்த்யுபக்ரமமாத்ரஸாலப4த்வமாத்ரமே உத்கர்ஷமென்கிருர் (தந்தாமையொழிய இத்யாதி3) h 1. "மித்ரபா4வேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கத2ஞ்சந। தோ3ஷோ யத்3யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேதத3க3ர்ஹிதம் ॥" இதி யுத்3த4காண்டே3 அஷ்டாத3ஶே ராம:. i அப்ரதிஷேத4மாத்ரங்கொண்டு கார்யம் செய்யுமோவென்ன (ஆஸாலேஸம் இத்யாதி3) யத்3வா, "மித்ரபா4வேந" இத்யாதி3 விவரணம் (ஆஸாலேஸம் இத்யாதி3) ஆதல். j (ப4க்3வதுக்தி) சரமஶ்லோகமாதல். 3. "ஏஷ ஸர்வஸ்வபூ4தஸ்து" என்றதாதல். j உக்தியுமென்ற அபிப்ராயம் கீழ்ச்சொன்ன யுக்திகளோடே ஸமுச்சயிக்கிறது. k அநுஷ்டா2நம் காட்டுகிருர் (எதிர்சூழல் இத்யாதி3) எதிரே திருவவதரித்து. l (என்னில் இத்யாதி3) எனக்கு முன்னே பாரித்து. m (விலக்காமை) அப்ரதிஷேத4ம்.

n "உடை" என்ற மதுப்பு - பூ4மாவிலே. ப4க்தரான என்ன அமைந்திருக்க "உடை" என்கையாலே இதுவேயொரு மஹாஸம்பத்தென்று தோற்றுகிறது என்றபடி. லோகத்திலே த4நமுடையவனை உடையவனென்றும், த3ரித்3ரனை இல்லாதவனென்றும் சொல்லக்கடவதிறே;

ப்ர—h 1. युद्धकाण्डे अष्टादशे वायुसुतवचनश्रवणानन्तरे रामः "ममापि तु विवक्षास्ति काचित्प्रति विभीषणम्। श्रोतुमिच्छामि तत्सर्वं भवद्भिश्श्रेयसि स्थितैः॥ २॥ मित्रभावेन संप्राप्तं न त्यजेयं कथञ्चन। दोषो यद्यपि तस्य स्यात् सतामेतदगर्हितम्॥ ३॥"

A 2-7-6 B 9-6-10 C திருவிரு 79

ஈ—என்று - இங்கே ப4க3வத3நுப4வம் பண்ணுவாரை நித்யஸூரிகளிற்காட்டில் கனக்க
நினைத்திருக்கும் ப4க3வத3பி4ப்ராயத்தாலே சொல்லுகிறது. p "இவர்கள் பக்கலிலே
இம்மாத்ரமுண்டானால், பின்னை இவர்களுடைய ப4ரத்துக்கெல்லாம் நானே கடவன்"
என்றிருக்குமாயிற்று இவன்; q ராவணப4வநத்தை r விட்டு ஆகாஶத்திலே கிளம்பின
போதே s ஸ்ரீவைஷ்ணவ லக்ஷ்மி குடிகொண்டபடியிறே s 1. "अन्तरिक्षगतश्श्रीमान्"

அ—(விண்ணுளாரிலும் இத்யாதி3) யத்3வா, இது கனத்த உடைமையாகக் கூடுமோவென்ன
(விண்ணுளாரிலும் இத்யாதி3) நித்யாநுப4வம் பண்ணப்பெற்ற பரமபத3வாஸிகளிலும் கனத்த
வர்கள். * பூ4மாத்3யர்த்த2மான மதுப்பர்யாயமிறே "உடை" என்கிறது. ஆகையாலே நித்ய
ஸூரிகளுடைய ப4க்தியிலும் குவாலாக நினைத்திருக்கிற ப4க3வத3பி4ப்ராயத்தாலே அப்ரதி
ஷேத4ா2த்3வேஷரூபமான ஆஶாலேஶத்தைப் பரமப4க்தியாகச் சொல்லுகிறது "உடை"
என்று என்றபடி. p அவன்தான் அப்படி நினைந்திருக்குமோ? என்ன, சரமஶ்லோகத்தை உட்
கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (இவர்கள்பக்கல் இத்யாதி3) ஆஶாலேஶமுண்டான மாத்ரத்திலே
தன்னைக்கொடுக்குமோ? ஆசார்யஸமாஶ்ரயணம் தொடக்கமாக பரமப4க்தி பர்யந்தமாக உண்டான
தெல்லாம் வேண்டாவோ? என்ன (இவர்கள் பக்கலிலே இத்யாதி3) என்னவுமாம். யத்3வா,
இந்த அந்யதா2க்2யாதி ப2லமேதென்ன (இவர்களித்யாதி3) q ப4க3வத3பி4ப்ராயத்தாலன்றிக்கே
வஸ்துக3த்யாவும் இதுவே ஆத்மாவுக்கு ஸம்பத்தென்கிறார் (ராவணப4வநத்தை இத்யாதி3)
அன்றிக்கே ஐஶ்வர்யத்தையன்றோ உடைமையாகச் சொல்லுகிறது. அத்3வேஷாதி3களைக்
கனத்த உடைமையாகச் சொன்னவிடமுண்டோவென்ன (ராவண ப4வநத்தை இத்யாதி3)
யத்3வா, ஸம்பத்3தே4துத்வாத் ஸம்பத்த்வமித்யபி4ப்ராயேணாஹ (ராவணேத்யாதி3) r "விடா"
என்று பாட2மானபோதும் விட்டென்றே பொருள். s ஸ்ரீ வைஷ்ணவ லக்ஷ்மீ: – ஜ்ஞாநப4க்தி
வைராக்3யரூபா. t த4நம் ஐஶ்வர்யமாயிருக்குமதொழிய, ப4க்தி ஐஶ்வர்யமாகக் கூடுமோவென்ன,
கூடும் என்னுமத்தை ப்ரமாணோபபத்திகளாலே த3ர்ஶிப்பிக்கிறார் (லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மி ஸம்பந்ந
இத்யாதி3) u லௌகிகைஶ்வர்ய வ்யதிரேகேண ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸ்ரீரபி முக்2யா ப4வதி கிம்?
இத்யத்ராஹ (இதிறே இதி)

ஜீ—o இது கனத்தவுடைமையாகக் கூடுமோவென்ன (விண்ணுளார் இத்யாதி3) பரமபத3வாஸிகளி
லும் சீர்மையுடையவர்கள் என்றபடி. p அவன்தான் அப்படி நினைத்திருக்குமோவென்ன (இவர்கள்
இத்யாதி3) 2. "அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்4ய:" 3. "அநந்யாஶ்சிந்தயந்த:" இத்யாதி3
அபி4ப்ரேதம். q ப4க3வத3பி4ப்ராய மாத்ரத்தாலன்றியே வஸ்துக3த்யாவும் ஆத்மாவுக்கு இதுவே
ஸம்பத்தென்கிறார் (ராவணப4வநேத்யாதி3) யத்3வா, லோகத்திலே ஐஶ்வர்யத்தையன்றோ
உடைமையாகச் சொல்லுகிறது, அத்3வேஷாதி3களைக் கனத்தவுடைமையாகச் சொன்னவிட
முண்டோவென்ன (ராவணப4வநேத்யாதி3) s ஸ்ரீவைஷ்ணவலக்ஷ்மி-ஜ்ஞாநப4க்திவைராக்3யங்கள்.
t த4நம் ஐஶ்வர்யமாமதொழிய, ஜ்ஞாநப4க்த்யாதி3கள் ஆகக் கூடுமோவென்ன, கூடுமென்னு
மத்தை ப்ரமாணோபபத்திகளாலே த3ர்ஶிப்பிக்கிறார் (லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மி ஸம்பந்ந இத்யாதி3)
s1. "உத்பபாத க3தா3பாணிஶ்சதுர்பி4ஸ்ஸசிவைஸ்ஸஹ। அப்3ரவீச்ச தத3ா வாக்யம் ஜாதக்ரோதோ4
விபீ4ஷண:। அந்தரிக்ஷக3தஶ்ஶ்ரீமாந் ப்4ராதா வை ராக்ஷஸாதி4பம॥" இதி யுத்3த4காண்டே3
ஷோடஶே. t 4. "ஸர்வப்ரியகரஸ்தஸ்ய ராமஸ்யாபி ஶரீரத:। லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மி ஸம்பந்நோ
ப3ஹி: ப்ராண இவாபர:॥" இதி பா3லகாண்டே3 அஷ்டாத3ஶே.

ப்ர—s1. तत्र षोडशे "इत्युक्तः परुषं वाक्यं न्यायवादी विभीषणः। उत्पपात गदापाणिः चतुर्भिस्सह राक्षसैः॥ १६॥ अब्रवीच्च तदा वाक्यं जातक्रोधो विभीषणः। अन्तरिक्षगतः श्रीमान् भ्राता वै राक्षसाधिपम्॥ १७॥"

ஈ—(அந்தரிக்ஷக₃தஸ்ஸ்ரீமாந்) என்றது; t 1. "लक्ष्मणो लक्ष्मिसंपन्नः" (லக்ஷ்மணோ லக்ஷ்மி ஸம்பந்ந:) என்றதிறே இளையபெருமாளை; u இதிறே இவனுக்கு நிலைநின்ற ஐஸ்வர்யம். இத்தைப்பற்ற (உடை) என்கிறது. (அடியவர்க்கு) v இதுவும் ப₄க₃வத₃ பி₄ப்ராயத்தாலே; w 2."त्वयि किञ्चित्समापन्ने किं कार्यं सीतया मम" (த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் ஸீதயா மம) என்று - இன்று கிட்டிற்றொரு குரங்கை நித்யாஸ்ரிதையான பிராட்டிக்கும் அவ்வருகாக நினைத்தானிறே. x ஒரு திருவடி திருவநந்தாழ்வானல்ல இவனுக்கு ஶேஷபூ₄தராய் அதிஶயத்தைப் பண்ணுகிறவர்கள்; இவ்விலக்காமையுடைய வர்களாயிற்று; y உள்ள கு₃ணத்தை அநுப₄வித்திருக்குமித்தனையிறே அவர்கள்; z கு₃ணம் நிறம்பெறுவது இவர்கள் பக்கலிலேயிறே.

அ— v அத்₃வேஷம் கனத்தவுடைமையானவோபாதி இது உடையார் அடியாரென்கிற இதுவும் என்று சமப்₃த₃ார்த்த₂ம். w இன்று ஆஶ்ரயித்தவனை யத₂ாவான அடியனாக நினைக்குமோவென்ன (த்வயி கிஞ்சித் ஸமாபந்நே கிம் கார்யம் இத்யாதி₃) x வஸ்துதோப்யேத ஏவ ஶேஷபூ₄தா இதி ப₄ாவாந்தரமாஹ (ஒரு திருவடி இதி) அதிஶயகரா ஹி ஶேஷபூ₄தா இதி ப₄ாவ:. y அவர்களிற் காட்டில் இவர்கள் அதிஶயகரராம்படியென்னென்ன (உள்ள கு₃ணத்தை இத்யாதி₃) பராதி ஶயாத₄ாயகத்வ ரூப ஶேஷத்வம் இவர்களுக்கே உள்ளதென்றபடி. யத்₃வா, வஸ்துவ்ருத்தமும் அப்படியே என்கிறார் (உள்ள இத்யாதி₃) z (கு₃ணம் நிறம் பெறுவது இவர்கள் பக்கலிலே யிறே) என்றவிடத்தில் — 2. ''அவஸ்துப்ரஸ்தாவேஷ்வசரமமபூ₄த்₃வஸ்து யத₃ஹம் ஸ ஏவாஹம் ஸத்ஸௌஶீல்யகு₃ணிஷு யதீ₃ஶயைர் வரகு₃ணை:। நமஸ்தஸ்மை ராமாவரஜமுநயே மஹ்யமத₃வா மயா யஸ்மாத் தஸ்யாப்ரதிஹத த₄யாத்₃யா வரகு₃ணா: ॥'' என்று எம்பார் அருளிச்செய்த ஶ்லோகத்தை ப்ரஸாதி₃ப்பர்.

ஜீ— v அத்₃வேஷமாத்ரங்கொண்டு ''அடியவர்'' என்னலாமோவென்ன (இதுவும் இத்யாதி₃) அத்₃வேஷம் கனத்தவுடைமையானவோபாதி இது உடையார் - அடியாரென்கிற இதுவுமென்று - சமப்₃த₃ார்த்த₂ம். w (த்வயி கிஞ்சித் இத்யாதி₃) ''முற்றவும் நின்றனன்'' இத்யத்ர (ப 409) விக்₂தம். x தாவந்மாத்ரமன்றிக்கே தத்வஸ்தி₂தியும் அப்படியே என்கிறார் (ஒரு திருவடி இத்யாதி₃) y அதுக்கு ஹேது ஏதென்ன (உள்ள கு₃ணத்தை இத்யாதி₃) பராதிஶயாத₄ாயகத்வரூப ஶேஷித்வம் இவர்களுக்கே உள்ளது என்றபடி.

ப்ர—t 1. बालकाण्डेऽष्टादशे "बाल्यात्प्रभृति सुस्निग्धो लक्ष्मणो लक्ष्मिवर्धनः ॥ २७ ॥ रामस्य लोक-रामस्य भ्रातुर्ज्येष्ठस्य नित्यशः। सर्वप्रियकरस्तस्य रामस्यापि शरीरतः ॥ २८ ॥ लक्ष्मणो लक्ष्मिसम्पन्नो बहिः प्राण इवापरः। न च तेन विना निद्रां लभते पुरुषोत्तमः ॥ २९ ॥ मृष्टमन्नमुपानीतमश्नाति नहि तं विना ॥ २९ ॥

w 2. (அடியவரிதி) युद्धकाण्डे एकचत्वारिंशे "इदानीं मा कृथा वीर एवंविधमचिन्तितम्। त्वयि किञ्चित्समापन्ने किं कार्यं सीतया मम ॥ ४ ॥

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

ஈ— (எளியவன்) a அவர்கள் பாபத்தைப் போக்குதல், b புண்யத்தைக்கொடுத்தல், b2 தன்னைக் கிட்டலாம்படி இருத்தல் செய்கையன்றிக்கே தன்னை அவர்களுக்கு இஷ்ட விநியோகா3ர்ஹமாக்கி வைக்கும்; c தன்னையொழிந்ததொன்றைக் கொடுத்தல், d தன்னை அழைத்துக்கொடுத்தல் செய்யான்; e 1. "इमौ स्म मुनिशार्दूल किङ्करौ समुपस्थितौ" (இமௌ ஸ்ம முநிஶார்த்தூ3ல கிங்கரௌ ஸமுபஸ்தி2தௌ) என்கிறபடியே "நான் உங்களடியான்; என்னை வேண்டினபடி e2 ஏவிக் கார்யம் கொள்ளுங்கோள்" என்று நிற்கும்.

ஆ— a எளியவனுகிற ப்ரகாரம் அநேகமுண்டாகிலும், அதில் காஷ்டா2பூ4மி - தன்னை க்ரய விக்ரயார்ஹனுக்கிவைக்கை என்கிருர் (அவர்கள் பாபத்தை இத்யாதி3) அதாவது - ஐஶ்வர்ய கைவல்ய ப4க3வத்ப்ராப்திகாமரை வ்யாவர்த்திக்கிறது. b புண்யஶப்3த3:- ஸ்வர்க்க3ாதி3பர:. c ஸௌலப்4யத்தின் சரமாவதி4யைக் காட்டுகிருர் (தன்னையொழிந்தது இத்யாதி3) d "தன்னைக் கிட்டலாம்படி" (b2) என்றதுக்கு விவரணம் (தன்னை அழைத்துக் கொடுத்தல்) என்றது. அதாவது - தன்னைக் கொடுக்குமிடத்தில் ஆஶ்ரிதரை அழைத்துக்கொடான். தானே மேல்விழும் என்றபடி. e இஷ்டவிநியோகா3ர்ஹமாக்க எங்கே கண்டோமென்ன (இமௌ ஸ்ம இத்யாதி3) என்கிற உத்தரார்த்த4த்திலே நோக்கு. 1. "ஆஜ்ஞாபய யதே2ஷ்டம் வை ஶாஸநம் கரவாவ கிம்" 2. "அயமஸ்மி மஹாபா3ஹோ ப்3ரூஹி யத்தே விவக்ஷிதம்। கரிஷ்யாமி ச தத் ஸர்வம் யத் த்வம் வக்ஷ்யஸி பா4ரத ॥" இத்யாதி3கம் அநுஸந்தே4யம். e2. (ஏவி) - நியமித்து.

f, g, h இப்படி ப4க்திமான்களுக்கு ஸௌலப4்யமுமிருக்கை எடுத்தேற்றியல்ல, ஸஹஜமென்னுமதுக்கு த்3யோதகமான ப்ரமாணத்தை அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு அதுக்கு அர்த்த2த்தை அருளிச்செய்கிருர் (ப4க்த்யா த்வநந்யயா) என்று தொடங்கி (நிலைநின்ற ஸ்வபா4வமென்ருனிறே) என்னுமளவும். "ப4க்த்யா த்வநந்யயா" என்று அத்3வேஷமாத்ரபரமென்று இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம். g.g2 "பரம் த4ாம என்று பீ4ஷ்மாதி3கள் சொல்ல" என்று அந்வயிப்பது. h "ஏவம்வித4:" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஒருவன் இத்யாதி3) i யத்3யபி ப4க்திலப்4ய:, ததா2பி

ஜீ— a எளிமையின் சரமாவதி4யைக் காட்டுகிருர். (அவர்கள் பாபத்தை இத்யாதி3) இத்தால்- ஐஶ்வர்ய கைவல்ய ப4க3வத்ப்ராப்திகாமரை வ்யாவர்த்திக்கிறது. c விவரணம் (தன்னையொழிந்தது இத்யாதி3) d (அழைத்துக்கொடுத்தல் செய்யான்) தானே மேல்விழும் என்றபடி. e அப்படி இஷ்ட விநியோகா3ர்ஹமாக்க எங்கே கண்டோமென்ன (இமௌ ஸ்மேத்யாதி3) 1. "ஆஜ்ஞாபய யதே2ஷ்டம் வை ஶாஸநம் கரவாவ கிம்" இத்யுத்தரார்த்த4ம். இத3ம் பா3லகாண்டே3 வாமநாஶ்ரமே விஶ்வாமித்ரம் ப்ரதி ராமலக்ஷ்மணௌ.

f, g, h இப்படி ப4க்திமான்களுக்கு ஸௌலப4்யமுமிருக்கை ஸஹஜமென்னுமதுக்கு த்3யோதக ப்ரமாணத்தை அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு அர்த்த2த்தையும் அருளிச்செய்கிருர் (ப4க்த்யா

ப்ர-e1. (எளியவன்) बालकाण्डे वामनाश्रमे (३१) "अभिवाद्य मुनिश्रेष्ठं ज्वलन्तमिव पावकम्। ऊचतुर्मधुरोदारं वाक्यं मधुरभाषिणौ ॥ ३ ॥ इमौ स्म मुनिशार्दूल किङ्करौ समुपस्थितौ। आज्ञापय यथेष्टं वै शासनं करवाव किम् ॥ ४ ॥"

ஈ— f 1. "भक्त्या त्वनन्यया शक्य अहमेवंविधोऽर्जुन" (பக்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய அஹமேவம் விதோऽர்ஜுந) g பீஷ்மாதிகள் சொல்ல g₂ 2. "परं ब्रह्म परं धाम" (பரம் ப்ரஹ்ம பரம் தாம)என்று, கனக்கக்கேட்டிருந்தபடியாலே "நீ ஒருவன் பக்திக்கு எளியவனாவதென்?" என்ன, h "ஒருவன் கறுத்திருக்க ஒருவன் சிவந்திருக்கிறபடி கண்டாயே, அப்படியே எனக்கு இது நிலைநின்ற ஸ்வபாவம்" என்றானிறே; i 3. "भक्तिक्रीतो जनार्दनः" (பக்திக்ரீதோ ஜநார்தந:) j ஸார்வபௌமனான ராஜபுத்ரன் க்ஷாமகாலத்திலே அல்பத்ரவ்யத்துக்குத் தன்னை எழுதிக்கொடுத்தால், பின்னை தன் k செல்வக்கிடப்புக் காட்டி மீட்கவொண்ணாதாப்போலே, ஸர்வேஶ்வரனும் பக்திநிஷ்டனுக்குத் தன்னை l அறவிலை செய்துகொடுத்தால் பின்னை மேன்மைகாட்டி அகலமாட்டான்; m கழுத்திலே ஓலையைக் கட்டி "தூது போ" என்னலாம்படி தன்னைக் கையாளாக்கி வைக்கும்.

அ—ஸ்வதந்த்ரத்வாத் புந: கதாசித்துர்லபோ பவிஷ்யதி கிம் இத்யத்ராஹ (பக்திக்ரீத இத்யாதி) j க்ரயஶப்தோபசார நிமித்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸார்வபௌமனான இத்யாதி) k (செல்வக்கிடப்பு) ஸம்பத்ஸம்ருத்தி. l (அறவிலை) - ஶாஶ்வதக்ரயம். m கிந்து இதி ஶ்ருதி நிதர்ஶயாஹ (கழுத்திலே இதி)

ஜீ—த்வநந்யயேத்யாதி—நிலைநின்ற ஸ்வபாவம் என்றானிறே என்னுமளவும்) f 1. "நாஹம் வேதைர் ந தபஸா ந தாநேந ந சேஜ்யயா। ஶக்ய ஏவம்விதோ த்ரஷ்டும் த்ருஷ்டவாநஸி மாம் யதா ॥ பக்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய அஹமேவம்விதோऽர்ஜுந। ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டுஞ்ச தத்த்வேந ப்ரவேஷ்டுஞ்ச பரந்தப ॥" இதி கீதாஸ்வேகாதஶே. g₂ 2. "பரம் ப்ரஹ்ம பரம் தாம பவித்ரம் பரமம் பவாந்। புருஷம் ஶாஶ்வதம் திவ்யமாதிதேவமஜம் விபும் ॥ ஆஹுஸ்த்வாம் ருஷயஸ் ஸர்வே தேவர்ஷிர் நாரதஸ்ததா। அஸிதோ தேவலோ வ்யாஸஸ் ஸ்வயஞ்சைவ ப்ரவீஷி மே ॥" இதி தத்ரைவ தஶமே. f பக்த்யா த்வநந்யயா என்றது - அத்வேஷமாத்ரபரமென்று இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம். g, g₂ "பரம் தாம என்று - பீஷ்மாதிகள் சொல்ல" என்று அந்வயிப்பது. h "ஏவம்வித:" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஒருவன் இத்யாதி) i பக்திலப்யனானாலும் ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே கதாசித்துர்லபனுமாயிருக்குமோவென்ன (பக்திக்ரீத இத்யாதி) i 3. "ப்ராம்யதாமத்ர ஸம்ஸாரே நராணாம் கர்மதுர்கமே। ஹஸ்தாவலம்பநோ ஹ்யேகோ பக்திக்ரீதோ ஜநார்தந: ॥" இதி வைஷ்ணவே தர்மே. j "க்ரீத:" என்றதுக்கு வாஸனை (ஸார்வபௌமனான இத்யாதி) k (செல்வக்கிடப்பு) ஸம்பத்ஸம்ருத்தி. l அறவிலை - ஶாஶ்வதக்ரயம். m பின்னை என் செய்யும் என்னில் (கழுத்திலே இத்யாதி)

ப்ர—g₂ 2. भगवद्गीतासु दशमे "परं ब्रह्म परं धाम पवित्रं परमं भवान्। पुरुषं शाश्वतं दिव्यमादिदेवमजं विभुम्॥ १२ ॥ आहुस्त्वामृषयस्सर्वे देवर्षिर्नारदस्तथा। असितो देवलो व्यासस्स्वयञ्चैव ब्रवीषि मे॥ १३॥

f 1. तत्रैकादशे "नाहं वेदैर्न तपसा न दानेन न चेज्यया। शक्य एवंविधो द्रष्टुं दृष्टवानसि मां यथा॥ ५३॥ भक्त्या त्वनन्यया शक्य अहमेवंविधोऽर्जुन। ज्ञातुं द्रष्टुञ्च तत्त्वेन प्रवेष्टुञ्च परन्तप॥ ५४॥

i 3. वैष्णवे धर्मे तृतीये "भ्राम्यतामत्र संसारे नराणां कर्मदुर्गमे। हस्तावलम्बनो ह्येको भक्तिक्रीतो जनार्दनः॥"

ஈ— இவ்வெளிமை உகவாதார்க்கும் n பொதுவாகிறதோ? என்னுமித்தைப் பரிஹரிக்கிறது மேல் (பிறர்களுக்கரிய வித்தகன்) o பிறர்களாகிறார் - "இவனைக் கொண்டு கார்யம் கொள்ளோம்" என்றிருக்குமவர்கள். (வித்தகன்) விஸ்மயநீயன். p இங்கு விஸ்மயநீயமென்னென்னில், q யஶோதா3தி3களுக்கு ப4வ்யனான நிலை தன்னிலே பூதநாஶகடயமளார்ஜுநாதி3களுக்கு அநபி4ப4வநீயனாயிருக்கை; r இன்னமும் பள்ளிகொண்டருளாநிற்கச்செய்தே அர்ஜுநனும் து3ர்யோத4நனும் கூட வர, அர்ஜுநனுக்குத் தன்னைக்கொடுத்து, து3ர்யோத4நனுக்குப் r2 பங்களத்தைக் கொடுத்து விட்டானிறே; s நம்முடையவர்கள் எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றாநிற்க அல்லாதார் அசேதநக்ரியாகலாபங்களைப் பற்றுகிறாப்போலேயிறே து3ர்யோத4நன்நிலை; t ராமாவதாரத்திலும் u 1. "हिमवान् मन्दरो मेरुः" (ஹிமவாந் மந்த3ரோ மேரு:) இத்யாதி3

அ— o நாராயணத்வ ப்ரயுக்த ஸம்ப3ந்த4ஸ்ய ஸர்வ ஸாதா4ரண்யாத் வ்யதிரிக்தா: கீத்3ருக்3பூ4தா இத்யத்ராஹ (பிறர்களாகிறார் இதி) பிறரென்றது - கீழ்ச்சொன்ன அத்3வேஷமில்லாத ஸ்வயத்நபரரை. p,q விஸ்மயநீயனாகையாவது-அநுகூலர்க்கு எளியனான நிலைதன்னிலே ப்ரதிகூலர்க்கு அநபி4ப4வநீயனாயிருக்கை என்னுமத்தை ஶங்காபரிஹாரமுகே2ந அருளிச்செய்கிறார் (இங்கு இத்யாதி3 வாக்யத்3வயத்தாலே) r து3ர்யோத4நனும் அர்ஜுநனும் படைவேண்டி வந்தபோது இவ்வாகார த்3வயமும் காணலாம் என்கிறார் (இன்னமும் இத்யாதி3) து3ர்யோத4நனுக்குப் பங்களத்தைக் கொடுத்து விடுகைக்கடி - அவனபேக்ஷாநுகு3ணமாகையாலே து3ர்யோத4நனுடைய பு3த்3தி4மாந்த்3யம். ராவணது3ர்யோத4நரைச் சொன்னது உபலக்ஷணம். r இன்னமும் - கிஞ்ச. r2 பங்களத்தை - பதரை. s உபாயாந்தரபரரோடே ஸமமாகச் சொல்லலாம்படியிருந்ததென்கிறார் (நம்முடையவர்கள் இத்யாதி3) யத்2வா. க்ருஷ்ணம் விஹாய ஸேநாம் க3தம் ஜக்3ராஹேத்யத்ராஹ (நம்முடையவர்கள் இத்யாதி3) அஜ்ஞாநாதி3தி பா4வ:. t இவ்வளவன்றிக்கே ராமாவதாரத்திலும் இளையபெருமாள் ராவணனோடே பொருது ராவணனுடைய ஶக்தியாலே இடர்ப்பட்டவிடத்திலும் இவ்வாகாரத்3வயம் காணலாம் என்கிறார் (ராமாவதாரத்திலும் இத்யாதி3) u. v (ஹிமவாந் மந்த3ரோ மேரு:) இத்யத்ர ராவணமாத்ரோத்3-

---

ஜீ— n (பொதுவாகிறதோ) நாராயணத்வ ப்ரயுக்தஸம்ப3ந்த4ம் ஸர்வஸாதா4ரணமாகையாலே என்றபடி. P,q விஸ்மயநீயனாகையாவது - அநுகூலர்க்கு எளியனான நிலைதன்னிலே ப்ரதிகூலர்க்கு அநபி4ப4வநீயனாயிருக்கை என்னுமத்தை ஶங்காபரிஹாரமுகே2ந அருளிச்செய்கிறார் (இங்கு விஸ்மயநீயன் இத்யாதி3 வாக்யத்3வயத்தாலே) r அர்ஜுநனும் ஸுயோத4நனும் படைவேண்டி வந்தபோது இவ்வாகாரத்3வயமும் காணலாம் என்கிறார் (இன்னமும் இத்யாதி3) r2 பங்களத்தை-பதரை. s து3ர்யோத4நன்படி உபாயாந்தரபரரோடொக்கச் சொல்லலாயிருந்ததென்கிறார் (நம்முடையவர்கள் இத்யாதி3) t இவ்வளவன்றிக்கே ராமாவதாரத்திலும் ராவணஶக்தியால் இடர்பட்ட இளையபெருமாளிடத்திலும் இவ்வாகாரம் காணலாம் என்கிறார் (ராமாவதாரத்திலும் இத்யாதி3) 1. "ஹிமவாந் மந்த3ரோ மேருஸ் த்ரைலோக்யம் வா ஸஹாமரை:। ஶக்யம் பு4ஜாப்4யாமுத்3த4ர்த்தும் ந ஸங்க்2யே

---

u1. (வித்தகன்) युद्धकाण्डे एकोनषष्टितमे सर्गे "हिमवान् मन्दरो मेरुस्त्रैलोक्यं वा सहामरैः। शक्यं भुजाभ्यामुद्धर्तुं न संख्ये भरतानुजः॥१११॥

ஈ—1. "शत्रुणामप्रकम्प्योपि लघुत्वमगमत्कपेः" (ஶத்ருணாமப்ரகம்ப்யோபி லகு₄த்வமக₃மத் கபே:) ராவணன் v ஸபரிகரனும்கொண்டு எடுக்கப்புக்கவிடத்தில் w நெஞ்சில் ஶாத்ரவத்தாலே எடுக்கமாட்டிற்றிலன்; திருவடி தனியனாயிருக்கச்செய்தேயும் x நெஞ்சில் செவ்வையாலே y கருமுகைமாலைபோலே எடுத்து ஏறிட்டுக்கொண்டுபோனான்; z இங்ஙனன்றாகில் "ராவணனுக்குக் கனக்கவேணும்" என்றும், "திருவடிக்கு நொய்தாக a வேணும்" என்றும் அன்று; b வஸ்துஸ்வப₄ாவமிருக்கும்படியாயிற்று இது.

அ—த₄ாராபி₄தா₄நேபி தத₃நுவாத₃த₃ஶாயாம், "ஶத்ரூணாம்" இதி ப₃ஹுவசந ஸத்₃பா₄வாத் (ஸபரிகரனும்) இத்யுக்தம். w (நெஞ்சில் ஶாத்ரவத்தாலே) என்றது-ஶத்ருஶப்₃த₃ தாத்பர்யம். y "லகு₄த்வமக₃மத்" என்றதுக்கு அர்த்த₂ம் (கருமுகை இத்யாதி₃) x (நெஞ்சில் செவ்வையாலே) என்றது - "வாயுஸூநோஸ்ஸுஹ்ருத்த்வேந" என்கிறதின் தாத்பர்யம். z (இங்ஙனன்றாகில் இத்யாதி₃) இவை ஹேதுவல்லவாகில், பதா₃ர்த்த₂ங்களெல்லாம் ராவணனுக்குக் கனத்திருக்குமென்கிற நியமமும், திருவடிக்கு நொய்தாயிருக்குமென்கிற நியமமும் ஹேதுக்களாகவேணும்; அப்படியன்று என்றபடி. a யத்₂வா, வேணுமென்றும்-நினைக்கையென்று கூட்டுவது. z இங்ஙனன்றாகில் என்றது - ப₄க்திமான்களுக்கு எளியனாயிருக்கையும், ப₄க்தியில்லாதார்க்கு அநபி₄ப₄வநீயனாயிருக்கையும் அன்றாகில் என்றபடி. b ஆனால் பின்னை அவைதான் ஹேதுவானபடி என்னென்ன (வஸ்துஸ்வப₄ாவம் இத்யாதி₃) இந்த வஸ்துவின் ஸ்வப₄ாவம் என்றபடி.

c ஸங்க₃திமாஹ (இவ்விரண்டுக்கும் இதி) இரண்டுக்கும் என்றது-எளிமைக்கும் அருமைக்கும் என்றபடி. இவளோட்டைச் சேர்த்தி அருமைக்கடி என்கிறது — 2. "அப்ரமேயம் ஹி தத

ஜீ-ப₄ர தாநுஜ:॥" இதி யுத்₃த₄காண்டே₃ ஏகோந ஷஷ்டிதமஸர்க்கே₃. u,v (ஹிமவாந் மந்த₃ரோ மேரு:) என்றவிடத்திலே - ராவணனொருவனே எடுத்தானென்று சொல்லிற்றேயாகிலும், அநுவாத₃த்திலே "ஶத்ரூணாம்" என்று ப₃ஹுவசநமிருக்கையாலே (ஸபரிகரனும் கொண்டு எடுக்க) என்றது. 1. "ஹநூமாநபி தேஜஸ்வீ லக்ஷ்மணம் ராவணார்தி₃தம்। அநயத்₃ராக₄வாப்₄யாஶம் பா₃ஹுப்₄யாம் பரிக்₃ருஹ்ய தம்॥ வாயுஸூநோஸ்ஸுஹ்ருத்த்வேந ப₄க்த்யா பரமயா ச ஸ:। ஶத்ரூணாமப்ரகம்ப்யோபி லகு₄த்வமக₃மத் கபே:॥" இதி தத்ரைவ. w (நெஞ்சில் ஶாத்ரவத்தாலே) என்றது-"ஶத்ரூணாம்" என்றதின் தாத்பர்யம். y "லகு₄த்வமக₃மத்" என்றதுக்கு அர்த்த₂ம் (கருமுகை இத்யாதி₃) x(நெஞ்சில் செவ்வையாலே) என்றது-"வாயுஸூநோஸ்ஸுஹ்ருத்த்வேந" என்றதின் தாத்பர்யம். z (இங்ஙனன்றாகில்) ஆபி₄முக்₂யமுண்டாகையும் இல்லாமையுமே ஹேதுவன்றாகில். b ஆனால் அவைதான் ஹேதுவாம்படி எங்ஙனேயென்ன (வஸ்து ஸ்வப₄ாவம் இத்யாதி₃) இந்த வஸ்துவின் ஸ்வப₄ாவமென்றபடி.

c ஸங்க₃திமாஹ (இவ்விரண்டுக்கும் இத்யாதி₃) இரண்டுக்கும்—எளிமைக்கும் அருமைக்கும். இவளோட்டைச் சேர்த்தி அருமைக்கடி என்கிறது - 2. "அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜோ யஸ்ய

ப்ர—1. तत्रैव, "हनूमानपि तेजस्वी लक्ष्मणं रावणार्दितम्। अनयद्राघवाभ्याशं बाहुभ्यां परिगृह्य तम्॥ ११९॥ वायुसूनोस्सुहृत्त्वेन भक्त्या परमया च सः। शत्रूणामप्रकम्प्योपि लघुत्वमगमत्कपेः॥ १२०॥"

ஈ—(மலர்மகள் விரும்பும்) c இவ்விரண்டுக்கும் அடி-இவளுடைய சேர்த்தியிறே. d புஷ்பத்தில் பரிமளம்போலே புஷ்பத்தை இருப்பிடமாகவுடையளாய், e அதில் பரிமளந்தானொரு வடிவுகொண்டாப்போலே f இருப்பாளாய்; நாட்டார் பரிமளத்தை விரும்புவர்களாகில், பரிமளந்தான் g "தண்ணீர் தண்ணீர்"என்னப் h பிறந்தவன். (நம்) iA"உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்" என்கிற ப்ரமாண ப்ரஸித்3தி4யைப்பற்றச் சொல்லுகிறது j நாராயணாநுவாகாதி3களோடே சேர; k 1. "ह्रीश्च ते लक्ष्मीश्च पत्न्यौ" (ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ) என்னக்கடவதிறே; lA"உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்" என்று m ஶ்ருதிவழியாலே அங்கீ3

அ—தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா" என்கிறத்தை நினைத்து, d "மலர்மகள்" என்கிறதுக்குத் தாத்பர்யம் (புஷ்பத்தில் பரிமளம் என்றது) இவ்விடத்திலே 2. "பூ4ய்யம் பத்3மஸ்வரூபம் பரிமளமபி சாத்3ராய ஸ்ருஷ்டேவ ம்ருத்3வீ பத்3மே த்வம் நித்யபோ4க்3ய ப்ரியதமவபுருத்கர்ஷஜாதா இஶங்கா। விஶ்லேஷ்டும் ந க்ஷமாஹம் க்ஷணமபி த3யித த்வாமிதி வ்யாஹரந்தி ஶிஷ்யந்தி காந்தவக்ஷஸ்ஸம்த்3ருட4மவிரதம் மோத3ஸே வேங்கடாத்3ரௌ ॥" என்கிற ஶ்லோகம் அநுஸந்தே4யம். e மகளென்று - உத்பத்தி தோன்றுகையாலே, பரிமளத்தினுடைய பரிணாமம் போலே இருக்கிறாளென்று விவக்ஷிதம் என்கிறார் (அதில் பரிமளம்) என்று தொடங்கி, இருப்பாளாய்) இத்யந்தம்; "மலர்மகள்" என்ற ஶப்3த3த்தினர்த்த2ம். f (இருப்பாளாய்) என்றது இருக்கிறவளென்றபடி. g தண்ணீர் தண்ணீரென்னப் பிறந்தவனென்றது-"விரும்பும்"என்றதுக்கு அர்த்த2ம். இது பாங்க்தமான பாட2ம். h "பிறந்தவள்" என்று அப்பு அருளிச்செய்வர். "பிறந்தவன்" என்றபோதைக்கு, பரிமளந்தானென்று - பிராட்டியைச் சொல்லுகிறது. இவ்விடத்திலே 3. "தவ ஸ்பர்ஶாத்3ஶம்" இத்யாதி3கமப்யநுஸந்தே4யம். "பிறந்தவன்" என்றபோதைக்கு, ஈஶ்வரனைச் சொல்லுகிறது.

i (உளனித்யாதி3) "நம்" என்று விஶிஷ்ட ப்ரஸித்3தி4பரமென்று தாத்பர்யம். j மேல் வாக்யதாத்பர்ய ப்ரதிபாத3கமான வாக்யாந்தரம் (நாராயணாநுவாகேத்யாதி3) k அதிலே ப்ரஸித்3தி4யேதென்ன (ஹ்ரீஶ்ச தே இத்யாதி3) ஹ்ரீயென்று – பூ4மிப்பிராட்டி. l இந்தப் பத3த்துக்குப் ப்ரயோஜநமருளிச்செய்கிறார் (உளன் சுடரித்யாதி3) m, n "உளன்" இத்யாதி3யாலே –

ஜீ-ஸா ஜநகாத்மஜா" என்றத்தைப்பற்ற. d "மலர்மகள்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (புஷ்பத்தில் இத்யாதி3) e மகளென்று – உத்பத்தி தோன்றுகையாலே, பரிமளத்தினுடைய பரிணாமம்போலே இருக்கிறாளென்று விவக்ஷிதமென்கிறார் (அதில் பரிமளம் இத்யாதி3) g தண்ணீர் தண்ணீரென்னப் பிறந்தவனென்றது – "விரும்பும்" என்றதுக்கு அர்த்த2ம். "பிறந்தவள்" என்று திருத்தி நிர்வஹிப்பதுமொரு வகையுண்டு. "பிறந்தவன்" என்றபோது, பரிமளந்தானென்று பிராட்டியைச் சொல்லுகிறது. "பிறந்தவள்" என்றபோது, பரிமளமென்று – ஸர்வக3ந்த4னான ஸர்வேஶ்வரனைச் சொல்லுகிறது.

i (உளனித்யாதி3) "நம்" என்று-விஶிஷ்ட ப்ரஸித்3தி4பரமென்று தாத்பர்யம். j அந்த ப்ரமாணமேதென்ன (நாராயணாநுவாகேத்யாதி3) k அதிலே ப்ரஸித்3தி4யேதென்ன (ஹ்ரீஶ்ச இத்யாதி3) ஹ்ரீயென்று – பூ4மிப் பிராட்டி. l இந்தப் பத3த்துக்கு ப்ரயோஜநம் (உளன்

ப்ர—k1.(நம்) उत्तरनारायणे (११) "ह्रीश्च ते लक्ष्मीश्च पत्न्यौ" A 1-1-7.

ரீ—கரித்த n லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தத்தை வெளியிடுகிறுர். (அரும்பெறலடிகள்) பெறுதற்கரிய ஸ்வாமிகள். (மலர்மகள் விரும்பும் நம் அரும்பெறலடிகள்) o பெரியபிராட்டியார் விரும்பும்படி இருக்கைபோலே காணும் ஸர்வாதிகவஸ்துவுக்கு லக்ஷணம். p 1. "अप्रमेयं हि तत्तेजः" (அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜ:) என்னக்கடவதிறே.

(மத்துறு) கீழ்ச்சொன்ன எளிமையை உபபாதிக்கிறுர் மேல். q மந்தரத்தைப் r பிடுங்கி, கடலில் s நடுநெஞ்சிலே t நட்டு, u நெருக்கிக் கடைந்து, v வெளிகொடு வெளியே

அ—ஶ்ருதி ப்ரதிபாத்யனென்கையாலே அங்கே ப்ரதிபந்நமான லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தத்தை அங்கீகரித்தாரென்று தோற்றுமிறே; அப்படி அங்கீகார விஷயதயா உந்நீதமான லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தத்தை வெளியிடுகிருரென்றபடி. m (ஶ்ருதிவழியாலே அங்கீகரித்த) ஶ்ருதியை ப்ரமாணமாகச் சொல்லுகையாலே அங்கீக்ருதமாய்த் தோற்றின என்றபடி. n (லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தத்தை) லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தத்தால் வந்த ஏற்றத்தை. o உத்தரபதேந ஸங்கம்ய நிருப்ய நிருபகபாவ விவக்ஷயா ஸ்வாநுபவகர்ப்பம் பாவமாஹ (பெரியபிராட்டியாரிதி) p லக்ஷ்மீ விஶிஷ்ட ஏவ ஸர்வாதிக இத்யத்ர ப்ரமாணமாஹ (அப்ரமேயமிதி)

q (மந்தரத்தை இத்யாதி) 2. "பஶ்யதாம் ஸர்வதேவாநாம் யயௌ வக்ஷ:ஸ்தலம் ஹரே:" என்கிற பர்யந்தமான அம்ருத மதந வ்யாபாரத்தையெல்லாம் நினைந்து "மலர்மகள் விரும்பும்" என்கிருரென்று திருவுள்ளம். "மலர்மகள் விரும்பும்" என்கையாலே—A அமுதில் வரும் பெண்ணமுதுண்டு கோதைப் பிறர்க்குக் கொடுத்தமையும் தோன்றுகிறது. "அன்றிக்கே, தயிர் கடைகிறதுக்கு ப்ரதிகோடியாகவாதல். அங்ஙனுமன்றிக்கே, B 'குன்ருென்று மத்தா' என்கிற பாட்டைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிருராதல்" என்றருளிச்செய்வர். r பிடுங்கி — உத்த்ருத்ய. s (நடு நெஞ்சிலே) ஸர்வதோமத்யே. t நட்டு — ஸம்ஸ்தாப்ய. u நெருக்கி — நன்ருகவுறுத்தி. v (வெளிகொடு வெளியே) ஸமந்தாத்பஹி:. w இடைச்சேரி — கோஷம். x கட்டுண்டு — பத்த:

ஜீ—சுடரித்யாதி) m, n ஶ்ருதி ப்ரதிபாத்யனென்கையாலே அங்கே ப்ரதிபந்நமான லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தத்தை அங்கீகரித்தாரென்று தோற்றுமிறே; அப்படி அங்கீகார விஷயதயா உந்நீதமான லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தத்தை வெளியிடுகிருரென்றபடி. o "மலர்மகள்" இத்யாதி ஸமபிவ்யாஹார லப்யம் ஸ்வாநுபவகர்ப்பம் பாவமாஹ (பெரிய பிராட்டியாரித்யாதி) p லக்ஷ்மீ விஶிஷ்டனே ஸர்வாதிகனென்னுமிடத்தில் ப்ரமாணம் (அப்ரமேயமித்யாதி) 1. "அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா। ந த்வம் ஸமர்த்தஸ் தாம் ஹர்த்தும் ராமசாபாஶ்ரயாம் வநே॥" இத்யாரண்ய காண்டே ராவணம் ப்ரதி மாரீச:.

q (மந்தரத்தை இத்யாதி) அம்ருதமதந வ்ருத்தாந்தம் சொல்லுகிறது. "மலர்மகள் விரும்பும்" என்று லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தம் ப்ரஸக்தமாகையாலே தத்அவதாரஹேதுபூத வ்யாபாரமும் ஸ்ம்ருதமாகையாலேயாதல்; தயிர் கடைகிறதுக்கு ப்ரதிகோடித்வேந புத்திஸ்தமாகையாலேயாதல். s (நடு நெஞ்சிலே) ஸர்வதோ மத்யே. v (வெளிகொடு வெளியே) ஸமந்தாத்பஹி:. z செறிவு — நைபிட்யம். b (கடையப்பட்ட) கடையப்படாநின்ற.

ப்ர—p1. आरण्यकाण्डे (३७) रावणं प्रति मारीचः "अप्रमेयं हि तत्तेजो यस्य सा जनकात्मजा। न त्वं समर्थस्तां हर्तुं रामचापाश्रयां वने॥ १०८॥"

A பெரிய திருமொழி 6-1-2. B பெரிய திருமொழி 10-6-2.

ஈ-தே₃வர்களுக்கு அம்ருதத்தைக் கொடுத்துவிட்ட மஹாப₄ாஹுகிடீர் இப்போது w இடைச்சேரியிலே வந்து பிறந்து வெண்ணெய் களவுகாணப்புக்கு, x கட்டுண்டு y அடியுண்டு நின்றுனென்கிறுர். (மத்துறு கடை வெண்ணெய்) தயிர்ச் z செறிவாலே a மத்தாலே நெருக்கிக் b கடையப்பட்ட வெண்ணெய். c "கடை வெண்ணெய்" என்றுல் - d கால த்ரயத்திலுள்ளத்தையும் காட்டும். eA "முப்போதும் கடைந்தீண்டிய வெண்ணெய்" என்னக்கடவதிறே; f இங்கு f₂ வர்த்தமாநத்திலே ஒரு ஸௌகர்யமுண்டாகையாலே, "கடையாநிற்கச்செய்தே, பசியராயிருக்குமவர்கள் சோறு g சமையப் g₂ பற்றுமல் h வெந்தது கொத்தையாக வாயிலிடுமாபோலே, கடையப் பற்றுமல் நடுவே i அள்ளி அமுது செய்யும்படியைச் சொல்லுகிறது" என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி. (களவினில்) j கடைகிற பராக்கிலே k நிழலிலே ஒதுங்கி, சாபலத்தாலே l அள்ளி அமுதுசெய்தான்போலே காணும். (களவினில்) களவிடையாட்டத்தில். உபக்ரமஸமயத்திலேகிடீர் அகப்பட்டது.

அ—y அடியுண்டு-தாடி₃த:. z செறிவு-ஸாந்த்₃ரதை. a மத்து-மந்த₂த₃ண்ட₃ம். b (கடையப்பட்ட) கடையப்படாநின்ற.

c (கடை வெண்ணெயென்றுல்) வர்த்தமாந நிர்தே₃ஶத்தாலென்றபடி. d (காலத்ரயத்திலுள்ளத்தையும் இதி) ஸர்வகாலப₄ாவி க₃வ்யஞ்ச ப்ரத₃ர்ஶயதீத்யர்த்த₂:. e காலத்ரயத்திலும் கடைகைக்கு ப்ரஸக்தி உண்டோவென்ன (முப்போதுமித்யாதி₃) எப்போதும் கறப்பன கடைவன வாய்ச் செல்லுங்காணும் திருவாய்ப்பாடியிலே; சிறுகாலேயும் உச்சியும் அந்தியுமாகிற மூன்று போதும் கடைந்து திரண்ட வெண்ணெய். f பக்ஷாந்தரம் (இங்கித்யாதி₃) f₂ வர்த்தமாநத்திலே ஸௌகர்யமாவது - ஆஶ்ரித ஸ்பர்ஶமுள்ள த்₃ரவ்யத்திலே சாபலாதிஶயம் தோற்றுகிற ஸௌகர்யம் என்றபடி. g₂ (பற்றுமல்) ஸஹியாமல். h (வெந்தது கொத்தையாக) பக்வமர்த்த₂ம் அபக்வஞ் சார்த்த₂ம் யதா₂ ப₄வதி ததா₂. யத்₃வா, (வெந்தது கொத்தையாக) பக்வமாகை தோ₃ஷமாக. l அள்ளி - ஸம்ப₄ந்தி₄த்து.

j,k,l "கடைவெண்ணெய்" என்று - வர்த்தமாநத்திலே, களவு கூடும்படியென்னென்ன (கடைகிற பராக்கிலே இத்யாதி₃) அதாவது - பின்மாலே திருவிளக்கு வைத்துத் தயிர்கடைவர்கள், அவர்களும் / அலந்தையாயிருப்பார்கள். அவ்விளக்கு நிழலிலே ஒதுங்கித் தன் சாபலத்தாலே வெண்ணெயள்ளி வாயிலே இடும்போலே காணும் என்றபடி. யத்₃வா வர்த்தமாநத்தில்

ஜீ— c (கடை வெண்ணெயென்றுல்) வர்த்தமாந நிர்தே₃ஶத்தாலே. e காலத்ரயத்திலும் கடைகைக்கு ப்ரஸக்தியுண்டோவென்ன (முப்போதுமித்யாதி₃) காலத்ரயத்திலும் கடைந்து திரண்ட வெண்ணெய். f "கடை" என்று-காலத்ரயத்தையும் காட்டிலுைம், வர்த்தமாநமாக்கி நிர்வஹித்தால் அர்த்த₂ாதிஶயமுண்டென்கிறுர் (இங்கு இத்யாதி₃) f₂ வர்த்தமாநத்திலே ஒரு ஸௌகர்யம் - ஆஶ்ரித ஸ்பர்ஶமுள்ளதொரு த்₃ரவ்யத்திலே அவனுக்குண்டான சாபலாதிஶயம் தோற்றுகிற ஸௌகர்யம். g,g₂ (சமையப் பற்றுமல்) சமையப்பொறுமல். h (வெந்தது கொத்தையாக) வெந்ததும் வேகாதது மாக; கொத்தை - வேகாதது.

j,k,l கடையாநிற்க களவுகாணும்படி என்னென்ன (கடைகிற பராக்கிலே இத்யாதி₃) k (நிழலிலே ஒதுங்கி) பின்மாலேயே திருவிளக்கேற்றிவைத்துத் தயிர்கடைவர்களாகையால் விளக்கு

A பெரியாழ் 3-1-5. / அலந்தை – ஶ்ரமம்.

ஈ—m (உரவிடையாப்புண்டு) உரம் என்று - மார்வு. § (மார்விடையிலே என்றபடி.) n A"பொன்பெயரோன்றனது உரம் பிளந்து" என்னக் கடவதிறே. o பெரிய பிராட்டியார் நெருக்கி அணைக்கும் மார்வைக் கிடீர் கயிற்றாலே நெருக்கிக் கட்டக் கட்டுண்டது p அன்றியே, மிடுக்கையுடைய ருஷபம்போலே இருக்கிறவன் கிடீர் கட்டுண்டான் q (உரவிடையாப்புண்டு) q2 உதரவிடையாப்புண்டு. உதரம் என்கிற இத்தை "உரம்" என்று r இடைக்குறைத்தலாய்க் கிடக்கிறது. s தாமோதரன் என்று பிள்ளை பெற்றுப் பேரிடும்படியிறே கட்டுண்டது. t 1. "दाम्ना चैवोदरे बद्ध्वा प्रत्यबध्नादुलूखले" (தாம்நா சைவோதரே பத்த்வா ப்ரத்யபத்நாதுலூகலே) என்றும், t 1. "यदि शक्नोषि गच्छ त्वमतिचञ्चलचेष्टित। इत्युक्त्वाथ निजं कर्म सा चकार कुटुम्बिनी॥" (யதி ஶக்நோஷி கச்ச த்வமதிசஞ்சலசேஷ்டித। இத்யுக்த்வாத நிஜம் கர்ம ஸா சகார குடும்பிநீ॥) என்றும் சொல்லுகிறபடி

அ—ஸௌகர்யத்தை வெளியிடுகிறார் (கடைகிற இத்யாதி) m, p, q "உரவிடையாப்புண்டு" என்கிறதுக்கு மூன்று பொருள்கள் அருளிச்செய்கிறார் (உரவிடை இத்யாதி) n பெரியதிருமொழி (பொன்பெயரோன் இத்யாதி) மிக்க மிடுக்கை உடையனாயிருக்கிற ஹிரண்யனானவன் நெஞ்சுளையும்படி அவன் மார்பை இரு கூறும்படி பிளந்து. o (பெரியபிராட்டியார் இத்யாதி) "மலர்மகள் விரும்பும்" என்கிற ஸமபிவ்யாஹாரதாத்பர்யம். p த்விதீயார்த்தத்துக்கு "உரம்" என்று-மிடுக்கு q த்ருதீயார்த்தம் (உரவிடை இத்யாதி) r இடைக்குறைத்தல்-நடுவெழுத்துக் குறைகை. s உதரத்திலே கட்டுண்டானோவென்ன (தாமோதரனென்று இத்யாதி)

t கட்டுண்டு ஸௌலபனாயிருந்ததுக்கு ப்ரமாணம் (தாம்நா சேத்யாதி) u பந்தநஸ்ய ஹேது பூர்வகம் ஶ்லோகஸ்யார்த்தமாஹ (தான் தாயான இதி) v "பரிவுதோற்ற" இத்யபிப்ராயத்

ஜீ—நிழலிலே ஒதுங்கி என்றபடி. m,p,q "உரவிடையாப்புண்டு" என்கிறதுக்கு மூன்று அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (உரவிடை இத்யாதி) n (பொன்பெயரோன் இத்யாதி) ஹிரண்யனுடைய மார்வைப் பிளந்து. o "மலர்மகள் விரும்பும்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (பிராட்டியார் இத்யாதி) p த்விதீயார்த்தத்துக்கு உரமென்று - மிடுக்கு. விடை - வ்ருஷபம். q2 த்ருதீயார்த்தம் (உதர இத்யாதி) r (இடைக்குறைத்தலாய்) நடு அக்ஷரம் குறைந்து. s உதரத்திலே கட்டுண்டானோ என்ன (தாமோதரன் இத்யாதி)

t கட்டுண்டு ஸௌலபனானதுக்கு ப்ரமாணம் (தாம்நா சைவேத்யாதி) 1. "தாம்நா சைவோதரே பத்த்வா ப்ரத்யபத்நாதுலூகலே। க்ருஷ்ணமக்லிஷ்டகர்மாணமாஹ சேதமமர்ஷிதா॥ யதி ஶக்நோஷி கச்ச த்வமதிசஞ்சலசேஷ்டித। இத்யுக்த்வாத நிஜம் கர்ம ஸா சகார குடும்பிநீ॥" இதி ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணே பஞ்சமேம்ஶே ஷஷ்டே. u பந்தநஹேது கதநபூர்வகம்

ப்ர—t 1. (உரவினோடு) पञ्चमांशे षष्ठे "बहिरावरणं नास्ति यस्य येनेदमावृतम्। तं कृष्णं पुण्डरीकाक्षं दाम्ना बद्धुं प्रचक्रमे। दाम्ना चैवोदरे बद्ध्वा प्रत्यबध्नादुलूखले। कृष्णमक्लिष्टकर्माणमाह चेदममर्षिता॥१४॥ यदि शक्नोषि गच्छ त्वमतिचञ्चलचेष्टित। इत्युक्त्वाथ निजं कर्म सा चकार कुटुम्बिनी॥१५॥"

---

 § அடைப்பிலுள்ளது சில ப்ரதிகளிலேயே. A பெரியதிருமொழி 4-2-7

ஈ-யிறே எளியனுயிருக்கும்படி; u தான் தாயான v பரிவுதோற்ற இவனைக் களவிலே கண்டு பிடித்து, தாம்பாலே ஓருரலோடே w அடுத்துக்கட்டி, x மறுகண்ணியும் பொத்தி y "துரு துருக்கைத்தனமடித்துத் திரிந்த நீ வல்லையாகில் போய்க்காணாய்!" என்று z உறுக்கி a விட்டால் போகமாட்டாதேயிருக்கும்; b1. "परस्य शक्तिर्विविधैव श्रूयते" (பராஸ்ய ஶக்திர் விவிதை4வ ஶ்ரூயதே) என்று ஓதப்படுகிற வஸ்து இவனுக்கு எளியதானபடியிறே இங்ஙனே சொல்லலாகிறது; c 2. "संसारबन्धस्थितिमोक्षहेतु" (ஸம்ஸாரப3ந்த4 ஸ்தி2தி மோக்ஷ ஹேது)வான

அ—த்3ரவ்யலோப4ாந்நேதி ப4ாவ:; "இது பிள்ளைக்கு ஜரியாது" என்கிற பரிவு தோற்ற என்றபடி. யத்3வா, "ஆப்புண்டு" என்கிறதற்கு ப4ாவம். "தா3மோத3ரன்" (s) "தான்" (u) இத்யாதி3ப்படியே ஸாத்மியாது என்கிற பரிவு தோற்ற என்றபடி. w (அடுத்துக்கட்டி) கூட்டிக்கட்டி என்றபடி. x "தா3ம்நா உத3ரே உலூக2லே ச ப3த்3த்4வா ப்ரத்யப3த்4நாச்ச" இத்யந்வயம் ஹ்ருதி3 நித4ாயாஹ (மறுகண்ணியும் பொத்தி இதி) y (துருதுருக்கைத்தனம் இத்யாதி3)/ஏவகார தாத்பர்ய ஸித்3த4ார்த்த2ம்; துருதுருக்கைத்தனம் - து3ர்மார்க்க3ம். z (உறுக்கி) மிரட்டி. a (விட்டால் போகமாட்டாதேயிருக்குமென்று) தா3ம்நா சைவ என்கிற இடத்தில் சார்த்த2த்திலே ஏவகாரமாய், தா3ம்நா வாசா ச ப3த்3த்4வா என்றிறே விவக்ஷிதம். இவ்விடத்திலே 3. "த்வாமந்யகோ3ப க்3ருஹக3வ்யமுஷம் யஶோதா3 குர்வீ த்வதீ3யமவமாநமம்ருஷ்யமாணா। ப்ரேம்ணாத்3 தா3ம பரிணமஜுஷா ப3ப3ந்த4 தாத்3ருங்ந தே சரிதமார்யஜநாஸ்ஸஹந்தே ॥" [குர்வீ - அபி4மாந ப4ராக்ராந்தா. ஆர்யஜநா:- ஶட2கோபாத3ய:. பித்ராத3யோ ப3ாந்த4வா வா.] என்கிற ஶ்லோகத்தைக் கண்டு கொள்வது. b ஸர்வஶக்தியானவனை "யதி3 ஶக்நோஷி" என்று அவள் சொல்லுகைக்கு அடி என்னென்ன (பராஸ்யேத்யாதி3) யத்3வா, சௌர்யேண ப3த்3த4த்வம் க3தே2ம் ஸௌலப்4ய ப்ரகாஶகம் ப4வதீத்யத்ர "மலர்மகள்" இத்யாதி3கம் பராம்ருஶந்நாஹ (பராஸ்யேத்யாதி3). c "எத்திறம்" என்றதிலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரேத்யாதி3) யத்3வா, ஈடுபாடு (ஸம்ஸாரேத்யாதி3) d ஏதத்3விவரணம் (ப்3ரஹ்மாதி3களை இத்யாதி3) e ஸர்வஶக்தியான

ஜீ—ஶ்லோகார்த்த2மாஹ (தான் தாயான இத்யாதி3) v (தாயான பரிவுதோற்ற) "இது பிள்ளைக்கு ஜரியாது" என்கிற பரிவுதோற்ற. w (அடுத்துக்கட்டி) சேர்த்துக்கட்டி, x "தா3ம்நா உத3ரே உலூக2லே ச ப3த்3த்4வா ப்ரத்யப3த்4நாச்ச" இத்யந்வய விவக்ஷயா (மறு கண்ணியும் பொத்தி என்றது) y (துருதுருக்கைத்தனம்) என்றது-/ஏவகாரதாத்பர்யஸித்3த4ம். துருதுருக்கைத்தனமடித்து-து3ர்மார்க3ம் பண்ணி, z,a (உறுக்கிவிட்டால்) மிரட்டிவிட்டால். ஸர்வஶக்தியை b "யதி3 ஶக்நோஷி" என்கைக்கடியேதென்ன (பராஸ்யேத்யாதி3) ஶ்வேதாஶ்வதரே 1. "ந தஸ்ய கார்யம்" இத்யாதி3. "மிகுநரையிலனே" இத்யத்ர (ப 267) லிகி2தம். c "எத்திறம்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஸம்ஸாரேத்யாதி3) இயமபி ஶ்வேதாஶ்வதரே. 2. "ஸ விஶ்வக்ருத் விஶ்வக்ருதா3த்மயோநி: ஜ்ஞ: காலகாலோ கு3ணீ ஸர்வவித்3ய:। ப்ரத4ாநக்ஷேத்ரஜ்ஞபதிர் கு3ணேஶஸ் ஸம்ஸாரப3ந்த4 ஸ்தி2திமோக்ஷஹேது: ॥"- ஸ:- பரமபுருஷ:, விஶ்வக்ருத் - விஶ்வகர்த்தா; ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி:.

ப்ர—b 1. श्वेताश्वतरे (६) "न तस्य कार्यं करणञ्च विद्यते न तत्समश्चाभ्यधिकश्च दृश्यते। परास्य शक्तिर्विविधैव श्रूयते स्वाभाविकी ज्ञानबलक्रिया च॥"

c 2. तत्रैव (६) "प्रधानक्षेत्रज्ञपतिर्गुणेशः संसारबन्धस्थितिमोक्षहेतुः॥"

/ (துருதுருக்கைத்தனம்) "அதிசஞ்சலசேஷ்டித" என்பதின் அர்த்த2ம். 'போகமாட்டாதேயிருக்கும்' என்றது ஏவகார ஸித்3த4ம்.

ஈ—தானிறே இப்படி கட்டுண்டிருக்கிறுன்; d ப்₃ரஹ்மாதி₃களைத் தன் ஸங்கல்பத்தாலே கட்டுவது விடுவதாகிறவனிறே இப்போது அப₃லை கையாலே கட்டுண்டிருக்கிறுன்; e 1. "त्यक्त्वा देहं पुनर्जन्म नैति मामेति" (த்யக்த்வா தே₃ஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி) என்கிறபடியே நம்முடைய கட்டை அவிழ்க்கவிறே தான் கட்டுண்டிருக்கிறது. (உரலினேடு f இணைந்திருந்து) g"உரலுக்கு ஒரு வ்யாபாரக்ஷமதை உண்டாமன்று தனக்கு ஒரு வ்யாபாரக்ஷமதை உள்ளது" என்று தோற்ற இருந்தபடி. (ஏங்கிய) h உரலிற் காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி இத்தனையே காணும்! i அழப்புக்கவாறே "வாய் வாய்" என்னுமே; பின்னை அழமாட்டாதே j ஏங்கியிருக்குமித்தனை. எளிவுண்டு-j₁ எளிவந்தபடி. (எத்திறம்) பிரானே! இதென்ன ப்ரகாரம்! k இன்னம் மேன்மை l தரைகாணலாம்; நீர்மை l தரைகாணவொண்ணுதாய் இருந்ததி! m A" உயர்வற உயர்நல முடையவன்" என்கிற மேன்மையிலே போவேன் என்கிறுர்; n நியாம்யனுயிருக்கிற இருப்பில் நியந்தா வாய் இருக்கிற இருப்புப் பேசலாய் இருந்ததி! o பேசப்புக்க வேத₃ங்களும் 2. "यतो वाचो

அ—வன் இப்போது இப்படி ஒரப₃லை கையாலே கட்டுண்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன (த்யக்த்வா என்று தொடங்கி) 1. "ஜந்ம கர்ம ச மே தி₃வ்யம்" என்றதிலே நோக்கு. f "இணைந்திருந்து" என்றது - அசேதநமான உரலோடே ஸமமாயிருந்து என்றபடி. h பூர்வபதே₃ந விரோத₄ம் பரி ஹரதி (உரலில் இதி) i ஏங்குவானேன், அழுதாலோவென்ன (அழப்புக்கவாறே இத்யாதி₃) அழ-ருதி₃க்க. j ஏங்கி-விக்கி. k (இன்னம் மேன்மை தரைகாணலாம்) இத்யாதி₃ க்₃ரந்த₂: "எளிவு எத்திறம்" இதி ஸ்வரஸஸூசிதோ வா, பராமர்ஶபர ஏகாரஸஸூசிதோ வா. l தரைகாண - தலஸ்பர்ஶம் பண்ண; ஸ்ப்ருஶிக்கவென்றபடி. m ஆகையாலே - "உயர்வற" என்று கூட்டிக் கொள்வது. n உக்தம் விவ்ருணோதி (நியாம்யனுயிதி) o 2. "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" என்னு

ஜீ—விஶ்வக்ருத₃ாத்மயோநி:- விஶ்வக்ருத்துக்களான ப்₃ரஹ்மாத்₃யாத்மாக்களுக்குக் காரணபூ₄தன். வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி:. ஜ்ஞ: என்றும், ஸர்வவித் என்றும் சொன்னது - ஸ்வரூபஸ்வபா₄வ ஜ்ஞாநத்தைப் பற்றவாதல்; ஸர்வவித் - "வித்₃லு - லாபே₄" என்கிற தா₄துப்ரக்ரியயா அவாப்த ஸமஸ்தகாமத்வத்தைச் சொல்லுகிறதென்னுதல். காலகால: - காலநியந்தா. கு₃ணீ - கல்யாணகு₃ண விஶிஷ்ட:. ப்ரதா₄நக்ஷேத்ரஜ்ஞபதிரிதி - ப்ரதா₄ந புருஷயோர் நியாம்யத்வம், பரமாத்மநோ நியந்த்ருத்வம் சோச்யதே. ஶேஷம் பூர்வமேவ (ப 114) மஹாப்ரவேஶே விகீ₃தம். d ஏதத்₃விவரணம் (ப்₃ரஹ்மாதி₃கள் இத்யாதி₃) e ஸர்வஶக்தியானவன் இப்படி அப₃லை கையாலே கட்டுண்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன (த்யக்த்வேத்யாதி₃).

f இணைந்திருந்து - அசேதநமான உரலோடே ஸமமாயிருந்து. g " இணைந்திருந்து " என்றதுக்கு ப₄ாவம் (உரலுக்குஇத்யாதி₃) i அழாதே ஏங்குவானென்னென்ன (அழப்புக்கவாறே இத்யாதி₃) j₁ எளிவந்தபடி - ஸௌலப்₄யம். k (இன்னம் மேன்மை தரைகாணலாம்) இத்யாதி₃ வாக்யம் - "எளிவு எத்திறம்" என்கிற ஸ்வரஸஸூசிதமாதல், ஏகாரஸஸூசிதமாதல். m ஆகை யாலே - "உயர்வற" என்று கூட்டிக்கொள்வது. n உக்தவிவரணம் (நியாம்யனுயித்யாதி₃) o பரத்வத்தைப் பேசப்புக்க வேத₃ங்களும் "அபரிச்சி₂ந்தம்" என்று மீண்டனவில்லையோவென்ன (பேசப்புக்க இத்யாதி₃) மேன்மை நிலமாகையாலே சிறிது பேசி மீண்டதிறே என்றபடி.

---

2. எளிவரு மியல்வினன் நிலைவரம் பிலபல பிறப்பாய்
ஒளிவரு முழுநலம் முதலில கேடில வீடாம்
தெளிதரு நிலைமைய தொழிவிலன் முழுவது மிறையோன்
அளிவரு மருளினோ டகத்தனன் புறத்தன னமைந்தே.

ஈ—निवर्तन्ते"(யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே) என்றதும் மேன்மையிலேயிறே; நிலமன்றென்கைக்கும் நிலமன்றிறே நீர்மை. p இத்தனை தாழ நில்லாமையாலே ஸம்ஸாரிகள் பக்கல் காணவொண்ணாது; q பரத்வத்தில் இந்நீர்மை இல்லை; இதென்ன ப்ரகாரம்! என்கிறார். r பெரியவன் தாழ்ச்சியாகையாலே பொறுக்கமாட்டுகிறிலர். 1.

அ—நிற்க ''பேசலாயிருந்தது'' என்னலாமோவென்ன (பேசப்புக்க இத்யாதி) மேன்மை நிலமாகையாலே சிறிது பேசி மீண்டதிறே என்கை.

p ஸம்ஸாரிகளான ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகள்பக்கலிலும் இந்த ஸௌலப்யமுண்டேயென்ன (இத்தனை இத்யாதி) அர்ஜுநன் ருத்ரனை வில்லாலே அடிக்க அடிபட்டானிறே; அது ஜந்மாதிகளால்உத்க்ருஷ்டவிஷய பாரதந்த்ர்யமாகையாலே விஸ்மய ஹேதுவன்று. அன்றிக்கே ஸம்ஸாரிகள் மாத்ராதிவிஷயத்திலே ஸுலபராய் இருக்கவில்லையோவென்ன (இத்தனை இத்யாதி) ஆதல். அதாவது – ஸ்வதோ நிக்ருஷ்டரான ஸம்ஸாரிகள் தாழநிற்கை ஸ்வப்ரயோஜநார்த்தமாய் இருக்கும்; லோகவிலக்ஷணனான இவன் தாழநிற்கை இவர்களுடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாய் இருக்குமென்கை. இங்கு 1. ''கோப்யாததே த்வயி க்ருதாகஸி தாம தாவத் யா தே தசாஶ்ருகலிதாஞ்ஜநஸம்ப்ரமாக்ஷம்। வக்த்ரம் நிநீய பயபாவநயா ஸ்திதஸ்ய ஸா மாம் விமோஹயதி பீரபி யத்பிபேதி॥'' என்கிற குந்தீவசநம் அநுஸந்தேயம். q தானும் பிராட்டியுமாய் இருக்கச்செய்தே ஸேநைமுதலியார் வந்து புகுந்தபோது, நாய்ச்சிமாரும் ஸிம்ஹாஸநத்திலே ஒரு மூலையிலே ஒதுங்கித் தானும் ஸவிநயமாக இருந்து பரமபதநாதன் அவர்களுக்கு ஸுலபனானமையுமுண்டேயென்ன (பரத்வத்திலித்யாதி) r லோகத்திலே களவு காண்பாரும் கட்டுண்பாரும் உண்டாயிருக்க, இதுக்கு ஈடுபடவேணுமோவென்ன (பெரியவன் இத்யாதி).

''பத்துடை அடியவர்க்கு எளியவன், பிறர்களுக்கு அரிய வித்தகன், மலர்மகள் விரும்பும் நம் அரும்பெறலடிகள் மத்துறு கடைவெண்ணெய் களவினில் உரவிடையாப்புண்டு, உரலினோடிணைந்திருந்து ஏங்கிய எளிவு எத்திறம்'' என்று உரையினுடைய அந்வயம். 1.

ஜீ— p ஸம்ஸாரிகளான ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகள் பக்கலிலும் இந்த ஸௌலப்யமுண்டேயென்ன (இத்தனை இத்யாதி) அர்ஜுனன் ருத்ரனை வில்லாலே அடிக்க அடியுண்டானிறே. அது ஜந்மாதிகளால் உத்க்ருஷ்டவிஷயபாரதந்த்ர்யமாகையாலே விஸ்மயஹேதுவன்று என்றபடி. அன்றிக்கே, ஸம்ஸாரிகளும் மாத்ராதிவிஷயத்தில் ஸுலபராயிருக்கவில்லையோவென்ன (இத்தனை இத்யாதி) r லோகத்தில் களவுகாண்பாரும் கட்டுண்பாரும் இல்லையோ, இதுக்கு ஈடுபடவேணுமோவென்ன (பெரியவன் இத்யாதி) ''பத்துடை அடியவர்க்கு என்று தொடங்கி உரவிடையாப்புண்டு உரலினோடிணைந்திருந்தேங்கிய எளிவு எத்திறம்'' இத்யந்வய: 1.

ஆ— 2. அவ:—(எளிவரும்) இப்படி எம்பெருமான் திருவவதாரம் பண்ணிக்கொண்டு எளியனும்படியைச் சொல்லப்புக்கு, அந்த ஸௌலப்₄த்வ ப்ரஸங்க₃த்தாலே உரலோடே கட்டுண்டு நடுங்கினபடியே இருக்கிற சிரதிஶயஸௌலப₄த்வத்தை அநுஸந்தி₄த்து அப்ர க்ருதிங்க₃தரான ஆழ்வார், நெடும்போதுக்கு ப்ரக்ருதிங்க₃தராய், பின்னையும், ப்ரஸ்துதமான ஸௌலப₄த்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:—ஸௌலப₄னுமிடத்தில், ஜந்மசேஷ்டிதங்களினுடைய உத்கர்ஷாபகர்ஷம் பாராதே ஆஶ்ரித ஸஜாதீயனுய்க்கொண்டு அபர்யந்தமான பிறவிகளைப் பிறந்து வந்து ஸௌலப₄னும். பிறந்தருளும்போது, நித்யஸித்₃த₄ கல்யாணகு₃ண பரிபூர்ணநந்த₃ ஸ்வஸாக்ஷாத்காரரூபமோக்ஷ ப்ரத₃த்வ ஸர்வேஶ்வரத்வாதி₃ ஸர்வகு₃ணங்களையும் ஒன்றுமொழியாமே கொண்டு வந்து பிறந்தருளும். இப்படிப் பிறந்தருளி ஆஶ்ரிதர்க்கு ஸஸ்நேஹமாக ஆத்மத₃ாநம் பண்ணிக் கொண்டு எளியனும்; அநாஶ்ரிதர்க்கு அரியனுயிருக்கும் என்கிறார். 2.

ஒ— அவ:—இரண்டாம் பாட்டில் — எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்₄யத்தை அநுஸந் தி₄த்து விவஶரான ஆழ்வார் ப்ரக்ருதிஸ்த₂ராய் ப்ரஸ்துதமான ஸௌலப்₄யத்தை ஸப்ரகாரமாக உபதே₃ஶிக்கிறார்.

வ்யா:—(எளிவருமியல்வினன்) எல்லார்க்கும் ஒக்க எளியனும் ஸ்வப₄ாவன். (நிலை வரம்பில பல பிறப்பாய்) உத்க்ருஷ்டயோநி அபக்ருஷ்டயோநி என்றின் றிக்கே, உத்க்ருஷ்ட சேஷ்டிதம் அபக்ருஷ்ட சேஷ்டிதம் என்றின்றிக்கேயிருந்துள்ள பல ஜந்மங்களையும் உடையனுய்; இவை இரண்டு பொருளையும் நிலையில்லாமைக்கு ஆக்கி, வரம்பில்லாமைக்குப் பொருளாக - திருவவதாரங்களிலே பரத்வத்தை ஆவிஷ் கரிக்கவேண்டிலும் ஆவிஷ்கரிக்கும் என்றுமாம். (ஒளிவரு முழுநலம்) திருவவ தாரங்களிலே நிறம் பெறும்படியான பூர்ணமான கல்யாணகு₃ணங்கள். (முதலில கேடில) அக்கு₃ணங்கள்தான் – இன்னநாள் தொடங்கி உண்டாயிற்றென்றுதல், இன்ன நாள் முடியுமென்றுதல் சொல்லவொண்ணுதே நித்யமாய் உள்ளன. (வீடாமென்று தொடங்கி) மோக்ஷமாகிற தெளிவைத் தரும் ஸ்வப₄ாவம் தொடக்கமான எல்லா வற்றேடுங்கூட. (அளிவருமென்று தொடங்கி) ஆஶ்ரிதபரித்ராணம் தன் பேறுகக் கொண்டு அவர்களிட்ட வழக்காய், அநாஶ்ரிதர்க்கு எட்டாதேயிருக்கும். (அமைந்தே) இங்ஙனே சமைந்து. 2.

ப— அவ:—இரண்டாம் பாட்டில் — அநந்தரம் ப்ரஸக்தமான அவதார வைலக்ஷண் யத்தை உபதே₃ஶிக்கிறார்.

நிலை—(ஜந்ம வ்ருத்தங்களிலே ஏற்றத்தாழ்வுகள் பாராமையாலே) ஒரு நிலை யும், **வரம்பு**—ஒரு நியதியும், **இல**—இல்லாத, **பல**—பலவகைப்பட்ட, **பிறப்பாய்**— பிறப்பையுடையனுய், **முதலில கேடில முழுநலம்**—முதலுமின்றியே முடிவுமின்றியே யுள்ள முழுநலம், **ஒளிவரும்**—ஒளிவரும்படியான, **எளிவரும் இயல்வினன்**—எளிவரு தலை இயல்பாக உடையனுய், (அவ்வளவிலும்) **வீடாம்**—வீடாகிற, **தெளி தரும்**—

ப—தெளிவைத்தரும், **அது**—அந்த, **நிலைமை**—நிலைமையை, **முழுவதும்**—அடங்கலும், **ஒழிவிலன்**—ஒழிவிலனான, **இறையோன்**—ஸ்வாமியானவன், **அளிவரும்**—உபகார ஶீலமான, **அருளினோடு**—அருளோடே, **அமைந்து**—சமைந்து, **அகத்தனன்**—அடியவர்க்கு அகத்தனாய், **புறத்தனன்**—அல்லாதார்க்குப் புறத்தனாயிருக்கும்.

நலம்—கல்யாணகுணங்கள். இத்தால் அவதார த₃ஶையில் ஐஶ்வரமான ஸ்வப₄ாவங்களுக்கு ஔஜ்ஜ்வல்யம் மிகுந்திருக்கும் என்றதாயிற்று. 2.

இ— அவ:—இரண்டாம் பாட்டில் — இந்த ஸௌலப்₄யத்தை அநுஸந்தி₄த்து ஆறு மாஸம் மோஹங்க₃தராய், 1. **"चिरेण संज्ञां प्रतिलभ्य चैव विचिन्तयामास विशालनेत्रा"** **(சிரேண ஸம்ஜ்ஞாம் ப்ரதிலப்₄ய சைவ விசிந்தயாமாஸ விஶாலநேத்ரா)** என்கிறபடியே காலமுணர்த்த ப்ரபு₃த்₃த₄ரானவர் ப்ரஸ்துதமான ஸௌலப்₄யத்தை ஸப்ரகாரமாக உபதே₃ஶிக்கிறார்.

வ்யா:—(எளிவருமியல்வினன்) "பத்துடையடியவர்க்கு" என்று - ஸோபாதி₄கமன்று இவன் எளிமை; ஜலத்துக்கு ஶைத்யம்போலே ஸ்வப₄ாவஸித்₃த₄ம். எளிமையே இயல்வாகவுடையவன். **(நிலை வரம்பில)** நிலையில்லாமையாவது - ஜந்மத்தில் உத்கர்ஷாபகர்ஷமில்லாமை. வரம்பில்லாமையாவது - சேஷ்டிதங்களில் நியதியில்லாமை. இவையிரண்டும் நிலையில்லாமையிலேயாக்கி, வரம்பில்லாமைக்குப் பொருள் - அவதரித்தவிடத்திலே பரத்வத்தை ஆவிஷ்கரிக்கிலும் ஆவிஷ்கரிக்கும். அதாகிறது - க₄ண்டாகர்ண மோக்ஷாதி₃கள். ஒன்றிலும் ஒரு நியதியில்லை; ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பானவை ஏதேனுமாக அமையும். **(பல பிறப்பாய்)** வேத₃ஞ்சொல்லிலும் 2. **"बहुधा विजायते'** **(ப₃ஹுதா₄ விஜாயதே)** என்னுமத்தனை. தான் சொல்லிலும் 3. **"बहूनि मे"** **(ப₃ஹூநி மே)** என்னுமத்தனை. உட்புக்க தம்போல்வார் சொல்லிலும் A "எங்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்" என்னுமத்தனை. **(பிறப்பாய்)** பரார்த்த₂மாகத் தாழ நின்றோம் என்று தன் பக்கலிலும் புரையின்றிக்கேயிருக்கை. 4.**"आत्मानं मानुषं मन्ये' (ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே)** 5.**"अहं वो बान्धवो जातः" (அஹம் வோ பா₃ந்த₄வோ ஜாத:)** என்னக்கடவதிறே. **(ஒளிவருமுழுநலம்)** பிறக்கப் பிறக்கக் கல்யாணகு₃ணங்கள் கட்டடங்க உஜ்ஜ்வலமாகாநிற்கும். 6. **"स उ श्रेयान् भवति जायमानः" (ஸ உ ஶ்ரேயாந் ப₄வதி ஜாயமாந:) (முதலில கேடில)** இக்கு₃ணங்களுக்கு உத்பத்தி விநாஶங்களில்லாமையாலே நித்யங்களாயுள்ளன. **(வீடாம் தெளிதரு நிலைமையது ஒழிவிலன்)** மோக்ஷமாகிற தெளிவைத்தரும் ஸ்வப₄ாவத்தை விடாதே கூட வந்து அவதரிக்கும். இதுவும் கல்யாணகு₃ணங்களிலே ஒன்றாயிருக்கப் பிரித்துச் சொல்லுகிறது - அவதாரத்துக்கு மோக்ஷப்ரதா₃நத்திலே நோக்காகையாலே. **(வீடாம் தெளிதரும்)** அவனே இங்கே வந்து அவதரிக்கிலும் ஶோகமோஹங்களைப் பண்ணும். ஸம்ஸாரி அங்கே செல்லிலும் தெளிவைப் பண்ணும் தே₃ஶம். 7. **"परमं साम्यमुपैति" (பரமம் ஸாம்யமுபைதி) (முழுவதும்)** ஒளிவரு முழுநலம் வீடாம் தெளிதரு

A **திருவிருத்தம்** 1.

இ—நிலைமையது முழுவதுமொழிவிலன். (இறையோன்) 1. “अजोऽपि सन्नव्ययात्मा भूतानामीश्वरोऽपि सन्” (அஜோऽபி ஸந்நவ்யயாத்மா பூ4தாநாமீஶ்வரோऽபி ஸந்) என்கிற படியே நியாம்யர் நடுவே நியாமகத்வம் குலையாமல் வந்து பிறக்கும். (அளிவருமருளி னேடு) பக்வமான அருளோடே. அதாகிறது - ஆஶ்ரிதரக்ஷணம் தன் பேருயிருக்கை. (அகத்தனன் புறத்தனன்) அகத்தனுயிருக்கும் ஆஶ்ரிதர்க்கு. புறத்தனுயிருக்கும் அநாஶ்ரிதர்க்கு. அதாகிறது - அர்ஜுநாதி3களுக்குக் கையாளாயிருக்கையும், து3ர் யோத4நாதி3களுக்கு ஆளிட்டு விடுகையும். (அமைந்தே) இங்ஙனே சமைந்திருக்கை. [இறையோன், முதலில கேடிலவாம் ஒளிவருமுழுநலம், வீடான தெளிதருநிலைமை யது, முழுவது மொழிவிலனுய் அளிவரு மருளினேடகத்தனன் புறத்தனனுய்க் கொண்டு சமைந்து நிலைவரம்பில பலபிறப்பாயொளிவரு மியல்வினன்.] 2.

ஈ—அவ:—இரண்டாம்பாட்டு. a “எத்திறம்” என்று ஆறு மாஸம் மோஹித்துக் கிடந் தார் என்று b ப்ரஸித்3த4மிறே; c இவர் மோஹித்துக் கிடக்க—பெருமாளும் பிராட்டி யும் பள்ளிகொண்டருளினவிடத்தை ஸ்ரீகு3ஹப்பெருமாள் நோக்கிக்கொண்டு கிடந்தாப் போலே ஸ்ரீ மது4ரகவி ப்ரப்4ருதி ஸஜ்ஜநங்களடங்கலும், d பு4ஷிதமான வ்ருக்ஷத்தைப் பக்ஷிஜாதங்கள் e மொய்த்துக்கொண்டு கிடக்குமாபோலே இவரைச் சூழ்ந்து கிடந்தார்கள்;

அ—இரண்டாம்பாட்டு. (எளிவருமித்யாதி3) a பெரியவர்களுடைய ஸ்தி2தி க3மந ஶயநாத்3ய வஸ்தை2களெல்லாம் இவ்வாத்மாவுக்கு ப4க3வத்3ப4க்தி வர்த்த4கங்களாய்க் கொண்டு தஞ்சமா யிருக்கையாலும், காமிநிகளுடைய வ்யாபாரங்களெல்லாம் காமுகருக்கு அவர்களிடத்தில் அபி4நிவேஶத்தாலே போ4க்3யங்களாயிருக்குமாபோலே இவ்வாழ்வார்பக்கல் தமக்குண்டான அபி4நிவேஶத்தாலே அவருடைய மோஹாவஸ்தை2யும் தமக்கு போ4க்3யமாயிருக்கை யாலும், அதில் தமக்குண்டான ஆத3ராதிஶயம் தோன்றும்படி, அவர் மோஹித்தபோது ஜ்ஞாதாக்களெல்லாம் அவரை நோக்கிக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் ப்ரகாரத்தை அருளிச் செய்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி அதி4ஷ்டி2கை அருளிச்செய்கிருர் (எத்திறமென்று இத்யாதி3) உத்தரஸங்க3திம் வக்ஷ்யந் மத்4யே வ்ருத்தமர்த்த2ம் ப்ரஸங்கா3த3ாஹ (எத்திறமென்று) இதி கேசித். b (ப்ரஸித்3த4மிறே) பூர்வே வத3ந்தி க3ல்விதி ப4ாவ:. c இவர் இப்படி மோஹித்துக் கிடந்த ஆறு மாஸமும் எறும்புகள் கடியாதபடி ஜ்ஞாதாக்கள் நோக்கிக்கொண்டிருந்த ப்ர காரத்தை ஸதிதஶ்ஶநமாக அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, அதுக்கு ஹேதுவை அருளிச் செய்கிருர் (இவர் மோஹித்துக்கிடக்க இத்யாதி3) d (பு4ஷிதமான வ்ருக்ஷத்தைப் பக்ஷி ஜாதங்கள்

ஜீ—இரண்டாம்பாட்டு (எளிவரும் இத்யாதி3) a பெரியவர்களுடைய ஸ்தி2தி க3மந ஶயநாதி3க ளெல்லாம் இவ்வாத்மாவுக்கு ப4க3வத்3ப4க்தி வர்த்த4கங்களாய்க்கொண்டு தஞ்சமாயிருக்கையா லும், காமிநிகளுடைய வ்யாபாரங்களெல்லாம் காமுகர்க்கு அவர்களிடத்தில் அபி4நிவேஶத் தாலே போ4க்3யங்களாயிருக்குமாபோலே இவ்வாழ்வார்பக்கல் தமக்குண்டான அபி4நிவேஶத் தாலே இவருடைய மோஹாவஸ்தை2யும் தமக்கு போ4க்3யமாயிருக்கையாலும், அதில் தமக்குண்டான ஆத3ராதிஶயம் தோன்றும்படி, அவர் மோஹித்தபோது ஜ்ஞாதாக்களெல்லாம் அவரை நோக்கிக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி அதி4ஷ்டி2கை அருளிச்செய்கிருர் (இவர் மோஹித்துக்கிடக்க இத்யாதி3) d (பு4ஷிதமான

ஜீ— f 1. "मन्ये साभरणा सुप्ता सीताऽस्मिन् शयनोत्तमे" (மந்யே ஸாப4ரணா ஸுப்தா ஸீதாऽ-
ஸ்மிந் ஶயநோத்தமே) g வழி நடந்த h விடாயாலே ஆப4ரணங்கள் கழற்றாதேயாயிற்றுப்
பள்ளிகொண்டது!. i 1. "तत्र तत्र हि दृश्यन्ते सक्ताः कनकबिन्दवः" (தத்ர தத்ர ஹி த்3ருஶ்-
யந்தே ஸக்தா: கநகபி3ந்த3வ:) j பசியருக்குத்தந்தாம் ஜீவநத்தைப் k பகுந்து
இடுவாரைப்போலே, அந்த ஸ்ரீ ப4ரதாழ்வானுக்குத் தாம் நோக்கிக்கொண்டு கிடந்த

அ—ஜாதங்கள் மொய்த்துக்கொண்டு கிடக்குமாபோலே) என்றது ஸாபி4ப்ராயம். பழுத்த மரத்தைப்
பழத்தில் ஆசையாலே பக்ஷிகள் சூழ்ந்து கிடக்குமாபோலே, ப4க3வத் ப்ரேமத்தாலே பரிபக்வமான
இவர்பக்கல்நின்றும் நமக்கு ப்ரேமமுண்டாய் க்ருதார்த்த2ராகவேணுமென்று இவரை வளைத்
துக்கொண்டு கிடந்தார்கள் என்கை. c, d ரக்ஷணபுருஷார்த்த2 லிப்ஸைகளுக்காக இரண்டு த்3ருஷ்
டாந்தம். "த3ஶர்ஷ்டாந்திகே ப2லாநி ஜ்ஞாநப4க்தி வைராக்3யாணி" இதி ச வத3ந்தி.
e (மொய்த்து) நிபி3ட3மாய்.

f ராமஸீதாஶயநஸ்த2லம் ஸ்ரீ கு3ஹோ ரரக்ஷேத்யத்ர ஸ்ரீராமாயணே வாசக ப்ரமாணம்
நாஸ்தி க2லு இத்யாஶங்க்ய, வாசக ப்ரமாணாபா4வேऽபி ஸூசகப்ரமாணமஸ்தீத்யாஹ (மந்யே
ஸாப4ரணேதி) கு3ஹாஶ்ரமாத்3ராமநிர்க3மநஸ்ய, தத்ர ப4ரதாக3மநஸ்ய ச மத்4யே த்3வாவிம்
ஶதி தி3வஸா க3தா:; அதநந்தரஞ்ச தச்ச2யந சிஹ்நாந்யநுப4வதி சேத், ஸ்ரீகு3ஹோ ரரக்ஷேதி
ந ஸூச்யதே கிம்? இதி பா4வ:. g "ஸாப4ரணா ஸுப்தா மந்யே" இத்யஸ்ய ஹேதுபூர்வகம்
ப4ாவமாஹ (வழிநடந்த இதி) h விடாயாலே - ப்ரயாஸாதி3யாலே வந்த ஆயாஸத்தால் என்றபடி.
i "ஸாப4ரணா ஸுப்தா" என்றதுக்கு நியாமகமென்னென்ன (தத்ர தத்ரேத்யாதி3) j ஸ்ரீப4ரதஸ்ய
தச்ச2யந ஸ்த2லத3ர்ஶநஹேது: க:? கு3ஹப்ரத3ர்ஶநே ச கோ ஹேதுரித்யத்ராஹ (பசியர்க்கு இதி)
ஏதேந ரக்ஷாஹேதுஸ்சோக்தோ ப4வதி. k (பகுந்து) விப4ஜ்ய.

ஜீ—வ்ருக்ஷத்தை இத்யாதி3) பழுத்த மரத்தைப் பழத்தின் நசையாலே பக்ஷிகள் சூழ்ந்து
கிடக்குமாபோலே ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்த2மான அர்த்த2விஶேஷ அநுஷ்டா2நவிஶேஷ ஜ்ஞாந
ப4க்தி வைராக்3யாதி3 ஸித்3த்4யர்த்த2மாக என்றபடி.

f ஸ்ரீ கு3ஹப்பெருமாள் நோக்கிக்கொண்டிருந்ததுக்கு நியாமகமேதென்ன (மந்யே
இத்யாதி3) ஸ்ரீ கு3ஹப்பெருமாளுடைய ஆஶ்ரமத்தினின்றும் பெருமாள் புறப்பட்டு எழுந்தருளின
துக்கும், அங்கே ப4ரதாழ்வான் எழுந்தருளினதுக்கும் மத்4யே இருபத்திரண்டு நாள்
வ்யவதா4நமுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் தச்ச2யந சிஹ்நங்களை அநுப4வித்தபோதே ஸ்ரீகு3ஹப்
பெருமாள் இவ்விடத்தை ரக்ஷித்துக் கொண்டிருந்தமை ஸித்3த4மென்று கருத்து. g "ஸாப4ரணா
ஸுப்தா மந்யே" என்னுமதுக்கு ஹேதுபூர்வகம் ப4ாவமாஹ (வழி நடந்த இத்யாதி3) h விடா
யாலே – ஆயாஸத்தாலே. i "ஸாப4ரணா ஸுப்தா" என்றதுக்கு நியாமகமேதென்ன (தத்ர
தத்ர இத்யாதி3) இது3ம் ஶ்ருங்கி3பே3ரபுரே ப4ரத வாக்யம். j தன் ஜீவநத்தை ப4ரதாழ்
வானுக்குக் காட்டுவானென்னென்ன (பசியர்க்கு இத்யாதி3) k பகுந்து – ப4ாகி3த்து.

ப்ர–f, i 1. (இரண்டாம்பாட்டு) (எளிவரும் இத்யாதி3) अयोध्याकाण्डे (८८) शृङ्गिबेरपुरे
भरतः "मन्ये साभरणा सुप्ता सीताऽस्मिन् शयनोत्तमे। तत्र तत्र हि दृश्यन्ते सक्ताः कनकबिन्दवः ॥१४॥
उत्तरीयमिहासक्तं सुव्यक्तं सीतया तदा। तथा ह्येते प्रकाशन्ते सक्ताः कौशेयतन्तवः ॥१५॥"

ஸ்ரீ—இடத்தைக் காட்டுகிருனிறே. 1 அவ்விடத்தைக் கண்டவாறே, m 1. "शत्रुघ्नोऽनन्तरस्थितः" (ஶத்ருக்4நோऽநந்தரஸ்தி2த:) என்னும்படி n அவ்விடத்தைக்காணு, மோஹித்துக் கிடந்தானுயிற்று ஸ்ரீ ப4ரதாழ்வான்; n2 அப்படியே மோஹித்துக்கிடந்த இவர் o2. "चिरेण संज्ञां प्रतिलभ्य चैव विचिन्तयामास विशालनेत्रा" (சிரேண ஸம்ஜ்ஞாம் ப்ரதிலப்4ய சைவ விசிந்தயா-

அ—1...ஸௌலப்4ய காஷ்டா2 த3ர்ஶநேந மோஹக3மநஸ்ய த்3ருஷ்டாந்தமாஹ (அவ்விடத்தைக் கண்டவாறே இதி) m (1. "ஶத்ருக்4நோऽநந்தரஸ்தி2த:" என்னும்படி) இத்யாதி3க்குத் தாத்பர்யம்- இப்படி மோஹித்த அவஸ்தை2யிலே ஶத்ருக்4நாழ்வான் கடக்க நின்றுபோகையொழிய இவரைத் தொட்டு ஆஶ்வஸிப்பித்தால் முடியும்படியான அவஸ்தை2யைச் சொல்லுகிறது - என்று. 1. "பரிஷ்வஜ்ய" என்றது - மோஹம் தெளிந்த அவஸ்தை2யைப் பற்றவாகையால் விரோத4மில்லை. யத்3வா (ஶத்ருக்4நோऽநந்தரஸ்தி2த: என்னும்படி) அந்தரம்—அவகாஶ:; அதில்லாதபடி திருமேனியிலே படும்படியிருந்தான்காணும் அவருடைய து3ரவஸ்தை2யைக்கண்டு என்று ருஷி சொல்லும்படி என்றபடி. இது 1 "பரிஷ்வஜ்ய ருரோதோ3ச்சை: விஸம்ஜ்ஞ: ஶோககர்ஶித:" என்கிற உத்தரார்த்த4த்துக்கும் உபலக்ஷணம். த3ாஸபூ4தனானவன் ஸ்வாமியுடைய மதி3ப்பை அநுஸந்தி4த்து அணுகக்கூசியிறேயிருப்பது. n த்3விருக்திபரிஹாரார்த்த2மாக (அவ்விடத்தைக்காணு) என்றது-கண்ட அநந்தரக்ஷணத்திலே என்றபடி. o உணர்ந்தமைக்கு த்3ருஷ்டாந்தம் (சிரேண ஸம்ஜ்ஞாம் இதி)

ஜீ— 1...நோக்கினதுக்கு த்3ருஷ்டாந்தங்காட்டி, அவர் மோஹித்ததுக்கும் த்3ருஷ்டாந்தம் (அவ்விடத்தை இத்யாதி3) n புநருக்தி பரிஹாரார்த்த2மாக (அவ்விடத்தைக் காணு) என்றது—கண்ட அநந்தரக்ஷணத்திலே என்று கண்டுகொள்வது. m (அநந்தரஸ்தி2த:) என்றது-தொட்டால் முடியுமென்னும்படியான அவஸ்தை2யைப் பார்த்துத் தொட அஞ்சி ஸமீபத்திலே நின்ருரென்றபடி. உத்தரார்த்த4த்தில் "பரிஷ்வஜ்ய" என்றது-மோஹம் தெளிந்த அவஸ்தை2யைப்பற்ற. "மந்யே ஸாப4ரணு" (f) இத்யாதி3க்குப் பூர்வஸர்க்க3த்திலே 1. "தத3வஸ்த2ம் து ப4ரதம் ஶத்ருக்4நோऽநந்தரஸ்தி2த:। பரிஷ்வஜ்ய ருரோதோ3ச்சைர் விஸம்ஜ்ஞஶ்ஶோககர்ஶித: ॥" n2, o உணர்ந்தமைக்கு த்3ருஷ்டாந்தம் (அப்படியே இத்யாதி3) o (சிரேண இத்யாதி3) ஸுந்த3ரகாண்டே3 த்3வாத்ரிம்ஶ ஸர்க்கே3 ஶாகா2ந்தர் லீநம் ஹநூமந்தம் த்3ருஷ்ட்வா ஸீதா — 2. "ஸா வீக்ஷமாணு ப்ருது2பு4க்3நவக்த்ரம் ஶாகா2ம்ருகே3ந்த்3ரஸ்ய யதோ2க்தகாரம்" இத்யாதி3; 2. "ஸா தம் ஸமீக்ஷ்யைவ ப்4ருஶம் விஸம்ஜ்ஞா க3தாஸுகல்பேவ ப3பூ4வ ஸீதா।" இதி பூர்வார்த்த4ம்.

ப்ர—m1. एतत्पूर्वसर्गे "गुहस्य वचनं श्रुत्वा भरतो भृशमप्रियम्। ध्याने जगाम तत्रैव यत्र तच्छ्रुतमप्रियम्॥ १॥ सुकुमारो महासत्त्वः सिंहस्कन्धो महाभुजः। पुण्डरीकविशालाक्षस्तरुणः प्रियदर्शनः॥ २॥ प्रत्याश्वस्य मुहूर्तन्तु कालं परमदुर्मनाः। पपात सहसा तोत्रैर्हृदिविद्ध इव द्विपः॥ ३॥ तदवस्थन्तु भरतं शत्रुघ्नोऽनन्तरस्थितः। परिष्वज्य रुरोदोच्चैर्विसंज्ञश्शोककर्शितः॥ ४॥"

o2. सुन्दरकाण्डे द्वात्रिंशसर्गे शाखान्तरे लीनं हनूमन्तं दृष्ट्वा सीता "सा वीक्षमाणा पृथुभुग्नवक्त्रं शाखामृगेन्द्रस्य यथोक्तकारम्। ददर्श पिङ्गाधिपतेरमात्यं वातात्मजं बुद्धिमतां वरिष्ठम्॥ ७॥ सा तं समीक्ष्यैव भृशं विसंज्ञा गतासुकल्पेव बभूव सीता। चिरेण संज्ञां प्रतिलभ्य चैव विचिन्तयामास विशालनेत्रा॥ ८॥

ஈ—மாஸ விஶாலநேத்ரா) என்கிறபடியே p அநுபவிதாக்கள் பாக்யத்தாலே காலமுணர்த்த உணர்ந்தார்.

qA நல்லார் q1 நவில் குருகூரிறே; r ஸத்துக்களடங்கலும் இவரைப்பற்றிப் s படுகாடு கிடந்தது; t உணர்ந்த அநந்தரம் "நான் இங்கு சொல்லிற்றென்" என்று கேட்டார்; "பத்துடையடியவர்க் கெளியவன்" என்று u ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாகச் u1 சிலவற்றைச் சொல்லா, 'எத்திறம்' என்று மோஹித்துக் கிடந்தீர்" என்றார்கள்; "v தப்பச்சொன்னோம், w அழித்து ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணவேணும்" என்கிறார் இரண்டாம் பாட்டில். x ஆவதென்னென்னில்; y பரோபதேஶம் பண்ணப்புக்குத் தாமநுபவித்தார் முதற்பாட்டில். இப்பாட்டுத் தொடங்கி பரோபதேஶம் பண்ணுகிறார்.

அ— q நநு பூர்வமபி "ஸஜ்ஜநங்களடங்கலும்" (ப 475) இத்யுக்தம்; அத்ராபி "அநுபவிதாக்கள்"(p)இத்யுச்யதே. ததா தத்ர ஸந்தஸ்ஸந்தி கிம்? இத்யத்ராஹ (நல்லார்நவில் இதி) q நல்லாராகிறார் - ஆசார்ய விஷயத்திலே ஶேஷித்வரக்ஷகத்வாதிகளை ஏறிட்டு ஈஶ்வரனை தத்ஸம்பந்தத்வாரா அநுபவித்துப்போரும் ஸ்ரீமதுரகவிகள்போல்வார். q1 அவர்களாலே நவிலப்பட்ட-ஸ்துதிக்கப்பட்ட திருக்குருகூரென்று திருநாமமான நகரியையுடையவர். நவிலுகை - ஸமூஹீபாவமென்றுமாம். r இதுக்கு அர்த்தம் (ஸத்துக்கள் இத்யாதி) s "படுகாடவது-Bஇடையனெறிந்த மரம்" என்று வானமாமலைஜீயர்; C "வந்து சூழ்ந்து படுகாடுகிடப்ப" என்றதுக்கு "வெட்டிவிழுந்த காடு" என்று பெரியஜீயர் வ்யாக்யாநம் செய்தருளினார். t தர்ஹி உத்தராதோத்தாநம் கதமித்யத்ராஹ. (உணர்ந்தவநந்தரமிதி) u ப்ரஸக்தமென்றது - "பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்" (1) என்றது; ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமென்றது - அத்தை உபபாதிக்கைக்காக "மத்துறு"(1) இத்யாதி. ப்ரஸக்தமாக என்றது - அவ்வபதாநத்தைச்சொன்னால் திரும்பி மோஹம் விளையுமோ! என்னும் பயத்தாலே. v (தப்பச்சொன்னோம்) என்றது - "பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்" (1) என்று ஸோபாதிகமென்று தோன்றும்படி சொன்னோம் என்றபடி. w அழித்து ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகையாவது-நிருபாதிகத்வம் தோன்றும்படி சொல்லுகையை ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணவேணுமென்கிறார். அழித்து ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணவேணுமென்னும் தாத்பர்யத்தாலே ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறாரென்றபடி. x இந்தத் தாத்பர்யத்தாலே அருளிச்செய்கிறாரென்கிற அர்த்தத்தை விவரிக்கவேணுமென்று "ஆவதென்னென்னில்" என்கிற ப்ரஶ்நார்த்தம். y ஸங்கதியைச் சொல்லவே விவ்ருதமாமென்கிற அபிப்ராயத்தாலே ஸங்கதியை அருளிச்செய்கிறார் (பரோபதேஶமித்யாதி) அவாந்தர ஸங்கதி ப்ரதர்ஶநம் பேடிகாஸங்கதி ப்ரதர்ஶநாநந்தரபாவியாகவேண்டுகையாலே, பேடிகாஸங்கதியை

ஜீ— q அப்படி அநுபவிதாக்கள் உண்டோவென்ன (நல்லாரித்யாதி) மதுரகவிப்ரப்ருதி ஸஜ்ஜநங்களாலே ஸ்துதிக்கப்பட்ட திருநகரியையுடையவர். r இதுக்கு அர்த்தம் (ஸத்துக்கள் இத்யாதி) s படுகாடு-வெட்டி விழுந்த காடு. q1 நவிலுகை-சேருகை, ஸமூஹமாக நெருங்கி வர்த்திக்கை என்றுமாம். t ஆனால் மேல் ப்ரபந்தம் நடந்தபடி எங்ஙனேயென்ன (உணர்ந்த அநந்தரம் இத்யாதி) u ப்ரஸக்தமென்றது - "பத்துடையடியவர்க் கெளியவன்" (1) என்றது; அநுப்ரஸக்தமென்றது - அத்தை உபபாதிக்கைக்காக "மத்துறு" (1) இத்யாதி. u2 (சிலவற்றைச் சொல்லா) என்றது - பாட்டை முடியச்சொல்லில் மீளவும் மோஹிப்பரென்று நினைத்து. v (தப்பச்சொன்னோம்) என்றது - தப்பச்செய்தோமென்றபடியாய், அதாவது - பரோபதேஶம் பண்ண இழிந்து, அத்தை விட்டு ஸ்வாநுபவம் பண்ணினோம் என்றபடி. w அழித்து ப்ரதிஜ்ஞை

A திருவிருத்தம் 100. B பெரியதிருமொழி 11-8-6. C பெரியாழ் 3-1-8.

ஈ— z கீழ் ப்ரஸ்துதமான ஸௌலப்4யத்தை z1 ஸப்ரகாரமாக அருளிச்செய்கிறாரிதில்.

வ்யா:-(எளிவருமியல்வினன்) எளிமையை இயல்வாக-ஸ்வப4ாவமாக உடையவன்; a ஸ்நேஹிகளுக்கு ஸ்நேஹியாயிருக்குமென்னுமிது குற்றமன்றே. b எல்லார்க்கும் காத3ாசித்கமாக எளிமை கூடும்; இவனுக்கு எளிமை ஸ்வரூபமென்கிறார். (நிலைவரம்பில) c "இன்ன அவதாரம், இன்ன சேஷ்டிதமென்றில்லை" என்று பூர்வாசார்யர்கள் நிர்வாஹம். ப4ட்டர் இவ்விரண்டையும் நிலையில்லாமையிலே கொண்டு, "இனி வரம்

அ-அருளிச்செய்து, அநந்தரம் அவாந்தரஸங்க3திியை அருளிச்செய்கிறார். அவாந்தர ஸங்க3தி வாக்யம் ப்ரஶ்நத்துக்கு உத்தரம். v ஆக தப்பச்சொல்லுகையாவது-"பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்" என்று ஸோபாதி4கமென்று தோன்றும்படி சொல்லுகை. w அழித்து ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகையாவது-"எளிவருமியல்வினன்" என்று நிருபாதி4கத்வம் தோற்றும்படி சொல்லுகை. "பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்—எளிவருமியல்வினன் - அகத்தனன் புறத்தனன்" - 1. "ஸர்வஜ்ஞோऽபி ஹி ஸர்வேஶ: ஸத3ா காருணிகோऽபி ஸந் । ஸம்ஸார தந்த்ர வாஹித்வாத் ரக்ஷாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே ॥" என்றதாயிற்று. z (ஸப்ரகாரமாக) என்றது - ஸமஸ்தகல்யாணகு3ணாத்மகனாய் ஸர்வேஶ்வரனாயிருக்குமவன் அவதரித்து சேதநக்ரு3தாப்ரதிஷேத4ாதி3கமும் அபேக்ஷியாதே அபாரகாருண்யாதிஶயத்தாலே எளிவருகையே ஸ்வப4ாவமாகவுடையனாகிற ப்ரகாரஸஹிதமாக என்றபடி; அன்றிக்கே v தப்பச்சொன்னோமென்றது - தப்பச்செய்தோம் என்றபடியாய், அதாவது - பரோபதே3ஶம் பண்ண இழிந்து, அத்தை விட்டு ஸ்வாநுப4வம் பண்ணினோம் என்றபடி; w அழித்து ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகையாவது—பரோபதே3ஶம் பண்ணுகை. x "தப்பச்சொன்னோம்" என்று தொடங்கி ப்ரதிஜ்ஞாதமான அர்த்த2த்தை உபபாதி3க்கிறார் (ஆவதென்னென்னில் இத்யாதி3) z இப்பாட்டுக்கு ஸங்க3தியருளிச்செய்கிறார் (கீழ் இத்யாதி3) என்று இங்ஙனேயாகவுமாம். இங்ஙனுமன்றிக்கே, v (தப்பச்சொன்னோம்) தப்பச்செய்தோம் என்றும் கூட்டுவது. y அதில் 'தப்பச்சொன்னோம்' என்றத்தை "ஸ்நேஹிகளுக்கு" (a) என்கிற வாக்யத்தாலே உபபாதி3ப்பாராக, தப்பச்செய்தோம் என்றத்தை உபபாதி3க்கிறார் (பரோபதே3ஶமித்யாதி) என்று இங்ஙனேயும் நிர்வஹித்தருளுவர்.

b எளிவரவையுடையான் இத்யநபி4த4ாய "இயல்வினன்" இத்யபி4த4ாதுர் வ்யாவர்த்ய பூர்வகம் ப4ாவமாஹ (எல்லார்க்குமிதி) ஜலஸ்ய ஶைத்யவத் அக்3நே: ஔஷ்ண்யாதி3வச்ச ஸ்வரூப நிரூபகத4ர்மோऽயமிதி ப4ாவ:. ஸ்வரூபாநுப3ந்தீ4தி யாவத். c 2. "ஜந்ம கர்ம ச" என்கிற ப4ாக3த்தைப்பற்ற "நிலைவரம்பில" என்றதுக்கு அர்த்த2ம் (இன்ன அவதாரமித்யாதி3) d ப்ரதி

ஜீ-பண்ணுகை. y பரோபதே3ஶம் பண்ணுகை. x ப்ரதிஜ்ஞாதார்த்தோ2பபாத3நம் (ஆவதென்னென்னில் இத்யாதி3) ஆவதென்னென்னிலென்றது-அழித்து ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகையாவதென்னென்னில் என்றபடி. z இப்பாட்டுக்கு அவதாரிகை (கீழ் ப்ரஸ்துதமான இத்யாதி3) z1 ஸப்ரகாரமாக — ஸமஸ்த கல்யாண கு3ணாத்மகத்வ மோக்ஷப்ரத3த்வ ஸர்வேஶ்வரத்வ விஶிஷ்டனானவன் அவதரிக்கையாகிற ப்ரகார ஸஹிதமாக.

a "பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்" (1) என்றத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறார் (ஸ்நேஹிகளுக்கு இத்யாதி3) b "இயல்வினன்" என்றத்துக்கு ப4ாவம் (எல்லார்க்கும் இத்யாதி3) ஸ்வரூபாநுப3ந்தி4 என்றபடி. c 2. "ஜந்ம கர்ம ச" என்கிற விப4ாக3த்தைப்பற்ற "நிலை வரம்பில" என்றதுக்கு அர்த்த2ம் (இன்ன அவதாரமித்யாதி3) d உபபாத3நம் (ஸாரத்2யவேஷத்தோடே இத்யாதி3)

ஈ—பில்லாமையாலது-அவதரித்து எளியனுய் நின்ற நிலைதன்னிலே பரத்வம் தோற்ற நிற்கிலும் நிற்கும்" என்று. d ஸாரத்$_2$யவேஷத்தோடே தாழநிற்கச்செய்தே ஸ்ரீ விஸ்வ ரூபத்தைக் காட்டியும், தான் புத்ரார்த்த$_2$மாகப் போகாநிற்கச்செய்தே க$_4$ண்டாகர்ணனுக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தும், ஏழு திருநக்ஷத்ரத்திலே கோ$_3$வர்த$_4$நகி$_3$ரியை த$_4$ரித்துக் கொண்டுநின்றும் செய்தவை. e இத்தாற்சொல்லிற்றயிற்றது - ஒன்றிலும் ஒரு நியதி யில்லை; ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாமத்தனையே வேண்டுவது; ஏதேனுமாகவமையும் இவனுக்கு என்கை.

(பல பிறப்பாய்) f தெளிவுடைய தான் சொல்லும்போதும் f_2 1. "**बहूनि**" (ப$_3$ஹூநி) என்னும். யத$_3$ாபூ$_4$தவாதி$_3$யான வேத$_3$ம் f_3 2. "**बहुधा विजायते**" (ப$_3$ஹுதா$_4$ விஜாயதே) என்னும். g அவன் கொடுத்த அறிவுகொண்டு சொல்லுவார் "பல பிறப்பு" என் பர்கள். (பிறப்பாய்) h "பரார்த்த$_2$மாகத் தாழநின்றேம்" என்று தன் பக்கலிலும்

அ—ஜ்ஞோபபாத$_3$நம் (ஸாரத்$_2$யவேஷத்தோடே இத்யாதி$_3$) e அவ்யவஸ்தி$_2$தத்வாத் அவிஸ் வஸநீயத்வ ஶங்காம் பரிஹரதி (இத்தால் இத்யாதி$_3$) இத்தால் என்றது-"வரம்பில" என்ற இத்தால் என்றபடி.

f "பல" இதி ஸாமாந்யேநாபி$_4$தீ$_4$யதே, இயந்தோऽவதாரா இதி விஶிஷ்யாபி$_4$த$_4$ாதும் ந ஶக்யதே கிம்? இத்யத்ராஹ (தெளிவுடைய இத்யாதி$_3$) இத்தனையென்று ஸங்க்$_2$யையிடாமல் "பல" என்கிறது - ஈஸ்வரனோடு வேத$_3$ங்களோடு ஆழ்வார்களோடு வாசியற முடிவுகாண வொண்ணுமையைப்பற்ற என்கிருர் என்றபடி. g (அவன் கொடுத்த அறிவு) A "மயர்வற மதிநல மருளினன்" என்றத்தைப்பற்ற. h "ஆய்" இத்யஸ்ய ப$_4$ாவமாஹ (பரார்த்த$_2$மாக இதி) பிறந்து என்னுமல் "பிறப்பாய்" என்கையாலே பிறப்பினுடைய அபி$_4$மதத்வம் தோற்றுகிறது என்றபடி. i (புரையின்றிக்கே) ஸ்வஹ்ருத$_3$யேऽபி பரத்வக$_3$ந்தே$_4$ா நாஸ்தீத்யர்த்த$_2$:. j, k அப்படி தாழநின்றநிலை

ஜீ—e அவ்யவஸ்தி$_2$தத்வம் விருத்$_3$த$_4$மன்றேவென்ன (இத்தாலித்யாதி$_3$) இத்தால்-"வரம்பில" என்றத்தால்.

f "பல" என்கிறதென்? இவ்வளவென்று ஸங்க்$_2$யையில்லையோ? என்ன (தெளிவுடைய இத்யாதி$_3$) அதாவது - ஈஸ்வரனோடு வேத$_3$ங்களோடு ஆழ்வார்களோடு வாசியற முடிவுகாண வொண்ணுமையைப்பற்ற "பல பிறப்பாய்" என்கிறது என்றபடி. g (அவன் கொடுத்த அறிவு) என்றது - A "மயர்வற மதிநலமருளினன்" என்றத்தைப்பற்ற. f_2 1. "ப$_3$ஹூநி மே வ்யதீதாநி" இதி; பூர்வமேவ (ப 452) விவ்ருதம். $f_3$2. "அஜாயமாநோ ப$_3$ஹுதா$_4$ விஜாயதே" h "ஆய்" என்றதுக்கு ப$_4$ாவம் (பரார்த்த$_2$மாக இத்யாதி$_3$) பிறந்து என்னுதே "பிறப்பாய்" என்கையாலே-பிறப்பி னுடைய அபி$_4$மதத்வம் தோற்றுகிறது என்றபடி. i புரையின்றிக்கேயிருக்கை - தன் ஹ்ருத$_3$யத்தி லும் பரத்வக$_3$ந்த$_4$மில்லாமை. j, k அப்படி தாழநின்ற நிலையிலே பரத்வம் தோற்றுமே நின்ற

ப்ர—$f_3$2. (பலபிறப்பாய்)[य. वे. आ. प्र. ३-८-१७] "अजायमानो बहुधा विजायते, तस्य धीरा: परिजानन्ति योनिम्"

A 1-1-1.

ஈ—i புரையின்றிக்கேயிருக்கை; j 1. "आत्मानं मानुषं मन्ये" (ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே) k 2. "अहं वो बान्धवो जातः" (அஹம் வோ பா₃ந்த₄வோ ஜாத:)

(ஒளிவருமுழுநலம்) l அபஹதபாப்மத்வாதி₃கள் ஜீவாத்மாவுக்குமுண்டிறே; இங்ஙனேயிருக்கச்செய்தே ஜந்மநிப₃ந்த₄நமான திரோத₄ாநம் பிறவாநின்றதிறே l₂ ஸ்வரூபத்துக்கு. m அவனுக்கு ஜந்மத்தால் வரும் விகாராதி₃களுண்டு; இவன் தன்னைத் தாழவிட்டுப் பிறக்கப் பிறக்க, n கல்யாணகு₃ணங்கள் புகர்பெற்றுவாராநிற்கும்.

அ—யிலே பரத்வம் தோற்றுமே நின்றதுண்டோவென்ன (ஆத்மாநம் இத்யாதி₃) ஆத்மாநம் - தம்மை. த₃ஶரத₂ாத்மஜம் மாநுஷம் ராமம் மந்யே; அஹம் ய:, யஸ்ய - ஆருடையவன், அஹம் யத:-யாதோரிடத்திலவன், தத் ஸர்வம் ப₄க₃வாந் ப்₃ரவீது.

l "பல் பிறப்பாயொளிவருமுழுநலம்" என்ற பத₃ச்சேர்த்தியாலே ஜீவவ்யாவ்ருத்தியைக் காட்டுகிறார் (அபஹத பாப்மேத்யாதி₃) l₂ ஸ்வரூபத்துக்கு-ஆத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு. m த₄ர்மபூ₄த ஜ்ஞாநஸ்யைவ ஹி விகார இத்யத்ராஹ (அவனுக்கு இதி) ஸாம்ஸாரிக ப்ரவ்ருத்திஷு ஸுகி₂த்வ து₃:க்கி₂த்வாத₃யஸ்ஸந்தீதி பா₄வ:. n நலமென்று-ஜாத்யேகவசநம், கல்யாணகு₃ண பரமென்று (கல்யாண கு₃ணங்கள்) என்கிறார். o ஜந்மநஶ்சேதநம் ப்ரதி திரோத₄ாயகத்வே ப₄க₃வந்தம் ப்ரதி அதிஶயாத₄ாயகத்வே ச கிம் ப்ரமாணமித்யத்ராஹ (ஸ உ ஶ்ரேயாநிதி) யுவா - தருணனுயிருக்கும். ஸுவாஸா: - நல்ல புடைவையை உடையவனுயிருக்கும். ஜாய

ஜீ—துண்டோவென்ன (ஆத்மாநம் இத்யாதி₃ ப்ரமாணத்₃வயம்) j 1. "ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம் த₃ஶரத₂ாத்மஜம்। யோऽஹம் யஸ்ய யதஶ்சாஹம் ப₄க₃வாம்ஸ்தத் ப்₃ரவீது மே ॥" இதி யுத்₃த₄காண்டே₃ ராவணவத₄ாநந்தரே த்ரித₃ஶாந் ப்ரதி ராம:. அஹம் ய: யஸ்ய - நான் எவன் எவனுடையவன், அஹம் யத: - யாதோரிடத்திலவன், தத் ஸர்வம் ப₄க₃வாந் ப்₃ரவீது. k 2. "நாஹம் தே₃வோ ந க₃ந்த₄ர்வோ ந யக்ஷோ ந ச த₃ாநவ:। அஹம் வோ பா₃ந்த₄வோ ஜாதோ நைதச்சிந்த்யமதோऽந்யதா₂ ॥" இதி ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணே பஞ்சமேம்ஶே கோ₃வர்த்த₄ தோத்₃த₄ரணாநந்தரே.

l "பல பிறப்பாயொளிவருமுழுநலம்" என்ற பத₃ச்சேர்த்தியாலே ஜீவவ்யாவ்ருத்தியைக் காட்டுகிறார் (அபஹதபாப்மேத்யாதி₃) l₂ ஸ்வரூபத்துக்கு - ஆத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு; m த₄ர்மபூ₄த ஜ்ஞாநத்துக்கும் விகாரமுண்டு என்கிறார் (அவனுக்கு இத்யாதி₃) அவனுக்கு - ஜீவாத்மாவுக்கு, ஸாம்ஸாரிக ப்ரவ்ருத்திகளிலே ஸுகி₂த்வ து₃:க்கி₂த்வாதி₃கள் உண்டு என்றபடி. n "நலம்" என்று ஜாத்யேக வசநம், கல்யாணகு₃ணபரமென்று (கல்யாணகு₃ணங்கள்) என்கிறார். o அவன் அப்படி பிறக்கப் பிறக்க கல்யாணகு₃ணங்கள் புகர்பெற்று வருமோவென்ன (ஸ உ ஶ்ரேயாந்

ப்ர—j 1. युद्धकाण्डे (१२०) रावणवधानन्तरे त्रिदशान् प्रति रामः "आत्मानं मानुषं मन्ये रामं दशरथात्मजं ॥ (११) ॥ योहं यस्य यतश्चाहं भगवांस्तद्ब्रवीतु मे ॥ ११½ ॥"

k 2. श्रीविष्णुपुराणे पञ्चमेंशे (१३) "नाहं देवो न गन्धर्वो न यक्षो न च दानवः ॥ १२ ॥ अहं वो बान्धवो जातो नैतच्चिन्त्यमतोऽन्यथा ॥ १२½ ॥"

ஈ—o 1."स उ श्रेयान् भवति जायमान:" (ஸ உ ஶ்ரேயாந் ப₄வதி ஜாயமாந:) p கர்மநிப₃ந்த₄ந ஜந்மமாகிலிறே பிறக்கப் பிறக்கப் புகர் அழிவது; அநுக்₃ரஹமடியாக வருகிற ஜந்மமாகையாலே புகர்பெற்றுவாராநிற்கும். q 1. "स एव श्रेयान्" (ஸ ஏவ ஶ்ரேயாந்) என்றபடி.

அக்கு₃ணங்கள்தானிருக்கும்படியென்னென்றால் (முதலில கேடில) r ஒருநாள் வரையிலே தோன்றி ஒருநாள் வரையிலே முடியுமவையன்றே; s ஸ்வரூபாந்தர்க₃தமாயுள்ளன. (வீடாந்தெளி இத்யாதி₃) t இக்கு₃ணம் "ஒளிவருமுழுநலம்" என்ற இதில் புகாதோவென்னில்; மோக்ஷப்ரத₃த்வமும் தனியே சொல்லவேண்டுவதொரு கு₃ண

அ—மாந:, ஸ உ-ஸ ஏவ, ஶ்ரேயாந் ப₄வதி. தம், தீ₄ராஸ:-தீ₄ரா: கவய:-கவிகள். மநஸா உந்நயந்தி - த்₄யாநம் பண்ணுகிறார்கள். p ஜந்மம் இருவருக்கும் ஒத்திருக்க ஈஶ்வரனுக்குக் கல்யாணகு₃ணங்கள் புகர்பெறுகைக்கு ஹேதுவென்னென்கிற ஶங்கையிலே ஶ்ருதிக்குத் தாத்பர்யம் (கர்மநிப₃ந்த₄நேத்யாதி₃) q "ஸ உ" என்றதுக்கு அர்த்த₂ம் (ஸ ஏவேத்யாதி₃)

r ஈஶ்வரகு₃ணங்களாகில் உத்பத்தி விநாஶங்களின்றிக்கேயிருக்கும்; இப்படி விஶேஷிக்கிறது - கதா₃சித₃ாவிர்பூ₄தங்களாய் கதா₃சிந்நஷ்டங்களான லௌகிகருடைய கு₃ணங்களை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக என்கிறார் (ஒருநாள் வரையிலே இத்யாதி₃) s (ஸ்வரூபாந்தர்க₃தேதி) ஸ்வரூபாநுப₃ந்தீ₄தி யாவத். t (இக்கு₃ணம்) என்றது - மோக்ஷப்ரத₃த்வமென்றபடி. u ப்ரத்யேகமபி₄தே₄யத்வே கோ ஹேதுரித்யத்ராஹ (அவதாரத்துக்கு இதி) அவதாரஸ்ய ப்ரதா₄ந ப்ரயோஜநத்வாதி₃தி பா₄வ:. யதா₂—2. "அகி₂லபு₄வந ஜந்ம ஸ்தே₂ம ப₄ங்கா₃தி₃ லீலே" இத்யத்ர மோக்ஷஸ்யாப்யாதி₃ஶப்₃தா₃ந்தர்பா₄வஸம்ப₄வேऽபி, யதா₂ ஶாஸ்த்ரப்ரதா₄ந ப்ரதிபாத்₃யத்வாத் 2. "விநதவிவித₄பூ₄தவ்ராதரக்ஷைக தீ₃க்ஷே" இதி ப்ரத்யேகமுக்தம்; யதா₂ ச 3. "த்வதா₃ஶ்ரிதாநாம் ஜக₃து₃த்₃ப₄வஸ்தி₂திப்ரணாஶ ஸம்ஸார விமோசநாத₃ய:" இதி ப்ராதா₄ந்யேந விவிச்யோக்தம்; தத்₃வதி₃தி பா₄வ:; ஸம்ஸார விமோசநம் - மோக்ஷப்ரத₃த்வம் என்றபடி. v தெளிவை விளைக்கிறதாகையாலே

ஜீ—இத்யாதி₃) 1. "யுவா ஸுவாஸா: பரிவீத ஆகா₃த் ஸ உ. ஶ்ரேயாந் ப₄வதி ஜாயமாந:। தம் தீ₄ராஸ: கவய உந்நயந்தி ஸ்வா தி₄யோ மநஸா தே₃வயந்த:॥" யுவா-தருண:. ஸுவாஸா:-ஶோப₄நவஸ்த்ரவாந். ஜாயமாநஸ் ஸ ஏவ ஶ்ரேயாந் ப₄வதி; தம் தீ₄ராஸ: - தீ₄ரா: கவய:, மநஸா உந்நயந்தி - த்₄யாநம் குர்வந்தீத்யர்த்த₂:. p ஜந்மம் இருவருக்கும் ஒத்திருக்க, ஈஶ்வரனுக்குக் கல்யாணகு₃ணங்கள் புகர்பெறுகைக்கு ஹேதுவேதென்ற ஶங்கையிலே ஶ்ருதிக்குத் தாத்பர்யம் (கர்மநிப₃ந்த₄நேத்யாதி₃, q "ஸ உ" என்றதுக்கு அர்த்த₂ம் (ஸ ஏவேத்யாதி₃)

r ஈஶ்வரகு₃ணங்களானபோதே உத்பத்தி விநாஶரஹிதமாயிருக்க இப்படி விஶேஷிக்கிறது – காதா₃சித்கோத்பத்திவிநாஶவத்தான லௌகிககு₃ணவ்யாவ்ருத்த்யர்த்த₂மாக என்கிறார் (ஒருநாள் வரையிலே இத்யாதி₃) s ஸ்வரூபாந்தர்க₃தம் - ஸ்வரூபாநுப₃ந்தி₄. t இக்கு₃ணம் - மோக்ஷப்ரத₃த்வம். மோக்ஷப்ரத₃த்வம் ப்ரதா₄ந கு₃ணமாகையாலேயிறே பா₄ஷ்யகாரர் 2. "ஸ்தே₂ம ப₄ங்கா₃தி₃" என்கிறவிடத்தில் ஆதி₃ஶப்₃தா₃ந்தர்க₃தமாக்காதே 2. "விநத" இத்யாதி₃யாலே

ப்ர—o1.(ஒளிவருமுழுநலம்) यजुषि (अ. ३. प्र. ६. पं. ३) "युवा सुवासाः परिवीत आगात् स उ श्रेयान् भवति जायमानः। तं धीरासः कवय उन्नयन्ति स्वाध्यो मनसा देवयन्तः॥"

ஜீ—மாகையாலே சொல்லுகிறார்; u அவதாரத்துக்கு ப்ரயோஜநம் இதுவேயிறே. (வீடாமித்யாதி) v மோக்ஷமாகிற தெளிவு - பரமபதம். அத்தைத்தரும் v ஸ்வபாவம் என்றும் ஒத்திருக்குமவன்; w அவன் இங்கே வந்து அவதரிக்கிலும் x மோகமோஹங்களைப் பண்ணும் இவ்விடம்; இவன் அங்கே செல்லிலும் தெளிவைப்பண்ணும் அவ்விடம். y A "தெளிவிசும்பு" என்னக்கடவதிறே. (முழுவதுமொழிவிலன்) z கீழ்ச்சொன்ன இரண்டையும் கூட்டிச்சொல்லுகிறார்.

(இறையோன்) a மோக்ஷப்ரதத்வம் ஈஶ்வரனுக்கே உள்ளதொன்றிறே. b அவதரிக்கச்செய்தே ஈஶ்வரத்வத்தில் குறையாதேநிற்கை. (அளிவருமருளினோடு) c குளிர்ந்து

அ—வீடாகிற தெளிவு என்றது - பரமபதம். "தெளிவு" இதி கதமுச்யத இத்யத்ர, அகிலஹேய ப்ரத்யநீகஸ்யாபி ஹேயபூத லீலாவிபூதி நிஷ்டதாநாமபி ஸ்வஸம்பந்தேந ப்ரகாஶாவஹத் வாதித்யாஹ (அவன் இங்கே வந்து இத்யாதி) B "இருள்தருமாஞாலம்" இதி ஶ்ருயதே. x மோகமோஹங்கள் என்கிறது - அபிநயபரம். இது த்ருஷ்டாந்தார்த்தம். இவ்விடத்தில் அவ்விடத்துக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தி தோற்றச்சொல்லுகிறது. y (தெளி விசும்பு இத்யாதி) தெளிவைத் தரும் பரமாகாஶம். z (கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு) ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகத்வம், மோக்ஷப்ரதத்வஞ்ச.

a (மோக்ஷப்ரதத்வம் இத்யாதி) ஈஶ்வரனுகையாலே மோக்ஷப்ரதனென்றபடி. b தாத்பர்யாந்தரம் (அவதரிக்கச்செய்தே என்று) பிறவாநிற்கச்செய்தே குணங்களுடைய தேஜிஷ்டதையாலும், மோக்ஷப்ரதத்வத்தாலும் ஈஶ்வரத்வத்தில் குறைவற்று நிற்கிறான் என்றபடி. a யத்வா மோக்ஷப்ரதத்வாத் ஈஶ்வர இதி ஶ்ருதி நிதாய வ்யாப்தஸ்யைவ ஹி ஸாதநத்வம் இத்யாஶங்க்ய வ்யதிரேக வ்யாப்திம் தர்ஶயதி (மோக்ஷப்ரதத்வமிதி) யத்ர ஈஶ்வரத்வாபாவ: தத்ர மோக்ஷப்ரதத்வாபாவ:, யதா ஜீவே; இதி வ்யதிரேக வ்யாப்திப்ரகார: b "நிலைவரம்பில பல பிறப்பாய்" இத்யேதச்ச ஶ்ருதி நிதாயாஹ (அவதரிக்கச்செய்தே இதி) c அளி-ஸைத்யம், அதிக பாகஶ்ச; "போனகம் அளிந்தது" இத்யத்ர அதிகபாகேऽபி ஹி ப்ரயோகோ த்ருஶ்யதே; தஸ்மாத் அர்த்தத்வயம் ஸமுச்சித்யாஹ (குளிர்ந்து பக்வமான இதி) d உபயபலிதமாஹ (நிர்

ஜீ-பிரித்து அருளிச்செய்தது. u ஹேத்வந்தரம் (அவதாரத்துக்கு இத்யாதி) v தெளிவை விளைக்கிறதாகையாலே, வீடாகிற தெளிவு என்றது - பரமபதம். v "நிலைமை" என்றது - நிலை என்றபடி. w தெளிவை விளைக்கும் என்னுமத்தைக் காட்டுகிறார் (அவன் இங்கே இத்யாதி) x மோகமோஹங்களைப் பண்ணும் என்னுமது - அபிநயபரம். இது த்ருஷ்டாந்தார்த்தம். z (கீழ்ச்சொன்ன இரண்டையும்) ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகத்வம், மோக்ஷப்ரதத்வம் என்ற இரண்டையும்.

a "வீடாம் தெளிதரும்" இத்யாதியோடே கூட்டித் தாத்பர்யம் (மோக்ஷ ப்ரதத்வம் இத்யாதி) ஈஶ்வரனுகையாலே மோக்ஷப்ரதனென் என்றபடி. b "பிறப்பாய் இறையோன்" என்று கூட்டித் தாத்பர்யம் (அவதரிக்கச்செய்தே இத்யாதி) பிறவாநிற்கச்செய்தே குணங்களுடைய தேஜிஷ்டதையாலும் மோக்ஷப்ரதத்வத்தாலும் ஈஶ்வரத்வத்திற்குக் குறைவற்று நிற்கும் என்றபடி. c "அளி" என்று குளிர்த்தியும், பக்வதையுமாக்கி உபயத்தையும் தந்த்ரேண

A 9-7.5. B 10-6-1.

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

3. அமைவுடை யறநெறி முழுவது முயர்வற வுயர்ந்து
அமைவுடை முதல்கெடல் ஒடிவிடை யறநில மதுவாம்
அமைவுடை யமரரும் யாவையும் யாவருந் தானும்
அமைவுடை நாரணன் மாயையை யறிபவர் யாரே.

ஆ— 3. வ்யா:—(அமைவுடை) அவிகல ஸர்வஸிரதிஶய புண்யமார்க்கஶஸித்தமாய், இதர ஸர்வபுருஷார்த்தங்களிற்காட்டில் உத்க்ருஷ்டமாய், நிரபேக்ஷமாயிருந்த ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார அவாந்தரஸம்ஹார கர்த்ருத்வங்கள் கைவந்திருக்கையாகிற இவ்வைஶ்வர்யத்தை யுடையராய், நிரபேக்ஷராயிருந்த ப்ரஹ்மருத்ராதி தேவர்களுக்கும் மற்றுமுள்ள சேதநா சேதநங்களுக்கும் ஆத்மாவாயிருக்கையாகிற நிரபேக்ஷைஶ்வர்யத்தையுடையனாயிருந்த நாராயணன் ஸஜாதீயனாய்க்கொண்டு பிறந்தருளி எளியனாயிருக்கிற இந்த ஆஶ்சர்யமான குணம் ஒருவருக்கு நிலமோ ? என்கிறார். 3.

ஈ—பக்வமான அருளோடே. d நிர்ஹேதுகமான அருளோடே. (e அகத்தனன்) f ஆஶ்ரிதர்க்கு, கழுத்திலே ஓலைகட்டி "தூதுபோ" என்னலாம்படியிருக்கும். (புறத்தனன்) அநாஶ்ரிதர்க்கு, அந்நிலைதன்னிலே கிட்டவொண்ணாதபடியிருக்கும். (அமைந்தே) இப்படி சமைந்து.

g "இறையோன் அளிவருமருளினோடகத்தனன் புறத்தனனாயமைந்து, முதலில கேடிலவா மொளிவருமுழுநலம், வீடாந்தெளிதருநிலைமையது முழுவதுமொழிவிலனாய், நிலைவரம்பில பலபிறப்பாய் எளிவருமியல்வினன்" என்று அந்வயம். 2.

அ—ஹேதுக இதி) யத்வா, "குளிர்ந்து" என்றத்தாலே பலிதம் (நிர்ஹேதுகமான என்று) அருளுக்கு பக்வதையாவது - பலபர்யவஸாயித்வம் என்று கண்டுகொள்வது. d அதவா அர்த்தாந்தரம் (நிர்ஹேதுகமென்று) அளி - க்ருபை. அத்தாலே வரும் அருள் - க்ருபையாலே வந்த க்ருபை; நிர்ஹேதுகம் என்றபடி; 1. "ஆத்மேஶ்வரம்" என்னுமாபோலே. e அகத்தனன் - அந்தரங்க:. f (ஆஶ்ரிதர்க்கு இதி) 2. "அயமஸ்மி மஹாபாஹோ" இத்யாதி.

g ஶ்ரோத்ருபுத்திஸமாதாநார்த்தம் அந்வயிக்கிறார் (இறையோனித்யாதி) ஏதத்கதார்த்த ஸம்வாதத்வேந 3. "அஜோபி ஸந்நவ்யயாத்மா பூதாநாமீஶ்வரோபி ஸந் । ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம்யாத்மமாயயா ॥" இதி ஶ்லோகோऽநுஸந்தேய:. "நிலை வரம்பில பல பிறப்பாய் முதலில கேடில முழுநலம் ஒளிவருமியல்வினன் வீடாம் தெளி தருமது நிலைமையை முழுவதும் ஒழிவிலன் இறையோன் அளிவருமருளினோடு அமைந்தே அகத்தனன் புறத்தனன்" என்று உரையந்வயம். 2.

ஜீ—அருளிச்செய்கிறார் (குளிர்ந்து இத்யாதி) d "குளிர்த்தி" என்றத்தால் பலிதம் (நிர்ஹேதுகமான என்று) அருளுக்குப் பக்வதை - பலவ்யாப்தமாகை. யத்வா, [அளிவருமருளினோடு] க்ருபையாலே வரும் க்ருபையோடு என்று அர்த்தாந்தரமாய், "நிர்ஹேதுகமான அருளோடே" என்கிறதாதல்; அளி - க்ருபை; 1. "ஆத்மேஶ்வரம்" என்னுமாபோலே. e அகத்தனன் - அந்தரங்கன். g அந்வயங்காட்டுகிறார் (இறையோனித்யாதி) 2.

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

ஒ— அவ:—மூன்றும் பாட்டில் — ஸர்வேச்வரனுன நாராயணனுடைய ச்லாக்₄யமான ஜந்மரஹஸ்யம் அதிசயிதஜ்ஞாநரான ப்₃ரஹ்மாதி₃களுக்கும் நிலமன்று என்கிறார்.

வ்யா:—(அமைவென்று தொடங்கி) இன்னபடி அநுஷ்டி₂க்க இன்ன ப₂லத்தைத் தரும் என்னும் வ்யவஸ்தை₂யுடைய த₄ர்மமார்க்க₃ம் எல்லாவற்றாலும் எல்லார்க்கும் மேற்படுவதுஞ்செய்து, 'இன்னபடி ஆக' என்றால் அப்படி உண்டாம் சமைவையுடைத்தான ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரம் அவாந்தர ஸம்ஹாரமாகிற இவை மிகவும் கைவந்திருக்கும் சமைவையுடைய ப்₃ரஹ்மாதி₃களும் மற்றுமுண்டான அசேதநங்களெல்லாமும் சேதநரெல்லாரும். (தானுமென்று தொடங்கி) இவையெல்லாம் தனக்கு விசேஷ(ண)மாகையாலே இவை தான் என்னலாம்படியான சமைவையுடைய நாராயணனுடைய. 3.

ப— 3. அவ:— அநந்தரம், அவதாராச்சர்யம் ஒருவருக்கும் அறியப்போகாது என்கிறார்.

அமைவு—சமைவை, **உடை**—உடைத்தான, **அறம்**—த₄ர்மத்தினுடைய, **நெறி**—வரலாறு, **முழுவதும்**—எல்லாவற்றிலும், **உயர்வற உயர்ந்த**—மிகவுமுயர்ந்த, **அமைவு**—சமைவை, **உடை**—உடையவான, **முதல் கெடல்**—ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்கள், **இடை ஒடிவு**—இடையொடிவான அவாந்தர ஸம்ஹாரம் இவை, **அற**—மிகவும், **நிலமதுவாம்**—நிலமான, **அமைவு**—சமைவை, **உடை**—உடையரான, **அமரரும்**—ப்₃ரஹ்மாதி₃தே₃வர்களும், **யாவையும்**—எல்லா அசேதநங்களும், **யாவரும்**—எல்லா சேதனங்களும், **தானும்**—தானேயாம்படியான, **அமைவு**—சமைவை, **உடை**—உடையனான, **நாரணன்**—நாராயணனுடைய, **மாயையை**—அவதாராச்சர்யத்தை, **யார் அறிபவர்**—யார் அறியவல்லார்? **அமைவு**—நிரப்பம். 3.

இ— அவ:—மூன்றும் பாட்டில் — இவ்வவதாரரஹஸ்யம் அதிசயிதஜ்ஞாநராயிருப்பார்க்கும் அறியவொண்ணாது என்கிறது.

வ்யா:—**(அமைவுடை அறநெறி)** ப₂லத்தோடு நியதமாயிருந்துள்ள த₄ர்ம மார்க்க₃ம். **(முழுவதுமுயர்வற உயர்ந்து)** எல்லாவற்றாலும் இவை அநுஷ்டி₂த்தாரில் இவர்களுக்கு அவ்வருகு இல்லை என்னும்படி எல்லையிலே நிற்கை. **(அமைவுடை முதல் கெடல்)** இதின் ப₂லமான ஸ்ருஷ்ட்யாதி₃கள் மிகவும் விதே₄யமாயிருக்கை. **(அமைவுடை முதல்)** ப்₃ரஹ்மா ஜக₃த்ஸ்ருஷ்டி பண்ணினால் "ஸர்வேச்வரனோ!" என்று சங்கிக்க வேண்டும்படியிருக்கை. **(கெடல்)** ஸம்ஹாரம். **(ஒடிவிடை)** அவாந்தரஸம்ஹாரம். **(அற நிலமதுவாம் அமைவுடை)**. மிகவும் கைவந்திருக்கும் சமைவையுடைய. **(அமரரும்)** ப்₃ரஹ்மாதி₃களும். **(யாவையும்)** அசேதநங்களும். **(யாவரும்)** சேதநரும். **(தானும் அமைவுடை நாரணன்)** தான் என்கிற சொல்லுக்

இ — குள்ளே ப்ரகாரமாய் அந்வயிக்கையாலே நாரணனென்னும் திருநாமத்தையுடையவன். (மாயையையறிபவர் யாரே) ஸகல சேதநாசேதநங்களையும் தனக்கு ப்ரகாரமாகவுடைய தான் தன்னுடைய விபூதியிலே ஒரு ப்ரகாரத்துக்குத் தான் ப்ரகாரமாய் அவர்களுக்கு நியாமகனாய் நிற்கிற ஆஶ்சர்யம் ஒருவர்க்கும் நிலமோ? 1. "पिता पुत्रेण पितृमान् योनियोनौ नावेदविन्मनुते तं बृहन्तम्" (பிதா புத்ரேண பித்ருமாந் யோநியோநௌ நாவேதவிந்மநுதே தம் ப்ருஹந்தம்) இத்யாதி. நித்யஸூரிகள் அநுபவத்திலே அந்யபரராகையாலே அறியமாட்டார்கள்; ப்ரஹ்மாதிகள் துர்மாநத்தாலே அறியமாட்டார்கள்; ஸம்ஸாரிகள் விஷயப்ரவணராய் அறியார்கள்; இவர்போல்வார் "எத்திறம்" என்று மோஹித்துக் கிடப்பர்கள். 3.

ஈ — அவ:—மூன்றும் பாட்டு — a எளியன் என்றார்; எளிமையை ஸப்ரகாரமாக அருளிச்செய்தார்; இவனுடைய b அவதார ரஹஸ்யம் ஒருவர்க்கும் நிலமல்ல கிடீர்! என்கிறார் இதில்.

வ்யா:—(c அமைவுடையறநெறி இத்யாதி) d ஒரு தர்மத்தை அநுஷ்டியா நிற்கச்செய்தே, d_1 இப்போதே பலம் பெருதொழியிலும் ஒழியும்; இடையிலே சில விக்நங்கள் வரிலும் வரும்; அங்ஙனன்றியே, சக்ரவர்த்தி, நாலாஹுதி பண்ணி நாலு

அ — மூன்றும் பாட்டு. (அமைவுடை இத்யாதி) a கீழ் இரண்டு பாட்டாலும் சொன்ன ப்ரமேயத்தை அநுபாஷித்துக்கொண்டு, "மாயையை அறிபவர் யாரே" என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்துக் கொண்டு இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார் (எளியன் என்றார் இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே) b "மாயை" என்றத்தைப்பற்ற (அவதார ரஹஸ்யம் என்றது)

c அமைவு — அவிலம்ப்ய பலப்ரதத்வம். d,e "அமைவுடை" என்ற பதத்துக்கு வாஸனை அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு தர்மத்தை அநுஷ்டியாநிற்கச்செய்தே என்று தொடங்கி, தர்மமார்க்கம் எல்லாவற்றாலும் என்னுமளவாக) d_1 (இப்போதே பலம் பெருதொழியிலும் ஒழியும்) என்றது — கர்மகர்த்ருஸாதநவைகல்யங்களாலே அநுஷ்டித்தபோதே பலம் கிடையாதே போகிலும் போம் என்றபடி; கர்மவைகுண்யமாவது — ஜந்மாந்தரத்திற்செய்த பாபம். கர்த்ருவைகுண்யமாவது - இத்தை அநுஷ்டிக்கிற அதிகாரி, த்ரிபுருஷவிச்சித்தியாலே கர்மாநுஷ்டாநத்துக்கு யோக்யனன்றிக்கேயிருக்கை. 2. "யஸ்ய வேதஶ்ச வேதீ ச விச்சித்யேதே த்ரிபூருஷம் | ஸவை துர்ப்ராஹ்மணோ ஜ்ஞேய: ஸர்வ கர்ம பஹிஷ்க்ருத: ||" என்னக்கடவதிறே. ஸாதநவைகுண்யமாவது - தான் அநுஷ்டிக்கிற கர்மங்களினுடைய அநுஷ்டான ப்ரகாரத்தை விதிக்கிற

ஜீ — மூன்றும் பாட்டு. (அமைவுடை இத்யாதி) a கீழ் இரண்டு பாட்டாலும் சொன்ன ப்ரமேயத்தை அநுவதித்துக்கொண்டு இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதி (எளியன் இத்யாதி) b "மாயையை" என்றத்தைப்பற்ற (அவதார ரஹஸ்யம்) என்றது.

c அமைவு-சமைவாய், அவிளம்ப்ய பலப்ரதமான என்றபடி. d "அமைவுடை" என்றதுக்கு பாவம் (ஒரு தர்மத்தை இத்யாதி) d_1 (இப்போதே பலம் பெருதொழியிலும் ஒழியும்) கர்மகர்த்ருஸாதநவைகுண்யங்களாலே அநுஷ்டித்தபோதே பலம் லபியாதே போகிலும் போம். கர்மவைகுண்யமாவது - ஜந்மாந்தரக்ருத பாபம். கர்த்ருவைகுண்யமாவது — கர்மாநுஷ்டாதா —

ஸ்ரீ—ரத்நத்தை எடுத்துக்கொண்டாப்போலே பலத்தோடே ஸந்திப்பிக்கக்கடவ e தர்ம மார்க்கும் எல்லாவற்றுலும், fA "உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்" என்று ஸர்வேஶ்வரன் குணங்களால் உயர்ந்திருக்குமாபோலே, "இதுக்கு இவனுக்கு அவ்வருகு ஒருவருமில்லை" என்னும்படி சமைந்திருக்கை.

(g அமைவுடை முதல் இத்யாதி) ப்ரஹ்மா ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணினுல் "ஸர்வேஶ்வரனே!" என்று ஶங்கிக்கவேண்டும்படியிருக்கை. இப்படி சமைவையுடைத்தான ஸ்ருஷ்டி என்ன, அப்படியிருந்துள்ள ஸம்ஹாரம் என்ன, இடையொடிவு என்ன, இடை - இடையிலே - நடுவே, ஒடிவு - ஸம்ஹாரம்; h அவாந்தர ஸம்ஹாரம் என்றபடி; இவை (i அறநிலமதுவாம்) இவை தங்களுக்கு நிலையிட்டுக்கொடுத்த ஸர்வேஶ்வரனையும் j மறுத்துக் கேள்விகொள்ள வேண்டாதபடி i மிகவும் விதேயமாம்படி சமைந்த ப்ரஹ்மாதிகளும். (யாவையும்) அசேதநங்களும் (யாவரும்) சேதநரும்.

அ—ஶாஸ்த்ரக்ரமத்திலே அநுஷ்டியாதிருக்கை. e "முழுவதும்"—தர்மத்தை-யஜ்ஞம் என்றும், தாநம் என்றும், தபஸ் என்றும் மூன்று ராஶியாகப்பிரித்து, அவற்றில் வைத்துக்கொண்டு யஜ்ஞம் - ஜ்யோதிஷ்டோமம், அஶ்வமேதம், அதிராத்ரம் என்று இப்படி அநேகவிதமாயிருக்கும்; தாநமும் - கோதாநம், பூதாநம் என்று அநேகவிதமாயிருக்கும்; தபஸ்ஸு க்ருச்ச்ரசாந்த்ராயணாதி ரூபேண பஹுவிதமாயிருக்கும்; இத்தை (தர்மமார்க்கும் எல்லாவற்றுலும்) என்கிறுர். 1. "யுககோடி ஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்ய பத்மபூ:। புநஸ்த்ரைலோக்ய தாத்ருத்வம் ப்ராப்தவாநிதி ஶுஶ்ரும ॥" 2. "மஹாதேவஸ் ஸர்வமேதே மஹாத்மா ஹுத்வாத்மாநம் தேவதேவோ பபூவ" ஆத்மா - ஸ்வாத்மா - ஸ்வஸ்யாத்மா; பரமாத்மேதி யாவத் இத்யாதிகள் விவக்ஷிதங்கள். "முழுவதும்" - முழுவதினுலும். f "உயர்வற உயர்ந்து" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (உயர்வற இத்யாதி)

g "அமைவுடை" என்கிற இது - முதலிலும், கெடலிலும் விஶேஷணமாகிறது. அஸ்மிந் த்விதீயபாதே அமைவு - ஸுகடிதத்வம். முதல் இத்யநேந - மஹாப்ரளயாநந்தரகாலீந வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டிர் நித்யஸ்ருஷ்டிஶ் சோச்யதே. கெடல் இத்யநேந ச - மஹாப்ரளயே ருத்ரேண க்ரியமாண ப்ரஹ்மாண்டஸம்ஹாரோ நித்யஸம்ஹாரஶ் சோச்யதே. h (அவாந்தர ஸம்ஹாரம் இதி) அவாந்தரஸ்ருஷ்டேரபி உபலக்ஷணமிதம். i "அறநிலமதுவாம்" i மிகவும் விதேயமாம் என்றபடி.

ஜீ—யோக்யதை. ஸாதநவைகுண்யமாவது - ஶாஸ்த்ரோக்த க்ரமாநநுஷ்டாநம். e (தர்ம மார்க்கும் எல்லாவற்றுலும்) என்றது - தர்மம் யஜ்ஞ தாந தபோரூபேண மூன்று ராஶியாயிருக்கையைப்பற்ற. "முழுவதும்" - முழுவதினுலும், f "உயர்வறவுயர்ந்து" என்றதுக்கு பாவம் (உயர்வற இத்யாதி)

g "அமைவுடை" என்கிற இது - முதலிலும், கெடலிலும் விஶேஷணமாகிறது. இங்கு அமைவு - ஸுகடிதத்வம். முதலென்று - மஹாப்ரளயாநந்தர காலீந ஸ்ருஷ்டியும், நித்யஸ்ருஷ்டியும் சொல்லுகிறது. கெடல் என்று மஹாஸம்ஹாரமும், நித்யஸம்ஹாரமும் சொல்லுகிறது. h அவாந்தர ஸம்ஹாரம் என்ற இது - அவாந்தர ஸ்ருஷ்டிக்கும் உபலக்ஷணம். i அறநிலமதுவாம் - i மிகவும் விதேயமாம். j மறுத்து – புந:. மூன்றும் பாதத்தில் அமைவுக்கு - ஜ்ஞாநஶக்தி

A 1-1-1.

ஈ— (k தானும் k_2 அமைவுடை நாரணன்) l சேதநாசேதநங்களெல்லாம் தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளே ப்ரகாரமாய் அந்வயிக்கும்படியான சமைவையுடையனுகை யாலே நாராயணன் என்னும் திருநாமத்தையுடையவனுடைய. (மாயையை அறிபவர் யாரே) இவனுடைய அவதார ரஹஸ்யம் ஒருவர்க்கும் அறிய நிலமல்ல என்கிறுர். m ப்ரகாரியான தான் — ப்ரகாரமான வஸ்துவிலே ஒன்று, "என் மகன்" என்று அபிமாநிக்கும்படி வந்து பிறந்த இவ்வாஶ்சர்யம் ஒருவர்க்கும் நிலமல்ல என்கிறுர். (தானும் அமைவுடை நாரணன்) n ஒருவன் ஒருவனை "உனக்கு ஜீவநம் என்ன வேணும்" என்றால், தன் புத்ராதிகளையும் கூட்டிக்கொண்டு "எனக்குக் கலநெல்லு வேணும்" என்றுநின்றுனிறே; o அப்படியே இவை அடங்கலும் தன் அஹம்ஶப்தத்துக் குள்ளே அடங்கி, தான் இவற்றுக்கு p அபிமாநியாயிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது.

(q அறிபவர் யாரே) q_2 நித்யஸூரிகள் பரத்வாநுபவம் பண்ணுகையாலே அறி யார்கள்; ஸம்ஸாரிகள் நாஸ்திகராகையாலே அறியார்கள்; ப்ரஹ்மாதிகள் தந்தாம்

அ—j மறுத்து-புந:. த்ருதீயபாதே அமைவு-ஜ்ஞாநவிபாகஶ் ஶக்தி விபாகஶ்ச. k_2 அஸ்மிந் சதுர்த்தபாதே அமைவு - 1. "பஹு ஸ்யாம்" இத்யாத்யுச்யமாந ஸ்வவிபாகரூப க்ருதி:.

l நாராயண ஶப்தத்தில் பஹுவ்ரீஹி ஸித்தமான ப்ரகார ப்ரகாரிபைக்யத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறுர் (சேதநாசேதநங்களெல்லாம் இத்யாதி) k, k_2 (தானுமமைவு) தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படியான ப்ரகாரித்வம். m அவதாரரஹஸ்யமாவதென்னென்ன (ப்ரகாரி யான தான் இத்யாதி) n, o "தானும் அமைவுடை" என்றதுக்கு - நாராயண ஶப்தத்தில் பஹு வ்ரீஹி ஸமாஸத்தை உபஜீவித்து ஒரு யோஜனை அருளிச்செய்த அநந்தரம், தத்புருஷ ஸமா ஸார்த்தத்தையும் உபஜீவித்து "இவற்றுக்கு அபிமாநியாயிருக்கும்" என்று யோஜநாந்தரம் அருளிச்செய்கிறுர் (ஒருவன் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே) p அபிமாநியாய்-நிர்வாஹகத்வேந அபிமாநியாய். ப்ரகாரவாசி ஶப்தமும் ப்ரகாரிபர்யந்தமானாலும், ப்ரகாரிவாசியான அஹம் ஶப்தம் ப்ரகாரபரமாம்படி எங்ஙனேயென்ன; நிர்வாஹ்ய நிர்வாஹகபாவ நிபந்தநமாக லோகந்யாயத்தாலே கூடும் என்கிறுர்.

q, q_2 "யாரே அறிபவர்" என்றதுக்கு – நித்யஸூரிகளோடு ப்ரஹ்மாதிகளோடு ஆழ்வார் களோடு ஈஶ்வரனோடு வாசியற ஒருவரும் அறியமாட்டார்கள் என்று விவக்ஷித்து, இவர்கள் அறியாத ப்ரகாரத்தை ஸஹேதுகமாக அருளிச்செய்கிறுர் (நித்யஸூரிகள் என்று தொடங்கி

ஜீ— விபாகம் அர்த்தம். k_2 நாலாம் பாதத்தில் அமைவுக்கு 1. "பஹு ஸ்யாம்" என்கிற ஸ்வவிபாகரூப க்ருதி அர்த்தம்.

l பஹுவ்ரீஹி ஸித்தமான அர்த்தம் (சேதநாசேதநங்கள் இத்யாதி) m நிலமல்லாமை எப்படி என்ன 2. "பிதா புத்ரேண" இத்யாதி ஶ்ருதியை ஹ்ருதீகரித்துக் கொண்டு பாவம் (ப்ரகாரியான இத்யாதி) [யோநியோநௌ] யோநௌ யோநௌ. n தத்புருஷ ஸித்தமான அர்த்தம் (ஒருவன் ஒருவனை இத்யாதி)

q, q_2 "யாரே அறிபவர்" என்றதுக்கு நித்யஸூரிகளோடு ப்ரஹ்மாதிகளோடு ஆழ்வார் களோடு ஈஶ்வரனோடு வாசியற ஒருவரும் அறியமாட்டார்கள் என்று விவக்ஷித்து, இவர்கள் அறி யாத ப்ரகாரத்தை ஸஹேதுகமாக அருளிச்செய்கிறுர் (நித்யஸூரிகள் இத்யாதி) "அறிபவர்

4. யாருமோர் நிலைமைய னெனவறி வரியவெம் பெருமான்
யாருமோர் நிலைமைய னெனவறி வெளியவெம் பெருமான்
பேருமோ ராயிரம் பிறபல வுடையவெம் பெருமான்
பேருமோ ருருவமு முளதில்லை யிலதில்லை பிணக்கே.

ஆ— 4. அவ:—(யாருமோர்) ப்ரதிகூலர்க்கு அறிய அரியனுமிடத்தில், அவர்கள் எத்தனை யேனும் உத்க்ருஷ்டரேயாகிலும், அவர்களுக்கு "இன்ன ஸ்வபாவத்தையுடையன்" என்று அறிய அரியன். அநுகூலர்க்கு அறிய எளியனுமிடத்தில், அவர்கள் எத்தனையேனும் தண்ணியரேயாகிலும், "இன்ன ஸ்வபாவத்தையுடையன்" என்று அறிய எளியன். "இன்ன ஸ்வபாவத்தையுடையன்" என்று அறிய எளியனாவது என்னென்னில்; அஸங்க்யேய கல்யாணகுணவிசிஷ்டனாய், மற்றும் ஆச்ரித பரித்ராணார்த்தமாக அஸங்க்யேய திவ்ய ரூபவிசிஷ்டன் என்று அறிய எளியனும். இப்படி ஓர் பேரும் ஓர் உருவமும் தங்களுக்குத் தோற்றாமையாலே ப்ரதிகூலர் "இல்லை" என்ன; அநுகூலர்க்குத் தோற்றுகையாலே அவை அவர் "உண்டு" என்ன, இப்படி விப்ரதிபந்நங்களாயிருக்கும் என்கிறார். 4.

ஒ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — இப்படியிருக்கிற திவ்யாவதாரங்கள் ஒருவர்க்கும் நிலமன்றோ என்னில்; இதெல்லாம் ஆச்ரிதர்க்கு அத்யந்த ஸுலபமாய், அநாச்ரிதர்க்கு அத்யந்த துர்லபமாயிருக்கும் என்கிறார்.

வ்யா:— (யாருமென்று தொடங்கி) எத்தனையேனும் அறிவுடையாரேயாகிலும், அநாச்ரிதரால் ஒரு ஸ்தூலாகாரமும் அறியவரியனாய், ஒன்றும் அறிவிலராகிலும், ஆச்ரிதர்க்கு இப்படிப்பட்டானென்று பரிச்சேதிக்கலாம்படி இருக்கும் ஸ்வபாவனாய்,

---

ஈ—அறிவாலே அறியவிருக்கிறவர்களாகையாலே அறியார்கள்; மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்றவர்கள் மோஹித்துக் கிடப்பர்கள்; ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனை தானும் 1. "जन्म कर्म च मे r दिव्यम्" (ஜந்ம கர்ம ச மே r திவ்யம்) என்னுமாகையாலே ஒருவர்க்கும் நிலமல்ல என்கிறார். 3.

அ—மேல் அஞ்சு வாக்யத்தாலே) q "அறிபவர் யார்" இதி ஸ்வரேண-ந கச்சிதபீத்யர்த்த: பலித:. r (திவ்யமென்னும்) "விலக்ஷணம்" என்று சொல்லுமித்தனை போக்கி, இன்னபடி என்று சொல்லமாட்டான்.

"அமைவுடை அறநெறி முழுவதும் உயர்வற உயர்ந்தமை உடை முதல் கெடல் இடை ஒடிவு அற நிலமதுவாம் அமைவுடை அமரரும் யாவையும் யாவரும் தானும் அமைவுடை நாரணன் மாயையை யாரறிபவர்" என்று உரையினுடைய அந்வயம். 3.

ஜீ—யார்" என்ற ஸ்வரத்தாலே-ஒருவரும் அறியார்கள் என்றபடி. r (திவ்யமென்னும் "விலக்ஷணம்" என்று சொல்லுமித்தனை போக்கி, இன்னபடி என்று சொல்லமாட்டான் என்றபடி. க்ரமேணாந்வய:. 3.

ஓ—தன் குணசேஷ்டிதாதிகளுக்கு வாசகமான அநேக திருநாமங்களையும் மற்றும் அநேக விக்ரஹங்களையும் உடையான். (பேருமென்று தொடங்கி) இப்பேர்களிலே ஒரு பேரும் ஒரு வடிவும் மாத்ரங்கூட அநாஶ்ரிதர் இல்லை என்றிருப்பர்; ஆஶ்ரிதர் இவை எல்லாம் உண்டு என்றிருப்பர்; இப்படி நித்யவிப்ரதிபந்நமாயிருக்கும். பலகாலும் "எம்பெருமான்" என்று - ஆஶ்ரிதர்க்கு எளியனும், அநாஶ்ரிதர்க்கு அரியனுனபடியை அநுஸந்தித்திருக்கிறபடி. 4.

ப— 4. அவ:— அநந்தரம், அவதார க்ருதமான அஸங்க்யேய ரூப நாமங்களை யுடையவனை ப்ரதிகூலர் அறியமாட்டாதே, அநுகூலர் அறியவல்லராய், நித்ய விவாதமாய் நடக்கும் என்கிறுர்.

பேரும்—விக்ரஹவாசகமான திருநாமங்களும், **பிற**—அந்த நாமவாச்யங்க ளான மற்ற விக்ரஹங்களும், **பல ஆயிரம்**—அநேகமாயிரம், **உடைய**—உடைய னுய்க்கொண்டு தோற்றி, **எம்பெருமான்**—எனக்கு நாதனுனவனுய், **யாரும்**—எத்தனையேனும் ஜ்ஞாநாதிகளால் அதிகராகிலும் அநாஶ்ரிதரால், **ஓர் நிலைமை யன்**—ஒருபடியையுடையன், **என**—என்று, **அறிவரிய**—அறிய அரியனும்படியைக் காட்டி, **எம்பெருமான்**—என்னை அடிமைகொண்ட நாதனுய், **யாரும்**—எத்தனை யேனும் அறிவிலிகளாகிலும் ஆஶ்ரிதர்க்கு, **ஓர் நிலைமையன்**—வ்யவஸ்திதஸ்வ பாவன், **என**—என்று, **அறிவெளிய**—அறிய எளியனும்படியைக்காட்டி, **எம் பெருமான்**—என்னை அடிமைகொண்ட நாதனுனவனுக்கு, **ஓர் பேரும்**—ஒரு பேரும், **ஓர் உருவமும்**—ஒரு ரூபமும், **உளதில்லை**—உண்டாயிருப்பதில்லையென்று ப்ரதிகூலர்க் கும், **இலதில்லை**—ஒரு பேரும் ஒரு ரூபமும் இல்லையாயிருப்பதில்லை என்று அநு கூலர்க்கும், **பிணக்கு**—நித்ய பிணக்காயிருக்கும்.

இங்கு பலவிடத்திலும் "எம்பெருமான்" என்றது-அந்த அந்த உபகாரங் களாலுண்டான உகப்பாலே. 4.

இ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — இப்படியிருக்கிற அவதார ஸௌலப்யம் ஒரு வர்க்கும் நிலமன்றே என்னில்; ஆஶ்ரிதர்க்கு அத்யந்த ஸுலபமாய், அநாஶ்ரிதர்க்கு அத்யந்த துர்லபமாயிருக்கும் என்கிறுர்.

வ்யா:— (**யாருமோர் நிலைமையனென அறிவரிய**) அநாஶ்ரிதர் எத்தனையேனும் அதிஶயித ஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகளேயாகிலும், ஒரு ஸ்தூலாகாரமும் அறிய அரியனுயிருக்கும்; தன்னை உட்புக்கு அறியமாட்டிற்றிலர்களேயாகிலும் ஆபாத ப்ர தீதியாயும் அறியப்போகாதபடியிருக்கும். A"நேரே கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண் கிலான் கண்ணனடிக்கமலந்தன்னை அயன்" என்னக் கடவதிறே. (**எம்பெருமான்**) உகவாதார் கண்படாதபடி இருக்கிற இடம் தன்பேருக உகக்கிறுர். (**யாருமோர்**

A முதல் திருவ 56.

இ—இத்யாதி) அறிவிற்குறைந்த இடைச்சிகள், குரங்குகளேயாகிலும் ஆஶ்ரிதர்க்கு இப்படிப்பட்டானென்று பரிச்சேதிக்கலாம்படி இருக்கும். (எம்பெருமான்) ஆஶ்ரிதர்க்குக் கைபுகுந்திருக்கிற இடமும் தம்பேருக உகக்கிருர். 1. **"நமோ நமோ வாங்மந ஸாதிபூமயே"** (நமோ நமோ வாங்மநஸாதிபூமயே) இத்யாதி. (பேருமோராயிரம்) ஆஶ்ரிதர்க்கு அநுபாவ்யமான குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான அநேகம் திருநாமங்களையுடையவன். (பிற பலவுடைய) இத்திருநாமங்களைச்சொல்லிக் கூப்பிட்டரார்க்குக் காட்டும் வடிவைச் சொல்லுகிறது. "பிற" என்ன - வடிவைக் காட்டுமோ? என்னில், நாமத்தைச் சொன்ன அநந்தரம் "பிற" என்ருல் ரூபத்தைக் காட்டுமிறே. 2. **"நாமரூபே வ்யாகரவாணி"** (நாமரூபே வ்யாகரவாணி). (பேருமோர் உருவமும் உளதில்லை) இவற்றிலே ஒரு பேரும் ஓர் உருவமும் அநாஶ்ரிதர்க்கு ப்ரகாஶியாமையாலே இல்லையென்றிருப்பர்கள். (இலதில்லை) ஆஶ்ரிதர்க்கு இவையெல்லாம் ப்ரகாஶித்திருக்கையாலே உண்டென்றிருப்பர்கள். (பிணக்கே) இப்படி நித்யவிப்ரதிபந்நமாய்ச் செல்லாநிற்கும். 4.

ஈ—அவ:— நாலாம் பாட்டு. a இப்படியிருக்கிற a_2 அவதார ஸௌலப்யம் ஒருவர்க்கும் b அறிய நிலமன்றோ? என்னில், b_2 ஆஶ்ரிதர்க்கு c அத்யந்த ஸுலபனாய் c_2 அநாஶ்ரிதர்க்கு அத்யந்த துர்லபனாயிருக்கும் என்கிருர்.

வ்யா:— (d யாரும்) எத்தனையேனும் அதிஶயிதஜ்ஞாநராயிருக்குமவர்களேயாகிலும், ஸ்வயத்நத்தாலே e காணுமன்று "f இன்னபடிப்பட்டிருப்பதொரு f_2 ஸ்வபாவத்தை

அ—நாலசம் பாட்டு. (யாருமோர் இத்யாதி) இந்தப் பாட்டுக்கு ஸம்வாதமும் 3. "யஶ்ச ராமம் ந பஶ்யேத்து யஞ்ச ராமோ ந பஶ்யதி। நிந்திதஸ் ஸ ஸவேல்லோகே ஸ்வாத்மாப்யேநம் விகர்ஹதே॥" என்றது.. "ய:" என்கையாலே ஜ்ஞாதாதிகளையும், "யம்" என்கையாலே ஜ்ஞாதஹீநனையும் சொல்லுகிறது. a, a_2, b (இப்படியிருக்கிற இத்யாதி) கீழ் "மாயை"(3)என்று-அவதார ரஹஸ்யத்தையிறே சொல்லிற்று. அதாகிறது — 4. "அஜோऽபி-ஸம்பவாமி" என்கையாலே பலித்த ஸௌலப்யம். கீழ் "மாயையை அறிபவர் யாரே" (3) என்று - அந்த ஸௌலப்யத்தை ஒருவராலும் பரிச்சேதித்து அறியப்போகாது என்றிறே சொல்லிநின்றது. பரிச்சேதித்து அறியப்போகாதென்றுதான் ஒருவராலும் அறியப்போகாதோ? சிலரால் அறியப் போமோ? என்றபடி. b (அறிய நிலமன்றோ என்னில்) அறிய நிலமன்று என்றறியவும் நிலமன்றோ? என்றபடி. c (அத்யந்தஸுலபனாய்) அறிய நிலமன்று என்றறிகைக்கு ஸுலபனாய்.

d முந்தின யச்சப்தமும் - உத்கர்ஷபரம். அவதாரிகையிலே "அநாஶ்ரிதர்க்கு" (c_2) என்கையாலும், மேலே "அநாஶ்ரிதர்க்கு அரியனை" (ஏ) என்கையாலும், "யாருமோர்" இத்யாதிக்கு-

---

ஜீ—நாலாம் பாட்டு. (யாருமோர் இத்யாதி) a_2 கீழ் "மாயை" (3) என்ற அவதாரரஹஸ்யமாவது - அவதார ஸௌலப்யம். d முந்தின யச்சப்தமும் - உத்கர்ஷபரம். g பிந்தின யச்சப்தமும் - நிகர்ஷபரம். b_2, c_2 அவதாரிகையிற் சொன்ன ஆஶ்ரிதாऽநாஶ்ரிதராகிருர் — ஸ்வயத்நபரரும் நிவ்ருத்திபரருமென்னுதல். யத்வா, அர்த்தத்வயமாதல். f_2 நிலைமை - ஸ்வபாவம்.

ஈ-யுடையவன்''என்று அறிய ஒண்ணுத என் ஸ்வாமியானவன். (g யாரும்) இந்த யச்சப்3த3ம் தாழ்ச்சிக்கு எல்லேயிலே நிற்கிறது. h ஜந்மவ்ருத்தஜ்ஞாநங்களால் ஓர் அளவில்லேயே யாகிலும் தானே காட்டக்காணுமவர்களுக்குத் தன் படிகளெல்லாம் அறியலாயிருக்கும். எங்கே கண்டோமென்னில், ஒரு i குரங்கு, j வேடச்சி, k இடைச்சி இவர்களுக்கு l எளியஞ யிருக்கக்கண்டோமிறே. (m எம்பெருமான்) n ஆஶ்ரிதர்க்கு எளியனும் o அநாஶ்ரிதர்க்கு அரியனுன என் நாயன் நிலே இருந்தபடியென்! என்று எழுதிக்கொடுக்கிருர், p 1. "नमो नमो वाङ्मनसातिभूमये नमो नमो वाङ्मनसैकभूमये" (நமோ நமோ வாங்மநஸாதிபூ4மயே நமோ நமோ வாங்மநஸைகபூ4மயே) q என்ருப்போலே.

அ—ஸ்வயத்நபரரையொழிய. 2. ''ந நமேயம்'' என்கிற ராவணுதி3களேப்போலே இருக்கிற அநாஶ்ரிதர்க்கு ''இன்னபடிப்பட்டிருக்கும்'' என்று அறியவொண்ணுதபடி இருக்கும் என்று ஓர் அர்த்த2ங்கூட்டி நிர்வஹிக்கக் கடவது. அத2வா, அவனேயே உபாயமாக ஆஶ்ரயியாதே ஸ்வயத்நத்தாலே காணுமவர்களேயும் அநாஶ்ரிதர் என்று சொல்லலாமாகையாலே ஏகார்த்த2 மாகவுமாம். ''ஓர் நிலேமை''-அறிய நிலமன்றிக்கேயிருக்கை. e (காணுமன்று) என்றது-பராவர தத்வங்களே அறியவேணுமென்று நினேத்தால் என்றபடி. f (இன்னபடிப்பட்டிருப்பதொரு ஸ்வபா4வத்தை) என்றது-முன்னே சொன்ன து3ர்ஜ்ஞேயதையை. g ''யாரும்'' என்றது-யார்க்கும் என்றபடி. நிலேமை - ஸ்வபா4வம்.

h ஶப்3த3ார்த்த2ம் (ஜந்மவ்ருத்த இத்யாதி3) தன் படிகளெல்லாம் அபரிச்சி2ந்நதயா து3ர்ஜ்ஞேயங்கள் என்று அறியலாயிருக்கும் என்றபடி. i குரங்கு-ஸுக்3ரீவ:. j வேடச்சி-ஶப3ரீ. k இடைச்சி-யஶோத3ா சிந்தயந்தீ வா. A ''வையமேழுங்கண்டாள் பிள்ளே வாயுள்'' என்று இப்படிப்பட்ட அபதா3நங்களேக் காண்கையாலே து3ர்ஜ்ஞேயமென்றறியுமிறே யஶோதைப் பிராட்டி. l எளியனுயிருக்கையாவது-து3ர்விஜ்ஞேயன் என்றறிகைக்கு எளியனுயிருக்கை. m (எம்பெருமான்) என்று பத3த்3வயோபாத3ாநம். n ஆஶ்ரிதராகிருர்-அவனே காட்டக் காணுமவர்கள். o அநாஶ்ரிதா: - பூர்வோக்தாதிஶயிதஜ்ஞாநா:. தேஷாம் அநாஶ்ரிதத்வம் - ஸ்வயத்நபரத்வாத். B ''கார்செறிந்த கண்டத்தான் எண்கண்ணுன் காணுன்'' C ''நேரே கடிக்கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான்'' D ''நீருடி தான் காணமாட்டாத'' E ''கட்கரிய பிரமன் சிவனிந்திரனென்றிவர்க்கும் கட்கரிய கண்ணனே'' 3. ''யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்4ய:'' இத்யாதி3 அநுஸந்தே4யம். p இப்படி ஆஶ்ரிதர்க்கு எளியனுய், அநாஶ்ரிதர்க்கு அரியனுமிருக்கிற இருப்பிலே ஈடுபட்டு எழுதிக்கொடுத்த பேருண்டோவென்ன (நமோ நமோ என்று தொடங்கி) q (என்ருப்போலே) ''இருக்கிறது'' என்று கூட்டிக்கொள்வது.

ஜீ— g யாரும் - யசர்க்கும். h ஶப்3த3ார்த்த2ம் (ஜந்மவ்ருத்தேத்யாதி3) i குரங்கு - ஸுக்3ரீவ மஹாராஜர். j வேடச்சி-ஶப3ரி. k இடைச்சி-யஶோதை3யாதல், சிந்தயந்தியாதல். (m எம்பெருமான்) என்று பத3த்3வயோபாத3ாநம். p அப்படி ஆஶ்ரிதர்க்கு எளியனுய், அநாஶ்ரிதர்க்கு அரியனு யிருக்கிற இருப்பிலே ஈடுபட்டு எழுதிக்கொடுத்த பேருண்டோ என்ன (நமோ நம இத்யாதி3) q (பூ4மயே என்ருப்போலே) ''இருக்கிறது'' என்று கூட்டிக்கொள்வது.

ப்ர—p1. (स्तो. ४) "नमो नमो वाङ्मनसातिभूमये" इत्यादि.

A பெரியாழ்திரு 1-1-6. B நான்-திருவ 73. C முதல் திருவ 56. D நான்-திருவ 27. E 7-7-11.

ஈ— (பேருமோர் r ஆயிரம்) அநுபவிதாக்களுக்கு இழிந்த இடமெல்லாம் துறையாம் படி அநேகம் திருநாமங்களை உடையனாயிருக்கை. r_2 குணத்துக்கு வாசகமாயும் s ஸ்வரூபத்துக்கு வாசகமாயும் வருமவற்றுக்கு ஓர் எல்லையில்லையிறே. t 1. "देवो नाम सहस्रवान्" (தேவோ நாமஸஹஸ்ரவாந்) என்கிறபடியே. (u பிற பலவுடைய) அந்த v நாமத்வாரா காணும் அநேகம் திருமேனிகளை உடையனாயிருக்கை. w "பிற" என்ன- திருமேனியைக் காட்டுமோவென்னில், x 2. "नामरूपञ्च भूतानाम्" (நாமரூபஞ்ச பூதாநாம்) x_2 3. "नामरूपे व्याकरवाणि" (நாமரூபே வ்யாகரவாணி) என்று நாமத்தோடே சேர ரூபத்தை

அ— r_2 4. "ஶதம் ஸஹஸ்ரமயுதம் ஸர்வமாநந்த்ய வாசகம்" இத்யபிப்ராயேணாஹ (குணத்துக்கு வாசகமாயும் இதி) t ஏதந்நியாமகம் 1. "ஸஹஸ்ராஸ்யஸ் ஸஹஸ்ராக்ஷஸ் ஸஹஸ்ர சரண:" என்றது; • "ஸஹஸ்ராக்ஷ:" என்றது - த்விஸஹஸ்ரத்துக்கு உபலக்ஷணமாயிற்றிறே; தத்வத் என்றபடி. s ஸ்வரூபமாவது - ஸ்வாஸாதாரண விக்ரஹங்கள்.

u (பிற) மற்றவை; திருநாமங்களுக்கு அந்யமாயிருக்கிற திருமேனி என்றபடி. v (நாமத்வாரா காணுமென்று) நாமத்வாரா காணப்படுகிற, அதாவது - அறியப்படுகிற என்றபடி. w "பேரும்" என்ற அநந்தரம் "பிற" என்கிற இது ரூபவாசி என்னுமதுக்கு நியாமகம் (பிற என்ன இத்யாதி) x தேவாதீநாம் பூதாநாம் நாமதேயம் ரூபஞ்ச, க்ருத்யாநாம்

ஜீ— r ஆயிரமென்று-ஆநந்த்யத்தைச் சொல்லுகிறது. 4. "ஶதம் ஸஹஸ்ரமயுதம் ஸர்வமாநந்த்ய வாசகம்" என்னக்கடவதிறே. r_2 உபபாதநம் (குணத்துக்கு இத்யாதி) t 1. "ஸஹஸ்ராஸ்யஸ் ஸஹஸ்ராக்ஷஸ் ஸஹஸ்ரசரணோ விபு:। ஸஹஸ்ரபாஹுஸ் ஸர்வஜ்ஞோ தேவோ நாம ஸஹஸ்ரவாந் ॥" இதி மஹாபாரதே பீஷ்ம:. s (ஸ்வரூபத்துக்கு) ஸ்வாஸாதாரண விக்ரஹங்களுக்கு.

u (பிற) மற்றவை; திருநாமங்களுக்கு அந்யமாயிருக்கிற திருமேனிகள் என்றபடி. v (நாமத்வாரா காணும்) நாமத்வாரா அறியப்படுகிற. w "பேரும்" என்ற அநந்தரம் "பிற" என்கிற இது ரூபவாசி என்னுமதுக்கு நியாமகம் (பிற என்ன இத்யாதி) x 2. "நாமரூபஞ்ச பூதாநாம் க்ருத்யாநாஞ்ச ப்ரபஞ்சநம்। வேதஶப்தேப்ய ஏவாதௌ தேவாதீநாம் சகார ஸ: ॥" இதி ப்ரதமேம்ஶே பஞ்சமே. x_2 சாந்தோக்யே, 3. "அநேந ஜீவேந ஆத்மநாநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி" x தேவாதீநாம் பூதாநாம் நாமதேயம்

ப்ர—t 1. महाभारते भीष्मः—"सहस्रास्यस्सहस्राक्षस्सहस्रचरणो विभुः। सहस्रबाहुस्सर्वज्ञो देवो नामसहस्रवान् ॥"

x2.(பிற பல) प्रथमांशे पञ्चमे—"नामरूपञ्च भूतानां कृत्यानां च प्रपञ्चनम्। वेदशब्देभ्य एवादौ देवादीनां चकार सः ॥ १२ ॥"

$x_2$3. छान्दोग्ये (६-३) "अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्य नामरूपे व्याकरवाणि"

ஶ—யும் சொல்லக்கட்வது. y அவ்வளவேயல்ல; இவர்தாமும் இத்தை அநுப₄ாஷிக்கிற இடத்திலே "பேருமோருருவமும்" என்று அருளிச்செய்து வைத்தார்.

(z பேருமோருருவமும்) இவற்றிலே ஒரு திருநாமமும், ஒரு விக்₃ரஹமும். (உளதில்லை) a அஶ்நாரிதர்க்கு a₁ ஸ்தூ₂ல ப்ரதிபத்தியும் அரிதாயிருக்கும். (இலதில்லை) ஆஶ்ரிதர்க்கு b எல்லாம் காணலாமாகையாலே இலதில்லை. (c பிணக்கே) d ஆஶ்ரிதர் எல்லாம் காண்கையாலே மங்க₃ளாஶாஸநம் பண்ணி நிற்பர்கள்; அநாஶ்ரிதர் இதை இல்லை என்றிருக்கையாலே முதலிலே e கிட்டார்கள்; இரண்டுக்கும் நடுவே வஸ்து f நித்யமாகப் பெற்றேமே! என்று தாம் இனியராகிறார். / f [அன்றியே, (பேருமோருருவமுமுளது) திருநாமமும், திருநாமத்துக்கு வாச்யமான திருமேனியும் நித்யம். (இலது இல்லை) (இல்லை பிணக்கே) இவ்விடையாட்டத்தில் விவாத₃மும் வேண்டா என்கிறார்.] 4.

அ—ப்ரபஞ்சநஞ்ச. க்ருத்யங்கள்-தொழில்கள். அதாவது-செயல்கள். ப்ரபஞ்சநம்-வெளியிடுகை. y. நியாமகாந்தரம் (அவ்வளவே இத்யாதி₃).

z ஓர் பேரும் ஓர் உருவமும் என்று அந்வயம். f இரண்டாம் யோஜனையில, "ஓர்" என்கிற இது – ஶ்லாக்₄யதையைக் காட்டுகிறது. z, a அநாஶ்ரிதர்க்கு ஸ்தூ₂ல ப்ரதிபத்தியும் இல்லாமையாலே ஒரு ப்ரகாரத்தாலும் ஒரு பேரும் ஓருருவமும் இல்லை என்பர்கள் என்றபடி. a₁ ஸ்தூ₂லப்ரதிபத்த்யபா₄வோ நாம – து₃ர்மிஜ்ஞேபி ஜ்ஞாநாபா₄வ: b (எல்லாம் காணலாமாகையாலே) எல்லாம் அபரிச்சி₂ந்நதயா து₃ர்விஜ்ஞாநத்வேந காணலாமாகையாலே. c பிணக்கே– பிணக்குண்டோ? இல்லையே! இதி ஶப்₃தா₃ர்த்த₂:. "பிரிநிலையேகாரம்" இதி த்₃ரமிடா₃:. d பிணக்கில்லை என்று உகக்கிறார் என்று அருளிச்செய்கிறார் (ஆஶ்ரிதர் எல்லாம் இத்யாதி₃) c, d…அன்றிக்கே, பிணக்கே – பிணக்காயிருக்கும்; நித்ய விவாத₃மாயிருக்கும் என்று பரக₃தமாகவுமாம். e கிட்டுகையாவது – அர்ச்சாவதார ஸ்த₂லங்களிலே சென்று அங்கு அவத்₃யத்தை விளைக்கை. f நித்யமாக – நிரவத்₃யமாக என்றபடி. 4.

ஜீ—ருபஞ்ச, க்ருத்யாநாம் ப்ரபஞ்சநஞ்ச. க்ருத்யங்கள் – செயல்கள். ப்ரபஞ்சநம் – வெளியிடுகை. y. நியாமகாந்தரம் (அவ்வளவே இத்யாதி₃)

z ஓர் பேரும் ஓர் உருவமும் என்று அந்வயம். a₁ ஸ்தூ₂ல ப்ரதிபத்த்யபா₄வ:—து₃ர்மிஜ்ஞேऽபி ஜ்ஞாநாபா₄வ:. c பிணக்கே – பிணக்குண்டோ? இல்லை என்று ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம். ஏகாரம் பிரிநிலையேகாரம். d பிணக்கில்லை என்று உகக்கிறார் என்கிறார் (ஆஶ்ரிதர் எல்லாம் இத்யாதி₃) c பிணக்கு – விவாத₃ம். c, d…அன்றிக்கே, பிணக்கே-பிணக்காயிருக்கும். இப்படி ஆஶ்ரிதர்க்கும் அநாஶ்ரிதர்க்கும் நித்யவிவாத₃மாயிருக்கும் என்றுமாம். f நித்யமாக – நிரவத்₃யமாக. க்ரமேண அந்வய:. 4.

[ ] அடைப்புக்குள்ளிருக்கும் இரண்டாம் யோஜனை வாக்யங்கள் சில ஸ்ரீ கோஶங்களில் இல்லை.

5\. பிணக்கற வறுவகைச் சமயமும் நெறியுள்ளி யுரைத்த
கணக்கறு நலத்தன னந்தமி லாதியம் பகவன்
வணக்குடைத் தவநெறி வழிநின்று புறநெறி களைகட்டு
உணக்குமின் பசையற வவனுடை யுணர்வுகொண் டுணர்ந்தே.

ஆ— 5. அவ:— (பிணக்கற) இப்படி விப்ரதிபத்தியுண்டாயிருந்த இடத்தில், இவனுடைய உண்மையை நிர்ணயிக்கும்படி எங்ஙனே என்னில்.

வ்யா:-அந்த ப்ரதிகூலஷட்ஸமயங்களுக்கும் அநுகூலரான வைதிகர்க்கும் இப்படியுள்ள விப்ரதிபத்தி தீரும்படி வேதமார்க்கத்தை உள்ளபடியே அநுஸந்தித்து, ஸாங்கமான ஸகல வேதங்களுக்கும் தானே ப்ரதிபாத்யனென்னுமிடத்தையும், அபௌருஷேயமாகையாலே நிர்தோஷமான வேதத்தோடே விரோதிக்கையாலே இதர ஸமயங்கள் ப்ரமாணம் அன்றென்னுமிடத்தையும்,ஸ்வாபாவிக ஸார்வஜ்ஞ்யாதி ஸகல கல்யாணகுணோபேதனான தானே ஸ்ரீகீதையிலே அருளிச்செய்தருளினன் ; இப்படி வேதார்த்தத்தை உள்ளபடியே வ்யக்தமாக்கின இம்மஹாகுணத்தையுடையனான எம்பெருமான் திறமான பக்தியோகத்திலே நின்று ப்ராக்ருத விஷயங்களாகிற களையைக் கடிந்து, அவற்றின் ஸங்கத்தையும் விடுங்கோள். எங்ஙனே விடும்படி ? என்னில்; அவன் அருளிச்செய்தருளின ஸ்ரீ கீதையாலே ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனான அவனை உணர்ந்து வ்யதிரிக்தஸங்கத்தை விடுவது என்கிறார். 5.

ஒ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — இப்படி 'அவன் தூரஸ்தனாகையாலே ஆச்ரயிப்பார்க்கு துர்லபன்' என்னுமிடத்தைப் பரிஹரித்து, ஆழ்வார்—ஸ்ரீ கீதையில் அருளிச்செய்தபடியே பக்தியோகத்தாலே எம்பெருமானை ஆச்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

வ்யா:— (பிணக்கற என்று தொடங்கி) ஷட்ஸமயங்களுக்கும் வைதிகஸமயத்துக்கும் அந்யோந்ய விரோதத்தாலுள்ள பிணக்கு அறும்படி வேதமார்க்கத்தாலே ஆராய்ந்து அருளிச்செய்த பரமோதாரன். (அந்தமிலாதியம்பகவன்) தனக்கு அந்தமின்றி எல்லார்க்கும் தான் ஆதியாய், ஸ்வாபாவிகமாய் ஹேயப்ரத்யநீகமான ஜ்ஞாநாதி கல்யாணகுணபரிபூர்ணன். இங்ஙனே சொல்லிற்று - இவன் சொல்லியதை விச்வஸிக்கும்படி இவனுடைய ஆப்ததமத்வம் தோற்றுகைக்காக. (வணக்கென்று தொடங்கி) பக்தி யோகத்தை நிரந்தரமாக அநுஷ்டித்து, பாஹ்ய விஷயங்களாகிற விரோதிகளைத் தவிர்த்து, அவற்றின் ருசியையும் ஸவாஸநமாக விடுங்கோள்; ஆச்ரிதர்க்கு இனிதாயிருந்ததேயாகிலும், இத்தைப் பெருவருத்தமாகக்கொள்ளும் பகவதபிப்ராயத்தாலே "தவநெறி" என்கிறது. (அவனுடையுணர்வுகொண்டுணர்ந்து) பக்திரூபதத்விஷயஜ்ஞாநத்தாலேயாதல்; அவன் அருளிச்செய்த சரமச்லோகோக்தமான உபாயஜ்ஞாநத்தாலேயாதல். 5.

ப— 5. அவ:— அநந்தரம் - இப்படி ஸுலபனானவனை ஆச்ரயிப்பது அவன் அருளிச்செய்த கீதோபநிஷத் ப்ரமாண ஸித்தமான பஜநத்தாலே என்கிறார்.

ப— அறுவகைச் சமயமும் பிணக்கற—ஆறுவகைச் சமயமும் தன்னில் தானும் வைதிகரோடும் பிணக்கறும்படி, **நெறி**—வேதமார்க்கத்தை, **உள்ளி**—ஆராய்ந்து, **உரைத்த**—அருளிச்செய்த, **கணக்கறு நலத்தனன்**—எண்ணிறந்த ஔதார்ய-ஆஶ்ரித வாத்ஸல்யாதி கல்யாணகுணங்களையுடையனாய், **அந்தமில்**—முடிவில்லாத, **ஆதி**—முதலாகையாலே நித்யனாய், **அம்**—ஹேயப்ரதிபடனாய், **பகவன்**—கல்யாண ரூபமான ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகுண விஶிஷ்டனான பகவானுடைய, **வணக்கு**—நமஸ்யாதிகளை, **உடை**—உடைத்தான, **தவநெறி வழி**—பக்திமார்க்கத்திலே, **நின்று**—நிலைநின்று, **புறநெறி**—1. **"अन्या वाचो विमुञ्चथ"** (அந்யா வாசோ விமுஞ்சத) என்கிற அல்லாத வழிகளாகிற, **களை**—களையை, **கட்டு**—அறுத்து, **அவனுடை**—அவனுடைய விஷயமான, **உணர்வு கொண்டு**—பக்திரூபஜ்ஞாநத்தைக்கொண்டு, **உணர்ந்து**—தர்ஶித்து, **பசை**—வாஸநாரூபமான பசை, **அற**—அறும்படி, **உணக்குமின்**—உலர்த்திவிடுங்கோள். 5.

இ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — இப்படி ஆஶ்ரயணீயன் ஸுலபனான பின்பு ஆஶ்ரயிக்கும் வழியென்னென்ன, அவன் ஸ்ரீ கீதையிலே அருளிச்செய்துவைத்த பக்திமார்க்கத்தாலே ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

வ்யா:— (**பிணக்கற அறுவகைச்சமயமும்**) ஆறுவகைப்பட்ட பாஹ்யஸமயத்துக்கு வைதிகஸமயத்தோடு உண்டான பிணக்கு அற. (**நெறியுள்ளி உரைத்த**) வேதமார்க்கத்தை ஆராய்ந்து அருளிச்செய்தபடி. 2. **"वाग्विवृताश्च वेदाः"** (**வாக்விவ்ருதாஶ்ச வேதா:**) என்று தான் சொன்னதடங்க வழியாயிருக்க, ப்ரஜைகள்பக்கல் பரிவாலே, ஓரர்த்தமும் பேதியாதவன் நிரூபிக்குமாபோலே ஆராய்ந்து அருளிச்செய்தபடி. (**கணக்கறு நலத்தனன்**) எல்லையிறந்த ஔதார்ய(ாதி)குணங்களை உடையவன். (**அந்தமிலாதி**) தனக்கு முடிவின்றிக்கே எல்லார்க்கும் காரணபூதனாயிருக்கும். (**அம் பகவன்**) ஹேயப்ரத்யநீகமான ஜ்ஞாநாதிகுணபரிபூர்ணனாயிருக்கை. இத்தால்.- உதாரனாய், ப்ராப்தனாய், ஆப்தனாயிருந்தவன் வார்த்தையாகையாலே விஶ்வஸநீயம் என்கை. (**வணக்குடைத் தவநெறி வழிநின்று**) வணக்கத்தையுடைய பக்திமார்க்கமாகிற வழியிலே நிலைநின்று. பக்தி ஶரீரத்திலே 3. **"मां नमस्कुरु"** (**மாம் நமஸ்குரு**) என்கையாலே "வணக்குடை" என்கிறது. தபஶ்ஶப்தத்தாலே பக்தியைச் சொல்லிற்று—பக்தி ஜ்ஞாநவிஶேஷமாகையாலே; 4. **"यस्य ज्ञानमयं तपः"** (**யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:**) என்கிற ந்யாயத்தாலே என்னுதல்; இவனுடைய ப்ரேமமாத்ரத்தையே குவாலாக நினைத்திருக்கும் அவன் அபிப்ராயத்தாலேயாதல். (**புறநெறி களைகட்டு**) இதுக்கு விரோதியான ஶப்தாதி விஷயங்களில் போகிற வழியாகிற களையைக் கடிந்து-பறித்து. இத்தை "நெறி" என்பானென்? என்னில்; இருந்ததே குடியாகப் போகிற மஹாபதமாகையாலே; துர்மார்க்கம் என்னக்கடவதிறே. (**உணக்குமின் பசையற**) பறித்தாலும் கிடந்திடத்தே கிடக்குமாகில், பருவம்செய்யு

இ—மிறே. அதுக்காக ஸ்வாஸநமாக விடுங்கோள். இது செய்வது என்கொண்டு என்னில்; (அவனுடையுணர்வு கொண்டு உணர்ந்தே) தது₃க்தஜ்ஞாநம்; தத்₃விஷய ஜ்ஞாநமென்னுதல். அவனை விஷயீகரித்த ஜ்ஞாநத்தைக்கொண்டு விலக்ஷண விஷயத்திலே நெஞ்சை வைத்து, இவற்றின் தோ₃ஷத்தை த₃ர்ஶித்து விடுங் கோள். அவனை ஶரணம்புக்கு, இவற்றை ஸ்வாஸநமாக விடுங்கோள் என்னவுமாம். 1. "तानि सर्वाणि संयम्य" (தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய) 2. "मामेव ये प्रपद्यन्ते" (மாமேவ யே ப்ரபத்₃யந்தே) சரமஶ்லோகத்தின்படியே. 5.

ஈ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டு. பலகாலும் பூ₄ஜியுங்கோள் என்றுநின்றீர்; பூ₄ஜநோபாயமிருக்கும்படியை அருளிச்செய்யீர் என்ன; இன்று நான் உபதே₃ஶிக்கவேணுமோ? அவன்றான் ஸ்ரீ கீ₃தையிலே அருளிச்செய்த ப₄க்திமார்க்க₃த்தாலே அவனை ஆஶ்ரயியுங் கோள் என்கிறார்.

வ்யா:—(பிணக்கற a அறுவகைச்சமயமும்) வைதி₃க ஸமயத்துக்கும், பா₃ஹ்யஷட் ஸமயங்களுக்கும் தன்னில் தான் உண்டான பிணக்கு அறும்படியாக. (நெறியுள்ளி உரைத்த) b தான் சொல்லிற்றடைய வேத₃ார்த்த₂மாயிருக்கச்செய்தே, தந்தாமுக்கு என்ன ஓர் அர்த்த₂ம் c பே₃ாதி₄யாதார் ஆராய்ந்து சொல்லுமாபோலே விசாரித்து அருளிச் செய்தான். அதுக்கு நினைவு என்னென்னில்; அஹ்ருத₃யமாகச் சொல்லிலும் நன்றாயிருக்கச்செய்தே, ப்ரஜைகளுடைய ஹிதத்திலுண்டான d ஆத₃ராதிஶயத்தாலே, e சடக்கெனச்சொன்னால் "வாய்வந்தபடி சொன்னான் நிரூபியாதே" என்பர்களென்று f ஆராய்ந்து சொன்னானைச் சொன்னபடி.

அ— அஞ்சாம் பாட்டு. (பிணக்கற இத்யாதி₃) a (அறுவகைச்சமயமும்) ஶாக்ய உலூக்ய அக்ஷபாத₃ க்ஷபணக கபில பதஞ்ஜலி மதாநி. யத்₃வா, லோகாயத ஆர்ஹத பௌத்₃த₄ மதாநி த்ரீணி; நையாயிக வைஶேஷிக மதமேகம்; ஸாங்க்₂ய யோக₃மதமேகம்; பாஶுபதமேகஞ்சேதி ஷட். b "உள்ளி" என்று விஶேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (தான் சொல்லிற்று இத்யாதி₃) 3. "வாக்₃ விம்ருதாஶ்ச வேதா₃:" இத்யத்ர ஹ்ருத₃யம். c (பே₃ாதி₄யாதார்) பே₃ாத₄மில்லாதார். 4. "பு₃த்₃த்₄வா வக்ஷ்யாமி" என்றாப்போலே என்றபடி. e (சடக்கென) ஶீக்₄ரமாக. d, f ஆத₃ராதிஶயத்தாலே ஆராய்ந்து சொன்னான் என்று அந்வயம்.

g, h "உயர்வறவுயர்நலமுடையவன்" (1-1-1) என்கிறவிடத்தில், "நலம்" என்கிறது-கு₃ணவாசகமாகக் கண்டோம்; "மயர்வற மதிநலம்" (1-1-1) என்கிறவிடத்திலே, "நலம்" என்கிறது-ஸ்நேஹவாசகமாகக் கண்டோம்; அது இரண்டையும் பற்ற இரண்டு யோஜனை அருளிச்செய்

ஜீ— அஞ்சாம் பாட்டு. (பிணக்கற இத்யாதி₃) a (அறுவகைச் சமயம்) ஶாக்ய உலூக்ய அக்ஷபாத₃ க்ஷபணக கபில பதஞ்ஜலி மதங்கள். b "உள்ளி" என்று விஶேஷித்ததுக்கு பா₄வம் (தான் சொல்லிற்று இத்யாதி₃) 3. "வாக்₃விம்ருதாஶ்ச வேதா₃:" என்றதிலே நோக்கு. c (பே₃ாதி₄யாதார்) தோற்றாதார். e (சடக்கென) ஶீக்₄ரமாக. d, f ஆத₃ராதிஶயத்தாலே ஆராய்ந்து சொன்னான் என்று அந்வயம்.

ஈ— (கணக்கறு நலத்தனன்) g எல்லையில்லாத கு₃ணத்தையுடையவனென்னுதல்; h எல்லையில்லாத ஸ்நேஹத்தையுடையவனென்னுதல்; i ஆர் இரக்கச் செய்தான்? j தன் k வாத்ஸல்யத்தாலே அருளிச்செய்தானித்தனையிறே. வாத்ஸல்யத்தாலே சொல்லிற்று எல்லாம் k₂ அர்த்த₂மாமித்தனையோ என்னில்? (l அந்தமிலாதி) l₂ ஆப்ததமன். m எல்லார்க்கும் n உத்பத்திவிநாஶங்களாலேயிறே ஜ்ஞாநஸங்கோசம் பிறப்பது; இவனுக்கு o அவை இல்லாமையாலே p அகர்மவஶ்யன் என்கிறது.

(அம்பகவன்) q ஜ்ஞாநாதி₃களால் அல்பம் உத்கர்ஷமுடையவன் பக்கலிலே ப₄க₃வச்ச₂ப்₃த₃ம் வர்த்தியாநின்றதிறே; r 1. "अन्यत्र ह्युपचारतः" (அந்யத்ர ஹ்யுபசாரத:)

அ-கிறார் (எல்லையில்லாத இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயத்தாலே) h, i, j இவன் எல்லையில்லாத ஸ்நேஹத்தை உடையவன் என்னுமதுக்கு நியாமகம் அருளிச்செய்கிறார் (ஆர் இரக்க இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயத்தாலே) k A பத்தர் சொன்னதும் பித்தர் சொன்னதும் பன்னப்படாது; ஆகையாலே வாத்ஸல்யத்தாலே சொன்னது அர்த்த₂மாகமாட்டாது என்கிற ஶங்கையை அநுவதி₃க்கிறார் (வாத்ஸல்யத்தாலே இத்யாதி₃) l ஆத்₃யந்தராஹித்யேந யதா₂ர்த்த₂ த₃ர்ஶித்வம் ஸூச்யதே. l₂ உப₄யப₂லிதமாஹ (ஆப்ததமன் இதி) m "அந்தமிலாதி" இத்யநேந யதா₂ர்த்த₂ த₃ர்ஶித்வம் கத₂ம் ஸித்₃த்₄யேதி₃த்யத்ராஹ (எல்லார்க்கும் இதி) n (உத்பத்தி விநாஶங்களாலே) தத்₃தே₃துபூ₄தகர்மங்களாலே. o (அவையில்லாமையாலே) அந்தக் கர்மங்களில்லாமையாலே. p யத்₃யேவம், தர்ஹி "பலபிறப்பாய்" இத்யநேந விரோத₄ இத்யத்ராஹ (அகர்மவஶ்யன் இதி) கர்மக்ருதோத்பத்திவிநாஶௌ ந ஸ்த இத்யுச்யதே இத்யர்த்த₂:. அகர்மவஶ்யன் என்கிறது-ஜ்ஞாநஸங்கோசரூபகர்மவஶ்யதை இல்லை என்றபடி.

q "பகவன்" என்ன அமையாதோ? "அம் பகவன்" என்னவேணுமோ? என்ன (ஜ்ஞாநாதி₃களால் இத்யாதி₃) r "அம்" என்கிற இதின் தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அந்யத்ர ஹ்யுபசாரத:) என்று. முக்₂யதையே அழகு என்று கருத்து. r 1. "தத்ர பூஜ்ய

ஜீ— g ப்ரத₂மார்த்த₂த்துக்கு "நலம்" என்று-ஜாத்யேகவசநம். h, i, j ஸ்நேஹமென்றதுக்கு பூ₄ரவம் (ஆர் இரக்க இத்யாதி₃) 2. "ஶிஷ்யஸ்தேऽஹம்" என்றது - வ்யாஜமாத்ரம்; 3. அஸ்த₂ாந ஸ்நேஹ" இத்யாதி₃. k வாத்ஸல்யம்-ஸ்நேஹம். k₂ (அர்த்த₂மாமித்தனையோ) யதா₂ர்த்த₂ர்ஶித்வமும் வேண்டாவோ? என்னில் என்றபடி. l ஆத்₃யந்தராஹித்யத்தாலே யதா₂ர்த்த₂த₃ர்ஶித்வமும் ஸூசிதம். l₂ ஏதத்ப₂லிதம் (ஆப்ததமனென்று) m விவரணம் (எல்லார்க்கும் இத்யாதி₃) n (உத்பத்தி விநாஶங்களாலே) தத்₃தே₄துபூ₄த கர்மங்களாலே. o (அவை இல்லாமையாலே) அந்தக் கர்மங்கள் இல்லாமையாலே. p (அகர்மவஶ்யன்) ஜ்ஞாநஸங்கோசரூப கர்மவஶ்யதையில்லை.

q "பகவன்" என்னவமையாதோ? "அம் பகவன்" என்னவேணுமோ? என்ன (ஜ்ஞாநாதி₃கள் இத்யாதி₃) r "அம்" என்றதின் தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அந்யத்ர இத்யாதி₃) அம்-அழகு. முக்₂யதையே அழகு என்று கருத்து. r 1. "தத்ரபூஜ்யபதா₂ர்த்தோ₂க்தி பரிபா₄ஷா

ப்ர—r 1. (பிணக்கற இத்யாதி₃) (அம்பகவன்) षष्ठे पञ्चमे परविद्यायां "तत्र पूज्य-पदार्थोक्तिपरिभाषासमन्वितः। शब्दोऽयं नोपचारेण ह्यन्यत्र ह्युपचारतः ॥ १७ ॥"

A கம்பராமாயணம் அவையடக்கப்பாடலொன்றின் பொருள்.

ஈ—s பகவச்சப்தம் முக்யமாக வசிப்பது இவன்பக்கலிலே; t அல்லாதார்பக்கல் ஔபசாரிகம். (அம்பகவன் வணக்குடைத் தவநெறி வழிநின்று) u 1. "नमस्यन्तश्च मां भक्त्या" (நமஸ்யந்தஶ்ச மாம் பக்த்யா) என்று v பக்தி ஶரீரத்திலே நின்று அருளிச்செய்தானிறே. w அங்கநாபரிஷ்வங்கம் போலே x போக ரூபமாயிறே இதுதானிருப்பது. y (வணக்குடைத் தவநெறி வழி நின்று) வணக்கத்தையுடைய பக்திமார்க்கமாகிற வழியிலே நின்று. z பக்தி ஶரீரத்திலே a 2. "मां नमस्कुरु" (மாம் நமஸ்குரு) என்கையாலே "வணக்குடை" என்கிறது.

அ-பதார்த்தோக்தி பரிபாஷா ஸமந்வித:।ஶப்தோऽயம் நோபசாரேண ஹ்யந்யத்ர ஹ்யுபசாரத:॥" பூஜ்ய பதார்த்தோக்தி:— யோக:. பரிபாஷா — ரூடி:. தத்ர — நாராயணே. s "அந்யத்ர" இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் (பகவச்சப்தமித்யாதி) t (அல்லாதார்) ப்ரஹ்மாதிகள். u வணக்குடைத்தாயிருக்குமோ தவநெறி என்ன (நமஸ்யந்தஶ்சேத்யாதி) v (பக்தி ஶரீரத்திலே நின்று) பக்தி ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற இடத்திலே தானே நின்று அருளிச்செய்தானிறே என்றபடி. யத்வா, பக்த்யங்க ப்ரதிபாதந நிஷ்டோ பூத்வா. w "அம் பகவன் வணக்குடைத் தவநெறி" இதி பதஸங்கதிம் ஹ்ருதி நிதாய 3. "ஜ்ஞாந ஶக்தி பலைஶ்வர்ய வீர்ய தேஜாம்ஸ்யஶேஷத:। பகவச் சப்தவாச்யாநி விநா ஹேயைர் குணாதிபி:॥" இதி, விஷயஸ்ய அகில ஹேய ப்ரத்யநீகத்வ கல்யாணைகதாநத்வரூப உபய லிங்க விஶிஷ்டத்வாத் ஸ்மர்யமாணத்யர்த்த ப்ரியத்வேந ஸ்வயமபி அத்யர்த்தப்ரியா பவதீத்யாஹ (அங்கநா பரிஷ்வங்கம் போலே இதி) அங்கநா பரிஷ்வங்கம் போலே என்றது — பகவச்சப்தமுக்யார்த்ததாபலம். x குணவத்விஷயமாகையாலே போகரூபமாயிருக்கும் என்றபடி. y ஶப்தார்த்தம் வக்துமுபக்ரம்ய புநரபி பதமுபாதத்தே(வணக்குடை இதி) z, a பக்திர் நமஸ்காரவதீ இத்யத்ர புந: ப்ரமாணாந்தரமாஹ (பக்தி ஶரீரத்திலே இதி) பக்தி ப்ரதிபாதந ஸ்தலே இத்யர்த்த:.

ஜீ-மந்வித:। ஶப்தோऽயம் நோபசாரேண ஹ்யந்யத்ர ஹ்யுபசாரத:॥" இதி ஷஷ்டேऽம்ஶே பஞ்சமே பரவித்யாயாம். பூஜ்யபதார்த்தோக்தி:-யோக:. பரிபாஷா-ரூடி:. தத்ர-நாராயணே. s "அந்யத்ர" இத்யாதிக்கு பாவம். (பகவச்சப்தம் இத்யாதி) t (அல்லாதார்) ப்ரஹ்மாதிகள். u வணக்குடைத்தாயிருக்குமோ தவநெறி என்ன (நமஸ்யந்தஶ்சேத்யாதி) 1. "ஸததம் கீர்த்தயந்தோ மாம் யதந்தஶ்ச த்ருடவ்ரதா:। நமஸ்யந்தஶ்ச மாம் பக்த்யா நித்யயுக்தா உபாஸதே॥" இதி கீதாஸு நவமே. a 2. "மந்மநா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு। மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவமாத்மாநம் மத்பராயண:॥" இதி தத்ரைவ. v (பக்தி ஶரீரத்திலே நின்று) பக்திஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறவிடத்திலே தானே நின்று. w அம்பகவன் விஷயமான வணக்குடைத் தவநெறி என்று கூட்டி பாவம் (அங்கநாபரிஷ்வங்கம் இத்யாதி) x குணவத்விஷயமாகையாலே போக ரூபமாயிருக்கும் என்றபடி. y ஶப்தார்த்தம் பண்ணுகைக்காக மீளவும் ப்ரதீகோபாதாநம் (வணக்குடை இத்யாதி) z வணக்குடைத்தாயிருக்கும் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணாந்தரம் (பக்தி ஶரீரத்திலே இத்யாதி) பக்தி ப்ரதிபாதந ஸ்தலத்திலே என்றபடி.

ப்ர—u 1.(வணக்குடை இத்யாதி) भगवद्गीतासु नवमे—"सततं कीर्तयन्तो मां यतन्तश्च दृढव्रताः। नमस्यन्तश्च मां भक्त्या नित्ययुक्ता उपासते॥ १४॥"

a 2. तत्रैव "मन्मना भव मद्भक्तो मद्याजी मां नमस्कुरु। मामेवैष्यसि युक्त्वैवमात्मानं मत्परायणः॥३४॥"

ஈ— b தபஶ்ஶப்தத்தாலே பக்தியைச் சொல்லிற்று — b_1 பக்தி ஜ்ஞாநவிஶேஷமாகையாலே; c 1. "यस्य ज्ञानमयं तपः" (யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:) என்கிற ந்யாயத்தாலே என்னுதல்; இவனுடைய ப்ரேமமாத்ரத்தையே d குவாலாக நினைத்திருக்கும் e பகவதபிப்ராயத்தாலேயாதல். (புறநெறி களை f கட்டு) புறநெறியாகிற களையைக் கடிந்து-பறித்து. கட்டல் - களைதல். பக்திவிஷயமானபோது, பலாந்தரத்திலே போம் g விலக்கடிகளைத் தள்ளி என்றுகிறது; h ப்ரபத்திவிஷயமானபோது, இதர ஸாதநங்களைத் தள்ளி என்றுகிறது.

அ— b அத்ர பக்திவாசகஶ்ஶப்த: க இத்யபேக்ஷாயாம் ஆஹ (தபஶ்ஶப்தத்தாலே இதி) c தபஶ்ஶப்தஸ்ய ஜ்ஞாநவாசித்வம் கதமித்யத்ராஹ (யஸ்ய ஜ்ஞாநமயமிதி) 2 "தப ஆலோசநே" இதி ஹி தாதுரிதி பாவ:. கிஞ்ச 3. "ஸ தபோதப்யத। ஸ தபஸ்தப்த்வா। இதம் ஸர்வமஸ்ருஜத" இத்யத்ர தபஶ்ஶப்தேந 4. "பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேய" இத்யுச்யமாந ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநம் ஹ்யுச்யதே. d (குவாலாக) தபஸ்ஸாகவாதல்; அதிகமாகவாதல். e (பகவதபிப்ராயத்தாலே) என்றது-ஸாதநபக்திபக்ஷத்தில் அங்குராவஸ்தையைப்பற்ற. ஸாத்யபக்தியானபோது ஸ்வரஸம். அன்றிக்கே, யோஜநாத்வயமும் பக்திப்ரபத்திபரயோஜநாத்வயத்தைப்பற்றவாதல்.

f கட்டு-பிடுங்கி. g (விலக்கடிகள்) காம்யகர்மங்கள் என்றபடி. h (ப்ரபத்திவிஷயமானபோது) 5. "தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹு:" என்கிறபடியே "தவநெறி" என்கிறவிடத்தில் தபஶ்ஶப்தமும் ப்ரபத்திபரமென்று தாத்பர்யம். இந்தப்பக்ஷத்தில், வணக்கம்-ப்ரஹ்வீபாவம். ஶேஷத்வாநுஸந்தாநம் என்றபடி. ஆக, ஶேஷத்வாநுஸந்தாநபூர்வகாத்யவஸாயரூபப்ரபத்தி – "வணக்குடைத் தவநெறி" என்றதுக்கு அர்த்தம். மேலே "அவனுடை உணர்வு கொண்டு" என்றத்தோடு புநருக்தமாகாமைக்காக, "தவநெறி வழி நின்று" என்றது – அத்யவஸித்து என்றபடி.

ஜீ— b_3 (பக்தி ஜ்ஞாந விஶேஷமாகையாலே) 2. "தப ஆலோசநே" இதி ஹி தாதுரிதி பாவ:. c முண்டகோபநிஷதி 1. "யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித் யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:" d (குவாலாக) தபஸ்ஸாகவாதல்; அதிகமாகவாதல். e (பகவதபிப்ராயத்தாலே) என்றது-ஸாதநபக்திபக்ஷத்தில் அங்குராவஸ்தையைப்பற்ற. ஸாத்யபக்தியானபோது ஸ்வரஸம். அன்றிக்கே, யோஜநாத்வயமும் பக்தி ப்ரபத்தியோஜநாத்வயத்தைப்பற்றவாதல்.

f(கட்டு) பிடுங்கி. g (விலக்கடிகள்) காம்யங்கள். h (ப்ரபத்திவிஷயமானபோது) "தவநெறி" என்றவிடத்தில் தபஶ்ஶப்தம்–5. "தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹு:" என்கிறபடியே ப்ரபத்திபரம். மேலே "அவனுடை உணர்வுகொண்டு" என்றத்தோடு புநருக்தமாகாமைக்காக, "தவநெறிவழிநின்று" என்றது—அத்யவஸித்து என்றபடி. h (ப்ரபத்தி விஷயமானபோது) என்கையாலே, ப்ரபத்திபரமாக யோஜிப்பது. அப்போது வணக்குடைத்தவநெறியென்று - 6 "கச்சத்வமேநம் ஶரணம்" என்று உபதேஶிக்க, 7. "த்ரௌபத்யா ஸஹிதாஸ்ஸர்வே நமஶ்சக்ருர் ஜநார்தநம்" என்று அநுஷ்டாந தஶையில் சொன்ன காயிகநமஸ்காரத்தையுடைத்தான— 5. "தபஸாமதிரிக்தமாஹு:" என்கிற தபஶ்ஶப்தவாச்யமான அத்வேஷரூப ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகிறது.

ப்ர—c 1. मुण्डकोपनिषदि (१-१) "यस्सर्वज्ञस्सर्ववित् यस्य ज्ञानमयं तपः"

ஈ— (உணக்குமின் பசையற) i 1. "ரஸவர்ஜம்" (ரஸவர்ஜம்) என்கிறபடியே பாஹ்ய விஷய ப்ராவண்யத்தை ருசிவாஸநைகளோடே விடுங்கோள். இதெல்லாம் என் கொண்டுதான்? என்னில் (அவனுடை உணர்வு கொண்டுணர்ந்து) j தத்வவிஷய ஜ்ஞாநத்தைக்கொண்டு என்னுதல், j₂ தது₃க்த ஜ்ஞாநத்தைக் கொண்டு என்னுதல்; k ப₄க்தி மார்க்க₃த்தைக்கொண்டு என்னுதல். l அவன் அருளிச்செய்த சரமஶ்லோகத்திற்படியைப் பற்றி நின்று என்னுதல். 5.

அ— i "பசையற உணக்குமின்" என்று வாஸநாநிவ்ருத்தியை விதி₄க்கக்கூடுமோ, 1. "விஷயா விநிவர்த்தந்தே நிராஹாரஸ்ய தே₃ஹிந:। ரஸவர்ஜம்" என்கையாலே என்ன அருளிச்செய்கிறார் (ரஸவர்ஜம் என்று) அதாவது—1. "ரஸோப்யஸ்ய • பரம் த்₃ருஷ்ட்வா நிவர்த்ததே" என்கிற ஶ்லோகத்தின்படியே என்றபடி. நிராஹாராதி₃களாலே விஷயராக₃த்தை நிவர்த்திப்பித்துக்கொண்டு, • ப₄க₃வத்ஸாக்ஷாத்காரத்தாலே ருசி வாஸனைகளோடு போக்கிக்கொள்ளுங்கோள் என்றபடி. j.j₂ தபஶ்ஶப்₃தோ₃க்தார்த்த₂த்₃வயாநுகு₃ண்யேந அர்த்த₂த்₃வயமாஹ (தத்₃விஷயஜ்ஞாந இத்யாதி₃) k.l தது₃க்ததையும் தத்₃விஷயதையும் ஸாதா₄ரணமாகையாலே விவரிக்கிறார் (ப₄க்தி மார்க்க₃த்தை இத்யாதி₃) ஸத்₃வித்₃யாதி₃களிலே உபாஸநப்ரகார விஶேஷங்களை விதி₄க்கையாலே அவைகளேயிறே அநுஷ்டா₂பகங்கள்; ஆகையாலே வேதா₃ந்தங்களேயிறே ப₄க்திவிதி₄யில் ப்ரதா₄நங்கள்; ப்ரபத்திவிதி₄யில் சரமஶ்லோகமே ப்ரதா₄நம்; ஶரண்யாபி₄ப்ராயத்தை ஶரண்யனே விதி₄க்கையாலே. கிஞ்ச கர்மாத்₃யுபதே₃ஶம் பண்ணிற்றும் ப்ரபத்த்யுபதே₃ஶத்துக்காகவாகையாலே ஸ்ரீகீ₃தைக்கெல்லாம் ப்ரபத்தியிலேயிறே தாத்பர்யம்; j₂ ஆகையால் தது₃க்த ஜ்ஞாநமென்கிறது - ப்ரபத்தியை. j கோ₃பப₃லீவர்த்த₃ந்யாயத்தாலே, தத்₃விஷயஜ்ஞாநமென்று ப₄க்தியைச் சொல்லுகிறது. அவனருளிச்செய்த சரமஶ்லோகத்தில் உபாயதயா விவக்ஷிதமான அவன் திருவடிகளைப்பற்றி என்றபடி. j.j₂ அதா₂வா, (தத்₃விஷய) இத்யாதி₃ ஷஷ்ட்₂யர்த்த₂விகல்பபரம்; இரண்டும் இரண்டுக்கும் ஸாதா₄ரணம். k,l விவக்ஷிதவிஶேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ப₄க்திமார்க்க₃த்தையென்று தொடங்கி) l (அவனருளிச்செய்த) "மாம்" என்று அவன் விவக்ஷித்த திருவடிகள் என்றபடி. இந்த வாக்யம் தாத்பர்யார்த்த₂ம்.

ஜீ— i ப₄க்திபரமான பக்ஷத்தில், காம்யப₂லங்களில் ருசி வாஸநைகளை விடுங்கோள் என்கிறார் (ரஸவர்ஜம் இத்யாதி₃) 1. "விஷயா விநிவர்த்தந்தே நிராஹாரஸ்ய தே₃ஹிந:। ரஸவர்ஜம் ரஸோப்யஸ்ய • பரம் த்₃ருஷ்ட்வா நிவர்த்ததே ॥" இதி கீ₃தாஸு த்₃விதீயே. (ரஸவர்ஜம் என்கிறபடியே) 1. "ரஸோப்யஸ்ய பரம் த்₃ருஷ்ட்வா நிவர்த்ததே" இதி ஶ்லோகத்தின்படியே. இத்தால்-நிராஹாராதி₃களாலே விஷயராக₃த்தை நிவர்த்திப்பித்துக்கொண்டு, • ப₄க₃வத்ஸாக்ஷாத்காரத்தாலே ருசி வாஸநைகளைப் போக்கிக்கொள்ளுங்கோளென்றபடி. ப்ரபத்திபரமானபோது, உபாயாந்தரங்களில் ருசி வாஸனைகளைப் பசையற உணக்குமின் என்று கண்டுகொள்வது. j. j₂ தபஶ்ஶப்₃தோ₃க்தார்த்த₂த்₃வயாநுகு₃ண்யேந அர்த்த₂த்₃வயம் (தத்₃விஷயஜ்ஞாநேத்யாதி₃) k.l உக்தார்த்த₂த்₃வய விவரணம் (ப₄க்திமார்க்க₃ இத்யாதி₃) j₂ தது₃க்தஜ்ஞாநமென்கிறது - ப்ரபத்தியை. j தத்₃விஷய ஜ்ஞாநம் என்கிறது — ப₄க்தியை.

ப்ர—i 1. (உணக்குமின் பசையற) भगवद्गीतासु द्वितीये "विषया विनिवर्तन्ते निराहारस्य देहिनः। रसवर्जं रसोऽप्यस्य परं दृष्ट्वा निवर्तते ॥ ५९ ॥

 •(பரம் த்₃ருஷ்ட்வா) "ஆத்மஸ்வரூபம் த்₃ருஷ்ட்வா" [ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தைக் கண்டபின்பு] என்று கீ₃தாபா₄ஷ்யம். இங்கு ப்ரகரணத்தை ஒட்டி ப₄க₃வத்ஸாக்ஷாத்காரம் என்றது.

அ— ப4க்திபரமானபோது—''கணக்கறு நலத்தனன் அந்தமிலாதியம்பகவன் அறுவகைச்சமயமும் பிணக்கற நெறியுள்ளி உரைத்த வணக்குடைத் தவநெறி வழி நின்று. அதாவது — உபக்ரம த3ஶையில் அத்4யவஸித்து, அவனுடை உணர்வு கொண்டு உணர்ந்து - அநுஷ்டா2ந த3ஶையில் ஜ்ஞாநத்தை ப்ராபித்து, புறநெறி களை கட்டுப் பசையற உணக்குமின்'' இத்யந்வய:. அன்றிக்கே- ப்ரபத்திபரமானபோது — ''அறுவகைச்சமயமும் பிணக்கறவென்று தொடங்கி அம்பகவனானவ னுடைய உணர்வு கொண்டு உணர்ந்து, வணக்குடைத் தவநெறி வழி நின்று புறநெறி களை கட்டுப் பசையற உணக்குமின்'' என்று அந்வயமாதல்; அன்றிக்கே இருந்தபடியே அந்வயமாதல். இதுவே முக்2யம். ''அவனுடை உணர்வு கொண்டு அவனை உணர்ந்து'' இத்யத்4யாஹ்ருத்ய யோஜிதம் வாதி3கேஸரிபி4:; தத2த்ராபி ஸங்க3ச்ச2தே. ''ரஸோப்யஸ்ய பரம் த்3ருஷ்ட்வா நிவர்த்ததே'' இத்யேதத் ஶ்ருதி3 நித4ாய (''ரஸவர்ஜம்'' என்கிறபடியே) (i) இதி வாக்யே ப4ாவாபி4த4ாநாத், ''அவனுடை உணர்வு கொண்டு அவனை உணர்ந்து'' இத்யபி4த4ாநாத் ''தவநெறி வழி நின்று'' இத்யத்ர ப்ரத2மப்ரவ்ருத்திரபி4தீ4யதே.

நநு; கீ3தாயாம் ஸாத4ந ப4க்தேரேவ ப4க3வதா ப்ரதிபாத3நாத், தது3க்தமார்க்கே3ண ஸமாஶ்ரயணோபதே3ஶே ஸதி ''உணக்குமின்'' இத்யுபதே3ஶஸ்ய ஸர்வ விஷயத்வாத், அப ஶூத்3ராதி4கரண ந்யாய விரோதே4ா விப்ரலம்ப4கத்வஞ்சேதி பூர்வத3ஶகப்ரவேஶோக்த தோ3ஷ த்3வயம் புந: ப்ரஸஜ்யேத இதி சேந்ந. அத்ராபி ப்ரேமரூப ப4க்தேரேவ ப்ரதிபாத3நாத். ''மாளு மோரிடத்திலும் வணக்கொடு மாள்வது வலமே'' (8) இதி ஶ்ருச்யதே; தர்ஹீயம் ப4க்தி: கீ3தாயாமபி4ஹிதா கிம்? இதிசேத், அபி4ஹிதைவ; 1.''மாம் ஹி பார்த்த2 வ்யபாஶ்ரித்ய யேऽபி ஸ்யு: பாபயோநய: | ஸ்த்ரியோ வைஶ்யாஸ் தத2ா ஶூத்3ராஸ் தேऽபி யாந்தி பராம் க3திம் ||'' இதி ப4க்தி ரூப ஸமாஶ்ரயணாபி4த4ாந ப்ரகரணே அபி4ஹிதத்வாத். ஸ்த்ரீஶூத்3ராணாம் வேத3ாந்த விஹித ஸாத4நப4க்தாவநதி4காராத், ப்ரகரணஸ்ய ப்ரபத்தி பரத்வாப4ாவாச்ச ப4க3வத்ப்ராவண்யரூபம் ஸமாஶ்ரயணம் ஹ்யத்ர ப்ரதிபாத்3யதே; ப்ராவண்ய ரூபாயா ப4க்தேர் நமஸ்காராங்க3கத்வமஸ்தி கிம்? இதி சேந்ந; ஸாத4ந ப4க்த்யங்க3தயா அபி4ஹிதஸ்ய ப4க3வந்நிரதிஶய ப்ரஸாத3ஹேதோ: ஸ்வரூபாவிருத்3த4ஸ்ய நமஸ்காரஸ்ய ஸ்வீகர்த்துமுசிதத்வாத். அத2வா வேத3ாந்தமர்யாத3ாநு கு3ணம் மஹாவிஶ்வாஸ து3ர்லப4ாநாமபி யதா2தி4காரம் உபாயாந்தரோபதே3ஶாவஶ்யம்ப4ாவாத் ''மாலே நண்ணி'' (9.10) ப்ரவேஶே ''யத2ாதி4காரம் ஸர்வோபாயாம்ஶ்ச அபி4த4த4ாதி'' இத்யபி4த4ாநாத் ''சார்வே தவநெறி'' (10-4) ப்ரவேஶே பூர்வாசார்ய நிர்வாஹே ஸாத4ந ப4க்தேரபி நிக3மநாபி4த4ாநாத் ஸாத4நப4க்த்யுபதே3ஶஸ்ய ச தத்3து3ஷ்கரத்வ ப்ரத3ர்ஶநார்த்த2த் வாத், A ''பிணக்கற தொடங்கி வேதப்புனித இறுதி சொன்ன ஸாத்4யோபாயஶ்ரவண ஸஶோகர்க்கு'' இத்யாசார்ய ஹ்ருத3யே அபி4ஹிதத்வாத் ஸ்வலப்3தோ4பாயஸ்ய பூர்வமேவோப தி3ஷ்டத்வேந விப்ரலம்ப4கத்வ ப்ரஸங்கா3ப4ாவாச்ச ''அம்பகவன் உரைத்த வணக்குடைத் தவநெறி நின்று'' ''ப4க்தி மார்க்கே3 ஸ்தி2த்வா'' இதி ஸமஞ்ஜஸம். 5.

ஜீ— ப4க்திபரமானபோது ''கணக்கறுநலத்தனன் அந்தமிலாதி அம்பகவன் அறுவகைச்சமயமும் பிணக்கற நெறியுள்ளி உரைத்த வணக்குடைத்தவநெறி வழிநின்று:, அதாவது - உபக்ரம த3ஶையில் அத்4யவஸித்து, அவனுடை உணர்வு கொண்டு உணர்ந்து - அநுஷ்டா2ந த3ஶையிலே ஜ்ஞாநத்தை ப்ராபித்து, புறநெறி களைகட்டுப் பசையற உணக்குமின்'' இத்யந்வய:. அன்றிக்கே ப்ரபத்திபரமானபோது ''அறுவகைச் சமயமும் பிணக்கற என்று தொடங்கி, அம்பகவனான வனுடை உணர்வு கொண்டு உணர்ந்து, வணக்குடைத் தவநெறி வழிநின்று, புறநெறி களை கட்டுப் பசையற உணக்குமின்'' இத்யந்வயோ வா. நெறி-வேத3மார்க்க3ம். சமயமும் — சமயத் துக்கும். பிணக்கு - விவாத3ம். உணக்குமின் - உலர்த்திவிடுங்கோள். 5.

A ஆசார்யஹ்ருத3யம் 224.

6. உணர்ந்துணர்ந் திழிந்தகன் றுயர்ந்துரு வியந்தவிந் நிலைமை
உணர்ந்துணர்ந் துணரிலு மிறைநிலை யுணர்வரி துயிர்காள்!
உணர்ந்துணர்ந் துரைத்துரைத் தரியய னரனென்னு மிவரை
உணர்ந்துணர்ந் துரைத்துரைத் திறைஞ்சுமின் மனப்பட்ட தொன்றே.

ஆ— 6. அவ:— (உணர்ந்துணர்ந்து) ஜ்ஞாத்ருத்வைக ஸ்வரூபமாய், ஜ்ஞாநதஸ் ஸர்வகதமாய், ப்ரக்ருதி விநிர்முக்தமாயிருந்த பரிஶுத்தாத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடியே விஶதமாய் உணரிலும், ஆஶ்ரிதஸமாஶ்ரயணீயத்வார்த்தமாக தேவமநுஷ்யாதிரூபேண அவதீர்ணனான இந்த ஸர்வேஶ்வரனாகிறான் ப்ரஹ்மாவோ, ருத்ரனோ, நாராயணனோ என்றறிகை அரிது. ஆகில் எங்ஙனே அறியும்படி? என்னில், அரி, அயன், அரன் என்னும் இவர் திறமாக பஹுஶாஸ்த்ர ஶ்ரவணமநநங்களைப் பண்ணுவது. இப்படி பஹுஶாஸ்த்ர ஶ்ரவணமநநங்களைப் பண்ணவே அவர்களில் ஒருவன் ஈஶ்வரன் என்று தோற்றும்: அவனை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார். 6.

ஒ— அவ:— ஆறும் பாட்டில் — ஸர்வேஶ்வரன் ஸுலபனாகைக்காக ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களோடு ஸஜாதீயனாய்த் திருவவதாரம் பண்ணுகையாலே, ஸமாஶ்ரயணீயன் இன்னானென்று நிர்ணயிக்கவொண்ணாமே பழைய துர்லபத்வ ஶங்கை மீளவும் ப்ரஸங்கிக்க, மூர்த்தித்ரய நிர்ணயோபாயத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு அந்த தௌர்லப்யத்தைப் பரிஹரிக்கிறார்.

வ்யா:— (உணர்ந்துணர்ந்து) வீப்ஸையாலே ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஆகந்துகமன்று, ஸ்வாபாவிக நித்யதர்மம் என்கிறது. (இழிந்தென்று தொடங்கி) ஸ்வஜ்ஞாந ப்ரபையாலே பத்து திக்கும் வ்யாபித்து, ப்ரக்ருதிவியுக்தமாய்க்கொண்டு, இப்படியிருக்கிற ஆத்மாவின் நிலைமையை ஶ்ரவணமநநாதிகளாலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கக் கூடிலும், ஸர்வேஶ்வரன் ப்ரஹ்மருத்ரர்களோடு ஒக்கத் தன்னை ஸங்கோசித்துக் கொண்டு நிற்கையாலே, இவர்கள் ஈஶ்வரன் இன்னானென்று அறிகை அரிது. (உணர்ந்தென்று தொடங்கி) குணரூபநாமாதிகளாலும் தத்ப்ரதிபாதகமான ப்ரமாணங்களாலும் இவர்கள் மூவரிலும் எவன் ஈஶ்வரன் என்று மிகவும் ஆராய்ந்து, ஈஶ்வரதயா நிர்ணீதனானவனை மநநாதிகளாலே ஹ்ருதயத்திலே ப்ரதிஷ்டிதனாம்படி அநுஸந்தித்து ஆஶ்ரயியுங்கோள். 6.

ப— 6. அவ:— அநந்தரம், ப்ரஹ்மருத்ரமத்யகதமான ப்ரதமாவதாரம் - தத் ஸஜாதீய புத்திவிஷயமாகையாலே விவேகிக்க அரிது, அத்தை விவேகித்து ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

உணர்ந்து உணர்ந்து — ஜ்ஞாத்ருத்வ ஸ்வபாவனாகையாலே என்றுமொக்க உணருகையே ஸ்வபாவமாக உடையனாய், இழிந்து அகன்று உயர்ந்து—அந்த

டீ—ஜ்ஞானம் நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷத்தில் அபரிச்சிந்நமாகையாலே தத்த்வாரா பத்து திக்கிலும் வ்யாபித்து, உரு—ரூபயோக்யமான அசித்திற்காட்டில், வியந்த—வேறு பட்டிருந்த, இந்நிலைமை—இந்த ஆத்மாவின் நிலைமையை, உணர்ந்து—ச்ரவணத் தாலே உணர்ந்து, உணர்ந்து—அதுக்கு மேலே மநநத்தாலே உணர்ந்து, உணரிலும்—யோகத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரித்து உணர்ந்தாலும், இறைநிலை—ஸர்வேச்வரன் ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் நடுவே தன்னை மறைத்து நிற்கிற நிலை, உணர்வரிது—விவேகித்தறிய அரிது; உயிர்காள்—சேதநரானபடியாலே விவேகித்தறியும் ஸ்வபாவரானவர்களே! அரி அயன் அரன் என்னும் இவரை—அரி, அயன், அரனென்று ப்ரஸித்தரானவர்களை, உணர்ந்து உணர்ந்து—அவர்கள் குணவிபூத்யாதிகளை யிட்டுப் பலகாலும் ஆராய்ந்து, உரைத்து உரைத்து—தத்ப்ரதிபாதகமான ப்ரமாணங் களையும் பலகாலும் வ்யவஹரித்துப் பார்த்துப் பார்த்து, மனப்பட்டது ஒன்று—நெஞ்சில் ஈச்வரனாகப் பட்ட ஒரு வஸ்துவை; 1. "**व्याहरन् मामनुस्मरन्**" (வ்யாஹரந் மாமநுஸ்மரந்) என்கிறபடியே; உணர்ந்து உணர்ந்து—தத்குணவிக்ரஹாதிகளைப் பலகாலும் அநுஸந்தித்து, உரைத்து உரைத்து—தத்வாசகமான மந்த்ரநாமாதிகளைப் பலகாலும் வ்யவஹரித்து, இறைஞ்சுமின்—உபாஸியுங்கோள்.

இயத்தல் - வேறுபாட்டாலே விலக்ஷணமாயிருத்தல். "இந்நிலைமை" என்று உக்தப்ரகார வைலக்ஷண்யம் ஆத்மாவுக்கொழிய இல்லை என்கிற ஸம்ப்ரதிபத்தியைச் சொல்லுகிறது. 6.

ஈ— அவ:— ஆரும் பாட்டில்—2. "**मध्ये विरिञ्चगिरिशं प्रथमावतारः**" (மத்யேவிரிஞ்சகிரிசம் ப்ரதமாவதார:) என்று ப்ரதமாவதாரம் ப்ரஹ்மருத்ராதி ஸஜாதீயமாயிருக்கையாலே பிரித்து ப்ரதிபத்திபண்ண அரிதாகையால் பழைய துர்லபத்வமே ஸம்பவித்திருந்ததீயென்ன, த்ரிமூர்த்தி ஸாம்யத்தைப் பரிஹரிக்கிறார்.

வ்யா:— (உணர்ந்துணர்ந்து) உணர்வு என்னாதே "உணர்ந்து" என்கையாலே - "ஜ்ஞப்திமாத்ரம் வஸ்து" என்கிறவனை நிரஸிக்கிறது. வீப்ஸையாலே-ஆகந்துக சைதந்யவாதியை நிரஸிக்கிறது. ஜ்ஞாத்ருத்வம் நித்யதர்மமாகையாலே - "ஜ்ஞாநக்ரியாகர்த்ருத்வம் ஜ்ஞாத்ருத்வம்; அதுதான் அநித்யம்" என்கிற க்ரியாவாதியையும் நிரஸிக்கிறது. (இழிந்தகன்றுயர்ந்து) தான் அணுபரிமாணனாயிருக்க, ஸ்வஜ்ஞாநத்தாலே பத்து திக்கையும் வ்யாபித்திருக்கும். 3. "**वालाग्रशतभागस्य**" (வாலாக்ரசதபாகஸ்ய) இத்யாதி. (உருவியந்த) ஆகையாலே ஜடமான அசித்திற்காட்டில் வியந்திருக்கும் - வேறுபட்டிருக்கும். "உருவு" என்று பதபேதமானபோது, இயத்தல் - கடத்தலாய், கடந்திருக்கும் என்னவுமாம். வேறுபாடுதான் ப்ரகாரித்வ ப்ரமாத்ருத்வ நியந்த்ருத்வங்களாலே. (இந்நிலைமை) ஸங்நிஹிதனான ஆத்மாவினுடைய ஸ்திதி. (உணர்ந்துணர்ந்துணரிலும்) ச்ரவணமநநாதிகளாலே ஸாக்ஷாத்கரித்தாலும். (இறைநிலை உணர்வரிது) ஈச்வரன் ப்ரஹ்ம

இ-ருத்3ரர்களோடு ஒக்கத் தன்னை ஸங்கோசித்து நிற்கையாலே ஈஶ்வரன் இன்னான் என்று அறிகை அரிது. **(உயிர்காள்)** சேதநராயுள்ளீர்காள்! ஜட3வஸ்துவாய் அறியாதொழியப்பெற்றதில்லை. சேதநராய் ஜ்ஞாதவ்யங்களை அறியப்பெற்றதில்லை. உங்கள் நிலையிருந்தபடியென்! நீர் அறிவிக்க அறியப்பார்த்த எங்களுக்கு அவ்வருமை உண்டோ? என்ன, ஆகில் கேளுங்கோள் என்கிறார்— **(உணர்ந்தென்று தொடங்கி)** அரி அயன் அரன் என்னும் இவரை உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து - இவர்களுடைய கு3ண ரூப விபூ4தி நாமாதி3களையும் தத்ப்ரதிபாத3கமான ப்ரமாணங்களையும் மிகவும் ஆராய்ந்து. **(உணர்ந்துணர்ந்து இத்யாதி3)** மனப்பட்டதொன்றை உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து இறைஞ்சுமின் - உங்களுக்கேற ஈஶ்வரதயா நிர்ணீதமான வஸ்துவை மநநாதி3களாலே அநுஸந்தி4த்தும், தத்3வாசகமான நாமங்களை உச்சரித்தும் ஆஶ்ரயியுங்கோள். 1. **"व्याहरन् मामनुस्मरन्"** (வ்யாஹரந் மாமநுஸ்மரந்). 6.

ஈ— அவ:— ஆறும் பாட்டு. a அவதாரத்திலே ஆஶ்ரயியுங்கோள் a2 என்று நின்றீர்; b 2. **"मध्येविरिञ्चगिरिशं प्रथमावतार:"** (மத்4யேவிரிஞ்சகி3ரிஶம் ப்ரத2மாவதார:) என்கிற படியே ப்3ரஹ்மருத்3ரர்கள் நடுவே அவதீர்ணனாய் நிற்கிற நிலையாய் இருந்தது

அ— ஆறும் பாட்டு. (உணர்ந்து இத்யாதி3) a "அரியயனரனென்னும் இவரை உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து" என்கிற பத3ங்களைக் கடாக்ஷித்து, ஶங்காபூர்வகமாக ஸங்க3தி அருளிச்செய்கிறார் (அவதாரத்திலே இத்யாதி3) 3. "த்ரயோ தே3வாஸ்துல்யாஸ் த்ரிதயமித3மத்3வைதம், அதி4கம் த்ரிகாத3ஸ்மாத் தத்வம் பரமிதி விதர்க்காந் விகடயந்! விபே4ர்நாபீ4பத்3மோ விதி4ஶிவ நிதா3நம் ப4க3வதஸ்தத3ந்யத்3ப்4ருப4ங்கீ3பரவஶமிதி ஸித்3தா4ந்தயதி ந: ||" இதி ஶ்ரீரங்க3ராஜஸ்தவ ஶ்லோக: அத்ர அநுஸந்தே4ய:. த்ரிதயமித3ம் அத்3வைதம் - ஏகம். அஸ்மாத் த்ரிகாத் அதி4கம் - உத்க்ருஷ்டம் பரம் தத்வம். (தத3ந்யத்3ப்4ருப4ங்கீ3 பரவத்) /தாப்4யாம் - விதி4ஶிவாப்4யாம் அந்யச்ச

ஜீ— ஆறும் பாட்டு. (உணர்ந்து இத்யாதி3) a "அரியயனரனென்னும் இவரை உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து" என்கிற பத3ங்களைக் கடாக்ஷித்து ஶங்காபூர்வகமாக ஸங்க3தி (அவதாரத்திலே இத்யாதி3) அவதாரிகையிலே 3. "த்ரயோ தே3வாஸ்துல்யா:" இத்யாதி3 அநுஸந்தே4யம். 2. "மத்4யேவிரிஞ்சகி3ரிஶம் ப்ரத2மாவதாரஸ் தத்ஸாம்யத: ஸ்த2க3யிதும் தவ சேத் ஸ்வரூபம்! கிம் தே பரத்வபிஶுநைரபி ரங்க3தா4மந் ஸத்வப்ரவர்த்தந க்ருபாபரிபாலநாத்3யை: ||" e "உணர்த்

ப்ர—b 2. (உணர்ந்துணர்ந்து இத்யாதி3) श्रीरङ्गराजस्तवे (उ. श. ५१) "मध्येविरिञ्चगिरिशं प्रथमावतारस्तत्साम्यतस्स्थगयितुं तव चेत्स्वरूपम्। किं ते परत्वपिशुनैरपि रङ्गधामन् सत्त्वप्रवर्तनकृपापरिपालनाद्यैः ॥ ५१ ॥"

/ தத3ந்யத்—ப4க3வானைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட எல்லா உலகமும் என்றும் பொருள் கொள்வதுண்டு.

ர—ப்ரத₂மாவதாரம்; அதில் மூவரும் ஒத்த கார்யத்திலே அதி₄கரித்து நின்றார்கள்; c இப்படி நிற்கையாலே "d மூவரும் ப்ரதா₄நரோ? மூவரிலே ஒருவன் ப்ரதா₄நனோ? மூவர்க்கும் அவ்வருகே ஒருவன் ப்ரதா₄நனோ?" என்று எங்களால் விவேகிக்கப் போகாமையாலே ஆஶ்ரயணத்திலே அருமை கூடும்படியாயிருந்தது. ஆஶ்ரயணீய வஸ்துவை நிரூபித்துத் தரலாகாதோ நாங்கள் ஆஶ்ரயிக்கும்படி—என்ன; e "காண்கிற தே₃ஹமே ஆத்மாவென்று இருக்கும் நிலை தவிர்ந்து, தே₃ஹாதிரிக்தமாயிருப்பதொரு ஆத்மவஸ்து உண்டென்று அறிகைதானே அரிது; f வருந்தி அத்தை அறிந்தானேயாகிலும், ப்₃ரஹ்ம ருத்₃ராதி₃களை ஶரீரமாகக் கொண்டு தான் ஶரீரியாய் நிற்கிற ஸர்வேஶ்வரன்படிதானே அறியப்போகாது; ஆனபின்பு g இவ்வழியே இழிந்து ஆஶ்ரயிக்கப் பாருங்கோள்" என்று, h ஆஶ்ரயணீய வஸ்து இன்னதென்றும், i ஆஶ்ரயிக்கும் ப்ரகாரம் இன்னதென்றும் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (உணர்ந்து) j உணர்வு என்னாதே "உணர்ந்து" என்கையாலே, "j₂ ஜ்ஞப்திமாத்ரமே உள்ளது, ஜ்ஞாத்ரம்ஶமில்லை" என்கிற பக்ஷத்தைத் தவிர்க்கிறது.

அ—பத்₃மநாப₄ஸ்ய ப்₃ருப₄ங்க்₃யா:- ஆஜ்ஞாஶக்த்யா: பரதந்த்ரமிதி நஸ்ஸித்₃த₄ாந்தயதி இத்யர்த்த₂:. b (மத்₄யேவிரிஞ்சகி₃ரிஶம்) என்று தொடங்கி, c (இப்படி நிற்கையாலே) என்னுமளவும் க்₃ரந்த₂கார வாக்யம். a₂ (என்று நின்றீர்) d (மூவரும் ப்ரதா₄நரோ?) என்று அந்வயம். e முதல் திருவாய்மொழியிலே பரதத்வ நிர்ணயம் பண்ணியிருக்க, இங்கேயும் பரத்வநிர்ணயம் பண்ணுமளவில் புநருக்தமன்றோ என்கிற ஶங்கையைப் பரிஹரிக்கைக்காக (அவதாரத்திலே ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்று நின்றீர்) (a) என்று அருளிச்செய்து "உணர்ந்துணர்ந்து" என்று தொடங்கி, "உணரிலும்" என்கிற பத₃மளவும் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (காண்கிற தே₃ஹம் இத்யாதி₃) f "இறை நிலையுணர்வரிது" என்கிற பத₃த்தைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (வருந்தி இத்யாதி₃) g "உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து அரியயனரன்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து (இவ்வழியே இழிந்து இத்யாதி₃) h "மனப்பட்டதொன்றை உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து இறைஞ்சுமின்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து (ஆஶ்ரயணீய வஸ்து இத்யாதி₃) i "உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து" என்றத்தைப்பற்ற (ஆஶ்ரயிக்கும் ப்ரகாரம் இன்னது என்றது)

j, j₂ "உணர்ந்து" என்கிற பத₃த்தாலே யோகா₃சார மதம் நிரஸ்தமாகிறது என்கிறார் (உணர்வு என்னாதே இத்யாதி₃) k வீப்ஸை - த்₃விருக்தி. l (சைதந்யம் ஆக₃ந்துகம்) என்கிறவர் -

---

ஜீ—துணர்ந்து" என்று தொடங்கி "உணரிலும்" என்கிற பத₃த்தளவும் கடாக்ஷித்து பூ₄ர்வம் அருளிச்செய்கிறார் (காண்கிற தே₃ஹம் இத்யாதி₃) f "இறை நிலை உணர்வரிது" என்றத்தைப்பற்ற (வருந்தி இத்யாதி₃) g "அரியயனரனென்னுமிவரை உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து" என்றத்தைப்பற்ற (இவ்வழியே இத்யாதி₃) h "மனப்பட்டதொன்றே" இத்யாதி₃யைப்பற்ற (ஆஶ்ரயணீய வஸ்து இத்யாதி₃) i "உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து" என்றத்தைப்பற்ற (ஆஶ்ரயிக்கும் ப்ரகாரம் இன்னது என்றது)

j₂ "ஜ்ஞப்திமாத்ரமே உள்ளது" என்கிறவன் - யோகா₃சாரன். k வீப்ஸை - த்₃விருக்தி. "சைதந்யம் ஆக₃ந்துகம்" என்கிறவர்கள் - நையாயிக வைஶேஷிகர்கள். முக்த்யவஸ்தை₂யிலும்

ஈ—''உணர்ந்துணர்ந்து'' என்கிற k வீப்ஸைக்குக் கருத்து – ''l சைதந்யம் ஆக3ந்துகம்; முக்த்யவஸ்தை2யிலும் பாஷாணகல்பமாயிருக்கும்'' என்கிற பக்ஷத்தைத் தவிர்த்து, சைதந்யம் நித்யமாயிருக்குமென்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது. m ஜ்ஞாத்ருத்வம் நித்யமா(யிருக்)கையாலே—''n ஜ்ஞாநக்ரியாகர்த்ருத்வம் ஜ்ஞாத்ருத்வம். அதுதான் அநித்யம்'' என்கிற க்ரியாவாதி3யையும் நிரஸிக்கிறது.

(இழிந்தகன்றுயர்ந்து) o இச்சேதநன்தான் அணுபரிமாணனாயிருக்கச்செய்தேயும், ஈஶ்வரன் ஸ்வரூபத்தாலே எங்கும் வ்யாபித்திருக்குமாபோலே ஜ்ஞாநத்தாலே எங்கும் வ்யாபித்திருக்கும் என்கிறது. p ''பாதே3 மே வேத3நா, ஶிரஸி மே வேத3நா'' என்றிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. (உருவியந்த இந்நிலைமை) உருவிற்காட்டில் வியந்து - வேறுபட்டிருக்கிற இந்நிலைமையுண்டு - இந்த ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபம்.

அ—நையாயிக வைஶேஷிகர். அதாவது–இவர்கள் 'மோக்ஷத3ஶையில் ஆத்மா பாஷாணகல்பமாயிருக்கும்' என்று சொல்லுகையாலே. m (ஜ்ஞாத்ருத்வம் இத்யாதி3) ஜ்ஞாநம் — ''ஜாநாதி'' என்கிற தா4த்வர்த்த2மாகையாலே க்ரியையாயிருக்கும்; க்ரியைதான் - சலநாத்மகமாயும், தா4த்வர்த்த2ரூபமாயும் த்3விவித4மாயிருக்குமிறே. க்ரியைக்கு உத்பத்திவிநாஶங்களுண்டாகையாலே க்ரியாஶ்ரயத்வமான - ஜ்ஞாத்ருத்வமும் அநித்யம் என்று சொல்லுகிற க்ரியாவாதி3யான மாயியை நிரஸித்தது என்றபடி. m (ஜ்ஞாத்ருத்வம் நித்யமாகையாலே) என்றது - ஜ்ஞாத்ருத்வம் நித்யம் என்று நமக்குப் பக்ஷமாகையாலே என்றபடி. n ஜ்ஞாநக்ரியாகர்த்ருத்வமாவது - ஜ்ஞாநரூப க்ரியைக்குக் கர்த்தாவாயிருக்கை.

o,p ''இழிந்தகன்றுயர்ந்து'' என்றதுக்கு இரண்டு அர்த்த2ம் அருளிச்செய்கிறார் (இச்சேதநன்தான் இத்யாதி3 வாக்யத்3வயத்தாலே) o முந்தின அர்த்த2த்தில், நிஷ்க்ருஷ்ட ஸ்வரூபத்தைப் பற்ற ஸார்வத்ரிகமான வ்யாப்தியைச் சொல்லுகிறது. p இரண்டாம் அர்த்த2த்தில், ஶரீர

ஜீ-ஆத்மா பாஷாணகல்பமாயிருக்கும் என்று அவர்கள் சொல்லுகையாலே. m ஜ்ஞாநம்-''ஜாநாதி'' என்கிற தா4த்வர்த்த2மாகையாலே க்ரியையாயிருக்கும். க்ரியைதான் - சலநாத்மகமாயும், தா4த்வர்த்த2ரூபமாயும், த்3விவித4மாயிருக்குமிறே. க்ரியைக்கு உத்பத்திவிநாஶங்களுண்டாகையாலே, க்ரியாஶ்ரயத்வமான ஜ்ஞாத்ருத்வமும் அநித்யம் என்று சொல்லுகிற க்ரியாவாதி3யான மாயியை நிரஸிக்கிறது என்றபடி. m (ஜ்ஞாத்ருத்வம் நித்யமாகையாலே) ஜ்ஞாத்ருத்வம் நித்யம் என்று நமக்குப் பக்ஷமாகையாலே. n ஜ்ஞாநக்ரியாகர்த்ருத்வமாவது - ஜ்ஞாநரூபக்ரியைக்குக் கர்த்தாவாயிருக்கை.

o,p ''இழிந்தகன்றுயர்ந்து'' என்றதுக்கு இரண்டு அர்த்த2ம் அருளிச்செய்கிறார் (இச்சேதநன்தான் இத்யாதி3யாலே) o முந்தின அர்த்த2த்தில், நிஷ்க்ருஷ்ட ஸ்வரூபத்தைப்பற்ற ஸார்வத்ரிகமான வ்யாப்தியைச் சொல்லுகிறது. p த்3விதீயார்த்த2த்தில், ஶரீர வ்யாப்தியைச் சொல்லு

ப்ர— n (ज्ञानक्रियाकर्तृत्वं ज्ञातृत्वम्) श्रीभाष्ये "ज्ञानक्रियाकर्तृत्वं हि ज्ञातृत्वम्". अस्य वाक्यस्यार्थः—ज्ञानस्य धात्वर्थतया क्रियात्वं, उत्पत्तिविनाशयोगात् क्रियायाः, तदाश्रयत्वमपि कादाचित्कमिति ज्ञातृत्वमनित्यमित्यर्थः—इति ॥

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

ஈ—அன்றியே, உருவு இயந்த, என்று பதபேதமானபோது, இயத்தல்-கடத்தலாய், உருவிற்காட்டிலும் கடந்திருக்கும் - வேறுபட்டிருக்கும் என்னவுமாம்.

q ஆக இரண்டாலும், r ஜடமான ஶரீரத்திற்காட்டில் வேறுபட்டிருக்கிற ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்தை, s கேவல ஶ்ரவணமநநாதிகளாலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கக் கூடிலும்; t தேஹாதிரிக்தமாயிருக்கிற ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்தை யோகஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லுகிற க்ரமத்தாலே இழிந்து வருந்தி ஒருபடி u அறிந்தானாலும். (இறைநிலை உணர்வரிது) v ஸர்வேஶ்வரன் ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு அந்தராத்மாவாய் அவர்களை

அ—வ்யாப்தியைச் சொல்லுகிறது. உரு-ஶரீரம். வியக்கை, இயக்கை, இரண்டும்-வேறுபாடு. இந்நிலைமை - இவ்வாத்ம ஸ்வரூபத்தை.

q...u ''உணர்ந்துணர்ந்துணரிலும்'' என்றதுக்கு - த்யாநரஹித கேவலஶ்ரவணாதிகளாலே உணரிலும் என்னுதல், அஷ்டாங்கயோக க்ரமத்தாலே உணரிலும் என்னுதல் என்று இரண்டு தாத்பர்யமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஆக இரண்டாலும் இத்யாதி, அறிந்தானாலும் இத்யந்தம்) '' உருவியந்த '' என்கிற இடத்திலே இரண்டாம் அர்த்தம் லக்ஷணப்ரயோகம். r இரண்டு யோஜனைக்கும் ஶப்தபேதமொழிய பலிதார்த்தம் ஒன்று என்னுமிடத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஜடம் இத்யாதி) s உணர்ந்துணர்ந்து என்கிறது - ஶ்ரவணமநநங்கள். t அன்றிக்கே (தேஹாதிரிக்தமாய் இத்யாதி) விவரணமாகவுமாம். இதுவே முக்யம். s ஏகார்த்தமான இப்பக்ஷத்தில், கேவலஶ்ரவணமநநாதிகளாலே என்றது - பகவத்விஷயமான ஶ்ரவணாதிகளன்றிக்கே கேவல ஆத்ம விஷயமான ஶ்ரவணாதிகளால் என்றபடி. t ஶ்ரவணமநநாதிகளாலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கும் ப்ரகாரத்தை விஶதமாக அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, '' உணரிலும் '' என்கிற யதிஶப்தத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (தேஹாதிரிக்தம் இத்யாதி)

v வக்ஷ்யமாணத்தைக் கடாக்ஷித்து '' இறை நிலை உணர்வரிது '' என்கிற பதத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி) கீழ் தேஹாத்ம விவேகஞ்சொல்லுகையாலே, அந்த தேஹாத்ம விவேகமுண்டானாலும் இந்த தேஹாத்ம விவேகம் துர்க்ரஹம்

ஜீ—கிறது. இந்த இரண்டாம் அர்த்தம் (பாதே மே இத்யாதி) உரு-ஶரீரம். 'வியத்தல்' 'இயத்தல்' இரண்டும் – வேறுபாடு. இந்நிலைமை – இவ்வாத்ம ஸ்வரூபத்தை.

q,t ''உணர்ந்துணர்ந்துணரிலும்'' என்றதுக்கு 'த்யாநரஹித கேவல ஶ்ரவணாதிகளாலே உணரிலும்' என்னுதல், 'அஷ்டாங்கயோக க்ரமத்தாலே உணரிலும்' என்னுதல் என்று இரண்டு அர்த்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஆக இரண்டாலும்) இத்யாதியாலும், (தேஹாதிரிக்த) இத்யாதியாலும். t யத்வா, தேஹேத்யாதிவாக்யம் விவரணமாகவுமாம். r ''உருவியந்த'' என்கிற இடத்தில் பதபேதமொழிய அர்த்தபேதமில்லை என்கிறார் (ஜடமித்யாதி) s ''உணர்ந்துணர்ந்து'' என்கிறது – ஶ்ரவணமநநங்கள். (கேவல ஶ்ரவணமநநாதிகளாலே) பகவத் விஷயமான ஶ்ரவணாதிகள் அன்றிக்கே கேவலாத்ம விஷயமான ஶ்ரவணமநநாதிகளாலே.

v வக்ஷ்யமாணத்தைக் கடாக்ஷித்து ''இறை நிலை உணர்வரிது'' என்கிறதுக்கு அர்த்தம் (ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி) அறிந்தால் தேவதாந்தரங்களில் பரத்வ ஶங்கை உதியாது என்றபடி.

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

ஸ்ரீ—ஶரீரமாகக்கொண்டு தான் ஶரீரியாய் நிற்கிற நிலே அறியப்போகாது. (உயிர்காள்) w சைதந்ய யோக்₃யமன்றிக்கே இருப்பதொன்றுய்த்தான் இழக்கப்பெற்றதோ? சேதநரான பின்பு அதின் கார்யம் பிறக்கப்பெற்றதில்லேயே! அறிவுகேடராய் நீங்கள் பட்டதென்!

எங்கள் அறிவும் அறியாமையும் கிடக்கிடீர், அறிந்த நீர் அருளிச்செய்யீர் நாங்களப்படி ஆஶ்ரயிக்க என்ன, அருளிச்செய்கிருர் மேல் (அரி அயன் அரனென்னும் இவரை உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து) (உணர்ந்துணர்ந்து) x ஒரு உணர்த்தி-ஸ்வரூபபரம். ஒரு உணர்த்தி – ஸ்வபா₄வபரம். உரைத்துரைத்து – ஸ்வரூப பரமான ப்ரமாணங்களேயும், ஸ்வபா₄வபரமான ப்ரமாணங்களேயும். y விரோதி₄ நிரஸந ஶீலனுய் z ரக்ஷகனுய் இருக்கும் ஒருவன்; a ஒருவன் திருநாபீ₄கமலத்திலே a₂ அவ்யவதா₄நேந பிறந்தவனுய் இருக்கும்; ஒருவன் b ஸம்ஹாரம் ஒன்றுக்கே கடவனுய் இருக்கும்; c இவர்களே ப்ரதிபாதி₃க்கிற ப்ரமாணங்களே ஆராய்ந்து பார்த்து, அவைதன்னேப்

அ—என்று தாத்பர்யம் என்று கருத்து. இந்த விவேகமுண்டாகவே ஆபாதப்ரதீதியில் தே₃வதாந்தர பரத்வ ப்ரதிபாத₃கங்கள்போலே தோன்றுகிற வாக்யங்களில் ஸம்ஶய விபர்யயங்கள் உதி₃யாதிறே. w பரத்வத்தை நிர்ணயிக்கிற இடத்திலே சைதந்ய விஶிஷ்டதையைச் சொல்லி ஸம்போ₃தி₄க்கிறவர் ஹார்த்த₃பா₄வத்தை அருளிச்செய்கிருர் (சைதந்ய யோக்₃யமன்றிக்கே இத்யாதி₃வாக்யத்ரயத்தாலே)

''அரி அயன் அரனென்னும் இவரை உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து'' என்று – தத்வ நிஷ்கர்ஷம் பண்ணும் க்ரமத்தைச் சொல்லுகிறது. x ''உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து'' என்கிற வீப்ஸைகளுக்கும் விஷய பே₄த₃த்தாலே பே₄த₃மருளிச்செய்கிருர் (ஒரு உணர்த்தி என்று தொடங்கி மூன்று வாக்யத்தாலே) y ''அரி அயன் அரன்'' என்றதுக்கு அர்த்த₂ம் (விரோதி₄நிரஸந இத்யாதி₃) z (ரக்ஷகனுய் இருக்கும் ஒருவன்) என்றது – 1. ''நஹி பாலந ஸாமர்த்₂யம் ருதே ஸர்வேஶ்வரம் ஹரிம்'' இத்யாதி₃யைக் கடாக்ஷித்து. a (ஒருவன் திருநாபீ₄ இதி) ஆத் - விஷ்ணோ: ஜாத: - அஜ: என்றபடி. b (ஸம்ஹாரம் ஒன்றுக்கே இதி) ஆகையாலேயிறே இது நிருபகமாயிற்று என்று ஹ்ருத₃யம். c ஸ்வரூபபரமாயும் ஸ்வபா₄வபரமாயுமுள்ள ப்ரமாணங்களேச் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்வதாக மீளவும் வ்யாக்₂யாதா அநுபா₄ஷிக்கிருர் (இவர்களே

ஜீ—w பரத்வ நிர்ணய ப்ரகரணத்திலே சைதந்ய விஶிஷ்டதையைச் சொல்லி ஸம்போ₃தி₄க்கிறவருடைய ஹார்த்த₃பா₄வத்தை அருளிச்செய்கிருர் (சைதந்ய யோக்₃யமன்றிக்கே இத்யாதி₃ வாக்யத்ரயத்தாலே).

''அரி அயன் அரன்'' இத்யாதி₃யாலே - தத்வ நிஷ்கர்ஷம் பண்ணும் க்ரமத்தைச் சொல்லுகிறது. x ''உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து'' என்கிற வீப்ஸைகளுக்கு - விஷயபே₄த₃த்தாலே பே₄த₃மருளிச்செய்கிருர் (ஒரு உணர்த்தி என்று தொடங்கி மூன்று வாக்யத்தாலே) y ''அரி அயன் அரன்'' என்றதுக்கு அர்த்த₂ம் (விரோதி₄ இத்யாதி₃) z (ரக்ஷகனுய் இருக்கும் ஒருவன்) என்றது- 1.''நஹி பாலநஸாமர்த்₂யம் ருதே ஸர்வேஶ்வரம் ஹரிம்'' இத்யாதி₃யைப்பற்ற. a₂ (அவ்யவதா₄நேந இதி) ''ஆத் - விஷ்ணோ: ஜாத: அஜ:''என்றபடி. c ''உணர்ந்துணர்ந்து''என்கிற வீப்ஸையாலே-

ஈ—d பலகாலும் சொல்லிப்பார்த்து, d₂ 'லிங்கத்துக்கே உத்கர்ஷம் தோற்றும்படியாய் இருப்பது e ஒரு ப்ரபந்தம் பண்ணித்தரவேணும்' என்பாரைப்போலே, ஒரு வ்யக்தியிலே பக்ஷபதிக்கப் பாராதே, f இவர்கள் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களைப் பலகாலும் ஆராய்ந்து பார்த்து, g கோல்விழுக்காட்டாலே உத்கர்ஷம் கிடந்த வ்யக்தியைப் பற்றப் பார்ப்பது. h இப்படி ஆராய்ந்தவாறே ஒரு வஸ்துவே ப்ரதானம் என்று உங்கள் நெஞ்சிலே தோற்றும். அவ்வஸ்துவை i ஶ்ரவணமநநாதிகளாலே j "கைப் புகுந்தது" என்று விஶ்வஸிக்கலாமளவும் k ஆஶ்ரயிக்கப் பாருங்கோள். 6.

அ—ப்ரதிபாதிக்கிற இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே) "உணர்ந்துணர்ந்து" என்கிற வீப்ஸையாலே - ஸ்வரூப ஸ்வபாவபரமான ப்ரமாணங்களை ஆராய்ந்து என்றும், உரைத்துரைத்து - அத்தைப் பலகாலும் சொல்லி என்று பொருளாக்கி, இந்த இரண்டாம் அர்த்தத்தைக் காட்டுகிறார் (இவர்களை இத்யாதி) என்று அழகப்பங்கார் அருளிச்செய்யும்படி. d (பலகாலும்) என்றது – வீப்ஸையைப்பற்ற. d₂ இவர்களை ப்ரதிபாதிக்கிற ப்ரமாணங்களை ஆராய்கையாவது- அபக்ஷபாதமத்யஸ்தபுத்த்யா விசாரிக்கை என்கிறார் (லிங்கத்துக்கே இத்யாதி) (லிங்கத்துக்கே இத்யாதி) மூவரையும் ஒக்க எடுத்ததின் தாத்பர்யம் என்னவுமாம். e 1. "தஸ்மாத் பவந்தம் ப்ருச்சாமஸ் ஸூத பௌராணிகாத்ய து! புராணஸம்ஹிதாம் புண்யாம் லிங்கமாஹாத்ம்ய ஸம்யுதாம் ||" என்றத்தைப்பற்ற (ஒரு ப்ரபந்தம் பண்ணித்தரவேணும் என்பாரைப்போலே) என்கிறது. f ப்ரமாணங்களை ஆராய்கைக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் (இவர்கள் ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை இத்யாதி) g (கோல் விழுக்காட்டாலே) ஸ்வத:ப்ராப்தியாலே; யத்ருச்சையாலே என்னவுமாம். h "மனப்பட்டதொன்றே" என்றதுக்குப் பொருள் (இப்படி ஆராய்ந்தவாறே இத்யாதி) "உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து இறைஞ்சுமின்" என்றது – ஶ்ரவணமநநாதிகளாலே அநுஸந்தித்து, அவ்வஸ்துவுக்கு வாசகமான ஶப்தத்தை வ்யவஹரித்து ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்றபடி. i ஶ்ரவணமநநாதிகளாலே ஆஶ்ரயிக்கப் பாருங்கோள் என்று அந்வயம். உரைத்துரைத்து என்கிறது – அஸக்ருச்ச்ரவணத்தைச் சொல்லுகிறது. உணர்ந்துணர்ந்து என்கிறது – அஸக்ருந்மநநத்தைச் சொல்லுகிறது. j கைப்புகுருகையாவது – பலோந்முகமாகை. (கைப் புகுந்தது என்று விஶ்வஸிக்கலாமளவும்) என்றது – வீப்ஸாதாத்பர்யம்.

ஜீ—ஸ்வரூப ஸ்வபாவபரமான ப்ரமாணங்களை 'ஆராய்ந்து என்றும், "உரைத்துரைத்து" என்றதுக்கு - பலகாலும் சொல்லி என்று அர்த்தமாக்கி, இந்த இரண்டாம் அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இவர்களை இத்யாதி) d (பலகாலும்) என்றது - வீப்ஸையைப்பற்ற. d₂ ஆராய்கையாவது - பக்ஷபாதமின்றிக்கே மத்யஸ்தபுத்த்யா விசாரிக்கை என்கிறார் (லிங்கத்துக்கே இத்யாதி) e (ஒரு ப்ரபந்தம் பண்ணித்தரவேணும் என்பாரைப்போலே) என்றது-1. "தஸ்மாத் பவந்தம் ப்ருச்சாமஸ் ஸூத பௌராணிகாத்ய து! புராண ஸம்ஹிதாம் புண்யாம் லிங்கமாஹாத்ம்ய ஸம்யுதாம் ||" என்றத்தைப்பற்ற. f ப்ரமாணங்களை ஆராய்கைக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் (இவர்கள் ஸ்வரூப இத்யாதி) g (கோல் விழுக்காட்டாலே) ஸ்வத:ப்ராப்தியாலே. h "மனப்பட்டதொன்றே" என்றதுக்கு அர்த்தம் (இப்படி ஆராய்ந்த இத்யாதி) "உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து இறைஞ்சுமின்" என்றது – ஶ்ரவண மநநாதிகளாலே அநுஸந்தித்து, வஸ்துவுக்கு வாசகமான திருநாமங்களைப் பலகாலும் உச்சரித்து ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்றபடி. உரைத்துரைத்து என்றது - அஸக்ருச்ச்ரவணத்தை. உணர்ந்துணர்ந்து என்கிறது – அஸக்ருந்மநநத்தை. j கைப்புகுருகை – பலோந்முகமாகை. இது வீப்ஸாதாத்பர்யம்.

7. ஒன்றெனப் பலவென வறிவரும் வடிவினுள் நின்ற
நன்றெழில் நாரணன் நான்முக னரனென்னு மிவரை
ஒன்றநும் மனத்துவைத் துள்ளிநும் மிருபசை யறுத்து
நன்றென நலஞ்செய்வ தவனிடை நம்முடை நாளே.

ஆ— 7. வ்யா:— (ஒன்றென) ஏகாதி₄ஷ்டி₂தமோ? அநேகாதி₄ஷ்டி₂தமோ? என்று அறிய அரிதான வடிவிலே நின்ற நன்றெழில் நாரணன் நான்முகன் அரனென்னும் இவருடைய ஶ்ரவண மநநங்களை அவஹிதமநஸ்கராய்ப் பண்ணுவது. அவர்களிலே ஒருவனே ஈஶ்வரன் என்று தோற்றிவரும். தோற்றிவருமிடத்திலும், ப்₃ரஹ்மருத்₃ரர்களுக்கு ஸர்வாத்மநா அஸம்பா₄வித மான கல்யாணகு₃ணங்களையுடையவனான நாராயணன் என்றே தோற்றிவரும். ஆனபின்பு தத்₃வ்யதிரிக்த ப்₃ரஹ்ம ருத்₃ரர்கள்பக்கல் ஈஶ்வரத்வ ஶங்கையை விட்டு அந்த நாராயணன் பக்கலிலே நம்முடைய ஶரீராத்₃யுபகரணங்கள் உள்ளபோதே அநந்ய ப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு அடிமை செய்வது என்கிறார். 7.

ஒ— அவ:—ஏழாம் பாட்டில் — மந்த₃ஆயுஸ்ஸுக்களான நீங்கள் நிர்ணயோபாயங்களாலே மூவரிலும் இன்னான் பரனென்று நிர்ணயித்து, ஈஶ்வரதயா நிர்ணீதனான இன்னானை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

வ்யா:— (ஒன்றென்று தொடங்கி) மூர்த்தித்ரயத்துக்கும் ஆத்மா ஒருவனோ? பலரோ? பலரானால் அவர்களில் ப்ரதா₄நன் எவன்? என்று அறியவொண்ணாதபடியை உடையராய் நின்ற. (நன்றெழில் நாரணன்) தன் வடிவைக்கண்டால் தானே ஈஶ்வரன் என்று தோற்றும்படி நல்ல எழிலையுடைய நாராயணன். (ஒன்ற நும் என்று தொடங்கி) சொன்ன மூன்று வகையாலும் விஸத்₃ருஶமாய் உள்ள இவர்களைப் பக்ஷபதியாதே§. 7.

ப— 7. அவ:— அநந்தரம், விவேக ப்ரகாரத்தை விஶத₃மாக உபதே₃ஶித்து, 'சடக்கென ஆஶ்ரயியுங்கோள்' என்கிறார்.

ஒன்றெனப் பலவென — ஏகாத்ம ப்ரகாரம் என்றும் அநேகாத்மாதி₄ஷ்டி₂தம் என்றும், ஒருவன் ப்ரத₄ாநன் என்றும் தனித்தனியே ப்ரத₄ாநர் என்றும், அறி

அ— "உணர்ந்து என்று தொடங்கி, உயிர்காள் அரி அயன் அரனென்னும் இவரை உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து, மனப்பட்டது ஒன்றை உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து இறைஞ்சுமின்" என்று அந்வயம். 6.

ஜீ— "உணர்ந்துணர்ந்து என்று தொடங்கி, உயிர்காள்! அரி அயன் அரனென்னும் இவரை உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து, மனப்பட்டது ஒன்றை, உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து இறைஞ்சுமின்" இத்யந்வய:, முதலில், உணர்ந்துணர்ந்து என்றதுக்கு – ஜ்ஞாத்ருத்வ ஸ்வபா₄வனாகையாலே, என்றுமொக்க உணருகையே ஸ்வபா₄வமாக உடையனாய் இத்யர்த₂:. 6.

---

§ இவ்விடத்தில் ஒன்பதினாயிரப்படி பதிதம் (விடுபட்டுள்ளது).

ப—வரும்–அறிவரிதான, **வடிவினுள்**–வடிவுக்குள்ளே, **நின்ற**-வர்த்திக்கிற, **நன்று**–விலக்ஷணமான, **எழில்** — அபஹத பாப்மத்வாதி3கு3ணௌஜ்ஜ்வல்யத்தையுடையனாய், **நாரணன்**—நாராயணாநுவாகாதி3 ஸித்3த4னாய் ஸமஸ்த சித3சித3ந்தராத்மாவான நாராயணன், **நான்முகன்**—சதுர்வேத3 பாராயணத்துக்கும் ப்3ரஹ்மாமுக2 ஸ்ருஷ்டிக்கும் உபயுக்தமான முக2பே4த3த்தையுடைய சதுர்முக2ன், **அரன்** — ஸம்ஹரணைக ஸ்வபா4வனான ஹரன், **என்னும் இவரை**—என்று தத்தம் ஸ்வபா4வ வைலக்ஷண்யம் பிறக்கும்படி ப்ரமாணங்களாலே சொல்லப்பட்டவர்களை, **ஒன்ற**—ஒருவர்பக்கல் ப்ராத4ாந்ய பக்ஷபாதமற ஏகாகாரதயா, **நும் மனத்து வைத்து**—உங்கள் நெஞ்சிலே வைத்து **உள்ளி** — அவர்கள் ஸ்வரூப ஸ்வபா4வங்களை ஸப்ரமாணமாக ஆராய்ந்து, **நும் இருபசை அறுத்து**—உங்கள் ப்ரதிபத்தி தோ3ஷத்தாலே இருவர் பக்கலிலும் உண்டான ஈஶ்வர ஸங்க3த்தை அறுத்து, **அவனிடை**—அந்த நன்றெழில் நாரணன் பக்கலிலே, **நம்முடை** — நம்முடைய, **நாள்**—ஆயுஸ்ஸுள்ள காலத்திலே, **நன்றென**—1. "**एकभक्तिः**" (ஏகப4க்தி:) என்கிறபடியே நன்றான, **நலம்**—ஸ்நேஹத்தை, **செய்வது**—பண்ணுவது. 7.

இ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில்—இப்படி அருளிச்செய்த இடத்திலும் அவர்கள் ஆறியிருந்தவாறே, திரியட்டும், 'மந்த3ாயுஸ்ஸுக்களான நீங்கள் வஸ்து இன்னதென்று நிர்ணயித்து ஆஶ்ரயிக்கப் பாருங்கோள்' என்கிறார்.

வ்யா:—**(ஒன்றெனப் பலவென அறிவரும் வடிவினுள் நின்ற)** மூர்த்தித்ரயமும் ஏகாத்மாதி4ஷ்டி2தமோ? அநேகாத்மாதி4ஷ்டி2தமோ? அநேகாத்மாதி4ஷ்டி2தமானால் அவர்களில் ப்ரத4ாநன் எவன்? என்று அறியவொண்ணாத ஸ்வபா4வத்தை உடையராய் நின்ற. **(நன்றெழில் நாரணன்)** அநந்யபரமான நாராயணாநுவாகாதி3களை நினைக்கிறார். எழிலென்று – 2. "**अपहतपाप्मा दिव्यो देव एको नारायणः**" **(அபஹதபாப்மா தி3வ்யோ தே3வ ஏகோ நாராயண:)** என்கிற புகரை நினைக்கிறது' **(நான்முகனித்யாதி3)** ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பான பல முக2ங்களையுடைய சதுர்முக2ன், அழிக்கும் தொழிலே கற்றிருக்கும் ருத்3ரன், இவர்களோடு மற்றுள்ள சேதநாசேதநங்களோடு வாசியற ஸர்வமும் ஶரீரம் என்னுமிடத்துக்கு வாசகமான திருநாமத்தை உடையானொருவன். **(என்னும் இவரை)** இப்படி விஸத்3ருஶ ஸ்வபா4வராயுள்ளவர்களை. **(ஒன்ற நும் மனத்து வைத்து)** இவனே நிர்வாஹகனாக வேணும் என்று பக்ஷபதியாதே "ப்ரமாணக3திகளை ஆராய்ந்தால் கோல் விழுந்தவன் பரனாகிறான்" என்று மூவரையும் ஒக்க உங்கள் நெஞ்சிலே வைத்து. **(உள்ளி)** ஶ்ருதி ந்யாயங்களாலே ஆராய்ந்து. **(நும் இருபசை அறுத்து)** நீங்கள் ஈஶ்வரதயா ஶங்கித்த ப்3ரஹ்மருத்3ராதி3கள் பக்கல் நசையறுத்து. **(நும் இருபசை)** புருஷக3தமான ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களால் வந்த ஶங்கையொழிய ப்ரமாணக3திகளால் அவர்கள்பக்கல் ஈஶ்வரத்வ ஶங்கையும் இல்லை என்கை. **(நன்றென நலம் செய்வது அவனிடை)** அவன்பக்கலிலே அநந்ய ப்ரயோஜந ப4க்தியைப் பண்ணப்

இ—பாருங்கோள். (நம்முடை நாளே) 'க்ரமத்திலே செய்கிறோம்'என்றிராதே, ஶரீரத்தினுடைய நிலையில்லாமையை புத்திபண்ணிச் சடக்கென ஆஶ்ரயியுங்கோள்.
1. "नन्दन्त्युदित आदित्ये नन्दन्त्यस्तमिते रवौ। आत्मनो नावबुध्यन्ते मनुष्या जीवितक्षयम्॥" (நந்தந்த்யுதித ஆதித்யே நந்தந்த்யஸ்தமிதே ரவௌ। ஆத்மநோ நாவபுத்யந்தே மநுஷ்யா ஜீவிதக்ஷயம்॥) 7.

ஈ— அவ:—ஏழாம் பாட்டு. a "அப்படியே செய்கிறோம்" என்று ஆறியிருந்தார்கள்; ஐயோ! நீங்கள், உங்களுடைய ஆயுஸ்ஸினுடைய ஸ்திதியும், இழக்கிற விஷயத்தின் b நன்மையும் அறியாமையிறே ஆறியிருக்கிறது; நீங்கள் முடிந்துபோவதற்கு முன்னே நிர்ணயோபாயங்களாலே வஸ்து இன்னதென்று நிர்ணயித்து, நிர்ணீதனானவன்பக்கலிலே கடுக c பக்தியைப் பண்ணப்பாருங்கோள் என்று கீழிற் பாட்டுக்கு ஶேஷமாயிருக்கிறது இப் பாட்டும். d நீங்கள் மந்தாயுஸ்ஸுக்களாகையாலே கடுகச் செய்துகொடுநின்று, "செய் கிறோம்" என்னவேணும்; "செய்கிறோம்" என்று செய்யவெண்ணாது என்கிற இதுவே விஶேஷம் கீழிற் பாட்டிற்காட்டில்.

வ்யா:—(ஒன்றெனை) e மூவர் ப்ரதாநராய், மூவர்க்கும் மூன்று ஶரீரமுண்டாய்த் தோற்றுகையாலே, மூன்று ஶரீரத்திலும் ஒருவனே அதிஷ்டித்துக்கொண்டு நிற்

அ— ஏழாம் பாட்டு. (ஒன்றெனை இத்யாதி) a...c "நம்முடை நாளே" என்றத்தை ப்ரதாநமாக்கிக் கொண்டு "நன்றெனை நலஞ்செய்தவனிடை" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து ஸங்கதியருளிச் செய்கிறார் (அப்படியே இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே) b "நன்றெழில் நாரணன்" என்றத்தைப் பற்ற (நன்மையும் அறியாமையிறே) என்றது. c "நலஞ்செய்வது" என்றதைப்பற்ற (பக்தியைப் பண்ணப் பாருங்கோள் என்றது) d கீழுக்தார்த்தத்தையே சொல்லிற்றாகில் இப்பாட்டு வ்யர்த்தமன்றோ என்ன, விஶேஷங்காட்டுகிறார் (நீங்கள் இத்யாதி)

e "ஒன்றெனப் பலவென அறிவரும் நன்றெழில் நாரணன்" என்ன அமையாதோ? "வடிவினுள் நின்ற" என்னவேணுமோ? என்ன, இது கோட்யுத்தாபநார்த்தம் என்கிறார் (மூவர் ப்ரதாநராய் மூவர்க்கு மூன்று ஶரீரமுண்டாய்த் தோற்றுகையாலே என்று) ஶரீரம் மூன்றாகை

ஜீ— ஏழாம் பாட்டு. (ஒன்றெனை இத்யாதி) a...c "நம்முடை நாளே" என்றத்தை ப்ரதாநமாக்கிக்கொண்டு "நலஞ்செய்தவனிடை" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து ஸங்கதி (அப்படியே இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே) b நன்மையும் என்றது—"நன்றெழில் நாரணன்" என்றத்தைப் பற்ற. c "நலஞ்செய்வது" என்றத்தைப்பற்ற (பக்தியைப் பண்ணப்பாருங்கோள் என்றது) d கீழிற்பாட்டில் இதுக்கு விஶேஷமில்லையோ என்ன (நீங்கள் இத்யாதி)

e ஒன்றெனப்பலவென அறிவரும் நன்றெழில் நாரணன் என்ன அமையாதோ? "வடிவினுள் நின்ற" என்னவேணுமோ? என்ன, இது கோட்யுத்தாபநார்த்தம் என்கிறார் (மூவர் ப்ரதாநராய் இத்யாதி) ஶரீரம் மூன்றாகையாலே மூவர் என்னலாயிருக்கும்; அந்த அந்த

ஈ—கிருனே ? அன்றியே, மூன்றிலும் மூன்று சேதநர் அதிஷ்டித்துக்கொண்டு நிற்கிருர்களோ? என்று f அறிய அரிய வடிவுகளை உடையராய் நிற்கிற. g "ஏகாத்மாதிஷ்டிதமோ? அநேகாத்மாதிஷ்டிதமோ" என்று அறிய அரிதான வடிவை உடையராய் நின்ற.

அ—யாலே மூவரென்னலாயிருக்கும்: அந்த அந்த ஶரீரத்தை அதிஷ்டித்து, ப்ரபலமாய் துல்யமாயிருந்துள்ள மூன்று கார்யங்களைச் செய்கையாலே, ஏகைககார்ய ஶக்தியைப் பார்த்தால் "இவனே ஸர்வஶக்தன், இவ்னே ஸர்வஶக்தன்" என்று தோன்றுகையாலே ஒருவனே என்னலாயிருக்கும் என்று தாத்பர்யம். f (அறிய அரிய வடிவுகளை) என்றது—அறிய அருமைக்கு ஹேதுவான வடிவுகளை என்றபடி. g யோஜநாந்தரமருளிச்செய்கிருர் (ஏகாத்மாதிஷ்டிதமோ என்று) "ஒன்று" என்கிறது - ஒன்ருலே அதிஷ்டிதம் என்றபடி. "பல" என்கிறது - பலராலே அதிஷ்டிதம் என்றபடி. பூர்வயோஜநையில், அறிவருமை - அறிய அருமைக்கு ஹேதுவாகை ஶப்தார்த்தம். இது த்விதீயயோஜநையில் ஆர்த்தம். அறிவருமை - அறிய அருமைக்கு விஷயமாகை ஶப்தார்த்தம். அன்றியே, "அறிவரும் வடிவு" என்றது - அறிய அரிய ஸ்வபாவங்கள் என்றபடி. வடிவு என்று - ஸ்வபாவமாதல், ஶரீரமாதல்.

h "நன்று" என்றதுக்கு அர்த்தம் (அநந்யபரமான இத்யாதி) i "எழில்" என்றதுக்கு அர்த்தம் (அபஹதபாப்மேத்யாதி) அபஹதபாப்மா என்றது - ஸர்வாந்தர்யாமியாயிருக்கச் செய்தேயும் வ்யாப்யகதமான தோஷங்கள் தன் பக்கல் தட்டாதபடியிருக்குமவன் என்கிறது. திவ்ய: என்றது - த்யௌவிலே வர்த்திக்குமவன் என்ருய், பரமபதநிலயன் என்றபடி. தேவன் என்கிறது - த்யோதமாநத்வாதி குணங்களையுடையவன் என்றபடி. இப்படிப்பட்டவன் நாராயணன் ஒருவனுமே என்கிறது. h யத்வா, ஸம்ஜ்ஞைகள்தானே பராவரவிபாகமும் பண்ணுகிறதென்று தாத்பர்யம் என்கிற அபிப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர் (அநந்யபரமான

ஜீ-ஶரீரத்தை அதிஷ்டித்து ப்ரபலமாய் துல்யமாயிருந்துள்ள மூன்றுகார்யங்களைச் செய்கையாலே ஏகைககார்ய ஶக்தியைப் பார்த்தால் "இவனே ஸர்வஶக்தன், இவனே ஸர்வஶக்தன்" என்று தோற்றுகையாலே ஒருவனே என்னலாயிருக்கும் என்று தாத்பர்யம். g யோஜநாந்தரம் (ஏகாத்மாதிஷ்டிதமோ இத்யாதி) ஒன்று - ஒன்ருலே அதிஷ்டிதம், பல - பலராலே அதிஷ்டிதம். "அறிவரும் வடிவினுள்" என்றதுக்கு முந்தின யோஜநையில், அறிய அருமைக்கு ஹேதுவான வடிவில் என்று அர்த்தம்; த்விதீய யோஜனையில், அறிவருமைக்கு விஷயமான என்று அர்த்தம். வடிவு - ஸ்வபாவமாதல், ஶரீரமாதல்.

h நன்மைக்கு அர்த்தம் (அநந்ய ப்ரமான இத்யாதி) i எழில் என்றதுக்கு அர்த்தம் (அபஹதபாப்மா இத்யாதி) j விக்ரஹத்தில் நன்ருன எழில் என்று அர்த்தாந்தரம் (ரூப ஸ்ரீயை இத்யாதி) k இதுக்கு நன்மையேது என்ன (கண்டவாற்ருல் இத்யாதி) ப்ரத்யக்ஷ ஸித்தமான சேஷ்டித ப்ரகாரங்களாலே ப்ரமாணநிரபேக்ஷமாக லோகம் தனக்கே ஶேஷமென்று நாடாகச் சொல்லும்படி நின்ற என்றபடி. ஸுபாலோபநிஷதி 1. "ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மாऽபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:" அஸ்யார்த்த:—அத்ர பூதஶப்தஸ்ய ஸத்தாவத்வஸ்து வாசித்வாத் உபயவிபூத்யந்தர்கத சிதசித்வஸ்துஜாதம் பூதஶப்தேநோக்த்வா தஸ்ய அந்தராத்மதயா ஸ்தித: இத்யர்த்த:. அபஹதபாப்மா – ஸர்வாந்தராத்மத்வேபி வ்யாப்யகத தோஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்ட:. திவ்ய: – திவி ஸ்தித:; பரமபதநிலய இதி யாவத். தேவ: - த்யோதமாநத்வாதிகுணோபேத:. ஏக: – அத்விதீய: ; ஸமாப்யதிகரஹித:. ஏவம்பூதன் ஆரென்ன

ஈ— (நன்றெழில் நாரணன்) b அநந்யபரமான நாராயணநுவாகாதிகளை நினைக்கிறுர். எழிலென்று-i 1. "अपहतपाप्मा दिव्यो देव एको नारायणः" (அபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:) என்கிற புகரை நினைக்கிறது. (நன்றெழில்) j ரூபஶ்ரீயைப் பார்த்த வாறே kA" கண்டவாற்ருல் தனதே உலகென நின்ருன்" என்கிறபடியே ஸர்வரக்ஷகன் இவனே என்னலாம்.

(நாரணன்) l திருநாமத்தைப் பார்த்தவாறே தன்னையொழிந்ததடைய ப்ரகார மாய்க் கொண்டு தான் ப்ரகாரியாய் இருப்பானெருவன் என்று தோற்றியிருக்கும்.

அ-இத்யாதிகளாலே) j (ரூப ஶ்ரீயை இத்யாதி) தாத்பர்யாந்தரம். 2. "ரூபஶ்ரியா பரமயா பரமேண தாம்நா சித்ரைஶ்ச கைஶ்சிதுசிதைர் பவதஶ்சரித்ரை:। சிஹ்நைரஹிநவபரைரபரைஶ்ச கைஶ்சிந் நிஶ்சிந்வதே த்வயி விபஶ்சித ஈஶித்ருத்வம் ॥" என்ற ஶ்லோகம் இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயம். அஹிநவபரை: – ஸ்வாபாவிகை:. அபரைஶ்ச கைஶ்சிதிதி - அதிமாநுஷ ஶீல தயா க்ஷாந்த்யாதிபி: இத்யர்த்த:. k இதுக்கு நன்மையேதென்ன (கண்டவாற்ருல் இத்யாதி) இப்படி ப்ரத்யக்ஷ ஸித்தமான சேஷ்டித ப்ரகாரங்களாலே 3. "பதிம் விஶ்வஸ்ய" என்கிற ப்ரமாண நிரபேக்ஷமாக லோகம் தனக்கே ஶேஷமென்று நாடாகச் சொல்லும்படி நின்ற ஸர்வேஶ்வரனை. கண்டவாற்ருல் – கண்ட ப்ரகாரத்தால். கண்ட ப்ரகாரம் – ஸௌந்தர்யம். இப்படியும் ஒரு யோஜனை உண்டு என்று கருத்து. இப்படிப்பட்ட ஸௌந்தர்யம் அநீஶ்வரன் பக்கல் காணுமையாலே அத்தாலே ஈஶ்வரனென்று நிர்த்தரிக்கிறது. 4. "ரூபமேவாஸ்யைதந்மஹிமாநம் வ்யாசஷ்டே" என்று ரூபத்தை மஹிம ஜ்ஞாபகமாகச் சொல்லிற்றிறே. l பஹுவ்ரீஹியிலர்த்தம் (திருநாமத்தை இத்யாதி) m ப்ரஹ்மாவுக்கு அபரத்வத்தை ஸூசிப்பிக்கிறது

ஜீ—(நாராயண இதி) j (ரூப ஶ்ரீயைப் பார்த்தவாறே) என்கிற இடத்திலே 2. "ரூபஶ்ரியா பரமயா பரமேண தாம்நா சித்ரைஶ்ச கைஶ்சிதுசிதைர் பவதஶ்சரித்ரை:। சிஹ்நைரஹிநவபரைரபரைஶ்ச கைஶ்சிந்நிஶ்சிந்வதே த்வயி விபஶ்சித ஈஶித்ருத்வம் ॥" என்கிற ஶ்லோகம் அநுஸந்தேயம். அஹிநவபரை: – ஸ்வாபாவிகை:. அபரைஶ்ச கைஶ்சித் – அதிமாநுஷ ஶீல தயா க்ஷாந்த்யாதிபி: இத்யர்த்த:. 4. "ரூபமேவாஸ்யைதந்மஹிமாநம் வ்யாசஷ்டே" என்று ரூபத்தை மஹிம ஜ்ஞாபகமாகச் சொல்லிற்றிறே. l பஹுவ்ரீஹியிலர்த்தம் (திருநாமத்தை இத்யாதி) m ப்ரஹ்மாவுக்கு அபரத்வத்தை ஸூசிப்பிக்கிறது "நான்முகன்" என்கிற நாமம்

ப்ர—i 1. (ஒன்றென இத்யாதி) (எழில்) सुबालोपनिषदि (७) "एष सर्वभूतान्तरात्मा अपहतपाप्मा दिव्यो देव एको नारायणः" अस्यार्थः– अत्र भूतशब्दस्य सत्तावद्वस्तुवाचित्वात् उभयविभूत्यन्तर्गतं चिदचिद्वस्तुजातं अनेन भूतशब्देन निर्दिश्यते। (अपहतपाप्मेति)पूर्वोक्तेषु पृथिव्यादितमःपर्यन्तेषु वस्तुषु अन्तर्यामितया वर्तमानोऽपि तद्गतदोषैरसंस्पृष्ट इत्यर्थः। (दिव्यः) दिवि स्थितः; परमपदनिलय इत्यर्थः। (देवः) द्योतनादिगुणविशिष्टः। (एकः) अद्वितीयः; समाभ्यधिकरहित इत्यर्थः। एवंभूतः क इत्यपेक्षायामाह (नारायण इति)॥

A 4-5-10.

ஈ—(நான்முகன்) m ஒருவன் ஸ்ருஷ்டி காலத்திலே வந்தால் n நாலு வேதங்களையும் உச்சரிக்கைக்கு நாலு முகத்தையுடையனாய் ஸ்ருஷ்டி கார்யம் ஒன்றிலும் அந்விதன் என்று தோற்றியிருக்கும். (அரன்) o ஒருவன், ஸம்ஹர்த்ருத்வம் ஒன்றிலும் அந்விதன் என்று தோற்றியிருக்கும். p1. "सृष्टिस्थित्यन्तकरणीं ब्रह्मविष्णुशिवात्मिकाम्। स संज्ञां याति भगवानेक एव जनार्दनः॥" (ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யந்தகரணீம் ப்ரஹ்ம விஷ்ணு ஶிவாத்மிகாம்। ஸ ஸம்ஜ்ஞாம் யாதி பகவாநேக ஏவ ஜநார்தநः॥) q என்கிறபடியே r ஸம்ஜ்ஞைகளில் வந்தால் s ஒக்கவெடுக்கலாய் விஷ்ணு ஶப்தத்தோடு பர்யாயமான ஜநார்தந ஶப்தத்தையிட்டுத் தலைக்கட்டுகையாலே தானே t ப்ரதாநன் என்று t₂ தோற்றும்படியாய் இருக்கும்.

அ—"நான்முகன்" என்கிற நாமம் என்கிறார் (ஒருவனித்யாதி) n (நாலு வேதங்களையும்) என்றதுக்கு – மாநாதீந ஜ்ஞாநத்வத்திலே தாத்பர்யம். o "அரன்" என்கிறது – ருத்ரனுக்கு அபரத்வஸூசகமான நாமம் என்கிறார் (ஒருவனித்யாதி).

p "நாரணன்" என்றதுக்கு அர்த்தம் – ஸமஸ்தமும் ப்ரகாரமாய்த் தான் ப்ரகாரியுமாய் இருக்கும் என்று சொன்னபோதே, அவனுக்கு ப்ராதாந்யம் தோற்றிற்றிறே. அப்படி அவன் ப்ரதாநன் என்றதுக்கு ப்ரமாணமுண்டோவென்ன (ஸ்ருஷ்டிஸ்திதீத்யாதி) யத்வா, "ஒன்றநும் மனத்துவைத்து உள்ளி" இத்யுச்யமாந பர்யாலோசநயா பலிஷ்யமாணம் அர்த்தம் ப்ரமாணமுகேந ஆஹ (ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யந்தேதி) q (என்கிறபடியே) என்ற அநந்தரம் "இந்த நிர்தேஶமும்" என்று வாக்யஶேஷம். r எங்ஙனேயென்ன (ஸம்ஜ்ஞைகளில் இத்யாதி) s (ஒக்கவெடுக்கலாய்) என்ற அநந்தரம், "இருக்கிற" என்று வாக்யஶேஷம். t₂ (தோற்றும்படியாய் இருக்கும்) என்ற அநந்தரம், "அப்படியே இங்கும் 'நன்றெழில்' என்கிற விஶேஷணத்தாலே அவனே ப்ரதாநன் என்று தோற்றுகிறது" என்று வாக்யஶேஷம்—"என்கிறபடியே இந்த நிர்தேஶமும்" என்கிற இதுக்கு இந்த வாக்யம் விவரணமாகையாலே ஸித்தம்.

ஜீ—என்கிறார் (ஒருவனித்யாதி) n (நாலு வேதங்களையும்) என்றதுக்கு–ப்ரமாணாதீந ஜ்ஞாநத்வத்திலே தாத்பர்யம். o "அரன்" என்றதும்–ருத்ரனுக்கு அபரத்வஸூசகமான நாமம் என்கிறார் (ஒருவனித்யாதி)

p "நாரணன்" என்றதுக்கு அர்த்தம் ஸமஸ்தமும் ப்ரகாரமாய்த் தான் ப்ரகாரியாய் இருக்கும் என்று சொன்னபோதே அவனுக்கு ப்ராதாந்யம் தோற்றுமிறே. அவன் ப்ரதாநன் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யந்தேத்யாதி) இதம் ப்ரதமேம்ஶே த்விதீயே. q (ஜநார்தந: என்கிறபடியே) என்ற அநந்தரம், "இந்த நிர்தேஶமும்" என்று வாக்யஶேஷம். r அது எங்ஙனேயென்ன (ஸம்ஜ்ஞைகளில் இத்யாதி) s "ஒக்கவெடுக்கலாய்" என்ற அநந்தரம், "இருக்கிற" என்று வாக்யஶேஷம். t,t₂ (ப்ரதாநன் என்று தோற்றும்படியாய் இருக்கும்) என்ற அநந்தரம், "அப்படியே இங்கும் 'நன்றெழில்' என்கிற விஶேஷணத்தால் இவனே ப்ரதாநன் என்று தோற்றுகிறது" என்று வாக்யஶேஷம்.

ப்ர—p 1. प्रथमांशे द्वितीयेऽध्याये—"सृष्टिस्थित्यन्तकरणीं ब्रह्मविष्णुशिवात्मिकाम्। स संज्ञां याति भगवान् एक एव जनार्दनः॥ ६७॥"

ஈ— இப்படி u விஸத்3ருஶ ஸ்வபா4வராய் இருக்கிற இவர்களை (v ஒன்ற நும் மனத்து வைத்து) அவனையொழிந்த இருவரிலே ஒருவனுக்கு உத்கர்ஷம் வேணும் என்றுதல், நிர்ணயிப்பதற்கு முன்னே இவனுக்கு உத்கர்ஷம் வேணும் என்றுதல் பாராதே v ஒரு படிப்பட உங்கள் நெஞ்சிலே வைப்பது. (v2 உள்ளி) உள்ளுவது-w ஶ்ருதி ந்யாயங்களாலே ஆராய்வது. அவர்கள் ஸ்வரூப ஸ்வபா4வங்களை இப்படி ஆராய்ந்தவாறே ஒரு வஸ்து ப்ரதா4நமாய், இரண்டு அப்ரதா4நமாய்த் தோற்றும்; தோற்றினவாறே (நும் இருxபசை அறுத்து) அவ்விரண்டிலும் நீங்கள் பண்ணுகிற x நசையைத் தவிருவது. y வஸ்துக3தமாய் வருவதொரு உத்கர்ஷம் இல்லை; நீங்கள் ஏறிடுகிற இவற்றைத் தவிருவது. (நன்றெனை நலஞ்செய்வதவனிடை) இப்படி நிர்ணீதனானவன்பக்கலிலே "இவன் நமக்குக் கைப்புகுந்தான்" என்று z உங்களுக்கேறத் a தேற்றம் பிறக்கும்படி b அநந்ய ப்ரயோஜநமான ப4க்தியைப் பண்ணப்பாருங்கோள். க்ரமத்திலே செய்கிறோம் என்றிருந்தார்கள்—(நம்முடை நாளே) c கெடுவிகாள்! நம்முடைய ஆயுஸ்ஸின் நிலை அறிவிகோளே! கடுக ஆஶ்ரயிக்கப் பாருங்கோள். "நம்முடை நாள்" என்னுங்காட்டில்-ஆயுஸ்ஸின் நிலையை அறிந்தபடி என்னென்னில், முன்பே "மின்னின் நிலை யில" (1-2-2) என்று அருளிச்செய்தாரிறே. d ஒருவன் இரண்டு கதவையும் e அடைத்துக்

அ — u விஸத்3ருஶஸ்வபா4வர் என்றது-விருத்3த4 ஸ்வபா4வர் என்றபடி. ஸ்ருஷ்டிஸ்தி2தி ஸம்ஹார்த்ருத்வத்தாலே வைஸாத்3ருஶ்யம். v ஒன்ற-ஒருபடிப்பட. w (ஶ்ருதி ந்யாயங்களாலே) ஶ்ருதியாலும் யுக்தியாலும் என்றபடி. x பசை-நசை. y "நும்". என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (வஸ்துக3தம் இத்யாதி3) z ஏற-மநஸ்ஸிலே ஏறும்படி. a தேற்றம்-தெளிவு. b (அநந்யப்ரயோஜந மான ப4க்தி) ஸாத்4யப4க்தி என்றபடி. c நம்முடை நாள் என்றதுக்கு அஸ்தி2ரத்வத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (கெடுவிகாள்! இத்யாதி3) கெடுவிகாள்-து3ஷ்டாத்மாந:!. இவ்விடத்திலே 1. "ஸம்பத3ஸ் ஸ்வப்நஸங்காஶா: யௌவநம் குஸுமோபமம்। தடிச்சஞ்சலமாயுஶ்ச கஸ்ய ஸ்யாஜ்ஜாநதோ த்4ருதி:॥" என்ற ஶ்லோகம் அநுஸந்தே4யம். d "நம்முடை நாள்" இத்யஸ்ய அநர்த்த2ாவஹத்வவிவக்ஷயா பா4வாந்தரமாஹ (ஒருவன் இரண்டு இத்யாதி3) ஆயுஸ்ஸுதான் ஸ்தி2ரமானாலும் ஸம்ஹாரமாகிற அநர்த்த2விஶேஷம் வருகிறபடியை அநுஸந்தி4த்தால் அவனை ஆஶ்ரயிக்கவேணும் என்றபடி. இவ்விடத்திலே 2. "காலாவர்த்தாந் ப்ரக்ருதிவிக்ருதி காம போ4கேச்சா தோ3ஷாந் ஜ்வாலாக3ர்த்தப்ரதிமது3ரிதோதர்க்கது3:க்கா2நுபூ4திம்। யாதா2தத்2யம்

ஜீ— u விஸத்3ருஶஸ்வபா4வர்-விருத்3த4ஸ்வபா4வர், ஸ்ருஷ்டி ஸ்தி2தி ஸம்ஹாரகர்த்ருத்வங்களாலே வைஸாத்3ருஶ்யம். v ஒன்ற-ஒருபடிப்பட. w (ஶ்ருதி ந்யாயங்களாலே) ஶ்ருதியாலும், ந்யாயங்களாலும்; ந்யாயங்கள்-யுக்திகள். v2 உள்ளி-விசாரித்து. x பசை-நசை. y "நும்" என்றதுக்கு பா4வம் (வஸ்துக3தமாய் இத்யாதி3) z ஏற-மநஸ்ஸிலே ஏறும்படி. a தேற்றம்-தெளிவு. b (அநந்ய ப்ரயோஜனமான ப4க்தி) ஸாத்4ய ப4க்தி. c "நம்முடைநாள்" என்றதுக்கு-அஸ்தி2ரத்வத்தைப் பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (கெடுவிகாள்! இத்யாதி3) கெடுவிகாள்-து3ஷ்டாத்மாக்களே! இவ்விடத்தில் 1. "ஸம்பத3ஸ் ஸ்வப்நஸங்காஶா: யௌவநம் குஸுமோபமம்। தடிச்சஞ்சலமாயுஶ்ச கஸ்ய ஸ்யாஜ்ஜாநதோ த்4ருதி:॥" என்றது அநுஸந்தே4யம். d "நம்முடை நாள்" என்றதுக்கு அநர்த்த2ாவஹத்வத்தாலும் ஆறியிருக்கப்போகாதென்று பா4வாந்தரம் (ஒருவன் இத்யாதி3) ஆயுஸ்ஸு

ஈ—கொண்டு கிடந்து உறங்காநின்றால், நெருப்புப்பற்றி எரியாநின்றால், f "அவிக்கிறோம்" என்றுஆறியிருக்கலாமோ? g 1. "नन्दन्त्युदित आदित्ये नन्दन्त्यस्तमिते रवौ। आत्मनो नावबुध्यन्ते मनुष्या जीवितक्षयम्॥" (நந்த₃ந்த்யுதி₃த ஆதி₃த்யே நந்த₃ந்த்யஸ்தமிதே ரவௌ। ஆத்மநோ நாவபு₃த்₄யந்தே மநுஷ்யா ஜீவிதக்ஷயம் ||) ஆதி₃த்யோத₃யத்திலே வந்தவாறே "த்₃ரவ்யார்ஜநகாலம் வந்தது" என்று உகப்பர்கள்; அவன் அஸ்தமித்தவாறே "அபி₄மதவிஷயங்களோடே ரமிக்கைக்குக் காலம் வந்தது" என்று உகப்பர்கள். h சாலிலெடுத்த நீர்போலே தங்கள் ஆயுஸ்ஸு குறைகிறதென்று அறியாதிரா நின்றார்கள் என்னுநின்றதிறே. 7.

அ—ஸ்வபர நியதம் யச்ச தி₃வ்யம் பத₃ம் தத் காராகல்பம் வபுரபி விது₃ந் கஸ்திதிக்ஷேத ப₃ந்த₄ம்||" என்றும், 2. "வரம் ஹுதவஹஜ்வாலா பஞ்ஜராந்தர்வ்யவஸ்தி₂தி:" இத்யாதி₃யும் கண்டு கொள்வது. e (அடைத்து) ஆச்சா₂தி₃த்து. f (அவிக்கிறோம்) ஶமிப்பிக்கிறோம்.

g அதுக்குள்ளே கிடக்கிறவன் அறியாமையாலே அறிவிக்கவேண்டிற்று: அப்படி இங்கும் அறியார்களோ என்ன (நந்த₃ந்தி இத்யாதி₃) யத்₂வா, "நம்முடை நாள்" என்று சொல்ல வேணுமோ? "அவனை ஆஶ்ரயியுங்கோள்" என்று சொன்னபோதே ஆயுஸ்ஸினுடைய அஸ்தி₂ரதையை அறிந்து ஆஶ்ரயியார்களோ? என்ன (நந்த₃ந்தி இத்யாதி₃) "மநுஷ்யா: ஆத்மந: ஜீவிதக்ஷயம் நாவபு₃த்₄யந்தே" இத்யந்வய:. h (சாலிலெடுத்த நீர்போலே இதி) சாலில் - கு₃டே. 3. "வ்யாக்₄ரீவ திஷ்ட₂தி ஜரா பரிதர்ஜயந்தீ ரோகா₃ஶ்ச ஶத்ரவ இவ ப்ரஹரந்தி தே₃ஹம்। ஆயு: பரிஸ்ரவதி பி₄ந்நக₄டாதி₃வாம்போ₄ லோகஸ்தத₂ாப்யஹிதமாசரதீதி சித்ரம்||" என்றது அநுஸந்தே₄யம். h சாலிலெடுத்த என்றது—ஆயுஸ்ஸினுடைய அல்பதையும், க்ஷயத்தினுடைய ப்ரத்யக்ஷதையும் தோற்றுகைக்காக. சாலிலெடுத்த நீருக்கு ஆள ஆள வற்றுகிறமை காண்பது. குளத்து நீருக்குத் தெரியாதிறே. "ஒன்றெனா என்று தொடங்கி, நும்மிரு பசையறுத்து அவனிடை நன்றெனா நலஞ்செய்வது நம்முடை நாள்" என்று அந்வயம். 7.

ஜீ—தான் ஸ்தி₂ரமானாலும் ஸம்ஸாராபி₄வ்ருத்₃தி₄யாகிற அநர்த்த₂விஶேஷம் வருகிறபடியை அநுஸந்தி₄த்தால் ஆறியிருக்கவொண்ணாது; அவனைக் கடுக ஆஶ்ரயிக்கவேணும் என்றபடி.

g ஆயுஸ்ஸின் அஸ்தை₂ர்யத்துக்கு ப்ரமாணம் (நந்த₃ந்தி இத்யாதி₃) இத₃மயோத்₄யாகாண்டே₃ சித்ரகூடே ப₄ரதம் ப்ரதி ராமவசநம். "மநுஷ்யா:- ஆத்மந: ஜீவிதக்ஷயம் நாவபு₃த்₄யந்தே" இத்யந்வய:. h (சாலிலெடுத்த நீர்போலே) என்றவிடத்தில், 3. "ஆயு: பரிஸ்ரவதி பி₄ந்நக₄டாதி₃வாம்பு₄:" என்றது அநுஸந்தே₄யம். சாலிலெடுத்த நீர் என்றது-ஆயுஸ்ஸினுடைய அல்பதையும், க்ஷயத்தினுடைய ப்ரத்யக்ஷதையும் தோற்றுகைக்காக. குளத்தில் நீர் வற்றுகிறமை தெரியாதிறே. "ஒன்றெனா என்று தொடங்கி, நும்மிருபசையறுத்து அவனிடை நன்றெனா நலம்செய்வது நம்முடை நாளே" இத்யந்வய:. ஒன்றெனப் பலவெனா அறிவரும் வடிவினுள் நின்ற-ஏகாத்மாதி₄ஷ்டி₂தமென்றும், அநேகாத்மாதி₄ஷ்டி₂தமென்றும், ஒருவன் ப்ரதா₄நனென்றும், தனித்தனியே ப்ரதா₄நரென்றும் அறிய அரிதான வடிவுக்குள்ளே வர்த்திக்கிற என்று ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம். நன்றெழில் நாரணன்-விலக்ஷணமான அபஹதபாப்மத்வாதி₃ கு₃ணௌஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைய நாரணன். 7.

ப்ர—g1.(நம்முடை நாளே) अयोध्याकाण्डे (१०५) चित्रकूटे दुःखितं भरतं प्रति रामः—"नन्दन्त्युदित आदित्ये नन्दन्त्यस्तमिते रवौ। आत्मनो नावबुध्यन्ते मनुष्या जीवितक्षयम्॥ ७॥"

8. நாளுநின் றடுநம பழமையங் கொடுவினை யுடனே
மாளும்ஓர் குறைவில்லை மனனக மலமறக் கழுவி
நாளுநந் திருவுடை யடிகள்தம் நலங்கழல் வணங்கி
மாளுமோ ரிடத்திலும் வணக்கொடு மாள்வது வலமே.

ஆ— 8. வ்யா:—(நாளு நின்றடும்) இப்படி அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு நம் திருவுடை யடிகள்தம் நலங்கழல் வணங்கவே, இடைவிடாதே நின்று நமக்கு பா4த4கமாய், அநாதி3கால ஸஞ்சிதமாய், ப4க3வத3நுப4வ விரோதி4யான நம்முடைய கொடுவினையெல்லாம் வணங்கின அப்போதே மாளும். இனி ஒருநாளும் ஒரு குறையில்லை. நாம் அபேக்ஷித்தபடி எம்பெருமானை அநுப4விக்கப்பெறலாம், இப்படி சிரகாலங்கூட ப3லவத்ஸாத்4யமான ப4க்தி யோக3த்தை ஸாதி4க்கைக்குக் காலமும் ப3லமுமின்றியே அந்திமத3ஶாபந்நரானுர் இழந்து போமித்தனையோ? என்னில்; அந்த அந்திம த3ஶையிலேயாகிலும், ஒரஞ்ஜலிமாத்ரமாதல், ஒருக்திமாத்ரமாதல், ஒரு ஸ்ம்ருதிமாத்ரமாதல் அவன் திறத்திலே செய்ய, அந்த ப4க்தி யோக3த்திலும் நன்று என்கிறார். 8.

ஒ— அவ:— எட்டாம்பாட்டில் — எம்பெருமானுடைய ப4ஜநீயனுகைக்கு நிதா3நமான ஸ்ரிய:பதித்வத்தைச் சொல்லாநின்றுகொண்டு, ப4ஜநோபக்ரமகாலத்திலே ப4ஜநவிரோதி4 ஸர்வகர்ம நிவ்ருத்தியும் உண்டாம் என்கிறார்.

வ்யா:— (நாளுமென்று தொடங்கி) நாள்தோறும் இடைவிடாதே நலியா நின்றுள்ள பழையதாய் மிகவும் க்ரூரமான நம்முடைய கர்மங்கள், ஆஶ்ரயிக்கத் தொடங்கினவாறே நிஶ்ஶேஷமாக நஶிக்கும்; ஸர்வேஷ்டங்களும் பூர்ணமாம். (மனனென்று தொடங்கி) "ஈஶ்வரன் இவனே மற்றையவர்களோ?" என்று தொடக்கமான மநஸ்ஸிலுள்ள ஸம்ஶயங்களையெல்லாம் போக்கி, ஸ்ரீமானுய் ஸ்வாமி யான எம்பெருமானுடைய ஆஶ்ரிதாபராத4ம் பாராத திருவடிகளை நாள்தோறும் வணங்கி. (மாளுமென்று தொடங்கி) நெடுங்காலங்கூட ஸாதி4க்கவேண்டும் ப4க்தியோக3த்தை ஸாதி4க்கக் காலமும் கரணபாடவமும் இன்றிக்கே சரமத3ஶாபந்நரானவர்கள் இழந்தே போமித்தனையோ? என்னில்; அத்த3ஶையிலேயாகிலும் ப்ரணமாதி3களொன்றிலே உபக்ரமித்து அவ்வளவிலேதான் முடியில், அதுவே பரமப4க்தியிலும் நன்று. 8.

ப— 8. அவ:— அநந்தரம், ஸ்ரிய:பதியான ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளை ஆஶ்ர யிக்கில் ஆஶ்ரயணத்துக்கும் ப்ராப்திக்கும் ப்ரதிப3ந்த4கங்களானவை எல்லாம் குலையும் என்கிறார்.

மனனகம் — மனனகத்தை, **மலம்** — த்ரிமூர்த்தி ஸாம்யாஶங்கையால் உண்டான ஸம்ஶயமாகிற மலம், **அற**— அறும்படி, **கழுவி**—விவேகத்தாலே பரி ஶோத்3த4மாக்கி, **நாளும்**—நமக்கு அபி4மதமான நாள்தோறும், **நம்**—நமக்கே கூறு

ப—பட்ட, திருவுடை—ஸ்ரீமானான, அடிகள்தம்—ஸ்வாமியினுடைய, நலம்—ஸர்வ ஸமாஶ்ரயணீயமாய், போ₄க்₃யமுமான, கழல்—திருவடிகளை, வணங்கி(ல்)—ஆஶ்ர யிக்கில், நாளும்—நாள்தோறும், நின்று—விடாதே நின்று, அடும்—பரிதபிப்ப தாய், நம—நாம் பு₃த்₃தி₄பூர்வகமாக நமக்குத் தேடின, பழமை—அநாதி₃ஸித்₃த₄ மாய், அம் கொடு—மிகவும் க்ரூரமான, வினை — அக்ருத்யகரணாதி₃ பாபங்கள், உடனே — ஆஶ்ரயண ஸமகாலத்திலே, மாளும் — நஶிக்கும்; ஓர் குறைவில்லை — ஸ்வாபி₄மதத்தில் குறை கிடப்பதொன்றில்லை. (இப்படி ஆஶ்ரயிக்குமிடத்தில்) மாளுமோர் இடத்திலும்—ஶரீரவிஶ்லேஷ த₃ஶையிலும், வணக்கொடு—ஆஶ்ரயணத் தோடே, மாள்வது—முடியிலும், அதுவே, வலம்—ப்ரப₃லம்.

1. "स्थित्वाऽस्यामन्तकालेऽपि ब्रह्मनिर्वाणमृच्छति" (ஸ்தி₂த்வாऽஸ்யாமந்தகாலேऽபி ப்₃ரஹ்மநிர்வாணம் ருச்ச₂தி) என்னுமாபோலே. "வணங்கி" என்று பாட₂மாய், வணங்க என்று திருத்திச் சொல்லுவாரும் உளர். 8.

இ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — "நன்றென நலஞ்செய்வது" என்னுங்காட்டில் ஆஶ்ரயிக்கலாயிருக்குமோ? அநாதி₃காலம் ஆர்ஜிதமான கர்மம் ஆஶ்ரயணத்தை விலக்காதோ? என்னில்; ப₄ஜநோபக்ரமவேளையிலே அவையடங்க நஶிக்கும், நஶிப்பிப்பாரும் உண்டு என்கிறது.

வ்யா:—(நாளும் நின்றடும்) நாள்தோறும் இடைவிடாதே நின்று ஹிம்ஸிக்கை. ஆத்மா நித்யன்; காலம் அநாதி₃; என்றுமொக்க நலிந்துபோருகிற இதிறே. (நம) நாம் பு₃த்₃தி₄பூர்வமாகப் பண்ணிப்போந்த. (பழமை) அநாதி₃யாயிருக்கை. (அங் கொடுவினை) மிகவும் க்ரூரமாயிருக்கை. (உடனே மாளும்) ஆஶ்ரயிக்கத தொடங்கின வாறே மாளும் - நஶிக்கும். 2. "तदैव मुष्णात्यशुभान्यशेषतः" (ததை₃வ முஷ்ணாத்ய ஶுப₄ாந்யஶேஷத:) (ஓர் குறைவில்லை) மேலும் ஒரு விரோத₄ங்கள் வாராது என னுதல், ஸர்வாபி₄மதங்களும் பூர்ணமாம் என்னுதல். 2. "शुभानि पुष्णाति" (ஶுப₄ாநி புஷ்ணாதி). (மனனகமலமறக் கழுவி) ஆஶ்ரயணீயன் இவனோ மற்றையவனோ? என்று மநஸ்ஸில் உண்டான ஸம்ஶயத்தை ஸவாஸநமாகப்போக்கி. 3. "अज्ञश्चा-श्रद्दधानश्च संशयात्मा विनश्यति" (அஜ்ஞஶ்சாஶ்ரத்₃த₄த₄ாநஶ்ச ஸம்ஶயாத்மா விநஶ் யதி) இறே. (நாளும்) நாள்தோறும் வேணும் என்றொரு விதி₄யன்று; அபர்வணி கடல் தீண்டலாகாது என்னுமாபோலே இதுக்கு நிஷித்₃த₄மாயிருப்பதொரு கால மில்லை என்கை. (நம் திருவுடையடிகள்) ஸ்ரீமானான ஸ்வாமியானவனுடைய. "நம்" என்று - 4. "अजायमानो बहुधा विजायते" (அஜாயமாநோ ப₃ஹுதா₄ விஜாயதே) என்று அவதாரத்தை ப்ரஸ்தாவித்து, 5. "ह्रीश्च ते लक्ष्मीश्च पत्न्यौ" (ஹ்ரீஶ்ச தே லக்ஷ்மீஶ்ச பத்ந்யௌ) என்று ப்ரமாண ப்ரஸித்₃த₄மான ஸ்ரிய:பதித்வத்தைத் தமக்கு ப்ரகாஶிப்பித்தபடியை அருளிச்செய்கிறார். (நலங்கழல் வணங்கி) 6. "वाचः परं प्रार्थयिता प्रपद्ये नियतः श्रियम्" (வாச: பரம் ப்ரார்த்த₂யிதா ப்ரபத்₃யே நியதஶ்ஶ்ரியம்) என்று

இ-அவள் முன்னாகப் பற்றுவாருடைய கு3ணா2கு3ணநிருபணம் பண்ணாத திருவடிகள். "வணங்கி" என்கிற இது-வினையெச்சம்பெற்று, வணங்க என்று அர்த்த2மாய்க் கிடக்கிறது. "வணங்க நாளுநின்றடும்" என்று அந்வயம். **(மாளுமோரிடத்திலும் வணக்கொடு மாள்வது வலமே)** காலமும் கரணபாடவமும் இன்றிக்கே சரமத3ஶா பங்கராளுர் இழந்துபோமித்தனையோ? என்னில்; அந்த3ஶையிலேயாகிலும் ப்ரணு மாதி3களிலே உபக்ரமித்தவளவிலே முடியிலும் அதுவே ப்ரப3லம்; அதுவே ஶ்ரேஷ்ட2ம். 1. **"स्थित्वाऽस्यामन्तकालेऽपि ब्रह्मनिर्वाणमृच्छति"** (ஸ்தி2த்வாऽஸ்யாமந்தகாலேऽபி ப்3ரஹ்மநிர்வாணம் ருச்ச2தி) என்று - ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்துக்ககப்பட இப்படி சொல்லாநின்றால், ப4க3வத்3விஷயத்துக்குச் சொல்லவேணுமோ? 8.

ஈ— அவ:— எட்டாம் பாட்டு. a ஒரு நாளாகிலும் முற்பட்டது உடலாக ஆஶ்ரயிக்கச் சொல்லாநின்றீர், அநாதி3காலம் நாங்கள் பண்ணிவைத்த பாபங்கள் b விலக்காவோ? இனி c காலந்தான் உண்டோ? என்ன; நீங்கள் d ஆஶ்ரயணத்திலே ஒருப்படவே e விரோதி4கள் அடங்கலும் நஶிக்கும்; f ஶ்ரிய:பதிஸமாஶ்ரயணமாகையாலே காலம் கழிந்தது

அ— எட்டாம் பாட்டு. (நாளும் இத்யாதி3) a "நம்முடை நாளே" என்று ஶீக்4ரமாக ஆஶ்ர யிக்கச் சொன்ன இவருடைய வார்த்தையைக் கேட்ட ஸம்ஸாரிகள், 2. "ஶ்ரேயாம்ஸி ப3ஹு விக்4நாநி ப4வந்தி மஹதாமபி" என்கிறபடியே "நாங்கள் பாப பூ4யிஷ்ட2ர்களாகையாலே எங்கள் விரோதி4கள் எங்களை ஆஶ்ரயிக்க ஒட்டாது; நாங்கள் வ்ருத்3த4ராகையாலே பூர்ணோபா ஸநத்துக்கு அஶக்தர்" என்று ஶங்கிக்க, "நாளும் நின்றடு நம பழமை அம் கொடுவினை உடனே மாளும், மாளும் ஓரிடத்திலும் வணக்கொடு மாள்வது வலமே" என்று அவர்களுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் என்கிறார் (ஒரு நாளாகிலும் இத்யாதி3) f (ஶ்ரிய:பதி ஸமாஶ்ரயண மாகையாலே) என்கிற இடத்திலே 3. "அஸ்தி கர்மார்ஹபலதே3 க்ருத்யத்3வயமித3ம் ஶ்ரிய:। ஶீக்4ரஹாத்3வாரணம் காலே ஸந்து4க்ஷணமநுக்3ரஹே ॥" என்று க3த்3யவ்யாக்2யாநத்தில் பிள்ளை அருளிச்செய்த ஶ்லோகம் ப்ரஸாதி3ப்பர். "ஒடுங்க அவன் கண்" (1-2-9) இதிக3ாத2ாயா: அஸ்யாம்ச அநேககாரேண பே4த3ஸத்3ப4ாவாத் ந பௌநருக்த்ய ஶங்கா. b (விலக்காவோ) ப்ரதிப3ந்த4கங்களாகாவோ? c (காலந்தானுண்டோ) வருந்தி ஒருபடி ஆஶ்ரயிக்கிறோம் என்றாலும் இத்தனை காலமும் வ்யர்த்த2மே போயிற்று, இனி அல்பகாலமே இருக்கப்போகிறது, ஆகை யாலே காலம்தான் உண்டோ? என்றபடி.

d (ஆஶ்ரயணத்திலே ஒருப்படவே) என்றது-"வணங்கி" என்றத்தைப்பற்ற. e (விரோதி4க ளடங்கலும் நஶிக்கும்) என்றது - "உடனே மாளும்" என்றத்தைப்பற்ற. f "திருவுடையடிகள்"

ஜீ— எட்டாம் பாட்டு. (நாளும் இத்யாதி3) a "அங்கொடுவினை உடனே மாளும், வணக்கொடு மான்வது வலமே" இத்யாதி3யைப்பற்ற ப்ரஶ்நோத்தரரூபேண ஸங்க3தி (ஒரு நாளாகிலும் இத்யாதி3) b (விலக்காவோ) ப்ரதிப3ந்த4கங்களாகாவோ? c (காலம்தான் உண்டோ) வருந்தி ஒருபடி ஆஶ்ரயிக்கிறோம் என்றாலும், இனி இருக்கப்போகிறது அல்பகாலமாகையாலே காலம் தான் உண்டோ என்றபடி.

d (ஆஶ்ரயணத்திலே ஒருப்படவே) என்றது-"வணங்கி" என்றத்தைப்பற்ற. e (விரோதி4க ளடங்கலும் நஶிக்கும்) என்றது-"உடனே மாளும்" என்றத்தைப்பற்ற. f (ஶ்ரிய:பதி ஸமாஶ்ர

ர—என்றிருக்கவும் வேண்டா; g நீங்கள் hA தண்டு காலா ஊன்றி ஊன்றித் தள்ளி நடக்கும்போது அக்கோலோடே சாயவும் அமையும் என்கிறார்.

வ்யா:—(i நாளும் நின்றடும்) நாள்தோறும் இடைவிடாதே நின்று ஹிம்ஸிக்கக் கடவதான. j பரமாணுகதமான k பாரிமாண்டல்யாதிகள் நித்யமாயிருக்கச்செய்தே நித்ய பரதந்த்ரமாயிருக்குமாபோலவும், புகவத் ஸ்வருபத்தோபாதி குணங்கள் n நித்யமா யிருக்கச்செய்தே நித்யபரதந்த்ரமாயிருக்குமாபோலவும், l நித்ய வஸ்துவாய் நித்ய பரதந்த்ரமாய்ப் போராநிற்கச்செய்தே m அசித்ஸம்ஸர்க்கமும் n நித்யமாய்ப் போருகிறதிறே.

அ-என்றத்தைப்பற்ற (ஸ்ரிய:பதி ஸமாஸ்ரயணம் என்றது)g,h''மாளுமோரிடத்திலும்'' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து (நீங்கள் தண்டுகாலா இத்யாதி) பெரியதிருமொழி. h (தண்டு இத்யாதி) காலால் கொள்ளும் ப்ரயோஜநத்தை தண்டத்தாலேயாயிற்று கொள்வது; தன் கையில் மிடுக்கு இல் லாமையாலே பலகால் இத்தை எடுத்து எடுத்து இடாநிற்கும்; இப்படி தடுமாறி நடப்பதற்கு முன்னே.

i (நாளுநின்றடும்) ஆத்மவஸ்துவை நாடோறும் இடைவிடாதே நின்று ஹிம்ஸிக்கக்கடவ தான என்று ஶப்தார்த்தம். j வினைக்கு ''நாளுநின்றடும்'' என்று - நித்யதையும், ''நம'' என்று பாரதந்த்ர்யமுமிறே தோன்றுகிறது; வினைதான் அசித்ஸம்ஸர்க்கோபாதிகமாகையாலே அது நித்யமாகிலிறே இது நித்யமாவது. அசித்ஸம்ஸர்க்கந்தான் ஆத்மபரதந்த்ரமாயிறே யிருப்பது; பாரதந்த்ர்யமும் நித்யத்வமும் பரஸ்பரவிருத்தங்களன்றோ என்ன, வ்யாக்யாதா அருளிச்செய்கிறார் (பரமாணுகதமான இத்யாதி) k பாரிமாண்டல்யம் - பரமாணுகதபரிமாணம். ஸ்வபரமதாநுகுணயேந த்ருஷ்டாந்தத்வயம். l (நித்யவஸ்துவாய் நித்ய பரதந்த்ரமாய்) நித்யகதமாகையாலே நித்யபாரதந்த்ரமாய் என்றபடி. வஸதீதி - வஸ்து. அதவா, வினை விஷயமாகவே விரோதபங்கை; m (அசித்ஸம்ஸர்க்கமும்) அசித்ஸம்ஸர்க்ககார்யமான வினையும். n (நித்யமாய்) அநாதியாய் இதி யாவத்.

ஜீ-யணம்)என்றது-''திருவுடையடிகள்'' என்றத்தைப்பற்ற.g,h''மாளுமோரிடத்திலும்'' இத்யாதி யைப்பற்ற (நீங்கள் தண்டு காலா இத்யாதி) h தண்டத்தையே காலாகப் பலகால் ஊன்றி ஊன்றித் தடுமாறி நடப்பதற்கு முன்னே. i,j ''நாளுநின்றடும்'' என்று - வினைக்கு நித்யதையும், ''நம''என்று - பாரதந்த்ர்யமும் தோற்றுகிறது; வினைதான் அசித்ஸம்ஸர்க்கோபாதிகமாகையாலே அது நித்யமாகிலிறே இது நித்யமாவது ; அசித்ஸம்ஸர்க்கந்தான் ஆத்ம பரதந்த்ரமாயிறே இருப்பது; பாரதந்த்ர்யமும் நித்யத்வமும் பரஸ்பரவிருத்தங்களன்றோ என்ன, வ்யாக்யாதா அருளிச்செய்கிறார் (பரமாணுகத இத்யாதி) i,j யத்வா, (நாளும் நின்றடும்) 'நித்யமுமாய் பரதந்த்ரமுமான ஆத்மவஸ்துவை நாடோறும் இடைவிடாமல் நின்று ஹிம்ஸிக்கக் கடவதான' என்று ஶப்தார்த்தமாகையாலே, நித்ய வஸ்துவுக்கு நித்யபாரதந்த்ர்யம் கூடுமோ என்கிற ஶங்கையை ஸத்ருஷ்டாந்தமாகப் பரிஹரித்துக்கொண்டு, இப்படி நித்யமாய் பரதந்த்ரமான ஆத்மவஸ்துவை ஆகந்துக கர்மம் நலிகைக்கு ஹேதுவேதென்கிற ஶங்கையையும் பரிஹரிக்கிறார் (பரமாணுகத இத்யாதி) kபாரிமாண்டல்யம்-பரமாணுகதபரிமாணம். n நித்யமாய்-அநாதியாய்.

A பெரியதிரு 1.3.5.

ஜீ— (நம) o 1. "द्विषन्तः पापकृत्याम्" (த்₃விஷந்த: பாபக்ருத்யாம்) என்கிறபடியே பிறர தாய் அசல்பிளந்தேறிட வந்ததல்ல; நெஞ்சுணர o₂ நாமே பண்ணிவைத்தவை. p2. "अभूतपूर्वं मम भावि किं वा" (அபூ₄தபூர்வம் மம பா₄வி கிம் வா) q எனக்கு, முன்பு அநுப₄வியாததாய், மேல் அநுபா₄வ்யமாயிருப்பதொன்றுண்டோ? 2. "सर्वं सहे" (ஸர்வம் ஸஹே) எல்லாம் பொறுக்க வல்லேன். 2. "मे सहजं हि दुःखम्" (மே ஸஹஜம் ஹி து₃:க்க₂ம்) தன் காய்பொருத கொம்புண்டோ? என்று சொல்லலாம்படியாயிறே நாமே பண்ணிவைக்குமவை இருப்பது. (பழமை) r அதுதான் இன்று நேற்றன்றியே பழையதாயிருக்கை. (அம்) s "அம்" என்று - க்ரௌர்யத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. (கொடு வினை) t அநுப₄வவிநாஶ்யமாயிருக்கை. (உடனே மாளும்) ஆஶ்ரயணகாலத்திலே நஶிக்கும். u 3. "यथेषीकतूलमग्नौ प्रोतं प्रदूयेत एवं हास्य सर्वे पाप्मानः प्रदूयन्ते"

அ— o பாபமாகில் அஸ்மதீ₃யம் என்று ப்ரஸித்₃த₄மாயிருக்க, "நம" என்று விஶேஷிக்கிறதுக்கு- பு₃த்₃தி₄பூர்வகமாக நம்மாலே அநுஷ்டி₂தம் என்று தோற்றுகைக்காக என்று அருளிச்செய்கிறார் (த்₃விஷந்த இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயத்தாலே) பாபக்ருத்யாம்-பாபவ்யாபாரத்தை. p "நாமே பண்ணிவைத்தவை" (o₂) என்றத்தால் ப₂லித்ததை ஆளவந்தார் வசநமுக₂த்தாலே த₃ர்ஶிப்பிக்கிறார் (அபூ₄த பூர்வம் இத்யாதி₃) q இதுக்கு அர்த்த₂ம் (எனக்கு இத்யாதி₃) r "நாளும் நின்றடும்" என்று நித்யத்வமுண்டாயிருக்க, "பழமை" என்று விஶேஷிக்கிறதுக்கு அபி₄ப்ராயம் அருளிச்செய்கிறார் (அது தான் இத்யாதி₃) s பாபத்துக்கு அழகாவதேது என்ன, "நல்ல பாம்பு" என்னுமாபோலே க்ரௌர்யத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது என்கிறார் (அம் என்று இத்யாதி₃) t க்ரௌர்யம் எவ்வளவு என்ன (அநுப₄வவிநாஶ்யம் இத்யாதி₃) u, v ஆஶ்ரயித்தால் பூர்வாக₄ம் போம் என்றதுக்கு ப்ரமாணங்கள்

ஜீ— o பாபமாகில் நமதென்று ஸித்₃த₄மாயிருக்க, "நம" என்று விஶேஷிக்கிறதுக்கு பா₄வம் (த்₃விஷந்த இத்யாதி₃) ஶாட்யாயநஶாகா₂யாம் 1. "ஸுஹ்ருத₃ஸ்ஸாது₄க்ருத்யாம் த்₃விஷந்த: பாபக்ருத்யாம்" க்ருத்யா-வ்யாபார:. p "நாமே பண்ணிவைத்தவை" (o₂) என்றத்தால் ப₂லித்தத்தை ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்திமுகே₂ந த₃ர்ஶிப்பிக்கிறார் (அபூ₄தபூர்வம் இத்யாதி₃) q இதுக்கு அர்த்த₂ம் (எனக்கு இத்யாதி₃) r "நாளும் நின்றடும்" என்றிருக்க, "பழமை" என்று விஶேஷிக்கிறதுக்கு பா₄வம் (அது தான் இத்யாதி₃) s பாபத்துக்கு அழகாவது- "நல்ல பாம்பு" என்னுமாபோலே க்ரௌர்யத்தைச் சொல்லுகிறது என்கிறார் (அம் என்று இத்யாதி₃) t க்ரௌர்யம் எவ்வளவு என்ன (அநுப₄வவிநாஶ்யம் இத்யாதி₃) பழமை என்று—அடுகிறதில் பழமை விவக்ஷிதம். u, v ஆஶ்ர

ப்ர—o 1. (எட்டாம் பாட்டு) (நாளுநின்றித்யாதி₃) (நம) शाट्यायनशाखायाम् — "सुहृदस्साधुकृत्यां द्विषन्तः पापकृत्याम्"

p2. स्तोत्रे "अभूतपूर्वं मम भावि किं वा" इत्यादि.

u3. (உடனே மாளும்) छान्दोग्ये (५-२४) वैश्वानरविद्यायां "अथ य एतदेवं विद्वानग्निहोत्रं जुहोति, तस्य सर्वेषु लोकेषु सर्वेषु भूतेषु सर्वेष्वात्मसु हुतं भवति। तद्यथेषीकतूलमग्नौ प्रोतं प्रदूयेत एवं हास्य सर्वे पाप्मानः प्रदूयन्ते"

ஈ-(யதே2ஷீகதூலமக்3நௌ ப்ரோதம் ப்ரதூ3யேத ஏவம் ஹாஸ்ய ஸர்வே பாப்மாந: ப்ரதூ3யந்தே) v 1. "मेरुमन्दरमात्रोऽपि" (மேருமந்த3ரமாத்ரோऽபி) என்று சொல்லுகிறபடியே. விரோதி4 போமளவேயோ? (ஓர் குறைவில்லை) w மேலும் ஒரு விரோத4ங்கள் வாராது என்னுதல்; x ஸர்வாபீ4மதங்களும் பூர்ணமாம் என்னுதல்.

y 2. "कौन्तेय प्रतिजानीहि न मे भक्तः प्रणश्यति" (கௌந்தேய ப்ரதிஜாநீஹி ந மே ப4க்த: ப்ரணஶ்யதி) அர்ஜுந! இவ்வர்த்த2த்தில் நம்மை விஶ்வஸித்து ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணு; நம்மைப் பற்றினவர்களுக்கு அநர்த்த2ம் வாராதுகாண்! ப4க3வத்ஸமாஶ்ரயணம் பண்ணுகைக்கும் வினை கிடக்கைக்கும் z "அக்3நிநா ஸிஞ்சேத்" போலே, என்ன சேர்த்தியுண்டு? அஸங்க3தம்.

அ—(யதே2ஷீகதூலம் இத்யாதி3) இஷீகதூலம்-நாணல் பஞ்சு. ப்ரோதம் என்றது-போடப்பட்டது. w, x "ஓர் குறைவில்லை" என்றதுக்கு பூர்வாக4ங்கள் நசிக்குமளவேயன்று, உத்தராக4மும் ஶ்லேஷியாது என்னுதல்; அன்றிக்கே கீழ் அநிஷ்டநிவ்ருத்தி மாத்ரமன்றிக்கே இஷ்டப்ராப்தியும் உண்டு என்னுதல்; இத்தை அடைவே அருளிச்செய்கிறார் (மேலும் இத்யாதி3) w (மேலும் ஒரு விரோத4ங்கள் வாராது) இத்யத்ர - 3. "யதா2 புஷ்கரபலாஶ ஆபோ ந ஶ்லிஷ்யந்தே ஏவம் ஏவம்விதி3 பாபம் கர்ம ந ஶ்லிஷ்யதே" இத்யாத3யோऽபி4ப்ரேதா:. x (ஸர்வாபீ4மதங்களும் பூர்ணமாம்) இத்யத்ர 4. "தவத3ங்க்4ரிமூர்த்3நிஶ்ய" 5. "ஸர்வமாப்நோதி ஸர்வஶ:" 6. "ஸர்வாந் காமாநவாப்நோதி" இத்யாதி3.

ஈ—உத்தராக4மும் போம் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணங்கள் (யதே2ஷீகேத்யாதி3) சா2ந்தோ3க்3யே வைஶ்வாநரவித்3யாயாம். இஷீகதூலம்-நாணற்பஞ்சு. ப்ரோதம்-போடப்பட்டது. v ஸ்ரீவிஷ்ணு த4ர்மே அஷ்டஸப்ததிதமே அத்4யாயே—1. "ஸக்ருத் ஸ்ம்ருதோऽபி கோ3விந்தோ3 ந்ருணாம் ஜந்ம ஶதைஶ்சிதம்। பாபராஶிம் த3ஹத்யாஶு தூலராஶிமிவாநல:। மேருமந்த3ரமாத்ரோऽபி ராஶி: பாபஸ்ய கர்மண:। கேஶவம் வைத்3யமாஸாத்3ய து3ர்வ்யாதி4ரிவ நஶ்யதி॥" w, x "ஓர் குறைவில்லை" என்றதுக்கு-பூர்வாக4ங்கள் நசிக்குமளவேயன்று, உத்தராக4மும் ஶ்லேஷியாதென்னுதல்; அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி மாத்ரமன்றிக்கே இஷ்டப்ராப்தியும் உண்டென்னுதல்; இத்தை அடைவே அருளிச்செய்கிறார் (மேலுமித்யாதி3) இவ்விடத்திலே, 3. "யதா2 புஷ்கரபலாஶ ஆபோ ந ஶ்லிஷ்யந்தே ஏவம் ஏவம்விதி3 பாபம் கர்ம ந ஶ்லிஷ்யதே" இத்யாத3யோऽபி4ப்ரேதா:. x (ஸர்வாபீ4மதங்களும் பூர்ணமாம்) என்கிறவிடத்தில், 4. "தவத3ங்க்4ரிமூர்த்3நிஶ்ய" 5. "ஸர்வமாப்நோதி ஸர்வஶ:" 6. "ஸர்வாந் காமாநவாப்நோதி" இத்யாத3யோऽபி4ப்ரேதா:

ப்ர — v 1. श्रीविष्णुधर्मे अष्टसप्ततितमेऽध्याये "सकृत्स्मृतोऽपि गोविन्दो नृणां जन्मशतैश्चितम्। पापराशिं दहत्याशु तूलराशिमिवानलः। मेरुमन्दरमात्रोऽपि राशिः पापस्य कर्मणः। केशवं वैद्यमासाद्य दुर्व्याधिरिव नश्यति॥"

y 2. भगवद्गीतासु नवमे "अपि चेत्सुदुराचारो भजते मामनन्यभाक्। साधुरेव स मन्तव्यः सम्यग्व्यवसितो हि सः॥ ३०॥ क्षिप्रं भवति धर्मात्मा शश्वच्छान्तिं निगच्छति। कौन्तेय प्रतिजानीहि न मे भक्तः प्रणश्यति॥ ३१॥

ஜீ—a 1. "दुराचारोपि" (து3ராசாரோபி) செய்யக்கடவதல்லாதவற்றைச் செய்துபோருவது. 1. "सर्वाशी" (ஸர்வாசீ) அபே4ாஜ்யபே4ாஜநங்களைப் பண்ணுவது. 1. "कृतघ्नः" (க்ருதக்4ந:) உபகரித்த விஷயத்திலே அபகாரத்தைப் பண்ணுவது. 1. "नास्तिकः" (நாஸ்திக:) வைதி3க மர்யாதை3யை இல்லையென்று போருவது. 1. "पुरा" (புரா) b இதுதான் b2 பழையதாய் போருவது. 1. "समाश्रयेदित्यादि" (ஸமாஸ்ரயேதி3த்யாதி3) "இவன் அநுகூலிப்பது எப்போதோ ?" என்று c ஏற்கவே d அவஸரம் பார்த்திருக்கிறவனைப் பற்றி அநுகூலிக்குமாகில், பின்பு அவனை நிர்தோ3ஷனாக ப்ரதிபத்திபண்ணுவது. என்தான்? என்னில்: 1. "प्रभावात् परमात्मनः" (ப்ரப4ாவாத் பரமாத்மந:) இவனைக் குறைய

அ—y, a, f உத்தராக4ாஸ்லேஷத்துக்கு ப்ரமாணத்ரயம் (கௌந்தேய இத்யாதி3) a, f அன்றிக்கே, பூர்வாக4 நாஸத்துக்கு ப்ரமாணம் (து3ராசரோபி, ந வாஸுதே3வ இத்யாதி3) என்னவுமாம். y (அபி சேதி3த்யாதி3) ஸுது3ராசரோபி மாமநந்யப4ாக் ப4ஜதே சேத், ஸ: ஸாது4ரேவ மந்தவ்ய:– ஸத்கரணீய:, இப்படி ஸுது3ராசாரனாயிருக்கிறவன் இப்படி ஆகக் கூடுமோவென்ன; "ஹி" என்கிறது - ஹேதுவிலேயாய், யஸ்மாத் காரணாத் ஸ: ஸம்யக்3வ்யவஸித: - த்3ருட4ாத்4யவஸாயத்தை உடையனாயிருக்கிறான், தஸ்மாத் ஸாது4ரேவ மந்தவ்ய: இத்யந்வய:; அப்படி ப4க3வத்ஸமாஸ்ரயணம் பண்ணினால் மேல் ஒரு விரோத4மும் வாராதோ என்ன (கௌந்தேய இத்யாதி3) z "அக்3நிநா ஸிஞ்சேத் போலே" என்றது – அக்3நிக்கும் ஸேசநத்துக்கும்போலே என்றபடி.

a, f உத்தராக4ாஸ்லேஷத்தை ஸப்ரமாணமாகக் காட்டிக்கொடு, "வினை உடனே மாளும்" என்ற இடத்தில் விவக்ஷிதமான பூர்வாக4விநாஸத்துக்கு ப்ரமாணங்களைக் காட்டுகிறார் (து3ராசாரோபி, ந வாஸுதே3வ இத்யாதி3) f (வாஸுதே3வாஸ்ரய இத்யாதி3) மர்த்ய: வாஸுதே3வாஸ்ரய: – வாஸுதே3வனை ஆதா4ரமாக உடையவனாய் இருக்கிறான். வாஸுதே3வ பராயண: – வாஸுதே3வனையே ப்ராப்யனாக உடையவனாய் இருக்கிறான் என்றபடி. b2 (பழையதாய்ப் போருவது) "து3ராசாரஸ் ஸமாஸ்ரயேத்" என்றபோதே – பூர்வத்வம் ஸித்3த4மிறே: ஆயிருக்கச் செய்தே, "புரா" என்கிறது – அநாதி3த்வாபி4ப்ராயம் என்று கருத்து. c (ஏற்கவே) ஆதி3ஸப்3தா3ர்த்த2ம். d (அவஸரம் பார்த்து) "தி3வு-க்கீட3ா" இத்யாதி3யிலே க3த்யர்த்த2மும்

ஜீ— y, a, f உத்தராக4ாஸ்லேஷத்துக்கு ப்ரமாண த்ரயம் (கௌந்தேயேத்யாதி3) z (அக்3நிநா ஸிஞ்சேத் போலே) அக்3நிக்கும் ஸேசநத்துக்கும்போலே.

a, f அன்றிக்கே, பூர்வாக4நாஸத்துக்கு ப்ரமாணம் (து3ராசாரோபி, ந வாஸுதே3வேத்யாதி3) என்னவுமாம். y ப4க3வத்3கீ3தாஸு நவமே 2. "அபி சேத் ஸுது3ராசாரோ ப4ஜதே மாமநந்யப4ாக்। ஸாது4ரேவ ஸ மந்தவ்யஸ் ஸம்யக்3 வ்யவஸிதோ ஹி ஸ:॥ க்ஷிப்ரம் ப4வதி த4ர்மாத்மா ஸஸ்வச் சா2ந்திம் நிக3ச்ச2தி। கௌந்தேய ப்ரதிஜாநீஹி ந மே ப4க்த: ப்ரணஸ்யதி॥" a ப4ாரதே, ஸாத்வதே ச, 1. "து3ராசாரோபி ஸர்வாஸீ க்ருதக்4நோ நாஸ்திக: புரா। ஸமாஸ்ரயேதா3தி3தே3வம் ஸ்ரத்3

ப்ர—a1. श्रीमहाभारते, श्रीसात्वते च "दुराचारोऽपि सर्वाशी कृतघ्नो नास्तिकः पुरा। समाश्रयेदादिदेवं श्रद्धया शरणं यदि। निर्दोषं विद्धि तं जन्तुं प्रभावात् परमात्मनः॥"

ஈ—நினைக்கையாவது-e பகவத் ப்ரபாவத்தைக் குறைய நினைக்கையிறே. f 1. "न वासुदेव भक्तानामशुभं विद्यते क्वचित्" (ந வாஸுதேவ பக்தாநாமஶுபம் வித்யதே க்வசித்) என்னுமாபோலே.

இனி, செய்யவேண்டுவதொன்றுண்டு—(மனனக மலமறக் கழுவி) g ஸர்வேஶ்வரன் ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் நடுவே கலசி நின்றால் "இவனோ கடவான், மற்றையவர்களோ?" என்று ஸம்ஶயிக்குமது தவிர்ந்து "ஸர்வேஶ்வரனே கடவான்" என்கிற அந்த:கரண ஶுத்தியுண்டாகவேணும். hA திருவடி தன்னமம் மறந்தும் புறந்தொழா தொழியும் இத்தனையே வேண்டுவது. (i நாளும்) j அபர்வணி கடல் k தீண்டலாகாது

அ—சொல்லிற்றிறே; "க்ருத்யர்த்தா:-ப்ரத்ருத்யர்த்தா:" இறே. e (பகவத் ப்ரபாவத்தை இதி) அஶுத்தம் ஶுத்தம் கர்த்தும் (ந?) ஶக்நோதி பகவாநிதி ஸ்மரணம் பவேதிதி பாவ:.

g (ஸர்வேஶ்வரனித்யாதி) கீழ் இரண்டு பாட்டிலே ப்ரஸக்தமாகையாலே ப்ரகரணாநுகுணமாக "மலம்" என்று-இஸ்ஸம்ஶயத்தைச் சொல்லுகிறது என்று தாத்பர்யம். h "மனனக மலமறக் கழுவி" என்றதின் சரமாவதியைக் காட்டுகிறார் (திருவடிதன் நாமம் இத்யாதி) நாலாம் திருவந்தாதி—(திருவித்யாதி) ஸர்வஸ்வாமியான ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருநாமத்தை ஒருகால் கற்றுப் பின்னை மறந்தார்களாகிலும், தத்வ்யதிரிக்தமான க்ஷுத்ர தேவதைகளை ப்ரணாமாத்யநுவர்த்தநம் பண்ணி ஆஶ்ரயியாத மஹா ப்ரபாவரான ஶ்ரீ வைஷ்ணவர்களை. அத்ர வர்ஷநிமித்தம் ஶ்ரீரங்கநாதே தேவதாந்தராலயம் கச்சதி ஸதி, தத்ர அகச்சதா பட்டரஷ்ய காரேண தததாநீம் ப்ரோக்தா ஸூக்திரநுஸந்தேயா.

ஜீ தயா ஶரணம் யதி! நிர்தோஷம் வித்தி தம் ஜந்தும் ப்ரபாவாத் பரமாத்மந:!!" f ஶ்ரீஸஹஸ்ரநாமாத்யாயே, 1."ந வாஸுதேவபக்தாநாமஶுபம் வித்யதே க்வசித்! ஜந்மம்ருத்யுஜராவ்யாதி—பயம் வாப்யுபஜாயதே!!" ஸம்யக் வ்யவஸித:-த்ருடாத்யவஸாயயுக்த:. b,b (இதுதான் பழையதாய்ப் போருவது) "துராசாரஸ்ஸமாஶ்ரயேத்" என்றபோதே பூர்வத்வம் ஸித்தமாயிருக்கச் செய்தே "புரா" என்கிறது-அநாதித்வாபிப்ராயமென்று கருத்து. c (ஏற்கவே) என்றது-ஆதிஶப்தார்த்தம். d (அவஸரம் பார்த்திருக்கிறவனை) என்றது-"திவு-க்ரீடா" இத்யாதியில் க்ருத்யர்த்தமும் சொல்லுகையாலே, "க்ருத்யர்த்தா: ப்ரத்ருத்யர்த்தா:" என்றத்தைப்பற்ற.

g (ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி) கீழ் இரண்டு பாட்டிலே ப்ரஸக்தமாகையாலே ப்ரகரணாநுகுணமாக "மலம்" என்று இஸ்ஸம்ஶயத்தைச் சொல்லுகிறது என்று தாத்பர்யம். h தேவதாந்தரபரத்வபுத்தி தவிர வேணுமோவென்ன (திருவடி இத்யாதி) ஸ்வாமியுடைய திருநாமத்தை மறந்தும், தத்வ்யதிரிக்த க்ஷுத்ர தேவதைகளைத் தொழாத மஹாப்ரபாவரானவர்களை.

ப்ர—f1. श्रीमहाभारते (अनु–१४९) श्रीसहस्रनामाध्याये "वासुदेवाश्रयो मर्त्यो वासुदेवपरायणः। सर्वपापविशुद्धात्मा याति ब्रह्म सनातनम्॥१३१॥ न वासुदेवभक्तानामशुभं विद्यते क्वचित्। जन्ममृत्युजराव्याधिभयं वाप्युपजायते॥१३२॥

A நான்முகன் திருவந்தாதி 68.

ஈ-என்னுமாபோலே ஒரு நியதியில்லை. (l நம் l2 திருவுடையடிகள்தம்) ஸ்ரீமானான ஸ்வாமியானவனுடைய. m இத்தால் நித்யயோகத்தைச் சொல்லுகிறது. n "ஸர்வேஶ்வரனை ஆஶ்ரயித்தானாகில் அவன் பலப்ரதனாகிறான்; பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகப் பற்ற வேண்டுகிறதென்?" என்று நஞ்ஜீயர் பட்டரைக் கேட்க, "நாளும் நம் திருவுடையடிகள் தம் நலங்கழல் வணங்கி" என்று அவள்முன்னாக ஆஶ்ரயிக்கவேணும் என்னா நின்றது கண்டீரே!" என்று அருளிச்செய்து, o "அவனை ஆஶ்ரயிக்குமிடத்தில் இவன் குற்றம் பாராதே தன் நிழலிலே இவனை வைத்து, அவன்பக்கல் முகம் பெற்றவாறே குற்றத்தைப் பொறுப்பிக்கும் அவள்முன்னாகப் p பற்றவேணும்" (நலங்கழல்) q அவள் முன்னாகப் பற்றினாருடைய குற்றங்களைப் பாராதே கைக்கொள்ளும் திருவடிகள். "வணங்கி" என்றது வணங்க என்றபடி. r "வணங்கி" என்கிற இது-வினையெச்சமாய்,

---

அ—i, j மேலே. "மாணுமோரிடத்திலும்" என்கையாலும், 1. "ஸக்ருத் க்ருதஶ் ஶாஸ்த்ரார்த்த:" இத்யாதியாலும், "நாளும்" என்றது – காலநையத்யாபாவபரம் என்கிறார் (அபர்வணி என்று தொடங்கி) 2. "அஶ்வத்தம் ஸிந்துராஜஞ்ச நித்யம் ஸேவேத ந ஸ்ப்ருஶேத்। மந்தவாரே ஸ்ப்ருஶேத் பூர்வம், அபரம் பர்வணி ஸ்ப்ருஶேத்॥" என்னக்கடவதிறே. k (தீண்டலாகாது) ஸ்பர்ஶிக்கக் கூடாது. l நாளும் – ஏதாகிலும் ஒரு காலத்திலே என்றபடி. l2 (திருவுடை) நித்யயோகே மதுப். l (நம் திரு) அஸ்மத்ஸ்வாமினீ லக்ஷ்மீ:. m (இத்தால்) மதுப் ப்ரத்யயேந; ந து ஸம்ஸர்க்க:, அஸ்தித்வமாத்ரம் வா இதி பாவ:. n "நம் திரு" என்று புருஷகாரம் அவஶ்யாபேக்ஷிதம் என்னுமிடத்துக்கு ஸம்வாதம் (ஸர்வேஶ்வரனை இத்யாதி) இவ்விடத்திலே, 3. "நிக்ரஹாத் வாரணம் காலே ஸந்துக்ஷணமநுக்ரஹே। அஸ்தி கர்மார்ஹபலதே நித்யமேதத் த்வயம் ஶ்ரிய:॥" என்றது அநுஸந்தேயம். o ப்ரமாணம் அருளிச்செய்து உபபத்தியும் அருளிச்செய்கிறார் (அவனை ஆஶ்ரயிக்குமிடத்தில் என்று தொடங்கி) p (பற்றவேணும்) "என்று உபபத்தியும் அருளிச்செய்தார்" இதி ஶேஷ:.

q நன்மைக்கு அர்த்தம் (அவள் இத்யாதி) r வணங்க என்று காட்டும்படி என்னென்ன (வணங்கி என்கிற இத்யாதி) வினையெச்சம் – க்ரியாஸங்கோச:. "வணங்கி" என்றது க்ரியா

ஜீ— i, j மேலே, "மாணுமோரிடத்திலும்" என்கையாலும், 1. "ஸக்ருதேவ ஹி ஶாஸ்த்ரார்த்த:" இத்யாதியாலும், "நாளும்" என்றது - காலநையத்யாபாவபரம் என்கிறார் (அபர்வணி இத்யாதி) அத்ர 2. "அஶ்வத்தம் ஸிந்துராஜஞ்ச நித்யம் ஸேவேத ந ஸ்ப்ருஶேத்। மந்தவாரே ஸ்ப்ருஶேத் பூர்வம், அபரம் பர்வணி ஸ்ப்ருஶேத்॥" என்றது அநுஸந்தேயம். i நாளும்-ஏதேனும் ஒரு காலத்திலே. l, l2 (நம் திருவுடையடிகள்தம்) நமக்கு ஸ்வாமிநியான பிராட்டியை உடையனான ஸ்வாமியானவனுடைய. m (இத்தால்) மதுப்பால்; ந து ஸம்ஸர்க்க:, அஸ்தித்வமாத்ராதயோ வா இதி பாவ:. n புருஷகாரம் அவஶ்யாபேக்ஷிதம் என்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் (ஸர்வேஶ்வரனை இத்யாதி) இங்கே, 3. "நிக்ரஹாத்வாரணம் காலே ஸந்துக்ஷணமநுக்ரஹே। அஸ்தி கர்மார்ஹ பலதே க்ருத்யமேதத் த்வயம் ஶ்ரிய:॥" என்றது அநுஸந்தேயம். o ப்ரமாணம் அருளிச்செய்து உபபத்தி அருளிச்செய்கிறார் (அவனை இத்யாதி) p (பற்றவேணும்) "என்று உபபத்தியும் அருளிச்செய்தார்" இதி ஶேஷ:.

q தன்மைக்கு அர்த்தம் (அவள் இத்யாதி) r வணங்க என்று காட்டும்படி எங்ஙனேயென்ன (வணங்கி என்கிற இத்யாதி) வினையெச்சம் - க்ரியாஸங்கோசம். வணங்கி என்கிறது க்ரியா

ஈ-வணங்க என்னும் அர்த்த2மாயிருக்கும். s வணங்க, நாளும் நின்றடும் நம் பழமையங் கொடுவினை உடனே மாளும், ஓர் குறைவில்லை. ஆனாலும், ஆஶ்ரயணத்துக்குக் காலம் தப்பி நின்றதே என்ன (t மாளுமோரிடத்திலும்) u முடிகிற ஒரு க்ஷணத்திலும்.

(வணக்கொடு மாள்வது வலம்) 1. "द्विधा भज्येयमप्येवं न नमेयम्" (த்3வித4ா ப4ஜ்யேயமப்யேவம் ந நமேயம்" என்றதே, கிடக்கிற v சிரைப்பாயைக் கவ்விக் கவிழ்ந்து கிடந்து சாவவும் அமையும். (வலமே) w வரமென்னுதல்-x ஶ்ரேஷ்ட2மென்னுதல்;

அ—ரூபமாகையாலே, அத்தை ஸங்கோசித்து வணங்க என்கிறது என்றபடி. s வணங்க என்று ஶிக்ஷித்ததுக்கு அநுகு3ணமாக அந்வயிக்கிறார் (வணங்க நாளும் இத்யாதி3) "ஆஶ்ரயணத்திலே ஒருப்படவே"(521d) என்ற அவதாரிகா வாக்யத்துக்குச் சேர, வணங்க என்றதுக்கு-வணங்க ஒருப்பட்ட மாத்ரத்திலே என்றபடி. வணங்க என்று தொடங்கி அந்வயித்த இடத்திலே-2. "நம இத்யேவ யோ ப்3ரூயாந் மத்3ப4க்தஶ் ஶ்ரத்3த4யாந்வித:। தஸ்யாக்ஷயோ ப4வேல்லோக: ஶ்வபாகஸ்யாபி நாரத3! ||" 3. "ப்ரணம்ய த3ண்ட3வத்3பூ4மௌ நமஸ்காரேண யோர்ச்சயேத்। ஸ யாம் க3திமவாப்நோதி ந தாம் க்ரதுஶதைரபி ||" 4. "ப்ரணம்ய ஸஹஸா க்ருஷ்ணம் பாம்ஸுக்லிஷ்டே மஹீதலே। நிஷ்கல்மஷோ ப4வேத் ஸத்3யோ லலாடே பாம்ஸுபாண்டு3ர: ||" 5 "ஏகோபி க்ருஷ்ணே ஸுக்ருத: ப்ரணாமோ த3ஶாஶ்வமேதா4வப்4ருதேந துல்ய:। த3ஶாஶ்வமேதீ4 புநரேதி ஜந்ம க்ருஷ்ணப்ரணாமீ ந புநர்ப4வாய ||" இத்யாதி3 ஶ்லோகங்கள் அருளிச்செய்வர். t "மாளுமோரிடத்திலும்" என்றவிடத்திலே 6. "ஏஷா ப்3ராஹ்மீ ஸ்தி2தி: பார்த்த2 நைநாம் ப்ராப்ய விமுஹ்யதி। ஸ்தி2த்வாஸ்யாமந்தகாலேऽபி ப்3ரஹ்மநிர்வாணம் ருச்ச2தி ||" அந்தகாலேபி அஸ்யாம் வித்3யாயாம் ஸ்தி2த்வா ப்3ரஹ்மாநந்த3ம் ப்ராப்நோதீத்யர்த்த2:-என்றது அநுஸந்தே4யம். u (முடிகிற ஒரு க்ஷணத்திலும்) "இடம்" என்கிறது-காலத்தைச்சொல்லி, அத்தாலே க்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறது என்றபடி.

v (சிரைப்பாயை) சிரையையும், பாயையும் என்றபடி. w, x முதல் யோஜனையில், வரமென்னுதல் என்றதுக்கு, ஶ்ரேஷ்ட2மென்னுதல் என்றது விவரணம்; ரலயோரபே4த3:. y இரண்டாம்

ஜீ—ரூபமாகையாலே, அத்தை ஸங்கோசித்து "வணங்க" என்கிறது என்றபடி; அதாவது—வணங்கி என்றால்-க்ரியையினுடைய யாவத்3நுஷ்டா2நம் தோன்றும். வணங்க என்றால் க்ரியையினுடைய உபக்ரமமாத்ரம் தோன்றும் என்றபடி. s வணங்க என்று ஶிக்ஷித்ததுக்கு அநுகு3ணமாக அந்வயிக்கிறார் (வணங்க நாளும் இத்யாதி3) "ஆஶ்ரயணத்திலே ஒருப்படவே" (521 d) என்ற அவதாரிகாநுகு3ணமாக "வணங்க" என்றதுக்கு-வணங்குகையிலே ஒருப்பட என்றபடி. u (முடிகிற ஒரு க்ஷணத்திலும்) "இடம்" என்று காலத்தைச்சொல்லி, அத்தால் க்ஷணத்தைச் சொல்லுகிறது என்றபடி.

v (சிரைப்பாயை) சிரையையும், பாயையும் w, x விவரணம் (ஶ்ரேஷ்ட2மென்னுதல்) என்று ரலயோரபே4த3:. y த்3விதீயார்த்த2ம் (ப3லவத்தரமென்னுதல் என்று) வப3யோரபே4த3:. z ஏதது3பபாத3நம்

ப்ர—1. (வணக்கொடு மாள்வது வலமே) युद्धकाण्डे षट्त्रिंशे हितमुक्तवन्तं माल्यवन्तं प्रति रावणः—"द्वन्द्वे यस्य न तिष्ठन्ति दैवतान्यपि संयुगे। स कस्माद्रावणो युद्धे भयमाहारयिष्यति॥ १०॥ द्विधा भज्येयमप्येवं न नमेयं तु कस्यचित्। एष मे सहजो दोषः स्वभावो दुरतिक्रमः॥ ११॥

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

9. வலத்தனன் திரிபுர மெரித்தவ னிடம்பெறத் துந்தித்
தலத்தெழு திசைமுகன் படைத்தநல் லுலகமுந் தானும்
புலப்படப் பின்னும்தன் னுலகத்தி லகத்தனன் தானே
சொலப்புகி லிவைபின்னும் வயிற்றுள விவையவன் துயக்கே.

ஆ— 9. வ்யா:—(வலத்தனன்) ருத்ரனுடையவும், சதுர்முக ஸ்ருஷ்டமான லோகத்தினுடையவும், சதுர்முகன்தன்னுடையவும், ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி ஹேதுபூதனாய், பின்னையும் ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யத்தாலே ஸ்வேனைவ ரூபேண ஸ்வஶேஷபூதமான ஜகத்தினுள்ளே ஆஶ்ரிதர்க்குக் காணலாம்படி வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளும் இவனுடைய குணங்களைச் சொல்லப்புகில், இவை பின்னையும் உள்ளுள்ளும் அபரியந்தமாய் இருக்கும். இந்த குணங்களை உடையனான அவனை எல்லாருமொக்க அறிந்து ஆஶ்ரயியாதொழிவானென்? என்னில், தன் பக்கல் ஸ்நேஹம் இல்லாதார்க்குத் தன்னை உள்ளபடி அறியவொண்ணாது: ஒருபடி அவர்களை மோஹிப்பித்து வைக்கும் என்கிறார். 9.

ஈ—y பலவத்தரமென்னுதல். z அவனையும் ஆஶ்ரயித்து வேறு சிலர் பக்கலிலும் தலைசாய்க்க இராதே, முடிகிற ஸமயத்திலே ஆஶ்ரயிக்கவே, பின்னைப் பேற்றோடே தலைக்கட்டும். க இத்தால், ஜந்மப்ரப்ருதி ஆஶ்ரயித்தாலும் பலமில்லை பகவத்வ்யதிரிக்தர் பக்கல்; ஆஶ்ரயணத்திலே உபக்ரமித்து முடித்தாலும் பலம் தப்பாது பகவத்விஷயத்தில் என்கை. 8.

அ—யோஜனையில் வபயோரபேத:, z இரண்டுக்கும் அநுகுணமாகத் தாத்பர்யம்(அவனையும் இத்யாதி) க பலிதம் (இத்தால் இத்யாதி) z யத்வா, ஶ்ரைஷ்ட்யம் உபபாதயதி (அவனையும் ஆஶ்ரயித்து இதி) அத்ர 1. ''ஸ்தித்வாஸ்யாமந்தகாலேऽபி ப்ரஹ்மநிர்வாணம் ருச்சதி'' இதி அந்தகாலீந ஆத்மஸாக்ஷாத்காரஸ்திதேரபி மோக்ஷஹேதுத்வமுச்யதே சேத், பகவத் ஸமாஶ்ரயணஸ்ய கிமுதேதி தாத்பர்யம்.

''மனனகமலமறக் கழுவி நாளும் நம் திருவுடையடிகள்தம் நலங்கழல் வணங்கி, நாளும் நின்றடு நம பழமையங்கொடுவினை உடனே மாளும், ஓர்குறைவில்லை, மாளுமோரிடத்திலும் வணக்கொடு மாள்வது வலமே'' என்று அந்வயம். 8.

ஜீ—(அவனையும் இத்யாதி) க பலிதம் (இத்தால் இத்யாதி) யுத்தகாண்டே ஷட்த்ரிம்ஶே ஸர்கே மால்யவந்தம் ப்ரதி ராவண:– 2. ''த்விதா பஜ்யேயமப்யேவம் ந நமேயம் து கஸ்யசித்। ஏஷ மே ஸஹஜோ தோஷ: ஸ்வபாவோ துரதிக்ரம:॥'' t ''மாளுமோரிடத்திலும்'' என்ற இடத்திலே, 1 ''ஏஷா ப்ராஹ்மீ ஸ்திதி: பார்த்த நைநாம் ப்ராப்ய விமுஹ்யதி। ஸ்தித்வாஸ்யாமந்தகாலேऽபி ப்ரஹ்மநிர்வாணம் ருச்சதி॥'' என்றது அநுஸந்தேயம். அந்தகாலேப்யஸ்யாம் வித்யாயாம் ஸ்தித்வா ப்ரஹ்மாநந்தம் ப்ராப்நோதீத்யர்த்த:. நிர்வாணம் – ஆநந்தம். ''வணங்க நாளும்'' இத்யாதி அந்வயித்தவிடத்திலே, 3. ''நம இத்யேவ யோ ப்ரூயாந்மத்பக்த: ஶ்ரத்தயாந்வித:। தஸ்யாக்ஷயோ பவேல்லோக: ஶ்வபாகஸ்யாபி நாரத॥'' இத்யாதி அநுஸந்தேயம்.

''மனனகமலமறக் கழுவி நாளும் நம் திருவுடையடிகள்தம் நலங்கழல் வணங்கி, நாளும் நின்றடு நம பழமையங்கொடுவினை உடனே மாளும், ஓர் குறைவில்லை, மாளுமோரிடத்திலும் வணக்கொடு மாள்வது வலமே'' இத்யந்வய:. 8.

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

ஒ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — ஸர்வேஶ்வரனுன தான் ஸ்வவிபூ4திபூ4த லோகங்களிலே வந்து திருவவதாரம் பண்ணுகிறது - ஆஶ்ரிதர் கண்டு அநுப4விக்கைக்காக என்கிருர்.

வ்யா:— (வலத்தனன் என்று தொடங்கி) த்ரிபுரத3ஹநாதி3 ஸமர்த்த2னுன ருத்3ரன், எம்பெருமானுடைய த3க்ஷிணபார்ஶ்வத்தை ஆஶ்ரயித்திருக்கும். எழுச்சியையுடைய திசைமுகன் படைத்த லோகமும் தானும் அஸங்குசிதமாக இருக்கிறது திருநாபி4கமலத்திலே; இவை இவர்களுடைய ஸர்வப்ரகார ரக்ஷைக்கும் உபலக்ஷணம். நல்லுலகமாவது – எம்பெருமானுக்கு, வந்து திருவவதாரம் பண்ணி ஆஶ்ரிதரோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கைக்கு ஈடான தே3ஶம். (சொலப்புகில் இவை பின்னும் வயிற்றுள) இவனுடைய கு3ணங்களைப் பேசப்புக்கால் பேசிமுடிக்கவொண்ணுது. ஜக3த்தைத் திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷிக்கும் என்றுமாம். (இவை அவன் துயக்கே) ஏவம்வித4 ஸ்வபா4வனென்று எல்லாரும் அறியாதொழிவானென்? என்னில்; தன் பக்கல் விமுக2ரானவர்களுக்கு அறியவொண்ணுதபடி ஸந்தே3ஹ விபரீத ஜ்ஞாநங்களை எம்பெருமான் பிறப்பிக்கையால். 9.

ப— 9. அவ:— அநந்தரம், கீழ்ச்சொன்ன ப்3ரஹ்மருத்3ரர்களும் இவனுலே லப்3த4ஸ்வரூபராயிருக்க, ஸ்வவிபூ4த்யந்தர்பூ4தனுய் அவதரித்து தத்ஸாஜாத்யாதி3களாலே நெஞ்சு கலங்கப் பண்ணும் என்கிருர்.

எழு திசைமுகன் — (சதுர்த3ஶ பு4வந நிர்வாஹகமான) எழுச்சியையுடைய திசைமுகன், படைத்த—ஸ்வஸ்ருஷ்டமான, நல்லுலகமும் தானும்—விலக்ஷண லோகமும் தானும், துந்தித்தலத்து இடம் பெற—அஸங்குசிதமாகத் திருநாபி4யிலே இடம்பெற்றிருக்க, திரிபுரமெரித்தவன்—த்ரிபுரத3ஹநம் பண்ணின ருத்3ரன், வலத்தனன்—1. "पश्यैकादश मे रुद्रान् दक्षिणं पार्श्वमाश्रितान्" (பஶ்யைகாத3ஶ மே ருத்3ராந் த3க்ஷிணம் பார்ஶ்வமாஶ்ரிதாந்) என்கிறபடியே வலப்பார்ஶ்வத்திலான்; பின்னும்—ஈஶ்வராபி4மானிகளுக்கும் தன் திருமேனியிலே இடங்கொடுத்து ரக்ஷிக்கிறதுக்கு மேலே - அவன், புலப்பட — A "காணவாராய்" என்றிருப்பார்க்கு கண்ணுக்கு இலக்காக்கைக்காக, தானே—தானே - கர்மாதி3பரதந்த்ரன் அன்றியிலே, தன் உலகத்தில்—தன்னதான லோகத்தினுள்ளே, அகத்தனன்—அவதரித்து நிற்கும்; சொலப்புகில்—இப்படிச் சொல்லப் பார்த்தோமாகில், இவை—ஏவம்வித4மான கு3ணங்கள், பின்னும்—பின்னையும், வயிற்றுள—உள்ளேயுள்ளே அகா3த4மாய்த் தொலையாது; இவை அவன் துயக்கு—இவை அவன் ப்4ரமிப்பிக்கும்படி.

"வயிற்றுள" என்று - ப்ரளயத்திலே வயிற்றுக்குள்ளே வைத்ததாகவுமாம். துந்தி - நாபி4. 9.

A 8-5-2.

இ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டு. கீழ் ப்₃ரஹ்மருத்₃ராதி₃களுடைய அபரத்வமும் ஸர்வேஶ்வரனுடைய பரத்வமும் சொன்னார்; இப்பாட்டில்-இவனைப் பற்றியவர்கள் லப்₃த₄ஸ்வரூபராயிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா:— (**வலத்தனன் திரிபுரமெரித்தவன்**) த்ரிபுரத₃ஹநாதி₃ஸமர்த்த₂னான ருத்₃ரன் இவனுடைய திருமேனியில் த₃க்ஷிணபார்ஶ்வத்தை ஆஶ்ரயித்திருக்கும். 1. **"पश्यैकादश मे रुद्रान् दक्षिणं पार्श्वमाश्रितान्"** (பஶ்யைகாத₃ஶ மே ருத்₃ராந் த₃க்ஷிணம் பார்ஶ்வமாஶ்ரிதாந்) 2. **"तपसा तोषितस्तेन विष्णुना प्रभविष्णुना। स्वपार्श्वे दक्षिणे शम्भोर्निवासः परिकल्पितः ॥"** (தபஸா தோஷிதஸ்தேந விஷ்ணுநா ப்ரப₄விஷ்ணுநா। ஸ்வபார்ஶ்வே த₃க்ஷிணே ஶம்பே₄ார் நிவாஸ: பரிகல்பித: ॥) (**இடம்பெறத் துந்தித்தலத்தெழு திசைமுகன் படைத்த நல்லுலகமும் தானும்**) எழுச்சியையுடைய திசைமுகன் தான் படைத்த நன்றான லோகமும் தானும் அஸங்குசிதமாகத் திருநாபி₄கமலத்திலே இருக்கும். இவை இவர்களுடைய ஸர்வப்ரகார ரக்ஷணத்துக்கும் உபலக்ஷணம். எழுச்சியாவது - சதுர்த₃ஶ பு₄வநத்துக்கும் நிர்வாஹகனான வளமுடைமை. ஈஶ்வரன் விரும்பிவந்து அவதரிக்கைக்கு யோக்₃யமாயிருக்கையாலே 'நல்லுலகம்' என்கிறது. ஆபத்துக்களிலே திருமேனியிலே இடங்கொடுக்கும் இத்தை, மஹாகு₃ணமாகையாலே எப்போதுமொக்க ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்துபோராநிற்பர்கள்; ஸாமந்தர்க்குப் புறம்பே நாடுகள் கனக்க உண்டானாலும், மாளிகைக்குள்ளே செம்பாலே நாழியரிசியைத் தங்களுக்கு வரிசைக்குடலாக ஆத₃ரித்துப் போராநிற்பர்களிறே; அப்படியே இவர்களும் திருமேனியில் பண்ணிவைக்கும் ப்ராப்தி விடார்கள். (**பின்னும்**) ப்₃ரஹ்மருத்₃ராதி₃களுக்குத் தன் திருமேனியிலே இடங்கொடுப்பதுக்கு மேலே. (**தன்னுலகத்தில் அகத்தனன்**) தான் உண்டாக்கின லோகங்களிலே வந்து அவதரிக்கும். (**தானே**) ஒரு கர்மத்தால் அன்று, தன் இச்சை₂யாலே. 3. **"नाकारणात् कारणाद्वा"** (நாகாரணாத் காரணாத்₃வா) இத்யாதி₃. இப்படி அவதரிக்கிறது ஏதுக்காக என்னில் (**புலப்பட**) காணவாராய் என்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்திருப்பார்க்குக் காட்சி கொடுக்கைக்கீடாக. புலமென்று-இந்த்₃ரியம்; படுகையாவது-விஷயமாகை; கண்ணுக்கு இலக்காகை. (**சொலப்புகில் இவை பின்னும் வயிற்றுள**) இவனுடைய கு₃ணங்களைப் பேசப்புக்கால் உள்ளே உள்ளேயாய்த் தோண்டத் தொலையாது. பாசுரமிட்டுப் பேசிமுடிக்கவொண்ணாது என்கை. ப்ரளயாபத்துக்களிலே திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கும் என்னவுமாம். (**இவை அவன்துயக்கே**) துயக்கென்று - மனந்திரிவு. இப்படிகளை எல்லாரும் அறியாதொழிவானென்? என்னில்: விமுக₂ராயிருப்பார்க்கு ஸம்ஶயவிபர்யயங்களை அவன்தானே பண்ணி வைக்கையாலே. 4. **"मम माया"** (மம மாயா) என்று ப்ரக்ருதியையிட்டு மறைத்து அறிவு கெடுக்கும். தன் மேன்மை தோற்றநிற்கில், எட்டானென்று கைவாங்கிப் போவர்கள்; தாழநிற்கில், நம்மிலே ஒருவனென்று காற்கடைக்கொள்வர்கள். 9.

A 8-5-2.

ஈ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டு. a கீழ் ப்₃ரஹ்மாதி₃களுடைய அபரத்வமும், ஸர்வேஶ்வர னுடைய பரத்வமும் சொன்னார்; இப்பாட்டில் அவர்கள்தாங்கள் இவனைப்பற்றி ஆ₂லப்₃த₄ஸ்வரூபராயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

b ப்₃ரஹ்மாதி₃களுக்கும் உத்பாத₃கனாய், அவர்களுக்கு ரக்ஷகனான ஸர்வேஶ்வரன் — அவர்கள்தாங்களும் காலிடமாட்டாத பூமியிலே வந்து c அவதரிக்கைக்கு ஹேது வென்னென்னில்: அவன்தான் அருளிச்செய்துவைத்ததுவே ஹேது; d 1. "பரித்ராணாய ஸாதூ₄நாம்" (பரித்ராணாய ஸாதூ₄நாம்) என்றானிறே. e "ஆஶ்ரயிக்குமவர்களுக்கு இதிலே த்வரை பிறக்கைக்காகவும், ருசி ஜநகனாகைக்காகவும் வந்து பிறப்பன்; f அதின் ப₂லமாய் வருமதிறே து₃ஷ்க்ருத்துக்களுடைய விநாஶம்" என்று அருளிச்செய்ததுவே ஹேது என்கிறார்.

அ—ஒன்பதாம் பாட்டு. (வலத்தனன் இத்யாதி₃) a (கீழ்) என்றது – கீழில் பாட்டுக்குக் கீழ் இரண்டு பாட்டிலும் என்றபடி. (கீழ் ப்₃ரஹ்மாதி₃களுடைய) இத்யாதி₃ வாக்யம் அர்த்த₂க்₃ராஹ்யாவதாரிகா. b "புலப்பட" இத்யேதத் ஶ்ருதி₂ நித₃ாய க்₃ராஹ்யமாத்ராவதாரிகாமாஹ (ப்₃ரஹ்மாதி₃களுக்கும் இத்யாதி₃) யத்₃வா, ஏகாவதாரிகையாய், ஆ₂லப்₃த₄ஸ்வரூபராய் இருக்கிறபடியையும், c அவதாரத்துக்கு ஹேதுவையும் அருளிச்செய்கிறார் என்று யோஜிப்பது.

b "ப்₃ரஹ்மாதி₃களுக்கும்" என்றதுக்குக் கீழே "ஆனால்" என்று கூட்டிக்கொள்வது. d அவன் அருளிச்செய்துவைத்ததுதான் ஏதென்ன (பரித்ராணாய இத்யாதி₃) e 1. "ஸாதூ₄நாம் பரித்ராணாய த₄ர்மஸம்ஸ்தா₂பநார்த்தா₂ய" என்கிற பத₃த்₃வயத்துக்கு பே₄த₃ம் அருளிச் செய்கிறார் (ஆஶ்ரயிக்குமவர்களுக்கு இத்யாதி₃) தன் திருவடிகளில் ருசி பிறந்து ஆஶ்ரயித்தவர்களுக்குத் தன் திருவடிகளை ஶீக்₄ரமாக ப்ராபிக்கவேணும் என்று த்வரை பிறக்கைக்காக வந்து பிறப்பனென்கிற இது – 1. "பரித்ராணாய ஸாதூ₄நாம்" என்கிறதுக்கு அர்த்த₂ம். தன்னுடைய ஆஶ்ரயணத்தில் ருசி இல்லாதார்க்கும் தன்னுடைய விக்₃ரஹ ஸௌந்த₃ர்யத்தை ப்ரகடிப்பித்து அத்தாலே ருசிஜநகனாகைக்காக வந்து பிறப்பனென்கிற இது – 1. "த₄ர்மஸம்ஸ்தா₂பநார்த்தா₂ய" என்றதுக்கு அர்த்த₂ம். f 1. "விநாஶாய ச து₃ஷ்க்ருதாம்" என்றும்

ஜீ—ஒன்பதாம் பாட்டு. (வலத்தனன் இத்யாதி₃) a "கீழ்" என்றது–கீழ்ப் பாட்டுக்குக் கீழ் இரண்டு பாட்டிலும் என்றபடி. a.b இப்பாட்டுக்கு அர்த்த₂த்₃வயாநுகுணமாக ஸங்க₃தித்₃வயமாதல்; யத்₃வா, ஏகஸங்க₃தியாய், ப்₃ரஹ்மாதி₃களுக்கும் இத்யாதி₃ – கீழ் வாக்ய விவரணமாய், அவர்கள் ஆ₂லப்₃த₄ஸ்வரூபராயிருக்கிறபடியையும், c அவதாரத்துக்கு ஹேதுவையும் அருளிச்செய்கிறாராதல்.

b இந்த யோஜனையில், "ப்₃ரஹ்மாதி₃களுக்கும்" என்றதுக்குக் கீழே, "ஆனால்" என்று கூட்டிக்கொள்வது. d அருளிச்செய்துவைத்ததுதான் ஏதென்ன (பரித்ராணாய இத்யாதி₃) 1. "பரித்ராணாய ஸாதூ₄நாம் விநாஶாய ச து₃ஷ்க்ருதாம்! த₄ர்மஸம்ஸ்தா₂பநார்த்தா₂ய ஸம்ப₄வாமி யுகே₃ யுகே₃ !!" இதி கீ₃தாஸூ₂ சதுர்த்தே₂. e "ஸாதூ₄நாம் பரித்ராணாய, த₄ர்மஸம்ஸ்தா₂பநார்த்தா₂ய" என்ற பத₃த்₃வயத்துக்கும் அர்த்த₂ம் (ஆஶ்ரயிக்குமவர்களுக்கு இத்யாதி₃) அதாவது - முன்பே ருசியுடையார்க்கு த்வரை பிறக்கைக்காக வந்து பிறப்பனென்னுமது - "பரித்ராணாய ஸாதூ₄நாம்" என்றதுக்கு அர்த்த₂ம். தன்னுடைய ஆஶ்ரயணத்தில் ருசியில்லாதார்க்கு ருசியைப் பிறப்பிக்கைக்காக வந்து பிறப்பன் என்கிற இது - 1. "த₄ர்மஸம்ஸ்தா₂பநார்த்தா₂ய" என்கிற இதுக்கு அர்த்த₂ம். 1. "விநாஶாய ச து₃ஷ்க்ருதாம்" என்கிறதே என்ன,

ஜீ— வ்யா:— (வலத்தனன் f₂ திரிபுரமெரித்தவன்) g கீழில் பாட்டுக்குக் கீழ் இரண்டு பாட்டாலும் h சொன்ன அர்த்த₂த்தை i அநுப₄ாஷிக்கிறார். j த்ரிபுரத₃ஹநத்தாலே ஸஞ்ஜாதாபி₄மாநியான ருத்₃ரன், திருமேனியில் வலவருகைப் பற்றி லப்₃த₄ஸ்வரூபனா யிருக்கும். k1. "पश्यैकादश मे रुद्रान् दक्षिणं पार्श्वमाश्रितान्" (பஶ்யைகாத₃ஶ மே ருத்₃ராந் த₃க்ஷிணம் பார்ஶ்வமாஶ்ரிதாந்) என்கிறபடியே. (l இடம்பெறத்துந்தித்தலத்தெழு

அ—இருக்கிறதே என்ன, அது ஆநுஷங்கி₃கம் என்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அதின் ப₄லமாய் இத்யாதி₃) ''விநாஶாய ச என்கிற இடத்தில் சகாரம் — அந்வாசயத்திலே'' என்று அருளிச் செய்வர்; அந்வாசயம் - அப்ரத₄ாநம். இல்லையாகில் 2. ''ஸுஹ்ருத₃ம் ஸர்வபூ₄தாநாம்'' 3. ''தே₃வாநாம் த₃ாநவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதி₄தை₃வதம்'' 4. ''ஸமோஹம் ஸர்வபூ₄தேஷு'' என்றிருக்கும் அவனுக்கு இது ப்ரயோஜநம் அன்றிறே. ஸாது₄பரித்ராணார்த்த₂மாகப் பண்ணின அவதாரத்தின் ப₄லமாயிற்று து₃ஷ்க்ருத்₃விநாஶம்; தத்₃விரோதி₄கள் என்று நிரஸிக்கவேண்டுகை யாலே தத்பரமிதி சேத்; ருசிஜநநம் த்வராஜநநஞ்ச *பும்ஸாம் த்₃ருஷ்டிசித்தாபஹாரி ஸ்வ ஸௌந்த₃ர்ய ப்ரத₃ர்ஶநேந விநா ந ஸம்ப₄வதீதி தயோரேவ ப்ராத₄ாந்யம்; து₃ஷ்க்ருத்₃விநா ஶஸ்ய ஸங்கல்பமாத்ரேணாபி கர்த்தும் ஶக்யத்வாத் அப்ராத₄ாந்யமிதி ப₄ாவ:

g அடியில் அவதாரிகா வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (கீழில் பாட்டுக்கு இத்யாதி₃) h சொன்ன அர்த்த₂மாவது - இருவர்களுடைய அபரத்வம். l பூர்வகு₃ரத₃ாயாம் ப்₃ரஹ்மருத்₃ராத்₃யபேக்ஷயா ப₄கவ₃வத₃ாதி₄க்ய ப்ரதிபாத₃நாத், அத்ராபி பூர்வார்த்தே₄ந தஸ்யைவாபி₄த₄ாநாத் (அநுப₄ாஷிக் கிறார்) இத்யுச்யதே. j (த்ரிபுர இத்யாதி₃) அறியாதவர்களுக்கு, பரத்வம் சொல்லவேண்டின துக்கு உடலாகச் சொன்னோமித்தனைபோக்கி இது ஸௌஶீல்யம் என்று விஶேஷணதாத்பர்யம் என்று திருவுள்ளம்; 5. ''ஶ்ரத்₃த₄யா தே₃வ:'' என்கையாலே A ''ஏருளுமிறையோனும்'' என் கிறவிடத்திலே ஸமபி₄வ்யாஹ்ருதமான ஸ்ரிய:பதித்வம் ஒன்றையுமிறே ஜ்ஞாநிகள் பரத்வநிப₃ந் த₄நமாக அநுஸந்தி₄ப்பது. k அப்படியிருக்குமோ என்ன (பஶ்யைகாத₃ஶேத்யாதி₃) f₂ ''திரிபுரம்

ஜீ—அது ஆநுஷங்கி₃கம் என்கிறார் (அதின் ப₄லமாய் இத்யாதி₃) ''விநாஶாய ச'' என்ற சகாரம் - அந்வாசயத்திலே. அந்வாசயமாவது - அப்ரத₄ாநம். 6. ''ஆநுஷங்கி₃கஸ்து து₃ஷ்க்ருதாம் விநாஶ:'' என்றிறே ப₄ாஷ்யத்திலே ப₄ாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தது. ஆக, ருசிஜநநமும் த்வரா ஜநநமும் த்₃ருஷ்டிசித்தாபஹாரிஸ்வஸௌந்த₃ர்யப்ரத₃ர்ஶநமின்றியிலே கூடாமையாலே அவற்றுக்கே ப்ராத₄ாந்யம்; து₃ஷ்க்ருத்₃விநாஶம் ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே செய்யலாமாகையாலே இது அப்ரத₄ாநம் என்றபடி.

g ப்₃ரஹ்மாத்₃யபரத்வம் கீழே சொல்லிற்றே என்ன (கீழில் பாட்டுக்கு இத்யாதி₃) h சொன்ன அர்த்த₂மாவது - இருவர்களுடைய அபரத்வம். k அப்படியிருக்குமோ என்ன (பஶ்யை காத₃ஶேத்யாதி₃) 1. ''த்₃வாத₃ஶைவ ததா₂SSதி₃த்யாந் வாமபார்ஶ்வம் ஸமாஶ்ரிதாந்'' இத்யுத்த ரார்த்த₄ம். இத₃ம் மோக்ஷத₄ர்மே. f₂ ''திரிபுரம் எரித்தவன்'' என்றது-ருத்₃ராந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷ

ப்ர—k1. (வலத்தனன் இத்யாதி₂) मोक्षधर्मे (१६७) "पश्यैकादश मे रुद्रान् दक्षिणं पार्श्वमाश्रितान्॥५१॥ द्वादशैव तथाऽऽदित्यान् वामपार्श्वे समाश्रितान्॥५१½॥"

ப—68 A 4-8-1.

ஈ—திசைமுகன் படைத்த நல்லுலகமும் தானும்) l₂ எழுச்சியையுடைய திசைமுகன் படைத்த லோகமும் தானும் அஸங்குசிதமாகத் திருநாபி₄ கமலத்திலே இருக்கும். m 1. "ब्रह्माणमीशं कमलासनस्थम्" (ப்₃ரஹ்மாணமீஶம் கமலாஸநஸ்த₂ம்) என்கிறபடியே. இவை இவர்களுடைய ஸர்வப்ரகார ரக்ஷணத்துக்கும் உபலக்ஷணம். எழுச்சியாவது-சதுர்த₃ஶபு₄வநத்துக்கும் நிர்வாஹகனான n அளவுடைமை. ஈஶ்வரன் விரும்பி வந்து அவதரிக்கையாலே "நல்லுலகம்" என்கிறது.

oA "ஏருளுமிறையோனும் திசைமுகனும் திருமகளும் கூறுளும் தனியுடம்பன்" என்கிறபடியே, பிராட்டிக்கும் ப்₃ரஹ்மாதி₃களுக்கும் ஒக்கத் திருமேனியிலே இடங்

அ—எரித்தவன்'' என்று சொன்னது - ருத்₃ராந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் என்று தாத்பர்யம். l''உந்தித்தலத்து'' என்றது-உந்தித்தலத்தனன் என்றபடி. l₂ எழுச்சி-ஸம்ருத்₃தி₄ m (ப்₃ரஹ்மாணம் இத்யாதி₃) இந்த ஈஶஶப்₃த₃ம் ப்ரத₄ாநருத்₃ரபரம். கமலாஸநஸ்த₂ம் ப்₃ரஹ்மாணம் இத்யந்வய:. ''ஈஶஶப்₃த₃ம் சதுர்முக₂விஶேஷணம்'' என்றும் சொல்லுவர்கள். ''கமலாஸநனென்று-சதுர்முக₂னைச் சொல்லி, கமலாஸநஸ்த₂மென்று-ஈஶவிஶேஷணம்'' என்றும் சொல்லுவர்கள். கமலாஸநஸ்த₂ம்-நாபி₄கமலாஸநஸ்த₂ம் என்றபடி. n அளவுடைமை-ஐஶ்வர்யம், ஜ்ஞாநாதி₄க்யம் வா.

o '' இடம்பெற '' என்கிறதுக்குத் தாத்பர்யமான ஸூக்த்யந்தரம் (ஏருளும் இத்யாதி₃) யத்₃வா, ருத்₃ரனை வலப்பார்ஶ்வத்திலே வைத்து, ப்₃ரஹ்மாவைத் திருநாபி₄யிலே வைத்து இப்படி விப₄ாக₃ம் பண்ணிவைக்கிற இதுக்குக் கருத்து என்னென்ன (ஏருளும் இத்யாதி₃) அத₂வா. ஏகதே₃ஶவாஸித்வேந அந்த:புரபரிகரைர் விரோத₄ ஸம்ப₄வாத் தை: அதயோருபத்₃ரவ: கிம் ந

ஜீ-ணம். l உந்தித்தலத்து என்றது-உந்தித்தலத்தன் என்றபடி. l₂ எழுச்சி-ஸம்ருத்₃தி₄. m கீ₃தாஸ்வேகாத₃ஶே—1. ''பஶ்யாமி தே₃வாம்ஸ்தவ தே₃வ தே₃ஹே ஸர்வாம்ஸ்தத₂ா பூ₄தவிஶேஷஸங்க₄ாந் | ப்₃ரஹ்மாணமீஶம் கமலாஸநஸ்த₂ம் ருஷீம்ஶ்ச ஸர்வாநுரக₃ாம்ஶ்ச தி₃வ்யாந் ||'' ஈஶஶப்₃த₃: ப்ரத₄ாநருத்₃ரபர:. கமலாஸநஸ்த₂ம் - ப்₃ரஹ்மாணம் இத்யந்வய:. ''கமலாஸநஸ்த₂ம்-ஈஶம்'' இதி ஈஶவிஶேஷணம் வா. கமலாஸநஸ்த₂ம்-ப்₃ரஹ்மணிஸ்தி₂தம் இத்யர்த₂:. n அளவுடைமை-ஐஶ்வர்யம், ஜ்ஞாநாதி₄க்யம் வா.

o ''இடம்பெற'' என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஏருளும் இத்யாதி₃) வ்ருஷப₄த்தை ஆளுகிற ருத்₃ரனும், சதுர்முக₂னும், பிராட்டியும் கூறிட்டு வ்யவஸ்தி₂தமாக ஆளுகிற அத்₃விதீயமான

ப்ர—m1. (துந்தித்தலத்து) भगवद्गीतास्वेकादशे "पश्यामि देवांस्तव देव देहे सर्वांस्तथा भूतविशेषसङ्घान्। ब्रह्माणमीशं कमलासनस्थमृषींश्च सर्वानुरगांश्च दिव्यान्॥(१५)॥" अस्यार्थः—देव तव देहे सर्वान् देवान् पश्यामि; तथा प्राणिविशेषसङ्घान् पश्यामि; तथा ब्रह्माणम्-चतुर्मुखं अण्डाधिपतिम्; (ईशं कमलासनस्थम्) कमलासने-ब्रह्मणि स्थितम्-संस्थितं ईशं च पश्यामि; सर्वानुरगांश्च दिव्यान् पश्यामि—इति॥

A 4-8-1.

ஈ—p கொடுத்துவைத்தால், அந்த:புரத்திலுள்ளவர்களென்று அவர்கள் இருப்பிடத்தில் இவர்களுக்கு நலியவொண்ணுதபடி கூருகக் கொடுத்துவைக்கும். q ஸர்வாபாஶ்ரய மாயிறே திருமேனிதான் இருப்பது. r (இடம்பெற)ஸவிகாஸமாயிருக்கும். s ருத்₃ரனுக்கும் இவ்வருகுள்ளார்க்கும் நிர்வாஹகனும், சதுர்த₃ஶபு₄வந ஸ்ரஷ்டாவான சதுர்முக₂ன்—தான் உண்டாக்கின நன்ருன லோகமும் தானும் திருநாபி₄க்கமலத்தைப்பற்றி லப்₃த₄ ஸ்வரூபனுயிருக்கும். t "உந்தி" என்றும், "துந்தி" என்றும்-திருநாபி₄க்குப் பேர். u (இடம்பெறத்துந்தி) "இடம்பெற, v அத்து, உந்தித்தலம்" w என்ருய் பத₃ம், அதில், "அத்து" என்கிற பத₃ம் - x சாரியைச் சொல்லாய்ப் பொருளின்றியேபோய், " இடம் பெற உந்தித்தலம் " y என்கிறது. z "பூ₄தலம்" என்னுமாபோலே. (திசைமுகன்

அ—ஸ்யாதி₃த்யத்ராஹ (ஏருளும் இதி) வ்ருஷப₄த்தை வாஹநமாகவுடையனும், 1. "ஈஶோ ஹம் ஸர்வதே₃ஹிநாம்"(என்று) நாட்டுக்கு ஈஶ்வரனுகத் தன்னை அபி₄மானித்திருக்கும் ருத்₃ரனும்,ப₃ஹு முக₂மாக ஸ்ருஷ்டி பண்ணுகைக்கு யோக்₃யனை சதுர்முக₂னும், ஈஶ்வராபி₄மாநிகளான இவர் களோடு ஒக்கத் தனக்கு நித்யாநபாயிநியான ஸம்பத்தாயுள்ள லக்ஷ்மியும், ப்ரதிநியதமாம்படி அநுப₄வித்துத் தங்களுக்கு இருப்பிடமாக அபி₄மாநித்துக்கொண்டு போருவதாய், அத்₃விதீய மாம்படி அப்ராக்ருதத்வவைலக்ஷண்யத்தை உடைத்தான திருமேனியையுடையனுய். p (கொடுத்து வைத்தால்) என்றது—நலிவுக்கு ப்ரஸஞ்ஜகமாய் அந்வயிக்கிறது. q இவர்களுக்குக் கூருகக் கொடுப்பானென் என்ன (ஸர்வாபாஶ்ரயம் இத்யாதி₃) யத்₃வா, அவர்கள் ஜ்ஞாநஶக்த்யாத்₃ யதிஶயத்தாலேயோ திருமேனியில் இடங்கொடுத்தது? என்ன (ஸர்வேத்யாதி₃) இது 2. "ப்₃ரஹ்ம மாணமீஶம்" இத்யாதி₃ ஶ்லோக வேஷத்தைக் கடாக்ஷித்து.

r பத₃ங்களுக்கு அர்த்த₂ம் அருளிச்செய்வதாக மீளவும் ப்ரதீகோபாத₃ாநம் (இடம்பெற இத் யாதி₃) s "எழுச்சியையுடைய" (l₂) இத்யாதி₃நா பூர்வமுக்தம் விவ்ருணோதி (ருத்₃ரனுக்கும் இதி) ஏதேந 2. "கமலாஸநஸ்த₂ம்" இத்யத்ர, சதுர்முக₂ஶேஷபூ₄தத்வேந ஸ்தி₂தமிதி ச அர்த்த₂: ஸ்பு₂ரதி. t உந்தி என்றிறே நாபி₄க்குப்பேர், ஆகையால் இடம்பெற உந்தி என்றிறே சொல்ல வடுப்பதென்ன (உந்தி என்றும் இத்யாதி₃) " துந்தி " என்றும் சொல்லலாம் என்று கருத்து. u...y இவ்விடத்திலும் "உந்தி" என்று பத₃மாகவுமாம் என்கிருர் (இடம்பெறத்துந்தி இத்யாதி₃— என்கிறது என்னுமளவும்) v "அத்து" இத்யத்ர அகாரலோப:. w (என்ருய் பத₃ம்) என்று பத₃ பே₄த₃மாய் என்றபடி. x சாரியைச்சொல்-நிரர்த்த₂கபத₃ம். z ஶப்₃த₃த்துக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்

ஜீ—திருமேனியையுடையவன் இதி ஶப்₃தா₃ர்த்த₂:. q இவர்களுக்குக் கூருகக் கொடுப்பானென் என்ன (ஸர்வாபாஶ்ரயம் இத்யாதி₃)

r பத₃ங்களுக்கு அர்த்த₂ம் அருளிச்செய்வதாக மீளவும் ப்ரதீகோபாத₃ாநம் (இடம்பெற இத்யாதி₃) s "எழுச்சியையுடைய" (l₂) இத்யாதி₃ வாக்யவிவரணம் (ருத்₃ரனுக்கும் இத்யாதி₃) t உந்தி என்றிறே – நாபி₄க்குப்பேர்; ஆகையால் இடம்பெற உந்தி என்றிறே சொல்லவடுப்பது என்ன (உந்தியென்றும் இத்யாதி₃) "துந்தி" என்றும் சொல்லலாமென்று கருத்து. u...y இவ்விடத் திலும் " உந்தி " என்று பத₃மாகவுமாம் என்கிருர் (இடம்பெறத்துந்தி இத்யாதி₃—என்கிறது என்னுமளவும்) v "அத்து" இத்யத்ர அகாரலோப:. w (என்ருய் பத₃ம்) என்று பத₃பே₄த₃மாய். x சாரியைச்சொல்-நிரர்த்த₂கபத₃ம். z ஶப்₃த₃த்துக்கு ப்ரயோஜநம் (பூ₄தலம் இத்யாதி₃) "தலம்

ர—படைத்த நல்லுலகமும் தானும் உந்தித் தலத்தனன்) a ஸ்தநந்த₄யப்ரஜை தாய் மூலையை அகலில் b நாக்கு ஒட்டுமாபோலே, திருநாபீ₄கமலத்தை விடில் தன் ஸத்தை இல்லையாம்படியிருக்கை.

இப்படி பின்னை ஸர்வகாலமும் இவர்களும் இருப்பார்களோ? என்னில்: ஆபத்துக்களிலே திருமேனியிலே இடங்கொடுக்கும். அது மஹாகு₃ணமாகையாலே ஆழ்வார்கள் எப்போதும் ஒக்க அருளிச்செய்துகொண்டு போருவர்கள். c ஸாமந்தர்க்குப் புறம்பே நாடுகள் கனக்க உண்டாகிலும், மாளிகைக்குள்ளே d செம்பாலே நாழியரிசியைத் தங்களுக்கு e வரிசையாக நினைத்திருப்பர்களிறே; அப்படியே இவர்களும் திருமேனியில் மண்ணிவைக்கும் ப்ராப்தி விடார்களிறே. f ஒரு g கலகங்களிலே h அடையவளைந்தானுக்குள்ளே குடிவாங்கியிருந்து, காலம் தெளிந்தவாறே புறம்பே புறப்பட்டாலும், "இவ்விடமின்னுர் i பற்று, இவ்விடமின்னுர் i பற்று" என்று பின்னும் ப்ராப்தி சொல்லி வைக்குமாபோலே.

(பின்னும்) ப்₃ரஹ்மாதி₃களுக்குத் தன் திருமேனியிலே இடங்கொடுத்ததுக்கு மேலே. (தன்னுலகத்திலகத்தனன்) j தான் உண்டாக்கின ப்₃ரஹ்மாவாலே உண்டான

அ—செய்கிறுர் (பூ₄தலம் என்னுமாபோலே என்று)''தலம் என்கிறது''என்று ஶேஷம். a''உந்தித் தலத்தனன்'' என்று நிருபகமாகச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஸ்தநந்த₄யேத்யாதி₃) b நாக்கு ஒட்டும்-ஜிஹ்வாஶோஷணம் பண்ணும்.

c ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்தமாத்ரமேயன்று, தாங்களும் தங்களுக்கு இத்தைப்பெருமையாக நினைத்திருப்பர் என்கிறுர் (ஸாமந்தர்க்கு என்று தொடங்கி) d (செம்பாலே நாழியரிசியை) d செம்பு - தாம்ரப்ரஸ்த₂ம்; செம்பாலேநாழி - செம்புநாழியாலே என்றபடி. e வரிசையாக - ப₃ஹுமாநமாக. f...i அவர்கள் ஒரு கால் இருந்து போனாலும் அவர்கள் இடம் என்னுமதுக்கு த்₃ருஷ்டாந்தம் (ஒரு கலகங்களிலே இத்யாதி₃) g கலகம் - கலஹம். h அடையவளைந்தான் - ஸப்தம ப்ராகார:. i பற்று - ஸ்த₂லம்.

j கீழே ''திசைமுகன் படைத்த'' என்றுவைத்து, ''தன்னுலகம்'' என்கை வ்யாஹதமன்றோ? என்ன (தான் உண்டாக்கின இத்யாதி₃) k(அருவருக்கிற) குத்ஸிக்கிற. k₂, l (புலப்பட இதி)

ஜீ—என்கிறது'' என்று ஶேஷம். a ''உந்தித்தலத்தனன்'' என்று நிருபகமாகச் சொன்னதுக்கு பா₄வம் (ஸ்தநந்த₄யேத்யாதி₃) b நாக்கு ஒட்டுமாபோலே-நாக்கு உலருமாபோலே.

c ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்தமாத்ரமன்றிக்கே, தாங்களும் தங்களுக்கு இத்தைப் பெருமையாக நினைத்திருப்பரென்று பூ₄ர்வாந்தரம் (ஸாமந்தர்க்கு இத்யாதி₃) d செம்பு-தாம்ரநாழி; (செம்பாலே நாழியரிசியை) செம்பு நாழியாலே நாழியரிசியை. e வரிசையாக-ப₃ஹுமாநமாக. f..i அவர்கள் ஒரு கால் இருந்து போனாலும், அவர்கள் இடம் என்னுமதுக்கு த்₃ருஷ்டாந்தம் (ஒரு கலகங்களிலே இத்யாதி₃) h அடையவளைந்தான்-ஏழாம் ப்ராகாரம். i பற்று-இடம்; ஸ்த₂லம் என்றபடி.

j கீழே, ''திசைமுகன் படைத்த'' என்று வைத்து ''தன்னுலகம்'' என்கை வ்யாஹதமன்றோ? என்ன (தான் உண்டாக்கின இத்யாதி₃) அதாவது - தான் உண்டாக்கின ப்₃ரஹ்மா

ஈ—லோகங்களிலே வந்து அவதரிக்கும். ப்₃ரஹ்ம ருத்₃ரர்களும் தன் திருமேனியில் ஏகதே₃ஶத்தைப் பற்றி லப்₃த₄ ஸ்வரூபராம்படியிருக்கிறவன் அவர்களுங்கூடக் காலிட kஅருவருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே வந்து அவதரிக்கைக்கு k₂ ஹேது என்னென்னில் l (புலப்பட) mA காணவாராய் என்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்திருக்குமவர்களுக்குத் தன் ஸங்கல்பத்தாலே ஸம்விதா₄நம் பண்ணவொண்ணாதே; அவர்கள் சக்ஷுராதி₃ கரணங்களுக்கு n விஷயமாகவேணும் என்று.

என்?, o ஸங்கல்பத்தாலே ஸம்விதா₄நம் பண்ணினால் என் செய்யும்? என்னில், o₂ B "மழுங்காத ஞானமே படையாக மலருலகில் தொழும்பாயார்க்களித்தால் உன் சுடர்ச்சோதி மறையும்" என்பர்கள். p இதுதனக்குத்தான் q அடியென்? என்னில்; (தானே) 1."आत्ममायया" (ஆத்மமாயயா)—2. "आत्मेच्छया" (ஆத்மேச்ச₂யா); r ஒரு கர்மம் ப்ரேரிக்கவன்று, இச்சை₂யாலே.

அ-சக்ஷுர்விஷயத்வம் ப்ரயோஜநதயா ஹேதுர்ப₄வதீதி பா₄வ:. m (காணவாராய் இத்யாதி₃) உன் வடிவழகைக் காணும்படி வரவேணும் என்றென்று பலகாலும் பார்த்துக் கூப்பிட்டு, பார்க்கிற கண்ணும், கூப்பிடுகிற வாயும் பசையற உலர்ந்து. o (ஸங்கல்பத்தாலே ஸம்விதா₄நம் பண்ணினால்) தன் ஸங்கல்பத்தாலே ஒரு கு₃ணவிஷ்காராதி₃கள் பண்ணினாலோ என்றபடி. o₂ (மழுங்காத இத்யாதி₃) அமோக₄மான ஸங்கல்பஜ்ஞாநமே படையாக விகஸிதமான லோகத்திலே உனக்குத் தொழும்பானர்க்கு உபகரித்தால், ஆர்த்தரக்ஷணம் பண்ணுகைக்கு மடுவின் கரையிலே த்வரித்து வந்தாய் என்கிற உன்னுடைய அத்யுஜ்ஜ்வலமான தேஜஸ்ஸு திரஸ்க்ருதமாகாதோ?

p (இதுதனக்கு) அவதாரணஸ்யேத்யர்த்த₂:. இது காரணப்ரஶ்நம்; "புலப்பட"(l) என்று ப்ரயோஜநமிறே சொல்லிற்று. q (அடியென் என்னில்) என்றதுக்குத் தாத்பர்யம்-கர்மத்தாலேயோ? என்றபடி. r அவத₄ாரண(அர்த்த₂)த்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு என்று தொடங்கி) யத₂வா, 3. "ஸ ஹி தே₃வை:" இத்யாதி₃கள் உண்டாயிருக்க "தானே" என்னும்படி எங்ஙனே என்ன (ஒரு கர்மம் இத்யாதி₃)

ஜீ—வாலே உண்டாக்கப்பட்டதாகையாலே தன்னது என்னலாம் என்றபடி. k(அருவருக்கிற)ஹேயமாக நினைக்கிற. k₂ (ஹேது என்னென்னில்) ப்ரயோஜநம் என்னென்னில். m (காணவாராய் இத்யாதி₃) உன் வடிவழகைக் காணும்படி வரவேணும் என்றென்று பலகாலும் பார்த்துக் கூப்பிட்டு, பார்க்கிற கண்ணும், கூப்பிடுகிற வாயும் பசையற உலர்ந்து என்றபடி. n (விஷயமாகவேணும் என்று) சக்ஷுர்விஷயத்வம் ப்ரயோஜநதயா ஹேது என்றபடி. o ஸங்கல்பத்தாலே ஸம்விதா₄நம் பண்ணுகை - கு₃ணவிஷ்காராதி₃களாலே ஸம்விதா₄நம் பண்ணுகை. o₂ (மழுங்காத இத்யாதி₃) அமோக₄மான ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநமே பரிகரமாக விஸ்த்ருதமான லோகத்திலே, உனக்கு ஶேஷபூ₄தரானர்க்கு உபகரித்தால், ஆர்த்தரக்ஷணம் பண்ணுகைக்கு மடுவின் கரையிலே த்வரித்து வந்தாய் என்கிற உன்னுடைய அத்யுஜ்ஜ்வலமான தேஜஸ்ஸு திரஸ்க்ருதமாகாதோ என்றபடி.

(p இதுதனக்கு) அவதாரத்துக்கு. இது காரணப்ரஶ்நம்; "புலப்பட"(l) என்று ப்ரயோஜநம் சொல்லுகையாலே. q (அடியென் என்னில்) என்றதுக்குக் கருத்து - கர்மத்தாலேயோ ? என்றபடி.

A 8-5-2. B 3.1-9.

ஈ— (சொலப்புகில் s இவை பின்னும் t வயிற்றுள) u அவன் இப்படி அவதரித்துப் பண்ணும் s2 ரக்ஷணங்களில் ஏகதே3ஶம்சொல்லில் சொல்லுமத்தனை; எல்லாம் சொல்லில் தலைக்கட்டப்போகாது. சொலப்புகில் t2 உள்ளேயுள்ளேயாமித்தனை. அன்றியே, தன்னாலே ஸ்ருஷ்டரான ப்3ரஹ்மாதி3களாலே s3 ஸ்ருஷ்டரானவர்களுக்கு "என் மகன்" என்று அபி4மானிக்கலாம்படி வந்து பிறந்து, "உனக்கு ராஜ்யத்தைத் தந்தேன், அதுதன்னை வாங்கினேன், போ" என்றும், கையிலே கோலைக்கொடுத்து "பசுக்களின் பின்னே போ" என்றும் சொல்லலாம்படி எளியனாயிருக்கிற தான், v இவர்களுக்கு ஓர் ஆபத்து வந்தால் இவர்களை t3 வயிற்றிலே வைத்து நோக்கும்படியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

w இப்படி இதுவே அர்த்த2மென்னுமிடம் நீர் அருளிச்செய்தபோது தெரிந்து, அல்லாதபோது எங்களுக்குத் தெரியாதபடியிராநின்றதி! என்ன (இவை அவன்

அ— u "புகில்" என்ற யதி3ஶப்3த3ார்த்த2ம் (அவன் இப்படி இத்யாதி3) முந்தின அர்த்த2ம்— s, s2 "இவை" என்று-ரக்ஷணப்ரகாரங்கள். t, t2 வயிற்றுள-உள்ளேயுள்ளேயாம்; வாசாமகோ3சரம் என்றபடி. இரண்டாம் அர்த்த2ம் — s "இவை" என்று - கீழ் ப்ரஸ்துதமான லோகங்கள். t, t2 வயிற்றுள - வயிற்றுக்குள்ளே வைத்துக்கொண்டாப்போலே அந்த த3ஶையிலும் ரக்ஷிக்கும் என்றபடி. v இவ்வர்த்த2த்தில் "இவை" என்று லோகத்தைச் சொன்னது-"இவர்களுக்கு ஓர் ஆபத்து வந்தால்" என்ற வாக்யஸ்வாரஸ்யத்தாலே. s3 த3ஶரத2 வஸுதே3வாதி3களைச் சொன்ன பக்ஷத்தில் 1. "லோகஸ்து பு4வநே ஜநே" என்று ஜநவாசி. முந்தின அதுக்கு பு4வநவாசி. s2 ப்ரத2மயோஜனையில், ரக்ஷணங்கள் - பூர்வவாக்ய தாத்பர்ய ஸித்3த4ங்கள்; த்3விதீயயோஜனை யில், "உலகம்" என்ற பதோ3பஸ்தா2பிதமான அர்த்த2ங்கள். w "இவை அவன் துயக்கே" என்று ப்ரக்ருதமான அவதாரங்கள் ஐந்த்3ரஜாலிகமென்கிறதோ என்ன (இப்படி இதுவே இத் யாதி3) w "இவை அவன் துயக்கு" இத்யத்ர தச்சு2ப்3தே3ந-உபதே3ஶத3ஶாயாம் ப்ரகாஶ:, அந்யதா2 விஸ்ம்ருதிஶ்ச பராம்ருஶ்யதே. இவ்விடத்திலே, 2. "ஈஶந்நபி மஹாயோகீ3 ஸர்வஸ்ய ஜக3த: ப்ரபு4:। கர்மாண்யாரப4தே கர்த்தும் கீநாஶ இவ து3ர்ப3ல:॥ தேந வஞ்சயதே லோகாந் மாயாயோகே3ந கேஶவ:। யே தமேவ ப்ரபத்3யந்தே ந தே முஹ்யந்தி மாநவா:॥ 3. "நாஹம் ப்ரகாஶஸ் ஸர்வஸ்ய யோகமாயாஸமாவ்ருத:। மூடோ4(அ)யம் நாபி4ஜாநாதி லோகோ மாமஜ மவ்யயம்॥" இத்யாதி3கள் அருளிச்செய்வர். x (பண்ணி) என்றவநந்தரம் "இருக்கும்"

ஜீ— u "புகில்" என்ற யதி3ஶப்3த3ார்த்த2ம் (அவன் இப்படி இத்யாதி3) s, s2 "இவை" என்று-ரக்ஷணப்ரகாரங்களைச் சொல்லுகிறதாதல்; s, s3 ப்ரஸ்துதலோகஸ்த2ரையாய், த3ஶரத2ாதி3களைச் சொல்லுகிறதாதல். t, t2 வயிற்றுள-உள்ளே உள்ளேயாம்—வாசாமகோ3சரம் என்றபடி. t, t2 த்3விதீயார்த்த2த்தில், வயிற்றுள - வயிற்றுக்குள்ளே வைத்துக்கொண்டாப்போலே அந்த த3ஶையிலும் ரக்ஷிக்கும் என்றபடி. ப்ரத2மயோஜனையில், ரக்ஷணங்கள் - பூர்வவாக்ய தாத்பர்யஸித்3த4ங்கள். த்3விதீய யோஜனையில் அர்த்த2ங்கள்-"உலகத்தில் அகத்தனன்" என்ற பதோ3பஸ்தா2பிதங்கள்.

w "இவை அவன் துயக்கே"—அருளிச்செய்தபோது தெரிந்து, அல்லாதபோது தெரியாமையு மான இவை அவனுண்டாக்கின ஸம்ஶயம்; அவன் ப்4ரமிப்பிக்கும்படி என்றபடி. இவ்விடத் திலே 2. "ஈஶந்நபி மஹாயோகீ3 ஸர்வஸ்ய ஜக3த: ப்ரபு4:। கர்மாண்யாரப4தே கர்த்தும் கீநாஶ இவ து3ர்ப3ல:। தேந வஞ்சயதே லோகாந் மாயாயோகே3ந கேஶவ:। யே தமேவ ப்ரபத்3யந்தே ந தே முஹ்யந்தி மாநவா:॥" இத்யாத்3யநுஸந்தே4யம். w2 x (அநுமதித3ாநம் பண்ணி)

**10. துயக்கறு மதியில்நன் ஞானத்து ளமரரைத் துயக்கும்
மயக்குடை மாயைகள் வானிலும் பெரியன வல்லன்
புயற்கரு நிறத்தனன் பெருநிலங் கடந்தநல் லடிப்போ(து)
அயர்ப்பில னலற்றுவன் தழுவுவன் வணங்குவ னமர்ந்தே.**

ஆ— 10 வ்யா:— (துயக்கறு) நிர்தோஷாந்த:கரணராய், ஸம்யக்ஜ்ஞாநிகளான ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்குக் கூட அறியவரிதாயிருந்த திவ்யாவதாரம் தொடக்கமாகவுள்ள மஹாஸ்சர்யங்களைச் செய்தருளவல்லனாய், காளமேக நிபமான திவ்ய ரூபத்தை உடையனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய திருவுலகளந்த நல்லடிப்போதை — உபதேஶ நிரபேக்ஷமாக நான் என்னுடைய ஸர்வகரணங்களாலும் அநந்யப்ரயோஜநனாய்க் கொண்டு அநுபவிக்கப்பெற்றேனாகாதே ! என்றுகொண்டு ஸ்வஸ்வபாவத்தைப் பேசுகிறார். 10.

ஈ— துயக்கே) 1. "**मम माया दुरत्यया**" (மம மாயா துரத்யயா) என்கிறபடியே அவன்தானே ப்ரக்ருதியாகிற விலங்கையிட்ட பாக்ய ஹீநரானவர்கள் தன் பக்கல் அணுகாதபடி பண்ணி, அவர்கள் அகலப்புக்கால் அவன் w அநுமதிதாநம் x பண்ணி; y உங்கள் பக்கல் அவன் உதாஸீநனாயிருக்கையாலே தெரியாதொழிகிறது என்கிறார். z துயக்கு - ஸம்ஶயம். 9.

அ-என்று ஶேஷம். y(உங்கள் பக்கல்) என்கிறதுக்கு முன்னே "அப்படி" என்று ஶேஷம். z துயக்கு என்று-மனந்திரிவுக்குப் பேர்; அது-ஸம்ஶயமும், விபர்யயமும்; இங்கே ப்ரகரணாநுகுணமாக ஸம்ஶயம் விவக்ஷிதமென்கிறார் (துயக்கு-ஸம்ஶயம் என்று) தமக்கு உபதேஶமுண்டாகையாலே; அல்லாதபோது ஸம்ஶயமேயிறே வருவது.

"திரிபுரமெரித்தவன் இடம்பெற வலத்தனன், எழு திசைமுகன் படைத்த நல்லுலகமும் தானும் இடம்பெற உந்தித்தலத்தனன், பின்னும் தன்னுலகத்தில் புலப்படத் தானே அகத்தனன், இவை பின்னும் சொலப்புகில் வயிற்றுள, இவை அவன்துயக்கே." என்று அந்வயம். "எழுதிசைமுகன் படைத்த நல்லுலகமுந்தானும் துந்தித்தலத்திடம்பெற, திரிபுரமெரித்தவன் வலத்தனன், பின்னும் புலப்படத் தானே தன்னுலகத்தில் அகத்தனன், சொலப்புகில் இவை பின்னும் வயிற்றுள, இவை அவன்துயக்கே" என்று உரையின் அந்வயம். (9)

ஜீ— இருக்கும் இதி ஶேஷ:. y(உங்கள் பக்கல்) என்கிறதுக்கு முன்னே "அப்படியே" இதி ஶேஷ:. z துயக்கென்று-மனந்திரிவுக்குப் பேர்; அது-ஸம்ஶயமும், விபர்யயமும்; இங்கே ப்ரகரணாநுகுணமாக ஸம்ஶயம் விவக்ஷிதமென்கிறார் (துயக்கு—ஸம்ஶயமென்று)

"திரிபுரமெரித்தவன் இடம்பெற வலத்தனன், எழுதிசைமுகன் படைத்த நல்லுலகமும் தானும் இடம் பெற உந்தித்தலத்தனன், பின்னும் தன்னுலகத்தில் புலப்படத் தானே அகத்தனன், இவை பின்னும் சொலப்புகில் வயிற்றுள, இவை அவன் துயக்கே" இத்யந்வய:. இடம்பெற-அஸங்குசிதமாக. (9)

ஒ— அவ:—பத்தாம் பாட்டில்—ஜலஸ்தூல விபரீதங்கள் பாராதே எல்லார் தலையிலும் பொருந்துவதாய், தனக்கும் அயத்ந லப்₄த₄மாய், நிரதிஶயபோ₄க்₃யமான திருவுலகளந்தருளின எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை மநோவாக்காயங்களாலே அநுப₄விக்கப் பாரிக்கிறார்.

வ்யா:—(துயக்கறுமதி என்று தொடங்கி) நிர்தோ₃ஷாந்த:கரணராகையாலே ஸம்யக்ஜ்ஞாநவான்களான தே₃வர்களை அறிவுகெடுக்கும்படி தெரியாத கு₃ண சேஷ்டிதங்களோடு கூடின தி₃வ்யாவதாரங்களாகிற மஹாஶ்சர்யங்களைப் பண்ணவல்லன். (புயற்கரு நிறத்தனன்) நீர்கொண்டெழுந்த காளமேக₄ம்போலே கறுத்த நிறத்தை உடையான். (அமர்ந்தே) அநந்ய ப்ரயோஜநனாய். "மநோவாக்காயங்களாலே அநுப₄விக்கப் பெற்றேன்" என்றும் சொல்லுவர். 10.

ப— 10. அவ:— அநந்தரம், அவனுடைய அஸங்க்₂யாதமான ப்₃ராமகத்வங் கிடக்க, அவனழகையே அநுப₄விப்போம் என்று பாரிக்கிறார்.

துயக்கறு — ஸம்ஶயவிபர்யயம் இல்லாமையாலே கலக்கமற்ற, **மதியில்** — நெஞ்சிலே பிறந்த, **நன் ஞானத்துள்** — நன்றான ஜ்ஞாநத்தை உடையரான, **அமரரை**—தே₃வர்களையும், **துயக்கும்** — கலங்கப்பண்ணும், **மயக்கு** — ப்₃ராமகத்வ ஶக்தியை, **உடை**—உடைய, **மாயைகள்**—ஆஶ்சர்யமான ஆகாரங்கள், **வானிலும்**— எல்லையில்லாத ஆகாஶத்திலும், **பெரியன வல்லன்**—அதிஶயிக்கப் பண்ணவல்லனாய், **புயல்** — காளமேக₄ம்போலே, **கரு நிறத்தனன்** — கருகின நிறத்தையுடையனானவனுடைய, **பெரு நிலம்** — பூ₄மிப்பரப்பை, **கடந்த** — அநாயாஸேந அளந்த, **நல்**— விலக்ஷணமான, **அடிப்போது** — திருவடித் தாமரைகளை, **அமர்ந்து** — ப்ரயோஜநாந்தரத்தில் பற்றற்று அமர்ந்து, **அயர்ப்பிலன்**—மறப்பில்லாதவனாய், **அலற்றுவன்**— அக்ரமமாக கு₃ணங்களை வாயாலே சொல்லுவன்; **தழுவுவன்** — அத்யந்த ப்ரேமயுக்தனாய்க்கொண்டு ஸம்ஶ்லேஷிப்பன்; **வணங்குவன்**—தலையாலே வணங்குவன். இப்படி கரணத்ரயத்தாலும் அநுப₄விப்பேன் என்கிறார். 10.

இ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில்—அவன் விமுகர்க்குப் பண்ணுமவை கிடக்கிடீர்; அவன் காட்டின வழியே காணப்புக்க நாம் மநோவாக்காயங்களாலே அவனை அநுப₄விப்போம்—என்று பாரிக்கிறார்.

வ்யா:— **(துயக்கறு என்று தொடங்கி)** துயக்கறு மதியுண்டு-ஸம்ஶய விபர்யய ரஹிதமான அந்த:கரணம். அத்தையுடையராகையாலே, யதா₂ஜ்ஞாநத்தையுடைய தே₃வர்களை மதிகெடுக்கும்படி தெரியாத கு₃ணசேஷ்டிதங்களையுடைய ஆஶ்சர்யமான அவதாரங்களுக்கு எல்லையின்றிக்கே இருக்கை. முற்பட, தங்கள் விரோதி₄களைப் போக்குகைக்காக வந்து அவதரிக்கவேணும் என்று

இ—ஶரணம் புகுவர்கள்; அவன் வந்து அவதரித்தவாறே "நம்மிலும் தாழ்ந்தான் ஒருவன்" என்று காற்கடைக் கொள்ளுவர்கள்; பாரிஜாத ஹரணத்திலே இந்த்ரன் வஜ்ரத்தைக் கொண்டு தொடர்ந்தானிறே. **(அமரர்கள்)** என்று நித்ய ஸூரிகளாகவுமாம். பெரியதிருவடியுடைய இதிஹாஸம். அவன் மயக்குகிறவை கிடக்கிடீர், அவன் காட்டக்கண்ட நாம் அநுபவிப்போம் என்று தாம் அதிலே பாரிக்கிறுர் — **(புயற்கரு நிறத்தனன்)** வர்ஷுக வலாஹகம்போலே ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடையவன். **(பெருநிலங்கடந்த)** பூமிப்பரப்படங்கலும் அநாயாஸேந அளந்த. **(நல்லடிப்போது)** குணகுண நிரூபணம் பண்ணுத பரமபோக்யமான திருவடிகள். **(அயர்ப்பிலன்)** மோஹித்துக்கிடக்கக் கடவேனல்லேன். **(அலற்றுவன்)** ப்ரஹர்ஷத்தாலே அக்ரமமாகக் கூப்பிடக்கடவேன். **(தழுவுவன்)** கண்டவாறே கட்டிக்கொள்ளக்கடவேன். **(வணங்குவன்)** நிர்மமனுய் விழக்கடவேன். **(அமர்ந்தே)** ப்ரயோஜநு நிரபேக்ஷமாகச் செய்யக்கடவேன். இப்படி செய்யப்பெற்றேன் என்றும் சொல்லுவர். 10.

ஈ—அவ:—பத்தாம் பாட்டு. a அவன் விமுகர்பக்கல் பண்ணுமவை கிடக்கிடீர்; b அவன் காட்டின வழியே காணப்புக்க நாம் மநோவாக்காயங்களாலே நம் விடாய்கெடத் திருவுலகளந்தருளின திருவடிகளை அநுபவிப்போம் என்று பாரிக்கிறுர்.

வ்யா:—(துயக்கறு c மதியில்) துயக்கற்ற மதியையுடைய; d ஸம்ஶயவிபர்யயரஹித மான மதியையுடையராகையாலே. (நன் ஞானத்துள் அமரர்) உள்-மனமும், இடமும், மேலும். இங்கு, e மேலான அமரர் என்றபடி. நன்றான ஜ்ஞாநத்தையுடையரான

அ—பத்தாம் பாட்டு. (துயக்கறு இத்யாதி) a கீழெல்லாம் பரோபதேஶம் பண்ணிப்போந்தவர் இங்கே தாம் அநுபவிக்கக்கடவேனென்று சொல்லுகிறது - அவர்கள் திருந்தாமையாலே; இதுக்கு ஹேது அவன் பண்ணிவைத்த மயக்கமென்று அநுஸந்தித்தருளி, ஸ்வாநுபவத்திலே இழிகிறுர் என்கிறுர் (அவன் விமுகர்பக்கல் இத்யாதி) b (அவன் காட்டின வழி) என்றது - அவதரித்து வடிவழகைக் காட்டின வழி என்றபடி.

c மதி - அந்த:கரணமாகவுமாம்; தர்மபூதஜ்ஞாநமாகவுமாம். d "துயக்கறு மதியில்" என்றது - ஹேதுகர்ப்பவிஶேஷணமென்னுமிடம் தோன்ற அருளிச்செய்கிறுர் (ஸம்ஶய விபர்யய ரஹிதமான இத்யாதி) e (மேலான அமரர்) என்றது - மநுஷ்யரைக்காட்டில் மேலான அமரர்

ஜீ—பத்தாம் பாட்டு. (துயக்கு இத்யாதி) a கீழெல்லாம் பரோபதேஶம் பண்ணிப்போந்தவர் இங்கே தாம் அநுபவிக்கக்கடவேனென்று சொல்லுகிறது - அவர்கள் திருந்தாமையாலே; இதுக்கு ஹேது அவன் பண்ணிவைத்த மயக்கமென்று அநுஸந்தித்தருளி, ஸ்வாநுபவத்திலே இழிகிறுர் என்கிறுர் (அவன் விமுகர்பக்கல் இத்யாதி) b (அவன் காட்டின வழியே) அவதரித்து வடிவழகைக் காட்டின வழியே.

c மதி-அந்த:கரணம். தர்மபூதஜ்ஞாநமாகவுமாம். d "துயக்கறு மதியில்" என்றது-ஹேதுகர்ப்பவிஶேஷணமென்னுமிடம் தோற்ற அருளிச்செய்கிறுர் (ஸம்ஶய இத்யாதி) e(மேலான அமரர்)

ஈ—அமரரையுங்கூட. (துயக்கும் மயக்குடை மாயைகள்) துயக்கு - மனந்திரிவு. f அறிவு கெடும்படி g தெரியாமையைப் பண்ணக்கடவதான g2 குணசேஷ்டிதங்களோடு கூடின அவதாரங்கள். (வானிலும் பெரியன வல்லன்) h ஆகாசத்தைப் பரிச்சேதிக்கிலும் பரிச்சேதிக்கப் போகாது. "அமரர்" என்கிறது - இந்த்ராதிகளை.

i ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் மிக்கிருக்கச்செய்தே, ஸத்வம் தலையெடுத்தாலும் அப்படியே கனத்திருக்குமிறே அவர்கள்தங்களுக்கு; j அப்போது, "நம் கார்யம் நம்மாற்செய்யப் போகாது, அவனே நம் கார்யத்துக்குக் கடவன்" என்றிரா, அநந்தரக்ஷணத்திலே எதிரிடாநிற்பர்கள்; k தங்கள் இருப்பிடமும் இழந்து, ஸ்த்ரீகளும் பிடியுண்டு, எளிமைப்பட்டவளவிலே அத்தைப் பரிஹரித்துத் தரவேணுமென்று இரந்து, பின்னை இவனும்போய் நரகவதம்பண்ணி, சிறைகிடந்த ஸ்த்ரீகளையும் மீட்டுக்கொடுத்துப் போராநிற்கச்செய்தே, l புழைக்கடைக்கே நின்றதொரு பூண்டைப் பிடுங்கிக்கொண்டு போர, வஜ்ரத்தைக்கொண்டு தொடர்ந்தானிறே. அன்றிக்கே, "நன்ஞானத்து m உள் அமரர்" என்கிறது — நித்யஸூரிகளையாய், ஜ்ஞாநாதிகனை பெரியதிருவடியும் "தேவரீரையும்

அ—என்றபடி. f...g2 "துயக்கும் மயக்குடை" என்கிற புநருக்திக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (அறிவு கெடும்படி இத்யாதி) f அறிவுகேடு – ஸம்ஶயவிபர்யயங்கள். g தெரியாமை – ஜ்ஞாநாபாவம். துயக்குண்டாம்படி மயக்கத்தைப் பண்ணக்கடவதான குணசேஷ்டிதங்களோடே கூடின அவதாரங்கள் என்றபடி. h "வானிலும் பெரியன" என்றத்தை அவதாரத்துக்கு விசேஷணமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (ஆகாசத்தை இத்யாதி)

i துர்மாநிகளாய் ரஜஸ்தம:ப்ரசுரராயிருக்கிறவர்களை "நன் ஞானத்தமரர்" என்னலாமோ என்ன (ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் இத்யாதி) யத்வா நன்ஞானரான இந்த்ராதிகளை மயக்கும்படி எங்ஙனே? என்ன (ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் இத்யாதி) j (அப்போது) ஸத்வம் தலையெடுத்த போது. k அப்படித் தங்கள் கார்யத்துக்குக் கடவனென்றிருந்த அநந்தரம் எதிரிட்டவிடமுண்டோ என்ன (தங்கள் இருப்பிடமும் இத்யாதி) l (புழைக்கடைக்கே நின்றதொரு பூண்டை) பாரி

ஜீ—மநுஷ்யரிற் காட்டில் மேலான அமரர். f...g2 "துயக்கும், மயக்குடை" என்கிற புநருக்திக்கு அர்த்தம் (அறிவு கெடும்படி இத்யாதி) துயக்குண்டாம்படி மயக்கத்தைப் பண்ணக்கடவதான குணசேஷ்டிதங்களோடே கூடின அவதாரங்கள் என்றபடி. h "வானிலும் பெரியன" என்றத்தை அவ்தாரத்துக்கு விசேஷணமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (ஆகாசத்தை இத்யாதி) f அறிவுகேடு– ஸம்ஶயவிபர்யயங்கள். g தெரியாமை – ஜ்ஞாநாபாவம். g2 மயக்கத்தைப் பண்ணுகையாலே, "மயக்கு" என்று குணசேஷ்டிதங்களைச் சொல்லுகிறது.

i ரஜஸ்தம:ப்ரசுரரை "நன் ஞானத்தமரர்" என்னலாமோ என்ன (ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் இத்யாதி) j (அப்போது) ஸத்வம் தலையெடுத்தபோது. k அப்படி எதிரிட்டவிடமுண்டோ என்ன (தங்கள் இருப்பிடமும் இத்யாதி) l பூண்டை – பாரிஜாதத்தை. m உள் அமரர் – மேலான அமரர்;

ஈ—நாய்ச்சிமாரையும் வஹித்தேன் நானன்றே" என்றாற்போலே n சிவியார் சொல்லும் வார்த்தையைச் o சொன்னானிறே.

p அவனுடைய ஆஶ்சர்யங்கள் நம்மால் பரிச்சே2தி3க்கப்போமோ? அது கிடக்கிடீர்; q அவன் அநுக்3ரஹத்தாலே காட்டின வடிவழகை அநுப4விப்போம் நாம் என்கிறார்—(புயற்கருநிறத்தனன்) வர்ஷுகவலாஹகம்போலேயிருக்கிற திருமேனியையுடையவன். (பெருநிலம் இத்யாதி3) r "மநோவாக்காயங்களாலே அநுப4விக்கப் பெற்றேன் என்கிறார்" என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி. "இவற்றாலே அநுப4விக்கப் பாரிக்கிறார்" என்று ஜீயர் அருளிச்செய்யும்படி. (பெருநிலம் கடந்த) பரப்பையுடைத்தான பூ4மியை அளக்கிற இடத்தில், s வஸிஷ்ட2சண்டா3ள விபா4க3மற எல்லார் தலையிலும் ஒக்கத் திருவடிகளை வைத்தான். t இவர்கள் நன்மைதீமை பாராதே, u தன்னுடைய ஸௌத்3தி4யே இவர்களுக்குமாம்படி பண்ணினான். (நல்லடிப்போது) vA" படிக்களவாக நிமிர்த்த நின்பாத பங்கயமே தலைக்கணியாய்" என்று ஆசைப்படவேண்டும்படியிறே இருப்பது. w 1. "कदा पुनः" (கதா3 புந:) என்று ப்ரார்த்தி2த்துக்

அ—ஜாதத்தை. m உள் அமரர் – மேலேவானவர்கள் என்றபடி. n சிவியார் - கைவர்த்தர். o (சொன்னானிறே) என்ற அநந்தரம், "அத்தைச் சொல்லுகிறது" என்று வாக்யஶேஷம்.

p அவிஸ்மரணார்த்த2ம் உக்தார்த்தா2நுவாத3ம் (அவனுடைய இத்யாதி3) q "பெருநிலம்" இத்யாதி3யைக் கடாக்ஷித்து (அவன் அநுக்3ரஹத்தாலே என்று தொடங்கி) "அயர்ப்பிலன்" இத்யாதி3 – ப4விஷ்யத3ர்த்த2த்திலும் சொல்லக்கடவது; r வர்த்தமாநார்த்த2த்திலும் சொல்லலாயிருக்கையாலே வர்த்தமாநார்த்த2மாக நிர்வஹிப்பர் பிள்ளான். s பெரு இத்யாதி3க்கு ப2லிதம் (வஸிஷ்ட2 என்று தொடங்கி) t நன்மையை விவரிக்கிறார் (இவர்கள் இத்யாதி3) u (தன்னுடைய ஸௌத்3தி4யே) இத்யத்ர–க3ங்கா3ப்ரவாஹாத3யோ த்3ருஷ்டாந்தத்வேந த்3ரஷ்டவ்யா:. v 'போது' என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (படிக்களவாக இத்யாதி3) பூ4மிக்கு அந்யாபி4மாநம் வந்ததொரு

ஜீ-நித்யஸூரிகள் என்றபடி. n(சிவியார்)கைவர்த்தர்; தண்டிகை முதலானவை சுமப்பார் என்றபடி. o (சொன்னானிறே) என்ற அநந்தரம், "அத்தைச் சொல்லுகிறது என்னுதல்" என்று வாக்யஶேஷம்.

p அவிஸ்மரணார்த்த2ம் உக்தார்த்தா2நுவாத3ம்(அவனுடைய இத்யாதி3) q 'பெருநிலம்' இத்யாதி3யைக் கடாக்ஷித்து பா4வம்(அவன் அநுக்3ரஹேத்யாதி3) r 'அயர்ப்பிலன்' இத்யாதி3யை–வர்த்தமாநார்த்த2த்திலும் ப4விஷ்யத3ர்த்த2த்திலும் சொல்லலாயிருக்கையாலே வர்த்தமாநார்த்த2மாக நிர்வஹிப்பர் பிள்ளான், s 'பெரு' இத்யாதி3க்குப்ப2லிதம்(வஸிஷ்ட2 இத்யாதி3) t நன்மைக்கு அர்த்த2ம் (இவர்கள் இத்யாதி3) u (தன்னுடைய ஸௌத்3தி4யே) என்கிறவிடத்தில் – க3ங்கா3ப்ரவாஹாதி3கள் த்3ருஷ்டாந்தத்வேந த்3ரஷ்டவ்யங்கள். v "போது" என்றதுக்கு பா4வம் (படிக்களவாக இத்யாதி3) நிருபாதி4கப3ந்து4வான நீ–பூ4மிக்கு அந்யாபி4மாநம் வந்ததொரு நாளிலே, பூ4மிக்கு

ப்ர—w1. (துயக்கறுமதி இத்யாதி3) (நல்லடி) स्तोत्रे "कदापुनः शङ्खरथाङ्गकल्पक-ध्वजारविन्दाङ्कुशवज्रलाञ्छनम्। त्रिविक्रम त्वच्चरणाम्बुजद्वयं मदीयमूर्धानमलङ्करिष्यति ॥"

A 9-2-2.

11. அமரர்கள் தொழுதெழ அலைகடல் கடைந்தவன் றன்னை
அமர்பொழில் வளங்குரு கூர்ச்சட கோபன்குற் றேவல்கள்
அமர்சுவை யாயிரத் தவற்றினு ளிவைபத்தும் வல்லார்
அமரரோ டுயர்விற்சென் றறுவர்தம் பிறவியஞ் சிறையே.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஈ—கிடக்குமதிறே; x செவ்விப்பூச்சூட ஆசைப்படுவாரைப்போலே. (அயர்ப்பிலன்)மறக்கக் கடவேனல்லேன். (அலற்றுவன்) அக்ரமமாகப் பேசக்கடவேன். (தழுவுவன்) y 1. "सुगाढं परिषस्वजे" (ஸுகா₃ட₄ம் பரிஷஸ்வஜே) என்னுமாபோலே, கட்டிக்கொள்ளக் கடவேன். (வணங்குவன்) நிர்மமனாய்த் திருவடிகளிலே விழக்கடவேன். (அமர்ந்தே) அநந்ய ப்ரயோஜநனாய் இப்படி செய்யக்கடவேன். 10.

அ—நாளிலே அதுக்கு அநுரூபமாக நிமிர்த்து அளந்து கொண்ட உன் நிரதிஶயபோ₄க்₃யமான திருவடித் தாமரையை என் தலைக்கு அநுரூபமான அலங்காரமாம்படி பண்ணியருளவேணும். w ஸம்வாத₃ம் (கதா₃ இத்யாதி₃) x 'படிக்களவாக' இத்யஸ்ய, 2. 'கதா₃ புந:' இத்யஸ்ய ச த்₃ருஷ்டாந்த மாஹ(செவ்விப்பூச்சூட இதி) ''துயக்கறு மதியை உடையராகையாலே நன் ஞானத்தராய், உள்ளான அமரரைத் துயக்கும் மயக்குடைத்தாய், வானிலும் பெரியனவான மாயைகள் வல்லனாய், புயல் கருநிறத்தனானவனுடைய பெருநிலம் கடந்த நல்லடிப்போதை அமர்ந்தே அயர்ப்பிலன் அலற்றுவன் வணங்குவன்'' இத்யந்வய:. 10.

ஜீ—அளவாம்படி நிமிர்த்து அளந்துகொண்ட உன்னுடைய திருவடித்தாமரையை என் தலைக்கு அலங்காரமாம்படி பண்ணியருளவேணும் என்றபடி. w இதுக்கு ஸம்வாத₃ம் (கதா₃ இத்யாதி₃) 2. ''கதா₃ புநஶ்ஶங்க₂'' இத்யாதி₃ ஸ்தோத்ரே. x 2. ''த்வச்சரணாம்பு₃ஜத்₃வயம்'' என்றதுக்கு பூ₄ர்வம்(செவ்விப்பூ இத்யாதி₃) y பஞ்சமேம்ஶே அஷ்டாத₃ஶே 1. ''ஸோப்யேநம் த்₄வஜவஜ்ராப்₃ஜ க்ருத சிஹ்நேந பாணிநா। ஸம்ஸ்ப்ருஶ்யாக்ருஷ்ய ச ப்ரீத்யா ஸுகா₃ட₄ம் பரிஷஸ்வஜே ॥''

''துயக்கறுமதியை உடையராகையாலே நன் ஞானத்தராய், உள்ளான அமரரைத் துயக்கும் மயக்குடைத்தாய், வானிலும் பெரியனவான மாயைகள் வல்லனாய், புயற்கருநிறத்தனானவனுடைய பெருநிலம்கடந்த நல்லடிப்போதை, அமர்ந்தே அயர்ப்பிலன், அலற்றுவன், தழுவுவன், வணங்குவன்'' இத்யந்வய:. ''அமரரைத் துயக்கும் மயக்குடை மாயைகள் வானிலும் பெரியன வல்லன்—தே₃வர்களையும் கலங்கப்பண்ணும் கு₃ணசேஷ்டிதங்களை உடைய ஆஶ்சர்ய அவதாரங்களை எல்லை இல்லாத ஆகாஶத்திலும் அதிஶயிக்கப் பண்ணவல்லன்'' இதி ஶப்₃தா₃ர்த்த₂:. மயக்குடை—ப்₄ராமகத்வஶக்தியையுடைய என்றும் சொல்லுவர்கள். 10.

ப்ர—y 1. पञ्चमेंशे अष्टादशे "चिन्तयन्निति गोविन्दमुपगम्य स यादवः। अक्रूरोऽस्मीति चरणौ ननाम शिरसा हरेः॥१॥ सोऽप्येनं ध्वजवज्राब्जकृतचिह्नेन पाणिना। संस्पृश्याकृष्य च प्रीत्या सुगाढं परिषस्वजे॥२॥

ஆ— 11. வ்யா:— (அமரர்கள்) ஆஶ்ரிதஸமாஶ்ரயணீயத்வார்த்தமாக அண்டமத்யே அவதீர்ணனாய், தேவாதி ஸகல ஜநங்களுக்கும் த்ராஸ்பாவஹமான அம்ருதமதநாதி திவ்ய சேஷ்டிதங்களையுடையனாயிருந்த எம்பெருமானுக்கு ஶேஷவ்ருத்தி ரூபமாய், ப்ரதிஶய ரஸரூபமாயிருந்த ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் வைத்துக்கொண்டு இத்திருவாய்மொழி வல்லாரை, எம்பெருமான் ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கி திருவடிகளில் கொண்டு போகப் பற்றாமை, மூந்துற திருவடிகளிலே கொண்டுபோய், அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோடிருந்த பின்னை, ப்ரதிபந்தகமான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தைப் போக்கியருளும் என்கிறார் 11.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஒ— 11. அவ:— நிகமத்தில்—இப்பத்தும் அறிவார் முந்துற அயர்வறும் அமரர்கள் வரிசையைப்பெற்று, பின்னை ஸம்ஸாரநிகளவிச்சேதத்தைப் பெறுவர்கள் என்கிறார்.

வ்யா:— (அமரர்கள் என்று தொடங்கி) தேவஜாதி அநுபவித்து வாழ அதிகஷபிதமாம்படி கடலைக்கடைந்தவனை அமர்ந்திருந்துள்ள—பொழிலின் வளர்த்தியுடைய திருக்குருகூர்ச் சடகோபனுடைய அந்தரங்கவ்ருத்திகளாய் ரஸகநமான ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும் இவை பத்தும் அப்யஸித்தவர்கள்§. 11.

நஞ்ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ப— 11. அவ:— அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழி வல்லவர்கள்—நித்யஸூரிகளோடு ஒக்க உயர்த்தியைப் போய்ப்பெற்று ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை அறுத்தவர் என்கிறார்.

அமரர்கள்—சாவாமைக்கு மருந்து ஆசைப்பட்ட தேவர்கள், தொழுது எழ— A"தொழுதெழு" என்ற தப்மைப்போலே கையும் அஞ்ஜலியுமாய்க்கொண்டு கிளரும்படி, அலை கடல்—அலைகிற கடலை, கடைந்தவன் தன்னை—க்ஷபிதமாம்படி கடைந்த அக்லேஶாப்ய ஸ்வபாவனைப் பற்ற, அமர்—பொருந்தின, பொழில் வளம்—பொழிலின் அழகையுடைய, குருகூர்—திருநகரிக்குக் கடவ, சடகோபன்—ஆழ்வாருடைய, குற்றேவல்கள்—அந்தரங்க வ்ருத்திகளாய் வாசிககைங்கர்யமாகையாலே, சுவை—ஶப்தஸாரஸ்யமும் அர்த்தஸாரஸ்யமும், அமர்—பொருந்தின, ஆயிரத்தவற்றினுள்—ஆயிரமான அவற்றினுள், இவை பத்தும்—திருப்பாற்கடலில் அம்ருத தடாகம்போலே இருக்கிற இவை பத்தையும், வல்லார்—அப்யஸிக்க வல்லார், உயர்வில்—உயர்த்தியில், அமரரோடு சென்று—அமரரோடு ஒக்கச்சென்று, தம் பிறவி—தம்முடைய பிறவியாகிற, அஞ்சிறை அறுவர்—சிக்கென்ற சிறை அறுவர்.

இத்திருவாய்மொழி ஐஞ்சீராய் நெடிலடி நான்கும் ஒத்திருக்கையாலே, கலித்துறை. "நேரசை பதினாறே நிரையசை பதினேழே" என்று அடி எழுத்து ஒவ்வாதிருந்தது கட்டளைக்கலித்துறை அல்லாமையால். 11.

வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச் சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

A 1-1-1. § அவதாரிகையிலுள்ள மூலவாக்யத்தை இங்கு அந்வயித்துக் கொள்வது.

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

இ— 11. அவ:— நிக₃மத்தில் — இப்பத்தை அப்₄யஸித்தவர்கள் நித்யஸூரிகள் வரிசையைப்பெற்று, பின்பு ஸம்ஸார நிக₃ளத்தை அறப்பெறுவர் என்கிறார்.

வ்யா:— (அமரர்கள் தொழுதெழ) கடைகிறபோதையழகைக் கண்டு ப்ரயோஜநாந்தரபரரான தே₃வர்களும் அநந்யப்ரயோஜநரைப்போலே அழகுக்குத் தோற்கும்படியாயிற்று கடைந்தது. 1. "ततः प्राञ्जलयस्सर्वे भगवन्तं सुरेश्वराः। तुष्टुवुः पुण्डरीकाक्षं शरण्यं शरणार्थिनः॥" (தத: ப்ராஞ்ஜலயஸ் ஸர்வே ப₄க₃வந்தம் ஸுரேஶ்வரா: | துஷ்டுவு: புண்ட₃ரீகாக்ஷம் ஶரண்யம் ஶரணார்த்தி₂ந: ||) A 'தொழுதெழு' என்கிற தம் பாசுரமாயிற்று என்கிறார். (அலைகடல் கடைந்தவன் தன்னை) ஒரு கடல் நின்று ஒரு கடலைக் கடையுமாபோலே அதிக்ஷுபி₄தமாகக் கடலைக் கடைந்தபடி. (அமர் பொழில் இத்யாதி₃) சேர்ந்த பொழிலழகையுடைய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாருடைய அந்தரங்க₃வ்ருத்தியாயிற்று; இவைதான் வாசிகமான அடிமையிறே. பூர்ணவிஷயத்தில் இதுக்குமேற்செய்யலாவதில்லையே; 2. "तद्विप्रासो विपन्यवः" (தத்₃விப்ராஸோ விபந்யவ:) என்கிறபடியே நித்யஸூரிகளுக்கும் இதுவேயிறே வ்ருத்தி. (அமர்சுவையாயிரம்) இவ்வாசிகமான அடிமை "முறை" என்று கார்யபு₃த்₃த்₄யா செய்யவேண்டாதபடி ரஸக₄நமாயிற்று இவ்வாயிரமும். (அவற்றினுள் இவை பத்தும்) அவை கோதென்னும்படியாயிற்று இத்திருவாய்மொழியில் ரஸாதிஶயமிருப்பது. (அமரரோடுயர்விற் சென்று அறுவர் தம் பிறவியஞ்சிறையே) சிறையிலேயிருந்த ராஜகுமாரன்தலையிலே அபி₄ஷேகத்தை வைத்துப் பின்னைச் சிறையை வெட்டிவிடுவாரைப்போலே, நித்யஸூரிகள் வரிசையைக் கொடுத்துப் பின்னை ஸம்ஸார அஞ்சிறையைக் கழிக்கும் ஈஶ்வரன். ஆதிவாஹிகரோடே விரஜையிற் சென்று ஸூக்ஷ்ம ஶரீர விது₄நநம் பெறுவர். 11.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

ஶ்ரீ— அவ:— a நிக₃மத்தில் — a இத்திருவாய்மொழியை அப்₄யஸிக்கவல்லார் - முற்பட நித்யஸூரிகள் வரிசையைப் பெற்று, பின்னை ஸம்ஸாரமாகிற b அறவைச்சிறை வெட்டிவிடப் பெறுவர்கள் என்கிறார்.

அ— நிக₃மம் (அமரர்கள் இத்யாதி₃) a "அமரரோடு உயர்வில் சென்று அறுவர் தம் பிறவியஞ் சிறை" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ஸங்க₃தி அருளிச்செய்கிறார் (நிக₃மத்தில் இத்யாதி₃) b அறவைச் சிறையாவது - "அறவைக்குத் தெய்வம் துணை" என்னுமாபோலே, அறவையென்று - தனியாய், அதில் அத்₃விதீயமான சிறையாய், து₃:க்கைகரூபமான சிறை என்றபடி. யத்₃வா, அறவை - த₃ரித்₃ரன். அவன்சிறையிறே ப₃ஹுகாலம் அநுவர்த்திப்பது. அச்சிறையே த₃யை பண்ணவேண்டும்படியான சிறை என்னவுமாயிருக்கும்.

ஜீ— நிக₃மம் (அமரர்கள் இத்யாதி₃) a "அமரரோடுயர்வில்" இத்யாதி₃யைக் கடாக்ஷித்து ஸங்க₃தி (இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதி₃) b அறவைச் சிறை — த₃யநீயமான சிறை; து₃:க்கைக ரூபமான சிறை என்றுமாம்.

A 1-1-1.

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

ஈ— வ்யா:— (அமரர்கள் தொழுதெழ) c கவிழ்ந்து "d உப்புச்சாறு e கிளறுவதெப் போதோ?" என்று கிடக்கிற தேவஜாதியானது f எழுத்துவாங்கும்படியாகவாயிற்று g தோளும் தோள்மாலையுமாய் h ஒரு கடல் ஒரு கடலை நின்று கடையுமாபோலே கடைந்த படி. (தொழுதெழ) i குணங்களுக்குத் தோற்று A "தொழுதெழு" என்கிற தம் பாசுரமேயாய்விட்டது அழகுக்குத் தோற்ற அவர்களுக்கும் என்கிறார். (அமர்பொழில்) சேர்ந்த பொழில். (வளங்குருகூர்) வளப்பத்தையுடைத்தாய் - ஸம்பத்தையுடைத்தான திருநகரி. (சடகோபன் j குற்றேவல்கள்) k இத்திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார்

அ— c...h அம்ருதப்ராஶநாத் மரணராஹித்யார்த்திநஃ - அமரா: இதி வ்ருத்தி நிதயாஹ (கவிழ்ந்து இதி) இத்தால்-சாகாமைக்குப் பரிகாரமான அம்ருதத்தில் இவர்களுக்குண்டான அபிநிவேஶமும், இப்படிக்கொத்தவர்களையும் தனக்கு அடிமையாக்கிக்கொள்ள வல்லவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிஶயமும் சொல்லுகிறது, d உப்புச்சாறு-அம்ருதம். e கிளருவது-உத்திதமாவது. f எழுத்து வாங்குகையாவது-1. "பத்மமங்குளிவிச்சேதை: உரோவிந்யஸ்தமக்ஷரம்। தந்நாமகரணஞ்சைவ தாஸ்யமேதச் சதுர்விதம் ॥" என்கிறதிலே "உரோவிந்யஸ்தமக்ஷரம்." என்கிற தாஸ்யம்; அதாவது - ஸ்வாமி பேரை மார்விலே எழுதிக்கொள்ளுகை. g தோளும் தோள்மாலையும் என்றது-அர்த்தாத் ஸித்தம். இவ்விடத்திலே B "மந்தரம் நாட்டியன்று மதுரக்கொழுஞ்சாறு கொண்ட சுந்தரத்தோளுடையான்" 2. "தத: ப்ராஞ்ஜலயஸ் ஸர்வே ப்ருஹஸ்பதிம் ஸுரேஶ்வரா:। துஷ்டுவு: புண்டரீகாக்ஷம் ஶரண்யம் ஶரணார்த்திந: ॥" இத்யாதிகள் அநுஸந்தேயங்கள். h "அலைகடல்" இத்யநேந - அக்ஷுப்த கருணும்பேசதேஸ் ஸூசிதத்வாதாஹ (ஒருகடல் இதி) i அநந்ய ப்ரயோஜநரான தமக்கன்றோ "தொழுதெழு" என்னக் கூடுவது, ப்ரயோஜநாந்தரபரரான அவர்கள் தொழுதெழுவர்களோவென்ன (குணங்களுக்கு இத்யாதி) j "குற்றேவல்"-குறுகின ஏவலென்றபடியாய், அந்தரங்க கைங்கர்யம் என்றபடி. குற்றேவல் என்றும், நெட்டேவல் என்றும் இரண்டு வகையுண்டு; நெட்டேவல் - பஹிரங்க கைங்கர்யம். k திருவாய்மொழி இவருடைய குற்றேவலாம் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இத்திருநகரிக்கு இத்யாதி) l வாசிகமாத்ரம்

ஜீ— c...h அம்ருத ப்ராஶநாத் மரணராஹித்யார்த்திகள் - அமரர்கள் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (கவிழ்ந்து இத்யாதி) இத்தால் சாவாமைக்குப் பரிகாரமான அம்ருதத்தில் இவர்களுக்கு உண்டான அபிநிவேஶமும் இப்படிக்கொத்தவர்களையும் தனக்கு அடிமையாக்கிக் கொள்ளவல்ல அவனுடைய ஸௌந்தர்யாதிஶயமும் சொல்லுகிறது. d உப்புச்சாறு-அம்ருதம். e கிளருவது-உத்பந்தமாவது. f எழுத்து வாங்குகையாவது-1. "பத்மமங்குளி விச்சேதை: உரோவிந்யஸ்தமக்ஷரம்। தந்நாமகரணஞ்சைவ தாஸ்யமேதச் சதுர்விதம் ॥" என்றதில் 'உரோவிந்யஸ்தமக்ஷரம்" என்கிற தாஸ்யம்; அதாவது - ஸ்வாமி பேரை மார்விலே எழுதிக் கொள்ளுகை. g தோளும் தோள்மாலையும் என்றது-அர்த்தாத் ஸித்தம், h "அலை கடல்" என்றத்தாலே - அக்ஷுப்த கருணும்புதி ஸூசிதமாகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஒரு கடல் இத்யாதி) i அநந்ய ப்ரயோஜநரான தமக்கன்றோ "தொழுதெழு" என்னக் கூடுவது; ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்குக் கூடுமோவென்ன (குணங்களுக்கு இத்யாதி) j 'குற்றேவல்'-குறுகின ஏவல்-அந்தரங்க கைங்கர்யம். k இத்திருவாய்மொழி இவருடைய குற்றேவலாம் ப்ரகாரத்தை அருளிச் செய்கிறார் (இத்திருநகரிக்கு இத்யாதி) l வாசிகமாத்ரம் போருமோவென்ன (பூர்ணேத்யாதி)

A 1-1-1. B நாச்-திரு 9-1.

ஈ—வாசிகமான அடிமை செய்தபடியாயிற்று இதுதான். l பூர்ண விஷயத்தில் வாசிகமான வ்ருத்திக்கு மேற்படச் செய்யலாவதில்லையே. m 1. "तद्विप्रासो विपन्यवः" (தத்₃விப்ராஸோ விபந்யவ:) என்று நித்யஸூரிகளுக்கும் இதுவேயிறே வ்ருத்தி. (அமர் சுவையாயிரம்) n ரஸக₄நமாயாயிற்று ஆயிரந்தானிருப்பது. o இத்தால்-வாசிகமான அடிமை p "முறை" என்று q கார்யபு₃த்₃த்₄யா செய்யவேண்டா என்றபடி.

(அவற்றினுளிவைபத்தும்) rA "விண்ணவரமுதுண அமுதில் வரும் பெண்ணமுதுண்ட" என்னுமாபோலே, அவைதன்னிலே ரஸக₄நமாயிருக்குமாயிற்று இத்திருவாய்மொழி. இவற்றை அப்₄யஸிக்கவல்லார், நித்யஸூரிகளோடொத்த s உச்ச்₂ராயத்தை உடையராய், தங்களுடைய ஜந்மமாகிற விலங்கு அறப்பெறுவர்கள். t இப்பத்தைக் கற்ற

அ—போருமோ? த்ரிவித₄கரணங்களாலும் செய்யவேண்டாவோ? திருவாய்மொழி அருளிச்செய்தது அந்தரங்க₃ கைங்கர்யமோ? என்ன (பூர்ணவிஷயத்தில் என்று தொடங்கி) m உக்தமுபபாத₃யதி (தத்₃விப்ராஸ இதி) விப்ராஸ:-மேத₄ாவிந:. ப₄க₃வத₃நுப₄வைகபரா இதி யாவத். "விபந்யவ:"-"பந-ஸ்துதௌ" ஸ்துதிஶீலா:; வாசிக கைங்கர்யபரா இதி யாவத். "ஜாக்₃ருவாம்ஸ:"-எப்போதுமொக்க விளங்கி நின்றார்கள். 2. "ஸதா₃ பஶ்யந்தி" n (ரஸக₄நமாய் இதி) "சுவை அமர்ந்த ஆயிரம்" என்று விவக்ஷித்து. o ப₂லிதம் (இத்தால் இத்யாதி₃) p முறை-விஹிதம். q (கார்யபு₃த்₃த்₄யா) என்கிறது-கர்த்தவ்யபு₃த்₃த்₄யா செய்யவேண்டா; இதினுடைய போ₄க்₃யதையே இழியப்பண்ணும் என்றபடி.

r போ₄க்₃யத்திலும் போ₄க்₃யாம்ஶமாகச்சொன்னதுக்கு ஸம்வாத₃ம் (விண்ணவர் இத்யாதி₃) பெரியதிருமொழி. தே₃வஜாதி அமுதத்தை பு₄ஜித்து உஜ்ஜீவிக்க, அந்த அம்ருதந்தான் கோதாம்படி வந்து தோற்றின பெரியபிராட்டியாரை லபி₄த்த வழியாலே ஆஶ்ரிதர்க்கு உபகரித்தவனே! s "உயர்வில்" என்றது-உயர்வில் வந்தால், அமரரோடொத்த உச்ச்₂ராயத்தை உடையராய் என்றபடி. அமரரோடொத்த வரிசையைப் பெற்ற என்றபடி. சிறைக்கு அழகாவது - நல்ல பாம்பு என்னுமா போலே க்ரூரமாயிருக்கை. t ஶரீரவிஶ்லேஷம் பிறந்தே அமரரோடு உயர்விற்செல்லவேண்டியிருக்க, "அமரரோடு உயர்விற்சென்று பிறவியஞ்சிறையை அறுவர்" என்கிறதுக்குக் கருத்து என்னென்ன

ஜீ—m உக்தோபபாத₃நம் (தத்₃விப்ராஸ இத்யாதி₃) ருக்₃வேதே₃. விப்ராஸ:-மேத₄ாவிந:; ப₄க₃வத₃நுப₄வைகருஶலா இதி யாவத். "விபந்யவ:"-ஸ்துதி ஶீலா:; "பந-ஸ்துதௌ" இதி த₄ாது:; வாசிககைங்கர்யபரா இதி யாவத். q (கார்ய பு₃த்₃த்₄யா) கர்த்தவ்யபு₃த்₃த்₄யா. இதினுடைய போ₄க்₃யதையே இழியப்பண்ணும் என்றபடி.

r போ₄க்₃யத்திலும் போ₄க்₃யாம்ஶமாகச் சொன்னதுக்கு ஸம்வாத₃ம் (விண்ணவர் இத்யாதி₃) தே₃வர்கள் அம்ருதத்தை பு₄ஜிக்க, அந்த அம்ருதம் கோதாம்படி அதில்நின்றும் வந்து தோற்றின பெரியபிராட்டியாராகிற அம்ருதத்தை பு₄ஜித்த என் ஸ்வாமியானவனே! என்றபடி. "அமரரோடு உயர்விற்சென்று"-உயர்வில் வந்தால், அமரரோடு ஒத்த உச்ச்₂ராயத்தையுடையராய். சிறைக்கு அழகாவது - "நல்ல பாம்பு" என்னுமாபோலே க்ரூரமாயிருக்கை. t பிறவியற்று, அமரரோடு

ப்ர—m1.(அமரர்கள் இத்யாதி₃) (ருக்₃வேதே₃) ऋग्वेदे-"तद्विप्रासो विपन्यवो जागृवांसः समिन्धते। विष्णोर्यत्परमं पदम्॥"

ஈ—போதே இவனை நித்யஸூரிகளிலே ஒருவனாக நினைப்பிடும்; t2 ஶரீரவிஶ்லேஷம் பிறந்தால் போய்ப்புகுமித்தனை; u ராஜா ஒருவனுக்கு நாடிட்டால் க்ரமத்திலே போய்ப்புகுமித்தனையிறே. v ராஜபுத்ரன் தலையிலே முடியை வைத்து, பின்னை விலங்கு வெட்டி விடுமாபோலே, நித்யஸூரிகளிலே ஒருவராம்படியான w தரத்தைப் பெற்று, பின்னை ஸம்ஸார நிக3ளவிச்சே2த3த்தைப் பெறுவர்கள்.

அன்றியே, (அமரரோடுயர்வில் சென்று) ஆதிவாஹிகரோடே விரஜையிலே சென்று. (அறுவர் தம் பிறவியஞ்சிறையே) ஸூக்ஷ்ம ஶரீர விதூ4நநம்பெறுவர். x 1. "त्यक्त्वा देहं पुनर्जन्म नैति मामेति" (த்யக்த்வா தே3ஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி) என்று அருளிச்செய்த அதுவே ப2லமாகக்கடவது.

அ—(இப்பத்தைக் கற்றபோதே இத்யாதி3) u ஶரீரவிஶ்லேஷத்தையும் உடனே பிறப்பிக்க வொண்ணாதோ என்ன (ராஜா இத்யாதி3) ராஜாவானவன் தான் இருக்கிறவிடத்திலே நாடிடுகிறது அவன்பக்கல் ஸ்நேஹாதிஶயத்தாலே ஆனாப்போலே, ஈஶ்வரனும் இங்கேயிருக்கச்செய்தே அங்குள்ளாரிலே ஒருவனாக நினைப்பிடுகிறது அவன் பக்கல் வ்யாமோஹாதிஶயமென்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். v இவன் பக்கல் வ்யாமோஹாதிஶயத்தாலே அங்குள்ளாரிலே ஒருவனாக நினைப்பிடுமளவேயல்ல, ஸம்ஸாரமானது இவனை மேலிடில் செய்வதென்னென்னும் அதிஶங்கையாலும் அங்குள்ளாரிலே ஒருவனாக நினைப்பிடுமென்னுமத்தை ஸநித3ர்ஶனமாக அருளிச்செய்கிறார் (ராஜபுத்ரன் இத்யாதி3) w (தரத்தைப்பெற்று) உக்தஸங்கல்ப விஷயீபூ4தராய்.

x இத்திருவாய்மொழி ஸ்ரீ கீ3தையில் அவன் அருளிச்செய்த அவதார ரஹஸ்ய ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறதாகையாலே அதுக்குச் சொன்ன ப2லமே இதுக்கும் ப2லம் என்கிறார் (த்யக்த்வா தே3ஹம் இத்யாதி3) ''ஶரீரவிஶ்லேஷம் பிறந்தால்'' (t2) இத்யாதி3க்கு ப்ரமாணம் அருளிச்செய்கிறார் (த்யக்த்வேத்யாதி3) என்றுமாம். தே3ஹம் த்யக்த்வா மாமேதி, புநர்ஜந்ம நைதி இத்யந்வய:.

ஜீ—உயர்விற்சென்று என்னவேண்டாவோவென்ன (இப்பத்தைக் கற்ற இத்யாதி3) u ஶரீரவிஶ்லேஷத்தை உடனே பிறப்பிக்கவொண்ணாதோ என்ன (ராஜா இத்யாதி3) v இவன் பக்கல் ஆத3ரத்தாலே நித்யஸூரிகளிலே ஒருவனாக நினைப்பிடுகையன்றிக்கே, ஸம்ஸாரத்தினுடைய அநர்த்த2கரத்வத்தாலும் நினைப்பிடும் என்னுமத்தை ஸத்3ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (ராஜபுத்ரன் இத்யாதி3) w தரம் - வரிசை.

x அவதாரஸௌலப்4ய ப்ரதிபாத3கமான இத்திருவாய்மொழி கற்றவர்களுக்கு ஸ்ரீ கீ3தையில் சொன்னதுவே ப2லம் என்கிறார் (த்யக்த்வா இத்யாதி3) தே3ஹம் த்யக்த்வா மாமேதி. புநர்ஜந்ம நைதி இத்யந்வய:. அயம் ஶ்லோக: ப்ரவேஶ ஏவ (ப 454) லிகி2த:.

ப்ர—x1. (அறுவர் தம்பிறவி) भगवद्गीतासु चतुर्थे "जन्म कर्म च मे दिव्यं एवं यो वेत्ति तत्त्वतः। त्यक्त्वा देहं पुनर्जन्म नैति मामेति सोऽर्जुन॥"

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஈ— ய முதற்பாட்டில் ஸௌலப₄னென்றுர் ; இரண்டாம்பாட்டில்—கீழ் ப்ரஸ்துதமான ஸௌலப்₄யத்தை ஸப்ரகாரமாக அருளிச்செய்தார்; மூன்றும்பாட்டில்—அவனுடைய அவதார ரஹஸ்யம் ஒருவருக்கும் அறிய நிலமல்ல என்றுர் ; நாலாம்பாட்டில்— அப்படிகள்தான் ஆஶ்ரிதர்க்கு அறியலாம், அநாஶ்ரிதர்க்கு அறியப்போகாது என்றுர்; அஞ்சாம்பாட்டில்—இப்படிப்பட்டவனை அவன் அருளிச்செய்த ப₄க்திமார்க₃த்தாலே ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்றுர் ; ஆறும்பாட்டில்—ஆஶ்ரயணீயவஸ்து இன்னதென்றும், ஆஶ்ரயிக்கும் ப்ரகாரம் இன்னதென்றும் அருளிச்செய்தார். ஏழாம்பாட்டில்—நீங்கள் மந்த₃ாயுஸ்ஸுக்களாகையாலே விளம்பி₃க்கவொண்ணுது, கடுக ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்றுர்; எட்டாம்பாட்டில்—ஆஶ்ரயிக்கவே விரோதி₄களடங்கலும் நஶிக்கும் என்றுர்; ஒன்பதாம்பாட்டில் — ப்₃ரஹ்மேஶாநாதி₃களுக்கும் காரணபூ₄தனுனவன் வந்து அவதரிக்கைக்கு ஹேது அருளிச்செய்தார் ; பத்தாம்பாட்டில்—இப்படி ஸௌலப₄னுனவனை த்ரிவித₄கரணங்களாலும் அநுப₄விக்கப் பாரித்தார் ; இத்தை அப்₄யஸித்தார்க்குப் ப₂லம் சொன்னுர் நிக₃மத்தில். 11.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

அ— ய ஶ்ரோத்ருபு₃த்₃தி₄ ஸமாத₄ாநார்த்த₂ம் பாட்டுக்கள்தோறும் ப்ரமேயம் அருளிச்செய்கிருர் (முதற்பாட்டில் இதயாதி₃) ''அமரர்களென்று தொடங்கி, அவற்றினுள் இவைபத்தும் வல்லார் உயர்வில் அமரரோடு சென்று தம்பிறவியஞ்சிறையை அறுவர்'' என்று அந்வயம். ''அமரர்கள் தொழுதெழ அலைகடல் கடைந்தவன்தன்னை அமர்பொழில் வளங்குருகூர்ச்சடகோபன் குற்றேவல்கள் சுவையமராயிரத்தவற்றினுள் இவை பத்தும் வல்லார் உயர்வில் அமரரோடு சென்று தம் பிறவியஞ்சிறை அறுவர்'' என்று உரையின் அந்வயம். 11.

ஆத்தான்ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீ— ய ஶ்ரோத்ருபு₃த்₃தி₄ ஸமாத₄ாநார்த்த₂ம் பாட்டுக்கள்தோறும் ப்ரமேயத்தை அருளிச்செய்கிருர் (முதற்பாட்டில் இத்யாதி₃) ''அமரர்கள் தொழுதெழ இத்யாரப்₄ய, பத்தும் வல்லார் உயர்வில் அமரரோடு சென்று தம் பிறவியஞ்சிறை அறுவர்'' இத்யந்வய:. 11.

ராமானுஜஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

முதற்பத்து மூன்றும் திருவாய்மொழி வ்யாக்₂யாநங்கள் முற்றுப்பெற்றன.

த்₃ரமிடோ₃பநிஷத் ஸங்க₃தி - பத்துடை

१. दूरस्थमप्यथ मुनिः कमलासहायं ऐच्छैः समुद्भवशतैः सुलभीभवन्तम् ।
आख्याय भक्तिमपि तत्र विधाय तस्य सेवां चकाङ्क्ष करणत्रयतस्तृतीये ॥ ३ ॥

1. தூ₃ரஸ்த₂மப்யத₂ முநி: கமலாஸஹாயம்
ஐச்சை₂: ஸமுத்₃ப₄வஶதை: ஸுலபீ₄ப₄வந்தம் ।
ஆக்₂யாய ப₄க்திமபி தத்ர வித₄ாய தஸ்ய
ஸேவாம் சகாங்க்ஷ கரணத்ரயதஸ் த்ருதீயே ॥ 3 ॥

அழகிய மணவாளச் சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

த்3ரமிடோ3பநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி - பத்துடை

१. बन्धार्हत्वात् स्वभक्तैः, अधिकतरगुणानन्तदिव्यावतारात्
सर्वेष्वासक्तिमत्त्वात् नतसुगमतया स्वप्रबोधप्रदत्वात् ।
ख्याताभिख्यादिचिह्नात् स्वरुचिवितरणात् सर्वकालाश्रयत्वात्
शर्वादेः स्वाङ्गदानात् प्रहितपदतयाऽनन्तसौलभ्यमाह ॥ ३ ॥

1. ப3ந்த4ார்ஹத்வாத் ஸ்வப4க்தை:, அதி4கதரகு3ணாநந்ததி3வ்யாவதாராத்
ஸர்வேஷ்வாஸக்திமத்த்வாத் நதஸுக3மதயா ஸ்வப்ரபோ3த4ப்ரத3த்வாத் ।
க்2யாதாபி4க்2யாதி3சிஹ்நாத் ஸ்வருசிவிதரணாத் ஸர்வகாலாஶ்ரயத்வாத்
ஶர்வாதே3: ஸ்வாங்க3தா3நாத் ப்ரஹிதபத3தயாऽநந்தஸௌலப்4யமாஹ ॥ 3 ॥

வ்யா:— (1) (ப3ந்த4ார்ஹத்வாத் ஸ்வப4க்தை:) கடைவெண்ணெய் களவினில் உரவிடை ஆப்புண்டு – ப4க்த ஜநங்களாலே கட்டுண்ணும்படி ப4வ்யனாயிருக்கையாலும். (2),(3) (அதி4கதர கு3ணாநந்ததி3வ்யாவதாராத்) இது இரண்டு பாட்டில் அர்த்த2ம். (2) நிலைவரம்பில பல பிறப்பாய், (3) அமைவுடை நாரணன் மாயை-(2) அஸங்க்2யேய கல்யாண கு3ணவிஶிஷ்டனாய் அப்ராக்ருத ஸம்ஸ்தா2நத்தோடே வந்து அநேக அவதாரங்களைப் பண்ணுகையாலும். (3) அவதரிக்கும்போதும் ப்3ரஹ்ம ருத்3ராதி3களுக்கும் நியந்தாவான தான் 2. ''பிதரம் ரோசயாமாஸ'' என்கிறபடியே ஸ்வநியாம்யனான ஒருவனுக்குப் புத்ரனாம்படி ஆஶ்சர்யமாய் வந்து பிறக்கையாலும். (4) (ஸர்வேஷ்வாஸக்திமத்த்வாத்) யாருமோர் நிலைமையனென அறிவெளிய எம்பெருமான் - ஜந்ம வ்ருத்தங்களால் எத்தனையேனும் தண்ணியரான கு3ஹ ஶப3ரீ வாநர கோ3பால மாலாகாராதி3 களான எல்லாரிடத்திலும் அநுரக்தனாகையாலும். (5) (நதஸுக3மதயா) வணக்குடைத் தவநெறி வழி நின்று – வணங்கின பேர்களாலே ஸுப்ராபனாகையாலும். (6) (ஸ்வப்ரபோ3த4ப்ரத3த்வாத்) உணர்ந்துணர்ந்து உரைத்துரைத்து இறைஞ்சுமின் – ஸ்வவிஷய ஜ்ஞாநத்தை உண்டாக்குகை யாலும்.

(7) (க்2யாதாபி4க்2யாதி3 சிஹ்நாத் ஸ்வருசி விதரணாத்) நன்றெழில் நாரணன், உள்ளி நும்மிரு பசை யறுத்து, - ஸுபா3ல தைத்திரீய மைத்ராயணீய மஹோபநிஷத் ப்ர ப்4ருதிகளிலே ப்ரஸித்3த4மான நாராயணன் என்கிற திருநாமத்தையும் தத3ர்த்த2மான நியந் த்ருத்வத்தையும் சிஹ்நமாக உடைத்தாகையாலும். தன்னை மநஸ்ஸிலே சிந்தித்தவாறே இதர விஷயத்தில் நசையைப்போக்கி ஸ்வவிஷயத்தில் ருசியை உண்டாக்குகையாலும். (8) (ஸர்வ காலாஶ்ரயத்வாத்) மாளுமோரிடத்திலும் வணக்கொடு மாள்வது வலம் – ஆஶ்ரயணத்துக்குக் காலம் அதிக்ராந்தமாயிற்று என்று கைவாங்கவொண்ணாதபடி அந்திமஸமயத்திலும் ஆஶ்ரய மாகையாலும். (9) (ஶர்வாதே3ஸ் ஸ்வாங்க3தா3நாத்) வலத்தனன் திரிபுரமெரித்தவன் – ப்3ரஹ்ம ருத்3ராதி3களுக்கும் தன் திருமேனியிலே இடம் கொடுக்கையாலும். (10) (ப்ரஹித பத3தயா) பெருநிலங்கடந்த நல்லடிப்போது – த்ரிவிக்ரமாவதாரம் பண்ணி, நிம்நோந்நத விபா4க3மற எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளை வைக்கையாலும் — எம்பெருமான் நிரவதி4க ஸௌலப்4ய விஶிஷ்டன் என்று ''பத்துடையடியவர்க்கு'' என்கிற த3ஶகத்திலே ஆழ்வார் ப்ரதிபாதித்3 தருளினார் என்கிறார்.

வேதா3ந்த தே3ஶிகர் திருவடிகளே ஶரணம்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

**3. பத்துடையோர்க் கென்றும் பரனெளிய னும்பிறப்பால்
முத்திதரு மாநிலத்தீர் மூண்டவன்பால்—பத்திசெயும்
என்றுரைத்த மாறன்தன் இன்சொல்லாற் போம்நெடுகச்
சென்றபிறப் பாமஞ் சிறை.**

அவ:—மூன்றாம்பாட்டு. **(பத்துடையோர்க்கென்றும்)** இதில், ஸௌலப்4யத்தை உபதே3ஶித்த திவ்ய ஸூக்தியை அநுவதி3த்து அருளிச்செய்கிறார். அது எங்ஙனே? என்னில்; "ஸர்வஸ்மாத்பரனாய் அதீந்த்3ரியனானவனை க்ஷுத்3ரரான நாங்கள் கண்டு பு4ஜிக்கும்படி எங்ஙனே?" என்று வெருவுகிற ஸம்ஸாரிகளைக்குறித்து "பரனானவன்தானே அதீந்த்3ரியமான வடிவைக் கண்ணுக்கு இலக்காக்கிக்கொண்டு இதர ஸஜாதீயனாய், ஸம்ஸாரிகளுக்கும் பு4ஜிக்கலாம்படி, தன் க்ருபையாலே ராம க்ருஷ்ணாதி3ரூபேண அவதரித்து ஸுலப4னானபின்பு பு4ஜிக்கத்தட்டில்லை" என்கிற *பத்துடையடியவரில் அர்த்த2த்தை "பத்துடையோர்க்கு" என்று அருளிச்செய்கிறார் என்கை.

வ்யா:— **(பத்துடையோர்க்கென்றும் பரனெளியனும் பிறப்பால்)** பத்துடையோர்க்கு – ப4க்திமான்களுக்கு. பத்துடையோர் – "நிதி4யுடையோர்" என்னுமாபோலே. ஆஶாலேஶமாத்ரத்தையே போரப்பொலிய எண்ணியிருக்கும் ஈஶ்வராபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்; "பத்துடையடியவர்"(1) என்றாரிறே. ஏவம்வித4 ப4க்தியுக்தர்க்கு—**(என்றும்)** ஸர்வகாலத்திலும். **(பரன்)** "யாவையும் யாவரும் தானும் அமைவுடை நாரணன்"(3) "மலர்மகள் விரும்பும் நம் அரும்பெறலடிகள்"(1) என்று சொல்லப்படுகிற ஸர்வஸ்மாத்பரனான ஸர்வேஶ்வரன். **(எளியனும்)** **1."வாயுஸூநோ:" 2. "இமௌ ஸ்ம"** இத்யாதி3ப்படியே எளியனும். "பத்துடையடியவர்க்கெளியவன், மத்துறு கடைவெண்ணெய் களவினில் உரவிடையாப்புண்டு உரலினோடிணைந்திருந்தேங்கிய எளிவு எத்திறம்"(1) என்னும்படி கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படி எளியனும்–ஸுலப4னும். அது எத்தாலே என்னில் **(பிறப்பால்)** அவதாரத்தாலே; "பலபிறப்பாய் ஒளிவரும்"(2) என்றதை நினைக்கிறது.

(முத்தி தரும்) அவதரித்தவிடத்தே பக்ஷிக்கும், ரக்ஷஸ்ஸுக்கும் மோக்ஷத்தைக்கொடுக்கும். "விடாம் தெளிதரு நிலைமையது ஒழிவிலன்"(2) என்றதைப் பின்சென்றபடி. **(மாநிலத்தீர்)** அவன் அவதரிக்கைக்கீடான இந்த மஹாப்ருதி2வியிலுள்ளவர்களே! **(மூண்டவன்பால் பத்தி செயும்)** விதி4ப்ரேரிதராயன்றிக்கே, அத்யந்த அபி4நிவேஶயுக்தராய், பரத்வ ஸௌலப்4யாதி3கு3ணவிஶிஷ்டனானவன் திரு

திருவாய்மொழி முதற்பத்து நாலாம் திருவாய்மொழி
அஞ்சிறைய ப்ரவேசம்

ஆ— (அஞ்சிறைய) ஆழ்வார் இப்படி த₃ர்ஶந ஸமாநாகாரமான ஜ்ஞாநத்தினாலே எம்பெருமானை அநுப₄வித்து, பா₃ஹ்ய ஸம்ஶ்லேஷத்திலே அபேக்ஷை பிறந்து, அதில் ப்ரவ்ருத்தராய், அது கைவாராமையாலே அத்யந்தம் அவஸந்நராய், எம்பெருமானுடைய ஸர்வாபராத₄ஸஹத்வாதி₃ கு₃ணங்களை அநுஸந்தி₄த்து, இப்படி கு₃ணவானானவன் நம்மைக் கைவிடான் என்று பார்த்து, தூ₃தவாக்யத்தினாலே ஸ்வாபி₄லஷிதத்தை எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பம் செய்கிறார்; ஒரு பிராட்டியினுடைய வாக்யாபதே₃ஶத்தாலே ஸ்வாபி₄லஷிதத்தை விண்ணப்பம் செய்கிறார்.

ஓ— நாலாம் திருவாய்மொழியில் — எம்பெருமான் தன்னை பூ₄ஜிக்கைக்கு ஈடான ப₄க்த்யாரோக்₃யம் ஆழ்வார்க்குப் பிறப்பிக்கைக்காக, வ்யாதி₄பட்டார்க்கு பி₄ஷக்குகள் போ₄ஜந நிரோத₄நம் பண்ணுமாபோலே அநுப₄விக்கவேணும் என்று இவர் பண்ணின மநோரத₂த்தை அல்பம் தாழ்க்க, அது பொறுக்கமாட்டாதே மிகவும் ஆர்த்தரான ஆழ்வார், அநந்யார்ஹ ஶேஷத்வத்தாலும், அந்த ஶேஷத்வாநுப₄வத்தில் எம்பெருமானோடு கலந்தால் பிராட்டிமார்க்குண்டான ரஸம் பிறக்கையாலும், ததே₃கபே₄க₃த்வத்தாலும், பிரியில் த₄ரியாமையாலும், தமக்குப் பிராட்டிமாரோடு ஸாம்யம் உண்டாகையாலே, எம்பெருமானோடே கலந்து பிரிந்து பிரிவாற்றாமை நோவுபடுகிறாள் ஒரு பிராட்டித₃ஶையை ஆபந்நராய், அவள்பேச்சாலே தம்முடைய த₃ஶையை எம்பெருமானுக்கு அறிவிக்கிறார். தன்னுடைய லீலோத்₃யாநத்திலே தோழிமாரும் தானுமாய் விளையாடாநிற்க, தை₃வயோக₃த்தாலே தோழிமாரும் அந்யபரைகளான த₃ஶையிலே, எம்பெருமான் இயற்கையிலே ஸம்ஶ்லேஷித்து விஶ்லேஷிக்க, மிகவும் நோவுபடுகிறாள்

வடிகளிலே ப₄க்தியைப் பண்ணுங்கோள். (என்றுரைத்த) என்று அருளிச்செய்த. இத்தால் - "நன்றென நலஞ்செய்து அவனிடை"(7) என்றத்தை அநுபா₄ஷித்தபடி. (பத்திசெயும் என்றுரைத்த மாறன்தன் இன்சொல்லால் போம்) அவதார ஸௌலப₄யத்தை முன்னிட்டு ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்று ஆழ்வார் ஶ்ராவ்யமாக அருளிச்செய்த இத்திருவாய்மொழியின் அநுஸந்த₄ாநத்தாலே நிவ்ருத்தமாம். (நெடுகச்சென்ற பிறப்பாமஞ்சிறை) அநாதி₃காலம் தீர்க்க₄மாய்ப்போந்த ஜந்மமாகிற க்ரூரமான சிறை. "அறுவர்தம் பிறவியஞ்சிறை" (11) என்றத்தை அநுவித₄ாநம் பண்ணினபடி. 1. " த்யக்த்வா தே₃ஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோऽர்ஜுந " என்னக்கடவதிறே.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

திருவாய்மொழி முதல்பத்தில்
மூன்றும் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஒ—ஒரு பிராட்டி—அவன் தானே வரப்பற்ருமையாலே, "நம் பக்கல் உண்டான குற்றத்தை அநுஸந்தித்து வாராதொழிகிருன், தன் அபராத ஸஹத்வத்தை அறிவிக்க வரும்" என்று பார்த்து, பேரளவுடையரான பெருமாளும் ஸ்ரீ ஜநகராஜன்திருமகளும் யுக்தா யுக்த நிருபண க்ஷமரன்றிக்கே, 1. "अशोक शोकापनुद" (அஶோக ஶோகாபநுத) என்றும், 2. "हंसकारण्डवाकीर्णाम्" (ஹம்ஸகாரண்டவாகீர்ணும்) என்றும் அருளிச் செய்தாற்போலே, "இவை நம் வார்த்தை அறியா" என்று பாராதே அவ்வுத்யாநத் திலே வர்த்திக்கிறன சில பக்ஷிகளை, எம்பெருமானைக் குறித்துத் தூது விடுகிருள்.

ப— நாலாம் திருவாய்மொழியில் — இப்படி ஸுலபனுய் ஸுந்தரனுன் ஶேஷியை கரணத்ரயத்தாலும் அநுபவிக்க இழிந்தவர், அவன் சடக்கென முகங்காட்டாமை யாலே அவஸந்நராய், போகவிளம்பஹேது - பூர்வார்ஜிதாபராதங்களைப் பொறுத்து ரக்ஷிக்கைக்குறுப்பான பரிகரோச்ச்ராயத்தையும், A அமலங்களாக விழிக்கும் புண்டரீகாக்ஷத்வத்தையும், அநந்யார்ஹமாக்கும் அபதாந வைபவத்தை யும், அதுக்கு அவ்யவஹிதஸாதநமான அழகையும், ஸஸ்நேஹமான ஸர்வலோக ரக்ஷ ணத்தையும், ரக்ஷணத்வரைக்கீடான பரிகரவத்தையையும், ஆஶ்ரிததோஷத்தை அதஃகரிக்கும் அநவதிகக்ருபையையும், தோஷமே போக்யமான நிரதிஶய வாத் ஸல்யத்தையும், அதுக்கடியான நிருபாதிக பந்தத்தையும், அதூரவர்த்தித்வத் தையும் உடையனுகையாலே, நம் தஶையை அறியாமல் விளம்பித்தானித்தனை என்று அறுதியிட்டு, கடகமுகத்தாலே ஸ்வார்த்தி அறிவிக்கப் பார்த்து, நாயக னை ஈஶ்வரனைப் பிரிந்த நாயகியினுடைய தூதப்ரேஷணமாகிற அந்யாபதேஶத் தாலே அருளிச்செய்கிருர். இவருடைய ஸ்வரூபம் அநந்யார்ஹஶேஷமாயும், அநந்யரக்ஷ்யமாயும், அநந்யபோக்யமாயும் — ஶேஷிக்கு ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் பார்யாவத் பரதந்த்ரமாகையாலும், ஈஶ்வரனுடைய ஸ்வாமித்வாத்மத்வ ஶேஷித்வ பும்ஸ்த்வாதிகளாகிற ஸ்வபாவங்களை அநுஸந்தித்து, சேதநனுக்கு தாஸத்வ தேஹத்வ ஶேஷத்வ ஸ்த்ரீத்வாதி ஸ்வபாவங்கள் அவர்ஜநீயமாய் வருகையாலும், புருஷோத்தம விஷயத்தில் இவருடைய ப்ரணயம் நாயகன்பக்கல் நாயகி ப்ரணயத் தோடு ஸரூபமாகையாலே, நாயகிபாசுரத்தாலே அருளிச்செய்யக் குறை யில்லை; இது பிரிந்த தலைமகள் தூதாகையாலே * கைக்கிளையாய் இருக்கிறது.

இ— நாலாம் திருவாய்மொழியில் — கீழ், மனோவாக்காயங்களாலே அநுபவிக்கப் பாரித்த இவருக்கு ஈஶ்வரன் அப்போதே வந்து முகங்காட்டாமையாலே ஆற் ருமை மேலிட்டு, ஆண் பெண்ணுய், ஒரு பிராட்டி தஶையை ப்ராப்தராய், அவள் பேச்சாலே தம்முடைய தஶையை அவனுக்கு அறிவிக்கிருர். 3. "आर्तो वा यदि वा दृप्तः" (ஆர்த்தோ வா யதி வா த்ருப்த:) என்கிற விஷயம் அப்போதே முகம் காட்டாதொழிவானென் ? என்னில், தன்னை புஜிக்கைக்

A 1-9-9. * கைக்கிளை - ஒருதலைக்காமம்.

இடையீடான விடாய் பிறக்கைக்காக; பி₄க்ஷுக்கள் வ்யாதி₄க்₃ரஸ்தர்க்கு போ₄ஜந நிரோத₄ம் பண்ணுமாபோலே எழநின்றுன். ஆனல், பிராட்டிமார் த₃மைஶ பிறந்தபடி எங்ஙனேயென்னில்; அநந்யார்ஹஶேஷத்வத்தாலும், அந்த ஶேஷத்வமடியாக அவனேடு கலந்தால் பிராட்டிமார்க்கு உண்டான ரஸம் பிறக்கையாலும், தத்₃ஏகபோ₄க₃த்வத்தாலும், பிரியில் த₄ரியாமை, 1. "न च सीता त्वया हीना न चाहमपि राघव" (ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராக₄வ) என்று பிராட்டியோடு ஒத்திருக்கையாலும், பிராட்டிமாரோடு ஸாம்யமுண்டாகலாம். ஆனல் பிராட்டி தானுகப் பேசுவானென்னென்னில்; தாமரை திருவடிகளுக்குப் போலியாயிருக்க, ஸௌஸாத்₃ருஶ்யமாகையாலே A "மண்விண் முழுதுமளந்த ஒண்டாமரை" என்று தாமரையாகப் பேசுகிறபோலே இங்கும் பிராட்டியாகப் பேசுகிறது. ராஜருஷி, ப்₃ரஹ்மருஷியானபின்பு க்ஷத்ரியத்வம் பின்னாட்டிற்றில்லையிறே. எதிர்த்தலையில் பும்ஸ்த்வத்தை அழித்துப் பெண்ணுடை உடுத்தும்படியிறே அவனுடைய புருஷோத்தமத்வமிருப்பது; ஆகையாலே, இயற்கையிலே புணர்ந்து, அதுதான் தை₃வப்புணர்ச்சியாகையாலே தை₃வம் பிரிக்கப் பிரிந்து, பிரிவாற்றுமை நோவுபடுகிருள் ஒரு பிராட்டி, அவன் தானே வரப் பற்றுமையாலே "அவன் வாராமைக்கடி நம்பக்கலுண்டான அபராத₄ம்" என்று பார்த்து, அவனுடைய அபராத₄ ஸஹத்வத்தை அறிவிக்கவே வருமென்று தன் உத்₃யாநத்தில் பக்ஷிகளைத் தூதுவிடுகிருள். ஆனல் பக்ஷிகளைத் தூதுவிடுவானென்? என்னில், பேரளவுடையரான சக்ரவர்த்தித்திருமகனும் பிராட்டியும் யுக்தாயுக்த நிரூபணம்பண்ணக்ஷமரன்றிக்கே 1. "अशोक शोकापनुद" (அஶோக ஶோகாபநுத₃) என்றும், 2. "हंस कारण्डवाकीर्णाम्" (ஹம்ஸகாரண்ட₃வாகீர்ணும்) என்றும், 3. "सर्वाणि शरणं यामि मृगपक्षिगणानपि" (ஸர்வாணி ஶரணம் யாமி ம்ருக₃பக்ஷிக₃ணநபி) என்றுர்களிறே. அப்படியே இவளும் "இவை நம் வார்த்தை அறியா" என்று பார்க்கமாட்டாதே, "க₃மநஸாத₄நமான சிறகுண்டு" என்னும் இவ்வளவைப் பார்த்துத் தூதுவிடுகிருள். ப₄ட்டர்—"சக்ரவர்த்தித்திருமகன் திருவவதரித்து வாநரஜாதி வீறுபெற்றுற்போலே காண் ஆழ்வார்கள் திருவவதரித்து பக்ஷிஜாதி வீறுபெற்றபடி". தன்னுடைய ஶேஷத்வத்தை அநுஸந்தி₄த்தால், 4. "तत्तस्य सदृशं भवेत्" (தத் தஸ்ய ஸத்₃ருஶம் ப₄வேத்) என்று அவன் செய்தபடி கண்டிருக்கலாம்; அத்தலையில் வைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தி₄த்தால் தூதுவிட்டல்லது இருக்கவொண்ணுது. இவர்க்கு யாத்₃ருச்சி₂க ஸம்ஶ்லேஷமாவது - அநாதி₃காலம் இவரைத் தன்னேடே சேர விடுகையிலே அவஸரப்ரதீக்ஷனுய்ப் போந்த ஈஶ்வரன், இவர் பக்கலிலே அப்ரதிஷேத₄முண்டாவதொரு அவகாஶம்பெற்று, அவன் B மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற இது. இவர்க்கு விஶ்லேஷமாவது - அந்த ஜ்ஞாநம் பேற்றேடே தலைக்கட்டப்பெருமை.

A 8-6-7. B 1-1-1.

ஈ—a பரத்வத்தையும், பூஜநீயதையையும், ஸௌலப்யத்தையும் அநுபவித்து ஹ்ருஷ்டராய்த் தாமாய்ப் பேசினர் கீழ்; இதில், b தாமான தன்மை அழிந்து ஒருபிராட்டி தசையை ப்ராப்தராய், ஹர்ஷத்தாலே சொல்லும் பாசுரம் போய் c ஆற்றாமையாலே சொல்லும் பாசுரமாய்ச் செல்லுகிறது; d 1.“अयमपरः कारकनियमः” (அயமபர: காரகநியம:) என்னுமா போலே, கீழ்ப்போந்த ரீதியொழிய வேறொன்றாயிறே இருக்கிறது.

e முற்காலத்திலே அல்பம் f விவக்ஷிதனாயிருப்பான் ஒருவன், “வீதராகரா யிருப்பார் பரிக்ரஹித்துப் போருகிறதொன்றாய் இருந்தது; தத்வபரமாக அடுக்கும்” என்று இத்திருவாய்மொழியளவும் வர அதிகரித்து, இத்திருவாய்மொழியளவிலே வந்தவாறே “இது g காமுகவாக்யமாயிருந்ததீ” என்று கைவிட்டுப்போனானும்;

அ— a...d கீழ் மூன்று திருவாய்மொழியும் குணத்ரயாநுபவத்தால் வந்த ஹர்ஷமும் ஸ்வாவஸ்தையுமாய், இத்திருவாய்மொழி ஸ்த்ரீத்வாபத்தியும் ஆற்றாமையுமாய் இருக்கிறது என்று ப்ரகாராந்தரமாகைக்கு உப்பாதகங்களான ஆகாரங்களை அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, கீழில் திருவாய்மொழிகள் ஒருபடியும், இத்திருவாய்மொழி வேறொருபடியுமாய் இருக்கிறது என்று வ்யாக்யாதா ஈடுபடுகிறார் (பரத்வத்தையும் இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே) b தாமான தன்மை-புருஷ பாவம். c ஆற்றாமை-விரஹம். d ரீதிபேதஸ்ய த்ருஷ்டாந்தம் வதந் ரீதிபேதமேவ ப்ரக்ருதே தர்சயதி (அயமபர இதி) பகவதநுபவ ஜநிதஹர்ஷப்ரேரித புருஷவசநத்வவ்யதிரேகேண பகவத்விஸ்லேஷ ஜநித சோகப்ரயுக்த நாயிகா வசநத்வேந ஹி வர்த்தத இத்யர்த்த:. ருஜுவிமலையிலே-வ்யாகரணாதிகரணத்தில் பூர்வபக்ஷத்திலே-அபாதாநகாரக நியமதூஷணாநந்தரத்திலே ஸம்ப்ரதாநகாரக நியமத்தை தூஷிக்கைக்காக, 1. “அயம் தர்ஹ்யபர: காரக நியம:” என்று ஸித்தாந்தி ஶங்கையான நிபந்தந வாக்யத்தை எழுதினான்; அந்த வாக்யத்தை “அயமபர: காரகநியம:” என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்தார். அங்கே ‘அபர: காரகநியம:’ என்று – பூர்வ காரகநியமாபேக்ஷயா உத்தர காரகநியமம் விலக்ஷணம் என்று சொல்லிற்றிறே. காரகங்கள்தான் கர்ம கர்த்ரு கரணாதிரூபேண அநேகவிதமாயிறே இருக்கிறது.

e காமிநீவாக்யத்துக்கு ப்ரஸங்கமென்? என்கிற ஶங்கையைப் பரிஹரிக்கவேணும் என்று திருவுள்ளமாய் ஐதிஹ்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (முற்காலத்திலே இத்யாதி) அநேந—மத்யமதீநாம் ஜநிஷ்யமாணா காமுகவாக்யதாஶங்காபி நிரஸ்தா பவதி. f (விவக்ஷித:) வித்வாந். g (காமுகவாக்யம் இதி) அத்ர 2. “காமிநோ வர்ணயந் காமாந் லோபம் லுப்தஸ்ய

ஜீ— அஞ்சிறைய மடநாரை ப்ரவேசம். a...d ஸங்க்ராஹ ஸங்கதி (பரத்வத்தையும் இத்யாதி) b(தாமான தன்மை)புருஷபாவம். c ஆற்றாமை-விரஹக்லேசம். d ரீதிபேதத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (அயமபர இத்யாதி) இது மஹாபாஷ்யவாக்யம்; கர்மகர்த்ருகரணாதிரூபேண காரகம் அநேகவிதமிறே; அங்கே “அபர: காரகநியம:” என்று பூர்வ காரகநியமாபேக்ஷயா உத்தர காரகநியமம் விலக்ஷணம் என்று சொல்லிற்றிறே; அதுபோலே என்றபடி.

e ரீத்யந்தரம் என்னுமதுக்கு ஐதிஹ்யம் (முற்காலத்திலே இத்யாதி) f (விவக்ஷிதன்) வித்வான். h தத்வ பரமான இதிலே காமுகவாக்யம் என்று விப்ரதிபத்தி பண்ணுகைக்கு அடியே

ப்ர—d 1. प्रवेशो “अयमपरः कारकनियमः”

ஈ—h1. "निदिध्यासितव्यः" (நிதி3த்4யாஸிதவ்ய:) என்று விதி4க்கிற ப4க்3வத்காமமென்று அறிந்திலன் ப4ாக்3யஹாநியாலே.

i "அயர்ப்பிலன் அலற்றுவன் தழுவுவன் வணங்குவன்" என்ற இது–"அநுப4விக்கிறார்" என்று பிள்ளான் பணிக்கும் என்ற இது, இவருக்கு A முனியே நான்முகனளவுமுள்ளது மாநஸாநுப4வமாகையாலே j அத்தோடே k சேர விழுமிறே; "அநுப4விக்கப் பாரிக்கிறார்" என்கிறவிடம், l இத்தோடே m போரச் சேர்ந்திருக்கும். n திருவுலகளந்

அ—வர்ஷயந்! நர: கிம் ப2லமாப்நோதி க்ஷபேऽந்த4மிவ பாதயந்!!" இத்யாதி3கம் அநுஸந்தே4யம். h தர்ஹ்யத்ர விப்ரதிபத்3யமாந: கீத்3ருக்3ப்4ருத:, ஸ ச கேந ஹேதுநா அத்யஜதி3த்யத்ராஹ (நிதி3த்4யாஸிதவ்ய: இதி) அரே! அயமாத்மா ஶ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதி3த்4யாஸிதவ்யோ த்3ரஷ்டவ்ய: இத்யந்வய:. "ப4க்திகார்யமான உக்தியை காமுக வாக்யரூபேண சொன்னது–புருஷன் புருஷனை ஸ்நேஹிக்குமதிலும் 2. 'காமமஷ்டகு3ணம் ப4வேத்' என்கிறபடியே ஸ்த்ரீக்கு புருஷவிஷய ஸ்நேஹம் பள்ளமடையாகையாலே தாத்3ருஶமான அதிமாத்ரப்ராவண்ய ஸூசகமாகையாலும், / கு3டஜிஹ்விகாந்யாயத்தாலே விஷயப்ரவணரான ஸம்ஸாரிகள் பரிக்3ரஹித்து உஜ்ஜீவிப்பார்களென்னுமத்தாலும்" என்று அருளிச்செய்வர்.

i ஆற்றாமையாலே சொல்லும் பாசுரம் என்கைக்கு ஹேதுவென்னென்ன (அயர்ப்பிலன் இத்யாதி3) யத்3வா, "திருவுலகளந்தருளினவன்" (n) இத்யாதி3யாலே விஸ்தரேண ஸங்க3தியை அருளிச்செய்வதாகக் கோலி, கீழே பத்தாம் பாட்டிலே சொன்ன இரண்டு பக்ஷங்களுக்கும் (ப 545 r) மேலோடே சேர்த்தியிலே தாரதம்யமுண்டு என்கிறார் (அயர்ப்பிலன் இத்யாதி3) j (அத்தோடே) குருகேஶோக்த மாநஸாநுப4வேந. k (சேர விழும்) மாநஸாநுப4வேऽர்த்தே2 பா3ஹ்யகரணாநுப4வாபேக்ஷா ஜாதா, தத3லாப4ாத்3வஸ்தா2ந்தராபத்திரிதி ஸங்க3ச்ச2த இத்யர்த்த2:. "தழுவுவன் வணங்குவன்" இத்யாதி3க்கு வர்த்தமாநார்த்த2ம் கொள்ளுகிறதும் அமுக்2யமிறே. l இத்தோடே–இத்திருவாய்மொழியோடே. m (போர) பக்ஷாந்தரத்தில், பாரித்தமை உத்தமிக்கவேணுமென்று

ஜீ—தென்ன (நிதி3த்4யாஸிதவ்ய இத்யாதி3) ப்3ருஹதா3ரண்யகே மைத்ரேயி ப்3ராஹ்மணே, "ஆத்மா வா அரே த்3ரஷ்டவ்ய: ஶ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதி3த்4யாஸிதவ்ய:" "அரே! அயமாத்மா ஶ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதி3த்4யாஸிதவ்யோ த்3ரஷ்டவ்ய:" இத்யந்வய:. ப4க்திகார்யமான உக்தியை காமுகவாக்யரூபேண சொன்னது — புருஷன் புருஷனைக்கண்டு ஸ்நேஹிக்குமதிலும் 2. "காமமஷ்டகு3ணம் ப4வேத்" என்கிறபடியே ஸ்த்ரீக்கு புருஷவிஷய ஸ்நேஹம் பள்ளமடையாகையாலே தாத்3ருஶமான தம்முடைய அதிமாத்ரப்ராவண்ய ஸூசகமாகையாலும், / கு3டஜிஹ்விகாந்யாயேந விஷயப்ரவணரான ஸம்ஸாரிகள் பரிக்3ரஹித்து உஜ்ஜீவிப்பார்கள் என்னுமத்தாலும்.

i விஸ்தரஸங்க3தி (அயர்ப்பிலன் இத்யாதி3) ஆற்றாமையாலே சொல்லும் பாசுரமேதென்ன (அயர்ப்பிலன் இத்யாதி3) என்னுதல். j (அத்தோடே) பிள்ளான் பணித்த மாநஸாநுப4வத்தோடே. l (இத்தோடே) இத்திருவாய்மொழியோடே. m (போரச் சேர்ந்திருக்கும்) "மாநஸாநு

ப்ர—h1. बृहदारण्यके (४-४-५) मैत्रेयीब्राह्मणे—"आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः"

ப—71 A 10-10. / கு3டஜிஹ்விகாந்யாயம் — மருந்தை, நாவுக்கு இனிய வெல்லத்தில் வைத்துக்கொடுப்பது.

ஈ-தருளினவனுடைய திருவடிகளை அநுப4விப்பதாக ஒருப்பட்டுக் o கட்டிக்கொண்டார். அது ஒரு கால விஶேஷத்திலேயாய், தாம் பிற்பாடராய்த் தோற்றுகையாலே, p துணுக்கென்று தாமான தன்மை அழிந்து, ஒரு பிராட்டித3ஶையை ப்ராப்தராய், ஹர்ஷத்தாலே சொல்லும் பாசுரம்போய், ஆற்றாமையாலே சொல்லும் பாசுரமாய்விட்டது.

q 1. "आर्तो वा यदि वा दृप्तः" (ஆர்த்தோ வா யதி3 வா த்3ருப்த:) என்கிற விஷயத்தை r அநுப4வித்த இவர்க்கு r2 இழவு வருகைக்கு ப்ரஸங்க3ம் என்னென்னில்; "s ஆமத்திற் சோறு பா3த4கம்" என்னுமத்தாலே நித3ாநஜ்ஞரான பி4ஷக்குகள் போ4ஜந நிரோத4ம்

அ—கருத்து. அந்தப் பக்ஷத்தில்—ஸர்வேஶ்வரன் தன் க்ருபையாலே, இவர்க்கு "பா3ஹ்ய ஸம்ஶ்லேஷம் பிறந்தது" என்றொரு பு3த்3தி4 பிறக்கும்படி ஒரு வைஶத்3ய விஶேஷத்தைப்பண்ணி, திரும்பக் கடக்கநிற்கையாலே பாரிக்கிறார் என்று தோற்றவேணுமிறே. n "போரச் சேர்ந்திருக்கும்"(m) என்றத்தைக் காட்டுகிறார் (திருவுலகளந்தருளின இத்யாதி3) o (கட்டிக்கொண்டார் இதி) "தழுவுவன்" இத்யுக்த ப்ரகாரேண தத்பரிஷ்வங்கா3ர்த்த2ம் பா3ஹூ ப்ரஸாரிதவாநிதி யாவத். p (துணுக்கென்று) ப4யப்பட்டு.

q அஸ்ய ப4க3வத3நுப4வ விச்சே2த3 ஹேது: - கர்ம வா, ப4க3வதி3ச்சா2 வா? தத்ர ந ப்ரத2ம:, "மயர்வற" இதி அவித்3யா கர்ம வாஸநா ருசீநாம் நிரஸ்தத்வாபி4தா4நாதி3தி ஸ்ம்ருதி3 நித4ாய, ப4க3வத: 1. "ஆர்த்தோ வா யதி3 வா த்3ருப்த:" இத்யேதாத்3ருஶத்வாச்ச விஶ்லேஷ ஹேத்வபா4வாத் விஶ்லேஷ: கத2மாக3த இதி ஶங்கதே (ஆர்த்தோ வேதி) 1. "ஆர்த்தோ வா யதி3 வா த்3ருப்த: பரேஷாம் ஶரணாக3த:। அரி: ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய: க்ருதாத்மநா॥" பரேஷாம் - நிர்த4ாரணே ஷஷ்டீ2. பெருமாள் திருவுள்ளத்தாலே ஆர்த்தனாகவுமாம், முதலிகள் திருவுள்ளத்தாலே த்3ருப்தனாகவுமாம் என்றபடி. "அகவாயில் ஓடுகிறது ஶாத்ரவமே ஆகையாலே வத4ார்ஹன்" என்றுமிற்று முதலிகள் நினைவு. r (அநுப4வித்த இவர்க்கு) அநுப4வித்து அநுப4வவிஶேஷத்தை ஆசைப்பட்ட இவர்க்கு என்றபடி.

ஜீ—ப4வமாகையாலே மாநஸமாக அநுப4வித்து பா3ஹ்யஸம்ஶ்லேஷாபேக்ஷை பிறந்து, தத3லாப4த்தாலே தாமான தன்மை அழித்து" என்று அத்4யாஹரித்து நிர்வஹிக்கவேண்டும் பிள்ளான் நிர்வாஹத்தைப் பற்றப் போரச்சேரும் என்றபடி. "தழுவுவன் வணங்குவன்" இத்யாதி3க்கு வர்த்தமாநார்த்த2ம் கொள்ளுகிறதும் அழுக்3யமிறே. n போரச்சேர்ந்திருக்கும் என்றத்தைக் காட்டுகிறார் (திருவுலகளந்தருளின இத்யாதி3) p துணுக்கென்று - திடுக்கிட்டு; ப4யப்பட்டு; கலங்கி என்றபடி.

q 1. "ஆர்த்தோ வா யதி3 வா த்3ருப்த: பரேஷாம் ஶரணாக3த:। அரி: ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய: க்ருதாத்மநா॥" பரேஷாம் - நிர்த4ாரணே ஷஷ்டீ2. பெருமாள் திருவுள்ளத்தாலே ஆர்த்தனாகவுமாம், முதலிகள் திருவுள்ளத்தாலே த்3ருப்தனாகவுமாம் என்றபடி. r (அநுப4வித்த இவர்க்கு) அநுப4வித்து அநுப4வ விஶேஷத்தை ஆசைப்பட்ட இவர்க்கு. r2 இழவு-விஶ்லேஷ

ப்ர— (रा-यु. १८) कण्डूपाख्याने - "आर्तो वा यदि वा दृप्तः परेषां शरणागतः। अरिः प्राणान् परित्यज्य रक्षितव्यः कृतात्मना॥ २८॥"

ர்—பண்ணுமாபோலே, மேல் வரும் அநுப4வங்கள் ஸாத்மிக்கைக்காக நாலடி t பேர நின்றான்; u A மருத்துவனாய் நின்ற மாமணிவண்ணனிறே.

v அநந்தரம் w கலங்கினார். x B மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்றவரிறே இப்படி கலங்கினார். y அவன்தானே கொடுத்த அறிவும் விஶ்லேஷத்தில் z அகிஞ்சித்கரமாம்படியிறே

அ—அநுப4வித்த என்றது-இத்தனை செய்தவனுக்கு இது அருமையோ என்கைக்காக. s ஆமம்-அஜீர்த்தி. t (பேரநின்றான்) சலித்துப்போனான் என்றபடி. u பெரியாழ்வார் திருமொழி (மருத்துவனாய் இத்யாதி3) ரஸோக்தி; ஆசார்யாதி3 ரூபேண ஸம்ஸாரரோக3பி4ஷக்காய் நின்ற நீலமணிபோலே கறுத்த நிறத்தையுடையவன். அயமபி பி4ஷக் கிம்? இதி ஶங்காநிவாரணார்த்த2ம் இப்பாசுரம்.

v (அநந்தரம்) என்றது-பேரநின்ற அநந்தரம் என்றபடி. w (கலங்கினார்) என்றது-கலங்கித் தாமான தன்மை அழிந்து, ஒரு பிராட்டித3ஶையை ப்ராப்தராய், திர்யக்குக்களையிட்டு தூ3த ப்ரேஷணம் பண்ணுகிறார் என்றபடி. கலக்கமாவது-பா3ஹ்ய ஸம்ஶ்லேஷம் கிடையாமையாலே, ஸித்34மான ஸ்வாநுப4வம் அஸத்கல்பமாய்த் தோன்றுகை. பிள்ளான் பக்ஷத்திலே, வைஶாத்3ய விஶேஷ விச்சே2த3கம். x,y 1. ''ஹந்யமாநா ந விவ்யது2:'' என்றிருக்கவேண்டாவோ? ஜ்ஞாநாதி4கரான இவர் கலங்கலாமோ? என்ன; அவன் ஹிதார்த்த2மாகப் பேரநின்றான் என்னுமத்தை இவர் அறியாமைக்கு ஹேது ப4க்தி ரூபாபந்ந ஜ்ஞாநம் என்னுமத்தையும், இப்படி B மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்றிருக்கிற இவரை அவ்வறிவு அகார்யகரமாம்படி கலங்கப் பண்ணிற்று அவன் வைலக்ஷண்யம் என்னுமத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் (மயர்வற மதிநலம் இத்யாதி3 வாக்யத்3வயத்தாலே) ஸ்வயத்ந ஸாத்4யமான ஜ்ஞாந ப4க்திகளால் வந்த கலக்கமாகிலிறே அளவுபட்டிருப்பது என்று தாத்பர்யம்.

y ஆகிலும் அவனே அறிவுகொடுத்திருக்க, 2. ''தத் தஸ்ய ஸத்3ருஶம் ப4வேத்'' என்றிராமைக்கு நிமித்தமேதென்ன, ப43வத்3வைலக்ஷண்யம் என்கிறார் (அவன்தான் இத்யாதி3) z அகிஞ்சித்கரமாகையாவது-ஸர்வேஶ்வரன் B மயர்வறமதிநலமருளி, தம்முடைய பா4ரத்துக்கெல்லாம் தானே கடவனாயிருக்கையாலே, கிஞ்சித் விளம்பி3தமானாலும் 2. ''தத் தஸ்ய ஸத்3ருஶம் ப4வேத்'' என்று கைமுடக்கியிருக்கை ப்ராப்தமாயிருக்க, க4டகரைத் தூதுவிடுவது. க4டகரைத் தூது

ஜீ—வ்யஸநம். s ஆமம்-அஜீர்த்தி. t (பேரநின்றான்) போனான். u இவன் பி4ஷக்கோவென்ன (மருத்துவன் இத்யாதி3) ஆசார்யாதி3ரூபேண ஸம்ஸார பி4ஷக்காய் நின்ற நீலமணிபோன்ற நிறத்தையுடையவன்.

v (அநந்தரம்) பேரநின்ற அநந்தரம். w (கலங்கினார்) கலங்கிப் பிராட்டித3ஶையை ப்ராப்தராய்த் தூதுவிடுகிறார். x 1. ''ஹந்யமாநா ந விவ்யது2: । அபி4பூ4யமாநா வ்யஸநை:'' என்றிருக்கவேண்டாவோ, ஜ்ஞாநாதி4கரான இவர் கலங்கலாமோ என்ன (மயர்வற இத்யாதி3) ப4க்தி ரூபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தையுடையராகையாலே கலங்கினார் என்றபடி.

y ப4க்திமாத்ரமன்றிக்கே தத்3வைலக்ஷண்யமும் கலங்கப்பண்ணும் என்கிறார் (அவன்தான் இத்யாதி3) z அகிஞ்சித்கரமாகை-2. ''தத் தஸ்ய ஸத்3ருஶம் ப4வேத்'' என்றிருக்கும்படி

A பெரியாழ்திரு 5-3-6. B 1-1-1.

ந—அவனுடைய வைலக்ஷண்யம்; a1. "तस्य सदृशं भवेत्" (தத் தஸ்ய ஸத்₃ருஶம் ப₄வேத்) என்றிருந்தவள்தானே b வேண்யுத்₃க்₃ரத₂நாதி₃களிலே ஒருப்பட்டாளிறே. c 2. "हंसकारण्डवाकीर्णां वन्दे गोदावरीं नदीम्" (ஹம்ஸகாரண்ட₃வாகீர்ணாம் வந்தே₃ கோ₃தா₃வரீம்

அ—விடுகையாவது - அவனை நிர்ப₃ந்திக்கையிறே. a ஜ்ஞாநாதி₄கரையும் விஷயவைலக்ஷண்யம் கலங்கப்பண்ணுமோ என்ன (தத் தஸ்ய என்று தொடங்கி) யத்₃வா, விஸ்லேஷவேளையிலே அறிவு அகார்யகரமாம்படி கலங்கினார் ...ரென்ன (தத் தஸ்யேத்யாதி₃) b 3. "தம் பத்₃மத₃ளபத்ராக்ஷம்" என்று வேண்யுத்₃க்₃ரத₂ந... முன்னே அவன் வைலக்ஷண்யமடியாக து₃:க்கி₂க்கையாலே, இவ் விலக்ஷண விஷயத்தைப் பிரிந்து பொறுக்கமாட்டாமல் வேண்யுத்₃க்₃ரத₂நத்திலே ஒருப்பட்டாள் என்றபடி. 1. "தத் தஸ்ய ஸத்₃ருஶம் ப₄வேத்" என்றது - வேண்யுத்₃க்₃ரத₂நாநந்தரத்திலேயாகிலும், வேண்யுத்₃க்₃ரத₂நாத் பூர்வம் இந்த நினைவுண்டாகிலும் விரோத₄மில்லை.

c, d ஏவம் ஆவிலத்வஸம்ப₄வேऽபி பக்ஷிணோ தூ₃தத்வேந ப்ரேஷயதீதி இத₃ம் அத்யுத்கடம் ஆவிலத்வம் கத₃ம் ஸம்ப₄வதீத்யத்ர த்₃ருஷ்டாந்தமாஹ (ஹம்ஸேத்யாதி₃) c (ஹம்ஸகாரண்ட₃வேதி)

ஜீ—பண்ணுமை. a இப்படி ஜ்ஞாநாதி₄கராம் கலங்கின பேருண்டோ என்ன (தத் தஸ்ய இத்யாதி₃) ஸுந்த₃ரகாண்டே₃ ஏகோநசத்வாரிம்ஶே ஹநூமந்தம் ப்ரதி ஸீதா — 1. "ஶரைஸ்து ஸங்குலாம் க்ருத்வா லங்காம் பரப₃லார்த₃ந: । மாம் நயேத்₃யதி₃ காகுத்ஸ்த₂ஸ் தத் தஸ்ய ஸத்₃ருஶம் ப₄வேத் ॥" c தத்ரைவாஷ்டாவிம்ஶே—3. "இதிவ தே₃வீ ப₃ஹுதா₄ விலப்ய ஸீதாऽத₂ வேண்யுத்₃க்₃ரத₂நம் க்₃ருஹீத்வா । உத்₃ப₃த்₄ய வேண்யுத்₃க்₃ரத₂நேந ஶீக்₄ரமஹம் க₃மிஷ்யாமி யமஸ்ய மூலம் ॥". 1. "தத் தஸ்ய ஸத்₃ருஶம் ப₄வேத்" என்றது-வேண்யுத்₃க்₃ரத₂நாநந்தரத்திலேயாகிலும், வேண்யுத்₃க்₃ரத₂நாத் பூர்வமும் இந்த நினைவுண்டாகலாமாகையாலே விரோத₄மில்லை.

c, d கலங்கி, பக்ஷிகளைத் தூதுவிட்டதுக்கு த்₃ருஷ்டாந்த த்₃வயம் (ஹம்ஸேத்யாதி₃) c 2. "க்ஷிப்ரம் ராமாய ஶம்ஸ த்வம் ஸீதாம் ஹரதி ராவண:" இத்யுத்தரார்த₄ம். இத₃மாரண்ய காண்டே₃ கோ₃தா₃வரீம் ப்ரதி, ராவணநீதஸீதா வாக்யம். d தத்ரைவ ஸீதாவியோக₃ ஸந்தப்தோ

ப்ர— b सुन्दरकाण्डेऽष्टाविंशे "इतीव देवी बहुधा विलप्य सीताऽथ वेण्युद्ग्रथनं गृहीत्वा। उद्बध्य वेण्युद्ग्रथनेन शीघ्रमहं गमिष्यामि यमस्य मूलम्॥१॥"

a1. तत्र एकोनचत्वारिंशे चूडामणिप्रदानानन्तरे हनुमन्तं प्रति सीता—"बलैस्समग्रैर्यदि मां रावणं जित्य संयुगे। विजयी स्वपुरं यायात्तत्तु मे स्याद्यशस्करम्॥२९॥ शरैस्तु सङ्कुलां कृत्वा लङ्कां परबलार्दनः। मां नयेद्यदि काकुत्स्थस्तत्तस्य सदृशं भवेत्॥३०॥ तद्यथा तस्य विक्रान्तमनुरूपं महात्मनः। भवेदाहवशूरस्य तथा त्वमुपपादय॥३१॥"

c2. आरण्यकाण्डे (४९) गोदावरीं प्रति रावणनीता सीता—"हंसकारण्डवाकीर्णां वन्दे गोदावरीं नदीम्। क्षिप्रं रामाय शंस त्वं सीतां हरति रावणः॥३२½॥"

ஈ—நதீ2ம்) என்றும், d 1. "अशोक शोकापनुद शोकोपहतचेतसम्" (அஶோக ஶோகாபநுத3 ஶோகோபஹததசேதஸம்) என்றுமிறே e இவர்கள் வார்த்தையும்.

f பிராட்டிமார் தூ2ஶைதான் உண்டாகிறபடி எங்ஙனேயென்னில்; அநந்யார்ஹ ஶேஷத்வத்தாலும், அநந்யஶரணத்வத்தாலும், அந்வயத்தில் த4ரித்து, வ்யதி

அ—ஜாநகீவாக்யம். d (அஶோக ஶோகாபநுதே3தி) ராமவாக்யம். 2. "ஸர்வாணி ஶரணம் யாமி ம்ருக3பக்ஷிக3ணாநபி" என்றும் உண்டு. நதி3க்குப் பக்ஷிகளைக்கொண்டு தே3ஶாந்தரத்தேயாகிலும் அறிவிப்பிக்கைக்கு ஶக்தியுண்டு என்றிருக்கிறுளாயிற்று கலக்கத்தாலே. d (அஶோக இத்யாதி3) ஒருவன் அஶோகனுயிருக்கிற இருப்புக்கு பூ2லம், பிறர்ஶோகத்தைப் போக்குகை என்றிறே தாம் இருப்பது. அது சுட்டியிறே விஶ்வாமித்ராத்4வராஹல்யாத்ராணாதி3கள் பண்ணிற்று; ஆகையால் அஶோகனுயிருக்கிற உனக்கு ஶோகாபநோத3நம் ஸ்வபா4வமாயிருக்க, என்னுடைய ஶோகாபநோத3நத்தில் விளம்பி3ப்பானென் என்றபடி. இவருடைய கலக்கத்தையும் உதா3 ஹரித்தது - த்3ருஷ்டாந்தத்திலும் கைமுத்யத்திலும் தாத்பர்யம். e (இவர்கள் வார்த்தையும்) ஸர்வஜ்ஞயோர் வசநமபீதி யாவத். ஏதேந, 3. "காமார்த்தா ஹி ப்ரக்ருதிக்ருபணாஶ் சேதநா-஽சேதநேஷு" இதி பூ4ஷிதம்.

f ப்4க3வத்3விஶ்லேஷ கார்யங்கள் பிராட்டிமாருடைய த4ர்மமிறே; அத்தை அத்4யாப தே3ஶத்திலும் பின்னை ஒருவரிடத்திலும் சொல்லும்போது, 4. "துல்யஶீல" இத்யாதி3ப்படியே அதுக்கு யோக்3யதை உண்டாகவேணுமிறே; ஆகையால் இது கூடும்படி எங்ஙனே என்னும் ஆக்ஷேபத்தை அநுவதி3த்துப் பரிஹரிக்கிறுர் (பிராட்டிமார் தூ3ஶைதான் இத்யாதி3) 5. "தத் தஸ்ய ஸத்3ருஶம் ப4வேத்" இதி ப்ரமாணோபாதா3நாத் A "கிளிமொழியாள்" இத்யபி4தா4நாச்ச ஜாநக்யா ஸாம்யமத்ர ப்ராதா4ந்யேந த்3ரஷ்டவ்யம். தஸ்யாஶ்ச, 6. "அநந்யா ராக4வேணாஹம்" இத்யாதி3நா அநந்யார்ஹஶேஷத்வமும், 7. "யஸ்த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்கோ3 நிரயோ யஸ்த்வயா விநா" 8. "ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா" என்கையாலே ஸம்ஶ்லேஷத்தில் த4ரிக்கையும் விஶ்லேஷத்தில் த4ரியாமையும், 9 "நைஷா பஶ்யதி" 10. "தம் பத்3மத3ள

ஜீ—ராம: (அஶோக இத்யாதி3) 1. "த்வந்நாமாநம் குரு க்ஷிப்ரம் ப்ரியாஸந்த3ர்ஶநேந மாம்" இத்யுத்தரார்த4ம். ஹம்ஸேத்யாதி3க்கு-நதி3க்குப் பக்ஷிகளைக்கொண்டு தே3ஶாந்தரத்தேயாகிலும் அறிவிப்பிக்கைக்கு ஶக்தி உண்டென்றிருக்கிறுளாயிற்று கலக்கத்தாலே என்று கருத்து. அஶோக இத்யாதி3க்கு - ஒருவன் அஶோகனுயிருக்கைக்கு பூ2லம் பிறர்ஶோகத்தைப் போக்குகை என்றிறே தாம் இருப்பது என்று கருத்து.

f ப4க3வத்3விஶ்லேஷ கார்யங்கள் பிராட்டிமாருடைய த4ர்மமிறே; அது இவர்க்குக் கூடும்படி எங்ஙனே என்னும் ஆக்ஷேபத்தை அநுவதி3த்துப் பரிஹரிக்கிறுர் (பிராட்டிமார் தூ3ஶை இத்யாதி3) 11. "அநந்யதை3வத்வம்" இத்யாதி3யாலே அநந்யார்ஹ ஶேஷத்வமும், 5. "தத் தஸ்ய ஸத்3ருஶம் ப4வேத்" 12. "தபஸ்ஶாநுபாலநாத்" இத்யாதி3யாலே அநந்யஶரணத்வமும், 9. "நைஷா பஶ்யதி" 10. "த4ந்யா: பஶ்யந்தி மே நாத2ம்" இத்யாதி3யாலே, ததே3க

ப்ர—d1. तत्रैव (६०) सीतावियोगशोकसन्तप्तो रामः—"अशोक शोकापनुद शोकोपहतचेतसम्। त्वन्नामानं कुरु क्षिप्रं प्रियासन्दर्शनेन माम्॥ १७॥"

A 4-8-5; 9-7-11.

ஈ—ரேகத்தில் த4ரியாதொழிகையாலும், தத3ேகபோ4க3ராகையாலும், அவன் நிர்வாஹக ுகை இத்தலை நிர்வாஹ்யமாகையாலும், பிராட்டிமார் த3சை உண்டாகத் தட்டில்லை. g ஆனால் h பிராட்டிதானாகப் பேசுவானேன் என்னில்; தாமரை, திருவடிகளுக்குப் போலியாயிருக்க, iA "வையங்கொண்ட தடந்தாமரை" என்று-தாமரையாகவே திருவடிகளைப் பேசுகிறுப்போலே, இங்கும் பிராட்டியாகப் பேசுகிறது; j முற்றுவமையிருக்கிறபடி.

k ராஜர்ஷி, ப்3ரஹ்மர்ஷியான பின்பு க்ஷத்ரியத்வம் பின்னாட்டிற்றில்லையிறே; l எதிர்த்தலையில் பும்ஸ்த்வத்தை அழித்துப் m பெண்ணுடை உடுத்தும்படியிறே அவனுடைய புருஷோத்தமத்வம் இருப்பது.

அ—பத்ராக்ஷம் ஸிம்ஹவிக்ராந்தகா3மிநம் । த்3ருஷ்யா: பஶ்யந்தி மே தாத3ம்" என்கையாலே தத3ேகபோ4க3த்வமும், l. "ஶரைஸ்து ஸங்குலாம் க்ருத்வா" என்கையாலே தத3ேக நிர்வாஹ்யத்வமும், 1. "தத் தஸ்ய ஸத்3ருஶம் ப4வேத்" 2. "தபஸ்ஸாநுபாலநாத்" என்கையாலே அநந்யஶரணத்வமும், பிராட்டியிடத்திலே கண்டுகொள்வது—என்று அருளிச்செய்வர். தஹைவ ச ப்ரக்ருதநாயக்யாமபி ஜாநகீஸாம்யப்ரதிபாத3க ஆசார்யஹ்ருத3யக்3ரந்த3வசநேந கு3ணாஷ்டகம் த்3ரஷ்டவ்யம். சேதநஸ்யாபி இத3மாகாரஷட்கம் ஸ்ரீமத3ஷ்டாக்ஷரமந்த்ரேண த்3ரஷ்டவ்யம். g.h.l ஆனாலும் கிஞ்சித்ஸாத்3ருஶ்யங்கொண்டு இப்படிச் சொல்லலாமோ?என்கிற ஶங்கையை அநுவதி3த்து, ஸௌஸாத்3ருஶ்யத்தாலே சொல்லலாமென்று பரிஹரிக்கிறார் (ஆனால் இத்யாதி3) h (பிராட்டிதானாகப் பேசுகிறது) பிராட்டியுடைய த4ர்மங்களைப் பேசுகிறது என்றபடி. l (வையம் இத்யாதி3) பூ4மியெல்லாம் ஆக்ரமித்த விஸ்த்ருதமான தாமரைபோன்ற திருவடிகளுக்கே. j தத்ர ச கத3மித்யத்ராஹ (முற்றுவமை இதி) முற்றுவமை - ஸௌஸாத்3ருஶ்யம்.

k பிராட்டித4ர்மங்களைச் சொன்னாலும் பும்ஸ்த்வ த4ர்மங்கள் கலவாதிருந்தபடி எங்ஙனேயென்ன (ராஜர்ஷி இத்யாதி3)-"விஶ்வாமித்ரனுக்கு" என்று கூட்டுவது. l ப்3ரஹ்மர்ஷியான பின்பிறே க்ஷத்ரியத்வம் பின்னாட்டாது ஒழிந்தது; அப்படியே இங்கு ஸ்த்ரீத்வம் வரவில்லையே என்ன (எதிர்த்தலை இத்யாதி3) 3. "தௌ த்3ருஷ்ட்வைவ புமாநபி ஸ்ப்ருஹயதே ஸ்த்ரீஜந்மநே ஸர்வதா3" என்கிறபடியே, அத்தலையில் ஸௌந்த3ர்யத்திலே துவக்குண்டவர்களுக்கு ஸ்த்ரீத்வம்

ஆ—போ4க3த்வமும், 4. "யஸ்த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்க3:" 5. "ந ச ஸீதா" இத்யாதி3யாலே அந்வயத்தில் த4ரிப்பும் வ்யதிரேகத்திலே த4ரியாமையும், 6. "அநந்யா ராக4வேணாஹம்" இத்யாதி3யாலே தத3ேக நிர்வாஹ்யத்வமும் பிராட்டிக்குக் கண்டுகொள்வது. சேதநர்க்கு இந்த கு3ணாஷ்டகம் திருமந்த்ரத்திலே கண்டுகொள்வது. g.h.l ஆனாலும் கிஞ்சித்ஸாத்3ருஶ்யங்கொண்டு இப்படி சொல்லலாமோ என்கிற ஶங்கையை அநுவதி3த்து ஸௌஸாத்3ருஶ்யத்தாலே சொல்லலாமென்று பரிஹரிக்கிறார் (ஆனால் இத்யாதி3) பிராட்டிதானாகப் பேசுகிறதென்றது B "கிளிமொழியாள் அரற்றிய சொல்"என்றதைப்பற்ற. l (வையம் இத்யாதி3)பூ4மியெல்லாம் அளந்துகொண்ட விஸ்த்ருதமான தாமரைபோன்ற திருவடிகளுக்கே. j அங்குதான் எப்படி என்ன (முற்றுவமை இதி) முற்றுவமை - ஸௌஸாத்3ருஶ்யம். பூர்ணோபமை என்றபடி.

k புருஷராகையாலே பும்ஸ்த்வம் பின்னாட்டாதோவென்ன (ராஜர்ஷி இத்யாதி3) "விஶ்வாமித்ரனுக்கு" என்று கூட்டுவது. l ஸ்த்ரீத்வம் ஸித்3த4மானாலன்றோ தத்3விஶேஷமான பிராட்டித3ஶை கூடுவது; இவர்க்கு ஸ்த்ரீத்வத3ஶாப்ராப்தி ஹேதுவேதென்ன (எதிர்த்தலை

A 6-9-9. B 9-7-11.

ஸ்ரீ— [12] கூடுமிடம் – குறிஞ்சி, அதுக்கு பூ4தம் ஆகாஶம்; பிரியுமிடம் – பாலை, அதுக்கு பூ4தம் தேஜஸ்ஸு; ஊடலுக்கு ஸ்தா2நம் – மருதம், அதுக்கு பூ4தம் வாயு; பிரிந்தார்

அ—ஆஶாஸநீயமானபடியினாலே, அத்தை ஏறிட்டுக் கொண்டபின்பு பும்ஸ்த்வம் பின்னாட்டாது என்று கருத்து. யத்3வா, தஸ்ய தபோப2லாத், தத்காரணபூ4த பிண்டூ3வஶாச்ச தத் ஸம்ப4வதி. ப்ரக்ருதே கத2ம் ஸம்ப4வதீத்யத்ராஹ (எதிர்த்தலையில் இதி) அத2வா, பிராட்டித்3வைஶமாஸ்து, ஸாமாந்யத: ஸ்த்ரீத்வ ஸம்பா4வநா வா கத2மித்யத்ராஹ (எதிர்த்தலையில் இதி) 1. ''பாஞ்சால்யா: பத்3ம பத்ராக்ஷ்யா: ஸ்நாயந்த்யா ஜக4நம் க4நம்। யா: ஸ்த்ரியோ த்3ருஷ்டவத்யஸ்தா: பும்பா4வம் மநஸா யயு:॥'' இதி ப்ராக்ருத ஶரீரேऽபி த்3ருஷ்டஞ்சேத் • பும்ஸாம் த்3ருஷ்டி சித்தாபஹார்யப்ராக்ருத தி3வ்யரூபஸ்ய கிமுதேதி. 2. ''ஸ ஏவ வாஸுதே3வோऽஸௌ ஸாக்ஷாத் புருஷ உச்யதே। ஸ்த்ரீப்ராயமிதரத் ஸர்வம் ஜக3த் ப்3ரஹ்மபுரஸ்ஸரம்॥'' 3. ''ஸ்வாமித்வாத்மத்வ ஶேஷித்வ பும்ஸ்த்வாத்3யா: ஸ்வாமிநோ கு3ணா:। ஸ்வேப்4யோ தா3ஸத்வ காயத்வ ஶேஷத்வ ஸ்த்ரீத்வதா3யிந:॥'' இதி ச பா4வ:. [13] பெண்ணுடை – ஸ்த்ரீ வஸ்த்ரதா4ரணம்.

[11] திருப்புளியாழ்வார் கீழே இருக்கிற இவருக்குப் பக்ஷிகளைத் தூதுவிடுகையாவது என்னென்ன, தமிழருடைய ஸமாதி4யாலே அருளிச்செய்கிறார் (கூடுமிடம் என்று தொடங்கி) யத்3வா, நாயக விஶ்லேஷஜ ஶோகாவிஷ்டாயா: நாயக்யா: ஸ்தா2நம் ஸமுத்3ர ப்ராந்த:; தஸ்மாத் தத்3தே3ஶீயதயா த்3ரமிட3 ஶாஸ்த்ரோக்தாத் பக்ஷிணோ தூ3தத்வேந ப்ரேஷயதீதி வக்துமுத்3யம்ய தத்ர ஸம்வாத3த்வேந A ''போக்கெல்லாம் பாலை புணர்தல் நறுங்குறிஞ்சி, ஆக்கம் சேர் ஊடல் அணிமருதம் — நோக்குங்கால், இல்லிருக்கை முல்லை இரங்கல் நறு நெய்தல், சொல்லிருக்கும் ஐம்பால் தொகை'' இத்யாதி3கம் ஹ்ருதி3 நிதா4ய ப்ரஸங்கா3த் ஸ்த2லாந்தராணி ச நிருபயதி (கூடுமிடம் இத்யாதி3நா) போக்கு எல்லாம் என்றது – புணர்ந்துடன் போக்கு

ஜீ—இத்யாதி3) 2. ''ஸ ஏவ வாஸுதே3வோऽஸௌ ஸாக்ஷாத் புருஷ உச்யதே। ஸ்த்ரீப்ராயமிதரத் ஸர்வம் ஜக3த் ப்3ரஹ்மபுரஸ்ஸரம்॥'' 3. ''ஸ்வாமித்வாத்மத்வ ஶேஷித்வ பும்ஸ்த்வாத்3யா: ஸ்வாமிநோ கு3ணா:। ஸ்வேப்4யோ தா3ஸத்வ தே3ஹத்வ ஶேஷத்வ ஸ்த்ரீத்வதா3யிந:॥'' என்னக் கடவதிறே. 1. ''பாஞ்சால்யா: பத்3மபத்ராக்ஷ்யாஸ் ஸ்நாயந்த்யா ஜக4நம் க4நம்। யா: ஸ்த்ரியோ த்3ருஷ்டவத்யஸ்தா: பும்பா4வம் மநஸா யயு:॥'' என்று – த்3ரௌபதி3யினுடைய ப்ராக்ருதஶரீரம் அவஸ்தா2ந்தரத்தை உண்டாக்கினால், • பும்ஸாம் த்3ருஷ்டி சித்தாபஹாரியாய் அப்ராக்ருதமான வடிவழகு பண்ணச் சொல்லவேண்டாவிறே இதி பா4வ:. [13] பெண்ணுடை உடுக்கும்படி – ஸ்த்ரீ வஸ்த்ரதா4ரணம் பண்ணும்படி.

[11] அந்த:புரத்தில் வர்த்திக்கிற இப்பிராட்டிக்குத் தூதுவிடுகைக்குப் பக்ஷிகளுண்டோ? என்ன, தமிழர் ஸமாதி4யாலே கூடுமென்கிறார் (கூடுமிடம் இத்யாதி3) அதாவது – நாயக விஶ்லேஷஜநித ஶோகாவிஷ்டநாயிகாஸ்தா2நம் ஸமுத்3ரப்ராந்தம் என்கிற தமிழர் ஸமாதி4யாலே, தான் இருந்த இத்3தே3ஶத்தில் வர்த்திக்கிற பக்ஷிகளைத் தூது விடுகிறாள் என்றபடி. இதுக்கு ஸம்வாத3மாக A ''போக்கெல்லாம் பாலை புணர்தல் நறுங்குறிஞ்சி, ஆக்கம் சேர் ஊடல் அணிமருதம் — நோக்குங்கால், இல்லிருக்கை முல்லை இரங்கல் நறு நெய்தல், சொல்லிருக்கும் ஐம்பால் தொகை'' இத்யாதி3யைத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரஸங்கா3த் ஸ்த2லாந்தரங்களையும் நிருபிக்கிறார் (கூடுமிடம் குறிஞ்சி இத்யாதி3யாலே) போக்கெல்லாம் என்றது – புணர்ந்துடன் போக்கு

A பழந்தமிழ்ச்செய்யுள்.

ஈ—இரங்குமிடம் – நெய்தல், அதுக்கு பூதம் ஜலம். பிரிந்தார் இரங்குவது o நெய்தல் நிலத்திலே ஆகையாலே—p பிராட்டி, தானும் தன் பரிகரமுமாக q லீலோத்யாநத்திலே புறப்பட்டாளாய், தோழிமார் பூக்கொய்கையிலே அந்யபரைகளாக, நாயகனும்

அ—என்றும், தனிப்போக்கு என்றும் உண்டாகையைப் பற்ற. இதுதன்னை, A ''கொடுங்காற்சிலையர்'' என்கிற பாட்டிலே தனிப்போக்கையும், B ''நானிலம் வாய்க்கொண்டு'' என்கிற பாட்டிலே புணர்ந்துடன் போக்கையும் அருளிச்செய்தாரிறே. காடு சார்ந்த நிலம் – முல்லை. நாடு சார்ந்த நிலம் – மருதம். மலைச்சார்வு – குறிஞ்சி நிலம். கடல் சார்வு - நெய்தல் நிலம். நீரின்றி வேனில் தெறு நிலம் – பாலை. வேனில் – வெய்யில். தெறு – ஸம்ஹரிக்கிற. ஊடல் – ப்ரணயகலஹம். o (நெய்தல் நிலத்திலே ஆகையாலே) இத்யஸ்ய ''அப்பரிஸரத்திலே வர்த்திக்கிறன''(W) இத்யநேந அந்வய:; கடற்கரைச் சோலையிறே·நெய்தல். யத்வா, பிரிந்தார் இரங்குவது நெய்தல் நிலமாகையாலே–''கண்ணல் கண்டவற்றை எல்லாம் தூதுவிடுகிருள்'' (ப 565 b) என்று அந்வயம். p...ஸ்விஸ்லேஷம்வருவது-ஸம்ஸ்லேஷமுண்டானலாகையாலே, இதுக்குப்பூர்வபாவியான நாயகநாயகிகளுடைய ஸம்ஸ்லேஷத்தை காந்தர்வ விவாஹப்ரக்ரியையாலே அருளிச்செய்கிருர் (பிராட்டி, தானும் தன் பரிகரமும் என்று தொடங்கி, இருவர்க்கும் ஸம்ஸ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாய் என்னுமளவும்) ப்ராஹ்மம், தைவம், ப்ராஜாபத்யம், ஆஸுரம், ஆர்ஷம், காந்தர்வம், ராக்ஷஸம், பைஶாசம் என்று விவாஹத்தை எட்டு வகையாகச் சொல்லுவர்கள். q உத்யாநம் என்றது - C ''புன்னையம் பொழில் சூழ்'' என்றத்தைப்பற்ற; ''லீலோத்யாநத்திலே'' இத்யாதே: ஸ்வாபதேஶ: — D ''திருவிண்ணகர்ச்சேர்ந்த பிரான் பெய்த காவு'' இத்யுச்யமாநலீலாவிபூதௌ, E ''சூதனய்க் கள்வனுகித் தூர்த்தரோடிசைந்த காலம்'' இதிப்ரகாரேண ஸ்வதந்த்ர போகஸஹகாரிபிஸ் ஸஹ வர்த்தமாநே சேதநே. F ''அற்பசாரங்களவை சுவைத்து அகன்ருெழிந்தேன்'' இதிப்ரகாரேண தத்தத்விஷயாநுபவதி ஸதி, ஸஹகாரிஷு தூர்த்தேஷு ச ஸ்வஸ்வவிஷயாஸக்தேஷு ஸத்ஸு, பரமஸாம்யாபந்நைஸ் ஸூரிபிஸ் ஸஹ புஞ்ஜவதி ச G ''காட்டை நாடித் தேனுகனும் களிறும் புள்ளும் உடன்மடிய வேட்டையாடி வருவான்'' இதி ப்ரகாரேண ஆகதே ஸதி, ராவணாதிஷு ச புஞ்ஜவந்தம் லீலாவிபூதாவவதீர்ணம் க்ருத்வா விதஷ்டேஷு ஸத்ஸு, 1. ''ஸ ஏகாகீ ந ரமேத'' இதி ப்ரகாரேண ஸம்ஸாரிணம் அநர்த்தாதர்ஶநேந புஞ்ஜவதி ச ஏகாகிவத்புவதி ஸதி, ததாநீம் யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதலவம் வ்யாஜீக்ருத்ய புஞ்ஜவாந் ஸ்வயமேவ விஷயீகரோதி—இதி. r பெரியாழ்வார் திருமொழி—

ஜீ—என்றும் தனிப்போக்கு என்றும் உண்டாகையைப் பற்ற. A ''கொடுங்காற்சிலையர்'' என்கிற பாட்டில் தனிப்போக்கையும், B ''நானிலம் வாய்க்கொண்டு'' என்கிறபாட்டிலே புணர்ந்துடன் போக்கையும் அருளிச்செய்தாரிறே. காடுசார்ந்த நிலம் – முல்லை. நாடுசார்ந்த நிலம் – மருதம். மலைச்சார்வு – குறிஞ்சி. கடற்சார்வு – நெய்தல். நீரின்றி வேனில் தெறு நிலம் – பாலை. வேனில் – வெய்யில். தெறு – ஸம்ஹரிக்கிற. ஊடல் - ப்ரணயகலஹம். o (நெய்தல் நிலத்திலே ஆகையாலே) என்றதுக்கு–''கண்ணுற் கண்டவற்றை எல்லாம்''(ப 565 b)என்றத்தோடே அந்வயம். p...s இவனுடைய விஸ்லேஷந்தான் ஸம்ஸ்லேஷ பூர்வகமாயல்லதிராமையாலே ஸம்ஸ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமானபடி என்னென்ன. காந்தர்வ விவாஹ ப்ரக்ரியையாலே அருளிச்செய்கிருர் (பிராட்டிதானும் இத்யாதி) q உத்யாநம் என்றது – C ''புன்னையம் பொழில் சூழ்'' என்றத்தைப்

A திருவிருத்தம்-37. B திருவிருத்தம்-26. C 8-9-2. D 6-3-5. E திருமாலை-16. F 3-2-6.
G நாச்-திரு 14-9.

ஈ---rA தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளும் தானுமாக வேட்டைக்குப் புறப்பட்டு s வர, s₂ ஏவுண்ட ம்ருகத்தைத்ம், இவளை இந்த உத்யாநத்திலே தனியே கொண்டுவந்து மூட்டி, அது மறைய, தைவயோகத்தாலே s₃ இருவருக்கும் ஸம்ஶ்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாய், t கூட்டின தைவம் பிரிக்கப் பிரிந்து, "இனி இரண்டு தலையையும் அழித்தாகிலும் கிட்டவேணும்" என்னும் ஆற்றாமை பிறந்து, u தன் பரிஸரத்திலுள்ளார் vB "எம்மில் முன் அவனுக்கு மாய்வர்" என்கிறபடியே தளர்ந்து, கால்நடை தருவாரில்லாமையாலே w அப்பரிஸரத்திலே வர்த்திக்கிற சில திர்யக்குக்களைப் பார்த்து, x "இவை வார்த்தை சொல்லமாட்டாது" என்னுமதறியாதே, y "இவற்றுக்குப் பக்ஷபாதம் உண்டாயிருந்த தாகையாலே கடுகப்போய் நம் கார்யம் z செய்யவற்று" என்று கமநஸாதநமான z₂ பக்ஷபாதமே z₃ பற்றுசாக, a ராவண மாயையால் வரும் அதிஶங்கையுமில்லாமை யாலே b கண்ணால் கண்டவற்றையெல்லாம் தூதுவிடுகிறள். c "சக்ரவர்த்தித்திருமகன்

அ—(தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளும் தானும்) பிறப்பாலும், வளர்ப்பாலும், வயஸ்ஸாலும், வளர்ந்தி யாலும். அந்யோந்யமுண்டான ஸ்நேஹத்தாலும் தன்னோடொக்கச் சொல்லலாம்படி இருப்பார் ஆயிரம் பிள்ளைகளோடேயாயிற்று கண்ணன் திருவாய்ப்பாடியிலே வந்து அவதரித்தது. s₂ (ஏவுண்ட) எய்யப்பட்ட. s, s₂ (வர, ஏவுண்ட) என்று அந்வயம்.

t கலவி வந்த அநந்தரம் பிரிவு வரும் ப்ரகாரத்தையும், பிரிவில் நாயகி இருக்கும் ப்ர காரத்தையும் விஶதமாகச் சொல்லுகிறது மேல் (கூட்டின தைவம் இத்யாதி) u பரிஸரத்தி லுள்ள தோழிமார் இருக்க, திர்யக்குக்களைத் தூதுவிடுகிறதென்? என்ன (தன் பரிஸரத்திலுள்ளார் என்று) v (எம்மில் இத்யாதி) தோழிமாரும் — அவன் விஷயமாக ஈடுபடுகிற எனக்கு முன்னே, "இவளுக்கு அவன் உதவப்பெறுகிறதில்லை" என்று அவன் பொருட்டு ஈடுபடாநிற்பர்கள். x "வாசகங்கொண்டருளாய்" (5) இத்யாத்யநுபபத்திம் ஹ்ருதி நிதாயாஹ (இவை வார்த்தை சொல்லமாட்டாது இதி) y தூதத்வேந பக்ஷிப்ரேஷணே கிமாலம்பநம்? ஏவம் அநேகதூத ப்ரேஷணஞ்ச ஜாநக்யா ந க்ருதம் இத்யத்ராஹ (இவற்றுக்கு இத்யாதி) z (வற்று) ஸமர்த் தம். z₂ (பக்ஷபாதம் இதி) அயம் சாடு:. "பத்ல - கதௌ" இதி தாதோ: பக்ஷாப்யாம் கமநம் விவக்ஷிதம். தன் ஆற்றாமை அறிவிக்கலாம்படி தன் பரிஸரத்திலே வர்த்திக்கிற பக்ஷ பாதம். z₃ (பற்றுசாக) அவலம்பமாக. a திர்யக்குகளை நம்பலாமோ? ஸ்வர்ண ம்ருகத்தை நம்பினாப்போலே ஆகாதோ என்ன (ராவண இத்யாதி) b (கண்ணால் இதி) தத்ர பரித்ருஶ்ய மாநாந் ஸர்வாந் பக்ஷிண இத்யர்த்த:. c இப்பக்ஷிகள் ஆழ்வார் திருப்பவளத்தாலே சொல்லும்படி வீறுபெற்றபடியை ஆப்த ஸம்வாதத்தாலே தர்ஶிப்பிக்கிறார் (சக்ரவர்த்தித்திருமகன் இத்யாதி)

ஜீ—பற்ற. s₂ ஏவுண்ட—எய்யப்பட்ட. v தோழிமாரைத் தூதுவிட்டாலோவென்ன (எம்மில்முன் இத் யாதி) ஈடுபடுகிற எனக்கு முன்னே "இவளுக்கு அவன் உதவப் பெறுகிறதில்லை" என்று அவன் பொருட்டு ஈடுபடாநிற்பர்கள். z செய்யவற்று – செய்ய ஸமர்த்தம். z₂ பக்ஷபாதம் என்கிறது சாடு – பக்ஷாப்யாம் கமநம். "பத்ல - கதௌ" இதி ஹி தாது:; தன் ஆற்றாமை அறி விக்கலாம்படி, தன் பரிஸரத்திலே வர்த்திக்கிற பக்ஷபாதம். z₃ (பற்றுசாக) அவலம்பநமாக. a பிராட்டியைப்போலே ஒன்றைத் தூதுவிட்டால் அமையாதோ என்ன (ராவணமாயை இத்யாதி) c ரஸோக்தி (சக்ரவர்த்தி இத்யாதி)

 A பெரியாழ் 3-1-1. B 9-9-5.

ஈ—திருவவதரித்தபின்பு வாநரஜாதி வீறுபெற்றாப்போலே காணும் ஆழ்வார்கள் திருவவதரித்து திர்யக்₃ஜாதி வீறுபெற்றபடி” என்று பட்டர் அருளிச்செய்வர்.

f இனி, இவர்க்கு யாத்₃ருச்சி₂க ஸம்ஶ்லேஷமாவது - அநாதி₃காலம் இவரைத் தன்னோடே சேரவிடுகைக்கு அவஸர ப்ரதீக்ஷனாய்ப் போந்தவன் இவர் பக்கலிலே அப்ரதிஷேத₄முண்டாவதொரு அவகாஶம்பெற்று, அவன் A மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்ற இது. இவர்க்கு விஶ்லேஷமாவது - அவன் கொடுத்த ஜ்ஞாநம் பேற்றோடே தலைக்கட்டப்பெறுமை. g தூதுவிடுகைக்குப் h பற்றாசுதான் ஏதென்னில்; i தன் மேன்மையாலே இத்தலையில் தண்மை பாராதே வந்து கலந்தான்; j கிட்டினவாறே தோ₃ஷ த₃ர்ஶநத்தைப் k பண்ணினான்; பிரிந்தவளவிலே “இதுவன்றோ இருந்தபடி” என்று அநாத₃ரித்தான்; தோ₃ஷத₃ர்ஶநம் பண்ணுமளவேயன்றிக்கே, தமக்கு l அபராத₄ ஸஹத்வம் என்றொரு கு₃ணமுண்டு நிரூபகமாயிருப்பதொன்று; அத்தை அறிவிக்க வருமென்று அந்த அபராத₄ஸஹத்வம் பற்றாசாகத் தூதுவிடுகிறாள்.

அ— f யாத்₃ருச்சி₂க ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு ஸ்வாபதே₃ஶம் அருளிச்செய்கிறார் (இனி இவர்க்கு இத்யாதி₃) g விஶ்லேஷித்துப் போனவனைக்குறித்துத் தூது விடுகைக்கு, அவனிடத்திலே இவளுக்கு ப்ரத்யாஶா ஜநகமான கு₃ணமுண்டோ என்ன (தூது விடுகைக்கு இத்யாதி₃) h (பற்றாசு) ஹேது. g, h, i, l தூது விடுகைக்குப் பற்றாசு-அபராத₄ஸஹத்வம் என்று பரிஹரிக்கப்பார்த்து, ஆனால் கிட்டினவாறே தோ₃ஷத₃ர்ஶநத்தைப் பண்ணுகிறவன் பின்னை எதுக்காகக் கலந்தானென்ன (தன் மேன்மை) என்கிறார்; மேன்மையாலே - ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே. j கலந்தவன் பிரிவானென் என்ன (கிட்டின இத்யாதி₃) k “தோ₃ஷத₃ர்ஶநத்தைபண்ணிப் பிரிந்தான்” என்று கூட்டுவது. l “என் பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு” (7) என்றத்தைப்பற்ற (அபராத₄ ஸஹத்வம்) என்றது. அந்யாபதே₃ஶஸமாதௌ₄ விஶ்லேஷாநந்தரக்ஷண ஏவ தூ₃தப்ரேஷணம் ஸம்ப₄வதி

ஜீ—. f யாத்₃ருச்சி₂க ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு ஸ்வாபதே₃ஶம் அருளிச்செய்கிறார் (இனி இவர்க்கு இத்யாதி₃)ஸ்வாபதே₃ஶ ப்ரஸங்க₃த்திலே “பிராட்டி தானும்” (ப 564 p) இத்யாதி₃க்கு ஸ்வாபதே₃ஶம்—இச்சேதநன் B“தூர்த்தரோடிசைந்தகாலம்” என்கிறபடியே தூ₄ர்த்தரோடேகூட, C“பெய்தகாவு” என்கிற லீலாவிபூ₄தியிலே D அற்பசாரங்களவை சுவைத்து அகன்றவளவிலே, ஸர்வேஶ்வரன், E “தன்னேராயிரம் பிள்ளைகள்” என்கிறபடியே ஸாம்யாபந்நரான நித்யஸூரிகளும் தானுமாக F “காட்டைநாடித் தேனுகனும்” என்கிறபடியே விரோதி₄ நிரஸநார்த்த₂மாக லீலாவிபூ₄தியிலே அவதரித்து இவர் பக்கல் அத்₃வேஷமாகிற அவகாஶம் பெற்றவாறே அங்கீ₃கரிக்கை — என்று. h, i, l பற்றாசேது என்கிற ஶங்கைக்குப் பரிஹாரம் அபராத₄ஸஹத்வம் என்னப்பார்த்து, பிரிகைக்கு ஹேது அபராத₄ம் என்று விவக்ஷித்து, அபராத₄ம் உண்டானால் முன்பு கலப்பானென் என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (தன் மேன்மையாலே இத்யாதி₃) மேன்மை - ஸ்வாதந்த்ர்யம். j கலந்தவன் பிரிவானென் என்ன (கிட்டின இத்யாதி₃) k “தோ₃ஷத₃ர்ஶநத்தைப் பண்ணிப் பிரிந்தான்” என்று கூட்டுவது. l “என் பிழைத்தாள்-தகவினுக்கு” (7) என்றத்தைப்பற்ற (அபராத₄ ஸஹத்வம்) என்றது.

A 1-1-1. B திருமாலை-16. C 6-3-5. D 3-2-6. E பெரியாழ் 3-1-1. F நாச்-திரு 14-9.

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

1. அஞ்சிறைய மடநாராய் அளியத்தாய் நீயும்நின்
அஞ்சிறைய சேவலுமாய் ஆவாவென் றெனக்கருளி
வெஞ்சிறைப்புள் ளுயர்த்தார்க்கென் விடுதூதாய்ச் சென்றக்கால்
வன்சிறையி லவன்வைக்கில் வைப்புண்டா லென்செய்யுமோ.

ஆ— 1. வ்யா:— எம்பெருமானோடு கலந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டி, தன் முன்னே ஸம்ச்லேஷித்து வர்த்திக்கிற நாரைகளைக்கண்டு, தான் வ்யஸநாதிசயத்தாலே அறிவிழந்திருக்கையால், "தன் வார்த்தைகளை அறியா" என்னுமிடத்தை விவேகிக்கமாட்டாதே, அவற்றினுடைய ஸம்ச்லேஷ ஸ்வபாவத்தைக் காண்கையாலே, தன்னோபாதி அளவுடையனவாகக்கொண்டு, அவற்றைக்குறித்து, தன்னளவிலே வார்த்தை சொல்லுகிறவிடத்தில், சேவலைக்குறித்துச் சொல்லுகை ஈடல்லாமையாலே, அத்தைக்குறித்துச் சொல்லுகிற வார்த்தையும், ஔசித்யத்தாலே பேடையை நோக்கி. "நினைத்தவிடத்திலே நினைத்தபோதே செல்லுகைக்கீடான உபகரணங்களையுடையையாய், ஸம்ச்லேஷத்தையே தாரகமாகவுடையையாய், து:க்காஸஹிஷ்ணுவுமாயிருந்த நீ, என் பக்கலிலே க்ருபைபண்ணி, ஆச்ரிதருடைய ஸமஸ்த து:க்கநிரஸந ஸ்வபாவனை பெரியதிருவடியை த்வஜவாஹநமாகவுடைய எம்பெருமானுக்கு என் விடு தூதாய்ச் சென்று என் திறத்தைச் சொல்லவேணும்" என்று அபேக்ஷித்து, பின்னையும் அவை போகாதிருந்தவாறே, சொன்ன வார்த்தையை அவன் அங்கீகரியாதொழியில் செய்வதென்னென்று போகாதிருந்தனவாகக்கொண்டு, "இப்படி ஆச்ரிதவத்ஸலனானவன் அங்கீகரியாதொழியுமோ ? அவன் என் வார்த்தையை அங்கீகரியாதொழிகையாகிற வன்சிறையில் அவன் உங்களை வைக்கில், அத்தனையும் எனக்காகப் பட்டாலாகாதோ என்றே செய்யவேணும்" என்று சொல்லுகிறாள். 1.

ஒ— அவ:—முதற்பாட்டில்—இப்பிராட்டி, உத்யாநத்திலே ஸம்ச்லேஷித்து வர்த்திக்கிறன சில நாரைகளைக்கண்டு, ஸ்த்ரீத்வத்தாலே அவற்றில் தன்னோடு ஸஜாதீயமான பேடையை நோக்கி, எம்பெருமானுக்கு என் ஆர்த்தியை அறிவிக்கவேணும் என்கிறாள்.

வ்யா:— (அஞ்சிறை என்று தொடங்கி) சேவலோட்டை ஸம்ச்லேஷத்தாலே / செந்தலித்து, நினைத்தவிடத்திலே போகைக்கீடான சிறகையுடையையாய், பவ்யமான நாராய் ! இத்தசையிலே உதவும்படியான தகைமையையுடைய நீயும், நீயிட்ட வழக்காய் அழகிய ஸௌமநஸாதநத்தையுடைத்தான சேவலும் கூடி ஆர்த்தையான எனக்கு ஐயோவென்று க்ருபைபண்ணி. (வெஞ்சிறைப் புள்ளுயர்த்தார்க்கு) அங்கே போனால் அவனை அறியும்படி எங்ஙனே? என்னில், ப்ரதிபக்ஷத்துக்கு வெவ்வி

அ—கிம் இத்யாசங்காயாம். A "புல்லிக் கிடந்தேன் புடை பெயர்த்தேன் அவ்வளவில் அள்ளிக் • கொண்டற்றே பசப்பு" B "ஊருண் கேணி § ஒண்துறைத் தொக்க பாசியற்றே பசலை—காதலர் தொடுவுழித் தொடுவுழி நீங்கி, விடுவுழி விடுவுழிப் பரத்தலானே" இதி த்ரஷ்டவ்யம். தொக்க பாசியற்றே - நிறம் பாசி போலே இருக்கிறது. பசலை - வைவர்ண்யம்.

/ செந்தலித்து-ஸந்தோஷித்து. • (பா) கொள்வற்றே. § (பா) உண்துறை. A திருக்குறள் 1187. B குறுந்தொகை 399.

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

ஒ—தான சிறகை உடைத்தான பெரியதிருவடியைக் கொடியாக உடையவனென்று அடையாளம் சொல்லுகிறாள். தன்னைப் பிரித்துச் சடக்கெனக் கொடுபோகையாலே 1. "अक्रूरः क्रूरहृदयः" (அக்ரூர: க்ரூரஹ்ருதய:) என்னுமாபோலே, இவ்வெவ்விதான சிறகையுடைய புள்ளாலே வஹிக்கப்பட்டவனுக்கு என்றாளாகவுமாம். (என் விடு தூதாய்ச் சென்றக்கால்) அத்யார்த்தையான எனக்குத் தூதாய்ச் சென்றக்கால். (வன் சிறையிலென்று தொடங்கி) தான் அர்த்திக்கச்செய்தே அவை போகாதொழிந்த வாறே, தன்பக்கல்நின்றும் சென்ற தங்கள் வார்த்தையை அவன் அங்கீகரியா னென்று பார்த்து அவை போகாதொழிந்தனவாகக் கொண்டு, அப்படி நீர்மை யுடையவன் உங்களைக் கொண்டாடாமையாகிற வன்சிறையிலே வைக்கில்; "பரார்த்தமாகச் சிறையிருக்கை கிடைப்பதொன்றோ" என்று ஸ்வகோஷ்டீ ப்ரஸித்தியாலே சொல்லுகிறாள். 1.

ப—அவ:— முதற்பாட்டில் — தன் புறச்சோலையில் தடாகத்திலே தன் சேவலோடும் இருக்கிற நாரையைக் கண்டு கருடத்வஜனுக்குத் தூதாக அபேக்ஷிக்கிறாள்.

அளியத்தாய்—எனக்கு அளிக்கத் தகுதியான ஸ்வபாவத்தையுடையையாய், அஞ்சிறைய—நான் சொன்ன கார்யத்தில் செல்லுகைக்கீடான அழகிய சிறகை யும், மட நாராய்—சேவலோடு உண்டான சேர்த்தியாலே வந்த துவட்சியாலே மடப்பத்தையுமுடைய நாராய்! நீயும்—சேவலையொழியச் செல்லாத நீயும், நின் அஞ்சிறைய சேவலுமாய்—உன்னோட்டைச் சேர்த்தியாலே புதுக்கணித்த சிறகையுடைய சேவலுமாய், ஆ ஆ என்று — என் தனிமை கண்டு, ஐயோ! ஐயோ! என்று, எனக்கு அருளி—எனக்கு க்ருபையைப் பண்ணி, வெஞ்சிறை— விரோதிவிஷயத்தில் வெவ்விய சிறகையுடைய, புள்—பெரியதிருவடியை, உயர்த்தார்க்கு—ரக்ஷணத்துக்குக் கொடியாக எடுத்தவனுக்கு, என் விடு தூதாய்ச் சென்றக்கால் — என்னாலே விடப்பட்ட தூதாய்ச் சென்றக்கால், வன் சிறையில்— (உங்கள் முகம் பார்த்து வார்த்தை கேளாமையாகிற) வலிய சிறையிலே, அவன் வைக்கில் — ப்ரணயியான அவன்தானே வைக்கில், வைப்புண்டால் — அதுக்கு இசைந்திருந்தால், என் செய்யும்—அவ்விருப்பு என்ன குற்றம் செய்யும்? ஓ என்கிற அசை — கூடாதது கூடுமோ என்றபடி.

பிறர்க்காகச் சிறையிருக்கை - பெரிய கோன்மை என்று கருத்து. புள் ளாலே உயர்த்தப்பட்டவர் என்னவுமாம். இவ்விடத்தில் நாரை தொடக்கமான வற்றைத் தூதாகச் சொல்லிற்று - கடகருடைய கார்யதேசிகத்வ ஸூச நார்த்தமாக. சிறகைக் கொண்டாடிற்று - ஜ்ஞாந ப்ரேமரூப பக்ஷத்வயாந்வயத் தாலே. பேடும் சேவலுமான சேர்த்தி கடகருடைய பரஸ்பரசேஷசேஷிபாவ ஸூசகம். 1.

ப்ர— அவ:— முதற்பாட்டில் — தன் கண்வட்டத்திலே சேவலோடே கலந்திருக்கிற ஒரு நாரையைப் பார்த்து, நீ அவனுக்கு என் தூதையை அறிவிக்க வேணும் என்கிருள்.

வ்யா:—**(அஞ்சிறைய)** ப்ரஜைக்குத் தாய்முலையிலே கண்ணோடுமாபோலே, தனக்கு உபகாரகமான சிறகிலேயாயிற்று முற்படக் கண்வைத்தது. ஆசார்யனுடைய ஜ்ஞாநத்தை அநுமித்து ஶிஷ்யன் உபஸத்தி பண்ணுமாபோலே; கூடகருடைய பரிகரவத்தையை அறிந்து பற்றவேணுமிறே. "அம்" என்று – அழகு. "சிறை" என்று – சிறகு. அழகிய சிறகையுடைய; தன்னைப்போலே உருவியிராதே, சேவலோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே செந்தலித்திருக்கை. 1. "**सपङ्कामनलङ्कारां विपद्मामिव पद्मिनीम्**" **(ஸபங்காமநலங்காராம் விபத்மாமிவ பத்மிநீம்)** என்றிறே தன் தூஶை. **(மட நாராய்)** ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே துவண்டு, தூது போகைக்கு யோக்யமாயிருக்கை. "நாண், மடம், அச்சம்" என்று – ஸ்த்ரீத்வமாய், பிரிவில் வ்யஸநமறியும் தன் இனத்தைப் பார்த்துச் சொல்லுகிருள் என்னவுமாம். **(அளியத்தாய் நீயும்)** இத்தூஶையிலே உதவும் அநுக்ரஹ ஶீலையான நீயும். **(நின் அஞ்சிறைய சேவலுமாய்)** நீயிட்ட வழக்காய், நல்ல கமந பரிகரத்தை உடைத்தான சேவலுமாய். சேவலைப் பற்றுவது பேடை முன்னுக. "என்றும் ஆர்த்தரக்ஷணம் பண்ணுவதும் ஒரு மிதுநம்" என்று இருக்கிருள். **(ஆவாவென்று)** என் தூஶையைப் பார்த்து, ஐயோ! ஐயோ! என்று. **(எனக்கு)** 2. "**एहि पश्य शरीराणि**" **(ஏஹி பஶ்ய ஶரீராணி)** என்று தன் வடிவைக் காட்டுகிருள். **(அருளி)** க்ருபை பண்ணி. இரப்புக்குச் செய்ததாகையன்றிக்கே, உங்கள் பேருக அருளி. 3. "**विक्रान्तस्त्वं समर्थस्त्वं प्राज्ञस्त्वं वानरोत्तम**" **(விக்ராந்தஸ்த்வம் ஸமர்த்தஸ்த்வம் ப்ராஜ்ஞஸ்த்வம் வாநரோத்தம)**. எங்களை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறதென்? அங்கே சென்ருல் எல்லாரும் ஸாம்யாபந்நராய் இருக்கையாலே தெரியவொண்ணுது; அடையாளமென்? என்றிருக்கிறனவாகக் கொண்டு சொல்லுகிருள் **(வெஞ்சிறைப் புள்ளுயர்த்தார்க்கு)** வெவ்விய சிறகையுடைய பெரிய திருவடியை த்வஜமாக எடுத்தவர்க்கு. வரும்போது ப்ரதிபக்ஷத்தை நிரஸித்துக்கொண்டு வரும்படியைச் சொல்லுகிறது. 4. "**सामध्वनिध्वस्तसमस्तपातकम्**" **(ஸாமத்வநித்வஸ்த ஸமஸ்தபாதகம்)**. உயர்க்கையாகிறது – வஹிக்கையாய், 5. "**अक्रूरः क्रूरहृदयः**" **(அக்ரூர: க்ரூரஹ்ருதய:)** என்னுமாபோலே தன்னைப் பிரித்துச் சடக்கெனக் கொண்டுபோனகொடுமையைச் சொல்லிற்ருகவுமாம். **(என் விடு தூதாய்)** பெருமிடுக்கரான பாண்டவர்கள் க்ருஷ்ணனைத் தூது விட்டாற்போலேயோ? அபலையாய் அத்யார்த்தையான நான் விடவன்ருே போகிறது. பரார்த்தமாகத் தூதுபோகை கிடைப்பதொன்ருே? **(சென்றக்கால்)** அவன்பக்கலிலேயன்ருே செல்லுகிறது. உங்கள் வழி போக்குத் தானே அடிக்கழஞ்சு பெருதோ? **(வன் சிறையில்)** ப்ரணயிநிபாடுநின்றும் வந்தவர்களைச் சிறையிடுவான் ஒரு மூர்க்கனுண்டோ? இனிச் சிறையாகிறது –

இ—இவர்கள் வார்த்தையை அநாதரிக்கை; இவர்களைக் கண்டபோதே துணுக்கென்று, 1. "मधुरा मधुरालापा किमाह मम भामिनी" (மதுரா மதுராலாபா கிமாஹ மம பாமிநீ) என்னுமையிறே. (அவன் 'வைக்கில்) 2. "नैव दंशान् न मशकान्" (நைவ தம்ஶாந் ந மஶகாந்) என்று ஆதரியாதொழியுமோ? (வைக்கில்) அநாதரிக்க ப்ரஸங்கமில்லை, ஶிரஸா வஹிக்கும் என்று கருத்து. (வைப்புண்டால் என் செய்யுமோ) அங்ஙனேயாகில், அது உங்கள் பேறன்றோ. பரார்த்தமாகச் சிறையிருக்கை கிடைப்பதொன்றோ? என்றிருக்கிறாள். தேவஸ்த்ரீகளுக்காகத் தான் சிறை இருந்தவளிறே. 1.

ஈ— அவ:— முதற்பாட்டு. தன் பரிஸரத்திலே வர்த்திப்பதொரு நாரையைப்பார்த்து, a "என்றும் a_1 சேவலைக் கார்யம் கொள்ளுவார் a_2 பேடையை முன்னாகக் கார்யங்கொள்ள வேணும்" என்றிருக்கும் தம் வாஸநையாலே பேடையை முன்னிட்டுச் சேவலைப்பற்றி, b நீ என் தஶையை அறிவித்து என்னையும் அவனையும் சேர்க்கவேணும் என்கிறாள்.

வ்யா:—(c அஞ்சிறைய) d ப்ரஜை, தாயினுடைய அவயவங்களெல்லாம் கிடக்க, முலையிலே வாய் வைக்குமாபோலே கமந ஸாதநமான சிறகிலேயாயிற்று முற்படக் கண் வைத்தது. e நீர் பாய்ந்த பயிர்போலே f பரஸ்பர ஸம்ஶ்லேஷத்தால் பிறந்த ஹர்ஷம் வடிவிலே f_1 தொடைகொள்ளலாம்படியிராநின்றது. சிறையென்று – f_2 சிறகு, g ஆசார்யன்ஜ்ஞாநத்தை அநுமித்து ஶிஷ்யன் உபஸத்தி பண்ணுமாபோலே, சிறகிலே

அ— முதற்பாட்டு. a "மடநாராய்" என்று பேடையை முன்னிடுகிறதுக்குத் தாத்பர்யம் (என்றும் சேவலை இத்யாதி) இத்தால் பகவத்விஷயத்திற்போலே ஆசார்யவிஷயத்திலும் புருஷகாரம் வேணும் என்றபடி. a_1 சேவல் - புருஷபக்ஷி. a_2 பேடை - ஸ்த்ரீ பக்ஷி. b (நீ என் தஶையையறிவித்து இத்யாதி) ஸ்பஷ்டம்.

d அல்லாத அவயவங்களும் கிடக்க, சிறகைச் சொல்லுகிறதுக்குக் கார்யமேதென்ன (ப்ரஜை தாயினுடைய என்று) c,e "அம்" என்கிறதின் அர்த்தம் (நீர் பாய்ந்த இத்யாதி) f, f_1 (பரஸ்பர ஸம்ஶ்லேஷத்தால் பிறந்த ஹர்ஷம் வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம்படியிராநின்றது என்று) சேவலோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்தால் பிறந்த ஹர்ஷம் வடிவிலே அறியலாம்படியாயிராநின்றது என்றபடி. g த்ருஷ்டாந்தமுகேந சிறகுக்கு ஸ்வாபதேஶம் (ஆசார்யன் இத்யாதி)

ஜீ— முதற்பாட்டு. (அஞ்சிறைய இத்யாதி) a "மடநாராய்" என்று பேடையை முன்னிடுகிறதுக்கு பாவம் (என்றும் சேவலை இத்யாதி) இத்தால் பகவத்விஷயத்திற்போலே ஆசார்ய விஷயத்திலும் புருஷகாரம் வேணும் என்றபடி. a_1 சேவல் - பும்பக்ஷி. a_2 பேடை - ஸ்த்ரீபக்ஷி. b (நீ என் தஶையை அறிவித்து இத்யாதி) ஸ்பஷ்டம்.

d அல்லாத அவயவங்கள் கிடக்க, சிறகைச் சொல்லுகிறதுக்கு பாவம் (ப்ரஜை இத்யாதி) c,e "அம்" என்றதுக்கு பாவம் (நீர் பாய்ந்த இத்யாதி) f (பரஸ்பர ஸம்ஶ்லேஷம்) சேவலோட்டை ஸம்ஶ்லேஷம். f_1 (தொடைகொள்ளலாம்படி) அறியலாம்படி. g த்ருஷ்டாந்த முகேந சிறகுக்கு ஸ்வாபதேஶம் (ஆசார்யன் இத்யாதி) ஆசார்யன் – சேவல். 3. "உபப்யாமேவ

ஈ—கண் வைக்கிறள். (h மட) i ஏவிக் கார்யம் கொள்ளலாம்படி பௌவ்யதை தோற்ற இருந்தது. ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே j துவண்டு தூதுபோகைக்கு யோக்யமாம்படி இருக்கை. k நாண், l மடம், m அச்சமென்று – ஸ்த்ரீத்வமாய், n பிரிவில் வ்யஸநமறியும் o தன் இனமான பேடையைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறள் என்றுமாம். (p நாராய்) q "அம்மே!" என்னுமாபோலே.

அ—ஆசார்யன் – சேவல். 1. "உபாப்யாமேவ பக்ஷாப்யாம்" இத்யாதி. 2. "ஜ்ஞாநஹீநம் குரும் ப்ராப்ய குதோ மோக்ஷமவாப்நுயாத்। பிந்நநாவாஶ்ரிதோ ஜந்துர் யதா பாரம் ந கச்சதி ॥" இத்யாதி. g 3. "ஆசார்யஸ்ய ஜ்ஞாநவத்தாமநுமாய தது³பஸத்தி: க்ரியதே" என்ற பாஷ்ய வாக்யத்தை உட்கொண்டு (ஆசார்யன்ஜ்ஞாநத்தை அநுமித்து என்றது) ஸ்வாபதேஶத்தில் f சிறகு என்று – ஆசார்யனுடைய ஜ்ஞாந கர்மங்களும், h மட என்று – தயாதி குணங்களும், p நாராய் என்று – ஶாத்த்வஸ்வபாவத்வமும், A அலைகடல் நீர் குழம்ப அகடாட வோடி அகல்வானுரிஞ்ச முதுகில் மலைகளை மீதுகொண்டு வரு மீனை மறவாமையும் தோன்றுகிறது.

h "மடம்" என்றதுக்கு – மூன்று பொருள்; பௌவ்யதையாதல், துவட்சியாதல், ஸ்த்ரீத்வமாதல். i (ஏவி) நியமித்து. j துவண்டு – லாகவம் ப்ராப்ய. k நாண் – லஜ்ஜை. l ஒடுக்கம்– மடம்; ஸ்த்ரீத்வாஸாதாரண தர்மம். m அச்சம் – பயம். n ஸ்த்ரீத்வத்தைச் சொன்னதுக்கு ப்ரயோஜநம் (பிரிவில் இத்யாதி) o தன் இனம் – ஸ்வஸமூஹம். q "நாராய்" என்ற ஸ்வரத்துக்குத் தாத்பர்யம் (அம்மே என்னுமாபோலே என்று) அதிதர ஸாதாரணமான பரிவும் ப்ரிய பரத்வமும் தாய்க்கேயுள்ளதொன்றாகையாலே, தனக்கு அவளிடத்திலே உண்டான ஸங்க விஸ்வாஸங்கள் எல்லாம் உச்சாரணத்திலே தோற்றும்படியிறே ப்ரஜை "அம்மே" என்றது; அப்படி இங்கும் அபிமுகாவஸ்திதரானவர்களை ஸம்போதிக்கவேணும் என்னும் நிர்பந்தமில்லையிறே; ஸம்போதநமில்லையாகிலும் தன்னை உத்தேஶித்துச் சொன்னமை ஆபிமுக்யத்தாலே தானே தோற்றுகையாலே; ஆகையாலே த்வரையினாலேயும் ஸங்காதிஶயத்தாலும் "அம்மே" என்னுமாபோலே இதுவும்.

ஜீ-பக்ஷாப்யாம் யதா கே பக்ஷிணாம் கதி:। ததைவ ஜ்ஞாநகர்மப்யாம் ப்ராப்யதே புருஷோத்தம:॥" இத்யாதிகளையும், 3. "ஆசார்யஸ்ய ஜ்ஞாநவத்தாமநுமாய தது³பஸத்தி: க்ரியதே" என்ற பாஷ்ய வாக்யத்தையும் உட்கொண்டு (ஆசார்யன்ஜ்ஞாநத்தை என்றது) ஸ்வாபதேஶத்திலே f சிறகு என்று – ஜ்ஞாந கர்மங்களும், h "மட" என்று, தயாத்யாத்ம குணங்களும், p நாராய் என்று – வெளுப்பாய், ஶாத்த்வஸ்வபாவமும் தோன்றுகிறது. அது மத்ஸ்யாதிகளையே த்யாநம் பண்ணிக் கொண்டிருக்குமாபோலே ஆசார்யனுடைய பகவத் த்யாநபரதையும் தோற்றுகிறது.

h மடப்பம் – பௌவ்யதையாதல், துவட்சியாதல், ஸ்த்ரீத்வமாதல். j துவண்டு – ஶரீரம் வாடி; லகுவாய். k நாண்–லஜ்ஜை. m அச்சம்–பயம்; l மடம்–ஒடுக்கம். n ஸ்த்ரீத்வம் சொன்னதுக்கு ப்ரயோஜநம் (பிரிவில் இத்யாதி) o தன் இனம்–தன் கூட்டம். q "நாராய்" என்ற ஸ்வரத்துக்கு பாவம் (அம்மே என்னுமாபோலே என்று) அதாவது – ப்ரஜை ஸங்காதிஶயத்தாலே "அம்மே" என்னுமாபோலே, இவளும் இதின்பக்கல் ஸங்காதிஶயத்தாலே சொல்லுகிற வார்த்தை என்றபடி.

A பெரிய திருமொழி 11-4-1.

ஈ— (q அளியத்தாய்) அவன் பொகட்டுப்போன ஸமயத்திலே ஆற்றாமை அறி விக்கலாம்படி வந்து முகங்காட்டின அநுக்ரஹ ஶீலதை இருந்தபடியென்! அளி — க்ருபை; க்ருபை பண்ணத்தக்காய் என்றபடி. q₂ 1. "पम्पातीरे हनुमता r सङ्गतः" (பம்பாதீரே ஹநுமதா r ஸங்கத:) போலே; s வழிபறிப்பார் கையிலே அகப்பட்டு நிற்க, தாய்முகத்திலே t விழித்தாற்போலே. (நீயும்) u 2. "स भ्रातुश्चरणौ गाढं निपीड्य रघुनन्दनः, सीतामुवाच" (ஸ ப்₄ராதுஶ்சரணௌ கா₃ட₄ம் நிபீட்₃ய ரகு₄நந்த₃ந:, ஸீதாமுவாச) என்கிறபடியே - v என்றும் சேவலைக் கார்யம் கொள்ளுவார் பேடையை முன்னிட்டுப் போலே காணும் கார்யம் கொள்வது.

அ— q₂ பொகட்டுப்போன ஸமயத்திலே வந்து முகங்காட்டினதுக்கு த்₃ருஷ்டாந்தம் (பம்பாதீரே இத்யாதி₃) r (ஸங்க₃த:போலே) என்றது - ஸங்க₃தராளுப்போலே இவளும் நாரையோடே கூடினாள் என்றபடி. s 'ஹ'வின் தாத்பர்யம் (வழிபறிப்பார் இத்யாதி₃) வழிபறிப்பாராவது - பிராட்டியுடைய கண்ணுக்கும் முகத்துக்கும் போலியான தாமரைப் பூவும் செங்கழுநீரும். t (விழித்தாற்போலே) இருக்கிறது குஷிக்கு - என்று தாத்பர்யம். u ஸ்த்ரீபூர்வகம் பும்ஸமாஶ்ர யணஸ்ய த்₃ருஷ்டாந்தமாஹ (ஸ ப்₄ராதுரிதி) இங்கு அபேக்ஷிதம் உத்தரார்த்த₄ம். v ப₃லிதம் ஸ்வாநுபூ₄வகூ₃ர்ப்ப₄வாக்யேநாஹ (என்றும் சேவலை இதி).

ஜீ— q அளியத்தாய்-எனக்கு க்ருபைபண்ணுகைக்குத் தகுதியான ஸ்வபா₄வத்தையுடையயாய் என்று நாரைக்கு விஶேஷணம். q₂ பொகட்டுப்போன ஸமயத்திலே முகம் காட்டினதுக்கு த்₃ருஷ் டாந்தம் (பம்பா இத்யாதி₃) ஸங்க்ஷேபே — 1. "ஶப₃ர்யா பூஜிதஸ்ஸம்யக் ராமோ த₃ஶரத₂ாத் மஜ:। பம்பாதீரே ஹநுமதா ஸங்க₃தோ வாநரேண ஹ ||" s இதுக்குத் தாத்பர்யம் (வழிபறிப்பார் இத்யாதி₃) இவ்விடத்தில், வழிபறிப்பார் கையிலே அகப்படுகையாவது - பிராட்டியுடைய கண் ணுக்கும், முகத்துக்கும் போலியான செங்கழுநீர், தாமரைப்பூ முதலானவற்றாலே நெஞ்சு பறி யுண்கை. t (விழித்தாற்போலே) இருக்கிறது குஷிக்கு - என்று தாத்பர்யம். u சேவலுக்கு முன்னே "நாராய் நீயும்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஸ ப்₄ராது: இதி) அயோத்₄யாகாண்டே₃ ராமம் ப்ரதி லக்ஷ்மணேக்தம். 2. "ஸீதாமுவாசாதியஶா ராக₄வஞ்ச மஹாவ்ரதம்" இத்யுத்தரார்த்த₄மத்ர விவக்ஷிதம். v ப₃லிதத்தை ஸ்வாநுபூ₄வ கூ₃ர்ப்ப₄மாக அருளிச்செய்கிறார் (என்றும் சேவலை இத்யாதி₃).

ப்ர—q₂1. श्रीसंक्षेपे—"शबर्या पूजितस्सम्यग्रामो दशरथात्मजः। पम्पातीरे हनुमता सङ्गतो वानरेण ह ॥ ५८ ॥

u 2.(நீயும்) अयोध्याकाण्डे (३१) सीताविश्लेषासहत्ववचनात् पश्चाद्रामं प्रति लक्ष्मणः— "एवं श्रुत्वा तु संवादं लक्ष्मणः पूर्वमागतः। बाष्पपर्याकुलमुखश्शोकं सोढुमशक्नुवन् ॥ (१) ॥ स भ्रातुश्चरणौ गाढं निपीड्य रघुनन्दनः। सीतामुवाचातियशा राघवञ्च महाव्रतम् ॥ (२) ॥ यदि गन्तुं कृता बुद्धिर्वनं मृगगजायुतम्। अहं त्वाऽनुगमिष्यामि वनमग्रे धनुर्धरः ॥ (३) ॥"

ஈ— (நின்னஞ்சிறைய சேவலுமாய்) w பேடையையிட்டாயிற்று சேவலின்பக்கல் w_2 ப்ரதிபத்தி; "ஶ்ரிய:பதி" என்னுமாபோலே. (நின்னஞ்சிறைய சேவலுமாய்) x "பெண்ணணைந்த வடிவு" என்று தோற்றநின்றதாயிற்று. y அது இட்டவழக்கான நீயும், z நீ இட்டவழக்கான சேவலுமாய். (ஆவாவென்று) "ஐயோ! ஐயோ!" என்று. a மிதுநமாயிருக்கிறது - தன் ஆர்த்தி பரிஹரிக்கைக்கு என்றிருக்கிறாள். (b எனக்கு) b_2 1. "एहि पश्य शरीराणि" (ஏஹி பஶ்ய ஶரீராணி) என்று விரஹம் தின்ற தன் வடிவைக் காட்டுகிறாள். c அவனோடே கலந்து பிரிந்து, "கண்ணாலே காணப்பெறுவதுகாண்" என்னும் அபேக்ஷையோடே இருக்கிற எனக்கு. (அருளி) d இரப்புக்குச் செய்ததாகை யன்றிக்கே உங்கள் பேறாக அருளி; e தூயைபண்ணுகைக்கு e_2 அத்தலை குறைவற்றுப்

அ— x "நின்னஞ்சிறைய" என்றவிடத்தில் "அம்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (பெண்ணணைந்த இத்யாதி) y,z ஸமுச்சயத்வயார்த்தம் (அது இட்ட இத்யாதி) y அதவா (அது இட்ட வழக்கான) 'மட' என்றதின் தாத்பர்யம். z (நீயிட்ட வழக்கான) "நின்" என்றதின் தாத்பர்யம். a (மிதுநமாய்) என்றது - ஸமபிவ்யாஹாரலப்யம். b_2, c 'எனக்கு' இத்யஸ்ய தேஹபராமர்ஶப்ராதாந்யவிவக்ஷயா ஆத்மபராமர்ஶப்ராதாந்யவிவக்ஷயா ச பாவத்வயமாஹ (ஏஹி பஶ்யேத்யாதி வாக்யத்வயேந) "என்விடு தூதாய்" என்றபோதே "எனக்கருளி" என்கிற அர்த்தம் ஸித்தமிறே; ஆகையாலே "எனக்கு" என்ற இதுக்குத் தாத்பர்யம் இதுவேயிறே. d (இரப்புக்கு இத்யாதி) "ஸ்வார்த்தநிரபேக்ஷா பரது:க்கநிராசிகீர்ஷா தயா" என்று திருவுள்ளம்; இரப்புக்குச்செய்யில் ஆந்ருஶம்ஸ்யம் ஸித்திக்காதிறே. e "அளியத்தாய் எனக்கு" என்று கூட்டித் தாத்பர்யம் (தூயை பண்ணுகைக்கு இத்யாதி) அன்றிக்கே "நீயும் நின்னஞ்சிறைய சேவலுமாய் எனக்கு"

ஜீ— 'w "நின்" என்று நிரூபித்ததுக்கு பாவம் (பேடையையிட்டு இத்யாதி) w_2 ப்ரதிபத்தி-விஶ்வாஸம். x "நின்னஞ்சிறைய" என்றவிடத்தில் "அம்" என்றதுக்கு பாவம் (பெண்ணணைந்த இத்யாதி) y,z ஸமுச்சயத்வயார்த்தம் (அதிட்ட இத்யாதி) a "நீயும்" இத்யாதி பதச்சேர்த்திக்குத் தாத்பர்யம் (மிதுநம் இத்யாதி) b எனக்கு-விரஹக்லிஷ்டமான வடிவையுடைய எனக்கு என்னுதல், அவனைக் காணவேணுமென்னும் ஆசையுடைய எனக்கு என்னுதல். b_2, c இரண்டு அர்த்தத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் (ஏஹி பஶ்யேத்யாதியாலும், அவனோடே கலந்து இத்யாதியாலும்) ஆரண்யகாண்டே ஷஷ்டே ராமம் ப்ரதி முநய: — 1. "ஏஹி பஶ்ய ஶரீராணி முநீநாம் பாவிதாத்மநாம் । ஹதாநாம் ராக்ஷஸைர் கோரைர் பஹூநாம் பஹுதா வநே ॥" d (இரப்புக்கு இத்யாதி) ஸ்வார்த்த நிரபேக்ஷ பரது:க்கநிராசிகீர்ஷா - தயா என்று திருவுள்ளம். e "நீயும் நின்னஞ்சிறைய சேவலுமாய் எனக்கு" என்று கூட்டித் தாத்பர்யம். (தூயை பண்ணுகைக்கு இத்யாதி) e_2 அத்தலை குறைவறுகையாவது-மிதுநமாயிருக்கை. e_3 இத்தலை குறை

ப்ர—$b_2$1. आरण्यकाण्डे षष्ठे शरभङ्गाश्रमे रामं प्रति मुनयः—"सोयं ब्राह्मणभूयिष्ठो वानप्रस्थगणो महान्। त्वन्नाथोऽनाथवद्राम राक्षसैर्बाध्यते भृशम्॥ १५ ॥ एहि पश्य शरीराणि मुनीनां भावितात्मनाम्। हतानां राक्षसैर्घोरैः बहूनां बहुधा वने ॥ १६ ॥ पम्पावननिवासानामनुमन्दाकिनीमपि। चित्रकूटालयानाञ्च क्रियते कदनं महत्॥ १७॥"

ந-போலேயன்றோ தூயாவிஷயமான e₃ இத்தலை குறைவற்றபடி. f ப₄க₃வத்₃விஷயத்திலும் உபகரிப்பார் ப்ரத்யுபகாரத்துக்கல்ல உபகரிப்பது; தங்கள் க்ருபையாலேயாயிற்று; g உப₄யவிபூ₄தியுக்தனே அவர்கள் உபகரித்தால், அவனுக்கு ஸத்₃ருஶமாக உபகரிக்கலாவதில்லையே இவனுக்கு. h 1. " h₂ विक्रान्तस्त्वं h₃ समर्थस्त्वं h₄ प्राज्ञस्त्वं वानरोत्तम " (h₂ விக்ராந்தஸ்த்வம் h₃ ஸமர்த்த₂ஸ்த்வம் h₄ ப்ராஜ்ஞஸ்த்வம் வாநரோத்தம) என்றுற்போலேயிறே இவள் இவற்றை ஶ்லாகி₄த்தது.

அ—என்று கூட்டித் தாத்பர்யமாதல். e...e₃ தூயை பண்ணுகைக்குக் குறைவறுகை-மிது₂நத்வேந அவஸ்தா₂நம்; தூ₃யாவிஷயஸ்ய ந்யூநதாராஹித்யம்-ஆகிஞ்சந்யாநந்யக₃தித்வவத்த்வம். f "அருளி" என்றதுக்கு ஸ்வாபதே₃ஶம் (ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில் இத்யாதி₃) g கிஞ்ச, உபகார்யவஸ்துகௌ₃ரவத்தாலும் இவனாலே ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணப்போகாது என்கிறார் (உப₄யேத்யாதி₃) இவ்விடத்திலே, 2. "ப்₃ரஹ்மவித்₃யாப்ரதா₃நஸ்ய தே₃வைரபி ந ஶக்யதே। ப்ரதிப்ரதா₃நமத₂வா தா₃த்₃யாச்சு₂க்தித ஆத₃ராத்॥" 3. "யோ தா₃த்₃யாத்₃ப₄க₃வத்₃ ஜ்ஞாநம் குர்யாத்₃த₄ர்மோபஸேவநம்। க்ருத்ஸ்நாம் வா ப்ருதி₂வீம் தா₃த்₃யாத் ந தத்துல்யம் கத₂ஞ்சந॥" என்னக்கடவதிறே. த₄ர்மோபஸேவநம் - த₄ர்மாநுஷ்டா₂நமித்யர்த்த₂:. h "அஞ்சிறைய மடநாராய்" என்று தொடங்கி இவற்றைக் கொண்டாடினமைக்கு த்₃ருஷ்டாந்தம் (விக்ராந்தஸ்த்வம் இத்யாதி₃) h₂ விக்ரமம்-பராபி₄ப₄வநஸாமர்த்₂யம். h₃ ஸாமர்த்₂யம்-கார்யவிஷயம். h₄ ப்ராஜ்ஞதை-இக்கு₃ணங்களையுடையவனுக்குப் பிரிந்து நோவுபடுகிற அப₃லையை உபேக்ஷிக்கை கொத்தை என்கிற ஜ்ஞாநம்.

ஜீ—வற்றிருக்கையாவது-ஆகிஞ்சந்யாநந்யக₃தித்வங்களையுடைத்தாயிருக்கை. f "அருளி" என்றதுக்கு ஸ்வாபதே₃ஶம் (ப₄க₃வத்₃ விஷயத்தில் இத்யாதி₃) g அம்மாத்ரமன்றிக்கே உபகாராநுகு₃ண ப்ரத்யுபகாரமும் கூடாதென்கிறார் (உப₄யவிபூ₄தி இத்யாதி₃) இவ்விடத்திலே, 2. "ப்₃ரஹ்மவித்₃யாப்ரதா₃நஸ்ய தே₃வைரபி ந ஶக்யதே। ப்ரதிப்ரதா₃நமத₂வா தா₃த்₃யாச்சு₂க்தித ஆத₃ராத்॥" 3. "யோ தா₃த்₃யாத்₃ப₄க₃வத்₃ஜ்ஞாநம் குர்யாத்₃த₄ர்மோபஸேவநம்। க்ருத்ஸ்நாம் வா ப்ருதி₂வீம் தா₃த்₃யாத் ந தத்துல்யம் கத₂ஞ்சந॥" என்றது அநுஸந்தே₄யம். த₄ர்மோபஸேவநம் - த₄ர்மாநுஷ்டா₂நம். h "அஞ்சிறைய" என்று தொடங்கி ஶ்லாகி₄த்ததுக்கு த்₃ருஷ்டாந்தம் (விக்ராந்த இத்யாதி₃) ஸுந்த₃ரகாண்டே₃ ஷட்த்ரிம்ஶே ஹநூமந்தம் ப்ரதி ஸீதா — 1. "ததஸ்ஸா ஹ்ரீமதீ பா₃லா ப₄ர்த்துஸ் ஸந்தே₃ஶஹர்ஷிதா। பரிதுஷ்டா ப்ரியம் க்ருத்வா ப்ராஶம்ஸத மஹாகபிம்॥ விக்ராந்தஸ்த்வம் ஸமர்த்த₂ஸ்த்வம் ப்ராஜ்ஞஸ்த்வம் வாநரோத்தம। யேநேத₃ம் ராக்ஷஸபத₃ம் த்வயைகேந ப்ரத₄ர்ஷிதம்॥" h₂ விக்ரமம்-பராபி₄ப₄வந ஸாமர்த்₂யம். h₃ ஸாமர்த்₂யம்-கார்யகரணஶக்தி. h₄ ப்ராஜ்ஞதை-இக்கு₃ணங்களையுடையவனுக்குப் பிரிந்து நோவுபடுகிற அப₃லையை உபேக்ஷிக்கை கொத்தை என்கிற ஜ்ஞாநம்.

i மேலுக்கு அவதாரிகை (எங்களை இத்யாதி₃) j. k "உன் தூ₃ஶமையக் கண்டு" இத்யாதி₃ ஸங்காத்₃வயமும் — "புன்னையர்த்தார்க்கு. வெஞ்சிறை" என்கிற பத₃ங்களைக் கடாக்ஷித்து.

ப்ர—h1. (அருளி) सुन्दरकाण्डे, षट्त्रिंशे अङ्गुलीयकदानानन्तरे सीता —"ततस्सा ह्रीमती बाला भर्तृसन्देशहर्षिता। परितुष्टा प्रियं कृत्वा प्राशंसत महाकपिम्॥ ६॥ विक्रान्तस्त्वं समर्थस्त्वं प्राज्ञस्त्वं वानरोत्तम। येनेदं राक्षसपदं त्वयैकेन प्रधर्षितम्॥ ९॥"

ஸ்ரீ— i எங்களை இங்ஙன் கொண்டாடுகிறதென்? j உன் தூ3தைமையைக் கண்டு பொகட்டுப் போனவன் j_2 எங்கள் வார்த்தை கேட்கப்புகாநின்றானோ? k இனித்தான் k_2 1. "निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति" (நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி) என்கிறபடியே அங்குள்ளார் பரம ஸாம்யாபந்நராயன்றோ இருப்பது. நாங்கள் அவனுக்கும் அவர்களுக்கும் வாசியறியும்படி என்? என்றன்றோ நாங்களிருக்கிறது—என்று அவற்றுக்குக் கருத்தாக, மேல் வார்த்தை சொல்லுகிறாள் l (வெஞ்சிறைப் புள்ளுயர்த்தார்க்கு) l_2 அவர்கள் பரம ஸாம்யாபந்நராய் இருக்கையாலே, தனக்கு வ்யாவர்த்தக விஶேஷணமாகப் பெரிய திருவடியை த்4வஜமாக உடையனாயிருக்கும்; l_3 விரோதி4யைப் போக்கிக் கொண்டு வருகைக்கு அங்கே நமக்கு ஆள் உண்டென்கிறாளாதல்; m நிர்த3யமாகப் பிரித்துக் கொண்டு போகையாலே, m_2 2. "अक्रूरः क्रूरहृदयः" (அக்ரூர: க்ரூரஹ்ருத3ய:) என்னுமாபோலே

அ— i மேலுக்கு அவதாரிகை (எங்களை இத்யாதி3) j. k (உன் தூ3தைமையைக்கண்டு) இத்யாதி3 ஶங்காத்3வய மத்4யே, மார்க்க3ஸ்ய விரோதி4ப்3ரஹுளத்வாத் க3மநம் கத2முபபத்3யதே இதி ஶங்கா த்3ரஷ்டவ்யா; உத்தராநுகு3ண்யாத். k (இனித்தான்) என்றது - கிஞ்ச என்றபடி. l (வெஞ்சிறை இத்யாதி3) புள்ளை த்4வஜமாக உடையவன் என்கிற யோஜனையில் அடையாளமும், "வெம்" என்று விரோதி4 நிரஸநோபயுக்த க்ரௌர்யமும் சொல்லுகையாலே—ஶங்காத்3வயத்துக்கும் பரிஹாரம்; புள்ளாலே உயர்த்தப்பட்டவன் என்று – ப்ரத2மஶங்கைக்குப் பரிஹாரம். m (நிர்த3யம் இத்யாதி3) தானாக வேண்டிப்போனவனன்று என்று தாத்பர்யம். பரப்ரேரிதனாய்க்

ஜீ— j_2 (எங்கள் வார்த்தை கேட்கப்புகாநின்றானோ) என்கிற முந்தின ஶங்கையிலே – வழியில் விரோதி4களுண்டே என்கிற ஶங்கையும் கண்டுகொள்வது உத்தராநுகு3ணமாக. k (இனித்தான்) கிஞ்ச. k_2 முண்ட3கோபநிஷதி3—1. "தத3ா வித்3வாந் புண்யபாபே விதூ4ய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி" l_2 த்3விதீய ஶங்காபரிஹாரம் (அவர்கள் இத்யாதி3) இந்தப் பக்ஷத்துக்கு, புள்ளை த்4வஜமாக உடையவன் என்ற அர்த்த2மே வேண்டுவது. l_3, m ப்ரத2ம ஶங்கையை (j) த்3விவித4மாகப் பரிஹரிக்கிறார் (விரோதி4யை இத்யாதி3 வாக்யத்3வயத்தாலே) "வெம்" என்றது - சிறகுக்கு விஶேஷணமாதல், புள்ளுக்கு விஶேஷணமாதல். j. l_3 (விரோதி4யை) இத்யாதி3 முந்தின பரிஹார வாக்யத்திலே — ப்ரத2ம ஶங்காவாக்யத்திற் சொன்ன ஶங்காத்3வயத்துக்கும் தந்த்ரேண பரிஹாரம் கண்டுகொள்வது. அதாவது நீங்கள் அறிவிக்குமத்தனையே வேண்டுவது; விரோதி4யைப் போக்குகைக்கும் அங்கே ஆளுண்டு என்றபடி. த்3விதீய பரிஹாரம்—ஸ்வ

ப்ர— k_2 1. मुण्डकोपनिषदि (३-१)—"समाने वृक्षे पुरुषो निमग्नो अनीशया शोचति मुह्यमानः। जुष्टं यदा पश्यत्यन्यमीशमस्य महिमानमिति वीतशोकः ॥ २ ॥ यदा पश्यः पश्यते रुक्मवर्णं कर्तारमीशं पुरुषं ब्रह्मयोनिम्। तदा विद्वान् पुण्यपापे विधूय निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति ॥ ३ ॥"

m_2 2. (வெஞ்சிறைப்புள்) पञ्चमांशे अष्टादशे कृष्णस्य मधुरागमने शैघ्र्यं दृष्ट्वा गोप्यः—"अनुरागेण शैथिल्यमस्मासु व्रजतो हरेः। शैथिल्यमुपयान्त्याशु करेषु वलयान्यपि ॥ २९ ॥ अक्रूरः क्रूरहृदयः शीघ्रं प्रेरयते हयान्। एवमार्तासु योषित्सु कृपा कस्य न जायते ॥ ३० ॥"

ஈ—சொல்லுகிறுளாதல். (புள்ளுயர்த்தார்க்கு) புள்ளாலே வஹிக்கப்பட்டவர் என்னுதல்; புள்ளை த்₄வஜமாக உடையவர் என்னுதல். (என் விடு தூதாய்) n அவன் ஆள் வரவிட இருக்கக்கடவ நானன்றே விடுகிறேன்.

(விடு) o 1. "க்ரியதாம்" (க்ரியதாம்) என்கிறபடியே நான் ஏவவன்றோ நீங்கள் போகிறது. p பெருமிடுக்கரான பாண்ட₃வர்கள் க்ருஷ்ணனைத் தூது விட்டாப்போலேயோ? அப₃லையாய் அத்₃யார்த்தையான நான் ஏவவன்றோ போகிறது. q பரார்த்த₂மாகத் தூது போகை கிடைப்பதொன்றோ? (சென்றக்கால்) r எனக்கு முன்னே உங்களுக்கு உத்₃தே₃ஶ்யமன்றோ ஸித்₃தி₄க்கப் புகுகிறது. s உங்கள் போக்கு t அடிக்கழஞ்சு பெறுதோ?

அ—கொண்டுபோனுகையாலே, வார்த்தை கேட்டு வரும் என்றபடி. l "வெம்" என்றது-முந்தின அர்த்த₂த்தில் சிறகுக்கு விஶேஷணம்; இரண்டாம் அர்த்த₂த்தில் புள்ளுக்கு விஶேஷணம்.

n,p "என்விடு" என்றதுக்கு அபி₄மதையான நான் விடுகிற என்றும், அப₃லையாய் அத்₃யார்த்தையான நான் விடுகிற என்றும் இரண்டர்த்த₂மும் அருளிச்செய்கிறுர் (அவன் ஆள் வரவிட) என்கிற வாக்யத்தாலும், (பெருமிடுக்கரான) என்கிற வாக்யத்தாலும். o,q "விடு" இத்யஸ்ய ஸ்வரூபத₄ர்ராம் லோகவ்யவஹாரஞ்ச அவலம்ப்₃ய (க்ரியதாமிதி வாக்யேந, பரார்த்த₂மாக இதி வாக்யேந ச) "சென்றக்கால்" என்றதுக்கு இரண்டு தாத்பர்யம். q முந்தினது — (பரார்த்த₂மாக இத்யாதி₃) என்னவுமாம். r இரண்டாவது – (எனக்கு முன்னே இத்யாதி₃) சென்றக்கால் என்று – தௌ₃ர்லப்₄யமே தோன்றுகையாலே இவ்வர்த்த₂ம் ஸித்₃த₄ம். அக்ரூர

ஜீ—புத்₃த்₄யா அன்றிக்கே பரப்ரேரிதனைப் போகையாலே வரும்—என்று. இந்த அர்த்த₂த்₃வயத்துக்கும், புள்ளாலே வஹிக்கப்பட்டவன் என்று கண்டுகொள்வது. m₂ பஞ்சமேऽஶே அஷ்டாத₃ஶே க₃ோப்ய: க்ருஷ்ணஸ்ய மது₄ராக₃மநமைக்₄ர்யம் த்₃ருஷ்ட்வா ஆஹு:— 2. "அக்ரூர: க்ரூரஹ்ருத₃ய: ஶீக்₄ரம் ப்ரேரயதே ஹயாந்। ஏவமார்த்தாஸு யோஷித்ஸு க்ருபா கஸ்ய ந ஜாயதே॥"

n "என்விடு" என்றதுக்கு, அபி₄மதையான நான் விடுகிற என்று அர்த்த₂ம் அருளிச்செய்கிறுர் (அவன் ஆள் வரவிட இத்யாதி₃) o "விடு" என்றதுக்கு ப₄ாவம் (க்ரியதாம் இத்யாதி₃) ஆரண்யகாண்டே₃ பஞ்சத₃ஶே பஞ்சவட்யாம் ராமம் ப்ரதி லக்ஷ்மண:— 1. "பரவாநஸ்மி காகுத்ஸ்த₂ த்வயி வர்ஷஶதம் ஸ்தி₂தே। ஸ்வயந்து ருசிரே தே₃ஶே க்ரியதாமிதி மாம் வத₃॥" நான் ஏவ நீங்கள் போகிறது ஸ்வரூபாநுரூபமன்றோ என்றபடி. p "என்விடு" என்றதுக்கு—அப₃லையாய் ஆர்த்தையான நான் என்று அர்த்த₂ாந்தரம் (பெருமிடுக்கரான இத்யாதி₃) q, r "சென்றக்கால்" என்றதுக்கு – க்ருஷ்ணன் தூதுபோலேயும், அக்ரூரயாநம் போலேயுமாக ப₄ாவத்₃வயம் அடைவே அருளிச்செய்கிறுர் (பரார்த்த₂மாக இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயத்தாலே) s விவரணம் (உங்கள்

o1.(விடு) आरण्यकाण्डे पञ्चदशे पञ्चवट्यां पर्णशालां कुर्विति नियुक्तो रामं प्रति लक्ष्मणः—
"एवमुक्तस्तु रामेण लक्ष्मणस्संयताञ्जलिः। सीतासमक्षं काकुत्स्थमिदं वचनमब्रवीत्॥ ६॥
परवानस्मि काकुत्स्थ त्वयि वर्षशतं स्थिते। स्वयन्तु रुचिरे देशे क्रियतामिति मां वद॥७॥
सुप्रीतस्तेन वाक्येन लक्ष्मणस्य महात्मनः। विमृशन् रोचयामास देशं सर्वगुणान्वितम्॥८॥"

ஈ— (வன் சிறையில்) u இவள்பாடு நின்றும் சென்றவற்றைச் சிறையிட்டு வைக்கிறானன்றே; இவர்களுக்கு முகம் கொடாதே அந்யபரனுகையிறே – இவர்களைச் சிறையிட்டுவைக்கையாவது. v ராஜபுத்ரர்களுக்கு ப்ராப்த காலங்களிலே வெள்ளிலே இடாதபோது w மாந்துவர்களிறே. x (என் விடு தூதாய்ச் சென்றக்கால் வன்சிறையில் அவன் வைக்கில்) y நீங்கள் ஏதேனும் y_2 அவனுக்குத் தூது போகிறிகளோ y_3 சிறை கட்டுதல், y_4 சிங்கவிளக்கெரித்தல் செய்யில் செய்வதென் என்று கூசுகைக்கு ? z எனக்குத் தூதுபோனரை z_2 1. "परिष्वङ्गो हनूमतः" (பரிஷ்வங்கோ ஹநூமத:) என்னுமாபோலே

அ—யாத்ர வேங்கடயாத்ராதி மார்க்கக்ரமநவதிதி பூர்வ:. அன்றிக்கே, முந்தின வாக்யவிவரணமாதல். s விவரணம் (உங்கள்போக்கு இத்யாதி) t அடிக்கழஞ்சு பெறுகையாவது – ஓரடி கழஞ்சு பெறுகை; ஶ்லாக்யதை என்றபடி.

u சிறையிட்டுவைக்குமோ என்ன (இவள்பாடு இத்யாதி) v அவனுடைய வைமுக்யம் இவர்களுக்கு பாதகம் என்கைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (ராஜபுத்ரர்களுக்கு இத்யாதி) w (மாந்துவர்) க்லேஶிப்பர். x அர்த்தாந்தரம் அருளிச்செய்வதாக மீளவும் ப்ரதீகோபாதாநம் (என்விடு தூதாய் இத்யாதி) y, z, a. ஸ்வரஸஸூசிதம் பூர்வமாஹ (நீங்கள் ஏதேனும் இத்யாதி வாக்யத்ரயேண) y_2 அவனுக்கு என்றது–அவன் அனுப்ப என்றபடி. y_3 சிறை கட்டுதல் என்றது–ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தாலே கட்டுகை. y_4 சிங்கவிளக்கெரிக்கையாவது - வாலிலே சீலையைக்கட்டி எரிக்கை என்றபடி. லௌகிக ஸமாதிக்கு, சிங்கவிளக்கெரிக்கையாவது - ஸிம்ஹாகாரமான ப்ரதிமையிலே விளக்கெரிக்கையாதல்; லோகத்தில் சிங்கவிளக்காவது - பத்து விரலிலும் சீலையைச்சுற்றி எண்ணெயை விட்டுக் கொளுத்துகையாதல், தலையிலே சாணியை வைத்து விளக்கேற்றுகை

ஜீ—இத்யாதி) ஆக, பரார்த்தமாகப் போகை அடிக்கழஞ்சு பெறும் என்றும், எனக்கு முன்னே உங்களுக்குப் பலஸித்தியென்றும் இரண்டு அர்த்தம். t அடிக்கழஞ்சு பெறுகை – ஶ்லாக்யதை.

u சிறையிட்டு வைக்குமோவென்ன (இவள்பாடு இத்யாதி) v அவன் வைமுக்யம் இவர்களுக்கு பாதகம் என்கைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் (ராஜபுத்ரர்களுக்கு இத்யாதி) w (மாந்துவர்) க்லேஶிப்பர். x தாத்பர்யாந்தரம் சொல்லுகைக்காக ப்ரதீகோபாதாநம் (என்விடுதூது இத்யாதி) y,z,a ஸ்வரஸஸூசிதம் பூர்வமாஹ (நீங்கள் இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே) y_2 அவனுக்கு-அவன் அனுப்ப என்றபடி. y_3 சிறைகட்டுதல்-ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தாலே கட்டுதல். y_4 சிங்கவிளக்கெரிக்கையாவது-லோகத்திலே, ஸிம்ஹாகாரப்ரதிமை பண்ணி, அத்தைத் தலையிலே வைத்து எரிக்கையென்று த்வநி; இங்கு வாலிலே சீலையைக்கட்டி எரிக்கை; அவமதிபண்ணுகை என்று தாத்பர்யம். z பின்னை என்செய்யும் என்ன (எனக்குத் தூது இத்யாதி) இது '' வைக்கில் '' என்றதின் தாத்பர்யம். z_2 யுத்தகாண்டே ப்ரதமே, 1. ''ஏஷ ஸர்வஸ்வ பூதஸ்து பரிஷ்வங்கோ ஹநூமத:। மயா காலமிமம் ப்ராப்ய தத்தஸ்தஸ்ய மஹாத்மந:॥'' a''ஸர்வஸ்வபூத:'' என்றதுக்கு பூர்வம் (நான் அணைய

ப்ர—z_2 1. युद्धकाण्डे प्रथमे—"इदन्तु मम दीनस्य मनो भूयः प्रकर्षति ॥ १२ ॥ यदिहास्य प्रियाख्यातुर्न कुर्मि सदृशं प्रियम्। एष सर्वस्वभूतस्तु परिष्वङ्गो हनूमतः ॥ १३ ॥ मया कालमिमं प्राप्य दत्तस्तस्य महात्मनः। इत्युक्त्वा प्रीतिहृष्टाङ्गो रामस्तं परिषस्वजे ॥ १४ ॥ हनूमन्तं महात्मानं कृतकार्यमुपागतम् ॥ १४½ ॥"

2\. என்செய்ய தாமரைக்கண் பெருமானுர்க் கென்தூதாய்
என்செய்யு முரைத்தக்கா லினக்குயில்காள் நீரலிரே
முன்செய்த முழுவினையால் திருவடிக்கீழ்க் குற்றேவல்
முன்செய்ய முயலாதே னகல்வதுவோ விதியினமே.

ஆ— 2. வ்யா:— (என்செய்ய) பின்னையும் அந்த நாரைகள் போகாதிருந்தவாறே, சில குயில்களை நோக்கி, தன் அழகாலே என்னைத் தோற்பித்து அடிமையாக்கினவனுக்கு நீங்கள் என்திறம் சொன்னுல்தான் என்செய்யும்? என்று சொல்ல, அவையும் போகாதிருந்த இடத்தில், சொல்லும் வார்த்தை கேட்டுப் போகைக்கு நின்றனவாகக் கொண்டு, "என்னுடைய ஜந்மாந்தர பாபத்தாலே, உன் திருவடிகளில் அடிமை செய்கைக்குப் பண்டு பாக்யம் பண்ணப் பெற்றிலேன்; இனி உன் திருவடிகளை நான் அகன்று போமத்தனையோ" என்று சொல்லுங்கோள் என்கிருள். 2.

ஈ—மார்பிலே அணைக்கும் காணுங்கோள். a நான் அணைய ஆசைப்படுகிற மார்வன்றே உங்களுக்குப் a_2 பரிசிலாகப் புகுகிறது. b (அவன் வைக்கில்) $b_2$1. "व्यसनेषु मनुष्याणाम्" (வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணும்) என்றிருக்குமவன் c வைக்குமோ? ஶிரஸா வஹியானே. (வைப்புண்டால் என் செய்யுமோ) d அது பொல்லாதோ கிடைக்குமாகில்? e பரார்த்தமாகச் சிறையிருக்கக் d_2 கிடைப்பதொன்றே? f ராவணன் தேவஸ்த்ரீகளைச் சிறையிட்டு வைக்க, தான் அவர்கள் காலில் g விலங்கைத் தன்காலிலே கோத்துச் சிறை மீட்டவளிறே. 1.

அ—யாதல், ஶரீரமெங்கும் பந்தம் கட்டி தஹிக்கையாதல்; எல்லாவற்ருலும் அவமதிபண்ணுகை என்று தாத்பர்யம். z பின்னை என்செய்யும்? என்ன (எனக்குத் தூதுபோனுரை இத்யாதி) எனக்குத் தூதுபோனுரை என்று "வைக்கில்" என்றதின் பாவம். a "ஸர்வஸ்வபூத:" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (நான் அணைய இத்யாதி) a_2 பரிசிலாவது - ஸந்தோஷாதிஶயத்தாலே கொடுக்கும் உசிதம். b அவனுடைய ஸ்வபாவத்தாலும் சிறை வையான் என்கிருர் (அவன் வைக்கில் என்று) c (வைக்குமோ? ஶிரஸாவஹியானே) இத்யேதத்-யதி ஶப்தார்த்த:. d ஸ்வரஸஸித்தம் அர்த்தமாஹ (அது பொல்லாதோ இதி) துஷ்டமோ? என்றபடி. e து:க்கரூபம் கலு தத் இத்யத்ராஹ (பரார்த்தமாக இதி) f ஸ்வது:க்கநிவர்த்தநார்த்தம் யத்கிஞ்சித்வதநி இத்யேதாவந்மாத்ரம் விநா. இதம் வாஸ்தவம் ஸம்பவதி கிம் இத்யத்ராஹ (ராவணன் இதி) பரார்த்தமாகச் சிறையிருக்கை நல்லது என்கிறது-தன் ஸ்வபாவத்தைக்கொண்டு அறிந்தான் என்கிருர் (ராவணன் இத்யாதி) என்றுமாம். இதுக்கு, 2. "ஸாந்த்ரீ ரகுநாதஸ்ய ஸாரஸ்த்ரீ து:க்கஶாந்தயே। தஶாநநஸ்ய பவநே தஶமாஸாநுவாஸ ஹ ॥" என்றதிலே நோக்கு. g விலங்கு-ஶ்ருங்கலா. 1.

ஜீ—இத்யாதி) a_2 பரிசில்-ஸந்தோஷாதிஶயத்தாலே கொடுக்கும் உசிதம். b_2 யதிஶப்தார்த்தம் (வ்யஸநேஷு இத்யாதி) இதம் வசநம் "துயரறு சுடரடி" இத்யத்ர (ப 241) விவ்ருதம். இத்தால் அவன் ஸ்வபாவத்தாலும் வையான் என்றபடி. d ஸ்வரத்துக்கு அர்த்தம் (அது பொல்லாதோ இத்யாதி) e அது து:க்கரூபமன்றே என்ன (பரார்த்தமாக இத்யாதி) f "கிடைப்பதொன்றே" (d_2) என்கைக்கு. தனக்கு உத்தேஶ்யமாயிருக்குமோவென்ன (ராவணன் இத்யாதி) இதுக்கு, 2. "ஸாந்த்ரீ ரகுநாதஸ்ய ஸாரஸ்த்ரீ து:க்கஶாந்தயே। தஶாநநஸ்ய பவநே தஶமாஸாநுவாஸ ஹ ॥" என்றதிலே நோக்கு. 1.

ஒ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — சில குயில்களைக்குறித்து எம்பெருமான்பக்கல் சென்றால் விண்ணப்பம்செய்யும் பாசுரத்தைச் சொல்லுகிறாள்.

வ்யா:— (என்னென்று தொடங்கி) விஶ்லேஷத₃ஶையில், "ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாம் உன்னது" என்பாரைப்போலே ஸஸ்நேஹமாக நோக்கின நோக்கையும், இத்தலையைத் தோற்பிக்கையாலே மிகவும் மேனாணிப்பையும் உடையவனாயிருந்தவனுக்கு; ஸம்ஶ்லேஷ த₃ஶையில் ஸஸ்நேஹமாக நோக்கின நோக்காலே என்னை அடிமை கொண்டவனுக்கு என்றுமாம். அத்யார்த்தையான என்னுடைய தூதாய், எனக்காக ஒருவார்த்தை அங்கே அறிவித்தால், உங்களுக்கு என்ன சேதமுண்டு? சிலவருடைய ஆர்த்திக்கு உதவுகை கிடைப்பதொன்றோ? என்று கருத்து. (இனக்குயில்காள் நீரலிரே) எங்களைப்போலே பிரியாதே கூடவிருப்பது; நீர்மைக்கு நீங்களாவது. (முன்செய்த என்று தொடங்கி) அநாதி₃காலம் ஸஞ்சிதமான மஹாபாபத்தாலே, திருவடிக்குக் கீழ் அந்தரங்க₃ வ்ருத்திகள் பண்ணுகைக்கு ஈடான ப்₄ராக்₃யத்தைப் பண்டு பண்ணாத நான் அகன்றேபோமித்தனையோ? தந்தாமுக்கென்ன ஒன்றில்லாதார் த₃யநீயரன்றோ என்று கருத்து. (விதியினம்) பாவியோம். விதி₂ இன்னம் என்றுமாம். 2.

ப— 2. அவ:— அநந்தரம், கீழ்ச்சொன்ன நாரைகளிற்காட்டில் திரளாகையாலே கார்யகரங்கள் என்று நினைத்து, சில குயில்களை, என்னுடைய புண்ட₃ரீகாக்ஷன் பக்கல் தூதாகவேணும் என்று அபேக்ஷிக்கிறாள்.

இனக்குயில்காள் — திரளான குயில்காள்! நீரலிரே — ஶ்ராவ்யமான வாய் வீட்டையுடைய நீங்களல்லீர்களோ; என்—எனக்கே தம்மை ஸ்வம்மாக்கித்தந்த, செய்ய—சிவந்த, தாமரை—தாமரைபோலும், கண்—கண்ணையுடையராய், பெருமானார்க்கு—பின்பு எனக்கு எட்டாமல் உயர்ந்திருக்கிற ஸர்வாதி₄கருக்கு, என் தூதாய்—என்னுடைய தூதாய், உரைத்தக்கால்—வார்த்தை சொன்னால், என் செய்யும்—என்ன தப்புச்செய்யும்? முன்செய்த—முன்பு செய்த, முழுவினையால்—பூர்ணபாபத்தாலே, திருவடிக்கீழ்—ஶ்லாக்₄யமான திருவடிகளிலே, குற்றேவல்—அந்தரங்க₃வ்ருத்தி, செய்ய—பண்ணுகைக்கு, முன்—முன்புத்தை, முயலாதேன்—ஸாத₄நத்தில் முயலாத நான், இனம் — இன்னம், அகல்வதுவோ விதி — அகல்வதுவோ அறுதியிட்டது. இவ்விடத்தில், கூ₃டகருடைய உக்திமாது₄ர்யமும் ஸமவாயமும் ஸூசிதம். 2.

இ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டிலே — சில குயில்களைக் குறித்து, அவன் பக்கலிலே சென்றால் சொல்லும் பாசுரத்தைச் சொல்லுகிறாள். நாரைகளைத் தூது போக வேணுமென்று அர்த்தி₂த்தாள்; அவை போனால் சொல்லும் வார்த்தையைச் சில குயில்களைக்குறித்துச் சொல்லுகிறாள்; 1. "अन्यदुपक्रान्तमन्यदापतितम्" (அந்யது₃பக்ராந்தமந்யதா₃பதிதம்) ஆயிருந்ததீ! என்னில்; இவ்வஸங்க₃த ப்₄ராஷணம் பண்ணிற்றிலளாகில் விஷய வைலக்ஷண்யத்துக்கு நமஸ்காரமாமிறே.

இ— வ்யா:— (என் செய்ய தாமரைக்கண் பெருமானுர்க்கு) விஶ்லேஷதஶையிலே தான் வருந்தினையும் இவள் தரித்திருக்கைக்காக "ஆத்மாத்மீயங்கள் எங்கேனும் கிடக்கிலும் உன்னதன்றோ" என்கிற வார்த்தையாலே, என்னுடையவர் என்கிருள். ஐஶ்வர்யத்தாலும், வாத்ஸல்யத்தாலும், கலவியாலும் சிவந்த திருக்கண்களையுடையவர். இவையெல்லாம் இவள் அநுபவித்தவையிறே; முதல்திருவாய்மொழியில் ஐஶ்வர்யமும், மூன்ரும்திருவாய்மொழியிலே வாத்ஸல்யமும், இத்திருவாய்மொழியிலே கலவியும். (பெருமானுர்க்கு) ஸ்வாபாவிகமான பௌஷ்கல்யத்துக்குமேலே, தன்னைத் தோற்பித்ததால் வந்த மேனாணிப்பைச் சொல்லுகிருள். ஸம்ஶ்லேஷ தஶையில் ஸஸ்நேஹமாக நோக்கி, அந்நோக்காலே என்னை அடிமை கொண்டவனுக்கு என்றுமாம். (என் தூதாய்) அந்நோக்குக்கு இலக்காய், இன்று வெறுந்தரையான என் தூதாய். (என்செய்யும் உரைத்தக்கால்) அவனோடே கூட்டச் சொல்லுகிறேனே? ஒருவார்த்தை சொன்னல் என்ன சேதமுண்டு? ஆர்த்தரக்ஷணம் சிலர்க்குக் கிடைப்பதொன்ருே? (இனக்குயில்காள்) இனமாய் இருப்பார்க்கு, தனியராயிருப்பாரைக் கூட்டவேண்டாவோ? (நீரலிரே) நானும் அவனும் சேரவிருந்தபோது, போதுபோக்கக் கடவர்களல்லீர்களோ? "நீர்மைக்கு நீங்கள்" என்னுமத்தனையன்ருே என்னவுமாம். போனல் சொல்லும் பாசுரம் அறியாமல் இருக்கிறனவாகக் கொண்டு சொல்லுகிருள் — (முன்செய்த முழு வினையால்) அநாதிகால ஸஞ்சிதமான பாபத்தாலே. பாபம் ஸாவதியாதல், பாபம் பண்ணின காலம் ஸாவதியாதலானலன்ருே என் கையில் என்னைக் காட்டித் தருவது. இதிஹாஸம் - பட்டர் திருக்கோட்டியூரிலே எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தே, தெற்காழ்வானும் கோளரியாழ்வானும் என்று இரண்டு திருப்பதியாருண்டு; கோளரியாழ்வான் ஸதாசார பரனுயிருக்கும்; தெற்காழ்வான் மேலெழத் திரியும்; ஒரு விஶேஷதிவஸத்திலே இருவரும் சேர்ந்தவளவில், கோளரியாழ்வான் தெற்காழ்வானை "இன்ருகிலும் ஒரு முழுக்கிடமாட்டாயோ?" என்ன, "என்னுடைய பாபம் தெற்காழ்வார் கையில் திருவாழியாலே போக்கப் போமதொழிய, ஓரிரண்டு முழுக்காற் போமதன்றுகாண்" என்ன, அத்தைக்கேட்டு "இவனை மேலெழ விசாரித்தோமே" என்று வித்தராயருளினர் பட்டர். (திருவடிக்கீழ் குற்றேவல் முன்செய்ய முயலாதேன் அகல்வதுவோ) திருவடியின் கீழே அந்தரங்க வ்ருத்திபண்ணுகைக்கு ஏற்கவே ப்ரவர்த்திக்கப் பெருத நான் அகன்றேபோமித்தனையோ? முன்செய்ய முயலுகையாவது - அதுக்கு ஈடான ப்ராக்யத்தைப் பண்ணுகை; 1. "क्रियतामिति मां वद" (க்ரியதாமிதி மாம் வத) என்றும், A "முகப்பே கூவிப் பணிகொள்ளாய்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே கண் வட்டத்திலே நின்று பண்ணுகைக்கு ஈடாக முயலாத நான் அகன்றேபோமித்தனையோ என்றுமாம். தந்தாமுக்கென்ன ஒன்றில்லாதார் தயநீயரன்ருே என்று கருத்து.

A 8-5-7.

இ—1. "त्वत्कृपा सङ्कुचन्ती" (த்வத்க்ருபா ஸங்குசந்தி) என்னக்கடவதிறே. (விதியினம்) விதியென்று - பாபமாய், விதியையுடையோம் - பாவியோம் என்றபடி. கீழே "முழுவினை" என்று சொல்லிற்றிறே என்னில்; மஹாபாபத்தைப் பண்ணின பாவியோம் என்றபடி. A "பாவமே செய்து பாவியானேன்" என்னக்கடவதிறே. அன்றிக்கே, எங்கள் தலையில் குற்றத்தை இசைந்தபின்பும் அகலுமத்தனையோ? என்றுமாம். இனம் - இன்னம். விதி - உன் கருத்து. 2.

ஈ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டு. சில நாரைகளை, தூதுபோகவேணும் என்று இரந்தாள் கீழ்; அங்கு போனால் சொல்லும் பாசுரத்தைக் குயில்களுக்குச் சொல்லாநின்றாள். a 2. "अन्यदुपक्रान्तमन्यदापतितम्" (அந்யதுபக்ராந்தமந்யதாபதிதம்) என்னும்படியாய் வந்துவிழுந்தது: b இத்தனையும் b2 கலங்கிற்றிலளாகில், இவள் பிரிந்த விஷயத்துக்கும், நாட்டார் பிரிந்த விஷயத்துக்கும் வாசியன்றிக்கேயொழியுமே; c இப்படி கலங்கப் பண்ணுதவன்று குணதிகவிஷயத்துக்கு d நமஸ்காரமாமித்தனையிறே.

அ— இரண்டாம் பாட்டு. (என்செய்ய) a இவ்விரண்டும் பரஸ்பரம் அஸங்கதம் என்கிறார் (அத்யதித்யாதி) 2. "லோகே த்வன்முகஸத்ருஸம் க்வாபி ந த்ருஷ்டமிதி மயி வததி ராகாத் ஹரிஹரி குபிதா ஸாபூதந்யதுபக்ராந்தமந்யதாபதிதம் ||" 3. "கர்ணே ஸ்ப்ருஷ்டே கடிம் சாலயதி" 4. "ஆம்ராந் ப்ருஷ்ட: கோவிதாராநாசஷ்டே" இத்யாதி அநுஸந்தேயம். b இப்படி கலங்குவானென்னென்ன, இவள் கலங்கினளில்லையாகில், இவள் ப்ரேமத்துக்கும் விஷய வைலக்ஷண்யத்துக்கும் கொத்தையாம் என்கிறார் (இத்தனையும் கலங்கிற்றிலளாகில் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே) "'இத்தனையும் கலங்கிற்றிலளாகில்' என்ற வாக்யாநுகுணமாக, 'இவ் விஷயத்தைப் பிரிந்த இவளுக்கும் இதர விஷயத்தைப் பிரிந்த நாட்டாருக்கும்' என்று கூட்டிக் கொண்டு, 'இவளுடைய ப்ரேமத்துக்குக் கொத்தையாம்' என்கிறது" என்று ஒருருவிலே அருளிச்செய்வர். அதவா, "இத்தனை கலங்கிற்றிலளாகில் அவன் ஸௌந்தர்யத்துக்குக் கொத்தையாம் என்கிறது முதல் வாக்யத்தாலே; அநந்தர வாக்யத்தாலே, அவன் குணதிக்யத்துக்குக் கொத்தையாம் என்கிறது" என்று இவ்வாக்யங்களுக்கு இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம். b யத்வா ஏதாத்ருஸ லோகாதீதமந:க்ஷோபேண பாவ்யம் கிம்? இதி வித்தேர பூத்வா, அயம் மந:க்ஷோபோ யுக்த ஏவேத்யாஹ (இத்தனையும் இதி) c அஸ்யைவ விவரணம் உத்தர வாக்யம். யத்வா ஸ்வகீயாபார காருண்யாதிஸயேந ஸ்வயமேவ பகவாந் உத்தரோத்தராது

ஜீ— இரண்டாம் பாட்டு. (என் செய்ய இத்யாதி) a இரண்டும் அஸங்கதம் என்கிறார் (அத்யதித்யாதி) 2. "லோகே த்வன்முகஸத்ருஸம் க்வாபி ந த்ருஷ்டமிதி மயி வததி ராகாத் ஹரிஹரி குபிதா ஸாபூதந்யதுபக்ராந்தமந்யதாபதிதம் ||" 3. "கர்ணே ஸ்ப்ருஷ்டே கடிம் சாலயதி" 4. "ஆம்ராந் ப்ருஷ்ட: கோவிதாராநாசஷ்டே" இத்யாதி அநுஸந்தேயம். b இப்படி கலங்கலாமோவென்ன (இத்தனையும் இத்யாதி) இத்தனையும் கலங்கிற்றிலளாகில், இவ்விஷயத் தைப் பிரிந்த இவளுக்கும் இதர விஷயத்தைப் பிரிந்த நாட்டார்க்கும் வாசியன்றிக்கேயொழியும் என்று அந்வயித்து, ஆழ்வார் தம்முடைய ப்ராவண்யத்தாலே கலங்கினார் என்றபடி. b2 இதுக்கு நியாமகம் (கலங்கிற்றிலளாகில்) என்று ஸ்வகர்த்ருக நிர்தேஸம். c விஷயவைலக்ஷண்யத்தாலும்

 A பெரியதிருமொழி 1-9-9.

ஈ— வ்யா:—(என்) e பிரிந்த ஸமயத்திலும் "என்னுடையவன்" என்று சொல்ல லாம்படிகாணும் கலக்கிற ஸமயத்திலே அவன் e2 இவளிட்ட வழக்காயிருந்தபடி. f அன்றிக்கே, பிரிகிற ஸமயத்திலே—தான் வருமளவும் இவள் த4ரிக்கைக்காக "g இது எங்கேயிருக்கிலென், எங்கே போகிலென், h உன் சரக்கன்றோ!" என்று சொல்லிப் போமே; அத்தாலேயாகவுமாம். (என் செய்ய தாமரைக்கட் பெருமானார்க்கு) i ஸ்வாப4ாவிகமான ஐச்வர்யத்தாலும் சிவந்திருக்கும்; ஸ்வகீயவஸ்துக்கள்பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலும் சிவந்திருக்கும்; j மது4பாநமத்தரைப்போலே இவளோட்டைக் கலவியாலும் சிவந்திருக்கும்; பிரிவாலே k அரையாறுபட்டுச் சிவந்திருக்கும்; l இவையெல்லாம் இவள் அனுப4வித்தவளிறே.

அ—ப4வஸமதார்த்த2ம் ஈஷத்3விச்லிஷ்டவாநித்யுக்தம்; தத்3யசேத் ஏதாத்3ருஸஸேஷாப4காரத்வம் கத2ம் யுஜ்யத இத்யத்ர, ப4க3வதி3ச்ச2க்ருதம் ந ப4வதி, கிந்து கு3ணக்ருதமித்யாஹ (இப்படி இதி) d (நமஸ்காரமாமித்தனை) என்றது 1. "தே3ஸாய தஸ்மை நம:" என்கிறவிடத்திற்போலே பரித்யாக3மேயாய்விடுமித்தனை என்றபடி.

e,f தன்னை விட்டுப்போய்த் தன்பக்கல் உதா3ஸீநனுமிருக்கிறவளவிலே, "என்னுடையவன்" என்று சொல்லுகிறதுக்கு ஹேதுவை இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் (பிரிந்த ஸமயத்திலும் இத்யாதி3 வாக்ய த்3வயத்தாலே) e2 (இவளிட்ட வழக்காய்) ஏதத3தீ4நமாய். g இது - ப4வத3தீ4நமான வஸ்து; h உன் சரக்கு - த்வத்பதா3ர்த்த2ம். i பிரிவிலும் திருக்கண்கள் சிவந்திருக்குமோ என்ன (ஸ்வாப4ாவிகமான இத்யாதி3) ஏதேந தூ3தாநாம் ஸ்வநாயகபரிஜ்ஞப்த்யர்த்த2ம் வஸ்துநோऽஸாதா4ரண சிஹ்நம் உக்தம் ப4வதி. j (மது4பாநமத்தரைப்போலே) என்கிறவிடத்திலே 2. "த்வத்ஸ்வீகார கலாவலேபகலுஷா ராஜ்ஞாம் த்3ருஸோ து3ர்வசா:, நித்யம் த்வன்மது4பான மத்தமது4பஸ்ரீர்ப்4ராப்4யாம் பதம்! த்3ருக்3பா4மேவ ஹரி புண்டரீகநயநம் வேதா3 விதா3மாஸதே, ஸாக்ஷால்லக்ஷ்மி தேவாவலோகவிப4வ: காக்வா கயா வர்ண்யதே!!" என்கிற ஸ்லோகம் அருளிச்செய்வர். k (அரையாறுபடுகை) பூர்ணப்ரவாஹாயா நத்3யா: அர்த்த4ப்ரவாஹத்வவத் அர்த்த4ரக்திமத்வம் (வா); அரையாறு - குறுகுதல். l இத3ம் ஸர்வம் அநயாऽநுபூ4தம் கிம்? இத்யத்ராஹ (இவையெல்லாம் இதி)

ஜீ—கலங்கினான் என்கிறார் (இப்படி இத்யாதி3) ஆக இரண்டு வாக்யத்தாலும், இவர் ப்ரேமத்துக்கும் விஷயவைலக்ஷண்யத்துக்கும் அவத்4யமாம் என்கிறார் என்றபடி. d (நமஸ்காரமாமித்தனை) என்றது - 1. "தே3ஸாய தஸ்மை நம:" என்னுமாபோலே பரித்யாஜ்யமாய்விடும் என்றபடி.

e,f பிரிந்து பொகட்டுப்போன ஸமயத்திலே "என்னுடையவன்" என்கைக்கு ஹேதுவை இரண்டு வகையாக அருளிச்செய்கிறார் (பிரிந்த ஸமயத்திலும் இத்யாதி3 வாக்யத்3வயத்தாலே) e2 (இவளிட்ட வழக்காய்) இவளதீ4நனாய். g இது - த்வத3தீ4நவஸ்து. h உன் சரக்கு - உன் பதா3ர்த்த2ம். i பிரிவில் திருக்கண்கள் சிவந்திருக்குமோ என்ன (ஸ்வாப4ாவிக இத்யாதி3) இத்தால், தூதர்க்கு நாயகனை அறியும்படி அடையாளம் சொன்னபடி. k (அரையாறு பட்டுச் சிவந்திருக்கும்) அர்த்த4ம் சிவந்திருக்கும். l இதெல்லாம் இவள் அநுப4வித்தாளோ என்ன (இவையெல்லாம் இத்யாதி3)

ஜீ—m முதல் திருவாய்மொழியிலே ஐச்வர்யம்; n மூன்றும் திருவாய்மொழியிலே வாத்ஸல்யம்; o இத்திருவாய்மொழியிலே கலவியும், பிரிவும்.

(p பெருமானார்க்கு) q பிரிகிறபோது கண்ணாலே நோக்கி r அநந்யார்ஹையாக்கிப் போனபடி; r_2 ஸ்வாபாவிகமான ஐச்வர்யத்துக்குமேலே, இத்தலையில் s ஒடுக்குமாட்டால் உண்டான ஐச்வர்யமுமுண்டாகையாலே இரட்டித்திருக்குமிறே.

அ—m எங்ஙனே அநுபவித்தாள் என்ன (முதல் இத்யாதி) n (மூன்றும் திருவாய்மொழியிலே இதி) ''கணக்கறு நலத்தனன்'' (5) இத்யத்ர ஹ்ருதயம். o ''அயர்ப்பிலன் அலற்றுவன் தழுவுவன் வணங்குவன்'' (10) இதி ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமாநஸ ஸாக்ஷாத்காரரூபஸம்ச்லேஷஸ்ய பூர்வ த்ருசகசரமபாவித்வாத், வேதாந்திநாம் நிர்வாஹே அநந்தரபாவித்வாத் ஏதத்த்ருசகவ்ருத்தாந்தபீஜபூதத்வாச்ச (இத்திருவாய்மொழியிலே) இத்யுக்தம். '' 'வெஞ்சிறைப்புள்ளுயர்த்தார்க்கு' (1) என்று-தானும் அவனுமான சேர்த்தியிலே பெரியதிருவடி வந்து, 'ராஜ்யகார்யம் எல்லாம் கிடக்க, ஓர்பாலை பக்கலிலே இப்படி ஸக்தனாயிருக்கலாமோ' என்று எடுத்துக்கொண்டு போனான் என்றாளே; அப்போது அப்பிரிவாற்றாமையாலே புரிந்து பார்க்குமே; அப்போது கண்ணில் சிவப்பு இரட்டித்திருக்குமே; அத்தைக் காணுமிறே; அத்தை - 'இத்திருவாய்மொழியிலே பிரிவு' என்கிறது'' என்று பரிஷ்காரம். யத்வா பிரிவாலே வந்த கலவி உத்தீதமாமிறே; அத்தால் (இத்திருவாய்மொழியிலே கலவி) என்கிறது. விச்லேஷம் ஸம்ச்லேஷ பூர்வகமாகையாலே, இத்திருவாய்மொழியிலே கலவி அர்த்தாத் ஸித்தம்.

p ''பெருமானார்க்கு'' என்றதுக்கு இரண்டு பொருள். அதாவது — பிரிகிறபோது கண்ணாலே நோக்கி அநந்யார்ஹையாக்கினவர்க்கு என்னுதல்; அன்றிக்கே, இத்தலையில் ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணிக்கொண்டு போருகையாலே பெருமானாயிருக்கிறவர்க்கு என்னுதல்; முந்தினதுக்கு, ''என் செய்ய தாமரைக்கண்'' என்றதிலே நோக்கு. இரண்டாமதுக்கு, ''என்'' என்றத்தோடு கூட்டின ''பெருமானார்க்கு'' என்றதிலே நோக்கு. அதாவது - விச்லேஷ ஸமயத்திலும் ''என்'' என்று சொல்லலாம்படி இத்தலையில் ஸ்த்ரீத்வம் தொடக்கமான ஐச்வர்யத்தை அபஹரித்துக்கொண்டு போகையால் வந்த பெருமையையுடையவர்க்கு என்றபடி. q, r_2 இவ்வர்த்தத்வயம் அருளிச்செய்கிறார் (பிரிகிறபோது இத்யாதி வாக்யத்வயேந) r (அநந்யார்ஹையாக்கி) பூர்வத்ர்வ்யதிரிக்தாநர்ஹையாக்கி. s ஒடுக்குமாட்டாவது - மாட்டை ஒடுக்குகையாய்,

---

ஜீ—m எங்கே அநுபவித்தாள் என்ன (முதல் இத்யாதி) n வாத்ஸல்யம் என்றது-''கணக்கறு நலத்தனன்'' (5) என்றத்தைப்பற்ற. o (இத்திருவாய்மொழியிலே கலவியும் பிரிவும்) என்றது-பிரிவு-கலவி முன்னாக வருமதாகையாலே, கலவி அர்த்தாத் ஸித்தம் என்றத்தைப்பற்ற. பிரிவில் அரையாறுபட்டுச் சிவந்திருக்கும்படியை இவள் அநுபவித்தாளோ என்னில், பெரியதிருவடி எடுத்துக்கொண்டு போகிறபோது, பிரிவாற்றாமையாலே புரிந்து பார்க்குமே அவன்; அப்போது கண்ணில் சிவப்பு அரையாறுபட்டிருக்குமத்தைக் கண்டு அநுபவித்தாள் என்றபடி.

q ''என்'' என்றத்தைக் கண்ணுக்கு விசேஷணமாக்கி பாவம் (பிரிகிறபோது இத்யாதி) r_2 ''என்'' என்றத்தை ''பெருமானார்க்கு'' என்றத்தோடே கூட்டித் தாத்பர்யம் (ஸ்வாபாவிகமான இத்யாதி) ஆக ''பெருமானார்க்கு'' என்றதுக்குப் பிரிகிறபோது கண்ணாலே நோக்கி அநந்யார்ஹையாக்கினவர்க்கு என்றும், இத்தலையில் ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணிக்கொண்டு போருகையாலே பெருமானாயிருக்கிறவர்க்கு என்றும் இரண்டர்த்தம். s (ஒடுக்குமாட்டால்)

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

ஶ்ரீ—(என் தூதாய்) t கடலேறி t₂ வடிந்தாப்போலேகாணும் கிடக்கிறது. u அவனோடே கலந்து பிரிந்து வெறுந்தரையாயிருக்கிற எனக்குத் தூதாய். (என் செய்யும் உரைத்தக்கால்) v உபயவிபூதியும் கண்டது w உங்களுக்குக் கிஞ்சித்கரிக்க என்றிருக்கிறாள். (உரைத்தக்கால்) x அவனைக் கொடுவந்து சேர்க்கச் சொல்லுகிறேனோ? y ஒரு உக்தி y₂ நேர்ந்தால் z என் செய்யும்? (a இனக்குயில்காள்) என்னைப்போலே தனியிருக்கிறிகளன்றே.(நீரலிரே)b நீர்மைக்கு நீங்களன்றோ.c நானும் அவனுமானபோது கேட்ட வார்த்தைக்கு ப்ரதிவசநம் பண்ணின நீங்கள், அவன் பிரிந்தவாறே d வேறு சிலர் ஆனிகளோ?

அ—மாடாவது-தூநமாய், அத்தை முட்டுக்கோல்கொள்ளுகை. அதுவா, நிமித்தத்நம்; ஸ்த்ரீத்வமான நாண், மடம், அச்சம் முதலானவற்றைக் கொண்டன்றோ போகிறது.

t, t₂ (கடல் இத்யாதி) 'முன்செய்ய முயலாதேன்' என்று மேலே தன்னைச்சொல்லுகையாலே, தன் தூது என்று ஸித்திக்குமிறே. அப்படியிருக்க, ''என்'' என்கிற இதுக்கு-இதுவேயிறே ஹ்ருதயம். (கடலேறி வடிந்தாப்போலே) முடிவில்லாத ஸம்ஶ்லேஷத்தால் வந்த ஸுகாதிஶயம் விஶ்லேஷதஶையிலே, ஸ்வப்நகல்பம் என்னலாம்படி நிவ்ருத்தமாகை. ''என்'' என்கிறது-அவஸாதத்திலே என்றபடி. t₂ வடிந்தாப்போலே - வழிந்தாப்போலே. u தத்விவரணம் (அவனோடே இத்யாதி) v ''என் செய்யும்'' என்கிறவிடத்தில் 1. ''ஸ்வரதோப்யர்த்த நிர்ணய:'' என்கிற ந்யாயத்தாலே ஸ்வரத்யோதிதமான ஆக்ஷேபதாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (உபயவிபூதியும் கண்டது உங்களுக்கு என்று) உங்களுக்கு ஒரு பொல்லாங்கு வாராது, ப்ரத்யுத உபயவிபூதியும் உங்களுக்குக் கிஞ்சித்கரிக்கிறான் என்றபடி. A ''பொன்னுலகாளீரோ'' என்கிறாள் என்றபடி. w (தங்களுக்கு) என்று பாடமானபோது, உரைக்கவேணும் என்னுமல், ''என் செய்யும்'' என்கையாலே, உபயவிபூதியும் தங்களுக்குக் கிஞ்சித்கரிக்க என்றிருக்கிறமை தோற்றுகிறது. x 'என் செய்யும்' என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் (அவனை இத்யாதி) y₂(நேர்ந்தால்) சொல்லினால். z (என் செய்யும்) கா ஹாநிர் பூர்வேதித்யர்த்த:. கிஞ்ச, அலப்யலாப: கூல்வார்த்தரக்ஷணமிதி பாவ: a இனக்குயில்காள்-மிதுநமான குயில்காள் என்றபடி. b (நீர்மைக்கு நீங்களன்றோ) நீர்மைக்கு நீங்கள் என்னுமித்தனையன்றோ. நீர்மையாவது – க்ருபை. c வாக்யார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (நானும் அவனுமான இத்யாதி) b அதுவா, நீர்மைக்கு நீங்களன்றோ-நீர்மைக்கு நீங்கள் என்னுமித்தனையன்றோ. இப்படி நிருபகமான நீர்மை இப்போது எங்கே போயிற்று என்றபடி. c தாத்பர்யாந்தரம் (நானும் அவனுமான இத்யாதி) இப்போது, ''நீர்'' என்கிறது – பூஜ்யதாபரம். முந்தின யோஜனையில், 2. ''அஸ்மை ந கிஞ்சிதுசிதம் க்ருதம்''

ஜீ—மாட்டை ஒடுக்கி என்றாய், முட்டுக்கோல் கொள்ளுகையாய், ஸ்த்ரீத்வம் முதலான ஸர்வஸ்வாபஹாரத்தாலும் என்றபடி. மாடு – தநம்; ஸர்வஸ்வாபஹாரம்.

u விவரணம் (அவனோடே இத்யாதி) v 1. ''ஸ்வரதோப்யர்த்த நிர்ணய:'' என்கிற ந்யாயத்தாலே, உரைத்தக்கால் என் செய்யும் - என்ன பொல்லாங்கு வரும்? ஒரு பொல்லாங்கும் வாராது, ப்ரத்யுத விபூதித்வயத்தையும் தரும் என்கிறார் (உபயவிபூதியும் இத்யாதி) x ''உரைத்தக்கால்'' என்றதிலே நோக்காக, ''என் செய்யும்'' என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் (அவனை இத்யாதி) y (ஒரு உக்தி நேர்ந்தால்) ஒரு வார்த்தை சொன்னால். z (என் செய்யும்)என்ன ஹாநி வரும்? a இனக்குயில்காள்–மிதுநமான குயில்காள். b நீர்மை–க்ருபை. c அர்த்தாந்தரம் (நானும் அவனும் இத்யாதி) முந்தின அர்த்தத்துக்கு, நீரென்று–நீர்மையாய், நீர்மையால் ப்ர

A 6-8-1.

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

நீ—(முன்) நான் பாபம் பண்ணிப்போருகிற காலம் ஸாவதி₄யோ? (செய்த) ஸங்கல்பித்துவிட்டவளவேயோ? (e முழுவினை) அதுதன்னில் ஏதேனும் f அகஞ்சுரிப் பட்டதுண்டோ? g என்னுல் பரிஹரிக்கலாதல், தம்மால் பரிஹரிக்கவொண்ணுதொழிதல் செய்யிலன்றோ எனக்கு இழக்க வேண்டுவது. h திருக்கோட்டியூரிலே h₂ தெற்காழ் வான் h₃ கோளரியாழ்வானுக்குத் தீர்த்தத் துறையிலே சொன்ன h₄ வார்த்தை. "ஒரு முழுக்காலும் இரண்டு முழுக்காலும் போகாதுகாண்; i தெற்காழ்வார் கையில் திருவாழி யாலே வினையை அறுத்துக்கொண்டு போகிலத்தனையொழிய ஒன்றிரண்டு முழுக்கால் போகாதுகாண் நான் பண்ணின பாபம்" என்று.

அ—என்கிறபடியே தான் வளர்த்ததுமெல்லாம் ஒரு சரக்காக எண்ணுமல், அவைகள் ப்ரதி வசநம் பண்ணிற்று வெறுமனே தங்கள் க்ருபையாலே என்றிருக்கும் இவளுடைய அபி₄ப்ராயத் தாலே. த்₃விதீய வாக்யம் விவரணமாகிறது. த்₃விதீய யோஜனையில், லோகமர்யாதை₃யாலே ப்ரதிவசநம் சொன்னது – வளர்க்கையால் வந்த ப₄வ்யதையாலே ஆகிறது. அர்த்த₂த்₃வயத் துக்கும், "நீர்" என்று நீங்களென்றே அர்த்த₂மாதல். d (வேறு சிலரான்கனோ) 1. "ஏதச் செ₂ளண்டீ₃ர்யமுக்தம் தே மச்ச₂ந்த₃வஶவர்த்திநா। இத₃ா நீமேஷி மாரீச: பூர்வமந்யோ நிஶாசர:॥" என்றது அநுஸந்தே₄யம். ஶௌண்டீ₃ர்யம் – ஸாமர்த்₂யம்.

e முழு என்று – 2. "ஸர்வபாபேப்₄ய:" 3. "மேருமந்த₃ரமாத்ரோபி" இத்யாதி₃ப்படியே ஸாகல்யமும், மஹத்த்வமும் விவக்ஷிதம். f (அகஞ்சுரிப்பட்டது) உட்குறையானது; குறைந்தது என்றபடி. g வினையின் விஶேஷங்களுக்குத் தாத்பர்யம் (என்னுல் இத்யாதி₃) இப்படிப்பட்ட வினை என்னுல் பரிஹரிக்கலாம் என்கிற பு₃த்₃தி₄ எனக்குண்டோ? என்றபடி. h இவனுல் அபரி ஹார்யம் என்னுமதுக்கும், அவனுல் பரிஹார்யம் என்னுமதுக்கும் ஐதிஹ்யம் (திருக்கோட்டி யூரிலே இத்யாதி₃) "இந்தப் புண்யதி₃வஸத்திலே பாபக்ஷயார்த்த₂மாகப் புண்யதீர்த்த₂ ஸ்நாநம் பண்ணவேண்டாவோ" என்று கேட்ட கோளரியாழ்வானுக்கு என்றபடி. h₂, h₃ தெற்காழ்வான், கோளரியாழ்வான் இத்யுபெ₄ள – ஸ்ரீவைஷ்ணவௌ. i விவரணம் (தெற்காழ்வார் இத்யாதி₃) தெற்காழ்வார் – பெருமாள். h₄ (வார்த்தை) அநுஸந்தே₄யம் இதி ஶேஷ:.

j ஸம்ஶ்லேஷிக்க என்னுதே, "திருவடிக்கீழ் குற்றேவல்" என்கிறதென்? என்ன (ப்₃ராஹ்மணர் இத்யாதி₃) k பிச்சேறினுலும் - உந்மாத₃ம் ப்ராபித்தாலும். l ஒத்து - வேத₃ம்.

ஜீ—ஸித்₃த₄ரன்றோ என்றபடி. d த்₃விதீயார்த்த₂த்துக்கு நீரலிரே – நீங்களன்றோ? வேறு சிலர் ஆனீர்களோ என்றபடி.

e "முழு" என்றதுக்கு – ஸாகல்யமும் மஹத்த்வமும் விவக்ஷிதம். f (அகஞ்சுரிப்பட்டது) குறைந்தது. g வினையின் விஶேஷணங்களால் ப₂லிதம் (என்னுல் இத்யாதி₃) h இவனுல் அபரி ஹார்யம் என்னுமதுக்கும் அவனுல் பரிஹரிக்கலாம் என்னுமதுக்கும் ஐதிஹ்யம் (திருக் கோட்டியூரிலே இத்யாதி₃) "இந்தப் புண்யதி₃வஸத்திலே பாபக்ஷயார்த்த₂மாகப் புண்ய தீர்த்த₂ ஸ்நாநம் பண்ணவேண்டாவோ?" என்று கேட்ட கோளரியாழ்வானுக்கு என்றபடி.

j ஸம்ஶ்லேஷிக்க என்னுதே "திருவடிக்கீழ் குற்றேவல்" என்கிறதென் என்ன (ப்₃ராஹ் மணர் இத்யாதி₃) l ஒத்து - வேத₃ம். m அ௱க்க - ஸம்ஶ்லேஷிக்க. n முன் - ஏற்கவே என்னுதல்.

ஈ—(திருவடிக்கீழ்) j ப்ராஹ்மணர் k யீச்சேறினாலும் l ஓத்துச் சொல்லுமாபோலே, இவர் பிராட்டியானாலும், முலையால் m அணைக்க நினையார்; திருவடிகளிலே அணையத் தேடுமத்தனை. (குற்றேவல்) திருவடிகளிலே கிட்டி அந்தரங்கவ்ருத்திபண்ண ஆசைப்படுமத்தனை. (திருவடிக்கீழ் குற்றேவல் n முன்செய்ய o முயலாதேன்) p ஏற்கவே q கோலாத நான் என்னுதல்; முன் — q 1.“[illegible]” (க்ரியதாமிதி மாம் வத) என்கிறபடியே r இன்னத்தைச் செய் என்று ஏவத் s திருமுன்பே அடிமைசெய்ய முயலாதேன் என்னுதல். (அகல்வதுவோ s விதி) t திருவடிகளிலே அடிமைசெய்கைக்கு ஈடாக இருப்பதொரு ஸாதநாநுஷ்டாநம் என் தலையால் பண்ணாத நான் அகன்றே போமித்தனையோ?

அ—m அணைக்க - ஸம்ஶ்லேஷிக்க. n “முன்” என்றது - ஏற்கவே என்னுதல், ஸந்நிதியிலே என்னுதல். o முயலுகை - ஒருப்படுகை. p ஏற்கவே - ப்ராகேவ. q (கோலாத நான்) என்றது - ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணக்கோலாத நான் என்றபடி. r இன்னத்தை - ஏவம்விதமானத்தை. s (திருமுன்பே) ஸந்நிதௌ. t “முன் செய்ய முயலாதேன் இன்னமும் அகல்வதுவோ விதி” என்று அந்வயித்து, பின்னை திருநறையூரரையர் நிர்வாஹத்திலே அருளிச்செய்கிறார் (திருவடிகளிலே இத்யாதி) இந்தப் பக்ஷத்தில் “இனம்” என்று பதபேதம். இனம்-இன்னம். s விதியென்று - ஸங்கல்பம் என்றபடி. t இன்னம் அகன்றே போமித்தனையென்றோ ஸங்கல்பம்? u “ஏற்கவே” (p) இத்யாதி வாக்யத்தின்மேலே ஶங்கித்து அர்த்தாந்தரம் (முதல் இத்யாதி) “இனக்குயில்காள், முன்செய்த முழுவினையால் திருவடிக்கீழ் குற்றேவல் முன்செய்ய முயலாதேன் - முயலாத நான் இன்னம் அகல்வதுவோ விதி, என் செய்ய தாமரைக் கட்பெருமானார்க்கு உரைத்தக்கால் என் செய்யும், நீரிரே” இதி ப்ராதமிகோ ந்வய:. அஸ்மிந் பக்ஷே, ஏதாவத்கால விஶ்லேஷ: நாலம் கிம்? இதி ஸூதகாலவிஷய: போத:, ப்ராப்யத்வாச்ச ஸூச்யதே. அன்றிக்கே, திருவடிக்கீழ் குற்றேவல் முன்செய்ய முயலாதேனான நான் அகல்வதுவோ? விதியினமே - புண்யத்தை யுடையோம். s விதி என்று 2. “விதிர் விதாநம்” என்கிறபடியே புண்யமாய், A அநந்தன்மேல் கிடந்த புண்ணியனான ஸர்வேஶ்வரனைச் சொல்லி, “இனம்” என்று - அவனையே உபாயமாக உடையோம் என்றபடி. “ஒருவனையன்றிக்கே எங்கள் குலமாகப் புண்யவான்களாயிருக்க, நான் அகல்வதுவேயோ? என்று, என்செய்ய தாமரைக் கட்பெருமானார்க்குரைத்தக்கால் என்செய்யும்” இத்யேகோ ந்வய:. t அஸ்மிந் அந்வயே, (திருவடிகளிலே அடிமை செய்கைக்கு ஈடாயிருப்பதொரு ஸாதநாநுஷ்டாநம்) இத்யாதிவாக்யாதி ஸங்கச்சந்தே. அஸ்மிந் பக்ஷே ததேக ரக்ஷ்யத்வாத்யவஸாயஶ்ச ஸூச்யதே.

ஜீ—ஸந்நிதியிலே என்னுதல். p, q இவ்விரண்டு அர்த்தத்தையும் க்ரமேண அருளிச்செய்கிறார் (ஏற்கவே இத்யாதியாலும், க்ரியதாம் இத்யாதியாலும்) o முயலுகை - ஒருப்படுகை. q (கோலாத நான்) ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணக் கோலாத நான். t “முன்செய்ய முயலாதேன் இன்னம் அகல்வதுவோ விதி” என்று அந்வயித்துத் தாத்பர்யம் (திருவடிகளிலே இத்யாதி) s, t விதி - ஸங்கல்பம்; த்யாயமாதல். இனம் - இன்னம்; ஏற்கவே ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணாத நான் இன்னம் அகன்றே போமதுவேயோ ஸங்கல்பம்? என்று பொருள்.

u அன்றிக்கே, விதியினம் - 2. “விதிர் விதாநம்” என்று புண்யமாய். A அநந்தன் மேற் கிடந்த எம் புண்ணியனை உடையோமாய்வைத்தும் அகல்வதுவோ? என்று விவக்ஷித்துத் தாத்

A திருச்சந்த-45.

ஈ— u முதலில்லாதார் u1 பலிசை இழக்குமித்தனையன்றோ? என்ன ; v முதலில்லாதாரன்றோ பலிசை இழப்பார்; w அவன்தானே முதலாக இருக்கும் கோ3ஷ்டி2யிறே x இவர்கள் y கோ3ஷ்டி2; zA "களை கண் மற்றிலேன்" என்றும், aB "உன் சரணல்லால் சரணில்லை" என்றும். bC "மைத்தெழுந்த மாமுகிலே பார்த்திருக்கும் மற்றவை" என்றும், cD "நெறிவாசல் தானேயாய் நின்றானை" என்றும், dE "விழிக்கும் கண்ணிலேன் நின்கண் மற்றல்லால்" என்றும், eF "வாழும் சோம்பர்" என்றும் இப்படிகளிலேயிறே இவர்கள் கோ3ஷ்டி2யில் வார்த்தைகளும் இருக்கும்படி.

அ— u,v,w "ஸாத4நாநுஷ்டா2நம் பண்ணாத நான் அகன்றே போமித்தனையோ"(t) என்று சொல்லுகிறவருடைய கருத்து அறியாதார் பண்ணும் ஶங்கையை அநுவதி3த்து, இவருடைய கருத்தை விஶத3மாக்காநின்றுகொண்டு பரிஹரித்தருளுகிறார் (முதலில்லாதார் இத்யாதி3வாக்யத்ரயத்தாலே) u1 பலிசு-வ்ருத்3தி4. y "முயலாதேன்" என்கிற ஏகவசநமும், "விதியினம்" என்கிற ப3ஹுவசநமும் சேரும்படி எங்ஙனே? என்கிற ஶங்கையை, கோ3ஷ்டீ2ஶப்3த3த்தாலே பரிஹரிக்கிறார். s2 "விதியினம்" என்று – வாக்யாந்தரம்; முயலாவிடிலும் அகல்வது ப்ராப்தமோ? நாங்கள் விதி4யினமன்றோ. விதி4யை-ஸர்வேஶ்வரனை உடையோமல்லோமோ. x (இவர்கள்) ஆழ்வார்கள். z (களை கண் மற்றிலேன்) வேறு ஒரு க3தியுடையேனல்லேன். a பெருமாள் திருமொழி (உன் சரணல்லால் சரணில்லை) தேவர் திருவடிகளல்லது வேறு உபாயமில்லை. b பெருமாள் திருமொழி (மைத்தெழுந்த இத்யாதி3) ஆகாஶத்திலே கருத்தெழுந்த மேக4ங்களையே பார்த்திருக்குமித்தனையல்லது, அப்பயிர்களே நீர்நிலம் தேடிப் போக அறியாதாப்போலே. c முதல் திருவந்தாதி (நெறிவாசல் இத்யாதி3) உபாயமும், தத்ஸாத்4யமான உபேயமும் — அநந்யஸாத்4யனான தானேயாய்க்கொண்டு நின்ற ஸர்வேஶ்வரனை. d பெரியாழ்வார் திருமொழி (விழிக்கும் இத்யாதி3) உன்னுடைய கடாக்ஷமொழிய வேறு நோக்குகைக்கு ஒரு மறுவிழியை உடையேனல்லேன். e திருமாலை (வாழும் சோம்பர்) F "உன் கடைத்தலையிருந்து வாழும் சோம்பர்" இத்யத்ர ஹ்ருத3யம். உபாயம் ஈஶ்வரனேயானால், போ4க3மிறே பின்புள்ளது. இருந்து வாழும் என்று – அவ்விருப்புத்தானே வாழ்ச்சியான இருப்பு; உன் பக்கலிலே ந்யஸ்தப4ரராய் ஸ்வஹிதத்திலே சோம்பரானவர்கள். வாழும் சோம்பரென்று – நெடும் சோம்பரை வ்யாவர்த்திக்கிறது.

ஜீ—பர்யம் (முதலில்லாதார் இத்யாதி3) இந்த யோஜனையில், விதியினம்–புண்யத்தை உடையோம் என்றபடி. u1 பலிசு-வ்ருத்3தி4. x இவர்கள்–ஆழ்வார்கள். z (களை கண் மற்றிலேன்) வேறு ஒரு க3தியுடையேனல்லேன். a (உன் சரணல்லால் சரணில்லை) தேவர் திருவடிகளல்லது வேறு உபாயமில்லை. b (மைத்தெழுந்த இத்யாதி3) ஆகாஶத்திலே கறுத்தெழுந்த மேக4ங்களையே பார்த்திருக்குமத்தனையல்லது நீர்நிலம் தேடிப் போக அறியாத பயிர்போலே. c (நெறிவாசல் இத்யாதி3) உபாயமும், தத்ஸாத்4யமான உபேயமும், அநந்யஸாத்4யனான தானேயாய்க் கொண்டு நின்ற ஸர்வேஶ்வரனை. d (விழிக்கும் இத்யாதி3) உன்னுடைய கடாக்ஷமொழிய வேறு நோக்குகைக்கு ஒரு மறுவிழியை உடையேனல்லேன். e (வாழும் சோம்பர்) உன் பக்கலிலே ந்யஸ்தப4ரராய், ஸ்வஹிதத்திலே சோம்பினவர்கள். உபாயம் ஈஶ்வரனேயானால், பின்பு போ4க3மே உள்ளதாகையாலே ஸ்வஹிதத்தில் சோம்பியிருக்கும் இருப்புத்தானே வாழ்ச்சியான இருப்பாய் இருக்கும் என்றபடி.

A 5-8-8. B பெரு திரு 5-1. C பெரு திரு 5-7. D முதல் திருவ-4. E பெரியாழ்வார் திருமொழி 5-1-2. F திருமாலை 38.

ஈ— (f விதியினமே) f_2 விதியினன் என்றும்-பாபத்தை உடையேனை நான் அகன்றே போமித்தனையோ? என்னுதல்; g "இனம்" என்ற இத்தை, இன்னம் என்றுக்கி— "எங்கள் அபி₂மதம் பெறுகைக்கு எங்கள்பக்கல் ஒரு நன்மையில்லாத பின்பும் தாழ்க்குமித்தனையோ? என்கிறள்" என்று பிள்ளை திருநறையூரரையர் பணிக்கும் படி. h விதியினம் – i பாவியோம் என்றபடி.

அ— f_2 "முயலாதே விதியினனை நான் அகல்வதுவோ" என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறர் (விதியினன் என்றும் இத்யாதி₃) இந்தப் பக்ஷத்தில், விதி₄ என்றது – அஸத்கர்மமான பாபமாய், "இனன்" என்று-பாபத்தை உடையேனை நான் என்றபடி. இப்பக்ஷத்தில், A "மனக்கனுழறிவரும்" என்றத்தைக் கண்டுகொள்வது. "இனக்குயில்காள், முன்செய்த முழுவினையால் திருவடிக்கீழ் குற்றேவல் முன்செய்ய முயலாதேனை, அத ஏவ விதியினனை – பாபத்தையுடையேனை நான் அகல்வதுவேயோ என்று என் செய்ய தாமரைக்கட்பெருமானுர்க்கு என் தூதாய் உரைத்தக்கால் என்செய்யும்" இத்யத்வய:. அஸ்மிந் பக்ஷே ஆகிஞ்சந்யாதந்ய கூதித்வே ஸூச்யேதே. g முதற்சொன்ன பக்ஷம் இன்றாது என்கைக்காகவும் பத₃பே₄த₃ம் விரத₃மாகைக்காகவும் திரியவும் அருளிச்செய்கிறர் (இனம் என்ற இத்தை இத்யாதி₃) பிள்ளை திருநறையூரரையர் யோஜனையில் அகல்வது விதியோ - அகல்வது ந்யாயமோ என்றபடி. 587 ப அன்றிக்கே, "விதியினம்" என்றதுக்கு அர்த்த₂த்₃வயமேயாய், 'முதலில்லாதார்' இத்யாதி₃ வாக்யம்-உத்₃க்₃ரந்த₂தடஸ்த₂ ஶங்காபரிஹாரமாதல். h "விதியினன் என்றும்" (f_2) என்ற வாக்யத்தை விவரிக்கிறர் (விதியினம் பாவியோம் என்றபடி என்று) "இனக்குயில்காள் முன்செய்த முழுவினையால் திருவடிக்கீழ் குற்றேவல் முன்செய்ய முயலாதேன் அகல்வதுவேயோ என்று என்செய்ய தாமரைக்கட்பெருமானுர்க்கு உரைத்தக்கால் என்செய்யும் நீரலிரே" இத்யுவாச: தத₂ாபி தே ந ஜக்₃மு: தஸ்மாத்₃விஷீத₃தி "விதியினம்" இதி. i அஸ்மிந் அந்வயே (பாவியோம் என்றபடி) இதி வாக்யம் ஸங்க₃ச்ச₂தே. அஸ்மிந் பக்ஷே விஶ்லேஷே ஸத்தாத₄ாரணு ஸாமர்த்₂யரூபம் – ஜீவதசைராஶ்யம் ஸூச்யதே. யத்₃வா, தேஷு₂ கூ₃ச்ச₂த்ஸ்வேவ, தூ₃த ப்ரேஷண பர்யந்தமதாக₃த: கிலேதி விஷீத₃தி "விதியினம்" இதி. h, i யத்₃வா, தான் ஒருத்தியாகையாலும், "முயலாதேன்" என்கையாலும் ஏகவசநமாக வ்யாக்₃யாநம் பண்ணி, தோழிமாரையும் கூட்டி பஹு₂வசநமாக வ்யாக்₃யாநம் பண்ணுகிறர் (விதியினம் – பாவியோம் என்றபடி என்று) "முயலாதேன்" என்றது-முயலாதோம் என்றபடி. i அத₂வா "விதியினம்" என்பானென் என்ன, பூஜா₂வசநமாகையாலே என்று அருளிச்செய்கிறர் (பாவியோம் என்றபடி என்று) இப்படி பலபடியாக அருளிச்செய்வர்கள்.

ஜீ— f, f_2 அன்றிக்கே, "விதி" என்றதுக்கு பாபம் என்று அர்த்தாந்த₂ரம் (விதியினமே இத்யாதி₃) f_2 விதியினன்-பாபத்தையுடையனை நான் என்றபடி. இந்தப் பக்ஷத்தில் A "மனக்கனுழறிவரும்" என்றத்தைக் கண்டுகொள்வது. g "திருவடிகளிலே அடிமை செய்கைக்கு" இத்யாதி₃யால் சொன்ன முந்தின அர்த்த₂த்துக்கு விவரணம் (இனம் என்ற இத்தை இத்யாதி₃) பிள்ளை திருநறையூரரையர் யோஜனையில் அகல்வது விதியோ–அகல்வது ந்யாயமோ என்றபடி. h, i "விதியினன் என்றும்" (f_2) என்ற வாக்யவிவரணம் (விதியினம்-பாவியோம் என்றபடி என்று) ஆக, விதியினம் என்றதுக்கு-புண்யத்தையுடையோம் என்னுதல், பாபத்தையுடையனை நான் என்னுதல், இன்னம் அகல்வது ந்யாயமோ என்னுதல் என்று மூன்று அர்த்த₂ம்.

A தொல்காப்பியம்

3. விதியினால் பெடைமணக்கும் மென்னடைய வன்னங்காள்
மதியினால் குறள்மாணா யுலகிரந்த கள்வர்க்கு
மதியிலேன் வல்வினையே மாளாதோ வென்றொருத்தி
மதியெல்லா முள்கலங்கி மயங்குமா லென்னீரே.

ஆ— 8. வ்யா:— (விதியினால்) பாபம் பண்ணினால் அது மாளுந்தனையும் அநுப₄விக்க வேண்டாவோ? என்னில்; என்னுடைய பாபமேயோ காலமெல்லாம் அநுப₄வித்தாலும் மாளாதது? என்று ஒருத்தி மதியெல்லாம் உள்கலங்கி அறிவிழந்தாள் என்று, தன்னுடைய தி₃வ்யசேஷ்டிதங்களாலே என்னைத் தோற்பித்தவனுக்குச் சொல்லுங்கோள் என்று, ப₄ாக்₄யாதிशயத்தாலே பரஸ்பரம் ஸம்ஶ்லேஷித்து வர்த்திக்கிற சில அன்னங்களைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள். 3.

ஈ— j கீழே "முழுவினை" என்று சொல்லிற்றே என்னில்; மஹாபாபத்தைப் பண்ணின பாவியோம் என்றபடி; kA "பாவமே செய்து பாவியானேன்" என்னக் கடவதிறே. 2.

அ— j (கீழே இத்யாதி₃) "முழுவினை" என்று சொல்லிற்றிறே; "பாவியோம்" என்றால் அத்தோடே புநருக்தமன்றோ? என்னில் என்றபடி. k பெரியதிருமொழி (பாவமேசெய்து பாவியானேன்) பாவங்களையே பண்ணி, பின்னை நிரூபிக்குமிடத்தில் ஜ்ஞாநாநந்தா₃தி₃களையன்றியே பாபங்களையிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்படியானேன். 2.

ஜீ— j (கீழே இத்யாதி₃) "முழுவினை" என்று சொல்லிற்றிறே; "பாவியோம்" என்றால் அத்தோடு புநருக்தமன்றோ என்னில் என்றபடி. (பாவமே செய்து பாவியானேன்) பாபங்களையே பண்ணி, பின்னை பாபங்களையிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்படியானேன் என்றபடி. "இனக்குயில்காள்! முன்செய்த என்று தொடங்கி முயலாதேன் இன்னமகல்வதுவோ விதி என்று என்செய்ய தாமரை தொடங்கி உரைத்தக்கால் என்செய்யும், நீரவிரே" இத்யந்வய:. இந்தப் பக்ஷத்திலே - இழந்தகாலவிஷய ஶோகமும், த்வரையும் ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது. யத்₃வா, இனக்குயில்காள்! முன் செய்த இத்யாரப்₄ய முயலாதேனை நான் விதியினம் - எங்கள் குலமாகப் புண்யத்தை உடையோமாயிருக்க அகல்வதுவேயோ? என் செய்யதாமரை தொடங்கி அந்வயமாதல்; இந்தப் பக்ஷத்தில் - ததே₃கரக்ஷ்யத்வாத்₄யவஸாயம் ஸூசிதம். யத்₃வா, இனக்குயில்காள் முன்செய்த இத்யாரப்₄ய முயலாதேனும், அத ஏவ விதியினன் - பாபத்தையுடையேனை நான் அகல்வதுவோ என்று என்செய்ய தாமரை தொடங்கி, உரைத்தக்கால் என்செய்யும் நீரவிரே இத்யந்வயோ வா. இந்தப் பக்ஷத்தில் - ஆகிஞ்சந்யாநந்யக₃தித்வங்கள் ஸூசிதங்கள். 2.

A பெரிய திருமொழி 1-9-9.

ஒ— அவ:— மூன்றும் பாட்டில் — "தாந்தாம் பண்ணின பாபம் தாந்தாமே அவஶ்யம் அநுப4விக்க வேண்டாவோ" என்று உபேக்ஷித்திருக்கிறனாகக்கொண்டு, "எல்லைச் சதிரியான சிந்தயந்தி பாபம் அநுப4வவிநாஶ்யமாகலாம்; நான் பண்ணின பாபமேயோ அநுப4வ விநாஶ்யமாகாது?" என்று எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பம் செய்யவேணுமென்று சில அன்னங்களை அர்த்தி2க்கிறர்.

வ்யா:— (விதி என்று தொடங்கி) நான் பண்ணின பா4க்3யத்தாலே, பேடையோடே ஸம்ஶ்லேஷித்து அந்த ஸம்ஶ்லேஷ ரஸத்தாலே ஆகர்ஷகமான நடையையுடைய அன்னங்காள்! பு3த்3தி4யோக3த்தாலே வாமநவேஷனாய், கு3ணசேஷ்டிதாதி3களாலே ஈடுபடுத்தும் ஸ்வபா4வனானவனுக்கு. (ஒருத்தி) ஒருத்தி என்னவே தானே "இன்னாள்" என்று அறிகிறனிறே என்று கருத்து. (மதியெல்லாம் என்று தொடங்கி) ப4க3வத் ப்ரஸாத3த்தாலே A மயர்வறும்படி பெற்ற ஜ்ஞாநப்பரப்பெல்லாம் நிஶ்ஶேஷமாகக் கலங்கி மயங்காநின்றாள் என்று அறிவியுங்கோள். 3.

ப— 3. அவ:— அநந்தரம், அவற்றிற்காட்டில் நடப்பழகையும் ஶுத்3தி4யையுமுடைய சில அன்னங்களைக் குறித்து, "என்னை அநந்யார்ஹையாக்கினவர்க்குத் தூதாகவேணும்" என்று அபேக்ஷிக்கிறாள்.

விதியினால்—பா4க்3யத்தாலே (என்னைப்போலே தனியாகாதபடியே,) பெடை—பேடையோடுங்கூட, மணக்கும்—போ4க3 ஸக்தராய்க் கலந்து, மென்னடைய அன்னங்காள்—அத்தாலே ம்ருது3க3திகளான அன்னங்காள்! மதியினால்—(இந்த்3ரனுடைய அபேக்ஷையும் மஹாப3லியௌதா3ர்யமும் அவிருத்3த4மாம்படியான) பு3த்3தி4 ஸாமர்த்2யத்தாலே, குறள்—வாமநனான, மாணாய்—ப்3ரஹ்மசாரியாய், உலகு—லோகத்தை, இரந்த—இரந்து (சிறுகாலைக் காட்டிப் பெருகாலாலே அளந்துகொண்ட கணக்கிலே தாழநின்று கலந்து எட்டாது) நின்ற, கள்வர்க்கு—க்ருத்ரிமர்க்கு, மதியிலேன் — (அன்றே இக்களவறியப்பெறாதே) மதிகேடியான என்னுடைய, வல்வினையேயோ—(அநுப4வ விநாஶ்யமல்லாத) வலிய வினையேயோ, மாளாது என்று — (சிந்தயந்தீ ப்ரப்4ருதிகளுடைய வினைகள் முடியச்செய்தே) முடியாதது? என்று, ஒருத்தி—ஒருத்தி, மதி எல்லாம்—(நீர்கொடுத்த) மதியெல்லாம், உள் கலங்கி—ஆஶ்ரயத்தோடே கலங்கி, மயங்கும்—மோஹியாநின்றாள், என்னீர்—என்னுங்கோள்.

ஒருத்தி என்றாலே - "அது அவன் வைக உணரும்" என்னுமாபோலே தாமே அறிவர் என்று கருத்து. விதியினால் என்றது - போ4க3 ஶாஸ்த்ர மர்யாதை3யாலே என்றும் சொல்லுவர். இத்தால் - க4டகருடைய ஆசார வைலக்ஷண்யமும் ஶ்ரைஷ்ட்2யமும் தோற்றுகிறது. 3.

A 1-1-1.

இ— அவ:— மூன்றும் பாட்டிலே — "அத்தலையில் இரக்கத்தால் என் பாபம் போகை தவிர்ந்தால், அநுப₄வவிநாஶ்யமுமன்றோ?" என்று சொல்லுங்கோள் என்று சில அன்னங்களை அர்த்தி₂க்கிறாள்.

வ்யா:—(**விதியினால் பெடை மணக்கும்**) என் பா₄க்₃யத்தாலே பேடையோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கும். பெடை மணக்கும் – பேடையின் கருத்தறிந்து உகப்பிக்கும். என் ஆற்றாமைக்குமேலே, நீங்களும் பிரிந்திருந்து, உங்களைக் கூட்டுகையிலே யத்நம் பண்ணவேண்டாதொழிந்தது என் பா₄க்₃யமிறே. உங்கள் பா₄க்₃யத்தாலே யிறே ஸம்ஶ்லேஷமே யாத்ரையாகப் பெற்றது என்னவுமாம். (**மென்னடைய அன்னங்காள்**) ஸம்பே₄ாக₃த்தாலே வந்த துவட்சியாலே ஆகர்ஷகமான நடையை யுடையவையாகை. தாரையுடைய புறப்பாடுபோலே இருந்ததீ உங்கள் புறப் பாடும். (**மதியினால்**) "ஔதா₃ர்யம் என்பதொரு கு₃ணம் உண்டாகையாலே மஹாப₃லியை அழிக்கவொண்ணாது; இந்த்₃ரன் ராஜ்யம் பெறவேணும்" என்று பு₃த்₃தி₄யோக₃த்தாலே தன்னை அர்த்தி₂யாக்கினான். (**குறள்**) பால் செல்லச் செல்ல ரஸிக்குமாபோலே, சிறுகின வடிவு ஆகர்ஷகமானபடி. (**மாணாய்**) "உண்டு" என்றபோதோடு "இல்லை" என்றபோதோடு வாசியற முகமலர்ந்து போம்படி இரப்பிலே தகணேறினபடி. (**உலகிரந்த**) தன்னதான பூ₄மியை அவனதாக்கி, அவன் பக்கலிலே பெற்றானாயிருக்கை. (**கள்வர்க்கு**) "அப்படிப்பட்ட வஞ்சகருக்கு" என்பர் ஆளவந்தார். "அன்று அச்செயல் செய்ததும் – அக்கு₃ணசேஷ்டிதங் களாலே என் நெஞ்சை அபஹரித்து ஈடுபடுத்துகைக்காகவிறே" என்பர் எம் பெருமானார். (**மதியிலேன்**) "பிரிவை ப்ரஸங்கி₃த்தவளவிலே, போகாதே கொள்ளும்" என்று ஒருக்தியாலே விலங்கிட்டு வைக்கலாயிருக்க, "அதுவும் கல்வியிலே ஒருவகையோ" என்றிருந்த மதிகேடியான என்னுடைய. (**வல் வினையே மாளாதோ**) பா₄க்₃யவதியாகையாலே அநுப₄வவிநாஶ்யமான பாபத்தைப் பண்ணினாள் சிந்தயந்தி; நான் பண்ணின பாபத்துக்கேயோ முடிவுகாணா தொழிகிறது? 1. "तच्चित्तविमलाह्लाद" (தச்சித்த விமலாஹ்லாத₃) இத்யாதி₃. இவர்தம்மை தீ₃ர்க்க₄சிந்தயந்தி என்றிறே நம் முதலிகள் சொல்லுவது. (**ஒருத்தி**) ஒருத்தி என்னவே "இன்னாள்" என்று தானே அறிகிறானிறே. உப₄யவிபூ₄தி யிலும் இப்பாடுபட்டாள் இவள் ஒருத்தியுமாயிற்று; நித்யவிபூ₄தியிலுள்ளார் விஶ்லேஷமறியார்கள்; ஸம்ஸாரிகள் விஷய ப்ரவணராயறியார்கள். (**மதியெல் லாம் உள் கலங்கி**) நீர் கொடுத்த A மயர்வறு மதிநலம் எல்லாம் அடிமண்டி யோடே கலங்கிற்று என்று சொல்லுங்கோள். (**மயங்குமால்**) இப்போது அறிவு போயிற்றாகில் பின்பு அறிவுண்டாகிறது என்று இராமே, முடியும் த₃ஶையாயிற்று என்னுங்கோள். (**என்னீரே**) உங்களவத்₄யத்தைப் பரிஹரியுங்கோள்; அறிவித் தால் பின்பு அவத்₄யம் அவனதிறே. 3.

A 1-1-1.

ஈ— அவ:— மூன்றும் பாட்டு. a "அகல்வதுவோ?" என்றுப்போலே சொல்லுகிற b பு₄க்திவாத₃ங்கள் நமக்குத் தெரியாது; c 1. "अवश्यमनुभोक्तव्यम्" (அவஶ்யமநுபோ₄க்தவ்யம்) என்று சொல்லுகிறபடியே அநுப₄வித்தே அறவேணும்—என்று ஈஶ்வராபி₄ப்ராயமாகக் c₂ கொண்டு, "d நான் பண்ணின பாபமேயோ அநுப₄வித்தாலும் மாளாதது? என்று சொல்லுங்கோள்" என்று சில அன்னங்களை இரக்கிறாள்.

வ்யா:— (விதியினால்) e நீங்கள் ஶாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறபடியே கலக்கையாலே, பிரிவின்றியே இருந்திகோள்; f இவள் 'g அடைவு கெடக் கலக்கையிறே எனக்குப் பிரிவு வந்தது' என்கிறாள். h உங்களுடைய பா₄க்₃யத்தாலே என்னுதல். h₂ என்னுடைய பா₄க்₃யத்தாலே என்னுதல்.

அ— மூன்றும் பாட்டு. (விதியினால்) a 2."அகிஞ்சநோऽநந்யக₃தி:" 3."த்வதே₃கஶரணஸ்சாஹம்" இத:பரஞ்ச த்வத₃நுப₄வ ப₃ஹிர்பூ₄தோ ப₄வாநி கிம் இதி ஹி ஸ்தி₂தம்; அஸ்ய ஸாக்ஷாத₃ந்யதா₂கரணயோகா₃த், ப்ரகாராந்தரேண அந்யதா₂கரணமாஶங்க்ய உத்தரவாக்யோத்தா₂நமித்யாஹ (அகல்வதுவோ என்றுப்போலே இத்யாதி₃) b பு₄க்திவாத₃ங்கள் - பு₄க்தி க்ருதங்களான உபசாரோக்திகள். c₂ "கொண்டு" என்ற அநந்தரம்; "ஏன் அரை க்ஷணம் விஶ்லேஷித்தபோதே அநுப₄வித்தேனில்லையோ? ஆனபின்பு" என்று ஶேஷம். d (நான் பண்ணின) சிந்தயந்தியுடைய வினை அநுப₄வித்தால் மாளலாமோ? என்று தாத்பர்யம். "மதியிலேன் வல்வினையேயோ" என்று அந்வயம் என்று தாத்பர்யம். a "பாபம் களக்கக் களக்கவும் இழக்கைக்கு ப்ராப்தியில்லை" என்றவள் "வல்வினையேயோ மாளாதது" என்கை வ்யாஹதமன்றோ? என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (அகல்வதுவோ இத்யாதி₃) என்றபடி.

e,f "விதியினால் பெடை மணக்கும் அன்னங்காள்" என்கையாலே-தான் வித்₄யுக்தக்ரமத்திலே கலக்கவில்லை என்று தோற்றுகிறது என்று விவக்ஷித்து, இவ்விரண்டும் எதுகொண்டறிந்தாள் என்கிற ஶங்கையிலே, தனக்கு விஶ்லேஷம் உண்டானபடியைக் கொண்டும், அவற்றுக்கு விஶ்லேஷம் இல்லாதபடியைக் கொண்டும் அறிந்தாள் என்கிறாள் (நீங்கள் இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயத்தாலே) e வித₃தா₄தீதி விதி₄: - ஶாஸ்த்ரம் இத்யபி₄ப்ரேத்ய ப₄வமாஹ (நீங்கள் இதி) ப்₃ராஹ்மணாதி₃களுக்கு — 4. "ஸுஹ்ருத₃ஸ் ஸமவேதாந் மந்த்ரவிதோ₃ வராந் ப்ரஹிணுயாத்" இத்யாதி₃

ஜீ— மூன்றும் பாட்டு. (விதியினால் இத்யாதி₃) a ஸங்க₃திமாஹ (அகல்வதுவோ இத்யாதி₃) b பு₄க்திவாத₃ங்கள் - பு₄க்திக்ருதோபசாரோக்திகள். c 1. "அவஶ்யமநுபோ₄க்தவ்யம் க்ருதம் கர்ம ஶுபா₄ஶுப₄ம்। நாபு₄க்தம் க்ஷீயதே கர்ம கல்பகோடி ஶதைரபி॥" c₂ "கொண்டு" என்ற அநந்தரம் "ஏன் அரைக்ஷணம் விஶ்லேஷித்தபோதே அநுப₄வித்தேனில்லையோ? ஆனபின்பு" என்று ஶேஷம். d (நான் பண்ணின இத்யாதி₃) சிந்தயந்தியுடைய வினை அநுப₄வித்தால் மாளலாமோ? என்று தாத்பர்யம். இது-"மதியிலேன் வல்வினையேயோ மாளாது" என்கிற அந்வயத்தைப் பற்ற.

e "வித₄யதே அநேநேதி விதி₄:" என்று விதி₄ஶப்₃த₃ம் ஶாஸ்த்ர வாசியாய், ஶாஸ்த்ரோக்த க்ரமத்தாலே கலக்கும் என்றபடி.

ப்ர—c1.(விதியினால் இத்யாதி₃) "अवश्यमनुभोक्तव्यं कृतं कर्म शुभाशुभम्। नाभुक्तं क्षीयते कर्म कल्पकोटिशतैरपि॥"

ஈ— † அபி4மத ஸம்ஶ்லேஷம் i2 புண்யப2லம், j அபி4மத விஶ்லேஷம் j2 பாபப2லம்; †(தங்களுடைய ஸுக்ருதத்தாலே) k அன்றியே இவை சேரவிருக்கிற இருப்பு இவள் பா4க்3ய மாகவுமாம். l பெருமாள் பிராட்டியைப் பிரிந்து கடலும் மலையும் m அரித்துக்கொண்டு வாராநிற்கச் செய்தே, ராஜ்யதா3ரங்களை இழந்த மஹாராஜரைக்கண்டு, அவர்குறை தீர்த்தபின்பிறே தம் இழவில் நெஞ்சு சென்றது. n அங்ஙனன்றிக்கே, இவை குறைவற்று இருக்கிற இதுதான் இவள் கார்யமாயிருக்குமிறே; o நீர்மையுடையார்க்குத் தந்தாம் இழவிலும் பிறருடைய இழவிறே நெஞ்சில் முற்படப்படுவது. (பெடை o2 மணக்கும்) p பேடையோடே கலக்கும். † p2 (பேடையினுடைய கருத்தறிந்து) q அத்தை உகப்பிக்கை.

அ-நியமங்கள் வேணும்; திர்யகா3தி3களுக்கு அவை வேண்டாவென்று ஶாஸ்த்ர தாத்பர்யம் என்று கருத்து. g அடைவுகேடு-''ஸுஹ்ருதா3ஸ்ஸமவேதாந்'' இத்யாதி3 நியமங்களில்லாமை. h விதீ4யத இதி விதி4:-ஸுக்ருதம்; தச்ச ப்ரதியோகி3பே4தா3த் விவித4மித்யபி4ப்ராயேணாஹ(உங்கள் இத்யாதி3)

l, j ''விதியினால் பெடை மணக்கும்'' இத்யநேந, ஏதத்ப்ரதிகோடித்வேந ''மதியிலேன் வல்வினையே மாளாதோ'' இத்யநேந ச ஸூசிதம் அர்த்த2மாஹ (அபி4மத ஸம்ஶ்லேஷம் இத்யாதி3 வாக்யத்3வயேந) i2, j2 A ''புண்ணியம் பாவம் புணர்ச்சி பிரிவென்றிவையாய்'' என்ற பாசுரத்தை உட்கொண்டு (புண்யப2லம்—பாபப2லம்) என்கிறார். k ''என்னுடைய பா4க்3யத் தாலே''(h2) என்றத்தை உபபாதி3ப்பதாக அநுபா4ஷிக்கிறார் (அன்றியே இத்யாதி3) l விஶ்லேஷித் திருக்கிறவரைத் தாம் கூட்டி, பின்னைத் தங்கள் கார்யத்திலே ப்ரவர்த்தித்த பேருண்டோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் (பெருமாள் என்று) என் ஆற்றாமைமேலே நீங்களும் பிரிந்து உங்களைக் கூட்டுகையிலே யத்நம் பண்ணவேண்டாதொழிந்தது என் பா4க்3யமிறே என்று இதுக்குப் பா2விதார்த்த2ம். m அரித்து – தேடி. n (அங்ஙனன்றிக்கே) மஹாராஜரைப் போலே தா3ராதி3களை இழந்திருக்கையன்றிக்கே என்றபடி. o அவர் குறை தீர்த்தபின்பு தம் இழவில் நெஞ்சு செல்லுவானென்? தம்முடைய குறை தீர்த்து அவரிழவைப் பரிஹரிக்க வொண்ணாதோ? என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (நீர்மையுடையார்க்கு இத்யாதி3) p திர்யக்குக்களுக்கு மணமாவதேது என்ன (பேடையோடே என்று) o2 மணம் – ஸம்ஶ்லேஷம். q கலக்கிறது பேடை யோடேயாயிருக்க ''பெடை மணக்கும்'' என்று விஶேஷிக்கிறது — தன்னபி4நிவேஶாநுகு3ண மாகக் கலக்கையன்றிக்கே, அதினுடைய அபி4நிவேஶமறிந்து தத3நுகு3ணமாகப் பரிமாறும் என்கைக்காக ''பெடை மணக்கும்'' என்று விஶேஷிக்கிறது என்கிறார் (அத்தை உகப்பிக்கை என்று)

ஜீ— l ''உங்களுடைய பா4க்3யத்தாலே'' என்றதின் விவரணம் (அபி4மதேத்யாதி3) k ''என்னுடைய பா4க்3யத்தாலே'' என்றத்தை உபபாதி3ப்பதாக அநுபா4ஷிக்கிறார் (அன்றியேஇவை சேரவிருக்கிற இத்யாதி3) l இவள் பா4க்3யமானபடி எப்படியென்ன (பெருமாள் இத்யாதி3) என் ஆற்றாமைக்கு மேலே, நீங்களும் பிரிந்து உங்களைக் கூட்டுகையிலேயும் யத்நம் பண்ணவேண்டாதொழிந்தது என் பா4க்3யமிறே என்று பா2விதார்த்த2ம். m அரித்து-தேடி. n அங்ஙனன்றிக்கே-மஹாராஜரைப்போலே தா3ராதி3களை இழந்திருக்கையன்றிக்கே. o தம்மிழவு கிடக்க, மஹாராஜர் குறையை முற்படத் தீர்ப்பானென்னென்ன (நீர்மை உடையார்க்கு இத்யாதி3) o2 மணம்-ஸம்ஶ்லேஷம். p2, q கலப்பது பேடையோடேயாயிருக்க ''பேடை'' என்று விஶேஷித்ததுக்கு பா4வம் (பேடையின் இத்யாதி3)

---

† ( ) இவ்வடைப்பினுள் உள்ளவை அடையவளைந்தானுக்குப் பொருந்தமாட்டா. A 6-3-4.

ஈ— (r மென்னடைய அன்னங்காள்) r2 இவ்வன்ன நடைகொண்டோ என் கார்யம் செய்யப் புகுகிறது? (மென்னடைய அன்னங்காள்) s 1. "सा प्रस्खलन्ती" (ஸா ப்ரஸ்க2லந்தி) என்னுமாபோலே. t இளையபெருமாளுடைய ஜ்யாகோ4ஷம் செவிப்பட்ட அநந்தரம் மது4பாநத்தாலே வந்த கலக்கமும் தெளிந்து, கழுத்தில் மாலையையும் அறுத்துப்பொகட்டு, "இச்சீற்றத்துக்கு நாம் முன்னிற்கவொண்ணாது" என்று தாரையைப் புறப்படவிட, அவள், கலவியாலுண்டான பாரவஶ்யமடங்கலும் நடையிலே தோற்றப் புறப்பட்டாப்போலேயிராநின்றதாயிற்று இவற்றின் நடையும். u இளைய பெருமாளுடைய திருவுள்ளத்தில் v சிவிட்குத் v2 தாரையையிட்டு ஆற்றவேண்டிற்று காணும். 1. "सा" (ஸா) w ஒருகலவியும் x பிரிவும் வேண்டாதபடியான நடையழகை உடையவள்; 1. "प्रस्खलन्ती" (ப்ரஸ்க2லந்தி) ஸம்ஶ்லேஷத்தால் உண்டான துவட்சியாலே y தடுமாறி, அடிமேலடியாக இட்டு வந்தாள்; 1. "मदविह्वलाक्षी" (மத3விஹ்வலாக்ஷீ) மது4பாநாதி3களாலே z தழுதழுத்த நோக்கையுடையளாய் இருந்தாள்; 1. "प्रलम्बकाञ्चीगुणहेमसूत्रा" (ப்ரலம்ப3காஞ்சீகு3ணஹேமஸூத்ரா) a அரை நூல்வடம் இழுப்

அ— r2 (இவ்வன்னநடை) ஜாதிப்ரயுக்தமான மாந்த்3யம் விவக்ஷிதம் என்றபடி. r மென்னடை-மெலிந்த நடை என்றபடி. s "பெடைமணக்கும் மென்னடை" இதி பத3ஸங்க3திம் ஶ்ருதிநித4ாய த்3ருஷ்டாந்தமுகே2ந பூ4ர்வாந்தரமாஹ (ஸா ப்ரஸ்க2லந்தீதி) t இஶ்லோகத்துக்கு அர்த்த2ம் அருளிச்செய்வாராகப் பீடி2கை இடுகிறார் (இளையபெருமாளுடைய இத்யாதி3) u...v2 ஸ்வபட்டமஹிஷீ புரஸ்கரணம் யுஜ்யதே கிம்? இத்யத்ர சாடூக்த்யா ஆஹ(இளைய பெருமாளுடைய இதி) v சிவிட்கு-சுளுக்கு-வேக3:; உஷ்ணமாதல்; சீற்றம் வா. v2 (தாரையை) தாரா-தைலாதி3த4ாரா. w (ஒருகலவியும்) இத்யாதி3க்குத் தாத்பர்யம்-கலவியிலுண்டான நடையழகேயன்றிக்கே வெறும் புறத்திலே நடந்தாலும் ஆகர்ஷகமான நடையை உடையவள் என்று. x (பிரிவும் வேண்டாத) என்றது - வார்த்தைப்பாடு. y தடுமாறி - வ்யத்யஸித்து. z தழுதழுத்த - கலங்கின; யத்3வா, சஞ்சலமான. a அரை நூல் வடம்-காஞ்சீ கு3ணம். b ஸம்போ4க3 சிஹ்நங்களோடே பரபுருஷ

ஜீ— r3 (இவ்வன்னநடை) ஜாதிப்ரயுக்தமான மாந்த்3யம் விவக்ஷிதம். r மென்னடை-மெலிந்த நடை. s "பெடை மணக்கும் மென்னடைய" என்று கூட்டி த்3ருஷ்டாந்தமுகே2ந பூ4ர்வாந்தரம் (ஸா ப்ரஸ்க2லந்தீ இத்யாதி3) கிஷ்கிந்த4ாகாண்டே3 த்ரயஸ்த்ரிம்ஶே. பூ4ர்வாந்தரமாவது - தாரையுடைய ஸம்ஶ்லேஷத்தால் உண்டான நடையழகு போன்ற நடையழகாலே அவனை வஶீகரித்துச் சேரவிடுகை. t ஶ்லோகத்துக்கெல்லாம் பா4வம் (இளையபெருமாளுடைய இத்யாதி3) u...v2 தன் பட்ட மஹிஷியை முன்னிடலாமோ என்ன, ரஸோக்தியாகப் பரிஹாரம் (இளைய பெருமாளுடைய இத்யாதி3) v சிவிட்கு - கோபமும், உஷ்ணமும், சுளுக்கும். v2 சாடுவுக்கு (தாரையை) தாரா - தைலதா4ரையும். w (ஒரு கலவியும்) இத்யாதி3க்கு பா4வம்—கலவியால் உண்டான அழகேயன்றிக்கே வெறும்புறத்திலும் ஆகர்ஷகமான நடையழகை உடையவள் என்றபடி. x (பிரிவும் வேண்டாத) என்றது வார்த்தைப்பாடு. y தடுமாறி-வ்யத்யஸித்து. z தழுதழுத்த-கலங்கின. b ஸம்போ4க3 சிஹ்நங்களோடே பரபுருஷ ஸமீபத்திலே வரலாமோ என்ன

ப்ர—s1.(மென்னடை) किष्किन्धाकाण्डे त्रयस्त्रिंशे—"सा प्रस्खलन्ती मदविह्वलाक्षी प्रलम्बकाञ्चीगुणहेमसूत्रा। सलक्षणा लक्ष्मणसन्निधानं जगाम तारा नमिताङ्गयष्टिः॥ ३७॥"

a—புண்டு வரும்படி படுக்கையிற் கிடந்தபடியே பேருதே வந்தாள். 1. "सलज्जा" (ஸலஜ்ஜா) ஸம்போக சிஹ்நங்கள் காணலாம்படி வந்தாள். 1. "लक्ष्मणसन्निधानं जगाम" (லக்ஷ்மண ஸந்நிதாநம் ஜகாம) b "தாய்க்கு ஒளிப்பதுண்டோ" என்று புறப்பட்டு வந்தாள். 1. "तारा" (தாரா) தாரையானவள். c "இளையபெருமாள் திருவுள்ளத்தில் சிவிட்கு எத்தாலே ஆற்றலாம்" என்று மஹாராஜரும் திருவடியுமாக விசாரித்து, "வேறென்றால் ஆற்றுமதல்ல, தாரையையிட்டு ஆற்றவேணும்" என்று தாரையை வரவிட்டார்கள். 1. "नमिताङ्गयष्टिः" (நமிதாங்கயஷ்டி:) d உருகுபதத்திலே வளைந்தவை நிமிர்க்கவொண்ணுதாப்போலே, e இத்துவட்சி நிருபகம் இவளுக்கென்று தோற்றும்படி இருந்தாள். f அப்படிப்பட்ட நடையழகாலே அவரைத் g துவக்கிக் காரியங்கொள்ளவற்று இவையும் என்றிருக்கிருள்.

h (மதியினல்) அவர் i சால தூரதர்ஸிகள்கிடிகோள்! j "ராவணனைப்போலே தலையறுத்துவிடவொண்ணுதபடி ஔதார்யம் என்றொரு குணலேசத்தை ஏறிட்டுக்

அ—ஸமீபத்திலே வரலாமோ என்ன (தாய்க்கு இத்யாதி) புறம்பே புறப்பட்டாள் என்ன அமைந்திருக்க, 'லக்ஷ்மண ஸந்நிதாநம்' என்ற வால்மீகிக்கு இதிறே கருத்தென்று திருவுள்ளம். "ஸலஜ்ஜா" என்கிற இடத்தில், நாண், மடம், அச்சம், இத்யாதி ஸ்த்ரீலக்ஷணங்களும் விவக்ஷிதமாகையாலே, இப்படி இருக்கிறவள் இவர் முன்னே வரும்போது அவளுக்கு இதிறே கருத்து என்றபடி. ஸம்போக சிஹ்நங்களையெல்லாம் விசேஷித்துச் சொல்லுகையாலே, ஸ்த்ரீலக்ஷணங்களை விவக்ஷியாதபோது "ஸலஜ்ஜா" என்று அநதிப்ரயோஜநமாமிறே. c "தாரா ஜகாம" இத்யுச்யதே; ஸ்த்ரியா: ஸ்வாதந்த்ர்யம் யுஜ்யதே கிம்? இத்யத்ராஹ (இளையபெருமாள் இதி) d ஹேத்வநபிதாநாதாஹ (உருகுபதத்திலே இதி) உருகுபதம் - ம்ருதுபக்வம். e துவட்சி - நம்ரதை. f (அப்படிப்பட்ட இத்யாதி) g துவக்குகையாவது - நடையழகாலே 2. "புத்ர ப்ராதர்" என்கிற ந்யாயத்தாலே வஶீகரித்து, சொன்னபடி செய்யும்படி பண்ணிக்கொள்ளுகையும், "ப்ரணமித்வகுணம் உண்டாகில் இங்ஙனேயிறே இருக்க அடுப்பது. நாம் என்செய்தோமாகிலும்; அவர்கள்தாங்கள் நம்மை எங்ஙனே எண்ணுவர்களோ!" என்று கவிழ்தலையிடும்படி பண்ணுகையும்.

h தூதவாக்யம் ஸபலம் பவேதித்யத்ர ஹேதுத்வேநாஹ (மதியினல் இத்யாதி) மதியினல் - விசாரத்தால். i சால தூரதர்ஸி என்றது - மிகவும் விசாரவான்கிடிகோள்

ஜி—(தாய்க்கு இத்யாதி) புறம்பே புறப்பட்டாள் என்னுதே "லக்ஷ்மண ஸந்நிதாநம்" என்ற வால்மீகிக்கு இதிறே கருத்து என்று திருவுள்ளம். c "தாரா ஜகாம" என்று ஸ்த்ரீக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யம் வரலாமோ என்ன (இளையபெருமாள் இத்யாதி) d ஹேது சொல்லாமையாலே சொல்லுகிருர் (உருகுபதத்திலே இத்யாதி) உருகுபதம் - ம்ருதுபக்வம். e துவட்சி - நம்ரதை. f துவக்கிக் கார்யம் கொள்ளுகை - நடையழகாலே வஶீகரித்து, சொன்னபடி செய்யும்படி பண்ணிக்கொள்ளுகை.

h தூத வாக்யம் ஸபலமாமோ என்ன, ஹேதுத்வேநாஹ (மதியினல் இத்யாதி) மதியினல் - விசாரத்தால். i சால தூரதர்ஸி - மிகவும் விசாரவான். j உபபாதநம் (ராவணனைப்

நீ—கொண்டிருந்தான்; இந்த்₃ரன் ராஜ்யத்தை இழந்து நின்றான்; இரண்டுக்கும் அவி ருத்₃த₄மாகச் செய்யலாவதென்?'' என்று j 1. "गोसहस्रप्रदातारम्" (கோ₃ஸஹஸ்ர ப்ரதா₃தாரம்) என்கிறபடியே கொடுத்து வளர்ந்த கையைக்கொண்டு நீரேற்று k அவனுக்குக் கொடுத்த l விரகர்க்கு. (குறள்) m கோடியைக் காணி ஆக்கினாற்போலே, பெரிய வடி வழகைக் கண்ணாலே m₁ முகந்து அநுப₄விக்கலாம்படி சிறுக்கினபடி. (n மாணாய்) 'உண்டு' என்று இட்டபோதோடு, 'இல்லை' என்று தள்ளிக் o கதவடைத்தபோதோடு வாசியற முகம் மலர்ந்துபோம்படி p இரப்பிலே q தழும்பேறின வடிவை உடையனானபடி.

(உலகிரந்த) தன் ஸங்கல்பத்தாலே உண்டாக்கின லோகத்தை r A "கொள்வன் நான்" என்று இரந்த. (கள்வர்க்கு) s "வஞ்சகர்க்கு" என்று திருமாலையாண்டான் நிர்வஹிக்கும்படி. எம்பெருமானார், t "ஒன்றை நினைத்து ஒன்றைச் செய்தவர்க்கு"

அ—என்றபடி. இந்த தூ₃ரத₃ர்ஶித்வம் என்பக்கல் கார்யகரமாகாதொழிவதே! விஶ்லேஷித்து நான் முடியில், தமக்கு அவத்₃யமாய்த் தலைக்கட்டாதோ? என்றபடி. j தூ₃ரத₃ர்ஶித்வத்தைக் காட்டாநின்றுகொண்டு "கள்வர்க்கு" என்னுமளவாகத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (ராவணனைப்போலே இத்யாதி₃) h 2. "ஸ்ம்ருதிர் வ்யதீதவிஷயா மதிராக₃மிகோ₃சரா। பு₃த்₃தி₄ஸ்தாத்காலிகீ ப்ரோக்தா ப்ரஜ்ஞா த்ரைகாலிகீ மதா॥" என்றது அநுஸந்தே₄யம். k அவனுக்கு – இந்த்₃ரனுக்கு, l விரகர்க்கு – சதுரர்க்கு. m ஹ்ரஸ்வத்வ ப்₃ரஹ்மசர்யபரிக்₃ரஹயோ: ப்ரயோஜநமாஹ (கோடியை இத்யாதி₃) n மாணாய் – மாணவகனாய். m₁ முகந்து – க்ரோடீ₃கரித்து. o கதவடைத்த – கவாடம் ப₃ந்தி₄த்த. p இரப்பிலே – அர்த்தி₂த்வத்திலே, q தழும்பு – தகண்.

r (கொள்வன் நான் இத்யாதி₃) "மாவலி! நான் மூவடிகொள்வன், தா" என்ற முக்₃தோ₄க்தியாலே. s (வஞ்சகர்க்கு) வஞ்சனையாவது – A "கொள்வன் நான்" என்ற முக்₃த₄ஜல்பிதங்களாலே அவனை வாய்மாளப் பண்ணுகையும், சிற்றடியைக் காட்டிப் பேரடியைக் கொண்டு அளக்கையும்.

ஜீ—போலே இத்யாதி₃) j யுத்₃த₄காண்டே₃ ஏகவிம்ஶே ஸமுத்₃ரம் ப்ரதி ஶரணவரணகாலே, 1. "த₃க்ஷிணோ த₃க்ஷிணம் ராமோ மஹா பரிக₄ஸந்நிப₄ம்। கோ₃ஸஹஸ்ரப்ரதா₃தாரமுபதா₄ய பு₄ஜம் மஹத்॥" h மதியினால் என்கிற இடத்திலே – 2. "ஸ்ம்ருதிர் வ்யதீதவிஷயா மதிராக₃மிகோ₃சரா। பு₃த்₃தி₄ஸ்தாத்காலிகீ ப்ரோக்தா ப்ரஜ்ஞா த்ரைகாலிகீ மதா॥" என்றது அநுஸந்தே₄யம். k அவனுக்கு – இந்த்₃ரனுக்கு. l விரகர்க்கு – சதுரர்க்கு. m ஹ்ரஸ்வத்வ ப்₃ரஹ்மசர்ய பரிக்₃ரஹங்களுக்கு ப்ரயோஜநம் (கோடியை இத்யாதி₃) n மாணாய் – ப்₃ரஹ்ம சாரியாய். m₁ முகந்து – க்ரோடீ₃கரித்து. q தழும்பு - தகண்.

r (கொள்வன் நான் இத்யாதி₃) "மாவலி! நான் மூவடி கொள்வன்" என்று இரந்த. s (வஞ்சகர்க்கு) வஞ்சநமாவது – A "கொள்வன் நான்" என்ற முக்₃த₄ஜல்பிதங்களாலே அவனை வாய்மாளப்பண்ணுகையும், சிற்றடியைக் காட்டிப் பெரிய அடியைக் கொண்டு அளக்கையும்.

ப்ர—j 1. (இரந்த) युद्धकाण्डे एकविंशे समुद्रं प्रति शरणवरणकाले रामः। "दक्षिणो दक्षिणं रामो महापरिघसन्निभम्॥ ७॥ गोसहस्रप्रदातारमुपधाय भुजं महत्॥ ७½॥"

A 3-8-9.

ஈ—என்று அருளிச்செய்வர். u மஹாபலியை வஞ்சித்ததும் என்னை வசீகரிக்கைக்காக. v கீழ் தான் A "பெருநிலங்கடந்த நல்லடிப்போது" என்றிறே ஆசைப்பட்டதும்; wB "உலகங்கொண்ட அடியன் அறிவருமேனி மாயத்தனுகிலும் கொடிய என்னெஞ்சம் அவனென்றே கிடக்கும்" என்றும், xC "அன்றொருகால் வையமளந்த பிரான் வாரா னென்று ஒன்றொருகால் சொல்லாது உலகு" என்றுமிறே இவர் கிடப்பது.

x_2 திருமங்கையாழ்வாரும் yD "முன்னம் குறளுருவாய் மூவடி மண் கொண் டளந்த மன்னன் சரிதைக்கே மாலாகிப் z பொன்பயந்தேன்" என்று(ம்) இவர்க ளெல்லாரும் ஈடுபடுவது இச்செயலுக்கிறே.

அ—u ஒன்றை நினைத்து ஒன்றைச் செய்கையாவதேது என்ன (மஹாபலியை இத்யாதி) (595 h.i) பாஷ்யகார யோஜனையில், தூரதர்ஶநமாவது - தன்னை வசீகரிக்கையே மூலமாகக் கொள்ளுகை. v வாமநாவதாரேண வசீக்ருதேயம் இத்யத்ர உபபத்திமாஹ (கீழ் தான் இத்யாதி) w (உலகம் இத்யாதி) லோகமடங்க தன்னதேயாம்படி எதிர்த்தலைக்கு ஒன்றுமொட்டாமல் அநந்யார்ஹ மாக்கிக் காற்கடைக்கொள்ளும் வஞ்சகனாய், "ஸ்வச்சன், க்ருத்ரிமன்" என்று விவேகிக்க அரிதாம் படி அழகாலே மயக்கும் ஆஶ்சர்யத்தையுடையவனேயாகிலும், லோகமர்யாதையன்றியே குற்றம் சொல்லி மீட்க அரிதாம்படி கொடிய என் நெஞ்சானது கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வபாவ விஶேஷங்களை யுடையவனே தஞ்சமென்று கிடவாநிற்கும். x (அன்றொருகால் இத்யாதி) "மஹாபலி அப ஹரித்த அன்றொரு காலத்திலே பூமியை அளந்த லோகோபகாரகன் என்று வருகிறானே" என்றாகிலும் ஒரு வார்த்தையை ஒருகால் சொல்லாதே லோகம் உறங்காநிற்கும்.

x_2 நெஞ்சை வசீகரித்தமை இவர்க்கு மாத்ரமன்று; மற்றையாழ்வார்களுக்கும் இப்படியே என்கிறார் (திருமங்கையாழ்வாரும் இத்யாதி) y (முன்னம்) காலவிப்ரகர்ஷம் போக்கி தேஶவிப்ர கர்ஷமில்லை கிடீர் இழக்கைக்கு. (குறளுருவாய்) அப்ராக்ருத ஸம்ஸ்தாநத்தைக் கண்ணாலே முகக்கலாம்படி ஆக்கினபடி. (மூவடி மண் கொண்டளந்த) த்ரைலோக்யத்துக்கு அவ்வருகுள்ள நித்ய விபூதியும் தன்னதாயிருக்கிறவன் கிடீர் மூவடியை இரந்தான். அம்மூவடிகளாலும் மண்ணை அளந்துகொண்ட ராஜாதி[illegible]ஜனை அவனுடைய அந்யார்த்தமான செயலிலே வ்யா

ஜீ—u விவரணம் (மஹாபலியை இத்[illegible]) (595 h.i) பாஷ்யகாரர் யோஜனையில், (மதியினுல்) என்றதுக்கு தூரதர்ஶநமாவது - தன்னை வசீகரிக்கையே மூலமாகக் கொள்ளுகை. v அப்படி இச்செயலிலே வசீக்ருதராயிருப்பாரோ என்ன (கீழ் தான் இத்யாதி) w (உலகம் இத்யாதி) லோகத்தை அளந்துகொண்ட திருவடிகளையுடையவன், க்ருத்ரிமனென்று விவேகிக்க அரிதாம்படி அழகிய வடிவையுடைய ஆஶ்சர்யத்தையுடையவனேயாகிலும், மீட்க அரிதாம்படி கொடிய என் நெஞ்சானது இஸ்வபாவங்களையுடையவனே தஞ்சமென்று கிடவாநிற்கும். x (அன்றொருகால் இத்யாதி) "அபஹரித்த அன்றொரு காலத்திலே பூமியை அளந்துகொண்ட உபகாரகன் என்று வருகிறானே" என்றாகிலும் ஒரு வார்த்தையை ஒருகால் சொல்லாதே லோகம் உறங்காநிற்கும்.

y (முன்னங்குறள் இத்யாதி) முன்பு ஒரு காலத்தில் குட்டை வடிவையுடையனாய் மூவடியை இரந்து, அவ்வடிகளாலே லோகத்தை அளந்துகொண்ட ராஜாதிராஜனை அவனுடைய செய

 A 1-3-10. B 5-3-5. C 5-4-10. D பெரிய திருமொழி 9-4-2.

ஈ— (மதியிலேன்) a பிரிகிற ஸமயத்திலே, "போகாதேகொள்" என்றேனாகில் இப்பாடு படாதொழியலாயிற்றே; அறிவுகேடியானேன். (b வல்வினையே மாளாதோ) c இவளொரு தீர்க்கசிந்தயந்தியாயிற்று. d எல்லைச சதிரியாய் e குரு தர்சநத்திலே f முடிந்தாளிறே அவள்.

g 1. "तच्चित्तविमलाह्लादेत्यादि" (தச்சித்தவிமலாஹ்லாதேத்யாதி) h அவன் பக்கலிலே நெஞ்சை வைக்கையாலே, புண்யபலம் அநுபவித்தாள்; அந்நினைவின்படி அநு

அ—முக்தையாகி நிறம் இழந்தேன். z "பொன் பயந்தேன் என்று" என்ற அநந்தரம் "இப்படி" என்று [illegible]ம்.

a மதியுண்டானால் உனக்கு விஶ்லேஷம் வாராதோ? என்ன (பிரிகிற ஸமயத்திலே இத்யாதி) c "வல்வினையேயோ மாளாது" (b) என்கையாலே சிந்தயந்தியில் வ்யாவ்ருத்தி இவளுக்கு ஸித்தித்தது என்கிறார் (இவள் இத்யாதி) d அவளுக்காகில் மாண்டதோ? என்ன (எல்லைச் சதிரியாய் இத்யாதி) "மதியிலேன் வல்வினையே மாளாதோ" என்கையாலே — மதியுண்டான ஒருத்தி வல்வினை மாண்டது என்றபடி. d எல்லைச் சதிரி—சாதுர்ய ஸீமா பூமி என்றபடி. e குரு:-ஶ்வஶுர:. f (முடிந்தாளிறே இதி) நிரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதிபந்தா பூத்வா பகவந்தம் ப்ராப இலேத்யர்த்த:. g இதுக்கு ப்ரமாணம் (தச்சித்தேத்யாதி) பக்தி ப்ரபத்திகள் ஒன்றும் அநுஷ்டியாமலிருக்க, முக்தி வந்தபடி எங்ஙனே? என்ன; கர்மபலம் எல்லாம் அநு

ஜீ—விலே வ்யாமுக்தையாகி நிறம் இழந்தேன். z "பொன் பயந்தேன் என்றும்" என்ற அநந்தரம் "இப்படி" என்று ஶேஷம்.

a மதியுண்டானால் விஶ்லேஷம் வாராதோ? என்ன (பிரிகிற இத்யாதி) c "வல்வினையேயோ மாளாது" (b) என்று அந்வயித்து, இத்தால் – சிந்தயந்தியில் வ்யாவ்ருத்தி (இவளொரு இத்யாதி) இந்த அந்வயத்துக்கு நியாமகம் – மேலிற்பாட்டின் அவதாரிகை (603 a) d அவளுக்காகில் மாண்டதோ? என்ன (எல்லைச் சதிரி இத்யாதி) "மதியிலேன் வல்வினையே மாளாதோ" என்கையாலே – மதியுண்டான ஒருத்தி வல்வினை மாண்டது என்றபடி. d எல்லைச் சதிரியாய் – சாதுர்ய ஸீமா பூமியாய். e குரு தர்சநத்திலே - மாமியார் முதலானாருடைய தர்சநத்திலே. f (முடிந்தாள்) ஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகங்களும் போய் எம்பெருமானைப் பெற்றாளிறே என்றபடி. g இதுக்கு ப்ரமாணம் (தச்சித்தேத்யாதி) பஞ்சமேம்ஶே த்ரயோதஶே — 1. "தச்சித்தவிமலாஹ்லாதக்ஷீணபுண்யசயா ததா। தத்ப்ராப்திமஹாது:க்கவிலீநாஶேஷபாதகா॥ சிந்தயந்தீ ஜகத்ஸூதிம் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபிணம்। நிருச்ச்வாஸதயா முக்திம் கதாந்யா கோபகந்யகா॥". பக்தி ப்ரபத்திகள் ஒன்றும் அநுஷ்டியாமலிருக்க, முக்தி வந்தபடி

ப—g1. (மாளாதோ என்று) पञ्चमेंशे त्रयोदशे — "काचिदावसथस्यान्ते स्थित्वा दृष्ट्वा बहिर्गुरून् ॥(२०)॥ तन्मयत्वेन गोविन्दं दध्यौ मीलितलोचना। तच्चित्तविमलाह्लादक्षीणपुण्यचया तदा ॥(२१)॥ तदप्राप्तिमहादुःखविलीनाशेषपातका। चिन्तयन्ती जगत्सूतिं परब्रह्मस्वरूपिणम् ॥(२२)॥ निरुच्छ्वासतया मुक्तिं गतान्या गोपकन्यका॥"

ஈ—ப₄விக்கப்பெருமையாலே பாபப₂லம் அநுப₄வித்தாள்; ஆகையாலே புண்யபாபங்கள் இரண்டும் அரை க்ஷணத்திலே அநுப₄வித்தாளிறே அவள். (i ஒருத்தி) "ஒருத்தி" என்றால் அறியுமோ? என்னில்; எய்தவன் கை உணராதோ? "இன்ன காட்டிலே j மான்பேடை k ஏவுடனே கிடந்து l உழையாநின்றது" என்று ஊரிலே வார்த்தையானால், எய்தவன் கை உணராதோ? "நீயன்றோ எய்தாய்" என்று சொல்லவேண்டாவிறே. (ஒருத்தி) m ஸம்ஸாரவிபூ₄தியிலுள்ள இவள் ஒருத்தியுமிறே; m₂ ஸம்ஸாரிகள் புறம்பே அந்யபரர்; நித்யஸூரிகளுக்கு விஶ்லேஷமில்லை; மற்றையாழ்வார்கள் இவருக்கு அவயவமாயிருப்பர்கள்.

(மதிகலங்கி) n அறிவழிந்தாள் என்னுங்கோள். o தன்னறிவு அழிந்தாளாகிலும் p நாம் கொடுத்த அறிவு உண்டு என்றிருப்பர்; (p₂ மதியெல்லாம் கலங்கி) நாம்கொடுத்த அறிவு கொண்டு 1. "तत्रस्य सदृशं भवेत्" (தத்தஸ்ய ஸத்₃ருஶம் ப₄வேத்) என்றிராளோ? p₃ என்றிருப்பர்; q அறிவு தந்தார் தாமன்றோ? என்று அறிவியுங்கோள். r தாம் *மயர்

அ—ப₄வித்துத் தீருகையாலே என்கிறான் ருஷி. h ப்ரதிப₃ந்த₄ நிவ்ருத்திஹேதுமாஹ (அவன் பக்கலிலே இத்யாதி₃) i நாங்கள் போய்ச் சொல்லும் வார்த்தை என்னென்ன (ஒருத்தி என்று) j மான்பேடை-ம்ருகீ₃. k ஏவுடனே-அம்போடே. l உழையாநின்றது-க்லேஶியாநின்றது. m, m₂ ஒருத்தி என்றால் இன்னார் என்று தோன்றுமோ? ப₄க₃வத் ப்ரவணர் நித்யவிபூ₄தியிலும் உண்டு; இங்கு ஆழ்வார்களும் உண்டு என்ன (ஸம்ஸார விபூ₄தியில் இத்யாதி₃)

n 'மதிகலங்கி' 'எல்லாம் கலங்கி' 'உள்கலங்கி' என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (அறிவு அழிந்தாள் இத்யாதி₃) p "தன்னறிவு அழிந்தாளாகிலும்" (o) என்ற கீழ் வாக்ய விவரணம் (நாம் கொடுத்த அறிவு இத்யாதி₃) p₂, p₃, q இவ்வாக்யாநந்தரம் "மதியெல்லாம் கலங்கி" என்று பதோ₃பாதா₃நம் பண்ணிக்கொண்டு. அநந்தரம் "அறிவு தந்தார் தாமன்றோ" இத்யாதி₃ அநுஸந்தி₄ப்பது. q (அறிவு தந்தார் தாமன்றோ) தம்முடைய ஸௌந்த₃ர்யாதி₃களையும் பார்க்கவேண்டாவோ?

ஜீ—எங்ஙனே என்ன, கர்மப₂லம் எல்லாம் அநுப₄வித்துத் தீருகையாலே என்கிறான் ருஷி. h ப்ரதிப₃ந்த₄க நிவ்ருத்தி ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (அவன் பக்கலிலே இத்யாதி₃) i நாங்கள் போய்ச்சொல்லும் வார்த்தையேதென்ன (ஒருத்தி என்று தொடங்கி) j மான்பேடை - பெண்மான். k ஏவுடனே-அம்போடே. l உழையாநின்றது-க்லேஶியாநின்றது. m விஶேஷியாதே "ஒருத்தி" என்றதுக்கு பா₄வம் (ஸம்ஸார விபூ₄தியில் இத்யாதி₃) m₂ "இவள் ஒருத்தியும்" என்கிறதென்? அவனுடைய விஶ்லேஷத்தில் நோவுபடுவார் வேறொருவர் இல்லையோ? என்ன (ஸம்ஸாரிகள் புறம்பே இத்யாதி₃)

n 'மதிகலங்கி' 'எல்லாம் கலங்கி' 'உள்கலங்கி' என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (அறிவு அழிந்தாள் இத்யாதி₃) p "தன்னறிவு அழிந்தாளாகிலும்" (o) என்ற கீழ் வாக்ய விவரணம் (நாம் கொடுத்த இத்யாதி₃) p₂, p₃, q (இராளோ என்றிருப்பர்) என்ற அநந்தரம், "மதியெல்லாம் கலங்கி" என்று பதோ₃பாதா₃நத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு, அநந்தரம் "அறிவு தந்தார் தாமன்றோ"

ப்ர— 1. (रा-सु-२९) "क्लेश्तु सङ्कुलाम्" इत्यादि—३०.

ஈ—வறுத்துத் தந்த ஜ்ஞானப்பரப்பெல்லாம் கலங்குகைக்கு உடலாயிற்று என்னுங்கோள். மேலெழச் சிறிது கலங்கிற்றாகிலும், பின்னையும் நாம் கொடுத்த அறிவன்றோ? அப்படி கலங்குமோ? என்பர்—(மதியெல்லாம் உள்கலங்கி) s தாம் தந்த * மயர்வறு மதிநல மெல்லாம் t அடிமண்டியோடே கலங்கிற்று என்னுங்கோள். u அத்தனையோ? நாம் இருந்தோமே; பின்பு நாம் போனவாறே அறிவு கொடுத்துக் கொள்ளுகிறோம் என்றிராமே — (v மயங்குமால்) "மயங்கினாள்" என்னில், "இனிப்போனால் செய்வது என்?" என்றிருப்பர்; w முடியும் தசையாயிற்று என்னுங்கோள். (என்னீரே) x உங்கள் தலையில் பழியைத் துடைக்கப் பாருங்கோள்; அறிவித்தபின்பு வாராதொழிந்தால் அவனதன்றோ அவத்யம். y ஆர்த்தத்வநி பொறுக்கமாட்டான், அறிவியுங்கோள். (என்னீரே) z உங்களுக்கு ஸ்வரூபம்; அவனுக்கு குணம்; எனக்கு ஸத்தை; உங்களுக்கு ஒரு உக்தி. 3.

அ—என்றபடி. q மதி என்று-தாம் கொடுத்த அறிவேயாய், அதுக்கு, எல்லாம் என்றது-ஜ்ஞாந விஸ்த்ருதி — ஸ்வரூப விஷயமாயும், குண விஷயமாயும், விக்ரஹ விஷயமாயும், விபூதி விஷயமாயும் அநேக விஷயமாகையாலே என்று விவக்ஷிதம். r அர்த்தாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (தாம் மயர்வறுத்துத் தந்த இத்யாதி) ஸ்வவைலக்ஷண்யாதிஜ்ஞாநம் ஹ்யதாத்; தஸ்மாத் தத்வ்யவஸாயநிஷ்டாமசலயதீதி பாவ:. யத்வா ஸ்வதத்தம் ஜ்ஞாநம் பக்திரூபாபந்நமிதி ந ஜாநாதி கிம்? இதி பாவ:. "(தாம் மயர்வறுத்துத் தந்த) இதி வாக்யம் - 'மதியெல்லாம் கலங்கி' இத்யஸ்ய ஶப்தார்த்தபரம்" இதி பாவாந்தரம் - இதி ச வதந்தி. மதி என்கிற இது - பக்திரூபாபந்த ஜ்ஞாநபரம் இதி பாவாந்தரம். s எல்லா அறிவு என்று - தாம் தந்த அறிவு என்று கூர்ப்பிதமாகையாலே (தாம்) இத்யாதி தாத்பர்யம் சொல்லிற்று. t அடிமண்டி - அடிச்சேறு. u மேலுக்கு அவதாரிகை (அத்தனையோ இத்யாதி) (அத்தனையோ? தாம் இருந்தோமே) என்றது - அறிவு போன அத்தனையன்றோ - ஸத்தையுண்டே, நாம் இருந்தோமே என்றபடி. v மயங்கும் - மயங்காநிற்கும். w 'மயங்கும்' என்கிற வர்த்தமாநத்துக்குப் பொருள் அருளிச்செய்கிறார் (முடியும் தசை என்று) x விதிக்கு பாவம் (உங்கள் இத்யாதி) y பாவாந்தரம் (ஆர்த்தத்வநி இதி) z "உங்களுக்கு ஸ்வரூபம், அவனுக்கு குணம், எனக்கு ஸத்தை, உங்களுக்கு ஒரு உக்தி" இதி வாக்யம் கேஷுசிச்ச்ரீகோஶேஷு த்ருஷ்டஞ்சேத், ததபி பாவாந்தரமிதி த்ரஷ்டவ்யம். விதியினால் என்று தொடங்கி, க்ரமத்திலே உரையின் அந்வயம். 3.

ஜீ-இத்யாதி அநுஸந்திப்பது. q (அறிவு தந்தார் தாமன்றோ) என்றது-அறிவும் அகிஞ்சித்கரமாம்படி விலக்ஷணரான தாமன்றோ என்னுதல், பக்திரூபாபந்நமான அறிவன்றோ தந்தார் என்னுதல். r "மதியெல்லாம் கலங்கி" (பூ) என்றதுக்கு ஶப்தார்த்தம் (தாம் மயர்வறுத்து இத்யாதி) t அடிமண்டி - அடிச்சேறு. u மேலுக்கு அவதாரிகை (அத்தனையோ இத்யாதி) (அத்தனையோ? நாம் இருந்தோமே) என்றது - அறிவுபோன அத்தனையன்றோ - ஸத்தை உண்டே, நாம் இருந்தோமே என்றபடி. v மயங்கும் – மயங்காநிற்கும். w 'மயங்கும்' என்கிற வர்த்தமாநத்துக்கு அர்த்தம் (முடியும் தசை என்று) x விதிக்கு பாவம் (உங்கள் இத்யாதி) y பாவாந்தரம் (ஆர்த்தத்வநி இத்யாதி) தயாவானாகையாலே வரும் என்றபடி. z "உங்களுக்கு ஸ்வரூபம், அவனுக்கு குணம், எனக்கு ஸத்தை, உங்களுக்கு ஒரு உக்தி" என்கிற வாக்யம் சில ஸ்ரீகோசங்களிலே இருந்ததாகில், அதுவும் பாவாந்தரம் என்று கண்டு கொள்வது. ஆல் - அசை. க்ரமேணாந்வய:. 3.

4. என்நீர்மை கண்டிரங்கி இதுதகா தென்னாத
என்நீல முகில்வண்ணர்க் கென்சொ(ல்)லியான் சொல்லுகேனோ
நன்னீர்மை இனியவர்கண் தங்காதென் றொருவாய்ச்சொல்
நன்னீல மகன்றில்காள் நல்குதிரோ நல்கீரோ.

ஆ— 4. வ்யா:— (என் நீர்மை) "நான் தம்மைப் பிரியில், ஒரு க்ஷணமாத்ரமும் தரிக்கமாட்டாத ஸ்வபாவை என்னுமிடத்தை அறிந்துவைத்து என் பக்கலிலே க்ருபைபண்ணி, 'இவள் நம்மைப் பிரிந்திருக்கைக்கு ஈடல்லள்' என்று பாராதவர்க்கு நான் என்ன வார்த்தையைச் சொல்லுவது" என்று எம்பெருமானைச் சொன்னாளாய், பின்னையும் அவனை விடமாட்டாமையாலே, "அவளுடைய நல்லுயிரானது இனி அவள் பக்கல் ஒரு க்ஷணமாத்ரமும் தங்காது என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லவேணும்" என்று சில அன்றில்களை நோக்கிச்சொல்ல, அவையும் போகாதிருந்தவிடத்தில், "இத்தனையும் சொல்லவல்லீர்களோ, மாட்டீர்களோ?" என்கிறாள். 4.

ஒ- அவ:- நாலாம் பாட்டில்—"என் ப்ரக்ருதியை அறிந்துவைத்து விஶ்லேஷித்தவனுக்குச் சொல்லலாவதுண்டோ?" என்று விஷண்ணையாய், மீள ஓராசையாலே சில மகன்றில்களைக் குறித்து, "என்னிடையாட்டம் அவனுக்கு அறிவிக்க வல்லிகளோ, மாட்டிகளோ?" என்கிறாள்.

வ்யா:— (என் நீலமுகில் வண்ணர்க்கு) **தன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளைக் காட்டி முன்பு என்னை ஈடுபடுத்தினவனுக்கு நான் இனிச் சொல்லுவது எத்தை?** (நன்னீர்மை என்று தொடங்கி) **"ஈண்டெனச் சென்று ஸம்ஶ்லேஷியீராகில் அவள் இடையாள்" என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லி என்னை உஜ்ஜீவிப்பியுங்கோள்.** (நன்னீலம் என்று தொடங்கி) **நிறம் அவனைப்போலே இருந்தது; அவனைப்போலே ஆகிறிகளோ, என் அபேக்ஷிதம் செய்கிறிகளோ? என்று கருத்து.** 4.

ப— 4. அவ:— அநந்தரம், காளமேக நிபஶ்யாமமான வடிவழகை உடையவனுக்குத் தூதாக விடுவதாக நிறத்தழகையுடைய சில மகன்றில்களைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

என் நீர்மை — (ஸம்ஶ்லேஷ தஶையிலே) என்னுடைய விஶ்லேஷாஸஹஸ்வபாவத்தை, **கண்டு** — (ஆலிங்கந ஶைதில்யாதிகளில் அங்கவிகாரத்தாலே) கண்டுவைத்து, **இரங்கி** — (இவள் ம்ருதுப்ரக்ருதி என்று) இரங்கி, **இது தகாது என்னாத** — இந்த விஶ்லேஷம் தகுவதல்ல என்னாத, **என் நீலமுகில் வண்ணர்க்கு** — காளமேகம் போலே எனக்குக் காட்டி ஊட்டாது நின்ற வடிவை உடையவருக்கு, **என்சொல்லி** — என்ன பாசுரத்தைச் சொல்லி, **யான்** — நான், **சொல்லுகேனோ**—வார்த்தை சொல்லுவது? (ஆனாலும்), **நல்**—(உமக்கு ஆதரணீயமாம்படி) நன்றான, **நீர்மை**—(அவளுடைய) ஸத்பாவம், **இனி**—இனிமேல், **அவர் கண்**—அவரிடத்து, **தங்காது என்று**—நிற்கமாட்டாது என்று, **ஒரு வாய்ச்சொல்**—

ப—ஒரு வார்த்தை சொல்லுதலே, நன்னீல மகன்றில்காள்—நல்ல நீல நிறத்தையுடைய மகன்றில்காள்! நல்குதிரோ — [1. "वाचा धर्ममवाप्नुहि" (வாசா த₃ர்மமவாப்நுஹி) என்று] உபகரிக்கிறீர்களோ? நல்கீரோ — உபகரியீர்களோ?

"அவர்" என்கிற ப₃ஹுமாநோக்தி - நாயகியான கௌ₃ரவத்தாலே தூ₃தர் தங்கள் வார்த்தையாகச் சொல்லுகிருள். இதில் க₃டகருடைய ரூப வைலக்ஷண்யம் சொல்லிற்றுயிற்று. 4.

இ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — "என் ப்ரக்ருதி அறிந்துவைத்து இரங்காதே பொகட்டுப் போனவர்க்குச் சொல்லலாவதுண்டோ?" என்று நைராஶ்யம் தோற்றச் சொல்லி, பின்னையும் சாபலாதிஶயத்தாலே, சில மகன்றில்களைக் குறித்து "என் இடையாட்டம் அவனுக்கு அறிவிக்கிறிகளோ, அல்லிகளோ?" என்கிருள். "மகன்றில்கள்" என்று - அன்றில்களிலே ஓர் அவாந்தரபே₄த₃ம்.

வ்யா:— (என் நீர்மை கண்டிரங்கி) என் ப்ரக்ருதி மார்த₃வத்தைக் கண்டு வைத்து "ஐயோ !" என்று. (இது) பிரிவு. (தகாது என்னுதை) இவள் ப்ரக்ருதி மார்த₃வத்தைக் கண்டால் நிர்க்₄ருணர்க்கும் இரங்கவேண்டிக் காணும் இருப்பது! ஆனல் இப்போது இவள் பிரிவை அவன் கண்டானே? என்னில்; கலக்கிற போது அணைக்கைக்காகக் கைநெகிழ்ந்தபோது அதுவும் பொருதபடி அறியுமிறே. A "ஊருண்கேணி" B "புல்லிக்கிடந்தேன்" (என் நீலமுகில் வண்ணர்க்கு) அடியில் வடிவைக் காட்டியாயிற்று அநந்யார்ஹையாக்கிற்று. இவ்வடிவிலுள்ளது அகவாயிலும் உண்டாகப் பெற்றிலோம்! சில பதா₃ர்த்த₂ங்கள் உருவழகிதாய், அகவாய் நஞ்சாய் இருக்குமாபோலே காணும்! (என் சொல்லி யான் சொல்லுகேனே) என்ன பாசுரத்தைச் சொல்லி உங்களுக்கு நான் சொல்லிவிடுவது? என் த₃ஶையைக் கண்டு இரங்காதவர் உங்கள் பேச்சைக் கேட்டோ இரங்கப் புகுகிருர்? கண்டவர்க்குச் சொல்லிவிடுவது ஒரு பாசுரமுண்டோ? 2. "अथवा किं तदालापैरपरा क्रियतां कथा" (அத₂வா கிம் தத₃ாலாபைரபரா க்ரியதாம் கத₂ா) என்று நிராஶைகளானவர்கள், 3. "अप्यसौ मातरं द्रष्टुं सकृदप्यागमिष्यति" (அப்யஸௌ மாதரம் த்₃ரஷ்டும் ஸக்ருத₃ப்யாக₃மிஷ்யதி) என்றுப்போலே, பின்னையும் தன் ஆற்றுமையாலே "நல்குதிரோ நல்கீரோ?" என்கிருள். (நன்னீர்மை) நற்சீவன். 4. "जीवन्तीं मां यथा रामः" (ஜீவந்தீம் மாம் யதா₂ ராம:) (இனி) பாடு ஆற்றலாவது எல்லாம் ஆற்றினுள்; இனி, தங்கமாட்டாது. (அவர் கண் தங்காது) ஶேஷியான உம்முடைய பக்கலிலே தங்கில் தங்குமித்தனை. (என்று ஒரு வாய்ச் சொல்) என்று ஒரு வார்த்தைச் சொல்லு. (நன்னீல மகன்றில்காள்) நன்றான நீல நிறத்தையுடைய மகன்றில்காள்! உங்களுக்கு நிறம் அவனைப்போலே இராநின்றது; உள்வாயும் அவனைப் போலேயாய் அநாத₃ரிக்கப் புகுகிறிகளோ? அன்றிக்கே, இத்₃த₃ஶையிலே முகங்காட்டினை உங்கள் ஸ்வப₄ாவத்தாலே நல்குதிரோ? என்கிருள், 4.

A குறுந்தொகை 399. B திருக்குறள் 1187.

ஈ— அவ:—நாலாம் பாட்டு. a "அநுப4வித்தாலும் மாளாதது நான் பண்ணின பாபமேயோ?" என்று நின்றது கீழ்; a1 இவள் அநுப4வித்தாளோ பின்னை என்னில்; b அவன் அரைக்ஷணம் c தாழ்ந்து முகமும் மாறவைத்தபோதே எல்லாம் அநுப4வித்தாளிறே. d இவ்வளவிலே சில e மகன்றில்கள் f "நமக்குக் கிஞ்சித்கரிக்க f1 நல்லவளவு" என்று, g "நாங்கள் இங்குத்தைக்குச் செய்யவேண்டுவதென்ன?" என்று வந்து முகம் காட்டிற்றினவாகக்கொண்டு, அவற்றைப் பார்த்து, h "என் த3சையைக் கண்டுவைத்து இரங்காதே போனவனுக்கு நான் எத்தைச் சொல்லுவது?" என்று நிராசையாய், i பின்னையும் சாபலத்தாலே, பலகால் j சொல்லு மறுத்தார்க்குச் சொல்லுவாரைப்போலே, "இத்தனையும் சொல்லவல்லிகளோ மாட்டிகளோ?" என்கிறாள்.

வ்யா:—(என் k நீர்மை கண்டு இரங்கி) என் நீர்மையுண்டு-என் ஸ்வப4ாவம்-என் மார்த3வம். (l கண்டு இரங்கி m இது தகாதென்னாத) n இத்தைக்கண்டு த3யைபண்ணி

அ— நாலாம் பாட்டு. (என் நீர்மை) a1 தடஸ்த2 ஶங்கையை அநுவதி3த்துப் பரிஹரிக்கிறார் (இவள் இத்யாதி3) b (அவன் அரை க்ஷணம் இதி) 1. "ஸ தத்2ா ஸஹ கோ3பீபி4 ரராம மது4ஸூத3ந:। யதா2ப்3த3கோடிப்ரதிம: க்ஷணஸ் தேந விநாSப4வத்॥" இதி ஶ்லோகோ த்3ரஷ்டவ்ய:. c தாழ்ந்து-விளம்பி3த்து. e மகன்றில்கள்-சக்ரவாகங்கள். அன்றில் பே4த3ம் இதி வா. d "நீல மகன்றில்காள்" என்னாதே, "நன்னீல மகன்றில்காள்" என்கையாலே அருளிச்செய்கிறார் (இவ்வளவிலே என்று தொடங்கி) யத்3வா, "என் சொல்லி யான் சொல்லுகேனோ" இதி பதா3நி "அவர்" இதி பூஜ்யவசநஞ்ச ஹ்ருதி3 நித4ாய அவதாரிகாமாஹ (இவ்வளவிலே இத்யாதி3) f அவைகள் இவனை உத்3தே3ஶ்யையாக நினைத்திருக்கையாலே (நமக்குக் கிஞ்சித்கரிக்க நல்லவளவு) என்கிறார். f1 நல்லவளவு-நல்ல ஸமயம். g "என் சொல்லி யான் சொல்லுகேனோ" என்று உத்தரமிருக்கையாலே (நாங்கள் இங்குத்தைக்குச் செய்யவேண்டுவதென்? என்று வந்து முகங்காட்டிற்றின என்றது) h தன் ஆற்றாமைக்கீடாகக் கடுக வந்து முகங்காட்டாமையாலே ப்ரணய ரோஷம் தலையெடுத்து (என் த3சையைக் கண்டுவைத்து இரங்காதே போனவனுக்கு) என்கிறாள். அவன்பக்கல் கோபமிறே இவற்றின்பக்கலிலும் ஏறி "நல்குதிரோ நல்கீரோ?" என்கிறாள். i நிராசையானவள் மீளச்சொல்லுகைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் (பின்னையும் இத்யாதி3) j சொல்லுமறுத்தார்க்கு - கேளாதவர்களுக்கு.

ஜீ— நாலாம் பாட்டு. (என் நீர்மை இத்யாதி3) a1 தடஸ்த2 ஶங்கையை அநுவதி3த்துப் பரிஹரிக்கிறார் (இவள் இத்யாதி3) b (அவன் அரைக்ஷணம் தாழ்ந்து) இத்யாதி3 வாக்யத்திலே-1. "ஸ தத்2ா ஸஹ கோ3பீபி4 ரராம மது4ஸூத3ந:। யதா2ப்3த3கோடி ப்ரதிம: க்ஷணஸ் தேந விநாSப4வத்॥" என்றத்தைக் கண்டுகொள்வது. c தாழ்ந்து-விளம்பி3த்து. e மகன்றில்-அன்றிலிலே பே4த3ம். d "நீலமகன்றில்காள்" என்னாதே "நன்னீல மகன்றில்காள்" என்றத்தையும் "என் சொல்லி யான் சொல்லுகேனோ" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (இவ்வளவிலே இத்யாதி3) f அவைகள் இவனை உத்3தே3ஶ்யமாக நினைத்திருக்கையாலே (நமக்குக் கிஞ்சித்கரிக்க) என்கிறார். f1 நல்லவளவு-நல்ல ஸமயம். g "என் சொல்லி யான் சொல்லுகேனோ" என்று உத்தரமிருக்கையாலே (நாங்கள் இங்குத்தைக்குச் செய்யவேண்டுவதென் என்று வந்து முகங்காட்டிற்றின) என்றது. i நிராசையானவள் மீளவும் சொல்லுகைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (பின்னையும் இத்யாதி3) j சொல்லுமறுத்தார்க்கு - சொற்கேளாதவர்களுக்கு.

ஈ—"நாம் பிரியுமது தகாது" என்னுதே பொகட்டுப் போனவர்க்கு. o பட்டரை ஒரு தமிழன் " 'கேட்டு இரங்கி' என்னுதே 'கண்டு இரங்கி' o என்னப் பெறுமோ?" என்ன, p"அணைத்த கை நெகிழ்த்தவளவிலே வெளுத்தபடி கண்டால், பிரியத்தகாது என்றிருக்க q வேண்டாவோ?" r "இப்படி கூடுமோ?" என்னில்; s A "புல்லி" இத்யாதி, t B "காதலர் தொடுவுழி" இத்யாதி. உனக்கு இத்தமிழ் போகாதோ? என்ருர்.

அ— k நீர்மை-மார்தவம். இது விஸ்லேஷ இதி ப்ரதம நிர்வாஹார்த்த:; த்விதீய நிர்வாஹே து நீர்மை—து:க்கானுபவதமா. m "இது" இத்யநேநாபி ஸைவ பராம்ருஶ்யதே. l "கண்டிரங்கி" என்றது - ஸம்ஶ்லேஷதமையிலே கண்டு இரங்கி என்றபடி. n மூலத்திலே, "தகாதென்னுதே—பிரிந்துபோன" என்று கூட்டித்தாத்பர்யம் (இத்தைக்கண்டு இத்யாதி) o ப்ராஸங்கிகமாக ஐதிஹ்யம் (பட்டரை இத்யாதி) அதாவது - நாயகன் பிரிகிறபோது "பிரிகிருேம்" என்று பிரியாமையாலே து:க்கமில்லை; பிரிந்து நோவுபடுகிற ஸ்வபாவமும் காணவில்லை; ஆகையால் நாயகஸந்நிதியில் வைவர்ண்யமுண்டாகாது; ஆக, "கேட்டிரங்கி" என்னுதே, "கண்டிரங்கி" என்னப்பெறுமோ? என்று தமிழன்கருத்து. p நாயகஸந்நிதியிலும் வைவர்ண்யமுண்டாகையாலே, "கண்டிரங்கி" என்னப்பெறும் என்று பரிஹரிக்கிருர் (அணைத்த கை இத்யாதி) q "வேண்டாவோ" என்றவநந்தரம், "என்கிருள்காண் என்று அருளிச்செய்தார்" இதி ஶேஷ:. r ('இப்படி கூடுமோ' என்னில்) என்றது—"இப்படி அத்யுக்தியாகச் சொல்லலாமோ" என்றபடி. s,t கூடுமென்கைக்கு ப்ரமாணத்வயம் (புல்லி இத்யாதி) A "புல்லிக்கிடந்தேன் புடைபெயர்ந்தேன் அவ்வளவில், அள்ளிக் *கொண்டதே † பயிர்ப்பு"-முன்ஞெருஞான்று காதலரைப் புல்கிக்கிடந்தேன், புடை-அல்பம், பெயர்ந்தேன்-விஶ்லேஷித்தேன்; அவ்வளவில்—அப்புடைபெயர்ந்த ஸமயத்திலே. பயிர்ப்பு-வைவர்ண்யம். அள்ளிக்கொண்டதே-கபளித்தது. இது வள்ளுவன் குறள். B "காதலர் தொடுவுழித் தொடுவுழி நீங்கி விடுவுழி விடுவுழிப் / பயத்தலானேன்" "காதலர்-நாயகன்.தொடுவுழி

ஜீ— k நீர்மை-மார்தவம். இது விஶ்லேஷம் என்று ப்ரதமநிர்வாஹம். த்விதீயநிர்வாஹே து நீர்மை—து:க்கானுபவதமை. m "இது" என்று அந்த தமையைச் சொல்லுகிறது. l கண்டிரங்கி-ஸம்ஶ்லேஷ தமையிலே கண்டு இரங்கி. தகாதென்னுதே—பிரிந்துபோன என்று கூட்டுவது o ப்ராஸங்கிகமாக ஐதிஹ்யம் (பட்டரை இத்யாதி) நாயகஸந்நிதியில் வைவர்ண்யம் கூடாமையாலே "கேட்டிரங்கி" என்னவேண்டாவோ என்றபடி. o என்னப்பெறுமோ என்றது-அத்யுக்தியன்ருே என்றபடி. p நாயகஸந்நிதியிலும் வைவர்ண்யமுண்டாகையாலே "கண்டிரங்கி" என்னப்பெறும் என்று பரிஹரிக்கிருர் (அணைத்த கை இத்யாதி) "வேண்டாவோ" என்ற அநந்தரம், " 'என்கிருள் காண்' என்றருளிச்செய்தார் காண்" என்று ஶேஷம். r (இப்படிகூடுமோவென்னில்) என்றது-இப்படி அத்யுக்தமாய்ச் சொல்லலாமோ என்றபடி. s,t கூடுமென்கைக்கு ப்ரமாணத்வயம் (புல்லி இத்யாதி) A "புல்லிக்கிடந்தேன் புடைபெயர்ந்தேன் அவ்வளவில் அள்ளிக் *கொண்டதே † பயிர்ப்பு" முன்ஞெரு ஞான்று காதலரைப் புல்லிக்கிடந்தேன். புடை-அல்பம், பெயர்ந்தேன்-விஶ்லேஷித்தேன், அவ்வளவில் - அப்புடைபெயர்ந்தவளவிலே, பயிர்ப்பு - பசப்பு - வைவர்ண்யம். அள்ளிக்கொண்டது-கபளீகரித்தது. இது வள்ளுவன் குறள். B "காதலர் தொடுவுழித் தொடுவுழி நீங்கி, விடுவுழி விடுவுழிப் / பயத்தலானேன்" என்று சங்கத்தார் குறள். காதலர் - நாயகன்.

A திருக்குறள் 1187. B குறுந்தொகை 399. * (பா) கொள்வற்றே † (பா) பசப்பு / (பா) பரத்தலானே. "உருண் கேணி உண்துறைத் தொக்க பாசியற்றே பசலை" என்ற முன் பகுதிக்கு இப்பாடமே பொருந்தும்.

ஈ— (என் நீலமுகில்வண்ணர்க்கு என்சொல்லி யான் சொல்லுகேனோ) u இத்$_3$த$_3$ஶையிலும் "என்னுடையவன்" என்னும்படிகாணும் முகங்கொடுத்தபடி கலந்தபோது. "அவர்க்கு நான் சொல்லிவிடுவது எத்தை" என்கிறாள். v திருமுகம் v_1 மறுத்துப் போனவர்க்கு எத்தைச் சொல்லுவது என்கிறாள் காணும். w இங்ஙன் சொல்லுவானென் ? என்னில்; கண்டு இரங்காதவரோ கேட்டு இரங்கப் புகுகிறார்? என்னுமத்தாலே. கண்டாரோ பின்னை? என்னில்; x ஏன், கண்டிலரோ? கலக்கிற ஸமயத்தில் கைநெகிழ்ந்தவிடமெல்லாம் வெளுக்கக் கண்டிருக்குமே. y அன்றிக்கே, z இவ்வளவிலே ஸந்நிஹிதனாய் என் த$_3$ஶையைக்கண்டு இதுக்கொரு போக்கடி பாராதே, உங்கள் பக்கலிலே கேட்டறிய இருக்கிறவர்க்கு என்னவுமாம்.

அ—தொடுவுழி-தொட்ட தொட்ட இடம். நீங்கி-பயத்தல் நீங்கி. விடுவுழி விடுவுழி-விட்ட விட்ட இடமெல்லாம். பயத்தலானேன்-வைவர்ண்யத்தை உடையளானேன். இது சங்கத்தார் குறள். இவ்விரண்டையும் எடுத்து. "இத்தமிழ் உனக்குப் போகாதோ" என்றார் என்றபடி.

u இரங்காதே அகன்றவரை இவள் "என்" என்பானென்? என்ன (இத்த$_3$ஶையிலும் இத்யாதி$_3$) v ரஸோக்திமாஹ (திருமுகம் இதி) திருவினுடைய முக$_2$ம். A "மாயோன் திறத்தனளே இத்திருவே" இதி ஹ்ருயுச்யதே. திருமுகம் இதி மஹாதாம் பத்ரிகாயாம்ச நாம. யத்$_3$வா, திருமுகம் என்று-ராஜஶாஸநம். ஸ்வபூ$_4$ர்வார்த்த$_2$ம்-பிராட்டியான தன்னுடைய முக$_2$ம். அதாவது-தன் த$_3$ஶை. v_1 மறுத்து-நிஷேதி$_4$த்து; அநாத$_3$ரித்து என்றபடி. w ரஸோக்தி க$_3$ர்ப்பி$_4$தமேவ பூ$_4$ர்வம் ஶங்காபூர்வகம் ஸ்பஷ்டயதி (இங்ஙன் இத்யாதி$_3$) x (ஏன், கண்டிலரோ இதி) பூ$_4$ட்டார்ய நிர்வாஹஸ்ய விவரணம். y (அன்றிக்கே இதி) ஸ்வவைலக்ஷண்யம் ஆத$_3$ர்ஶதலேபி பஶ்யதி கில; தத$_2$ா சேத் ஏவம்பூ$_4$தம் மாமநுபூ$_4$ய விஶ்லிஷ்டா ந ஜீவேரந்நிதி ஸ்வயமேவ நாக$_3$ந்தவ்யம் கிம்? இதி பூ$_4$ர்வ:. y,z தன்னுடைய வைலக்ஷண்யம் தனக்கே தெரிகையாலே "இவ்வடிவைப் பிரிந்தவள் த$_4$ரிக்கமாட்டாள்" என்று இவ்வளவிலே ஸந்நிஹிதனாய் என்றபடி. இப்பக்ஷத்துக்கு — "என் நீர்மை - என்னுடைய விஶ்லேஷ வ்யஸநத்தை, கண்டு

ஜீ—தொடுவுழி தொடுவுழி-தொட்ட தொட்ட இடம். நீங்கி-பயத்தல் நீங்கி. விடுவுழி விடுவுழி-விட்ட விட்ட இடமெல்லாம். பயத்தலானேன் - வைவர்ண்யத்தை உடையளானேன் என்றபடி. இவ்விரண்டையும் எடுத்து "உனக்கு இத்தமிழ் போகாதோ" என்றார் என்றபடி.

u இரங்காதே அகன்றவரை "என்" என்பானென்? என்ன (இத்த$_3$ஶையிலும் இத்யாதி$_3$) v ரஸோக்தி (திருமுகம் இத்யாதி$_3$) திருமுகம் - ராஜஶாஸநம். ஸ்வபூ$_4$ர்வார்த்த$_2$ம் - பிராட்டியான தன்னுடைய முக$_2$ம். திருமுகம் - ஸ்ரீமுகம். v,v_1 திருமுகம் மறுத்துப் போகையாவது—தன் த$_3$ஶையைக்கண்டு அநாத$_3$ரித்துப்போகை என்றபடி. w ரஸோக்தி க$_3$ர்ப்பி$_4$தமான பூ$_4$ர்வத்தை ஶங்காபூர்வகமாக ஸ்பஷ்டமாக்குகிறார் (இங்ஙன் இத்யாதி$_3$) x (ஏன், கண்டிலரோ) என்றது பூ$_4$ட்டர் நிர்வாஹ விவரணம். y (அன்றிக்கே இத்யாதி$_3$) தன்னுடைய வைலக்ஷண்யம் தனக்குத் தெரியுமாகையாலே, "இவ்வடிவைப் பிரிந்தவள் த$_4$ரிக்கமாட்டாள்" என்று இவ்வளவிலே ஸந்நிஹிதனாய் என்றபடி. இந்தப் பக்ஷத்திலே, "என்நீர்மை" இத்யாதி$_3$க்கு —

A 4-4-7

ஈ— (என் a நீர்மை) a அவனை அநுபவிக்குமதிலும் அவனைப் பிரிந்து நோவு படுகிற b தன் ஸ்வபாவத்தைக் கட்டிக்கொண்டு கிடக்க அமைந்திராநின்றதுகாணும்! c (கண்டிரங்கி) "எத்திறம்" என்று, மோஹித்து உடம்பு வெளுத்துக் d கிடக்கும்படி கண்டால் பிரியப்பொறுது என்றிருக்கவேண்டாவோ? (d இது) e தன் தசைதானும் தனக்கும் பேச்சுக்கு நிலமல்ல காணும்.

அ—இரங்கி-ஓடிவந்து கண்டு இரங்கி, இது-இந்த விஶ்லேஷ வ்யஸநம், தகாதென்னாத-தகாதென்னாதே இருக்கிற என் நீலமுகில்வண்ணர்க்கு" என்று ஶப்தார்த்தம்.

a மமகாரம் த்யாஜ்யமாயிருக்க, "என்நீர்மை" என்று பகவத்விஷயத்திலே தமக்குச் சிறிது ப்ராவண்யம் உண்டானதாகச் சொல்லுகிறது சேருமோவென்ன (அவனை என்று தொடங்கி) அவனை அநுபவிக்குமதிலும் ஸ்வவிஶேஷத்திலே ஏற்றந்தோன்றி இருக்கிறபடி. b (தன் ஸ்வபாவத்தைக் கட்டிக்கொண்டு கிடக்க) என்றது—தன் ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கை என்றபடி. c (கண்டிரங்கி இத்யாதி) ஸ்வாபதேஶம். யத்வா பட்டார்ய நிர்வாஹம் விவ்ருணோதி (கண்டிரங்கி இத்யாதி) d (கிடக்கும்படி கண்டால்) என்றது - ஸம்ஶ்லேஷ தஶையிலே "எத்திறம்" என்று, மோஹித்துக் கிடக்கும்படி கண்டால், விஶ்லேஷதஶையிற் சொல்லவேணுமோ? என்றபடி. e விரஹவ்யஸநம் என்னாதே, 'இது' என்கிறதென்? என்ன (தன் தசை இத்யாதி) ஆக, "நீர்மை" என்று விஶ்லேஷா ஸஹமார்த்தவமாதல்; விரஹவ்யஸநமாதல். d "இது" என்று - பிரியுமது என்னுதல், இந்த வ்யஸநமென்னுதல். "இது" என்று - அர்த்தபரம்; இத்தையென்றபடி. "தகாது" என்று - ஶப்தாநுகரணம் என்று தாத்பர்யம். பேச்சுக்கு நிலமல்லாமையாலே, 'இது' என்று ஸாமாந்ய நிர்தேஶமென்று தாத்பர்யம்.

f "என்" என்றது - முகில்வண்ணர்க்கு விஶேஷணமாக்கிக் கீழே, "இத்தசையிலும் என்னுடையவன்" (605ப) இத்யாதி வாக்யத்திலே அருளிச்செய்து, இங்கே, "என்" என்றது—

ஜீ—என்னுடைய விஶ்லேஷ வ்யஸநத்தை ஓடிவந்து கண்டு இரங்கி, இந்த விஶ்லேஷ வ்யஸநம் தகாதென்னாதேயிருக்கிற என் நீலமுகில்வண்ணர்க்கு இதி ஶப்தார்த்த:.

a "என்நீர்மை" என்று - மமகாரம் பண்ணலாமோ? என்ன (அவனை அநுபவிக்கும் இத்யாதி) தததுபவாபேக்ஷயா ஸ்வவிஶேஷத்தில் ஏற்றம் தோன்றியிருக்கிறபடி. b (தன் ஸ்வபாவத்தைக் கட்டிக்கொண்டு கிடக்கை) தன் ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கை c முந்தின அர்த்தத்திலே ஸ்வாபதேஶம் (கண்டிரங்கி எத்திறம் இத்யாதி) d (கிடக்கும்படி கண்டால்) என்றது - ஸம்ஶ்லேஷ தசையிலே "எத்திறம்" என்றுகொண்டே மோஹித்துக் கிடக்கும்படி கண்டால், விஶ்லேஷதசையிற் சொல்லவேணுமோ? என்றபடி. e விரஹவ்யஸநம் என்னாதே. 'இது' என்கிறதென? என்ன (தன் தசை இத்யாதி) a ஆக, "நீர்மை" என்று-விஶ்லேஷாஸஹமார்த்தவமாதல், விரஹவ்யஸநமாதல். d 'இது' என்று பிரியுமது என்னுதல், இந்த வ்யஸநம் என்னுதல். பேச்சுக்கு நிலமல்லாமையாலே "இது" என்று ஸாமாந்ய நிர்த்தேஶம் என்று தாத்பர்யம்.

f கீழே, "இத்தசையிலும்" இத்யாதியாலே, "என்" என்றத்தை முகில்வண்ணர்க்கு விஶேஷணமாக்கி அருளிச்செய்து, வர்ணத்துக்கு விஶேஷணமாக்கி அர்த்தாந்தரம் (அடியிலே

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

ஈ— (என் நீலமுகில்வண்ணர்க்கு) f அடியிலே வடிவைக்காட்டிக்காணும் அநந்யார்ஹமாக்கிற்று; g இவ்வடிவில் h புகர் அகவாயிலும் சிறிது உண்டாகப்பெற்றதில்லை. i இல்லையோ? என்னில், jA யாமுடை ஆயன்தன் மனம் k கல்லிறே. (என்சொல்லி l யான் சொல்லுகேனோ) m என்ன பாசுரத்தையிட்டு m2 எத்தை உங்களுக்கு நான் சொல்லிவிடுவது? n நான் சொல்லிவிட இருக்கிறவன் நீங்கள் சொல்லுமளவையோ பார்த்திருக்கிறது.

o கண்டு இரங்காதவர்க்கு நான் எத்தைச் சொல்லுவதென்று நிராசையாய், பின்னையும் சாபலாதிசயத்தாலே வார்த்தை சொல்லுகிறாள். p திருமுகம் மறுத்தவன்

அ—மூன்றும் பத3த்துக்கு விசேஷணமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (அடியிலே இத்யாதி3) ஏதேந ஸ்வருபகு3ணநாமப்யாகர்ஷகத்வாத், தாந் விஹாய விக்3ரஹாபி4தா4நஸ்ய நிமித்தம் ச த3ர்ஸிதம் ப4வதி. g 'வண்ணம்' என்றதுக்கு ஹார்த்த3ப4ாவம் (இவ்வடிவில் இத்யாதி3) வெறுப்பிலே தாத்பர்யமாதல். h புகர் - ஸ்ரீதளதை என்றபடி. வண்ணமே நீலமுகில் போன்றது; உள்ளு அங்ஙனல்ல என்றபடி. i (இல்லையோ என்னில்) இல்லையென்றே இவளுக்கு நிஸ்சயமோ? என்றபடி. j (யாமுடை இத்யாதி3) நமக்குக் கையாளாம்படி ஸுலப4னான க்ருஷ்ணனுடைய ம்ருது3 ஸ்வப4ாவமான நெஞ்சு கல்லாய்விட்டதாகவேணும். k (கல்லிறே) கல்லென்றுளிறே என்றபடி.

l (யான் சொல்லுகேனோ) எந்த அர்த்த2த்தை என்று அத்4யாஹாரம். m அர்த்த2ம் (என்ன பாசுரத்தை இத்யாதி3) n ''என் சொல்லி யான் சொல்லுகேனோ'' என்றதுக்கு, ''என் நீர்மை'' இத்யாதி3யைக் கடாக்ஷித்து தாத்பர்யாந்தரம் (நான் சொல்லி இத்யாதி3) இவ்வாக்யாநந்தரம் ''திருமுகம் மறுத்தவன்'' (p) இத்யாதி3 அநுஸந்தே4யம். 1. ''தத் தஸ்ய ஸத்3ருஸம் ப4வேத்'' என்னும் நிலை குலைந்து தூதுவிடும்படியான ஆவஸ்தை2 பெறுமளவும் தாழ்த்தவர். உங்கள் சொலவுக்கு வரப்புகாநின்றாரோ? என்றபடி. p ஆனாலும் நாங்கள் சொன்னதுகேட்டு வாராதிருக்குமோ என்ன (திருமுகம் என்று தொடங்கி) அதாவது - ப்ரத4ாநனான ராஜாவின் ஓலை மறுத்தவன், அப்ரத4ாநனான கணக்கன் ஓலை கேட்கப்புகுகிறானோ? என்றபடி. அப்படியே நான்

ஜீ—இத்யாதி3) இத்தால்-கு3ணாதி3களை விட்டு வடிவைச் சொன்னதுக்கு ஹேதுவும் சொல்லப்பட்டது. g வெறுப்பாக மூன்றும் ப4ாவம். (இவ்வடிவில் இத்யாதி3) h புகர் - குளிர்த்தி. வண்ணம் நீலமுகில் போன்றது; உள்ளு அங்ஙனல்லவே என்றபடி. i (இல்லையோ என்னில்) இல்லை என்றே இவளுக்கு நிஸ்சயமோ என்னில். j (யாமுடை இத்யாதி3) நமக்கு ஸுலப4னான க்ருஷ்ணனுடைய ம்ருது3 ஸ்வப4ாவமான நெஞ்சு கல்லாய்விட்டதாகவேணும். k (கல்லிறே) கல்லென்றுளிறே என்றபடி.

m அர்த்த2ம் (என்ன பாசுரத்தை இத்யாதி3) எந்த அர்த்த2த்தை இத்யத்4யாஹார:. எந்த பாசுரத்தைச் சொல்லி, நான் எந்த அர்த்த2த்தைச் சொல்லிவிடுவது என்றபடி. m2 எத்தை- எந்த அர்த்த2த்தை. n ''என்சொல்லி யான் சொல்லுகேனோ'' என்றதுக்கு, ''என் நீர்மை இத்யாதி3யைக் கடாக்ஷித்து ப4ாவாந்தரம் (நான் சொல்லிவிட இத்யாதி3) இவ்வாக்யாநந்தரம். ''திருமுகம் மறுத்தவன்'' (p) இத்யாதி3 அநுஸந்தே4யம். 1. ''தத் தஸ்ய ஸத்3ருஸம் ப4வேத்'' என்னும் நிலை குலைந்து தூதுவிடும்படியான அவஸ்தை2 வருமளவும் தாழ்த்தவர் உங்கள் சொலவுக்கு வரப்புகாநின்றாரோ? என்றபடி. p ஆனாலும் நாங்கள் சொன்னது கேட்டு வாராதிருக்குமோ என்ன (திருமுகம் இத்யாதி3) அதாவது ப்ரத4ாநனான ராஜாவின் ஓலை மறுத்தவன், அப்ரத4ாநனான கணக்கன் ஓலை கேட்கப்புகுகிறானோ? என்றபடி. அப்படியே நான் சொல்லிவிட இருக்கிறவர்

A 8.9.5.

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

ஈ—p₂ கடையீட்டுக்குக் கேட்கப்புகுகிறனோ? q ஸ்ரீகோ3பிமார் 1."अथवा किं तदालापैः"(அத2வா கிம் தத3ாலாபை:) என்ற அநந்தரத்திலே 1. "अप्यसौ मातरं द्रष्टुं सकृदप्यागमिष्यति" (அப்யஸௌ மாதரம் த்3ரஷ்டும் ஸக்ருத3ப்யாக3மிஷ்யதி) என்னுமாபோலே, "இக் க்ருஷ்ணன் r பிதற்றெழிய வேறொன்றில்லையோ?" s என்னு "கலந்த நாமன்றோ வேண்டாதது; பெற்றதாயைக் காணவாகிலும் இங்ஙனே ஒருகால் t போதானோ" என்பர்களிறே. (நன்னீர்மை) நல்லுயிர். (இனி) ஆனவளவும் u கால்கட்டிப் பார்த்தாள் போலே காணும். v (அவர்கண் தங்காது) w ஶேஷியான x உம்முடைய பக்கலிலே தங்கில் தங்குமத்தனை.

அ—சொல்லிவிட இருக்கிறவர், உங்கள் வார்த்தை கேட்டு வரப்புகுகிறரோ? என்றபடி. p₂ கடையீடு-ராஜ்ஞா நியுக்தாநாம் அதி4கர்த்ருணாம் பத்ரிகா. ஏதைர்தூ3தைஸ் ஸாக்ஷாத் நாயகேந வக்தும் ந ஶக்யதே, த்3வாரஸ்தை2ரேவ வக்ஷ்யந்தி தூ3தா:, ஏதச்ச்2ருத்வா ஆக3மிஷ்யதி கிம்? இதி ச பா4வ:.

o உத்தரார்த்த4மாத்ரஸ்ய ஸங்க3திமாஹ (கண்டு இரங்காதவர்க்கு இதி) q இப்படி அலாப4த்தாலே வெறுத்து நிராஶைகளாய், பின்னையும் சாபலாதிஶயத்தாலே சொன்ன பேருண்டோ? என்ன (ஸ்ரீகோ3பிமார் அத2வா கிம் தத3ாலாபை:) என்று தொடங்கி. r ஆநுபஸர்க்க3த்தை ப்ரோபஸர்க்க3ஸமாநார்த்த2மாக வ்யாக்2யாநம் பண்ணுகிறர் (பிதற்றெழிய என்று) பிதற்று - ப்ரலாபம். 2. "ப்ரலாபோऽநர்த்த2கம் வச:". s (என்னு) வத3ந்த்ய ஏவ. t போதானோ - வாரானோ. u கால்கட்டுகை - போகிறவர்களைத் தகைகை. அப்படியே வருந்தி த4ரித்திருந்தாள் என்றபடி. கால்கட்டி இதி-ஸாது:. கால் இதி-வாயு வாசகத்வாத், ப்ராணவாயோ: பாத3ஸ்ய ச வாசக:. v "அவர்கண் தங்காது" என்றது - அவர்களுக்காகத் தங்காது என்றபடி. w ஸ்வரஸஸூசிதமர்த்த2மாஹ (ஶேஷியான இதி) x (உம்முடைய பக்கலிலே) உமக்காக என்றபடி.

ஜீ—உங்கள் வார்த்தைகேட்டு வரப்புகுகிறரோ என்றபடி. p₂ கடையீடு-ராஜ்ஞா நியுக்தாநாம் அதி4கர்த்ருணாம் பத்ரிகா. ஏதைர் தூ3தைஸ்ஸாக்ஷாந்நாயகம் ப்ரதி வக்தும் ந ஶக்யதே; த்3வாரஸ்த2ாநேவ வக்ஷ்யந்தி தூ3தா:; ஏதச்ச்2ருத்வா ஆக3மிஷ்யதி கிம்? இதி ச பா4வ:.

o மேலுக்கு அவதாரிகை (கண்டு இரங்காதவர்க்கு இத்யாதி3) q இப்படி அலாப4த்தாலே வெறுத்து நிராஶைகளாய், பின்னையும் சாபலாதிஶயத்தாலே சொன்ன பேருண்டோ என்ன (ஸ்ரீகோ3பிமார், அத2வா கிம் தத3ாலாபை:) என்று தொடங்கி. r ஆநுபஸர்க்க3த்தை ப்ரோபஸர்க்க3ஸமாநார்த்த2மாக வ்யாக்2யாநம் பண்ணுகிறர் (பிதற்றெழிய என்று) பிதற்று - ப்ரலாபம். 2. "ப்ரலாபோऽநர்த்த2கம் வச:". s (என்னு) என்று சொல்லாநிற்கச்செய்தே என்றபடி. t போதானோ - வாரானோ. u கால் கட்டுகை - போகிறவனைத் தகைகை. அப்படியே வருந்தி த4ரித்திருந்தான் என்றபடி. கால் கட்டி இதி - ஸாது:. காலிதி வாயுவாசகத்வாத், ப்ராணவாயோ: பாத3ஸ்ய ச வாசக:. v "அவர்கண் தங்காது" என்றது - அவர்களுக்காகத் தங்காது என்றபடி. w ஸ்வரஸஸூசிதமர்த்த2மாஹ (ஶேஷியான இத்யாதி3) உம்முடைய பக்கலிலே - உமக்காக என்றபடி.

ப்ர—1. (நன்னீர்மை இத்யாதி3) पञ्चमेंऽशे चतुर्विंशे मधुरायाः पुनर्नन्दगोकुलं प्राप्तं बलभद्रं प्रति गोपीजनः — "अथवा किं तदालापैरपरा क्रियतां कथा ॥ १४ ॥ अप्यसौ मातरं द्रष्टुं सकृदप्यागमिष्यति ॥ १४½ ॥"

ஈ— y 1. "न चास्य माता" (ந சாஸ்ய மாதா) z பெருமாள்பக்கல் குறையேயாய், தன் பக்கல் குறை தோற்றுதபடி பிராட்டி வார்த்தை அருளிச்செய்தவாறே, திருவடி; "நாமோதான் இங்கு நன்றாகச்செய்தோம்? பெருமாளைப் பிரிந்த அநந்தரம் a முடிந்ததென்னும் வார்த்தை கேட்கப்பெற்றதில்லையே" என்ன; "மாதா" என்றும் "பிதா" என்றும் பலர்பக்கலிலே b பாலிபாயக்கடவதான ஸ்நேஹத்தைப் பெருமாள் என் ஒருத்தி பக்கலிலும் c ஒருமடைசெய்து போந்தார்; அவர் இவ்வாற்றாமையாலே dA உண்ணாதுறங்கா தொலிகடலை ஊடறுத்துக்கொண்டு வரக்கொள்ள, விடாயன் e தண்ணீர்ப்பந்தலிலே வரக்கொள்ளச் f சால் உருண்டு கிடந்தாப்போலே ஆகவொண்ணாது என்று நோக்கி

அ— y அப்படியே நாயகவிஶ்லேஷத்திலே முடியும்படியான அவஸ்தை$_2$ உண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், ஆனவளவும் கால்கட்டிப் பார்த்திருந்த பேறுண்டோ? என்ன (ந சாஸ்ய மாதா என்று தொடங்கி) z இஶ்லோகம் எவ்விடத்திலே? இதுக்குத் தாத்பர்யம் ஏது? என்ன (பெருமாள் பக்கல் இத்யாதி$_3$) a (முடிந்ததென்னும் வார்த்தை கேட்கப் பெற்றதில்லையே என்ன) என்றது- 1. "தூ$_3$த ஜிஜீவிஷேயம்" என்ற உத்தரத்துக்கு அநுகு$_3$ணமாக. b பாலிபாய்கை-பிரிந்துபோகை. c ஒருமடைசெய்கை - ஏகமுக$_2$மாக்குகை. d நாய்ச்சியார்திருமொழி (உண்ணாது இத்யாதி$_3$) 2. "ந மாம்ஸம் ராக$_4$வோ பு$_4$ங்க்தே" 3. "அநித்$_3$ரஸ் ஸததம் ராம:" என்கிறபடியே ஊணும் உறக்கமுமற்று ஓதம் கிளர்ந்த கடலை ஊடறுத்து-அடைத்து. உண்ணாது இத்யாதி$_3$-தன்னுடைய ஸ்நேஹத்தைச் சொல்லாமல் அவனுடைய ஸ்நேஹத்தையே ஹேதுவாகச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம். e (தண்ணீர்ப் பந்தலிலே வரக்கொள்ள இதி) அத்ர, 4. "ப்ரபாமிவ பிபாஸித:" இதி ஹநுமதோக்த: ஶ்லோகோ த்$_3$ரஷ்டவ்ய:. f சால் உருண்டு-ஜலகூ$_4$டம் கவிழ்ந்து. g (அவரைக் கண்ட பிற்றைநாள்) என்றது - அவரை நிராமயராகக்கண்ட மற்றை நாள் என்றபடி. 1. "ப்ர வ்ருத்திம் ஶ்ருணுயாம்" என்கையாலும், அவர்கண்ட பிற்றைநாள் என்னாமல் "அவரைக்

ஜீ— y அப்படியே நாயகவிஶ்லேஷத்திலே முடியும்படியான அவஸ்தை$_2$யுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், ஆனவளவும் கால்கட்டிப் பார்த்திருந்த பேருண்டோ என்ன அருளிச்செய்கிறார் (ந சாஸ்ய மாதா என்று தொடங்கி) z இஶ்லோகம் எவ்விடத்திலே? இதுக்குத் தாத்பர்யம் ஏது? என்ன (பெருமாள் பக்கல் இத்யாதி$_3$) a (முடிந்ததென்னும் வார்த்தை கேட்கப்பெற்றதில்லையே என்ன) என்றது- 1. "தூ$_3$த ஜிஜீவிஷேயம்" என்ற உத்தரத்துக்கு அநுகு$_3$ணமாக. b பாலிபாய்கை-பிரிந்து போகை. c ஒருமடைசெய்கை - ஏகமுக$_2$மாக்குகை. d (உண்ணாது இத்யாதி) 2. "ந மாம்ஸம் ராக$_4$வோ பு$_4$ங்க்தே" 3. "அநித்$_3$ரஸ் ஸததம் ராம:" என்கிறபடியே ஊணும் உறக்கமுமற்று ஓதம் கிளர்ந்த கடலை ஊடறுத்து - அடைத்து. உண்ணாது இத்யாதி$_3$ - தன்னுடைய ஸ்நேஹத்தைச் சொல்லாமல் அவனுடைய ஸ்நேஹத்தை ஹேதுவாகச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம். e (தண்ணீர்ப் பந்தலிலே வரக்கொள்ள இதி) அத்ர, 4. "ப்ரபாமிவ பிபாஸித:" இதி ஹநுமதோக்த: ஶ்லோகோ த்$_3$ரஷ்டவ்ய:. f சால் உருண்டு-ஜலகூ$_4$டம் கவிழ்ந்து. g (அவரைக்கண்ட பிற்றை நாள்) என்றது - அவரை நிராமயராகக்கண்ட மற்றை நாள் என்றபடி. 1. "ப்ரவ்ருத்திம் ஶ்ருணுயாம்" என்கையாலும், அவர்கண்ட பிற்றைநாள் என்னாமல் "அவரைக்கண்ட பிற்றைநாள்"

ப்ர—y 1. (தங்காது) सुन्दरकाण्डे षट्त्रिंशे हनूमन्तं प्रति सीता—"न चास्य माता न पिता न चान्यः स्नेहाद्विशिष्टोऽस्ति मया समो वा। तावद्ध्यहं दूत जिजीविषेयं यावत्प्रवृत्तिं शृणुयां प्रियस्य॥"

A நாச்-திரு 11-7.

ஈ—இட்டுவைத்தேனத்தனை; g அவரைக்கண்ட பிற்றைநாள் இருந்தேனாகில் காண் நீ இவ்வார்த்தை சொல்லுவது h என்றருளிறே.

i (ஒருவாய்ச்சொல்) ஒரு உக்தி j நேர அமையும். 1. "வாசா தர்மமவாப்நுஹி" (வாசா த₄ர்மமவாப்நுஹி) (நன்னீலம் இத்யாதி₃) k அவர் நீலமுகில்வண்ணராயிருந்தார்; நீங்களும் நீல l மகன்றில்களாயிருந்திகோள்; செயலும் அவரைப்போலே ஆகிறதோ? இத்தனையும் செய்கிறிகளோ? m முதல் வார்த்தையிலே பதின்கால் சொல் மறுத்தாரைச் சொல்லுமாபோலே சொல்லுகிறுளிறே ஆற்றுமையின் n க₄னத்தாலே. 4.

அ—கண்ட பிற்றைநாள்'' என்கையாலும் இதுவேபொருள். h (என்றுளிறே) அப்படியே இங்கும், உமக்காகத் தங்கில் தங்குமித்தனை என்றபடி. ஏதேந – ப₄க₃வதா₃த்யந்த பாதந்த்ர்யயா: பராங்குஶார்ய நாயக்யா: ''இனித்தங்காது'' இத்யநேந ஸூசித:, ஏதாவத்காலம் ப்ராண தா₄ரணரூப ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வய: யுஜ்யதே கிம் இதி ஶங்கா, ஶேஷத்வ பாரதந்த்ர்ய கார்யத்வாத₃தோ₃ஷ இதி பரிஹ்ருதா ப₄வதி.

l ஒருவாய்ச்சொல்-வார்த்தை சொல்லுகை. ஒருவாய்ச்சொல் நல்குதிரோ, நல்கீரோ—ஏகயா உக்த்யா அபி₄தா₄நம் கரிஷ்யத₂ வா ந வேதி ஶப்₃தா₃ர்த்த₂:. j நேர – சொல்ல. யத்₃வா, நல்குதல் – கொடுத்தலாய், உக்திப்ரதா₃நம் என்றபடி. k '' நீலம் '' இதி விஶேஷணம் ஸம்ஶயஸ்ய ஹேதுகர்ப்ப₄மித்யபி₄ப்ராயேணாஹ (அவர் நீலமுகில் வண்ணராய் இதி) l மகன்றில் கள் – க்ரௌஞ்சங்கள் என்றுமாம். m ப்ரத₂மவார்த்தாயாமேவ ஏவம் நிஷ்டு₂ரபா₄ஷணே கோ ஹேதுரித்யாஶங்காயாம் வித்₃த₄வ்யாக்₂யாத்ருவாக்யம் (முதல் வார்த்தையிலே இத்யாதி₃) 4. n க₄னம் – அதிஶயம். என்நீர்மை என்று தொடங்கி, க்ரமத்திலே உரை அந்வயம்.

ஜீ—என்கையாலும் இதுவே பொருள். h (என்றுளிறே) அப்படியே இங்கும், உமக்காகத் தங்கில் தங்குமித்தனை என்றபடி. ஏதேந – ப₄க₃வதா₃த்யந்த பாதந்த்ர்யயா: பராங்குஶார்யநாயக்யா: '' இனித்தங்காது '' இத்யநேந ஸூசித:, ஏதாவத்காலம் ப்ராணதா₄ரணரூப ஸ்வரக்ஷண ஸ்வாந்வய: யுஜ்யதே கிம் ? இதி ஶங்கா, ஶேஷத்வ பாரதந்த்ர்ய கார்யத்வாத் அதோ₃ஷ இதி பரிஹ்ருதா ப₄வதி.

l ஒருவாய்ச்சொல்–ஒரு வார்த்தை சொல்லுகை. ஒருவாய்ச்சொல் நல்குதிரோ நல்கீரோ– ஏகயா உக்த்யா அபி₄தா₄நம் கரிஷ்யத₂ வா ந வேதி ஶப்₃தா₃ர்த்த₂:. j நேர–சொல்ல. அத₂வா, நல்குதல் – கொடுத்தலாய். உக்திப்ரதா₃நம் என்றபடி. k '' நீலம் '' இதி விஶேஷணம் ஸம்ஶயஸ்ய ஹேதுகர்ப்ப₄மித்யபி₄ப்ராயேணாஹ (அவர் நீலமுகில் வண்ணராய் இதி) l மகன்றில் கள்–க்ரௌஞ்சங்கள் என்னவுமாம். m ப்ரத₂ம வார்த்தாயாமேவ ஏவம் நிஷ்டு₂ரபா₄ஷணே கோ ஹேதுரித்யாகாங்க்ஷாயாம், வித்₃த₄வ்யாக்₂யாத்ருவாக்யம் (முதல் வார்த்தையிலே இதி) 4. n க₄னம் – அதிஶயம். என் நீர்மை என்று தொடங்கி, க்ரமத்திலே உரை அந்வயம்.

ப்ர— 1. सुन्दरकाण्डे एकोनचत्वारिंशे मणिप्रदानानन्तरं हनूमन्तं प्रति सीता—"यथा च स महाबाहुः मां तारयति राघवः। अस्माद्दुःखाम्बुसंरोधात् त्वं समाधातुमर्हसि ॥ ९ ॥ जीवन्तीं मां यथा रामः सम्भावयति कीर्तिमान्। तत् त्वया हनुमन् वाच्यं वाचा धर्ममवाप्नुहि ॥ १० ॥"

5. நல்கித்தான் காத்தளிக்கும் பொழிலேழும் வினையேற்கே
நல்கத்தா னாகாதோ நாரணனைக் கண்டக்கால்
மல்குநீர்ப் புனற்படப்பை யிரைதேர்வண் சிறுகுருகே
மல்குநீர்க் கண்ணேற்கோர் வாசகங்கொண் டருளாயே.

ஆ— 5. (நல்கி) ஸர்வாத்மாக்களுடைய ஸர்வாபராதங்களையும் பொறுத்தருளி, அவர்களுடைய அநிஷ்டங்களையெல்லாம் போக்கி, ஸஸ்நேஹமாக ரக்ஷித்தருளுகிற பரமகாருணிகனான எம்பெருமானுக்கு, நான் செய்த பிழையைப் பொறுத்து என்னோடு கலந்து பரிமாறவேயோ ஆகாது? என்று சொல்லி, பின்னை அவன் அருளிச்செய்தருளின வார்த்தையைக் கொண்டுவந்து எனக்குச் சொல்லவேணுமென்று சில குருகுகளை இரக்கிறாள். 5.

ஒ— அவ— அஞ்சாம்பாட்டில் — என்னை இப்படி உபேக்ஷித்தால் எல்லாரையும் ரக்ஷிக்கையாலே பரிபூர்ணமான தன்னுடைய நாராயணத்வம் விகலமாகாதோ என்று அவனுக்கு அறிவித்தால், அவன் அருளிச்செய்த ப்ரதிவசநத்தை எனக்கு வந்து சொல்லவேணுமென்று சில குருகுகளை அபேக்ஷிக்கிறாள்.

வ்யா;— (பொழில்) பூமி. எல்லா லோகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். (வினையேற்கே நல்கத்தானாகாதோ) பாபப்ராசுர்ய ஹேதுவான எனக்கேயோ இரங்கலாகாது? (மல்குநீர் என்று தொடங்கி) பெருகாநின்ற நீரையுடைய நீர்நிலங்களிலே இரையைத் தேடி உன் ஸஹசரத்துக்குக் கொடுக்கும் ஸ்வபாவமாய், நினைத்தவிடத்திலே போகலாம்படி நொய்தான ஶரீரத்தையுடைய குருகே! (மல்குநீர்க் கண்ணேற்கு இத்யாதி) அவற்றுக்கு தயை பிறக்கும்படி தன் தஶையைச் சொல்லுகிறாள். 5.

ப— 5. அவ:— அநந்தரம் ஸர்வரக்ஷகனானவன் பக்கலிலே போய் ஒரு வார்த்தை சொல்லவேணுமென்று வடிவின் சிறுமையாலே க்ஷமநஸௌகர்யத்தை நினைத்து ஒரு குருகை அபேக்ஷிக்கிறாள்.

பொழிலேழும் — லோகங்களேழையும், **நல்கி** — அவர்கள் நலம் பாராதே தானே நல்கி, **தான்**—அவர்கள் அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக, **காத்து**—அநிஷ்டத்தை நிவர்த்திப்பித்து, **அளிக்கும்** — அபிமதங்களைக் கொடுக்கும், **தான்**—தான், **வினையேற்கேயோ**—வினையேனான எனக்கேயோ, **நல்கலாகாது**—நல்கலாகாதென்று கொண்டு, **நாரணனை**—ஸர்வரக்ஷகத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸம்பந்தத்தையுடைய நாராயணனை, **கண்டக்கால்**—கண்டவளவிலே, **மல்கும்**—மிக்குவரும், **நீர்**—ஸ்வபாவத்தையுடைய, **புனல்**-புனலையுடைத்தான, **படப்பை**-கொடித் தோட்டங்களிலே, **இரை**—இரையை, **தேர்**—ஆராய்கிற, **வண் சிறு குருகே**—கண்ணுக்கினிய சிறு குருகே, **மல்கும்**—மிக்க, **நீர்**—நீரையுடைத்தான, **கண்ணேற்கு**—கண்களையுடைய

ய—எனக்கு, **ஓர் வாசகம்**—ஒரு வாசகம், **கொண்டு**—என் பக்கலிலே கைக்கொண்டு, **அருளாய்**—அவனுக்குச் சொல்லுகையாகிற உபகாரத்தைப் பண்ணவேணும்.

பொழில் - லோகம். நாராயணனென்று - அந்தரார்த்மத்வ ஸமுத்₃ரஸாயித்வங்களாகவுமாம். இத்தால் A "சிறுமாமனிசர்" என்கிறபடியே க₂டகவிக்₃ரஹம் ஸூக்₃ரஹமென்று தோற்றுகிறது. 5.

இ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டு — "என்னை உபேக்ஷித்தால் ஸர்வரக்ஷகத்வத்தாலே பூர்ணமான தன்னுடைய நாராயணத்வம் விகலமாகாதோ என்று அறிவி" என்று ஒரு குருகை அபேக்ஷிக்கிருள்.

வ்யா:— **(நல்கி)** விபூ₄திரக்ஷணம் பண்ணும்போது கர்த்தவ்ய பு₃த்₃தி₄யாலன்றிக்கே, பேறு தன்னதாகக் கிடீர் ரக்ஷிப்பது. எனக்குத் தன்பக்கல் உண்டான வ்யாமோஹம் தனக்கும் தன் விபூ₄தியிலே உண்டாயாயிற்று ரக்ஷிப்பது. **(நல்கி)** ஸஸ்நேஹமாக. **(தான்)** அபேக்ஷிப்பாரின்றிக்கேயிருக்கத் தானே ரக்ஷிக்குமவன். **(காத்தளிக்கும்)** காப்பதும் செய்து, க்ருபை பண்ணுவதும் செய்யும். **(பொழிலேழ்)** என்று பூ₄மியாய், நித்யவிபூ₄திக்கும் உபலக்ஷணம். **(வினையேற்கே நல்கத்தானுகாதோ)** ரக்ஷகன் அநாத₃ரித்தாலும் விடமாட்டாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணின எனக்கேயோ நல்லாகாதது? நாட்டுக்கிட்ட நினைப்பும் அந்த:புரத்துக்கு அரிதாகவேணுமோ? **(நாரணனைக் கண்டக்கால்)** கு₃ணங்களில் ஜ்ஞாநாநந்த₃ாமலத்வங்கள் நிரூபகமானப்போலேயன்றே ஶப்₃த₃ங்களில் இத்திருநாமமும். இத்தாலே நிரூபிதமான வஸ்துவுக்குச் சில விஶேஷங்களைச் சொல்லுகிறதத்தனையன்றே மற்றைத் திருநாமங்கள். நாரங்களிலே ஒன்று குறைந்தாலும் தம் கார்யம் ஒறுவாமன்றே. என் ஸத்தையில் அபேக்ஷை இல்லையாகிலும் தன் ஸத்தையில் அபேக்ஷை இல்லையோ? என்று சொன்னேன் என்று சொல்லுங்கோள். **(மல்குநீர்ப் புனற்படப்பை)** மிக்க நீரையுடைத்தான நீர்நிலங்களில்; கொடித் தோட்டங்களிலே. திருவடியைப்போலே கடல்கண்டு தேங்கவேண்டாவே உனக்கு. **(இரைதேர் வண் சிறுகுருகே)** உன்னுடைய ஸஹசரத்துக்குக் கொடுக்கைக்காக இரைதேடும் ஸ்வபா₄வமிறே உன்னது. உபவாஸ க்ருஶையாயிருக்க,நினையாதேயிருக்கும் அவனைப் போலன்றிறே. கார்யகாலத்திலே சிறுகவேண்டாவே உனக்கு. **(மல்குநீர்க் கண்ணேற்கு)** த₃ுயநீயத₃ஶையை ப்ராப்தையாயிருக்கிற எனக்கு. தனக்கு நிரூபகம் அதுபோலே காணும். **(ஓர் வாசகங் கொண்டருளாயே)** ஒரு மறுமாற்றங் கேட்டுச் சொல்லவேணும். **(ஓர் வாசகம்)** அவன் "வேண்டா" என்னும் வார்த்தையும் அமையும். **(அருளாயே)** சொல்லவேணும் என்னும் ஸ்த₂ாநத்திலே அருளவேணும் என்கிறது. எதிர்த்தலை திர்யக்காகவுமாம், தான் ஜநககுலத்தில் பிறக்கவுமாம், இவ்விஷயத்தில் உபகாரகரை இங்ஙனல்லது சொல்ல விரகில்லை. 5.

A 8-10-3.

ஈ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டு. (நல்கித்தான் இத்யாதி$_3$) a எங்களை $_2$விடீர்; முடி வார்க்கு வேண்டாவிறே; b ஜீவிக்க நினைத்திருக்கிற தமக்குத் தாம் வேண்டாவோ? என்கிறாள். c தம்முடைய நாராயணத்வம் c_2 ஒறுவாய்ப் போகாமே நோக்கிக்கொள்ளச் சொல்லும் என்கிறாள்.

அ— அஞ்சாம் பாட்டு. (நல்கித்தான் இத்யாதி$_3$) a,b,c கீழ்ப்பாட்டிலே, நான் முடிவதற்கு முன்னே வந்து உதவவேணும் என்றவளவிலே முகங்காட்டக் காணாமையாலே, நம்முடைய ஸத்தை போனாலும் போகிறது. தம்முடைய ஸத்தைக்கு ஒரு ஹாநி வாராமல் பரிஹரிக்கச் சொல்லென்று போகவிடுகிறாள் என்கிறார் (எங்களை விடீர் இத்யாதி$_3$ வாக்யத்ரயத்தாலே) c உன்னை ரக்ஷியாவிட்டால் நம்முடைய ஸத்தைக்கு ஹாநியோ? என்ன, ஸர்வரக்ஷகரான உமக்கு ஒன்று குறைந்தாலும் உம்முடைய ரக்ஷணத்துக்கு வைகல்யம் இல்லையோ? என்கிறாள் என்று அருளிச்செய்கிறார் (தம்முடைய நாராயணத்வம் இத்யாதி$_3$) என் ஸத்தையில் அபேக்ஷையில்லையேயாகிலும், தன் ஸத்தையில் அபேக்ஷையில்லையோ என்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். a_2 (விடீர்) த்யஜத்$_4$வம். c_2 (ஒறுவாய்ப்போகாமே) விகலமாய்ப் போகாமே என்றபடி.

d "நல்கித்தான் காத்தளிக்கும்" இத்யஸ்ய அர்த்த$_2$த்$_3$வயம்: பொழிலேழையும் தான் நல்கிக் காத்தளிக்கும் இதி ப்ரத$_2$மஸ்யாந்வய:; தான்—அபேக்ஷாநிரபேக்ஷதயா ஸ்வயம்ப்ரயோஜநத்வேந ஸ்வயமேவ, நல்கி-ஸ்நேஹம் க்ருத்வா, காத்து-அநிஷ்டநிவ்ருத்திம் க்ருத்வா, அளிக்கும்-ஸர்வாபீ$_4$ஷ்டப்ரத$_3$ம் நாராயணம் இதி ப்ரத$_2$ம:. பொழிலேழும் காத்துத் தான் நல்கி அளிக்கும் இதி த்$_3$விதீயஸ்யாந்வய:; ஸ்ருஷ்டேரப்யயபூர்வகத்வாத், காத்து-ஸம்ஹ்ருதிஸமயே 1. "தம: பரே தே$_3$வ ஏகீ$_4$வதி" இதி ரக்ஷித்வா, தான் நல்கி-ஸ்ருஷ்டிகாலே ஸதி அபேக்ஷாநிரபேக்ஷம் ஸ்வயமேவ கரணகளேப$_3$ராணி த$_3$த்வா, அளிக்கும்-விரோதி$_4$நிவர்தநபூர்வகம்

ஜீ— அஞ்சாம் பாட்டு. (நல்கித்தான் இத்யாதி$_3$) a,b,c கீழிற்பாட்டிலே, நான் முடிவதற்கு முன்னே வந்து உதவவேணும் என்றவளவிலே முகங்காட்டக் காணாமையாலே, நம்முடைய ஸத்தை போனாலும் போகிறது. தம்முடைய ஸத்தைக்கு ஒரு ஹாநி வாராமல் பரிஹரிக்கச் சொல்லென்று போகவிடுகிறாள் என்கிறார் (எங்களை விடீர் இத்யாதி$_3$ வாக்யத்ரயத்தாலே) c உன்னை ரக்ஷியாவிட்டால் நம்முடைய ஸத்தைக்கு ஹாநியோ? என்ன, ஸர்வரக்ஷகனான உனக்கு ஒன்று குறைந்தாலும் உன்னுடைய ரக்ஷகத்வத்துக்கு ஒரு வைகல்யம் இல்லையோ? என்கிறாள் என்று அருளிச்செய்கிறார் (தம்முடைய நாராயணத்வம் இத்யாதி$_3$) என் ஸத்தையில் அபேக்ஷையில்லையேயாகிலும், தன் ஸத்தையில் அபேக்ஷையில்லையோ? என்று இவ் வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். a_2 (விடீர்) த்யஜத்$_4$வம். c_2 (ஒறுவாய்ப்போகாமே) விகலமாய்ப் போகாமே என்றபடி.

d "நல்கித் தான் காத்தளிக்கும்" இத்யஸ்ய அர்த்த$_2$த்$_3$வயம்: பொழிலேழும் தான் நல்கிக் காத்தளிக்கும் இதி ப்ரத$_2$மஸ்யாந்வய:. தான்-அபேக்ஷாநிரபேக்ஷதயா ஸ்வயம்ப்ரயோஜநத்வேந ஸ்வயமேவ, நல்கி-ஸ்நேஹம் க்ருத்வா, காத்து-அநிஷ்டநிவ்ருத்திம் க்ருத்வா, அளிக்கும் ஸர்வாபீ$_4$ஷ்டப்ரத$_3$ம் நாராயணம் இதி ப்ரத$_2$ம:. பொழிலேழும் காத்துத் தான் நல்கியளிக்கும் இதி த்$_3$விதீயஸ்யாந்வய:; ஸ்ருஷ்டேரப்யயபூர்வகத்வாத், காத்து-ஸம்ஹ்ருதிஸமயே 1. "தம: பரே தே$_3$வ ஏகீ$_4$வதி" இதி ரக்ஷித்வா, ஸ்ருஷ்டிகாலே ஸதி அபேக்ஷாநிரபேக்ஷம் ஸ்வயமேவ கரணகளேப$_3$ராணி த$_3$த்வா, அளிக்கும்-விரோதி$_4$நிவர்த்தநபூர்வகம் ஸர்வ

ஈ— வ்யா:— (d நல்கி) d1 விபூ4திரக்ஷணம் பண்ணும்போது, கர்த்தவ்யபு3த்3த்4யா வன்றிக்கே e பேறு தன்னதாகக்கிடீர் ரக்ஷிப்பது. f எனக்குத் தன்பக்கல் உண்டான வ்யாமோஹம் தனக்கு விபூ4தியிலே உண்டாயாயிற்று ரக்ஷிப்பது. (தான்) அபேக்ஷிப் பாரின்றிக்கேயிருக்கத் தானே ரக்ஷிக்குமவன். (g பொழிலேழும்) h கீழும் மேலும் ஒன்றாக நினைத்துச் சொல்லுகிறதாதல், i ஸப்தத்3வீபவதியான பூ4மியைச் சொல்லுகிறதாதல்;

அ-ஸர்வாபீ4ஷ்டப்ரத3ம் நாராயணம் இதி த்3விதீயோऽர்த்த2:. அஸ்மிந்நர்த்தே2 நல்குதல்-கொடுத்தல். d1 ப்ரத2மேऽர்த்தே2 சலதி (விபூ4திரக்ஷணம் இதி) "நல்கி" இத்யஸ்யார்த்தோ2ऽயம். e "நல்கி" என்கையாலே (பேறு தன்னதாகக் கிடீர்) என்கிறார். f "நான் மல்குநீர்க் கண்ணனாயிருக்க, தான் பொழிலேழும் நல்கிக் காத்தளியாநின்றான்" இத்யுத்தராஞ்ச பராம்ருஶந் "தான்" இதி ஸ்வரஸஸூசிதம் பா4வமாஹ (எனக்குத் தன் பக்கல் இதி) g "பொழில்" என்று - லோகங்களைச் சொல்லுகிறது; A "பொழிலே சோலையு முலகமும் புகழ்வர்" என்னக்கடவதிறே. புகழ்வர் - சொல்லுவர். h (கீழும் மேலும் ஒன்றாக நினைத்து) என்றது - பூ4மிக்குக் கீழும் பூ4மியும் ஒன்றாய், மேல் ஆறுமாக ஏழு என்றபடி. i (ஸப்தத்3வீபவதியான) 1. "ஜம்பூ3: ப்லக்ஷஶ்ஶால்மலிஶ்ச குஶ: க்ரௌஞ்சஸ்ததை2வ ச। ஶாகஶ்ச புஷ்கரஶ்சேதி ஸப்த த்3வீபா: ப்ரகீர்த்திதா:॥" h யத்3வா, (கீழும் மேலும் ஒன்றாக) நடுவில் இரண்டு லோகங்களையும் பிடித்து, அத்தை யிரண்டையும் அதோ4லோக வர்க்க3த்துக்கும் உபரிலோக வர்க்க3த்துக்கும் பரிக3ணனையில் ப்ரத2மமாகப் பண்ணிக்கொண்டு ப்ராத2ம்யேந ஒன்றாக்கி, வர்க்க3த்3வய த்3விதீயங்களையும் ஒன்றாக்கி—இப்படியே முடியக் கண்டுகொள்வது. h அத2வா, கீழென்று - ஸப்தபாதாளங்கள், மேலென்று - பூ4மி. கீழும் மேலும் ஒன்றாக்குகையாவது - பூ4விவரங்களாகையாலே பாதாளங்கள், அவற்றையும் பூ4மியிலே அந்தர்பா4விப்பித்து க3ணநம் பண்ணுகை. இது - ப்ரத2ம யோஜநா விவரணம். இரண்டாம் அர்த்த2த்தில். B "அவனி பொழில் பார் கடலிடம் வையம்

ஜீ-பீ4ஷ்டப்ரத3ம் நாராயணம் இதி த்3விதீயார்த்த2:. அஸ்மிந்நர்த்தே2 நல்குதல் - கொடுத்தல். d1 ப்ரத2மேऽர்த்தே2 சலதி (விபூ4திரக்ஷணம் இதி) "நல்கி" இத்யஸ்யார்த்தோ2ऽயம். e "நல்கி" என்கையாலே (பேறு தன்னதாகக் கிடீர்) என்கிறார். f நான் மல்குநீர்க் கண்ணனாயிருக்க, தான் பொழிலேழும் நல்கிக் காத்தளியாநின்றான் இத்யுத்தரஞ்ச பராம்ருஶந் "தான்" இதி ஸ்வரஸஸூசிதம் பா4வமாஹ (எனக்குத் தன் பக்கல் இதி) g பொழிலென்று - லோகங்களைச் சொல்லுகிறது. A "பொழிலே சோலையு முலகமும் புகழ்வர்" என்னக்கடவதிறே. புகழ்வர்-சொல்லுவர். h (கீழும் மேலும் ஒன்றாக நினைத்து) என்றது - பூ4மிக்குக் கீழும் பூ4மியும் ஒன்றாய், மேல் ஆறுமாக ஏழு என்றபடி. i (ஸப்தத்3வீபவதியான) 1. "ஜம்பூ3: ப்லக்ஷஶ்ஶால்மலிஶ்ச குஶ: க்ரௌஞ்சஸ்ததை2வ ச। ஶாகஶ்ச புஷ்கரஶ்சேதி ஸப்த த்3வீபா: ப்ரகீர்த்திதா:॥" h யத்3வா, (கீழும் மேலும் ஒன்றாக) நடு இரண்டு லோகங்களையும் பிடித்து, அத்தை இரண்டையும் அதோ4லோகவர்க்க3த்துக்கும் உபரிலோகவர்க்க3த்துக்கும் பரிக3ணனையில் ப்ரத2மமாகப் பண்ணிக்கொண்டு, ப்ராத2ம்யேந ஒன்றாக்கி, வர்க்க3த்3வய த்3விதீயங்களையும் ஒன்றாக்கி—இப்படியே முடியக் கண்டுகொள்வது. யத்3வா, கீழ் என்று-ஸப்த பாதாளங்கள், மேல் என்று-பூ4மி. கீழும் மேலும் ஒன்றாக்குகையாவது-பூ4விவரங்களாகையாலே பாதாளங்கள், அவற்றையும் பூ4மியிலே அந்தர்பா4விப்பித்து க3ணநம் பண்ணுகை. இது - ப்ரத2மயோஜநா விவரணம். இரண்டாம் அர்த்த2த்தில். B "அவனி

A, B தமிழ் நிக4ண்டு.

ஜீ-j ஸ்வசரீரரக்ஷணம் பண்ணுவது ஸ்நேஹபுரஸ்ஸரமாகவிறே. (நல்கித்தான் இத்யாதி₃) k நாமரூப விப₄ாக₃ாநர்ஹமாய்க் கிடந்தவன்று, l ஆர் இருந்து அபேக்ஷிக்க இத்தை உண்டாக்கிற்று? m ஶக்த்யவஸ்த₂ப்ரபை₄போலே தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாய், தன்னையிட்டு வ்யவஹரிக்கவேண்டினவன்று தன்மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு நோக்கினுனயிற்று. (காத்தளிக்கும்) n காத்துக்கொடுக்கும் என்னுதல்; o நோக்கி ரக்ஷிக்கும் என்னுதல்.

அ—புவனி புவி பதவி பூமி குவலயம் ஞாலம் தலம் தரணி காசினி படி தாலம் தரணிதலம்'' என்று நிக₃ண்டு. j '' தாரணனே '' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து பூ₃ர்வம் (ஸ்வஶரீர இத்யாதி₃) ரஸோக்திஸ்ச.

k நல்குதல் – கொடுத்தலாய், அதாவது – கரணகளேப₃ரப்ரதா₃நம் என்றபடியாய், அத் தால் – ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகிறது என்று அர்த்தா₂ந்தரம் அருளிச்செய்கிருர் (நாமரூப விப₄ாக₃ாநர்ஹமாய் இத்யாதி₃) l இந்த யோஜனைக்கு, '' தான் '' என்கிற பத₃த்துக்கு அர்த்த₂ம் அருளிச்செய்கிருர். (ஆரிருந்து அபேக்ஷிக்க என்று) m '' காத்து '' என்கிறபத₃ம்– ஸம்ஹாரவாசகம் என்று விவக்ஷித்து ஸம்ஹாரம் ரக்ஷணமாமோ? என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிருர் (ஶக்த்யவஸ்த₂ப்ரபை₄போலே இத்யாதி₃) ஶக்த்யவஸ்த₂ப்ரபை₄ – பொடி மூடின தணல். n,o ''நல்கி'' என்றதுக்கு-ஸ்நேஹமும், ஸ்ருஷ்டியும் என்று இரண்டு யோஜனை உண்டாகையாலே, இந்த யோஜநாத்₃வயாநுகு₃ணமாக ''காத்தளிக்கும்'' என்ற புநருக்திக்கு இரண்டர்த்த₂ம் அருளிச்செய்கிருர் (காத்துக்கொடுக்கும் இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயத்தாலே) ஸ்நேஹபக்ஷத்தில், அநிஷ்டங்கள் வாராமல் காத்து இஷ்டங்களைக் கொடுக்கும் என்கிறது; ஸ்ருஷ்டிபக்ஷத்தில், ஸம்ஹாரமும் ஸ்தி₂தியும் சொல்லுகிறது.

ஜீ—பொழில் பார் கடலிடம் வையம் புவனி புவி பதவி பூமி குவலயம் ஞாலம் தலம் தரணி காசினி படி தாலம் தரணிதலம்'' என்று நிக₃ண்டு. j ''தாரணனே'' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து பூ₃ர்வம் (ஸ்வஶரீர இத்யாதி₃) ரஸோக்திர்ச.

k நல்குதல் - கொடுத்தலாய், அதாவது - கரணகளேப₃ரப்ரதா₃நம் என்றபடியாய், அத் தால் - ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகிறது என்று அர்த்தா₂ந்தரம் அருளிச்செய்கிருர் (நாமரூபவிப₄ாக₃ாநர்ஹமாய் இத்யாதி₃) l இந்த யோஜனைக்கு, '' தான் '' என்கிற பத₃த்துக்கு அர்த்த₂ம் அருளிச்செய்கிருர் (ஆரிருந்து அபேக்ஷிக்க) என்று. m ''காத்து'' என்கிற பத₃ம்-ஸம்ஹார வாசகம் என்று விவக்ஷித்து. ஸம்ஹாரம் ரக்ஷணமாமோ? என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிருர் (ஶக்த்யவஸ்த₂ப்ரபை₄போலே இத்யாதி₃) ஶக்த்யவஸ்த₂ப்ரபை₄-பொடிமூடுதணல். n,o ''நல்கி'' என்றதுக்கு - ஸ்நேஹமும், ஸ்ருஷ்டியும் என்று சொன்ன யோஜநாத்₃வயாநுகு₃ணமாக ''காத்தளிக்கும்'' என்கிற புநருக்திக்கு இரண்டர்த்த₂ம் அருளிச்செய்கிருர் (காத்துக்கொடுக்கும் இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயத்தாலே) ஸ்நேஹபக்ஷத்தில், அநிஷ்டங்கள் வாராமல் காத்து, இஷ்டங்களைக்கொடுக்கும் என்கிறது. ஸ்ருஷ்டிபக்ஷத்தில், ஸம்ஹ்ருதிஸமயத்திலே தன்மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு நோக்கி ஸ்தி₂திகாலத்திலே ரக்ஷிக்கும் - அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக இஷ்டங்களைக் கொடுக்கும் என்றபடி.

ஈ— (வினையேற்கே நல்கத்தானுகாதோ) p இல்லாதவன்று உண்டாக்கினாய்; உண்டாக்கினதுக்குப் பலம் கர்மத்தை ஏறிட்டுக் கைவிடுகையோ? q ஸ்வஜநரக்ஷணம் பண்ணலாகாதோ? r நாட்டுக்கிட்ட s நினைப்பு அந்த:புரத்துக்கு அரிதாக வேணுமோ? (வினையேற்கே) t கடலிலே ஏற்றமிட்டுத் தண்ணீர் அரிதாம்படியான பாபத்தைப் பண்ணுவேனே! (நாரணனைக் கண்டக்கால்) u ஜீவஸமூஹத்தினுடைய ஸ்வரூப v ஸ்தித்

அ— p த்விதீயேர்த்தே சலதி (இல்லாதவன்று உண்டாக்கினாய் இதி) ஏதேந த்விதீயேऽர்த்தே ஸ்ருஷ்ட்யபிப்ராத்ருஹ்ருதயம் தர்ஶிதம். q "பொழிலேழுமளிக்கும் நாரணனைக் கண்டக்கால், வினையேற்கே நல்கலாகாதோ என்று சொல்லு" இதி வதந்த்யா பூர்வமாஹ (ஸ்வஜந ரக்ஷணம் இதி) "வினையேற்கே" இத்யவதாரணார்த்தோऽயம். r ததேவ விஶதீகரோதி (நாட்டுக்கிட்ட நினைப்பு இதி) s நினைப்பு - ஸங்கல்ப:. இதம் வாக்யத்வயமர்த்தத்வயே ச ஸங்கச்சதே. தத்ராபி ப்ராதமிகார்த்தே ஸாதராம். t "பொழிலேழும் காத்தளிக்கும் நாரணனை" என்ற அநந்தரம். "வினையேன்" என்கையாலே - ஸர்வரக்ஷகனைப்பற்றி வைத்து என்னபிமதம் கிடையாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணினேன் என்னுமிடம் தோற்றுகிறது என்னுமத்தை ஸநிதர்ஶநமாக அருளிச்செய்கிறார் (கடலிலே இத்யாதி) த்ரார்ஷ்டாந்திகத்திலே தண்ணீர்ஸ்தாநீயம் - ஜீவநம்.

u "தான் நல்கிப் பொழிலேழும் காத்தளிக்கும் நாரணனைக் கண்டக்கால்" இதி விஶேஷண வாசிபதேந ஸஹ விஶேஷ்யவாசிபதஸ்ய அர்த்தமாஹ (ஜீவஸமூஹத்தினுடைய இதி) v (ஸ்தித்யாதிகள் இதி) ஆதிஶப்தேந - ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தயோऽபிதீயந்தே. இதம் வாக்யம் பூர்வோக்தார்த்தத்வயகர்ப்பம். அஸ்மிந் வாக்யே தத்புருஷபஹுவ்ரீஹ்யர்த்தேந க்ரமேணோச்யதே. இவ்விடத்தில் ப்ரகரணத்துக்கீடாக, ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களையும் சொல்லுகிறது என்று கொள்ளவேணும். 1. "நராஜ்ஜாதாநி தத்வாநி நாராணி" என்றதைப் பற்ற ஸ்ருஷ்டி அவனதீநம் என்கிறது; பஹுவ்ரீஹியாலே ஸ்திதி அவனதீநம் என்கிறது; "நராஜ்ஜாதாநி" என்று காரணத்வம் சொன்னபோதே, லயஸ்தாநமே உபாதாநகாரண மாகையாலே, ஸம்ஹாரம் அவனதீநம் என்கிறது. இங்ஙனன்றிக்கே நாராயண ஶப்தத்துக்கு ஶப்தமாக உபாதாநத்வம் அர்த்தமாகிறதென்று பஞ்சராத்ர ஶாஸ்த்ர வசநோதாஹரண

ஜீ— p த்விதீய நிர்வாஹத்துக்கு பூர்வம் (இல்லாதவன்று இத்யாதி) q ப்ரதம நிர்வாஹத்துக்கு "பொழிலேழுமளிக்கும்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து பூர்வம் (ஸ்வஜநேத்யாதி) "வினையேற்கே" என்கிற அவதாரணார்த்தம் இது. r ததேவ விஶதீகரோதி (நாட்டுக்கிட்ட இத்யாதி) s நினைப்பு - ஸங்கல்பம். "காத்தளிக்கும் நாரணனை" இத்யந்வய:. t "பொழிலேழும் காத்தளிக்கும் நாரணனை" என்ற அநந்தரம் "வினையேற்கே" என்கையாலே ஸர்வ ரக்ஷகனைப் பற்றிவைத்து என் அபிமதம் கிடையாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணினேன் என்னும் அர்த்தம் தோற்றுகிறது என்னுமத்தை ஸநிதர்ஶநமாக அருளிச்செய்கிறார் (கடலிலே இத்யாதி) த்ரார்ஷ்டாந்திகே தண்ணீர்ஸ்தாநீயம் - ஜீவநம்.

u ஸமாஸத்வயார்த்தத்தையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார் (ஜீவஸமூஹ இத்யாதி) v இவ்விடத்திலே ப்ரகரணநுகுணமாக, ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களையும் சொல்லுகிறது. 1. "நராஜ்ஜாதாநி தத்வாநி நாராணி" என்றத்தைப்பற்ற ஸ்ருஷ்டி அவனதீநம் என்கிறது. பஹுவ்ரீஹியாலே - ஸ்திதி அவனதீநம் என்கிறது. "நராஜ்ஜாதாநி" என்று காரணத்வம் சொன்னபோதே, லயஸ்தாநமே உபாதாநகாரணமாகையாலே ஸம்ஹாரம் அவனதீநம் என்

ஈ-யாதி3கள் ஸ்வாதீ4நமாய், இவை ப்ரகாரமாகத் தாம் ப்ரகாரியாய், w இவற்றிலே ஒன்று குறையிலும் தம் இழவாம்படி இருக்கையாலே, நாராயணன் என்று விருதூதித் திரிகிறவரைக் கண்டால், "x இப்பேர் y யோக3ரூடி4யோ என்றிருந்தோம்; z மஹா வ்ருக்ஷத்தோபாதியோ?" என்று கேளுங்கோள்.

(a மல்குநீர் இத்யாதி3) b உன் செயல் பரார்த்த2மாய் இருந்ததீ! பெருகா நின்றுள்ள நீரை உடைத்தான c நீர்நிலம் உண்டு - கொடித்தோட்டம்; அதிலே, (இரைதேர்) d பேடையின் வாய்க்கு அடங்குவது தேடாநின்றது. eA "புள்ளுப் பிள்ளைக்கிரை

அ-முகே2ந தத்வதீ3பத்திலே ஜீயர் அருளிச்செய்த ப்ரகாரமுண்டு; அவ்வசநத்தைத் தத்வதீ3பத்திலே பார்த்துக்கொள்வது. 1. "தாங்யேவ சாயநம் தஸ்ய தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத:" என்கையாலும், ப3ஹுவ்ரீஹியிலே அந்தர்வ்யாப்தி சொல்லுகையாலும், ஸ்தி2தியும் ப்ரகாரப்ரகாரி பா4வமும் நாராயண ஶப்3த3த்துக்கு அர்த்த2மாகிறது என்று அருளிச்செய்வர். w இப்ரகாரப்ரகாரி பா4வஞ்சொன்ன இத்தால் ப2லிதத்தைச் சொல்லுகிறது (இவற்றிலே இத்யாதி3) x நாரணனைக் கண்டக்கால் "வினையேற்கு நல்கலாகாதோ" என்று கேளுங்கோள் இதி வத3ந்த்யா பா4வ மாஹ (இப்பேர் இதி) y யோக3ரூடி4யாவது-அவயவார்த்த2ம் புஷ்கலமாய், அந்த ஶப்3த3ந் தானே அவனுக்கு அஸாத4ரணமான பேராயிருக்கை. z (மஹாவ்ருக்ஷத்தோபாதி) மஹா வ்ருக்ஷஶப்3த3த்தோபாதி என்றபடி. மஹாவ்ருக்ஷஶப்3த3ம் அநுகரணம். "மஹாவ்ருக்ஷம் - கள்ளி" என்று சொல்லுவர்கள்.

b "இரைதேர்" என்கிறதிலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் (உன் செயல் இத்யாதி3) c புனல்படப்பை-நீர்நிலம்; அதாவது-கொடித்தோட்டம் என்றபடி. a அத2வா—மல்கு-பரிபூர்ணமாய், நீர் - ஶைத்யமாது4ர்யாதி3 ஸ்வபா4வமுடைய, புனல் - ஜலமுடைத்தான, படப்பை - பூந்தோட்டத்திலே. d "மல்குநீர் புனல்படப்பை இதி" (a) ஜலஸம்ருத்3தி4யபி4தா4நாத் மத்ஸ்ய பா4ஹுள்யே ஸத்யபி க3வேஷணநிமித்தம் த3ர்ஶயதி (பேடையின் இதி) e மத்ஸ்யங்களுண்டாயிருக்கச்செய்தே பரார்த்த2மாக இரைதேடுகிறதுக்கு ப்ரமாணம் (புள்ளித்யாதி3) பெரியதிருமொழி: தாழ்ந்த செய்களிலே கயல்களானவை செருக்குக்குப் போக்குவிட்டு உகள,

---

ஜீ—கிறது. ஸ்தி2த்யாதீ3தி ஆதி3ஶப்3த3த்தாலே - ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளைச் சொல்லுகிறது. w ப்ரகாரப்ரகாரிபா4வகத2நத்தால் ப2லிதம் (இவற்றிலே இத்யாதி3) x நாரணனைக் கண்டக்கால் "வினையேற்கு நல்கலாகாதோ" என்று கேளுங்கோளென்று சொல்லுகிறதுக்கு பா4வம் (இப்பேர் இத்யாதி3) y யோக3ரூடி4யாவது - அவயவார்த்த2ம் புஷ்கலமாய், அந்த ஶப்3த3ந்தானே அவனுக்கு அஸாத4ரணமான பேராயிருக்கை. z (மஹாவ்ருக்ஷத்தோபாதியோ என்று கேளுங்கோள்) மஹாவ்ருக்ஷத்தோபாதி கேவலரூடி4யேயாம் பேர் மாத்ரமோ உள்ளதென்று கேளுங்கோள் என்றபடி. மஹாவ்ருக்ஷம்--கள்ளி.

b "இரைதேர்" என்கிறதிலே நோக்காக பா4வம் (உன்செயல் இத்யாதி3) c புனற்படப்பை-நீர்நிலம். அதாவது - கொடித்தோட்டம். d ஜலஸம்ருத்3தி4யாலே மத்ஸ்யஸம்ருத்3தி4யும் ஸித்3த4மாயிருக்க, தேடுகிறதென்? என்ன (பேடையின் இத்யாதி3) e மத்ஸ்யங்களுண்டாயிருக்கச்செய்தே பரார்த்த2மாக இரைதேடுகிறதுக்கு ப்ரமாணம் (புள்ளித்யாதி3) eA "பன்னச்செறுவிற்கயலுகளப் பழனக்கழனியதனுட்போய்" என்ற முந்தின பாத3த்தையும் கூட்டிக்கொண்டு

A பெரியதிருமொழி 5-1-2.

ஜீ—தேடும்'' என்னக்கடவதிறே. f கயல் உகளாநிற்கச்செய்தேயிறே பிள்ளைவாய்க்கு அடங்குவது தேடுகிறது.

(வண்சிறுகுருகே) குருகு - வண்டானம்; கொய்யடிநாரை. வண்மை - அழகும், ஔதா₃ர்யமும். g கைப்பட்ட இரை தன் மிடற்றுக்குக் கீழ் இழித்தாதாயிற்று. h நான் உபவாஸக்ருஶையாயிருக்க நினையாதிருக்கும் i அவனைப்போலன்றே உன் ஔதா₃ர்யம். (சிறுகுருகே) j கார்யகாலத்தில் k ப்ருஷத₃ம்ஶகமாத்ரமாகவேண்டா. தூதுபோகைக்குச் l சிரமம் செய்திருப்பாரைப்போலே இருந்தது உன் வடிவில் லாக₄வம். (மல்குநீர்ச் கண்ணேற்கு) இதுவும் ஒரு நீர்நிலம் இருக்கிறபடி பாராய். இரைதேடுகிற இத்தைவிட்டு இத்தைப் பார்க்குமோ? என்னில்; பார்க்குமிறே; இங்கேயும் m சேலும்

அ-நீர்நிலையை உடைத்தான கழனிகளினுள்ளிட்டுப்போய், புள்ளு பிள்ளைக்கு இரை தேடுமாயிற்று. f தத்ர மத்ஸ்யாபா₄வாத் அந்வேஷணம் ப₄வது இத்யத்ராஹ (கயலுகளாநிற்கச்செய்தேயிறே இதி) A ''பள்ளச்செறுவில் கயலுகளப்பழனக் கழனியதனுள்போய்'' இதி ஹி தத்பூர்வபாத₃ இதி பா₄வ:.

g அஸ்யௌதா₃ர்யம் கிமித்யத்ராஹ (கைப்பட்ட இரை இதி) h இவற்றினுடைய ஔதா₃ர்யத்தைச் சொல்லி ஸ்துதிக்கிறவளுடைய ஹார்த₃பா₄வம் அருளிச்செய்கிறார் (நான் உபவாஸக்ருஶையாய் இத்யாதி₃) 1.''உபவாஸக்ருஶாம் தீ₃நாம்''என்னக்கடவதிறே. i (அவனைப் போலன்றே) அவனைப்போலேயிருக்கும்படியன்றே. j சிறுமைக்குத் தாத்பர்யம் (கார்யகாலத்தில் இத்யாதி₃) k 2. ''ப்ருஷத₃ம்ஶகமாத்ரஸ்ஸந் ப₃பூ₄வாத்₃பு₄தத₃ர்ஶந:'' என்னக்கடவதிறே. ப்ருஷத₃ம்ஶ:- மார்ஜார:. l சிரமஞ்செய்து - ஶ்ரமம்பண்ணி.

m சேலும் கயலும் என்றது சாடு; B''சேலேய் கண்ணியரும்'' C''கயலோ நும கண்கள்'' இதி ஹ்யுச்யதே. சேல் – மத்ஸ்யங்கள். கயல் – அதிலே அவாந்தரபே₄த₃ம். n (தனக்கு

ஜீ—எடுத்த பாசுரத்துக்கு அர்த்த₂ம் (கயல் இத்யாதி₃) A ''பள்ளச்செறுவில்'' இத்யாதி₃-''தாழ்ந்த செய்களிலே கயல்களானவை துள்ளாநிற்கச்செய்தே, நீர்நிலையையுடைய கழனிகளினுள்ளிட்டுப் போய், புள்ளானது பிள்ளைக்கு இரை தேடாநிற்கும்'' இதி ஶப்₃தா₃ர்த்த₂:. புள்ளு – கொக்கு முதலானபக்ஷி.

g இதுக்கு ஔதா₃ர்யமேதென்ன (கைப்பட்ட இத்யாதி₃) h இதினுடைய ஔதா₃ர்யத்தைச் சொல்லுகிறவளுடைய ஹார்த₃பா₄வம் (நான் உபவாஸேத்யாதி₃) 1. ''உபவாஸக்ருஶாம் தீ₃நாம்'' என்னக்கடவதிறே, i (அவனைப் போலன்றே) அவனைப் போலிருக்கும்படியன்றே. j சிறுமைக்கு பா₄வம் (கார்யகாலத்தில் இத்யாதி₃) ஸுந்த₃ரகாண்டே₃ த்₃விதீயே k 2. ''ஸூர்யே சாஸ்தங்க₃தே ராத்ரௌ தே₃ஹம் ஸங்க்ஷிப்ய மாருதி:। ப்ருஷத₃ம்ஶகமாத்ரஸ்ஸந் ப₃பூ₄வாத்₃பு₄தத₃ர்ஶந:॥'' k ப்ருஷத₃ம்ஶக: - பூனை. l சிரமஞ்செய்து - ஶ்ரமம்பண்ணி; அப்₄யாஸம்பண்ணி. m சேலும் கயலும் என்றது-சாடு. B''சேலேய் கண்ணியரும்'' C''கயலோ நும கண்கள்'' என்று

ப்ர—k2. (நல்கி இத்யாதி₃) (சிறுகுருகே) सुन्दरकाण्डे द्वितीये—"इति सञ्चिन्त्य हनुमान् सूर्यस्यास्तमयं कपिः। आचकाङ्क्षे तदा वीरो वैदेह्या दर्शनोत्सुकः॥ ४८॥ सूर्ये चास्तं गते रात्रौ देहं संक्षिप्य मारुतिः। पृषदंशकमात्रस्सन् बभूवाद्भुतदर्शनः॥ ४९॥"

A பெரியதிரு 5-1-2. B 5-1-8 C திருவிருத்தம் 15.

ஸீ—கயலும் உண்டாகையாலே. (மல்குநீர்க் கண்ணேற்கு) n தனக்கு நிருபகம் கண்ண நீர்போலேகாணும். o அதாவது – p கலவியில் ஆநந்தாஸ்ரு, பிரிவில் சோகாஸ்ரு. (q ஓர் வாசகங்கொண்டு) r நேரே உடம்பைத் தரவேணும் என்று சொல்லமாட்டானோ, "மறுப்பரோ" என்னும் பயத்தாலே. s மறுக்கும் வார்த்தையும் அமையும் இத்

அ—நிருபகம் இத்யாதி) தனக்கு சோகாஸ்ருவே நிருபகம் என்று இருக்கிறள் என்றபடி. o (அதாவது என்று) ப்ரஸ்நம்; அதாகிறபடி எங்ஙனேயென்னில் என்றபடி. அவன் அப்படி இருந்தானேயாகிலும், வஸ்துத: அது நிருபகமாகவல்லதோ, மாட்டாதோ? என்றபடி. p சோகாஸ்ரு நிருபகமல்லவாகிலும், அஸ்ரு நிருபகமாம் என்று பரிஹரிக்கிறர் (கலவியில் இத்யாதி) o,p அதவா, உக்தார்த்தத்தை விவரிக்கிறர் (அதாவது என்று தொடங்கி) ஆநந்தாஸ்ருவைச் சொன்னதுவும் – சோகாஸ்ருவைப்போலே அதுவும் அஸஹ்யமாகையாலே. அப்போது அப்படிப்பட்ட கலவியுண்டாகையாலேயிறே இப்போது இப்படி படவேண்டிற்று, அதில்லையாகில் பிழைக்கலாம் என்று இருக்கலாமே.

q (ஓர் வாசகம்) அநுமதியாதல், நிஷேதமாதல். ஓர் வாசகங்கொண்டருளாய் என்றதுக்கு – அத்தலையிலாக ஒரு வார்த்தை கொண்டுவந்தருளவேணும் இதி ஸப்தார்த்த:. r,s "ஓர் வாசகம்" என்றதுக்கு பாவத்வயம் (நேரே உடம்பை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே) r யத்வா, "அவனுடனேயும்படி பண்ணு" என்னாதே, "வாசகம்" என்கிறது என்னென்ன (நேரே இத்யாதி) நேரே – ஸாக்ஷாத். s ஆனால், அவன் மறுக்கும் வார்த்தை சொன்னாலோ? என்னில், "ஓர்" என்றதுக்கு பாவமாகப் பரிஹரிக்கிறர் (மறுக்கும் இத்யாதி) மறுக்கும் – நிஷேதிக்கும். r யத்வா, "வாசகம்" இதி ஸாமாந்யேநாபிதாநே ஹேதுமாஹ (நேரே இதி) "நல்கலாகாதோ" இதி ஹி பூர்வமவோசத்; ததநுகுணம் ப்ரதிவசநேऽபி ஸாமாந்யேந வாசகமித்யாஹேதி யாவத். r,s யத்வா, பகவத் ஸந்நிதௌ விஜ்ஞாபநீயம் ஸ்வீயம் வசநஞ்ச "நல்கலாகாதோ" இதி வதத்வம் இத்யுவாச,– பகவத் ஸந்நிதௌ ஸ்வஸ்ய ஆகாமிஷ்யமாணம் வசநஞ்ச "ஓர் வாசகம்" இதி வததி, உபயஞ்ச விசிஷ்ய கிமர்த்தம் ந வததி? இத்யத்ர க்ரமேணோத்தரமாஹ (நேரே உடம்பை இத்யாதி) r "ஓர் வாசகங்கொண்டருளாய்" என்ற இதுக்கு – நான் சொல்லுகிற வார்த்தையை அங்கீகரித்துக்கொண்டு, இத்தைப்போய் அவர்க்குச் சொல்லென்று பொருளாக விவக்ஷித்து, உடம்பைத் தரவேணும் என்னாதே "ஓர் வாசகம்" என்று சொல்லுகிறதுக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறர் (நேரே இத்யாதி) s ஓர் வாசகம் என்றதுக்கு – அவர் பக்கலுள்ள வார்த்தையைக் கேட்டு அத்தை இங்கே வந்து சொல்லென்று அர்த்தாந்தரம் விவக்ஷித்து, "வருகிறேன்" என்கிற வார்த்தையைக்கேட்டு என்னாதே, "ஓர் வாசகம்" என்று ஸாமாந்யேந சொல்லுகிறதுக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறர் (மறுக்கும் வார்த்தையும் இத்யாதி)

ஜீ—சொல்லிற்றிறே. செல்-மதஸ்யம். கயல்-அதில் அவாந்தரபேதம். n (தனக்கு இத்யாதி) தனக்கு அஸ்ருவே நிருபகமென்றிருக்கிறள் என்றபடி. o விவரணம் (அதாவது இத்யாதி)

q ஓர் வாசகம் கொண்டருளாயே – அத்தலையிலதாக ஒரு வார்த்தை கொண்டுவந்தருளவேணும். ஓர் வாசகம் – அநுமதியாதல், நிஷேதமாதல். r,s "ஓர் வாசகம்" என்றதுக்கு பாவத்வயம் (நேரே உடம்பை இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே) முந்தின பாவத்துக்கு "வாசகம்" என்றதிலே நோக்கு; இரண்டாவதுக்கு "ஓர்" என்றதிலே நோக்கு. r நேரே –

ஈ—தலைக்கு; அவர்பக்கலுள்ளது ஒன்றுமத்தனையே வேண்டுவது; tA "தாராள் தரும் என்றிரண்டத்தில் ஒன்றதனை" என்றிறே மற்றும் பிராட்டிமார் பாசுரம். uB "மெய்ம்மை சொல்லி முகம்நோக்கி விடைதான் தருமேல் மிகநன்று" என்றும், vC "பாவி நீ என்றொன்று சொல்லாய்" என்றுமிறே இருப்பது. (அருளாயே) w அவை திர்யக்குக்களாகவுமாம், தான் ஜநககுல ஸுந்தரியாகவுமாம், உபகரிக்கிறது பகவத் விஷயமாகில் இங்ஙனல்லது சொல்லவொண்ணாது. x "நம்பி ஏறுதிருவுடையான் தாஸர் திருநாட்டுக்கு நடந்தார்" என்று பட்டர்க்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, துணுக் கென்று எழுந்திருந்து, "அவர் y ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடன் பரிமாறும்படிக்கு, திரு நாட்டுக்கு எழுந்தருளினார் என்னவேணுங்காண்" என்று அருளிச்செய்தார். 5.

அ— t,u,v மூன்றும் வார்த்தை உத்தேஶ்யம் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணத்ரயம் (தாராள் இத்யாதி) t தரிலுமாம், தாராதொழியிலுமாம்; இரண்டில் ஒன்று அமையும் நமக்கு; அதாவது-தந்தானாகில் அத்தாலே தரிக்கிறோம்; இல்லையாகில் முடிந்து பிழைக்கிறோம். u (மெய்ம்மை இத்யாதி) ஒரு ஒன்று மெய்ம்மை சொல்லி — என்றுமொக்கப் பொய்யே சொல்லவேணும் என்னும் நிர் பந்தம் உண்டோ? முகம்நோக்கி — நேர்கொடுநேர் என் முகம் பார்த்து. விடைதான் தருமேல் - "எனக்கு உன் பக்கல் ஆதரம் போராது, உன்னை உபேக்ஷித்தேன் நான், நீ போ" என்று நம் போக்கை அநுமதி பண்ணுமாகில், மிகநன்று-அது மிகவும் நன்று. தன் மார்வேசடே [illegible] "நீ வேண்டா" என்று முகத்தைப்பார்த்து [illegible] v (பாவி நீ இத்யாதி) உன்னைக் காணப்பெறாத பாபத்தை யுடைய நான் காணும்படி முன்னேவந்து "நீ பாவிகாண்!" என்று ஒருவார்த்தை சொல்லு [illegible] காணவந்து சொல்லப்பெறில், அது அமையும் என்று கருத்து. w ஜநககுலஸுந்தரி யான தான் திர்யக்குகளைப் பார்த்து "அருளாய்" என்கிறதேதென்ன (அவை இத்யாதி) x ஜந்மாதிகளிலே வழிப்(இழி)பட்டவர்களாகிலும், ததீயரை இங்ஙனல்லது சொல்லவொண்ணாது என்கைக்கு ஸம்வாதமாக ஓர் ஐதிஹ்யம் (நம்பி இத்யாதி) y (ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடன் பரிமாறும் படிக்கு) என்றது - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடத்தில் உத்தேஶ்யதாப்ரதிபத்தி பண்ணி, தம்முடைய தாழ்ச்சி தோற்றவிருக்கையாலே என்றபடி.

ஜீ—ஸாதிதத். s மூன்றும்-நிஷேதிக்கும், t,u,v மூன்றும் வார்த்தை உத்தேஶ்யம் என்றதுக்கு ப்ரமாணத்ரயம் (தாராள் இத்யாதி) t தரிலுமாம், தாராது ஒழிலுமாம்; இரண்டில் ஒன்று அமையும் நமக்கு. அதாவது - தந்தானாகில் அத்தாலே தரிக்கிறோம், இல்லையாகில் முடிந்து பிழைக்கிறோம் என்றபடி. u (மெய்ம்மை இத்யாதி) ஒருதரம் மெய்சொல்லி, என் முகம் பார்த்து "எனக்கு நீ வேண்டா, போ" என்று நம் போக்கை அநுமதி பண்ணுமாகில் மிகவும் நல்லது. v (பாவி நீ இத்யாதி) நான் காணும்படி முன்னே வந்து, "பாவிகாண்!" என்று ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறிலை. w திர்யக்கை "அருளாய்" என்கிறதென்? என்ன (அவை இத்யாதி) x இதுக்கு ஸம்வாதமாக ஓரைதிஹ்யம் (நம்பி இத்யாதி) y (ஸ்ரீ வைஷ்ண வர்களுடன் பரிமாறும்படிக்கு) ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடத்திலே உத்தேஶ்யதா ப்ரதிபத்திபண்ணி, தம்முடைய தாழ்ச்சி தோற்ற இருந்தபடிக்கு.

A சிறியதிருமடல்—கண்ணி 59. B நாச்-திரு 13-9. C 4-7-3.

6. அருளாத நீரருளி யவராவி துவராமுன்
அருளாழிப் புட்கடவீ ரவர்வீதி யொருநாளென்று
அருளாழி யம்மானைக் கண்டக்கா லிதுசொல்லி
அருளாழி வரிவண்டே யாமுமென் பிழைத்தோமே.

ஆ— 6. அவ:— (அருளாத நீரருளி) எல்லாருடைய பிழைகளையும் பொறுத்து, எல்லாரையும் ரக்ஷிக்கக்கடவோமாகிலும் அத்யந்த விஸத்ருசையான அவளுடைய பிழைகளைப் பொறுத்து அவளோடே கலந்து பரிமாறும் பரிமாற்றத்தாலே வரும் காருண்யாதி குணங்களும் வேண்டா என்றிருந்தானாகில், அவனுக்குச் சொல்லுவது என்? என்னில்:

வ்யா:— "'அவளோடு கலந்து பரிமாறுகை திருவுள்ளமன்றாகிலும், உம்முடைய க்ருபைக்கும், ஸர்வேச்வரத்வத்துக்கும் தாழ்வு வாராமே அவளும் உஜ்ஜீவிக்கலாம்படி அவள்பக்கலிலே க்ருபைபண்ணி, அவள் முடிவதற்கு முன்னே பரமகாருணிகனான பெரியதிருவடி மேலே ஏறியருளி ஆச்ரிதபரித்ராணார்த்தமாக எழுந்தருளும்போது, பெரியதிருவடியை ஒருநாள் அந்தத் தெருவே கடாவியருளீர்' என்று சொல்லுவது. 'அதுவும் கடவதன்று' என்னில்; 'இம்மாத்ரத்தையும் செய்தருளாதொழிகைக்கு நாங்கள் என்ன பிழைசெய்தோம்' என்று இத்தைப் பரமதயாளுவான திருவாழியை ஏந்தி ஸர்வாத்மாக்களையும் ரக்ஷித்தருளுகிற எம்பெருமானைக் கண்டக்கால் சொல்லவேணும்" என்று வண்டுதன்னைக் கொண்டாடி இரக்கிறாள். 6.

ஒ— அவ:— ஆறும் பாட்டில் — "இத்தனை ஸாபராதரோடே ஸம்ச்லேஷித்தது — என்று வரும் அகீர்த்தியிற்காட்டில், நாராயணத்வம் விகலமாயிற்றாகிலும் ஆகவமையும்" என்னில்; "அதுவும் விகலமாகாதே, நானும் பிழைப்பதொரு விரகு சொல்லுகிறேன், அப்படி செய்யச்சொல்" என்று ஒரு வண்டை அபேக்ஷிக்கிறாள்.

அ— "மல்குநீர் புனல்படப்பை இரைதேர் வண் சிறுகுருகே. பொழிலேழும் தானே நல்கிக் காத்தளிக்கும் நாரணனைக் கண்டக்கால், 'வினையேற்கே நல்கத்தானாகாதோ' என்று அவனுக்குச் சொல்லி, அவனதாக, மல்குநீர்க் கண்ணேற்கு ஓர் வாசகங்கொண்டருளாய்" இத்யந்வய:. "பொழிலேழும் தான் நல்கிக் காத்தளிக்கும்; வினையேற்கேதான் நல்கலாகாதோ? நாரணனைக் கண்டக்கால் என்று தொடங்கி, ஓர் வாசகங்கொண்டருளாய்" என்று உரையின் அந்வயம். 5.

ஜீ— "மல்குநீர் புனல்படப்பை இரைதேர் வண் சிறுகுருகே, பொழிலேழும் தான் நல்கிக் காத்தளிக்கும் நாரணனைக் கண்டக்கால், வினையேற்கே நல்கத்தானாகாதோ என்று அவனுக்குச் சொல்லி, அவனதாக மல்குநீர்க் கண்ணேற்கு ஓர் வாசகங்கொண்டருளாய்" இத்யந்வய:. வினையேற்கே நல்கத்தானாகாதோ - வினையேனான எனக்கேயோ ஸ்நேஹித்து ரக்ஷிக்கத்தானாகாது? என்றபடி. நல்கத்தான் என்று - முழுச்சொல்லு; யத்வா, வினையேனான எனக்கேயோ தான் நல்கலாகாது என்னுதல். தேர்கை - தேடுகை. 5.

ஒ— வ்யா:— (அருளாத நீரருளி என்று தொடங்கி) ஸம்ச்லேஷிக்க நினையாத நீர், த்யந்யதூஷையையுடையளான இவள்பக்கலிலே க்ருபைபண்ணி, அவள் உயிர் முடிவதற்கு முன்னே ஆச்ரிதர்பக்கல் பரமதயாளுவான திருவடியை நடத்தீர் ; (அருளாத நீர்) பண்டு இப்படி நோவுபட்டவரில்லாமையாலே க்ருபைபண்ணாதிருக்கிற நீர் என்றுமாம். (அவர்வீதியொருநாள்) அவர்வீதியிலே ஒருநாள் போனதுக்காக அவத்யமாய்ப் பிறவாது என்று கருத்து. (அருளாழியம்மானை) அருட்கடலான ஸர்வேச்வரனை; தயாசீலமான திருவாழியை உடையவன் என்றுமாம். (கண்டக்கால் என்று தொடங்கி) அவர்வீதி ஒருநாள் எழுந்தருளவேணுமென்று சொன்ன வார்த்தையைச் சொல்லியருளவேணும்; ஆர்த்தருடைய ஆர்த்தியைத் தீர்க்கைக்கீடான அளவையும், ச்ரமஹரமான வடிவையுமுடைய வண்டே! (யாமுமென் பிழைத்தோமே) அதுவும் செய்யாதொழியிலோ? என்னில்; எங்கள் தெருவிலே போகலாகாமைக்கு நாங்கள் செய்த குற்றமுண்டோ? 6.

ப— 6. அவ:— அநந்தரம், "கையும் திருவாழியுமான ஸர்வேச்வரனைக்கண்டு ஒரு வார்த்தை சொல்" என்று தர்சநீயமான புகரையுடைத்தாயிருப்பதொரு வண்டைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள்.

ஆழி—வட்டமான, வரிவண்டே—வரியையுடைத்தான வண்டே, அருள்—தன்னிலும் ஆச்ரிதவிஷயத்தில் க்ருபையையுடையனான, ஆழி—திருவாழியாழ்வானையுடைய, அம்மானை—ஸ்வாமியை, கண்டக்கால்—கண்டவளவிலே, அருளாத நீர்—'இவ்வளவில் அபராதப்ரயிஷ்டதையாலே அருளக்கடவோமல்லோம்' என்று அறுதியிட்டிருக்கிற நீர், அருளி—ஸங்கல்பம் குலைந்து ஒருகால் க்ருபை பண்ணி, அவர்—அவருடைய, ஆவி—ஆத்மா, துவராமுன்—நீர்மையுலருவதற்கு முன்னே, அருளாழி—க்ருபாஸமுத்ரமான, புள்—பெரிய திருவடியை, அவர் வீதி—அவர் இருக்கிற வீதியே, ஒரு நாள்—ஒருநாளாகிலும், கடவீர் என்று—ஸ்ரீகஜேந்த்ராதிகள் பக்கல் போவாரைப்போலே அவ்யாபதேசத்தாலே நடத்த வேணும் என்று, இதுசொல்லியருள்—இத்தைச் சொல்லியருள்; (வாராத தாமேயன்றியே,) யாமும்—நாமும், என் பிழைத்தோம்—என் தப்பச்செய்தோம்? இத்தால் கூடகருடைய ஸாரக்ராஹித்வமும், ரூபசோபையும் தோற்றிற்று. 6.

இ— அவ:— ஆறும் பாட்டில் — "இத்தனை தண்ணியாரோடு கலந்து வரும் நிறக்கேட்டில், நாராயணத்வம் விகலமாக அமையும்" என்னில்; "அதுவும் விகலமாகாதே, என் ஸத்தையும் கிடந்ததாம்படி ஒரு விரகு சொல்லுகிறேன்; அத்தைச்செய்யச் சொல்" என்று ஒரு வண்டை அபேக்ஷிக்கிறாள்.

வ்யா:— (அருளாத நீர்) "அவள்பக்கல் அருளக்கடவோமல்லோம்" என்று ஸங்கல்பித்திருக்கிற நீர்; "'மயர்வற மதிநலமருளினன்' (1-1-1) என்று ஓரடி ச்லோக

இ—மாட்டாதே நெஞ்சுருகின இவர் 'அருளாத நீர்' என்னும்போதைக்கு என்ன அபஸ்மார விஶேஷம், அறிகிலோம்" என்று பிள்ளான். "'அருளாத நீர்' என்று - திருநாமம் சாற்றுகிருள்" என்று ஜீயர். (அருளி) அவள் தூயநீயதஶைய யைக் கண்டருளவேணும். இதுக்கு முன்பு இப்படி தூயநீயரில்லாமையாலே க்ருபை ட னுறுதிருக்கிற நீர் என்னவுமாம். (அவராவி துவராமுன்) அருளும் போது அவள் முடிவதற்கு முன்பே அருளவேணும். "जीवन्तीं मां यथा रामस्संभावयति कीर्तिमान्। तत् त्वया हनुमन् वाच्यो वाचा धर्ममवाप्नुहि ॥" (ஜீவந்தீம் மாம் யதா ராமஸ் ஸம்பாவயதி கீர்த்திமாந்। தத் த்வயா ஹநுமந் வாச்யோ வாசா தர்மமவாப்நுஹி ॥) அருளே நிரூபகமான ஸ்வரூபம் உம்மது; நிர்தயர்க்கும் 'ஐயையோ' என்ன வேண்டும் தஶை அவளது; அருளாதொழியும்படி எங்ஙனே? (அருளாழிப் புட்கடவீர் அவர் வீதி) 'என்னைப்பற்ற வந்தார்' என்னும் நிறக்கேடு தமக்குப் பிற வாதபடி, அழகுசெண்டேற என்னுதல், ஆனைக்கு அருள்செய்ய என்னுதல், ஒரு வ்யாஜத்தாலே எங்கள் தெருவே வழிபோக அமையும்; நாங்களும் ஜாலக ரந்த்ரத்தாலே காண, எங்களுக்கு அருளினீராகவுமாம். (அருளாழிப்புள்) அருட்கடலான புள்ளு; "வெஞ்சிறைப்புள்" (1) என்ருள் கொடுபோகையாலே. இப்போது வரவுக்குடலாகையாலே அருளாழிப்புள் என்கிருளிறே. (ஒரு நாள்) பலகால் ஒரு தெருவே போகாநின்ருல், "இது வெறுமனன்று" என்றிரார்களோ? என்னில்; ஒருநாள் அமையும். (அருளாழியம்மானைக் கண்டக்கால்) பெரியதிருவடி யுடைய க்ருபையும் மிகை என்னும்படியன்ரே அவன் நீர்மையிருப்பது. அருட் கடலான ஸர்வேஶ்வரன்: அவன்பக்கல் அருள் மறுத்தாலும் மறுக்காத திருவாழி யென்று, திருவாழிக்கு விஶேஷணமாகவுமாம். (இது சொல்லியருள்) "அருளாழிப் புட்கடவீர் அவர் வீதி ஒருநாள்" என்ற வார்த்தையைச் சொல்லியருளவேணும். (ஆழி வரிவண்டே) கம்பீர ஸ்வபாவத்தையும், ஶரீரத்தில் வரியையுமுடைய வண்டேன்னுதல்; வட்டமான வரியையுடைய வண்டேன்னுதல்; ஶ்ரமஹரமாய், அழகிதான வண்டேன்னுதல்; வட்டமாகப் பறக்கிற என்னுதல். கடகருடைய ஆத்மகுணத்தோபாதி ரூபகுணமும் உத்தேஶ்யம் என்கை. (யாமும் இத்யாதி) இவ்வளவும் செய்யாமைக்கு நாங்கள் என்ன பிழை செய்தோம்? தாமே யன்றிக்கே நாங்களும் செய்த குற்றமுண்டோ? ப்ரணயிநிக்குக் குற்றமாவது - பிரிந்தாலும் ஆறியிருக்கையிறே. 6.

ஈ— அவ:— ஆரும் பாட்டு. a "எங்கள் ஆற்றுமை பரிஹரித்திலராகிலும், தம்முடைய நாராயணத்வம் b ஒறுவாய்ப்போகாமே நோக்கிக்கொள்ளச் சொல்லுங்கோள்" என்று

அ— ஆரும் பாட்டு. (அருளாத இத்யாதி) a மேனிற்பாட்டுக்கு ஸங்கதி அருளிச்செய்வதாக, கீழ்ப்பாட்டில் ப்ரமேயத்தை அநுபாஷிக்கிருர் (எங்களாற்ருமை இத்யாதி) b (ஒறுவாய்)

ஜீ— ஆரும் பாட்டு. (அருளாத இத்யாதி) a கீழிற்பாட்டில் ப்ரமேயாநுவாத பூர்வகமாக இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதி (எங்களாற்ருமை இத்யாதி) b (ஒறுவாய்) விகலமாய், c மறுமாத்ரம்—

ஈ-நின்றது கீழ்; இதுக்கு அவர்க்கு c மறுமாற்றம்-"நம்முடைய நாராயணத்வமும் அழியவமையும், தரமல்லாதாருடன் கலந்து வரும் அவத்₃யத்திற்காட்டில்" என்றிறே; d "தமக்கு அவத்₃யம் வாராமே, எங்கள் ஸத்தையுங்கிடக்கைக்கு ஒரு வழியுண்டு; தாம் e அழகு செண்டேறப் புறப்படுதல், ஆனைக்கு அருள் செய்யப் புறப்படுதல் செய்வன சில உண்டிறே; அப்போது எங்கள் தெருவே போனால், தமக்கும் ஸ்வரூப ஹானி வாராது; நாங்களும் ஜாலகரந்த்₄ரத்தாலே கண்டு ஜீவித்துக் கிடப்புதோம்; இப்படி அவிருத்₃த₄மாகச் செய்யலானபின்பு அத்தைச்செய்யச் சொல்" என்று ஒரு வண்டை இரக்கிருள்.

வ்யா:—(அருளாத நீர்) f 1. "एतद्व्रतं मम" (ஏதத்₃வ்ரதம் மம) என்று அருளுகைக்கு ஸங்கல்பித்திருக்குமாபோலே, அருளாமைக்கு ஸங்கல்பித்திருக்கிற நீர். g "மயர்வறமதிநலமருளினன்"(1-1-1) என்று நெஞ்சுருகிக் கிடக்குமவர் "அருளாத நீர்" என்கிறது-என்ன த₃ஶாவிஶேஷம் என்று அறிகிறிலோம். h "அருளாத நீர்" என்று-ஒரு திருநாமம் சாற்றுகிருள். அன்றிக்கே, த₃யாவிஷயம் பெருமையாலே த₃யை i குமரிருந்து

அ—விகலமாய். c மறுமாற்றம்-ப்ரத்யுத்தரம். d "அவர் வீதி ஒருநாள் அருளாழிப் புட்கடவீர்" என்ற பதூ₃த்தைக் கடாக்ஷித்து ஸங்க₃தி அருளிச்செய்கிருர் (தமக்கு அவத்₃யம் இத்யாதி₃) e அழகு செண்டேறுகை – அழகு காட்டுகையும், விளையாட்டுச்சாரிகை புறப்படுகையும். அழகு காட்டப் புறப்படுகையாவது-தான் அலங்கரித்துக்கொண்டு புறப்பட்டால், அந்த அழகு ஆஶ்ரிதர் நெஞ்சிலே படும்படி புறப்படுகை. செண்டென்று – பந்தாய், அதடித்து விளையாடுகைக்காக ராஜாக்கள் அழகியதாகக் குதிரையேறிப் புறப்படுவர்கள்; அத்தைச் சொல்லுகிறது என்னுதல். இதுவே உசிதம்.

f (அருளாத நீரருளி) முந்தின அர்த்த₂த்தில் ஸங்கல்ப லக்ஷணை. g வ்யாக்₂யாதாவின் ஈடுபாடு (மயர்வற இத்யாதி₃) h திருபகத்வேந அபி₄த₄ாந ப₄லமாஹ (அருளாத நீரென்று இதி) i (குமரிருந்து) போ₄க₃யோக்₃யதாயாம் ஸத்யாமபி தத₃ப₄ாவேந ஸ்தி₂தாயா: கந்யாயா: ஸ்தி₂தி:. 2. "மயி திஷ்ட₂தி து₃ஷ்க்ருதாம் ப்ரத₂ாநே மிததோ₃ஷாந்தராந் விசிந்வதி த்வம்! அபராத₄க₂ணே ரபூர்ணகுக்ஷி: கமலாகாந்தத₃யே கத₂ம் ப₄விதா ||" என்றது அநுஸந்தே₄யம். j "அருளி"

ஜீ—ப்ரத்யுத்தரம். d "அவர் வீதி அருளாழிப் புட்கடவீர்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ஸங்க₃தி (தமக்கு அவத்₃யம் வாராமே இத்யாதி₃) e அழகு செண்டேறப் புறப்படுகையாவது-அழகுகாட்டப் புறப்படுகை. அதாவது - தான் அலங்கரித்துக்கொண்டு புறப்பட்டால், அந்த அழகு ஆஶ்ரிதர் நெஞ்சிலே படும்படி புறப்படுகை. யத்₃வா, அழகுசெண்டேறப் புறப்படுகை – விளையாட்டுச் சாரிகைப் புறப்படுகையுமாம்.

f (அருளாத நீரருளி) முந்தின அர்த்த₂த்தில், ஸங்கல்பத்திலே லக்ஷணை, g வ்யாக்₂யாதாவின் ஈடுபாடு (மயர்வற இத்யாதி₃) h திருபகத்வேந அபி₄த₄ாந ப₄லிதமாஹ (அருளாத நீர் இத்யாதி₃) i (குமரிருந்து) அநுப₄வயோக்₃யமன்றிக்கே இருந்து. j த்₃விதீயார்த்த₂த்துக்குச்

ப்ர—f 1. (அருளாத நீர்) युद्धकाण्डे अष्टादशे कण्डूपाख्यानवचनानन्तरे—"सकृदेव प्रपन्नाय तवास्मीति च याचते। अभयं सर्वभूतेभ्यो ददाम्येतद्व्रतं मम॥ ३३॥"

ஈ—த்₃வயைபண்ணுதிருக்கிற நீர், த₃வயைக்கு விஷயம் போருமிடத்திலே த₃வயைபண்ணி என்னவுமாம். (அருளி) j அருளே நிரூபகமான ஸ்வரூபம் உம்மது; நிர்த₃யர்க்கும் "ஐயோ!" என்னவேண்டும் த₃யை இவளது; அருளாதொழியும்படி எங்ஙனே? (அவராவி துவராமுன்) k பின்னையும் அருளத் தவிரீரிறே; அது அஸத்ஸமமாவதற்கு முன்னே அருளப்பாரும். l அவளுடைய ப்ராணன் பசையற m உலருவதற்கு முன்னே அருளப்பாரும். n 1. "जीवन्तीं मां यथा रामस्सम्भावयति कीर्तिमान्" (ஜீவந்தீம் மாம் யதா₂ ராமஸ்ஸம்பா₄வயதி கீர்த்திமாந்) என்னுமாபோலே.

o "நாங்கள் சொல்லுமத்தனையேயோ வேண்டுவது? அவனருளப்புகாநின்றானே?" என்ன; நீங்கள் அறிவிக்குமத்தனையே வேண்டுவது; கொடுவருவாரும் அங்கே

அ—இதி விதூ₄நஸ்ய ஹேது: க இத்யத்ர. த்₃விதீயார்த்த₂ விவக்ஷயா பூர்வபத₃ம், "அவராவி துவராமுன்" இத்யுத்தரபத₃ஞ்ச பராம்ருஶத் ஹேதுமாஹ (அருளே நிரூபகமான இத்யாதி₃) "நீர்" என்கிற பத₃த்திலே த₃யாநிருப்யத்வம் தோன்றுகிறது என்று கருத்து. k "அவராவி துவராமுன் அருளி" என்று அந்வயித்து, "அருளாத நீர்" என்றதின் மூந்தின அர்த்தத்துக்குச் சேர அருளிச்செய்கிறார் (பின்னையும் இத்யாதி₃) l ஸப்₃தா₃ர்த்த₂ம் (அவளுடைய இத்யாதி₃) m உலருவதற்கு முன்னே - சோஷிப்பதற்கு முன்னே. n முன்னே அருளவேணும் என்னுமதுக்கு ஸம்வாத₃ம் (ஜீவந்தீம் இத்யாதி₃).

o அருளாழிப்புள் என்றதுக்கு அவதாரிகை (நாங்கள் இத்யாதி₃) A "ஆழி புணரி ஆர்கலி அந்தி திரை நரலை பரவை வாரம் பௌவம் கார்கோள் வாரி கடல்" என்று [illegible]

ஈ—சேர பா₄வம் (அருளே நிரூபகம் இத்யாதி₃) "நீர்" என்கிற பத₃த்திலே த₃யாநிருப்யத்வம் தோற்றுகிறது என்று கருத்து. k "அவராவி துவராமுன் அருளி" என்று அந்வயித்து, "அருளாத நீர்" என்றதின் மூந்தின அர்த்த₂த்துக்குச்சேர ஸங்க₃தி (பின்னையும் இத்யாதி₃) l ஸப்₃தா₃ர்த்த₂ம் (அவளுடைய இத்யாதி₃) n முன்னே அருளவேணும் என்றதுக்கு ஸம்வாத₃ம் (ஜீவந்தீம் இத்யாதி₃) ஸுந்த₃ரகாண்டே₃ ஏகோநசத்வாரிம்ஶே ஹநூமந்தம் ப்ரதி ஸீதா. 1. "தத் த்வயா ஹநுமந் வாச்யோ வாசா த₄ர்மமவாப்நுஹி" இத்யுத்தரார்த்த₂ம், 2. "ஸக்ருதே₃வ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே। அப₄யம் ஸர்வபூ₄தேப்₄யோ த₃தா₃ம்யேதத்₃வ்ரதம் மம॥" இதி யுத்₃த₄காண்டே₃ அஷ்டாத₃ஶே.

o "அருளாழிப்புள்" என்றதுக்கு அவதாரிகை (நாங்கள் இத்யாதி₃) p ஆழி - கடல். q கீழே, "வெஞ்சிறைப்புள்" என்றுவைத்து, "அருளாழிப்புள்" என்றால் வ்யாஹதமன்றோ?

ப்ர—n1. (அவராவி துவராமுன்) सुन्दरकाण्डे एकोनचत्वारिंशे मणिप्रदानानन्तरे हनूमन्तं प्रति सीता—"यथा च स महाबाहुर्मां तारयति राघवः। अस्माद्दुःखाम्बुसंरोधात् त्वं समाधातुमर्हसि॥९॥ जीवन्तीं मां यथा रामः सम्भावयति कीर्तिमान्। तत् त्वया हनुमन् वाच्यो वाचा धर्ममवाप्नुहि॥१०॥

A தமிழ் நிக₄ண்டு.

நீ-உண்டு—p (அருளாழிப்புள்) அருட்கடலான புள்ளு. q "வெஞ்சிறைப்புள்" (1) என்றுள் கொண்டுபோனபடியாலே; இப்போது வரவுக்கு உடலாகையாலே "அருளாழிப்புள்" என்கிறாள். (கடவீர்) r அநுகூலர் கண்டு வாழுகைக்கும் ஸ்பர்சத்தாலுமாகப் போகாதே s பிகிச்சுழியாநிற்குமிறே; t அசேதநமான ரதத்தோபாதி u வடிம்பாலே தாக்கி நடத்தவேணுமாயிற்று. எங்கேதான்? என்னில் (அவர் வீதி) அவன் தெருவிலே. v அங்ஙன் ஒண்ணுமோ? ஒரு தெருவிலே பலகால் போகப்புக்கவாறே "w இது w_1 வெறுமனன்று" என்றிரார்களோ? என்னில்; (ஒருநாள்) x நாங்கள் ஜீவித்துக் கிடக்கைக்கு ஒருநாள் போகவமையும்.

(y அருளாழி அம்மானை) பெரிய திருவடியும் y_1 மிகை; zA "தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல் என்னடியார் அது செய்யார்" என்னும்படி அருட்கடலானவனிறே. அங்கு a கையாளாயுள்ளாரடைய அன்றிக்கே, திருவடி ஒருவனுமாயிருந்ததோ? நம் பரிகரமன்றே; b அருளை நிரூபகமாகவுடைய திருவாழியைக் கையிலே உடையவன்.

ஆ-திகண்டு. p கொண்டுவருவாரார் என்ன (அருளாழி இத்யாதி) q கீழே. "வெஞ்சிறைப்புள்" என்கிறது வ்யாஹதமன்றோ? என்ன (வெஞ்சிறை என்றுவைத்து, "அருளாழிப்புள்" என்கிறது வ்யாஹதமன்றோ? என்ன (வெஞ்சிறை இத்யாதி) r "தேர்கடவி" என்னுமாபோலே அசேதநஸமாதியாலே சொல்லுவானென்? இத்யாதி) r "தேர்கடவி" என்னுமாபோலே அசேதநஸமாதியாலே சொல்லுவானென்? என்ன (அநுகூலர் இத்யாதி) s (பிகிச்சுழிகை) மந்தமாக வளையவருகை. t (அசேதநம் இத்யாதி) ஹங்காராஸ்பாலதாங்க்ரிப்ரஹதிகள் விவக்ஷிதங்கள். u வடிம்பு-தூற்றி. v (அங்ஙன் ஒண்ணுமோ) ததா யுக்தம் கிம்? w (வெறுமனன்று) தூஷ்ணீம் ந பவதி. x ஒருநாள் அமையுமோ? என்ன (நாங்கள் இத்யாதி) y அருளாழி அம்மானை - க்ருபாஸமுத்ரமான ஸ்வாமியை. z புருஷகாரபூதரும் மிகையாம்படி க்ருபையுடையனாயிருக்குமோ? என்ன (தாமரையாளாகிலும் இத்யாதி)

a (கையாளாயுள்ளார்) பரிகரமாயுள்ளார், ஹஸ்தே ஸ்திதா இதி ச. b (அருளை இத்யாதி) இரண்டாமர்த்தத்திலே ஸம்பந்தார்த்தம். c அப்படி அருளே நிரூபகமாயிருக்குமோ? என்ன

ஜீ—என்ன (வெஞ்சிறை இத்யாதி) r "தேர்கடவி" என்னுமாபோலே அசேதந ஸமாதியாலே சொல்லுவானென்? என்ன (அநுகூலர் இத்யாதி) s (பிகிச்சுழிகை) மந்தமாக வளையவருகை. t (அசேதநமான இத்யாதி) ஹங்காராஸ்பாலநாங்க்ரிப்ரஹதிகள் விவக்ஷிதங்கள். u வடிம்பாலே தாக்கி - கனிமரத்தாலே குத்தி. v அங்ஙன் ஒண்ணுமோ - அப்படி யுக்தமோ? w, w_1 இது வெறுமனன்று - இது வெறுமேயன்று. x ஒருநாள் அமையுமோ? என்ன (நாங்கள் இத்யாதி) y அருளாழி அம்மானை - க்ருபாஸமுத்ரமான ஸ்வாமியை. y_1 மிகை - அதிகம். z புருஷகாரபூதனை திருவடியும் மிகையாம்படி க்ருபையுடையனாயிருக்குமோ? என்ன (தாமரையாளாகிலும் இத்யாதி) பெரியபிராட்டியாரேயாகிலும் குற்றஞ்சொன்னாளாகில், "என்னடியார் குற்றஞ் செய்யார்" என்று சொல்லும்படி.

a (கையாளாயுள்ளார்) பரிகரமாயுள்ளார்; கையிலே இருக்கிறவர்கள் என்றுமாம். b இரண்டாம் அர்த்தம் (அருளை நிரூபகமாக இத்யாதி) c அப்படி அருளே நிரூபகமாயிருக்குமோ? என்ன

A பெரியாழ் திரு 4-9-2.

ஈ-cA அருளார் திருச்சக்கரமிறே. d ஸர்வேஶ்வரனுக்கும் e கைக்குறியாப்பை வாங்குவது இங்கேயிறே; f ஸர்வேஶ்வரன்பக்கல் g அருள் மறுத்தாலும் h அருள் கூடுகட்டி நிற்கும் இடமிறே.

(இது சொல்லியருள்) இத்தனையும் சொல்லியருளவேணும். ஏதென்னில், "அருளாழிப்புட்கடவீர் அவர்வீதி ஒருநாள்" என்கிற வார்த்தையைச் சொல்லியருள வேணும். (ஆழி வரிவண்டே) i ஶ்ரமஹரமாய் அழகிதான வண்டே என்னுதல், j வடிவு சிறுத்திருக்கச்செய்தே j₁ காம்பீ₄ர்யம் பெருத்திருக்கிறபடியைச் சொல்லுதல். k ஆழி

அ-(அருளார் இத்யாதி₃) திருவிருத்தம். d "அருளார்" இத்யஸ்யா: பூர்த்தே: அவதி₄மாஹ (ஸர்வேஶ்வரனுக்கும் இதி) e கைக்குறியாப்பை வாங்குகையாவது - சுருங்கை பரிமாணமானத்தையும் கடனாக வாங்குகை. "கைக்குறி, ஆப்பைக்குறி" இதி லௌகிகபரிபா₄ஷா. f ரஸோக்திமாஹ (ஸர்வேஶ்வரன்பக்கல் இதி) g அருள்மறுத்தாலும் - த₃யாயா அபா₄வேபி. h அருள் கூடுகட்டி - க்ருபாஸ்வரூபம் ஸுத₃ர்ஶநே ரத்நாங்க₃யாதி₃வத் வர்த்தத இதி ப்ரதா₄நார்த்த₂:. த₄ரந்யாதி₃ கோஶவத் க்ருபாகோஶஸ்தா₂நமிதி ச த்₄வந்யதே.

i "ஆழி" என்று-ஸமுத்₃ரம் என்று விவக்ஷித்து (ஶ்ரமஹரமாய் இதி) j. j₂ "ஆழி" என்று-ஆழமாய், அத்தாலே - கா₃ம்பீ₄ர்யம் விவக்ஷித்து (வடிவு இத்யாதி₃) வண்டாகையாலே, வடிவு சிறுத்திருக்கும் என்று அர்த்தா₂த் ஸித்₃த₄ம். k "ஆழி" என்று - வட்டமாய், அத்தாலே - சுழல் தலைச் சொல்லுகிறது என்கிறார் (ஆழி என்று இத்யாதி₃) இம்மூன்று பொருளுக்கும் "வரி" என்று-அழகு. j. j₂ இரண்டாம் அர்த்த₂த்திலே, கா₃ம்பீ₄ர்யமாவது அளவுடைமையாய், அதாவது-திருவடியைப்போலே சொன்ன கார்யத்துக்கும் அவ்வருகே சில கார்யம் செய்யும்படியான அளவுடைமை. l இத்தை வர்ணிக்கிற இத்தால் - ஸ்வாபதே₃ஶத்துக்குப் ப₂லித்தது ஏதென்ன (க₄டகருடைய என்று) j₂, m ஆத்மகு₃ணம் - கா₃ம்பீ₄ர்யம்.

ஜீ-(அருளார் இத்யாதி₃) d "ஆர்" என்றதுக்கு அர்த்த₂ம் (ஸர்வேஶ்வரனுக்கும் இத்யாதி₃) e கைக்குறியாப்பை வாங்குகை - அகப்பையாலே கடன்வாங்குகை. "கைக்குறி, ஆப்பைக்குறி" என்று லௌகிகபரிபா₄ஷை. அதாவது - ஒரு பதா₂ர்த்த₂ம் கடன் வாங்குமவர்கள் "கைக்குறியாகத் தாருங்கோள், ஆப்பைக்குறியாகத் தாருங்கோள்" என்று சொல்லுவர்கள். குறி-அளவு. f விவரணம் (ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி₃) யத்₃வா, ரஸோக்தி (ஸர்வேஶ்வரன்பக்கல் இத்யாதி₃) g அருள்மறுத்தாலும் - த₃யையில்லாமற்போனாலும். h அருள் கூடுகட்டி - க்ருபாஸ்வரூபம் ரத்நாங்க₃யாதி₃களைப்போலே அவனிடத்திலிருக்கும் என்று ப்ரதா₄நார்த்த₂ம். த₄ரந்யாதி₃ கோஶவத் க்ருபாகோஶ ஸ்தா₂நம் என்று த்₄வநிக்கிறது.

i ஆழி என்றது-ஸமுத்₃ரம் என்று விவக்ஷித்து (ஶ்ரமஹரமாய் இத்யாதி₃) j. j₂ ஆழி என்று-ஆழமாய் அத்தாலே - கா₃ம்பீ₄ர்யம் விவக்ஷித்து (வடிவு இத்யாதி₃) வண்டாகையாலே, வடிவு சிறுத்திருக்கும் என்று அர்த்தா₂த் ஸித்₃த₄ம். k ஆழியென்று - வட்டமாய், அத்தாலே - சுழலு தலைச்சொல்லுகிறது என்கிறார் (ஆழியென்று இத்யாதி₃) இம்மூன்று பொருளுக்கும் வரியென்று-அழகு. j. j₂ இரண்டாம் அர்த்த₂த்திலே, இதுக்கு கா₃ம்பீ₄ர்யமாவது – சொன்ன கார்யத்துக்கும் அவ்வருகே சில செய்யும்படியான அளவுடைமை. j₂, m காம்பீ₄ர்யம்-ஆத்மகு₃ணமாகவுமாம்.

A திருவிருத்தம் 33.

7. என்பிழைகோப் பதுபோலப் பனிவாடை யீர்கின்றது
என்பிழையே நினைந்தருளி யருளாத திருமாலார்க்கு
என்பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கென் றொருவாய்சொல்
என்பிழைக்கு மிளங்கிளியே யான்வளர்த்த நீயலையே.

ஆ— 7. வ்யா:— (என்பிழை) "தம்மைப் பிரிந்து படுகிற வ்யஸநத்தின்மேலே எலும்பிலே இழைகோத்தாற்போலே என்னைப் பனிவாடை ஈராநிற்கச்செய்தேயும், தன் க்ருபையை ஒன்றும் நினையாதே, என்பிழையே நினைந்தருளி அருளாதிருக்கிறவருக்கு, நான் ஏதேனும் பிழைசெய்தால், தம்முடைய க்ருபைக்கு விஷயமல்லாததொரு பிழையுமுண்டோ?" என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லவேணும். "உன்னுடைய நிறத்தைக்காட்டியும் அவனுடைய திருநாமத்தைச் சொல்லியும், என்னுடைய எலும்பை இழைக்கிற இளங்கிளியே! அவருக்குச் சொல்லுமிடத்தில், அவர் வார்த்தையை மறுத்தருளிலும் பிராட்டிதிருமுன்பே வைத்துச் சொல்லவேணும்" என்று 'இத்தனைக்கும் உறவு போராதோ' என்கிருள். 7.

ஈ—என்று-வட்டமாய், சுழலப் பறக்கிற வண்டே என்னுதல். 1 கூடகருடைய m ஆத்மகுணத்தோபாதி, ரூபகுணமும் உத்தேஶ்யம் என்கை.

(n யாமும் என் பிழைத்தோமே) நாங்கள் என்ன தப்புச்செய்தோம்? o தாம் பிரிந்து p துவளவிட்டுவைத்தாற்போலே, நாங்களும் க்ரமத்திலே பெறுகிறோம் என்று ஆறியிருந்தோமோ? q திர்யக்கின் காலிலே விழுவாரும், தூது விடுவாரும் தாமாயிருக்கிற அத்தலை இத்தலையாயும் வாராதிருக்கிற தம்மதோ குற்றம், எங்களதோ?. 6.

அ— "ஆழிவரிவண்டே! அருளாழி அம்மானைக் கண்டக்கால் அருளாத நீர் அருளி, அவர் வீதி ஒருநாள் அவராவி துவராமுன் 'அருளாழிப் புட்கடவீர்' என்றிது சொல்லியருள்" n "நாகூச்சாமீதி யதி ப்ரூயாத், ததா கிம் குர்ம:" இத்யத்ராஹ (யாமுமென் பிழைத்தோமே இதி) இதுவே அந்வயப்ரகாரம். o "யாமும்" என்ற சப்தத்துக்குத் தாத்பர்யம் (தாம் பிரிந்து இத்யாதி) p துவளவிட்டு – து:க்கப்படவிட்டு. q ஆறியிராதே செய்தது ஏதென்ன (திர்யக்கின் இத்யாதி) (திர்யக்கின் காலிலே) 1. "ஸுக்ரீவம் நாதமிச்சதி". முதல் யோஜனையிலே, "அருளாத நீராகிலும் பின்னையும் அருளத்தவிரீர்; அத்தை அவராவி துவராமுன் அருளி" என்று அந்வயத்திலே கூட்டிக்கொள்வது. "ஆழிவரிவண்டே! அருளாழி அம்மானைக் கண்டக்கால், அருளாத நீர் அருளி, அவராவி துவராமுன் 'அருளாழிப் புள் அவர் வீதி ஒருநாள் கடவீர்' என்று இது சொல்லியருள்; யாமும் என் பிழைத்தோமே? என்று உரை. 6.

ஜீ—1 ஸ்வாபதேஶம் (கூடகருடைய இத்யாதி) o "யாமும்" என்ற சப்தார்த்தம் (தாம் பிரிந்து இத்யாதி) p துவளவிட்டு – து:க்கப்படவிட்டு. q ஆறியிராதே செய்தது ஏதென்ன (திர்யக்கின் இத்யாதி) திர்யக்கின் காலிலே - 1. "ஸுக்ரீவம் நாதமிச்சதி".

"ஆழிவரிவண்டே, அருளாழி அம்மானைக் கண்டக்கால் அருளாத நீர் அவராவி துவராமுன் அருளி அவர்வீதி ஒருநாள் அருளாழிப் புட்கடவீர் என்று இது சொல்லியருள். n தங்கள் குற்றம் பாராதே வரச்சொல்லுகிறதென்? மாட்டோம் என்னில்; யாமுமென் பிழைத்தோமே என்று சொல்லியருள் – அதாவது – இத்தனையும் சொல்லியருளவேணும்" இத்யந்வய:. 6.

ஒ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில் — இத்திருவாய்மொழிக்கு நிதா₃நமான அபராத₄ஸஹத்வத்தை அநுஸந்தி₄த்து, "'தன்னுடைய இக்கு₃ணத்துக்கு நான் புறம்போ?' என்று எம்பெருமானுக்கு அறிவி" என்று தன் கிளியை நோக்கிச் சொல்லுகிருள்.

வ்யா:— (என்பிழை என்று தொடங்கி) விரஹவ்யஸநத்துக்குமேலே எலும்பை இழைகோத்தாப்போலே பனிவாடை ஈராநின்றது. நிரதிஶய க்ருபாவானான தனக்கு இங்ஙனே நோவுபடக் கண்டிருக்கை போராதென்று பாராதே, பிராட்டியோடே கூடி என் குற்றங்களையே அநுஸந்தி₄த்து க்ருபை பண்ணுநிருக்கிறவனுக்கு என் அபராத₄மெல்லாம் பொறுத்தருளும்படி பிராட்டி ஸந்நிதி₄யிலே அறிவி—என்று கருத்தாகவுமாம். (என் பிழைத்தாள் என்று தொடங்கி) 'ஸ்வாமியான உன்னுடைய அபராத₄ஸஹத்வத்துக்கு விஷயமன்றிக்கே நோவுபடுகைக்கிடான என்ன தப்புச் செய்தாள்?' என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லு. (என்பிழைக்கும் என்று தொடங்கி) ஶ்ரமஹரமான நிறத்தாலும், வடிவழகாலும், ஶௌ₄வ்யனதயாலும், நல்ல பேச்சாலும், வாயின் சிவப்பாலும், பருவத்தாலும் எம்பெருமானேடு உறவு ஒத்திருக்கிற உன் படியைக் காட்டி எலும்பை இழைத்து நோவுபடுத்துகிற இளங்கிளியே! என் பிழைக்கும் - என்ன தப்புண்டாம் என்னவுமாம். (யான் வளர்த்த நீயலையே) தாய்மாரைப் பிள்ளைகளும் நலிவரோ? 7.

ப— 7. அவ:— அநந்தரம், "அவள் உம்முடைய அநவதி₄க க்ருபைக்குச் செய்ததொரு தப்புண்டோ? என்று சொல்" என்று, தான் வளர்த்ததொரு கிளியைப் பார்த்து வார்த்தை சொல்லுகிருள்.

என்பிழைக்கும் இளங்கிளியே—(உன்னுடைய ரூபஶோபை₄யாலும், வடிவில் இளமையாலும் ஸ்மாரகமாய்க்கொண்டு) என் எலும்பைச் செதுக்குகிற கிளியே! யான் வளர்த்த நீயலையே—(பருவத்துக்கும் இளமைக்கும் ஈடாக) நான் வளர்த்துப் போந்த நீயல்லையோ? (என் க்லேஶமிருந்தபடி—) என்பு—எலும்பிலே, இழை—நூலிழையை, கோப்பதுபோல—கோக்குமாபோலே, பனிவாடை—குளிர்ந்த வாடை, ஈர்கின்ற—ஈராநின்றது; என் பிழையே நினைந்தருளி—(இவ்வளவிலே) என்பக்கல் அபராத₄த்தை நினைந்தருளி, தம்முடைய தப்புப்பாராமல், அருளாத—என்பக்கல் அருளாதே, திருமாலார்க்கு—அருளுவிக்கும் அவளுக்கு நல்லராயிருக்கிற அவர்க்கு, 'திருவடியின்—ஸ்வாமியான உம்முடைய, தகவினுக்கு—ஸ்வாப₄ாவிக க்ருபாகு₃ணத்துக்கு, என்—என்ன, பிழைத்தாள் என்று—தப்புச்செய்தாள்' என்று, ஒரு வாய்—ஒரு வார்த்தை, சொல்—சொல்லவேணும்.

ப— வாய் - வார்த்தை. என்பிழைத்தாள் - உம்மைப் பெறுகைக்கு, தான் யத்நம் பண்ணினளோ? என்று கருத்து. ஒரு வார்த்தை சொன்னால் என்ன பிழையுண்டாம்? என்றுமாம். "ஈர்கின்றது" என்றும் பாடம். இதில் - கடகருடைய அவயவஶோபாதிகளும், கிஞ்சித்கார ப்ரதிஸம்பந்தித்வாதிகளால் வந்த பவ்யதையும் தோற்றுகிறது. 7.

இ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில் — "'தம்முடைய அபராதஸஹத்வத்துக்கும் நில மன்றோ என்பிழை' என்று அவர்க்கு அறிவி" என்று தன் கிளியை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள்; இத்திருவாய்மொழிக்கு நிதானமான பாட்டாயிற்று இது.

வ்யா:— (என்பிழை கோப்பதுபோல) எலும்பிலே துளைத்து நூலைக் கோக்குமாபோலே. (பனி வாடை) 1. "पावकप्रतिमो बभौ" (பாவகப்ரதிமோ வவௌ) என்கிறபடியே பண்டு குளிர்ந்துபோரும் வாடை இப்போது பாதகமாகிறபடி. (ஈர்கின்ற) ஈராநின்றது. விரஹக்ருஶையாயிருக்கிறதின்மேலே பாதகவர்க்கம் நலிகிறபடி. 2. "पद्मसौगन्धिकवहम्" (பத்மஸௌகந்திகவஹம்). (என்பிழையே நினைந்தருளி) வாடை நலிந்தபடி போராதென்று கீழாண்டைச்சிகையையாயிற்றுக் கணக்கிடுகிறது. அவிஜ்ஞாதாவாகை தவிர்ந்து, இப்போது 3. "सहस्रांशुः" (ஸஹஸ்ராம்ஶு:) என்கிறபடியே தேர்ஷத்தில் ஸர்வஜ்ஞராயாயிற்று இருக்கிறது. (அருளாத திருமாலார்க்கு) என் பிழை பார்த்துக் கைவிட்டு, 4. "न कश्चिन्नापराध्यति" (ந கஶ்சிந்நாபராத்யதி) என்னும் அவளோடே அணையவிருக்கிறாரோ? நம் அபராதங்களைப் பொறுப்பிக்கும் பிராட்டி ஸந்நிதியிலே அறிவி என்னவுமாம். "அபராதங்களைக் கணக்கிடுகைக்கு அவளும் கூட்டுப்போலே காண்" என்றும் சொல்லுவர். (என் பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு) ஸ்வாமியான உம்முடைய தகவினுக்கு என்ன தப்புச்செய்தாள்? அபராதஸஹத்வமாகிறது-க்ஷமை. அதுக்கடியான தயை - தகவாகிறது. என் பிழை அநாதிகாலார்ஜிதமானாலும், தம்முடைய க்ஷமைக்கு எவ்வளவுபோரும்? 5. "किं कोपमूलं मनुजेन्द्रपुत्र कस्ते न सन्तिष्ठति वाङ्निदेशे" (கிம் கோபமூலம் மநுஜேந்த்ரபுத்ர கஸ்தே ந ஸந்திஷ்டதி வாங்நிதேஶே). (திருவடியின் தகவினுக்கு) இழவுபேறு தம்மதாம்படியான குடல்தொடக்கு உண்டாயிருக்க, குற்றத்தைக் கணக்கிட்டது அமையாதோ? ப்ராப்திக்குப் போராது; க்ஷமைக்கும் போராது. (என்று ஒரு வாய் சொல்) ஒரு வார்த்தை சொல்லு. (என்பிழைக்கும் இளங்கிளியே) பருவத்தாலும், நிறத்தாலும், வாயின் பழுப்பாலும், பேச்சின் இனிமையாலும், ஸர்வதா ஸத்ருஶமாகையாலே, உன் வடிவைக் காட்டி எலும்பை இழைக்கிற நீ. ஒரு வார்த்தை சொன்னால் என்ன தப்புண்டாம்? என்னவுமாம். (யான் வளர்த்த நீயலையே) கலந்தார் செய்யுமவற்றை வயிற்றிற்பிறந்தாரும் செய்வரோ? நிவாரகரில்லாத ஸ்வதந்த்ரர் செயலை நீயும் செய்யவோ? 7.

ஈ— அவ:— ஏழாம் பாட்டு. "தந்தாமுடைய அபராத4த்தைப் பார்ராதே, 'அருளாழிப்புள் கடவீர் அவர் வீதி' என்று சொல்லுமித்தனையோ வேண்டுவது?" என்று அவர்க்குக் கருத்தாக, a"'எங்கள் க2 குற்றம் ஒன்றுமேயோ பார்ப்பது? தம்முடைய அபராத4ஸஹத்வம் பார்க்கக்கடவதன்றோ?' என்று சொல்" என்று தன் கிளியை இரக்கிறாள்.

வ்யா:— (b என்பிழை கோப்பது போல) c எலும்பும் நரம்புமேயாம்படி ஶரீரந்தான் போர க்ருஶமாயிற்று. எலும்பைத் c2 தொளைத்து, அதிலே d மூர்த்தமாயிருப்பதொன்றை e வ்யாபரிப்பித்தாப்போலேயாயிற்றுப் பனிவாடை ஈர்கின்றது. f நஞ்சூட்டின வாடையானதிருக்கிறபடி. g 1. "पम्पोपवनमारुतम्" (பம்போபவநமாருதம்) என்று நாயகனுக்கு இருக்குமாபோலே இராநின்றது காணும் இவ்வாடை இவளுக்கு.

அ— ஏழாம் பாட்டு. (என்பிழை) a கீழ்ப் பாட்டிலே, "யாமும் என் பிழைத்தோமே" என்று அநப்4யுபக3தவாத3த்தாலே அருளிச்செய்தார்; இப்பாட்டிலே, அப்4யுபக3தவாத3த்தாலே அருளிச்செய்கிறார் என்று அருளிச்செய்வர். a1 குற்றம் - பூர்வாக3ம். கீழ்ப்பாட்டிலே அபராத4ம் உத்தராக3ம் என்று விவக்ஷிதம் என்று கருத்து.

(என்பிழை கோப்பதுபோல) b,c "என்பு" என்று - தன்னுடைய எலும்பிறே விவக்ஷிதம்; மாம்ஸத்தைத் தொளைத்துப் பின்னையிறே எலும்பைத் தொளைப்பது: ஆகையால் அத்தையும் சொல்லலாமிறே; அது சொல்லாதொழிந்ததென்? என்ன (எலும்பும் நரம்பும் இத்யாதி3) d (மூர்த்தமாயிருப்பதொன்றை) "இழை" என்று கர்க்கஶரஜ்ஜ்வாதி3களுக்கும் உபலக்ஷணம் என்றபடி. e வ்யாபரிப்பிக்கை - குத்துகை. c1 ய த்3 வா, எலும்பிலே ஈர்கிறதென்? தோல் தொடக்கமானதிலே ஈரவொண்ணாதோ? என்ன (எலும்பும் இத்யாதி3) c2 கோப்பது தொளையிலே ஆகையாலே "தொளைத்து" என்றது அர்த்த2ஸித்3த4ம். f வாடையென்னாதே "பனிவாடை" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (நஞ்சூட்டின இத்யாதி3) g "பனிவாடை" என்றதுக்கு த்3ருஷ்டாந்தம் (பம்போபவநேத்யாதி3).

ஜீ— ஏழாம் பாட்டு. (என்பிழை இத்யாதி3) a கீழ்ப்பாட்டிலே, "என் பிழைத்தோம்" என்று பிழையை அநப்4யுபக3ம்யவாத3த்தாலே அருளிச்செய்து, இப்பாட்டில் அப்4யுபக3ம்யவாத3த்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

c உடம்பு என்னாதே "என்பு" என்றதுக்கு பா4வம் (எலும்பும் இத்யாதி3) d (மூர்த்தமாயிருப்பதொன்றை) என்கையாலே — "இழை" என்று - கர்க்கஶமான ரஜ்ஜ்வாதி3களுக்கும் உபலக்ஷணம் என்றபடி. c2 கோப்பது தொளையிலே ஆகையாலே, தொளைத்து என்றது-அர்த்த2ஸித்3த4ம். f "பனி" என்று விஶேஷித்ததுக்கு பா4வம் (நஞ்சூட்டின இத்யாதி3) g பனிவாடை என்றதுக்கு த்3ருஷ்டாந்தம் (பம்போபவநேத்யாதி3).

h இஶ்லோகத்துக்கு வ்யாக்2யாநம் பண்ணுவதாக ப்ரதீகோபாதா3நம் (பத்3ம இத்யாதி3) கிஷ்கிந்தா4காண்டே3 ப்ரத2மே — 1. "பத்3மஸௌக3ந்தி4கவஹம் ஶிவம் ஶோகவிநாஶநம்।

ப்ர—g 1. (என்பிழை இத்யாதி3) (பனிவாடை) किष्किन्धाकाण्डे प्रथमे—"पद्मसौगन्धिकवहं शिवं शोकविनाशनम्। धन्या लक्ष्मण सेवन्ते पम्पोपवनमारुतम्॥ १०४½॥"

ஈ— h 1. "पद्मसौगन्धिकवहम्" (பத்3மஸௌக3ந்தி4கவஹம்) i கலம்பகன் சூடுவாரைப் போலே தாமரைkஓடை j செங்கழுநீர்kஓடைகளிலே சென்றுபுக்கு, l "பூவிலிழியில் அதில் வெக்கை தட்டும்" என்று மேலெழநின்று, m அரிமிதியான பரிமளத்தைக் n கொய்துகொண்டு வாராநின்றது. o 1. "शिवम्" (ஶிவம்) கலப்பற்றுப் பசுந்தென்றலாய் இராநின்றது. அதாவது – புறம்பே சிலர்க்கு உடம்பு கொடுத்துச் p சுணங்கழியாதே q தாய்த்தலைத்தென்றலாய் இருக்கை. r 1. "शोकविनाशनम्" (ஶோகவிநாஶநம்) s நம்மை இனி ப்ராணனோடே வைத்து நலியாதுபோலே இருந்தது. 1. "धन्याः" (த4ந்யா:) காற்று வாராநின்றது என்றால், ஏகாந்தஸ்த2லந்தேடிப் படுக்கை படுக்கிறவர்களும் சிலரே! 1. "लक्ष्मण सेवन्ते" (லக்ஷ்மண ஸேவந்தே) t இது எப்போதோ

அ— h இஶ்லோகத்துக்கு வ்யாக்2யாநம் பண்ணுவதாக ப்ரதீகோபாத3ாநம் (பத்3ம இத்யாதி3) j ஸௌக3ந்தி4கம்-செங்கழுநீர். i புஷ்பத்2வயவஹநஸ்ய த்3ருஷ்டாந்தமாஹ (கலம்பகன் சூடுவாரைப்போலே இதி) கலம்பகன் – நாநாபுஷ்பக்3ரதி2த நாநாவர்ண மாலா. k ஓடை – ஸர:. l பத்3மஸௌக3ந்தி4க ஶப்3த3ாப்4யாம் – தத்3க3ந்த4ாவுபலக்ஷ்யேதே இத்யபி4ப்ராயேணாஹ (பூவிலிழியில் இத்யாதி3) யத்3வா, "ஸௌக3ந்தி4கஸ்ய நாமாந்தரேஷு ஸத்ஸ்வபி யோக3ரூடே4த ஏதந்நாம்நாபி4த4ாநாத் உபஸர்க்க3பூர்வக யோக3ார்த்த2மாஹ (பூவிலிழியில் இத்யாதி3)" இதி ச வத3ந்தி. பத்3மஸௌக3ந்தி4க ஶப்3த3ங்கள் க3ந்த4லக்ஷகங்களிறே. ஆனபின்பு, நுழைந்து அதின் பரிமளத்தை வாங்கும்போது வெக்கைதட்டுமிறே என்ன (பூவிலிழியில் இத்யாதி3) இது க்3ரந்த2கார வாக்யம். m மேலெழநின்றால் பரிமளத்தைக் கொண்டுவருகிறபடி என்னென்ன (அரிமிதியான என்று தொடங்கி) அதாவது – அரி என்று வண்டாய், வண்டாலே மிதிக்கப்பட்ட – கிளப்பப்பட்ட பரிமளம் என்று ஸ்வபா4வம். அறுத்து உடனே மிதித்த நெல் என்று சாடு. அரி – அரிந்து என்றபடி. அது ஶ்லாக்4யமாமாபோலே இங்கு ஶ்லாக்4யமான பரிமளம் என்றபடி. அரியை மிதித்த நெல் என்றுமாம். n கொய்துகொண்டு–சுற்றிக்கொண்டு. o ஶிவம்–ஶுத்3த4ம். p (சுணங்கழியாதே) தன் அதிஶயம் குன்றாதே. q தாய்–ப்ரத2மத்திலேயுண்டாய், தலைத்தென்றல்– ஶ்லாக்4யமான தென்றல் என்றபடி. r ப்ராணே ஸதி அவஶ்யம் து3:க்க2ம் ப4வத்யேவ; ஏவஞ்சேத் ஶோகவிநாஶகத்வம் கத2ம் ப4வேத்? ப்ராண விநாஶத்3வாரைவ இத்யபி4ப்ராயேணோக்தம் (ஶோகவிநாஶநம் இதி) s அமுமபி4ப்ராயமாஹ (நம்மை இனி இதி) t வர்த்தமாநத்துக்கு ப4ாவம் (இது எப்போதோ இதி) இதுக்கு ஸேவிதாம்ஶத்தில் அபர்யாப்தியிலே நோக்கு.

ஜீ—த4ந்யா லக்ஷ்மண ஸேவந்தே பம்போபவநமாருதம் ||" j ஸௌக3ந்தி4கம் - செங்கழுநீர். l புஷ்பத்3வயவஹநத்துக்கு த்3ருஷ்டாந்தம் (கலம்பகன் இத்யாதி3) கலம்பகன் – நாநாபுஷ்பங்கள் தொடுத்த நாநாவர்ண மாலை. k ஓடை – ஸரஸ்ஸு. l பத்3மஸௌக3ந்தி4க ஶப்3த3ங்கள் – தத்3க3ந்த4லக்ஷகங்கள் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (பூவிலிழியில் இத்யாதி3) m அரிமிதியான என்றது சாடு: அரியாலே – வண்டாலே மிதிக்கப்பட்ட பரிமளம் என்று ஸ்வபா4வார்த்த2ம், அரியை மிதித்த நெல்லென்று சாடு. அதுபோலே ஶ்லாக்4யமான பரிமளம் என்றபடி. n கொய்துகொண்டு–சுற்றிக்கொண்டு. o ஶிவம்–ஶுத்3த4ம். p சுணங்கழியாதே–தன் அதிஶயம் குன்றாதே. q (தாய்த்தலைத்தென்றல்) தாய்–ப்ரத2மத்திலேயுண்டாய், தலைத்தென்றல்– ஶ்லாக்4யமான தென்றல் என்றபடி. r ஶோகவிநாஶகத்வம் – ப்ராணவிநாஶத்3வாரா என்று கருத்து. t வர்த்தமாநத்துக்கு அர்த்த2ம் (இது எப்போதோ இத்யாதி3) இதுக்கு – ஸேவிதாம்

ஶ—வருவது என்றிருப்பர்கள். 1. "पम्पोपवनमारुतम्" (பம்போபவநமாருதம்) u "ஆகரத்தில் நெருப்பு" என்னுமாபோலே.

v இப்படி மஹிஷியானவள் வாடைக்கு இடைந்து நோவுபடாநிற்க, v_2 இத்தைப் பரிஹரிக்கைக்கு அவர், கடலடைப்பது படைதிரட்டுவதாகிறபடி. w நாயக நாயகிகள் ஒருவரை ஒருவர் பிரிந்தவாறே, x அந்தரஜாதி காலிலே துகையுண்பதே இப்படி. *(அந்தரத்திலே ஜாதமானது – அந்தரஜாதி. 2. "आकाशाद्वायुः" (ஆகாஶாத்₃வாயு:) இறே. கால் – காற்று) (என்பிழையே நினைந்தருளி) y நான் படுகிற க்லேஶம் போராது என்று z கிழாண்டைச்சிகை வாசியாநின்றுர். a (3. अविज्ञाता) அவிஜ்ஞாதாவாகை தவிர்ந்து. 3. "सहस्रांशुः" (ஸஹஸ்ராம்ஶு:) என்கிறபடியே இப்போது தோ₃ஷத்தில் ஸர்வஜ்ஞராயாயிற்று இருக்கிறது.

அ—u, w, x "ஆகரத்தில் நெருப்பு என்னுமாபோலே" என்று தொடங்கி வாக்யங்கள் லேக₂கதோ₃ஷத்தாலே சில ஸ்ரீகோஶங்களிலே முன்பின்னுயிருக்கையாலே அந்வயித்து நிர்வஹித்தருளுவர். அதாவது – "ஆகரத்தில் நெருப்பு என்னுமாபோலே, நாயக நாயகிகள் ஒருவரை ஒருவர் பிரிந்தவாறே அந்தரஜாதிகாலிலே துகையுண்பதே இப்படி" என்று அருளிச்செய்வர்.

v "என்பிழையே நினைந்தருளி" இத்யஸ்ய வ்யதிரேகலக்ஷணயா அவதாரிகாமாஹ (இப்படி மஹிஷியானவள் இதி) "இப்படி" இத்யஸ்ய அர்த்த₂த்₂வயம்; நாயகவத் இதி ஏகோऽர்த்த₂:; "என்பிழை கோப்பதுபோலவாயிற்று பனிவாடை ஈர்கிறபடி" இத்யுக்தார்த்த₂: பராம்ருஶ்யதே வா. w வித்₃து₄வ்யாக்₂யாத்ருவாக்யம் (நாயக நாயகிகள் இத்யாதி₃) x (அந்தர ஜாதிகாலிலே) அந்தரத்திலே – ஆகாஶத்திலே, ஜாதியை – ஜந்மத்தையுடைய, காலிலே – காற்றுலே என்றபடி. 2. "ஆகாஶாத்₃வாயு:". ஹிநஜாதேஶ்சரணேநேதி த்₄வநி:. y "இத்தைப் பரிஹரிக்கைக்கு அவர் கடலடைப்பது படைதிரட்டுவதாகிறபடி" (v_2) இதி வ்யதிரேக லக்ஷணயா உக்தமர்த்த₂ம் ஸ்பஷ்டயதி (நான் படுகிற க்லேஶம் இதி) "நினைந்தருளி" இத்யாதி₃யிலே நோக்காகத் தாத்பர்யம் என்னவுமாம். z (கீழாண்டைச்?) சிகையாவது – பழங்கணக்குகளிலே நிற்கிற நிலுவை விசாரிக்கை. a "பிழையே நினைந்தருளி" இத்யேவகாரகர்ப்பி₄தம் பூ₄ர்வமாஹ

ஜீ—ஶத்தில் அபர்யாப்தியில் நோக்கு. u ஆகரத்தில் நெருப்பு-ப₃ட₃பா₃நலம். u, w "ஆகரத்தில் நெருப்பு" இத்யாதி₃வாக்யாநந்தரத்திலே, "நாயக நாயகிகள்" இத்யாதி₃வாக்யம் அநுஸந்தே₄யம்.

v மேலுக்கு அவதாரிகை (இப்படி மஹிஷியானவள் இத்யாதி₃) இது வ்யதிரேக லக்ஷணை. x (அந்தரஜாதி காலிலே) அந்தரத்திலே – ஆகாஶத்திலே, ஜாதியை – ஜந்மத்தை உடைய, காலிலே – காற்றுலே என்றபடி. 2. "ஆகாஶாத்₃வாயு:" இறே. ஹிநஜாதிகாலிலே என்று த்₄வநி. y "இத்தைப் பரிஹரிக்கைக்கு அவர் கடலடைப்பது படைதிரட்டுவதாகிறபடி" (v_2) என்று-வ்யதிரேகலக்ஷணயா உக்தம் அர்த்த₂ம் ஸ்பஷ்டயதி (நான் படுகிற க்லேஶம் இத்யாதி₃) z (கீழாண்டைச்சிகை) பழங்கணக்குகளிலே நிற்கிற நிலுவை. a "பிழையே" என்கிற ஏவகாரார்த்த₂ம் (அவிஜ்ஞாதா இத்யாதி₃) ஸ்ரீ ஸஹஸ்ரநாமநி—3. "அவிஜ்ஞாதா ஸஹஸ்ராம்

ப்ர—a3. (நினைந்தருளி) श्रीसहस्रनाम्नि "अविज्ञाता सहस्रांशुर्विधाता कृतलक्षणः। गभस्तिनेमिस्सत्त्वस्थस्सिंहो भूतमहेश्वरः॥"

---

* இவ்வாக்யம் அரும்பதவுரைகளுக்குப் பாட₂மில்லை.

ஈ— (அருளாத திருமாலார்க்கு) b 1. "न कश्चिन्नापराध्यति" (ந கஶ்சிந்நாபராத்₄யதி) என்பாரும் அருகேயிருக்க, எங்கள் குற்றம் பார்த்து அவள்பக்கல் முகம்பெற இருக்கிறரே! — என்று நஞ்சீயர் அருளிச்செய்யும்படி. c " நான் இப்படி நோவுபட வேண்டுகிறது – அவனுக்கு அவள் முகங்கொடுத்து அங்கே துவக்குகையிறே என்று d இன்னாதாகிறாள்" என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி. e உறவுள்ள இடத்திலேயிறே வெறுப்புள்ளதும்.

அ—(அவிஜ்ஞாதாவாகை இதி) பூர்வம் ஸ்வாஶ்ரிததோ₃ஷவிஷயே அவிஜ்ஞாத்ருத்வேந, கு₃ண விஷயே ஸஹஸ்ராம்ஶுத்வேந – ஸர்வஜ்ஞத்வேந ச வர்த்தமாந ஈஶ்வர: தாத்₃ருஶ₃ாகாரம் விஸ்ருஜ்ய, தோ₃ஷைகத்₃ருக் அபூ₄திதி பா₄வ:.

b "அருளாத திருமாலார்க்கு" என்றதுக்கு இரண்டு பொருள்; (ந கஶ்சிந்நாபராத்₄யதி இத்யாதி₃) ப்ரத₂ம:; அதாவது – எனக்கு அருளாமையாலே, இவர் திருவினிடத்திலே மாலாய்ப் போகிறதித்தனைபோக்கி, அவள் முகங்கொடாள் என்றபடி — என்று ஜீயர். c (நான் இப்படி இத்யாதி₃) த்₃விதீய:; அதாவது–லக்ஷ்மீ ஸம்ப₃ந்த₄வ்யாமோஹ விஷயபூ₄தனானன் என்றபடி— என்று பிள்ளான். d இன்னாதாகிறாள் – வெறுத்தாள்; கோபித்தாள் என்றபடி. e ஸ்வாமிநியை வெறுக்கலாமோ என்ன (உறவுள்ள இத்யாதி₃) 2. "ஹநிஷ்யாமி ஸபா₃ந்த₄வம்" இறே. யத்₃வா, A "திருமாலால் அருளப்பட்ட சடகோபன்" இதி வக்து: பராங்குஶார்யஸ்ய அயம் பா₄வ இதி வக்தும் யுஜ்யதே கிம்? இத்யத்ராஹ (உறவுள்ள இடத்திலே இதி).

ஜீ—ஶ்ரீ விதா₃தா க்ருதலக்ஷண:". பூர்வம் ஆஶ்ரிததோ₃ஷ விஷயத்திலே அவிஜ்ஞாதாவாய், கு₃ணவிஷயத்திலே ஸஹஸ்ராம்ஶுவாய் – ஸர்வஜ்ஞராய்ப் போந்தவர், இப்போது அந்த ஆகாரத்தை விட்டு தோ₃ஷைகத்₃ருக்கானார் என்றபடி.

b "திருமாலார்க்கு" என்றதுக்கு–திருவினிடத்திலே மாலார்க்கு என்று ஜீயர் நிர்வாஹம்; c திருவின் மாலுக்கு விஷயபூ₄தரென்று பிள்ளான் நிர்வாஹம். b எனக்கு அருளாமையாலே, இவர் திருவினிடத்திலே மாலாய்ப்போருகிறதித்தனைப்போக்கி, அவள் முகங்கொடாள் என்று ஜீயர் நிர்வாஹத்துக்கு அர்த்த₂ம். c அருளாதொழிகைக்கு ஹேது – அவனுக்கு அவள் வ்யாமுக்₃தை₄யாய், தன் வ்யாமோஹத்துக்கு விஷயமாக்கி முகங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கையிறே என்று பிராட்டியை இன்னாதாகிறாள் என்று பிள்ளான் நிர்வாஹத்துக்கு அர்த்த₂ம். மால்-வ்யாமோஹம். b யுத்₃த₄காண்டே₃ மாருதிம் ப்ரதி ஸீதா—1. "பாபாநாம் வா ஶுபா₄நாம் வா வதா₄ர்ஹாணாம் ப்லவங்க₃ம ! கார்யம் கருணமார்யேண ந கஶ்சிந்நாபராத்₄யதி ||" d (இன்னாதாகிறாள்) வெறுக்கிறாள். e ஸ்வாமிநியை வெறுக்கலாமோ? என்ன (உறவுள்ள இடத்திலே இத்யாதி₃) 2. "ஹநிஷ்யாமி ஸபா₃ந்த₄வம்" இறே.

ப்ர—b1. (அருளாத திருமாலார்க்கு) युद्धकाण्डे (११६) रावणवधानन्तरे राक्षसीवधोद्युक्तं मारुतिं प्रति सीता—"पापानां वा शुभानां वा वधार्हाणां प्लवङ्गम। कार्यं करुणमार्येण न कश्चिन्नापराध्यति ॥ ४४ ॥"

A 8-8-11.

ஈ— f அருளாதொழிகிறதென்? என்றால், "தந்தாம் குற்றம்பாராதே அருளச் சொல்லுமித்தனையோ வேண்டுவது" என்று சொல்ல நினைத்தாராகில், நீங்கள்தான் இங்ஙனே சொல்லுங்கோள்–"என் p பிழைத்தாள் திருவடியின் g தகவினுக்கு" என்னுங் கோள். h என் குற்றத்தைப் பார்த்து i க்ஷமிக்க நினைத்தாராகில், j தம் பொறையாகிற j1 நேர்த்தரவைக் காட்டுங்கோள். k ஸ்வாமிகளான தம் பொறை வயிறு நிறைய எங்களால் குற்றஞ்செய்யப்போமோ? என்னுங்கோள். l ஆஸ்ரயத்துக்குத் தக்கபடியன்றோ எல் லாம்; m நாங்கள் குற்றஞ்செய்வதும் n எங்கள் அளவிலே; தாம் பொறுப்பதும் o தம் அளவிலேயன்றோ. (திருவடியின் g தகவினுக்கு என் p பிழைத்தாள்) q "தேவரீர் க்ருபைக்குத் தண்ணீர்த் துரும்பாக ஏதேனும் ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகள் பண்ணிற்றுண்டோ?" என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்யும்படி.

அ— f (அருளாதொழிகிறதென் என்றால் இதி) அஸ்ய வாக்யஸ்ய – பூர்வாகம் வா விவக்ஷிதம். உத்தராகம் வேதி விகல்ப்ய, ப்ரதமாத காரணபூதே "அருளாத நீர் அருளி அருளாழிப் புட்கடவீர்" (6) இதி வாக்யே ஹ்ருதயம். பூர்வாகம் – அக்ருத்யகரணம் வா, உபாயாந்தரா ந்வயோ வா. g "தகவு" என்றதுக்கு இரண்டு அர்த்தம். அதாவது–பொறையாதல், க்ருபை யாதல். h பொறை என்றத்தைக் காட்டுகிறார் (என் குற்றத்தை இத்யாதி) i க்ஷமிக்க – தண்டிக்க. 1. "பார்யாதண்ட: ப்ருதக் ஶய்யா" 2. "ப்ருதக் ஶய்யா ச நாரீணாம் அஶஸ்த்ரவத உச்யதே" j (தம் பொறையாகிற நேர்த்தரவை) க்ருபாவாசியான "தகவு" என்கிற ஶப்தத்தாலே – தத்கார்யமான க்ஷமையை லக்ஷிக்கிறது. j1 நேர்த்தரவு – செல்லுச்சீட்டு. விஶ்வாஸப்ரதிபத்திரிதி யாவத். k க்ஷமிக்கைக்கு யோக்யமல்லாதபடி என்ன பிழையைச் செய்தாள்? என்ன "திருவடியின் தகவினுக்கு" என்று கூட்டித் தாத்பர்யாந்தரம் (ஸ்வாமிகள் இத்யாதி) க்ஷமைக்குப் போரும்படி என்ன பிழையைச் செய்தாள் என்றபடி. 3. "ஔத்ஸுக்யபூர்வம்" இத்யாதியை இங்கே அநுஸந்திப்பது. l போராதபடி என்னென்ன (ஆஶ்ரயத்துக்கு இத்யாதி) விபுத்வாணுத்வ ஸ்வரூபாஶ்ரயத்துக்கு என்றபடி. m இத்தை விவரிக்கிறார் (நாங்கள் என்று தொடங்கி) n (எங்களளவிலே) இதி க்ஷுத்ர ஸ்வரூபத்வம் க்ஷுத்ரோபகரணத்வஞ்ச விவக்ஷிதம். o (தம் மளவிலே) இதி ஸ்வரூபதோ குணதோऽபி ப்ருஹத்த்வம் விவக்ஷிதம். p அஸ்மிந் பக்ஷே, பிழை அக்ருத்யகரணாதி.

q க்ருபாபக்ஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் (தேவரீர் க்ருபைக்கு இத்யாதி) 4. "விஷ்ணோ ராயதநம் நித்யம் ஸாயம் ப்ராதர் த்விஜோ த்விஜே। ப்ரதக்ஷிணத்வயம் குர்யாத் அஶ்வமேதபலம் லபேத்॥" 5. "உத்ஸவே வாஸுதேவஸ்ய நதா குர்வந் ப்ரதக்ஷிணம்। பதே பதேऽஶ்வ

ஸ்ரீ— h "தகவு" (g) என்றதுக்குப்பொறையாக அர்த்தம் (என் குற்றத்தை இத்யாதி) i க்ஷமிக்க– தண்டிக்க. j1 நேர்த்தரவு – விஶ்வாஸப்ரதிபோஷம். k "திருவடியின் தகவினுக்கு" என்று கூட்டி பாவாந்தரம் (ஸ்வாமிகள் இத்யாதி) l செய்யப்போகாதபடி என்? என்ன (ஆஶ்ரயத்துக்கு இத்யாதி) விபுத்வாணுத்வருபாஶ்ரயத்துக்கு என்றபடி. m விவரணம் (நாங்கள் இத்யாதி) p இந்தப் பக்ஷத்திலே பிழை – அக்ருத்யகரணாதி.

q "தகவு" (g) என்றது – க்ருபாபரமாக அர்த்தாந்தரம் (தேவரீர் இத்யாதி) p இந்தப் பக்ஷத்திலே, பிழை — உபாயாந்தராந்வயம். r விவரணம் (ஆத்ருஶம்ஸ்யம் இத்யாதி) ஸாத்ர

ஈ— (s தகவினுக்கு) r 1. "आनृशंस्यं परो धर्मः" (ஆந்ருஶம்ஸ்யம் பரோ த4ர்ம:) என்று சொல்லும்படி இருக்கும் s நிலைக்கு என் பிழைத்தாள் – என்ன தப்புச்செய்தாள்? t 2."किं कोपमूलम्" (கிம் கோபமூலம்) என்றுளிறே தாரை. u ராஜபுத்ரர்களை நாலு மாஸம் மின்னுக்கும் v இடிக்கும் w இரையாக்கித் தாங்கள் போ4க3ப்ரவணராயிருந்தவற்றை ஒன்றையும் பு3த்3தி4பண்ணாதே, உம்முடைய கோபத்துக்கு அடியென் என்றுளிறே, அவர்கள் பொறையை நினைத்திருந்த க4னத்தாலே. 2. "मनुजेन्द्रपुत्र" (மநுஜேந்த்3ரபுத்ர) அறுபதினாயிரமாண்டு, செய்தார் செய்த குற்றங்களைப் பொறுத்துச் சேரவிட்டு x ஆண்டு கொண்டு போந்தான் உங்கள் தமப்பனார்; அவன் வயிற்றிலே பிறந்து குற்றம்செய்தோமென்று தலையறுக்க வந்துநின்றீர் நீர். அழகிதாயிருந்தது உம்முடைய y போக்கு!

அ—மேத4ஸ்ய ப2லம் த3ஶகு3ணம் ப4வேத் ||" 3."யாநி யாநி ச பாபாநி ஜந்மாந்தரக்ருதாநி ச| தாநி தாநி ப்ரணஶ்யந்தி ப்ரத3க்ஷிணபதே3 பதே3 ||" 4. "நமஸ்கார: ஸ்ம்ருதோ யஜ்ஞ: ஸர்வயஜ்ஞோத்தமோத்தம: | நமஸ்க்ருத்ய ஹ்ருஷீகேஶம் அஶ்வமேத4ப2லம் லபே4த் ||" 5. "து3ர்க3ஸம்ஸாரகாந்தாரமபாரம் பரித4ாவதாம் | ஏக: க்ருஷ்ண நமஸ்காரோ முக்திதீரஸ்ய தே3ஶிக: ||" ஆதி3ஶப்3த3விவக்ஷிதம் – 6. "நைவேத்3யமந்நம் துளஸீவிமிஶ்ரம் விஶேஷத: பாத3ஜலேந ஸிக்தம்| யோऽஶ்நாதி நித்யம் புரதோ முராரே: ப்ராப்நோதி யஜ்ஞாயுதகோடிபுண்யம் ||" இத்யாதி3. r விவரணம் (ஆந்ருஶம்ஸ்யம் இத்யாதி3) மூன்றும் தாத்பர்யமாதல். s (நிலைக்கு) தகவு—ஔசித்யம் என்றபடி. t ப்ரத2மபக்ஷஸ்ய உதா3ஹரணமாஹ (கிம் கோபமூலம் இதி) ஏதேந பூர்வாவஸ்த2ாயாம் வாங்மநஸாபரிச்சே2த்3யேஷு அநாதி3ஸம்ஸாரார்ஜிதேஷு பாபேஷு ஸத்ஸ்வபி, "திருவடியின் தகவினுக்கு என்பிழைத்தாள்" இதி வக்தும் ஶக்யதே கிம்? இதி ஶங்கா பரிஹ்ருதா. u இதுக்கு அர்த்த2ம் (ராஜபுத்ரர்களை இத்யாதி3) v இடி-அஶநி:. w இரையாக்கி-லக்ஷ்யம் க்ருத்வா. x ஆண்டுகொண்டு-ரக்ஷித்துக்கொண்டு, y போக்கு-க3தி:; வ்யாபார இதி யாவத்.

ஜீ—காண்டே3 மாருதிம் ப்ரதி ஸீதா— 1. "ஸ குருஷ்வ மஹோத்ஸாஹ க்ருபாம் மயி நரர்ஷப4! ஆந்ருஶம்ஸ்யம் பரோ த4ர்மஸ்த்வத்த ஏவ மயா ஶ்ருத: ||" t பொறை என்ற அர்த்த2த்திலே உதா3ஹரணம் (கிம் கோபமூலம் இத்யாதி3) கிஷ்கிந்த4ாகாண்டே3 த்ரயஸ்த்ரிம்ஶே லக்ஷ்மணம் ப்ரதி தாரா—2. "கிம் கோபமூலம் மநுஜேந்த்3ரபுத்ர கஸ்தே ந ஸந்திஷ்ட2தி வாங்நிதே3ஶே| கஶ்ஶுஷ்க வ்ருக்ஷம் வநமாபதந்தம் த3வாக்3நிமாஸீத3தி நிர்விஶங்க: ||" u இதுக்கு அர்த்த2ம் (ராஜபுத்ரர்கள் இத்யாதி3) x ஆண்டுகொண்டு—ரக்ஷித்துக்கொண்டு. y போக்கு-வ்யாபாரம். z ப்ரத்யுத. ப்ரீதிமூலமே

ப்ர—r1.(என்பிழைத்தாள்) सुन्दरकाण्डे अष्टत्रिंशे हनुमन्तं प्रति काकवृत्तान्तकथनानन्तरे सीता—"मत्कृते काकमात्रे तु ब्रह्मास्त्रं समुदीरितम्। कस्माद्यो मां हरत् त्वत्तः क्षमसे त्वं महीपते ॥ ३९॥ स कुरुष्व महोत्साह कृपां मयि नरर्षभ। आनृशंस्यं परो धर्मः त्वत्त एव मया श्रुतः ॥ ४१ ॥"

t 2. किष्किन्धाकाण्डे त्रयस्त्रिंशे लक्ष्मणं प्रति तारा—"किं कोपमूलं मनुजेन्द्रपुत्र कस्ते न सन्तिष्ठति वाङ्निदेशे। कश्शुष्कवृक्षं वनमापतन्तं दवाग्निमासीदति निर्विशङ्कः ॥ ४१ ॥"

ஈ—z 1. "कस्ते न सन्दिशति वाङ्निदेशे" (கஸ்தே ந ஸந்திஷ்டூதி வாங்நிதேூஶே) a ஶாஸ்த்ர வஶ்யமன்றிக்கே, கண்டதிலே கடுகச் சாபலத்தைப்பண்ணி மீளமாட்டாத திர்யக்குக்களை, நீரே "இழந்த பேூாகூங்களை பூஜிப்பது" என்று சேர்த்துவிட்டு, நீர்சொல்லிற்றுச் செய்தன வென்று தலையறுக்க வந்துநின்றீர். இப்படி சொல்லலாம்படியிறே இவர் † பொறை யிருப்பது. (ஒருவாய் சொல்) "ஒருவாய்" என்றது — ஒரு வார்த்தை என்றபடி. "சொல்" என்றது - சொல்லு என்ருய் ஒருவார்த்தை சொல்லு என்றபடி.

(என்பிழைக்கும் இளங்கிளியே) மௌக்ூத்ூயத்தாலும், ஸ்நிக்ூதூமான பூணிதி யினுலும், வடிவில் பசுமையாலும், வாயில் பழுப்பாலும், நாயகனுக்கு ஸ்மாரக மாய், b எலும்பை இழைக்கிற கிளி என்னுதல், c என் பிழைக்கும் - என் தூஷணை அறிவித்தால் என்ன தப்புண்டாம்? (d யான் வளர்த்த நீயலையே) e ஶ்ரிய:பதியாய், f தான்தோன்றியாயிருப்பார் செய்வதை வயிற்றில் பிறந்தாரும் செய்வரோ? f₂ கலந்து பிரிந்தார் செய்வதை வளர்த்தவர்களும் செய்வர்களோ? (யான் வளர்த்த நீயலையே) g அவன்தான் இப்படிச் செய்யவேண்டிச் செய்தானே? என்னேட்டை ஸம்பூந்தமன்றே அவன் இப்படிச் செய்தது; அப்படி, என்னேட்டை ஸம்பூந்தூம் உனக்கும் உண்டான

அ—z ப்ரத்யுத,ப்ரீதிமூலமே உள்ளது என்கிருள் (கஸ்தே இத்யாதிூ) a ப்ரதிஜ்ஞாதகாலாதிக்ரமேஜ்பி 1. "கஸ்தே ந ஸந்திஷ்டூதி வாங்நிதேூஶே" இதி வதூந்த்யா அயம் பூாவ: — த்வந்நியமந கார்யத்வேந ஆகூத: காலாதிக்ரம இதி; தமேவாஹ (ஶாஸ்த்ரவஶ்யமன்றிக்கே இதி)

b என்பிழைக்கும்-என்புகளை இழைக்கும்-சிதைக்கும் என்று முதல் அர்த்தூம். c என்-என்ன, பிழைக்கும்-பிழையாம்-தப்புண்டாம் என்று இரண்டாம் அர்த்தூம். d (யான் வளர்த்த நீயலையே) இதுக்கு, "ஒருவாய் சொல்" என்றவாறே, அது செருக்கடித்து அநாதூரிக்க, சொல்லுகிருள் என்று அவதாரிகை அநுஸந்தேூயம். e "திருமால்" என்றத்தைப்பற்ற (ஶ்ரிய:பதியாய் என்றது) f தான்தோன்றி என்றது - "திருவடி" என்றத்தைப்பற்ற; ஸ்வதந்த்ரன் என்றபடி. d அஸ்ய வாக்யஸ்ய அர்த்தூத்ரயம். g ப்ரதூமமாஹ (அவன்தான் இப்படி இதி) ஏவம் "என்பிழைக்கும்" இத்யத்ரோக்த ப்ராதூமிகார்த்தூாநுகுுண்யேந பூாவத்ூவயம் உக்தம். h தத்ரோக்த த்ூவிதீயார்த்

ஜீ—உள்ளது என்கிருள் (கஸ்தே இத்யாதிூ) a ப்ரதிஜ்ஞாதகாலாதிக்ரமத்திலும் 1. "கஸ்தே ந ஸந்திஷ்டூதி வாங்நிதேூஶே" என்றதுக்குக் கருத்து என்? என்ன (ஶாஸ்த்ரவஶ்யம் இத்யாதிூ) காலாதிக்ரமம் உம்முடைய நியமநத்தாலே வந்தது என்றபடி.

b என்பிழைக்கும்-எலும்புகளைச் சிதைக்கும் என்று முதலர்த்தூம். c என்-என்ன பிழைக்கும்-பிழையாம் - தப்புண்டாம் என்றபடி என்று இரண்டாம் அர்த்தூம். d "யான் வளர்த்த நீயலையோ" என்றதுக்கு—"ஒருவாய் சொல்" என்றவாறே, அது செருக்கடித்து அநாதூரித்திருக்க, சொல்லு கிருள் என்று அவதாரிகை அநுஸந்தேூயம். e "திருமால்" என்றத்தைப்பற்ற (ஶ்ரிய:பதியாய் என்றது) f தான்தோன்றி என்றது - "திருவடி" என்றத்தைப்பற்ற; ஸ்வதந்த்ரன் என்றபடி. f₂ விவரணம் (கலந்து இத்யாதிூ) g தாத்பர்யாந்தரம் (அவன்தான் இத்யாதிூ) h விவரணம்

---

 † (பா) பொறுப்பது.

8. நீயலையே சிறுபூவாய் நெடுமாலார்க் கென்தூதாய்
நோயெனது நுவலென்ன நுவலாதே யிருந்தொழிந்தாய்
சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன்நான் இனியுனது
வாயலகி லின்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே.

ஆ— 8. வ்யா:— (நீயலையே) தன்னுடைய அவஸாதத்தைக் கண்டு அவஸந்நமாகிற பூவையை நோக்கி, எனக்குரியனாகையே தனக்கு ஸ்வரூபமாயிருக்கிறவர்க்கு நோயெனது நுவலென்ன நுவலாதேயிருந்தொழிந்தாய் நீயலையோ? என்னுயிரானது முடிந்தது கிடாய். உனக்கு ரக்ஷகரைத்தேடாய் என்று சொல்லுகிறாள். 8.

ரீ—பின்பு, நீ நலியச் சொல்லவேணுமோ? (யான் வளர்த்த நீயலையே) b எனக்குத் தக்காப்போலேயன்றோ நீயுமிருப்பது; உனக்குக் குறையோ? 7.

அ—தாநுகுண்யேந த்ருதீயம் பூர்வமாஹ (எனக்குத்தக்காப்போலே இதி) "இளங்கிளியே, திருமாலார்க்கு-திருவடியின் தகவினுக்கு என் பிழைத்தாள்? என்று அறிவித்தால், என் பிழைக்கும்-என்ன தப்புண்டாம்" இத்யுவாச; ததாபி ஶுகஸ் தூஷ்ணீமதிஷ்டத்; அத ஆஹ "யான் வளர்த்த நீயலையே" இதி த்ருதீயார்த்தம் வக்துர்பூர்வ:. 1. "மமைவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சித்" என்று தாத்பர்யம்.

கீழே, "யாமும் என் பிழைத்தோம்" (6) என்று தன்மேலே குற்றமில்லையாகச் சொல்லி வைத்து, என்பிழையே பார்ப்பது என்று அபராதமிசைவானென்? என்ன: அநப்யுபக்ஷுத வாதமும், அப்யுபகம்யவாதமும் உண்டாகையாலே, முந்தற இல்லை என்றது, அநப்யுபகம வாதத்தாலே. இப்பாட்டில், அப்யுபகம்யவாதத்தாலே சொல்லுகிறதாகையாலே விரோதமில்லை. "என்பிழைக்கும் இளங்கிளியே! என்பிழை கோப்பது போலவாயிற்று பனிவாடை ஈர்கிறபடி; இப்படியிருக்க, என் பிழையே நினைந்தருளி அருளாத திருமாலார்க்கு, திருவடியின் தகவினுக்கு என் பிழைத்தாள்? என்று ஒரு வாய் சொல் இத்யுவாச. ஏவம் வதந்த்யாம் ஸத்யாமபி அந்யபரத்வேந அதிஷ்டச்சுக:; தம் ப்ரத்யாஹ யான் வளர்த்த நீயலையே இதி" இத்யந்வய:. "என்பிழைக்கும் இளங்கிளியே! யான்வளர்த்த நீயலையே, என்பிழை கோப்பது போல என்று தொடங்கி, திருமாலார்க்குத் திருவடியின் தகவினுக்கு என் பிழைத்தாள்? என்று ஒரு வாய் சொல்" எவ்று உரை அந்வயம். 7.

ஜீ—(எனக்குத்தக்காப்போலே'இத்யாதி) மூன்றும் தாத்பர்யமாதல். d"என்பிழைக்கும்"என்றதின் ப்ரதம த்விதீயார்த்தாநுகுணமாக, "யான் வளர்த்த" என்றதுக்குத் தாத்பர்யத்வயம் என்று கண்டுகொள்வது. e.f (ஸ்ரிய:பதியாய்) இத்யாதி வாக்யத்வயத்துக்கு - "வளர்த்த" என்றதிலே நோக்கு. g (அவன் தான்) இத்யாதி வாக்யத்துக்கு - "நீயலையே" என்றதிலே நோக்கு.

"என்பிழைக்கும் இளங்கிளியே, என்பிழை கோப்பதுபோலப் பனிவாடை ஈர்கின்ற; என்னிடத்திலும், என்பிழையே நினைந்தருளி அருளாத திருமாலார்க்கு, திருவடியின் தகவினுக்கு என்பிழைத்தாள் என்றொரு வாய் சொல்; பின்னையும் அது அந்யபரமாயிருக்க, யான் வளர்த்த நீயலையே இதி" இத்யந்வய:. 7.

ஒ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — ஒரு பூவையைக்குறித்து, ப₄க₃வத்₃விஶ்லேஷத்தாலே தனக்கு வந்த மஹாவஸாத₃த்தைச் சொல்லுகிருள்.

வ்யா:— (நீயலையே என்று தொடங்கி) **இன்று என் அவஸாத₃த்தைக்கண்டு மிகவும் தளருகிற நீயன்றே—ஆஶ்ரிதருடைய நோவுபொருதே அவர்கள் பக்கலிலே அதிவ்யாமுக்₃த₄ஞுயிருக்கிற எம்பெருமானுக்கு விரஹவ்யஸநத்தாலே மிகவும் நொந்திருக்கிற என்னுடைய தூதாய் என்னுடைய மஹாவஸாத₃த்தைச் சொல் என்ன, சொல்லாதே செல்வப்பிள்ளைத்தனமடித்தாய்.** (சாயலொடு என்று தொடங்கி) **சாயலோடே கூட நல்ல நிறத்தை இழந்தேன் நான்; இனி உன் ப்ரக்ருதியறிந்து உன்னை வளர்ப்பாரைத் தேடு; நான் முடிந்தேன் என்று கருத்து.** 8.

ப— 8. அவ:— அநந்தரம், 'நிரதிஶயவத்ஸலனனவன்பக்கலிலே போய் என் நோயை அறிவித்திலை' என்று, தான் வளர்த்ததொரு முக்₃த₄மான பூவையைப் பார்த்துச் சொல்லுகிருள்.

சிறு பூவாய்—பா₃ல்யத்தாலே சிறுகின பூவாய்! **நெடுமாலார்க்கு**—(ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் நிரதிஶயவாத்ஸல்யத்தாலே) பெரும் பிச்சரானவர்க்கு, **என் தூதாய்**—என்னுடைய தூதாய்ச்சென்று, **எனது**—என்னுடைய, **நோய்**—விரஹவ்யாதி₄யை, **நுவல் என்ன**—சொல் என்ன, **நுவலாதே**—சொல்லாதே, **இருந்தொழிந்தாய்**—செருக்கடித்து இருந்துவிட்டாய், **நீயலையே**—நீயல்லையோ? **நான்**—நான், **சாயலொடு**—ஒளியோடு கூடின, **மணி**—ஶ்லாக்₄யமான, **மாமை**—நிறத்தை, **தளர்ந்தேன்**—இழந்தேன்; **இனி**—இப்படி ஈடுபட்ட பின்பு, **உனது**—உன்னுடையதான, **வாயலகில்**—வாயலகுக்குள்ளே புக, **இன்**—மது₄ரமான, **அடிசில்**—அடிசிலை, **வைப்பாரை**—ஊட்டுவாரை, **நாடாய்**—புறம்பே போய் ஆராயவேணுங்காண்.

இத்தால் - கு₃டககிஞ்சித்காரம் பண்ணுதது தன் இழவென்று தோற்றிற்று. "சிறு பூவாய்" என்று - கு₃டகருடைய பருவச்சிறுமையும் உத்₃தே₃ஶ்யம் என்று தோற்றுகிறது. 8.

இ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — தன் த₃ஶையைக்கண்டு உருவுகிற தன் பூவையைக் குறித்துத் தன்னுடைய அவஸாத₃த்தைச் சொல்லுகிருள்.

வ்யா:— **(நீயலையே)** என் அவஸாத₃த்தைச் சென்று சொல்லென்ன, செருக்கடித்திருந்தாய் நீயன்றே. இதுக்குச் சொன்னுளோ? என்னில்; கீழில் அவற்றுக்குச் சொல்லிற்றெல்லாம் இதுக்குச் சொல்லிற்று என்றிருக்கிருள் அக்கலக்கத்தின் மிகுதியாலே. இன்று என் அவஸாத₃த்தைக்கண்டு தளர்ந்திருக்கிற நீயன்றே, அன்று செருக்கடித்திருந்தாய் என்றுமாம். **(சிறு பூவாய்)** உன் பா₃ல்யம் நம் கார்யத்தைக் கெடுத்ததில்லையோ ? **(நெடுமாலார்க்கு)** ஸர்வேஶ்வரன் என்னுதல், ஆஶ்ரிதர்பக்கல் அதிவ்யாமுக்₃த₄னென்னுதல். **(என் தூதாய்)** அன்று அவன்வ்யாமோஹத்துக்கு இலக்காய், இன்று வெறுந்தரையாயிருக்கிற என்

ஈ—தூதாய். **(நோய் எனது நுவலென்ன)** என் நோயைச் சொல்லென்ன. இவள் நோய் என்றால் வ்யாவ்ருத்தமாயாயிற்று இருப்பது; ஸ்ரீபரதாழ்வான் நோய் என்றால் சாதுர்த்திகமாயிராதே. 1.**"जटिलम्" (ஜடிலம்)**. 2.**"पुत्र व्याधिर्न ते कच्चित्" (புத்ர வ்யாதிர் ந தே கச்சித்)** ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஶப்தாதிவிஷயங்களிலே இழவு பேறுகையாலே பகவத்விஶ்லேஷம் அறியார்கள். **(நுவலாதே இருந்தொழிந்தாய்)** நோயறியாமை சொல்லாதிருந்தாயல்லை; நான் ஏவாமையன்று; செல்வப் பிள்ளைத்தனமடித்திருந்தாயித்தனையிறே. அத்தலையில் வ்யாமோஹம் அது; இத்தலையில் நோவு இது; இரண்டு தர்மியையும் ஓர் உக்திமாத்ரத்தாலே நோக்கலாயிருக்கவன்றோ நீ அறியிருந்தது. **(சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன் நான்)** அது, "போகிறேன்" என்று உத்யோகித்தது; இனி ஆரை நோக்கப் போகிறாய்? என்கிறாள். ஸமுதாயஶோபையோடே கூடின அழகிய நிறத்தை இழந்தேன். **(இனி உனது வாயலகில் இன்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே)** இனி உனக்குச் செய்ய வடுப்பது-உன் ப்ரக்ருதியறிந்து வளர்ப்பாரைத் தேடுகைகாண். சரமதஶையிலே தம்முடைய திருவாராதநமான பிள்ளையைப் பார்த்து "வாயலகில் இன்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே" என்று அருளிச்செய்தார் பெரிய திருமலைநம்பி. 8.

ஈ— அவ:— எட்டாம் பாட்டு. a முன்பு இவள் வார்த்தை சொல்லிக் கொண்டாடுகையாலே தரித்திருந்த பூவையானது இவள் உருவப்புக்கவாறே தானும் உருவப்புக்கது; அத்தைப்பார்த்து, "'முன்பே b என் தஶையை அறிவி' என்ன, செருக்கடித்திருந்தாய்; நானோ முடியாநின்றேன்; இனி உன்னை ரக்ஷிப்பாரைத் தேடப்பாராய்" என்கிறாள். பூவை என்பது – நாகணவாய்ப்புள். அதாவது ஒருபக்ஷிவிஶேஷம்.

வ்யா:— (நீயலையே) b_2 'என் தஶையை அறிவிக்கவேணும்' என்ன, அறிவியாதே இருந்த c உன்னாலே வந்ததன்றோ c_2 இது. d அறிவித்தால் வாராதேயிருந்தானாகிலிறே அவனுக்குக் குறையாவது.

அ— எட்டாம் பாட்டு. (நீயலையே) a (முன்பு இவள் வார்த்தை சொல்லிக் கொண்டாடுகையாலே) என்றது–"நோயெனது நுவல்" என்ற அநுவாதஸித்தமான புரோவாதத்தைக் கடாக்ஷித்து. b_2 "நெடுமாலார்க்கு என் தூதாய் எனது நோய் நுவலாதே இருந்தொழிந்தாய் நீயலையே" இத்யந்வயம் ஹ்ருதி நிதாய, ததநுகுணமேந பாவமாஹ (என் தஶையை அறிவிக்க வேணும் என்ன இதி) c, c_2 (உன்னாலே வந்ததன்றோ இது) என்கிறது–"நுவலாதே இருந்தொழிந்தாய், சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன்" என்கிற ஸமபிவ்யாஹார தாத்பர்யம். c_2 இது என்றது – தளருகை. d என்னாலே என்கிறதென், வாராத அவரதன்றோ குற்றம்? என்ன (அறிவித்தால் என்று தொடங்கி)

ஜீ— எட்டாம் பாட்டு. (நீயலையே இத்யாதி) b "நுவலென்ன நுவலாதே இருந்தொழிந்தாய்" என்று இப்போது சொல்லுகையாலே, (என் தஶையை அறிவி) என்று சொன்னது ஸித்தம். b_2 "எனதுநோய் நுவலென்ன நுவலாதே இருந்தொழிந்தாய் நீயலையே" என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் (என் தஶையை இத்யாதி) c_2 இது – தளருகை. d என்னாலே என்கிறதென், வாராதிருந்த அவனதன்றோ குற்றம்? என்ன (அறிவித்தால் இத்யாதி)

ஈ— e பு₄கு₃வல்லாபு₄ம் சேர்ப்பாராலே என்றிருக்கிறுள்; f அவ்யவதா₄நேந ஸம்ப₃ந்த₄ம் எம்பெருமானேடேயாயிருக்க, g ஆசார்யனை விரும்புகிறது – பண்ணின உபகாரத்தைப் பற்றவிறே; h 1. "आददीत यतो ज्ञानं तं पूर्वमभिवादयेत्" (ஆத₃தீ₃த யதோ ஜ்ஞாநம் தம் பூர்வமபி₄வாத₃யேத்) என்றுநின்றதிறே. (சிறு பூவாய்) i உன் பருவம் நிரம்பாமை யிறே நம் கார்யத்தைக் கெடுத்தது. (j நெடுமாலார்க்கு) k அவர்க்கு வ்யாமோஹத்தை உண்டாக்கிக் கொடுவரவேணும் என்றிருந்தாயல்லையே. (என் தூதாய்) l எனக்கு அவர் பக்கல் வ்யாமோஹந்தான் இல்லாமை இருந்தாயுமன்றே. / (வயிற்றில் பிறந்த உங்களைக் கொண்டு அபி₄மதம் சேர்க்கவேண்டும்படியன்றோ எனக்குண்டான ஆசை).

அ— e இதுக்கு ஸ்வாபதே₃ஶம் (பு₄கு₃வல்லாபு₄ம் இத்யாதி₃) f நநு 2. "யஸ்யாஸ்மி ந தமந்தரேமி" 3. ப்ரதா₄ந க்ஷேத்ரஜ்ஞபதி:" இதி பு₄கு₃வதா அவ்யவஹித ஸம்ப₃ந்தே₄ ஸத்யபி, பு₄கூ₃வல்லாபே₄ா கூ₃டகைரிதி கத₂ம் யுஜ்யதே? இத்யாஶங்காயாம், உக்தமர்த்த₂ம் கார்ய முகே₂ந உபபாத₃யதி (அவ்யவதா₄நேநேதி) அவ்யவதா₄நேந – ஸாக்ஷாத். f, g ஸம்ப₃ந்த₄ ஸத்தாயா உத்தாரகத்வாபா₄வாத், ஜ்ஞாயமாநஸ்யைவ ஸம்ப₃ந்த₄ஸ்ய உத்தாரகத்வாத். தஜ்ஜ்ஞாநஸ்ய ஆசார்யாதீ₄நத்வாதி₃தி பா₄வ:. g (ஆசார்யனை விரும்புகிறது இதி) அத்ர கு₃ருபரம் பராநுஸந்தா₄ந வேளாயாம் ப்ரத₂மம் க்ரியமாணுசார்யவந்த₃நம் விவக்ஷிதம். h ஆத₃ரிக்கையிலே ப்ரமாணம் உண்டாகிலிறே இவ்வாத₃ரம் உபகார ஸாத₄கமாவது என்ன (ஆத₃தீ₃த இத்யாதி₃) 1. "லௌகிகம் வைதி₃கம் வாபி ததா₂த்₄யாத்மிகமேவ வா" இதி அஸ்ய பூர்வார்த்த₂ம். லௌகிகம் – விஷஹரணாத்₃யுபயோகி₃. வைதி₃கம் – ஸ்வர்க்கா₃தி₃ புருஷார்த்தோ₂பயோகி₃. ஆத்₄யாத்மிகம் – மோக்ஷோபயோகி₃.

i சிறுமைக்குத் தாத்பர்யம் (உன் பருவம் இத்யாதி₃) ஸ்வாபதே₃ஶத்திலே சிறுமையாவது— கு₃ரோர் ஜ்ஞாநாபேக்ஷயா. அத்₄யவஸாய ஜ்ஞாநத்துக்கு என்றபடி. j நெடுமால் – மிக்க வ்யாமோஹம். k (அவர்க்கு இத்யாதி₃) முன்பே அவர் நெடுமாலாரன்றோ என்று கருத்து. l (எனக்கு அவர்பக்கல்) இத்யாதி₃க்குத் தாத்பர்யம் – வயிற்றில் பிறந்த உன்னைத் தூதுவிடும் படியன்றோ எனக்கு அவர்பக்கல் ப்ராவண்யம் என்றபடி.

ஜீ— e ஸ்வாபதே₃ஶம் (பு₄கு₃வல்லாபு₄ம் இத்யாதி₃) f ப்ரஸங்கா₃த் உபகாரகத்வ நிப₃ந்த₄நோத்₃தே₃ஶ்யதையை அருளிச்செய்கிருர் (அவ்யவதா₄நேந இத்யாதி₃) அவ்யவதா₄நேந – ஸாக்ஷாத். h ஆசார்யனை ஆத₃ரிக்கையிலே ப்ரமாணம் (ஆத₃தீ₃த இத்யாதி₃) 1. "லௌகிகம் வைதி₃கம் வாபி ததா₂த்₄யாத்மிகமேவ வா" இதி பூர்வார்த்த₂ம். இத₃ம் மாநவஸ்ம்ருதௌ. லௌகிகம் – விஷஹரணாத்₃யுபயோகி₃. வைதி₃கம் – ஸ்வர்க்கா₃தி₃ புருஷார்த்தோ₂பயோகி₃. ஆத்₄யாத்மிகம் – மோக்ஷோபயோகி₃.

i "சிறு" என்றதுக்கு பா₄வம் (உன் பருவம் இத்யாதி₃) j நெடுமால்–மிக்க வ்யாமோஹம். k (அவர்க்கு இத்யாதி₃) முன்பே அவர் நெடுமாலாரன்றோ என்று கருத்து. l (எனக்கு அவர் பக்கல்) இத்யாதி₃க்குக் கருத்து-வயிற்றிற்பிறந்த உன்னைத்தூதுவிடும்படியன்றோ என் வ்யாமோஹம் என்று.

ப்ர—h 1. (நீயலையே) मानवे [२] "लौकिकं वैदिकं वापि तथाऽऽध्यात्मिकमेव वा। आददीत यतो ज्ञानं तं पूर्वमभिवादयेत् ॥ ११७॥

/ அடைப்பினுள் உள்ள வாக்யம் அரும்பதவுரைக்குப் பாட₂மில்லை.

ஈ— (m நோயெனது) n "ஸ்ரீப4ரதாழ்வான் நோய்" என்றால் சாதுர்த்தி2கமாயிராதே. o 1. "जटिलम्" (ஜடிலம்) நல்ல மாலை வந்தால் "பிள்ளை ப4ரதன் மயிருக்காயிருந்தது" என்றாயிற்று சக்ரவர்த்தி வாய்விடுவது; அவனாயிற்று சடைபுனைந்திருக்கிறான். 1. "चीरवसनम्" (சீரவஸநம்) நல்ல பரிவட்டங்கண்டால் "இது பிள்ளைக்காம்" என்று வாய்விடுவர்கள்; அவனன்றோ மரவுரி உடுத்திருக்கிறான். 1. "प्राञ्जलिम्" (ப்ராஞ்ஜலிம்) அவர்கள் இரந்து கொடுக்கப்பெறுமவன், தன் அபி4மதத்துக்குத் தான் இரப்பாளனாயிருந்தான். 1. "पतितं भुवि" (பதிதம் பு4வி) 2. "अङ्के भरतमारोप्य" (அங்கே ப4ரதமாரோப்ய) என்னும் நிலை பெற்றதில்லை. "படுக்கை உறுத்தும்" என்று மடியிலே கண்வளருமவனாயிற்று தரைக்கிடை கிடக்கிறான். 1. "ददर्श रामो दुर्दर्शम्" (த3த3ர்ஶ ராமோ து3ர்த3ர்ஶம்) வைத்தகண் வாங்காதே கண்டுகொண்டிருக்கும் பெருமாளுக்கும் கண்வைக்கவொண்ணாதபடி இருக்கிறவனை. 1. "युगान्ते भास्करं यथा" (யுகா3ந்தே பா4ஸ்கரம் யதா2) p பெருமாள் ஒருவர்க்கும் q கண்வைக்கவொண்ணாமையே யன்றிக்கே, q1 "ஜக3து3பஸம்ஹாரம் பிறக்கப்புகுகிறதோ" r என்னும்படி இருந்தான். (நோயெனது s நுவலென்ன) 'என் த3ஶையை அங்கே சென்று சொல்' என்ன, சொல்லாதே இருந்தொழிந்தாய். t நுவலாதே இருந்தாய் என்னுதல், நுவலாதே ஒழிந்தாய் என்னுதல் செய்ய அமையாதோ? இரட்டிப்பு என்? என்னில்; "வந்தொழிந்தான், போயொழிந்தான்" என்னக்கடவதிறே; u வழக்கச்சொல்லிருக்கிறபடி.

அ— m "எனது நோய்" இதி விஶேஷணம் வ்யாதி4வ்யாவர்த்தகம். n உன்னுடைய நோய் என்றால் விஶ்லேஷ வ்யஸநமென்று தெரியும்படி எங்ஙனே? என்ன (ஸ்ரீ ப4ரதாழ்வான் இத்யாதி3) o பின்னை ஏதாய் இருக்கும்? என்ன, ராமவிஶ்லேஷ வ்யஸநமாயிருக்கும் என்கிறார் (ஜடிலம் இத்யாதி3) q (கண்வைக்கவொண்ணாமையேயன்றிக்கே) கண்வைக்கப் போகாமை மாத்ரமே அன்றிக்கே. r (என்னும்படி) என்று ஶங்கிக்கும்படி என்றபடி. p...r யுகா3ந்தே பு4வி பதிதம் பா4ஸ்கரம் ஜக3து3பஸம்ஹாரஸூசகதயா யதா2 ஜாநாதி, தத்2ா த3த3ர்ஶேத்யர்த்த2:. p (பெருமாள் ஒருவர்க்கும்) இத்யத்ர, "நாட்டார்க்கும் கண்வைக்கப் போகாதவனாய்" இத்யத்4யாஹார:. s நுவலுகை – சொல்லுகை.

ஸ்ரீ— n "எனது நோய்" என்கையாலே–லோகவ்யாவ்ருத்தியை வித்3த4வத்கரித்து த்3ருஷ்டாந்தம் (ஸ்ரீப4ரதாழ்வான் இத்யாதி3) q (கண்வைக்க வொண்ணாமையேயன்றிக்கே) கண்வைக்கப் போகாமை மாத்ரமன்றிக்கே. r (என்னும்படி) என்று ஶங்கிக்கும்படி. p...r யுகா3ந்தே பு4வி பதிதம் பா4ஸ்கரம் யதா2 ஜக3து3பஸம்ஹார ஸூசகதயா ஜாநாதி. தத்2ா த3த3ர்ஶேத்யர்த்த2:. p (பெருமாள் ஒருவர்க்கும்) என்கிறவிடத்திலே – "நாட்டார்க்கும் கண்வைக்கப் போகாதவனும்" இத்யத்4யாஹார்யம். q1 ஜக3து3பஸம்ஹாரம் பிறக்கையாவது – இவன் த3ஶையைக் கண்டால் பெருமாளும் கிடையாது. பின்பு ஜீவித்திருப்பதில்லையாம் என்றபடி. s நுவலுகை – சொல்லுகை.

ப்ர—o1. (நோயெனது) अयोध्याकाण्डे (१००) चित्रकूटे "जटिलं चीरवसनं प्राञ्जलिं पतितं भुवि। ददर्श रामो दुर्दर्शं युगान्ते भास्करं यथा॥ १॥"

ஈ—v இரண்டு த₄ர்மியையும் ஒரு உக்திமாத்ரத்தாலே நோக்கலாயிருக்கவன்றோ நீ ஆறியிருந்தது !

அதுக்கு இப்போது வந்ததென்? என்ன w (சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன் நான்) ஸமுத₃ாய ஶோபை₄யோடே நிறத்தில் பௌஷ்கல்யமும் இழந்தேன். x "இனிப்போய் அறிவிக்கிறேன்" என்று த்வரிக்கப்புக்கது; x_2 க₃தே ஜலே ஸேதுப₃ந்த₄ம் போலே இனி அறிவித்தால் என்ன லாப₄முண்டு ? (இனி உனது இத்யாதி₃) y "இனி உனக்கு ரக்ஷகரைத் தேடப்பாராய்; z அவன் வந்தாலும் z_2 போன நிறத்தை மீட்கப் போகாது" என்றிருக்கிறாள். z_3 பெரிய திருமலைநம்பி, தம்முடைய அந்திம த₃ஶை யிலே, தமக்கொரு வெண்ணெய்க்காடும் பிள்ளையாயிற்றுத் திருவாராத₄நம், அவர் திருமுன்பில் திருத்திரையை வாங்கச்சொல்லி, "சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன் நான், இனியுனது வாயலகில் இன்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே" என்றாராம். 8.

அ— t தடஸ்த₂ஶங்கையை அநுவதி₃த்துப் பரிஹரிக்கிறார் (நுவலாதே இத்யாதி₃) u (வழக்கச் சொல்) "திசைச்சொல், செய்யுட்சொல், வழக்கச்சொல்" என்று ஶப்₃த₃ம் த்ரிவித₄மாகை யாலே "இருந்தொழிந்தாய்" என்றது - வழக்கச்சொல் என்றபடி. அதாவது - வ்யவஹார ப்ரஸித்₃த₄மான சொல் என்றபடி. v "நுவலாதே இருந்தொழிந்தாய்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இரண்டு த₄ர்மியையும் இத்யாதி₃) இரண்டு த₄ர்மியையும் என்றது - "நெடுமாலார்க்கு, எனது" என்ற பத₃ங்களைக் கடாக்ஷித்து. மேலே "வாயலகில் இன்னடிசில்" என்கையாலே பூவையைக் கூட்டிச் சொல்லவுமாம்.

w சாயல் - ச₂ாயை; அதாவது - ஸமுத₃ாயஶோபை₄; மாமை - நிறம்; அதாவது - அவயவ ஶோபை₄; மணியென்று - ஶ்லாக்₄யதையாய், பௌஷ்கல்யம் சொல்லுகிறது. x மேலுக்கு அவதாரிகை (இனிப்போய் இத்யாதி₃) y வாக்யதாத்பர்யம் (இனி உனக்கு இத்யாதி₃) z இங்ஙன் சொல்லுகிறதென் ? இவ்வளவிலே அவன் வந்தால் நிறம் தொடக்கமானவை தன்னடையே வாராதோ ? என்ன (அவன் வந்தாலும் என்று) x_2, z யத்₂வா, "க₃தே ஜலே" இத்யாதி₃வாக்ய விவரணம் (அவன் வந்தாலும் இத்யாதி₃) z_2 (போன நிறத்தை இத்யாதி₃) மணிமாமை - உயிருக்கும் உபலக்ஷணம் என்று தாத்பர்யம். z_3 "வாயலகில் இன்னடிசில் வைப்பாரை நாடாய்" என்ற ப்ரஸங்க₃த்திலே ஸம்வாத₃ம் (பெரிய திருமலைநம்பி இத்யாதி₃) "சிறு பூவாய்,

---

ஜீ— t தடஸ்த₂ஶங்கையை அநுவதி₃த்துப் பரிஹரிக்கிறார் (நுவலாதே இத்யாதி₃) u வழக்கச் சொல் - வ்யவஹார ப்ரஸித்₃த₄மான சொல். "திசைச்சொல், செய்யுட்சொல், வழக்கச் சொல்" என்று த்ரிவித₄மிறே ஶப்₃த₃ம். v "நுவலாதே இருந்தொழிந்தாய்" என்றதுக்கு ப₄ாவம் (இரண்டு த₄ர்மியையும் இத்யாதி₃) இரண்டு த₄ர்மியையும் என்றது - நாயகனையும் தன்னையுமாதல், தன்னையும் பூவையையுமாதல்.

w சாயல் - ச₂ாயை - ஸமுத₃ாயஶோபை₄; மாமை - நிறம்-அவயவஶோபை₄; மணியென்று ஶ்லாக்₄யதையாய், பௌஷ்கல்யம் சொல்லுகிறது. x மேலுக்கு அவதாரிகை (இனிப்போய் இத்யாதி₃) y வாக்யதாத்பர்யம் (இனி உனக்கு இத்யாதி₃) x_2, z "க₃தே ஜலே" இத்யாதி₃வாக்ய விவரணம் (அவன் வந்தாலும் இத்யாதி₃) z_3 ப்ராஸங்கி₃கம் (பெரிய திருமலைநம்பி இத்யாதி₃)

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

9. நாடாத மலர்நாடி நாடோறும் நாரணன்றன்
வாடாத மலரடிக்கீழ் வைக்கவே வகுக்கின்று
வீடாடி வீற்றிருத்தல் வினையற்ற தென்செய்வதோ
ஊடாடு பனிவாடா யுரைத்தீரா யெனதுடலே.

ஆ— 9. வ்யா:— (நாடாத மலர்) ஒரு வாடை வந்து தன்னை ஈரப்புக, அது எம்பெருமானுடைய நியோகத்தாலே வந்திருக்கிறதாகக் கொண்டு, அத்தைக்குறித்து, " 'ஸர்வஸ்வாமியான தன் திருவடிகளிலே அபர்யந்த கந்தபுஷ்பாதி ஸர்வபரிசர்யோபகரணங்களைக்கொண்டு ஸர்வகாலமும் ஸர்வஶேஷ வ்ருத்தியும் பண்ணுகைக்காகவன்றோ என்னுடைய ஸ்வரூபம் பரிக்லுப்தமாயிற்று; ஆனபின்பு, இப்படி ஶேஷதைகஸ்வபாவையான நான் தன்னை விஶ்லேஷித்து, விஶ்லேஷத்திலே அபிஷிக்தையாயிருக்கும் இப்பொல்லாவிருப்பு என்செய்வதோ ?' என்று எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பம் செய்தால் அவன் உபேக்ஷித்திருந்தானாகில் பின்னைவந்து ஈரவேணும்" என்கிறாள். 9.

ஒ— அவ— ஒன்பதாம் பாட்டில் — " 'தனக்கு ஶேஷமாயிருக்கிற வஸ்து இங்ஙனே அவஸந்நமாய் முடிந்துபோகப் பெறலாமோ?' என்று, எம்பெருமானுக்கு அறிவித்தால், அவன் உபேக்ஷித்தருளினானாகில் அவஶ்யம் என்னை முடிக்கவேணும் " என்று ஒரு வாடையை இரக்கிறாள்.

வ்யா:— (நாடாத மலர் என்று தொடங்கி) இஜ்ஜகத்தில் ஒருவரால் தேடவொண்ணாத செவ்விப்பூவெல்லாம் தேடி, ஸர்வஶேஷியானவனுடைய வாடாத மலரின் செவ்வியையுடைத்தான திருவடிகளின் கீழே நித்யமும் அடிமைசெய்ய இவ்வாத்மாவை உண்டாக்கிற்று. (வீடென்று தொடங்கி) விரஹவ்யஸநத்திலே மூர்த்தாபிஷிக்தமான பொல்லாத இருப்பு என்செய்யக்கடவதோ ? எம்பெருமானைப் பிரிந்து விரஹவ்யஸநத்திலே மூர்த்தாபிஷிக்தமாயிருக்கைக்கீடாக பாக்யஹீநமான இவ்வாத்மவஸ்து என்செய்யக்கடவது? என்றுமாம். உறவுமுறையாரோட்டைத் தொற்று அறுகைக்கும் உம்மைப் பிரிந்திருக்கைக்கும் ஈடான இப்பொல்லாதான இருப்பு என்செய்வது? (ஊடாடு பனிவாடாய் என்று மேலுக்கு) அங்கோடு இங்கோடு உலாவித் திரிகிற குளிர் காற்றே! எம்பெருமானுக்கு என்னை அறிவித்தால் அவன் உபேக்ஷித்தானாகில், அவஶ்யம் ஈரவேணும், அவனோட்டை விரஹத்தாலும் நெஞ்சுஇளையாதிருக்கிற என்னுடைய உடலை.9.

அ—நெடுமாலார்க்கு என் தூதாய் எனது நோய் நுவலென்ன, நுவலாதே இருந்தொழிந்தாய் நீயலையே! நான் சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன், இனி உனது வாயலகில் இன்னடிசில் வைப்பாரை நாடாய்" இத்யந்வய:. 8.

ஜீ—"சிறு பூவாய், நெடுமாலார்க்கு என் தூதாய் எனது நோய் நுவலென்ன, நுவலாதே இருந்தொழிந்தாய் நீயலையே, நான் சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன், இனி உனது வாயலகில் இன்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே" இத்யந்வய:. 8.

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

ப— 9. அவ:— அநந்தரம், முன்புபோலன்றியே முடிப்பதாக அவன்பக்கல் நின்றும் வந்ததொரு வாடையைப் பார்த்து, 'நிருபாதிக ஸம்பந்துவானவருக்கு ஒரு வார்த்தை சொல்லி வந்து, பின்னை நலியாய்' என்கிருள்.

ஊடு — (அவர்க்கும் எனக்கும்) நடுவே, **ஆடு** — நடையாடித்திரிகிற, **பனி வாடாய்**—குளிர்ந்த வாடாய்! **நாடாத**—(ஆதராநுரூபமாகத்) தேட அரிய, **மலர்**—பூக்களை, **நாடி**—தேடி, **நாடோறும்**—நித்யமாக, **நாரணன்தன்**—(நிருபாதிக ஸம்பந்தத்தையுடைய ஸ்வாமியான) நாராயணனுடைய, **வாடாத மலர் அடிக்கீழ்**—செவ்வித் தாமரைப்பூப்போலே போக்யமான திருவடிகளிலே, **வைக்கவே** —ஸமர்ப்பிக்கவே, **வகுக்கின்று**—(கரணங்களை) வகுக்கிறதாயிருக்க, **வீடு** — விஶ்லேஷத்திலே, **ஆடி**—வர்த்தித்து, **வீற்றிருத்தல்**—தனியிருத்தலாகிற, **வினையற்றது**—போக்யஹீநக்ருத்யம், **என் செய்வதோ** — என்ன ப்ரயோஜநம் தருவதோ என்று, **உரைத்து**—(அவனுக்கு) உரைத்து, (அநுகூலோத்தரம் பெற்றிலையாகில்,) **எனது உடல்**—என் ஶரீரம், **ஈராய்**—இராதபடி ஈர்ந்துபொகடு.

வீடு-பிரிவு. இத்தால்-கடகர் அவஸ்தாவிஶேஷத்தாலே பாதகராகிலும் அதில் தாத்பர்யமில்லை, கார்யகரராகில் உத்தேஶ்யர் என்று கருத்து. 9.

இ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — முன்புத்தை வாடை போலன்றிக்கே, தன்னை முடிக்க அவன் வரக்காட்ட வந்ததாகத் தோற்றிற்று ஒரு வாடையைப்பார்த்து, 'தனக்கு ஶேஷமான வஸ்து இங்ஙனே முடிந்துபோமித்தனையோ? என்று அவனுக்கு அறிவித்தால், அவன் உபேக்ஷித்தானாகில் பின்னையும் நான் இராமே முடிக்கவேணும்' என்று இரக்கிருள்.

வ்யா:— **(நாடாத மலர்நாடி)** அபிநிவேஶத்துக்கீடாகத் தேடவரிதான புஷ்பங்களைத் தேடி; A"எண்டிசையுமுள்ள பூக்கொண்டு" என்னுமாபோலே. **(நாடோறும்)** விச்சேதியாதபடி. கிஞ்சித்கரித்து ஸ்வரூபம் பெறும் வஸ்துவுக்கு, விச்சேதம் ஸ்வரூபஹாநியிறே. **(நாரணன்தன் வாடாத மலரடிக்கீழ்)** ஸர்வஸ்வாமியானவனுடைய ஏகரூபமான செவ்விப்பூப்போலேயிருந்துள்ள திருவடியின் கீழே. அகிஞ்சித்கரமானவன்றும் விடவொண்ணாதபடி நிரதிஶய போக்யமான திருவடிகள். **(வைக்கவே வகுக்கின்று)** 1. **"ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய"** (ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய) என்னுமாபோலே இதுக்காகவாயிற்று இவனை உண்டாக்கிற்று. வைக்க-சேர்க்க. ஶேஷபூதனுக்குக் கிஞ்சித்காரத்தாலே ஸ்வரூபலாபமானாற்போலே, ஶேஷிக்கும் கிஞ்சித்கரிப்பித்துக்கொண்டு அத்தாலேயிறே ஸ்வரூபஸித்தி. **(வீடாடி வீற்றிருத்தல் என்று தொடங்கி)** வீடென்று-விஶ்லேஷம். ஆடுகை-அதிலே அவகாஹிக்கை. வீற்றிருத்தல்-அதிலே மூர்த்தாபிஷிக்தனாகை. வினை-நல்வினை.

 A 4-7-8.

இ- அறுகை-க்ஷயிக்கை. விஶ்லேஷத்திலே அவகா₃ஹித்து அதிலே மூர்த்தா₄பி₄ஷிக்த மாம்படி ப்₄ராக்₃யஹீநமான இருப்பு. ப்₄ராக்₃யஹீநமான இவ்வாத்மவஸ்து என்னவுமாம். வீறென்று-வேறுபாடாய், உறவுமுறையாரோடு தொற்றறுகைக்கும், உம்மைப் பிரிந்திருக்கைக்கும் ஈடான இப் பொல்லா இருப்பு என்னவுமாம். A"எமராலும் பழிப் புண்டு இங்கென்? தம்மாலிழிப்புண்டு" என்னும்படியே. (என் செய்வதோ) என் செய்யுமோ? எதுக்காக? என்னவுமாம். இது ஓரிருப்புமல்ல; இதுக்கு ஒரு ப்ரயோஜநமில்லை என்றபடி. (ஊடாடு பனிவாடாய்) ஊடென்று உள்ளு; ஆடுகை-ஸஞ்சரிக்கை. அந்தரங்க₃மாக ஸஞ்சரிக்கை. அங்கோடு இங்கோடு அந்தரங்க₃மாய்க் கொண்டு ஸஞ்சரிக்கிற குளிர்ந்த காற்றே! "ஸம்ஶ்லேஷ த₃ஶையில் எனக்குப் பாங்காக ஸஞ்சரித்த நீயன்றோ" என்றும் சொல்லுவர். (உரைத்து) அவனும் என் ஸ்வரூபத்தை விஸ்மரிக்கையாலே உங்களை வரக்காட்டினனித்தனை. "வாடாத மலரடிக்கீழ் வைக்கவே வகுக்கின்று" என்கிற பாசுரத்தைச்சொல்லி. (ஈராயெனதுடலே) "அவளால் வரும் நித்யகைங்கர்யமும் வேண்டா" என்று உபேக்ஷித்தானாகில், அவஶ்யம் வந்து ஈர்ந்துபோகவேணும். (எனதுடலே) அவனோட்டைப் பிரிவுக்கும் நெஞ்சு இளையாத இந்த ஶரீரத்தை முடிக்கவேணும். இப்போது இருப்புத்தேட்டமானாற்போலே அப்போது முடிவு தேட்டமாமிறே. 9.

ஈ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டு. a"சாயலொடு மணி மாமை தளர்ந்தேன் நான்" என்று இருக்கிற ஸமயத்திலே ஒரு வாடை வந்து உடம்பிலே பட்டது; b இதினுடைய b_1 தோற்றரவிருந்தபடியாலே b_2 வெறுமனன்று; மஹாராஜருடைய c மிடற்றோசையில் தெளிவைக்

அ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (நாடாத) a தூ₃தரை "என் வார்த்தையை அங்கே சென்று சொல்லு" என்ன அமைந்திருக்க, "ஈராயெனதுடல்" என்கையாலே, இது பா₃த₄கமென்னுமிடம் தோன்றியிருக்கையாலும், "அவனுக்குச் சொல்லி என்னை முடி" என்கையாலே, அவன் வர விட்டான் என்று தோற்றுகையாலும், அவ்விரண்டுக்கும் அநுகூ₃ணமாக அருளிச்செய்கிறார் (சாயலொடு இத்யாதி₃) b "ஊடாடு பனி வாடாய்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (இதினுடைய என்று தொடங்கி) e, b, f என்றாப்போலே இவளும்-இதினுடைய தோற்றரவிருந்தபடியாலே வெறுமனன்று-இவ்வாடைக்கு ஓர் அடி உண்டு என்று அந்வயம். b_1 தோற்றரவு-ப்ராது₃ர்ப₄ாவம். b_2 வெறுமன் - தூஷ்ணீம். c (மிடற்றோசையில் தெளிவை இத்யாதி₃) 1. "தோ₃நாதே₃ந மஹதா" இத்யத்ர ஹ்ருத₃யம். d (பூர்வக்ஷணத்திலே இத்யாதி₃) 2. "த்வயா தஸ்ய

ஜீ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (நாடாத இத்யாதி₃) a "ஈராய்" என்கையாலே-வாடை பா₃த₄கம் என்றும், "உரைத்து" என்று - அவனுக்குச்சொல்லி என்னை முடி என்கையாலே - அவன் வர விட்டான் என்றும் தோன்றுகையாலே, இவ்விரண்டுக்கும் அநுகூ₃ணமாக அவதாரிகை (சாயலொடு இத்யாதி₃) b "ஊடாடு பனிவாடாய்" என்றத்தைப்பற்ற (இதினுடைய இத்யாதி₃) e, b, f என்றாப் போலே இவளும் - இதினுடைய தோற்றரவிருந்தபடியாலே வெறுமனன்று - இவ்வாடைக்கு ஓர் அடி உண்டாகவேணும் என்று பார்த்து என்று அந்வயம். b_1 தோற்றரவு - ப்ராது₃ர்ப₄ாவம். c மிடற்றோசையில் தெளிவென்றது-1. "தோ₃நாதே₃ந மஹதா" என்றத்தைப்பற்ற. d 2. "த்வயா

A 9-7-2.

ஈ—கேட்டுத் தாரை, d "பூர்வக்ஷணத்திலே வாலி கையாலே நெருக்குண்டு போனவர், இப்போது இப்படி தெளிந்து வந்து d_2 அறை கூறுகிற இது வெறுமனல்ல; இதுக்கு ஓர் அடி உண்டு" e என்றாற்போலே, இவளும் f "இவ்வாடைக்கு g ஓர் அடி உண்டாக வேணும்" என்று பார்த்து, h "ராஜாக்கள் ராஜத்₃ரோஹம் செய்தவர்களை நலிகைக்கு i வேற்காரரை வரவிடுமாபோலே, j நம்மை நலிகைக்காக ஸர்வேஶ்வரன் இவ்வாடையை வரவிட்டானாகவேணும்" என்று பார்த்து, வேற்காரர் கொடுபோய் நலியப்புக்கவாறே k "நிதி₄யுண்டு" என்பாரைப்போலே, நான் சொல்லுகிற வார்த்தையை நீ அங்கே சென்று அறிவித்தால், "அத்தலையால் வரும் நன்மையும் வேண்டா" என்று இருந்தானாகில், அவஶ்யம் வந்து என்னை முடிக்கவேணும் என்று அவ்வாடையை l இரக்கிறாள்.

வ்யா:—(m நாடாத மலர் நாடி) n "ஆத்ம புஷ்பத்தைச் சொல்லுகிறது" என்பாரும் உண்டு. அங்ஙனன்றிக்கே, ஜீயர் A "எண்டிசையுமுள்ள பூக்கொண்டு" என்கிற

அ—ஶிரஸ்தஸ்ய பீடி₃தஸ்ய விஶேஷத:। இஹைத்ய புநராஹ்வாநம் ஶங்காம் ஜநயதீவ மே॥" இத்யாதி₃ஷு ஹ்ருதயம். g (ஓர் அடி) ஓர் அவஷ்டம்ப₄ம். (ஓரடி உண்டாகவேணும்) என்றது—ஈஶ்வரனே வரவிட வந்ததாகவேணும் என்றபடி. h "உரைத்தீராய்" என்றத்தைப்பற்ற (ராஜாக்கள் இத்யாதி₃) i வேற்காரரை – ஆயுத₄வான்களை. j (நம்மை நலிகைக்காக) இத்யாதி₃க்குத் தாத்பர்யம் – "B இன்னுயிர்ச்சேவல் ப்ரவேஶத்தின்படியே, நாயகனானவன் என்னை முடிக்க நினைத்து அதுக்கு உடலாகக் கலந்து பிரிந்தான், அவ்வளவிலும் நாம் முடியாமையாலே பா₃த₄கபதா₃ர்த்த₂ங்களை முடிக்கச்சொல்லி வரவிட்டானாகவேணும் என்று விசாரிக்கிறாள்" என்று அருளிச்செய்வர். k நிதி₄யுண்டு என்பாரைப்போலே என்றது—"வைக்கவே வகுக்கின்று" என்றத்தைப்பற்ற. k, l "நிதி₄யுண்டு என்பாரைப்போலே-இரக்கிறாள்" என்று அந்வயம். k நலிய வந்தவர்கள் தாழ்கைக்காக "நிதி₄யுண்டு, இத்தைக்கொள்ளுங்கோள்" என்று இரப்பார்கள்; அப்படியே இவளும் விளம்ப₃ார்த்த₂மாக இரக்கிறாள். நிதி₄போலே இங்கே இரண்டு ப்ரயோஜநம் சொல்லுகிறான், — மலர்நாடி ஸமர்ப்பிக்கையும், அல்லவாகில் ஈருகையும். த₃ார்ஷ்டாந்திகே நிதி₄ஸ்தா₂நீயம் – கைங்கர்யம்.

m நாடாத - தேடவரிய. n மலராகில் தேடப்போகாததொன்றில்லையாகையாலே, நாடாத மலரென்று – தேடவரிய ஆத்மபுஷ்பத்தைச் சொல்லுகிறது. இத்தை மலரென்றது – ஈஶ்வரனுக்குப் புஷ்ப ஸமர்ப்பணம் போலே ஆத்மாவைத் திருத்துகையும் உகப்பாகையாலே. இங்கே—

ஜீ—தஸ்ய ஶிரஸ்தஸ்ய பீடி₃தஸ்ய விஶேஷத:। இஹைத்ய புநராஹ்வாநம் ஶங்காம் ஜநயதீவ மே॥" என்றத்தைப்பற்ற (பூர்வக்ஷணத்திலே இத்யாதி₃) d_2 அறை கூறுகை – யுத்₃த₄த்துக்கு அழைக்கை. ஜயத்₄வநியும். g ஓர் அடி–ஓர் அவஷ்டம்ப₄ம். ஓரடி உண்டாகவேணும்–ஈஶ்வரனடியாக உண்டாக வேணும். h "உரைத்தீராய்" என்றத்தைப்பற்ற (ராஜாக்கள் இத்யாதி₃) i வேற்காரரை – ஆயுத₄வான்களை. k நிதி₄யுண்டு என்பாரைப்போலே என்றது – "வைக்கவே வகுக்கின்று" என்றத்தைப்பற்ற. த₃ார்ஷ்டாந்திகே நிதி₄ஸ்தா₂நீயம் – கைங்கர்யம்.

m நாடாத - தேடவரிய. n மலராகில் தேடப்போகாததொன்றில்லையிறே, ஆகையாலே தேடவரியது – ஆத்மபுஷ்பமிறே என்று கருத்து. இத்தை மலரென்கிறது – ஆத்மாவைத் திருத்தி ஸமர்ப்பிக்கையும் ஈஶ்வரனுக்குப் புஷ்பஸமர்ப்பணவத் போ₄க்₃யமாகையாலே. இங்கே—

A 4-7-8. B 9-5.

ஈ—படியே, தேட அரிய புஷ்பங்கள் எல்லாம் தேடி—என்று அருளிச்செய்வர். இதுதான் ஒருநாள் தேடிவிடுகையன்றிக்கே, — (நாடோறும்) o விச்சே2தி3யாதபடி. p கிஞ்சித்கரித்து ஸ்வரூபம் பெறும் வஸ்துவுக்கு விச்சே2த3ம் ஸ்வரூபஹாநியிறே. (நாரணன்) q நித்யபரிசர்யை பண்ணவேண்டும்படி ஸர்வஸ்வாமியானவன்.

(வாடாத மலரடிக்கீழ்) செவ்விமாறாத பூப்போலேயிருக்கிற திருவடிகளின் கீழே. r ஸ்வரூபஹாநியானாலும் விடவொண்ணாதபடி நிரதிஶய போ4க்3யமுமான திருவடிகள். (வைக்கவே) சேர்க்கவே. (வகுக்கின்று) உண்டாக்கிற்று. r2 1. "सृष्टस्त्वं वनवासाय" (ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய)போலே. s இப்படி t வகுத்ததுமாய், u ஸௌலப4முமாய், நிரதி

அ—2. "ய ஏதத் பரமம் கு3ஹ்யம் மத்3ப4க்தேஷ்வபி4தா4ஸ்யதி। ப4க்திம் மயி பராம் க்ருத்வா மாமேவைஷ்யத்யஸம்ஶய: ॥" 3. "ந ச தஸ்மாந்மநுஷ்யேஷு கஶ்சிந்மே ப்ரியக்ருத்தம:। ப4விதா ந ச மே தஸ்மாத3ந்ய: ப்ரியதரோ பு4வி ॥" இத்யாதி3 அநுஸந்தே4யம். n (ஆத்ம புஷ்பத்தை இதி) ஆத்மஶப்3தே3ந - ஸ்வாத்ம வ்யதிரிக்தாத்மாநஸ்சோச்யந்தே. ஸ்வாத்ம ஸமர்ப்பணே, பராத் மங்க3ளாஶாஸநபராந் க்ருத்வா தத்ஸமர்ப்பணே ச, ப4க3வதஸ் ஸமஸ்தபுஷ்பார்ச்சநாத3பி யாத்3ருஶீ ப்ரீதிர்ப4வேத் தாத்3ருஶீ ப்ரீதிர் ப4வேதி3த்யபி4ப்ராயேணோக்தம் (ஆத்மபுஷ்பத்தை இதி) o அஞ்ஜலி ஸாத்4யமான விஷயத்தில் "நாடோறும்" என்கிறதென்? என்ன (விச்சே2தி3யாதபடி இத்யாதி3) p விச்சே2தி3த்தால் வரும் ஹாநியேது என்ன (கிஞ்சித்கரித்து என்று) q விச்சே2த3ம் ஸ்வரூபஹாநியாகைக்கு, ஸ்வரூபந்தான் இருக்கும்படி எங்ஙனேயென்ன (நித்ய பரிசர்யை இத்யாதி3)

r திருவடிகளில் போ4க்3யதையில் உரப்பை அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரூபஹாநியானாலும் இத்யாதி3) ஸ்வரூபஹாநியானாலும் என்றது - தாரணனது அல்லாவிடிலும் என்றபடி. s உக்தார்த்த2த்தை நிக3மிக்கிறார் (இப்படி இத்யாதி3) t வகுத்ததுமாய் என்றது - நாராயண ஶப்3த3த்தில்

ஜீ—2. "ய ஏதத் பரமம் கு3ஹ்யம் மத்3ப4க்தேஷ்வபி4தா4ஸ்யதி। ப4க்திம் மயி பராம் க்ருத்வா மாமேவைஷ்யத்யஸம்ஶய: ॥" 3. "ந ச தஸ்மாந்மநுஷ்யேஷு கஶ்சிந்மே ப்ரியக்ருத்தம:। ப4விதா ந ச மே தஸ்மாத3ந்ய: ப்ரியதரோ பு4வி ॥" என்றது அநுஸந்தே4யம். p அஞ்ஜலி ஸாத்4ய விஷயத்திலே நாடோறும் வேணுமோ? என்ன (கிஞ்சித்கரித்து இத்யாதி3) q விச்சே2த3ம் ஸ்வரூபஹாநியாகைக்கு, ஸ்வரூபந்தான் இருக்கும்படி எங்ஙனேயென்ன (நித்யபரிசர்யை இத்யாதி3)

r திருவடிகளின் போ4க்3யதையுரப்பை அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வரூபஹாநி இத்யாதி3) ஸ்வரூபஹாநியானாலும்-தாரணனது அல்லாவிட்டாலும். s உக்தார்த்த2நிக3மநம் (இப்படி இத்யாதி3) t, u ஸமாஸத்3வயாபி4ப்ராயேண (வகுத்ததுமாய் ஸௌலப4முமாய் என்றது) r2 அயோத்4யா காண்டே3 லக்ஷ்மணம் ப்ரதி ஸௌமித்ரா — 1. "ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய ஸ்வநுரக்தஸ் ஸுஹ்ருஜ்ஜநே। ராமே ப்ரமாத3ம் மாகார்ஷீ: புத்ர ப்4ராதரி க3ச்ச2தி ॥" v கைங்கர்யத்தால்

ப்ர—r2 1. (நாடாத இத்யாதி3) (வகுக்கின்று) अयोध्याकाण्डे (४०) पुरा रामेण वनगमनोद्युक्तं लक्ष्मणं प्रति सुमित्रा—"सृष्टस्त्वं वनवासाय स्वनुरक्तस्सुहृज्जने। रामे प्रमादं माकार्षीः पुत्र भ्रातरि गच्छति॥५॥"

ஶ்-ஶய போ4க்3யமுமான திருவடிகளிலே ஸர்வவித4 கைங்கர்யங்களையும் பண்ணவாயிற்று இத்தையுண்டாக்கிற்று. v ஶேஷபூ4தனுக்கு கிஞ்சித்கரித்து ஸ்வரூபலஸித்3தி4யானாற்போலே ஶேஷிக்கும் கிஞ்சித்கரிப்பித்துக்கொண்டிறே ஸ்வரூபலஸித்3தி4. இப்படியிருக்க— (v2 வீடாடி வீற்றிருத்தல் v2 வினையற்றதென் செய்வதோ) வீடென்று - விடுகை. அதாவது-விஶ்லேஷிக்கை. ஆடுகை-அவகா3ஹிக்கை. வீற்றிருக்கையாவது-விஶ்லேஷத்திலே மூர்த்தா4பி4ஷிக்தையாயிருக்கை. வினையறுகையாவது-நல்வினையறுகை.

w இப்படி பா4க்3யஹாநியால் விஶ்லேஷத்திலே அபி4ஷேகம்பண்ணித் தம்மைப் பிரிந்திருக்கிற இப்பொல்லாத இருப்புண்டு, இது w2 என் செய்யக்கடவதோ? என்னுதல்; அன்றிக்கே, தம்மையும் பிரிந்து, தம்மோடு ஒரு ஸம்ப3ந்த4த்தையிட்டு ப3ந்து4க்களும்

அ—தத்புருஷஸமாஸாபேக்ஷயா. அயநஶப்3த3ம் ப்ராப்யவாசி என்று கருத்து. u ஸா1லப4முமாய் என்றது-ப3ஹு1வ்ரீஹிஸமாஸாபேக்ஷயா. இதுக்கு அந்தர்யாமித்வத்திலே நோக்கு. v அவதாரிகையிலே, ''வேற்காரர் கொடுபோய் நலியப்புக்கவாறே நிதி4யுண்டென்பாரைப் போலே'' (647k) என்று கைங்கர்யத்தை நிதி4ஸ்தா2நீயமாகச் சொல்லுகிறாரிறே; கைங்கர்யம் இவனுக்கு நிதி4யொழிய அவனுக்கும் நிதி4யோ? என்கிற ஶங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (ஶேஷபூ4தனுக்கு இத்யாதி3) ''வாடாத மலரடிக்கீழ்'' என்கிறவிடத்தில், ''வாடாத'' என்கிற விஶேஷணத்துக்கு-மலரடிக்கீழ் வையாதபோது மலரடி வாடுமென்று கருத்தென்று தாத்பர்யம். இத்தால்—அவனடியாராய் நலியவந்த பேருக்கு இதினுடைய புருஷார்த்த2தை த்3யோதிதமாகிறது.

w ''வினையற்று, அத்தாலே வீடாடி வீற்றிருத்தல் என் செய்வதோ'' இத்யந்வயம் ஷ்ருதி3 நித4ய அர்த்த2மாஹ (இப்படி பா4க்3யஹாநியாலே இதி) v2 அஸ்மிந் நிர்வாஹே வினையற்று. அத்து, இதி பத3பே4த3:. ''அத்து'' இதி பத3ம்—மத்4யமதகாரே லுப்தே ஸதி ''அது'' இதி வர்த்ததே. என் செய்வதோ-ஸம்ஶ்லேஷாந்தோ ப4விஷ்யதி வா? நாஶாந்தோ ப4விஷ்யதி வேதி பா4வ:. v2,v2,x வீடாடியிருப்பதாய், வீற்றிருத்தலையுடையதாயிருப்பதாயிருக்கிற வினையற்றது-பா4க்3யஹீநமித3ம் சேதநவஸ்து. இதி த்3விதீயநிர்வாஹார்த்த2:. ''வீற்றிருத்தல், வினையற்றது'' இதி பத3த்3வயஸ்ய ச அர்த்த2த்3வயம். ''வினையற்றதென் செய்வதோ'' என்ற அநந்தரம் 'என்று' என்று அத்4யாஹாரம். x இவ்வஸ்து என்றது-ஸ்வரூபத்தை. y அவனைப் பிரிந்திருக்கிற த3ஶையிலே, அவனோடே ஸம்ப3ந்த4மே ஹேதுவாக ப3ந்து4க்களும் கைவிடுவர்கள் என்கைக்கு

ஜீ-இவனுக்கு ஸ்வரூப லாப4மொழிய ஈஶ்வரனுக்கு ப்ரயோஜநமில்லையே, ஆகையாலே அவதாரிகையிற்சொன்ன கைங்கர்யநிதி4த்3ருஷ்டாந்தம் சேராதே என்ன (ஶேஷபூ4தனுக்கு இத்யாதி3) ''வாடாத'' என்கிற விஶேஷணத்துக்கு-மலரடிக்கீழ் வையாதபோது மலரடி வாடும் என்று கருத்து.

w ''வினையற்று, அத்தாலே வீடாடி வீற்றிருத்தல் என் செய்வதோ'' என்று அந்வயித்து அர்த்த2ம் (இப்படி பா4க்3யஹாநியாலே இத்யாதி3) w2 என் செய்யக்கடவதோ-ஸம்ஶ்லேஷாந்தமாகிறதோ, நாஶாந்தமாகிறதோ என்றபடி. v2, v2, x வீடாடி இருப்பதாய், வீற்றிருத்தலை உடைத்தாயிருக்கிற வினையற்றது - பா4க்3யஹீநமான இந்தச் சேதநவஸ்து என்று த்3விதீய நிர்வாஹார்த்த2ம். த்3விதீயார்த்த2த்துக்கு வீற்றிருத்தல்-வேறுபட இருக்கை. வீடாடியென்று-ப3ந்து4விஶ்லேஷத்துக்கும் உபலக்ஷணம். ''வீற்றிருத்தல், வினையற்றது'' என்கிற பத3த்3வயத்துக்கும் அர்த்த2த்3வயம். ''வினையற்றதென் செய்வதோ'' என்ற அநந்தரம். 'என்று' இத்யத்4யாஹார:. x இவ்வஸ்து என்றது-ஸ்வஸ்வரூபத்தை. y அவனைப் பிரிந்திருக்கிற த3ஶையிலே அவனோட்டை ஸம்ப3ந்த4மே ஹேதுவாக ப3ந்து4க்களும் கைவிடுவர்கள் என்கைக்கு

ரீ---கைவிட, அவர்களையும் விட்டு, வேறுபட்டிருக்கிற x இவ்வஸ்து, என்செய்யக்கடவதோ? என்னுதல். yA''எமராலும் பழிப்புண்டிங்கென்? தம்மாலிழிப்புண்டு'' என்னக்கடவதிறே'

(z ஊடாடு பனி வாடாய்) a வேற்காரர் அங்குத்தை வார்த்தையை இங்கே சொல்லி, இங்குத்தை வார்த்தையை அங்கே சொல்லித் திரியுமாபோலே, அங்கோடு இங்கோடாய்த் திரியாநின்றதாயிற்று. b ஊடென்று - உள்ளாய், ஆடுகை - ஸஞ்சரிக்கையாய், அங்கே அந்தரங்கமாக ஸஞ்சரிக்கை. அன்றிக்கே, c ஸம்ஶ்லேஷ ஸமயத்திலே கிட்டி c_2 வர்த்தித்துப்போந்த நீ என்னுதல். (உரைத்து) ''நித்யகைங்கர்யத்துக்கு இட்டுப்பிறந்த வஸ்து இப்படியிருக்கக்கடவதோ?'' என்று அறிவித்தால், ''அத்தலையால் வரும் கைங்கர்யமும் நமக்கு வேண்டா'' என்றிருந்தானாகில், அவஶ்யம் வந்து அவனோட்டைப் பிரிவுக்குச் d சிளையாத என் உடலை முடித்துவிடவேணும்---என்று e காலைப் பிடித்து வேண்டிக்கொள்ளுகிறாள். 9.

அ-உதாஹரணம் காட்டுகிறார் (எமராலும் இத்யாதி) தம்மாலே காதாசித்கஸம்ஶ்லேஷாநந்தரம் உபேக்ஷிக்கப்பட்டு, அதடியாக என்னோடு அநுபந்தமுடையாராலும் பழிக்கப்பட்டு. இங்குத்தை யிருப்புக்கு என்ன ப்ரயோஜநம் உண்டு?

z ஊடென்றது-நடுவாதல், அந்தரங்கமாதல். a முந்தினதைக் காட்டுகிறார் (வேற்காரர் இத்யாதி) பிந்தினதில்-அவனுக்கு அந்தரங்கம் என்னுதல், எனக்கு அந்தரங்கம் என்னுதல். b ப்ரதமார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஊடென்று உள்ளாய் இத்யாதி) c த்விதீயார்த்தத்தைக் காட்டுகிறார் (ஸம்ஶ்லேஷ இத்யாதி) இந்த யோஜநைக்கும், ஊடென்று-உள்ளு; c_2 ஆடுகை-வர்த்திக்கை. d சிளையாத-சலியாத. e காலைப்பிடித்து என்றது சாடு; கால்-வாயுவும், பாதமும். '' ஊடாடு பனிவாடாய்! நாடோறும் நாரணன்தன் வாடாத மலரடிக்கீழ் வைக்கவே வகுக்கின்று, இப்படியிருக்க, வினையற்றத்தாலே வீடாடி வீற்றிருத்தல் என்செய்வதோ? என்று உரைத்து, 'அத்தலையால் வரும் கைங்கர்யமும் நமக்கு வேண்டா' என்றானாகில் எனது உடலை ஈராய்'' இத்யந்வய:. ''ஊடாடு பனிவாடாய்! நாடாத மலர்நாடி என்று தொடங்கி, என் செய்வதோ, உரைத்து எனதுடல் ஈராய்'' என்று உரையின் அந்வயம். 9.

ஜீ—உதாஹரணம் (எமராலும் இத்யாதி) என்னோடு அநுபந்தம் உடையராலும் பழிக்கப்பட்டு, தம்மாலும் உபேக்ஷிக்கப்பட்டு இங்குத்தை இருப்புக்கு என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு?

z ஊடென்று - நடுவாதல், அந்தரங்கமாதல். அந்தரங்கம் என்ற பக்ஷத்தில்-அவனுக்கு அந்தரங்கம் என்னுதல், எனக்கு அந்தரங்கம் என்னுதல். a நடு என்ற அர்த்தத்தைக் காட்டுகிறார் (வேற்காரர் இத்யாதி) b, c அந்தரங்கம் என்ற பக்ஷத்தில் அர்த்தத்வயத்தையும் அருளிச் செய்கிறார் (ஊடென்று உள்ளாய் இத்யாதியாலும், ஸம்ஶ்லேஷேத்யாதியாலும்) இந்த யோஜனைக்கும், ஊடென்று-உள்ளு. c_2 ஆடுகை-வர்த்திக்கை. d சிளையாத-சலியாத. e காலைப் பிடித்தென்றது - சாடு, கால் - காற்றும், பாதமும். ''ஊடாடு பனிவாடாய்! நாடோறும் நாடாத மலர்நாடி நாரணன்தன் வாடாத மலரடிக்கீழ் வைக்கவே வகுக்கின்று-உண்டாக்கிற்று. இப்படியிருக்க, வினையற்றது-வினையறுகையாலே வீடாடி வீற்றிருத்தல் என் செய்வதோ என்று உரைத்து, அவன் வேண்டா என்றானாகில் எனதுடலை ஈராய்'' இத்யந்வய:. 9.

A 9-7-2.

10. உடலாழிப் பிறப்புவீ டுயிர் †முதலா முற்றுமாய்
கடலாழி நீர்தோற்றி அதனுள்ளே கண்வளரும்
அடலாழி யம்மானைக் கண்டக்கா லிதுசொல்லி
விடலாழி மடநெஞ்சே வினையோ மொன்றுமனவே.

ஆ— 10. வ்யா:— (உடலாழி) "ஸர்வஜகத் ஸ்ருஷ்டியையும் பண்ணி, ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே திருவாழி தொடக்கமாக வுள்ள திவ்யாயுதங்களையும் ஏந்திக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிற பரமகாருணிகனை எம்பெருமானைக் கண்டக்கால், 'நாடாத மலர்நாடி' இத்யாதி, 'வினையற்றதென் செய்வதோ' என்று இதுசொல்லி, அவன் நம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்தருளு மளவும் என்னை நீ தரித்துக்கொண்டிரு" என்று தன் திருவுள்ளத்தைக் குறித்துச் சொல்லுகிறாள். 10.

ஒ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — கீழிற்பாட்டிலே ப்ரஸ்துதமான ஶேஷத்வத்தை அநுஸந்தித்துப் பதறுகிற மாநஸத்தை "எம்பெருமானுக்கு நம்முடைய கார்யத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து, நம் கருமம் அறுதிபடுந்தனையும் செல்ல என்னைவிடாதே கொள்" என்று ப்ரார்த்திக்கிறாள்.

வ்யா:— (உடலென்று தொடங்கி) **அஸங்க்யமான ஶரீரங்களினுடைய ஜந்மத்தையும், ஶரீரஸ்தமான ஆத்மாவையும், மற்றும் எல்லாவற்றையும் உண்டாக் குகைக்காக. ஆத்மாவை உண்டாக்குகையாவது — ஶரீரத்தோடே கூட்டுகை.** (கடல் என்று தொடங்கி) **பெரிதான நீரையுடைய ஏகார்ணவத்தைத் தோன்றுவித்து, இப்பாலுள்ள ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்காக அதினுள்ளே கண்வளர்ந்தருளும் ஸ்வபாவனாய், ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸந ஸ்வபாவமான திருவாழியை உடையனான எம்பெருமானைக் கண்டக்கால் கீழ்ப்பாட்டிற்சொன்ன வார்த்தை சொல்லி.** (விடல் என்று தொடங்கி) **சுழன்றுவருகிற பேதை நெஞ்சே! நம் கருமம் அறுதிபடுந்தனையும் என்னைவிடாதே கொள். அளவுடையையாய், பவ்யமான நெஞ்சு என்றுமாம். 10.**

ப— 10. அவ:— அநந்தரம், கீழ்ச்சொன்னவை போலன்றியே க்ஷீரார்ணவத் திலே அதூரவர்த்தியானவன் பக்கலிலே தானே போகிற நெஞ்சைக் குறித்து, கார்ய நிஷ்கர்ஷம் பண்ணி விடுகிறாள்.

ஆழி—அகாதமாய், **மடநெஞ்சே**—(எனக்கு) பவ்யமான நெஞ்சே, **உடல்**— உடலிலே, **ஆழி** — சக்ராகாரமாக, **பிறப்பு** — மாறிமாறிப் பிறக்கிற ஸம்ஸார ஸ்தலமும், **வீடு**—(ஏதந்நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ப்ராப்யமான) மோக்ஷமும், **உயிர்**— (இப்போக மோக்ஷங்களுக்கு அவஸ்தாபேதத்தாலே போக்தாவான) ஆத்மா வும், **முதலாய்**—முதலானவற்றுக்கு நிர்வாஹகனாய், **முற்றுமாய்**—(மற்றும் போக்ய

† (பா) முதலாய்

ப—பே₄ராகே₃ாபகரணுதி₃கள் எல்லாம் ஸ்வப்ரகாரமாம்படி)ப்ரகாரியாய்.(ரக்ஷணர்த்த₂மாக), **ஆழிநீர்**—அகா₃த₄ஜலமான, **கடல்**—க்ஷீரார்ணவத்திலே, **தோற்றி**—ஸங்கிஹிதனுய், **அதனுள்ளே**—அதற்குள்ளே, **கண்வளரும்**—கண்வளர்ந்தருளாநிற்குமவனுய், **அடல்**—(ஆஶ்ரிதவிரோதி₄விஷய) யுத்₃த₄த்தையுடைய, **ஆழி**—திருவாழியாழ்வானையுடையனுன், **அம்மானே**—ஸ்வாமியை, **கண்டக்கால்**—கண்டக்கால், **இது**—(வர்த்தமாநமான) இந்த ஆர்த்தியை, **சொல்லி**—(அவனுக்குச்) சொல்லி, **வினையோம்**—(பிரிவுக்கு அடியான) பாபத்தையுடையோமான நாம், **ஒன்றுமளவு**—(அவனேடு) ஒன்றுமளவும், **விடல்**—விடாதேகொள்.

"என்னை விடாதேகொள்" என்றும் சொல்லுவர். "ஆழி மட நெஞ்சே-சுழன்று வருகிற பேதைநெஞ்சே" என்றும் சொல்லுவர். இத்தால் - க₄டகராவார் அந்தரங்க₃பூ₄தர் என்று கருத்து. 10.

இ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — கீழ் ப்ரஸ்துதமான ஶேஷத்வத்தை நினைத்துப் பதறுகிற திருவுள்ளத்தை 'நம் காரியம் உறுதிபடுந்தனையும் என்னைக் கைவிடாதே கொள்' என்கிருள். "கீழ் தூ₃தப்ர்கரணமாகையாலே மநஸ்ஸை தூதுவிடுகிருள்" என்பாரும் உண்டு.

வ்யா:— **(உடலாழிப்பிறப்பு)** சக்ரரூபமான ஶரீரங்களில் பிறப்பு. வீடு-மோக்ஷம். இப்போது மோக்ஷம் என்னென்னில், மோக்ஷார்த்த₂மிறே ஸ்ருஷ்டி. **(உயிர்முதலா)** நித்யமான ஆத்மாவை உண்டாக்குகையாவது - ஶரீரத்தோடே கூட்டுகை. **(முற்றுமாய்)** இவை முதலான எல்லாவற்றையும் உண்டாக்குகைக்காக. முற்றுமாய் என்கிறது — 1. **"बहु स्याम्" (ப₃ஹு ஸ்யாம்)** என்கிற ஶ்ருதிச்ச₂ாயையாலே. அஸங்க்₂யேயமான ஶரீரங்களையுடைய ஜந்மத்தையும், ஶரீரஸ்த₂மான ஆத்மாவையும், இவை முதலான எல்லாவற்றையும் உண்டாக்குகைக்காக என்றுமாம். அப்போது, ஆழியென்று - கா₃ம்பீ₄ர்யமாய், அபரிச்சி₂ந்நமான ஶரீர பே₄த₃ங்கள் என்றபடி. **(கடலாழி நீர்தோற்றி)** அகா₃த₄மான நீரையுடைத்தான கடலைத்தோற்றுவித்து. 2. **"अप एव ससर्जादौ" (அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ₃)** என்கிறபடியே ஏகார்ணவத்தை ஸ்ருஷ்டித்து. **(அதனுள்ளே கண்வளரும்)** இப்பாலுண்டான ஸ்ருஷ்ட்யாதி₃களுக்காக அதிலே கண்வளரும். இப்போது காரணத்வம் சொல்லுகிறது - இத்தை உண்டாக்கினவன், அறிவித்தால் விடான் என்கைக்காக. **(அடலாழி அம்மானே)** ஆஶ்ரிதவிரோதி₄நிரஸநஶீலமான திருவாழியையுடைய ஸர்வேஶ்வரனை. **"கண்வளரும் அடலாழி அம்மானை"** என்று - காரணவஸ்தை₂யிலும் நித்யவிபூ₄தி, விக்₃ரஹம், தி₃வ்யாயுத₄ம், இவற்றினுடைய ஸத்₃பா₄வம் சொல்லிற்றுகிறது. **(இது சொல்லி)** கீழ் "வைக்கவே வகுக்கின்று" என்ற வார்த்தையைச் சொல்லி. **(விடல்)** விடாதேகொள். **(ஆழி மட நெஞ்சே)** கா₃ம்பீ₄ரமாய், ப₄வ்யமான நெஞ்சே! சுழன்றுவருகிற பேதை நெஞ்சே! என்றுமாம்.

இ—(வினையோம்) அவன் தொடங்கின கார்யத்துக்கு இன்று நாம் வழிபார்த்திருக்கும்படி பாபத்தைப் பண்ணின நாம். (ஒன்றுமளவு) நம் காரியம் ஓர் அறுதி பிறக்குந்தனையும். 1. "सायुज्यं प्रतिपन्ना ये" (ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நா யே) என்கிறபடியே அவனோடே சேர்ந்துவிடுமளவும் என்றுமாம். "அடலாழி அம்மானைக் கண்டக்கால் இது சொல்லி வினையோம் ஒன்றுமளவும் என்னை விடல். தூதான போது அவனைக் கண்டக்கால் இது சொல்லி, நம் காரியம் அறுதிபடுமளவும் அவனை விடாதேகொள்" என்று அங்வயம். 10.

ஈ— அவ:— பத்தாம் பாட்டு. a "அல்லாதவற்றையெல்லாம் விட்டு, நெஞ்சைத் தூதுவிடுகிறாள்" என்பாரும் உண்டு. அப்போது, விடல் என்றது – அவனை விடாதேகொள் என்கை. b அன்றிக்கே, கீழிற்பாட்டில் "வைக்கவே வகுக்கின்று" என்று கைங்கர்யம் ப்ரஸ்துதமானவாறே, தாய்முலையை நினைத்த கன்றுபோலே திருவுள்ளம் பதறி ஶரீரத்தை c விட்டுப்போகப் புக்கது; நம் கார்யம் ஓர் d அறுதி பிறக்குமளவும் நீ என்னை e விடாதேகொள் என்னுதல்.

வ்யா:— (உடலாழிப் பிறப்பு) e₂ உயிரினுடைய உடலாழிப் பிறப்பு. † (ஆத்மாவினுடைய ஸஹஜமான பிறப்பு) வீடுமுதலா f முற்றுமாகைக்காக– g மோக்ஷாதி₃ புருஷார்த்த₂ங்களைப் h பெறுகைக்காக. ஶரீரத்தினுடைய வட்டமான பிறப்பு. i அன்றிக்கே, ஆழி

அ— பத்தாம் பாட்டு. (உடலாழி) a, b இத்திருவாய்மொழி தூ₃தப்ரகரணமாகையினாலே பக்ஷிகளைச் சொல்ல அமைந்திருக்க, மநஸ்ஸைச் சொல்லுகிறதுக்கு இரண்டு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் (அல்லாதவற்றை) என்கிற வாக்யத்தாலும், (அன்றிக்கே) என்கிறவாக்யத்தாலும். c (விட்டுப்போகப் புக்கது) என்ற அநந்தரம், "அத்தைக் குறித்து" என்று அத்₄யாஹாரம். d (அறுதி) நிர்ணயம். e (விடாதேகொள்) என்ற அநந்தரம், "என்கிறாள்" என்று அத்₄யாஹாரம்.

g (மோக்ஷாதீ₃த்யாதி₃) உடலாழிப் பிறப்பினுடைய வீடு – விடுகை என்று பொருள் என்று திருவுள்ளம். f. h (முற்றுமாகைக்காக) என்கையாலே, (பெறுகைக்காக) என்றது – ஆர்த்தி₃கார்த்த₂ம். "உயிர் உடலாழிப்பிறப்பு வீடு முதலா முற்றுமாய் ஆழிநீர்க்கடல் தோற்றி அதனுள்ளே கண்வளரும்" இதி பூர்வார்த்த₂ஸ்யாந்வய:. ஆத்மந: ஶரீரஸம்ப₃ந்தி₄ சக்ராகாரேண பு₄வத்யஜ்ஜந்ம அஸ்தி, தத்த்யாக₃ரூபோ யோயம் மோக்ஷ:, தத்ப்ரப்₄ருத்யஶேஷ புருஷார்த்த₂—

ஜீ— பத்தாம் பாட்டு. (உடலாழி இத்யாதி₃) c (விட்டுப்போகப் புக்கது) அத்தைக் குறித்து என்று அத்₄யாஹாரம். d (அறுதி) நிர்ணயம். e (விடாதேகொள்ளென்னுதல்) விடாதேகொள் என்கிறாள் என்றபடி.

e₂ அந்வயம் (உயிரினுடைய இத்யாதி₃) அதாவது – ஆத்மாவினுடைய ஶரீரத்தினுடைய வட்டமான பிறப்பினுடைய வீடுண்டு – மோக்ஷம், அதுமுதலான எல்லாப் புருஷார்த்த₂ங்களையும் பெறுகைக்காக என்றபடி. f. h ஆய் – ஆகைக்காக; பெறுகைக்காக என்றபடி. i "ஆழி"

---

 † ( ) இவ்வடைப்பினுள் உள்ளது சில ப்ரதிகளிலேயே என்பர்

श्री—யென்று கடலாய், அத்தால் க3ாம்பீ4ர்யமாய், அஸங்க்2யேயமான ஜந்மமென்னுதல். வீடு – மோக்ஷம். j ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் மோக்ஷமாகையாலே சொல்லுகிறது.

k அன்றிக்கே, (வீடுயிர்) ஜந்மங்கள்தோறும் உண்டான ஶரீரஸ்த2மான ஆத்மாக்கள். உயிர் தொடக்கமாக மற்றுமுண்டான கார்யஜாதத்தை உண்டாக்குகைக்காக. (ஆய்) l 1. "बहु स्याँ" (ப3ஹு ஸ்யாம்) என்கிறபடியே, தன் விகாஸமே ஆகையாலே. (m கடலாழி நீர் தோற்றி) ஆழி நீர்-ஆழிய நீர். n 2. "अप एव ससर्जादौ"

அ—வாப்த்யை இதி ப்ராத2மிகார்த்த2:. l "ஆழி" என்றதுக்கு அர்த்தா2ந்தரம். (அன்றிக்கே ஆழி என்று இத்யாதி3) j த4ர்மார்த்த2காமமோக்ஷா இதி ஶாஸ்த்ரஸித்3த4க்ரம:; மோக்ஷாதி3 புருஷார்த்தா2நிதி கத2முச்யதே இத்யத்ராஹ (ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் இதி)

k (அன்றிக்கே இதி) சக்ராகாரேண ப4வஜ்ஜந்மஸம்ப4வச்ச2ரீரரூப ஸம்ஸ்தா2நலந்தோயே ஆத்மாந:, தத்ப்ரப்4ருத்யஶேஷகார்யஜாதோத்பாத3நாயேதி த்3விதீயார்த்த2:; "ஶரீர ஸம்ப3ந்தி4ஷு சக்ராகாரேண ப4வஜ்ஜந்மஸு ப4வத்ஸூக்ஷ்மஶரீரஸ்தா2த்ம ப்ரப்4ருத்யஶேஷகார்யஜாதோத்பாத3நாயேதி த்3விதீயார்த்த2:" இதி ச வத3ந்தி. "முற்றுமாய் - முற்றுமாவானாய்" இதி த்3விதீய நிர்வாஹார்த்த2:. l ஆக்குகைக்காக என்னாதே "ஆய்" என்பானென் என்ன (ப3ஹு ஸ்யாம் இத்யாதி3)

m "கடலாழி நீர் தோற்றி" என்று - கீழ்ச்சொன்ன வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டிக்கு அடியான ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகிறது. "ஆழி நீர்க் கடல்" என்றபடி. மிக்க ஜலத்தையுடைத்தான ஏகார்ணவத்தைத்தோற்றி – உண்டாக்கி என்றபடி. n ("அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ3" என்கிறபடியே இதி) ஸ்ருஷ்டிக்ரம வாக்யங்களின்படியே என்றபடி. 2. "அப ஏவ ஸஸர்

ஜீ—என்ற மாத்ரத்துக்கு அர்த்தா2ந்தரம் (அன்றிக்கே ஆழி இத்யாதி3) j அடைவே சொல்லாதே த4ர்மார்த்த2 காமங்களுக்கு முன்னே மோக்ஷத்தைச் சொல்லுவானென் என்ன (ஸ்ருஷ்டிக்கு இத்யாதி3)

k "உடலாழி" இத்யாதி3க்கு அர்த்தா2ந்தரம் (அன்றிக்கே வீடுயிர் இத்யாதி3) இந்தப் பக்ஷத்தில், ஶரீரத்தினுடைய அஸங்க்2யாதமான பிறப்புக்கள்தோறும் உண்டான ஶரீரஸ்தா2த்மாக்கள் முதலான தே3வாதி3கார்யஜாதத்தை உண்டாக்குகைக்காக என்றபடி. வீடுயிர் – ஶரீரஸ்த2ங்களான ஆத்மாக்கள். ஆய் – ஆக்குகைக்காக; உண்டாக்குகைக்காக என்றபடி. 1 இப்பக்ஷத்தில், ஆக்குகைக்காக என்னாதே "ஆய்" என்பானென் என்ன (ப3ஹு ஸ்யாம் இத்யாதி3)

m "கடலாழி நீர்தோற்றி" என்று-ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகிறது. "ஆழிநீர்க் கடல்" இத்யந்வய:. n மாநவே த4ர்மஶாஸ்த்ரே – 2. "அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ3 தாஸு வீர்யமபாஸ்ருஜத் । தத3ண்ட3மப4வத்3தை4மம் ஸஹஸ்ராம்ஶுஸமப்ரப4ம் ॥" (அப ஏவ ஸஸர்

ப்ர—l1.(உடலாழி இத்யாதி3)(ஆய்) तैत्तिरीयके (आ.८) "सोऽकामयत बहु स्यां प्रजायेयेति"

n2.(கடலாழி நீர் தோற்றி) मानवधर्मशास्त्रे (१) "अप एव ससर्जादौ तासु वीर्यमपासृजत्॥८॥ तदण्डमभवद्धैमं सहस्रांशुसमप्रभम्॥"

ஈ—(அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ) என்கிறபடியே மிக்க ஜலத்தையுடைத்தான o ஏகார்ணவத்தையுண்டாக்கி, இவ்வருகுண்டான ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்காக அங்கே வந்து கண் வளர்ந்தருளும். (அடலாழி அம்மானை) ஸ்ருஜ்யபதார்த்தங்களுக்கு விரோதிகளாயிருப்பாரை அழியச்செய்கைக்காக p ஆசிலே வைத்த கையும் தானுமாயாயிற்றுக் கண் வளர்ந்தருளுவது. (கண்டக்கால்) q என்னிலும் உனக்கன்றோ பேறு முற்பட்டிருக்கிறது. r 1. "चन्द्रे दृष्टिसमागमः" (சந்த்ரே த்ருஷ்டி ஸமாகம:) போலே கண்டாரைக் காணுமித்தனையிறே தனக்கு. (இது சொல்லி) s "வைக்கவே வகுக்கின்று" என்கிற

அ—ஜாதௌ" என்றது ஸமஷ்டிபரமிறே. ஆகையாலே முன்னே ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணி, அதிலே ஸங்கல்பரூப வீர்யத்தை விட்டு. அதிலே அண்டத்தை உண்டாக்கி, அதிலே மஹார்ணவத்தை ஸ்ருஷ்டித்து. 2. "மஹார்ணவே ஶயாநோऽப்ஸு மாம் த்வம் பூர்வமஜீஜந:" என்கிறபடியே அதிலே கண்வளர்ந்து, சதுர்முகனை உத்பாதித்து, இவ்வருகுண்டான ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிகளுக்காக க்ஷீரார்ணவத்திலே அநிருத்தரூபியாய்க் கண்வளர்ந்தருளுகிறானிறே. o "கடலாழிநீர்" என்று விஶேஷிக்கையாலே (ஏகார்ணவத்தை என்றது) "அதன்" என்று — தஜ்ஜாதீயமான கடலைப் பராமர்ஶிக்கிறது. p (ஆசு) ஆயுதத்தின் பிடி. q (என்னிலும் இத்யாதி) "கண்டக்கால்" என்று அலப்யலாபம் தோன்றிற்றிறே. r "கண்டக்கால்" இத்யத்ர, ஸ்வரேண அதிவித்தா பவதி, ஏவம் வித்ததாயாம் ஹேது: க இத்யத்ரோத்தரம் (சந்த்ரே த்ருஷ்டி ஸமாகம இதி) s, t த்விதீய ப்ரதம அவதாரிகாநுகுணமாக "இதுசொல்லி" என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம் என்று கண்டுகொள்வது. u அவனைவிடல் என்ற அர்த்தத்திலே (அளவுடையையாய் இத்யாதி) ஆழியென்று — ஆழமாய், அத்தால் அளவுடைமையைச் சொல்லுகிறது.

ஜீ—ஜாதௌ என்கிறபடியே) ஸ்ருஷ்டி க்ரமவாக்யங்களின்படியே என்றபடி. அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ என்றது — ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டிபரமிறே. o "கடலாழி நீர்" என்று விஶேஷிக்கையாலே (ஏகார்ணவத்தை) என்கிறது. "அதனுள்ளே" என்று — தஜ்ஜாதீயமான கடலைப் பராமர்ஶிக்கிறது. ஆக, முன்னே ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணி, அதிலே ஸங்கல்பரூப வீர்யத்தை விட்டு, அதிலே அண்டத்தை உண்டாக்கி, அதிலே மஹார்ணவத்தை உண்டாக்கி, அதிலே கண் வளர்ந்து, சதுர்முகனை உத்பாதித்து, இவ்வருகுண்டான ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிகளுக்காக க்ஷீரார்ணவத்திலே அநிருத்தரூபியாய்க் கண்வளர்ந்தருளும் என்றபடி. p ஆசு — ஆயுதத்தின் பிடி. q "கண்டக்கால்" என்று அலப்யலாபம் தோன்றச் சொன்னதுக்கு பாவம் (என்னிலும் இத்யாதி) r தான் கண்டறியாளோ என்ன (சந்த்ர இத்யாதி) யுத்தகாண்டே பஞ்சமே ராம:—1. "வாஹி வாத யத: காந்தா தாம் ஸ்ப்ருஷ்ட்வா மாமபி ஸ்ப்ருஶ | த்வயி மே காத்ரஸம்ஸ்பர்ஶ: சந்த்ரே த்ருஷ்டிஸமாகம: ||" s. t த்விதீய ப்ரதமாவதாரிகாநுகுணமாக "இதுசொல்லி" என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம் என்று கண்டுகொள்வது. t விவரணம் (ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் விசித்ரா இத்யாதி) ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வே—2. "விசித்ரா தேஹ ஸம்

ப்ர—r1.(கண்டக்கால்) युद्धकाण्डे पञ्चमे, समुद्रतीरे निविष्टायां सेनायां लक्ष्मणं प्रति सीताविरहशोककथनानन्तरे रामः—"वाहि वात यतः कान्ता तां स्पृष्ट्वा मामपि स्पृश। त्वयि मे गात्रसंस्पर्शश्चन्द्रे दृष्टिसमागमः॥ (९)॥"

ஜீ—வார்த்தையைச் சொல்லி என்னுதல்; t ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம்—1. "विचित्रा देहसम्पत्तिरीश्वराय निवेदितुम" (விசித்ரா தே₃ஹஸம்பத்திரீ'ஸ்வராய நிவேதி₃தும்) என்கிறபடியே, தேவர் திருவடிகளிலே ஸர்வகைங்கர்யங்களையும் பண்ணுகையன்றோ என்கை. "விடல்" என்கிற பத₃ம் - மேலே அந்வயிக்கிறது.

(ஆழி மடநெஞ்சே) u அளவுடையையாய், ப₄வ்யமான நெஞ்சே என்னுதல்; v சுழன்று வருகிற w பேதைநெஞ்சே என்னுதல். (x வினையோம் ஒன்றுமளவும் விடல்) y ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் - அங்கே அவரைக்கிட்டி அடிமை செய்கையாயிருக்க, பிரிகைக்கிடான பாபத்தைப் பண்ணின நாம் அவரோடே சேருமளவும் நீ அவரை விடாதேயொழியவேணும். 10.

அ —அன்வு - ஜ்ஞாநம். v என்னைவிடல் என்ற அர்த்த₂த்திலே (சுழன்று இத்யாதி₃) w பேதை- அறிவிலி. x "வினையோம்" என்றது-ஆத்மநி ப₃ஹுவசநம். y முந்தின அவதாரிகைக்குச்சேர அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ருஷ்டிக்கு இத்யாதி₃)

"ஆழிமடநெஞ்சே, உயிர்உடலாழிப்பிறப்பு வீடுமுதலா(ய்) முற்றுமாய், ஆழிநீர்க்கடலைத் தோற்றி அதனுள்ளே கண்வளரும் அடலாழி அம்மானைக் கண்டக்கால் இதுசொல்லி - ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் த்வச்சரணாரவிந்த₃ பரிசர்யையன்றோ என்று இத்தைச்சொல்லி, வினையோமான நாம் அவனோடே ஒன்றுமளவும் அவனை விடல்" இதி தூ₃தப்ரேஷண ப்ரத₂ம பக்ஷாந்வய:; t, u (ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் "விசித்ரா தே₃ஹஸம்பத்தி: ஈ'ஸ்வராய நிவேதி₃தும்") இதி வாக்யம் (அளவுடையையாய் - ப₄வ்யமான நெஞ்சே என்னுதல்) இதிவாக்யஞ்ச அஸ்மிந் பக்ஷே ஸங்க₃ச்சே₂தே. "அடலாழி அம்மானைக் கண்டக்கால் வினையோம் ஒன்றுமளவும் - வினையோமான நம் கார்யம் ஓர் அறுதி பிறக்குமளவும், இதுசொல்லி -

---

ஜீ—பத்திரீ'ஸ்வராய நிவேதி₃தும்। பூர்வமேவ க்ருதா ப்₃ரஹ்மந் ஹஸ்தபாதா₃தி₃ ஸம்யுதா ॥" u அவனை விடல் என்ற பக்ஷத்திலே (அளவுடையை இத்யாதி₃) v என்னை விடல் என்ற பக்ஷத்திலே (சுழன்று இத்யாதி₃) u ஆழியென்று-ஆழமாய், அத்தாலே - அளவுடைமையைச் சொல்லுகிறது. அளவு - ஜ்ஞாநம். மடப்பம்-ப₄வ்யதை. v இரண்டாம் அர்த்த₂த்தில், ஆழியென்று-சுழலுகையாய், மடப்பம் என்று அறிவிலித்தனமாய், சுழன்றுவருகிற பேதைநெஞ்சமே என்றபடி. x "வினையோம்" என்று ஆத்மநி ப₃ஹுவசநம். y ப்ரத₂மாவதாரிகைக்குச்சேர அருளிச் செய்கிறார் (ஸ்ருஷ்டிக்கு இத்யாதி₃)

"ஆழி மடநெஞ்சே, உயிருடலாழிப்பிறப்பு வீடு முதலா(ய்) முற்றுமாய், ஆழிநீர்க்கடலைத் தோற்றி அதனுள்ளே கண்வளரும் அடலாழி அம்மானைக் கண்டக்கால், இதுசொல்லி - ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் தேவர் திருவடிகளிலே கைங்கர்யம் பண்ணுகையன்றோ என்கிற இத்தைச் சொல்லி, வினையோம் ஒன்றுமளவும் - வினையோமான நாம் அவனோடே சேருமளவும் அவனைவிடல்" என்று முந்தின அவதாரிகைக்குச்சேர அந்வயம். "த்₃விதீய அவதாரிகைக்கு, அடலாழி அம்மானைக்கண்டு, வினையோம் ஒன்றுமளவும் - வினையோமான நம் கார்யம் ஓர்

ப்ர—1. (இதுசொல்லி) ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வே—"विचित्रा देहसंपत्तिरीश्वराय निवेदितुम्। पूर्वमेव कृता ब्रह्मन् हस्तपादादिसंयुता ॥"

**11. அளவியன்ற வேழுலகத் தவர்பெருமான் கண்ணனை
வளவயல்சூழ் வண்குருகூர்ச் சடகோபன் வாய்ந்துரைத்த
அளவியன்ற வந்தாதி யாயிரத்து ளிப்பத்தின்
வளவுரையால் பெறலாகும் வானோங்கு பெருவளமே.**

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஆ— வ்யா:— (அளவியன்ற) அபரிச்சேத்₃யமஹிமையையுடையனாய், ஸர்வலோகேஶ்வரனாய், ஆஶ்ரிதஸுலபத்வைக ஸ்வரூபனாயிருந்த எம்பெருமானை ப்ரதிபாதி₃க்கிற, அபரிச்சேத்₃ய மஹிமையையுடைத்தான இத்திருவாய்மொழியை அழகியதாகச் சொல்லவல்லவர், திருநாட்டிலே சென்று ப₄க₃வத்கைங்கர்யரூப மஹாஸம்பத்தைப் பெறுவார்கள் என்கிறார். 11.

திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஒ— அவ:— நிக₃மத்தில்—இத்திருவாய்மொழி கற்றார் திருநாட்டில் முக்தப்ராப்யமான நிரதிஶய ஸம்பத்தைப் பெறுவர் என்கிறார்.

வ்யா:— (அளவியன்ற என்று தொடங்கி) அபரிச்சேத்₃யமஹிமனாய், ஸர்வலோகேஶ்வரனாய் ஆஶ்ரிதப₄வ்யனாயிருந்துள்ள எம்பெருமானை; "ஏழுலகத்தவர் பெருமான்" என்று - தம்மையுமகப்பட ரக்ஷிக்கையிலே உத்₃யுக்தனானவனென்று ப்ரீதராய்ச் சொல்லுகிறார். (வளவயல் என்று தொடங்கி) வளவிதான வயல் சூழ்ந்து நிரதிஶயபோ₄க்₃யமான, குருகூர்ச்சடகோபன் ஸ்நேஹித்துரைத்த, அபரிச்சேத்₃யமாய் அந்தாதியான ஆயிரத்துள் இப்பத்தினுடைய வளவிதான உரையாலே. 11.

நஞ்சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ப— அவ:— அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் ப₂லம் மோக்ஷைஶ்வர்யபோ₄க₃ம் என்று அருளிச்செய்கிறார்.

அ—போனபாட்டிலே 'வைக்கவே வகுக்கின்று' என்று சொன்ன இந்த வார்த்தையைச் சொல்லிக்கொண்டு, என்னைவிடல்'' இதி த்₃விதீயயோஜநா ; s.v (''வைக்கவே வகுக்கின்று, என்கிற வார்த்தையைச் சொல்லி என்னுதல்'') இதி வாக்யம், (சுழன்று வருகிற பேதைநெஞ்சே என்னுதல்) இதி வாக்யஞ்ச அஸ்மிந் பக்ஷே ஸங்கச்சேதே. த்₃விதீயபக்ஷே ''கண்டக்கால்'' இதி தூர்ஶநகர்த்தார: - பூர்வம் ப்ரேஷிதா:, தே தமபஶ்யம்ஶ்சேத் யதா₂கத₂ஞ்சித் கஶ்சிந் நிர்ணயோ ப₄வேதி₃தி பா₄வ:. '' கண்ட - கண்டு. காலென்றது - அவ்யயம். அடலாழி அம்மானைக்கண்டு - வினையோமொன்றுமளவும் '' இதிவா. 10.

ஜீ—அறுதி பிறக்குமளவும், இதுசொல்லி - கீழிற்பாட்டிலே ' வைக்கவே வகுக்கின்று ' என்கிற இத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு என்னைவிடல்'' என்று அந்வயம். கண்டக்கால் என்றது - கண்டு என்றபடி. காலென்றது - அவ்யயம். கண்ட - கண்டு. 10.

ப— அளவு—எல்லையை, இயன்ற—கடந்த, ஏழு—ஏழு வகைப்பட்ட, உலகத்தவர்—லோகத்திலுள்ள சேதநவர்க்கத்துக்கு, பெருமான்—ஸ்வாமியான மேன்மையையுடையனாய், கண்ணனை—(ஆச்ரிதஸுலபனான) க்ருஷ்ணனை, வளம்—ஸம்ருத்தமான, வயல்—வயலாலே, சூழ்—சூழப்பட்ட, வண்—அழகிய, குருகூர்—திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன்-ஆழ்வார், வாய்ந்து-(தம்முடைய ஜ்ஞாநப்ரேமங்களாலே) கிட்டி, உரைத்த—அருளிச்செய்த, அளவு—(எழுத்து சொல் பொருள் யாப்பு அலங்காரங்களைச் சொல்லுகிற) ப்ரமாணங்களிலே, இயன்ற—வர்த்திப்பதாய், அந்தாதி—அந்தாதியான, ஆயிரத்து—ஆயிரத்துள்ளும், உள்—இவருடைய பாவபந்த ப்ரகாசகமான, இப்பத்தின்—இப்பத்தினுடைய, வளம்—இனிதான, உரையால்—சப்தமாத்ரத்தாலே, வான்—பரமபதத்தில், ஓங்கு—உத்துங்கமான, பெருவளம்—கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யம், பெறலாகும்—பெறலாம்.

அளவியன்ற கண்ணனென்று - அளவுக்கீடாக வந்து முகங்காட்டினவன் என்றுமாம். அளவியன்ற அந்தாதி என்று - எல்லையிறந்த பெருமையையுடைய அந்தாதி என்றும் சொல்லுவர். 11.

இத்திருவாய்மொழி அளவடி நான்கும் ஒத்திருத்தலால் கலிவிருத்தமாம்; நாலடித்தாழிசையாகவுமாம்.

வாதிகேசரி அழகியமணவாளச்சீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஈ— அவ:— நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார், பரமபதத்தில் முக்தப்ராப்யமான மஹாஸம்பத்தைப் பெறுவர் என்கிறார்.

வ்யா:— (அளவியன்ற ஏழுலகத்தவர் பெருமான்) 1. "ततो ददृशुरायान्तं विकासिमुखपङ्कजम्" (ததோ தத்ருஶுராயாந்தம் விகாஸிமுகபங்கஜம்) என்கிறபடியே தம் இழவு தீர வந்து தோற்றினபடியை அருளிச்செய்கிறார். (அளவியன்ற) அபரிச்சேத்யமஹிமாவாகையால் இவ்வளவிலே வந்து முகங்காட்டுகைக்கீடான ஜ்ஞாநாதிகுணபூர்ணன் என்கை. (ஏழுலகத்தவர் பெருமான்) நாராயணத்வம் விகலமாகாதபடி ஸர்வேஶ்வரனானவன். ஏழுலகத்தவர் என்று-தம்மையும் கூட்டிக் கொள்ளுகிறார். (கண்ணனை) "இவ்வளவில் முகங்காட்டிற்றிலன்" என்கிற குறை தீருகையாலே ஆச்ரிதஸுலபனுமானான். * பத்துடையடியவரில் க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே அநுபவிக்கப் பாரித்து, அது கிடையாமையாலே தூதுவிட்டாராகையாலே இங்கு முகங்காட்டினான் க்ருஷ்ணன் என்னவுமாம். (வளவயல் சூழ் வண்குருகூர்) வளவிதான வயல்சூழ்ந்து நிரதிஶயபோக்யமான ஊர். இவர் உருவினபோது 2. "अपि वृक्षाः परिम्लानाः" (அபி வ்ருக்ஷா: பரிம்லாநா:) என்கிறபடியே உருவின ஊர், இவர் தரித்தவாறே 3. "अकालफलिनो वृक्षाः" (அகாலபலிநோ வ்ருக்ஷா:) என்கிறபடியே தளிரும் முறியுமானபடி. (வாய்ந்துரைத்த) கிட்டி உரைத்த. அதாகிறது - மாநஸமான கிட்டுதலாய், ப்ரேமார்த்ரசித்தராகை,

இ—(அளவியன்ற அந்தாதியாயிரம்)அபரிச்சேத்3யனுனவனையும் தனக்குள்ளே ஆக்க வற்ருய் அந்தாதியான ஆயிரம். (இப்பத்தின் வளவுரையாற் பெறலாகும்) வளவுரை-நற்சொல்லு. பாலைக் குடிக்க நோய் போமாபோலே இத்திருவாய்மொழியின் இனிய சொல்லாலே பெறலாம். (வானேங்கு பெருவளமே) வானென்று பரம பத3மாய், பரமபத3த்திலே விஸ்த்ருதமாய் நிரதிஶயமான ஸம்பத்தைப் பெறுவர்கள். பிதா க்ருஷி பண்ணிவைத்தால் புத்ரனுக்கு பூ4லத்திலே அந்வயமாமா போலே, இப்பத்தையும் கற்றவர்களுக்கு, இவர் தூதுவிட்டுப் பட்ட க்லேஶம் படவேண்டா; இவர்பேற்றைக் கொடுக்கும் இப்பத்து. 11.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

ஈ— அவ:— நிக3மத்தில்—a இத்திருவாய்மொழியில் ஶப்3த3மாத்ரத்தை அப்4யஸிக்கவே அமையும் திருநாட்டைப் பெறுகைக்கு என்கிருர்.

வ்யா:— (அளவியன்ற) "வியந்த" என்கிற இது "வியன்ற" என்று கிடக்கிறது. b தவ்வுக்கு றவ்வாய், வியத்தல் – கடத்தலாய், அளவைக் கடந்திருக்கும் என்றபடி. அபரிச்சேத்3ய மஹிமனுகை. c இத்தால், இத்3த3ஶையிலே முகங்காட்டுகைக்கீடான ஜ்ஞாநாதி3 கு3ணபூர்ணன் என்கை. (ஏழுலகத்தவர் பெருமான்) d நாராயணத்வம் விகலமாகாதபடி ஸர்வேஶ்வரனுனன். e ஏழுலகத்தவர் என்னவே – தாமும் அதிலே அந்தர்பூ4தரிறே.

அ— நிக3மம் (அளவியன்ற) a "வளவுரையால் வானேங்கு பெருவளம் பெறலாகும்" என்ற பத3ங்களைக் கடாக்ஷித்து ஸங்க3தி அருளிச்செய்கிருர் (இத்திருவாய்மொழியில் இத்யாதி3) b (தவ்வுக்கு றவ்வாய்) தகரத்துக்கு றகரமாய். அளவு – பரிச்சேத3ம். c எத்தால் வந்த மஹிமை என்ன (இத்தால் இத்யாதி3) இத்தால் – அபரிச்சேத்3ய மஹிமனுன இத்தால் என்றபடி. d இப்போது இது சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் (நாராயணத்வம் இத்யாதி3) நாராயண ஶப்3த3த்துக்குப் பொருள் – ஸர்வஶேஷித்வமிறே. ஆகையால் ஒன்று குறைந்தாலும் அபூர்ணமாயிருக்குமாகையாலே, இவரை விஷயீகரித்த பின்பாயிற்று, நாராயணத்வம் விகலமாகாமல் ஸர்வேஶ்வரனுனன் என்றபடி. e "ஏழுலகத்தவர் பெருமான்" என்ருல் இவரை விஷயீகரித்த தாமோ? என்ன (ஏழுலகத்தவர் என்று தொடங்கி)

ஜீ— நிக3மம் (அளவியன்ற இத்யாதி3) a "வளவுரையால் வானேங்கு பெருவளம் பெறலாகும்" என்ற பத3ங்களைக் கடாக்ஷித்து ஸங்க3தி (இத்திருவாய்மொழியில் இத்யாதி3) b (தவ்வுக்கு றவ்வாய்) தகரத்துக்கு றகரமாய். அளவு–பரிச்சேத3ம். c எத்தால் வந்த மஹிமை என்ன (இத்தால் இத்யாதி3) இத்தால் – அபரிச்சேத்3ய மஹிமனுன இத்தால். d இப்போது சொன்னதுக்கு பா4வம் (நாராயணத்வம் இத்யாதி3) ஒன்று குறைந்தாலும் ஸர்வஶேஷித்வம் விகலமாமிறே; ஆகையாலே இவரை விஷயீகரித்தபின்பாயிற்று நாராயணத்வம் விகலமாகாமல் ஸர்வேஶ்வரனுனன் என்றபடி. e "ஏழுலகத்தவர்" என்ருல்–தம்மைச் சொல்லிற்றுமோ? என்ன (ஏழுலகத்தவர் இத்யாதி3)

ஈ— (f கண்ணனை) g இவ்வளவிலே வந்து முகங்காட்டிற்றிலன் என்கிற குற்றந்தீர வந்து முகங்காட்டுகையாலே ஆஶ்ரித ஸௌலபு₄ஞுன். h பத்துடை அடியவரில் க்ருஷ்ணுவதாரத்திலே அநுப₄விக்கப் பாரித்து, அது இடையாமையாலே தூதுவிட்டாராகையாலே இங்கு முகங்காட்டிஞன் க்ருஷ்ணன் என்னவுமாம். i இத்தால் - அவனுடைய மேன்மையும் ஸௌலப்₄யமும் நிலைநின்றது, இவர்க்கு முகங்காட்டின பின்பாயிற்று என்றபடி.

(வளவயல்) j 1. " अकालफलिनो वृक्षाः " (அகாலப₂லிநோ வ்ருக்ஷா:) என்கிற படியே திருநகரியும் தளிரும் முறியுமாயிற்று. (வாய்ந்துரைத்த) வாய்கை-கிட்டுகை;

அ— f கண்ணனென்றது - கண்ணுக்கு விஷயமானவன் என்னுதல்; க்ருஷ்ணன் என்னுதல். g, h இந்த இரண்டையும் அடைவே அருளிச்செய்கிருர் (இவ்வளவிலே இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயத்தாலே) h "பெருநிலம் கடந்த நல்லடிப்போது" (1-3-10) என்று அநுபூ₄ர்வ்யத்வேந பாரிக்கப்பட்ட த்ரிவிக்ரமாவதாரமும் க்ருஷ்ணுவதாரத்தோடே தோள்தீண்டியாகையாலே "க்ருஷ்ணுவதாரத்திலே அநுப₄விக்கப் பாரித்து" என்னக் குறையில்லை. i "ஏழுலகத்தவர் பெருமான், கண்ணன்" என்ற பத₃த்₃வயத்தாலும் ப₂லிதம் (இத்தால் இத்யாதி₃)

j "வள" இதி கேதா₃ராணும் குருகாபுர்யாஶ்ச விஶேஷணம் இத்யபி₄ப்ராயேணுஹ (அகாலப₂லிந இதி) இதா₃நீம் "வளவயல் சூழ் வண் குருகூர்" இத்யபி₄தா₄நாத், விஶ்லேஷத₃ஶாயாம் 2. "அபி வ்ருக்ஷா: பரிம்லாநா:" இதிப்ரகாரேண ஸ்தி₂தேதி ஸித்₃த₄ம். "அகாலப₂லிந:", என்றதுக்கு - ப₄ரத்₃வாஜவரம் வ்யாஜமாத்ரம்; ராமாக₃மநமே ஹேது; இல்லையாகில், 2. "அபி வ்ருக்ஷா: பரிம்லாநா:" என்று விஶ்லேஷத்தில் வாட்டம் கூடாதிறே; அப்போது

ஜீ— f கண்ணனென்று - கண்ணுக்கு விஷயபூ₄தன் என்னுதல், க்ருஷ்ணன் என்னுதல்; g முந்தின அர்த்த₂ம், (இவ்வளவிலே இத்யாதி₃) h த்₃விதீயார்த்த₂ம் (பத்துடை இத்யாதி₃) "பெருநிலம் கடந்த" (1-3-10) இத்யாதி₃யாலே பாரிக்கப்பட்ட த்ரிவிக்ரமாவதாரம் க்ருஷ்ணுவதாரத்தோடே தோள்தீண்டியானகையாலே, "க்ருஷ்ணுவதாரத்திலே அநுப₄விக்கப் பாரித்து" என்னக் குறையில்லை. i கீழ் பத₃த்₃வயப₂லிதம் (இத்தால் இத்யாதி₃)

j "வள" என்கிற விஶேஷணம் - வயலுக்கும் ஊருக்கும் விஶேஷணமித்யபி₄ப்ராயேணுஹ (அகாலப₂லிந இத்யாதி₃) யுத்₃த₄காண்டே₃ ப₄ரத்₃வாஜம் ப்ரதி ராம: - 1. "அகால ப₂லிநோ வ்ருக்ஷாஸ் ஸர்வே சாபி மது₄ஸ்ரவா: । ப₄வந்து மார்க்கே₃ ப₄க₃வந்₃யோத்₄யாம் ப்ரதி க₃ச்ச₂த: ॥" இப்போது "வளவயல் சூழ் வண் குருகூர்" என்கையாலே - விஶ்லேஷத₃ஶையிலே 2. "அபி வ்ருக்ஷா: பரிம்லாநா:" இத்யாதி₃ப்படியே இருந்தது என்று ஸித்₃த₄ம். "அகாலப₂லிந:"

ப்ர—i1. (நிக₃மம்) (அவவியன்ற இத்யாதி₃) (வளவயல்) युद्धकाण्डे (१२७) रावणवधानन्तरं भरद्वाजाश्रमे पुनरागतः स्वापेक्षितं वरं वृणीष्वेति महर्षिणोक्तो रामः—"तस्य तच्छिरसा वाक्यं प्रतिगृह्य नृपात्मजः ॥ १७ ॥ बाढमित्येव संहृष्टो धीमान् वरमयाचत । अकालफलिनो वृक्षाः सर्वे चापि मधुस्रवाः ॥ १८ ॥ भवन्तु मार्गे भगवन्नयोध्यां प्रति गच्छतः ॥ १९ ॥"

மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஈ—அதாவது-k பூ₁ர்வபூ₁ந்த₁த்தை உடையராகை ; k₂ நெஞ்சு பிணிப்புண்டு சொன்னதாயிருக்கை. (அளவியன்றவந்தாதி) l அபரிச்சே₂த்₃ய வஸ்துவுக்கு வாசகமாகையாலே தானும் அபரிச்சி₂ந்நமாய், m ஒருவராலும் சலிப்பிக்கவொண்ணுதாய் இருக்கிற ஆயிரத்துள் இப்பத்தினுடைய நன்றான உரையாலே. (m₂ வானேங்கு பெருவளம் பெறலாகும்) n பால் குடிக்க நோய் தீருமாபோலே, இத்திருவாய்மொழியில் இனிய சொல்லாலே பெறலாம். o ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமான இத்தாலே p ஸம்ஸாரத்தில் ஸங்குசிதமான நிலைபோய், பரமபத₃த்திலே போய், ஸ்வஸ்வரூபத்தைப்பெற்று விஸ்த்ருதனாகையாகிற நிரவதி₄க ஸம்பத்தைப் பெறலாம்.

முதற்பாட்டில், ஒரு நாரையைத் தூதுவிட்டாள்; இரண்டாம் பாட்டில், அங்குப் போனால் சொல்லும் பாசுரத்தைச் சில குயில்களுக்குச் சொன்னாள்; மூன்றாம் பாட்டில், 'நான் பண்ணின பாபமேயோ மாளாததென்று சொல்லுங்கோள்' என்று சில அன்னங்களை இரந்தாள்; நாலாம் பாட்டில், சில மகன்றில்களைப் பார்த்து, 'என் து₃மையை அங்கே

அ—ஒருவன் ஶாபமில்லையிறே. j₂ (தளிரும் முறியும்) பல்லவமும் மொட்டும். முறி-இளந்தளிர். k, k₂ பூ₁ர்வபூ₁ந்த₄ம் அர்த்த₂மாம்படி எங்ஙனேயென்ன (நெஞ்சு பிணிப்புண்டு இத்யாதி₃) தாம் அவனைக் கிட்டுகையாவது-நெஞ்சு பிணிப்புண்கையிறே. பிணிப்புண்கை-கட்டுண்கை. l "அளவியன்ற அந்தாதி" என்ற சேர்த்திக்கு "அளவியன்ற பெருமான்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (அபரிச்சே₂த்₃ய வஸ்துவுக்கு இத்யாதி₃) m அந்தாதிஶ்வேத ப்ரக்ஷேபயோக்₃ய த்வாபூ₄ர்வாத் அவிசால்யத்வம் ஸித்₃த₄மித்யபி₄ப்ராயேணாஹ (ஒருவரால் இதி) /"எழுத்து சொல் பொருள் யாப்பு அலங்காரங்களைச் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களாலே வர்த்திப்பதான அந்தாதி" என்றும் ஓர் அர்த்த₂ம் சொல்லுவர். n வளவுரை - இனிதானவுரை ; "வளவுரையால்" இத்யேதத் ஶ்ருதி₂ நித₃ர்ய ஸாத₄நத்வஶங்காம் வ்யாவர்த்தயதி (பால் இதி) o "வளவுரையால்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யார்த்த₂ம் (ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமான இத்தாலே இதி) p "வானேங்கு பெருவளம்" என்கிற இத்தால் ஸித்₃தி₄த்த அர்த்த₂த்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸாரத்தில் இத்யாதி₃).

ஜீ—என்றதுக்கு-பூ₁ரத்₃வாஜவசநம் வ்யாஜமாத்ரம், ராமாக₃மநமே ஹேது; இல்லையாகில், "அபி வ்ருக்ஷா:" என்று விஶ்லேஷத்தில் வாடக்கூடாதிறே; அப்போது ஒருவன் ஶாபமில்லையிறே. j₂ (தளிரும் முறியும்) பல்லவமும் மொட்டும் ; முறி - இளந்தளிர். k₂ விவரணம் (நெஞ்சு பிணிப்புண்டு இத்யாதி₃) தாம் அவனைக் கிட்டுகையாவது - நெஞ்சு பிணிப்புண்கையிறே. பிணிப்புண்கை - கட்டுண்கை. l அந்தாதி அளவியந்திருக்கையாவது ஏதென்ன, "அளவியன்ற பெருமான்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து பூ₄ர்வம் (அபரிச்சே₂த்₃ய இத்யாதி₃) m அந்தாதி₃யாகையாலே-ப்ரக்ஷேபயோக்₃யதை இல்லாமையாலே அவிசால்யத்வம் ஸித்₃த₄மாகையாலே (சலிப்பிக்கவொண்ணாது) என்கிறது. n வளவுரை - இனிதான உரை; "வளவுரை" என்றதுக்கு பூ₄ர்வம் (பால் குடிக்க இத்யாதி₃) இத்தால் ஸாத₄நத்வஶங்காவ்யாவ்ருத்தி. o "வளவுரையால் வானேங்கு பெருவளம் பெறலாகும்" என்றதுக்கு அர்த்த₂ம் (ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமான இத்யாதி₃) m₂ (வானேங்கு பெருவளம் பெறலாகும்) வான்-பரமபத₃த்திலே போய் ; ஓங்கு-விஸ்த்ருதனாகையாகிற, பெருவளம்- நிரவதி₄க ஸம்பத்தைப் பெறலாம்.

ஜ-சென்று சொல்லவல்லிகளோ மாட்டிகளோ ?' என்றாள்; அஞ்சாம் பாட்டில், சில குருகுகளைப் பார்த்து, 'தன்னுடைய நாராயணத்வம் ஒருவாய்ப்போகாமே நோக்கிக்கொள்ளச் சொல்லுங்கோள்' என்றாள்; ஆறும் பாட்டில், ஒரு வண்டைக்குறித்து, 'தம்முடைய நாராயணத்வத்துக்கு ஒரு ஹாநி வாராமே எங்கள் ஸத்தையுங்கிடக்கும்படி இத்தெருவே எழுந்தருளச்சொல்' என்றாள்; ஏழாம் பாட்டில், ஒரு கிளியைக்குறித்து, 'இத்தலையில் அபராத$_4$த்தையே பார்க்குமத்தனையோ ? தம்முடைய அபராத$_4$ஸஹத்வத்தையும் ஒருகால் பார்க்கச்சொல்' என்றாள்; எட்டாம் பாட்டில், தான் உருவினவாறே முன்கையிலிருந்த பூவையும் உருவ, 'நானோ முடியாநின்றேன்; நீ உனக்கு ரக்ஷகரைத் தேடிக்கொள்' என்றாள்; ஒன்பதாம் பாட்டில் ஒருவாடையைக்குறித்து, ''என் த$_3$ஶையை அங்கே சென்று அறிவித்தால், அவன் 'நமக்கு அவள் வேண்டா' என்றானாகில் என்னை வந்து முடிக்க வேணும்'' என்று இரந்தாள். பத்தாம் பாட்டில், தன் நெஞ்சைக் குறித்து 'நம் கார்யம் ஒரறுதி பிறக்குமளவும் நீ அவனை விடாதேகொள்' என்று போகவிட்டாள்; நிக$_3$மத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்$_4$யஸித்தார்க்குப் ப$_2$லஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார்.

q முதற்பாட்டில், r ஆசார்யனுடைய s ஜ்ஞாநவைப$_4$வத்தை அருளிச்செய்தார்; இரண்டாம் பாட்டில், t மது$_4$ரப$_4$ாஷியாயிருக்கும் என்றார்; மூன்றும் பாட்டில், u ஸாராஸார விவேகஜ்ஞனென்றார்; நாலாம் பாட்டில், v விக்$_3$ரஹஸௌந்த$_3$ர்யத்தை அநுஸந்தித்தார்; அஞ்சாம் பாட்டில், w நினைத்தது கிட்டுமளவும் w_2 சலியாத w_3 ஶாந்த$_3$த$_4$ஸ்வப$_4$ாவன் என்

அ— q...| கூ$_3$ரத$_3$ாத$_3$ஶகஸ்யாபி ஸ்வாபதே$_3$ஶம் த$_3$ர்ஶயதி (முதற்பாட்டில் இத்யாதி) r,s (ஆசார்யனுடைய ஜ்ஞாநவைப$_4$வத்தை இதி) sA ''சேர்ப்பாரைப் பக்ஷிகளாக்கி, ஜ்ஞாந கர்மங்களைச் சிறகென்று'' என்று, ஜ்ஞாநகர்மங்களையிறே - சிறகு என்கிறது; அதில் கர்மம் ஜ்ஞாநகார்யமாகையாலே ஜ்ஞாநப்ராத$_4$ாந்யத்தைப்பற்ற (ஜ்ஞாநவைப$_4$வத்தை) என்றது. t (மது$_4$ரப$_4$ாஷியாய் இதி) ''குயில் கூவுகிறப்போலே'' இதி ஹி லோகப்ரஸித்$_3$தி$_4$:. u 1. ''ஹம்ஸோ யத$_2$ா க்ஷீரமிவாம்பு$_3$மிஶ்ரம்'' என்றத்தைப்பற்ற (ஸாராஸாரவிவேகஜ்ஞன்) என்றது. 2 ''ஸாராஸார விவேகஜ்ஞா கூ$_3$ரீயாம்ஸோ விமத்ஸரா:| ப்ரமாணதந்த்ராஸ் ஸந்தீதி க்ருதோ வேத$_3$ார்த்த$_2$ ஸங்க்$_3$ரஹ: ||'' என்றது அநுஸந்தே$_4$யம். v (விக்$_3$ரஹஸௌந்த$_3$ர்யத்தை இதி) ''நன்னீலமகன்றில் காள்'' (4) இதிஹ்யுக்தம். w ''இரைதேர்''(5) என்றத்தைப்பற்ற (நினைத்தது கிட்டுமளவும் இதி) புருஷார்த்த$_2$ம் ஸித்$_3$தி$_4$க்குமளவும் என்றபடி. குருகுநாமா பக்ஷீ ஶ்வேதவர்ணோ ப$_4$வதி; தஸ்மிந்

ஸ்ரீ— r...| பத்துப்பாட்டுக்கும் ஸ்வாபதே$_3$ஶம் (ஆசார்யன் இத்யாதி$_3$) s ஜ்ஞாநகர்மங்களிறே சிறகாகிறது; அதில் ஜ்ஞாந ப்ராத$_4$ாந்யத்தைப்பற்ற (ஜ்ஞாந வைப$_4$வத்தை என்றது) t (மது$_4$ரப$_4$ாஷியாய்) என்றது குயிலினுடைய ஶப்$_3$த$_3$ம் பே$_4$ாக்$_3$யமாயிருக்குமாகையாலே. u 1. ''ஹம்ஸோ யத$_2$ா க்ஷீரமிவாம்பு$_3$மிஶ்ரம்'' என்றத்தைப்பற்ற (ஸாராஸார விவேகஜ்ஞன்) என்றது. v (விக்$_3$ரஹ ஸௌந்த$_3$ர்யத்தை) என்றது — ''நன்னீலமகன்றில்காள்'' (4) என்றத்தைப்பற்ற. w (நினைத்தது கிட்டுமளவும்) என்றது—''இரைதேர்'' (5) என்றத்தைப்பற்ற; புருஷார்த்த$_2$ம் ஸித்$_3$தி$_4$க்குமளவும் என்றபடி. w_3 (ஶாந்த$_3$த$_4$ஸ்வப$_4$ாவனென்றது) குருகினுடைய

A ஆசார்ய ஹ்ருத$_3$யம்-150.

ஸ்ரீ—ருர்; ஆரும் பாட்டில், x ப4க3வதே3கபே4ாக3ஞயிருக்கும்; x_2 ரூபவானுமாய் x_3 க்ருபா வானுமாய், x_4 க3ம்பீ4ரஸ்வப4ாவனுமாய் இருக்கும் என்ருர்; y மது4கரமிறே; ஏழாம் பாட்டில், z தான் ஸர்வஜ்ஞனுகிலும் ஆசார்யர்கள்பக்கல் கேட்ட வார்த்தையல்லது அருளிச் செய்யான் என்று, அவனுடைய ஆப்தியை அநுஸந்தி4த்தார்; எட்டாம் பாட்டில், a ஆசார்யனுடைய தே3ஹயாத்ரையே இவனுக்கு ஆத்மயாத்ரை என்ருர்; ஒன்பதாம் பாட்டில் b ஆசார்ய ஸம்ப3ந்த4மாத்ரமே ஸத்தாதா4ரகம், b_2 இதர ஸ்பர்ஶம் ஸத்தாப3ாத4கம்

அ—வர்ணே ச ''இரைதேர்'' (5) இத்யத்ர ச ஹ்ருத3யம். w_2 சலியாமையாவது-1. ''கி3ரயோ வர்ஷதா4ராபி4:''என்கிறபடியே இருக்கை. $x...x_4$(ப4க3வதே3கபே4ாக3ஞய் இத்யாதி3)x''வண்டு''(6) என்றத்தைப்பற்ற (ப4க3வதே3க பே4ாக3ஞய் இதி) x_2 (ரூபவானுமாய்) என்றது–''வரி'' (6) என்றத்தைப்பற்ற. x_3 (க்ருபாவானுமாய்) இதி பாடே2 - ஆழி ஶப்3தே3ந ஶீதலஸ்வப4ாவத்வம் விவக்ஷிதம். x_4 க3ம்பீ4ரஸ்வப4ாவனுகையாவது – ஆசார்யன் ப்ரஸாதி3த்த அர்த்த2ங்களை அநதி4 காரிகளுக்கு உபதே3ஶியாதே மறைத்துக்கொண்டிருக்கை. y ''வண்டு'' இத்யநேந – ப4க3வதே3க பே4ாக3த்வம் கத2ம் ஸித்3த்4யேதி3த்யத்ராஹ (மது4கரமிறே இதி) z (தான் ஸர்வஜ்ஞனுகிலும் இதி) ஶாகஸ்து உக்தமேவ வத3தீதி ப4ாவ:.

a (ஆசார்யனுடைய தே3ஹயாத்ரையே இதி) ''நான் சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந் தேன்; இனி உனது வாயலகில் இன்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே'' (8) இத்யபி4தா4நாத் ஶக்திஸத்3ப4ாவத3ஶாஸாம் ஸர்வாஸ்வபி பக்ஷிணாம் அபோஷயதி3தி ஸூச்யத இதி ப4ாவ:. b(ஆசார்ய ஸம்ப3ந்த4மாத்ரமே ஸத்தாதா4ரகம்) என்றது–''உரைத்து'' (9) என்றதின் தாத்பர்யம். உரைக்கை – ஸர்வேஶ்வரன் ஸந்நிதி4யிலே ஶிஷ்யனுடைய உஜ்ஜீவநார்த்த2மாக விண்ணப்பஞ் செய்கை. b_2 (இதரஸ்பர்ஶம்) என்றது–''ஈராய்'' (9) என்றதின் தாத்பர்யம்; ப4க3வத்3 வ்யதிரிக்த விஷயஸ்பர்ஶம் என்றபடி. உரைத்து, அவன் '' வேண்டேன் '' என்ற பின்பிறே ஈரச் சொல்லுகிறது. அவன் '' வேண்டேன் '' என்கையாலே – இதரஸ்பர்ஶத்தை உந்நயித்துச் சொல்லுகிறது. யத்3யபி ஆசார்யஸம்ப3ந்த4ஸ் ஸத்தாதா4ரக இத்யயமர்த்த2: பூர்வகா3தா3பி4: ஸித்3த4:, ததா2பி ஸ ஏவ ஸத்தாதா4ரக இத்யயம் நியம: ப்ரதிகோடியபி4தா4ந வேளாயாமேவ ஸ்பு2ரதீதி, அத்ர தத்ஸ்பு2ரணாத், தவகா3ததா2ஸாம் அப4ாவாத் அஸ்ய ந தத்ப்ரதிபாத்3யத்வம். b,b_2 ''வாடையைத் தனக்கு பா3த4கமாகச் சொல்லுகையாலே – ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்கள் தனக்கு பா3த4கமென்று தோற்றுகிறது என்றும், வ்யதிரேகத்தாலே ஆசார்ய ஸம்ப3ந்த4ம் தனக்கு தா4ரகமென்று தோற்றுகிறது என்றும் அருளிச்செய்கிருர் (ஆசார்ய ஸம்ப3ந்த4மாத்ரமே இத்யாதி3)'' என்றும் சொல்லுவர்கள். c உக்தார்த்த2ங்கள் எல்லாவற்றையும்

ஜீ.-(செ)வண்மையைப்பற்ற. w_2 சலியாமையாவது–1.''கி3ரயோ வர்ஷதா4ராபி4:'' இத்யாதி3ப்படியே இருக்கை. x ''வண்டு'' (6) என்றத்தைப்பற்ற (ப4க3வதே3க பே4ாக3ஞய்) என்றது. x_2 (ரூபவானு மாய்) என்றது–''வரி'' (6) என்றத்தைப்பற்ற. x_4 ''ஆழி'' (6) என்றத்தைப்பற்ற (க3ம்பீ4ரஸ்வ ப4ாவனுமாய்) என்றது. x_3 ''அருள்''(6) என்றத்தைப்பற்ற (க்ருபாவானுமாய்) என்றது. y வண்டு ஏகபே4ாக3மோ என்ன (மது4கரமிறே) என்றது. z (தான் ஸர்வஜ்ஞனுகிலும் இத்யாதி3) கிளி சொன்னத்தைச் சொல்லுமிறே.

a (ஆசார்யனுடைய தே3ஹயாத்ரை இத்யாதி3) ''இன்னடிசில் வைப்பாரை நாடாயே'' (8) என்றத்தைப்பற்ற. b_2,b வாயுஸ்பர்ஶம் பா3த4கமாகையாலே ப்ரதிகோடித்வேந ஆசார்ய ஸம்

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

ஈ—என்றார். பத்தாம் பாட்டில், c ஆக இப்படி ஜ்ஞாநவானுமாய், மது4ரபா4ஷியாய், ஸாராஸாரவிவேகஜ்ஞனுமாய், த3ர்ஶநீயனுமாய், d ஶுத்3த4ஸ்வபா4வனுமாய், e க்ருபா கா3ம்பீ4ர்யங்களையும் உடையனாய், f சிரோபாஸிதஸத்3வ்ருத்3த4ஸேவ்யனுமாய்,(* g லோக பரிக்3ரஹம் உடையனுமாய்,) ஸச்சி2ஷ்யனாகையாலே h ஏவம்பூ4தனான ஆசார்யனுடைய தே3ஹயாத்ரையே தனக்கு ஆத்மயாத்ரையாய், இதரஸ்பர்ஶமும் தனக்கு பா3த4கமாய், i இப்படி ஸதா3சார்ய ஸேவை பண்ணுகையாலே ப4க3வத் கைங்கர்யத்திலே ப்ரவணமாய், jA "நின்னிடையேனல்லேன் என்று நீங்கி - ஓர் கோலநீல நன்னெடுங்குன்றம் வருவதொப்பான் நாண்மலர்ப்பாதமடைந்தது தம் திருவுள்ளம்" என்று தலைக் கட்டினார். 11.

வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

அ—அநுபா4ஷியா நின்றுகொண்டு, பத்தாம் பாட்டில் ப்ரமேயத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஆக இப்படி இத்யாதி3) d (ஶுத்3த4ஸ்வபா4வனுமாய்) என்றது-வெண்மையைப்பற்ற. e க்ருபேத்யநு வாத3க்3ரந்த2ஸ்ய புரோவாத ஏவ (663 x3) பாட2பே4தே3ந நிர்வாஹோऽபி4ஹித:; ஸோத்ர த்3ரஷ் டவ்ய:. e "ஆழி" (6) என்று-குளிர்த்தியை விவக்ஷித்து (க்ருபை என்றது) f (சிரோபாஸித ஸத்3 வ்ருத்3த4ஸேவ்யனுமாய் இதி) சிரோபாஸிதா: ஸத்3வ்ருத்3த4ா யைஸ்தே - சிரோபாஸித ஸத்3 வ்ருத்3த4ா:: சிரோபாஸித ஸத்3வ்ருத்3த4ா: ஸேவ்யா யஸ்ய ஸ:—சிரோபாஸித ஸத்3வ்ருத்3த4 ஸேவ்ய இதி, சிரோபாஸித ஸத்3வ்ருத்3தைஸ் ஸேவ்ய இதி, ச வ்யுத்பத்தித்3வயம் த்3ரஷ்டவ்யம், "சிரோபாஸிதமான ஸத்3வ்ருத்3த4ஸேவ்யதையுடையவன்" என்று ஸம் ப்ரதா3யம். g (லோகபரிக்3ரஹம் உடையனுமாய்) இத்யத்ர லோகஶப்3த3ஸ்ய - ஸாமாந்யேந ஜநபரத்வே அதிப்ரஸங்கா3த் விஶேஷஜ்ஞ பரிக்3ரஹமுடையவனாய் இதி ஹ்யர்த்த2:. அயம் ஸ்வாபதே3ஶ:, ஶுகஸ்ய காலக்ரமேண வாக்யாப்4யாஸகரத்வாத் உபலாளநீயத்வாச்ச ஸித்3த4:. h ஏதாவத்பர்யந்தம் உக்தா தி விஶேஷணாநி, "ஏவம்பூ4தனான ஆசார்யனுடைய" இத்யநேந ஸம்ப3த்4யந்தே; யத்3வா, ஆசார்யஸ்யாபி ஸ்வாசார்யவிஷய ப்ராவண்யாவஶ்யம்பா4வாத், யதா2ஸ்தி2தமேவ யோஜநா வா. i பத்தாம் பாட்டினுடைய இரண்டாம் அவதாரிகையிலே நோக்காக நிக3மிக்கிறார் (இப்படி இத்யாதி3) ஏவம் ஸதா3சார்ய ஸேவாம் கரோதி சேத், தந்மநோ ப4க3வத் கைங்கர்யப்ரவணம் ப4வதி, ப்ராவண்யாநுகு3ணம் நித்யகைங்கர்யஞ்ச லப4தே இதி ஸ்வரூப ஶிக்ஷாயாம் ஹ்ருத3யம். அத்ர ச, ஸப்த கா3தா2பர்யந்தம் – ஆசார்ய லக்ஷண விதா4நே ஹ்ருத3யம். அஷ்டமகா3தா2 ப்ரப்4ருதி த3ஶமகா3தா2 பர்யந்தம் ஶிஷ்ய லக்ஷண விதா4நே ஹ்ருத3யம். அத்ரோச்யமாநா ஆசார்யகு3ணா: – கேசந ஶிஷ்யோத்தாரணாநுகு3ணா:, கேசந ஶிஷ்யவிஷயீகரணாநுகு3ணா:, கேசநோபா4யாநுகு3ணா இத்யநுஸந்தே4யம். j (நின்னிடை யேன் இத்யாதி3) எனக்கு பா4வ்யமாய்ப்போந்த நெஞ்சானது. "அவன் விஶ்லேஷித்துப்

ஜீ—ப3ந்த4மே தா4ரகமென்று ஸித்3த4ம். c உக்தார்த்த2 ஸங்க்3ரஹமாஹ (இப்படி இத்யாதி3) e க்ருபை என்றது-"ஆழி"(6) என்றதின் தண்ணளியைப்பற்ற. f "சிரோபாஸித ஸத்3வ்ருத்3த4ா: ஸேவ்யா: யஸ்ய" என்றபடி. கிளி சிரகாலம் அப்4யஸித்தாலொழிய வார்த்தை சொல்லமாட்டா திறே. i "உடலாழி" (10) என்கிற பாட்டிலே த்3விதீய அவதாரிகையிலே நோக்காக நிக3மிக்கிறார் (இப்படி ஸதா3சார்ய இத்யாதி3) இவ்விடத்திலே, ஏழாம்பாட்டு பர்யந்தம் - ஆசார்ய லக்ஷணத்தை விதி4த்து,மேல் மூன்றுபாட்டாலே-ஶிஷ்யலக்ஷணவிதி4. j (நின்னிடை இத்யாதி3)என் நெஞ்சமானது—

A 8-2-10. * இது அடையவளைந்தானுரைக்குப் பாட2ம்.

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

த்₃ரமிடோ₃பநிஷத் ஸங்க₃தி - அஞ்சிறைய

१. तत्काङ्क्षितानधिगमेन मुनिर्विषण्णः प्राप्तो दशाञ्च हरिभुक्तवियुक्तनार्याः।
सर्वापराधसहतामवबोध्य दूतैश्शौरेः स्वदोषपरतामलुनाच्चतुर्थे ॥ ४॥

1. தத்காங்க்ஷிதாநதி₄க₃மேந முநிர் விஷண்ண:
ப்ராப்தோ த₃ஶாஞ்ச ஹரிபு₄க்த வியுக்தநார்யா: ।
ஸர்வாபராத₄ஸஹதாமவபோ₃த்₄ய தூ₃தை:
ஶௌரே: ஸ்வதோ₃ஷபரதாமலுநாச்சதுர்த்தே₂ ॥ 4 ॥

அழகிய மணவாளச் சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

த்₃ரமிடோ₃பநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி - அஞ்சிறைய

२. त्राणे बद्धध्वजत्वाच्छुभनयनतया स्वार्थलाभेऽर्थिभावात्
तिम्यन्मेघस्वभावाज्जगदुपजननस्थापनातिप्रियत्वात् ।
कारुण्याप्तत्वयोगादनुगतमहिषीसन्निधेस्सङ्गदैर्घ्यात्
नानाबन्धैस्सुरक्षावहिततमतया क्षाम्यतीत्याह कृष्णम् ॥ ४ ॥

2. த்ராணே ப₃த்₃த₄த்₄வஜத்வாச்சு₂ப₄நயநதயா ஸ்வார்த்த₂லாபே₄ऽர்த்தி₂பா₄வாத்
திம்யந்மேக₄ஸ்வபா₄வாஜ்ஜக₃து₃பஜநநஸ்தா₂பநாதிப்ரியத்வாத் ।
காருண்யாப்தத்வயோகா₃த₃நுக₃தமஹிஷீஸந்நிதே₄ஸ் ஸங்க₃தை₃ர்க்₄யாத்
நாநாப₃ந்தை₄ஸ்ஸுரக்ஷாவஹிததமதயா க்ஷாம்யதீத்யாஹ க்ருஷ்ணம் ॥ 4 ॥

அ—போன உனக்குக் கரணமாவேனல்லேன்'' என்று கரணியான என்னைவிட்டு அகன்று—திருவாழியையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் இரண்டு திருக்கையிலும் ஏந்திக்கொண்டு பலவாய்ப் பரந்து சூழ்ந்த சுடரையுடைத்தான ஆதி₃த்யனோடேகூட, பால்போலே வெளுத்த நிறத்தையுடைய சந்த்₃ரனையும் தன் கொடிமுடிகளிலேயேந்தி, அத்₃விதீயமாய், த₃ர்ஶநீயாகாரமாய், நீலநிறத்தை உடைத்தாய், த₄ாதுவைசித்ர்யாதி₃களால் உண்டான வைலக்ஷண்யத்தை உடைத்தாய், உத்துங்க₃மான மலை நடந்து வருமதொத்து, ஆஶ்ரிதர்க்கு வந்து தோற்றுமவனுடைய அபி₄நவமான தாமரைபோலே இருக்கிற திருவடிகளை அடைந்தது. ''அளவியன்ற என்று தொடங்கி, வளவுரையால் வானேங்கு பெருவளம் பெறலாகும்'' என்று உரையந்வயம். 11.

ஆத்தான் ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீ—''உனக்குக் கரணமாவேனல்லேன்'' என்று கரணியான என்னைவிட்டு அகன்று, அத்₃விதீயமாய், த₃ர்ஶநீயமாய், நீலநிறத்தையுடைத்தாய், விலக்ஷணமாய், உத்துங்க₃மான மலை நடந்து வருமாபோலே வருமவனுடைய, அப்போதலர்ந்த தாமரைபோன்ற திருவடிகளை அடைந்தது என்றபடி. ''அளவியன்ற என்றுதொடங்கி, வளவுரையால் வானேங்கு பெருவளம் பெறலாகும்'' இத்யந்வய: 11.

ராமாநுஜ ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

१. सध्रीभव्यान् सुवाचस्सुचरितसुभगान् कृष्णसारूप्यसौम्यान्
स्वाहारोदारशीलांस्तनुधृतभगवल्लक्ष्मणो बाल्यगुप्तान् ।
छात्रस्वच्छन्दवृत्तीनभिगतशिशिरानन्तरङ्गोक्तियोग्यान्
आचार्यान् कृष्णलब्धौ शरणमवृणुत प्रेयसीदूतनीत्या ॥ ५ ॥

1. ஸத்ரீபவ்யாந் ஸுவாசஸ் ஸுசரிதஸுபகாந் க்ருஷ்ணஸாரூப்யஸௌம்யாந்
ஸ்வாஹாரோதாரஶீலாம்ஸ்தநுத்ருதபகவல்லக்ஷ்மணோ பால்யகுப்தாந் ।
சாத்ரஸ்வச்சந்தவ்ருத்தீநபிகதஶிஶிராநந்தரங்கோக்தியோக்யாந்
ஆசார்யாந் க்ருஷ்ணலப்தௌ ஶரணமவ்ருணுத ப்ரேயஸீதூதநீத்யா ॥ 5 ॥

வ்யா:—I (1) (த்ராணே பத்தத்வஜத்வாத்) ''வெஞ்சிறைப்புள்ளுயர்த்தார்க்கு'' ரக்ஷணத்திலே விரோதிநிரஸநஶீலனான பெரியதிருவடியைக் கொடியாகக் கட்டிக்கொண்டிருக்கையாலும், (2) (ஶுபநயநதயா) ''என் செய்ய தாமரைக்கட்பெருமானார்க்கு'' புண்டரீகதளாமலாயதேக்ஷணனாகையாலும், (3) (ஸ்வார்த்தலாபேऽர்த்திபாவாத்) ''மதியினாற்குறள்மாணாய் உலகிரந்த கள்வற்கு'' ஸ்வகீயலோகலாபார்த்தமாகத் தான் இரப்பாளனாகையாலும். (4) (திம்யந்மேகஸ்வபாவாத்) ''என் நீலமுகில் வண்ணற்கு'' வர்ஷுகவலாஹக ஸ்வபாவத்தையுடைத்தாகையாலும், (5) (ஜகதுபஜநதஸ்தாபநாதிப்ரியத்வாத்) ''நல்கித்தான் காத்தளிக்கும் பொழிலேழும்'' லோகங்களுடைய ஜநநஸ்தாபநங்களிலே அத்யந்தம் ப்ரீதியையுடைத்தாகையாலும், (6) (காருண்யாப்தத்வயோகாத்) ''அருளாத நீரருளி'' க்ருபையினாலே எல்லார்க்கும் ஆப்தனாகையாலும், (7) (அநுகதமஹிஷீஸந்நிதே:) ''திருமாலார்க்கு'' பெரியபிராட்டியாரோடு ஒருகாலும் பிரியாமையாலும், (8) (ஸங்கதைர்க்யாத்) ''நெடுமாலார்க்கு'' ஆஶ்ரிதரிடத்தில் மிகவும் வ்யாமோஹத்தையுடைத்தாகையாலும், (9) (நாதாபந்தை:) ''நாரணன்றன்''
2. ''மாதா பிதா ப்ராதா'' இத்யாதிகளிற்படியே ஸகலவிதஸம்பந்தத்தையுடைத்தாகையாலும், (10) (ஸுரக்ஷாவஹிததமதயா) ''கடலாழி நீர் தோற்றியதனுள்ளே கண்வளரும்'' திருப்பாற்கடலிலே லோகரக்ஷணத்திலே அவஹிதனாய்க்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகையாலும் எம்பெருமான் ஆஶ்ரிதாபராதத்தையெல்லாம் பொறுத்தருளுமென்று ''அஞ்சிறைய மடநாராய்'' என்கிற தஶகத்திலே ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார் என்கிறார்.

II இந்த தஶகத்தில் ஸ்வாபதேஶார்த்தத்தை ஒரு ஶ்லோகத்தாலே ஸங்க்ரஹித்தருளுகிறார் — (1) (ஸத்ரீபவ்யாந்) ''அஞ்சிறைய மடநாராய்'' புருஷகாரஸாஹித்யத்தாலே எளிதாகக் கிட்டலாயிருக்கிற ஆசார்யர்களை, ஸர்வதா பேடையோடே ஸஞ்சரிக்கையாலே பவ்யங்களாயிருக்கிற நாரைகளாக நிரூபித்தார். (2) (ஸுவாச:) ''இனக்குயில்காள்''
3. ''ஸம்ஶ்ரவே மதுரம் வாக்யம்'' என்கிறபடியே ஶோபநையான ஸ்ரீ ஸூக்தியையுடையரான ஆசார்யர்களை, மதுரவசஸ்ஸுக்களான கோகிலங்களாக நிர்தேஶித்தார். (3) (ஸுசரிதஸுபகாந்) ''மென்னடைய அன்னங்காள்'' ஸாராஸாரவிவேகம்பண்ணி ஸாரதரமான நடவடிக்கையையுடைராயிருக்கிற ஆசார்யர்களை, நீரக்ஷீரவிபாகதக்ஷமங்களாய் மநோஹரங்களாய் ஸஞ்சரியாநிற்கிற ஹம்ஸங்களாக அருளிச்செய்தார். (4) (க்ருஷ்ணஸாரூப்யஸௌம்யாத்) ''நன்னீல மகன்றில்காள்'' க்ருஷ்ணஸாரூப்யம் பெற்று, அதினாலே ஸௌம்யராயிருக்கிற ஆசார்யர்களை, க்ருஷ்ணனோடே ஸரூபங்களான அன்றில்களாக அருளிச்செய்தார். (5) (ஸ்வாஹாரோதாரஶீலாத்) ''மல்குநீர்ப் புனற்படப்பை இரைதேர் வண்சிறுகுருகே'' A''உண்ணுஞ்

A 6-7-1.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

4. அஞ்சிறைய புட்கள்தமை யாழியா னுக்குநீர்
என்செயலைச் சொல்லு மெனவிரந்து—விஞ்ச
நலங்கியதும் மாறனிங்கே நாயகனைத் தேடி
மலங்கியதும் பத்தி வளம்.

பெரிய ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

அவ:— நாலாம் பாட்டு. (அஞ்சிறைய புட்கள் இத்யாதி) இதில், "அபராத ஸஹத்வத்தை அறிவியுங்கோள்" என்று தூதப்ரேஷணம் பண்ணுகிற பாசுரத்தை அநுவதித்து அருளிச்செய்கிறார். அது எங்ஙனேயென்னில்; அவதார ஸௌலப்யத்தை உபதேஶித்து, "அவனை ஆஶ்ரயியுங்கோள்" என்று பிறர்க்கு உபதேஶித்தவிடத்தில், அவர்கள் அதில் விமுகராயிருக்கையாலே அவர்களை விட்டு, குணஸாம்யத்தாலே க்ருஷ்ணாவதாரத்தோடு போலியான த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தை அநுஸந்தித்து, தச்சரணங்களை த்ரிவிதகரணத்தாலும் அநுபவிக்கப் பாரித்தவிடத்தில். அது முற்காலத்திலேயாய், தாம் பிற்பாடராகை

சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையும் எல்லாம் கண்ணன்" என்கிறபடியே வண்டுவரைப் பெருமானையே தாரக போஷக போக்யமாக அநுபவித்துத் தங்களுடைய நிஷ்டையை ஆஶ்ரிதஜநங்களுக்கும் வழங்கிக்கொண்டிருக்கிற மஹாத்மாக்களான ஆசார்யர்களை, ஸம்ருத்தமாய், நிர்மலமான ஸலிலப்ரவாஹமத்யத்திலே ஶுத்தமான ஆஹாரத்தைத் தேடி, அத்தை ஸ்வாநுபந்திகளுக்கும் வழங்கிக்கொண்டு உதாரங்களாயிருக்கிற ஸாரஸங்களாக ஸம்பாவித்தருளினார். (6) (தநுத்ருத பகவல்லக்ஷ்மண:) "ஆழிவரிவண்டே" தங்களுடைய திருமேனியிலே பகவச்சிஹ்நமான திருவாழி திருச்சங்கை தரியாநிற்கிற ஆசார்யர்களை, ஷாட்குண்யரூப பகவல்லக்ஷணத்தை ஷட்பதமாகையாலே ஸ்வஶரீரத்தாலே வ்யஞ்ஜிப்பிக்கிற வண்டுகளாக அருளிச்செய்தார். (7) (பால்யகுப்தாந்) "இளங்கிளியே" ஸ்வமாஹாத்ம்ய கோபந ப்ரதர்ஶித பாலபாவரான ஆசார்யர்களை, பாலஶுகங்களாக ப்ரதிபாதித்தருளினார். (8) (சாத்ரஸ்வச்சந்தவ்ருத்தீந்) "சிறு பூவாய்" ஶிஷ்யஜநவஶம்வதவ்யாபாரரான ஆசார்யர்களை, பேடை முதலான ஸ்வயூதங்கள் ஏவிக்காரியங்கொள்ளும்படி முக்தங்களாயிருக்கிற பூவைகளாக நிரூபித்தருளினார். (9) (அபீகதஶிஶிராந்) "ஊடாடு பனிவாடாய்" ஆஶ்ரயித்த பேர்களுக்கு அத்யந்தம் ஶீதலஸ்வபாவரான ஆசார்யர்களைக் குளிர்ந்த வாடையாக அருளிச்செய்தார். (10) (அந்தரங்கோக்தியோக்யாந்) "மட நெஞ்சே" அந்தரங்கமான சொல்லுக்கு உசிதரான ஆசார்யர்களை, அந்தரங்கமாயிருக்கிற நெஞ்சமாக நிர்த்தேஶித்தருளினார். இப்படி ஆசார்யர்களைத்தானே தத்தத்குணயோகத்தாலே அந்தந்தப் பக்ஷிகளாக நிரூபித்து, ப்ரணயியான நாயகனைப்பிரிந்த ப்ரேயஸியானவள், ஆற்றாமையாலே பரிஸரவர்த்திகளான பக்ஷிகளைத் தூதுவிடுமாபோலே, அவர்களை ஶரணம்புக்கு தூத்யத்திலே நியோகித்தருளினார். இப்ரகாரத்திலே இன்னமும் ஸம்பாவிதமான ஸ்தலங்களிலே ஸ்வாபதேஶார்த்தங்களை ஊஹித்துக் கொள்ளக்கடவது என்று திருவுள்ளம்.

வேதாந்த தேஶிகர் திருவடிகளே ஶரணம்.

யாலே பாரித்தபடி அநுபவிக்கப்பெருமல் கலங்கின தசையை—"மதியினுற் குறள்மாணுயுலகிரந்த * கள்வர்க்கு" என்று அத்தலைக்கு அறிவிக்கவேணும் என்று கடகரை அர்த்திக்கிறச் சொல்லுகிற க்ரமத்தை, கலந்து பிரிந்து ஆற்ருளாய்த் தலைமகள் "என் அபராதத்தைப் பார்த்துப் பிரிந்து போனவர்க்கு 1. 'கிம் கோப மூலம் மநுஜேந்த்ரபுத்ர' என்னும்படி 'தம் அபராத ஸஹத்வத்தையும் ஒருகால் பார்க்கக்கடவதன்றே' என்று சொல்லுங்கோள்" என்று தன் உத்யாநத்திலே வர்த்திக்கிற பக்ஷிகளைத் தன் ப்ராணரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாகத் தூது விடுகிற பேச்சாலே சொல்லச்சொல்லுகிற * அஞ்சிறைய மடநாரையில் அர்த்தத்தை "அஞ்சிறைய புட்கள்தமை" இத்யாதியாலே அருளிச்செய்கிறுர் என்கை.

வ்யா:— (**அஞ்சிறைய புட்கள்தமை**) விலக்ஷணமான பக்ஷங்களை உடைய பக்ஷிகளை. "அஞ்சிறைய மடநாராய்"(1) என்றிறே அருளிச்செய்தது. புட்கள் என்றது— "இனக்குயில்காள்"(2) "மென்னடைய அன்னங்காள்" (3) "நன்னீல மகன்றில்காள்"(4) "வண் சிறு குருகே"(5) "ஆழி வரி வண்டே"(6) "இளங்கிளியே"(7) "சிறு பூவாய்"(8)என்று அருளிச்செய்தவற்றை. (**ஆழியானுக்கு நீர்**) "கடலாழி நீர்தோற்றி அதனுள்ளே கண்வளரும் அடலாழி அம்மானை" (10) என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தபடி. முதல் தூதுக்கு விஷயம் வ்யூஹமிறே. (**நீர்**) வ்யூஹத்தையும் பேதித்துக் காணவல்ல நீங்கள். (**என்செயலைச் சொல்லுமெனவிரந்து**) 'என்செயலை தர்சிப்பியுங்கோள்' என்று அர்த்தித்து. என்செயலாவது – "மதியெல்லாம் உள் கலங்கி மயங்குமால்" (3) என்றும், "என்னீர்மை" (4) என்றும், "நன்னீர்மை இனி அவர்கண் தங்காது" (4) என்றும், "மல்குநீர்க் கண்ணேற்கு" (5) என்றும், "அவராவி துவராமுன்"(6) என்றும், "சாயலொடு மணிமாமை தளர்ந்தேன்"(8) என்றும் தன் ஆற்ருமையை ஆவிஷ்கரித்தமை ; " என் பிழையே நினைந்தருளி அருளாத திருமாலார்க்கு என்பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு என்று ஒருவாய் சொல்"(7) என்று அவனபராதஸஹத்வத்தை ஆவிஷ்கரித்ததும் இதிலே ஸூசிதம். இப்படி ஆற்ருமையை ஆவிஷ்கரித்து—(**விஞ்ச நலங்கியதும்**) மிகவும் நலம் குலைந்ததும். (**மாறன் இங்கே நாயகனைத்தேடி மலங்கியதும் பத்திவளம்**) ஆழ்வார் இங்கே — இவ்விபூதியிலே கூப்பீடு கேட்குமிடமான கடலிலே * அடலாழி அம்மானை நாயகனைத்தேடி A "பாலாழி நீ கிடக்கும் பண்பை யாம் கேட்டேயும், காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்" என்று மலங்கியதும், பக்த்யதிசயம்— * மதியெல்லாம் உள் கலங்கின பக்திப்ரபாவம். வளம் – பெருமையும், ஸம்பத்தும். நலங்குதல் – நலக்கேடு. மலங்குதல் – திண்டாட்டம்.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்தில்

நாலாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யானங்கள் முற்றுப்பெற்றன.

A பெரியதிருவ-34. * (பா) **கள்வரான அத்தலைக்கு.**

திருவாய்மொழி முதற்பத்து ஐந்தாம் திருவாய்மொழி
வளவேழுலகின் ப்ரவேசம்

ஆ— (வளவேழுலகு) இப்படி ஆழ்வார் எம்பெருமானை விஶ்லேஷித்து அத்யந்தம் அவஸந்நராய், "தேவரீருடைய நிரவதிக க்ருபையாலே அடியேனுடைய ஸர்வாப ராதங்களையும் க்ஷமித்தருளி அடிமைகொண்டருளவேணும்" என்று எம்பெருமானை அபேக்ஷிக்க,எம்பெருமானும் தம்மோடு ஸர்வவித ஸம்ஶ்லேஷம் பண்ணுகைக்கு ஈடாம் படி எழுந்தருள, அவனுடைய ஸர்வப்ரகாரத்தாலுமுள்ள நிரதிஶயோத்கர்ஷத்தையும், தம்முடைய ஸர்வப்ரகாரத்தாலுமுள்ள நிரதிஶய நிகர்ஷத்தையும் பார்த்து, "இப்படி நிஹீநனான நான் அவன் திருவடிகளில் அடிமைசெய்யில் அவனுக்கு அவத்யாவஹமாதலால் அவனுக்கு அவத்யாவஹமாம்படி அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிக்கையில்,அடிமைசெய்யாதே முடிந்துபோமதுவே எனக்கு ஆத்மலாபம்; ஆனபின்பு இனி ஆத்மாந்தமாக அவன்திறத்துப் படுவேனல்லேன்" என்று பார்த்து, பரமபுருஷ சரணாரவிந்த பரி சரணத்தினின்றும் நிவ்ருத்தராய், இதுக்கு முன்பு இப்படி நிரூபியாதே எம்பெருமான் திறத்துப் பட்டதுக்குத் தம்மை கர்ஹிக்கிறார்.

ஒ— அஞ்சாம் திருவாய்மொழியில் — தூதப்ரேஷண வ்யாஜத்தாலே அபராதஸஹத் வத்தை அறிவித்த ஸமநந்தரம் எம்பெருமான் வந்து ஸம்ஶ்லேஷோந்முகனாக வாறே, அவனுடைய வைலக்ஷண்யத்தையும், தம்முடைய நிகர்ஷத்தையும் அநுஸந் தித்து, "அம்ருதத்தை விஷத்தாலே தூஷிக்குமாபோலே விலக்ஷணர்க்கு போக்ய னான எம்பெருமானை, ஸம்ஸாரியான நான் தூஷிக்கை ஈடன்று" என்று பார்த் தருளி, ஆழ்வார், "நான் ஸம்ஶ்லேஷித்து அவனுக்கு அவத்யத்தை விளைவித்து உஜ்ஜீவிப்பதிற்காட்டிலும், விஶ்லேஷித்து முடிந்தேனாகிலும் முடியவமையும்" என்று பார்த்தருளி, பெருமாளுக்கும் தேவதூதனுக்கும் மந்த்ரம் ப்ரவ்ருத்தமான தசை யிலே, "துர்வாஸா பெருமாளை ஶபிக்கும்" என்னும் பயத்தாலே அவனுடைய ஆகமநத்தை விண்ணப்பஞ்செய்து, பெருமாளுடைய ப்ரதிஜ்ஞாநுகுணமாகத் தம் முடைய வ்யஸநம் பாராதே இளையபெருமாள் விடைகொண்டாற்போலே, தம்முடைய விநாஶத்தையே அங்கீகரித்து, அவனை ஸம்ஶ்லேஷிக்கையில் ஆசையற்று, "பண்டே அவனோடு பரிமாறின பரிமாற்றமும் தப்பச்செய்தோம்" என்று இவர் அகலப்புக; இவ ரோட்டை ஸம்ஶ்லேஷம் தனக்கு அவத்யாவஹமன்றிக்கே ஸௌஶீல்யவர்த்தக மாயிருக்கிறபடியைக் காட்டியருள; இவர் தன்னோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கையிலே துக்கேந இசைந்தருளி, மீளவும் தம் படியை ஆராய்ந்தும் எம்பெருமான் படியைப் பார்த்தும், "என்னுடைய ஸ்பர்ஶத்தாலே வரும் ஸௌஶீல்யம் எம்பெருமானுக்கு வேண்டா" என்று அகல உத்யோகிக்க; யுத்தே ப்ரவ்ருத்தனாய்வைத்து கஶ்மலா விஷ்டனான அர்ஜுநனை தத்வோபதேஶத்தாலே யுத்தத்திலே மூட்டினாற்போலே, 1. "मित्रभावेन संप्राप्तं" (மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம்) இத்யாதி ப்ரக்ரியையாலே தன் ப்ரக்ருதியைக்காட்டி மீளவும் சேர்த்துக்கொண்டருளினான் என்கிறார்.

ப— அஞ்சாம் திருவாய்மொழியில் — இப்படி க்ருதகமுகத்தாலே இவ்வாழ்வார் தம் தௌர்ஜந்யத்தை அறிவித்த அநந்தரம், இவரார்த்தி தீரும்படியாக A "அளவியன்ற ஏழுலகத்தவர்பெருமான் கண்ணன்" என்று ப்ரக்ருதமான ப்ரகாரத்திலே ஸ்வாமித்வ ஸௌசீல்ய விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு அவ்வளவிலே வந்து ஸங்கிஹித னான ஸர்வேச்வரனுடைய நிரவதிக ஸௌசீல்யத்தை அருளிச்செய்வதாக, ததுபபாதகமான அவனுடைய ஸர்வேச்வரத்வத்தையும், ஸர்வகாரணத்வத்தை யும், அசேஷ ஜநஸம்ச்லேஷத்தையும், விபூதித்வய நிர்வாஹகத்வத்தையும், ஆச்ரிதார்த்த ப்ரவ்ருத்தியையும், போக்யமான ஸ்வபாவ நாம யோகத்தையும், போக்யதா ப்ரகாசகமான ஸௌலப்யத்தையும், ஆச்ரிதவிஷய வ்யாமோஹத்தை யும், ஸர்வாத்ம வத்ஸலத்வத்தையும், ஆச்ரிதோபகாராதிசயத்தையும் அநுஸந் தித்து, "இப்படி விலக்ஷணனான ஸர்வேச்வரனை, அத்யந்தநிக்ருஷ்டரான நாம் அணுகுகை அவத்யாவஹம், அதிசயிதஜ்ஞாநர் அணுகிலும் அங்குத்தைக்கு மாலிந்யகரம்" என்று அகலப்புக, இவரைத் தன் சீலத்தைக்காட்டி ஆகவிடத் தேட, ஸமாஹிதராய் அநுபவித்தவர், பின்னையும் அவ்வநுஸந்தாநத்தாலே அகல, தன் னுடைய ஹேயப்ராதிபட்யத்தையும், ஆச்ரிதவ்யாமோஹத்தையும் ப்ரகாசிப்பித்து ஆகவிட்டுக்கொள்ள, ஸமாஹிதராய், தம்பக்கல் ஈச்வரனுக்குப் பிறந்த உபகாரகத் வத்தையும், மேலுண்டான பாரிப்பையும் அநுபவித்து ஸந்துஷ்டராகிறார்.

இ— அஞ்சாம் திருவாய்மொழியில் — தூதப்ரேஷண வ்யாஜத்தாலே அபராத ஸஹத்வத்தை அறிவித்த ஸமநந்தரம் வந்து ஸம்ச்லேஷோந்முகனாக, ஸூரி போக்யமான அவன் வைலக்ஷண்யத்தையும், நித்யஸம்ஸாரியான தம்முடைய நிகர்ஷத்தையும் பார்த்து, "அம்ருதத்தை விஷத்தாலே தூஷிக்குமாபோலே நாம் ஸம்ச்லேஷித்து அவத்யத்தை விளைப்பதிற்காட்டில் விச்லேஷித்து முடிகை நன்று" என்று பார்த்து, பெருமாளுக்கும் தேவதூதனுக்கும் மந்த்ரம் ப்ரவ்ருத்த மான தசையிலே "துர்வாஸா பெருமாளை சபிக்கும்" என்னும் பயத்தாலே அவன்வரவை இளையபெருமாள் சென்று விண்ணப்பஞ்செய்து 1. "यदि प्रीतिर्महा- राज यद्यनुग्राह्यता मयि। जहि मां निर्विशङ्कस्त्वं प्रतिज्ञामनुपालय॥" (யதி ப்ரீதிர் மஹாராஜ யத்யநுக்ராஹ்யதா மயி। ஜஹி மாம் நிர்விசங்கஸ்த்வம் ப்ரதிஜ்ஞாமநுபாலய॥) என்று அவருடைய ப்ரதிஜ்ஞாநுகுணமாகத் தம்மைப் பாராதே இளையபெருமாள் விடை கொண்டாற்போலேயும், 2. "न खल्वद्यैव सौमित्रे" (ந கல்வத்யைவ ஸௌமித்ரே) என்ற பிராட்டியைப் போலேயும் இவர் அகலப்புக, அவனும் "உம்மோட்டை ஸம் ச்லேஷம் நமக்கு அவத்யாவஹமன்று, ஸௌசீல்யவர்த்தகம்" என்றபின்பும், "என்னுடைய ஸம்ச்லேஷத்தாலே அங்குத்தைக்கு வரும் ஸௌசீல்யமும் வேண்டா" என்று இவர் அகல, 3. "मित्रभावेन संप्राप्तम्" (மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம்) என்கிறபடியே தன் ப்ரக்ருதியைக்காட்டி, "நீர் ஸம்ச்லேஷியாதவன்று நம்

A 1-4-11.

இ—முடைய ஸத்தையேயில்லை" என்று யுத்₃த₄ாந்நிவ்ருத்தனை அர்ஜுநனை, 1. "**कारिष्ये वचनं तव**" (கரிஷ்யே வசநம் தவ) என்னப்பண்ணினாற்போலே தன்னோடே சேர்த்துக்கொண்டான் என்கிறார்.

ஈ— a ஸர்வேஶ்வரன் ஸர்வஸ்மாத்பரனாகையாலே b அவனை ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு c ஒரு குறையில்லை என்றார்; அந்த ஆஶ்ரயணந்தான் – d புருஷோத்தமனை ஆஶ்ரயிக்கிறதாகையாலே e ப₂லத்தோடே வ்யாப்தமாயல்லதிராது என்றார்; பூ₄ஜிப்பார்க்காகத் தான் அவதரித்து ஸுலப₄னாகையாலே பூ₄ஜிக்கத்தட்டில்லை என்றார்; ஸுலப₄னானவன்தான் அபராத₄ஸஹனாகையாலே f ப₂லத்தோடே வ்யாப்தமாயல்லதிராது என்றார்; g அயோக்₃யதாநுஸந்தா₄நம்பண்ணி அகலுவாரையும் தன் செல்லாமையைக்காட்டிப் பொருந்தவிட்டுக்கொள்ளும் h ஶீலவான் என்கிறார் இதில்.

அ— வளவேழுலகு ப்ரவேஶம். a...k "ஸர்வேஶ்வரன் ஸர்வஸ்மாத் பரன்" என்று தொடங்கி, "ப₄க்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநமிறே இவர்தாம் பெற்றது" என்னுமளவும் – முதல் திருவாய்மொழி தொடங்கி ஸங்க₃தி அருளிச்செய்துகொண்டு ஸங்க்₃ரஹமாய் இருக்கிறது. a...h அதில் முதல் திருவாய்மொழி தொடங்கி அஞ்சு திருவாய்மொழிகளிலும் ப₂லிதங்களான கு₃ணங்களை அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஶ்வரன் என்று தொடங்கி, அஞ்சு வாக்யத்தாலே) b அநுப₄வக₃ர்ப்ப₄ பரோபதே₃ஶப்ரக்ரியையாலே (அவனை ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு இத்யாதி₃) c (ஒரு குறையில்லை இதி) விஷயக₃தோ தோ₃ஷ: கஶ்சித₃பி நாஸ்தீத்யர்த₂:. குறையில்லை என்றது A எழுவின் தாத்பர்யம். d (புருஷோத்தமன்) என்றது – B "பற்றிலனீசனும் முற்றவும் நின்றனன்" என்றதின் தாத்பர்யம். e (ப₂லத்தோடே) என்றது – C "பின்னுமாக்கை விடும்பொழுதெண்ணே" என்றதின் தாத்பர்யம். f (ப₂லத்தோடே வ்யாப்தமாயல்லதிராது) என்கிறது – D "அளவியன்ற" என்கிறதின் தாத்பர்யம். g அயோக்₃யதாநுஸந்தா₄நம்பண்ணி அகன்ற தம்மை, E "உண்டாயுலகேழ் முன்னமே" என்கிறபாட்டிலே, "உம்மையொழிய த₄ரியோம்" என்று பொருந்தவிட்டுக் கொள்ளுகையைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (அயோக்₃யதாநுஸந்தா₄நம் இத்யாதி₃) h F "திசைகளெல்லாம் திருவடியால் தாயோன்" என்றத்தைப் பற்ற (ஶீலவான் என்றது).

i இரண்டும் சேரும்படி எங்ஙனேயென்ன, இரண்டுக்கும் ஹேதுவுண்டாகையாலே என்கிறார் (கீழ் இத்யாதி₃) j நநு அஸ்ய ஜ்ஞாநஞ்ச ப்ரேம ச உப₄யமபி கிம் வித்₃யத இத்யத்ராஹ (மயர்வற இதி) அதோ ஜ்ஞாநப்ரேம்ணோ: உப₄யோரபி ஸத்த்வாத், யதா₂ ப்ரேம உத்கடம் ப₄வதி ததா₂ "இதா₃நீமேவ ப₄க₃வத் ஸம்ஶ்லேஷேண பா₄வ்யம்" இதி வத₃தி; யதா₃ து

ஜீ— வளவேழுலகு ப்ரவேஶே. a...k முதல்திருவாய்மொழி தொடங்கி ஸங்க₃தி (ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி₃) b அநுப₄வக₃ர்ப்ப₄பரோபதே₃ஶ ப்ரக்ரியையாலே அருளிச்செய்கிறார் (அவனை ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு இத்யாதி₃) c (ஒரு குறையில்லை) என்றது–A "எழு" என்றதின் தாத்பர்யம். d (புருஷோத்தமன்) என்றது–B "பற்றிலனீசனும் முற்றவும் நின்றனன்" என்றதின் தாத்பர்யம். e (ப₂லத்தோடே வ்யாப்தம்) என்றது–C "ஆக்கைவிடும் பொழுதெண்ணே" என்றதின் தாத்பர்யம். f அஞ்சிறைய மடநாரையிலே, (ப₂லத்தோடே வ்யாப்தமாய்) என்றது – D "ஏழுலகத்தவர் பெருமான்" என்றத்தைப்பற்ற. h F "திருவடியால் தாயோன்" என்றத்தைப்பற்ற (ஶீலவான் என்றது).

A 1-1-1. B 1-2-6. C 1-2-9. D 1-4-11. E 1-5-8. F 1-5-3.

ஈ—i கீழ் கலங்கித் தூதுவிட்டவிடம் ப்ரேமகார்யம்; இங்கு அகலப்பார்க்கிறவிடம் ஜ்ஞாந கார்யம்; j A"மயர்வற மதிநலமருளினன்" என்று k பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநமிறே இவர் தாம் பெற்றது. l தூதப்ரேஷண வ்யாஜத்தாலே தம்முடைய ஆற்றாமையை அறிவித்த அநந்தரம், m "இவரை இங்ஙனே m₁ நோவுபடவிட்டோமாகாதே!" என்று பிற்பாட்டுக்கு நொந்து ஆனைக்கு உதவவந்து தோற்றினாற்போலே n அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து தோற்றினான். o அவனுடைய வைலக்ஷண்யத்தையும், p தம்முடைய q ஸ்வரூபத்தையும் கண்டார்; r "தார்மிகன் வைத்த s தண்ணீர்ப்பந்தலை t அழிப்பாரைப்போலே, நித்யஸூரி களுக்கு அநுபாவ்யமான வஸ்துவை நாம் கிட்டி தூஷிக்கப் பார்ப்போமல்லோம், u அகலுமித்தனை" என்று பார்த்தார். v"அகன்றால் ஜீவிக்கவல்லரோ?" என்னில்; முடியு

அ—ஜ்ஞாநம் உத்கடம் பவதி ததா அயோக்யதாநுஸந்தாநம் கரோதீத்யவிரோத இதி பாவ:. k (பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநமிறே) என்றது–பக்தியும் ஜ்ஞாநமுமிறே இவர்தாம் பெற்றது என்றபடி. l விஸ்தரஸங்கதிம் ப்ரமேயஞ்ச உபந்யஸ்யதி (தூதப்ரேஷண வ்யாஜத்தாலே இத்யாதிநா) கீழ்த்திருவாய்மொழியோடே இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார் என்றபடி. m, m₁ (இவரை இங்ஙனே நோவுபடவிட்டோமாகாதே) இத்யாதிவாக்யஸ்ய – B" அளவியன்ற ஏழுலகத்தவர் பெருமான் கண்ணனை " இதி காதாயாம் ஹ்ருதயம். n (அரைகுலையத் தலை குலைய இதி) 1."ஸ்ரக்பூஷாம்பரமயதாயதம் ததா:"இதி ஹ்யுச்யதே. q(ஸ்வரூபம்) என்றது-ப்ரக்ருதி ஸம்ஸ்ருஷ்டராயிருக்கிற தம்முடைய ஹேயதையை. o...675 e"அவனுடைய வைலக்ஷண் யத்தையும்" இத்யாரப்ய "இவர் அகலப்புக" இத்யந்தம் - ப்ரதமத்விதீய காதாப்ரமேயம். o,p,q C"வானேரிறையை யருவினையேன்"(1)என்றத்தைப்பற்ற(அவனுடைய வைலக்ஷண்யத்தை யும் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தையும்)என்றது. r"இப்படி ஹேயனான நான் அவனைக்கிட்டுகையாவது-அவனுக்கு அவத்யாவஹம்" என்னுமத்தை ஸநிதர்சநமாக அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, இப்படியாகையாலே "அயோக்யதாநுஸந்தாநம்பண்ணி அகலுகை நல்லது" என்று அதிலே ஒருப்படுகிறார் என்கிறார் (தார்மிகன் இத்யாதி) r,s தண்ணீர்ப்பந்தல் என்றபோதே, வைத்தவன் தார்மிகனென்று ஸித்திக்குமிறே ; அப்படியிருக்கவும், தார்மிகன் என்றது - அதிகதர்ம நிஷ்டன் என்றபடியிறே; ஆகையாலே ப்ராஹ்மணர்க்கு வைத்த தண்ணீர்ப்பந்தல் என்று தோற்றுகிறது. t (அழிப்பாரைப்போலே) அவர்களாகிறார்-சண்டாளர். u "(அகலுமித்தனை என்று பார்த்தார்)என்ற அநந்தரம்,'கீழ் கலங்கி' இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தையும்(i, j, k) அநுஸந்திப்பது" என்றும் சொல்லுவர்கள். v மத்யே ப்ரஸக்தாஶங்காம் பரிஹரதி (அகன்றால் இத்யாதிநா) (ஜீவிக்கவல்லரோ இதி) D "நின்னலாலிலேன் காண்" இதி ஹி வர்த்தத இதி பாவ: w 2. "அள

ஜீ— i கீழ் அத்யபிநிவிஷ்டராய்த் தூதுவிட்டவர் இப்போது அகலுவானென் என்ன (கீழ் கலங்கி இத்யாதி) j இரண்டும் உண்டோ? என்ன (மயர்வு இத்யாதி) k (பக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநம்) என்றது-ஜ்ஞாநமும் பக்தியும் என்றபடி. l விஸ்தரஸங்கதி (தூதப்ரேஷண இத்யாதி) m₁(நோவு படவிட்டோமாகாதே) இத்யாதிக்கு-C "அளவியன்ற" என்கிற பாட்டிலே ஹ்ருதயம். n(அரை குலையத் தலைகுலைய) என்றது - 1. "ஸ்ரக்பூஷாம்பரமயதாயதம் ததா:" என்றத்தைப்பற்ற. o,p q C"வானேரிறையை அருவினையேன்" என்றத்தைப்பற்ற (அவனுடைய வைலக்ஷண்யத்தை

A 1-1-1. B 1-4-11. C 1-5-1. D 2-3-7.

ஈ—மித்தனையே; w ஶேஷிக்கு அதிஶயத்தை விளைக்கத் தேடுமவர்கள் தந்தாம் விநாஶம் பாரார்களிறே ; x பெருமாளுக்கும் தே3வதூ3தனுக்கும் மந்த்ரம் ப்ரவ்ருத்தமான ஸமயத்திலே, y து3ர்வாஸா, "என்னை உள்ளே புகவிடவேணும்" என்ன, "இவனைத் z தகைந்து பெருமாளுக்கு அவத்4யத்தை விளைப்பதில், நாம் அகன்று முடியவமை யும்" என்று பார்த்து, அவனைப்புகவிட்டு a 1. "यदि प्रीतिर्महाराज यद्यनुग्राह्यता मयि । जहि मां निर्विशङ्कस्त्वं प्रतिज्ञामनुपालय ॥" (யதி3 ப்ரீதிர் மஹாராஜ யத்3யநுக்3ராஹ்யதா மயி । ஜஹி மாம் நிர்விஶங்கஸ்த்வம் ப்ரதிஜ்ஞாமநுபாலய ॥) என்று விடைகொண்டாரிறே இளையபெருமாள் ; b 2. "त्यजेयं राघवं वंशे भर्तुर्मा परिहास्यति" (த்யஜேயம் ராக4வம்

அ—மர்த்த4 விநாஶம்ஸேன்மோக்ஷ இத்யத்4யவஸ்யதி । அபஸர்ப்பேத4ஸௌ மோக்ஷகத3ப்ரஸ்தாவ கூந்த்4த: ॥" இதி ந்யாயேந ஸ்வவிநாஶகரேऽபி கார்யே கஶ்சித் ப்ரவர்த்தேத கிம்? "ஸுகீ2 ப4வேயம், து3:க்கீ2 மாபூ4வம்" என்றன்றோ இருப்பது; ஸ்வவிநாஶத்திலேயும் ப்ரவர்த்திப் பாருண்டோ? என்ன (ஶேஷிக்கு இத்யாதி3).

x அப்படி தந்தாம் விநாஶங்கள் பாராதே ஶேஷிக்கு அதிஶயத்தை விளைத்த பேருண்டோ? என்ன (பெருமாளுக்கும் தே3வதூ3தனுக்கும் என்று தொடங்கி) தே3வதூ3த:—சதுர்முக2தூ3தோ யம:. தே3வதூ3தனுக்கும் இத்யத்ர — 3. "ப3மே தி3வ்யேऽர்க்கஸங்காஶ ஶாப்4யாமுத்பாத்3ய மாமபி। ப்ராஜாபத்யம் த்வயா கர்ம பூர்வம் மயி நிவேஶிதம்। ஸோऽஹம் ஸந்யஸ்தபா4ரோ ஹி த்வாமுபாஸே ஜக3த்பதிம் ॥" இத்யாத்3யநுஸந்தே4யம். y, z (து3ர்வாஸா 'என்னை உள்ளேபுகவிட வேணும்' என்ன) "அநவஸரம்" என்ன, "பெருமாள்தம்மை வம்ஶத்தை உம்மைத்தான் எல் லாரையும் ஶபிப்பேன்" என்ன, (இவனைத்தகைந்து) என்று இப்படி இங்கே கூட்டி நிர்வஹிப்பது. z (தகைந்து) நிஷேதி4த்து. a ஸ்வஶித்3த4ாந்தாநுகு3ண்யேந, ராமஶித்3த4ாந்தாநுகு3ண்யேந ச "அநுக்3ராஹ்யதா, ப்ரீதி:" இதி பே4தே3நோக்தம். ப்4ராதரி ப்ரீதி:, ஶிஷ்யதா3ஸயோ: அநுக்3ரஹ:. 4. "ப்4ராது: ஶிஷ்யஸ தா3ஸஸ்ய" இறே.

b 2. "ந க2ல்த்3யைவ ஸௌமித்ரே ஜீவிதம் ஜாஹ்நவீஜலே। த்யஜேயம் ராக4வம் வம்ஶே ப4ர்த்துர்மா பரிஹாஸ்யதி ॥" "மா பரிஹாஸ்யதீதி ந த்யஜேயம்" இத்யந்வய:. ப4ர்த்துர் வம்ஶே-

---

ஜீ-யும் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தையும் என்றது) w "ஸுகீ2 ப4வேயம், து3:க்கீ2 மாபூ4வம்" என்றன்றோ லோகப்ரதீதி; இப்படி ஸ்வவிநாஶத்தை இசைவாருண்டோ? என்ன (ஶேஷிக்கு இத்யாதி3)

x இதுக்கு அநுஷ்டா2நம் (பெருமாளுக்கும் இத்யாதி3) தே3வதூ3தன் - சதுர்முக2தூ3தனான யமன். z (தகைந்து) நிஷேதி4த்து. a உத்தர ஸ்ரீராமாயண ஷட்ஸ2ததமே லக்ஷ்மணோக்தம்— 1. "யதி3 ப்ரீதி:" இத்யாதி3. ப்4ராதரி ப்ரீதி:, ஶிஷ்யதா3ஸயோரநுக்3ரஹ: இதி பே4த3:.

b தத்ரைவாஷ்டசத்வாரிம்ஶே, 2. "ந க2ல்வத்3யைவ ஸௌமித்ரே ஜீவிதம் ஜாஹ்நவீஜலே। த்யஜேயம் ராக4வம் வம்ஶே ப4ர்த்துர் மா பரிஹாஸ்யதி" "ப4ர்த்துர் வம்ஶே ராக4வம் மா

ப்ர—a1. प्रवेशे—उत्तरश्रीरामायणे षट्छततमे—"यदि प्रीतिर्महाराज यद्यनुग्राह्यता मयि। जहि मां निर्विशङ्कस्त्वं प्रतिज्ञामनुपालय ॥"

b2. तत्रैवाष्टचत्वारिंशे "न खल्वद्यैव सौमित्रे जीवितं जाह्नवीजले। त्यजेयं राघवं वंशे भर्तुर्मा परिहास्यति ॥" "त्यजेयं राजवंशस्तु भर्तुर्मा परिहास्यते ॥" इति इदानीं वर्तमानेषु श्रीकोशेषु दृष्टः पाठः ॥

ஈ—வம்ஸே பர்த்துர்மா பரிஹாஸ்யதி) என்று விடைகொண்டாளிறே பிராட்டி. அப்படியே இவரும்.

c ''ஊருணியிலே கள்ளியை வெட்டியெறிவாரைப்போலவும், d அம்ருதத்திலே நஞ்சைக் கலந்தாற்போலவும், நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபாவ்யமான வஸ்துவை, நாம் புக்கு

அ—என்னுடைய பர்த்தாவான பெருமாளுடைய வம்ஸத்திலே, பெருமாளை லோகமானது, பரித:- இருந்ததேகுடியாக விடாதேயிருக்கும், நாம் ஜீவிதத்தை த்யஜியாதே இருந்தால்: லோக மானது பெருமாளை விடாதேயிருக்குமென்று நான் விடாதேயிருக்கிறேன்; ''நான் ஜீவிதத்தை த்யஜித்தால் பெருமாளை லோகம் த்யஜிக்கும்'' என்று கருத்து. ''ஒஹாக் த்யாகே'' என்று தாது. ''பர்த்துர் வம்ஸே'' என்கையாலே - இவராலேயிறே இந்த வம்ஸம் நிறம்பெற்றது, இவர்க்கு அவத்யம் வரில் வம்ஸமாக துஷ்டமாமிறே என்று கருத்து. ''வம்ஸ:'' என்று பாடமானபோது, வம்ஸமென்று - கூர்ப்பமாய், பர்த்தாவினுடைய வம்ஸமானது பெருமாளை விடாதேயிருக்குமென்று நான் த்யஜியாதே இருக்கிறேன் என்றபடி. ''ராஜவம்ஸஸ்து பர்த்துர்மா பரிஹாஸ்யதே'' என்று பாடமானபோது - பர்த்தாவின் நிமித்தமாக ராஜவம்ஸ மெல்லாம் லோகத்தாலே விடப்படாதே இருக்கும் என்றபடி. யத்வா, (த்யஜேயமிதி) ஹே ஸௌமித்ரே! அத்யைவ ஜாஹ்நவீஜலே ஜீவிதம் ந த்யஜேயம்; தத்ர ஹேதுமாஹ (ராகவம் இத்யாதி) அநபாயிதி பர்த்துர் வம்ஸே ராகவம் மா பரிஹாஸ்யதி - ஆர்ஷத்வாத், ந பரிஹஸிஷ்யதீத்யர்த்த:. இதாநீமேவ ஜீவிதத்யாகே, ''தேராஷஸத்வபாவாத் கலு ராமபத்நீ ஜீவிதம் தத்யாஜ'' இதி ராகவம் பரிஹஸிஷ்யதீதி பாவ:. யத்வா பர்த்துர் வம்ஸ நிமித்தம் ராகவம் - ரகேஸ்வரபத்யம் கூர்ப்பஸ்தம் மா பரிஹாஸ்யதி - ஹாதும் யோக்யம் ந பவதீதி யாவத். ஏவம், 1. ''ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராகவ'' இதி - ''விஸ்லேஷ ஏவ விநாஸ:'' இதி வர்த்தமாநௌ ஸீதாலக்ஷ்மணௌ ச ராமம் விஸ்லிஷ்ய வால்மீக்யாஸ்ரமே ஸரயூதீரே ச அகூச்சதாம் கிலேதி பாவ:.

c ''நாம் அவனைக்கிட்டுகை அவனுக்கு அவத்யாவஹம்'' என்னுமத்தைப் பின்னையும் சில த்ருஷ்டாந்தங்களாலே விஸதீகரியாநின்றுகொண்டு, இப்ரகாரத்தாலே அயோக்யதாநுஸந்தாநம் பண்ணி அகலுகிற தம்மை ஈஸ்வரன் ஸமாதாநம்பண்ணும் ப்ரகாரத்தையும் இவர் ஸமாஹிதராம் ப்ரகாரத்தையும் விஸ்தரேண அருளிச்செய்கிருர் (ஊருணியிலே இத்யாதி) ஊருணியிலே என்று - ஊராக விநியோகங்கொள்ளுகிற தடாகத்திலே என்றபடி. ஊருணி என்றதுக்கு ப்ரதிகோடித்வேந A ''வாசத்தடம்'' B ''மரதகமணித்தடம்'' என்றத்தைக் கண்டு

ஜீ—பரிஹாஸ்யதீதி ஜீவிதம் ந த்யஜேயம்'' இத்யந்வய:, பர்த்தாவான பெருமாளுடைய வம்ஸத் திலே பெருமாளை லோகமானது இருந்ததேகுடியாக விடாதேயிருக்கும் என்று நான் ஜீவிதத்தை விடாதேயிருக்கிறேன். நான் ஜீவிதத்தை விட்டால் பெருமாளை லோகம் த்யஜிக்கும் என்று கருத்து. ''ஒஹாக் - த்யாகே'' என்றிறே தாது. பிராட்டிக்கு ஜீவிக்கையே விநாஸம்.

c அகலும் ப்ரகாரத்தைக் காட்டுகிருர் (ஊருணியிலே இத்யாதி) ஊருணி - ஊராக விநியோகம் கொள்ளுகிற தடாகம். ஊருணிக்கு ப்ரதிகோடியாக A ''வாசத்தடம்'' B ''மரதக மணித்தடம்'' என்றது அநுஸந்தேயம். d ''அம்ருதத்திலே'' என்றதுக்கு ப்ரதிகோடியாக -

A 8.5.1. B 10.1.8.

ஈ—அழிக்கையாவதென்'' என்று e இவர் அகலப்புக, e₂ ''இவரை இழந்தோமாகாதே'' என்று ஈஶ்வரன், ''ஆழ்வீர்! அகலப்பார்த்தீரோ'' என்ன ''அடியேன் அகலப்பார்த்தேன்'' என்ன, ''நீர், நமக்கு அவத்₃யம் வருமென்றன்றோ அகலப்பார்த்தது; நீர் அகலவே 'இவ்விஷயம் f அதி₄க்ருதாதி₄காரமாகாதே!' என்று நமக்கு ஆள் பற்றுது; இப்படி தண்ணியராக நினைத்திருக்கிற நீரொருவரும் நம்மைக் கிட்டவே, 'ஸர்வாதி₄காரம்' என்று தோற்றும்; ஆனபின்பு நீர் அகலுமதுகாணும் நமக்கு அவத்₃யம்; இனித்தான், நமக்கு ஆகாதாரில்லை என்னுமிடம் பண்டே g அடிபட்டுக்காணும் கிடப்பது'' என்று, h ''நாம் கு₃ணகு₃ண நிருபணம் பண்ணாதே எல்லார் தலையிலும் நம் காலை வைத்தோம் கண்டீரே'' என்று தான் i திருவுலகளந்தருளின ஸௌலப்₄யத்தைக்காட்ட, j ''ஆகில் கிட்டுவோம்'' என்று பாரா, k ''ஒரு கு₃ணாதி₄க்யமேயோ வேண்டுவது? நம்மால் வரும் l கு₃ணமும் அவனுக்கு வேண்டா'' என்று m அகலப்புக, n ''உம்மால் வரும் கு₃ணாதி₄க்யமேயன்றோ வேண்டாதது ; o உம்மால் வரும் நான்தான் வேணுமோ வேண்டாவோ ?'' என்று, / (நீர் அயோக்₃யரென்று அகலுகிறது ஸத்தாஹாநி; கிட்டுவது ஸத்தாதா₄ரகங்காணும். ஆனபின்பு) ''நீர் அயோக்₃யரென்று அகலுமதிலும் ஸம்ஶ்லேஷிக்கிறது திருவாய்ப்பாடியில்

அ-சொன்வது. c,d (ஷகுனியிலே, அம்ருதத்திலே) இதி த்₃ருஷ்டாந்தத்₃வயஸ்ய 1. ''ஸோऽஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்₃ரஹ்மணா விபஶ்சிதேதி'' 2. ''ஏததே₃வாம்ருதம் த்₃ருஷ்ட்வா த்ருப்யந்தி'' இத்யாதி₃ ப்ரமாணத்₃வப்பே₄ A ''ஸஞ்சேரிஸைறனை'' இத்யஸ்மித் பதே₃ ஸ்ருத₃யம். e₂...i ''இவரை இழந்தோமாகாதே'' இத்யாரப்₄ய, '' திருவுலகளந்தருளின ஸௌலப்₄யத்தைக் காட்ட '' இத்யந்தம் த்ருதீயக₃ாத₂ாப்ரமேயம். f (அதி₄க்ருதாதி₄காரமாகாதே) என்றது-யோக்₃யர்க்கு ஆஶ்ரயிக்கலாம் வஸ்துவாமே என்றபடி. g அடிபடுகை-சாடு. அதாவது - ப்ரஹதமாகையென்னுதல், திருவடிகள் பட்டுக் கிடக்கிறதென்னுதல். h இரண்டாம் அர்த்த₂த்தை விவரிக்கிருர் (நாம் கு₃ணகு₃ணேத்யாதி₃) j (ஆகில் கிட்டுவோமென்று பாரா இதி) ஏதத் சதுர்த்த₂ பஞ்சம ஷஷ்ட₂ க₃ாத₂ா ப்ரமேயம். k...m (ஒரு கு₃ணாதி₄க்யமேயோ வேண்டுவது) இத்யாரப்₄ய ''அகலப்புக'' இத்யந்தம் ஸப்தமக₃ாத₂ாப்ரமேயம். l ''ஸதி த₄ர்மிணி த₄ர்மாஶ்சிந்த்யந்தே'' என்றத்தைப்பற்ற (கு₃ணமும் அவனுக்கு வேண்டா) என்றது. j,m ''ஆகில் கிட்டுவோமென்று பாரா'' என்று-ஸமாஹிதானமையைச்சொல்லி, பின்னையும், ''அவனுக்கு வேண்டாவென்று அகலப்புக'' என்றது - ''அடியேன் சிறிய ஞானத்தன்'' (7) என்று மீளவும் அகன்றமையைப்பற்ற. n...u ''உம்மால் வரும் கு₃ணாதி₄க்யமேயன்றோ வேண்டாதது'' இத்யாரப்₄ய. ''வருந்தி இசைவித்து'' இத்யந்தம் அஷ்டமக₃ாத₂ாப்ரமேயம். o (உம்மால்வரும் நான்தான் வேணுமோ வேண்டாவோ இதி) அத்ர, ''ஸதி த₄ர்மிணி த₄ர்மாஶ்சிந்யந்தே'' இதி ந்யாயோऽபி₄ப்ரேத:. p,t இசையாத இவரை இசைவித்தமைக்கு த்₃ருஷ்டாந்த

ஜீ-2. ''ஏததே₃வாம்ருதம் த்₃ருஷ்ட்வா'' என்றது அநுஸந்தே₄யம். f (அதி₄க்ருதாதி₄காரமாகாதே) யோக்₃யர்க்கே ஆஶ்ரயிக்கலாம் வஸ்துவாமே என்றபடி. g அடிபடுகை-சாடு; அதாவது-ப்ரஹதமாகை; திருவடிகளிற் பட்டுக் கிடக்கிறது என்றும். l ''ஸதி த₄ர்மிணி த₄ர்மாஶ்சிந்த்யந்தே'' என்றத்தைப்பற்ற (கு₃ணமும் அவனுக்கு வேண்டா) என்றது. m பின்னையும் (அகலப்புக) என்றது- ''அடியேன் சிறிய ஞானத்தன்'' (7) என்றத்தைப்பற்ற. p,t,t₂ இசைவித்தமைக்கு த்₃ருஷ்டாந்த

/ (   ) அடைப்புக்குள்ளிருப்பது சில ப்ரதிகளிலேயே.   A 1-5-1.

ஈ—வெண்ணெயோபாதி நமக்கு த4ாரகங்காணும்; இனி நீர் அகலில் திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெய் விலக்கினார் புக்க லோகம் புகுவீர் கிடீர்; நீர் அகலுமது நமக்கு ஸத்தா ஹாநி" என்று, p 1. "मित्रभावेन संप्राप्तं" (மித்ரப4ாவேந ஸம்ப்ராப்தம்) என்று, q"அவன்பக்கலுள்ளது r போட்கனாகவுமாம்; s நாம் அவனை விடில் உளோமாகோம்" என்று சேர்த்துக்கொண்டாற்போலவும், t "ப3ந்து4வத4ம்பண்ணி ஜீவிக்கப்பார்க்கிறிலேன்" என்ற அர்ஜுநனை, t2 2. "करिष्ये वचनं तव" (கரிஷ்யே வசநம் தவ) என்னப்பண்ணினாற் போலவும் தம்மை u வருந்தி இசைவித்து v ஸம்ஶ்லேஷோந்முக2னானபடியே w ஸம்ஶ்லேஷித்துத் தலைக்கட்டினான் என்கிறார்.

அ—த்3வயம்—(மித்ரப4ாவேந இத்யாதி3) q ஶ்லோகார்த்த2ம் (அவன் பக்கல் இத்யாதி3) 3. "யஸ்ய நிமித்தஸ்ய ப4ாவாத் த்3ரவ்யே ஶப்3த3நிவேஶ: தத3பி4த4ாநே த்வதலௌ" என்று ப்ரவ்ருத்தி நிமித்த வாசகங்களாக விஹிதங்களான த்வதல் ப்ரத்யயங்களை ப்ரயோகி3யாமல், த4ாமவாசியான ப4ாவஶப்3த3த்தை ப்ரயோகி3த்த இதுக்கு தத3பி4நயத்திலே தாத்பர்யம் என்று திருவுள்ளம். r போட்கன் - காபட்யம். s (நாம் அவனை இத்யாதி3) 1. "கத2ஞ்சந ஸம்ப்ராப்தம்" என்கிற அந்வயத்திலே திருவுள்ளம். நாம் எத்தனை காலமுண்டு "மித்ரப4ாவத்தாலே யாகிலும் ஒருவன் வந்து கிட்டுமோ?" என்று செவிசீயாய்ந்து கிடக்கிறது; அப்படிப்பட்டவனை லபி4த்தால் த4ாரகபோஷக போ4க்3யதயா ப்ராப்தனானவனை விடில் நாம் உளோமாகோம் என்றபடி. t 4. "கு3ரூநஹத்வா ஹி மஹாநுப4ாவாந் ஶ்ரேயோ போ4க்தும் பை4க்ஷமபீஹ லோகே" என்றத்தைப்பற்ற (ப3ந்து4வத4ம்பண்ணி ஜீவிக்கப் பார்க்கிறிலேன்) என்றது. v (ஸம்ஶ்லேஷோந்முக2னானபடியே இத்யாதி3) நவமக3ாத2ாப்ரமேயம். ஸம்ஶ்லேஷாநந்தரப4ாவிகார்யபரா த3ஶம-க3ாதே2த்யபி த்3ரஷ்டவ்யம். w "சார்ந்த இருவல்வினை" (10) இத்யாதி3யைப்பற்ற (ஸம்ஶ்லேஷித்துத் தலைக்கட்டினான்) என்றது. "வீடு திருத்துவான்" (10) என்கையாலே ஸம்ஶ்லேஷித்தபடி.

ஜீ—த்3வயம் (மித்ரப4ாவேந, கரிஷ்யே வசநம் தவ இத்யாதி3) p யுத்3த4காண்டே3 அப4ய ப்ரதா3ந ப்ரகரணே—1. "மித்ரப4ாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கத2ஞ்சந। தோ3ஷோ யத்3யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேதத3க3ர்ஹிதம் ॥" t2 கீ3தாஸ்வஷ்டாத3ஶே—2. "நஷ்டோ மோஹஸ் ஸ்ம்ருதிர் லப்3த4ா த்வத்ப்ரஸாதா3ந்மயாச்யுத। ஸ்தி2தோऽஸ்மி க3தஸந்தே3ஹ: கரிஷ்யே வசநம் தவ ॥" r போட்கன் - காபட்யம். w "சார்ந்த இருவல்வினை" (10) இத்யாதி3யைப்பற்ற (ஸம்ஶ்லேஷித்துத் தலைக்கட்டினான்) என்றது.

ப்ர—p 1. युद्धकाण्डे (१८) अभयप्रदानप्रकरणे "मित्रभावेन संप्राप्तं न त्यजेयं कथञ्चन। दोषो यद्यपि तस्य स्यात् सतामेतदगर्हितम् ॥ ३ ॥"

t2 2. भगवद्गीतासु अष्टादशे—"नष्टो मोहस्स्मृतिर्लब्धा त्वत्प्रसादान्मयाच्युत। स्थितोऽस्मि गतसन्देहः करिष्ये वचनं तव ॥ ७३ ॥"

1. வளவே ழுலகின் முதலாய வானோ ரிறையை அருவினையேன்
களவேழ் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வா வென்பன் பின்னையும்
தளவேழ் முறுவல் பின்னைக்காய் வல்லா னாயர் தலைவனாய்
இளவே றேழும் தழுவிய எந்தா யென்பன் நினைந்துநைந்தே.

ஆ— 1. வ்யா— "ஸர்வலோக காரணபூதனாய், * அயர்வறுமமரர்களதிபதியான எம்பெருமானை, அத்யந்தஹீனனான நான் என் வாயாலே 'களவேழ் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வா' என்பன்; அதின்மேலே - 'பின்னையும், நிரதிசயஸௌந்தர்யாதி குணங்களையுடையளான நப்பின்னைப் பிராட்டியோடே கலக்கைக்காக, அவள் குலத்தோடு ஸத்ருசமான குலத்திலே வலியையுடையரான ஆனாயர்தலைவனாய் வந்து பிறந்தருளி இளவேறேழும் தழுவிய எந்தாய்' என்று சொல்லுவன்; சொல்லுமிடத்தில் குணங்களை என் நெஞ்சாலே நினைந்து சொல்லுவன்; என்ன அதிநிக்ருஷ்டனோ, என்ன அயுக்தகாரியோ?" என்றுகொண்டு தம்மை நிந்தித்து, 'அவன்குணங்களை இப்படி சொல்லிவைக்கிறது அவன்பக்கலிலே எனக்குள்ள நிரதிசயஸ்நேஹமாகிற பாபமிறே" என்று நோகிறார். பரமபுருஷார்த்தமான பரமபுருஷ விஷய ப்ரேமத்தைப் பாபமென்று சொல்லுவானேன்? என்னில்; து:க்கஜநகமானது பாபமாகையாலும், எம்பெருமானுக்கு அவத்யம் வருகை - தமக்கு து:க்கமாகையாலும், தம்முடைய வாயாலே அவனைப்பேசுகை அவனுக்கு அவத்யமாகத் தாம் கருதுகையாலும், இப்படி அவனுக்கு அவத்யமாகையாலே தமக்கு து:க்கரூபமான இப்பேச்சை தத்விஷய ஸ்நேஹமானது விளைவிக்கையாலும், தமக்கு அவன்பக்கலுள்ள ஸ்நேஹத்தையே பாபம் என்கிறார். 1.

ஒ— அவ:— முதற்பாட்டில்—'அத்யந்த நிக்ருஷ்டனான நான், அத்யந்த விலக்ஷணனான எம்பெருமானை என்னுடைய மநோவாக்காயங்களாலே தூஷித்தேன்' என்று சோகிக்கிறார்.

வ்யா:— (வளவேழுலகின் முதலாய வானோரிறையை) பகவத்பேகத்துக்கு ஈடான வைலக்ஷண்யத்தையுடையராய், ஏழுலகுக்கும் முதலாயுள்ள * அயர்வறுமமரர்களுக்கு நாயகனை; 'வளவிதான ஏழுலகு' என்றுமாம். தொடங்கின வாக்யம் பூரிப்பதற்கு முன்பே தம்முடைய மௌர்க்யத்தை அநுஸந்தித்து "அருவினையேன்" என்கிறார்; அநிஷ்டமான பகவத்ஸம்ஶ்லேஷத்தை விளைக்கையாலே, பக்தியை - 'அருவினை' என்கிறது. (களவேழ் என்று தொடங்கி) "களவு ப்ரஸித்தமாம்படி வெண்ணெய் களவுகண்ட கள்வா" என்று யசோதைப்பிராட்டி அவனைக் களவிலே கண்டுபிடித்துச் சொல்லும் சொல்லைச் சொன்னேன். (பின்னையும் என்று தொடங்கி) அதுக்குமேலே—முல்லையரும்புபோலேயிருக்கிற முறுவலையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டியோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கைக்காக, வலியையுடைய இடையருக்கு ப்ரதானனாய் வந்து

ஒ—பிறந்து எருதேழடர்த்தபடியை நினைத்து ஶிதிலனாய், அது உள்ளடங்காமையாலே 'இளவேறேழும் தழுவின இச்சேஷ்டிதத்தாலே என்னை அடிமைகொண்டவனே!' என்பதும் செய்தேன். 1.

ப— அவ:— முதற்பாட்டில் — அம்ருதத்திலே நஞ்சைக் கலக்குமாபோலே ஸர்வ ஜீவாதுவான ஸர்வேஶ்வரனை என் கரணத்ரயத்தாலும் தூ₃ஷித்தேன் என்கிறார்.

வளம்—வளவிதான, **ஏழுலகின்**—ஏழுலகத்துக்கும், **முதலாய**—முதலான, **வானோர்**—வானவர்க்கு, **இறையை**—இறையான உப₄யவிபூ₄திநாத₂னை, **அருவினையேன்**—கழிக்க அரிதான பாபத்தையுடையனான நான், **நினைந்து**—(என் நெஞ்சினாலே) நினைத்து, **நைந்து**—(ஶரீரமும்) கட்டுக்குலைந்து, **களவேழ்**—களவு கிளம்பும்படியாக, **வெண்ணெய்**—வெண்ணெயை, **தொடுவுண்ட**—ஒளித்து உண்ட, **கள்வா**—க்ருத்ரிமனே! **என்பன்**-என்ற(று?) (தாயார் பாசுரத்தைச்)சொல்லுவன்; **பின்னையும்**-அதுக்குமேலே, **தளவு**—முல்லை, **ஏழ்**—தோன்றும்படியான, **முறுவல்**—முறுவலையுடைய, **பின்னைக்கு**—நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு, **ஆய்**—உன்னை ஆக்கிவைத்து, **வல்**—ப்ரப₃லரான, **ஆனயர்**—கோ₃பர்க்கு, **தலைவனாய்**—தலைவனாய் வந்து, **இளம்**—இளமையாலே செருக்கின, **ஏறு**—எருதுகள், **ஏழும்**—ஏழையும், **தழுவிய**—(அபி₄மத ஸம்ஶ்லேஷார்த்த₂மாகையாலே உகந்து) தழுவி முடித்த, **எந்தாய்**—என் ஸ்வாமியே! **என்பன்**—என்று (அபி₄மதை பாசுரத்தைச்) சொல்லுவன்.

"ஏழுலகின் முதலாய வானோரென்று - அஸ்த்ரபூ₄ஷணாத்₄யாயக்ரமத்தாலே ஸூரிகளுடைய ஜக₃த்காரணத்வம் சொல்லுகிறது" என்றும் சொல்லுவர்கள். இவ்விடத்தில், வினையென்று - அத்தலைக்கு அவத்₃யகரமாம்படி தம்மை ப₄க₃வத்₃ விஷயத்திலே மூட்டுகையாலே அநிஷ்டாவஹையான ப₄க்தியைச் சொல்லுகிறது. தளவு - முல்லை. "இனைந்து நைந்தே" என்று பாட₂மாய், "இனைதல் - வருந்துதல்" என்றும் சொல்லுவாரும் உளர். 1.

இ— அவ:— முதற்பாட்டில் — 'அத்யந்த விலக்ஷணனான அவனை அத்யந்த நிக்ருஷ்டனான நான் மநோவாக்காயங்களாலே தூ₃ஷித்தேன்' என்கிறார்.

வ்யா:— **(வளவேழுலகின் முதலாய வானோரிறையை)** வளவியனாய், ஏழுலகுக்கும் காரணபூ₄தனாய், நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாயிருந்துள்ளவனை. வளவியனாகையாவது - ஸ்வரூபாதி₃களால் வந்த வைலக்ஷண்யத்தை உடையனாகை. வளவியதாயிருந்துள்ள ஏழுலகுக்கு என்னவுமாம். வளவியராய் ஏழுலகுக்கும் காரணபூ₄தராயிருந்துள்ள நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகன் என்னவுமாம். நித்யஸூரிகளுக்கும் காரணத்வம் உண்டோவென்னில்; அஸ்த்ர பூ₄ஷணாத்₄யாயத்தின் படியே, ஸ்ரீகௌஸ்துப₄த்தாலே ஜீவஸமஷ்டியை த₄ரிக்குமென்றும், ஸ்ரீவத்ஸத்

இ—தாலே ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களை தரிக்குமென்றும் சொல்லுகிறது. **இவர்கள்** வளவியராகையாவது - பகவதநுபவத்தில் குஶலராகை. **(அருவினையேன்)** வாக்யம் பூரிப்பதற்கு முன்பே தம்முடைய மௌர்க்யத்தைப் பார்த்து "அருவினையேன்" என்கிறார். இவர் இப்போது, அருவினையேன் என்கிறது - பகவத்ப்ராவண்யத்தை. இப்போது பகவத்விஷயத்தைக் கிட்டுகை அநிஷ்டமாகையாலே அவ்விஷயத்தை மேல்விழப் பண்ணுமது பாபமாகக் கடவதிறே. அநிஷ்டாவஹமிறே பாபம். **(களவேழ் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வா என்பன்)** களவிலே வேழ்க்கையையுடையனாய் - ஆசைப்பாட்டையுடையனாய்க்கொண்டு, வெண்ணெய் களவுகண்ட. "களவெழு" என்கிற இத்தை "களவேழ்" என்று நீட்டிற்றாய், களவு ப்ரஸித்தமாம்படி என்னவுமாம். ப்ரஸித்தமாகையாவது-ஶிஶுபாலாதிகள் கோஷ்டியிலும் ப்ரஸித்தமாம்படியிருக்கை. **(கள்வாவென்பன்)** ஸர்வேஶ்வரனைப் பிள்ளையாகப் பெறுகைக்கீடான ஸௌபாக்யத்தையுடையளான யஶோதைப் பிராட்டி, வெண்ணெய் களவுகாண்கிற ஸமயத்திலே கண்டு, ப்ரேமாதிஶயத்தாலே அவள் சொன்ன வார்த்தையைச் சொன்னேன். A "தொல்லையின்பத் திறுதிகண்டாளே" என்று நித்யஸூரிகளுக்கும் மேலாகப் பேசக்கடவதிறே; அவர்கள் தாங்கள் தொழவிருக்கும் மேன்மையிறே கண்டது; அவன்தானே தொழும் நீர்மை கண்டறியார்களிறே. **"என்பன்"** என்கிற இது - காலத்ரயவர்த்தியானாலும் இப்போது பூதார்த்தத்திலேயாய், 'என்றேன்' என்றபடி. **(பின்னையும்)** 'அதுக்குமேலே பிராட்டிமார் பாசுரத்தையும் சொன்னேன்' என்கிறார். **(தளவேழ் முறுவல் பின்னைக்காய்)** முல்லையரும்புபோலேயிருக்கிற முறுவலையுடைய நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காய். எழுகை - தோற்றுகை. தளவு - முல்லை. எழுகையாகிறது - முறுவலைக்கண்டால் முல்லையரும்பு ஸ்ம்ருதிவிஷயமாகை. **(பின்னைக்காய்)** "தவாஸ்மி" என்று முறுவலுக்குத் தோற்றபடி. **(வல்லானாயர் தலைவனாய்)** 1. **"कृष्णाश्रयाः"** (க்ருஷ்ணாஶ்ரயா:) என்கிறபடியே வலியையுடையரான இடையருக்குத் தலைவனாய். அதவா, 2. **"तुल्यशीलवयोवृत्ताम्"** (துல்யஶீலவயோவ்ருத்தாம்) என்று இரண்டுதலையும் குறைவற்றிருக்க, எருதுகளை முன்னிட்ட வன்னெஞ்சர் என்னவுமாம். **(தலைவனாய்)** நித்யஸூரிகளுக்கும் அவ்வருகாயிருக்குமாபோலேயாயிற்று இடையர்க்கும் அவ்வருகாயிருக்கும்படி. அபிஜாதனுக்கல்லது பெண் கொடார்களிறே. **(இளவேறு)** பருவத்தின் இளமையாலே மருத்யுவைப்போலேயிருக்கை. **(ஏழும்)** நப்பின்னைப்பிராட்டியை அணைக்கைக்குள்ள அபிநிவேஶத்தாலே, ஒரொன்றாகவன்றிக்கே ஒருகாலே நெரிக்கை. **(தழுவிய)** அவற்றினுடைய நிரஸநத்துக்கு பலம் - அவளை அணைக்கையாகையாலே, இதுவும் போகரூபமாயிருந்தபடி. **(எந்தாயென்பன்)** அவள் இச்செயலுக்குத் தோற்று "என் நாயன்" என்று சொல்லுமத்தையும் சொன்னேன். **(நினைந்து)** அஹ்ருதயமாகச் சொல்லி

A பெரு-திரு 7.8.

இ—விட்டேனே? நெஞ்சாலும் தூ₃ஷித்தேன். (நைந்தே) மாநஸமாய், பிறரறியாதபடியிருந்ததோ? "இவ்விஷயத்தே இவன் ஶிதி₂லனானன்" என்று நாடறியும்படி காயிகமாகவும் தூ₃ஷித்தேன். அவதாரத்தில் அணைய ஆசைப்படுவார் அவள் பாசுரத்தாலேயிறே சொல்லுவது. முதல்திருவாய்மொழியிலே, நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபா₄வ்யமான மேன்மையை தூ₃ஷித்தேன்; பத்துடையடியவரிலே, யசோதைப்பிராட்டிக்கு அநுபா₄வ்யமான நீர்மையை தூ₃ஷித்தேன்; அஞ்சிறைய மடநாரையிலே, பிராட்டிமார் பாசுரத்தைச் சொன்னேன். நினைந்து- மாநஸம். நைந்து - காயிகம். என்பன் - வாசிகம். "நினைந்து, நைந்து, வளவேழுலகின் முதலாய வானோரிறையை, 'களவேழ் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வா' என்பன்; பின்னையும், 'தளவேழ் முறுவல் பின்னைக்காய் வல்லானாயர் தலைவனாய் இளவேறேழும் தழுவியவெந்தாய்' என்பன் அருவினையேன்" என்று அந்வயம். 1.

ஈ— அவ:— முதற்பாட்டு. a நித்யஸூரிகளுக்கு அநுபா₄வ்யனானவனை என்னுடைய மநோவாக்காயங்களாலே தூ₃ஷித்தேன் என்கிறார்.

வ்யா:—(b வளவேழுலகு இத்யாதி₃) c வளவிதான ஏழுலகு என்று-லீலாவிபூ₄தியாய், "வானோரிறை" என்கையாலே - நித்யவிபூ₄தியைச் சொல்லிற்றாய், 'இப்படி உப₄யவிபூ₄திநாத₂னைக்கிடீர் நான் அழிக்கப்பார்த்தது' என்கிறார்: 'வளவியனாய், ஏழுலகுக்கும் முதலாய், வானோரிறையாயிருக்குமவனை' என்று, அவன்தனக்கே விஶேஷணமாகவுமாம்; 'வளவியராய், ஏழுலகுக்கும் முதலாயிருக்கிற வானோர்' என்று, நித்யஸூரிகளுக்கு விஶேஷணமாகவுமாம். இவர்கள் வளவியராகையாவது - ப₄க₃வ

அ— முதற்பாட்டு. (வளவேழுலகு) a "வானோரிறையை, நினைந்து, நைந்து, என்பன்" என்ற பத₃த்ரயத்தையும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதி₃)

b "வளம்" என்று-ஏழுலகுக்கும், ஈஶ்வரனுக்கும், ஸூரிகளுக்கும் விஶேஷணம். c "வளவேழுலகின் முதலாய வானோரிறையைக் கள்வாவென்பன்" என்ற பத₃த்துக்கு வாஸனை அருளிச்செய்கிறார் (வளவிதான இத்யாதி₃) ஏழுலகு வளவிதாகையாவது-ததீ₃யத்வாகாரத்தாலே உத்₃தே₃ஶ்யமாயிருக்கை; யத்₃வா, "வளம்" இதி பத₃ம் - லோகவிஶேஷணம் இதி பக்ஷே, ஈஶ் போ₄க்₃யபோ₄கோ₃பகரணபோ₄க₃ஸ்தா₂நவத்த்வேந ஸுக₄டிதஸம்ஸ்தா₂நவத்த்வமுச்யதே. ஈஶ்வரன் வளவியனாகையாவது-ஸ்வரூபாதி₃களால் வந்த வைலக்ஷண்யத்தையுடையனாகை. வளவிய

ஶ்ரீ— முதற்பாட்டு. (வளவேழுலகு இத்யாதி₃) a "வானோரிறையை, நினைந்து, நைந்து, என்பன்" என்ற பத₃ங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதி₃)

b "வளம்" என்றது-ஏழுலகுக்கும், ஈஶ்வரனுக்கும், ஸூரிகளுக்கும் விஶேஷணம். c "வளவேழுலகின் முதலாய வானோரிறையைக் கள்வாவென்பன்" என்றதுக்கு பா₄வம் (வளவிதான இத்யாதி₃) வளப்பம்-கட்டளைப்பாடு. ஈஶ்வரன் வளவியனாகையாவது - ஸ்வரூபாதி₃ வைலக்ஷண்யத்தையுடையனாகை, ஸூரிகளுக்கு வளப்பம்-ப₄க₃வத₃நுப₄வகௌஶலம். d நித்யஸூரிகளுக்கு

ஸ்ரீ—தநுபவத்தில் குஶலராகை. d அஸ்த்ரபூஷணாத்யாயத்திலே, 'ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தாலே ஜீவ ஸமஷ்டியை தரிக்கும்' என்றும், e 'ஸ்ரீவத்ஸத்தாலே ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களை தரிக்கும்' என்றும் சொல்லாநின்றதிறே.

அ—ஞானையாவது-1. "மாநஸைவ ஜகத்ஸ்ருஷ்டிம் ஸம்ஹாரஞ்ச கரோதி ய: | தஸ்யாரிபக்ஷக்ஷபணே கியாநுத்யமவிஸ்தர: ||" என்கிறபடியே ஸங்கல்பமாத்ரத்திலே ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ண வல்லவனானவன் என்னவுமாம். d "ஏழுலகுக்கும் முதலாய வானோர்" என்று நித்யஸூரிகளுக்கு ஜகத்காரணத்வம் விவக்ஷித்து, 2. "ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜம் ப்ரகரணாதஸந்நிஹிதத்வாச்ச" என்று அவர்களுக்கு அதில்லையே என்ன (அஸ்த்ரபூஷண இத்யாதி) அஸ்த்ரபூஷணாத்யாயோ நாம - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே கஶ்சிதத்யாய:. இந்த யோஜனையில், முதலென்கிறது - ப்ரதாநதத்வத்தைப்பற்ற, e (ஸ்ரீவத்ஸத்தாலே) என்றது-ஸ்ரீவத்ஸம் முதலானவற்றாலே என்றபடி. இல்லையாகில் "ப்ராக்ருதங்கள்" என்னக்கூடாதிறே. 3. "சேதஶ்சக்ரம் சேதநாவிரமஹிஸ் தத்ஸம்வ்ருதிர் மாலிகா பூதாநி ஸ்வகுணைரநங்க்ருதியுகம் ஶங்கோ ஶார்ங்காயதே | பாணா: காநி தராபி கௌஸ்துபமணிர் ஜீவ: ப்ரதாநம் புந: ஸ்ரீவத்ஸ: கமலாபதே! தவ கதா மாயா மஹாந்தம் புத்தய: ||" இந்த ஶ்லோகம் தூப்பில் நாயனாராசார்யர் அருளிச்செய்தது. அஸ்யார்த்த:— வேகாதிஶயயோகாத், சேத:—மந:, சக்ரம்—சக்ரம் பவதி; ஸாந்தர்ஶநம் சேதஸோऽபிமாநீதி யாவத். ஏவமுத்தரத்ராபி த்ரஷ்டவ்யம். ஸம்ஶயச்சேதோபகரணத்

ஜீ—ஜகத்காரணத்வமுண்டோ என்ன (அஸ்த்ரபூஷண இத்யாதி) ப்ரதமேऽம்ஶே த்வாவிம்ஶே— 4. "ஆத்மாநமஸ்ய ஜகதோ நிர்லேபமகுணாமலம் | பிபர்த்தி கௌஸ்துபமணிஸ்வரூபம் பகவாந் ஹரி: || ஸ்ரீவத்ஸ ஸம்ஸ்தாநதரமநந்தேந ஸமாஶ்ரிதம் | ப்ரதாநம் புத்திரப்யாஸ்தே கதாரூபேண மாதவே ||" இத்யாதி த்ரஷ்டவ்யம்.

ப்ர—d (வனவேழுலகின் முதலாய வானோர்) वैष्णवे पुराणे प्रथमांशे द्वाविंशे "नम-
स्कृत्याप्रमेयाय विष्णवे प्रभविष्णवे। कथयामि यथाख्यातं वसिष्ठेन ममाभवत्॥ ६७॥
आत्मानमस्य जगतो निर्लेपमगुणामलम्। बिभर्ति कौस्तुभमणिस्वरूपं भगवान् हरिः॥ ६८॥
श्रीवत्ससंस्थानधरमनन्तेन समाश्रितम्। प्रधानं बुद्धिरप्यास्ते गदारूपेण माधवे॥ ६९॥ भूतादि-
मिन्द्रियादिं च द्विधाहंकारमीश्वरः। बिभर्ति शङ्खरूपेण शार्ङ्गरूपेण च स्थितम्॥ ७०॥ चलस्वरूप-
मत्यन्तं जवेनान्तरितानिलम्। चक्रस्वरूपं च मनो धत्ते विष्णुः करे स्थितम्॥ ७१॥ पञ्चरूपा
तु या माला वैजयन्ती गदाभृतः। सा भूतहेतुसङ्घाता भूतमाला च वै द्विज॥ ७२॥
यानीन्द्रियाण्यशेषाणि बुद्धिकर्मात्मकानि वै। शररूपाण्यशेषाणि तानि धत्ते जनार्दनः॥ ७३॥
बिभर्ति यच्चासिरत्नं अच्युतोऽत्यन्तनिर्मलम्। विद्यामयं तु तज्ज्ञानमविद्याकोशसंस्थितम्॥ ७४॥
इत्थं पुमान् प्रधानञ्च बुद्ध्यहङ्कारमेव च। भूतानि च हृषीकेशे मनस्सर्वेन्द्रियाणि च॥ ७५॥
विद्याविद्ये च मैत्रेय सर्वमेतत्समाश्रितम्। अस्त्रभूषणसंस्थानस्वरूपं रूपवर्जितः॥ ७६॥ बिभर्ति
मायारूपोऽसौ श्रेयसे प्राणिनां हरिः॥ ७६½॥

ஈ— (வானோரிறையை) f தே3ஶிகராகையாலே துறையறிந்தே இழிவர்கள். g "ஸ்வாமி" என்றேயாயிற்று இவர்களுக்கு ப்ரதிபத்தி. h "வானோரிறையைக் கள்வாவென்பன்" என்னவாயிற்று நினைத்தது; தொடங்கின வாக்யம் பூரிப்பதற்கு முன்னே தம்மை அநுஸந்தி4த்து "அருவினையேன்" என்கிறார். i தா4ர்மிகனாயிருப்பானொருவன் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே அபி4பூ4தனாய், க்3ருஹத்திலே அக்3நிப்ரக்ஷேபத்தைப்பண்ணி, ஸத்வம் தலையெடுத்தவாறே அநுதபிக்குமாபோலே அநுதபிக்கிறார். (அருவினையேன்) j இப்போது "அருவினையேன்" என்கிறது - "கள்வா" என்கைக்கு அடியான ப்ரேமத்தை. k அத்தை "அருவினை" என்கிறார், l "அநிஷ்டாவஹம் பாபம்" என்றிருக்குமவ ராகையாலே.

அ—வாத், சேதநா - ஜ்ஞாநம் அஸிர் ப4வதி. அமதி:-அஜ்ஞாநம்—ஜ்ஞாநதிரோதா4யகம் கர்ம, தஸ்ய - அஸே:, ஸம்வ்ருதிர் ப4வதி. ஸம்வ்ருதி: - உறை; திரோதா4நோபகரணத்வாத். மாலிகா - வைஜயந்தீ, நாநாபுஷ்பக்ராதி2தத்வாத், நாநாவர்ணத்வாச்ச பூ4தகு3ணைஸ் ஸஹ பூ4தாதி ப4வதி. அஹங்க்ருதியுக்3ம-பூ4தாதி3:, இந்த்3ரியாதி3ஶ்ச ஶங்கே2ந ஶார்ங் கே3ணாயதே; லக்ஷ்யபாதீந்த்3ரியஜநகத்வாத் ஸாத்விகாஹங்கரோ லக்ஷ்யபாதிஶரப்ரேரக ஶார்ங் கே3ணாயதே. ஶப்3தா3தந்மாத்ர காரணத்வாத் தாமஸாஹங்கார: ஶங்கே2நோத்பாத3க ஶங்கா2 யதே. த3ஶ கா3தி - த3ஶேந்த்3ரியாணி, லக்ஷ்யபாதித்வாத் ப3ாணா ப4வந்தி. ஜ்ஞாநரூப ப்ரகாஶாஶ்ரயத்வாத் ஜீவ: கௌஸ்துப4மணிர் ப4வதி. அநேககார்யோத்பாத3கத்வாத் ப்ர தா4நம் அநேகரோமோத்பாத3கஶ்ரீவத்ஸோ ப4வதி. ஸ்வைஶ்வர்யகு3ணயோகா3த் மஹாந்தம் தவ ஶ்ரீவத்ஸாஹ:—இதி.

f உப4யவிபூ4திநாத2னாயிருக்க, "ஏழுலகின் முதல்" என்றும், "வானோரிறை" என்றும், இந்த விலக்ஷண நிர்தே3ஶத்துக்குத் தாத்பர்யம் (தே3ஶிகர் இத்யாதி3) g துறையறிந்து என்றதுக்கு விவரணம் (ஸ்வாமி என்றே இத்யாதி3) இறை என்று - ஸ்வாமி என்று ப்ரதிபத்தி பண்ணப்படுமவன் என்றபடி. h "வானோரிறையைக் கள்வாவென்பன் அருவினையேன்" என்ன வேண்டியிருக்க, இங்ஙன் சொல்லுவானென்? என்ன (வானோரிறையை இத்யாதி3) "கள்வா என்பன் அருவினையேன்" என்னவாயிற்று நினைத்தது என்றபடி. i ப4க3வத்3வைலக்ஷண்யத்தை அநு ஸந்தி4த்து, அநந்தரம் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தி4த்து அநுதபிக்கிறது எப்படி யிருக்கிறது? என்ன (தா4ர்மிகனாய் இத்யாதி3) j இத்திருவாய்மொழி ஜ்ஞாநத3ஶையன்றோ, "கள்வாவென்பன்" என்னலாமோ? என்ன (இப்போது இத்யாதி3) k ப்ரேமத்தைப் பாபம் என்ன லாமோ? என்ன (அத்தை என்று தொடங்கி) அதாவது - அகலுகை இஷ்டமாயிருக்க, ப்ரேமம் அகலவொட்டாமையாலே அத்தைப் பாபம் என்கிறார் என்றபடி. l (அநிஷ்டாவஹம் இதி)

ஜீ— f லீலாவிபூ4திக்குக் காரணத்வத்தைச்சொல்லி, நித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்வாமியாகச் சொன்னதுக்கு ப4ாவம் (தே3ஶிகர் இத்யாதி3) g விவரணம் (ஸ்வாமி இத்யாதி3) h "வானோரிறையைக் கள்வாவென்பன் அருவினையேன்" என்ன வேண்டியிருக்க, இங்ஙன் சொல்லுவானென்? என்ன (வானோரிறையை இத்யாதி3) "கள்வானென்பன் அருவினையேன்" என்னவாயிற்று நினைத்தது என்றபடி. i த்3ருஷ்டாந்தம் (தா4ர்மிகனாய் இத்யாதி3) k ப்ரேமத்தைப் பாபம் என்னலாமோ? என்ன (அத்தை இத்யாதி3) அதாவது - அகலுகை இஷ்டமாயிருக்க, ப்ரேமம் அகலவொட்டாமையாலே அத்தைப் பாபம் என்கிறார் என்றபடி.

ஈ— (m களவேழ் இத்யாதி₂) n களவிலே வேழ்க்கையுடையனாய் – அபி₄நிவிஷ்டனாய் என்னவுமாம்; o அன்றிக்கே, களவு p எழும்படி – களவு ப்ரஸித்₃த₄மாம்படி என்னவுமாம். 'களவு ப்ரஸித்₃த₄மாம்படி, வெண்ணெயைக் களவுகண்டு அமுதுசெய்த க்ருத்ரிமனே!' என்பன். q இத்தால் – பரிவுடைய யஶோதைப் பிராட்டி சொல்லும் பாசுரத்தைக் கிடீர் சொல்லிற்று என்கை. r என்பன் என்றது – சொன்னேன் என்றபடி.

(s பின்னையும்) t அதுக்குமேலே. (u தளவு இத்யாதி₂) u₂ பரிவுடைய யஶோதைப் பிராட்டிக்கு v மறைத்தவற்றையும் வெளியிடும்படி அபி₄மதையான w நப்பின்னைப்

அ–''லௌகிகாலௌகிகாऽநிஷ்டஸாத₄ரண காரணத்வம்-பாபத்வம்''இதி லக்ஷணம் இஹாபி₄ப்ரேதம். ஏதேந- 1. ''நிதி₃த்₄யாஸிதவ்ய:'' இதி விதீ₄யமாநஸ்ய ப₄க₃வத்₃விஷயப்ரேம்ண: கத₂ம் பாபத்வமிதி ஶங்கா நிராக்ரியதே. (அநிஷ்டாவஹம் பாபம் என்று இருக்குமவராகையாலே) 2. ''புண்யபாபே விதூ₄ய'' 3. ''ஸர்வே பாப்மாந:'' என்றிருக்குமவரிறே.

m,n (களவிலே வேழ்க்கையுடையனாய்) களவு – களவிலே, வேழ் – வேழ்க்கை என்றபடி. தொடுவுண்ட–களவுகண்ட. o இரண்டாம் அர்த்த₂த்திலே களவெழு என்கிறத்தை, ''களவேழ்'' என்று நீட்டிக்கிடக்கிறது. p எழும்படி—ப்ரஸித்₃த₄மாம்படி. q ''க்ருத்ரிமன்'' என்று நிந்தி₃த்து அநுதபிக்கிறாரோ? என்ன, அங்ஙனல்ல என்கிறார் (இத்தால் இத்யாதி₃) r என்பன் என்று – பூ₄த்₃தி₄பண்ணுவன் என்றும் அர்த்த₂மாகலாமிறே; மநஸ்ஸை மேலே சொல்லுகையாலே, சொலவையே சொல்லுகிறது என்கிறார் (என்பனென்றது என்று) யத்₃வா, இதா₃நீம் விப்ரயோக₃ஸ்ய இஷ்டத்வாத், ஸம்யோக₃ஸ்ய அநிஷ்டத்வாத் தந்நிமித்தத்வேந ப்ரேம்ண: பாபத்வாபி₄தா₄நாத், '' என்பன் '' இத்யஸ்ய வர்த்தமாநார்த்தே₂ ப₄விஷ்யதர்த்தே₂ ச ப்ரயோக₃ப்ராசுர்யாத் விவக்ஷிதமர்த்த₂ம்மாஹ (என்பனென்றது இதி)

s,t ''பின்னையும்'' என்று ஆம்ரேட₃நத்திலும் ப்ரஸித்₃த₄மிறே; அது கூடாமையாலே, (அதுக்குமேலே என்றது) u₂''அத்தையும் சொன்னேன் இத்தையும் சொன்னேன்'' என்ன அமைந்திருக்க, '' பின்னையும் '' என்றதின் கருத்து (பரிவுடைய இத்யாதி₃) பரிவு - ஸ்நேஹம். v(மறைத்த) ஆச்சா₂தி₃த்த. w நப்பின்னைப் பிராட்டி பாசுரமாவது – ''இளவேறேழும் தழுவிய எந்தாய்'' என்றது. u தளவு–முல்லை. A ''மௌவலும் தளவும் முல்லையாகும்'' என்னக்கடவதிறே. x அந்யத₃ர்ஶநாத் அந்யஸ்ம்ருத்யயோக₃ஶங்காம் த்₃ருஷ்டாந்தமுகே₂ந பரிஹரதி (தள

ஜீ— m,n (களவிலே வேழ்க்கையுடையனாய்) களவு-களவிலே. வேழ்-வேழ்க்கை. தொடுவுண்ட–களவுகண்ட. o த்₃விதீயார்த்த₂த்தில் – '' ஏழ் '' என்று நீட்டினத்தைக் குறுக்கி, எழும்படி என்றபடி; p எழும்படி–ப்ரஸித்₃த₄மாம்படி. q ''க்ருத்ரிமன்'' என்று நிந்தி₃த்து அநுதபிக்கிறாரோ? என்ன, அங்ஙனல்ல என்கிறார் (இத்தால் இத்யாதி₃)

u₂ '' அத்தையும் சொன்னேன், இத்தையும் சொன்னேன் '' என்ன அமைந்திருக்க, ''பின்னையும்'' என்றதுக்கு பா₄வம் (பரிவுடைய இத்யாதி₃) பரிவு – ஸ்நேஹம். w நப்பின்னைப் பிராட்டி பாசுரமாவது – '' இளவேறேழும் தழுவிய எந்தாய் '' என்றது. u தளவு – முல்லை; A ''மௌவலும் தளவும் முல்லையாகும்'' என்னக்கடவதிறே. x அந்யத₃ர்ஶநாத் அந்யஸ்ம்ருத்ய

A தமிழ்நிகண்டு.

ஈ—பிராட்டி பாசுரத்தையும் சொன்னேன். x (தளவேழ் முறுவல்) நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய தந்தபங்க்தியைக் கண்டவாறே முல்லையரும்பு ஸ்ம்ருதிவிஷயமாகை y நெஞ்சிலே; z கவயத்தைக் கண்டவாறே க்ருஹத்தில் கோ ஸ்ம்ருதிவிஷயமாமா போலே. † ("தளவெழும்படியான முறுவல்" என்னவுமாம். அதாவது, எழுகை - போகையாய், தோற்றுப் போம்படியான முறுவல்) a "பல்லுக்குத் தோற்ற பனி முல்லை" என்னக்கடவதிறே. (பின்னைக்காய்) b நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய ஸ்மிதத்திலே தோற்று அவளுக்குத் தன்னை இஷ்டவிநியோகார்ஹமாக்கினான்.

(வல்லானுயர் தலைவனாய்) c 1. "कृष्णाश्रयाः कृष्णबलाः कृष्णनाथाश्च पाण्डवाः" (க்ருஷ்ணாஶ்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாஶ்ச பாண்டவா:" என்னுமாபோலே,

---

அ—வேழ் முறுவல் இதி) முறுவல் என்று ஸ்மிதமாய், அத்தாலே தந்தபங்க்தியைச் சொல்லுகிறது. எழுகையாவது – ஸ்ம்ருதிவிஷயமாகை. ஸத்ருஶமாகையாலே ஸ்ம்ருதிஹேதுவாகிறது. y (நெஞ்சிலே) என்றது – க்ருஷ்ணன் நெஞ்சிலே என்றபடி. இத்தால், முல்லையரும்பு நெஞ்சிலே எழும்படி ஸ்மாரகமாம்படியான தந்தபங்க்தியையுடையவள் என்றபடி. z கவயம் – காட்டிலே திரிகிற மரை. அது பசுவைப்போலே இருக்கும். a முல்லையரும்பு பல்லுக்கு உபமாநமோ? என்ன (பல்லுக்கு இத்யாதி) b "ஆய்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (நப்பின்னை இத்யாதி) பூர்வபதம், "ஶேஷே ஷஷ்டீ" இதி ஶப்தாநுஶாஸநஞ்ச ஹ்ருதி நிதாயோக்தம்.

c.) வன்மை ஆயர்க்கு விஶேஷணமாய், அத்தை த்வேதா காட்டுகிறார் (க்ருஷ்ணாஶ்ரயா இத்யாதியாலும், துல்யஶீல இத்யாதியாலும்) d தலைவனுக்கு வன்மை விஶேஷணமானபோது

ஜீ—யோகஶங்கையை த்ருஷ்டாந்தமுகேந பரிஹரிக்கிறார் (தளவேழ் முறுவல் இத்யாதி) முறுவலென்றது – ஸ்மிதமாய், அத்தாலே தந்தபங்க்தியைச் சொல்லுகிறது. எழுகையாவது – ஸ்ம்ருதிவிஷயமாகை. ஸத்ருஶமாகையாலே ஸ்ம்ருதிஹேதுவாகிறது. y நெஞ்சிலே – க்ருஷ்ணன் நெஞ்சிலே. z கவயம் - காட்டிலே திரிகிற மரை. அது பசுபோலே இருக்கும். a முல்லையரும்பு பல்லுக்கு உபமாநமோ? என்ன (பல்லுக்கு இத்யாதி) b "ஆய்" என்றதுக்கு பாவம் (நப்பின்னை இத்யாதி)

c.) வன்மை ஆயர்க்கு விஶேஷணமாய், அத்தை த்வேதா காட்டுகிறார் (க்ருஷ்ணாஶ்ரயா: இத்யாதியாலும், துல்யஶீல இத்யாதியாலும்) c மஹாபாரதே, 1. "க்ருஷ்ணாஶ்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாஶ்ச பாண்டவா:। க்ருஷ்ண: பராயணம் தேஷாம் ஜ்யோதிஷாமிவ சந்த்ரமா: ॥" । ஸௌந்தரபாஹுஸ்தவே, 2. "ஹே ஸௌந்தரைகதரஜந்மநி க்ருஷ்ணபாவே த்வே மாதரௌ ச பிதரௌ ச குலே அபி த்வே। ஏகஸ்துணதநுக்ருஹீதவத: பலம் தே நீளா குலோ ஸத்ருஶீ கில ருக்மிணீ ச ॥" d வன்மை தலைவனுக்கு விஶேஷணமானபோது (அன்றிக்கே

ப்ர—c1.(வல்லானுயர்) महाभारते (द्रोणपर्व-१८३) "कृष्णाश्रयाः कृष्णबलाः कृष्णनाथाश्च पाण्डवाः। कृष्णः परायणं चैषां ज्योतिषामिव चन्द्रमाः॥ २४॥"

---

† ( ) அடைப்புக்குள் இருப்பது சில ப்ரதிகளிலேயே; அரும்பதவுரைகளுக்குப் பொருந்தாது.

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

ஈ—அவனைப்பற்றி நாட்டையழித்துத் திரியும் மிடுக்கைப்பற்ற "வல்லானாயர்" என்னவுமாம்; d அன்றிக்கே, ஆனாயர் d_2 வலிய தலைவனாய்; அதாவது-உடம்பிருக்கத் தலை குளித்தும், தலையிருக்க உடம்பு குளித்துமிறே திரிவது; e கார்த்திகை f புதியதுக்குக் குளித்தார்களாகில் இவன் அதுவும் செய்யாதே g இடைத்தனத்திலே ஊன்றிநிற்கும் படியைச் சொல்லுதல். h இப்படியிருக்கிலல்லது பெண்கொடார்களிறே இடையர்; i 1."कुलेन सदृशी" (குலேந ஸத்₃ருஶீ) என்னக்கடவதிறே; j 2. "तुल्यशीलवयोवृत्ताम्" (துல்யஶீலவயோவ்ருத்தாம்) என்று இரண்டு தலையும் குறைவற்றிருக்க, எருதுகளை முன்னிட்ட வன்னெஞ்சர் என்னவுமாம். (இளவேறு) ம்ருத்யுஸமமாயிருந்துள்ள ருஷப₄ங்கள் ஏழையும் j_2 ஊட்டியாக ஒருகாலே தழுவினான். k அநந்தரம் அவனை

அ-(அன்றிக்கே இத்யாதி₃) e, f (கார்த்திகை இத்யாதி₃) எல்லாரும் கார்த்திகைக்குக் குளிப்பர்கள்; புது நெல்லு வரும்போது மங்க₃ளஸ்நாநம் பண்ணி இஷ்டதே₃வதைக்குப் பொங்கலிட்டு ப₃ந்து₄க்களும் தாங்களுமாக பூ₄ஜிப்பர்களிறே; ஆகையாலே, கார்த்திகைக்கும் புதியதுக்கும் என்றபடி. A"புனத்தினைக்கிள்ளிப் புதுவவிகாட்டி உன்பொன்னடி வாழ்க" என்னக்கடவதிறே. f புதியது - புதுச்சோறு. g இடைத்தனம் - வல்லவத்வம். h கோ₃பாலாசார நிஷ்ட₂தாயா: ப்ரயோஜநம் கிமித்யத்ராஹ (இப்படி இருக்கிலல்லது இதி) i இடைத்தனத்திலே ஊன்றி இருக்குமோ? என்ன (குலேந ஸத்₃ருஶீ இத்யாதி₃) j_2 (ஊட்டியாக) ஊட்டியென்று கழுத்தாய், ஏழு வ்ருஷப₄ங்களுடைய கழுத்தையும் ஒன்றாகக் கூட்டி ஒருகாலே தழுவினான் என்றபடி. யத்₃வா, (ஊட்டியாக) ஒன்றாக. அத₂வா, (ஊட்டியாக) ஊட்டி - உட்கழுத்து. அது₃ஆக - அகப்படும்படியாக. அத₂வா, ஊட்டியாக - போ₄க்₃யமாக. k அடர்த்து என்னாதே "தழுவி" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அநந்தரம் இத்யாதி₃) l எந்தாய் - என் ஸ்வாமியே!

ஜீ-இத்யாதி₃) e, f (கார்த்திகை இத்யாதி₃) எல்லாரும் கார்த்திகைக்குக் குளிப்பார்கள். புதுநெல்லு வரும்போது மங்க₃ளஸ்நாநம்பண்ணி இஷ்டதே₃வதைக்குப் பொங்கலிட்டு ப₃ந்து₄க்களும் தாங்களும் பு₄ஜிப்பர்களிறே; ஆகையாலே கார்த்திகைக்கும் புதியதுக்கும் என்றபடி. A"புனத்தினைக்கிள்ளிப் புதுவவிகாட்டி உன் பொன்னடி வாழ்க" என்னக்கடவதிறே. f புதியது - புதுச்சோறு. d_2, g ஆக, வன்மையாவது-இடைத்தனத்திலே ஊன்றிநிற்கை. h இதுக்கு ப்ரயோஜநமேது? என்ன (இப்படி இத்யாதி₃) i இடைத்தனத்திலே ஊன்றியிருக்குமோ? என்ன (குலேந ஸத்₃ருஶீ இத்யாதி₃) j ஸுந்த₃ரகாண்டே₃ ஸீதாம் த்₃ருஷ்ட்வா ஹநுமதோ விசார:—2. "துல்யஶீலவயோவ்ருத்தாம் துல்யாபி₄ஜநலக்ஷணாம்। ராக₄வோऽர்ஹதி வைதே₃ஹீம் தம் சேயமஸிதேக்ஷணா॥" j_2 ஊட்டியென்று கழுத்தாய், ஏழு கழுத்தையும் ஒன்றாகக் கூட்டித் தழுவினான் என்றபடி. k அடர்த்து என்னாதே. "தழுவி" என்றதுக்கு பா₄வம் (அநந்தரம் இத்யாதி₃) l எந்தாய் - என் ஸ்வாமியே!

ப்ர—i 1. सुन्दरबाहुस्तवे—"हे सुन्दरैकतरजन्मनि कृष्णभावे [illegible] पितरौ च कुले अपि द्वे। एकक्षणादनुगृहीतवतः फलं ते नीला कुलेन सदृशी किल [illegible]"

j 2. (வல்லானாயர்) सुन्दरकाण्डे (१६) सीतां दृष्ट्वा हनुमतो विचारः—"तुल्यशीलवयोवृत्तां तुल्याभिजनलक्षणाम्। राघवोऽर्हति वैदेहीं तं चेयमसितेक्षणा॥ ५॥"

 A பெரியாழ் திரு 5-3-3.

ஜீ—லபிக்கையாலே அவள் முலையிலே அணைந்தாற்போலேயிருக்கையாலே "தழுவி" என்கிறது. (1 எந்தாய் என்பன்) எருதேழடர்த்த செயலுக்குத் தோற்று நப்பின்னைப் பிராட்டி சொல்லும் பாசுரத்தைச் சொன்னேன். உக்திமாத்ரமேயோ? — (நினைந்து) நெஞ்சாலும் தூஷித்தேன். அவ்வளவோ?—(நைந்தே) பிறர் அறியும்படி ஶிதிலனாய், காயிகத்தாலும் தூஷித்தேன்.

m வளவேழுலகு இத்யாதிக்கு — m "அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதி" என்றேன்; "எத்திறம்" என்றேன்; n பிராட்டிமார் தஶையை ப்ராப்தனாய்த் தூதுவிட்டேன் — என்று அவற்றுக்கு o அநுதபிக்கிறார்.

o "நினைந்து நைந்து வளவேழுலகின் முதலாய வானோரிறையைக் களவேழ் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வா என்பன்; பின்னையும், தளவேழ் முறுவல்

அ— m...o (வளவேழுலகு இத்யாதிக்கு) என்று தொடங்கித் தாத்பர்யாந்தரம். m (வளவேழுலகு இத்யாதிக்கு) "வளவேழுலகு" என்கிற பாட்டிலே சொன்னபடிக்கு. n (பிராட்டிமார் தஶையை ப்ராப்தனாய்) என்கையாலே - நப்பின்னைப்பிராட்டி சொன்ன வார்த்தையும் சொன்னேன் என்று ஸித்தம். o (அநுதபிக்கிறார்) என்றது–"அருவினையேன்" என்றத்தைப்பற்ற. "வானோரிறையை" என்றதுக்கு - முதல் திருவாய்மொழியிலே நோக்கு. "கள்வா" என்றதுக்கு - பத்துடை அடியவரிலே நோக்கு. "ஏறேழுந்தழுவிய எந்தாய்" என்றதுக்கு – அஞ்சிறையமடநாரையிலே நோக்கு. m...o கீழ், "வானோரிறையைக் கள்வா என்பன்" என்று கூட்டி அருளிச்செய்து, இவ்விடத்திலே, "வானோரிறை என்பன், கள்வாவென்பன், இளவேறேழுந்தழுவிய எந்தாய் என்பன்" என்று பிந்நயோஜனையை விவக்ஷித்து, "அயர்வறுமமரர்கள் அதிபதி என்றேன்" என்கையாலே இதுவும் ஒரு தாத்பர்யம் என்று கண்டுகொள்வது.

p (அருவினையேன் என்று அந்வயம்) என்றது - அருவினையென்று பாபந்தன்னையே சொல்லவுமாம் என்று நினைத்து; இப்படி செய்து அத்தாலே மஹாபாபியானேன் என்றபடி. சண்டாளர் வேதத்தைச் சொன்னால் பாபமிறே. வினையென்று பக்தியான்போது அருவினை

ஜீ— m அடி தொடங்கி இப்பாட்டுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் (வளவேழ் இத்யாதி) (வளவேழுலகு இத்யாதிக்கு) "வளவேழுலகு" என்கிற பாட்டிற் சொன்னபடிக்கு. m "என்பன்" என்று அநுதபிக்கைக்கு அப்படி கீழ்சொன்னரோ? என்ன (அயர்வறும் இத்யாதி) n (பிராட்டிமார் தஶையை ப்ராப்தனாய்) என்கையாலே நப்பின்னைப்பிராட்டி சொன்ன வார்த்தையும் சொன்னேன் என்று ஸித்தம். o (அநுதபிக்கிறார்) என்றது - "அருவினையேன்" என்றத்தைப்பற்ற. "வானோரிறையை" என்றதுக்கு - முதல் திருவாய்மொழியிலே நோக்கு. "கள்வா" என்றதுக்கு - பத்துடையடியவரிலே நோக்கு. "ஏறேழும் தழுவிய எந்தாய்" என்றதுக்கு - அஞ்சிறைய மடநாரையிலே நோக்கு. m...o "வானோரிறையைக் கள்வாவென்பன்" என்று ஏக வாக்யமாகக் கீழ் அருளிச்செய்து, இங்கே, "வானோரிறை என்பன் கள்வாவென்பன்" என்று பிந்நவாக்யமாக அருளிச்செய்கையாலே இதுவும் ஒரு யோஜனை என்று கண்டுகொள்வது.

o பாட்டுக்கு அந்வயம் (நினைந்து இத்யாதி) (ஹேஸ்நந்த இத்யாதி) வாரீர் அழகரே! க்ருஷ்ணாவதாரமான ஒரு ஜந்மந்தன்னிலே இரண்டு தாய்மாரையும் இரண்டு தமப்பன்மாரை

2. நினைந்து நைந்துள் கரைந்துருகி யிமையோர் பலரும் முனிவரும்
புனைந்த கண்ணி நீர்சாந்தம் புகையோ டேந்தி வணங்கினால்
நினைந்த வெல்லாப் பொருள்கட்கும் வித்தாய் முதலில் சிதையாமே
மனஞ்செய் ஞானத் துன்பெருமை மாசூணாதோ மாயோனே.

ஆ— 2. வ்யா:— (நினைந்து) நீர் என்திறத்துப் பண்ணும் வ்ருத்திகள் எனக்கு ஏற்றமத்தனையல்லது, எனக்கு அவத்₃யமாமோ? என்னில், "ஜாதிகு₃ணவ்ருத்த ஜ்ஞாநாதி₃களால் உத்க்ருஷ்டரான ப்₃ரஹ்மேசாநாதி₃கள் பலரும், ஸநகாதி₃யோகி₃கள் பலரும், கல்யாணமான உபகரணங்களைக்கொண்டு பரமப₄க்தியுக்தமாக உனக்கு அடிமை செய்தாலும், நிகி₂லபு₄வந நிர்மாண த்ராண ஸம்ஹரணாதி₃களைப் பண்ணினாலும், குறியழியாதேயிருக்கிற தி₃வ்யஸங்கல்பாதி₃ கல்யாணகு₃ணங்களை உடையையாயிருந்த உன் பெருமை மழுங்காதோ ஆஸ்சர்யபூ₄தனே? ஆனபின்பு ஸர்வப்ரகார நிக்ருஷ்டனான நான் உனக்கு அடிமை செய்தால் அது உனக்கு அவத்₃யமாம் என்னுமிடம் சொல்ல வேணுமோ? ஆதலால் நான் உனக்கு அடிமைசெய்த இதுவும் அத்யந்தாயுக்தம்; இனி அடிமைசெய்கையும் அயுக்தம்; ஆதலால் உனக்கு அடிமை செய்வேனல்லேன்" என்று அகலுகிறார். 2.

ஒ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — "அர்ஹனல்லேன் என்கைக்கு நானார்? ப்ரேமார்த்₃ரசித்தரான ப்₃ரஹ்ம ருத்₃ராதி₃களன்றோ அது சொல்ல அடுப்பது" என்கிறார்.

வ்யா:—(நினைந்து என்று தொடங்கி) த்வத்₃கு₃ணஸ்மரணத்தாலே அத்யந்தம் ஶிதி₂லராய். (புனைந்த கண்ணி நீர்) ஸாத₃ரமாகத் தொடுத்த மாலை. (நினைந்த என்று தொடங்கி) ஸம்ஹார ஸமயத்திலே 'புருஷார்த்தோ₂பயோகி₃யான கரணகளேபரங்களை இழந்து நோவுபட்டன' என்று ஸ்மரிக்கப்பட்ட ஸகலபதா₃ர்த்த₂ங்களுக்கும் காரணமாய், ஸ்வகார்யங்களைப் பிறப்பிக்கும்போது தான் முதலழியாதபடியான ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தையுடைய உன் பெருமை மழுங்காதோ, ஆஸ்சர்யமான வைலக்ஷண்யத்தை உடையவனே? 2.

ஈ—பின்னைக்காய் வல்லானுயர் தலைவனாய் இளவேறு ஏழுந்தழுவிய எந்தாய் எம்பன்p அருவினையேன்" என்று அந்வயம். 1.

அ—யேனுகையாலே இப்படிச் செய்தேன் என்று அர்த்த₂ம். ஆகையாலே, "அருவினையேன்" என்று முந்துறச்சொல்லி, பாட்டை யோஜிக்கவென்று ஸ்பஷ்யம் என்று கருத்து. "வளவேழுலகின் முதலாய வானோரிறையை அருவினையேன் நினைந்து நைந்து, களவேழ் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட என்று தொடங்கி, எந்தாய் என்பன்" என்று ஆகையந்வயம். 1.

ஜீ—யும் இரண்டுவம்ஶத்தையும் ஒரு க்ஷணகாலத்திலே பரிக்₃ரஹித்த உமக்குப் பூ₄லம்-குலத்தோடு ஒத்திருக்கிற நப்பின்னைப் பிராட்டியும் ருக்மிணிப் பிராட்டியும்; இத்தால் கோ₃பஸஜாதீயனாகையாலே நப்பின்னைப்பிராட்டியை லபி₄த்தருளிற்று; க்ஷத்ரியஸஜாதீயனாகையாலே ருக்மிணிப் பிராட்டியை லபி₄த்தருளிற்று என்றபடி. 1.

ப— அவ:—அநந்தரம், "உம்முடைய ஸம்பந்தம் நமக்கு அவத்யகரமாவானென்?" என்று ஈஶ்வராபிப்ராயமாக, "என்னளவேயோ? விலக்ஷணரான தேவாதிகளும் அநந்யப்ரயோஜந ஸமாதியாலே ப்ரேமயுக்தராய் ஆஶ்ரயிக்கிலும், ஸர்வகாரணபூதனை உன்னுடைய விலக்ஷண மாஹாத்ம்யத்துக்கு மாலிந்யகரமன்றோ" என்கிறார்.

இமையோர் — (அநுபவத்தில்) அநிமிஷரான ப்ரஹ்மாதி தேவர்களும், **முனிவரும்**—மநநஶீலரான ஸநகாதி பரமருஷிகளுமான, **பலரும்** — அஸங்க்யாத புருஷர்கள்; **நினைந்து**—(உன் குணங்களை நெஞ்சாலே) அநுஸந்தித்து, **நைந்து**—(அத்தாலே) ஶரீரஶைதில்யம் பிறந்து, **உள்கரைந்து**—மநஸ்ஸு கட்டுக்குலைந்து, **உருகி** — நீர்ப்பண்டமாய்க்கொண்டு, **புனைந்த** — (இப்படி தாத்விகமான ப்ரேம விகாரத்தோடே) தொடுக்கப்பட்ட, **கண்ணி**—மாலை, **நீர்**—(அர்க்யாத்யுபயோகி) ஜலம், **சாந்தம்** — சாந்து (இப்படி இவற்றை,) **புகையோடு** — அகிற்புகையோடே கூட, **ஏந்தி**—(யாவதங்கீகாரம்) தரித்து, **வணங்கினால்**—(அங்கீகாரோபகார ஸ்ம்ருதியாலே) வணங்கினால், **மாயோனே** — ஆஶ்சர்யமான விலக்ஷண விபூதி யுக்தனே! (ஸ்ருஷ்டி தஶையிலே தயமாநமநாவாய்க்கொண்டு,) **நினைந்த** — நினைக்கப்பட்ட, **எல்லாப் பொருள்கட்கும்** — ஸமஸ்த பதார்த்தங்களுக்கும், **வித்தாய்**—உபாதாந காரணமாய், **முதலில் சிதையாமே**—ஸ்வரூபவிகாரம் பிறவாதபடி, **மனம்** — மநஸ்ஸாலே, **செய்** — செய்யப்பட்ட, **ஞானத்து** — ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தையுடைய, **உன்** — உன்னுடைய, **பெருமை** — பெருமையானது, **மாசூணாதோ**—மலிநமாகாதோ?

அகர்மவஶ்யவிபூதியாலே ஆராதிதனான உன்னுடைய பெருமைக்கு— அதிஶயிதரேயாகிலும் அவித்யாத்யுபஹிதருடைய ஆராதநம் மாலிந்யகரம் என்று கருத்து. இங்கும் "இனைந்து" என்று பாடம் சொல்லுவர். 2.

இ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — "அர்ஹனல்லேன் என்கைக்கு நானார்? ப்ரேமார்த்ர சித்தரான ப்ரஹ்மாதிகளன்றோ அது சொல்லப்பெறுவர்" என்கிறார்.

வ்யா:—**(நினைந்து)** முந்துற பகவத்குணங்களை ஸ்மரிப்பர்கள். **(நைந்து)** அந்த ஸ்ம்ருதியாலே ஶாரீரமான ஶைதில்யம் பிறக்கும். **(உள் கரைந்து)** நினைக்கைக்கும் பரிகரமில்லாதபடி மநஸ்ஸு அழியும். **(உருகி)** பின்னை ஓரவயவியாக்கவொண்ணாதபடி மங்கும். **(இமையோர் பலரும் முனிவரும்)** ப்ரஹ்மாதிகளும் ஸநகாதிகளும். **(புனைந்த கண்ணி)** இந்த ஶைதில்யம் தொடுக்கிற போதே உண்டாகை. "மாலை" என்றபோதே - புனைந்திருக்கும் என்று தோற்ற நிற்க, விஶேஷித்தது - ஶிதிலராய்க்கொண்டு தொடுத்தார்கள் என்று தோற்றுகைக்காக. **(நீர்)** அர்க்யாதிஜலம். **(சாந்தம்)** கந்தத்ரவ்யம். **(புகை)** அகிற்புகை. **(ஏந்தி)** A "சூட்டுநன்மாலைகள் தூயனவேந்தி" என்னுமாபோலே ஏந்துகை

A திருவிருத்தம் 21.

இ—தானே போகரூபமாயிருக்கை. பூர்ணனாகையாலே அவனுக்கும் இவர்களுடைய உத்யோகமே அமையும். **(ஏந்தி வணங்கினால்)** ஆராதந ஸமாப்தியிலே வணங்குகையன்றிக்கே, இவற்றை ஸ்வீகரிக்கிற நீர்மையைக்கண்டு நிர்மமராய் விழுவர்கள். இது ஸநகாதிகள் படியன்றோ? என்னில்; உபயபாவநாநிஷ்டராகையாலே, ஸத்வம் தலையெடுத்தால் ஸநகாதிகளோபாதி ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் இவையெல்லாம் உண்டாயிறே இருப்பது. **(நினைந்த எல்லாப் பொருள்கட்கும்)** ஸம்ஹாரஸமயத்திலே புருஷார்த்தோபயோகியான கரணங்களை இழந்து கிடக்கிற தயநீயதசையைக் கண்டு, "ஐயோ!" என்று நினைப்பதொரு நினைவுண்டு; அத்தைச் சொல்லுகிறது. 1. **"अचिद्विशेषितान् प्रलयसीमनि संसरतः करणकलेबरैर्घटयितुं दयमानमनाः"** (அசித்விஶேஷிதாந் ப்ரளயஸீமநி ஸம்ஸரத: கரணகளேபரைர்கடயிதும் தயமாநமநா:). **(வித்தாய்)** தேவாதி ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் காரணமாய். **(முதலிற்சிதையாமே மனஞ்செய் ஞானத்துன் பெருமை)** ஸ்வகார்யத்தைப் பிறப்பிக்கும்போது, தான் முதலழியாதபடியான மநோவ்யாபாரரூப ஸங்கல்ப ஜ்ஞாநத்தையுடைய உன் வைலக்ஷண்யம். ஆனால், ஸங்கல்பமோ ஜகத்காரணம், ஸூக்ஷ்ம சிதசித்விஶிஷ்ட ப்ரஹ்மமன்றோ? என்னில்; ஆனாலும், காரணமாம்போது ஸங்கல்ப பூர்வகமாகவேணும். ஸங்கல்ப விஶிஷ்டன் காரணமானாலும், 2. **"बहु स्याम्"** (பஹு ஸ்யாம்) என்கிற ஸங்கல்ப ப்ராதாந்யத்தாலே சொல்லுகிறது. **(மாசூணாதோ)** தங்களோடு உபகரணங்களோடு வாசியற உனக்கு போகோபகரணமாம்படியிருக்கும் நித்யஸூரிகளுடைய அநுகூலப்ரவ்ருத்திகளை, கர்மம், அத்தால்வந்த அசித்ஸம்ஸர்க்கம், அத்தால்வந்த அஹங்காராதிகள், இவற்றையுடைய ப்ரஹ்மாதிகள் பண்ணப்புக்கால் உன்பெருமை மழுங்காதோ? **(மாயோனே)** ப்ரஹ்மாதிகளையும் க்ஷுத்ர மநுஷ்யர்களுடைய ஸ்தாநத்திலே ஆக்கவல்ல உன்னுடைய ஆஶ்சர்யமான வைலக்ஷண்யம் இருந்தபடியென்! "நினைந்த எல்லாப் பொருள்கட்கும் வித்தாய் முதலில் சிதையாமே மனஞ்செய் ஞானத்துன் பெருமை, இமையோர் பலரும் முனிவரும் நினைந்து நைந்து உள்கரைந்துருகிப் புனைந்த கண்ணி நீர் சாந்தம் புகையோடு ஏந்தி வணங்கினால் மாசூணாதோ மாயோனே". 2.

ஈ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டு. a "நெஞ்சாலே நினைந்தும், வாயாலே பேசியும், நைந்தும், தப்பச்செய்தேன்" என்றார் கீழ்; b "'தப்பச்செய்தேன்' என்றவிடம் தப்பச்செய்தேன்" என்கிறார் இதில். c "சண்டாளன் 'ஓத்துப்போகாது' என்றுதான் சொல்லப் பெறுமோ? அப்படியேயன்றோ நான் அயோக்யன் என்று அகலுகையும்; d ப்ரேமார்த்ர

அ— இரண்டாம் பாட்டு. (நினைந்து இத்யாதி) a,b முதற்பாட்டில் ப்ரமேயத்தை அநுபாஷியா நின்றுகொண்டு, ப்ரஹ்மாதிகள் வணங்கினால் உன் பெருமைக்கு அவத்யமாகாதோ என்னு

ஜீ— இரண்டாம் பாட்டு. (நினைந்து இத்யாதி) a,b வ்ருத்தாநுவாத பூர்வகமாக இப்பாட்டுக்கு அவதாரிகை (நெஞ்சாலே இத்யாதி) c தப்பச்செய்தேன் என்கை தப்பாமோ? என்ன (சண்டாளன் இத்யாதி). d "இமையோர் பலரும்" என்றத்தைப்பற்ற (ப்ரேமார்த்ர இத்யாதி)

ஈ—சித்தரான ப்ரஹ்மாதிகளன்றே அதுதான் சொல்லப்பெறுவார்; நான் 'தப்பச்செய்தேன்' என்று அகலுமதில், கிட்டிநின்று பரிமாறுவது நன்றன்றே" என்று கீழ் நின்ற நிலையையும் நிந்தித்துக்கொண்டு அகலுகிறார்.

வ்யா:— (நினைந்து இத்யாதி) e ப்ரஹ்மாதிகள், ஸமாராதநத்துக்கு ஒருப்படும்போது, திருமாலை தொடக்கமான உபகரணங்களைச் சமைத்துக்கொண்டாயிற்று இழிவது. * (நினைந்து) f "நாம் இவற்றையும் கொண்டுசென்றால் நம்மைக் குளிரக் கடாக்ஷிக்கக் கடவனே; f2 1. "मामक्रेति वक्ष्यति" (மாமக்ரூரேதி வக்ஷ்யதி) என்கிறபடியே நம்மை அவன் g வினவக்கடவனே" என்று இங்ஙனே முந்துற நினைப்பார்கள். * (நைந்து) அநந்தரம், த்ரித்திருக்கமாட்டாதே ஶிதிலாந்த:கரணராவர்கள். * (உள்கரைந்து) பின்னை ஓரவயவி நையுமது ஸ்தூலம் என்னும்படி உள்கரைவர்கள். * (உருகி) பின்னை ஓரவயவியாக்கி எடுக்கவொண்ணாதபடி h மங்குவர்கள். இப்படி படுகிறவர்தாங்கள் ஆர்? என்றால்

அ—மத்தைப் பாட்டிலே ப்ரயோகிக்கிறவருடைய ஹார்த்தபாவத்தை அருளிச்செய்கிறார் (நெஞ்சாலே இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே) b(தப்பச்செய்தேன் என்றவிடம் இதி)ப்ரஸக்தஸ்ய ஹி ப்ரதிஷேத இதி பாவ:. 2. "யதி மே ஸஹஸ்ரவதநாதிவைபவம் நிஜமர்ப்பயேத் ஸ கில ரங்கசந்த்ரமா: । அத மேஷவன்மம ச தத்வதேவ வா ஸ்துதிஶக்த்யபாவவிபவேऽபி பாகிதா ॥" ஸஹஸ்ரவதநத்வ – ஸஹஸ்ரபாஹுத்வ – ஸஹஸ்ரவதநேதி – பாவப்ரதாநோ நிர்தேஶ:. ஸஹஸ்ரவதநாதி ஸர்வஜ்ஞத்வாதிஸாமர்த்யம் யத்யர்ப்பயேத்; அதவா, ஶேஷஸ்யேவ ஸஹஸ்ரவதநாதிவைபவமர்ப்பயேத். தர்ஹி தத்வதேவ தயோரிவ ஸ்துதிஶக்த்யபாவாதிஶயே, பாகிதா – அம்ஶிதா அஸ்தீத்யர்த்த:. ஈஶ்வரஸ்யாபி கார்த்ஸ்ந்யேந ஸ்வஸ்துதௌ ஶேஷஸ்யேவ அஸாமர்த்யம்; ததா மமாபீதி பாவ:. c உக்தார்த்தத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக விவரிக்கிறார் (சண்டாளன் இத்யாதி) d "இமையோர் பலரும்" இத்யாதியைப்பற்ற (ப்ரேமார்த்ர இத்யாதி)

e பூர்வார்த்தமாத்ரஸ்ய பிண்டிதார்த்தமாஹ — (ப்ரஹ்மாதிகள் இதி) f...h "நினைந்து நைந்து உள்கரைந்து உருகி" இதி பதசதுஷ்டயஸ்ய க்ரமேண அர்த்தமாஹ (நாம் இவற்றையும் கொண்டு இத்யாதிநா, மங்குவர்கள் இத்யந்தேந) g வினவ – ப்ரஶ்நம்பண்ண. h மங்குவர் –

ஜீ— e "நினைந்து" இத்யாதிக்குப் பீடிகை (ப்ரஹ்மாதிகள் இத்யாதி) f...h "நினைந்து நைந்து உள்கரைந்து உருகி" என்கிற பதசதுஷ்டயத்துக்கும் க்ரமேண அர்த்தம் (நாம் இவற்றையும் இத்யாதி, மங்குவர்கள் இத்யந்தம்) g வினவ – ப்ரஶ்நம்பண்ண. h (மங்குவர்) ஶிதிலராவர்.

ப்ர—f2 1.(நினைந்து நைந்து இத்யாதி) विष्णुपुराणे पञ्चमेंशे सप्तदशे कंसेन कृष्णानयनार्थं प्रेषितस्याक्रूरस्य मनोरथः— "चिन्तयामास चाक्रूरो नास्ति धन्यतरो मया। योऽहमंशावतीर्णस्य मुखं द्रक्ष्यामि चक्रिणः ॥ २ ॥ अद्य मे सफलं जन्म सुप्रभाता च मे निशा। यदुन्निद्राब्जपत्राक्षं विष्णोर्द्रक्ष्याम्यहं मुखम् ॥ ३ ॥ पापं हरति यत्पुंसां स्मृतं संकल्पनामयम्। तत्पुण्डरीकनयनं विष्णोर्द्रक्ष्याम्यहं मुखम् ॥ ४ ॥ योऽनन्तः पृथिवीं धत्ते शेखरस्थितिसंस्थिताम्। सोऽवतीर्णो जगत्यर्थे मामक्रूरेति वक्ष्यति ॥ १२ ॥"

---

* இக்குறியிட்ட நான்கு ப்ரதீகங்களும் அரும்பதவுரைகளுக்குப் பாடமில்லை.

ஈ—(இமையோர் பலரும் முனிவரும்) ப்3ரஹ்மாதி3களும் ஸநகாதி3களும். i இவர்கள் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே அபி4பூ4தரானபோது பண்ணும் து3ர்மாநம் க4னத்திருக்குமா போலேயாயிற்று, ஸத்வம் தலையெடுத்தபோது ப4க3வத்3கு3ணநுப4வம்பண்ணி மிதி2லராம் படியும். j இப்படி ப்ரேமஸ்வபா4வராகையாலே திருமாலை தொடுக்கும்போது தொடங்கி, "அவன் இத்தைக் கண்டருளக்கடவனே!, சாத்தியருளக்கடவனே!" என்று ஸாத3ர மாகத் தொடுத்த மாலை, ஸமாராத4நோந்முக2னுன(வன்) ம்ரமம் ஆறுகைக்கு அர்க்4யங் கொடுக்கைக்காக உண்டாக்கின ஜலம், அநந்தரம் சாத்தியருளுவதாகச் சமைத்த சந்த3நாதி3கள், தூ4பங்கண்டருள உண்டாக்கின அகிற்புகை, இவை தொடக்கமான வற்றை த4ரித்துக்கொண்டு வந்து, k நிர்மமராய்த் திருவடிகளிலே விழுவர்கள். (ஏந்தி வணங்கினுல்) l அவன் இவைகொண்டு கார்யங்கொள்ளுமதிலும் "அவனுக்கு" என்று த4ரிக்குமதுவே பேருயிருக்கும் இவர்களுக்கு; mA "சூட்டுநன்மாலைகள் தூயனவேந்தி" என்னுமாபோலே. n அவன்தான் இவைகொண்டு கார்யங்கொள்ளுமதிலும், இவர்கள் த4ரித்து(க்கொண்டு) நிற்கக் காணுமதுவே பேருக நினைத்திருக்கும்; o பா4வப3ந்த4ம் இரண்டுதலைக்கும் உண்டிறே. p "வணங்கினுல் உன்பெருமை மாசூணுதோ" என்கை.

அ—மிதி2லராவர். l முனிவர்களுக்கொழிய து3ர்மாநிகளான இமையோர் இப்படி உள்கரைந்து உருகக்கூடுமோ என்ன (இவர்கள் இத்யாதி3) j "கண்ணி" இத்யேதாவந்மாத்ரம் நாலம் கிம்? "புனைந்த" இதி விஸேஷணம் கிமர்த்த2மித்யத்ர விஸேஷண ஹ்ருத3யம் த4ர்மயதி (இப்படி ப்ரேம ஸ்வபா4வர் இதி) k (நிர்மமராய்த் திருவடிகளிலே விழுவர்கள்) என்றது – தாங்கள் கொண்டு வந்தவற்றை அவன் ஸ்வீகரிக்கிற நீர்மையைக் கண்டு, நிரஹங்காராய் விழுவர்கள் என்றபடி. l "ஸமர்ப்பித்து வணங்கினுல்" என்னுமல் "ஏந்தி வணங்கினுல்" என்றதின் தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிருர் (அவன் இவை இத்யாதி3) m திருவிருத்தம் (சூட்டு இத்யாதி3) சூட்டுகைக்குத் தகுதியான நல்ல மாலைகள் – கர்த்ருத்வமும், மமதையும், ப்ரயோஜநாந்தரமும் ஆகிற, புழுவும், மயிரும், தூராலும் இல்லாமையாலே பரிஶுத்3த4மானவை, பாரதந்த்ர்யத் தாலே யாவத3ங்கீ2காரம் ஏந்திக்கொண்டு நின்று. n அவனுடைய ப்ரஸாத3த்துக்கு உடலாகி லிறே இது புருஷார்த்த2மாவது என்ன (அவன்தான் இவை இத்யாதி3) o ஶேஷபூ4தனுன வனுக்கு, அவனுக்கென்று த4ரித்துக்கொண்டிருக்கிறது பெருப்பேருய் இருக்கிறது; ஶேஷியான வனுக்கு இவற்றைக்கொண்டு கார்யங்கொள்ளுகையொழிய த4ரித்துக்கொண்டு நிற்கக் காணுமது பெருப்பேருய் இருக்குமோ? என்ன (பா4வப3ந்த4ம் என்று) இத்தால் – அவற்றைக்

ஜீ-f2 பஞ்சமேம்ஶே ஸப்தத3ஶோ அக்ரூர மநோரத2:—1. "யோςநந்த: ப்ருதி2வீம் த1த்தே ஶேக2ரஸ்தி2தி ஸம்ஸ்தி2தாம்। ஸோςவதீர்ணே ஜக3த்யர்த்தே2 மாமக்ரூரேதி வக்ஷ்யதி ॥" i முனிவர்க்கொழிய, து3ர்மாநிகளான இமையோர்க்கு இப்படி கூடுமோ? என்ன (இவர்கள் இத்யாதி3) j புனைந்த கண்ணிக்கு அர்த்த2ம் (இப்படி ப்ரேம இத்யாதி3) l, n ஸமர்ப்பித்து என்னுதே, "ஏந்தி" என்கிறதென்? என்ன, த்3வேத4ா பரிஹாரம் (அவன் இவை இத்யாதி3யாலும், அவன்தான் இவை கொண்டு இத்யாதி3யாலும்) m (சூட்டு இத்யாதி3) சூட்டுகைக்குத் தகுதியான நல்ல மாலைகள் பரிஶுத்3த4ங்களானவற்றை ஏந்திக்கொண்டு நின்று. o ஶேஷபூ4தனுக்கொழிய ஶேஷிக்கு த4ரித்துநிற்கக் காணுமது புருஷார்த்த2மாகக்கூடுமோ? என்ன (பா4வப3ந்த4ம் இத்யாதி3) p இதுக்கு அந்வயம் எத்தோடே என்ன (வணங்கினுல் இத்யாதி3)

A திருவிருத்தம் 21.

ஈ— (q நினைந்த இத்யாதி) r மேலே, "மனஞ்செய் ஞானம்" என்று ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லாநிற்கச்செய்தே, "நினைந்த" என்கிற இதுக்குக் கருத்தென்? என்னில்; தேவாதிகார்யமாய்க்கொண்டு விஸ்த்ருதமானதடங்கலும் அழிந்து, 1. "ஸதேவ" (ஸ்தேவ,) என்று வ்யவஹரிக்கவேண்டும்படியான அன்று, புத்ர பௌத்ராதிகளோடே ஜீவித்தவன் அவர்களை இழந்து தனியனானால் தன் தனிமையை அநுஸந்தித்து வெறுக்குமாபோலவும், தேசாந்தரகதனான புத்ரனை மாதாபிதாக்கள் நினைக்குமாபோலவும், இவற்றினுடைய இழவை அநுஸந்திப்பதொரு அநுஸந்தாநம் உண்டு; அத்தைச் சொல்லுகிறது. (நினைந்த எல்லாப் பொருள்கட்கும் வித்தாய்) s "நினைத்தல் - கலத்தலும், கூடலுமாய், ஸதவஸ்தமாய்த் தன்னுடனே கூடிக்கிடக்கிற ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் காரணமாய்" என்று பிள்ளையமுதனார் நிர்வஹிப்பர். t அன்றியே, u இப்படி தன் திருவுள்ளத்தாலே விஷயீகரிக்கப்பட்ட ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் காரணமாய். (முதலில் சிதையாமே) v அவற்றை உண்டாக்கச்செய்தே w தானான தன்மையில் குறை வாராதபடி இருக்கும். x ம்ருத்பிண்டம் கடசராவாதி கார்யமானவாறே y விசிஷ்டாகாரம் நசிக்கும்; இங்கு

அ—கொண்டு கார்யங்கொள்ளுமதிலும் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறது காணுமதுவே ப்ரயோஜநமாக நினைத்திருக்கும் என்றபடி. p இதுக்கு அந்வயம் எத்தோடே என்ன (வணங்கினால் இத்யாதி).

q, r "நினைந்த" இதி-"ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநாத் பூர்வபாவி ப்ரளயகாலீநோऽநுஸந்தாந விசேஷ உச்யதே" இதி ப்ரதமோऽர்த்த:. q, s 2. "தம: பரே தேவ ஏகீபவதி" இதி ச்ருத்யநுகுணோ த்விதீயோ நிர்வாஹ:. t த்விதீய நிர்வாஹாதபி 3. "ஸ ஏகாகீ ந ரமேத" இதி ச்ருத்யநுகுண ப்ரதமநிர்வாஹ ஏவ ஜ்யாயாநிதி புந: ப்ரதமநிர்வாஹே சலதி (அன்றியே இதி) t, u யத்வா த்ருதீய நிர்வாஹோ வா; ததாநீம் பாவிஜகதாகாராவமர்ச விஷயீக்ருத ஸகல பதார்த்தாநாம் காரணமித்யர்த்த:. அஸ்மிந் பக்ஷே (இப்படி) இதி இதாநீம் வர்த்தமாந ஜகதாகார: பராம்ருச்யதே. மனஞ்செய்கையாவது - பஹுஸ்யாம் என்னும் ஸங்கல்பம். q நினைந்த என்றது - நினைக்கப்பட்ட என்றபடி. v "நினைந்த எல்லாப் பொருள்கட்கும் வித்தாய் முதலிற் சிதையாமே" இத்யேதத் - ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநவிசிஷ்ட ப்ரஹ்ம ஸ்வரூப விசேஷணமிதி பக்ஷே சலதி (அவற்றை உண்டாக்கச்செய்தே இதி) w (தானான தன்மையில் இதி) விசேஷண பூதே அசிதம்சே, ஸ்வரூபவிகார: ஸ்வபாவவிகாரச்ச; விசேஷணபூதே சிதம்சே து ஜ்ஞாநவிகாஸரூப ஸ்வபாவவிகார:. ஏதாத்ருசோபயவிகாரோ விசேஷ்யபூதே பரமாத்ம ஸ்வரூபே நாஸ்தீத்யர்த்த:. x குறை வருமோ என்ன (ம்ருத்பிண்டம் இத்யாதி) y விசிஷ்டாகார

ஜீ— q, r "நினைந்த" என்று - ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநாத் பூர்வபாவியாய், ப்ரளயகாலீநமான அநுஸந்தாந விசேஷம் சொல்லப்படுகிறது என்று முந்தின அர்த்தம். q, s 2. "தம: பரே தேவ ஏகீபவதி" என்கிற ச்ருத்யநுகுணமாக, தன்னுடனே கூடிநிற்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது என்று த்விதீயார்த்தம். t "நினைந்த" என்றதின் முந்தின அர்த்தவிவரணம் (அன்றியே இத்யாதி) மனஞ்செய்கையாவது - பஹுஸ்யாம் என்னும் ஸங்கல்பம். q நினைந்த என்றது - நினைக்கப்பட்ட என்றபடி. w (தானான தன்மையில் இத்யாதி) விசேஷணபூத சேதநாசேதநகதஸ்வரூப ஸ்வபாவவிகாரங்கள் - விசேஷ்யபூத பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தில் இல்லை என்றபடி. x அப்படி வருமோ? என்ன (ம்ருத்பிண்டம் இத்யாதி) y விசிஷ்டாகாரம் - பிண்டத்வவிசிஷ்டாகாரம்.

ஈ—அதில்லை; z நாட்டில் கார்யங்களை உண்டாக்குவதான காரணத்தின்படியல்ல இவன்படி என்கிறது.

a ஆனால் பின்னை, b ஸங்கல்பமோ ஜக3த்காரணம், ஸூக்ஷ்ம சித3சித்3விஶிஷ்ட ப்3ரஹ்மமன்றோ? என்னில், ஆனாலும் c காரணமாம்போது c2 ஸங்கல்பபூர்வகமாகவேணும்; d ஸங்கல்பவிஶிஷ்டம் காரணமானாலும், 1. "बहु स्याम्" (ப3ஹு ஸ்யாம்) என்கிற

அ-கார: – பிண்ட3த்வவிஶிஷ்டாகார:. ம்ருத்பிண்ட3ஸ்ய க4டஶராவாதி3 கார்யாகாரேண பரிணாமே ஸதி, விஶேஷ்ய ஸ்வரூபவிகாரோ ப4வதீத்யர்த்த2:. ஏதேந "முதலில் சிதையாமே" இதி விஶேஷணஸ்ய வ்யாவர்த்யம் த3ர்ஶிதம் ப4வதி. z ஸூக்ஷ்ம சித3சித்3விஶிஷ்ட வஸ்துவுக்கு ஸூக்ஷ்மாகார நாஶமுண்டே என்ன (நாட்டில் இத்யாதி3) ஸ்வரூபவிகாராபா4வத்திலே தாத்பர்யம் என்றபடி.

a "நினைத்த எல்லாப் பொருள்கட்கும் வித்தாயிருப்பதாய், முதலில் சிதையாமலிருக்கிற மனஞ்செய் ஞானம்" இதி அகி2லஜக3த்காரணத்வம், அவிகாரித்வஞ்ச ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநஸ்யைவ விஶேஷணமிதி பக்ஷம் ஹ்ருதி3 நிதா4ய தத்ரோத்தி2தாமாஶங்காமநூத்3ய பரிஹரதி (ஆனால் பின்னை இத்யாதி3) யத்3வா, "முதலில் சிதையாமே" என்றும், "மனஞ்செய் ஞானம்" என்றும் உபாத்தமாகையாலே, அதிலே, இப்படி அவனே காரணமாகில் ஸங்கல்பம் காரணமன்றோ, ஆனபின்பு ஸங்கல்பத்தைச் சொல்லுவானென்? என்று ஶங்கிக்கிறார் (ஆனால் பின்னையென்று) b ஸங்கல்பம் ஜக3த்காரணமோ? என்று அந்வயம். c (காரணமாம்போது) என்றது – ஸூக்ஷ்ம சித3சித்3விஶிஷ்டமே காரணமாம்போது என்றபடி. c2 ஸங்கல்பபூர்வகமாக வேணும் என்றது – ஸங்கல்பவிஶிஷ்டமாய்க்கொண்டே ஆகவேணும் என்றபடி. d ஆனால், அப் போதும் ஸங்கல்பவிஶிஷ்ட ஸ்வரூபத்துக்கே காரணத்வம் சொல்லுமதொழிய, 'வித்தாய்' இத்யாதி3யாலே கேவல ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞானத்துக்கே காரணத்வம் சொல்லுவானென்? என்ன, தத்3விஶிஷ்ட ஸ்வரூபத்துக்கே காரணத்வமாகிலும், தத்3கு3ணஸாரத்வாத் தத்3 வ்யபதே3ஶவத் சொல்லுகிறது என்கிறார் (ஸங்கல்பவிஶிஷ்டம் காரணமானாலும் என்று தொடங்கி) யத்3வா, சித3சித்3விஶிஷ்டம் காரணமாயிருக்கவும் அந்த விஶேஷத்தைச் சொல் லிற்றில்லையே, அவ்வோபாதி அமையாதோ? என்ன (ஸங்கல்பவிஶிஷ்டம் இத்யாதி3) "எல்லாப் பொருள்கள்" என்கையாலே, "வித்து" என்கிற ஶப்3த3த்துக்குள்ளே ஸூக்ஷ்ம

ஜீ—z ஸூக்ஷ்ம சித3சித்3விஶிஷ்ட வஸ்துவுக்கு ஸூக்ஷ்மாகாரநாஶமுண்டே என்ன (நாட்டில் இத்யாதி3) ஸ்வரூபவிகாராபா4வத்திலே தாத்பர்யம் என்றபடி.

a "நினைந்த எல்லாப் பொருள்கட்கும் வித்தாயிருப்பதாய், முதலில் சிதையாமே இருக்கிற மனஞ்செய் ஞானம்" என்று – காரணத்வமும், அவிகாரித்வமும் ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்துக்கே விஶேஷணம் என்கிற பக்ஷத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி, அதிலுண்டான ஶங்கையை அநுவதி3த்துப் பரிஹரிக்கிறார் (ஆனால் பின்னை இத்யாதி3) c காரணமாம்போது – ஸூக்ஷ்ம சித3சித்3வஸ்து விஶிஷ்டமே காரணமாம்போது. c2 ஸங்கல்பபூர்வகமாகவேணும்-ஸங்கல்பவிஶிஷ்டமாய்க்கொண்டே ஆகவேணும். d ஆனால் ஸங்கல்பவிஶிஷ்ட ஸ்வரூபத்துக்கன்றோ காரணத்வம்; கேவல ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்துக்கே காரணத்வம் சொல்லுவானென்? என்ன (ஸங்கல்பவிஶிஷ்டம் இத்யாதி3)

ஈ—ஸங்கல்ப e ப்ராதாந்யத்தாலே சொல்லுகிறது. f இப்படியிருக்கிற ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தையுடைய உன் பெருமையுண்டு - உன் வைலக்ஷண்யம், அது – இவர்கள் வணங்கினால் மாசூணாதோ? g "தன் ஸங்கல்பத்தாலே ஸகலபதார்த்தங்களையும் உண்டாக்கும் படியான வைலக்ஷண்யத்தை உடையவனுக்கு, அவனாலே ஸ்ருஜ்யரான நாம் ஸ்பர்ஶித்த த்ரவ்யம் அங்குத்தைக்கு அர்ஹமோ?" என்று தந்தாமுடைய அயோக்யதையை அநுஸந்தித்து, அகலுகைக்கு அதிகாரம் உள்ளது அவர்களுக்கன்றோ; அதுக்குத்தான் நான் ஆர்? (மாயோனே) ப்ரஹ்மாதிகளையும் க்ஷுத்ரமநுஷ்ய ஸ்தாநத்திலே ஆக்கவல்ல உன்னுடைய ஆஶ்சர்யமான வைலக்ஷண்யமிருந்தபடியென்!

அ—சிதசித்வஸ்துக்கள் அந்தர்பூதங்கள்; ஆகையாலே ப்ருதங்நிர்தேஷ்டவ்யத்வரூப ப்ராதாந்யத்தாலும், கர்த்ருதா ப்ரயோஜகத்வரூப ப்ராதாந்யத்தாலும் சொல்லுகிறது என்றபடி. அதவா, "நினைந்த எல்லாப் பொருள்கட்கும் முதலில் சிதையாமே வித்தாய்" என்று - விஶிஷ்டோபாதாநத்வமிறே சொல்லிற்று; "மனஞ்செய் ஞானத்துன் பெருமை" என்று அவனுடைய ஸங்கல்பத்துக்குக் காரணத்வம் சொன்னால், உபாதாநத்துக்கு ஸங்கல்பம் அபேக்ஷிதமல்லாமையாலே அவனுக்கு உபாதாநத்வம் கூடும்படி எங்ஙனே? என்று ஶங்கை. உபாதாநம் காரணமாகிலும், கர்த்தாவினுடைய ஸங்கல்பமில்லாமல் காரணமாகமாட்டாதே; ஆகையாலே, ஸங்கல்பகாரணத்வம் உபாதாநத்வ விரோதியன்று என்று பரிஹாரம். ஆனாலும், ம்ருத்து உபாதாநமாம்போது குலாலனிறே ஸங்கல்பிக்கிறான்; அப்படியே, இங்கும் இவன் கர்த்தாவானால் உபாதாநம் வேறேயாகவேணுமிறே என்ன (ஸங்கல்ப இத்யாதி) ஸங்கல்ப விஶிஷ்டம் காரணமானாலும் - லோகத்தில் உபாதாநத்துக்கு ஸங்கல்பாஶ்ரயத்வமில்லையேயாகிலும், 1. "பஹு ஸ்யாம்" என்கையாலே ஸங்கல்பாஶ்ரயமான சிதசித்விஶிஷ்ட ப்ரஹ்மத்துக்கே உபாதாநத்வம் சொல்லக்குறையில்லை என்றபடி. e (ப்ராதாந்யத்தாலே) பலத்தாலே என்றபடி. a யத்வா, ப்ரஹ்மதர்மமான உபாதாநத்வத்தை ஸங்கல்பத்திலே ஆரோபித்து அருளிச்செய்கிறார் "வித்தாய்" இத்யாதியாலே; இந்தத் தாத்பர்யத்தை ஸ்பஷ்டீகரிக்கவேண்டி, அபிப்ராயாநபிஜ்ஞனுடைய யதாஶ்ருதாநுஸாரிஶங்கையை அநுவதிக்கிறார் (ஆனால் என்று) c அபிப்ராயத்தை விவரிக்கிறார் (காரணமாம்போது என்று) ஸங்கல்பம் அபேக்ஷிதமாகையாலும், அதுதான் லோகம்போலன்றிக்கே உபாதாநவிஶேஷணமாகையாலும், விஶேஷ்யகததர்மத்தை விஶேஷணத்திலே ஆரோபித்துச் சொல்லுகிறது என்றபடி. ஸங்கல்பப்ராதாந்யம் ஆரோபநிமித்தம். ப்ராதாந்யமாவது - கர்த்ரந்தரவ்யாபாராநபேக்ஷதை. ஆரோப ப்ரயோஜநமும் ஏதத்வ்யஞ்ஜநம். 693 z (நாட்டில் கார்யங்களை) இத்யாதி வாக்யத்திலே, "இவன்படி" என்றது-இவன் ஸங்கல்பத்தின்படி என்றபடி. அன்றிக்கே, இவன்படி இதுவாகையாலே, அத்தை "முதலிற் சிதையாமே" என்று ஆரோபிக்கிறது என்று தாத்பர்யமாகவுமாம். f "இமையோர் வணங்கினால் உன் பெருமை மாசூணாதோ" என்றத்தால் பலிதம் (இப்படி இத்யாதி) g (தன் ஸங்கல்பத்தாலே இத்யாதி) அர்த்தஸித்ததாத்பர்யம். ஸித்திக்கும்படிதான் எங்ஙனே? என்னில்; தம்முடைய அநதிகாரத்தைச் சொல்லி அகலுகிற இவர்க்குப் பிறருடைய அநதிகாரத்தைச்

ஜீ—1. "தத்குணஸாரத்வாத்து தத்வ்யபதேஶ:" என்னுமாபோலே என்றபடி. f "மனஞ்செய்" இத்யாதிக்கு அர்த்தம் (இப்படி இத்யாதி) g "இமையோர் வணங்கினால் உன் பெருமை மாசூணாதோ" என்றத்தால் பலிதம் (தன் ஸங்கல்பத்தாலே இத்யாதி) h பாட்டுக்கு அந்வயம் (நினைந்த இத்யாதி)

3. மாயோ னிகளாய் நடைகற்ற வானோர் பலரும் முனிவரும்
நீயோ னிகளைப் படையென்று நிறைநான் முகனைப் படைத்தவன்
சேயோ னெல்லா வறிவுக்கும் திசைக ளெல்லாம் திருவடியால்
தாயோன் எல்லா வெவ்வுயிர்க்கும் தாயோன் தானோ ருருவனே.

ஆ— 3. வ்யா:— (மாயோனிகளாய்) இப்படி தம்முடைய நிகர்ஷாநுஸந்தா₄நத்தாலே எம்பெருமானை அகல, அவனும்—இவரைப் பிரியில் த₄ரிக்கமாட்டாமையாலே, "இவரை ஸமாதா₄நம் பண்ணுகைக்கு உபாயமேதோ?" என்று சிந்தித்து, தே₃வாதி₃ஸ்தா₂வராந்தமான சதுர்வித₄பூ₄தஜாதங்களுக்கும் காரணபூ₄தனான ப்₃ரஹ்மாவுக்கும் காரணபூ₄தனாய், வாங்மநஸாபரிச்சே₂த்₃யமஹிமனாயிருந்துவைத்து, அநாலோசிதவிஶேஷமாக ஸர்வாத்மாக்களையும் ஒக்க மாத்ருவத் ஸஸ்நேஹமாக ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபா₄வனாயிருக்கிற தன்னுடைய ஸௌஶீல்யகு₃ணத்தைக் காட்டியருள; அந்த கு₃ணவிஶிஷ்டனானவனைக் கண்டு தம்முடைய ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே "ஒருவனே தானோருருவன்!" என்று அவனைக் கொண்டாடுகிறார். 3.

ஒ— அவ:— மூன்றும் பாட்டில் — இப்படி அநர்ஹன் என்கைக்கும் தகேனென்று ப₄க₃வத்₃தா₃ஸ்யத்தினின்றும் அத்யந்தம் விப்ரக்ருஷ்டரான ஆழ்வார், தம்மை த்ரைவிக்ரமமான ஸௌஶீல்ய வாத்ஸல்யாதி₃களைக் காட்டியருளி மீளும்படியாக வஶீகரித்தருளினன் என்கிறர்.

வ்யா:— (மாயோனிகள் என்று தொடங்கி) 'மநுஷ்யாதி₃களிற்காட்டில் அதி₄கமான யோனிகளிலே பிறந்து, அதுக்கு ஈடான மர்யாதை₃கள் கற்றுள்ள வானோர் பலரும் முனிவருமான யோனிகளை நீ படை' என்று, அதி₄கஶக்தியான ப்₃ரஹ்மாவைப் படைத்தவன்; (சேயோன் எல்லா அறிவுக்கும்) எத்தனையேனும் அதிஶயிதஜ்ஞாநரான ப்₃ரஹ்மாதி₃களுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கும் கோ₃சரமல்லாதானாய். (திசைகளெல்

ஈ—h [நினைந்த எல்லாப்பொருள்கட்கும் வித்தாய் முதலிற்சிதையாமே மனஞ்செய் ஞானத்து உன் பெருமை, இமையோர் பலரும் முனிவரும் நினைந்து நைந்து உள்கரைந்து உருகிப் புனைந்த கண்ணி நீர் சாந்தம் புகையோடு ஏந்தி வணங்கினல் மாசூணாதோ மாயோனே.] 2.

அ—சொல்ல ப்ரஸங்க₃மில்லையிறே; ஆகையால் இப்பாட்டும் ஸ்வாநதி₄காரத்திலே பர்யவஸிக்க வேண்டுகையாலே அர்த₂ாத் ஸித்₃தி₄க்கிறது. ஆனல் கைமுத்யந்யாயம் விவக்ஷிதமாணலோ? என்னில்; அப்போது, இப்படிப்பட்ட ப்₃ரஹ்மாதி₃கள் வணங்கினலும் என்று சொல்லவேணுமிறே. h இப்பாட்டுக்கு அந்வயப்ரகாரம் (நினைந்த இத்யாதி₃) "இமையோர் முனிவரும் பலரும் நினைந்து நைந்து உள்கரைந்து உருகி, புனைந்த கண்ணி நீர் சாந்தம் புகையோடு ஏந்தி வணங்கினல், மாயோனே, நினைந்த எல்லாப் பொருள்கட்கும் என்று தொடங்கி, மாசூணாதோ" என்று உரை அந்வயம். 2.

ஒ—லாம் என்று தொடங்கி) உத்கர்ஷாபகர்ஷம் பாராதே ஸகலபதா₃ர்த்த₂த்தோடும் தன் திருவடிகள் ஸ்பர்ஶிக்கும்படி லோகங்களையெல்லாம் அளப்பதும்செய்து ஜந்ம வ்ருத்தாதி₃களால் நிஹீநராஞருமகப்பட எல்லார்க்கும் பரிவனுனவன் ஓருருவனே! என்று அவன் கு₃ணத்தை அநுஸந்தி₄த்து விஸ்மிதராகிறுர். 3.

ப— அவ:— அநந்தரம், "நிரதிஶயோத்கர்ஷத்தோபாதி, தாரதம்ய ரஹிதமாக எல்லாரோடும் கலக்கும் நீர்மையுண்டு" என்று, அஶேஷஜந ஸம்ஶ்லேஷரூபமான லோகவிக்ரமணஸ்வபா₄வத்தை ஈஶ்வரன் காட்டக் கண்டு விஸ்மிதராகிறுர்.

'மாயோனிகளாய்—'விலக்ஷண ஜந்மாக்களாய்க்கொண்டு, **நடை** — தத₃நுரூப ஸ்ருஷ்ட்யாதி₃ வ்யாபாரத்தை, **கற்ற**—அறிந்திருக்கிற, **பலரும்**—பலவகைப்பட்ட, **வானேர்**—தே₃வர்களும், **முனிவரும்**—ருஷிகளுமாகிற, **யோனிகளை**—ஜந்துக்களை, **நீ படை' என்று**—நீ படை' என்று, **நிறை**—(வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பாக ததுப யுக்த ஜ்ஞாநாதி₃) பௌஷ்கல்யத்தையுடைய, **நான்முகனை**—சதுர்முக₂னை, **படைத்தவன்** — ஸ்ருஷ்டித்தவனுய், **எல்லா அறிவுக்கும்** — அந்த ப்₃ரஹ்மாதி₃ ஸமஸ்த சேதநர் ஜ்ஞாநங்களுக்கும், **சேயோன்**—தூ₃ரஸ்த₂னுன மேன்மையையுடையனுய் வைத்து, **திசைகள் எல்லாம்**—தி₃க்கு₃பலக்ஷிதமான ஸமஸ்தலோகங்களையும், **திரு வடியால்**—ஸுகுமாரமான திருவடிகளாலே, **தாயோன்**—(அவற்றுக்கு நோவு வாராத படி) ஸ்பர்ஶித்தவனுய், (அத்தாலே) **எல்லா எவ்வுயிர்க்கும்**—(தாரதம்ய ரூபமான) எவ்வகையையுடைய எல்லா ப்ராணிகளுக்கும், **தாயோன்**—மாத்ருவத் வத்ஸலனுன, **தான்**—தான், **ஓருருவனே**—ஒருபடியாயிருக்கிறுனே! மேன்மைபோலே நீர்மையும் அளவிறந்ததீ! என்று கருத்து. 3.

இ— அவ:—மூன்றும் பாட்டில்—"இப்படி நீர் அகலுகைக்கு அடி நம் மேன்மையைப் பார்த்தாயிற்று; அவ்வோபாதி நம் நீர்மையையும் பாரீர்" என்று த்ரைவிக்ர மாபதா₃நத்தைக் காட்டக் கண்டு, 'இருந்தபடியென்!' என்று அகலுகை தவிர்ந்து கால்தாழுகிறுர்.

வ்யா:—**(மாயோனிகளாய்)** விலக்ஷண ஜந்மத்தையுடையராகை. **(நடை கற்ற)** தங்கள் ஜந்மாநுகூலமான ஸ்ருஷ்ட்யாதி₃மர்யாதை₃கள் கற்றுள்ள. **(வானேர் பலரும்)** த₃ஶப்ரஜாபதிகள், ஏகாத₃ஶருத்₃ரர்கள், அஷ்டவஸுக்கள் முதலான ஸர்வதே₃வதைகளும். **(முனிவரும்)** ருஷிகளும். **(நீ யோனிகளை படை என்று)** 'வானேர் பலரும் முனிவருமான யோனிகளை நீ படை' என்று; அவ்வருகுள்ள தெல்லாம் தானே ஸ்ருஷ்டித்து, "தே₃வாதி₃களையெல்லாம் நீயே ஸ்ருஷ்டி" என்று. **(நிறை நான்முகனைப் படைத்தவன்)** ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி₃களால் பூர்ணனுன ப்₃ரஹ்மாவைப் படைத்தவன். **(சேயோன் எல்லா அறிவுக்கும்)** ஜ்ஞாநாதி₄கரான ப்₃ரஹ்மாதி₃களுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கும் கோ₃சரமல்லாதான். 1. **"யஸ்ய் भगवान्**

இ—जानाति पुरुषोत्तमम्" (யந்நாயம் ப4க3வாந் ப்3ரஹ்மா ஜாநாதி புருஷோத்தமம்). **(திசைகளெல்லாம் திருவடியால் தாயோன்)** லோகங்களையெல்லாம் திருவடிகளாலே அளந்துகொண்டவன்; நாய்ச்சிமாரும் தொடும்போது கூசவேண்டும்படியான திருவடிகளைக்கொண்டு கிடீர், காடும் ஓடையும் அளந்தது! இங்ஙனே செய்வானென்? என்னில்—**(எல்லா எவ்வுயிர்க்கும் தாயோன்)** எல்லாரோடும் ஸம்ப3ந்த4ம் ஒத்திருக்கை. எல்லாம் என்று - ஸாகல்யபரம். எவ்வுயிர் என்று - "விலக்ஷணம், அவிலக்ஷணம்" என்று பாராதொழிந்தபடி. **(தாயோன்)** தாய்போலப் பரிவனானவன். **(தானோருருவனே)** 'இதொரு ப்ரகாரமே! மேன்மைக்கு ஒப்பில்லாதார்போலே நீர்மைக்கும் அவதி4யின்றிக்கேயிருக்கிறதொருபடியென்!' என்று விஸ்மிதராகிறார். 3.

ஈ— அவ:— மூன்றும் பாட்டு. a 'நினைந்தும் பேசியும் நைந்தும் தப்பச்செய்தேன்' என்றார் முதற்பாட்டில்; b 'தப்பச்செய்தேன் என்றவிடம் தப்பச்செய்தேன்' என்றார் இரண்டாம் பாட்டில்; c "நீர் நம்முடைய மேன்மையைப்பார்த்து அங்ஙன் நெகிழப்போகாதே; நான் தாழநின்று எல்லாரோடும் பொருந்தும் ஶீலகு3ணத்தையும் ஒருகால் பாரீர்" என்று திருவுலகளந்தருளின ஶீலகு3ணத்தைக் காட்டிக்கொடுக்க, அத்தை அநுஸந்தி4த்து, d அகலமாட்டாதே அணுகவும் மாட்டாதே, d2 நடுவே நின்று e அணவாய்த்துக் காலம் கழிக்கிறார். அப்படி காலம் கழிக்கவல்லரோ அவனையொழிய? என்னில்; f சீர்கலந்த சொல்நினைந்து போக்கும்போது போக்கவல்லரே; g ஶீலகு3ணாநுஸந்தா4நத்தாலே போக்கலாமிறே.

அ— மூன்றும் பாட்டு. (மாயோனிகளாய்) a, b, c கீழ் இரண்டு பாட்டில் ப்ரமேயத்தையும் அநுபா4ஷியாநின்றுகொண்டு, "திசைகளெல்லாம் திருவடியால் தாயோன் தானோருருவன்" என்ற பத3ங்களைக் கடாக்ஷித்து ஸங்க3தி அருளிச்செய்கிறார் (நினைந்தும் இத்யாதி3வாக்ய த்ரயத்தாலே) இவ்வவதாரிகை - இப்பாட்டில், மேற்பாட்டுப்போலே தம்மோடே அவனுக்கு விஶேஷஸம்ப3ந்த4ம் தோற்றுமையைப்பற்ற. d "தானோருருவனே!" என்ற ஈடுபாட்டைப்பற்ற (அகலமாட்டாதே அணுகவும்மாட்டாதே) என்றது. e (அணவாய்த்து) விநோத3ம் பண்ணிக்கொண்டு என்றபடி; ஸம்ஶயித்து என்றுமாம். d, e அத2வா, இப்பாட்டிலே - அவன் தன் நீர்மையைக் காட்டுகையாலே (அகலமாட்டாதே என்றது) மேலே, "அடியேன் சிறிய ஞானத்தன்" என்கையாலே (அணுகவும்மாட்டாதே அணவாய்த்து) என்கிறார். e யத்3வா, "ஆழ்வார் தம்மோடே சேரவேணும்" என்று ஆசைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற ஈஶ்வரனைப்பற்ற, இப்போது இவருடைய அவஸ்தை2 ஏமாற்றம்போலே இருக்கையாலே (அணவாய்த்து) என்றது. அணவாய்த்து - அஹ்ருத3யம் யத்கிஞ்சித3பி4தா4யேத்யர்த்தோ2 வா. f பெரியதிருவந்தாதி (86) (சீர்கலந்த இத்யாதி3) "சீர்கலந்த சொல்நினைந்து போக்காரேல் சூழ்வினையின்

ஜீ— மூன்றும் பாட்டு. (மாயோனிகளாய் இத்யாதி3) a, b, c கீழ் இரண்டு பாட்டில் ப்ரமேயத்தை அநுபா4ஷித்துக்கொண்டு, "திருவடியால் தாயோன் தானோருருவனே" என்ற பத3ங்களைக் கடாக்ஷித்து ஸங்க3தி (நினைந்தும் இத்யாதி3) d2 "தானோருருவனே" என்று ஈடுபடுகையைப் பற்ற (நடுவே நின்று) என்றது. e அணவாய்த்து - விநோத3ம் பண்ணிக்கொண்டு; ஸம்ஶயித்து என்றுமாம். f பெரியதிருவந்தாதி (86) (சீர்கலந்த இத்யாதி3) ஶீலாதி3கு3ணங்களோடே சேர்ந்த

ஈ— வ்யா:— (h மாயோனிகள் இத்யாதி3) மஹாயோநிகளாய் - விலக்ஷணமான ஜந்மங்களையுடையராய். i தந்தாமுடைய அதி4காராநுரூபமான மர்யாதை3களுண்டு - ஸ்ருஷ்ட்யாதி3கள், j அவற்றில் வந்தால் அறிவித்த ஸர்வேஶ்வரன் பக்கல் k இருகால் மட்டுச்சென்று கேள்விகொள்ள வேண்டாதபடி கற்றிருப்பாரான வானோர் பலரும் முனிவருமான யோநிகளை; அவர்களாகிறார் - "l ஸப்தர்ஷிகள், l2 த3ஶப்ரஜாபதிகள்,

அ— துயரை என் நினைந்து போக்குவர் இப்போது''—ஸௌந்த3ர்ய ஶீலாதி3கு3ண சேஷ்டிதங்களோடே பரஸ்பர ஸாரஸ்யாவஹமாம்படி சேர்ந்திருக்கிற திருநாமங்களை ஸார்த்த2மாக அநுஸந்தி4த்து, அநுப4வித்தல்லது தப்பவொண்ணாதபடி போக்கற வளைந்துகிடக்கிற பாபப2லமான தரைகாணவொண்ணாத து3:க்க2த்தைப் போக்கிக்கொள்ளார்களாமாகில் இந்தக் காலந்தன்னை எத்தை அநுஸந்தி4த்துப் போக்குவர்கள்? g தத் கத2மித்யத்ராஹ (ஶீலகு3ண இதி)

h மாயோனிகளாய் நடைகற்ற வானோர் பலரும் முனிவருமான யோனிகளை நீ படை என்று நிறைநான்முகனைப் படைத்தவன் என்றபடி. i நடையென்று - மர்யாதை3யாய், தந்தாமுடைய அதி4காராநுரூபமான மர்யாதை3களுண்டு – ஸ்ருஷ்ட்யாதி3கள், அவற்றைச் சொல்லுகிறது j ''கற்ற'' என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அவற்றில் வந்தால் இத்யாதி3) k இருகால்

ஜீ- திருநாமங்களை அநுஸந்தி4த்து, சூழ்ந்துகொண்டிருக்கிற பாபப2லமான தரைகாணவொண்ணாத து3:க்க2த்தைப் போக்கிக்கொள்ளார்களாகில், இப்போது எத்தை அநுஸந்தி4த்துப் போக்குவர்? என்றபடி. g அது எப்படி? என்ன (ஶீலகு3ண இத்யாதி3)

i ''நடை'' என்று – மர்யாதை3யாய், ஸ்ருஷ்ட்யாதி3களைச் சொல்லுகிறது. j ''கற்ற'' என்றதுக்கு பா4வம் (அவற்றில் வந்தால் இத்யாதி3) k இருகால் மட்டு – இரண்டாம் வட்டம்.

ப்ர—/ l (வானோர் பலரும் முனிவரும்) श्रीविष्णुपुराणे तृतीयेंशे प्रथमे—“ज्योतिर्धामा पृथुः कात्यश्चैत्रोऽग्निर्वनकस्तथा। पीवांश्च ऋषयो ह्येते सप्त तत्रापि चान्तरे ॥१८॥ नरः ख्यातिः केतुदृतो जानुजङ्घादयस्तथा। पुत्रास्तु तामसस्यासन् राजानस्सुमहाबलाः॥१९॥ पञ्चमे चापि मैत्रेय रैवतो नाम नामतः॥१९½॥ हिरण्यरोमा वेदश्रीरूर्ध्वबाहुस्तथा वरः। वेदबाहुस्सुधामा च पर्जन्यश्च महामुनिः॥२२॥ एते सप्तर्षयो विप्र तत्रासन् रैवतेऽन्तरे॥२२½॥”

l2 (த3ஶப்ரஜாபதிகள்) पुराणान्तरे “मरीच्यत्र्यङ्गिरोदक्षाः काश्यपः पुलहः क्रतुः। भृगुर्वसिष्ठो नव च दशमस्तत्र नारदः॥

/ l காத்ய, வநக, பீவாந் இத்யாதி3களுக்கு பதிலாக காவ்ய, த4நக, பீவர இத்யாதி3 பாட2பே4த3ங்கள் புராணகோஶங்களில் காண்கின்றன.

/ l2-(1) அஜைகபாத் (2) அஹிர்பு3த்4ந்யன் (3) த்வஷ்டா என்னும் மூன்று ருத்3ரர்கள் ப்ரபா4ஸர் என்னும் எட்டாவது வஸுவின் புத்ரர்கள்; ஹரன் தொடங்கி ரைவதனீறாக எட்டு ருத்3ரர்கள் த்வஷ்டாவின் புத்ரர்கள்; ஆக, பதினொரு ருத்3ரர்கள் என்று அறிவது.

அ-l_3 ஏகாத₃ஶருத்ரர்கள், l_4 த்₃வாத₃ஶாதி₃த்யர்கள், m அஷ்டவஸுக்கள்'' m_2 'என்று இப்படி சொல்லப்பட்டிருந்துள்ள m_3 ஜந்மங்களையுடையரானவர்களை நீ படை' என்று, முந்துற சதுர்முக₂னை உண்டாக்கினவன்; n 1. "[illegible]" (யோ ப்₃ரஹ்மாணம் வித₃தா₄தி பூர்வம்) என்கிறபடியே ப்₃ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்து "இவ்வருகு உண்டான கார்யவர்க்க₃த்தை நீ உண்டாக்கு" என்று விட்டால், ஸர்வேஶ்வரனைக் o கேள்வி கொள்ள வேண்டாதபடி p துப்பரவுடையனாகையாலே q பூர்ணனான சதுர்முக₂னைப் படைத்தவன். (சேயோன் எல்லா அறிவுக்கும்) அவ்யவஹிதமாக தன் பக்கலிலே பிறந்து, தான் ஓதுவிக்க ஓதி, அவற்றாலே ஜ்ஞாநத்தில் குறைவற்றிருக்கிற r ப்₃ரஹ்மாதி₃களுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கும் s தூ₃ரஸ்த₂னாயிருக்கும்.

(திசைகளெல்லாம் s_2 திருவடியால் தாயோன்) t எத்தனையேனும் அதிஶயித ஜ்ஞாநரானவர்களுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கும் தூ₃ரஸ்த₂னாயிருந்துவைத்து, தானே தன்னைக்

அ—மட்டு - இரண்டுவட்டம். m_2, m_3 யோநிகளை என்றது - ஏவம்பூ₄தமான ஜந்துக்களை என்றபடி. m, m_2 ''அஷ்டவஸுக்கள்'' என்கிறபர்யந்தம் வாக்யம்; ''என்று இப்படி'' என்று தொடங்கி - வாக்யாந்தரம். n சதுர்முக₂னை முதல் உண்டாக்கினதுக்கு ப்ரமாணம் (யோ ப்₃ரஹ்மாணம் இத்யாதி₃) o கேள்விகொள்ள - புந: கேட்க. p துப்பரவு - ஸாமர்த்₂யம். q நிறை - ஜ்ஞாநபூர்த்தி. r ''எல்லா அறிவுக்கும்'' என்றது - எல்லாருடைய அறிவுக்கும் என்றபடி. s சேயோன் - தூ₃ரஸ்த₂ன்.

s_2, v, v_2 ''திரு'' என்று - அழகாய், ஸுகுமாரமான அடி என்றபடி. அன்றிக்கே திருவென்று - நாய்ச்சியாராய், அவளும் கூசித்தொடும் திருவடிகள் என்றபடி. t வாக்ய தாத்பர்யம் (எத்

ஜீ—m_2, m_3 யோனிகளை - ஜந்துக்களை. n முந்துற ப்₃ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்ததுக்கு ப்ரமாணம் (யோ ப்₃ரஹ்மாணம் இத்யாதி₃) o கேள்விகொள்ள - கேட்க. p துப்பரவு - ஸாமர்த்₂யம். q நிறை - ஜ்ஞாநாதி₃பூர்த்தி. r எல்லா அறிவுக்கும் - எல்லாருடைய அறிவுக்கும். s சேயோன் - தூ₃ரஸ்த₂ன்.

s_2, v, v_2 திருவென்று நாய்ச்சியாராய், அவளும் கூசித்தொடும் திருவடிகள் என்னுதல். யத்₂வா, திருவென்று - அழகாய். அத்தாலே - ஸௌகுமார்யத்தை விவக்ஷிக்கிறதாதல். t வாக்ய தாத்

ப்ர—/ l_3 (ஏகாத₃ஶருத்₃ரர்கள்) श्रीविष्णुपुराणे (१-१५) "अजैकपादहिर्बुध्न्यस्त्वष्टा रुद्रश्च बुद्धिमान् ॥ १२०½ ॥ हरश्च बहुरूपश्च त्र्यम्बकश्चापराजितः। वृषाकपिः शम्भुश्च कपर्दी रैवतस्तथा ॥ १२२ ॥ एकादशैते कथिता रुद्रास्त्रिभुवनेश्वराः ॥ १२३ ॥"

l_4 (த்₃வாத₃ஶாதி₃த்யர்கள்) तस्मिन् पुराणे (१-१५) "तत्र विष्णुश्च शक्रश्च जज्ञाते पुनरेव हि। अर्यमा चैव धाता च त्वष्टा पूषा तथैव च ॥ १३० ॥ विवस्वान् सविता चैव मित्रो वरुण एव च। अंशुर्भगश्चातितेजा आदित्या द्वादश स्मृताः ॥ १३१ ॥"

m (அஷ்டவஸுக்கள்) तत्रैव (१-१५) "आपो ध्रुवश्च सोमश्च धर्मश्चैवानिलोऽनलः। प्रत्यूषश्च प्रभासश्च वसवो नामभिः स्मृताः ॥ ११० ॥"

ஈ—கொடுவந்து காட்டுமன்று வருத்தமறக் கொடுவந்து காட்டும். u திக்குக்களோடே கூடின பூமிப்பரப்படைய திருவடிகளாலே u₁ தாவி அளந்துகொண்டவன். v 'நாய்ச்சிமார் தொடும்போதும் பூத்தொடுமாபோலே v₁ கூசித்தொடும் திருவடிகளைக் கொண்டு இவர் w காடும் ஓடையும் அளந்துகொண்டது!' என்று ஆஶ்சர்யப்படுகிறார்.

x குணகுணநிரூபணம் பண்ணாதே எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளைக்கொடுவந்து வைக்கைக்கு நிபந்தநமென்? என்னில் (எல்லா எவ்வுயிர்க்கும் தாயோன்) ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் தாய்போலே பரிவனாகை. எல்லா எவ்வுயிர்க்கும் என்கிறது- y உத்கர்ஷாபகர்ஷம் பாராதே z பரிவனாகை. (a தானோருருவனே) "ஒருவர்க்கும் நிலமல்லாத b மேன்மையையும் அநுஸந்தித்தார்; அப்படிப்பட்டவனுடைய c நீர்மையையும் அநுஸந்தித்தார்; "இவனும் ஒருபடியையுடையவனாயிருக்கிறானே!" என்று வித்தராகிறார். d கடுநடையிட்டோடுகிறவர், இவன் ஶீலகுணத்தை அநுஸந்தித்துக் கால் தாழ்கிறார். 3.

அ-தனையேனும் இத்யாதி) பதிக்குக்கள்தோறும் அளந்தானோ?என்ன (திக்குக்களோடே இத்யாதி) u₁ தாவி-ஆக்ரமித்து. v ஆழ்வாருடைய ஈடுபாடாக அருளிச்செய்கிறார் (நாய்ச்சிமார் இத்யாதி) v₁ கூசித்தொடும் - ஸங்கோசித்து ஸ்பர்ஶிக்கும். w(காடும் ஓடையும்) கஹநங்களையும் ஸரஸ்ஸுக்களையும் என்றபடி. ஸ்ரீ குணரத்நகோஶே — 1. "பாதாருந்துதமேவ பங்கஜரஜஶ்சேடீப்ருஶா லோகனைரங்கும்லாரிரதாம்ப ஸாஹஸவிதௌ லீலாரவிந்தக்ரஹ:। டோலா தே வாமாலயா ஹரிப்ருஜே ஹா கஷ்டமப்தாஸ்பதம் கேஶ ஸ்ரீரதிகோமளா தநுரியம் வாசாம் விமர்த்தக்ஷமா ॥" வேங்கடேஶப்ரபத்தௌ, 2. "ஸப்ரேமபீதி கமலாகரபல்லவாப்யாம் ஸம்வாஹநேऽபி ஸபதி க்லமமாதாநௌ । காந்தாவவாங்மாஸகோசரஸௌகுமார்யௌ ஸ்ரீ வேங்கடேஶ சரணௌ ஶரணம் ப்ரபத்யே ॥" இத்யாத்யநுஸந்தேயம்.

x மேலுக்கு அவதாரிகை (குணகுண இத்யாதி) y(உத்கர்ஷாபகர்ஷம் பாராதே) என்றது- எவ்வுயிரினுடைய பாவம். z பரிவன் - ஸ்நிக்தன். a "தானோருருவனே" என்று - தான் ஒரு ஸ்வபாவத்தையுடையவனே என்று ஆஶ்சர்யப்படுகிறார் என்றபடி. உரு - ஸ்வபாவம். ஏகார:- விஸ்மயே. b,c "சேயோன், தாயோன்" என்றத்தைப்பற்ற (மேன்மையையும் நீர்மையையும்) என்றது. d அவதாரிகையிலே "அணுவாய்த்துக் காலங்கழிக்கிறார்" (697e) என்றத்தைப் பதத்திலே காட்டுகிறார் (கடுநடை இத்யாதி) கடுநடை - ஶீக்ரஸஞ்சாரம். "மாயோனிகளாய் நடைகற்ற வானோர் பலரும் முனிவருமான யோனிகளை நீபடையென்று" இத்யாதி அந்வயம். "மாயோனி

ஜீ—பர்யம் (எத்தனையேனும் இத்யாதி) u திக்குக்கள்தோறும் அளந்தானோ? என்ன (திக்குக்களோடே இத்யாதி) v ஆழ்வாருடைய ஈடுபாடாக அருளிச்செய்கிறார் (நாய்ச்சிமார் இத்யாதி) w காடும் ஓடையும் - காடுகளையும் ஸரஸ்ஸுக்களையும்.

x மேலுக்கு அவதாரிகை (குணகுண இத்யாதி) y(உத்கர்ஷாபகர்ஷம் பாராதே) என்றது- எவ்வுயிரினுடைய பாவம். z பரிவனாகை - ஸ்நிக்தனாகை. b,c "சேயோன், தாயோன்" என்றத்தைப்பற்ற (மேன்மையையும் நீர்மையையும்) என்றது. d அவதாரிகாநுகுணமாக பாவம் (கடுநடை இத்யாதி) கடுநடை - ஶீக்ரநடை. a தானோருருவனே என்றது - தான் ஒரு ஸ்வபாவத்தை உடையவனே! என்று ஆஶ்சர்யப்படுகிறார் என்றபடி. உரு - ஸ்வபாவம். ஏகாரம்

**4. தானே ருருவே தனிவித்தாய்த் தன்னில் மூவர் முதலாய
வானோர் பலரும் முனிவரும் மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய்,
தானோர் பெருநீர் தன்னுள்ளே தோற்றி அதனுள் கண்வளரும்
வானோர் பெருமான் மாமாயன் வைகுந் தன்எம் பெருமானே.**

ஆ— 4. வ்யா:— (தானேருருவே) இப்படி இவனுடைய ஸௌசீல்யத்தைக் கொண்டாடி, "லீலோபகரணமாயும் போகோபகரணமாயுமிருந்த உபயவிபூதி விசிஷ்டனன எம்பெருமானுடைய இந்த ஸௌசீல்யமானது அத்யந்தநிஹீனனன என்னோடே ஸம்ச்லேஷியாவிடில் அவனுக்கு ஸித்தியாது; ஆதலால் ஸௌசீல்ய குணஸித்த்யர்த்தமாக, இனி அவனுக்கு ஆத்மாந்தமாக ஸர்வசேஷவ்ருத்தியும் பண்ணுவேன்" என்கிறார். 4.

ஒ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — "அத்யந்த நிரபேக்ஷனுயிருந்துவைத்து ஸ்ருஷ்ட்யாத்யநேக யத்நங்களைப் பண்ணி என்னை விஷயீகரித்தவன், இனி நான் 'அல்லேன்' என்னிலும் தன்னுடைய ஸௌசீல்யகுணத்தாலே விடான்" என்று ஸமாஹிதராகிறார்.

வ்யா:— (தானேருரு என்று தொடங்கி) நிமித்தோபாதாந ஸஹகாரிகளான மூன்று வகைப்பட்ட காரணமும் தானேயாய், தன்னோடு மூவரானவர்கள் முதலான தேவதிர்யக்ஸ்தாவரங்களுள்ளிட்ட ஸகல பதார்த்தங்களையும் உண்டாக்குகைக்காக; தன்னில் - ஸங்கல்பத்திலே என்னவுமாம். (தான் என்று தொடங்கி) தன்னுடைய ஸங்கல்பவசத்தாலே ஏகார்ணவத்தைத் தோன்றுவித்து அதிலே கண்வளர்ந்தருளும் ஸ்வபாவனுய், வைகுந்தனுய், வானோர் பெருமானுயிருந்துவைத்து எனக்குத் தப்பவொண்ணாதபடி அத்யாச்சர்யமான சீலவத்தையையுடையவன் எனக்கு ஸ்வாமியே; நானும் அவனுக்கு அடிமை. 4.

ப— அவ:— அநந்தரம், உபயவிபூதி நிர்வாஹகனன நிரபேக்ஷன், தன் சீலாதிமுகத்தாலே வசீகரித்து எனக்கு நாதனேயானன் என்று ஸம்பந்தத்தை அநுபதி பண்ணுகிறார்.

அ-களாய் நடைகற்ற பலரும் வானோர் முனிவரும் யோனிகளை நீ படையென்று நிறைநான்முகனைப் படைத்தவன், எல்லா அறிவுக்கும் சேயோன், திசைகளெல்லாம் திருவடியால் தாயோன், எல்லா எவ்வுயிர்க்கும் தாயோன், தானேருருவனே" என்று உரை அந்வயம். 3.

ஜீ-விஸ்மயத்திலே. "மாயோனிகளாய்" என்று தொடங்கி, முனிவருமான யோனிகளை நீ படை என்று நிறைநான்முகனைப் படைத்தவன், எல்லா அறிவுக்கும் சேயோன், திசைகளெல்லாம் தொடங்கி, அந்வய:. 3.

ப— **தான்**—(ஸ்ச்சக்ஷுர்த்வார்யனுன) தான், **ஒருருவே**—(ஸஹகாரி நிரபேக்ஷத்வத்தாலே) ஏகாகாரனுய்க்கொண்டே, **தனி**—(நிமித்தாந்தர ரஹிதனுகையாலே) தனியாய், **வித்தாய்**—(உபாதாநமாகையாலே) வித்தாய்க்கொண்டு, **தன்னில்**—(இப்படி த்ரிவிதகாரணமுமான) தன் ஸங்கல்பாத்மகஸ்வரூபத்திலே, **மூவர்**—(ப்ரஹ்ம ருத்ரேந்த்ரர்கள்) மூவரும், **முதலாய**—முதலான, **வானேர்**—தேவர்களும், **முனிவரும்**—ருஷிகளுமாகிற, **பலரும்**—பல சேதநரும், **மற்றும்**—மற்ற மநுஷ்ய ஜாதியும், **மற்றும்**—மற்ற திர்யக் ஜாதியும் ஸ்தாவரமுமான, **முற்றுமாய்**—எல்லாமுமாகிற (பஹுத்வவிஶிஷ்டனுய்,) **தான்**—(இப்படி ஸங்கல்பயுக்தனுன) தான், **தன்னுள்ளே**—தத்விதஸ்வரூபத்திலே, **ஓர்**—(பூதாந்தர ஸ்பூர்த்தியில்லாமையாலே) அத்விதீயமான, **பெருநீர்**—ஏகார்ணவரூப காரணஜலத்தை, **தோற்றி**—தோன்றுவித்து, (ப்ரஹ்மாதி ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தமாக) **அதனுள்**—அதிலே, **கண்வளரும்**—கண்வளர்ந்தருளுமவனுய், **வைகுந்தன்**—பரமபத நிலயனுய், **வானேர் பெருமான்**—நித்யஸூரி நிர்வாஹகனுமான, **மாமாயன்**—(நிரபேக்ஷனுய் வைத்துத்) தன் ஆஶ்சர்யகுணசேஷ்டிதாதிகளாலே நிரவதிக ஶீலவானுனவன், **எம்பெருமானே**—எனக்கு ஸ்வாமியே. இந்த ஸம்பந்தம் அவனுடைய ஶீலவத்தையாலே அவத்யகரமல்ல என்று கருத்து. 4.

இ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — "தான் நிரபேக்ஷனுய் வைத்து ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணி என்னை விஷயீகரித்தவன், நான் 'அல்லேன்' என்னிலும் தன் ஸௌஶீல்யத்தாலே விடான்" என்று ஸமாஹிதராகிருர்.

வ்யா:— (**தானேருருவே தனி வித்தாய்**) நிமித்தோபாதாந ஸஹகாரிகளான மூன்று காரணமும் தானேயாய். "வித்தாய்" என்று உபாதாநம் சொல்லிற்று; "தனி வித்தாய்" என்று நிமித்தாந்தர நிஷேதம் பண்ணிற்று. "ஓர் தனி வித்தாய்" என்று ஸஹகார்யந்தரநிஷேதம் பண்ணிற்று. 1. "**सदेव, एकमेव, अद्वितीयम्**" (ஸதேவ, ஏகமேவ, அத்விதீயம்) என்கிற ஶ்ருதிச்சாயையாலே அருளிச்செய்கிருர். நாட்டில் இவை வேறுபட்டிறேயிருப்பது. (**தன்னில் மூவர் முதலாய**) இக்ஷ்வாகு வம்ஶ்யர் நடுவே வந்து அவதரித்து அவர்களோடே எண்ணலாம்படியிருக்குமாபோலேயும், யாதவர்கள் நடுவே வந்து அவதரித்து அவர்களோடு ஒக்க எண்ணலாம்படியிருக்குமாபோலேயும், ஸ்வேந ரூபேண நின்று பாலநத்தைப் பண்ணி, அவர்களுக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணிப்போருகையாலே, தன்னேடே கூடின மூவர் முதலாய என்னுதல்; தன்னில் - தன்னுடைய ஸங்கல்பத்திலே, மூவர் முதலாய - ப்ரஹ்மேந்த்ர ருத்ரர்களுக்கு முதலாய் என்றுமாம். (**வானேர் பலரும்**) தேவஜாதியும். (**முனிவரும்**) மந்த்ர ஸூத்ர த்ரஷ்டாக்களான மஹர்ஷிகளும். (**மற்றும் மற்றும்**) மநுஷ்யதிர்யக்குக்களும். (**முற்றுமாய்**) அநுக்தமான ஸ்தாவராதிகளும், இவை எல்லாவற்றையும் உண்டாக்குகைக்காக. "ஆய்" என்கிறது - 2. "**बहु स्याम्**" (பஹு-

இ—ஸ்யாம்)என்றுற்போலே. **(தானேர் பெருநீர் தன்னுள்ளே தோற்றி)** நிரபேக்ஷனை தான் ஒப்பில்லாத ஏகார்ணவத்தைத் தன் ஸங்கல்பத்திலே தோற்றுவித்து. **(அதனுள் கண்வளரும்)** அதுக்குள்ளே, ஸ்ருஷ்ட்யுந்முகனாய் இவற்றினுடைய ரக்ஷண சிந்தையைப் பண்ணிக்கொண்டு சாய்ந்தருளும். இப்படி செய்கிறவன் ஆரென்னில்,—**(வானோர் பெருமான்)** நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனானவன். **(வைகுந்தன்)** அவர்களும் தானுமாய் அநுபவிக்கைக்கு நித்யமான விபூதியையுடையவன். **(மாமாயன்)** அங்கு அங்ஙனேயிருக்கச்செய்தே, இவ்விபூதியிலே வந்து இவர்களோடே ஒரு நீராகக் கலந்த அத்யாஶ்சர்யமான ஶீலாதிகளைக் காட்டி என்னை அகலாமல் சேரவிட்டுக்கொண்டவன். **(எம்பெருமானே)** இவன் எனக்கு ஸ்வாமியே; நானும் அவனுக்கு அடிமை; இத்தலை இருயாநிற்க, தன்பேருகச் சேரவிட்டுக்கொள்ளுமவனிறே ஸ்வாமியாமவன். 4.

ஈ— அவ:— நாலாம் பாட்டு. a "அவன்படி இதுவாயிருந்தது; இனி b நீர் செய்யப்பார்த்ததென்?" என்ன; "நாம் அகலப்பார்த்தால் உடையவர்கள் விடுவர்களோ" என்கிறுர். c "அத்யந்தநிரபேக்ஷனாயிருந்துவைத்து, ஸ்ருஷ்ட்யாத்யநேக யத்நங்களைப் பண்ணி என்னைத் தனக்காக்கிக்கொண்ட குணங்களாலே என்னை விஷயீகரித்தவன், இனி நான் 'அல்லேன்' என்னிலும், தன்னுடைய ஸௌஶீல்யகுணத்தாலே என்னை விடான்" என்று ஸமாஹிதராகிறுர்.

அ— நாலாம் பாட்டு. (தானேருருவே இத்யாதி) a ப்ரதமாவதாரிகை—"எம்பெருமான்" என்றது - ஸம்பந்தாபிப்ராயம் என்னும் கருத்தாலே; உடையவனுகையாலே ஸௌஶீல்யாதிகளைக் காட்டிச் சேர்த்துக்கொண்டான் என்றபடி. a (அவன்படி இதுவாயிருந்தது) என்றது—அவன் படி ஸௌஶீல்யமாயிருந்தது என்றபடி. b (நீர் செய்யப்பார்த்ததென்? என்ன) என்றது—அகலப் பார்த்தீரோ? என்றபடி. c த்விதீயாவதாரிகை—"எம்பெருமான்" என்கிறது - ஸௌஶீல்யாபிப்ராயம் என்னும் கருத்தாலே. ஸௌஶீல்யத்தைக் காட்டிச் சேர்த்துக்கொண்டு, அத்தாலே பெருப்பேறு பெற்றுனுயிருக்கிறுன் என்றபடி. "வானேர் பெருமான்" என்றத்தைப் பற்ற (அத்யந்த நிரபேக்ஷனாய்) என்றது.

d லோகத்தில், கார்யோத்பாதகங்களான காரணங்கள் நிமித்தோபாதாந ஸஹகாரி ரூபேண த்ரிவிதமாயிருக்கும்; கடபடாதிகளுக்கு குலாலகுவிந்தாதிகள் நிமித்தகாரணமாய், ம்ருத்தந்த்வாதிகள் உபாதாநகாரணமாய், தண்டசக்ராதிகள் ஸஹகாரி காரணமாயிருக்கும்; ஜகத்ரூப கார்யோத்பத்தியில் ப்ரஹ்மமே த்ரிவிதகாரணமாயிருக்கும். இதில், நிமித்தகாரணமாவது - கார்யரூபேண விகரிப்பிக்கும் கர்த்ருவஸ்து. உபாதாநகாரணமாவது - கார்யரூபேண விகரிக்கைக்கு யோக்யமான வஸ்து. ஸஹகாரிகாரணமாவது - கார்யரூபேண விகரிக்கைக்கு உபகரணவஸ்து. ப்ரஹ்மம் த்ரிவிதகாரணமாமிடத்தில், ஸூக்ஷ்மசிதசித்விஶிஷ்ட வேஷத்தாலே உபாதாநமுமாய், ஸங்கல்பவிஶிஷ்ட வேஷத்தாலே நிமித்தமுமாய், ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிவிஶிஷ்ட

ஜீ— நாலாம் பாட்டு. (தானேருரு இத்யாதி) c கீழ்வாக்ய விவரணம் (அத்யந்த நிரபேக்ஷனாய் இத்யாதி) "வானேர் பெருமான்" என்றத்தைப்பற்ற (அத்யந்த நிரபேக்ஷனாய் என்றது) a அவன்படி இதுவாயிருந்தது-ஸௌஶீலனுகையாய் இருந்தது. b(நீர்செய்யப்பார்த்ததென்) என்றது - அகலப்பார்த்தீரோ? என்றபடி.

ஈ— வ்யா:— (d தானேருருவே தனிவித்தாய்) e 1. “सदेव सोम्येदमग्र आसीदेकमेवाद्वितीयम्” (ஸதே3வ ஸோம்யேத3மக்3ர ஆஸீதே3கமேவாத்3விதீயம்) f இங்கே g அத்3விதீ3யபத3ங்கள் மூன்றுண்டாயிருந்தது ; இவற்ருல் கொள்ளுகிற விநியோக3மென் ? என்னில் ; h ஸ்ருஷ்டியை ப்ரஸங்கி3க்கையாலே காரணவிஷயமாய்க் கிடக்கிறன. i த்ரிவித4காரணமும் தானே என்கை. j “தான்” என்கிற இத்தால் - உபாதா3நாந்தரமில்லை என்கை.

அ—வேஷத்தாலே ஸஹகாரிகாரணமுமாயிருக்கும்; அத்தை அருளிச்செய்கிருர் “தானேருருவே தனிவித்தாய்” என்று; தான் வித்து, ஓர் வித்து, தனி வித்து. “உரு” என்று அழகு. இது மூன்றிலும் அந்வயிக்கக்கடவது. “உருவேய்” இத்யத்ர, ஏய்தல்-பொருந்துதல் இதி பா4வ:. e “ஸதே3வ” இத்யாதி3ஶ்ருதி நிர்தே3ஶத்துக்கு - அத்தோடே ஸமாந நிர்தே3ஶமாயிருக்கிறது இதுவும் என்று தாத்பர்யம். 1. “ஸதே3வ, ஏகமேவ, அத்3விதீயம்” என்றதுக்கு அடைவே- ஸஹகாரிகாரணமும், உபாதா3நகாரணமும், நிமித்தகாரணமும் ப்3ரஹ்மம் என்று அர்த்த2ம், பா4ஷ்யத்திலே, 1. “ஏகமேவாத்3விதீயம்” என்கிற பத3த்3வயத்தாலும் உபாதா3ந நிமித்தத்வம் சொன்னது - ஸஹகாரி காரணத்வத்துக்கும் உபலக்ஷணமாக்கி, “ஸதே3வ” என்றதுக்கு அஸத்3வ்யாவ்ருத்திபரமாக அருளிச்செய்திருக்க, ஈட்டுக்காரர், “ஸதே3வ” என்றதுக்கு ஸஹகாரி காரணபரமாக அருளிச்செய்கையாலே, இதுவும் ஒரு நிர்வாஹம் உண்டு என்று கண்டுகொள்வது. f அத்தை உபபாதி3க்கிருர் (இங்கே இத்யாதி3) இங்கே என்றது-ஶ்ருதியிலும் மூலத்திலும் என்றபடி. g (அத்3விதீயபத3ங்கள்) அத்3விதீயதா ப்ரதிபாத3க பத3ங்கள். h (ஸ்ருஷ்டியை ப்ரஸங்கி3க்கையாலே) • 2. “தத்தேஜோऽஸ்ருஜத” என்னுமாபோலே, “மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய்” என்று - ஸ்ருஷ்டியை ப்ரஸங்கி3க்கையாலே என்றபடி. i த்ரிவித4காரணமும் தானுகையாவது - ஸூக்ஷ்ம சித3சித்3விஶிஷ்ட வேஷேண உபாதா3நத்வமும், ஸங்கல்ப விஶிஷ்டவேஷேண நிமித்தத்வமும், ஜ்ஞாந ஶக்த்யாதி3 விஶிஷ்டவேஷேண ஸஹகாரித்வமும் என்றபடி. j அஶ்ருதியில் அர்த்த2த்தை இவ்விடத்திலும் காட்டுகிருர் (தான்

ஜீ— d “தான் வித்து, ஓர் வித்து, தனி வித்தாய்” என்று அந்வயிப்பது. உரு-அழகு; இது மூன்றிலும் அந்வயிக்கக்கடவது. ஏகாரம் பாத3பூரணம்; யத்3வா, “உருவேய்” என்று கிடக்கிறதாய், ஏய்தல் - பொருந்துதலாய், அழகோடே கூடின என்ருய், அழகிய த்ரிவித4 காரணம் என்றபடி. e இதுக்கு ப்ரமாணம் (ஸதே3வேத்யாதி3) இந்த ஶ்ருதியோடே ஸமாந நிர்த்தே3ஶமாயிருக்கிறது இதுவும் என்று தாத்பர்யம்.

f இங்கே என்றது-ஶ்ருதியிலும், மூலத்திலும் என்றபடி. g அத்3விதீயபத3ங்கள்-அத்3விதீயத்வ ப்ரதிபாத3க பத3ங்கள். h “ஸஜாதீய விஜாதீய ஸ்வக3தபே4த3 நிஷேத4பரம்” என்ற மாயியை நிஷேதி4க்கைக்காக அர்த்த2ம் அருளிச்செய்கிருர் (ஸ்ருஷ்டியை இத்யாதி3) மேலே • 3. “ஸ ஈக்ஷத லோகாந்நு ஸ்ருஜா இதி” என்று ஸ்ருஷ்டியை ப்ரஸங்கி3க்கையாலே, இங்கும் “மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய்” என்று ஸ்ருஷ்டியை ப்ரஸங்கி3க்கையாலே என்றபடி. i த்ரிவித4 காரணமும் தானேயாகையாவது-ஸூக்ஷ்ம சித3சித்3விஶிஷ்டவேஷேண உபாதா3நமும், ஸங்கல்ப விஶிஷ்டவேஷேண நிமித்தமும், ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி3 விஶிஷ்டவேஷேண ஸஹகாரிகாரணமுமாய் இருக்கை என்றபடி. j அந்த ஶ்ருதியில் அர்த்த2த்தை இவ்விடத்திலும் காட்டுகிருர் (தான்

• அடையவளந்தானிற்போலே ஜீயரரும்பதவுரையிலும் 2. “ததை3க்ஷத” என்று தொடங்கும் ஸத்3வித்3யாவாக்யமிருப்பதற்கு பதிலாக 3. “ஸ ஈக்ஷத” என்னும் ஐதரேயவாக்யமிருப்பது லேக2க ப்ரமாத3த்தால் என்று தோன்றுகிறது.

ஈ—"ஓர்" என்கிற இத்தால்-ஸஹகார்யந்தரமில்லை என்கை. "தனி" என்கிற இத்தால்-நிமித்தாந்தரமில்லை என்கை. "உரு" என்று - அழகு; k அழகிய த்ரிவித₄காரணமுமாய்.

(l தன்னில் மூவர் முதலாய) m இக்ஷ்வாகு வம்ஶ்யர் நடுவே வந்து அவதரித்து அவர்களோடே எண்ணலாம்படி இருக்குமாபோலவும், யாத₃வர்கள் நடுவே வந்து அவதரித்து அவர்களோடொக்க எண்ணலாம்படி இருக்குமாபோலவும், ப்₃ரஹ்மாதி₃கள் நடுவே அவர்களோடொக்கச் சொல்லலாம்படி அவதரித்து, ஸ்வேந ரூபேண நின்று பாலநத்தைப் பண்ணி, அவர்களுக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைப் பண்ணிப்போருகையாலே, தன்னோடு கூடின மூவர் தொடக்கமான என்னுதல்; அன்றியே, "தன்னில்". என்றது - தன்பக்கலிலே என்றபடியாம், தன்னுடைய ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்திலே, "மூவர் முதலாய" 1. "ஸேந்₃ர:" (ஸேந்த்₃ர:) என்கிற இந்த்₃ரனையும் கூட்டிச்சொல்லுதல். (வானோர் பலரும்) ப்₃ரஹ்மாதி₃கள் தொடக்கமான தே₃வர்களையும். (முனிவரும்) ஸநகாதி₃களையும். (மற்றும்) ஸ்த₂ாவரங்களையும். (மற்றும்) ஜங்க₃மங்களையும். (n முற்றுமாய்) அநுக்தமான எல்லாவற்றையும் உண்டாக்குகைக்காக.

அ—என்கிற இத்யாதி₃) k (அழகிய த்ரிவித₄காரணமுமாய்) ஸௌந்த₃ர்யம் நாம-ஸூக்ஷ்மசித₃சித்₃விஶிஷ்டே வஸ்துநி விஶேஷ்ய ஸ்வரூபே விகாராராஹித்யம், விலக்ஷண ஜ்ஞாந ஶக்த்யாதி₃மத்த்வம் ச. "உரு வித்தாய்" என்று அந்வயம்.

l "தன்னில் மூவர் முதலாய" — தன்னோடே கூடின மூவர் தொடக்கமான என்னுதல்; தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலே ப்₃ரஹ்ம ருத்₃ரேந்த்₃ரர்கள் மூவர்க்கும் காரணமாய் என்னுதல். m தான் அவர்களோடே கூடி நின்றால், தனக்கும் அவர்களுக்கும் வாசியின்றிக்கே போகாதோ? என்ன (இக்ஷ்வாகு வம்ஶ்யர் என்று தொடங்கி) 2. "ப்₃ரஹ்மேஶ மத்₄யக₃ணநா க₃ணனார்க்க பங்க்தௌ இந்த்₃ராநுஜத்வமதி₃தேஸ்தநயத்வயோகா₃த் । இக்ஷ்வாகுவம்ஶ யது₃வம்ஶ ஜநிஶ்ச ஹந்த ஶ்லாக்₄யாந்யமூர்யநுபமஸ்ய பரஸ்ய தா₄ம்ந:॥" ஸர்வோத்க்ருஷ்டஸ்ய ப₄க₃வதோ நிக்ருஷ்டவஸ்து ஸாஹசர்யேऽபி நோத்கர்ஷோ ஹீயத இதி பா₄வ:.

n "முற்றுமாய்" இத்யநேந - ஸ்த₂ாவரஜங்க₃மநிஷ்டா₂ : ஶப்₃த₃ஸ்பர்ஶாத₃யோ த₄ர்மா: பராம்ருஶ்யந்தே. யத்₃வா, முற்றுமாய் - அநுக்தமான மஹதா₃தி₃கள் என்றபடி.

ஜீ-என்கிற இத்யாதி₃) k (அழகிய த்ரிவித₄காரணமாய்) அழகாவது-ஸூக்ஷ்ம சித₃சித்₃விஶிஷ்டமான விஶேஷ்ய ஸ்வரூபத்திலே விகாராராஹித்யமும், விலக்ஷண ஜ்ஞாநஶக்த்யாதி₃மத்த்வமும். பா₄ஷ்யத்திலே, 3. "ஏகமேவாத்₃விதீயம்" என்கிற பத₃த்₃வயத்தாலும்-உபாதா₃ந நிமித்தத்வம் சொன்னது - ஸஹகாரிகாரணத்வத்துக்கும் உபலக்ஷணமாக்கி, 'ஸதே₃வ' என்றது-அஸத்கார்ய வாதி₃ வ்யுதா₃ஸபரமாக அருளிச்செய்திருக்க, இவர் இங்கே, 'ஸதே₃வ' என்றதுக்கு-ஸஹகாரி காரணபரமாக அருளிச்செய்கையாலே, இதுவும் ஒரு நிர்வாஹமுண்டு என்று அருளிச்செய்வர்.

l "தன்னில் மூவர் முதலாய" — தன்னோடு கூடின மூவர் தொடக்கமான என்னுதல்; தன்னில் - தன் ஸங்கல்பத்திலே உண்டான ப்₃ரஹ்மருத்₃ரேந்த்₃ரர்கள் தொடக்கமான என்னுதல். m ப்₃ரஹ்மாதி₃களோடே கூடி நின்றால், தனக்கும் அவர்களுக்கும் வாசியின்றிக்கே போகாதோ? என்ன (இக்ஷ்வாகு வம்ஶ்யர் இத்யாதி₃) 2. "ப்₃ரஹ்மேஶ மத்₄யக₃ணநா" இத்யாதி₃ப்படியே.

ப்ர—1. (மூவர்) नारायणानुवाके (१-११) "स ब्रह्मा सशिवस्सेन्द्रस्सोऽक्षरः परमः स्वराट्"

5. மானேய் நோக்கி மடவாளை மார்பில் கொண்டாய் மாதவா
கூனே சிதைய உண்டைவில் நிறத்தில் தெறித்தாய் கோவிந்தா
வானார் சோதி மணிவண்ணா மதுசூதா நீ அருளாய் உன்
தேனே(ய்) மலரும் திருப்பாதம் சேருமாறு வினையேனே.

ஈ— (o தானோர் இத்யாதி2) இப்படி ஸ்ருஷ்ட்யுந்முக2னான தான், தனக்குக் கண் வளர்ந்தருளுகைக்கும் போரும்படியான பரப்பையுடைத்தான ஏகார்ணவத்தைத் தன் பக்கல் நின்றும் உண்டாக்கி, அதனுள் கண்வளரும். இப்படி ஏகார்ணவத்திலே தனியே சாய்ந்தருளுகிறவன்தான் ஆர் என்னில் (வானோர் பெருமான்) நித்யஸூரிகளுக்கு நாத2னானவன். (மாமாயன்) ஆஶ்சர்யங்களான கு3ணசேஷ்டிதங்களை உடையவன். (வைகுந்தன்) ஸ்ரீவைகுண்ட2த்தைக் p கலவிருக்கையாக உடையவன். (எம்பெருமானே) அவன் என் நாயனே. q உடைமை தப்பிப்போகப்புக்கால், உடையவர்கள் ஆறியிருப்பர்களோ? r பெறுகைக்கு ஈடாக ஏற்கவே நோன்புநோற்று வருந்தி ப்ரஜையைப்பெற்ற தாயானவள், அவன் நடக்கவல்லனான ஸமயத்திலே "தே3ஶாந்தரம் போவேன்" என்றால், விட்டு ஆறியிராளிறே; அப்படியே நெடுநாள் தன் வாசியறியாதே போந்த எனக்கு அறிவைத் தந்து தன்னை உள்ளபடி அறிவித்தவன், தான் தந்த அறிவைக்கொண்டு நான் அகன்றுபோகப் புக்கால், அவன் விட்டு ஆறியிருக்குமோ? 4.

அ—m, n, o "தானோர்" இத்யாரப்4ய "முற்றுமாய்" இத்யந்தம் வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி: உச்யதே; "தானோர் பெருநீர் தன்னுள்ளே தோற்றி" இதி ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி:. ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டேர் வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்ட்யர்த்த2த்வாத் வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டேரேவ ப்ராதா4ந்யாத் ஸா பூர்வமுக்தா. "பெருநீர்" ஏகார்ணவம். p கலவிருக்கையாவது – நெஞ்சு பொருந்தியிருக்கை. அத2வா. ஓலக்கம் வா; கொலுச்சாவடி. q (உடைமை இத்யாதி3) ப்ரத2மாவதாரிகாநுகு3ண தாத்பர்யம். "தானோருருவே என்று தொடங்கி வானோர் பலரும் முனிவரும் மற்றும் மற்றும் முற்றுமாய் தான் தன்னுள்ளே ஓர் பெருநீர் தோற்றி அதனுள் கண்வளரும் வைகுந்தன். வானோர் பெருமான், மாமாயன், எம்பெருமானே" என்று உரை அந்வயம். 4.

ஜீ—ஸர்வோத்க்ருஷ்டவஸ்துவுக்கு நிக்ருஷ்டவஸ்து ஸாஹசர்யம் உண்டானாலும் உத்கர்ஷத்துக்குக் குறையில்லை என்று கருத்து.

o கீழ்ச்சொன்ன வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பாக ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லுகிறது (தானோர் பெருநீர் இத்யாதி2) "தானோர் பெருநீர் தன்னுள்ளே தோற்றி என்று - அண்ட3 ஸ்ருஷ்டியைச்சொல்லி, அதுக்குள்ளே ஏகார்ணவத்தை ஸ்ருஷ்டித்துக் கண்வளர்ந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. பெருநீர் – ஏகார்ணவம். p கலவிருக்கை - கொலுச்சாவடி. q அவதாரிகைக்குச்சேர ப2லிதத்தை அருளிச்செய்கிறார் (உடைமை இத்யாதி3) r ஆறியிராமைக்கு ஹேது ஏதென்ன (பெறுகைக்கு இத்யாதி3) "தானோருருவே தொடங்கி, முற்றுமாய். தான் தன்னுள்ளே ஓர் பெருநீர் தோற்றி அதனுள் கண்வளரும் வைகுந்தன், வானோர் பெருமான், மாமாயன், எம்பெருமானே" இத்யந்வய:. 4.

ஆ— 5. வ்யா:— (மானேய் நோக்கி) இப்படி எம்பெருமானுடைய ஸௌசீல்யத்தாலே ஆழ்வார் வசீக்ருதராயிருக்கச்செய்தே, 'பின்பும் தானேசென்று ஸம்ச்லேஷிக்கில் இவர் பண்டுபோலே தம்முடைய அநர்ஹதாநுஸந்தாநத்தாலே அகலுவர்; இவர்தாமே நம்மோடே ஸம்ச்லேஷிக்கவேணும்' என்று அபேக்ஷித்து, 'பதறினால் பின்னை அவரோடே ஸம்ச்லேஷிக்கைக்காகும்' என்று ஏறவாங்கியிருக்க, இவரும் அவனை அபேக்ஷிக்கிறார். எங்ஙனே என்னில்; "லக்ஷ்மீகடாக்ஷ தத்ஸம்ச்லேஷைக போகைகநகையாலே 'மாதவன்' என்னும் திருநாமத்தையுடையனாயிருந்துவைத்து, ஆச்ரித பரித்ராணார்த்தமாக மநுஷ்ய ஸஜாதீயனாய் வந்து பிறந்தருளி, ஆச்ரிதர்பக்கலுள்ள அவத்யம்பாராதே அவர்களை விஷயீகரித்து, பின்னை தத்கததோஷங்களைப் போக்கும் ஸ்வபாவனாய், திர்யக்யோநிகதமான ஜந்துக்களுக்கும் ரக்ஷகனாய், ஸ்வதேஜஸ்ஸினாலே ஆபூரிதமான நிகிலபுவநங்களையும் திருநாட்டையும் உடையையாய், நிர்மலமாய் ரமணீயமான திவ்யரூபத்தை உடையையாய், ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநஸ்வபாவனாயிருந்தவனே !, உன் தேனேமலரும் திருப்பாதத்தை வினையேன் சேருமாறு அருளாய்" என்கிறார். 5.

ஒ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — இப்படி இசைந்த ஆழ்வார் — "சடக்கென முகங்காட்டப் பழையபடிக்கே அகலுவர்; இவர் தாமே அர்த்திக்குந்தனையும் செல்ல முகங்காட்டாதே நிற்போம்" என்று எம்பெருமான் பேரநிற்க, "மீண்டு உன் திருவடிகளிலே சேர்த்து அடிமை செய்யும்படி பார்த்தருளவேணும்" என்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

வ்யா:— (மானேய் என்று தொடங்கி) மானின் நோக்குப்போலே முக்தமான நோக்கையுடைய பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்பிலே உடையையாகையாலே 'மாதவன்' என்னும் திருநாமத்தை முக்யமாக உடையையாய், அநுலேபதாயிநியான கூனியுடைய மற்றோர் அவயவத்துக்கும் வாட்டம் வாராமே கூனே நிமிரும்படி சுண்டுவில் தெறித்தாற்போலே அநாயாஸேந நிமிர்த்தவனே ! ஆச்ரிதருடைய அவத்யம் பாராதே அவர்களை விஷயீகரித்து, அவர்களுடைய அவத்யத்தைப் பின்னையும் போக்கும் என்று கருத்து. (கோவிந்தா) திர்யக்குக்களோடும் ஸம்ச்லேஷிக்கும் ஸ்வபாவனானவனே !. கூனே சிதைய உண்டைவில் நிறத்தில் தெறிக்கையாவது – கூனியுடைய கூன் போம்படி மர்மத்திலே பெருமாள் சுண்டு வில்லெடுத்துத் தெறித்தபடி. "தீம்புசேர்வது ஸ்ரீ நந்தகோபர் திருமகனுக்காகையாலே பெருமாள் தீம்பை அவன்பக்கலிலே வைத்து, 'கோவிந்தா' என்கிறது" என்றும் சொல்லுவர். (வானார் என்று தொடங்கி) திருநாடெல்லாம் நிறையும்படியான தேஜஸ்ஸையும், ஸ்ப்ருஹணீயமான நிறத்தையும் உடையையாய், ஸமாச்ரிதருடைய விரோதிகளைப் போக்கும் ஸ்வபாவனான நீ, உன்னுடைய நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளை வினையேனான நான் பெறும்படி பார்த்தருளவேணும். எம்பெருமானுடைய திருவடிகளிலே அடிமைசெய்வோம் என்று இவர் இசைந்தபின்பும் கிடையாமையாலே நலிவுபட்டு "வினையேன்" என்கிறார். 5.

ப— அவ:— அநந்தரம், ஆச்ரிதார்த்தமான வ்யாபாரங்களை உடையவனை— "இந்த பூர்வாநுரூபமாக அநுபவரூப ஸம்ச்லேஷத்தைத் தரவேணும்" என்று அர்த்திக்கிறார்.

மானேய்—மானோடொத்த, **நோக்கின்**—நோக்கையுடையளாய், **மடவாளை**— மடப்பத்தை நிரூபகமாக உடையாளான நாரீணுமுத்தமையை, **மார்பில்** — மார்பில், **கொண்டாய்** — வைத்துக் கொண்டவனாய், **மாதவா** — அத்தாலே மாதவனென்கிற திருநாமத்தைப் பெற்றவனாய், (வேறொரு அவயவத்துக்குக் குறைவற,) **கூனே**—கூனி கூனே, **சிதைய** — சிதையும்படி, **உண்டை வில் நிறத்தில்** — உண்டைவில்லின் படியிலே (அநாயாஸேந தெறித்தாற்போலே,) **தெறித்தாய்**—நிமிர்த்தவனாய், **கோவிந்தா** — அறிவில்லாத பசுக்களையும் (பெருப்பேருக) ரக்ஷித்தவனாய், **வான்**—அறிவுடையார் தேசத்தை, **ஆர்**—நிறைக்கும், **சோதி**— ஒளியையுடைய, **மணிவண்ணா** — மாணிக்கம்போன்ற வடிவையுடையனாய், **மதுசூதா** — (ஆச்ரித விரோதியான) மதுவை நிரஸித்தவனே!, **நீ**—நீ, **உன்**— உன்னுடைய, **தேனே** — மத்வ உத்ஸமாய், **மலரும்** — விகாஸியான, **திருப்பாதம்**—திருவடிகளை, **வினையேன்**—(இசைந்தபின்பும் விளம்பிக்கைக்கு அடியான) பாபத்தையுடையேனான நான், **சேருமாறு** — கிட்டும்படி, **அருளாய்** — க்ருபை பண்ணவேணும்.

இத்தால், ப்ரார்த்தநீயனுடைய நித்யபுருஷகார யோகத்தையும், ஆச்ரித வக்ரதையைக் கழிக்கும் ஆர்ஜவாபாதகத்வத்தையும், ரக்ஷணாபிநிவேசத்தையும், ப்ராப்யமான தேசவிக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தையும், ப்ரதிபந்தக நிவர்த்தகத்வத்தையும் சொல்லிற்றாயிற்று. "'கூனே சிதைய' என்கிறவிடம் – பெருமாள் சுண்டுவில்லாலே கூனி கூனைச் சிதைத்தபடி சொல்லிற்று" என்பாருமுளர்; அப்போது 'கோவிந்தன்' என்று – பூமிக்கு ரக்ஷகன் என்று கொள்வது. 5.

இ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — "இவ்வளவிலே முகங்காட்டில் பழையபடியே அகலும்; அவர் தாமே அர்த்திக்குந்தனையும் முகங்காட்டக் கடவோமல்லோம்" என்று அகலநிற்க; "உன்னைச் சேருமாறு அருளாய்" என்கிறார்.

வ்யா:— **(மானேய் நோக்கி மடவாளை மார்பில் கொண்டாய் மாதவா)** மானின் நோக்குப்போலே முக்தமான நோக்கை உடையளாய், நிரந்தர ஸம்ச்லேஷத்தாலே துவட்சியை உடையளான பிராட்டியைத் திருமார்விலே உடையனாகையாலே மாதவனென்கிற திருநாமத்தை முக்யமாக உடையவனே! 1. **"न कश्चिन्नापराध्यति"** **(ந கச்சிந்நாபராத்யதி)** என்னுமவள் ஸந்நிஹிதையாயிருக்க, உனக்கு அருளாதொழியப்போமோ?. **(கூனே சிதைய உண்டைவில் நிறத்தில் தெறித்தாய்)** மற்றோர் அவயவத்துக்கு வாட்டம் வாராதபடி, கூனே நிமிரும்படி சுண்டுவில்லைத் தெறித்

இ—தாற்போலே அநாயாஸேந நிமிர்த்தாய். ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் மூட்டுவாயறியு மவனிறே. தெறிக்கையாகிறது க்ரியையாய், இப்போது, நிமிர்த்தாய் என்றபடி. ஆஶ்ரிதரை அவத்3யம் பாராதே விஷயீகரித்து, பின்னை அவர்களுடைய அவத்3யத்தைப் போக்குமவனே! **(கோவிந்தா)** திர்யக்குக்களோடும் பொருந்துமவன் என்கை. அங்ஙனன்றிக்கே, பெருமாளுடைய பா3ல்யத்திலே சுண்டுவில்லையிட்டு கூனியுடைய கூன் சிதையும்படி மர்மத்திலே தெறித்தபடியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். கோவிந்தா - பூ4மிக்கு ரக்ஷகன் என்கை. அப்பக்ஷத்தில், "தீம்புசொல்லுவது க்ருஷ்ணனுக்காகையாலே, பெருமாள் தீம்பை அவன்பக்கலிலே வைத்து 'கோவிந்தா' என்கிறது" என்றும் சொல்லுவர். **(வானூர் சோதி மணிவண்ணா)** த்ரிபாத்3விபூ4தி நிரம்பும்படியான தேஜஸ்ஸையும், நீலமணிபோலே ஸ்ப்ருஹணீயமான நிறத்தையுமுடையவனே! **(மதுசூதா)** மது4வை நிரஸித்தாற்போலே, "நான் அயோக்3யன்" என்று அகலுகையைத் தவிர்த்தவனே! **(உன் தேனே மலரும் திருப்பாதம் வினையேன் சேருமாறு நீ அருளாய்)** 1. **"विष्णोः पदे परमे मध्व उत्सः"** **(விஷ்ணோ: பதே3 பரமே மத்4வ உத்ஸ:)** என்கிறபடியே நிரதிஶயபோ4க்3யமான திருவடிகளை வினையேனான நான் பெறும்படி நீ க்ருபைபண்ணியருளவேணும். தாம் இசைந்த பின்பும் கிடையாமையாலே வினையேன் என்கிறார். 5.

ஈ— **அவ:— அஞ்சாம் பாட்டு. a ஆபி4முக்2யம் பண்ணின அநந்தரம், 2. "क्रियतामिति मां वद" (க்ரியதாமிதி மாம் வத3) போலே ஏவி அடிமைகொள்ளவேணும் என்று ப்ரார்த்தி2க்கிறார் என்னுதல்; b இவர் ஆபி4முக்2யம் பண்ணச்செய்தே அவன் முகங்காட்டாதே c அல்பம் விளம்பி3க்க, அதுபற்றாமை "அருளாய்" என்கிறார் என்னுதல்.**

அ— அஞ்சாம் பாட்டு. (மானேய் நோக்கி) a,b பராங்குஶார்யவிஷயே பூ4ர்வதோऽபி4நிவேஶாதி4க்யாபி4தா4நப்ரகரணே "வினையேன் உன் திருப்பாதம் சேருமாறு அருளாய்" இதி ப்ரார்த்த2நா ஸங்கு2ச்ச2தே கிம்? இத்யத்ர த்3வேதா4 பரிஹாரமாஹ (ஆபி4முக்2யம் பண்ணின இத்யாதி3) a முந்தின அவதாரிகையில் - கீழில் பாட்டில் அபி4முகரா2ய் இப்பாட்டிலே "சேருமாறு அருளாய்" என்று ப்ரார்த்தி2க்கிற ப்ரார்த்த2னை கைங்கர்ய ப்ரார்த்த2னையேயாகவேணும் என்றபடி. b இரண்டாம் அவதாரிகையிலே - கீழில் பாட்டிலே ஸமாஹிதரான இவர், இங்கே "அருளாய்"

ஜீ— அஞ்சாம் பாட்டு. (மானேய் நோக்கி இத்யாதி3) a,b கீழ் இரண்டு பாட்டிலும் ஸமாஹிதரானவர் இப்பாட்டிலே "சேருமாறு அருளாய்" என்று ப்ரார்த்தி2க்கிறது ஏதென்ன, த்3வேதா4 பரிஹரிக்கிறார் (ஆபி4முக்2யம் இத்யாதி3) a முந்தின அவதாரிகையிலே, "அருளாய்" என்று கைங்கர்ய ப்ரார்த்த2னை. b இரண்டாவதில், புருஷார்த்த2மாகைக்காக அவன் தாழ்க்க, ப்ரார்த்தி2க்கிறார் என்றபடி. ப்ரத2மாவதாரிகையில் வினை என்கிறது - அகலுகையில் உண்டான அபி4ஸந்தி4யை; த்3விதீயாவதாரிகையில், ப்ராப்திப்ரதிப3ந்த4கபாபம்.

ப்ர—1. आरण्यकाण्डे पञ्चदशे "परवानस्मि काकुत्स्थ त्वयि वर्षशतं स्थिते। स्वयं तु रुचिरे देशे क्रियतामिति मां वद॥७॥"

ஈ— வ்யா:— (d மானேய் இத்யாதி₃) e அருளுவிப்பாரும் அருகே உண்டாயிருக்க, "எனக்கு அருளாய்" என்று ப்ரார்த்தி₂க்கவேண்டுகிறதென்? (மானேய் நோக்கி) f மானேய்ந்த நோக்கையுடையளாய். ஏய்கை - பொருந்துகை. g மானோடு ஒத்த நோக்கை - கண்ணையுடையளாய். (h மடவாளை) i ஆத்மகு₃ணோபேதையாயிருக்கிற பெரியபிராட்டியாரை. j காரியப்பாடறக் கண்ணாலே அவனை ஒருகால் நோக்கினால், ஒருபாட்டம் மழைவிழுந்தாற்போலே குளிரும்படியாயிற்று நோக்கிருப்பது.

அ—என்று ப்ரார்த்தி₂க்கையாலே, புருஷார்த்த₂மாகைக்காக அவன் தாழ்க்க, ப்ரார்த்தி₂க்கிறார் என்றபடி. a ஆபி₄முக்₂யம் பண்ணின அநந்தரம் என்றது - கீழில் பாட்டிலே "எம்பெருமான்" என்றத்தைப்பற்ற. ப்ரத₂மாவதாரிகையில், "வினையேன்" என்கிறது - தீவினை. அகலுகையில் உண்டான அபி₄ஸந்தி₄, முந்துற, "கிட்டுகை பாபம்" என்றிருந்தார்; இப்போது, அகலுகையில் உண்டான அபி₄ஸந்தி₄ பாபம் என்றிருக்கிறார். இங்கும், அநிஷ்டாவஹத்வமே ஹேது. b த்₃விதீயாவதாரிகையில், வினை - ப்ராப்தி ப்ரதிப₃ந்த₄கபாபம். c (அல்பம் விளம்பி₃க்க இதி) இவருடைய ஸ்தை₂ர்ய நிமித்தமாக அல்பம் விளம்பி₃க்க என்றபடி. மயி ஜ₂டிதி ப்ரத்யா ஸந்நே ஸதி புநரப்யயோக்₃யதாநுஸந்தா₄நேந ப்ரதா₂வநோத்₃யுக்தோ ப₄வேத்; மயி கிஞ்சித்₃விளம்ப₃தி ஸதி ஸ்வயமேவ விரஹாஸஹிஷ்ணுதயா ப்ரத்யாஸந்நோ ப₄வேதி₃தி பா₄வ:.

e பிராட்டியைச் சொன்னதுக்கு பா₄வம் (அருளுவிப்பார் இத்யாதி₃) d,f,g "மானேய் நோக்கி" என்றதுக்கு இரண்டு பொருள். அதாவது, ஏய்கை-பொருந்துகையாய், மானோடு ஒத்த கண்ணையுடையவளென்னுதல்; அன்றிக்கே, மானோடு ஒத்த பார்வையை உடையவளென்னுதல். h,i,k "மடவாள்" என்றதுக்கு இரண்டு பொருள். அதாவது, மடப்பமாவது - ஸ்த்ரீத்வமாய், அத்தால் ஆத்மகு₃ணோபேதை என்னுதல். அன்றிக்கே, மடப்பமாவது - துவட்சியாய், அவனுடைய கடாக்ஷத்தாலே வந்த துவட்சியை உடையவள் என்னுதல். k துவட்சி - லாக₄வம். j இவளைப் புருஷகாரமாக முன்னிடுகிறவர் இவள் கண்ணை வர்ணிக்கிறது - ஈஶ்வரன் இவள் சொன்னபடி கார்யம் செய்கைக்கு உறுப்பாக என்கிறார் (காரியப்பாடற இத்யாதி₃) A "மழைக் கண் மடந்தை" என்னக்கடவதிறே. யத்₃வா; கடாக்ஷரூபவிஶேஷணஸ்ய ப்ரத₂மாபி₄தா₄நே ஹேதுபரம். காரியப்பாடற - ப்ரயோஜநாந்தரம் இன்றிக்கே ஸ்நேஹத்தோடேகூட. யத்₃வா, "மடவாள்" என்கிற பத₃த்துக்குத் தாத்பர்யம் (காரியப்பாடற இத்யாதி₃) காரியப்பாடற-ஸாகூதமாக; ஸ்த்ரீகளுக்கு நாயகனிடத்திலே ஸாகூதவீக்ஷணமும் ஆத்மகு₃ணமிறே; ஆகையாலிறே, "மடவாள்" என்கிற பத₃த்தை வ்யாக்₂யாநம்பண்ணி, தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்தது.

l (அவன் இத்யாதி₃) அவன் நோக்கினதுக்கு ஶப்₃த₃ம் எங்கே என்ன, "மானேய் நோக்கி" என்று இவளைச் சொன்னபோதே அர்த்தா₂த் ஸித்₃த₄ம்; மானேய்ந்த நோக்கை

ஜ— e பிராட்டியைச் சொன்னதுக்கு பா₄வம் (அருளுவிப்பார் இத்யாதி₃) g, j "நோக்கு" என்றதுக்குக் கண்ணென்று ஓர் அர்த்த₂ம் அருளிச்செய்து, கடாக்ஷபரமாக அர்த்தா₂ந்தரம் (காரியப்பாடற இத்யாதி₃) காரியப்பாடற - ப்ரயோஜநாந்தரம் இன்றிக்கே ஸ்நேஹத்தோடே கூட.

h, i, k "மடவாளை" என்றதுக்கு ஆத்மகு₃ணோபேதை என்று ஓர் அர்த்த₂ம் அருளிச்செய்து, துவட்சியையுடையவளென்று அர்த்தா₂ந்தரம் (அன்றிக்கே மடவாள் இத்யாதி₃) k துவட்சி -

---

A திருவிருத்தம் 52.

ஈ— அன்றிக்கே, (மடவாள்) k மடப்பமாவது - துவட்சியாய், l அவன்தான் கண்ணாலே இவளை நோக்கினால் m A "தெய்வவண்டு துதைந்த எம்பெண்மையம்பூ" என்கிறபடியே, n வண்டாலே ஆத்தஸாரமான பூப்போலேயாயிற்று இவளிருப்பது.

(மார்பிற்கொண்டாய் மாதவா) o மாம்பழத்தோடு o2 ஒரு ஸம்ப3ந்த4மின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே p அப்பேரை த4ரிக்குமாபோலேயிறே இவனையொழிய ஸ்ரீமான் என்

அ—உடையவள் துவளும்போது அவன்நோக்காலேயாகவேணுமிறே. m (தெய்வவண்டு இத்யாதி3) பரதே3வதையாகிற வண்டானது விமர்த்3த்து பு4ஜிக்கையாலே ஆத்தஸாரமான என்னுடைய ஸ்த்ரீத்வமான இது, பரிதாப ஸஹமல்லாத ஸௌகுமாரமான பூவென்னலாயிராநின்றது. n (வண்டாலே ஆத்தஸாரமான) இவ்விடத்திலே, 1. "மர்மஸ்ப்ருஶோ ரஸஶிரா வ்யதிவித்4ய வ்ருத்தை: காந்தோபபோ4க3லலிதைர் லுலிதாங்க3யஷ்டி: । புஷ்பாவளீவ ரஸிகப்4ரமரோபபு4க்தா த்வம் தே3வி நித்யமபி4நந்த3யஸே முகுந்த3ம் ॥" இத்யாதி3 அநுஸந்தே4யம். ரஸஶிரா :- மந்மதோ2த்3தீ3பக ஶரீரஸ்த2நாடி3களை. வ்யதிவித்4ய - ஸ்பர்ஶித்து. வ்ருத்தை: - ப்ரவ்ருத்தை:. உபபோ4க3லலிதை: - உபபோ4க3சேஷ்டாபி4:. லுலிதா - ஶிதி2லீக்ருதா.

o "மார்பில் கொண்டாய்" என்றபோதே மாத4வன் என்று ஸித்3த4மாயிருக்க, புநஶ்ச "மாதவன்" என்பானென்? என்ன (மாம்பழத்தோடு இத்யாதி3) யத்3வா, "மாதவா" என்றாலும் "ஸ்ரீமாந்" என்கிறது ஸித்3த4மாயிருக்க, "மார்பில் கொண்டாய்" என்று விஶேஷிக்கிறதென்? என்ன (மாம்பழத்தோடு இத்யாதி3) p அப்பேர்-மாம்பழவுண்ணி. o2 மாம்பழத்தோடு ஓர் ஆகாராதி3 ஸாத்3ருஶ்ய ஸம்ப3ந்த4மில்லாததொரு உண்ணி. சருகுண்ணி-சிறிய உண்ணி. மாம்பழவுண்ணி - பெரிய உண்ணி. q (அங்ஙனன்றிக்கே) ஸ்ரீயோட்டை ஸம்ப3ந்த4மற்றிருக்க, ஸ்ரீமான் என்னும் பேரை த4ரித்திருக்கிறவர்கள் போலன்றிக்கே என்றபடி. மார்பில் கொள்ளுகையாலே மாதவன் என்றபடி. அந்யத்ர ஸ்ரீமச்ச2ப்3த3ம் ஔபசாரிகம் என்கிற அர்த்த2த்துக்கு

ஜீ—லாக4வம். l அவன் நோக்கினதுக்கு ஶப்3த3ம் எங்கே? என்ன; "மானேய் நோக்கி" என்று அவளைச் சொன்னபோதே அர்த்தா2த் ஸித்3த4ம். அதாவது இந்நோக்கையுடைய இவள் துவளும்போது அவன் நோக்காலேயாகவேணுமிறே. m (தெய்வவண்டு இத்யாதி3) பரதே3வதையாகிற வண்டானது விமர்த்3த்து பு4ஜித்து, அத்தாலே ஆத்தஸாரமான என்னுடைய ஸ்த்ரீத்வமான இது, பரிதாபஸஹமல்லாத ஸௌகுமாரமான பூவென்னலாயிராநின்றது. இங்கே, 1"மர்மஸ்ப்ருஶோ ரஸஶிரா வ்யதிவித்4ய வ்ருத்தை: காந்தோபபோ4க3லலிதைர் லுலிதாங்க3யஷ்டி: । புஷ்பாவளீவ ரஸிகப்4ரமரோபபு4க்தா த்வம் தே3வி நித்யமபி4நந்த3யஸே முகுந்த3ம் ॥" இத்யாதி3 அநுஸந்தே4யம். ரஸஶிரா: - மந்மதோ2த்3தீ3பக ஶரீரஸ்த2நாடி3களை. வ்யதிவித்4ய-ஸ்பர்ஶித்து. வ்ருத்தை: - ப்ரவ்ருத்தை:. உபபோ4க3லலிதை:-உபபோ4க3சேஷ்டாபி4:. லுலிதா-ஶிதி2லீக்ருதா.

o "மார்பில் கொண்டாய்" என்றபோதே. மாத4வன் என்று ஸித்3த4மாயிருக்க, புநஶ்ச "மாதவன்" என்பானென்? என்ன (மாம்பழத்தோடு இத்யாதி3) o2 (ஒரு ஸம்ப3ந்த4மின்றிக்கேயிருக்க) ஸாத்3ருஶ்ய ஸம்ப3ந்த4மும் இன்றிக்கேயிருக்க. p அப்பேரை - மாம்பழவுண்ணி என்கிற பேரை. சருகுண்ணி-சிறிய உண்ணி, மாம்பழ உண்ணி-பெரிய உண்ணி என்று இப்படிகளிலே சில உண்டு என்றபடி. q (அங்ஙனன்றிக்கே) ஸ்ரீயோட்டை ஸம்ப3ந்த4மின்றிக்கே ஸ்ரீமான் என்னும் பேரை த4ரித்திருக்கிறவர்கள் போலன்றிக்கே என்றபடி. மார்பில் கொள்ளுகையாலே

A 9-9-4.

ந—ணும் பேரை த3ரிக்கிறவர்கள். q அங்ஙனன்றிக்கே, q1 1.“विष्णुवक्षस्स्थलस्थया” (விஷ்ணு வக்ஷஸ்ஸ்த2லஸ்த2யா) என்கிறபடியே, அவள் திருமார்பிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே “மாதவன்” என்னும் திருநாமத்தை உடையவனே!

r (கூனே சிதைய) s அவள் அருகின்றிக்கேயொழியவானால்தான் உன்னைக் கிட்டினார்க்கு அவத்3யம் வருமோ? t “கூனே சிதைய” என்றது-t1 இவளுடைய அல்லாத அவயவங்களுக்கு ஒரு வாட்டம் வாராதபடி நிமிர்த்த அத்தைப்பற்ற. u வநவாஸஹேது பூ4தையான குப்3ஜையைச் சொல்லிற்றாய், பா3ல்யத்திலே சுண்டுவிற்கொண்டு திரியா

அ-வ்யஞ்ஜகமாகிறது. மார்வில் கொள்ளுகையாலே மாதவன் என்றது-2. “பஶ்யதாம் ஸர்வதே3வானாம் யயௌ வக்ஷஸ்ஸ்த2லம் ஹரே:” என்று இவனை நாயகனாக வரித்துத் திருமார்பிலே ஏறினமையைப்பற்ற.

r (கூனே சிதைய) இதுக்கு இரண்டு பொருள். s,t,u “உண்டைவில் நிறத்தில் தெறித்தாய்” இத்யஸ்ய அர்த்த2த்ரயம். s (அவள் அருகின்றிக்கேயொழிய இதி) தத்3ராநீம் ஜநககுலே ஹி ஸா இதி பா4வ:. க்ருஷ்ணாவதார விஷயத்வே, 3. “ஆவயோர் கா3த்ரஸத்3ருஶம் தீ3யதாமநுலேபநம்” இதி பூ4லபுத்3ராஸ்ய ஆத்மநஶ்ச அபி4த்3ராநாத் தத்ராபி தி3வ்யமஹிஷ்யௌ நேதி த்3ரஷ்டவ்யம். t சாந்திட்ட கூனிபக்ஷத்திலே “கூனே” என்கிற ஏவகாரத்துக்கு அர்த்த2ம் (கூனே இத்யாதி3) அதாவது—“பிள்ளை சாகக் கூன் நிமிரும்” என்கையன்றிக்கே, இவளுடைய அல்லாத அவயங்களுக்கு ஒரு வாட்டம் வாராதபடி நிமிர்த்த அத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. இந்தப் பக்ஷத்தில் ஶப்3தா3ர்த்த2ம் — கூனானதுவே போம்படியாக, உண்டைவில் நிறத்தில் - உண்டைவில் நிமிர்க்கும் ப்ரகாரத்திலே, தெறித்தாய் - தெறிக்கையாவது க்ரியையாய், நிமிர்த்தாய் என்று. u வநவாஸஹேதுவான குப்3ஜாபக்ஷத்திலே — கூனானது சிதையும்படி. அதாவது - முன்னும் பின்னும் தள்ளுண்ணும்படி. உண்டைவில்லைக்கொண்டு உண்டைகளை, நிறத்திலே - மர்மத்திலே, தெறித்தாய் - எய்தாய் என்று. இந்தப்பக்ஷத்தில், “தானே

ஜீ.மாதவன் என்றபடி. q1 (விஷ்ணுவக்ஷஸ்ஸ்த2ல இத்யாதி3) ப்ரத2மேऽம்ஶே நவமே—1.“தயாऽவலோகிதா தே3வா விஷ்ணுவக்ஷஸ்ஸ்த2லஸ்த2யா । லக்ஷ்ம்யா மைத்ரேய ஸஹஸா பராம் நிர்வ்ருதிமாக3தா: ॥”

s சாந்திட்ட கூனிபக்ஷத்திலே அவதாரிகை (அவள் அருகின்றிக்கே இத்யாதி3) t1 ஏவகாரார்த்த2ம் (இவளுடைய இத்யாதி3) “பிள்ளை சாகக் கூன் நிமிரும்” என்றத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. இந்தப்பக்ஷத்திலே ஶப்3தா3ர்த்த2ம் — கூனே போம்படியாக, உண்டைவில் நிறத்தில் - உண்டைவில் நிமிர்க்கும் ப்ரகாரத்தாலே, தெறித்தாய் - நிமிர்த்தாய் என்று. நிறம் - ப்ரகாரம். u வநவாஸஹேதுவான குப்3ஜாபக்ஷத்திலே — கூனானது சிதையும்படி - முன்னும் பின்னும் தள்ளும்படி, உண்டைவில்லாலே நிறத்திலே - மர்மத்திலே. தெறித்தாய் - எய்தாய் என்று ஶப்3தா3ர்த்த2ம். இந்தப்பக்ஷத்திலே, நிறம் - மர்மம். இந்தப்பக்ஷத்திலே, “வில்லினுடைய

ப்ர—q1 1 प्रथमंशे नवमे—“तयावलोकिता देवा विष्णुवक्षस्स्थलस्थया। लक्ष्म्या मैत्रेय सहसा परां निर्वृतिमागताः ॥ १०६ ॥”

ஶ்ரீ—நிற்கப் பெருமாள் லீலாரஸம் அநுப$_4$வித்தார் என்று உண்டு; அத்தைப்பற்றச் சொல்லிற்றாகவுமாம். அப்போது "கோவிந்தா" என்கிறது–v பூ$_4$மிக்கு ரக்ஷகனானவன் என்கிறது.

w அன்றிக்கே, தீம்புசேருவது க்ருஷ்ணனுக்கேயாகையாலே "போம்பழியெல்லாம் w$_2$ அமணன் தலையோடே" என்னுமாபோலே, அவன்தலையிலே ஏறிட்டுச் சொல்லுதல்;

அ—வில்லினுடைய உண்டைகொண்டு" என்று ஓர் உருவிலே அருளிச்செய்வர்; A "கூனிகூன் உண்டைகொண்டரங்கவோட்டி" என்னக்கடவதிறே. அரங்க–மறைய என்றபடி. இந்தப்பக்ஷத்திலே ஏகாரம் அவ்யயம். v (பூ$_4$மிக்கு ரக்ஷகனானவன் இதி) கூ$_3$ாம் ரக்ஷ்யத்வேந விந்த$_3$தி – லப$_4$தே இதி கோ$_3$விந்த$_3$:—இதி ப$_4$ாவ:.

w (அன்றிக்கே தீம்புசேருவது இத்யாதி$_3$) w$_2$ (அமணன் தலையோடே என்னுமாபோலே) பெருமாள் செய்தத்தையும் அவன் தலையிலே எறிட்டுச் சொல்லுதல் என்றபடி. (அமணன் தலையோடே) அதாவது – ஒரு கள்ளன், ஒரு ப்$_3$ராஹ்மண க்$_3$ருஹத்திலே கன்னமிட, அது ஈரச்சுவராகையாலே இருத்திக்கொண்டு அவன் மரிக்க; அவ்வளவில் அவன் ப$_3$ந்து$_4$க்கள் வந்து ப்$_3$ராஹ்மணனை "பழிதரவேணும்" என்ன, இரண்டு திறத்தாரும் ராஜாவின்பாடே போக, அந்த ராஜாவும் அவிவேகியாய் மூர்க்க$_2$னுமாகையாலே, "ப்$_3$ராஹ்மணா! நீ ஈரச்சுவரை வைக்கையாலேயன்றோ அவன் மரித்தான்; ஆகையாலே நீ பழிகொடுக்கவேணும்" என்ன; அவன் "எனக்குத்தெரியாது; சுவர் வைத்த கூலியாளைக் கேட்கவேணும்" என்ன, அவனையழைத்து, "நீயன்றோ ஈரச்சுவர் வைத்தாய், நீ பழிகொடுக்கவேணும்" என்ன, அவனும் "தண்ணீர் விடுகிறவன் போர விட்டான், என்னால் செய்யலாவதென்?" என்ன, அவனை அழைத்துக் கேட்க, அவனும், "குசவன் பெரும்பானையைத் தந்தான்; அதினாலே நீர் ஏறிற்று" என்ன, அவனை அழைத்துக்கேட்க, அவனும், "என்னால் வந்ததன்று, ஒரு வேஶ்யை போகவரத் திரிந்தாள்; அவளைப்பார்க்கிற பராக்கிலே பானை பருத்தது" என்ன, அவளை அழைத்துக்கேட்க, அவளும், "என்னாலன்று, வண்ணான் புடவை தாராமையாலே போகவரத் திரிந்தேன்" என்ன, அவனை அழைத்துக்கேட்க, அவனும், "என்னாலன்று, துறையில் கல்லிலே ஓர் அமணன் வந்து இருந்தான், அவன் போகவிட்டுத் தப்பவேண்டிற்று" என்ன, அந்த அமணனைத் தேடிப் பிடித்துக் கொண்டுவந்து, "நீயன்றோ இத்தனையும் செய்தாய், நீ பழிகொடுக்கவேணும்" என்ன, அவன் மௌநியாகையாலே பேசாதிருக்க, "உண்மைக்கு உத்தரமில்லை என்றிருக்கிறான்; இவனே எல்லாம் செய்தான்" என்று ராஜா அவன்தலையை அரிந்தான்; இக்கதையை அநுஸந்தி$_4$ப்பது. x இவ்விரண்டு பக்ஷங்களிலும்,

---

ஜீ—உண்டைகொண்டு மர்மத்திலே எய்தாய்" என்றும் ஓர் உருவிலே அருளிச்செய்வர். A "உண்டைகொண்டரங்கவோட்டி" என்னக்கடவதிறே. அரங்க–மறைய. இப்பக்ஷத்திலே, "கூனே" என்கிற ஏகாரம் அவ்யயம். (பூ$_4$மிக்கு ரக்ஷகனானவன் இதி) "கூ$_3$ாம் ரக்ஷ்யத்வேந விந்த$_3$தி – லப$_4$த இதி – கோ$_3$விந்த$_3$:" என்றபடி.

w$_2$ (அமணன் தலையோடே என்னுமாபோலே) பெருமாள் செய்தத்தையும் அவன் தலைமேலேயே ஏறிட்டுச் சொல்லுதல் என்றபடி. ப்$_3$ராஹ்மணன், சுவர் வைத்தவன், ஜலம் விட்டவன், குசவன், வேஶ்யை, ரஜகன், அமணன் என்று அடைவு. இந்தக்கதையை அநுஸந்தி$_4$ப்பது. x இவ்விரண்டு பக்ஷத்திலும், அபரிதோஷத்தாலே ப்ரத$_2$மபக்ஷத்தை அருளிச்

A திருச்சந்தவிருத்தம் 49.

ஈ—x அதுவுமன்றிக்கே, சாந்திட்ட கூனிதன்னையே சொல்லிற்றாய், y வருத்தமறச் சுண்டு வில் நிமிர்க்குமாபோலே நிமிர்த்தவன் என்னுதல். z தெறிக்கையாகிறது-க்ரியையாய், நிமிர்த்தாய் என்றபடி. a க்ருஷ்ணனுக்கும் வில்லுண்டோ பின்னை ? என்னில்; b A வேலிக்கோல் வெட்டி விளையாடு வில்லேற்றித் திரியுமிறே. c B"தருமம் அறியாக் குறும்பனைத் தன் கைச்சார்ங்கமதுவே போல்" என்று வில்லுண்டாகவே அருளிச்செய்து வைத்தாளிறே. (கோவிந்தா) d திர்யக்குகளோடும் பொருந்துமவனல்லையோ நீ ?

(e வானார் சோதிமணிவண்ணா) f அதுக்கிடக்க; 1. "भक्तानाम्" (பக்தாநாம்) என்னும் வடிவுபடைத்தவனல்லையோ? g குப்பியில் மாணிக்கம்போலே த்ரிபாத்விபூதி

அ-அபரிதோஷத்தாலே ப்ரதமபக்ஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அதுவுமன்றிக்கே இத்யாதி) y"(வருத்தமற) உன்கையாலே (சுண்டுவில்)" என்று கூட்டிக்கொள்வது. வருத்தமற என்கையாலே-பிலனை யொருவர் சுண்டுவில்லை நிமிர்க்குமது. கூனை நிமிர்த்த ஜாடித்யத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக மாட்டாதிறே என்றபடி. z தெறித்தாய் என்றால், நிமிர்த்தாய் என்னுமத்தைக் காட்டும்படி எங்ஙனே யென்ன (தெறிக்கை இத்யாதி) a (க்ருஷ்ணனுக்கும்) "உண்டைவில்லை நிமிர்க்கும் ப்ரகாரத்திலே என்கைக்கு (க்ருஷ்ணனுக்கும்)" என்று பூரிப்பது. b C"கூர்வேல் கொடுந்தொழிலன்" என்று சொல்லுகிற நந்தகோபருடைய மகனான க்ருஷ்ணனுக்கும் வில்லுண்டோ? என்னில் அருளிச் செய்கிறார் (வேலிக்கோல்வெட்டி என்று) பெரியாழ்வார் திருமொழி-வேலிக்கோல்வெட்டி-வேலிக் கால்களிலே வளர்ந்துநிற்கும் கோலை வெட்டி; அன்றிக்கே வேலியென்று-வளைவாய், வளைந்த கோலை வெட்டி, விளையாடு வில்லேற்றி-லீலார்த்தமான வில்லாகப்பண்ணி நாணியேறிட்டு. c நாய்ச்சியார் திருமொழி (தருமமறியா) ஆந்ருசம்ஸ்யமிருக்கும்படி முதலிலே வ்யுத்பத்தி பண்ணியறியாத குறும்பனை – தீம்புகளே செய்து போந்தவனுடைய, தன் கைச் சார்ங்கம் அதுவேபோல் – தன் திருக்கையிலே உண்டான அத்திருச்சார்ங்கமேபோல்.

d கோசப்தார்த்தம் (திர்யக்குகளோடு இதி) e (வானார் சோதிமணிவண்ணா) "வானிலே பூர்ணமாயிருக்கிற தேஜஸ்ஸையும், ஸ்ப்ருஹணீயமான வர்ணத்தையும் உடையவனே!" என்று சப்தார்த்தம். f "மணிவண்ணா" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அதுகிடக்க இத்யாதி) g ஆர் என்றதுக்கு அர்த்தம் (குப்பியில் இத்யாதி) குப்பி – பொற்குப்பி. குப்பிஸ்தாநம் – பரம

ஜீ-செய்கிறார் (அதுவுமன்றிக்கே இத்யாதி) z"தெறித்தாய்" என்றால் நிமிர்த்தாய் என்று காட்டுமோ? என்ன (தெறிக்கை இத்யாதி) a "உண்டைவில்லை நிமிர்க்கும் ப்ரகாரத்திலே என்கைக்கு (க்ருஷ்ணனுக்கும்)" என்று கூட்டுவது. b பெரியாழ்வார் திருமொழி-(வேலிக்கோல் இத்யாதி) வேலிக்கால் களிலே இருக்கும் கோலை வெட்டி, விளையாடு வில்லேற்றி – லீலார்த்தமாக வில்லாகப்பண்ணி நாணியேறிட்டு. c நாச்சியார்திருமொழி—(தருமமறியா இத்யாதி) 2. "ஆந்ருசம்ஸ்யம் பரோ தர்ம:" என்றிருக்கும்படியறியாத குறும்பன்றன் திருக்கையில் உண்டான அந்த சார்ங்கம்போலே.

d கோசப்தார்த்தம் (திர்யக்குகளோடும் என்று) e (வானார் இத்யாதி) "வானிலே பூர்ணமாயிருக்கிற தேஜஸ்ஸையும், ஸ்ப்ருஹணீயமான வர்ணத்தையும் உடையவனே" இதி சப்தார்த்த:. f "மணிவண்ணா" என்றதுக்கு பாவம் (அதுகிடக்க இத்யாதி) g "ஆர்" என்றதுக்கு அர்த்தம் (குப்பியில் இத்யாதி) குப்பிஸ்தாநம் - பரமபதம். h உக்தார்த்தத்

A பெரியாழ்திரு 2-6-2. B நாச்-திரு 14-6. C திருப்பாவை 1.

ஈ—யிலும் அடங்காதே விம்மும்படியாயிற்று வடிவில் புகரிருப்பது. (மதுசூதா) அவ் வடிவை அநுப4விப்பார்க்கு வரும் விரோதி4யைப் போக்குவாயும் நீயன்றோ ; h மது4 வாகிற அஸுரனைப் போக்கினாற்போலே i என் விரோதி4யைப் போக்கினவனே! (உன் j தேனே(ய்) மலரும் திருப்பாதம்) k இவை ஒன்றுமில்லையாகிலும் அடியில் உன் போ4க்3யதையைப் பார்த்தால்தான் விடப்போமோ? 11. "विष्णोः पदे परमे मध्व उत्सः" (விஷ்ணோ: பதே3 பரமே மத்4வ உத்ஸ:) என்னக்கடவதிறே; m இவர், A பெருநிலங்

அ—பத3ம். h உக்தார்த்த2த்தையே விஶேஷநிஷ்ட2மாக உபபாதி3க்கிறார் (மது4வாகிற இத்யாதி3) i (என் விரோதி4யை) அகலுகையில் உண்டான அபி4ஸந்தி4யை. ப்ராப்தி ப்ரதிப3ந்த4கந்தான் விரோதி4யென்கிறது.

j (தேனே(ய்)மலரும் திருப்பாதம்) தேன்போலே போ4க்3யமான திருவடிகள் என்னுதல்: தேனென்று – தேன்போலே போ4க்3யமான ஜலத்தையுடைய க3ங்கை3யாய், க3ங்கை3ப்ர வஹிக்கிற திருவடிகள் என்னுதல். k இதில் முந்தின அர்த்த2த்தை அருளிச்செய்கிறார் (இவை என்று தொடங்கி) l போ4க்3யதைக்கு ப்ரமாணம் (விஷ்ணோ: இத்யாதி3) m இரண்டாம் அர்த்த2த்தை அருளிச்செய்கிறார் (இவர் பெருநிலம் என்று தொடங்கி) k, m முந்தினது – பரத்வத்திலே, இரண்டாவது – த்ரிவிக்ரமாபதா3நத்திலே. i இவ்விரண்டு அர்த்த2த்துக்கும் நியாமகம் – "மத்4வ உத்ஸ:" என்றதுக்கு – மது4வத்3போ4க்3யமான திருவடிகள் என்றும், மது4வத்3போ4க்3யமான க3ங்கை3யை ப்ரவஹிக்கிற திருவடிகள் என்றும் நலந்திகழ் நாராயணச்சீயர் வ்யாக்2யாநம் பண்ணுகையாலும், 2. "ஜந்மாதி3க்ருத் ஜக3தோ ய:" இத்யாதி3 ஸ்ரீஸூக்தி ப்ரகாரத்தால் உள்ளபடியும். m இரண்டாம் அர்த்த2த்தில், த்ரிவிக்ரமனான உன் திருப்பாத3ம் என்று விவக்ஷித்து. இங்கே த்ரிவிக்ரம ப்ரஸங்க3ம் என்னென்ன (இவர் பெருநிலம் இத்யாதி3)

ஜீ—த்தையே விஶேஷநிஷ்ட2மாக உபபாதி3க்கிறார் (மது4வாகிற இத்யாதி3) பா4வாந்தரமாதல். i (என் விரோதி4யை) என்றது – அயோக்3யதாநுஸந்தா4நத்தை.

j (தேனே(ய்)மலரும் திருப்பாதம்) தேன்போலே போ4க்3யமான திருவடிகள் என்னுதல்; "தேன்" என்று – தேன்போலே போ4க்3யமான ஜலத்தையுடைய க3ங்கை3யாய், க3ங்கை3 ப்ரவஹிக்கிற திருவடிகள் என்னுதல். k இதில் முந்தின அர்த்த2த்தை அருளிச்செய்கிறார் (இவை இத்யாதி3) l போ4க்3யதைக்கு ப்ரமாணம் (விஷ்ணோ: இத்யாதி3) m த்3விதீயார்த்த2த்தை அருளிச்செய்கிறார் (இவர் பெருநிலம் இத்யாதி3) 11. "உருக்ரமஸ்ய விஷ்ணோ: பரமே பதே3, மத்4வ உத்ஸ: – மது4ந: ப்ரவாஹ:" என்றபடி. 3. "தஜ்ஜா: ஶ்ருதேர்மது4ந உத்ஸ:" என்னக் கடவதிறே. இவ்விரண்டு அர்த்த2த்துக்கும் நியாமகம்—"மத்4வ உத்ஸ:" என்றதுக்கு - மது4 வத்3போ4க்3யமான திருவடிகள் என்றும், மது4வத்3போ4க்3யமான க3ங்கை3யை ப்ரவஹிக்கிற திருவடிகள் என்றும் நலந்திகழ் நாராயணச்சீயர் த்3வேதா4 வ்யாக்2யாநம் பண்ணினது.

ப்ர—11. (மானேய் நோக்கி இத்யாதி3) यजुषि (वि-सू) "उरुक्रमस्य स हि बन्धुरित्था, विष्णोः पदे परमे मध्व उत्सः"

A 1-8-10.

ஈ—கடந்த நல்லடிப்போதிறே ஆசைப்பட்டது; இவர் ஆசைப்பட்டபடியே "திசைகள் எல்லாம் திருவடியால் தாயோன்" என்று அத்திருவடிகளையே காட்டிச் சேரவிட்டான். "உன்தேனே(ய்) மலரும் திருப்பாதம்" என்று அத்தையே அபேக்ஷிக்கிறார். (சேருமாறு வினையேனே) n கலத்திலிட்ட சோற்றை விலக்குவாரைப்போலே, நீ வந்து கிட்டக்கொள்ள அகலுகைக்கடியான பாபத்தைப் பண்ணின நான் சேருமாறு அருளவேணும். o தாம் இசைந்தபின்பும் கிடையாமையாலே "வினையேன்" என்கிறார். 5.

அ—என்று ஸங்க3தி. ஏகார்த்த2பக்ஷமே முக்2யம். இப்பக்ஷத்திலே, அல்லாத அவயவங்கள் எல்லாங்கிடக்க, இவர் "திருப்பாதம்" என்பானென்? என்னில் (இவர் இத்யாதி3) என்று ஸங்க3தி. j தேனேய்கை - தேனோடே கூடுகை.

m யத்3வா, l 1. "உருக்ரமஸ்ய ஸ ஹி ப3ந்து4ரித்த2ா" என்கையாலே, 1. "விஷ்ணோ: பதே3 பரமே" என்கிறது - த்ரிவிக்ரமன் திருவடிகளையன்றோ? என்ன; இங்கும் அதுதானே என்கிறார் (இவர் இத்யாதி3) 2. "ஶ்ரேய: கிரந்து கிரணை: சரணாரவிந்த3 நிஷ்யந்த3மான மகரந்த3ரஸௌக4தே3ஶ்யா: l தஜ்ஜா: ஶ்ருதேர் மது4ந உத்ஸ இதி ப்ரதீதா மாங்க3ள்யரங்க3 நிலயஸ்ய பரஸ்ய தா4ம்ந: ll" தஜ்ஜா: - சரணாரவிந்த3ஜா:. மகரந்த3ரஸௌக4தே3ஶ்யா: - மகரந்த3ரஸப்ரவாஹ ஸத்3ருஶா:. ஶ்ருதே:-ஶ்ருத்யா. மது4ந:-மகரந்த3ஸ்ய, உத்ஸ:-ப்ரவாஹ இதி க்2யாதா:. அத்ர க3ங்கா3ஜலமேவ மாது4ர்யாதிஶயேந மகரந்த3ஶப்3தே3ந உக்தம். l அத்ரேயம் ஶ்ருதிர் விவக்ஷிதா. 1. "தத3ஸ்ய ப்ரியமபி4பாதோ2 அஶ்யாம் நரோ யத்ர தே3வயவோ மத3ந்தி l உருக்ரமஸ்ய ஸஹி ப3ந்து4ரித்த2ா விஷ்ணோ: பதே3 பரமே மத்4வ உத்ஸ: ll" அஸ்ய விஷ்ணோ:, பாத2: - பாத3ஸலிலம், க3ங்கா3 ஜலமிதி யாவத். அஶ்யாம் - ப்ராஶ்யாம். யத்ர - பாத3ஜனி விஷயே. தே3வயவ:- தே3வத்வமிச்ச2ந்த: நர:- நரா:, மாத்3யந்தி. தே3வயவ இதி - தே3வஶப்3தா3த் 3. "ஸுப ஆத்மந: க்யச்" இதி க்யச் ப்ரத்யயே விஹிதே சா2ந்த3ஸம் ரூபம். ஸ: - ப்ராஶிதா, விஷ்ணோர் ப3ந்து4:. இத்த2ா - இத்த2ம், பரமே - ஸர்வோத்க்ருஷ்டே, பதே3 - பாதே3, மத்4வ: - மது4ந:, உத்ஸ: - ப்ரவாஹ:. அத்ராபி, மது4ஶப்3தே3ந க3ங்கா3 ஸலிலம் விவக்ஷிதம். n,o அவதாரிகாத்3வயத்துக்குஞ்சேர "வினையேன்" என்றதுக்கு அடைவே இரண்டு தாத்பர்யம் (கலத்திலிட்ட சோற்றை இத்யாதி3 வாக்யத்3வயத்தாலே) "வினையேன் உன் தேனே(ய்) மலரும் திருப்பாதம் சேருமாறு அருளாய்" என்று அந்வயம். 5.

ஜீ-k,m முந்தின அர்த்த2ம் பரத்வத்திலே; இரண்டாவது-த்ரிவிக்ரமாபதா3நத்திலே. இந்தப்பக்ஷத்தில், த்ரிவிக்ரமனான உன் திருப்பாத3மென்று விவக்ஷித்து, இங்கே த்ரிவிக்ரம ப்ரஸங்க3ம் என்னென்ன (இவர் பெருநிலம் இத்யாதி3) என்று ஸங்க3தி. ஏகார்த்த2பக்ஷமே முக்2யம். இப்பக்ஷத்தில், அல்லாத அவயவங்கள் எல்லாங்கிடக்க இவர் "திருப்பாதம்" என்பானென்? என்ன (இவர் இத்யாதி3) என்று ஸங்க3தி. j தேனேய்கை - தேனோடே கூடுகை. முந்தின அர்த்த2த்திலே, தேனோடே கூடினதாய் விகாஸியான திருவடிகள் என்றபடி. த்3விதீயார்த்த2த்தில், தேன்போலே போ4க்3யமான ஜலத்தோடே கூடின க3ங்கை3யானது, மலரும் - ப்ரவஹிக்கிற திருவடிகள் என்றபடி. n,o அவதாரிகா த்3வயத்துக்குஞ்சேர, "வினையேன்" என்றதுக்கு அடைவே தாத்பர்யத்3வயம் (கலத்திலிட்ட இத்யாதி3) "மானேய் நோக்கி தொடங்கி, மதுசூதா! வினையேன், உன் தேனே(ய்) மலரும் திருப்பாதம் சேருமாறு அருளாய்" இத்யந்வய:. 5.

6. வினையேன் வினைதீர் மருந்தானாய் விண்ணோர் தலைவா கேசவா
மனைசே ராயர் குலமுதலே மாமா யனே மாதவா
சினையேய் தழைய மராமரங்க ளேழு மெய்தாய் சிரீதரா
இனையா யினைய பெயரினா யென்று நைவ னடியேனே.

ஆ— 6. வ்யா:— (வினையேன்) "உன்னோடு ஸம்ச்லேஷிக்கைக்கு விரோதியான என்னுடைய அநர்ஹதாநுஸந்தாநமாகிற வினையைப்போக்கின ஸௌசீல்யத்தையுடையவனே! அயர்வறுமமரர்களுக்கு உன்னைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிற பரமோதாரனே! ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநஸ்வபாவனானவனே! ஆச்ரிதர் இருந்தவிடத்திலே வந்து அவர்களுக்கு ஸுலபனானவனே! ஆச்ரிதர்பக்கலில் நிரதிசய வ்யாமோஹத்தை உடையவனே! நிரதிசயபோக்யபூதனே! ஆச்ரிதரியோககரனானவனே! ப்ரணயஸ்வபாவனே! மற்றும் ஏவம்விதமான சேஷ்டிதத்தையும் குணங்களையுமுடையவனே! உன் திருவடிகளைச் சேரப்பெறாமையாலே அலற்றி, அத்யந்தம் அவஸந்நனானேன்; உன் தேனே மலரும் திருப்பாதம் சேருமாறு அருளாய்" என்கிறார். 6.

ஒ— அவ:— ஆறும் பாட்டில் — எம்பெருமான், இவர் அபேக்ஷித்தபோதே அபேக்ஷிதத்தைச் செய்யாத தசையிலே, அவனுடைய குணசேஷ்டிதங்கள் ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய் நின்று இவரை நலிய, இவற்றாலே நலிவுபட்டு மிகவும் சிதிலராகிறார்.

வ்யா:— (வினையேன் என்று தொடங்கி) "உனக்கு அவத்யாவஹம் என்று அடிமை செய்ய அல்லேன்" என்று நான் அகல "எனக்கு உத்கர்ஷஹேதுவாமத்தனை" என்று என்னைத் தெளிவித்து அடிமையிலே சேர்த்துக்கொண்டவனே! அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய், ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கும் உத்பாதகனாய் வைத்து, இடையர்தம் மனைகளிலே நீயே வந்து சேர்ந்து, அவர்கள் குலத்துக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவாய், ஸகலஜநமநோநயநஹாரியான நவநீத சௌர்யாதி திவ்யசேஷ்டிதங்களையுடையையாய், இப்படி ஆச்ரிதபவ்யனாகைக்கு நிதாநமான ச்ரிய:பதித்வத்தையுடையையாய்; 'மனை சேராயர்' என்றது-பல மனைகளும் சேரவுடைய இடையர் என்றுமாம். ஸ்ரீஸுக்ரீவ மஹாராஜரை விச்வஸிப்பித்து அடிமை கொள்ளுகைக்காக, பெரும்பணைகளையுடைத்தாய், தழைத்திருக்கையாலே இலக்குக்குறிக்கவொண்ணாதிருக்கிற மராமரமேழையும் எய்தவனே! (சிரீதரா) எய்கிறபோதை வீரலக்ஷ்மியைச் சொல்லுகிறது. (இனையாய் என்று தொடங்கி) ஏவம்வித குணசேஷ்டிதங்களையுடையையாய், இவற்றுக்கு வாசகமான திருநாமங்களையுடையவனே! 6.

ப— அநந்தரம்—அபேக்ஷாநந்தரம் அநுபவம் ஸித்தியாமையாலே, தத்ஸித்தி ஹேதுவாய், போக்யமான ஸ்வபாவங்களையும், திருநாமங்களையும் ஸ்மரித்து சிதிலராகிறார்.

ப— **வினையேன்**—வினையேனுக்கே அஸாதாரணமாய், **வினை**—(ப்ரேமாதிஶயத்தாலே ஆஸத்தியிலும் அபகர்ஷத்தை அநுஸந்தித்து அகலப்பண்ணும்) பாபத்துக்கு, **தீர்**—ஶாந்திகரமான, **மருந்தானாய்**—(ஶீலவத்த்வரூபமான) மருந்தானவனே! **விண்ணோர்**—(விரோதி ப்ரஸங்கமில்லாத) ஸூரிகளுக்கு, **தலைவா**—நிர்வாஹகனானவனே! **கேசவா**—(அவர்களைப் போலன்றியே ப்ரயோஜநாந்தரபரரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் ஸத்தாஹேதுவாகையாலே) கேஶவன் என்னும் திருநாமமானவனே! **மனைசேர்**—(குடிசில் கூடக்கொண்டு திரிகையாலே) மனையோடு சேர்ந்த, **ஆயர்**—ஆயருடைய, **குலம்**—குலத்துக்கு, **முதலே**—மூலமான்வனே! **மாமாயனே**—(அபர்யந்தமான நவநீத சௌர்யாதி) ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதங்களையுடையவனே! **மாதவா**—(அதுக்கடியாய், 1. **"एष नारायणः श्रीमान्"** (ஏஷ நாராயணஶ் ஶ்ரீமாந்) என்று ப்ரமாணஸித்தமான இவ்வவதாரகதமான ஶ்ரிய:பதித்வத்தாலே) மாதவன் என்று திருநாமமானவனே! **சினை**—பணைகளோடு, **ஏய்**—சேர்ந்து, **தழைய**—தழையையுமுடையவான, **மராமரங்கள் ஏழும்**—மராமரங்கள் ஏழையும், **எய்தாய்**—எய்தவனே! **சிரீதரா**—(அத்தாலே வந்த வீரஶ்ரீயாலே) ஶ்ரீதரன் என்று திருநாமமானவனே! **இனையாய்**—இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவங்களையுடையவனே! **இனைய பெயரினாய் என்று**—இப்படிப்பட்ட திருநாமங்களையுடையவனே! என்று, **அடியேன்**—(உன்னோடு) நிருபாதிக ஸம்பந்தத்தையுடைய நான், **நைவன்**—ஶிதிலனாகாநின்றேன்.

இத்தால்—அநுபவவிரோதி நிவர்த்தகத்வமும், அநுபாவ்ய விபூதியோகமும், ஆஶ்ரிதஸத்தாதி ஹேதுத்வமும், தத்விஷய ஸௌலப்யாதிகளும், அத்தால் வந்த உந்மேஷமும், தத்தேதுவான லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும், விஶ்வாஸஜநகத்வமும், தந்நிபந்தநௌஜ்ஜ்வல்யாதிஶயமும் தோற்றுகிறது. 6.

இ— அவ:—ஆறும் பாட்டில்—இவர் அபேக்ஷித்தபோதே முகங்காட்டாமையாலே, அவனுடைய குணசேஷ்டிதங்கள் ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய் நலிய, ஶிதிலராகிறார்.

வ்யா:—**(வினையேன் வினை)** இவரையொழிய வேறொருவர்க்கு உள்ளதொன்றன்று இந்த வினை; நித்யஸூரிகளுக்கு நிரந்தராநுபவத்தாலே இல்லை. **2. "यस्त्वया सह स स्वर्गः"** **(யஸ்த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்க:)** என்று ஸம்ஶ்லேஷம் ஸுகமாகவிறே பிரிவுக்கு ஸம்பாவனையுடையாருடைய வார்த்தையும்; ஸம்ஸாரிகள் அந்யபரர்; ப்ரத்யாஸத்தியிலே "அயோக்யன்" என்று அகலுவது - இவர்க்கேயுள்ளதொன்று. **(தீர்மருந்தானாய்)** ஶீலாதிகளைக்காட்டி, அகன்றுபோகிற என்னை மீட்டவனே! அகலுகிற இவரைக் கால்பிடிக்கிறவன்தான் ஆரென்னில்: **(விண்ணோர் தலைவா)** நிரந்தராநுபவம் பண்ணுவாரை ஒரு நாடாகவுடையவனே! **(கேசவா)** அவர்களால் பர்யாப்தி பிறவாதே, திருத்தி அடிமைகொள்ளுகைக்கு 3. **"आवां तवाङ्गे संभूतौ तस्मात् केशवनामवान्"** **(ஆவாம் தவாங்கே ஸம்பூதௌ தஸ்மாத்**

ஸ்ரீ—கேஶவ நாமவாந்) என்று ப்3ரஹ்மருத்3ரர்களுக்கு உத்பாத3கனுமாய், தந்மத்4ய ஸ்த2னாய் வந்து அவதரிக்கும்படி. (மனைசேராயர் குலமுதலே) பஞ்சலக்ஷம் குடியாகையாலே மனையோடு மனைசேர்ந்த என்னுதல்; இவ்வருகே இடையர் இருந்த மனைகளிலே வந்து அவர்கள் குலத்துக்கு உத்3தா4ரகனானவனே! மனை சேர்ந்த ஆயர் என்னவுமாம்; மூங்கில்களைக் கையோடே கொண்டுபோய், பசுக்களுக்குப் புல்லுள்ளவிடத்தே வளைத்துக்கொண்டிருக்குமத்தனை என்கை. A"புலவிக் குல வானவர்தங்கோதா" என்னுமதுக்கு அவ்வருகேயாயிற்று "ஆயர்குல முதலே" என்கிற இது. (மாமாயனே) ஸர்வஶக்தியாயிருந்துவைத்து வெண்ணெய் களவிலே இழிந்து, அது தலைக்கட்டமாட்டாதே கட்டுண்டு நிற்கும் ஆஶ்சர்யம். (மாதவா) இவ்வெளிமைக்கு நிதா3நமிருக்கிறபடி. அவளை உகப்பிக்கையாகிறது-ஆஶ்ரிதர்க்கு எளியனாகையிறே. ரக்ஷணத்திலே அதிஶங்கை பண்ணுவார்க்கு மழுவேந்தி ரக்ஷிக்கும்படி சொல்லுகிறது மேல்—(சினையேய் இத்யாதி3) சினை-கவடு. நெருங்கின பணைகளையுடைத்தாய், தழைத்திருக்கையாலே இலக்குக்குறிக்க அரிதான மராமரங்கள் ஏழையும் எய்தவனே! (சிரீதரா) எய்கிறபோதை வீர லக்ஷ்மியைச் சொல்லுகிறது. (இனையாய்) இப்படிப்பட்ட கு3ணசேஷ்டிதங்களை யுடையவனே! (இனைய பெயரினாய்) இக்கு3ணசேஷ்டிதங்களிலே இழியும் துறை யான திருநாமங்களையுடையவனே! (என்று நைவன்) "அருளாய்" என்னவும் மாட்டாதே ஶிதி2லனாகாநின்றேன். (அடியேனே) இது ஸ்வதந்த்ர வஸ்துவாய்ப் படுகிறதோ? பிறர்க்கு உரிய வஸ்துவாய் அழிகிறதோ? 6.

ஜீ— அவ:— ஆறும் பாட்டு. a இவர் ஆபி4முக்2யம் பண்ணினவாறே, அவன் அல்பம் தாழ்த்தான்; இவர் b என்னை இழந்தாய் கிடாய் என்கிறார்.

வ்யா:— (வினையேன் இத்யாதி3) c உன்னைப்பார்த்தல், d என்னைப்பார்த்தல் செய்யவேண்டாவோ? (வினையேன் வினை) e சேதநர் எல்லார்க்குமுள்ள வினைபோலல்ல

அ— ஆறும் பாட்டு. (வினையேன் இத்யாதி3) a கீழில் பாட்டில், 'கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்தி2க்கிறார்' என்ற பக்ஷத்தை அவலம்பி3த்துக்கொண்டு, "நைவன்" என்ற பத3த்தைக் கடாக்ஷித்து இப்பாட்டுக்கு ஸங்க3தி அருளிச்செய்கிறார் (இவர் ஆபி4முக்2யம் இத்யாதி3) இரண்டாம் அவதாரிகையான பக்ஷத்தில், கீழில் பாட்டுக்கு ஶேஷம் இப்பாட்டு. b "நைவன்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து (என்னை இழந்தாய் என்று).

c "இனைய பெயரினாய்" என்னுமளவையும்பற்ற (உன்னைப்பார்த்தல்) என்றது. d "அடியேன்" என்றத்தைப்பற்ற (என்னைப்பார்த்தல்) என்றது. அதாவது – த்வதே3கரக்ஷ்யனை

ஜீ— ஆறும் பாட்டு. (வினையேன் இத்யாதி3) a கீழில் பாட்டில் கைங்கர்ய ப்ரார்த்த2நாபர மான முந்தின அவதாரிகையை உபஜீவித்துக்கொண்டு, "நைவன்" என்ற பத3த்தைக் கடாக்ஷித்து ஸங்க3தி (இவர் ஆபி4முக்2யம் இத்யாதி3) த்3விதீயாவதாரிகைக்கு, கீழில் பாட்டுக்கு ஶேஷம் இப்பாட்டு. b (என்னை இழந்தாய்) என்றது – "நைவன்" என்றத்தைப்பற்ற.

A பெரியதிருமொழி 6.2.9.

ஈ—வாயிற்று இவரது; f "ப₄க₃வத்ஸம்ஶ்லேஷம் பெறவேணும்" என்றிறே அவர்கள் இருப்பது; அகலநினைக்கிற இதுள்ளது இவர் ஒருவர்க்குமிறே. (தீர்மருந்தானாய்) "நான் கிட்டுகை அத்தலைக்கு அவத்₃யம்" என்று அகலுகைக்கு அடியான வினையைப் போக்கும் g மருந்தானவனே! வினையைப்போக்கிற்று எங்குநின்றும் வந்து? என்னில்: (விண்ணோர் தலைவா) h நித்யாநுப₄வம் பண்ணாநிற்கச்செய்தே, "நான் அயோக்₃யன்" என்று அகலவேண்டாதார்க்கு நியந்தாவாயிருக்கும் இருப்பில் நின்றும் வந்தாயிற்று. (i கேசவா) அதுக்கு இவ்வருகே j ஒரு பயணம் எடுத்துவிட்டபடி. k 1. "आवां तवाङ्गे सम्भूतौ तस्मात् केशवनामवान्" (ஆவாம் தவாங்கே₃ ஸம்பூ₄தௌ தஸ்மாத் கேஶவநாமவாந்)

அ—என்னைப்பார்த்தல் என்றபடி. c,d யத்₃வா (உன்னைப்பார்த்தல்) என்றது–"மருந்தானாய்" என்றதின் தாத்பர்யம்; (என்னைப்பார்த்தல்) என்றது – "வினையேன்" என்றதின் தாத்பர்யம். அகலநினைக்கிற நான் கிட்டுகைக்கு ஸம்லதி₄த்தால், உபேக்ஷிக்க விரகுண்டோ? வருந்தி ஸம்லதி₄ப்பித்த நீதான் உபேக்ஷிக்க விரகுண்டோ? என்றபடி. யத்₃வா "விண்ணோர் தலைவா" இத்யாதி₃யிலே - ஸர்வஜ்ஞத்வமும் ஸர்வஶக்தித்வமும் சொல்லுகையாலே (உன்னைப் பார்த்தல்) என்கிறார்; "வினையேன்" என்று – அஜ்ஞாநாஶக்திகளும் சொல்லுகையாலே (என்னைப்பார்த்தல்) என்கிறார். e "வினை" என்றதுக்கு வாஸனை (சேதநர் எல்லார்க்கும் இத்யாதி₃) சேதநர் எல்லார்க்கும்–முமுக்ஷுக்கள் எல்லார்க்கும். "என் வினை" என்ன அமைந்திருக்க, "வினையேன்வினை" என்றது - இவர்வினை லோகவிலக்ஷணமாகையாலே "இதுவே தமக்கு நிரூபகம்" என்கிற அபி₄ப்ராயத்தாலே என்று கருத்து. f அல்லாதபடி எப்படியென்ன (ப₄க₃வத்ஸம்ஶ்லேஷம் இத்யாதி₃) g (மருந்தானவனே) இவருடைய வினையைப் போக்கும் மருந்து - ஶீலகு₃ணம்.

h (நித்யாநுப₄வம் இத்யாதி₃) அங்கு இங்ஙனிருக்க, இங்கு வந்தது "அயோக்₃யன்" என்று அகலநினைத்த தம்மைச் சேர்த்துக்கொள்ளுகைக்கன்றோ என்று கருத்து. i "கேசவா" என்றது – ப்₃ரஹ்மருத்₃ரர்களுக்கு உத்பாத₃கனான ப்ரத்₃யும்நனைச் சொல்லுகிறது. யத்₃வா கேஶவ: – க்ஷீராப்₃தி₄ஶாயீ. j (ஒரு பயணம் எடுத்துவிட்டபடி) என்றது—ஸ்ருஷ்ட்யுந்முக₂னாய்

ஜீ— c "இனைய பெயரினாய்" என்னுமளவுக்கும் பூ₄ர்வம் (உன்னைப்பார்த்தல்) என்றது. d "அடியேன்" என்றத்தைப்பற்ற (என்னைப்பார்த்தல்) என்றது; அநந்யக₃தி என்றபடி. c,d யத்₃வா, "விண்ணோர் தலைவா, வினையேன்" என்ற இரண்டையும்பற்ற என்னுதல்; அப்போது, ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஶக்தியான உன்னைப்பார்த்தல், அஜ்ஞனாய், அஶக்தனான என்னைப்பார்த்தல் என்றபடி. e "என்வினை" என்னாதே "வினையேன்வினை" என்றதுக்கு பூ₄ர்வம் (சேதநர் எல்லார்க்கும் இத்யாதி₃) சேதநர் எல்லார்க்கும் – முமுக்ஷுக்கள் எல்லார்க்கும். f அது எப்படியென்ன (ப₄க₃வத்ஸம்ஶ்லேஷம் இத்யாதி₃) g (மருந்தானவனே) போக்கும் மருந்து – ஶீலகு₃ணம்,

i "கேசவா" என்று – ப்₃ரஹ்மருத்₃ரோத்பாத₃கனான ப்ரத்₃யும்நனைச் சொல்லுகிறது. j (ஒரு பயணம் எடுத்துவிட்டபடி) என்றது - ஸ்ருஷ்ட்யுந்முக₂னாய், ப்₃ரஹ்மருத்₃ரஜநகனான

ப்ர k1.—(வினையேன் வினை இத்யாதி₃) (கேசவா) हरिवंशे कैलासयात्रायाम्—"क इति ब्रह्मणो नाम ईशोऽहं सर्वदेहिनाम्। आवां तवाङ्गे सम्भूतौ तस्मात् केशवनामवान्॥"

ஈ—என்கிறபடியே. (மனைசேராயர் குலமுதலே) l அந்நிலையில் நின்றும் இவ்வருகே போந்து கிட்டினபடி. m பஞ்சலக்ஷம் குடியாகையாலே, மனையோடு மனை சேர்ந்த என்னுதல்; n ஆயர்மனைகளிலே வந்து சேர்ந்து, அவர்கள் குலத்துக்கு முதலானவன் என்னுதல். o அன்றிக்கே, நாலு மூங்கிலைக் கொண்டுபோய், தங்குமிடத்திலே வளைத்துத் தங்குகையாலே சொல்லிற்றுதல். (மாமாயனே) p இடைக்குலத்திலே வந்து பிறந்து, அவர்கள் ஸ்பர்ஶித்த த்ரவ்யமே தாரகமாய், அதுதான் களவுகண்டு புஜிக்கும்படியாய், அதுதான் தலைக்கட்டமாட்டாதே வாயதுகையதாக அகப்பட்டுக் கட்டுண்டு அடியுண்டு நிற்கும் நிலை. இவ்வெளிமைக்கு அடி சொல்லுகிறது,—(மாதவா) அவளோட்டைச் சேர்த்தி. (சினையேய் இத்யாதி) மஹாராஜரை விஶ்வஸிப்பித்துக் கார்யம் செய்தபடி; சினையென்று பணை; ஏய்கை - நெருங்குகையாய், பணைகளோடு பணைகள் நெருங்கித் தழைத்து, நினைத்தபடி இலக்குக்குறிக்கவொண்ணாதபடிநின்ற மராமரங்கள் ஏழையும் எய்தவனே! q இத்தால் – ஆஶ்ரிதர் தன்னுடைய ரக்ஷணத்

அ—ப்ரஹ்மருத்ர ஜநகனை தமையைப்பற்ற. k ப்ரஹ்மருத்ர ஜநகத்வத்துக்கு ப்ரமாணமேது? என்ன (ஆவாம் இத்யாதி) l அந்நிலையில் நின்றும் இத்தனை பஹுப்ரயத்நமெல்லாம் பண்ணிற்று, தம்மைச் சேர்த்துக்கொள்ளுகைக்காகவிறே என்று கருத்து என்று தாத்பர்யம். m,n,o "மனைசேர்" என்றது–ஊருக்கு விஶேஷணமாகவும், க்ருஷ்ணனுக்கு விஶேஷணமாகவும், இடையர்க்கு விஶேஷணமாகவும் மூன்று அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (பஞ்சலக்ஷம் இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே) குலமென்று-ஊருக்கும், வம்ஶத்துக்கும் பேர்; n இரண்டாம் அர்த்தத்துக்கு, திருவவதரித்து என்னாதே "சேர்" என்கிறது – திருவவதாரம் மதுரையிலே யாகையாலே. o புறப்பட்ட இடங்களிலும் மனை கைவிடாதவராகையாலே எப்போதும் மனை யோடே சேர்ந்த ஆயர் என்னுதல்; ஆக "மனைசேராயர் குலமுதலே" என்றதுக்கு அர்த்த த்ரயம். p (இடைக்குலத்திலே இத்யாதி) இந்த எளிமைக்கும், உபேக்ஷிக்கிற இதுக்கும், என்ன சேர்த்தியுண்டு? என்று கருத்து என்று தாத்பர்யம்.

q (இத்தால் இத்யாதி) இப்படி வருந்தி ரக்ஷித்துச் சேர்த்துக்கொள்ளும் ஸ்வபாவத்துக்கும், உபேக்ஷிக்கிறதுக்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டு? என்று தாத்பர்யம் என்று ஹ்ருதயம். r பதஸங்கதிஸித்தம் அர்த்தமாஹ (மராமரங்கள் இதி) "மாதவா" என்கையாலே இதுவே பொருள் என்று தாத்பர்யம். s (குணசேஷ்டிதங்களுக்கு இத்யாதி) குணவாசகங்கள்–

ஜீ—தமையைப்பற்ற. k ப்ரஹ்மருத்ர ஜநகத்வத்துக்கு ப்ரமாணம் (ஆவாம் இத்யாதி) 1. "க இதி ப்ரஹ்மணோ நாம ஈஶோऽஹம் ஸர்வதேஹிநாம்" இதம் பூர்வார்த்தம். இதம் ஹரிவம்ஶே கைலாஸயாத்ராயாம். l (அந்நிலையில் நின்றும்) ப்ரஹ்மருத்ரோத்பாதகனை ப்ரத்யும்நனை நிலையில் நின்றும். m,n,o மனைசேர் என்றது – ஊருக்கு விஶேஷணமாகவும், க்ருஷ்ணனுக்கு விஶேஷணமாகவும், இடையர்க்கு விஶேஷணமாகவும் மூன்று அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (பஞ்சலக்ஷம் இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே) குலமென்று - ஊருக்கும், வம்ஶத்துக்கும் பேர். n த்விதீயார்த்தத்துக்கு, திருவவதரித்து என்னாதே, "சேர்" என்றது - திருவவதாரம் மதுரையிலேயாகையாலே. o த்ருதீயார்த்தத்துக்கு, மனையோடே சேர்ந்த ஆயர் என்றபடி.

r பதஸங்கதி ஸித்தமர்த்தமாஹ (மராமரங்கள் இத்யாதி) கீழே "மாதவன்" என்கையாலே, இதுவே பொருள் என்று தாத்பர்யம். s (குணசேஷ்டிதங்களுக்கு இத்யாதி)

7. அடியேன் சிறிய ஞானத்தன் அறித லார்க்கு மரியானை
கடிசேர் தண்ணந் துழாய்க்கண்ணி புனைந்தான் றன்னைக் கண்ணனை
செடியா ராக்கை யடியாரைச் சேர்தல் தீர்க்கும் திருமாலை
அடியேன் காண்பா னலற்றுவன் இதனின் மிக்கோ ரயர்வுண்டே.

நீ—திலே ஶங்கித்தால், ஶங்காநிராகரணம்பண்ணி ரக்ஷிக்குமவன் என்றபடி. (சிரீதரா) r மராமரங்கள் எய்கைக்கு இலக்குக்குறித்து நின்றபோதை வீரலக்ஷ்மியைச் சொல்லுகிறது. (இனையாய்) ஏவம்வித$_4$மான கு$_3$ணசேஷ்டிதங்களை உடையவனே! (இனைய பெயரினாய்) s கு$_3$ணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகங்களான திருநாமங்களை உடையவனே! (என்று நைவன்) "t காணவேணும், u கேட்கவேணும்" என்னமாட்டாதே நையாநின்றேன். (அடியேனே) v ஆருடைமை அழிகிறது? w உடையவர்கள் தங்கள் வஸ்துவை வேணுமாகில் நோக்கிக்கொள்ளுகிறார்கள் என்கிறார். x இது ஏதேனும் ஸ்வதந்த்ர வஸ்துவாய்ப் படுகிறதோ? y பிறர்க்கு உரித்தாய் அழிகிறதோ? z உன்னால் ரக்ஷிக்கவொண்ணாமே அழிகிறதோ? z_2 என்னால் ரக்ஷிக்கலாய் அழிகிறதோ?. 6.

அ—"கேசவா, ஆயர்குலமுதலே, மாமாயனே, மாதவா, சிரீதரா" இத்யாதி$_3$கள். சேஷ்டித வாசகம்—"மராமரம் எய்தாய்" என்றது. t,u "என்று நைவன்" இதி வக்துர்பூ$_4$ர்வமாஹ (காணவேணும் இதி) "இனையாய் இனையபெயரினாய்" என்ற அநந்தரம், "கு$_3$ணங்களைக் கேட்கவேணும்" என்றும், "சேஷ்டிதங்களைக் காணவேணும்" என்றும் சொல்ல ப்ராப்தமாயிருக்க, ப$_2$லஹாநியாலே நைவன் என்றபடி. u கேட்க என்றது—கண்டபோது வினவும் நல்வார்த்தைகளை என்றபடி. v...z_2 (ஆருடைமை) இத்யாதி$_3$வாக்ய த்$_3$வயோக்தமான—அந்யஶேஷத்வ நிவ்ருத்தியையும், ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தியையும் வ்யுத்க்ரமேண அருளிச்செய்கிறார் (இது ஏதேனும் இத்யாதி$_3$) என்று அருளிச்செய்வர். x...z_2 "வினையேன்வினை" என்று தொடங்கி "இனைய பெயரினாய்" என்னுமளவுக்கும், "நைவன்" என்ற பத$_3$த்துக்கும், ஹார்த்த$_3$பூ$_4$ர்வம் அருளிச்செய்கிறார் (இது ஏதேனும் என்று தொடங்கி நாலுவாக்யத்தாலே) என்னவுமாம். z,z_2 கீழே, "உன்னைப்பார்த்தல் என்னைப்பார்த்தல்" (719 c,d) என்ற வாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (உன்னால் இத்யாதி$_3$) என்னவுமாம். z யத்$_3$வா, "மராமரங்கள் ஏழும் எய்தாய்" இத்யேதத் பராம்ருஶ்ய ஆஹ (உன்னால் ரக்ஷிக்கவொண்ணாமே இதி) z_2 "வினையேன், நைவன், அடியேன்" இதி பத$_3$த்ரயஞ்ச ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$யாஹ (என்னால் ரக்ஷிக்கலாய் இதி) "வினையேன் வினையென்று தொடங்கி, இனைய பெயரினாய் என்று அடியேன் நைவன்" என்று உரை அந்வயம். 6.

ஜீ—கு$_3$ணவாசகங்கள்—"கேசவா, ஆயர்குல முதலே" இத்யாதி$_3$கள். சேஷ்டிதவாசகங்கள்—"மராமரம் எய்தாய்" இத்யாதி$_3$. t "என்று நைவன்" என்கிறவர்க்கு பூ$_4$ர்வம் (காணவேணும் இத்யாதி$_3$) t,u "இனையாய் இனையபெயரினாய்" என்ற அநந்தரம், "திருநாமங்களைக் கேட்கவேணும், சேஷ்டிதங்களைக் காணவேணும்" என்னமாட்டாதே, ப$_2$லஹாநியாலே நைவன் என்றபடி. v...z_2 (ஆருடைமை) இத்யாதி$_3$வாக்ய த்$_3$வயோக்தமான—அந்யஶேஷத்வ நிவ்ருத்தியையும்; ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தியையும் வ்யுத்க்ரமேண அருளிச்செய்கிறார் (இது ஏதேனும் இத்யாதி$_3$) z, z_2 கீழ் "உன்னைப்பார்த்தல்" (719 c.d) இத்யாதி$_3$க்குச்சேர தாத்பர்யம் (உன்னால் இத்யாதி$_3$). க்ரமேணாந்வய:. 6.

ஆ— 7. வ்யா:— (அடியேன்) இப்படி எம்பெருமானையே **காணவேணும் என்று அபேக்ஷிக்கிற ஆழ்வார், பின்னையும் அவனுடைய உத்கர்ஷத்தையும் தம்முடைய** நிகர்ஷத்தையும் அநுஸந்தி₄த்து, "கெட்டேன்! அவனை அகலாதே நான் 'காணவேணும்' என்று அபேக்ஷிக்கிறது என்ன அஜ்ஞாநமோ!" என்று தம்மை நிந்தி₃த்து, "இவனைக் காணவேணும் என்று ஆசைப்படாதே, இவன் பக்கலிலே கைவல்யாதி₃ ப்ரயோஜநங்களைக் கொண்டு அகன்று போவார்கள் என்ன பா₄க்₃யம் பண்ணினரோ? நானும் அங்ஙனேயாகப் பெற்றிலேன்" என்று நோகிறார். 7.

ஒ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில்—இப்படி "எம்பெருமானைக் காணவேணும்" என்று அபி₄நிவேஶித்த ஆழ்வார், அவன் ஸம்ஶ்லேஷோந்முக₂னானவாறே, மீளவும் அவன் வைலக்ஷண்யத்தையும் தம்முடைய நிகர்ஷத்தையும் அநுஸந்தி₄த்து அகலுகிறார்.

வ்யா:— (அடியேன்) **அடிமை தவிர்ந்திருக்கிறவர் "அடியேன்" என்பானென்? என்னில், பூர்வவாஸனையாலே.** (அறிதல் என்று தொடங்கி) **எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் அறிய நிலமன்றிக்கே, ஐஶ்வர்யத்துக்கு ஸூசகமாய், நிரதிஶய போ₄க்₃யமான திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்க்ருதனாய், மிகவும் ஸு₂லபனானவனை.** (செடியாராக்கை என்று தொடங்கி) **கர்மங்களாலே நிரந்தரமான தே₃ஹஸம்ப₃ந்த₄து₃ரிதம் ஆஶ்ரிதர்பக்கல் சேராமே காக்கும் ஶ்ரிய:பதியை. கைவல்யார்த்தி₂களை "அடியார்" என்கிறது, தம்மைப்போலே அவனோடே பரிமாறி அவனுக்கு அவத்₃யத்தை விளையாதே ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொண்டு அகலுகையால்.** (அடியேன் என்று தொடங்கி) **நான் காணவேணும் என்று அலற்றாநின்றேன்; இதுக்கு மேற்பட அறிவுகேடுண்டோ சில?** 7.

ப— அநந்தரம்—"அஜ்ஞரான நாம், அத்யந்த ஸுலப₄னாய் போ₄க்₃யபூ₄தனாய் வைத்து, அதிஶயிதனான அவனைக் காணவேணும் என்று அலற்றுகையாவதென்? என்ன அறிவுகேடோ?" என்று பழைய நிகர்ஷாநுஸந்தா₄நம் தலையெடுத்து நிராஶராய் அகலத்தேடுகிறார்.

சிறியஞானத்தன் — அல்பஜ்ஞனான, **அடியேன்** — நான், **ஆர்க்கும் அறிதல் அரியானை**—அதிஶயித ஜ்ஞானராலும் அறிய அரியனானவனாய், **கடி**—பரிமளம், **சேர்**—செறிந்து, **தண்** — குளிர்ந்த, **அம் துழாய்க் கண்ணி புனைந்தான் தன்னை** — திருத்துழாய் மாலையைப் புனைபவனான தன்மையை உடையனாய், **கண்ணனை** — (து₃ரவபோ₃த₄த்வ போ₄க்₃யத்வோத்கர்ஷங்கள் ப்ரகாஶிக்கும்படி) க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரித்து, (அங்கிலேயிலே) **செடியார்** — ஸம்ஸாரகாந்தார ஸம்ஸ்ருஷ்டமான, **ஆக்கை** — ஶரீர ஸம்ப₃ந்த₄த்தை, **அடியாரை** — தன்னோடே அவ்யவஹித ஸம்ப₃ந்த₄முடையார், **சேர்தல் தீர்க்கும்** — கிட்டாதபடிபண்ணி ரக்ஷிக்கும், **திருமாலே** — ஶ்ரிய:பதியானவனை, **அடியேன்** — ஶேஷபூ₄தனாய் வைத்து, **காண்பான்**—

ப—காணவேணுமென்று, அலற்றுவன்—(அத்தலைக்கு அவத்₂யகரமாம்படி நான்) அலற்றாநின்றேன்; இதனில்—இதில், மிக்கு—விஞ்சிற்று, ஓர் அயர்வு—ஓர் அறிவு கேடு, உண்டே—உண்டோ?

அடியாராவார் - அதிஶயகரர் என்று கருத்து. முதலடியில் "அடியேன்" என்றது-ஶேஷத்வ நிரூபிதமான அஹமர்த்த₂த்தைக் காட்டுகையாலே, நான் என்றபடி. "செடியாராக்கை—என்கிறவிடம், கைவல்யார்த்தி₂களான ஶேஷபூ₄தர்க்கு ஶரீரத்தைக் கழித்துக் கொடுக்கையைச் சொல்லுகிறது" என்றும் சொல்லுவர். 7.

இ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில் — "நைவன்" என்றவாறே மெய்யாகக் கருதி முகங்காட்டினான்; முகங்காட்டினவாறே பழையபடியே விஷய வைலக்ஷண்யத்தைப் பார்த்து அகலுகிறார்.

வ்யா:— (அடியேன்) இப்போது, "அடியேன்" என்கிறது - அடிமைக்கு இசைந்து அன்று; ஜ்ஞாநாநந்த₃ங்களோபாதி நிரூபகமாக ஶேஷத்வத்தை ப்ரதிபத்திபண்ணியிருக்கையாலே. "அஹம்" என்கிறவோபாதி "அடியேன்" என்கிறார். (சிறிய ஞானத்தன்) அத்யல்ப ஜ்ஞாநத்தை உடையவன். (அறிதலார்க்கும் அரியானை) ஜ்ஞாநாதி₄கரான ப்₃ரஹ்மருத்₃ராதி₃களுக்கும் அறிய அரியவனை. க்ஷுத்₃ரவிஷயங்களையும் பரிச்சே₂தி₃க்கமாட்டாதவன் நான்; அவன் அதி₄கராலும் அபரிச்சே₂த்₃யன். ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனான தனக்கும் அறியப்போகாது; A தனக்கும் தன் தன்மை அறிவரியானிறே; பர்வத பரமாணுக்களுக்கு உண்டான சேர்த்திபோலேயிறே. (கடிசேர் இத்யாதி₃) ஸர்வாதி₄க வஸ்துவுக்கு அடையாளம் இருக்கிறபடி. 1. "ஸர்வக₃ந்த₄:" (ஸர்வக₃ந்த₄:) என்கிற விஷயமாகையாலே, பரிமளம் அலையெறியாநிற்கும்; திருமேனியில் குளிர்த்தியாலே செவ்விமாறுதேயிருக்கும். இப்படியிருக்கிற திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்க்ருதனானவனை. (கண்ணனை) அறிவரிதான நிலைதான் அவதரித்து நின்றவிடத்திலே. கடல் கிட்டிற்று என்றால் பரிச்சே₂தி₃க்கலாமோ? மநுஷ்யத்வே பரத்வம் இருக்கிறபடி. அன்றிக்கே, ஐஶ்வர்யத்தாலே எட்டாதிருக்குமோ? என்னில்: ஆஶ்ரிதர்க்கு ஸுலப₄னாயிருக்கும் என்னவுமாம். (செடியார் இத்யாதி₃) அடியார்க்குச் செடியாராக்கை சேர்தல் தீர்க்கும். இங்கு "அடியார்" என்கிறது கேவலரை. தம்மைப் போலவே கிட்டி அவத்₃யத்தை விளைக்காதே ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொண்டு அகலுகையாலே; அடிமையாவது-ஸ்வாமிக்கு அதிஶயத்தைப் பண்ணுகையிறே. தூறுமண்டின ஶரீரம் அவர்களைச் சேராதபடி பண்ணும். 2. "जरामरणमोक्षाय" (ஜராமரணமோக்ஷாய) என்றிறே அவர்கள் புருஷார்த்த₂மிருப்பது. (திருமாலை) அவர்கள் ஶரீரஸம்ப₃ந்த₄ம் அறுத்துக்கொடுப்பான் ஶ்ரிய:பதியாயிற்று. அவர்களிற்காட்டில் நீர் குறையநின்றவிடமென்? என்னில்: (அடியேன் காண்பான்

A 8-4-6.

இ—அலற்றுவன்) அடியேன் என்பது - ஸ்வாமிக்கு அதிஶயத்தைப் பண்ணப் பார்த்தாலன்றோ; மாம்பழவுண்ணிபோலே பேரைச்சுமந்து 'காணவேணும்' என்று கூப்பிடாநின்றேன்; அவ்விஷயத்தைக்கிட்டி தூஷிக்கப்பாராநின்றேன். (இதனின் மிக்கோரயர்வுண்டே) இதுக்கு மேற்பட்ட அறிவுகேடுண்டே? இப்போது அறிந்தேனாய், அத்தலைக்கு அவத்யத்தைப் பண்ணுகிற இதிற்காட்டில், முன்பு ஸம்ஸரித்துப்போந்த அறிவுகேடு நன்றாயிருந்தது; அன்று அவனை அழிக்கப்பார்த்திலேன். ஸம்ஸார தஶையில் அஜ்ஞாநம் - தன்னை அழிக்குமதிறே; இது அவனை அழிக்குமதிறே. 7.

ஈ— அவ:— ஏழாம் பாட்டு. a "நைவன்" என்றார்; இவரை நையக்கொடுக்க மாட்டாமையாலே வந்து b முகங்காட்டினான்; அவனைப்பார்த்து, c 'நம்மால் வரும் குணஹாநியும் இவனுக்கு வேண்டா?' என்று அகலுகிறார்.

வ்யா:— (அடியேன் சிறிய ஞானத்தன்) d ஸம்ஸாரிகளில் அறிவுகேடர் ஸர்வஜ்ஞர் என்னும்படியிறே, என் அறிவுகேடு. e "அல்லேன்" என்று அகலுகிற இவர் "அடியேன்" என்கிறது வாஸனையாலே(;) f அன்றிக்கே, "அடியேன்" என்

அ— ஏழாம் பாட்டு. (அடியேன் இத்யாதி) a "இதனின்மிக்கோர் அயர்வுண்டே" என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (நைவன் இத்யாதி) b (முகங்காட்டினான்) "அடியேன் சிறிய ஞானத்தன்" என்று அகலும்போது இப்பாட்டிலே அவன் முகங்காட்டினானாகவேணும் என்றபடி. c (நம்மால் வரும் குணஹாநியம்) என்றது - அயோக்யரான தம்மை விஷயீகரிக்கையாலே வரும் ஸர்வாதிகாரத்வரூப குணஹாநியம் என்றபடி.

d ப்ரகரணாநுகுண்யேந சிறுமையின் சரமாவதியைக் காட்டுகிறார் (ஸம்ஸாரிகளில் இத்யாதி) e, f கிட்டி நின்று அவனுக்கு அதிஶயகரராய் "அடியேன்" என்கிறானன்றிறே; அகன்று போகிறவர் "அடியேன்" என்பானென்? என்ன, இரண்டு வகையாக அருளிச்செய்கிறார் (அல்லேன் என்று இத்யாதி) வாஸனையாலே பிரியநினைக்கிறதுக்கு முன் அடிமைக்கு இசைந்து "அடியேன்" என்பரே; அந்த வாஸனையாலே அடிமைக்கு இசையாத தஶையிலும் "அடியேன்" என்கிறார் என்றபடி. f (அன்றிக்கே) என்றதுக்கு - இவர்தாம் அகலுகிறவராயிருக்கச் செய்தே இப்படி சொல்லவொண்ணாதேயிருந்ததேயாகிலும், வாஸ்தவமான ஆகாரம் போகாதிறே என்று தாத்பர்யம். f, g "கீழ்வாக்யத்துக்கு ஶேஷமாய், அன்றிக்கே என்றது-இத்தையொழிய

ஜீ— ஏழாம் பாட்டு. (அடியேன் இத்யாதி) a "இதனின்மிக்கோர் அயர்வுண்டே" என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (நைவன் இத்யாதி) b "அடியேன் சிறிய ஞானத்தன்" என்று அயோக்யதாநுஸந்தாநம்பண்ணி அகலுகையாலே முகங்காட்டினது ஸித்தம். c (நம்மால்வரும் குணஹாநியம்) அயோக்யரான நம்மை விஷயீகரிக்கையால் வரும் ஸர்வாதிகாரத்வரூப குணஹாநியம்.

d சிறுமையின் சரமாவதி (ஸம்ஸாரிகளில் இத்யாதி) e ஸ்வஸம்பந்தம் அவனுக்கு அவத்யம் என்று அகலுகிறவர் "அடியேன்" என்று ஸம்பந்தம் தோற்றச் சொல்லுகிறதென்? என்ன (அல்லேன் என்று இத்யாதி) ஶேஷத்வ ஜ்ஞாநவாஸனையாலே என்றபடி.] இத்தால் பலிதம்

ஈ—கிறது-அடிமைக்கு இசைந்தன்று; g ஜ்ஞாநாநந்த₃ங்களோபாதி நிருபகமாக ஶேஷத்வத்தை ப்ரதிபத்திபண்ணியிருக்கையாலே, "அஹம்" என்றவோபாதி "அடியேன்" என்கிறார். (சிறிய ஞானத்தன்) அத்யல்பஜ்ஞாநத்தையுடையவன். (அறிதலார்க்கும் அரியானை) எத்தனையேனும் அதிஶயிதஜ்ஞாநராயிருப்பார்க்கும் அறியப்போகாதவனுயிற்று அவன்; h ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனை தனக்கும் அறியப்போகாது; iA தனக்கும் தன் தன்மை அறிவரியானிறே. j தம: ப்ரகாஶங்களுக்குள்ள சேர்த்திபோருங்கிடீர் எனக்கும் அவனுக்கும்! (கடிசேர்) k அறிவரிய வஸ்துவுக்கு அடையாளம் திருத்துழாய்மாலை; l நாட்செல்ல நாட்செல்ல, m பரிமளமேறிவாராநின்றுள்ள திருத்துழாய் n மாலையைப் புனைந்தவனை. (கண்ணனை) அறிவரியனுயிருந்துவைத்து, இடையர்க்கும் இடைச்சிகளுக்கும் தன்னை எளியனுக்கிவைத்தவனை.

(செடியார் இத்யாதி₃) செடி - பாபம். ஆர்தல் - மிகுதி; o பாபம் மிக்கிருக்கிற ஶரீரம். p B நோயெலாம் பெய்ததோராக்கையிறே. q 1. "जरामरण-मोक्षाय मामाश्रित्य यतन्ति ये" (ஜராமரண மோக்ஷாய மாமாஶ்ரித்ய யதந்தி யே) என்று,

அ—என்றபடியாதல். g அது எங்ஙனே? என்னில் (ஜ்ஞாநாநந்த₃ இத்யாதி₃) பூர்வம் ப்ரதிபத்தி என்றபடி" என்று அருளிச்செய்வர்கள். h அர்த்தா₂ந்தரம், விவரணம்வா (ஸ்வத இத்யாதி₃) i அப்படி தனக்கும் தன்னுடைய வைப₄வம் அறியப்போகாதேயிருக்குமோ? என்ன (தனக்கும் இத்யாதி₃) j ப்ரத₂மபாத₃ப₂லிதமாஹ (தம:ப்ரகாஶங்களுக்கு இதி) க்ஷு₁த்₃ரவிஷயங்களையும் பரிச்சே₂தி₃க்கமாட்டாதவன் நான்; அவன் அதி₄கஜ்ஞாநராலும் அபரிச்சே₂த்₃யன் என்று இப்பத₃த்₃வயத்தாலும் ப₂லிதம் என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (தம:ப்ரகாஶங்களுக்கு இத்யாதி₃) k "அறிதலார்க்கும் அரியான்" என்ற பதா₃நுகு₃ணமாக மேலுக்கு ஸங்க₃தி அருளிச்செய்கிறார் (அறிவரிய இத்யாதி₃) l "சேர்" இதி வர்த்தமாந ப்ரத்யயார்த்த₂மாஹ (நாட்செல்ல நாட்செல்ல இதி) m கடி - பரிமளம். n கண்ணி - மாலை.

o (பாபம் மிக்கிருக்கிற ஶரீரம்) பாபந்தான் ஓராகாரமாயிராதிறே. ஆகையாலே பாப கார்யமான வ்யாதி₄யைச் சொல்லி, நோய் மிக்கிருக்கிற ஶரீரம் என்றபடி. p அப்படி நோய் மிக்கிருக்குமோ? என்ன (நோய் இத்யாதி₃) பெரியதிருமொழி; நோய் எல்லாவற்றையும் இட்டுப்பண்ணின ஶரீரம். q "செடியாராக்கை" என்கிறதுக்கு இரண்டாம் அர்த்த₂ம் (ஜராமரண

ஜீ-(தம: ப்ரகாஶங்களுக்கு இத்யாதி₃) k மேலுக்கு ஸங்க₃தி (அறிவரிய இத்யாதி₃) l "சேர்" என்கிற வர்த்தமாநார்த்த₂ம் (நாட்செல்ல இத்யாதி₃) m கடி-பரிமளம். n கண்ணி-மாலை.

o (பாபம் மிக்கிருக்கிற ஶரீரம்) பாபகார்யமான நோய் மிக்கிருக்கிற ஶரீரம். p அப்படியிருக்குமோ? என்ன (நோய் இத்யாதி₃) திருமொழி; நோயெல்லாம் இட்டுப் பண்ணினதொரு ஶரீரம் என்றபடி. q "செடியாராக்கை" என்றதுக்கு அர்த்தா₂ந்தரம் (ஜராமரண இத்யாதி₃) கீ₃தாஸு ஸப்தமே, 1. "ஜராமரண மோக்ஷாய மாமாஶ்ரித்ய யதந்தி யே। தே ப்₃ரஹ்ம தத்₃விது₃:

ப்ர—q1. (செடியார் இத்யாதி₃) गीतासु सप्तमे—"जरामरणमोक्षाय मामाश्रित्य यतन्ति ये। ते ब्रह्म तद्विदुः कृत्स्नमध्यात्मं कर्म चाखिलम् ॥२९॥"

A 8-4-6. B பெரிய திருமொழி 9-7-7.

ஈ—அவனையே உபாயமாகப்பற்றி, r தூறுமண்டின ஶரீரத்தை s அறுத்துக்கொள்ளும் அடியாருண்டு - கேவலர். அவர்களுக்கு அத்தைத் தவிர்த்துக்கொடுக்கும் s_1 ஸ்ரீமானை. அவர்கள் பின்னை அடியாரோ? என்னில்; "அடியாராவார் அவர்களே" என்றிருக்கிறார். t என்றிய? என்னில், ஶேஷிக்கு அதிஶயத்தை விளைக்குமவர்களிறே ஶேஷபூதராகிறார்; u என்னைப்போலே கிட்டி அவனுக்கு அவத்யத்தை விளைக்கப்பாராதே, ஸம்ஸார ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக்கொண்டு கடக்க நிற்கிறவர்களிறே.

உமக்கு இப்போது வந்ததென்? என்ன (v அடியேன் காண்பானலற்றுவன்) w "அடியேன்" என்பது, "காணவேணும்" என்பதாகாநின்றேன் நான். (இதனின் மிக்கோர் அயர்வுண்டே) x ஸம்ஸாரியான நாளில் அறிவே நன்றாயிருந்ததிறே. அது நன்றானபடி என்னென்னில்; அப்போது கடக்கநின்று பகவத்தத்வத்தைக் y குறியழியாமே வைத்தேன்; இப்போதன்றோ நான் கிட்டி அழிக்கப்பார்த்தது; இதிற்காட்டில் அறிவுகேடு உண்டோ? 7.

அ—இத்யாதி) r செடி - தூறு; அவித்யாதிகள். "அடியாரைச் செடியாராக்கை சேர்தல் தீர்க்கும் திருமாலை" என்று அந்வயிப்பது. r தூறுமண்டுகையாவது - தூறுபோலே மண்டுகை. A மாறிமாறிப் பல பிறப்பைச் சொன்னபடி. s (அறுத்துக்கொள்ளும் அடியார்) "சேர்தல் தீர்க்கும்" என்கையாலே - செடியாராக்கை சேர்தல் தீர்க்கைக்காக அடிமைப்பட்டவர்கள் என்று ஸித்திக்குமிறே. t என்றிய - எதுக்காக? u (என்னைப்போலே இத்யாதி) அவத்யாபாவத்தை விளைக்கிறவர்களாகையாலே, அதிஶயத்தை விளைக்குமவர்களென்று தாத்பர்யம். s_2 (திருமால்) அதிகாரி சதுஷ்டயத்துக்கும் புருஷகாரம் அவர்ஜநீயமிறே.

v (அடியேன் காண்பானலற்றுவன்) அடியேன் என்று அலற்றுவன்; காண்பான் (என்று)? அலற்றுவன்; காணவேணுமென்று அலற்றுவன் என்றபடி. w (அடியேன் என்பது) இத்யாதிக்குத் தாத்பர்யம் — என்னுடைய ஸம்பந்தமே அவனை அழிக்குமதாயிருக்க, அவனுக்கு என்னோடே ஒரு ஸம்பந்தம் உண்டாகச் சொல்லுவன்; நான் கண்டால் அவத்யமாம்படியிருக்கிற விஷயத்தை "காணவேணும்" என்பதாகாநின்றேன்; இதிற்காட்டில் அறிவுகேடுண்டோ?—என்று. x இது அயர்வாகில் நல்லறிவுதானேது? என்ன (ஸம்ஸாரியான நாள் இத்யாதி) y குறியழியாமே - வ்யாஹதமாகாமே. "அடியேன் சிறியஞானத்தன்" என்று தொடங்கி க்ரமேண உரை அந்வயம். 7.

ஜீ—க்ருத்ஸ்நமத்யாத்மம் கர்ம சாகிலம் ||". r செடி - தூறு; அவித்யாதிகள். "அடியாரைச் செடியாராக்கை சேர்தல் தீர்க்கும் திருமாலை" என்று அந்வயிப்பது. s, s_3 அடியார்க்குச் செடியாராக்கையினுடைய சேர்தலை - ஶரீரஸம்பந்தத்தைத் தவிர்த்துக்கொடுக்கும் ஸ்ரீமானை என்றபடி. ஐகாரம் அவ்யயம்; அடியார்க்கு என்றபடி. r தூறு மண்டுகையாவது - A மாறிமாறிப் பலபிறப்பைச் சொன்னபடி. t என்றிய - எதுக்காக. s_2 (திருமாலை) அதிகாரி சதுஷ்டயத்துக்கும் புருஷகாரம் அவர்ஜநீயமிறே.

v (அடியேன் காண்பானலற்றுவன்) "அடியேன்" என்று அலற்றுவன், "காணவேணும்" என்று அலற்றுவன் என்றபடி. x இது அயர்வாகில் நல்லறிவுதானேது? என்ன (ஸம்ஸாரியான இத்யாதி) y குறியழியாமே - வ்யாஹதமாகாமே. க்ரமேணாந்வய:. 7.

A 2-6-8.

8. உண்டா யுலகேழ் முன்னமே யுமிழ்ந்து மாயை யாற்புக்கு
உண்டாய் வெண்ணெய் சிறுமனிச ருவலை யாக்கை நிலையெய்தி
மண்டான் சோர்ந்த துண்டேலும் மனிசர்க் காகும் பீர்சிறிதும்
அண்டா வண்ணம் மண்கரைய நெய்யூண் மருந்தோ மாயோனே!

ஆ— 8. அவ:— (உண்டாய்) இப்படி ஆழ்வார் தம்மை நிந்தித்துக்கொண்டு எம்பெருமானை அகல, அவனும் அநாலோசித குணகுணமாக ஆச்ரித ஸம்ச்லேஷைக தாரகத்வமாகிற தன் ஸ்வரூபத்தைக் காட்டி இவரை ஸமாதானம் பண்ணுகிறான்.

வ்யா:— அதிக்ஷுத்ர மநுஷ்ய ஸஜாதீயனாய் வந்து பிறந்தருளி, திருவாய்ப்பாடியிலே போய்ப்புக்கு, ஆய்ச்சியருடைய வெண்ணெயையும் நெய்யையும் அபிநிவேசாதிசயத்தினாலே அவர்களுக்கு ஒன்றும் சேஷியாததொருபடி உண்டருளிற்று — பண்டு இந்த லோகங்களை உண்டுமிழ்ந்தருளுகிறபோது ஏதேனும் மண்தான் சேஷித்ததுண்டாகிலும் அந்த மண் கரைகைக்கு மருந்தாகவோ? அன்றிறே; ஆச்ரிதரோடு கலந்து பரிமாறியல்லது தரிக்கமாட்டாத தன்மையாகையாலே செய்தருளினயித்தனையிறே—என்கிறார். 8.

ஓ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — இப்படி ஆழ்வார் அகல, இவரைச் சேர்த்துக்கொள்ளுகைக்காக, ஆச்ரிதரோடே ஸம்ச்லேஷித்தல்லது தரிக்கமாட்டாத தன்னுடைய படியைக் காட்டியருள, கண்டு விஸ்மிதராகிறார்.

வ்யா:— (உண்டாய் என்று தொடங்கி) இஜ்ஜகத்தையெல்லாம் பண்டே உன் திருவயிற்றிலே வைத்தாய்; அந்த லோகத்தை உமிழ்ந்து, அதினுள்ளே, உன்னுடைய அப்ராக்ருதமான திருமேனியை க்ஷுத்ரரான மநுஷ்யருடைய ஹேய தேஹங்களோடு ஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டு திருவவதாரம்பண்ணி, அபிநிவேசத்தாலே வெண்ணெயை உண்டாய்; (மண்தான் என்று தொடங்கி) லோகங்களைத் திருவயிற்றிலே வைத்து உமிழுகிறபோது சேஷித்தது ஏதேனும் மண்ணுண்டாகிலும், அத்யல்பமும் மநுஷ்யருக்கு சேஷியாதபடி நெய்யூண் மண்கரைய மருந்தோ? அங்ஙனன்றே; ஆச்ரிதர் த்ரவ்யத்தை புஜித்தல்லது ஆத்மதாரணமில்லாமை என்று கருத்து. (பீர் சிறிதும் அண்டாவண்ணம்) வைவர்ண்யம் ஒன்றுமின்றியே ஒழியும்படி என்னவுமாம். (மாயோனே) நிரதிசயாச்சர்யபூதனே. 8.

ப— அநந்தரம் — இப்படி நிராசராய் இவர் அகலத்தேட, "நம்மோடு ஸம்பந்தத்தை உடையாரைக் கைவிடோம், அவர்களையொழிய நமக்குச் செல்லாது, இத்தால் வருவதொரு அவத்யமில்லை என்னுமிடம் நம் அபதானத்திலே கண்டு கொள்ளீர்" என்று ஈச்வரன் தன்னுடைய ஆச்ரிதவிஷய வ்யாமோஹத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கக் கண்டு ஸமாஹிதராகிறார்.

ப— **மாயோனே** — (ஸர்வரோடும் ஸர்வப்ரகார ஸம்ஶ்லேஷம் பண்ணச்செய்தே அவத்₃யம் தட்டாத) ஆஶ்சர்யபூ₄தனே! **முன்னமே**—முற்காலத்திலே, **உலகேழ்**—(ஒன்றுக்கொன்று பரிஹார ரூபமான) ஸமஸ்த லோகத்தையும், **உண்டாய்** — அமுதுசெய்தாய்; **உமிழ்ந்து**—(அத்தை நிஶ்ஶேஷமாக) உமிழ்ந்து, **சிறுமனிசர்**—அல்பரான மநுஷ்யருடைய, **உவலை**—ஹேயமான, **ஆக்கை** — ஶரீரத்தினுடைய, **நிலை**—நிலையை, **எய்தி** — அடைந்து, **மாயையால்** — க்ருத்ரிமத்தாலே, **புக்கு** — ப்ரவேஶித்து, **வெண்ணெய்** — வெண்ணெயை, **உண்டாய்** — அமுதுசெய்தாய்; (இது)—**மண்தான்**—அக்காலத்திலே அமுதுசெய்த மண்ணில் ஏகதே₃ஶம்,**சோர்ந்தது உண்டேலும்** — சோர்ந்ததுண்டேயாகிலும், **மனிசர்க்கு** — மநுஷ்யருக்கு, **ஆகும்**—உண்டாகக்கடவ, **பீர்**—வெளுப்பானது, **சிறிதும்**—அல்பமும், **அண்டாவண்ணம்**—கிட்டாவண்ணம், **மண்**—அந்த மண், **கரைய**—கரைகைக்கு, **நெய்யூண்**—(அவதாராந்தரத்தில்) நெய்யூண், **மருந்தோ**—மருந்தல்லவிறே;

அதுவும் - ஆஶ்ரித ரக்ஷணார்த்த₂மான ஸம்ஶ்லேஷம்; இதுவும் - அவர்கள் வஸ்துவொழியச் செல்லாமை என்று கருத்து. பீர் - வெளுப்பு. வெண்ணெயும், நெய்யும் பர்யாயம். 8.

இ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — இப்படி அகன்ற இவரைச் சேர்த்துக் கொள்ளுகைக்காக, ஆஶ்ரிதரையொழியச் செல்லாத தன் படியைக்காட்ட, கண்டு விஸ்மிதராகிறார்.

வ்யா:— **(உண்டாய் உலகேழ் முன்னமே)** லோகங்கள் ஏழையும் எடுத்து வயிற்றிலே வைத்தாய் முன்பொரு காலத்திலே. வெண்ணெய் அமுதுசெய்தது மண்கரைய மருந்தாகில், ஸமகாலத்திலே ஆகவேண்டாவோ? **(உமிழ்ந்து)** ஒன்றும் ஶேஷியாதபடி, 1. "**यथापूर्वमकल्पयत्**" **(யதா₂பூர்வமகல்பயத்)** என்கிற படியே லோகங்களை உண்டாக்கி; ஶேஷிக்கிலன்றோ மருந்து செய்யவேண்டுவது; உண்கிறபோது ஶேஷித்தது உண்டாகிலிறே உமிழ்கிறபோதும் ஶேஷிப்பது. **(மாயையால் புக்கு)** இச்சை₂யாலே இந்த லோகத்திலே, **சிறுமனிசர் உவலையாக்கைநிலை எய்திப் புக்கு**-அப்ராக்ருதமான திருமேனியை க்ஷுத்₃ரமநுஷ்யருடைய ஹேயஶரீரஸம்ஸ்தா₂நமாக்கிக்கொண்டு அவதரித்து. "உவலையாக்கை எய்தி" என்னாதே, "நிலை எய்தி" என்கையாலே - தி₃வ்யஸம்ஸ்தா₂நத்தை இதர ஸம்ஸ்தா₂நமாக்கினான் என்கை. **(உண்டாய் வெண்ணெய்)** ஈஶ்வரனாய்ப் புக்கு வெண்ணெய் அமுதுசெய்யவொண்ணாதே; அதுக்காக ஸஜாதீயமாகப்புக்கு அமுதுசெய்தாய்; மண்ணை அமுதுசெய்தது அதின் ஸத்தைக்காக; வெண்ணெய் அமுதுசெய்தது தன் ஸத்தைக்காக. **(மண்தான் இத்யாதி₃)** மண்ணை அமுது செய்து உமிழ்கிறபோது அதில் சோர்ந்ததுண்டேயாகிலும். 1. "**यथापूर्वमकल्पयत्**" **(யதா₂பூர்வமகல்பயத்)** என்கையாலே ஶேஷிக்கைக்கு ப்ரஸங்க₃மில்லை என்கை.

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

இ—(மனிசர்க்காகும்) மநுஷ்யர்களுக்கு ப்ரயோஜநப்படுகைக்கு. பீரென்றும்–அல்பம்; சிறிதென்றும் – அல்பம். அத்யல்பம் என்றபடி. **(அண்டாவண்ணம்)** ஶேஷியாதபடி. நெய்யூண் மண்கரைய மருந்தோ? அன்றிறே; ஆஶ்ரிதர் உகந்ததொரு த்ரவ்யத்தாலேயல்லது செல்லாமையிறே. ஶேஷித்தால் மருந்தாகாதோ? அன்றிக்கே, **(மனிசர்க்காகும் பீர்)** மநுஷ்யருக்கு வரும் வைவர்ண்யம் அத்யல்பமும் ஶேஷியாதபடி என்னவுமாம். **(மாயோனே)** ஆஶ்சர்யபூதனே. ஆஶ்ரிதஸ்பர்ஶமுள்ளதொரு த்ரவ்யமே தாரகமாயிருக்கிறதோர் ஆஶ்சர்யம் இருக்கிறபடியென்!.8.

ஈ— அவ:— எட்டாம் பாட்டு. a இவர் இப்படி அகலப்புக்கவாறே, "இவர் துணிவு பொல்லாதாயிருந்தது; இவரைப் பொருந்தவிடவேணும்" என்று பார்த்து, a1 "வாரீர் ஆழ்வீர்! திருவாய்ப்பாடியில் வ்ருத்தாந்தங்கேட்டறியீரோ?" என்ன, "அடியேன் அறியேன்" என்றார், b அதுகேட்கையில் உண்டான ஶ்ரத்தையாலும், "அவன்தான் அருளிச்செய்யக் கேட்கவேணும்" என்னும் ஶ்ரத்தையாலுமாக; "முன்பொரு காலத்திலே பூமியை எடுத்து வயிற்றிலே வைத்தோம்; பின்பு அதுதன்னை வெளிநாடு காண உமிழ்ந்தோம்; c அதில் ஏதேனும் ஶேஷித்ததுண்டாகக் கருதி, d திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயை விழுங்கினோம்காணும்" என்ன, e "அது இதுக்குப் பரிஹாரமாகச் செய்தாயோ!, அது ஒருகால விஶேஷத்திலே; இது ஒருகால விஶேஷத்

அ— எட்டாம் பாட்டு. (உண்டாய் இத்யாதி) a (இவர் இப்படி இத்யாதி) a1...d "நெய்யூண் மருந்தோ" என்கையாலே – அவன் "நெய்யூண் மருந்து" என்றான் என்று தோற்றுகையாலே, தததுகுணமான கதை உந்நீதமாயிற்று; அதாவது – "நெய்யூண் மண்கரைய மருந்தோ?" என்று இவர் சொல்லுகையாலே, அவன், "மண்கரைகைக்கு இது மருந்து" என்று சொன்னானாகவேணும் என்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (வாரீர் ஆழ்வீர்) என்று தொடங்கி (திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயை விழுங்கினோங்காணும்) என்னுமளவாக. b "மத்துறு கடை வெண்ணெய் களவினில் உரவிடையாப்புண்டு" இத்யுவாச கதம்; "ந ஜாநாமி" இத்யபிதாநஸ்ய நிமித்தம் கிமித்யத்ராஹ (அதுகேட்கையில் இதி) A "அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென் ஆராவமுதம்" இதி விஷயவைலக்ஷண்யாத், உக்திவைலக்ஷண்யாச்ச இத்யர்த்த:. c (அதில் ஏதேனும் ஶேஷித்ததுண்டாக) மண்ணானது திருவயிற்றிலே அல்பமாகிலும் தங்கினதாக. e "முன்னம்" என்ற பதத்தை விவக்ஷித்து, ஸமகாலத்திலே அமுதுசெய்யிலன்றோ மருந்தாவது; காலாந்தரத்திலே செய்த ம்ருத்பக்ஷணத்துக்கு, காலாந்தரத்திலே செய்த நவநீதபக்ஷணம் மருந்தாகாது என்கிறார் (அது இதுக்கு இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே) f,g,h அவன் சொன்ன ஹேதுவை தூஷித்தால், அவன் ஹேத்வந்தரம் சொல்லவேணுமிறே என்றது மாயோனிலே ஸித்தமென்று, ஈஶ்வரோக்தி ப்ரத்யுக்திரூபேண "மாயோன்" என்ற பதத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (ஆனால் நாம் இத்யாதி

ஜீ— எட்டாம் பாட்டு. (உண்டாய் இத்யாதி) a "நெய்யூண் மருந்தோ" என்கையாலே – அவன் "நெய்யூண் மருந்து" என்றான் என்று தோற்றுகையாலே, தததுகுணமாக அவதாரிகை (இவர் இப்படி இத்யாதி) b (அதுகேட்கையில் இத்யாதி) விஷயவைலக்ஷண்யத்தாலும்,

A 2-5-4.

ஈ—திலே" என்ன, f "ஆனால் நாம் இது ஏதுக்காகச் செய்தோம்?" என்ன, g "ஆஶ்ரித ஸ்பர்ஶமுள்ள த்₃ரவ்யம் உனக்கு த₄ாரகமாகையாலே செய்தாயத்தனை" என்ன; h "ஆனால், அவ்வெண்ணெயோபாதி உம்மோட்டை ஸம்ஶ்லேஷமும் நமக்கு த₄ாரகங்காணும்; ஆனபின்பு நீர் உம்மைக்கொண்டு அகலுவீராகில், திருவாய்ப் பாடியில் i வெண்ணெய்விலக்கினார் i₂ புக்க லோகம் புகுவீர் கிடீர்" என்றான். j அவன் கருத்தைத் தாமறிந்தமை தோற்ற அநுபா₄ஷிக்கிறார் இப்பாட்டில்.

வ்யா:— (உண்டாய் உலகேழ் முன்னமே) லோகங்களேழையும் எடுத்து வயிற்றிலே வைத்தாய் முன்பொரு காலத்திலே. (உமிழ்ந்து) பின்னை அதுதன்னை வெளிநாடு காண உமிழ்ந்து. (மாயையால் புக்கு உண்டாய் வெண்ணெய்) k 1. "माया वयुनं ज्ञानम्" (மாயா வயுநம் ஜ்ஞாநம்) என்கிறபடியே l இச்சா₂பர்யாயமாயிருக்கிற ஜ்ஞாநத்தாலே புக்கு உண்டாய் வெண்ணெய். m அது செய்யுமிடத்தில் n சக்ரவர்த்தித் திருமகனைப்புக்கு "வெண்ணெய் அமுதுசெய்ய" என்றால் கொடார்களே. (சிறுமனிசர் இத்யாதி₃) க்ஷுத்₃ரரான மனுஷ்யர்களுடைய ஹேயமான ஶரீரத்தினுடைய நிலையை, o அப்ராக்ருத தி₃வ்ய ஸம்ஸ்தா₂நத்துக்கு உண்டாக்கிக்கொண்டு

அ—வரக்யத்₃வயத்தாலே) g, h (ஆஶ்ரித ஸ்பர்ஶமுள்ள த்₃ரவ்யம் உனக்கு த₄ாரகம்) என்கிறவிது- இவரைப் பொருந்தவிடுகைக்குடலானபடி எங்ஙனே? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆனால் இத்யாதி₃ வரக்யத்₃வயத்தாலே) i (வெண்ணெய் விலக்கினார் புக்க லோகம் புகுவீர்) என்றது- எனக்கு அநபி₄மதம் செய்தவராவீர் என்றபடி. j (அவன் கருத்தைத் தாமறிந்தமை தோற்ற) என்றது—"நெய்யூண் மருந்தோ?" என்றத்தைப்பற்ற.

k மாயாஶப்₃த₃ம் இச்சா₂ரூப ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறது என்று சொல்லுவராய், முத்தற வேத₃நிக₄ண்டுவை எடுக்கிறார் (மாயா வயுநம் இத்யாதி₃) l (இச்சா₂பர்யாயமாயிருக்கிற) என்ற அநந்தரம் "மாயாஶப்₃த₃த்தாலே இச்சா₂ரூப ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறார்" என்று ஶேஷம். இச்சா₂பே₃ாத₄கத்வமாத்ரங்கொண்டு (இச்சா₂பர்யாயம்) என்கிறது. m "சிறுமனிசர்" இத்யாதி₃க்கு அவதாரிகை (அதுசெய்யுமிடத்தில் இத்யாதி₃) n (சக்ரவர்த்தித் திருமகனை இதி) தத்ர ஸௌகுமார்யாதிஶயாத், தத்பரிஸரவர்த்திநாம் விஶேஷஜ்ஞத்வாச்ச மங்க₃ளாஶாஸநபரதயா க்ருஷ்ணாவதார இவ நவநீதம் பே₄ாக்தும் ந ஸஹேரந்; க்ருஷ்ணாவதாரே து ஜாத்யுசித பே₄ாஜநத்வாத், பரிஸரவர்த்திநாம் கோ₃பத்வாச்ச தத₂ா விரோதோ₄ ந இதி பா₄வ:. [சிறுமனிசர் உவலையாக்கைநிலையெய்தி, மாயையால் புக்கு வெண்ணெய் உண்டாய்] உவலை- ஹேயம். o "எய்தி" என்று ஏறிட்டுக் கொண்டதுக்குத் தாத்பர்யம் (அப்ராக்ருத இத்யாதி₃)

ஜீ—உக்திவைலக்ஷண்யத்தாலும் என்றபடி. g "மாயோனே" என்றத்தைப்பற்ற (ஆஶ்ரித ஸ்பர்ஶம் இத்யாதி₃) j "நெய்யூண் மருந்தோ" என்றத்தைப்பற்ற (அவன் கருத்தைத் தாமறிந்தமை தோற்ற என்றது) i₂ (புக்க லோகம் புகுவீர்) அநபி₄மதம் செய்தீராவீர்.

k 1. "மாயா வயுநம் ஜ்ஞாநம்" என்றது-வேத₃நிக₄ண்டு. m மேலுக்கு அவதாரிகை (அது செய்யுமிடத்தில் இத்யாதி₃) "சிறுமனிசர் உவலையாக்கைநிலையெய்தி மாயையால் புக்கு வெண்ணெய் உண்டாய்" இத்யந்வய:. உவலை-ஹேயம். p எய்தி என்று ஏறிட்டுக்கொண்ட

ஈ—வந்தாயிற்று இப்படி செய்தது. p A"கறையினர் துவருடுக்கை" என்கிறபடியே இடையரளவிலே தன்னை அமைத்துவந்து கிட்டியிறே வெண்ணெய் அமுதுசெய்தது; q 1. "सफलं देवि सञ्जातं जातोऽहं यत्तवोदरात्" (ஸப2லம் தே3வி ஸஞ்ஜாதம் ஜாதோऽஹம் யத் தவோத3ராத்) என்னுநிற்கச்செய்தேயிறே, r 2. "नैष गर्भत्वमापेदे न योन्यामवसत्प्रभुः" (நைஷ க3ர்ப்ப4த்வமாபேதே3 ந யோந்யாமவஸத் ப்ரபு4:) என்கிறது.

s இக்ஷ்வாகுவம்ஶ்யரிலே t ஒருவன் யாக3ம் பண்ணுநிற்க, பிபாஸை வர்த்தி4த்தவாறே மந்த்ரபூதமான ஜலத்தைப் பானம்பண்ண, க3ர்ப்ப4முண்டாயிற்றது, ஶுக்ல

அ—p அதுக்கு ப்ரமாணம் (கறையினர் இத்யாதி3) A "கறையினர் துவருடுக்கைக் கடையாவின் கழிகோற்கைச் சறையினர்" காட்டில் பழம் பறித்திட்ட கறை நிரம்பித் துவருட்டின உடைத்தோலையும், பசுகறக்கைக்கு ஸாத4நமான கடையாவையும், கழிகோலையும் கையிலேகொண்டு அரையிற்கட்டின சறைமணியை உடையராய், இப்படி இடைச்சாதிக்கு உசிதமான வேஷத்தை உடையவர். o,q,r 1. "ஜாதோऽஹம் யத்தவோத3ராத்" என்று க3ர்ப்ப4வாஸம் சொன்னபோதே, ஶுக்லஶோணித பரிணதமான ப்ராக்ருத தே3ஹமாகவேண்டாவோ? (அப்ராக்ருத தி3வ்யஸம்ஸ்தா2நத்துக்கு உண்டாக்கி) என்னக்கூடுமோ? என்ன (ஸப2லம் தே3வி இத்யாதி3) ஹே தே3வி! அஹம் புத்ரார்த்தி2ந்யா த்வயா பூர்வம் ஸ்துத இதி யத், தத் அத்3ய தே ஸப2லம் ஸஞ்ஜாதம்; 2. "ந யோந்யாமவஸத்" என்று-யோநிநிஷ்க்ரமணாதி3 தோ3ஷமில்லை என்றபடி. s நநு—யத்ர யத்ர மநுஷ்யதே3ஹத்வம் தத்ர தத்ர ஶுக்லஶோணித பரிணாமத்வம் த்3ருஶ்யதே; கிஞ்ச 4. "பஞ்சம்யாமாஹுதாவாப: புருஷவசஸோ ப4வந்தி" இதி ஶ்ருதிஶ்ச—இத்யத்ராஹ (இக்ஷ்வாகுவம்ஶ்யரிலே இதி) t (ஒருவன்) மாந்தா4தா: பிதா யுவநாஶ்வ:. வ்யாப்திர்ஹி வ்யபி4சாரக்3ரஸ்தா, ஶ்ருதி: ஸாமாந்யவிஷயேதி பா4வ:. u ஆனால் அவனுக்கு ஶரீரம் வந்த

ஜீ—துக்கு ப்ரமாணம் (கறையினர் இத்யாதி3) காட்டில் பழம் பறித்திட்ட கறை நிரம்பித் துவருட்டின உடைத்தோலை உடையவன்: o,q 1. "ஜாதோऽஹம் யத்தவோத3ராத்" என்று-க3ர்ப்ப4வாஸம் சொன்னபோதே ஶுக்லஶோணித பரிணதமான ப்ராக்ருத தே3ஹமாக வேண்டாவோ? (அப்ராக்ருத தி3வ்யஸம்ஸ்தா2நத்துக்கு உண்டாக்கி) என்னக்கூடுமோ? என்ன (ஸப2லம் தே3வி இத்யாதி3) பஞ்சமேऽம்ஶே த்ருதீயே; 1. "ஸ்துதோऽஹம் யத் த்வயா பூர்வம் புத்ரார்த்தி2ந்யா தத3த்3ய தே" இதி பூர்வார்த்த4ம். மஹாபா4ரதே, 2. "ப்ராது3ர்ப4வதி லோகாநாம் பாலநார்த்த2ம் ஸ்வலீலயா, நைஷ க3ர்ப்ப4த்வம்" இத்யாதி3. r2. "ந யோந்யாமவஸத் ப்ரபு4:" என்று-யோநிநிஷ்க்ரமணாதி3 தோ3ஷமில்லை என்றபடி. s க3ர்ப்ப4வாஸம் ஶுக்லஶோணித பரிணதிவ்யாப்தமன்று என்னுமதுக்கு ஐதிஹ்யம் (இக்ஷ்வாகுவம்ஶ்யரிலே இத்யாதி3) t (ஒருவன்) மாந்தா4தாவினுடைய பிதாவான யுவநாஶ்வன். u ஆனால் அவனுக்கு ஶரீரம் வந்த

ப்ர—q 1. पञ्चमांशे तृतीये "स्तुतोऽहं यत्त्वया पूर्वं पुत्रार्थिन्या तदद्य ते। सफलं देवि सञ्जातं जातोऽहं यत्तवोदरात्॥ १४॥"

r 2. महाभारते "धर्मसंस्थापनार्थाय प्रजज्ञेऽन्धकवृष्णिषु। स एव भूतं भव्यं च भविष्यच्च परन्तप॥ प्रादुर्भवति लोकानां पालनार्थं स्वलीलया। नैष गर्भत्वमापेदे न योन्यामवसत्प्रभुः॥"

A 4-8-4.

ஈ—ஶோணிதரூபத்தாலே பரிணதமாயன்றிறே; u ஶக்த்யதிஶயத்தாலே இப்படி கூடக் கண்டபின்பு, ஸர்வஶக்திக்குக் கூடாததில்லை என்று கொள்ளத்தட்டில்லையிறே. v மண்ணை அமுதுசெய்தது - அதின் ஸத்தைக்காக; வெண்ணெ அமுதுசெய்தது - உன் ஸத்தைக்காக. (மண்தான் இத்யாதி₂) w பூ₄மியைத் திருவயிற்றிலேவைத்து உமிழ்ந்த போது ஶேஷித்தது ஏதேனும் மண்ணுண்டாகிலும், பிற்பட்ட x மநுஷ்யர்க்கு x₂ அத்யல் பமும் ஶேஷியாதபடி நெய்யமுதுசெய்தது அதுக்கு மருந்தோ? y ஒன்றும் ஶேஷியாத படி அமுதுசெய்யிலோ மருந்தாவது? z அன்றிக்கே, "பீர்" என்று வைவர்ண்யமாய் மண்ணிலே சிறிது ஶேஷித்தால் மநுஷ்யர்க்கு வரக்கடவதான வைவர்ண்யம் சிறிதும் வாராதபடி நெய்யூண் z₂ மருந்தோ? அன்றிறே. "ஆனால் எதுக்காகச் செய்தோம்?"

அ-வழியேது? என்ன (ஶக்த்யதிஶயத்தாலே இத்யாதி₂) மந்த்ரஸாமர்த்₂ய வைப₄வத்தாலே என்கை. v "உலகேழும் உண்டாய், வெண்ணெய் உண்டாய்" என்ற இரண்டுக்கும் ஹேதுவேது? என்ன (மண்ணை இத்யாதி₂) யத்₂வா "மாயோன்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து கீழுக்கெல்லாம் தாத் பர்யம். w "முன்னமே உலகேழும் உண்டுமிழ்ந்தாய்; சிறுமனிசர் உவலையாக்கை நிலையெய்தி மாயையால் புக்கு வெண்ணெயுண்டாய்: மண்தான் சோர்ந்ததுண்டேலும், மண்கரைய மனிசர்க்காகும் பீர் சிறிதும் அண்டாவண்ணம் நெய்யூண் மருந்தோ மாயோனே?" என்று அந்வ யித்து அருளிச்செய்கிறார் (பூ₄மியை இத்யாதி₂) x₂ இந்தப்பக்ஷத்தில், "பீர்" என்று - அல்பமாய், சிறிதென்றும் - அல்பமாய், அத்யல்பம் என்றபடி. திருவயிற்றில் கிடந்த பூ₄மி, உமிழ்கிறபோது ஶேஷிக்கிலன்றோ மருந்துவேண்டுவது; அத்தைப் பிரிகதிர்ப்படாதபடி உமிழ்கையாலே ஶேஷித்த துண்டாகக்கூடாது; அப்படி கூடிற்றாகிலும் என்று-"உண்டேலும்" என்கிற யதி₂ஶப்₃த₃த்துக்கு அர்த்த₂ம். x, x₂ யத்₂வா (மநுஷ்யர்க்கு அத்யல்பமும் ஶேஷியாதபடி) "ஆகும் நெய் பீர் சிறிதும் மனி சர்க்கு அண்டாவண்ணம்" என்று அந்வயம்; ஆகும் என்கிறது ஸமபீ₄வ்யாஹாரத்தாலே; மனி சர்க்காகும் என்றபடி. y "பீர் சிறிதும் அண்டாவண்ணம்" என்றதுக்கு பா₄வம் (ஒன்றும் இத்யாதி₂) z (அன்றிக்கே) என்றதுக்குக் கருத்து - அது ஒரு காலத்திலே தே₃வஜாதியனாய் மண்ணுண்ட துக்கு, இக்காலத்திலே மநுஷ்யஜந்மத்திலே வெண்ணெய் உண்டதும் மருந்தோ? என்கை. z₂ (மருந்தோ? அன்றிறே) காலபே₄த₃ாத் விக்₃ரஹபே₄த₃ாச்ச தஸ்ய பரிஹாரோ ந ப₄வதீதி பா₄வ:.

ஜீ-வழியேது? என்ன (ஶக்த்யதிஶயத்தாலே இத்யாதி₂) மந்த்ரஸாமர்த்₂ய வைப₄வத்தாலே என்கை. v "மாயோன்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, கீழுக்கெல்லாம் தாத்பர்யம் (மண்ணை அமுது செய்தது இத்யாதி₂) w "முன்னமே உலகேழும் உண்டுமிழ்ந்தாய், சிறுமனிசர் உவலையாக்கை நிலை எய்தி, மாயையால் புக்கு வெண்ணெய் உண்டாய், மண்தான் சோர்ந்ததுண்டேலும், மண் கரைய மனிசர்க்காகும் நெய் பீர் சிறிதும் அண்டாவண்ணம் ஊண் மருந்தோ?" என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் (பூ₄மியை இத்யாதி₂) x₂ "பீர்" என்றும், "சிறிது" என்றும் அல்பமாய், அத்யல்பம் என்றபடி. திருவயிற்றிலே கிடந்த பூ₄மியை உமிழ்கிறபோது ஶேஷிக்கிலன்றோ மருந்து வேண்டுவது; அத்தை நிஶ்ஶேஷமாக உமிழ்கையாலே ஶேஷித்ததுண்டாகக்கூடாது; அப்படி கூடிற்றாகிலும் என்று - "உண்டேலும்" என்கிற யதி₂ஶப்₃த₃த்துக்கு அர்த்த₂ம். y "பீர் சிறிதும் அண்டாவண்ணம்" என்றதுக்கு பா₄வம் (ஒன்றும் இத்யாதி₂) z த்₃விதீயயோஜனைக்கு, "மனி சர்க்காகும் பீர் சிறிதும் அண்டாவண்ணம் நெய்யூண் மண்கரைய மருந்தோ?" என்று அந்வயம். z₂ (அன்றிறே) என்றதுக்குக் கருத்து - அது ஒரு காலத்திலே தே₃வஜாதியனாய் மண்ணுண்டதுக்கு.

9. மாயோம் தீய வலவலைப் பெருமா வஞ்சப் பேய்வீயத்
தூய குழவி யாய்விடப்பா லமுதா வமுது செய்திட்ட
மாயன் வானோர் தனித்தலைவன் மலராள் மைந்தன் எவ்வுயிர்க்கும்
தாயோன் தம்மா னென்னம்மா னம்மா மூர்த்தி யைச்சார்ந்தே.

ஆ— 9. அவ:— (மாயோம்) ஸர்வேஶ்வரனாய் அயர்வறுமமரர்களதிபதியாயிருந்து வைத்து, ஆஶ்ரிதபரித்ராணார்த்தமாக ஸ்வாஸாதாரண திவ்யருபத்தோடேவந்து பிறந்தருளி, ஆஶ்ரிதவிரோதி நிரஸநைக ஸ்வபாவனாய் அநாலோசிதகுண தோஷமாக ஸமஸ்தாஶ்ரிதஜந பரித்ராணைக தாரகனாய், அத ஏவ எனக்கு ஸ்வாமியாயிருந்த எம்பெருமானுடைய இந்த ஆஶ்ரிதஸம்ஶ்லேஷைக தாரகத்வ ஸ்வரூபஸித்த்யர்த்தம் அவனைப் பற்றி, பின்னை ஒருகாலமும் விடேன் என்கிறார். 9.

ஒ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — "பரிவரான யஶோதாதிகளுடைய வெண்ணெய் உனக்கு அம்ருதஸமம்; என்னுடைய ஸ்பர்ஶம் உனக்கு நஞ்சோடு ஒக்கும்; நான் அகலுகையே யுக்தம்" என்று ஆழ்வார் விண்ணப்பஞ்செய்ய, "பூதனைநஞ்சு பாதகமன்றிக்கேயொழிந்தாற்போலே உம்முடைய தோஷம் பாதகமன்று" என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, "அங்ஙனேயாகில் அகல்வேனல்லேன்" என்று ஸமாஹிதராகிறார்.

வ்யா:— (மாயோம் என்று) மாயக்கடவோமல்லோம்; (தீயவலவலை என்று தொடங்கி) பொல்லாத நெஞ்சையுடையளாய்வைத்து யஶோதைப்பிராட்டியைப்போலே மிகவும் புகழாநின்றதும் செய்து, ஈஶ்வரனான தனக்கும் இன்னாள் என்று தெரியாதபடி

ஈ—என்னில்,-(ஐ மாயோனே) ஆஶ்ரிதஸ்பர்ஶமுள்ள த்ரவ்யத்தாலல்லது தாரணமில்லாதபடியான ஆஶ்ரிதவ்யாமோஹத்தாலே செய்தாயித்தனையன்றோ. 8.

அ—"முன்னம்" என்றும், "மனிசர்க்கு" என்றும் இருக்கையாலே - ப்ரதிகோடித்வேந காலாந்தரத்வமும், தேவத்வமும் ஸித்தம். நெய்யும், வெண்ணெயும் பர்யாயம். ஐ மாயோனே-ஆஶ்சர்ய குணசேஷ்டிதனே! "மாயோனே, முன்னமே உலகேழும் உண்டாய், உமிழ்ந்து, சிறுமனிசர் உவலையாக்கை நிலையெய்தி, மாயையால் புக்கு வெண்ணெய் உண்டாய், மண்தான் சோர்ந்ததுண்டேலும் என்று தொடங்கி, நெய்யூண் மருந்தோ" என்று உரை அந்வயம். 8.

ஜீ—இக்காலத்திலே மநுஷ்யஜந்மத்திலே வெண்ணெய் உண்டது மருந்தோ? என்கை, "முன்னம்" என்றும், "மனிசர்க்கு" என்றுமிருக்கையாலே - ப்ரதிகோடித்வேந காலாந்தரத்வமும் தேவத்வமும் ஸித்தம். நெய்யும், வெண்ணெயும் பர்யாயம். ஐ மாயோனே - ஆஶ்சர்யகுணசேஷ்டிதனே! மனிசர்க்காகும் நெய் - மனிசர்க்கு விநியோகப்படுகிற நெய் என்று ஶப்தார்த்தம். த்விதீய யோஜனையில், மனிசர்க்காகும் பீர் - மனிசர்க்கு உண்டாகக்கடவ வெளுப்பு இதி ஶப்தார்த்த:. பீர் - வெளுப்பு. "மாயோனே, முன்னமே உலகேழும் உண்டாய், உமிழ்ந்து, சிறுமனிசர் உவலையாக்கை நிலை எய்தி, மாயையால் புக்கு வெண்ணெய் உண்டாய்; மண்தான் சோர்ந்ததுண்டேலும் என்று தொடங்கி, நெய்யூண் மருந்தோ" இத்யந்வய:. 8.

ஓ—மிகுந்திருந்த வஞ்சனையையுமுடையளாயுள்ள பூதனை முடியும்படி, ஈஶ்வரத்வ ஜ்ஞாநம் கலவாதபடி வெறும்பிள்ளையாயிருக்கச்செய்தே நச்சுப்பாலே அம்ருதமாம்படி அமுதுசெய்து நம்மை உளோமாக்கின ஆஶ்சர்யபூதன். (வானோர் தனித்தலைவன் என்று தொடங்கி) அயர்வறுமமரர்களுக்கு அத்விதீயரான அதிபதியுமாய், ஶ்ரிய:பதியுமாய், எல்லாவுயிருக்கும் தாய்போல் பரிவனுமாய், ஸர்வேஶ்வரனுமாய்வைத்துத் தன்னுடைய குணவத்தையைக்காட்டி என்னை அடிமைகொண்ட பெரியோனைப்பற்றி. 9.

ப— அநந்தரம் — ஸர்வாத்ம வத்ஸலனான ஸ்வாமியைக்கிட்டி உஜ்ஜீவிக்கக் கடவோம் என்கிறார்.

தீய—கொடிய நினைவையுடையளாய், அலவலை—வாய்பாறி ஏத்துமவளாயுள்ள, பெரு—அளவிறந்து, மா—பெருத்த, வஞ்சம்—வஞ்சநத்தையுடையளான, பேய்—பேய்ச்சி, வீய—முடியும்படி, தூய—புரையற்ற, குழவியாய்-பிள்ளைத்தனத்தையுடையனாய், விடப்பால்—விஷங்கலந்த பால், அமுதா—அம்ருதமாம்படி, அமுது செய்திட்ட—அமுதுசெய்த, மாயன்-ஆஶ்சர்ய ஸ்வபாவனாய், வானோர்—நித்யஸூரிகளுக்கும், தனித்தலைவன் — அத்விதீயநிர்வாஹகனாய், மலராள்—தாமரையைப் பிறப்பிடமாகவுடைய லக்ஷ்மிக்கு, மைந்தன்—போக்யமான யௌவநத்தையுடையனாய், எவ்வுயிர்க்கும் — ஸர்வாத்மாக்களுக்கும், தாயோன் — மாத்ருவத்வத்ஸலனாய், தம்மான்—தனக்குத்தானே ஈஶ்வரனாய், என் அம்மான்—என்னை அகலாமல் ஆகவிட்ட ஸ்வாமியாய், அம்மாமூர்த்தியை—(அதுக்கடியான) விலக்ஷணவிக்ரஹத்தையுடையவனை, சார்ந்து—கிட்டி, மாயோம்—இரண்டு தலையையும் முடித்துக்கொள்ளக் கடவோமல்லோம். பிரியாதிருக்க, இரண்டு தலையும் ஸத்தைபெறும் என்று கருத்து. 9.

இ— அவ— ஒன்பதாம் பாட்டில் — "பரிவரான யஶோதாதிகள் வெண்ணெய் உனக்கு அம்ருதஸமம், என்னுடைய ஸ்பர்ஶம் விஷஸமம், நான் அகலுகையே யுக்தம்" என்ன, "பூதனை நஞ்சு பாதகமாகாதாப்போலே உம்முடைய தோஷமும் பாதகமன்று; A'பெற்ற தாய்போல் வந்த பேய்ச்சி' என்று போலியுமமையும்" என்ன, "ஆகில் அகல்வேனல்லேன்" என்று ஸமாஹிதராகிறார்.

வ்யா:— (மாயோம்) இரண்டு தலையையும் அழித்துக்கொள்ளக்கடவோமல்லோம். பிரிகை என்றும், மாய்கை என்றும் பர்யாயம். (தீய) தீமையாவது-நெஞ்சில் திண்மை. (அலவலை) யஶோதைப்பிராட்டியைப்போலே பரிவுதோற்ற ஏத்திக்கொடுவருகை. பெரியவஞ்சம், மாவஞ்சம், இரண்டாலும் ஆதிக்யமேயாய், அறமிக்க வஞ்சநத்தையுடையவள். ஈஶ்வரனும் "தாய்" என்று ப்ரமிக்கும்படி மறைத்துக்கொடு வருகை. (வீய) முடிய. (தூய குழவியாய்) ஈஶ்வரத்வம் நடையாடாதபடியான பிள்ளைத்தனத்தில் ஶுத்தி. அடியறிவார் "நீ ஈஶ்வரன்"

A பெரிய திருமொழி 1-3-1.

இ-என்றால் 1."ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே" (ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே) 2."அஹம் வ:" (அஹம் வ:) இத்யாதி என்னும்படியாயிருக்கை. (விடப்பால் அமுதா அமுது செய்திட்ட) இவன் பிள்ளைத்தனத்திற்குறைவில்லையாகில், பின்னை அதின் காரியங்காணுதொழிவானென்? என்னில்; விஷம் அம்ருதமாம் முஹூர்த்தத்திலேயாயிற்றுப் பிறந்தது. தர்மியை வேறென்றுக்கவொண்ணாமையாலே, விரோதித்த ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் முடிய ப்ராப்தம். (மாயன்) விஷம் அம்ருதமாம்படி அமுதுசெய்து, தன்னைத் தந்து நம்மை உண்டாக்கின ஆஶ்சர்யபூதன். இப்படி பூதனையுடைய வஞ்சநத்திலே அகப்பட்டிருக்கிறவன்தான் ஆர்? என்னில் (வானோர் தனித்தலைவன்) நித்யஸூரிகளுக்கு அத்விதீயனான நிர்வாஹகன். த்ரிபாத்விபூதியாகப் பரிந்துநோக்க இருக்கிறவன்கிடீர் பூதனை கையிலே அகப்பட்டிருக்கிறவன். (மலராள் மைந்தன்) நித்யஸூரிகள் ஜீவநமிருக்கிறபடி. மைந்தன் - நித்யயௌவநஸ்வபாவன். (எவ்வுயிர்க்கும் தாயோன்) நித்யஸூரிகள்பக்கலில் இருக்கும் இருப்பு ஸகலாத்மாக்கள் பக்கலும் ஒத்திருக்குமவன். ஸகலாத்மாக்களுக்கும் தாய்போல் பரிவனானவன். (தம்மான்) இந்த வாத்ஸல்யத்துக்கு அடியான ஸம்பந்தமிருக்கிறபடி. தம்மான் - ஸர்வேஶ்வரன். (என்னம்மான்) நித்யஸூரிகளும் மற்றுமுள்ள ஸகலாத்மாக்களும் ஒருதட்டும், நான் ஒருதட்டுமாம்படி என் பக்கலிலே விசேஷ கடாக்ஷத்தைப் பண்ணினவன். (அம் மாமூர்த்தியைச் சார்ந்தே) புருஷோத்தமனைக் கிட்டியே, மாயக்கடவோமல்லோம். விலக்ஷணமாய், பூஜ்யமான திருமேனியையுடையவன். 9.

ஈ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டு. a "திருவாய்ப்பாடியில் யசோதாதிகள் வெண்ணெயோபாதி தாரகங்காணும் b நீர் தண்ணிதாக நினைத்திருக்கிற உடம்பு" என்றான்; "பாவபந்தமுள்ளவர்களுடைய வெண்ணெய் உனக்கு தாரகம்; அதில்லாத என்னோட்டை ஸ்பர்ஶம் உனக்கு நஞ்சு" என்றார்; "நஞ்சோதான்? நஞ்சானமை குறையில்லையே?" என்றான் அவன்; இவரும் "இது நஞ்சே; இதுக்கொரு குறை

அ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (மாயோம் இத்யாதி) a...d அயோக்யதாநுஸந்தானம் பண்ணி அகலுகிறதுக்கு ஈஶ்வரன் ஸமாதானம் பண்ணுகிற ப்ரகரணத்திலே, பூதநாநிரஸநம் சொல்லுகிறதுக்கு பூர்வம் இரண்டு வகையாக அருளிச்செய்கிறார் (திருவாய்ப்பாடியில்) இத்யாதி வாக்யத்தாலும், (அன்றிக்கே) என்கிற வாக்யத்தாலும். a இதில் கீழில் பாட்டோடே ஶங்கா ஸமாதாந ரூபேண-முந்தின அவதாரிகை; d இரண்டாவது — கீழில் பாட்டிலே சேரவிட்டமையை ஸித்தவத்கரித்து த்ருஷ்டாந்தபரம். ப்ரதமாவதாரிகைக்கு—அமுதாவிலே நோக்கு. இரண்டாம் அவதாரிகைக்கு—"தீய" என்கிறதிலே நோக்கு. அந்யதரஸ்மிந் அந்யதரத் அநுநிஷ்பாதி. b (நீர் தண்ணிதாக இத்யாதி) "தம்மான்" என்னச்செய்தே, "என்னம்

ஜீ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (மாயோம் இத்யாதி) a இதுக்குக் கீழில் பாட்டோடே ஶங்காஸமாதாநரூபேண - முந்தின அவதாரிகை. d இரண்டாவது - கீழில் பாட்டிலே சேரவிட்டமையை ஸித்தவத்கரித்து, த்ருஷ்டாந்தபரம். a ப்ரதமாவதாரிகைக்கு-"விடப்பாலமுதா" என்றதிலேயும், த்விதீயாவதாரிகைக்கு - "வஞ்சப்பேய்" என்றதிலேயும் நோக்கு.

ச—யில்லை'' என்றார் ; c ''ஆனால், பூதனையுடைய நஞ்சு த₂ாரகமான நமக்கு ஆகாத தில்லைகாணும்'' என்றான் ; என்னப் பொருந்துகிறார். d அன்றிக்கே, ''பூதனையை முடித்தாற்போலே, 'நான் அல்லேன்' என்று அகலப்புக்க என் நிர்ப₃ந்த₄த்தைப் போக்கினான்'' என்பாரும் உண்டு.

வ்யா:— (மாயோம்) e ''பிரிகையாவது விநாஶம்'' என்று இருக்கையாலே, இனி அகன்று மாயக்கடவோமல்லோம் என்கிறார். f நானும் என்னோடு ஸம்ப₃ந்த₄முடையாரும் முடியக்கடவோமல்லோம். g அன்றியே, இரண்டு தலையையும் அழித்துக் கொள்ளக்கடவோமல்லோம். (h தீய இத்யாதி₃) i 1.''स्तन्यं तद्विषसंमिश्रं रस्यमासीज्जगद्गुरोः'' (ஸ்தந்யம் தத்₃விஷஸம்மிஶ்ரம் ரஸ்யமாஸீஜ்ஜக₃த்₃கு₃ரோ:) என்கிறபடியே – ஜக₃த்துக்கு வேர்ப்பற்றானவனை முடிக்கப்பார்த்த நெஞ்சில் தீமையை உடையளாய், யஶோதைப் பிராட்டியைப்போலே பரிவுதோற்ற ஜல்பித்துக்கொண்டு வருவாளாய், j ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனானவனும் ''தாய்'' என்று ப்₄ரமிக்கும்படி தோற்றின மஹா வஞ்சகையான பூதனை முடியும்படியாக. (தூய குழவியாய்) ஐஶ்வரமான

அ—மான்'' என்றதின் தாத்பர்யம்; ''தண்ணிதாக நினைத்திருக்கிற உடம்பென்றான் கீழில் பாட்டிலே'' என்றபடி. c (ஆனால் பூதனை இத்யாதி₃) ''விடப்பாலமுதா'' என்றதின் தாத்பர்யம்.

e ''பிரியோம்'' இதி ஸ்த₂லே ''மாயோம்'' இதி ப்ரயோக₃ஸ்ய ஹேதுபூர்வகம் அர்த்த₂மாஹ (பிரிகையாவது இதி) f ''மாயோம்'' என்கிற ப₃ஹுவசநத்துக்குக் கருத்து என்னென்ன (நானும் என்று தொடங்கி) g ''மாயோம்'' என்று – தம்மையும் அவனையும் சொன்ன பக்ஷத்திலும் ப₃ஹுவசநமாகச் சொல்லுகிறது – தமிழுக்கு த்₃விவசநமில்லாமையாலே. i தீமைக்குத் தாத்பர்யம் (ஸ்தந்யம் இத்யாதி₃) h அலவலை – ப₃ஹுஜல்பம்; j ''பெரு'' என்றும் ''மா'' என்றும் – மீமிசைச் சொல்லாய், மிகவும் வஞ்சகையென்றாய், இவளுடைய வஞ்சநாதி₄க்யத்தின் எல்லையை அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனானவனும் இத்யாதி₃) மாவஞ்சம் – மிகவும் வஞ்சகை என்றபடி. ''பெரு மா'' இதி விஶேஷணத்₃வயஸ்ய வஞ்சநாநாம் அஸங்க்₂யாதத்வே, ஏகைகவஞ்சநாயா மஹத்த்வே ச ஹ்ருத₃யம். வீப்ஸயா – மஹாவஞ்சகே த்யர்த்தோ₂ வா. k அதின் கார்யமாவது – விஷத்தின் கார்யம். அதாவது – முடிகை. l (விஷம் இத்யாதி₃) ''தூய குழவி'' என்றுவைத்து, ''விடப்பாலமுதா'' என்றதின் தாத்பர்யம்.

ஜீ— e பிரியோம் என்னாதே, ''மாயோம்'' என்கிறதென்? என்ன (பிரிகையாவது இத்யாதி₃) f ''மாயோம்'' என்கிற ப₃ஹுவசநார்த்த₂ம் (நானும் இத்யாதி₃) i தீமைக்கு பா₄வம் (ஸ்தந்யம் இத்யாதி₃) ஹரிவம்ஶே பஞ்சத்ரிம்ஶே – 1. ''தஸ்யா: ஸ்தநம் பபௌ க்ருஷ்ண: ப்ராணைஸ்ஸஹ நநாத₃ ச। ஸ்தந்யம் தத்₃விஷஸம்மிஶ்ரம்'' இத்யாதி₃. h அலவலை – ப₃ஹுஜல்பம். j ''பெருமாவஞ்சம்'' என்றது – மிகவும் வஞ்சகை என்றாய், அதின் எல்லையருளிச் செய்கிறார் (ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனுமாய் இத்யாதி₃) k அதின் கார்யம் – விஷத்தின் கார்யமான மரணம். l ''தூயகுழவி'' என்றுவைத்து, ''விடப்பாலமுதா'' என்றதின் தாத்பர்யம்.

ப்ர—i 1.हरिवंशे त्रिपञ्चाशे—''तस्याः स्तनं पपौ कृष्णः प्राणैस्सह ननाद च। स्तन्यं तद्विषसंमिश्रं रस्यमासीज्जगद्गुरोः॥''

ஈ—மேன்மையும் நடையாடாநிற்கச்செய்தே, அது தோற்றுதபடி கலப்பற்ற பிள்ளைத்தனத்தை உடையனும். இவனுக்குப் பிள்ளைத்தனத்தில் குறையில்லையாகில், k அதின் கார்யம் காணுதொழிவானென்? என்னில்; (விடப்பாலமுதா) l விஷம் அம்ருதமாம் முஹூர்த்தத்திலேயாயிற்றுப் பிறந்தது. m தர்மியை வேறுக்கவொண்ணுமையாலே விரோதித்த ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் முடிய ப்ராப்தம். (மாயன்) விஷம் அம்ருதமாம்படி அமுதுசெய்து, தன்னைத்தந்து n நம்மை உண்டாக்கின ஆஶ்சர்யபூதன். *("எனக்குமல்ல, பிறர்க்குமல்ல, அவனுக்கே" என்று அவள் அநந்யார்ஹமாக்குகையாலே அம்ருதமாயிற்று).

பூதனையுடைய விஷம் அம்ருதமாம்படி அமுதுசெய்தவன்தான் ஆர்? என்னில்: (வானோர் o தனித்தலைவன்) அயர்வறும் அமரர்களுக்குத் தனித்தலைவனுனவன். (மலராள் மைந்தன்) அவர்கள் பரிந்து பரிசர்யைபண்ண, பெரியபிராட்டியாரும் தானுமாயிருக்குமவன். pA "தேவிமாராவார் திருமகள் பூமி ஏவ மற்றமரராட்செய்வார்" என்கிறபடியே. q (மைந்தன்) அவளுக்கு மிடுக்கானவன்; அவளோட்டைச் சேர்த்தியாலே நித்யமான நவயௌவநத்தை உடையவன் என்னுதல். *(அவளோட்டைச் சேர்த்தியாலே அழகிய மணவாளப் பெருமாளாய் இருக்கிறவன் என்னுதல்.) (எவ்வுயிர்க்கும் தாயோன்) ஸகலாத்மாக்களுக்கும் தாய்போலே பரிவனுனவன். (தம்மான்) ஸர்வேஶ்வரன். (என்னம்மான்) r நான் தன்னை அகன்று முடிந்து

அ—m ஆனல் இவன்தான் முடியும்படி என்னென்ன (தர்மியை இத்யாதி) அதாவது - கலப்பற்ற பின்ளைத்தனத்தை உடையனாகிலும், பரமபதநாதனையும் க்ருஷ்ணனையும் வேறென்று சொல்லவொண்ணுதே; ஆகையாலே, வஸ்துஸ்வரூபத்தாலே முடிந்தான் என்றபடி. B "அமரர்தம் அமுதே அசுரர்கள் நஞ்சே" இதி ஹி தர்மிஸ்வரூபமிதி பாவ:. n நம்மை - நம் ஸத்தையை.

o தனித்தலைவன் - அத்விதீயநாயகன். q மைந்தென்று - மிடுக்காதல், யௌவநமாதல். p உக்தத்துக்கு ஸம்வாதம் (தேவிமார் இத்யாதி) உன் அழகுக்கும் பெருமைக்கும் தகுதியான தேவிமாராவார், உனக்கு நிரதிஶய ஸம்பத்ரூபையான லக்ஷ்மியும், ஸமஸ்தவிபூத்யபிமாநினியான பூமியும்; அதுக்குமேலே, பின்னையும் இவர்களோடே கூட இருக்கிற நீ அவர் முகத்தாலே 1. "க்ரியதாமிதி மாம் வத" என்கிறபடியே நியோகிக்க, கைங்கர்யம் பண்ணுவார் நித்யஸூரிகள். r ஏதத்தர்ஶகவ்ருத்தாந்த விவக்ஷயா பாவமாஹ (நான் தன்னை அகன்று இதி) s "வானோர் தனித்தலைவன்" இத்யாதிகம் ஶ்ருதி நிதர்ஶ. ப்ராதமிக விஶேஷ

ஜீ—(விஷம் அம்ருதமாம் இத்யாதி) m ஆனல் பூதனை முடியும்படியென்? என்ன (தர்மியை இத்யாதி) வஸ்துஸ்வரூபத்தாலே முடிந்தாள் என்றபடி. B "அமரர்தம் அமுதே அசுரர்கள் நஞ்சே" என்றன்றோ தர்மிஸ்வரூபம் என்று கருத்து. n நம்மை - நம் ஸத்தையை.

o தனித்தலைவன் - அத்விதீய நாயகன். q மைந்தென்று - மிடுக்காதல், யௌவநமாதல். p உக்தார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம் (தேவிமார் இத்யாதி) உனக்குத் தகுதியான தேவிமாராவார், லக்ஷ்மியும் பூமிப்பிராட்டியும்; அவர்கள் முகத்தாலே நீ ஏவ, அடிமைசெய்வார் மற்று அமரர்—அவர்களோடே துல்யமாக விகல்பிக்கலாம்படியிருக்கிற நித்யஸூரிகள். s "வானோர் தனித்-

A 8-1-1. B 8-1-4. * அடைப்பினுள்ளிருப்பது சில ப்ரதிகளிலேயே.

10. சார்ந்த விருவல் வினைகளும் சரித்து மாயப் பற்றறுத்துத்
தீர்ந்து தன்பால் மனம்வைக்கத் திருத்தி வீடு திருத்துவான்
ஆர்ந்த ஞானச் சுடராகி யகலம் கீழ்மே லளவிறந்து
நேர்ந்த வுருவா யருவாகு மிவற்றி னுயிராம் நெடுமாலே.

ஆ— 10. அவ:— (சார்ந்த) இப்படி என்னுடைய நிகர்ஷத்தைப் பாராதே என் பக்கலுள்ள ஸ்வஸம்ஶ்லேஷ விரோதியான மஹாபாபங்கள் எல்லாவற்றையும் போக்கி, பாபநிபந்தநமான ப்ராக்ருதவிஷய ஸங்கத்தையும் போக்கி, ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் தானே என்னும் வ்யவஸாய பூர்வகமாக அநவரத ஸ்வாநுஸந்தாநைக போகனும்படி என்னைத்திருத்தி, பின்னை எனக்குத் திருநாட்டையும் தந்தருளுகைக்காக ஆகுவதே, எம்பெருமானுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஶக்தித்வ பரமகாருணிகத்வாஶ்ரிதவத்ஸலத்வம் என்ற இப்படி அபர்யந்த குணங்கள் எல்லாம் என்கிருர். 10.

ஒ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — அடிமைசெய்கையிலே உந்முகராம்படி பண்ணித் தம்மைத் திருநாட்டிலே கொண்டுபோக உத்யோகியாநின்றுள்ள எம்பெருமானுக்குத் தம் பக்கலுண்டான வ்யாமோஹத்தைப் பேசுகிருர்.

ஈ—போகாதபடி நோக்கினவன். ஃ நித்யஸூரிகளும் மற்றுமுள்ள ஸகலாத்மாக்களும் ஒரு தட்டும், நான் ஒருதட்டுமாம்படி என்பக்கலிலே விஶேஷகடாக்ஷத்தைப் பண்ணினவன் என்றுமாம். (அம் மா t மூர்த்தியைச் சார்ந்தே) u விலக்ஷணமான திருமேனியையுடைய அம்மஹாபுருஷனைக் கிட்டி மாயக்கடவோமல்லோம். 9.

அ—கடாக்ஷபரதயா பாவாந்தரமாஹ (நித்யஸூரிகளும் இதி) t மூர்த்திஶப்த:-விக்ரஹவாசீ மஹாபுருஷவாசீ ச; u அர்த்தத்வயஞ்ச ஸமுச்சித்யாஹ (விலக்ஷணமான இதி) ஏகார்த்தபரம் வா, ஸஹஸ்ரஶீர்ஷத்வாதி விஶிஷ்டவிக்ரஹயுக்தனும், புருஷஸூக்தாதி ப்ரஸித்தனானவனை என்று தச்சப்தஸித்தம். முந்தின அர்த்தத்திலே தச்சப்தத்தாலே வந்த ப்ரஸித்தி விக்ரஹத்திலும் புருஷனிலும் என்று கண்டுகொள்வது. மஹாபுருஷனை என்றது - புருஷஸூக்தத்தில் 1. ''வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம்'' என்றத்தைப்பற்ற. ''தீயவலேவலே என்று தொடங்கி, அம்மாமூர்த்தியைச் சார்ந்து மாயோம்'' என்று அந்வயம். 9.

ஜீ-தலேவன்''இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அர்த்தாந்தரம்(நித்யஸூரிகளும் இத்யாதி) t,u மூர்த்திஶப்தம் - விக்ரஹத்துக்கும், ஸ்வாமிக்கும் வாசகமாகையாலே இரண்டையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிருர் (விலக்ஷணமான இத்யாதி) அம்மாமூர்த்தியை - அந்த விலக்ஷண விக்ரஹ யுக்தனை என்றும், அந்த மஹாபுருஷனை என்றும் ஶப்தார்த்தம். தச்சப்தத்தால் வந்த ப்ரஸித்தி விக்ரஹத்திலும் புருஷனிலும் என்று கண்டுகொள்வது. ஸஹஸ்ரஶீர்ஷத்வாதி விஶிஷ்ட விக்ரஹ யுக்தனாகவும், 1. '' வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம் '' என்று மஹாபுருஷனாகவும், ஸ்ரீ புருஷஸூக்தாதிகளிலே அவனுக்கு ப்ரஸித்தியுண்டிறே. ''தீயவலவலே என்று தொடங்கி, அம்மாமூர்த்தியைச் சார்ந்து மாயோம்'' இத்யந்வய:. 9.

ஒ— வ்யா:— (சார்ந்த என்று தொடங்கி) ஆத்மாவோடு அவிநாபூ₄தமான புண்ய பாப ரூபங்களான கர்மங்களை அநாயாஸேந போக்கி, விஷயங்களிலுள்ள ருசிவாஸநை களை அறுத்து, அத்தாலே க்ருதக்ருத்யனாய், தன்னுடைய ஸௌந்த₃ர்யாதி₃களைக் காட்டித் தன்பக்கலிலே மநஸ்ஸு ப்ரவணமாம்படி பண்ணி; "தீர்ந்து தன்பால் மனம் வைக்கத்திருத்தி" என்றத்தால்—அநந்ய ப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு தன்பாடே மநஸ்ஸை வைக்கும்படி திருத்தி என்றுமாம். (வீடுதிருத்துவான்) ஆழ்வார் எழுந்தருளுகிற மஹோத்ஸவத்துக்குத் திருநாடு கோடிக்கத் தொடங்கினான். பரிபூர்ணஜ்ஞாநப்ரப₄னாய், ஸர்வக₃தனாய், அதிஸூக்ஷ்மமான சேதநாசேதநங்களுக்கு ஆத்மாவாய், ஆஶ்ரித விஷயத்தில் நிரதிஶய வ்யாமோஹத்தை உடையவன். ஆழ்வாரை இப்படி திருத் துகைக்காக வ்யாப்தனாய் இருந்தான் என்றும், அவரைப் பெற்றபின்பு வ்யாப்தி பூர்ணமாயிற்று என்றும் வ்யாப்திக்கு ப்ரயோஜநம் சொல்லுவர். 10.

ப— அநந்தரம், இவர் இப்படி ஸமாஹிதரானபடியைக்கண்டு, ப்ரீதனான ஈஶ்வரனுடைய உபகாரத்தில் பாரிப்பைக் கண்டு ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

ஆர்ந்த—(யாவதா₃ஶ்ரயம்) பரிபூர்ணமான, ஞானச்சுடராகி—ஸ்வயம் ப்ரகாஶ ஜ்ஞாநப்ரபை₄யை உடையனாய்க்கொண்டு, அகலம் — சுற்றும், கீழ் — கீழும், மேல்—மேலுமான (பத்து தி₃க்கிலும்,) அளவிறந்து—அபரிச்சி₂ந்ந ஸ்வரூபனாய், நேர்ந்த—அதிஸூக்ஷ்மமான, உருவாய் அருவாகும்—அசித்தும் சித்துமாகிற, இவற் றின் — இவற்றுக்கு, உயிராம் — அந்தராத்மாவாய், நெடுமால் — (என்பக்கலிலே) நிரவதி₄க வாத்ஸல்யத்தை உடையவன், சார்ந்த—(என்னோடு) பொருந்தி, இரு— (புண்யபாபரூபேண) இரண்டு வகையான, வல் — துர்மோசமாயுள்ள, வினை களும்—கர்மங்களையும், சரித்து — (ஒன்றொழியாமல் ஒருகாலே) தள்ளி, மாயம் — அஜ்ஞாந கார்யமான, பற்று — விஷயஸங்க₃த்தையும், அறுத்து — அறுத்து, தீர்ந்து — (அநந்ய ப்ரயோஜந) வ்யவஸாயத்தை உடையேனாய்க்கொண்டு, தன் பால் — தன்னிடத்திலே (அநுப₄வார்த்த₂மாக), மனம் — நெஞ்சை, வைக்க — ப்ரதிஷ்டி₂தமாம்படி, திருத்தி—(என்னை) நன்றாகப்பண்ணி, வீடு—(எனக்குத் தருவ தான) மோக்ஷஸ்த₂லத்திலும், திருத்துவான்—ஒரு புதுமைசெய்யாநிற்கும்.

இங்குச்சொன்ன உப₄யவ்யாப்தியும் தமக்காக என்று கருத்து. 10.

இ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — "மாயோம்" என்றவாறே ஹ்ருஷ்டனாய், அடிமைசெய்கையிலே உந்முக₂ராம்படி, தம்மை "அயோக்₃யன்" என்று அகலாத தே₃ஶத்தேறக் கொடுபோவதாகப் பரமபத₃த்தைக் கோடிக்கத் தொடங்கினான் என்கிறார்.

வ்யா:— (சார்ந்த) இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபாநுப₃ந்தி₄யோ என்னலாம்படி பொருந்தியிருக்கை. (இருவல் வினைகளும் சரித்து) இருவகைப்பட்ட புண்யபாப

இ—ரூபமான கர்மங்களை விரகர் நெடுஞ்சுவர் தள்ளுமாபோலே அநாயாஸேந போக்கி. (வல்வினை) ஸர்வஶக்தியானவனும் அநுஸந்தித்தால் நெஞ்சுளுக்க வேண்டும்படியிருக்கை. (சார்ந்த) எள்ளும் எண்ணெயும்போலே சேர்ந்திருக்கை. (மாயப் பற்றறுத்து) விஷயங்களில் ருசிவாஸனைகளைப் போக்கி. மாயை-அஜ்ஞாநம்; அத்தாலே ருசியை நினைக்கிறது. பற்று - வாஸனை. (தீர்ந்து) க்ருதக்ருத்யனாய் என்னுதல்; அநந்யப்ரயோஜநனாய் என்னுதல். (தன்பால் மனம்வைக்கத் திருத்தி) விரோதியைப் போக்குமளவன்றிக்கே, மநஸ்ஸுக்குத் தானே விஷயமாம்படி பண்ணி. (வீடு திருத்துவான்) பரமபதத்தைக் கோடிக்கத் தொடங்குவான். அதாகிறது - ஆழ்வார் எழுந்தருளுகிற மஹோத்ஸவத்தாலே ஒரு புதுமை தோற்றியிருக்கை. (ஆர்ந்த ஞானச்சுடராகி) பரிபூர்ண ஜ்ஞாநப்ரபனாய். (அகலம் கீழ் மேல் அளவிறந்து) பத்து திக்கையும் வ்யாபித்து; ஸர்வகதனாய் என்றபடி. (நேர்ந்த உருவாய் அருவாகும் இவற்றினுயிராம்) அதிஸூக்ஷ்மமான சேதநாசேதநங்களாகிற இவற்றுக்கு அந்தராத்மாவாய். இப்போது வ்யாப்தி சொல்லுகிறதென்? என்னில்; ஒருவனைப் பிடிக்கைக்காக ஊரை வளைவாரைப்போலே, இவரை அகப்படுத்துகைக்காக வ்யாப்தனாகிறது. அன்றியே, இவர் கிட்டினபின்பு வ்யாப்தியும் ஸப்ரயோஜநமாயிற்று என்னவுமாம். (நெடுமாலே) என் பக்கலிலே அதிவ்யாமோஹத்தை யுடையவன். இவர்பக்கல் பண்ணின வ்யாமோஹம் * முனியே நான்முகனளவும் செல்லுகிறதாயிற்று. அவன் தெளிந்துவந்து முகங்காட்டி க்ரமத்தாலே கொடுபோகப் பற்றாத கலக்கத்தின் காரியம் நடுவடைய. "நெடுமால் வீடுதிருத்தும் ஸ்வபாவன்" என்று அந்வயம். 10.

ஈ— பத்தாம் பாட்டு. a இவரை இப்படி இசைவித்துவைத்து, ஒரு b புதுமை செய்ய வேண்டாதபடியான பரமபதத்தைக் c கோடிக்கத் தொடங்கினான்.

(சார்ந்த இரு வல் வினைகளும் சரித்து) d 1. "तिलतैलवद्दारुवह्निवत्" (திலதைலவத்தாருவஹ்நிவத்) என்கிறபடியே பிரிக்கவொண்ணாதபடி பொருந்திக் கிடக்கிற

அ— பத்தாம் பாட்டு. (சார்ந்த இத்யாதி) a "தீர்ந்து தன்பால் மனம் வைக்கத் திருத்தி வீடு திருத்துவான்" என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (இவரை இத்யாதி) b புதுமை-நூதநத்வம். c கோடிக்க - அலங்கரிக்க.

ஜீ— பத்தாம் பாட்டு. (சார்ந்த இத்யாதி) a "தீர்ந்து தன்பால் மனம் வைக்கத் திருத்தி வீடுதிருத்துவான்" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (இவரை இத்யாதி) b புதுமை - நூதநமான அதிஶயம். c கோடிக்க - அலங்கரிக்க.

ப்ர—d1.(சார்ந்த) श्रीरङ्गगद्ये—"तिलतैलवद्दारुवह्निवद्दुर्विवेचत्रिगुणक्षणक्षरणस्वभावाऽचेतन-प्रकृतिव्याप्तिरूपदुरत्ययभगवन्मायातिरोहितस्वप्रकाशः"

 * 10-10.

ஈ—புண்யபாபரூப கர்மங்களையும் சரித்து — e ஸர்வஶக்தியான தான் போக்குமன்றும் போக்கவொண்ணாதபடி ஶாதஶாகமாகப் பணைத்த வினைகளை, f விரகர் நெடுஞ்சுவர் தள்ளுமாபோலே போக்கி. (g மாயப் பற்றறுத்து) ருசிவாஸனைகளையும் கழித்து. (தீர்ந்து) தான் க்ருதக்ருத்யனாய் என்னுதல்; அன்றிக்கே, (தீர்ந்து h தன்பால் மனம் வைக்கத் திருத்தி) "அல்லேன்" என்று அகலாதே தனக்கே தீர்ந்து தன்பக்கலிலே நெஞ்சை வைக்கும்படி திருத்தி. (i வீடு திருத்துவான்) * j கலங்காப் பெருநகரத்துக்கும் ஒரு புதுமை பிறப்பியாநின்றான். (ஆர்ந்த ஞானச்சுடராகி) பரிபூர்ண ஜ்ஞாநப்ரபனாய். (k அகலம் கீழ்மேல் அளவிறந்து) பத்து திக்கிலும் வ்யாபித்து. (l நேர்ந்த உருவாய் அருவாகும் இவற்றினுயிராம்) அதிஸூக்ஷ்மமான சேதநாசேதநங்களுக்கும் ஆத்மாவாயிருக்கிற. m அன்றிக்கே, நேர்ந்த-கிட்டின. அதாவது-n ப்ரத்யக்ஷ பரித்ருஷ்டமான ப்ரக்ருத்யாத்மாக்களுக்கும் ஆத்மாவாய் என்றுமாம்.

அ— d கூடின என்னாதே, "சார்ந்த" என்கிறதுக்குத் தாத்பர்யம் (திலதைலவத் இத்யாதி) e வன்மைக்கு பாவம் (ஸர்வஶக்தியான இத்யாதி) f தள்ளி என்னாதே "சரித்து" என்கிறதுக்குத் தாத்பர்யம் (விரகர் இத்யாதி) விரகர் - உபாயவான்கள். சுவர் - பித்தி. g மாயா ஶப்தம் ஜ்ஞாநபர்யாயமாகையாலே, ருசிரூப ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறது. "பற்று" என்று வாஸனை. யத்வா, ப்ரக்ருதிகார்யமாகையாலே ருசிவாஸனைகளையும் "மாயப்பற்று" என்கிறது. சேதநனை வஞ்சித்து விஷயங்களிலே மூட்டுகையாலே மாயமான பற்று என்னவுமாம். h தன்பால் - தன்பக்கலிலே. i வீடுதிருத்துவான் - வீடுதிருத்துவானானவன் என்றபடி. j கலங்கா- விகாரமில்லாத. k,l "நேர்ந்த உருவாய் அருவாகும்" என்று-காரணாவஸ்தமான ஸூக்ஷ்ம சித சித்வஸ்துக்களில் வ்யாப்திசொன்னபோது, "அகலம் கீழ்மேல் அளவிறந்து" என்று அபரிச்சிந்நனாய் ஸ்தூலசிதசித்துக்களில் வ்யாப்தி சொல்லுகிறது. நீர்மை - ஸௌக்ஷ்ம்யம். உரு - ப்ரக்ருதி. அரு-சேதந:. m (அன்றிக்கே இத்யாதி) த்விதீய நிர்வாஹே, "அகலம் கீழ்மேல் அளவிறந்து" இத்யுக்தா வ்யாப்தி: ஆகாஶவ்யாப்திவத் ந பவதி, கிந்து நியந்த்ருதயைவ இத்யுச்யத இத்யர்த்த:. யத்வா—"நேர்ந்த உருவாய் அருவாகும்" இத்யத்ர-கார்யாகாரஜகதந்தராத்மத்வம் வக்துர் வ்யாக்யாது:—காரணாவஸ்தஸூக்ஷ்மசிதசித்வ்யாப்தௌ, 'அகலம் கீழ்மேல்அளவிறந்து' இத்யஸ்ய ஹ்ருதயம் இதி பாவ:—இதி வதந்தி. அன்றிக்கே, "அகலம்" இத்யாதி-பஹிர் வ்யாப்தி; "நேர்ந்த" இத்யாதி - அந்தர்வ்யாப்தி என்னவுமாம். n (ப்ரத்யக்ஷ பரித்ருஷ்டமான) தம்மாலே யதாவஸ்திதஸ்வரூபேண ஜ்ஞாதங்களான என்றபடி. யத்வா ஆத்மா ச பரி

ஜீ— d கூடின என்னாதே, "சார்ந்த" என்றதுக்கு பாவம் (திலதைலவத் இத்யாதி) ஶ்ரீரங்கராஜஸ்தவே, 1. "திலதைலவத்தாருவஹ்நிவத் துர்விவேச த்ரிகுணகுணக்ஷரண ஸ்வபாவா꠸சேதநப்ரக்ருதிவ்யாப்திரூப துரத்யய பகவன்மாயாதிரோஹிதஸ்வப்ரகாஶ:" e வன்மைக்கு பாவம் (ஸர்வஶக்தி இத்யாதி) f தள்ளி என்னாதே, "சரித்து" என்றதுக்கு பாவம் (விரகர் இத்யாதி) விரகர் - உபாயவான்கள். g "மாயம்" என்று-ருசிரூபஜ்ஞாநம்; "பற்று" என்று - வாஸனை. h தன்பால் - தன்பக்கலிலே. i வீடு திருத்துவான் - வீடு திருத்துவானானவன் என்றபடி. j கலங்காப் பெருநகரம்-விகாரமில்லாத மஹாநகரம். k,l "நேர்ந்த உருவாய் அருவாகும்" என்று - காரணாவஸ்த ஸூக்ஷ்மசிதசித்வஸ்துவ்யாப்தியைச் சொன்னபோது. "அகலம் கீழ்மேல் அளவிறந்து" என்று-கார்யாவஸ்தவ்யாப்திபரம். l நேர்மை-ஸௌக்ஷ்ம்யம்;

---

* மூன்-திருவ 51.

ஈ— (o நெடுமால்) p இப்படியிருக்கிற நெடுமால் வீடுதிருத்துவானுனன். q வ்யாப்தியும் இவரைப் பெற்றபின்பு புதுக்கணித்தது என்னுதல்; r அன்றியே, ஒருவனைப் பிடிக்க நினைத்து ஊரை வளைவாரைப்போலே, இவரைத் திருத்துகைக்காக வ்யாப்தனு யிருந்தான் என்னுதல். (நெடுமாலே) s *முனியே நான்முகனளவும் அவன் t பண்ணின

அ—ஸாத்₃த்₄மநஸா ப்ரத்யக்ஷேண க்₃ருஹ்யத இதி பூர்வ:. அபரிஸாத்₃த்₄மநஸாபி ஸாமாந்யேந ''அஹம்'' இதி ப்ரத்யக்ஷேண க்₃ருஹ்யத இதிவா.

o நெடுமால் - ஸர்வாதி₄கன் என்னுதல், மிக்க வ்யாமோஹத்தையுடையவன் என்னுதல். p முந்தினது (இப்படியிருக்கிற இத்யாதி₃) q (வ்யாப்தியும் இதி) அபிநா - ''ஆர்ந்த ஞானச் சுடராகி'' இத்யுக்தா ஜ்ஞாநவ்யாப்திஸ் ஸமுச்சீயதே. ''சார்ந்த என்று தொடங்கி, மனம் வைக்கத்திருத்தி, இப்படி இத்தலையைத் திருத்தினபின்பு, ஆர்ந்த ஞானச் சுடராகி என்று தொடங்கி, இவற்றினுயிரான நெடுமால் வீடு திருத்துவானுகாநின்றுன்'' என்று அந்வயம் விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிருர் (வ்யாப்தியும் இத்யாதி₃) s₂ இந்தப் பக்ஷத்தில் ''தீர்ந்து'' என்றது-தனக்கே அற்றுத் தீர்ந்து என்றபடி. o மால்-வ்யாமுக்₃த₄ன் என்றபடி. r ''என்னை விஷயீகரிக் கைக்காக ஆர்ந்தஞானம் என்று தொடங்கி, இவற்றினுயிரான நெடுமால், சார்ந்த இரு வல்வினைகளும் என்று தொடங்கி, தன்பால் மனம்வைக்கத் திருத்தித் தீர்ந்து வீடுதிருத்து வானுனன்'' என்று அந்வயம் விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிருர் (அன்றியே இத்யாதி₃) s₂ இந்தப் பக்ஷத்தில் ''தீர்ந்து'' என்றது-தான் க்ருதக்ருத்யனுய் என்றபடி. o ''மால்'' என்று-ஸர்வாதி₄ கன் என்றபடி. p யத்₃வா, உத்தரார்த்த₂த்துக்கு ப்ரயோஜநமில்லையே என்ன (வ்யாப்தியும் இத் யாதி₃) ''நெடுமால்'' என்று உத்₃தே₃ஶித்துக் கீழெல்லாம் விதி₄க்கிறது என்று தாத்பர்யம். r (அன்றியே இத்யாதி₃) உத்தரார்த்த₂ம் அநுவாத₃ம். பூர்வார்த்த₂ம்-விதி₄ என்று தாத்பர்யம். இவற்றினுயிரான நெடுமால் வீடுதிருத்துவான் - மாலாகையாலே என்னிடத்தில் வ்யாமோஹத் தாலே வ்யாபித்திருந்து வீடுதிருத்துவானுனன்—என்றபடி. o இந்த இரண்டாம் யோஜனையில், நெடியமால் - வ்யாமோஹத்தையுடையவன் என்றபடி.

இப்போதே வீடுதிருத்தப்போனல் ஜக₃த்தும் திருந்தும் ப்ரகாரமேது? என்ன; அவன் தன் வ்யாமோஹாதிஶயமெல்லாங்கொண்டு வீடுதிருத்துகிற இது, இவர் * முனியே நான்முகனள

ஜீ—உரு-ப்ரக்ருதி; அரு-சேதநன். k, l யத்₃வா, ''அகலம்'' இத்யாதி₃-ப₃ஹிர்வ்யாப்தி, ''நேர்ந்த'' இத்யாதி₃ – அந்தர்வ்யாப்தி என்னவுமாம்.

o நெடுமால் - ஸர்வாதி₄கன் என்னுதல், மிக்க வ்யாமோஹத்தையுடையவன் என்னுதல். p முந்தின அர்த்த₂ம் (இப்படியிருக்கிற இத்யாதி₃) q (வ்யாப்தியும்) என்கிற அபிஶப்₃த₃த்தாலே— ''ஆர்ந்த ஞானச் சுடராகி'' என்று சொன்ன ஜ்ஞாநவ்யாப்தியை ஸமுச்சயிக்கிறது. ''சார்ந்த என்று தொடங்கி, மனம்வைக்கத் திருத்தினபின்பு, ஆர்ந்த ஞானச்சுடர் என்று தொடங்கி, நெடுமால் வீடுதிருத்துவானுனன்'' என்று அந்வயித்துத் தாத்பர்யம் (வ்யாப்தியும் இத்யாதி₃) s₂ இந்தப்பக்ஷத்தில் ''தீர்ந்து'' என்றது-தனக்கே அற்றுத்தீர்ந்து என்றபடி. o மால்-வ்யாமுக்₃த₄ன். r ''ஆர்ந்த ஞானமென்று தொடங்கி, நெடுமால், சார்ந்த என்று தொடங்கி, தன்பால் மனம் வைக்கத் திருத்தித் தீர்ந்து – க்ருதக்ருத்யனும், வீடு திருத்துவானுனன்'' என்று அந்வயித்துத் தாத்பர்யம் (அன்றியே இத்யாதி₃) o இப்பக்ஷத்தில், மால்-ஸர்வாதி₄கன்.

* 10-10.

11. மாலே! மாயப் பெருமானே! மாமா யனே! யென்றென்று
மாலே யேறி மாலருளால் மன்னு குருகூர்ச் சடகோபன்
பாலேய் தமிழர் இசைகாரர் பத்தர் பரவு மாயிரத்தின்
பாலே பட்ட இவைபத்தும் வல்லார்க் கில்லை பரிவதே.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஈ—உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. u அவன் v தெளிந்துவந்து கொடுபோகப்பற்றுமே கூப்பிடுகிறுரிறே w நடுவெல்லாம். 10.

அ—வும் சென்று, கோல்விழுக்காட்டாலே ஜகத்துக்கு உபகாரமாய்ப் பலித்தது என்கிறுர் (முனியே நான்முகன் இத்யாதி) (முனியே நான்முகனளவும் இதி) A''அவாவறச்சூழ்'' இதி கூாதரபர் யந்தம் பராங்குஶார்யம் அத்ர ஸ்தாபயித்வா தத்ப்ரணீதப்ரபந்தமுகேந பகவதா ஜகதோ ய உபகார: க்ருத:, தஸ்யோபகாரஸ்ய ஹேதுபூதம் நிரவதிக வ்யாமோஹமபிதநதாதீத்யர்த்த:. ஏதேந - அத்யைவ பராங்குஶார்யதிமித்தம் பகவத: பரமபதாலங்காரோத்யோகே ஸத்யபி ப்ரபந்தஶேஷ பரிஸமாப்த்யுபபத்திர் தர்ஶிதா பவதி. t (பண்ணின உபகாரத்தை) என்றது-ஜகத்துக்குப் பண்ணின உபகாரத்தை என்றபடி. B ''மனம் திருந்தி வீடுதிருத்தப்போய் நாடு திருந்தினவாறே'' என்னக்கடவதிறே. அதாவது - ஈஶ்வரன் இவர் பக்கல் வ்யாமோஹத்தாலே வீடுதிருத்துகையிலே விளம்பிக்க, அதுபற்றுமே • முனியே நான்முகனளவும் கூப்பிட்ட கூப்பீடு ஜகதுபகாரமாய்த் தலைக்கட்டிற்று என்றபடி. u அவன் இப்படி வ்யாமுக்தனானுல் இவரை இப்படிக் கூப்பிடவிடுவானென்? என்ன (அவன் தெளிந்து இத்யாதி) ஸர்வஜ்ஞனாகையாலே, அவன் வ்யாமோஹத்தாலே வீடுதிருத்தப் போந்ததுக்கு இவர் கூப்பிடுவானென்? என்ன (அவன் தெளிந்து இத்யாதி) என்றுமாம். இவர்திருமேனியில் உண்டான பிச்சு அவனுக்குத் தெளிய வேணுமிறே. u அவன்-ஈஶ்வரன். v தெளிந்துவந்து-வ்யாமோஹம் தெளிந்துவந்து என்றபடி. w நடுவெல்லாம் என்றது-C முந்நீர் ஞாலம் முதலானவிடங்களிலே என்றபடி. ''ஆர்ந்த ஞானச் சுடராகி என்று தொடங்கி, நெடுமால், சார்ந்த இரு வல்வினைகளும் என்று தொடங்கி, வீடு திருத்துவான்'' என்று அந்வயம். 10.

ஜீ— s நாலஞ்சு திருவாய்மொழிக்குள்ளே இவரை அங்கீகரிப்பதாக வீடு திருத்துவானுல், இப்ரபந்தத்தையும் தலைக்கட்டுவித்து லோகத்தைத் திருத்துவித்த வழியாலே ஜகதுபகாரகனு யிருக்கும்படி எங்ஙனே? என்ன (முனியே நான்முகன் இத்யாதி) B''மனம் திருத்தி வீடுதிருத்தப் போய் நாடுதிருந்தினவாறே வந்து'' என்னக்கடவதிறே; அதாவது - ஈஶ்வரன் இவர்பக்கல் வ்யாமோஹத்தாலே வீடுதிருத்துகையிலே விளம்பிக்க, அது பற்றுமே * முனியே நான்முகனளவும் கூப்பிட்ட கூப்பீடு ஜகதுபகாரமாய்த் தலைக்கட்டிற்று என்றபடி. u ஸர்வஜ்ஞனாகையாலே, அவன் வ்யாமோஹத்தாலே வீடுதிருத்தப் போனதறிந்த இவர் கூப்பிடுவானென்? என்ன (அவன் தெளிந்து இத்யாதி) v தெளிந்துவந்து - வ்யாமோஹம் தெளிந்துவந்து. ''ஆர்ந்த ஞானச் சுடராகி என்று தொடங்கி, நெடுமால் சார்ந்த என்று தொடங்கி, வீடு திருத்துவான்'' என்று அந்வயம். ''அகலம் கீழ்மேல் அளவிறந்து - சுற்றும் கீழும் மேலுமான பத்து திக்கிலும் அபரிச்சிந்த ஸ்வரூபனுய். நேர்ந்த உருவாயருவாகும் இவற்றினுயிராம் - அதிஸூக்ஷ்மமான அசித்தும் சித்துமாகிற இவற்றுக்கு அந்தராத்மாவானவன்'' இதி ஶப்தார்த்த:. 10.

A 10-10-11. B ஆசார்யஹ்ருதயம் 228-10. • 10-10. C 3-2-1.

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

ஆ— 11. வ்யா:—(மாலே) இப்படி, எம்பெருமானுடைய ஆஶ்சர்யமான ஸௌஶீல்ய வாத்ஸல்யாதி₃ கல்யாண கு₃ணங்களையும், ஆஶ்சர்யமான தி₃வ்யசேஷ்டிதங்களையும் காலதத்வமெல்லாம் பேசினாலும், ஆராத அபி₄நிவேஶத்தை உடையனாய், அந்த கு₃ணங்களையே த₄ாரகமாக உடையனான குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன ஸர்வஜந பே₄ாக்₃யமான ஆயிரத்தின்பாலே பட்ட இவை பத்தும் வல்லார்க்கு எம்பெருமானை விஶ்லேஷிக்கையாகிற தீங்கில்லை என்கிறார். 11.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே ஶரணம்

ஒ— அவ:— நிக₃மத்தில்—இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்குள்ள ப₂லம் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யா:— (மாலே என்று தொடங்கி) பெரியோனே! என்றும், ஆஶ்சர்யமான கு₃ணங்களையுடையவனே! என்றும், ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதங்களையுடையவனே! என்றும், அவனுடைய வைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தி₄த்து "எம்பெருமானுக்கு அடிமை செய்வோமல்லோம்" என்று ஏங்கி, அடிமைசெய்யப்பெறுமையாலே அவஸந்நராய், மீளவும் அவனுடைய நிரவதி₄க க்ருபையாலே சேர்ந்து அடிமை செய்யப்பெற்று தாம் உளரான ஆழ்வார். (பாலேய் தமிழர் இசைகாரர் என்று தொடங்கி) இயலறிந்து கொண்டார், இசையறிவார், ப₄க₃வத்₃கு₃ணவித்₃த₄ர் விரும்பும் ஆயிரத்திலும் இத் திருவாய்மொழி வல்லார்க்கு எம்பெருமானுடைய வைலக்ஷண்யத்தைக் கண்டு "தாம் அயோக்₃யர்" என்று அகலும் து₃:க்க₂மில்லை. பாலென்று – தமிழ் நூல். பாலேய் தமிழ் – பால்போன்ற தமிழ். 11.

நஞ்சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ப— அநந்தரம் — இத்திருவாய்மொழிக்குப் ப₂லமாக, இதில் அந்வயித்தார்க்கு ஸ்வநிகர்ஷாநுஸந்த₄ாநத்தாலே வரும் து₃:க்க₂மில்லை என்று அருளிச்செய்கிறார்.

மாலே—ஸர்வாதி₄க ஶேஷித்வரூபமான ஸ்வரூபோத்கர்ஷத்தை உடையவனே! மாயப்பெருமானே — (நித்யஸம்ஸாரியையும் நித்யஸூரிமத்₄யத்திலே யாக்கும்) ஆஶ்சர்யகு₃ணங்களால் அளவிறந்தவனே! மாமாயனே—அபரிச்சி₂ந்நமான விபூ₄தி விக்₃ரஹ சேஷ்டிதங்களையுடையவனே! என்றென்று—என்று (ஶேஷித்வ ஶரண்யத்வ ப்ராப்யத்வங்களில் தனித்தனியுண்டான உத்கர்ஷத்தை) அநுஸந்தி₄த்து, மாலே ஏறி — (ஸ்வநிகர்ஷமடியாக "அகலுவோம்" என்று) ப்₄ரமித்து, மால் — நிரதிஶயவாத்ஸல்யயுக்தனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய, அருளால் — நிரவதி₄கக்ருபையாலே, மன்னு—ஸமாஹிதராய்ச்சேர்ந்த, குருகூர்ச் சடகோபன்— ஆழ்வாருடையதாய், பாலேய் — பால்போலே இனிய, தமிழர் — இயல்தமிழறி வாரும், இசைகாரர் — இசை அறிந்துணர்ந்து பாடவல்லாரும், பத்தர் — பொரு

ப—ளறிந்து ப்ரவணராய் பக்தியுடையாரும், **பரவும்**—கொண்டாடும், **ஆயிரத்தின் பாலே** — ஆயிரம் திருவாய்மொழியின் இடத்திலே, **பட்ட** — ("கடலிலே முத்துப் பட்டது" என்னும் கணக்கிலே) உண்டாய், **இவை பத்தும்** — (ஈஶ்வரனுடைய ஶீலாதிஶய ப்ரகாஶகமான) இவை பத்தையும், **வல்லார்க்கு** — (பாவயுக்த மாக) அப்யஸிக்கவல்லார்களுக்கு, **பரிவது** — (ஸ்வநிகர்ஷாநுஸந்தாநத்தாலே வரும் விஶ்லேஷமடியான) க்லேஶம், **இல்லை**—இல்லை.

பரிவது - துக்கம். "பாலேய் தமிழர்" என்று-தமிழ்ப்பகுதியான நூலோடு பொருந்தினவர் என்றுமாம். இது அறுசீராய்க் கழி நெடிலடி நான்கும் ஒத்திருத் தலால் ஆசிரியவிருத்தம். 11.

வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

இ— அவ:— நிகமத்தில் — இத்திருவாய்மொழியைக் கற்றார்க்கு "அயோக்யன்" என்று அகலும் துக்கமில்லை என்கிறார்.

வ்யா:—**(மாலே)** ஸ்வரூபத்தாலும் ஐஶ்வர்யத்தாலும் உண்டான வைலக்ஷண்யத்தை உடையவனே! **(மாயப்பெருமானே)** ஆஶ்சர்யமான குணங்களை உடையவனே! **(மாமாயனே)** ஆஶ்சர்யமான சேஷ்டிதங்களையுடையவனே! **(என்று என்று மாலே ஏறி)** இவற்றை அநுஸந்தித்துப் பிச்சேறி. அதாகிறது - "அயோக்யன்" என்று அகலுகை. **(மால் அருளால் மன்னு குருகூர்ச் சடகோபன்)** அவனும் தன் வ்யாமோஹத்தாலேயாயிற்று இவரைச் சேர்த்துக்கொண்டது. அவன் தன் செல்லாமையைக் காட்டிச் சேர்த்துக்கொண்டபடியைக் கண்டு ப்ரீதராய், அது உள்ளடங்காமையாலே வழிந்து புறப்பட்ட இத்திருவாய் மொழிக்குண்டான லோகபரிக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது,—**(பாலேய் தமிழர்)** பாலோடு ஒத்துள்ள தமிழ் அறிவார். பாலென்று - தமிழ் நூல் என்றுமாம். **(இசைகாரர்)** இசையறிவார். **(பத்தர்)** ஸர்வேஶ்வரனும் ஆழ்வாருமான பரி மாற்றத்திலே கால்தாழ்ந்திருக்குமவர்கள். **பாலேய் தமிழர்** என்கிறது - முத லாழ்வார்களை. **இசைகாரர்** என்கிறது - ஸ்ரீமதுரகவிகள் போல்வாரை. **பத்தர்** என்கிறது - பெரியாழ்வார் போல்வாரை. "ஸ்ரீபராங்குஶநம்பி, ஆழ்வார் திரு வரங்கப்பெருமாளரையர், பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் போல்வார்" என்னுமாம் - ஆழ்வான் ஓர் உருவிலே. **(பரவுமாயிரம்)** அக்ரமமாகக் கூப்பிடுகை. **(பாலே பட்ட)** ஆயிரத்தின் அருகேபட்ட; உள்ளேயுண்டான. **(பட்ட)** "முத்துப்பட்டது" என்றாப்போலே. **(பரிவதில்லை)** "அயோக்யன்" என்று அகலும் துக்கமில்லை. 11.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

ஈ— அவ:— a நிக3மத்தில்—இத்திருவாய்மொழியை அப்4யஸிக்க வல்லார்க்கு அவன் அரக்கொள்ள அயோக்3யதாநுஸந்த4ாநம்பண்ணி அகன்று இவர் பட்ட க்லேஶம் பட வேண்டா என்கிறுர்.

வ்யா:—(b மாலே) b2 ஸ்வரூபத்தால் வந்த b3 விபு4த்வம். (c மாயப்பெருமானே) c2 கு3ணத்தால் வந்த c3 விபு4த்வம்(d மாமாயனே) d2 சேஷ்டிதங்களால் வந்த ஆதி4க்யம். (என்றென்று மாலேயேறி) ஏவம்வித4மான வைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தி4த்து, ''நான் அயோக்3யன்'' என்று அகலும்படி பிச்சேறி. (மாலருளால் மன்னுகுருகூர்ச் சடகோபன்) e தன்னை முடித்துக்கொள்வதாகக் கழுத்திலே கயிற்றையிட்டுக்கொண்டவனை அறுத்து விழவிடுவாரைப்போலே, அகன்று முடியப்புக்க இவரைப் பொருந்த

அ— நிக3மம். (மாலே இத்யாதி3) a ப்ரகரணாநுகு3ணம் நிக3மநக3ாத2ாயா அவதாரிகாமாஹ (நிக3மத்தில் இதி)

b...d2 ''மாலே, மாயப்பெருமானே, மாமாயனே'' இதி பத3த்ரயஸ்ய, பத3த்ரயார்த்த2ாபி4 த4ாயிவாக்யத்ரயஸ்ய ச க்ரமேண – A''வளவேழுலகின் முதலாய வானோர் இறை'' இத்யத்ர, A ''களவேழ் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வா'' இத்யத்ர, A ''இளவேறேழுந்தழுவிய'' இத்யத்ர ச ஸ்ருத3யம். யத்3வா, ''மாலே மாயப்பெருமானே மாமாயனே'' இத்யாதி3க்கு, எல்லாவற்றாலும் பெருமையைச் சொல்லுகிறப்போலே இருக்கிறதே என்ன, விஷயவிப4ாக3ம் பண்ணியருளுகிறுர் (ஸ்வரூபத்தாலே என்று தொடங்கி) இதுக்கு, கீழ்த் திருவாய்மொழிகளிலே நோக்கு. b3 இங்கே, விபு4த்வம் என்றது ஸ்வாமித்வம். c2 (கு3ணத்தால்) 1. ''மாயா வயுநம் ஜ்ஞாநம்'' கு3ணங்கள் ஜ்ஞாநாவஸ்த2ாவிஶேஷங்களிறே. d2 (சேஷ்டிதங்களால்) அவனுடைய சேஷ்டிதங்கள் — கண்டார்க்கு மனந்திரிவைப் பண்ணுமதாகையாலும், ஆஶ்சர்யங்களாகையாலும் சொல்லுகிறது. ஒன்பதினாயிரத்திலே, 'மாலருளால்' என்றதுக்கு – ''பெரிய அருளால்'' என்று அருளிச்செய்வர். e (தன்னை முடித்துக்கொள்வதாக இதி) அத்ர வாக்யே கிஞ்சிதை3திஹ்யம் வத3ந்தி:- கர்ணபர்வணி, கர்ணேந பீடி3தோ த4ர்மராஜ: அர்ஜுநம் ப்ரதி 2. ''த்வத்3கா3ண்டீ3வம் க்ருஷ்ணஹஸ்தே த3த்வா த்வம் ஸாரத்2யம் குருஷ்வ'' இத்யுவாச; தத3ாநீம் அர்ஜுநேந மர

ஜீ— நிக3மம். (மாலே இத்யாதி3) a ப்ரகரணாநுகு3ணமாக அவதாரிகை (இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதி3)

b, c ''மாலே'' என்றும், ''மாயப்பெருமானே'' என்றும் – A'' வானோர் இறையை '' A''வெண்ணெய் தொடுவுண்ட'' என்ற பத3ங்களினுடைய அநுவாத3ம். d ''மாமாயன்'' என்று A''இளவேறேழுந்தழுவிய'' என்றதின் அநுவாத3ம். b3, c3 இங்கே, விபு4த்வமாவது உத்கர்ஷம். c, d குணசேஷ்டிதங்கள் ஆஶ்சர்ய ரூபங்களாகையாலே, மாயாஶப்3த3ங்களாலே கு3ணசேஷ்டிதங்களைச் சொல்லுகிறது. a மாலே - ஸ்வரூபத: உத்கர்ஷம் உடையவனே! b மாயப்பெருமானே - ஆஶ்சர்யகு3ணங்களால் அளவிறந்தவனே! c மாமாயனே - அபரிச்சி2ந்நமான ஆஶ்சர்யசேஷ்டிதங்களை உடையவனே! என்று ஶப்3தா3ர்த்த3ம். e (தன்னை முடித்துக்கொள்வதாக) இத்யாதி3வாக்யத்திலே, த4ர்மபுத்ரனை நிந்தி3த்து அதுக்காகத் தன்னை முடித்துக்கொள்ள நினைத்த அர்ஜுநனை,

---

A 1-5-1.

ஹ—விட்டுக்கொள்ள, அவனருளாலே பொருந்தின ஆழ்வார். f பிடிதோறும் நெய்யொழியச்செல்லாத ஸுகுமாரரைப்போலே, g நின்றநின்ற நிலைகள்தோறும் அவனருளொழிய நடக்கமாட்டார்.

(h பாலேய் தமிழர்) பால்போலே இனிய தமிழையுடையவர்கள். (இசைகாரர்) இயலுக்கு இசைய இசையிடவல்லவர்கள். i ஸ்ரீமதுரகவிகளையும் நாதமுனிகளையும் போலே இருக்குமவர்கள். (பத்தர்) பகவத்குணாநுபவத்தில் இவர்தம்மைப் போலே jA "காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்" என்று இருக்குமவர்கள். k ஆழ்வான் ஓர் உருவிலே — ஸ்ரீ பராங்குச நம்பியை "பாலேய் தமிழர்" என்கிறது; "இசைகாரர்" என்கிறது - ஆழ்வார் திருவரங்கப் பெருமாளரையரை; "பத்தர்" என்கிறது-பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாஸரை—என்று பணித்தானும். l "பாலேய் தமிழர்" என்கிறது – முதலாழ்வார்களை ; "இசைகாரர்" என்கிறது – திருப்பாணாழ்வாரை; "பத்தர்" என்கிறது – பெரியாழ்வாரை — என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்வர்.

அ—ஜ்ஞேத்யுக்தோ பூர்வ, தம் க்ருஷ்ணோ ரக்ஷ, தத்வத் இதி. f "மாலருளாலே மன்னுகிற்கிற குருகூர்ச் சடகோபன்" இதி வர்த்தமாநார்த்தம் ஹ்ருதி நிதாயாஹ (பிடிதோறும் இதி) (பிடிதோறும்) B "மயர்வற மதிநலமருளினன்" என்று - முதல்தன்னிலே ஜ்ஞாநபக்திகள் உண்டானது அவன் க்ருபையாலே என்றார்; C "அருளாதநீர் அருளி" என்று - அவன் வருவதும் அவனருளாலே என்றார்; "அல்லேன்" என்றவரைப் பொருந்த விட்டுக்கொள்ளுகிறதும் அவனருளாலே என்றாரிறே. g (நின்ற நின்ற நிலைகள்தோறும்) ஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷ அயோக்யதாநுஸந்தாநாதி தஶைகள் எல்லாவற்றிலும் என்றபடி.

h "பாலேய் தமிழர்" இதி த்ராமிட லக்ஷணலக்ஷ்யக்ரந்த விஶேஷஜ்ஞா உச்யந்தே. இசையிடுகிறவர்களார்? என்ன (ஸ்ரீமதுரகவிகளையும் இத்யாதி) j பெரியதிருவந்தாதி (காலாழும் இத்யாதி) அழகையும் ஶீலஸௌலப்யாதி குணங்களையும் கண்டு அநுபவிக்கையன்றிக்கே, தாங்கள் கேட்ட மாத்ரத்திலேயும் அவ்வளவும் வர யோக்யதையில்லாதபடி கால் தடுமாறுகின்றது; நினைத்து தரிக்க இடமறும்படி நெஞ்சு ஶிதிலமாகாநின்றது; கண்கள் இலக்கில் ஊதக்கப் பார்க்கவொண்ணாதபடி பரிப்ரமியாநின்றது. k ப்ராஸங்கிகமான ஐதிஹ்யம் (ஆழ்வான் இத்யாதி) l நிர்வாஹாந்தரம் (பாலேய் தமிழர் இத்யாதி).

ஜீ—க்ருஷ்ணன் ரக்ஷித்தான் என்கிற கர்ணபர்வத்தில் கதையை நினைப்பது. f பலகாலும் அருளைக் கொண்டாடுகிறதுக்கு பாவம் (பிடிதோறும் இத்யாதி) g (நின்ற நின்ற நிலைகள்தோறும்) B "மதிநலமருளினன்" C "அருளாத நீர் அருளி" "மாலருளால்" என்று இப்படி ஸம்ஶ்லேஷ விஶ்லேஷ அயோக்யதாநுஸந்தாநாதி தஶைகள் எல்லாவற்றிலும் என்றபடி.

i அவர்கள் ஆரென்ன (ஸ்ரீமதுரகவிகளையும் இத்யாதி) j பெரியதிருவந்தாதி (காலாழும் இத்யாதி) உன்னுடைய ஸௌந்தர்யஶீலாதிகளை நாம் கேட்ட மாத்ரத்திலேயும், கால் தடுமாறுநின்றது; நெஞ்சு ஶிதிலமாநின்றது; கண் சுழலாநின்றது என்றபடி. k ப்ராஸங்கிகமான ஐதிஹ்யம் (ஆழ்வான் இத்யாதி) l நிர்வாஹாந்தரம் (பாலேய் தமிழர் இத்யாதி).

A பெரியதிருவ-34. B 1.1.1. C 1-4-6.

ஈ— m இயலறிவார் இசையறிவார் பகவத்குணவித்தராயிருப்பார் ; இவர்கள்— (பரவும்) n இவர் அகலுகை தவிர்ந்து பாடினபின்பு உண்டான லோக o பரிக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஆயிரத்தின் பாலே பட்ட) p "கடலிலே முத்துப் q பட்டது" என்னுமா போலே ஶ்லாக்யமான ஆயிரத்தின் நடுவே பட்ட இத்திருவாய்மொழி வல்லார்க்கு (இல்லை q பரிவது) பரிவதில்லை. அஞ்சிறைய மடநாரையிலே தூதுவிட்டு, அவன் வந்து ஸம்ஶ்லேஷோந்முகனானவாறே "அயோக்யன்"என்று அகன்று படும் q துக்கமில்லை.

முதற்பாட்டில், "அயோக்யன்" என்று அகன்றார்; இரண்டாம்பாட்டில், அகலு கைக்குத் தானும் அதிகாரியல்லேன் என்றார் ; மூன்றாம்பாட்டில், ஶீலகுணத்தைக் காட்டித் r துவக்கத் துவக்குண்டார்; நாலாம்பாட்டில், அகலவொட்டுவர்களோ உடைய வர்கள் என்றார்; அஞ்சாம்பாட்டில், உடைய உன் திருவடிகளைக் கிட்டும்படி பார்த் தருளவேணும் என்றார் ; ஆறாம்பாட்டில், அவன் அரை க்ஷணம் தாழ்க்க, முடியப் புகாநின்றேன் என்றார் ; ஏழாம்பாட்டில், அவ்வளவில் அவன் வரக்கொண்டு, அயோக்யன் என்றார் ; எட்டாம்பாட்டில், 'திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயோபாதி உம்மோட்டை ஸம்ஶ்லேஷம்' என்றான் அவன்; ஒன்பதாம்பாட்டில், 'அப்படியன்று, இது நஞ்சு' என்ன, 'நஞ்சு தானே நமக்கு தாரகம்' என்றான் ; பத்தாம்பாட்டில், தம்மை இசைவித்துப் பரமபதத்தைக் கோடிக்கத் தொடங்கினான் என்றார்; நிகமத் தில், கற்றார்க்குப் பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார். 11.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

அ— m பலிதம் (இயலறிவார் இத்யாதி) n இதாநீம் "பாலேய் தமிழர்" இத்யாத்யபிதாந பலிதமாஹ (இவர் அகலுகை தவிர்ந்து இதி) இவர் அகலுகை - "நெஞ்சாலே நினைந்தும் வாயாலே மொழிந்தும் இவ்வஸ்துவை தூஷிக்கக்கடவோமல்லோம்" என்றிறே; இவர் அகலவே, பின்னை மேல்திருவாய்மொழிகளில்லையிறே; இப்போதாயிற்று அவை ப்ரவ்ருத்த மாகலாயிற்றது; இத்தைக்கண்டு இயலறிவாரும் இசையறிவாரும் பத்தராயிருப்பாரும் கொந் தளிக்கிறபடியைக்கண்டு, "இப்படி இவர்களுக்கு உபகாரம்பண்ணப் பெற்றோமிறே" என்று களித்துச்சொல்லுகிறார் என்றபடி. o பரிக்ரஹ: - பரிதோ க்ரஹ: ; ஸர்வதோதிக்கமாகக் கொந் தளித்தது என்றபடி. p "சொன்ன"என்னாதே, "பட்ட"என்றதுக்கு பாவம் (கடலிலே இத்யாதி) q பட்டது - ஸஞ்ஜாதம். r துவக்க - ஸம்பந்திப்பிக்க. "மாலே மாயப்பெருமானே என்று தொடங்கி, இவை பத்தும் வல்லார்க்குப் பரிவதில்லை" என்று உரை அந்வயம். 11.

ஆத்தான்ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீ— m பலிதம் (இயலறிவார் இத்யாதி) n ஆயிரம் அருளிச்செய்வதற்கு முன்பு "பத்தர் பரவு மாயிரம்" என்னக் கூடுமோ? என்ன (இவர் அகலுகை தவிர்ந்து இத்யாதி) o ஸர்வஜ்ஞராகை யாலே பாடினபின்பு உண்டான லோகபரிக்ரஹம் தோற்றும் என்றபடி. p "சொன்ன" என்னாதே "பட்ட" என்றதுக்கு பாவம் (கடலிலே இத்யாதி) q பட்டது - உண்டாயிற்றது. r துவக்க - சேர்ப்பிக்க. "மாலே என்று தொடங்கி, வல்லார்க்குப் பரிவதில்லை" இத்யந்வயம். q, q பரிவது - துக்கம். 11.

ராமாநுஜ ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

த்3ரமிடோ3பநிஷத் ஸங்க3தி - வளவேழுலகு

१. स्वालिङ्गनादिचपले पुरुषोत्तमेऽपि स्वायोग्यतामभिदधद्विमुखश्शठारिः।
त्रैविक्रमादिचरितं प्रतिबोध्य तेन नीतस्स्वशीलवशतामथ पञ्चमेऽभूत्॥५॥

1. ஸ்வாலிங்க3நாதி3சபலே புருஷோத்தமேऽபி
ஸ்வாயோக்3யதாமபி4த3த4த்3விமுக2ஶ் ஶடா2ரி:।
த்ரைவிக்ரமாதி3சரிதம் ப்ரதிபோ3த்4ய தேந
நீதஸ்ஸ்வஶீலவஶதாமத2 பஞ்சமேऽபூ4த் ॥ 5 ॥

அழகிய மணவாளச் சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

த்3ரமிடோ3பநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி - வளவேழுலகு

२. क्षुद्राह्वानाभिमुख्यान्निजमहिमतिरस्कारकार्चाप्रियत्वात्
सर्वत्राप्यङ्घ्रिदानात्सविधशयनतः स्वाङ्घ्रिसक्तैकरस्यात्।
गोपाद्याप्तेरशेषेक्षणविषयतया भक्तवस्तुप्रसक्तेः
श्लिष्यन्नाशव्यपोहात्तदहितशमनात्प्राह नाथं सुशीलम्॥५॥

2. க்ஷுத்3ராஹ்வாநாபி4முக்2யாந்நிஜமஹிமதிரஸ்காரகார்ச்சாப்ரியத்வாத்
ஸர்வத்ராப்யங்க்4ரிதா3நாத் ஸவித4ஶயநத: ஸ்வாங்க்4ரிஸக்தைகரஸ்யாத் ।
கோ3பாத்3யாப்தேரஶேஷேக்ஷணவிஷயதயா ப4க்தவஸ்துப்ரஸக்தே:
ஶ்லிஷ்யந்நாஶவ்யபோஹாத் தத3ஹிதஶமநாத் ப்ராஹ நாத2ம் ஸுஶீலம் ॥ 5 ॥

வ்யா:— (1) (க்ஷுத்3ராஹ்வாநாபி4முக்2யாத்) வளவேழுலகின் இத்யாதி3 - அகி2லஜக3த் காரணபூ4தனும், அயர்வறும் அமரர்களதிபதியானவனை 'வெண்ணெய் களவுகண்டு அமுது செய்த க்ருத்ரிமனே!' என்று * க்ஷுத்3ரமான பேராலே சொல்ல, அதுகொண்டு அபி4முக2னாகையாலும், (2) (நிஜமஹிமதிரஸ்காரகார்ச்சாப்ரியத்வாத்) இமையோர் பலரும் இத்யாதி3 - ப்3ரஹ்மாதி3 ஸகல பதா3ர்த்த2ங்களையும் ஸங்கல்பத்தாலே ஸ்ருஷ்டித்த ஆஶ்சர்யமான தன் மஹிமைக்கு அவத்3யாவஹமான ப்3ரஹ்மாதி3கள் செய்கிற பூஜநத்தாலே ப்ரீதனாகையாலும், (3) (ஸர்வத்ராப்யங்க்4ரிதா3நாத்) திசைகளெல்லாம் திருவடியால் தாயோன் - கு3ணாகு3ண நிரூபணம் பண்ணாதே எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளை வைக்கையாலும், (4) (ஸவித4ஶயநத:) தானோர் பெருநீர் தன்னுள்ளே தோற்றிய தனுட்கண்வளரும் - அணித்தாக க்ஷீரார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகையாலும், (5) (ஸ்வாங்க்4ரிஸக்தைகரஸ்யாத்) நீயருளாய் உன் தேனே மலருந்திருப்பாதம் சேருமாறு - நிரதிஶயபோ4க்3யமான தன் திருவடிகளிலே அநுரக்தரானவர்களிடத்தில் தானும் அநுரக்தனாகையாலும், (6) (கோ3பாத்3யாப்தே:) விண்ணோர் தலைவா இத்யாதி3 - ஸூரிகளுக்கெல்லாம் தலைவனான தான் கோ3பஜாதிகளோடே பொருந்தி நிற்கையாலும், (7) (அஶேஷேக்ஷணவிஷயதயா) அடியேன் காண்பானலற்றுவன் - எல்லார்க்கும் காணவேண்டும் விஷய

---

* ''அருவினையேன்'' என்னலாம்படி தாழ்ந்தவர்களுடைய கூப்பீட்டுக்கும் முகங்காட்டுமவன் — என்றுமாம்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

5. வளமிக்க மால்பெருமை மன்னுயிரின் தண்மை
உளமுற்றங் கூடுருவ வோர்ந்து—தளர்வுற்று
நீங்கநினை மாறனைமால் நீடுலகு சீலத்தால்
பாங்குடனே சேர்த்தான் பரிந்து.

அவ:— ஐந்தாம் பாட்டு. (வளமிக்க மால் பெருமை) இதில், ஸர்வஸமாஶ்ரயணத்துக்குறுப்பாக ஸௌஶீல்யத்தைப் பேசுகிற பாசுரத்தை அநுவதித்து அருளிச்செய்கிறார். அதெங்ஙனேயென்னில்; * அஞ்சிறைய மடநாரையில் – தூதப்ரேஷண வ்யாஜத்தாலே தம் ஆற்றாமையை அவனுக்கு அறிவித்த அநந்தரம் அவன் வந்து ஸம்ஶ்லேஷித்தருளக்கண்டு அவன் பெருமையையும் தன் சிறுமையையும் நினைத்து "ஸூரிபோக்யனானவனை அயோக்யனான நான் கிட்டி தூஷிப்பதில் அகன்றுபோகை நன்று" என்று தாம் அகலப்புக, "ஆழ்வீர்! உம்முடைய பொல்லாங்கைப் பாராதே நம்முடைய செல்லாமையைப் பாரீர்" என்று, 1. "ஆக்ரம்ய லோகாந்" என்கிறபடியே த்ரிவிக்ரமாபதாந ஸித்தமான தன் ஸௌஶீல்யத்தையும், நவநீதசௌர்ய வ்ருத்தாந்த ஸித்தமான தன் செல்லாமையையும் காட்டித் தம்மை அவன் சேர்த்துக்கொள்ள, அத்தாலே தாம் அகலுகை தவிர்ந்து பொருந்தினபடியை அருளிச்செய்கிற * வளவேழுலகில் அர்த்தத்தை "வளம்மிக்க" இத்யாதியாலே அருளிச்செய்கிறார் என்கை.

வ்யா:— (வளமிக்க மால் பெருமை மன்னுயிரின் தண்மை) அதாவது – அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரி நிர்வாஹகத்வத்தாலே வந்த ஸர்வேஶ்வரனுடைய பெருமையையும், அசித்ஸம்ஸ்ருஷ்டமாகையாலே ஹேயஸம்ஸார்கமாய் அணுபரிமாணமாயிருக்கிற ஆத்மாவினுடைய தண்மையையும் என்கை. "வளவேழுலகின் முதலாய வானோரிறையைக் களவேழ் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வாவென்பன் – அருவினையேன்" என்று அருளிச்செய்தபடியை அடியொற்றினபடி. (உளமுற்று) எம்பெருமானுடையவும் தம்முடையவும்

மாகையாலும், (8) (பக்தவஸ்துப்ரஸக்தே:) உண்டாய் வெண்ணெய் - ஆஶ்ரிதர் உகந்த த்ரவ்யைகதாரகனாகையாலும், (9) (ஶ்லிஷ்யந்தாஶவ்யபோஹாத்) அம்மர்மூர்த்தியைச் சார்ந்தே மாயோம் - தன்னை ஆஶ்ரயித்தவர்கள் . மாயாதபடி பண்ணுகையாலும், (10) (ததஹிதஶமநாத்) சார்ந்த இரு வல்வினைகளும் சரித்து - ஆஶ்ரிதர்களுக்கு விரோதிகளான புண்ய பாபரூப கர்மங்களை ஶமிப்பிக்கையாலும் எம்பெருமான் ஸௌஶீல்யத்தையுடையன் என்று "வளவேழுலகு" என்கிற தஶகத்திலே ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார் என்கிறார். 11.

வேதாந்த தேஶிகர் திருவடிகளே ஶரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்து ஆறும் திருவாய்மொழி
பரிவதில் ப்ரவேசம்

ஶ்ரீ— ஆறும் திருவாய்மொழியில் — 'அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய், நிரபேக்ஷனாய், பரிபூர்ணனான எம்பெருமானை, அதிக்ஷுத்ரனும் அதிக்ஷுத்ரோபகரணனுமாயிருக்குமவன் ஆஶ்ரயிக்கைக்கு உபாயமுண்டோ?' என்று ஆஶங்கிப்பார்க்கு, அவன் அத்யந்த பரிபூர்ணனேயாகிலும் அந்தப் பூர்த்தியெல்லாம் ஸ்வாராதநைக்கு உறுப்பாம்படி ஶ்ரிய: பதியாய் ஸுஶீலனுகையாலே, ஆஶ்ரயிக்கப்புக்கார்க்கு வித்தவ்யயாயாஸங்களில்லாமையாலும், ப்ரத்யவாய ப்ரஸங்கமில்லாமையாலும், பலாதிக்யத்தாலும், த்ரவ்யாதி கார்யங்களுடைய ப்ரகாரவிஶேஷங்கொண்டு கார்யமில்லாமையாலும், பகவத்கீதா மத்யம ஷட்காதிகளில் ப்ரதிபாதித்தாப்போலே ஆஶ்ரயணம் ஸுகரமென்று அருளிச்செய்கிறார்.

உத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் திருவுள்ளத்திலே பட்டு. (அங்கூடுருவ வோர்ந்து) இப்படித் திருவுள்ளத்திலுற்ற தஶையில் நிருபிக்குமிடத்து முடியவிசாரித்து. "அருவினையேன்" என்று தொடங்கி "அடியேன் சிறியஞானத்தன்" என்னுமளவும் ஆராய்ந்து; இப்படி தீர்க்கதர்ஶியாக தர்ஶித்து.

(தளர்வுற்று) மிகவும் அவஸந்நராய். 1. "ந கல்வத்யைவ" 2. "யதி ப்ரீதி:" இத்யாதிப்படியே. (நீங்க நினை மாறனை) அகன்று அத்தலைக்கு அதிஶயத்தைப் பண்ணவெண்ணுகிற ஆழ்வாரை. நீங்குகை—ஸ்வவிநாஶமாகிலும், ஸ்வாமிக்கு அதிஶயாவஹராய் விஶ்லேஷிக்க ஸ்மரிக்கிறவரை. (மால்) தன் செல்லாமையைக்காட்டி ஆஶ்ரிதவ்யாமுக்தனான ஸர்வேஶ்வரன். "நெடுமாலே" (10), "மாலே மாயப்பெருமானே" (11) என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்தபடி. ஏவம்வித வ்யாமுக்தனானவன் — (நீடிலகுசீலத்தால்) நெடுகிப்போருமதான நித்யவிஶத ஶீலகுணத்தாலே. அதாவது-"திசைகள் எல்லாம் திருவடியால் தாயோன்" (3) என்றும், "உண்டாயுலகேழ் முன்னமே"(8) என்று தொடங்கி "நெய்யூண் மருந்தோ மாயோனே" (8) என்றும், இப்படி ஸௌஶீல்யாதிகளாலே வஶீகரித்தபடி என்கை. (பரிந்து பாங்குடனே சேர்த்தான்) பரிந்து பாங்குடனே சேர்க்கையாவது - இவரை ஸ்நிக்தனுபாதியாக ஸ்நேஹித்து, மங்கவிடாமல் அலப்யலாபமாக ஹர்ஷத்துடனே ஸங்கதராகப்பண்ணினான். திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயோபாதி இவரையும் சேர விரும்பினான். "வைகலும் வெண்ணெய் கைகலந்துண்டான், பொய்கலவாது, என்மெய்கலந்தானே" [1-8-5] என்னக்கடவதிறே.

பெரிய ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்தில்
ஐந்தாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யானங்கள் முற்றுப்பெற்றன.

ப— ஆரும் திருவாய்மொழியில் — "இப்படி ஶீலவானுகிலும், ஶ்ரிய:பதியாகை யாலே அவாப்தஸமஸ்தகாமனுன பூர்ணனை ஆராதி4க்குமிடத்தில் தத3நுரூபமான உபகரணத்3யபா4வத்தாலே து3ஷ்கரமாகிற்செய்வதென்?" என்று கூசவேண்டாத படி, பூர்த்திதானே, ஆபி4முக்3யமே பற்றுசாக அங்கீ3கரிக்கைக்கு உறுப்பாகையாலே ஆஶ்ரயணம் ஸுகரமென்று ப்ரதிபாதி3க்கைக்காக—ஆராத4னோபகரண ஸௌகர் யத்தையும், ஆராத4கனுடைய அதி4கார ஸௌகர்யத்தையும், அதி4காரிவிஷயத்தில் ஆராத்4யன் தே3ாஷகு3ணம் பாராமையையும், தன் பெருமை பாராதே அங்கீ3 கரிக்கும் ப3ந்த4விஶேஷத்தையும், அநந்யப்ரயோஜந விஷயத்தில் ஆத3ராதிஶயத் தையும், அவர்களுக்கு அத்யந்த போ4க்3யனும்படியையும், அநிஷ்ட நிவர்த்தகனுன வனுடைய ஆஶ்ரயணம் காலக்ஷேப ப்ரகாரம் என்னுமிடத்தையும், அஞ்ஜலி மாத்ரத்தாலே அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியையும் இஷ்டப்ராப்தியையும் பண்ணுமென்னு மிடத்தையும், அநிஷ்டநிவ்ருத்தி அவனுடைய ஸங்கல்பாதீ4நம் என்னுமிடத்தையும், அநிஷ்டத்தை அவிளம்பே3ந நிவர்த்திப்பிக்கையையும் சொல்லி, ஸ்வாராத4தையை உபதே3ஶிக்கிருர்.

இ— ஆரும் திருவாய்மொழியில் — அவாப்த ஸமஸ்தகாமனுய், பரிபூர்ணனுய், ஶ்ரிய:பதியாயிருக்கிற ஈஶ்வரனை, க்ஷுத்3ரனுமாய், க்ஷுத்3ரோபகரணனுமானவன் ஆஶ்ரயிக்கைக்கு உபாயமுண்டோ? என்னில்; இவனிட்டது கொண்டு வயிறு நிறையவேண்டும் குறையில்லாமையாலே, அந்தப்பூர்த்தியும் ஸ்வாராத4தைக்கு உறுப்பு. ஶ்ரிய:பதித்வமும் தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கும் ஶீலாதி3களுக்கு அடியாகையாலே, அதுவும் ஸ்வாராத4தைக்கு உடலாகக்கடவது; வித்தவ்யயாயா ஸாதி3கள் இல்லாமையாலும், ப்ரத்யவாய ப்ரஸங்க3மில்லாமையாலும், த்3ரவ்யாதி3 கார்யங்களுடைய விஶேஷ நியதியில்லாமையாலும், 1. "त्वदङ्घ्रिमुद्दिश्य" (த்வத3ங்க்4ரிமுத்3தி3ஶ்ய) 2. "याः क्रियाः" (யா: க்ரியா:) 3. "पत्रं पुष्पम्" (பத்ரம் புஷ்பம்) 4. "अन्यत्पूर्णात्" (அந்யத் பூர்ணுத்) இத்யாதி3களிற் சொல்லுகிறபடியே ஆஶ்ரயணம் ஸுகரமென்கிருர்.

ஈ— ௫ முதல் திருவாய்மொழியிலே, அவன் ஸர்வஸ்மாத்பரனுயிருக்கிறபடியைத் தாம் அநுப4வித்தார்; இரண்டாம் திருவாய்மொழியிலே, இப்படி பரனுனவனை

அ— பரிவதிலீசன் ப்ரவேஶே—௧...௫ கீழ் அஞ்சு திருவாய்மொழியிலும் ப்ரதிபாதி3க்கப்பட்ட கு3ணங்களை அநுப4ாஷியா நின்றுகொண்டு, இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரதிபாத்3யம் ஸ்வாராத4தை என்னுமத்தை ஶங்காபரிஹாரமுகே2ந அருளிச்செய்கிருர் (முதல் திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி3)

ஜீ— ௧...௫ பரிவதிலீசன் ப்ரவேஶே—கீழ் அஞ்சு திருவாய்மொழிகளிலும் சொன்ன கு3ணங்களை அநுப4ாஷியா நின்றுகொண்டு, இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரதிபாத்3யம் ஸ்வாராத4தை என்னுமத்தை ஶங்காபரிஹாரமுகே2ந அருளிச்செய்கிருர் (முதல் திருவாய்மொழியில் இத்யாதி3)

ஈ—பு₄ஜியுங்கோள் என்றுர்; அநந்தரம், b பு₄ஜநத்துக்குறுப்பாக அவனுடைய ஸௌலப்₄யத்தை அருளிச்செய்தார்; c அதுக்குறுப்பாக அவனுடைய அபராத₄ஸஹத்வத்தை அருளிச்செய்தார்; d அதுக்குறுப்பாக ஶீலவானென்றுர். d₂ இவையெல்லாம் உண்டாணுலும் பசையில்லையிறே e பரிமாற்றத்திலே அருமை தட்டியிருக்குமாகில் என்ன; e₂ அது வேண்டா, ஸ்வாராத₄ன் என்கிறுர்.

f கீழில் திருவாய்மொழியிலே, g "அயோக்₃யன்" என்று h அகன்ற இவரைப் பொருந்த விட்டுக்கொண்ட இதுக்கு i ஒரு ப்ரயோஜநம் கண்டிலோமீ!; j பொருந்த விட்டுக்கொள்ளுகிறதுதான் ஒரு k பரிமாற்றத்துக்கிறே. l அதில், க்ஷுத்₃ரனுன இவனுலே க்ஷுத்₃ரோபகரணங்களைக்கொண்டு ஸர்வேஶ்வரனை ஆஶ்ரயித்துத் m தலைக்

அ—b, c, d "பு₄ஜநத்துக்குறுப்பாக" என்றத்தையே மேலே இரண்டு இடத்திலும் (அதுக்கு, அதுக்கு) என்றது. e (பரிமாற்றத்திலே) என்றது – ஆராத₄நத்தில் என்றபடி.

f...s₂ இத்திருவாய்மொழியிலே சொல்லுகிற ஸ்வாராத₄தைக்குக் கீழில் திருவாய்மொழியோடே ஸங்க₃தி சொல்லிக்கொண்டு, ஸம்ஸாரிகள் சொல்லுகிற ஶங்கையை அநுவதி₃க்கிருர் (கீழில் திருவாய்மொழியிலே என்று தொடங்கி, இவன் அவனை ஆஶ்ரயிக்கை என்றெரு பொருளில்லையீ என்னுமளவும்) யத்₃வா, ஸங்க₃தியை அருளிச்செய்து, ஶங்காந்தரமும் இதிணுலே பரிஹ்ருதமானபடியை ப்ரஸங்கா₃த் அருளிச்செய்கிருர் (கீழில் இத்யாதி₃) h (இவரை) இத்யேதத் சேதநாதமப்யுபலக்ஷணம்; ப்ரபத்த்யுபாயஸ்ய ஸர்வாதி₄காரத்வ ஸித்₃தி₄ர்ஹி ப்ரயோஜநத்வேநோக்தா; ஸா இத₃ரநீமபி ந ஸித்₃த்₄யதீதி பா₄வ:. g...i (அயோக்₃யன் என்று அகன்ற இவரை) இத்யாரப்₄ய, (ஒரு ப்ரயோஜநம் கண்டிலோமீ) இத்யந்தம் - ஶங்கக: ஸ்வஹ்ருத₃யே பராம்ருஶதி. j ஏவம் பராம்ருஶ்ய ப்ரயோஜநாபா₄வமேவ விவ்ருண்வந் ஶங்கதே (பொருந்தவிட்டுக் கொள்ளுகிறதுதான் இத்யாதி₃நா) ஏவம் வாக்யபே₄த₃ரதங்கீ₃காரே அஸ்யாஶ் ஶங்காயா: பராங்குஶார்ய உத்தரமாஹேத்யாதி₃கம் ந ஸங்க₃ச்ச₂தே. k (பரிமாற்றத்துக்கிறே என்று) மிகவும் தண்ணியராக நினைத்திருக்கிற ஆழ்வாரை ஒருபடி இசைவிப்பித்துப் பொருந்தவிட்டுக் கொள்ளுகையாலே அவனுடைய ஸௌஶீல்யத்தை அநுஸந்தி₄த்து எல்லாரும் ஸமாஶ்ரயித்துப் பரிசர்யைபண்ணுகைக்கிறே என்றபடி. l சேதநனுன இவனுலே ஆஶ்ரயணம் கூடாதென்கிருர் (அதில் இத்யாதி₃) m, l (போகாமையாலே - கண்டிலோமீ) என்று அந்வயம். இந்த ஶங்கையும் பரிஹ்ருதமாகிறது என்று தாத்பர்யம்.

ஜீ—b, c, d "அதுக்குறுப்பாக" என்ற இரண்டுக்கும் பு₄ஜநத்துக்குறுப்பாக என்று அர்த்த₂ம். e (பரிமாற்றத்திலே) ஆராத₄நத்தில்.

f...s₂ விஸ்தரஸங்க₃தி. (கீழில் திருவாய்மொழியில் இத்யாதி₃) m, l "போகாமையாலே" என்றதுக்கு – "ப்ரயோஜநம் கண்டிலோமீ" என்றத்தோடே அந்வயம். h (அகன்ற இவரை என்றது-சேதநர்க்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். k (ஒரு பரிமாற்றத்துக்கிறே என்று) "அயோக்₃யன்" என்று அகன்ற இவரைப் பொருந்தவிட்டுக்கொண்ட ஸௌஶீல்யகு₃ணத்தை அநுஸந்தி₄த்து, எல்லாரும் ஆஶ்ரயித்துப் பரிசர்யை பண்ணுகைக்கிறே என்றபடி.

ஸ்ரீ-கட்டப்போகாமையாலே. n ஸம்ஸாரியான இவனாலே o நேர்கொடு நேராய் ஆஶ்ரயித்துத் p தலைக்கட்டவொண்ணாதபடி q அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாயிருக்கையாலும், இவனிட்டது கொண்டு த்ருப்தனாக வேண்டாதபடி r பரிபூர்ணனாகையாலும், இவ்விரண்டுக்கும் அடியாக s ஶ்ரிய:பதியாயிருக்கையாலும், s₂ இவன் அவனை ஆஶ்ரயிக்கை என்றொரு பொருளில்லையீ என்ன ? அதுவேண்டா, t அப்படிகளுடைய ஆஶ்ரயணத்துக்கு உறுப்பு, u இவன் தன் ஸ்வரூப லாபத்துக்கு உறுப்பாகக் கிஞ்சித்கரிக்கும் இது தான் v தன்பேறாக நினைத்திருக்கும் ; w இதுக்கு மேற்படத் தனக்கு வேறொன்று தேடவேண்டாதபடி x எல்லாம் கைப்புகுந்திருப்பானொருவனாகையாலும், இவனிட்டது

அ- n அவன் ஸ்வபாவத்தாலும் அது கூடாது என்கிறார் (ஸம்ஸாரியான இத்யாதி) d₂, e₂, n "இவை எல்லாம் உண்டானாலும்" என்கிற ஶங்காவாக்யத்தையும், "அதுவேண்டா" என்கிற பரிஹார வாக்யத்தையும் விவரிக்கிறார் (ஸம்ஸாரியான இவனாலே என்று தொடங்கி) என்னவுமாம். o (நேர்கொடுநேர்) நன்றாக. p (தலைக்கட்ட) அவனாலே யாவை சிலவைகள் அவாப்தங்களாயிருக்கிறன, அதிலும் மிக்க பதார்த்தங்களை இவன் ஸமர்ப்பித்துக்கொண்டு வருகிலிறே ஆஶ்ரயணம் தலைக்கட்டிற்றாவது என்றபடி. q (அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய் இத்யாதி) r பரிபூர்ணத்வம் - நிரபேக்ஷத்வம். q லோகே நிரபேக்ஷத்வேந வ்யவஹ்ரியமாணாநாம் ஸந்யாஸிநாமபி கதாசிதபேக்ஷாயாம் ஸத்யாம், யேநகேநசித் யத்கிஞ்சித் க்ருதம் சேத் தத்ஸ்வீகாரோ த்ருஶ்யதே, தேஷாம் ததாநீம் அபீஷ்டார்த்தாபாவாத்; ததா ந பவதீத்யுச்யதே (அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய் இதி) r அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வேந வ்யவஹ்ரியமாணஸ்ய ஸார்வபௌமஸ்ய ராஜ்ஞோऽதிஶயிதாபேக்ஷாவத்த்வாத் புதஸ்சோபஹாராதிஸ்வீகாரோ த்ருஶ்யதே; ததாபி ந பவதீத்யுச்யதே (பரிபூர்ணனாகையாலும் இதி) "வளவேழுலகின் முதலாய வானோரிறையை" (5-1) இத்யத்ர - அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வமுக்தம். "ஏந்தி வணங்கினால்" (5-2) இத்யத்ர-பரிபூர்ணத்வம். யத்வா "மதுவார் தண்ணந்துழாயான் முதுவேதமுதல்வன்" (6 2) என்றதிலே - அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வமும் பூர்த்தியும் சொல்லுகிறது. s "திருமகளார் தனிக்கேள்வன்" (6-9) என்று - ஶ்ரிய:பதித்வமும் சொல்லுகிறது.

t (அப்படிகளுடைய) இதி அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வ பரிபூர்ணத்வ ஶ்ரிய:பதித்வாந்யுச்யந்தே. u ப்ரதிஜ்ஞாதமர்த்தமுபபாதயதி (இவன் தன் ஸ்வரூபலாபத்துக்கு இதி) "பரிவதிலீசன்" (6-1) இத்யத்ர "திருமகளார் தனிக்கேள்வன்" (6-9) "வடிவார் மாதவனார்" (6-10) இத்யத்ர சஹ்ருதயம். v (தன்பேறாக நினைத்திருக்கும்) என்று வாக்யம். w (இதுக்கு என்று தொடங்கி) வாக்யாந்தரம். w இதுக்கு - கிஞ்சித்கரிக்குமதுக்கு. x (எல்லாம் கைப்புகுந்திருப்பான்) என்றது-

---

ஜீ— n கீழ், இவன் ஸ்வபாவத்தாலே ஆஶ்ரயணம் கூடாது என்று சொல்லி, அவன் ஸ்வபாவத்தாலும் கூடாது என்று ஶங்கிக்கிறார் (ஸம்ஸாரியான இத்யாதி) o (நேர்கொடுநேர்) நன்றாக. "மதுவார் தண்ணந்துழாயான் முதுவேதமுதல்வன்" (6-2) என்றதிலே - அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வமும் பூர்த்தியும் சொல்லுகிறது. இந்த இரண்டு குணத்துக்கும் ஈஷத்பேதம் கண்டு கொள்வது. அவாப்தஸமஸ்தகாமன் - நிரபேக்ஷன். பூர்த்தியாவது - அபேக்ஷாஸத்பாவேऽபி பூர்ணன் என்றபடி. s "திருமகளார் தனிக்கேள்வன்" (6-9) என்றத்தைப்பற்ற (ஶ்ரிய:பதியாய் என்றது).

t (அப்படிகளுடைய) என்றது - அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வ பூர்ணத்வ ஶ்ரிய:பதித்வங்களை. u உபபாதநம் (இவன் தன் ஸ்வரூப இத்யாதி) w (இதுக்கு) கிஞ்சித்காரத்துக்கு. x (எல்லாம்

ஹீ—கொண்டு த்ருப்தனாகவேண்டாதபடி பரிபூர்ணனாயிருக்கையாலே, இவன்பக்கல் பெற்றதுகொண்டு முகங்காட்டுகைக்கு உடலாயிருக்கையாலும், y ஶ்ரிய:பதியாகையாலே ஸுஶீலனாயிருக்கையாலும், இதர ஸமாஶ்ரயணம்போலே ப4க3வத்ஸமாஶ்ரயணம் z அருமைப்பட்டிராது. இனி, a இதுதன்னிலே இழியவே, b விரோதி4களடங்கலும் நஶிக்கும்; c ஆஶ்ரயணந்தான் க்லேஶரூபமாயிருக்கையன்றியே c_2 போ4க3ரூபமாயிருக்கும்; d இவனுக்கு வருந்தி ஒன்றும் தேடவேண்டாதபடி d_2 பெற்றது உபகரணமாயிருக்கும்; e ப4க3வத்ஸமாஶ்ரயணமாகையாலே e_2 ப்ரத்யவாய ப்ரஸங்க3மில்லை; f த்3ரவ்யநியதி

அ—எல்லா அர்த்த2ங்களும் ஹஸ்தக3தமாயிருப்பான் என்றபடி. y (ஶ்ரிய:பதியாகையாலே) என்றது - அவளோட்டை ஸம்ப3ந்த4ம், அவனுடைய ப்ரஜைகளிடத்தில் ஸௌஶீல்யத்துக்கு ஹேது என்று கருத்து. z "புகைபூவே" (6-1) என்றத்தைப்பற்ற (அருமைப்பட்டிராது என்றது).

a (இது தன்னிலே) இந்த ஆஶ்ரயணத்திலே. b "கடிவார் தீய வினைகள் நொடியாருமளவைக்கண்" (6-10) "வல்வினை மாள்வித்து" (6-8) என்றத்தைப்பற்ற (விரோதி4களடங்கலும் நஶிக்கும் என்றது) c (ஆஶ்ரயணந்தான் இதி) "உள்கலந்தார்க்கோரமுது" (6-5) "அமுதிலுமாற்றவினியன்" (6-6); இதர ஸமாஶ்ரயணம்போலே வருத்தமன்றியே ஸுக2ரூபமாயிருக்கும் என்றபடி. e (ப4க3வத்ஸமாஶ்ரயணமாகையாலே இதி) "அவனைத்தொழுதால் வழிநின்ற வல்வினை மாள்வித்து அழிவின்றியாக்கந்தரும்" (6-8). d (இவனுக்கு வருந்தி இதி) "புரிவதுவும் புகைபூவே" (6-1) இத்யத்ர ஹ்ருத3யம். e எல்லாம் செய்தாலும் ஆஶ்ரயண ப்ரகாரநியமலோபத்தில் ப்ரத்யவாயம் உண்டே என்ன (ப4க3வத்ஸமாஶ்ரயணம் இத்யாதி3) 1. "விநா ஹேதுனா:" என்கையாலே — ஸம்ப3ந்த4த்தையே பார்த்து இவன் ஆபி4முக்2யத்தையே கடாக்ஷித்துக்கொண்டிராமல், நியமவிஶேஷங்களைப் பார்க்குமத்தனை புன்மை இவன் பக்கல் இல்லை என்கை. e_2 யத்3வா, 2. "நேஹாபி4க்ரமநாஶோऽஸ்தி ப்ரத்யவாயோ ந வித்3யதே। ஸ்வல்பமப்யஸ்ய த4ர்மஸ்ய த்ராயதே மஹதோ ப4யாத்॥" என்றத்தைப்பற்ற (ப்ரத்யவாய ப்ரஸங்க3மில்லை என்றது) f (த்3ரவ்யநியதீதி) "கொள்கைகொளாமையிலாதான்" (6-5) இத்யத்ர ஹ்ருத3யம். g காலநியதியில்லாமை - 3. "ப்ராதர்நிஶி தத2ா ஸந்த்4யாமத்4யாஹ்நாதி3ஷு ஸம்ஸ்மரந்। நாராயணமவாப்நோதி ஸத்3ய: பாபக்ஷயம் நர:॥" என்கையாலும், பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்திகொள்ளுகையாலும் ஸித்3த4ம்.

ஜீ—கைப்புகுந்திருப்பான்) எல்லா அர்த்த2ங்களும் ஹஸ்தக3தமாயிருப்பான். y (ஶ்ரிய:பதியாகையாலே)என்றது - அவளோட்டை ஸம்ப3ந்த4ம் அவனுடைய ப்ரஜைகளிடத்தில் ஸௌஶீல்யத்துக்கு ஹேது என்றபடி. z "புகைபூவே" (6-1) என்றத்தைப்பற்ற (அருமைப்பட்டிராது) என்றது.

b "வல்வினை மாள்வித்து" (6-8) என்றத்தைப்பற்ற (விரோதி4களடங்கலும் நஶிக்கும்) என்றது. a (இதுதன்னிலே) ஆஶ்ரயணத்திலே. c_2 "அமுதிலுமாற்ற வினியன்"(6-6) என்றத்தைப்பற்ற (போ4க3ரூபமாயிருக்கும் என்றது. d_2 (பெற்றது உபகரணமாயிருக்கும்) என்றது "புரிவதுவும் புகை பூவே"(6-1) என்றத்தைப்பற்ற. e_2 (ப்ரத்யவாய ப்ரஸங்க3மில்லை) என்றது 2."நேஹாபி4க்ரமநாஶோऽஸ்தி பரத்யவாயோ ந வித்3யதே! ஸ்வல்பமப்யஸ்ய த4ர்மஸ்ய த்ராயதே மஹதோ ப4யாத்॥" என்றத்தைப்பற்ற. f,h முதலிரண்டு பாட்டாலே - த்3ரவ்யாதி4காரி நியமாப4ாவஞ்சொல்லுகிறது. g காலநியதியில்லாமை — 3. "ப்ராதர்நிஶி தத2ா ஸந்த்4யா மத்4யாஹ்நாதி3ஷு ஸம்ஸ்மரந்। நாராயணமவாப்நோதி ஸத்3ய: பாபக்ஷயம் நர:॥" என்கையாலே ஸித்3த4ம்.

ஸ்ரீ—g காலநியதி, h அதி₄காரிநியதி இல்லை ; i இப்படியிருக்கையாலே ஆஶ்ரயணம் ஸுகரம்; ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார். j 1. "त्वदङ्घ्रिमुद्दिश्य" (த்வத₃ங்க்₄ரிமுத்₃தி₃ஶ்ய) k அல்லாத ஆஶ்ரயணீயரிற்காட்டில் இவனுக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தியும், l இவன்பக்கல் ஶேஷபூ₄தனுக்கு இழியும் துறை திருவடிகளென்னுமிடமும் சொல்லுகிறது. 1. "कदापि" (கதா₃பி) m காலநியதியை விதி₄க்கிற கர்மத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி. 1. "केनचित्" (கேநசித்) n அதி₄காரி நியதியை விதி₄க்கிறவற்றிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி. o1. "यथातथा" (யதா₂ததா₂) p க்ரம நியதியை அபேக்ஷித்திருக்கும் கர்மங்களில் வ்யாவ்ருத்தி. q1. "वा" (வா) 1. "अपि" (அபி) என்கையாலே - r விகல்ப ஸமுச்சயங்களில் s ஒன்றே

அ—h (அதி₄காரிநியதியில்லை) "முதுவேதமுதல்வனுக்கு எதுவேதென்பணியென்னாததுவே ஆட்செய்யுமீடே" (2) இத்யாதௌ₃ ஹ்ருத₃யம். l (இப்படியிருக்கையாலே இதி) "தாள்கள் தலையில் வணங்கி நாள் கடலைக் கழிமின்" (7) "கழிமின் தொண்டீர்கள் கழித்துத் தொழுமின்" (8) இத்யத்ர ஹ்ருத₃யம்.

j,759g,760m,p ஆஶ்ரயணம் ஸுகரமென்றதுக்கு ப்ரமாணங்கள் (த்வத₃ங்க்₄ரிம் இத்யாதி₃) k கீழே 2."நாத₂"என்றும், 3."மஹேஶ"என்றும் சொல்லிக்கொண்டுவந்து. அந்த ஶேஷித்வத்தை "த்வத்" என்று அநுபா₄ஷிக்கையாலே (அல்லாத ஆஶ்ரயணீயரிற்காட்டில் இவனுக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியும் என்கிறது) அவர்கள் அப்ராப்தர்களாய், இவன் ப்ராப்தனாகையாலே அவர்களில் உத்க்ருஷ்டனாயிருக்கை. l திவ்யாவயவங்களெல்லாம் இருக்க, திருவடிகளைச் சொல்லுகையாலே அருளிச்செய்கிறார் (இவன்பக்கல் இத்யாதி₃) m (காலநியதியை இதி) 4. "வஸந்தே வஸந்தே ஜ்யோதிஷா யஜேத" இத்யாதௌ₃ ஹ்ருத₃யம். n (அதி₄காரி நியதியை இதி) வைதி₃ககர்மஸு த்ரைவர்ணிகாநாமேவ அதி₄கார: ; தத்ராபி யஜ்வஸந்ததேரேவ கேஷுசித் கர்மஸ்வதி₄கார: ; தத்ராபி ஜ்யோதிஷ்டோமயாஜிநாமேவ கேஷுசித் கர்மஸ்வதி₄கார:. 5. "க்ருஷ்ணகேஶோऽக்₃நீநாத₃தீ₄த" 6. "அயஜ்ஞோ வா ஏஷ: யோऽபத்நீக:" இத்யாதி₃கம் த்₃ரஷ்டவ்யம். o யதா₂ - யதோ₂க்த ப்ரகாரேண; ததா₂ - பூ₃த்₃தி₄ஸ்த₂ப்ரகாரேண. p(க்ரமநியதியை இதி) ப்ராங்முக₂த்வாதி₃ க்ரமநியதியை என்றபடி. யத்₃வா 7."பஞ்சர்த்விஜஸ் ஸமங்வாரப்₃தா₄ஸ் ஸர்ப்பந்தி" இத்யாதி₃. q (வா, அபி) இந்த இரண்டு நிபாதமும் ஸ்வத₃யோத்யமாந விகல்ப ஸமுச்சய வைஶிஷ்ட்யத்தை ஸூசிப்பிக்கிறது. r (விகல்பஸமுச்சயங்களில் இத்யாதி₃) ப்ராணாமாதி₃ களோடே ஸமுச்சயமேயாதல் விகல்பமேயாதல் என்கிற நியமமில்லை என்றபடி. 8. "ஆக்₃நேய மஷ்டாகபாலம் நிர்வபேத்" இத்யத்ர ஆக்₃நேயாதி₃ ஷட்கர்மங்களுக்கு ஸமுச்சயநியமமுண்டு;

ஜீ— j,759g,760m,p ஆஶ்ரயணம் ஸுகரம் என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (த்வத₃ங்க்₄ரிம் இத்யாதி₃) k"த்வத்"என்றதுக்கு பா₄வம் (அல்லாத இத்யாதி₃) ப்ராப்த ஶேஷியான உன்னுடைய என்றபடி. l அவயவாந்தரமிருக்க "அங்க்₄ரிம்" என்று திருவடிகளைச் சொன்னதுக்கு பா₄வம் (இவன் பக்கல் இத்யாதி₃) m 4. "வஸந்தே வஸந்தே ஜ்யோதிஷா யஜேத" என்று காலநியதியை விதி₄க்கிறது என்றபடி. n 5. "க்ருஷ்ணகேஶோऽக்₃நீநாத₃தீ₄த" 6. "அயஜ்ஞோ வா ஏஷ: யோऽபத்நீக:" என்று அதி₄காரிநியதியை விதி₄க்கிறது என்றபடி. p ப்ராங்முக₂த்வாதி₃கள் -

---

ப்ர—j1. प्रवेशे—"त्वदङ्घ्रिमुद्दिश्य कदापि केनचित्" इत्यादि.

ஈ—ஆகக்கடவது * (t எல்லாம் கூடியே ஆகக்கடவது) u என்கிற கர்மத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி. 1. "ஸக்ருத்" (ஸக்ருத்) v தீர்க்கஸத்ராதிகளில் வ்யாவ்ருத்தி. 1. "க்ருத:" (க்ருத:) w ஆதிகர்மணிக்தவாய், உத்யோகமாத்ரத்திலே பலமாகச் சொல்லுகிறது. / 1. "அஞ்ஜலி:" (அஞ்ஜலி:) வித்தவ்யயாயாஸஸஹகாரி ஸாத்யமான அஶ்வமேதாதிகளில் வ்யாவ்ருத்தி. 1. "தத்ைவ" (தைதவ) தேஶாந்தரே காலாந்தரே நின்று பலிப்பனவாகச்சொல்லுகிற கர்மங்களில் வ்யாவ்ருத்தி. x 1. "முஷ்ணாதி" (முஷ்ணாதி) "இவன்தான் தொடர்ந்து பிடிக்கும்" என்று x₂ இவனை அறியாமே போம் என்கை. y A"சும்மெனாதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தன" என்கிறபடியே. z 1. "அஶுபானி" (அஶுபாநி) a ஒரு கர்மம் ஒரு பாபத்தைப் போக்குவதாகச் சொல்லுகிற அதில்

அ—2. "வ்ரீஹிபிர் யவைர் வா ஜுஹுயாத்" இத்யத்ர விகல்பநியமமுண்டு; ப்ரபத்திக்கு பக்தியோடே விகல்பமே என்கிற நியமமுண்டு; ப்ரக்ருதநமஸ்காரே து, காயிகநமஸ்கார ஏவ வா பூயாத், வாசிகநமஸ்கார ஏவ வா பூயாத், மாநஸ ஏவ வா பூயாத், த்ரயாணாம் ஸமுச்சய ஏவ வா பூயாதிதி நிர்பந்தோ நேதி பாவ:. s (ஒன்றேயாகக்கடவது) t எல்லாம் கூடியே ஆகக்கடவது u (என்கிற கர்மத்தில்) என்று கூட்டுவது. v (தீர்க்கஸத்ராதிகளில் வ்யாவ்ருத்தி) என்றது அஞ்ஜலிஸமபிவ்யாஹ்ருத ஸக்ருத்பததாத்பர்யம். தீர்க்கஸத்ரம் - பஹுகாலகர்த்தவ்யஸத்ரயாகம். w (ஆதிகர்மணிக்தவாய்) ப்ரகரணாநுகுண்யாத். 3. "ஸ்வல்பமப்யஸ்ய தர்மஸ்ய த்ராயதே மஹதோ பயாத்" இறே. x,x₂ "முஷ்ணாதி" என்றதுக்கு - 4. "முஷ ஸ்தேயே" என்றிறே தாது; இத்தால் — அஶுபங்களைத் திருடுமென்ற போதே - காணாதத்தைத் திருடவேண்டுகையாலே இவனை அறியாதபடி போம் என்கை. x (அறியாமே போமென்றது) கொண்டுபோம் என்றபடி. y "சும்மெனாதே" என்றவிடத்திலும் - பாபம் போகிறது அறிந்தால், இவன் தொடர்ந்து பிடிக்கும் என்றுயிற்று பாவம். பெரியாழ்வார் திருமொழி. சும்மெனாதே - மூச்சுவிடாதே. கைவிட்டு - சிறைவிட்டது என்பாரைப் போலே. ஓடி - யுத்தத்திலே கெட்டவன் கொலைக்கு அஞ்சி ஓடுமாபோலே ஓடி. தூறுகள் பாய்ந்தன - B கானேவொருங்கிற்றுக் கண்டிலமால். z"அஶுபாநி" என்றது மோக்ஷவிரோதித்வேந அஶுபங்களான புண்யங்களையும் சொல்லுகிறது. புண்யங்களைப் போக்குகை இவனுக்கு அநிஷ்டமாகிலும் அர்ப்பகாபத்ய பரிஹரண ந்யாயத்தாலே அவற்றையும் போக்குமென்று தாத்பர்யம். a (ஒரு கர்மம் ஒரு பாபத்தை இதி) 5. "தரதி ப்ரஹ்மஹத்யாம் யோऽஶ்வமேதேந யஜதே" இத்யாதி. ஒரு கர்மமென்றது - பஹுவசந தாத்பர்யம்.

ஜீ—க்ரமநியதி என்றபடி. q.r 2."வ்ரீஹிபிர் யவைர் வா ஜுஹுயாத்"என்று-விகல்பம். ஆக்நேயாதிஷட்கர்மங்களுக்கு ஸமுச்சயநியமம். s (ஒன்றேயாகக்கடவது) t எல்லாங்கூடியே ஆகக்கடவது u (என்கிற கர்மத்தில்) என்று கூட்டுவது. அதாவது - த்ரிவிதகரணத்தாலே ஆகவுமாம், ஏககரணத்தாலே ஆகவுமாம் என்றபடி. v தீர்க்கஸத்ரம் - பஹுகால கர்த்தவ்ய ஸத்ரயாகம். x,x₂"முஷ ஸ்தேயே" என்றிறே தாது.

y (சும்மெனாதே இத்யாதி) பாபங்களெல்லாம் மூச்சுவிடாதே கைவிட்டு ஓடிப்போய் காடு பாய்ந்தன என்றபடி. a 5. "தரதி ப்ரஹ்மஹத்யாம் யோऽஶ்வமேதேந யஜதே" என்றத்தைப் பற்ற (ஒரு கர்மம் ஒரு பாபத்தை என்றது) z "அஶுபாநி" என்றது - மோக்ஷவிரோதித்வேந

A பெரியாழ் 5-4-3. B பெரிய திருவ 54. * அரும்பதவுரையின் கருத்து.
/ (அதிகபாடம்) இப்படியிருக்கிறது எதுவென்னில்:

ஜீ—வ்யாவ்ருத்தி. 1. "अशेषतः" (அஶேஷத:) b வாஸனைகிடக்கப் போக்கும் கர்மங்களின் வ்யாவ்ருத்தி. b_2 1. "शुभानि" (ஶுபாநி) c ஒரு ஸுக்ருதம் c_2 ஒரு பலத்தைப் பலிப்பதாகச் சொல்லுவதில் வ்யாவ்ருத்தி. c_3 1. "पुनाति" (புனாதி) தீமையைப் போக்கிவிடுமள வன்றிக்கே, d அது போனவிடமெங்கும் நன்மையாலே நிறைக்கும். e 1. "न जातु हीयते" (ந ஜாது ஹீயதே) f பலத்தைக் கொடுத்துத் தான் நஶித்துப்போமதில் வ்யாவ்ருத்தி.

g 2. "पत्रं पुष्पं इत्यादि" (பத்ரம் புஷ்பம் இத்யாதி) த்ரவ்யதாரதம்யம் பார்ப்ப தில்லை; h இடுகிறவன் நெஞ்சில் i ஈரமேயாயிற்றுப் பார்ப்பது. j 2. "अश्नामि" (அஶ்நாமி)

அ—b (வாஸனைகிடக்க இத்யாதி) பஹுவசநம் இருக்கச்செய்தே, "அஶேஷத:" என்கையாலே, அஶுபபதத்தாலே – வாஸனையும் ஸங்க்ருஹீதமென்று தாத்பர்யம்.

c (ஒரு ஸுக்ருதம்) என்று பஹுவசந தாத்பர்யம். 3. "ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்ககாமோ யஜேத" 4. "காரீர்யா வ்ருஷ்டிகாமோ யஜேத" இத்யாதி. b_2, c_3 ஶுபாநி புனாதி என்றது - ஶுபங்களை ஓரதிகரணத்திலே நிறைத்து வைக்கும் என்றபடி. d அதிகரணம் அபேக்ஷிதமாகையாலே சொல்லுகிறது (அதுபோனவிடம் எங்கும்) என்று. சௌர்யம் ஸ்தாந ஸாபேக்ஷமாகையாலே, "புனாதி" என்கிறவிடத்தில் அர்த்தஸித்தமான தேஶமே புனாதிக்கும் தேஶமென்று தாத்பர்யம். e (ந ஜாது ஹீயதே) பலாநந்த்யம் விவக்ஷிதம். f தாத்பர்யாந்தரம் (பலத்தைக்கொடுத்து இத்யாதி) பின்னும் தானேயிறே பலம்; 5. "பத்தாஞ்ஜலி புடா:" என்னக்கடவதிறே. f யத்வா. (பலத்தைக்கொடுத்து) இத்யாதிக்குக் கருத்து - க்ருதஜ்ஞனை ஈஶ்வரன் திருவுள்ளத்திலே, 6. "ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே" என்னும்படி ஸர்வகாலமும் பட்டுக்கிடக்கை. 7. "ப்லவா ஹ்யேதே அத்ருடா யஜ்ஞரூபா:" இத்யாதி.

g ஸ்ரீகீதாயாம் (பத்ரம் புஷ்பம் இத்யாதி) ப்ரயதாத்மநஸ் தஸ்ய பக்த்யுபஹ்ருதம் என்றபடி. h (இடுகிறவன் நெஞ்சில் இதி) "பக்த்யா" இத்யத்ர ஹ்ருதயம். i ஈரம் - பாவார்த்ரதை. j (அஶ்நாமி) முந்தின அர்த்தம் லக்ஷணை; 8. "அஶூ வ்யாப்தௌ" என்கிற தாதுவுக்கு

ஜீ—அஶுபங்களான புண்யங்களையும் சொல்லுகிறது. புண்யங்களைப் போக்குகை இவனுக்கு அநிஷ்டமாகிலும், அர்ப்பகாபத்ய பரிஹரண ந்யாயத்தாலே அவற்றையும் போக்கும் என்று தாத்பர்யம். b (வாஸனை கிடக்க இத்யாதி) பஹுவசநமிருக்கச்செய்தே "அஶேஷத:" என்கையாலே, அஶுபபதத்தாலே - வாஸனையும் ஸங்க்ருஹீதம் என்று தாத்பர்யம்.

c_2 4. "காரீர்யா வ்ருஷ்டிகாமோ யஜேத" 9. "சித்ரயா யஜேத பஶுகாம:" என்றத்தைப் பற்ற (ஒரு பலத்தைப் பலிப்பதாக என்றது) e 6. "ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே" என்று ஸர்வதா அவன் திருவுள்ளத்தில் பட்டுக்கிடக்கையைப்பற்ற (ந ஜாது ஹீயதே) என்றது. g கீதாஸு நவமே, 2. "பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி। ததஹம் பக்த்யுபஹ்ருதமஶ்நாமி ப்ரயதாத்மந:॥" ப்ரயதாத்மநஸ்தஸ்ய பக்த்யுபஹ்ருதம் என்றபடி. h.i (நெஞ்சில் ஈரம்) நெஞ்சிலார்த்ரதை. k_2 (மநோரதபதத்துக்கும் அவ்வருகானவை) என்றது - 8. "அஶூ வ்யாப்தௌ" என்கிற தாதுவைப்பற்ற. 8. "அஶூ வ்யாப்தௌ" என்கிற தாதுவாலே

ப்ர—g 2. गीतासु नवमे — "पत्रं पुष्पं फलं तोयं यो मे भक्त्या प्रयच्छति। तदहं भक्त्युपहृतमश्नामि प्रयतात्मनः ॥ २६ ॥

ஈ—k இப்படித் தரப்பட்டவற்றை k3 மநோரத2பத2த்துக்கும் அவ்வருகானவை கைப்புகுந்தாற்போலே நினைத்திருப்பனென்னுதல்; l அவன் கலங்கித் தருமாபோலே, நானும் கலங்கி அடைவுகெட விநியோக3ம் கொள்ளுவன் என்னுதல்.

m 1. "अन्यत् पूर्णादपां कुम्भादित्यादि"(அந்யத் பூர்ணாத3பாம் கும்ப4ாதி3த்யாதி3) 1. "न चेच्छति" (ந சேச்ச2தி) n இவனுடைய o உத்3யோக3மாத்ரத்திலே வயிறு நிறையுமாயிற்று அவனுக்கு.

p 2. "याः क्रियास्संप्रयुक्तास्स्युः" (யா: க்ரியாஸ் ஸம்ப்ரயுக்தாஸ்ஸ்யு:) q அபி4மத விஷயத்தின் பரிமாற்றம்போலே எல்லாம் உத்3தே3ஶ்யமாய்த்தோற்றும். r 2. "एकान्त-

---

அ—அஶ்நாமி என்கிற ரூபமிராமையாலே இரண்டாம் அர்த்த2ம்; இது முக்2யம். k3 (மநோரத2பத2த்துக்கும் அவ்வருகானவை) என்றது - "அஶ்நாமி" என்றதுக்கு - 3. "அஶூ வ்யாப்தௌ" என்கிற தா4துவாலே வ்யாப்தியைக்காட்டி. அத்தாலே - அபரிச்சே2த்3யதையைச் சொல்லுகிறது. l 4. "அஶ போ4ஜநே" என்கிற தா4துவைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (அவன் கலங்கி இத்யாதி3) k,l அன்றிக்கே போ4ஜநபரனானவனுக்கு அல்பமிட்டாலும் அதி4கமாக நினைத்திருக்கும் ஆகாரமும், பசியினாலே கலங்கி அடைவுகெட விநியோக3ம் கொள்ளுகிற ஆகாரமும் உண்டாகையாலே, இவ்விரண்டு ஆகாரத்தையும் 'அஶ போ4ஜநே' என்கிற தா4துவை உபஜீவித்து அருளிச்செய்கிறார் (இப்படித் தரப்பட்ட இத்யாதி3 வாக்யத்3வயத்தாலே) என்று அருளிச்செய்வர். m,n 1. "பூர்ணாத3பாம் கும்ப4ாத3ந்யத் நேச்ச2தி" என்கையாலே (இவனுடைய இத்யாதி3) o (உத்3யோக3மாத்ரத்திலே) இவையெல்லாம் ஸபர்யோபக்ரமமிறே.

ஜீ-வ்யாப்தியைக்காட்டி, அத்தாலே-அபரிச்சே2த்3யதையைச் சொல்லுகிறது. l 4. "அஶ போ4ஜநே" என்கிற தா4துவைப்பற்ற தாத்பர்யாந்தரம் (அவன் கலங்கி இத்யாதி3) k,l அன்றிக்கே, பெரும் பசியனுக்கு அல்பமிட்டாலும் அதி4கமாக நினைத்திருக்கையும், அடைவுகெட விநியோக3ம் கொள்ளுகையுமாகிற ஆகாரத்3வயம் உண்டாகையாலே உப4யாகாரத்தையும் பற்றத் தாத்பர்யம் (இப்படித் தரப்பட்ட இத்யாதி3 வாக்யத்3வயம்) என்னுதல். இந்தயோஜனை-4. "அஶ போ4ஜநே" என்கிற தா4துவையே உபஜீவித்து அருளிச்செய்தது. 3. "அஶூ வ்யாப்தௌ" என்கிற தா4துவுக்கு அஶ்நாமியென்று ரூபமிராதிறே. m உத்3யோக3பர்வணி, 1. "அந்யத் பூர்ணாத3பாம் கும்ப4ாத3ந்யத் பாதா3வநேஜநாத் | அந்யத் குஶலஸம்ப்ரஶ்நாத் ந சேச்ச2தி ஜநார்த3ந: ||" n 1. "பூர்ணாத3பாம் கும்ப4ாத3ந்யத் நேச்ச2தி" என்கையாலே (இவனுடைய இத்யாதி3)

p மோக்ஷத4ர்மே 2. "யா: க்ரியாஸ் ஸம்ப்ரயுக்தாஸ்ஸ்யுரேகாந்தக3த பு3த்3தி4பி4: | தாஸ் ஸர்வாஶ்ஶிரஸா தே3வ: ப்ரதிக்3ருஹ்ணாதி வை ஸ்வயம் ||" q "யா:" என்றதுக்கு பூ4வம்

ப்ர—m1. महाभारते, उद्योगपर्वणि (८६) "अन्यत्पूर्णादपां कुम्भादन्यत्पादावनेजनात्। अन्यत् कुशलसंप्रश्नान्न चेच्छति जनार्दनः॥ १३॥"

p2. मोक्षधर्मे (१७१) "याः क्रियास्संप्रयुक्तास्स्युः एकान्तगतबुद्धिभिः। तास्सर्वाः शिरसा देवः प्रतिगृह्णाति वै स्वयम्॥ ६३॥"

**1. பரிவதி லீசனைப் பாடி
விரிவது மேவ லுறுவீர்
பிரிவகை யின்றிநன் னீர்தூய்ப்
புரிவது வும்புகை பூவே.**

ஆ— 1. வ்யா:— (பரிவதில் ஈசனை) இப்படி எம்பெருமானுடைய ஸௌசீல்யாதி கு3ணநுப4வ ஜநிதமான தம்முடைய நிரவதி4கப்ரீதியாலே, ஹேயப்ரத்யநீகனாய், ஸர்வேச்வரனாயிருந்த எம்பெருமானை நிரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதிப3ந்த4கராய்க்கொண்டு ஸர்வகாலமும் பிரியாதே திருப்பல்லாண்டு பாடி ஸம்ருத்3த4ராகவேணுமென்று அபேக்ஷையுடையராயிருந்து, தது3பாயப4க்தியோக3ாநுஷ்டா2நத்திலே ப்ரவ்ருத்தராய், ப4க்தியோகோ3சிதமான உபகரணத்3ரவ்யங்களுடைய து3ர்லப4த்வத்தினாலும், ப4க்தியோக3த்தை அவிகலமாக அநுஷ்டி2க்க முடியாமையாலும், ப4க்தியோக3த்தை அநுஷ்டி2க்கமாட்டாதே விஷண்ணராயிருக்கிறவர்களைக் குறித்து, ஸர்வஸுலப4மான பத்ர புஷ்ப கேவலதோயாத்3யுபகரணங்களைக் கொண்டு, அவன் திருவடிகளிலே நீங்கள் ஏதேனும் ஓரடிமை செய்யிலும், அவனுடைய நிரவதி4கஸௌசீல்யத்தாலே அத்தைக் கைக்கொண்டருளும்; ஆனபின்பு தத்ஸமாராத4நத்துக்கு உசிதமான உபகரணங்களை து3ர்லப4மென்றும், தத்ஸமாராத4நத்தை அவிகலமாகச் செய்கை அரிதென்றும் விஷண்ணராகாதே அடிமை செய்யுங்கோள் என்கிறார். 1.

ई—गतबुद्धिभिः" (ஏகாந்த க3தபு3த்3தி4பி4:) இதொன்றுமே வேண்டுவது. 1. **"ता सर्वाः"** (தாஸ்ஸர்வா:) அவற்றில் s ஒன்றும் விட்டுப்பிடியான். 1. **"शिरसा प्रतिगृह्णाति"** (சிரஸா ப்ரதிக்3ருஹ்ணாதி) t இவன் u காலாலே v பொகட்டவற்றையும் அவன் தலையாலே சுமக்கும். w1. **"देवः"** (தே3வ:) காலாலே கொள்ளப் பிறந்தவன். 1. **"स्वयम्"**(ஸ்வயம்) x செல்வக்கிடப்பு உண்டென்ன, மஹிஷீஸ்வேத3த்துக்கு ஆளிடவொண்ணாதே, y ஆக இப்படிகளாலே, அவனுடைய ஸ்வாராத4தையைச் சொல்லுகிறார் இத்திருவாய்மொழியாலே.

அ— p.q ''யா:'' என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அபி4மத இத்யாதி3) r ஏகாந்த:-பூ4ர்வப்ரத4ாநோ நிர்தே3ச:. ஐகாந்த்யம் என்றபடி. s (ஒன்றும் விட்டுப்பிடியான்) ஒன்றையும் விடான் இத்யர்த்த2:; ''ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைப் பிடியான்'' இதி பாடே2 எல்லாம் பரிக்3ரஹிக்கும் என்றபடி. t ''யா:'' என்றதுக்கு அர்த்தா2ந்தரம் (இவன் இத்யாதி3) u (காலாலே இதி) திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்த திருத்துழாயை ''சிரஸா ப்ரதிக்3ருஹ்ணாதி'' என்ற இதுவும் செய்யவிறே அவனுக்கு அபி4ஸந்தி4. v (பொகட்ட) ஸம்ப்ரயுக்தியும் வேண்டாவென்கிறது. t, u, v ''ப்ரதிக்3ருஹ்ணாதி'' என்று – மஹாத4ந ப்ரதிக்3ரஹம்போலே சொல்லுகையாலே ''சிரஸா'' என்றதுக்கு ப்ரதியோகி3. w (தே3வ:) ஸ்வாமீ. x செல்வக்கிடப்பு - ஸம்பத்தினுடைய ஸ்தி2தி. என்ன - என்னவே. y நிக3மிக்கிறார் (ஆக இத்யாதி3).

ஸ்ரீ-(அபி4மத இத்யாதி3) r ஏகாந்த:-பூ4ர்வப்ரத4ாநோ நிர்தே3ச:; ஐகாந்த்யம் என்றபடி. s(ஒன்றும் விட்டுப்பிடியான்) எல்லாம் பரிக்3ரஹிக்கும் என்றபடி. x (செல்வக்கிடப்பு உண்டென்ன) ஸம்பத் ஸ்தி2தி உண்டென்ற மாத்ரத்திலே. y நிக3மிக்கிறார் (ஆக இத்யாதி3).

ஒ— அவ:— முதற்பாட்டில் — எம்பெருமான் பரிபூர்ணனாகையாலும், ஶீலவானாகை யாலும் ஏதேனும் பத்ரபுஷ்பாதி த்ரவ்யங்களாலே த்ருப்தனுவானொருவன் என்கிறார்.

வ்யா:—(பரிவதில் ஈசனை) ஹேயப்ரத்யநீகனான ஸர்வேஶ்வரனை. ஹேயப்ரத்ய நீகத்வம் கல்யாணகுணங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். இத்தால் ப்ராப்யஸ்வரூபம் சொல் லிற்று. (பாடி என்று தொடங்கி) ஸம்ஸாரமுக்தராய் அநுபவித்து, அவ்வநுபவ ஜநிதப்ரீதியாலே 1. "एतत्साम गायन्नास्ते" (ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே) என்னும்படி யாலே பாடி விஸ்த்ருதராகையைப் பெறவேண்டியிருப்பீர். (பிரிவகை என்று தொடங்கி) உபகரணங்களில் குறைவு பார்த்து அகலுகை தவிர்ந்து, அஸம்ஸ்க்ருத ஜலத்தை ஏதேனும் ஒருபடி ப்ரயோகித்து, மற்றும் அவனுக்குக் கொடுப்பதுவும் ஏதேனும் புகையும் ஏதேனும் பூவும். 1.

ப— அவ:— முதற்பாட்டில் — ஆராதநோபகரண ஸௌகர்யத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

பரிவதில்—து:க்காதிஹேய ப்ரதிபடனாய், ஈசனை—(நிகில நியந்த்ருத்வாதி ஸமஸ்தகல்யாணகுணபூர்ணனான) ஸர்வேஶ்வரனை, பாடி—(அநுபவஜநித ப்ரீதி காரித ஸாமகாந முகத்தாலே) பாடி, விரிவது—ஆவிர்பூதமான ஸ்வரூபவிகா ஸத்தை, மேவல்—பெறுகையிலே, உறுவீர்—உறுதியையுடையவர்களே! பிரி வகை—(ப்ரயோஜநத்தைக்கொண்டு) கடக்கப்போகை, இன்றி—இன்றிக்கே அநந்ய ராய், நல்நீர்—ஶைத்ய ஜலத்தை, தூய்—(ப்ரேமத்தாலே) அக்ரமமாகப் பரிமாறி, புரிவதுவும்—ஸமர்ப்பிக்குமதுவும், புகை பூவே—கேவலம் புகையும் பூவும்; "புரிவது மாவது பூவே" என்று பாடமாய்-"தேட எளிய பூ"என்று சொல்லுவாரும் உளர். 1.

ஈ— அவ:— முதற்பாட்டில் — ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு த்ரவ்ய நியதியில்லை என்கிறார்.

வ்யா:— (பரிவதில் ஈசனை) ஹேயப்ரத்யநீகனான ஸர்வேஶ்வரனை. பரி வென்று - து:க்கமாதல், பக்ஷபாதமாதல். உபாஸகனுக்கு து:க்கேந ஆஶ்ரயிக்க வேண்டியிருக்குமதுவும் - ஆஶ்ரயணீயனுக்கு ஹேயம். குருவாக ஆஶ்ர யித்தவன் பக்கலிலே பக்ஷபதித்து, லகுவாக ஆஶ்ரயித்தவன் பக்கலிலே நெகிழ்ந் திருத்தல் செய்யுமதுவும் ஆஶ்ரயணீய வஸ்துவுக்கு ஹேயம். இவை யில்லாமையாலே-ஹேயப்ரத்யநீகன் என்கை. ஹேயப்ரத்யநீகதை புக்கவிடத்தே கல்யாணகுணங்களும் புகக்கடவதாகையாலே, இது அதுக்கும் உபலக்ஷணம். (ஈசனை) இவன் இடுகிறதில் குறையுள்ளது - தன் குறையாம்படியிருக்கிற ஸம் பந்தத்தைச் சொல்லுகிறது. இழவுபேறு தன்னதாம்படியிருக்கும் ஸம்பந் தத்தையுடையவனை. ஆஶ்ரயணீயனும் ப்ராப்யனுமாகையிறே உபயவாக்யத்தி லும் நாராயணஶப்த ப்ரயோகம் பண்ணிற்று; அல்லாதார் துராராதராகை

யாலே அநாஶ்ரயணீயர். (பாடி விரிவது மேவல் உறுவீர்) ஸம்ஸாராத் முக்தராய் ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனை அநுபவிக்கையாலே, அவ்வநுபவத்துக்குப் போக்குவீடாக 1. "एतत्साम गायन्नास्ते" (ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே) என்கிறபடியே பாடி விஸ்த்ருதராகையாகிற ஸம்பத்தைப் பெறவேண்டியிருப்பீர்; இந்த கனத்த பேற்றுக்குச் செய்யவேண்டும் க்ருஷி என்னென்னில் (பிரிவகை இன்றி) பிரிவாகிற வகையின்றி; A "நினைந்து நைந்து" B "சூட்டுநன்மாலைகள்" என்கிறபடியே விலக்ஷணர் ஆஶ்ரயிக்கும் அவனை நாம் ஆஶ்ரயிக்கையாவதென்? என்று அகலுகைக்கு ஒரு வகையிட்டுக்கொண்டு அகலாதே. (நல்நீர்) ஒரு கந்தத்தாலும் உபஸ்கரியாத வெறும் நீர். (தூய்) அக்ரமமாக ப்ரயோகித்து. (புரிவதுவும்) நீங்கள் அருட்கொடையாகக் கொடுக்குமதுவும். (புகை பூவே) அகிற்புகை கருமுகைப்பூ என்று விஶேஷியாமையாலே, ஏதேனும் புகையும் ஏதேனும் புஷ்பமும் அமையும்; இது ஸ்வாராதத்தையைப் பற்றச்சொல்லிற்று. இவனைப்பார்த்தால், C "எண்டிசையுமுள்ள பூக்கொண்டு" என்றும், D "நாடாதமலர் நாடி" E "தூமநல் விரை மலர்கள் துவளற ஆய்ந்துகொண்டு" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே; அவனைப் பார்த்தால், F "கள்ளார் துழாயும்" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற மாத்ரமேயமையும். 2. "न कण्टकारिकापुष्पं देवाय विनिवेदयेत्" (ந கண்டகாரிகா புஷ்பம் தேவாய விநிவேதயேத்) என்கிற விதியாலே தவிருகிறதும் - ப்ரேமபரவஶனாய்ச் சென்று பறிக்கிறவன் கையில் முள் பாயாமைக்காக — என்று பட்டர் அருளிச் செய்வர். ஸ்ரீ வராஹபுராணத்திலே ஸ்ரீ வராஹநாயனார்க்கு முத்தக்காசை அமுதுபடியாகச் சொல்லிற்று. 1.

ஈ— அவ:— முதல் பாட்டு. எம்பெருமான் a பரிபூர்ணனாகையாலே b ஸ்வாராதன் என்கிறார்.

வ்யா:—(c பரிவது) து:க்கமாகவுமாம், பக்ஷபாதமாகவுமாம். (இல்) இல்லென்பது இல்லாமை. இத்தால் - து:க்கமில்லை என்னுதல். பக்ஷபாதமில்லை என்னுதல்.

அ— முதல் பாட்டு. (பரிவதில் இத்யாதி) a பரமபதத்திலிருக்கும் இருப்பை முந்துறச் சொல்லி, அநந்தரம் அவனுடைய ஸ்வாராதத்தையைச் சொல்லுகையால் பலித்தது - அவனுடைய பூர்த்தியென்று விவக்ஷித்து (பரிபூர்ணனாகையாலே) என்கிறார். b "புரிவதுவும் புகை பூவே" என்று த்ரவ்யநியதி இல்லாமையைச் சொல்லுகையாலே பலித்தது - இவனுடைய ஸ்வாராதத்தையென்று திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வாராதன் என்கிறார் என்று)

ஜீ— முதல் பாட்டு. (பரிவதில் இத்யாதி) a "ஈஸனை" என்றத்தால் பலிதம் (பரிபூர்ணனாகையாலே) என்றது. b "புரிவதுவும் புகை பூவே" என்றத்தால் பலிதம் (ஸ்வாராதன்) என்றது.

A 1-5-2. B திருவிருத்தம்-21. C 6-7-3. D 1-4-9. E 10-2-1.
F பெரியதிருமொழி 11-7-6.

ஈ—d து:க்கமாவது– "நாம் இடுகிறவை அவன் கொள்ளுமோ கொள்ளானோ?" என்று ஆஶ்ரயிக்கிற இவன் நெஞ்சிலே து:க்கமுண்டாமன்று e ஆஶ்ரயணீயனுக்கு து:க்கமாமிறே. அன்றிக்கே, பக்ஷபாதமானபோது - ஒருவன் குருவாக த்ரவ்யத்தைக் கொடுத்தால் அவன் பக்கலிலே பக்ஷபதித்திருக்குமாகில், "துஷ்ப்ராபன்" என்று ஆஶ்ரயணீயனுக்கு ஹேயமிறே. f இவையில்லாதபடியிருக்கையாலே ஹேயப்ரத்யநீகன் என்றபடி.

g தரதமவிபாகம் பாராதேயிருக்கைக்கு அடியென்னென்னில் (ஈசனை) வகுத்த ஸ்வாமியாகையாலே. h ஹேயப்ரத்யநீகதை புக்கவிடத்தே கல்யாணகுணங்களும்

அ— c "பரிவதில் ஈசனை" இத்யேதத் பதம் - ப்ராப்யவேஷபரம் ப்ராபகவேஷபரஞ்ச. d ஹேயப்ரத்யநீகனை இவனுக்கு து:க்கப்ரஸங்கமுண்டோ? அதில்லை என்பானென்? என்ன (து:க்கமாவது இத்யாதி) e (ஆஶ்ரயணீயனுக்கு து:க்கமாமிறே) "இவன் நெஞ்சிலே இப்படி 'துராராதன்' என்று தோற்றும்படியிருந்தோமிறே" என்று ஆஶ்ரயணீயனுக்கு து:க்கமாம் என்றபடி. f (இவை) என்றது து:க்கமும் பக்ஷபாதமும். g பக்ஷபாதமில்லை என்றத்தை உபஜீவித்துக் கொண்டு "ஈசன்" என்கிறதுக்கு ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார் (தரதம விபாகம் இத்யாதி).

c "பரிவதில் ஈசனை" என்றத்தை - "பாடி விரிவது மேவலுறுவீர்" என்றதுக்குச்சேர ப்ராப்யபரமாகவும், "நன்னீர் தூய்ப் புரிவதுவும் புகைபூவே" என்றதுக்குச்சேர ப்ராபகபரமாகவும் யோஜிப்பது. இரண்டுக்கும் அநுகுணமாக "பரிவதில் ஈசனைப் பாடி விரிவது மேவலுறுவீர்! பரிவதில் ஈசனைப் பிரிவகையின்றிப் புரிவதுவும் நன்னீர்தூய்ப் புகைபூவே" என்று அந்வயம். ப்ராப்யபரமான பக்ஷத்தில், "பரிவதில்" என்று - அகிலஸாம்ஸாரிக ஹேயப்ரத்யநீகதையைச் சொல்லுகிறது. ப்ராபகபரமான பக்ஷத்தில், ஆஶ்ரயிக்கும்போதைக்கு உறுப்பாக து:க்கபக்ஷபாதரூபஹேயப்ரத்யநீகதையைச் சொல்லுகிறது. ப்ராப்யபரமான பக்ஷத்தில் "ஈசனை" என்று ஶேஷித்வமும், ப்ராபகபரமான பக்ஷத்தில் ஸ்வாமித்வமும். h "பரிவதில் ஈசனை" என்றத்தை - "பிரிவகை" இத்யாதிக்கு ஶேஷமாக்கி, ப்ராபகத்வபரமாக ஸ்வாராததாநுகுண்யேந வ்யாக்யாநம்செய்து இனிமேல், "பாடி" என்றதுக்குக் கர்மமாக - "பரிவதில் ஈசனை" என்றத்தை ப்ராப்யபரத்வேந வ்யாக்யாநம் செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றி, "பரிவதில்" என்று - ஹேயப்ரத்யநீகத்வமாத்ரம் சொன்னால் போருமோ? உபயலிங்கவிஶிஷ்டமன்றோ ப்ராப்யம்; ஆகையாலே கல்யாணகதாநத்வமும் சொல்லவேண்டாவோ? என்ன (ஹேயப்ரத்யநீகதை புக்கவிடத்தே இத்யாதி) "பரிவதில்

ஜீ— d ஹேயப்ரத்யநீகனுக்கு து:க்க ப்ரஸங்கமுண்டோ? அதில்லை என்பானென்? என்ன, (து:க்கமாவது இத்யாதி) e (ஆஶ்ரயணீயனுக்கு து:க்கமாமிறே) "இவன் நெஞ்சில் இப்படி 'துராராதன்' என்று தோற்றும்படி இருந்தோமிறே" என்று ஆஶ்ரயணீயனுக்கு து:க்கமாம் என்றபடி. f இவை - து:க்கபக்ஷபாதங்கள். g "பக்ஷபாதமில்லை" என்றத்தை உபபாதித்துக் கொண்டு, "ஈசன்" என்றதுக்கு ஸங்கதி (தரதம விபாகம் இத்யாதி).

h "பரிவதில் ஈசனை" என்றத்தை - "பிரிவகை" இத்யாதிக்கு ஶேஷமாக்கி, ப்ராபகத்வபரமாக ஸ்வாராததாநுகுண்யேந வ்யாக்யாநம் செய்தருளி, மேல் "பாடி" என்றதுக்குக் கர்மமாக, "பரிவதில் ஈசனை" என்றத்தை - ப்ராப்யபரத்வேந வ்யாக்யாநம் செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றி, "பரிவதில்" என்று அகிலஹேயப்ரத்யநீகத்வ மாத்ரம் சொன்னால் போருமோ? உபயலிங்கவிஶிஷ்டனன்றோ ப்ராப்யம், ஆகையாலே கல்யாணகதாநத்வம் சொல்லவேண்டாவோ? என்ன (ஹேயப்ரத்யநீகதை புக்கவிடத்தே இத்யாதி) இப்பக்ஷத்திலே ஈசனை–

ஈ—புகுமிறே; ஆக, i ஹேயப்ரத்யநீகதையும் j கல்யாணகு3ண யோக3மும் சொல்லித்து யிற்று. (k ஈசனை) k_2 புறம்பே ஒருவனுக்கு ஒருவன் விருந்திடும்போது, நெடுநன் பச்சை தேடி விருந்திட்டால், "இவன் உண்டு என்ன குறை சொல்லப்புகுகிறுனே!" என்று l நெஞ்சாறலோடே தலைக்கட்டவேண்டிவரும். புத்ரன் பிதாவுக்கு விருந்திட்டான் உண்டாகில் உள்ள குறை தமப்பனதாய், நெஞ்சாறல் படவேண்டாதிருக்குமிறே அப்படிப்பட்ட m ஸம்ப3ந்த4த்தைப்பற்ற "ஈசன்" என்கிறது.

(பாடி) ஸர்வேஶ்வரனைக் கிட்டினால், வாங்நியதியோடே நிற்கையன்றிக்கே, ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டுப் பாடி. (பாடி n விரிவது மேவலுறுவீர்) n_2 1. "एतत्साम गायन्नास्ते" (ஏதத் ஸாம கா3யந்நாஸ்தே) என்று பாடி, o விஸ்த்ருதராகையாகிற பேறு p பெறவேண்டி

அ—ஈசனை" இத்யஸ்ய-"ஹேயப்ரத்யநீகதை புக்கவிடத்தே"(h) இத்யநேநைவ வாக்யேந ப்ராப்ய பரத்வம் நிஶ்சீயத இதி ந. "பாடி" இத்யத்ர கா3நஸ்ய ப2லரூபத்வாபி4தா4நாத் கா3நகர்து ப்ராப்யத்வஸ்ய விஷயகத ப்ராப்யத்வாதீ4நத்வாச்ச கா3நகர்மாபி4தா4யி "பரிவதில் ஈசனை" இதி பத3ம் - ப்ராப்யபரம். i (ஹேயப்ரத்யநீகதை) "பரிவது" என்கிறது - ஹேயஸாமாந்யோப லக்ஷணம். j கல்யாணகு3ணங்கள் ஆர்த்தி2கங்கள் என்றபடி. இப்படி வ்யாக்2யாநம் பண்ணிற்று - ப்ராப்ய நிர்த்தே3ஶாந்தர்க3தமாகையாலே. "பரிவதில்" என்று தோ3ஷவிஶேஷாப4ாவத்தை நிர்த்தே3ஶித்தது—மேலே ஆராத்4ய நிர்த்தே3ஶம் பண்ணுகையாலே இவனே ஆராத்4யன் என்று ஸித்3தி4க்கையாலே, இந்த விஶேஷணம் ஸ்வாராத4தைக்கு உபயுக்தமாகையாலே. k,k_2 ப்ராபக பரமான பக்ஷத்திலே, "ஈசனை" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (புறம்பே ஒருவன் இத்யாதி3) l நெஞ்சாறல் - மநஸ்தாபம். m (ஸம்ப3ந்த4த்தை) ஸ்வஸ்வாமி ஸம்ப3ந்த4த்தை.

n_2 (ஏதத் ஸாம கா3யந்நாஸ்தே இதி) காமாந்நீ காமரூபீ - வேண்டின அந்நங்களையும், வேண்டின ஶரீரங்களையுமுடையனுய்க்கொண்டு, இமாந் லோகாந் அநுஸஞ்சரந். ஏதத் என்று-

---

ஜீ—ஶேஷியை என்று கண்டுகொள்வது; l "பரிவது" என்று-ஹேயங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். k ப்ராபகபரமான பக்ஷத்தில், ஈசனை - ஸ்வாமியை என்றபடி. "பரிவதில்" என்று - ஆஶ்ர யிக்கும்போதைக்கு உறுப்பாக து3:க்க2பக்ஷபாதரூப ஹேய ப்ரத்யநீகதையைச் சொல்லுகிறது. ஆக "பரிவதில் ஈசனை" என்கிற பத3ம் - ப்ராப்யவேஷபரமாயும், ப்ராபகவேஷபரமாயுமிருக் கிறது. k,k_2 ப்ராபகபரமானபோது, "ஈசனை" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (புறம்பே ஒருவன் இத் யாதி3) l நெஞ்சாறல் - மநஸ்தாபம். m (ஸம்ப3ந்த4த்தை) ஸ்வஸ்வாமிபா4வ ஸம்ப3ந்த4த்தை. ப்ராபகபரமானபோது—"பரிவதில் ஈசனைப்பாடி விரிவது மேவலுறுவீர், பரிவதில் ஈசனைப் பிரி வகையின்றிப் புரிவதுவும் நன்னீர்தூய்ப் புகைபூவே" இத்யந்வய:.

n_2 (ஏதத் ஸாம கா3யந்நாஸ்தே இத்யாதி3) காமாந்நீ காமரூபீ-வேண்டின அந்நங்களையும், வேண்டின ஶரீரங்களையுமுடையனுய்க்கொண்டு, இமாந் லோகாந் அநுஸஞ்சரந், வக்ஷ்யமாண

ப்ர—n_2 1. तैत्तरीयके (भृगु-१०) "इमान् लोकान् कामान्नी कामरूप्यनुसञ्चरन् एतत्साम गायन्नास्ते हा(३) वुहा(३) वुहा(३) वु" इत्यादि.

ஈ—யிருப்பீர். q பேறு கூனத்திருந்தது: நாங்கள் செய்யவேண்டுவது என்னென்னில் (பரிவகையின்றி) பிரிகையாகிற வகையின்றி - r"இமையோர் பலரும் முனிவரும் புனைந்த கண்ணி நீர் சாந்தம் புகையோடு ஏந்தி வணங்கினால்—உன்பெருமை மாசூணாதோ" (1-5-2) என்று அகல வகையிட்டுக்கொண்டு அகலாதே. (s நல் நீர்) ஏலாதி. ஸம்ஸ்காரமுமின்றிக்கேயிருக்கை. கேவல ஜலமும் அமையும். (தூய்) 1. "यथा तथा वापि" (யதா₂ ததா₂ வாபி). (புரிவதுவும்) இவன் அவனுக்கு t அருட்கொடையாகக் கொடுக்குமதுவும். (புகை பூவே) அகிற்புகை, கருமுகைப்பூ என்று விசேஷியாமை யாலே, ஏதேனும் புகையும், ஏதேனும் பூவும் அமையும்.

" u செதுகையிட்டுப் புகைக்க அமையும், v கண்டகாலி இடவும் அமையும்" என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்படி. w இத்தை பட்டர் அருளிச்செய்தவாறே—2. "न कण्टकारिकापुष्पं देवाय विनिवेदयेत्" (ந கண்டகாரிகாபுஷ்பம் தே₃வாய விநிவேத₃யேத்) என்னாநின்றதே! என்று நஞ்ஜீயர் கேட்க, "அவனுக்கு ஆகாது என்கிறதல்ல, 'பறிக்கிற ஆஶ்ரிதன் கையிலே முள் பாயும்' என்றதுக்காகத் தவிர்ந்ததுகாணும்" என்று அருளிச்செய்தார். x A"கள்ளார்துழாயும் கணவலரும் கூவிளையும் முள்ளார் முளரியுமாம்பலும்" என்று y விஜாதீயங்களைச் சேர எடுக்கிறது கண்டீரே, த்₃ரவ்ய

அ—வக்ஷ்யமாணத்தையாய், இந்த ஸாமக்₃ரநம் பண்ணிக்கொண்டிராநிற்கிறார்கள் என்றபடி. n, o விரிவது - விஸ்த்ருதராகை. n, p மேவல் - பெறுகை. q மேலுக்கெல்லாம் ஸங்க₃தி (பேறு கூனத்திருந்தது இத்யாதி₂) r மேவலிலேயுற்றிருப்பார்க்குப் பிரிய ப்ரஸங்க₃முண்டோ? என்ன (இமையோர் இத்யாதி₂) s நன்னீர் - ஶுத்₃த₄ஜலம். t அருட்கொடை - த₃யாத₃ாநம்.

u, v "ஏதேனும் புகையும் ஏதேனும் பூவும்" என்கைக்கு ஸம்வாத₃ம் (செதுகை இட்டென்று தொடங்கி) u செதுகு - கூழ்ச்செதுகு. v கண்டகாலி - கண்டகாலிப்பூ. w ப்ரா ஸங்கி₃கம் (இத்தை இத்யாதி₃) x உக்தே₂ர்த்தே₂ ஸம்வாத₃க ப்ரமாணமாஹ (கள்ளார் இத்யாதி₂) பெரியதிருமொழி. கணவலர் - காகணம். கூவிளை - பி₃ல்வம். முள்ளார் முளரி - தாமரை. ஆம்பல் - குமுதம். y (விஜாதீயங்களை இதி) ப₄க₃வத₃ஸாத₄ாரண துளஸீவிஜாதீ

ஜீ—மான இந்த ஸாமக்₃ரநம் பண்ணிக்கொண்டிராநிற்கும் என்றபடி. n, o, p விரிவது - விஸ்த்ருதராகை; ஆவிர்பூ₄தமான ஸ்வரூபவிகாஸத்தை, மேவல் - பெறுகையிலே. உறுவீர் - உற்றிருக்குமவர்களே! என்று ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம். q மேலுக்கெல்லாம் ஸங்க₃தி (பேறு கூனத்து இத்யாதி₂) r மேவலிலே உற்றிருப்பார்க்குப் பிரிய ப்ரஸங்க₃முண்டோ? என்ன (இமையோர் இத் யாதி₂) s நன்னீர் – ஶுத்₃த₄ஜலம். t அருட்கொடை - த₃யாத₃ாநம்.

u, v கீழ் வாக்யத்துக்குச் சரமாவதி₄யை ஸம்வாத₃ முகே₂ந அருளிச்செய்கிறார் (செதுகை இத்யாதி₂) u செதுகு - கூளமும் பதரும். v கண்டகாலி - கண்டகாலிப்பூ. w ப்ராஸங்கி₃கம் (இத்தை இத்யாதி₃) x இதுக்கு நியாமகமேது? என்ன (கள்ளார் இத்யாதி₂) திருமொழி. கூவிளை - பி₃ல்வம். முள்ளார் முளரி - தாமரை. ஆம்பல் - குமுதம். y விஜாதீயங்

ப்ர—2. "न कण्टकारिकापुष्पं देवाय विनिवेदयेत्"

A பெரியதிருமொழி 11-7-6.

2. மதுவார் தண்ணந் துழாயான்
முதுவே தமுதல் வனுக்கு
எதுவே தென்பணி என்னு
ததுவே ஆட்செய்யு மீடே.

ஆ— 2. வ்யா:— (மதுவார்) இப்படி எம்பெருமானுக்கு அடிமை எளிதானுலென்? நிர்தோ₃ஷமான அஶேஷவேத₃ ப்ரதிபாத்₃யனுமாய், நிரவத்₃யமான ஸ்வரூபரூபகு₃ண விபூ₄தியையும் உடையவனுனவனுக்கு நாங்கள் அடிமைசெய்கைக்கு அர்ஹரோ? என்னில்; அடிமைசெய்கைக்கு அர்ஹதையாவது – தந்தாமுடைய அநர்ஹதையைப் பாராதொழிகை. 2.

ஈ—தாரதம்யம் பார்ப்பதில்லை என்கைக்காக ; [A புள்ளாயோரேனமுமாய்ப் புக்கிடந்தான்] z "அப்ராக்ருத த்₃ரவ்யம் வேணும்" என்றிருந்தானுகில் ஸ்ரீ வைகுண்ட₂த்தில் இரானே ? a வாராஹகல்பம் பாராநிற்கச்செய்தே "ஸ்ரீ வராஹநாயனூர்க்கு b முத்தக் காசை அமுதுசெய்விப்பது" என்று கிடந்ததாய், "இதென்ன c மெய்ப்பாடுதான்!" என்று நஞ்ஜீயர் போர வித்₃த₄ராய் அருளினூர். [A உள்ளாதார் உள்ளத்தை உள்ளமாக் கொள்ளோமே] " d இப்படி அநுஸந்தி₄யாதாருடைய ஹ்ருத₃யத்தை ஹ்ருத₃யமாக நினைத்திரோம் e நாங்கள் பதின்மரும்" என்று தம்மையொழிந்த f ஆழ்வார்களையும். 1.

அ—யாநீதி வா. பரஸ்பரவிஸஜாதீயாநீதி வா. z"புள்ளாயோரேனமுமாய்" இத்யேதத் ஹேது கூர்ப்ப₄மித்யபி₄ப்ராயேணுஹ (அப்ராக்ருதேதி) a "ஆய்" என்கிற - அவதாரத்தின் மெய்ப் பாட்டுக்கு ஐதிஹ்யம் (வாராஹகல்பம் இத்யாதி₃) யத்₃வா, ஸமர்ப்பித்து என்னுமல், "தூய்" என்றதுக்கு-"யதா₂ ததா₂ வாபி" [766 (1)] என்கிறவிடத்திலே மெய்ப்பாடும், ப்ராக்ருதத்₃ரவ்யமும் ஆராத₄நோபயுக்தமென்றும் தோன்றுகிறதிறே ; அதுக்கு உபயுக்தமான ஐதிஹ்யம் (வாராஹ கல்பம் இத்யாதி₃) b முத்தக்காசு - கோரைக்கிழங்கு. c மெய்ப்பாடு – ஸத்யதை. d இப்படி – "ஸ்நேஹத்தாலே ஆகாததில்லை" என்று. e (நாங்கள் பதின்மரும் இதி) ப₃ஹுவசநார்த்த₂:. f (ஆழ்வார்களையும்) கூட்டிச்சொல்லுகிருர் என்று கூட்டுவது "பரிவதில் ஈசனை" என்று தொடங்கி, க்ரமேண உரை அந்வயம். 1.

ஜீ—களை - அஸாத₄ாரணமான திருத்துழாய்க்கு விஸஜாதீயங்களை. z "புள்ளாயோரேனமுமாய்" என்கிற இது - ஹேதுகூர்ப்ப₄ம் இத்யபி₄ப்ராயேணுஹ (அப்ராக்ருத இத்யாதி₃) a "ஆய்" என்கிற அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டுக்கு ஐதிஹ்யம் (வாராஹகல்பம் இத்யாதி₃) b முத்தக்காசு- கோரைக்கிழங்கு. c மெய்ப்பாடு - ஸத்யதை. d இப்படி அநுஸந்தி₄யாதார் - "ஸ்நேஹத்தாலே அவனுக்கு ஆகாததில்லை" என்று அநுஸந்தி₄யாதார். e நாங்கள் பதின்மரும் என்றது-ப₃ஹுவசநார்த்த₂ம். f "ஆழ்வார்களையும்" என்ற அநந்தரம், கூட்டிச்சொல்லுகிருர் என்று கூட்டுவது. க்ரமேண அந்வய:. 1.

A பெரியதிருமொழி 11-7-6.

ஒ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — ஆஶ்ரயணத்துக்கு அதி₄காரிநியமமில்லை என்கிறுர்.

வ்யா:—(மதுவார் என்று தொடங்கி) ஐஶ்வர்ய ஸூசகமாய், திருக்குழலின் ஸ்பர்ஶத்தாலே மது₄ஸ்யந்தி₃யான திருத்துழாயை உடையனுய், அபௌருஷேயமான வேத₃ப்ரதிபாத்₃யனுய் உள்ளவனுக்கு. (எதுவேது என்று தொடங்கி) இப்படி விலக்ஷணனுன அவனுக்கு நான் அடிமைசெய்கைக்கு அயோக்₃யன் என்று பாராதே, அந்தரங்க₃வ்ருத்தியோடு ப₃ஹிரங்க₃வ்ருத்தியோடு வாசியின்றிக்கே எல்லா வ்ருத்தியும் செய்யக்கடவனுகை, ஆட்செய்கைக்கு அதி₄காரம். 2.

ப— அவ:— அநந்தரம், அதி₄காரிஸௌகர்யத்தை அருளிச்செய்கிறுர்.

அம் — ஸர்வேஶ்வரத்வத்துக்கு ஸூசகமாய், மது வார்—மது₄ஸ்யந்தி₃யாய், தண்—குளிர்ந்த, துழாயான்—திருத்துழாயை உடையனுய், முது—பழையதான, வேதம்—வேத₃ங்களுக்கு, முதல்வனுக்கு—ப்ரதா₄நதயா ப்ரதிபாத்₃யனுனவனுக்கு, எது—(அநுரூபமாகச் செய்யும்படி) எது? என் பணி ஏது—நான் செய்யும் பணி ஏது? என்னுததுவே — என்னுதே, 1. "அஹ் ஸர்வ் கரிஷ்யாமி" (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்று ஸர்வத்திலும் ஆத₃ரமுடையனுமதுவே, ஆட்செய்யும் — அடிமைசெய்கைக்கு, ஈடு—தகுதி.

"புரிவதுவும் புகைபூவே" என்கிற பாட₂த்தில் "வதுவார்" என்றெடுத்த அந்தாதி - உடலெழுத்தான வகரத்தை முதலாக எடுத்ததென்று கொள்வது; A "ஏபாவம்" என்கிற பாட்டில், உயிரெழுத்து முதலானவோபாதி. / 2.

ஈ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — த்₃ரவ்யநியதி இல்லாமையே அன்று, அதி₄காரிநியதியுமில்லை என்கிறுர்.

வ்யா:— (மதுவார் தண்ணந்துழாயான்) "பூவே" என்றது கீழ்; "மதுவார்" என்று தொடங்கிற்று இதில்; அந்தாதிக்குச் சேரும்படி என்னென்னில்; "பூவாகில் மது₄வோடு கூடியிருக்கையாலே சேரும்" என்று சொல்லுவர் தமிழர். ஐஶ்வர்ய ஸூசகமாய், திருக்குழலின் ஸ்பர்ஶத்தாலே மது₄ஸ்யந்தி₃யான திருத்துழாயையுடையவன். ஸர்வேஶ்வரத்வலக்ஷணம் இதுவிறே. ஐஶ்வர்யமும் போ₄க்₃யதையும் இருக்கிறபடி. (முதுவேத முதல்வனுக்கு) இவ்வொப்பனையழகை அநுப₄வித்து ஏத்தப்புக்கு, க்ஷமரன்றிக்கே இவ்விஷயத்தைப் பேசும்போது, அபௌருஷேயமாகையாலே நித்யமான வேத₃மே ஆகவேண்டாவோ?

/ இப்பாட்டின் ஈடு அடையவளைந்தான் அரும்பதவுரையில் (769 e) "உயிரெழுத்தென்றும்" என்று தொடங்கி, "இத்யாதி₃யைப்போலே" என்பதிருக உள்ள வாக்யம் இங்கு இருந்திருக்கவேண்டும்.

A 2.2.2.

இ—என்கிறார். வேதமுதல்வனாகையாவது–1. "शास्त्रयोनित्वात्"(ஶாஸ்த்ரயோநித்வாத்) என்கிறபடியே வேத₃ப்ரதிபாத்₃யன் என்கை. 'திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்க்ருதன்' என்கைக்கு மேல் இல்லை ஸர்வாதி₄கன் என்கைக்கு; அதுக்குமேலே ஒன்றிறே வேதைக ஸமதி₄க₃ம்யன் என்னுமது. (எதுவேது என்பணி என்னாததுவே) "வேதமுதல்வனுக்குப் பணி எது? என்பணி ஏது?" என்னாததுவே. "நித்ய ஸூரிகளன்றோ அவனுக்கு ஸத்₃ருஶர், நாம் செய்யுமது ஏது?" என்று கைவாங்காதொழிகை. அந்தரங்க₃வ்ருத்தியோடு ப₃ஹிரங்க₃வ்ருத்தியோடு வாசியின்றிக்கே 2. "अहं सर्वं करिष्यामि" (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்றிருக்கை என்னவுமாம். (ஆட்செய்யுமீடு) ஆட்செய்கைக்கு அதி₄காரம். 2.

ஈ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டு. a ஆஶ்ரயிக்குமவனுக்கு த்₃ரவ்யத்தில் குறை பார்த்து அகலவேண்டா என்றார். முதற்பாட்டில்; "நான் அதி₄காரி அல்லேன்" என்று அகலவேண்டா என்கிறார் இதில்.

வ்யா:— (மதுவார் தண்ணந்துழாயான்) b "புரிவதுவும் புகை பூவே" என்றது கீழ்; இதில் "மதுவார் தண்ணந்துழாயான்" என்று தொடங்கிற்று; இது c சேரும்படி என்னென்ன; c₂ "பூவாகில் மதுவோடே கூடியல்லதிராமையாலே d சேரும்" என்று சொல்லுவர்கள் தமிழர்; "வதுவார் தண்ணந்துழாயான்" என்று பாட₂மானபோது e போரச்சேரும்; வதுவையென்று - மணம். ஆர்தல் - பூர்ணம். f வதுவை

அ— இரண்டாம் பாட்டு. a (மதுவார் இத்யாதி₃) கீழ்ப்பாட்டில் ப்ரமேயத்தை அநுபா₄ஷியா நின்றுகொண்டு, "எதுவேது என் பணியென்னாது" என்றதைக் கடாக்ஷித்து ஸங்க₃தி அருளிச்செய்கிறார் (ஆஶ்ரயிக்குமவனுக்கு இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயத்தாலே) b இயலிசை அந்தாதிக்குச் சேராது என்று ஶங்கித்து, பொருளிசை அந்தாதியாகையாலே கூடும் என்று பரிஹரிக்கிறார் (புரிவதுவும் இத்யாதி₃) c (சேரும்படி) அந்தாதிக்குச் சேரும்படி என்றபடி. d (சேரும் என்று) பொருளிசை அந்தாதிக்குச் சேரும் என்று. e (போரச்சேரும்) இயலிசை அந்தாதிக்குப் போரச்சேரும். யத்₃வா, பொருளிசை அந்தாதியும், இயலிசை அந்தாதியும் சேரும் என்றபடி. வாதி₃கேஸரி அழகிய மணவாளச்சீயர் உரையிலே, "உயிரெழுத்தென்றும் உடலெழுத்தென்றும் சொல்லுகிற இரண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு. 'புரிவதுவும்' என்று முற்றான மகரம் உடலெழுத்தாகையாலே, 'மதுவார்' என்றது - இயலிசை அந்தாதிக்கும் சேரும்; A 'அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே' B 'செழுநீர்த்தடத்து' இத்யாதி₃யைப்போலே" என்று நிர்வஹித்தருளினர். உயிரெழுத்தாவது - அகாராதி₃; இதுக்கு அச்சென்று பேர். உடலெழுத்

ஸ்ரீ— இரண்டாம் பாட்டு. (மதுவார் இத்யாதி₃) a வ்ருத்தாநுவாத₃ பூர்வகமாக "எதுவேது என் பணி என்னாது" என்றதைக் கடாக்ஷித்து ஸங்க₃தி (ஆஶ்ரயிக்குமவனுக்கு இத்யாதி₃) c₂ "பூவாகில்" இத்யாதி₃க்குக் கருத்து - பொருளிசை அந்தாதி என்று. e "வதுவார்" என்று பாட₂மானால், இயலிசை அந்தாதிக்குப் போரச்சேரும் என்றபடி. உரைகாரர், "'புரிவதுவும்' என்ற உடலெழுத்தான மகரம் முதலாகத் தொடங்குகையாலே இயலிசை அந்தாதிக்கும் சேரும்" என்றார். உயிரெழுத்தென்றும், உடலெழுத்தென்றும் இரண்டு உண்டு. உயிரெழுத்து -

---

A திருவிருத்தம்-1. B திருவிருத்தம்-2.

ஈ—"வது" என்று-கடைக்குறைத்தலாய், g நறுநாற்றத்தையுடைய துழாய் என்றுமாம். இது தமிழர் போரச்சேரும் என்பர்.

(h மதுவார் இத்யாதி) i ஒரு வாடல் மாலையைக் கொண்டுவந்து திருக்குழலிலே வளையமாக வைத்தால், திருக்குழலோட்டை ஸ்பர்ஶத்தாலே j செவ்விபெற்று மதுநிரம்பி, k சினையாறுபட்டு, வார்ந்து வெள்ளமிடாநிற்கும். (l முதுவேத முதல்வனுக்கு) m இவ்

அ-தாவது-ககாராதிவ்யஞ்ஜநருபமான அர்த்தமாத்ரைகள். இந்த வ்யஞ்ஜநங்கள் அகாராதியான உயிரெழுத்துக்களோடே கூடினால், உயிர்மெய்யெழுத்தென்று பேராகக்கடவது. f ஆகில், வதுவை யாரென்ன வேண்டாவோ? என்ன (வதுவை இத்யாதி) g (நறுநாற்றம்) மிக்க பரிமளம்.

h பொருளிசை அந்தாதியான பக்ஷத்தில் ஸப்தநிர்வாஹம் அருளிச்செய்வதாகப் பதோபாதாநம் பண்ணுகிறார் (மது இத்யாதி) i "வார்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ஒரு வாடல் மாலை இத்யாதி) வார்தல் - ஒழுகுதல். j "தண், அம்" இதி பதத்வயஸ்யார்த்தமாஹ (செவ்வி பெற்று இதி) k சினையாறு படுகையாவது - ஆறு, நீர் வர அணித்தானால் பொசிந்து உள்ளே ஜல முண்டாயிருக்கை; சினை - கர்ப்பம்; ஜலம் கர்ப்பீகரித்திருக்கை. அப்படியே திருத்துழாய் செவ்விபெற்று வார்ந்து வெள்ளமிடாநிற்கும் என்றபடி. 1. "பரிம்லாநா:" 2. "ஸர்வே சாபி மதுஸ்ரவா:" A "மரங்கள் நின்று மதுதாரைகள் பாயும்" B "தழைக்குந்துழாய்" என்றிருக்கை யாலே, புருஷவத்ஸ்பர்ஶத்தாலும், சிந்மயராகையாலும், துழாய்க்கும் விஶ்லேஷத்தில் உருவுதலும், ஸம்ஶ்லேஷத்தில் சினையாறுபடவும் கூடும் என்று கருத்து. அதவா, சினையாறு பட்டு - பலதலைத்த ஆறு போலேயாய். சினை - பணை. யத்வா, சினையாறுபட்டு - நிறைந்த ஆறும் இதிவா.

l முதுவேதம் - பழைய வேதம்; முதன்மை - ப்ரதிபாத்யதயா வந்த நாயகத்வம், ப்ரதிபாதகதயா வந்த காரணத்வம் வா. m "மதுவார் தண்ணந்துழாயான் முதுவேத முதல்வன்" என்று

ஜி-அகாராதி; உடலெழுத்து-ககாராதி வ்யஞ்ஜநருபமான அர்த்தாக்ஷரங்கள். f ஆகில், "வதுவை யார்" என்னவேண்டாவோ என்ன (வதுவை இத்யாதி) g (நறுநாற்றம்) மிக்க பரிமளம்.

h பொருளிசை அந்தாதி பக்ஷத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாகப் பதோபாதாநம் பண்ணுகிறார் (மது இத்யாதி) i "வார்" என்றதுக்கு பூர்வம் (ஒரு வாடல் மாலை இத்யாதி) வார்தல் - ஒழுகுதல். j 'தண், அம்' என்ற பதத்வயத்துக்கு அர்த்தம் (செவ்வி பெற்று என்று) k சினையாறுபடுகையாவது - ஆறு, நீர் வர அணித்தானால் பொசிந்து உள்ளே ஜலமுண்டா யிருக்கை. சினை - கர்ப்பம், ஜலம், 1. "பரிம்லாநா:" 2. "ஸர்வே சாபி மதுஸ்ரவா:" A "மரங்கள் நின்று மதுதாரைகள் பாயும்" B "தழைக்குந்துழாய்" என்றிருக்கையாலே, புருஷவத்ஸ்பர்ஶத்தா லும், சிந்மயராகையாலும், துழாய்க்கும் விஶ்லேஷத்தில் உருவுதலும், ஸம்ஶ்லேஷத்தில் சினையாறுபடுதலும் கூடும் என்று கருத்து.

l முதுவேதம் - பழைய வேதம். m "மதுவார் தண்ணந்துழாயான் முதுவேதமுதல்வன்" என்று கூட்டி பூர்வம் (இவ்வொப்பனை இத்யாதி) n பாசிபூத்த என்றது-புராதநத்வாபிப்ராயம்.

A பெரியாழ்திரு 3-6-10. B பெரியதிருவ-39.

ஈ—வொப்பனை அழகு பேசும்போது, இன்னமும் n பாசிபூத்த வேத3மே பேசவேண்டாவோ? o நித்யமாய் அபௌருஷேயமான வேத3ப்ரதிபாத்3யனையுள்ளவனுக்கு. p வேதமுதல்வனைகையாவது - p2 1. "शास्त्रयोनित्वात्" (ஶாஸ்த்ரயோநித்வாத்) என்கிறபடியே வேத3ப்ரதிபாத்3யன் என்கை. q "மதுவார் தண்ணந்துழாயான்" என்கையாலே - r ஸர்வாதி4கன் என்றதாயிற்று. r2 "முதுவேத முதல்வன்" என்கையாலே - பரிபூர்ணன் என்றதாயிற்று; இரண்டும் ஸ்வாராத4ன் என்கைக்கு உறுப்பாகிறது.

அ—கூட்டித் தாத்பர்யம் (இவ்வொப்பனை என்று தொடங்கி) n புராதந தீ3ர்க்கி4காத3ய: ஶைவல வந்தோ ப4வந்தி; தத்3வத் புராதநத்வாபி4ப்ராயேணோக்தம் (பாசிபூத்த இதி) யத்3வா, (பாசிபூத்த) 2. "தஸ்ய யதா2 மாஹாரஜநம் வாஸ:" இத்யாதி3 விவக்ஷிதம். o நித்யத்வாத3பௌருஷேயத்வமும் ஸித்3த4ம். l வேதமுதல்வனைகையாவது - வேத3த்தைக் காரணமாகவுடையனைகை என்றபடி. p வேதமுதல்வன் என்றால் - வேத3த்தை உண்டாக்கினவன் என்று காட்டுமதொழிய, வேத3ப்ரதிபாத்3யன் என்னுமத்தைக் காட்டமாட்டாதே என்கிற ஶங்கையிலே, ஜ்ஞாபக ஹேதுவாகையாலே காட்டுமென்கிறார் (வேதமுதல்வனைகையாவது இத்யாதி3) p2 அதாவது—ஶாஸ்த்ரம், யோநி: - ஜ்ஞாபகதயா காரணம் யஸ்ய தத் ஶாஸ்த்ரயோநி; தஸ்ய பா4வ: - தத்த்வம். ப்ரதிபாத்3ய ப்ரதிபாத3க பா4வேந காரணத்வம் கொண்டபடியிலே, இவன் வேத3ப்ரதிபாத்3யனாய், வேத3ம் இவனை ப்ரதிபாதி3க்கையாலே. இதினாலே அவனை அறியவேண்டுகையாலே காரணமென்று சொல்லுகிறது என்றபடி. ஹேதுர்த்3விவித4: - காரகஹேதுர் ஜ்ஞாபகஹேதும்ஶ்சேதி. தத்ர, க4டாதே3ர் ம்ருத3ாதி3: காரகஹேது: ; அக்3ந்யாதே3ர் தூ4மாதி3: ஜ்ஞாபகஹேது:. வேதோ3 ஜ்ஞாபகஹேதுரிதி பா4வ:.

q ப்ரவேஶத்திலே சொன்ன அவாப்த ஸமஸ்தகாமத்வமும் பரிபூர்ணத்வமும் ஆஶ்ரயணத்துக்கு உடல் என்னுமது இப்பத3த்திலே தோற்றுகிறது என்கிறார் (மதுவார் தண்ணந்துழாயான் இத்யாதி3 வாக்யத்ரயத்தாலே) ஏவமஸ்யாம் கா3தா2யாம், பூர்வம் கைங்கர்யஸ்ய ப்ரஸ்துதத்வாத், கைங்கர்யம் ப்ரீதிகாரிதம் ப4வதீதி ஸூசநாய ஸௌந்த3ர்ய பரதயா பா4வ உக்த:. r, r2 அத2 த3ஶக ப்ரதா4ந ப்ரதிபாத்3யார்த்தா2நுகு3ணம் பா4வாந்தரம்—3 "ந துலஸ்யா ஸுராந்தரம்"

ஜீ—o நித்யம் என்றபோதே-அபௌருஷேயத்வம் ஸித்3த4ம். l வேதமுதல்வன்-வேத3த்தை ஜ்ஞாபக ஹேதுவாக உடையவன்.

q கீழே, "மதுவார்" இத்யாதி3 பத3த்3வயத்துக்குக் கூட்டி பா4வம் அருளிச்செய்து, பத3த்3வயத்துக்கும் ப்ரத்யேகம் அர்த்தா2ந்தரம் (மதுவார் தண்ணந்துழாயான் இத்யாதி3) r, r2 பூர்வம், ஸௌந்த3ர்யபரதயா பா4வம்; இங்கே, ஸர்வாதி4கத்வாதி3பரதயா பா4வாந்தரம்

ப்ர—p2 1. (வேதமுதல்வனுக்கு) उत्तरमीमांसायां प्रथमाध्याये प्रथमपादे—"शास्त्रयोनित्वात्" (सू-३) "शास्त्रं यस्य योनिः—कारणं - प्रमाणं, तच्छास्त्रयोनि। तस्य भावः—शास्त्रयोनित्वम्। तस्मात् ब्रह्मज्ञानकारणत्वात् शास्त्रस्य तद्योनित्वं ब्रह्मणः। अत्यन्तातीन्द्रियत्वेन प्रत्यक्षादिप्रमाणाविषयतया ब्रह्मणश्शास्त्रैकप्रमाणत्वात् उक्तस्वरूपं ब्रह्म, "यतो वा इमानि भूतानि" (तै-भृ-१) इत्यादिवाक्यं बोधयत्येवेत्यर्थः" इति श्रीमद्रामानुजाचार्यभाष्यम्॥

ஈ— (s எதுவேது இத்யாதி₂) t முதுவேத முதல்வனுக்கு எது பணி? என் பணி ஏது? என்னுததுவே, ஆட்செய்கைக்கு t₂ அதி₄காரமாவது; "நித்யஸூரிகளன்றோ அவனுக்கு ஈடான அடிமை செய்யவல்லார், u நான் செய்யுமது ஏது?" என்று தன்னைக்கொண்டு கைவாங்காதொழியுமதுவே. v அன்றிக்கே, "முதுவேத முதல்வனுக்கு எது பணி? w ஏது என் பணி?" என்னுததுவே - "இது அவனுக்கு ஈடன்று" என்று சிலவற்றை

அ—இதி துளஸீத₃ாம்ந: ஸர்வாதி₄க லக்ஷணத்வாத். 1. "பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாத₃ாய" 2 "ஸர்வமித₃மப்₄யாத்தோऽவாக்யாநாத₃ர:" இத்யாதி₃பி₄: ஸத்யகாமத்வஸத்யஸங்கல்பத்வாத்₃ய பி₄த₄ாநாச்சேதி பா₄வ:. 3. "வக்ஷஸ்ஸ்த₂ல்யாம் துளஸி கமலா கௌஸ்துபைர் வைஜயந்தி ஸர்வேஶத்வம் கத₂யதிதராம் ரங்க₃த₄ாம்நஸ்தத₃ாஸ்தாம் | கூர்மவ்யாக்₄ரீநக₂பரிமிளத்பஞ்சஹேதி யஶோத₃ாநத்₃த₄ா மௌக்₃த்₄யாப₄ரணமதி₄கம் நஸ்ஸமாதி₄ம் தி₄நோதி ||" என்றது அநுஸந் தே₄யம் கத₂யதிதராமிதி யத், தத₃ாஸ்தாம், - ந தத் அர்வாசீநாநாமஸ்மாகம் அதீவ மநோ ரஞ்ஜகம்; கிம் தர்ஹி? பா₃லக்ருஷ்ணஸ்ய ரக்ஷார்த்த₂ம் யஶோத₃ாப₃த்₃த₄ா ஸௌவர்ணகூர்ம ப்ரத்யக்ஷவ்யாக்₄ரீநக₂ாப்₄யாம் யுக்தா பஞ்சாயுதீ₄ - தந்நாமகம் அர்ப்ப₄காவஸ்த₂ாப₄ரணம், ஸமாதி₄ம் - சித்தைகாக்₃ர்யம் தி₄நோதி - ப்ரீணாதி. 4. "தி₄வி ப்ரீணநே" இதி த₄ாதோர்லட்.

s...v (எது இத்யாதி₃) ஸ்வநைச்யாநுஸந்த₄ாநேந கைங்கர்யம் பரித்யக்தும் ஸம்பா₄வநா அஸ்தி; தத₃ாபரித்யாக₃ாகரணமேவ - கைங்கர்யே அதி₄கார இதி ப்ரத₂மோऽர்த்த₂:. "கைங்கர்யேஷு காநிசித் அந்தரங்க₃கைங்கர்யாணி விஹாய பா₃ஹிரங்க₃ கைங்கர்யமாத்ரம் கரோமி" இத்யேதத₃க்ருத்வா, 5. "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி" A "ஒழிவில் காலமெல்லாம்" இத்யாதி₃ ப்ரகாரேண ஸகலவித₄கைங்கர்யாபி₄வாஞ்ச₂நமேவ கைங்கர்யாதி₄கார இதி த்₃விதீயோऽர்த்த₂:. u (நான் செய்யுமது ஏது) "அதிக்ஷுத்₃ரனை நான் செய்யுமது ஏது" என்று அயோக்₃யதாநு ஸந்த₄ாநத்தைச் சொன்னபடி. ஏதென்று - க்ஷேபம். "ஹேயனை நான் செய்யுமது அவனுக்கு அயோக்₃யம்" என்றபடி. u இப்படி ப்ரத₂மயோஜனை - தன்னுடைய அயோக்₃யதாநுஸந்த₄ாநபரம்; v த்₃விதீயயோஜனை - க்ரியையினுடைய அயோக்₃யதாநுஸந்த₄ாநபரம். "அவன் பெருமைக்கு ஈடான பணி எது - விமாந மண்டப கோ₃புர ப்ராகாராதி₃களிறே அவனுக்கு ஈடாவது; நான் பண்ணுமது இரண்டு பூவைத்தொடுத்தல், ஒரு விளக்கிடுதல் இத்தனையிறே; இப்படி

ஜீ—என்று கண்டுகொள்வது. ஸர்வாதி₄கன்-அவாப்த ஸமஸ்தகாமன். 3. "வக்ஷஸ் ஸ்த₂ல்யாம் துளஸி கமலா கௌஸ்துபைர் வைஜயந்தீஸர்வேஶத்வம் கத₂யதிதராம்" இத்யாதி₃ப்படியே-திருத் துழாய்மாலை ஸர்வாதி₄கத்வலக்ஷணமிறே. r₂ "வேதமுதல்வன்" என்றால் பூர்த்தியைச் சொல்லும்படி எங்ஙனேயென்னில்; 1. "பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாத₃ாய" 2. "ஸர்வமித₃மப்₄யாத்தோऽவாக்யநாத₃ர:" இத்யாதி₃களாலே - ஸத்யகாமத்வ ஸத்யஸங்கல்பத்வாதி₃களைச் சொல்லுகையாலே என்றபடி.

s,t "எதுவேது" இத்யாதி₃க்கு முந்தின அர்த்த₂ம் - உத்க்ருஷ்ட நிக்ருஷ்ட ரூபாதி₄காரி விஶேஷத்தைப்பற்ற; s,v த்₃விதீயார்த்த₂ம் - அந்தரங்க₃ பா₃ஹிரங்க₃ வ்ருத்தி விஶேஷத்தைப்பற்ற. u ப்ரத₂ம யோஜனை அதி₄காரியினுடைய அயோக்₃யதாநுஸந்த₄ாநபரம்; v த்₃விதீயயோஜனை - கைங் கர்யத்தினுடைய அயோக்₃யதாநுஸந்த₄ாநபரம். t₂ ஈடு - அதி₄காரம். [பா₄ஷ்யே, "ஶாஸ்த்ர யோநித்வாத்" - ஶாஸ்த்ரம் யஸ்ய யோநி: - காரணம் — ப்ரமாணம், தத் ஶாஸ்த்ரயோநி.

A 3-3-1.

3. ஈடு மெடுப்பு மீசன்
மாடு விடாதென் மனனே
பாடுமென் நாவவன் பாடல்
ஆடுமெ னங்கம ணங்கே.

ஆ— 3. அவ:—எத்தாலே ? என்னில்; அடிமை செய்கையிலே அபேக்ஷையுடையாரை ஜாதி கு₃ண வ்ருத்தாதி₃களால் தண்ணியர் என்று பொகடும் ஸ்வப₄ாவனல்லாமையாலே என்கிறார்.

வ்யா:— (ஈடுமெடுப்பும்) இப்படி தனக்கு அடிமை செய்கையிலே அபேக்ஷையுடையராயிருப்பார்பக்கல் உத்கர்ஷாபகர்ஷம் பாராதே, அவர்கள் எல்லாரையும் ஒக்க அடிமை செய்வித்துக்கொள்ளும் ஸ்வப₄ாவனுயிருந்த எம்பெருமானை, என்னுடைய ஸர்வகரணங்களாலும் அநுப₄வித்து, அநுப₄வஜநிதப்ரீதியாலே தை₃வாவிஷ்டரைப் போலே நின்று ஆடப்பெற்றேன் என்கிறார். 3.

ஒ— அவ:— மூன்றும் பாட்டில் — கீழ் இரண்டு பாட்டாலும் சொன்ன கு₃ணங்களை அநுஸந்தி₄த்து, ஸர்வேஶ்வரன்பக்கலிலே தம்முடைய வாங்மந:காயங்கள் ப்ரவணமாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (ஈடும் என்று தொடங்கி) ஆஶ்ரிதரை—ஜாத்யாதி₃களுடைய அபகர்ஷமும் உத்கர்ஷமும் நிப₃ந்த₄நமாக விடுதல் பற்றுதல் செய்யக்கடவனன்றிக்கே, நிருபாதி₄க ஶேஷியானவன்பாடுநின்றும் போகிறதில்லை என் மநஸ்ஸு. (பாடும் என்று தொடங்கி) என்னுடைய வாக்கும் அவனுடைய இந்த கு₃ணப்ரதிபாத₃கமான க₃ாதை₂யைப் பாடாநின்றது; அங்க₃மும் தே₃வாவிஷ்டரைப்போலே ஆடாநின்றது. 3.

ஈ—விடாதே, ஸகல கைங்கர்யத்திலும் அந்வயிக்குமதுவே ஆட்செய்கைக்கு அதி₄காரமாவது என்னுதல். 2.

அ—ஷு₂த்₃ரங்களான இவை அவனுக்கு ஈடாமோ?'' என்று க்ரியா தாரதம்யம் பாராதிருக்கையே அடிமைசெய்கைக்கு அதி₄காரம் என்றபடி. t₂ ஈடு - அதி₄காரம். ''மதுவார் தண்ணந்துழாயான் முதுவேத முதல்வனுக்குப் பணி எது?' என்பணி ஏது? என்னுததுவே ஆட்செய்யும் ஈடே'' என்று உரை அந்வயம். 2.

ஜீ—தஸ்ய பூ₄ர்வ: - ஶாஸ்த்ரயோநித்வம்; தஸ்மாத். ப்₃ரஹ்மஜ்ஞாந காரணத்வாத் ஶாஸ்த்ரஸ்ய தத்₃யோநித்வம் ப்₃ரஹ்மண: இத்யர்த்த₂:] ''மதுவார் தொடங்கி, முதல்வனுக்குப் பணி ஏது? என் பணி ஏது? என்னுததுவே ஆட்செய்யும் ஈடே'' இத்யந்வய:. 2.

ப— 3. அவ:— அநந்தரம், அதி₄காரியினுடைய தோ₃ஷகு₃ணம் பாராத ஆராத்₄ய னான ஈஶ்வரன் பக்கலிலே தம்முடைய கரணத்ரயமும் அவகா₃ஹித்தமையை அருளிச்செய்கிறார்.

ஈடும்—(தோ₃ஷநிப₃ந்த₄நமாக) விட்டுவைக்கையும், **எடுப்பும்**—(கு₃ணநிப₃ந்த₄ந மாக) எடுத்துக்கொள்ளுகையும், **இல்**—இல்லாமையாலே, **ஈசன்**—(ஸர்வஸாத₄ாரண ஸம்ப₃ந்த₄த்தையுடையனான) ஈஶ்வரனுடைய, **மாடு**—பரிஸரத்தை, **என் மனன்**— என் நெஞ்சு, **விடாது**—விடுகிறதில்லை; **என் நா**—என்னுடைய நாவானது, **அவன் பாடல்** — அவன் விஷயமான பாடலான திருவாய்மொழியை, **பாடும்**— பாடாநின்றது; **என் அங்கம்**—என் ஶரீரம், **அணங்கு**—தை₃வாவிஷ்டம்போலே, **ஆடும்**—ஆடாநின்றது.

தனித்தனி "என், என், என்" என்று - கரணத்ரயத்திலும் தம்முடைய உகப்புத்தோற்றுகிறது. ஏகாரம் - "விடாது, (பாடும்,) ஆடும்" என்னும் வினை களுடனே கூடிக்கிடக்கிறது. 3.

இ— அவ:— மூன்றும் பாட்டில் — கீழ் இரண்டு பாட்டிலும் சொன்ன கு₃ணங் களை அநுஸந்தி₄த்துத் தாம் அதி₄கரித்த காரியத்தை மறந்து, அவன்பக்கல் தம்முடைய மனோவாக்காயங்கள் ப்ரவணமாயிருக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— **(ஈடுமெடுப்புமில் ஈசன்)** "ஜந்மவ்ருத்தாதி₃களால் உத்க்ருஷ்டன்" என்று ஸ்வீகரித்தல், "அபக்ருஷ்டன்" என்று உபேக்ஷித்தல் செய்யாத ஸர்வேஶ்வரன் ஜாத்யாதி₃கள் பார்க்க விரகில்லையே; ஸம்ப₃ந்த₄ம் ஸர்வ ஸாத₄ாரணமானபின்பு ஆரை விடுவது? **(மாடு விடாதென் மனனே)** அவன் பரி ஸரத்தை விடுகிறதில்லை என் மநஸ்ஸானது. ப்ரயோஜநத்தைப் பற்றக் கிட்டிற் றுகிலிறே ப₂லத்தளவிலே மீளுவது. நான் அதி₄கரித்த கார்யத்துக்கு நெஞ்சு ஒழிகிறதில்லை. உம்முடைய அஹ்ருத₃யமான உக்தியே அமையாதோ எங்களுடைய ஹிதத்துக்கு? என்ன; **(பாடும் என் நா அவன் பாடல்)** என்னுடைய வாக்கானது அவனுடைய கு₃ணப்ரதிபாத₃கமான க₃ாதா₂விஶேஷங்களைப் பாடா நின்றது. உம்முடைய ஹஸ்தமுத்₃ரையே அமையாதோ எங்களுக்கு அர்த்த₂ நிஶ்சயம் பண்ணுகைக்கு? என்ன **(ஆடும் என் அங்கம் அணங்கே)** என்னுடைய ஶரீர மும் தை₃வாவிஷ்டரைப்போலே ஆடாநின்றது. தம்முடைய கரணங்கள் தனித் தனியே மேல்விழக் கண்ட ப்ரீதியாலே - "என் மனன், என் நா, என் அங்கம்" என்று உகக்கிறார். 3.

ஈ— அவ:— மூன்றும் பாட்டு. a அவனுடைய b இஸ்வபா4வத்தை அநுஸந்தி4த்து, c தாம் அதி4கரித்த கார்யத்தை மறக்கும்படி தம்முடைய மநோவாக்காயங்களுக்கு அவன்பக்கலிலே உண்டான ப்ராவண்யத்தை அருளிச்செய்கிருர்.

வ்யா:—(d ஈடும் d2 எடுப்புமில் ஈசன்) சிலரை உபேக்ஷித்தல், சிலரை ஸ்வீகரித்தல் செய்யாத ஸர்வேஶ்வரன்; e ஸம்ப3ந்த4ம் ஸர்வ ஸாதா4ரணமாயிருக்கையாலே, சிலரை விடப்போகாதிறே. f 1. “देवानां दानवानाञ्च सामान्यमधिदैवतम्” (தே3வாநாம் தா3நவாநாஞ்ச ஸாமாந்யமதி4தை3வதம்) என்று - ஸ்வீகரிக்குமவனோடு உள்ள ஸம்ப3ந்த4ம் g விடுமவன் பக்கலிலும் உண்டிறே. (h ஈசன் மாடு விடாது என் i மனனே) j ஒரு ஸாத4ந பு3த்3த்4யா கிட்டிற்றுகிலிறே ப2லம் கைப்புகுந்தவாறே விடுவது. k நான் அதி4கரித்த கார்யத்துக்கு எனக்கு l நெஞ்சு ஒழிகிறதில்லை.

அ— மூன்றும் பாட்டு. (ஈடும் எடுப்பும் இத்யாதி3) a கீழும் மேலும் பரோபதே3ஶமாயிருக்க, இப்பாட்டும் மேற்பாட்டும் ஸ்வாநுப4வமாயிருக்கிறதுக்கு ஈடாக ஸங்க3தி (அவனுடைய இத்யாதி3) b (இஸ்வபா4வத்தை) கீழ் இரண்டு பாட்டிலும் சொன்ன ஸ்வாராத4தா ஸ்வபா4வத்தை என்றபடி. c தாம் அதி4கரித்த கார்யமாவது - பரோபதே3ஶம்.

d ஈடு - இட்டுவைக்கை, உபேக்ஷிக்கை என்றபடி; யத்3வா, ஈடு-இடுகையாய், உபேக்ஷிக்கை என்றபடி. d2 எடுப்பு-ஸ்வீகாரம். e “ஈசன்” இதி பத3ம்-உபேக்ஷாஸ்வீகாராபா4வே ஹேதுக3ர்ப்ப4 விஶேஷணமிதி மத்வா ஆஹ (ஸம்ப3ந்த4ம் இதி) ஸம்ப3ந்த4ம் - ஈஶஶப்3தா3ர்த்த2ம். g விடுமவன்-விடுமவனுக உத்ப்ரேக்ஷிக்கப்படுமவன். h ஈசன்மாடு - ஸர்வேஶ்வரனிடத்தை. i “மனனே” என்ற ஏகாரம் ஈற்றசை. j விடாமைக்கு அடி “ஈசன், என்மனன்” என்றத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிருர் (ஒரு ஸாத4ந பு3த்3த்4யேதி) பரிஸரத்தை விட்டுவிடவொண்ணுதோ ? விடாம விருப்பானென் ? என்ன; ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகக் கிட்டினதாகையாலே விடமாட்டாது என்கிருர் (ஒரு ஸாத4ந பு3த்3த்4யா இத்யாதி3) என்றுமாம். k இதா3நீம் ஏவம்வக்துர்பா4வமாஹ (நான் அதி4கரித்த இதி) அதி4கரித்த கார்யம் - ஸ்வாராத4தோபதே3ஶம். l (நெஞ்சு ஒழிகிறதில்லை இதி) ப4க3வத3நுப4வ விச்சே2தே3ந இத்யர்த்த2:.

ஜீ— மூன்றும் பாட்டு. (ஈடும் இத்யாதி3) a கீழும் மேலும் பரோபதே3ஶமாயிருக்க, நடுவிட்டு இரண்டு பாட்டு ஸ்வாநுப4வமாக அருளிச்செய்வானென்? என்ன (அவனுடைய இத்யாதி3) b (இஸ்வபா4வத்தை) ஸ்வாராத4தாஸ்வபா4வத்தை என்றபடி. c அதி4கரித்த கார்யம் - பரோபதே3ஶம்.

d ஈடு - பொகட்டு வைக்கையாய், உபேக்ஷிக்கை என்றபடி. எடுக்கை - ஸ்வீகரிக்கை. e எல்லாரையும் ஸ்வீகரிக்கைக்கு அடியேதென்ன (ஸம்ப3ந்த4ம் இத்யாதி3) “ஈசன்” என்ற ஸம்ப3ந்த4ம் என்றபடி. f ஜிதந்தாயாம் (தே3வாநாம் இத்யாதி3) 1. “ஸர்வதா3 சரண த்3வந்த்3வம் வ்ரஜாமி ஶரணம் தவ” இத்யுத்தரார்த்த4ம். h ஈசன்மாடு—ஈசனிடத்தை. j விடாமைக்கு அடியேதென்ன (ஒரு ஸாத4ந பு3த்3த்4யேத்யாதி3) l “மனனே” என்ற ஏகாரம் ஈற்றசை;

ப்ர— f (ஈசன்) जितन्तायाम्—“देवानां दानवानाञ्च सामान्यमधिदैवतम्। सर्वदा चरण-द्वन्द्वं व्रजामि शरणं तव॥”

4. அணங்கென வாடுமெ னங்கம்
வணங்கி வழிபடு மீசன்
பிணங்கி யமரர் பிதற்றும்
குணங்கெழு கொள்கையி னானே.

ஆ— 4. வ்யா:— (அணங்கென) அந்யைரநுபூ₄யமாநமான கு₃ணங்களிற்காட்டில் ஸ்வைரநுபூ₄யமாநமான கு₃ணங்களுக்கு, பரஸ்பரம் விவாத₃மாக, உத்கர்ஷத்தை ப்ரதிபாதி₃யாநின்றுகொண்டு அயர்வறும் அமரர்கள் அக்ரமமாகக்கொண்டு அநுப₄விக்கிற கல்யாணகு₃ணங்கள் சேருகைக்குக் கொள்கலமாய், ஸர்வேஶ்வரனான எம்பெருமானை நான் அநுப₄வித்து, ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே தை₃வாவிஷ்டரைப்போலே அக்ரமமாக நின்று ஆடி அவனை வணங்கி அடிமைசெய்யும் இதுவே ஸ்வபா₄வமாகப் பெற்றேன் என்கிறார்.4.

ஒ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — நித்யஸூரிகளைப்போலே எனக்கு ப₄க₃வத் ப்ராவண்யம் நித்யமாயிற்று என்கிறார்; ப₃ஹுகு₃ணனான ஈஶ்வரனை என் அங்க₃ம் வணங்கி வழிபடும் என்கிறார் என்றுமாம்.

ஈ— mA"நாவியலாலிசை மாலைகளேத்தி"யன்றோ; மநஸ்ஸஹகாரம் வேணுமோ உமக்கு? உம்முடைய அஹ்ருத₃யமான உக்தி அமையாதோ எங்களுடைய ஹிதத்துக்கு? என்ன,-(பாடும் என் நா அவன் பாடல்) என்னுடைய வாகி₃ந்த்₃ரியமும் n மநஸ்ஸு அதி₄கரித்த காரியத்திலே அதி₄கரித்தது. ஆனால் உம்முடைய ஹஸ்தமுத்₃ரை அமையாதோ எங்களுக்கு அர்த்த₂நிஶ்சயம் பண்ணுகைக்கு? என்ன,-(ஆடும் என் அங்கம் o அணங்கே) அதுவும் அவ்விஷயத்திலே ப்ரவணமாயிற்று. 3.

அ— m மேலுக்கு அவதாரிகை (நாவியலால் இத்யாதி₃) நாவினுடைய வ்ருத்தியாலே கா₃நரூபமான ஸந்த₃ர்ப்ப₄ங்களையிட்டு ஏத்துகையாகிற நண்ணுதலைப் பெற்றேன். n (மநஸ்ஸு அதி₄கரித்த காரியத்திலே இதி) மநோ யதா₃ ப₄க₃வத்₃விஷயநிமக்₃நம் ப₄வதி, தத₃ா வாக₃பி தத்₃விஷயப்ரவணா பூ₄த்வா தத்₃விஷயகா₃நைகபரா ப₄வதீத்யர்த₂:. o அணங்கு - தெய்வப்பெண். அதாவது-அப்ஸரஸ்ஸுபோலே ஆடும் என்றபடி. "என்மனன் ஈடும் எடுப்புமில் ஈசன் மாடு விடாது; என் நா அவன் பாடல் பாடும்; என் அங்கம் அணங்கென ஆடும்" என்று அந்வயம். 3.

ஜீ—அவ்யயம் என்றபடி. k "ஈசன்மாடு விடாது" என்கிறவருடைய பா₄வம் (நான் அதி₄கரித்த இத்யாதி₃) அதி₄கரித்த கார்யம் - ஸ்வாராத₄தோபதே₃ஶம்.

m மேலுக்கு அவதாரிகை (நாவியலால் இத்யாதி₃) நாவினுடைய உக்தியாலே கா₃நருபமான ஸந்த₃ர்ப்ப₄ங்களையிட்டு ஏத்துகையாகிற நண்ணுதலைப் பெற்றேன் என்றபடி. n (மநஸ்ஸு அதி₄கரித்த காரியத்திலே இத்யாதி₃) மநஸ்ஸைப்போலே ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில் ப்ரவணமாயிற்று என்றபடி. o அணங்கு - தெய்வப்பெண்; தை₃வாவிஷ்டமும். "என்மனன் ஈடும் எடுப்புமில் ஈசன் மாடு விடாது; என் நா அவன் பாடல் பாடும்; என் அங்கம் அணங்கென ஆடும்" இத்யந்வய:. 3.

A 4.5.4.

ஒ— வ்யா:— (அணங்கென்று தொடங்கி) தைவாவிஷ்டமானாற்போலே பகவத் குணஜிதமாய்க்கொண்டு ஆடாநின்றுள்ள என்னுடைய அங்கமும், என்றும் வணங்குகையே ஸ்வபாவமாக உடைத்தாயிற்று. (ஈசன் என்று தொடங்கி) ஒருவர்க்கொருவர் "நான் முற்படவேணும்" என்று பிணங்கி, அயர்வறும் அமரர்கள் ஸந்நிபதிதரைப்போலே பிதற்றும் குணங்கள் சேருகைக்குப் பாத்ரமாயுள்ள ஸர்வேஶ்வரனே. 4.

ப— 4. அவ:— அநந்தரம், இப்படி என்னையும் அங்கீகரித்த ஸ்வாமி, நித்ய ஸூரிகளுக்கு நிரந்தரானுபாவ்யமான குணவைபவத்தை உடையன் என்கிறார்.

அணங்கென—அணங்கேறினாற்போலே, **ஆடும்**—(ப்ரேமத்தாலே) ஸஸம்ப்ரம ந்ருத்தம் பண்ணுகிற, **என்**—என்னுடைய, **அங்கம்**—ஶரீரம், **வணங்கி வழிபடும்**— ப்ரணாமாதி முகத்தாலே ஆராதிக்கும்படியான, **ஈசன்** — ஸ்வாமியானவன், **அமரர்** — நித்யானுபவபரரான ஸூரிகள், **பிணங்கி பிதற்றும்** — (ஸ்வானுபூதகுண தாரதம்யமுகத்தாலே) ஸரஸவிவாத கோலாஹலோக்தி பண்ணும்படியான, **குணம்** **கெழு** — குணங்கள் செறிவு, **கொள்கையினன்** — கோட்பாட்டை உடையவன் கிடீர்.

கொள்கையென்று – ஆஶ்ரயவிஷயமாகவுமாம். இப்படி ஸர்வாதிகன் கிடீர் பந்தத்தாலே என்னை அடிமை கொண்டான் என்று கருத்து. 4.

இ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — கீழ்ச்சொன்ன ப்ராவண்யம் காதாசித்கமன்றிக்கே, நித்யமாய்ச் செல்லாநின்றது என்கிறார்.

(அணங்கு என ஆடும் என் அங்கம்) கீழ், "அணங்கு" என்றதுக்கு அர்த்தம் இங்கே தெரிவித்தாரிறே. தைவாவிஷ்டரைப்போலே ஆடாநிற்கிற என் ஶரீரம், அவன்பக்கலிலே வணங்கி வழிபடாநின்றது. வழிபடுகையாவது – அதுவே யாத்ரையாய்ச் செல்லுகை. **(ஈசன் இத்யாதி) (பிணங்கி அமரர்)** அமரர் என்கிறது – நித்யஸூரிகளை. ஏகரஸரானவர்களுக்கு விப்ரதிபத்தியுண்டோ ? என்னில், தாந்தாம் அநுபவித்த குணங்களில் ஏற்றத்தை "நான் முந்துறச் சொல்ல, நான் முந்துறச்சொல்ல" என்று ஒருவர்க்கொருவர் பிணங்காநிற்பர்கள். **(பிதற்றும்)** ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப்போலே கூப்பிடாநிற்கை. **(குணங்கெழு கொள்கையினனே)** ரத்நாகரம்போலே ஏவம்விதமான குணங்கள் வந்து சேருகைக்கு ஆஶ்ரயமாயுள்ளான் என்னுதல்; இக்குணங்கள் வந்து கெழுமுகையை ஸ்வபாவமாக உடையான் என்னுதல். "பிணங்கி அமரர் பிதற்றும் குணம் கெழு கொள்கையினனை ஈசனைக் கண்டு, அணங்கு என ஆடும் என் அங்கம் வணங்கி வழிபடும்" அன்றிக்கே "அணங்கு என ஆடும் என் அங்கம் வணங்கி வழிபடும் ஈசன், பிணங்கி அமரர் பிதற்றும் குணம் கெழு கொள்கையினன் கிடீர்" என்கிறார். நித்யஸூரிகளுடைய யாத்ரையே தம்முடைய கரணங்களுக்கும் யாத்ரையாய்ச் செல்லாநின்றது என்கிறார். 4.

ஈ— அவ:— நாலாம் பாட்டு. a தம்முடைய மநோவாக்காயங்களுக்கு அவன்பக்கல் உண்டான ப்ராவண்யம் காதாசித்கமாய்விடுகையன்றிக்கே, b நித்யஸூரிகளைப்போலே யாத்ரையானபடி சொல்லுகிறார்.

வ்யா:—c "c_2அணங்கென ஆடும் என் அங்கம் வணங்கி b_2 வழிபடும் ஈசன் பிணங்கி அமரர் பிதற்றும் குணம் c_3 கெழு c_4 கொள்கையினான்" கிடீர் என்னுதல்; d "பிணங்கி அமரர் பிதற்றும் குணம் c_3கெழு c_4 கொள்கையினானை ஈசனை அநுபவித்து, c_2 அணங்கு என ஆடும் என் அங்கம் வணங்கி b_2வழிபடும்" என்னுதல்; e தைவாவிஷ்டம் என்னலாம்படி ஆடுகிற என் அங்கம், வணங்கி f அதுதானே யாத்ரையாய்ச் செல்லும்படி யிருக்கிற ஈசன். [(f_2 பிணங்கி அமரர் பிதற்றும்) g தாந்தாம் அநுபவிக்கிற குணங்க ளுக்கு ஏற்றஞ்சொல்லப்புக்கு, எதிரி சொல்லுகிற குணங்களுக்கு ஏற்றம் சொல்லித்

அ— நாலாம் பாட்டு. (அணங்கென இத்யாதி) a " 'ஆடும் என் அங்கமணங்கே' என்றத்தை விவரிக்கிறதாயன்றோ இருக்கிறது, இப்பாட்டுக்கு ஒரு வைஷம்யம் கண்டிலோமீ!" என்கிற சங்கையிலே. "பிணங்கி அமரர் பிதற்றும்" என்கிற விசேஷணத்தைக் கடாக்ஷித்து இப் பாட்டுக்கு வைஷம்யம் அருளிச்செய்கிறார் (தம்முடைய இத்யாதி) b (நித்யஸூரிகளைப்போலே இதி) அநேந - அத்ர நித்யஸூர்யபிதாநம் த்ருஷ்டாந்தார்த்தமிதி ஸூச்யதே. கீழிற் பாட்டுக்கு விசேஷம் - "வழிபடும்" என்றது. f அதாவது – இதுதானே யாத்ரையாகை.

b_2 "வழிபடும்" என்கிற இது - பெயரெச்சமுமாய், முற்றுவினையுமாயிருக்கும்; A "உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலை" இத்யாதிவத் வஸ்த்வந்தரவிசேஷணஞ்ச பவதி; "திருமகளார் தனிக்கேள்வன் அவ்வரும்பயனாய தரும்"(9) இத்யாதிவத் பூர்ணக்ரியா ச பவதீத்யர்த்த:. c,d தத் ஆகாரத்வயஞ்ச அவலம்ப்ய யோஜநாத்வயமாஹ (அணங்கென ஆடும் இத்யாதி) c முந்தின அந்வயத்தில், "வணங்கி வழிபடுகைக்கு விஷயமான ஈசன் எப்படிப் பட்டவன் என்னில்" என்று கூட்டிக்கொண்டு, "பிணங்கி" இத்யாதி மேல் நிர்வஹிப்பது. c_2 (அணங்கு என) B "சூருமணங்கும் தெய்வப்பெண்". c_3,l_2 கெழுமுகை-சேருகை. c_4 கொள்கை- ஆச்ரயிக்கைக்கும், ஸ்வபாவத்துக்கும், க்ரஹிக்கைக்கும் பேர். யத்வா, "பிணங்கி அமரர் பிதற்றும் குணங்கெழு கொள்கையினானை ஈசனை, என் அங்கம் வணங்கி வழிபடும்; அணங்கென ஆடும்" என்று இங்ஙனே அநத்யாஹாரேண யோஜிக்கவுமாம்.

e முந்தின அந்வயத்துக்கு ஸப்தார்த்தம் (தைவாவிஷ்டம் இத்யாதி) f (அதுதானே யாத்ரையாய் இதி) (b_2) வழிபடும்-வழிபடாநிற்கிற இதி வர்த்தமாநார்த்தே ஷ்ருதயம். g ஏகரஸ ரான இவர்களுக்கு விப்ரதிபத்தியுண்டோ? என்ன (தாந்தாம் இத்யாதி) h "பிதற்றும்" இதிபத

ஜீ— நாலாம் பாட்டு. (அணங்கென இத்யாதி) f கீழில் பாட்டில் இப்பாட்டுக்கு வாசி- இதுதானே யாத்ரையாகை. c முந்தின அர்த்தத்தில், வணங்கி வழிபடுகைக்கு விஷயமான ஈசன் எப்படிப்பட்டவன் என்னில்; "பிணங்கி அமரர்" இத்யாதி என்று ஸங்கதி. e இந்த அந்வயத்துக்கு ஸப்தார்த்தம் (தைவாவிஷ்டம் இத்யாதி) f (இதுதானே யாத்ரையாய்), என்றது-"வழிபடும்" என்கிற வர்த்தமாநார்த்தம். g ஏகரஸரானவர்களுக்குப் பிணக்குமுண்டோ? என்ன (தாந்தாம் இத்யாதி) i (அடைவுகெட) என்றது-ஒரு குணத்தைச்

A 6-7-1. B தமிழ்நிகண்டு.

5. கொள்கைகொ ளாமையி லாதான்
எள்கலி ராகமி லாதான்
விள்கைவிள் ளாமைவி ரும்பி
உள்கலந் தார்க்கோ ரமுதே.

ஆ— 5. அவ:—(கொள்கை) இப்படி நிர்ஹேதுகமாகத் தாம்பெற்ற ஸம்ருத்$_3$தி$_4$யைத் தம்முடைய ப்ரீத்யதிசயத்தாலே நடுவே பேசி, பின்னையும் ப$_4$க$_3$வத்பரிசர்யோந்முக$_2$ராய்த் தங்களுடைய அநர்ஹதையாலே கூசியிருந்தவர்களைக் குறித்து, அவர்களுடைய கூச்சம் போம்படி, பின்னையும் எம்பெருமானுடைய கு$_3$ணங்களைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா:—ஸ்வசரணயுக$_3$ள பரிசர்யாபேக்ஷையுடையராயிருப்பாருடைய உத்கர்ஷாப கர்ஷம் பாராதே அடிமை செய்வித்துக்கொள்ளும் ஸ்வப$_4$ாவனென்னுமிடம், "ஈடு

ஈ—தலைக்கட்டுகை.] / g தாந்தாம் அகப்பட்ட கு$_3$ணங்களைச்சொல்லி, "நான் முந்துறச் சொல்ல நான் முந்துறச்சொல்ல" என்று பிணங்கி நித்யஸூரிகள் h ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப்போலே i அடைவுகெடக் கூப்பிடுகிற கு$_3$ணங்கள் வந்து சேருகைக்கு j ஆச்ரயமானவன். ரத்நாகரம்போலே கு$_3$ணங்கள் i$_2$ சேருகைக்கு j ஆச்ரயமாயுள்ளானென்னுதல்; இக்கு$_3$ணங்கள் வந்து k கெழுமுகையை l ஸ்வப$_4$ாவமாக உடையவன் என்னுதல். m ஸர்வஜ்ஞரானவர்கள் படுகிற பாடு n என்னுடைய கரணங்களுக்கும் உண்டாகாநின்றது கிடீர் என்கிறார். 4.

அ— வாஸநாமாஹ (ஜ்வரஸந்நிபதிதரைப்போலே இத்யாதி$_3$) i (அடைவுகெட) என்கையாலே-ஒரு கு$_3$ணத்தைச் சொல்ல இழிந்து வேறொரு கு$_3$ணத்தைச் சொல்லுவர்கள் என்றபடி. j (ஆச்ரயமானவன்) கொள்கலமானவன் என்றபடி. c$_3$, k கெழுமுகை என்றது-"கெழு" என்றதினுடைய ப்ரக்ருதி. l இரண்டாம் அர்த்த$_2$த்தில், கொள்கையினன் - ஸ்வப$_4$ாவமாகவுடையவன் என்றபடி. m தம்முடைய திருமேனி தை$_3$வாவிஷ்டமாய்க்கொண்டு ஆடுகிற ப்ரகரணத்திலே, நித்யஸூரிகளும் அக்ரமமாகப் பிதற்றுகிறார்கள் என்கையாலே ப$_2$லிதமானதொரு தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வஜ்ஞரானவர்கள் இத்யாதி$_3$) யத்$_3$வா, த்$_3$விதீயயோஜநாம் ஹ்ருதி$_3$ நிதா$_4$யாஹ (ஸர்வஜ்ஞரானவர்கள் இதி) "அமரர்" "என் அங்கம்" இத்யத்ர ஹ்ருத$_3$யம். n அங்கா$_3$பி$_4$தா$_4$ந[illegible]சோரப்யுபலக்ஷணமிதி ப$_4$ாவ:. f$_3$ "பிணங்கி" இத்யேதத$_3$பி த$_3$ார்ஷ்டாந்திகே அதிதே$_3$ஷ்டும் சக்யதே. 4.

ஜீ— சொல்ல இழிந்து, வேறொரு கு$_3$ணத்தைச் சொல்லுவர்கள் என்றபடி. j (ஆச்ரயமானவன்) கொள்கலமானவன். k கெழுமுகை - சேருகை. c$_4$ கொள்கை - ஆச்ரயமும், ஸ்வப$_4$ாவமும். க்$_3$ரஹிக்கையும். c$_3$, k கெழுமுகை என்றது-"கெழு" என்றதினுடைய ப்ரக்ருதி l த்$_3$விதீயார்த்த$_2$த்தில், கொள்கையினன் - ஸ்வப$_4$ாவமாகவுடையவன் என்றபடி. m த்$_3$விதீயாந்வயத்தில், "அமரர் பிதற்றும்" என்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (ஸர்வஜ்ஞரானவர்கள் இத்யாதி$_3$) n "என் அங்கம்" என்று சரீரத்தைச் சொன்னது மநோவாக்குக்களுக்கும் உபலக்ஷணம். 4.

/ குண்ட$_3$லிதகிரந்தம் சில பிரதிகளிலேயே என்பர்.

ஆ—மெடுப்பும்'' என்னும் பாட்டாலே பிறந்தது; இனி, "அவர்களை அடிமை செய்வித்துக் கொள்ளுமிடத்தில், அவர்களை எல்லாரையும் ஒக்க அந்தரங்க, பஹிரங்க, ஸர்வ ஶேஷ வ்ருத்தியையும் செய்வித்துக்கொள்ளும் ஸ்வபாவனுமாய், அவர்கள்பக்கல் ஸ்நேஹோபேக்ஷா வைஷம்யம் பண்ணாதே ஸமானமாயிருக்கும். இப்படி ஶீலவானாயிருக்கிறவன் ஆஶ்ரயித்தாரெல்லார்க்கும் ஒக்கத் தன்னையே ப்ராப்யமாகக் கொடாதே, சிலர்க்கே தன்னைக் கொடுப்பானென்?'' என்னில்; அதுக்குக் காரணம் - வேறே ஒரு ப்ரயோஜநத்தைப் பற்றித் தன்னை விடுகையும், தன்னையே ப்ராப்யமாகப்பற்றித் தன்னை விடாமையும். இவற்றைப் பார்த்து, தன்னையே ப்ராப்யமாகப் பற்றி விடாதவர்களுக்குத் தன்னையே போக்யமாகக் கொடுக்கும்; அல்லாதார்க்குத் தன்னையொழிய ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொடுக்கும். 5.

ஒ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு எம்பெருமான் நிரதிஶய போக்யனும் என்கிறார்.

வ்யா:— (கொள்கை கொளாமையிலாதான்) **ஆஶ்ரிதரோடு தான் பரிமாறுமிடத்தில் அவர்கள்பக்கல் தாரதம்யமில்லாதான்.** (எள்கலிராகமிலாதான்.) **எல்லாரையும் ஒக்க ஸ்நேஹித்திருப்பவன்.** (விள்கை என்று தொடங்கி) **ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொண்டு அகலுமோ, அநந்யப்ரயோஜநனாய் அகலாதொழியுமோ ? என்று மிகவும் அநுஸந்தித்து.** 5.

ப— 5. அவ:— அநந்தரம், அநந்யரான அதிகாரிகளுக்கு போக்யன் என்கிறார்.

கொள்கை — (குணம்பார்த்துக்) கைக்கொள்ளுகையும், **கொளாமை**— (குணஹானியாலே) கைவிடுகையும், **இலாதான்** — இல்லாதவனாய், **எள்கல்**— (கைவிடுகைக்கு அடியான) நெஞ்சில் நெகிழ்ச்சியும், **இராகம்** — (கைக்கொள்ளுகைக்கு அடியான) ராகமும், **இலாதான்** — இல்லாத ஸாதாரணனானவன், **விள்கை**—(ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக்கொண்டு) விட்டுப்போகையையும், **விள்ளாமை**— (அநந்ய ப்ரயோஜநராய்) விடாதொழிகையையும், **விரும்பி** — விரும்பிப் பார்த்து, **உள் கலந்தார்க்கு** —(தன்னோடு அநந்யராய்) உட்புகுந்தார்க்கு, **ஓர்**— அத்விதீயமான, **அமுது**—நித்ய போக்யமாம். 5.

இ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — திரியவும், தாம் அதிகரித்த கார்யத்தே போந்து, அவன் அநந்ய ப்ரயோஜநர்க்கு நிரதிஶய போக்யனும் என்கிறார்.

வ்யா:— **(கொள்கை கொளாமை இலாதான்)** ஆஶ்ரிதரோடு பரிமாறுமிடத்தில், அவர்கள் பக்கல் தாரதம்யம் பாராதவன். அதாவது - "இவன் உத்க்ருஷ்டன், அந்தரங்கவ்ருத்தியைக் கொள்ளுவோம்; இவன் அபக்ருஷ்டன், புறத்தொழிலைக் கொள்ளுவோம்'' என்னுமவை இல்லாதவன். **(எள்கலிராகமிலாதான்)** அடிமை கொள்ளுமிடத்தில் வாசியில்லையேயாகிலும், அவ்வாசியை நினைத்திருக்குமோ ?

இ—என்னில்; ராக₃த்₃வேஷ விப₄ாக₃மின்றிக்கே எல்லார்க்கும் ஒக்க வத்ஸலனு யிருக்கும். ஆனல் இவன் தன்னைக் கிட்டினார்பக்கல் பார்க்குமது ஏது? என்னில்: (விள்கை விள்ளாமை விரும்பி) விள்கை - ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக்கொண்டு விடுகை. விள்ளாமை - அநந்ய ப்ரயோஜநனுகை. விரும்பி - ஆத₃ரித்துப் பார்த்து. (உள் கலந்தார்க்கு ஓர் அமுதே) அநந்ய ப்ரயோஜநர்க்கு நிரதிஶய போ₄க்₃யனுயிருக்கும். 5.

ஈ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டு. a திரியட்டும் தாம் அதி₄கரித்த கார்யத்திலே போந்து, ஸர்வேஶ்வரன், தன் பக்கலிலே சிலர் வந்து கிட்டினல் "இவர்கள் ப்ரயோஜநாந்தரத் தைக் கொண்டு அகலுவர்களோ? நம்மையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றுவர்களோ?" என்று b ஆராய்ந்து, தன்னையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றினவர்களுக்குத் தானும் நிரதிஶயபோ₄க்₃யனுயிருக்கும் என்கிறர்.

வ்யா:— (c கொள்கை கொளாமை இலாதான்) "இவன் ஜந்மவ்ருத்த ஜ்ஞாநங்களால் உயர்ந்தாஞெருத்தன், இவனை அந்தரங்க₃வ்ருத்தி கொள்வோம்; இவன் அவற்றல் தாழ்ந்தாஞெருவன், இவனைப் புறந்தொழில் கொள்வோம்" என்னுமவை இல்லாதான். வ்ருத்தி கொள்ளும்போது இல்லையாகில், திருவுள்ளத்தாலே தான் நினைத்திருக்குமோ? என்னில் (d எள்கல் e இராகம் இலாதான்) திருவுள்ளத் தாலே சிலரை இகழ்ந்திருத்தல், சிலரை ஆத₃ரித்தல் செய்யான். f "ஈடும் எடுப்புமில் ஈசன்" என்றவிடம் - ஸ்வீகார ஸமயத்தில் குறை பாரான் என்றது. g இங்கு - h பரி மாற்றத்தில் தரமிட்டுக் கொள்ளான் என்கை.

அ— அஞ்சாம் பாட்டு. (கொள்கை இத்யாதி₃) a "விள்கை விள்ளாமை விரும்பி உள்கலந்தார்க்கு ஓர் அமுதே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (திரியட்டும் இத்யாதி₃) திரியட்டும்-புநர்ச. b ஆராய்ந்து-"விரும்பி" என்றதிலே நோக்கு. c (கொள்கை, கொளாமை) அங்கீ₃கரிக் கையும், அங்கீ₃கரியாமையும். d எள்கல்-உபேக்ஷிக்கை. e இராகம்-ஆத₃ரிக்கை. f பௌநருக்த்யம் பரிஹ்ருதமிதி த₃ர்ஶயதி (ஈடும் எடுப்புமில் ஈசன் இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயேந) ஏவம் பே₄த₃ஸ்பூ₄ட காரணய-கைங்கர்யஸ்வீகாரத₃ஶாபரதயா யோஜிதமிதி ப₄ாவ:. யத்₃வா, "ஈடும் எடுப்பும்" இத் யாதி₃-ப்ரத₂மாங்கீ₃காரத்துக்கு நிப₃ந்த₄நம் ஸம்ப₃ந்த₄மாகையாலே சொல்லிற்று. g பரிமாற்றம் அங்கீ₃காராநந்தரப₄ாவியாகையாலே, அங்கே ஸம்ப₃ந்த₄ம் சொன்னபோதே இங்கு ஸித்₃த₄ மென்கிற அபி₄ப்ராயத்தாலேயிறே இங்கும் ஸம்ப₃ந்த₄ம் சொல்லாதிருந்ததென்கிற அபி₄ப்ராயத் தாலே அருளிச்செய்கிறர் (இங்கு இத்யாதி₃) h பரிமாற்றத்தில்-கைங்கர்யம் கொள்ளுமிடத்தில்.

ஜீ— அஞ்சாம் பாட்டு. (கொள்கை இத்யாதி₃) a "விள்கை விள்ளாமை விரும்பி" இத்யாதி₃யைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (திரியட்டும் இத்யாதி₃) அவதாரிகையிலே, அம்ப₃ரீஷனைப் பரீக்ஷித்த ப்ரகாரத்தை அநுஸந்தி₄ப்பது. a திரியட்டும் - புநர்ச. b ஆராய்ந்து என்றது - "விரும்பி" என்றத்தைப்பற்ற. c (கொள்கை, கொளாமை)அங்கீ₃கரிக்கையும், அங்கீ₃கரியாமையும். d எள்கல்-உபேக்ஷிக்கை. e இராகம்-ஆத₃ரிக்கை. f புநருக்தியைப் பரிஹரிக்கிறர் (ஈடும் எடுப்பும் இத்யாதி₃) h பரிமாற்றத்தில் - கைங்கர்யம் கொள்ளுமிடத்தில்.

6\. அமுத மமரர்கட் கீந்த
நிமிர்சுட ராழி நெடுமால்
அமுதிலு மாற்ற வினியன்
நிமிர்திரை நீள்கட லானே.

ஆ— 6. வ்யா:— (அமுதம்) "ஆஶ்ரிதவத்ஸலனாய், ஆஶ்ரிதர்க்கு ஆத்மதாநம் பண்ணும் ஸ்வபாவனாய், நிரவதிகதேஜோவிஶிஷ்டனான திருவாழியை ஏந்தின அழகாலே அம்ருதத்திற்காட்டிலும் பரமபோக்யனாயிருந்தவனுடைய திருவாழியும் கையும் கண்டுவைத்து, சிலர் அதிக்ஷுத்ரமான ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக்கொண்டு போவதே! என்ன பாக்யஹீநரோ!" என்றுகொண்டு, கீழ்ப்பாட்டில் ப்ரஸ்துதமான ப்ரயோஜநாந்தரார்த்திகளுடைய இழவை அநுஸந்தித்து இன்னாதாகிறார். 6.

ஈ— (i விள்கை இத்யாதி) இதொன்றுமே பார்ப்பது. j விள்கை - ப்ரயோஜநங்களைக் கொண்டு விடுகை. k விள்ளாமை - அநந்ய ப்ரயோஜநனாகை. l விரும்பி - ஆதரித்து. உள்கலந்தார்க்கு - m இவனையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றி இவனுடனே n ஒருநீராகக் கலந்தவர்களுக்கு. ஓரமுதே - o அத்விதியமான அம்ருதமாயிருக்கும்; p A ஆராவமுதிறே. 5.

அ— i விள்கை விள்ளாமை - த்விதீயாந்தம்; விள்கை விள்ளாமையை விரும்புகையாவது - விள்கை விள்ளாமையை நிருபிக்கை. j விள்கையாவது-தன்னைவிடுகை. k விள்ளாமையாவது - தன்னை விடாமலிருக்கை; அவனே ப்ரயோஜநமாகிலிறே அவனை விடாதிருப்பது. l விரும்பி - ஆத்ருத்ய; ஸாதரம் விசார்யேதி யாவத். 1."பரீக்ஷாஞ்ச ஜகுர்நாத: கரோத்யத்ருடசேதஸாம்" இதி ப்ரமாணம். இக்ஷ்வாகுவம்ஶ்யாம்பரீஷவ்ருத்தாந்தஶ்ச அத்ர த்ரஷ்டவ்ய:—அம்பரீஷோ நாம கஶ்சித் பகவதுபாஸநம் க்ருதவாந்; ததாநீம் தார்க்ஷ்யம் ஐராவதம் க்ருத்வா ஸ்வயம் இந்த்ராக்ருதிஞ்ச உபாதாய ஸர்வேஶ்வர: ஸந்நிதாநம் க்ருத்வா "த்ரைலோக்யாதிபோऽஹமாகத:, த்வதபீஷ்டம் வரம் வ்ருணீஷ்வ" இத்யுக்தவாந்; அம்பரீஷஶ்ச "அஹம் தேவதாந்தரபரோ ந, கிந்து பகவதேகபர:; தஸ்மாத் த்வம் கச்ச" இத்யுக்தவாந். ததஸ் ஸர்வேஶ்வர: ஸ்வாபாவிகாவதாரம் ப்ரதர்ஶ்ய தஸ்மை ஸர்வாபீஷ்டம் ப்ரதிஷ்டவாந்—இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே வர்த்ததே. m(இவனையே ப்ரயோஜநமாக) "விள்கை விள்ளாமையை நிருபித்து, அமுதம் உள்கலந்தார்க்கு" என்கையாலே - "விள்ளாமல் உள்கலந்தார்க்கு" என்றது ஸித்தமிறே. n ஒரு நீராகக் கலக்கையாவது - அவன் சந்தத்தையறிந்து சந்தாநுவ்ருத்தி பண்ணுகை. o,p அத்விதீயத்வம் உபபாதயதி (ஆராவமுது இதி) "கொள்கை கொளாமை" என்று தொடங்கி, க்ரமேண உரை அந்வயம். 5.

ஜீ— i விள்கை விள்ளாமை-த்விதீயாந்தம். j விள்கையாவது-தன்னை விடுகை, k விள்ளாமையாவது - தன்னை விடாமலிருக்கை. l விரும்பி என்று - ஆதரமாய், விசாரித்து என்றபடி. 1."பரீக்ஷாஞ்ச ஜகுர்நாத: கரோத்யத்ருடசேதஸாம்" என்னக்கடவதிறே. n ஒருநீராகக் கலக்கையாவது-அவன் சந்தாநுவர்த்தநம் பண்ணுகை. o, p அத்விதீயத்வோபபாதநம்-(ஆராவமுதிறே என்று) க்ரமேணாந்வய:. 5.

A 5-8-1.

ஒ— அவ:— ஆரும் பாட்டில் — நிரதிஶயபோ₄க்₃யனை எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றி ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக்கொண்டு அகலுகிறவர்களை இகழ்கிறார்.

வ்யா:— (அமுதம் என்று தொடங்கி) "க்ஷுத்₃ரபுருஷார்த்த₂த்தை அபேக்ஷிக்கிறார்" என்று இகழாதே, தே₃வர்களுக்குக் கடலைக் கடைந்து அம்ருதத்தைக் கொடுப்பதும்செய்து, நிரவதி₄கதேஜஸ்கமான திருவாழியையுடையவனுமாய், ஆஶ்ரயித்த மாத்ரத்திலே அதிவ்யாமுக்₃த₄னானவன், அவர்கள் போ₄க்₃யமாகப் பற்றுகிற அம்ருதத்திற்காட்டிலும் நிரவதி₄கபோ₄க்₃யன். (நிமிர்திரை நீள் கடலானே) தூ₃ரஸ்த₂னன்றிக்கே, இவர்கள் ஆசைப்பட்ட அம்ருதம் பிறந்த கடலிலே, ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு உறுப்பாம்படி கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். 6.

ப— அவ:— அநந்தரம், ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு அபேக்ஷித ப₂லத்தைக் கொடுத்து, அநந்யர்க்கு அதிஶயித போ₄க்₃யம் தானேயாம் என்கிறார்.

அமரர்கட்கு — (சாவாமைக்கு ஆசைப்பட்ட) தே₃வர்களுக்கு, **அமுதம்**— (அதுக்கு மருந்தான) அம்ருதத்தை, **ஈந்த**—கொடுத்தவனாய், **நிமிர்** — வளருகிற **சுடர்**—சுடரையுடைய, **ஆழி** — திருவாழியையுடையனாய், **நெடுமால்**—நிரவதி₄க மாஹாத்ம்யயுக்தனுமாய்க்கொண்டு, **நிமிர்** — (தன்னோட்டை ஸ்பர்ஶத்தாலே) வளர்ந்து வருகிற, **திரை**—திரைகளையுடைத்தாய், **நீள்**—(தன்னுடைய பெருமைக்கு ஈடான) பரப்பையுடைய, **கடலான்**—திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். **அமுதிலும்**—(அக்கடலிற்பட்ட) அம்ருதத்திலும், **ஆற்ற இனியன்**—மிகவும் இனியன். கடலிலே தோற்றியிருக்கச்செய்தே, கடைந்த அம்ருதத்துக்கும் கிடந்த அம்ருதத்துக்கும் வாசியிருக்கிறபடி. 6.

இ— அவ:— ஆரும் பாட்டில் — நிரதிஶயபோ₄க்₃யனை அவனை உபாயமாகப் பற்றி, ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொண்டு அகலுகிறவர்களை நிந்தி₃க்கிறார்.

வ்யா:—(**அமுதம் அமரர்கட்கு ஈந்த**) "சாவாமைக்குப் பரிஹாரம் பண்ணித்தர அமையும்" என்று இருக்கிறவர்களுக்கு, "க்ஷுத்₃ரத்தை அபேக்ஷித்தார்கள்" என்று இகழாதே, கடலைக்கடைந்து அம்ருதத்தைக் கொடுத்த பரமோதா₃ரன். (**நிமிர் சுடர் ஆழி நெடுமால்**) A "நால்தோளமுது" என்றும், B "அமுதென்றும் தேனென்றும்" என்றும் தம்முடைய அம்ருதமிருக்கிறபடி. மிக்க தேஜஸ்ஸை உடைத்தான திருவாழியையுடைய ஸர்வேஶ்வரன். இவர்கள் அபேக்ஷித்ததைத் தலைக்கட்டிக்கொடுத்த ப்ரீதியால் வந்த புகர் திருவாழியிலே தோற்றியிருக்கை. "ப்ரயோஜநாந்தரமேயாகிலும் நம்மைக்கொண்டு பெறப்பெற்றோமே!" என்று இவர்கள்பக்கல் வ்யாமோஹத்தை உடையவன் என்னவுமாம். (**அமுதிலும் ஆற்ற இனியன்**) இவர்கள் "போ₄க்₃யம்" என்று இருக்கிற அம்ருதத்திற்காட்டில் நிரதிஶய

A 6.10.9, B இர-திருவ-85.

இ—பே₄ாக்₃யனுனவன். வாசியறிவார்களாகில் அவனையேகிடீர் பற்ற அடுப்பது என்கை. பிள்ளை திருவழுதிநாடுதா₂ஸர் வார்த்தை. (ஆற்ற இனியன்) மிகவும் இனியன். (நிமிர் திரை நீள் கடலானே) அவ்வம்ருதம் படும் கடலிலேகிடீர் அவன் சாய்ந்தருளுகிறது. தன் வாசியறியாதேயிருப்பார்க்கும் எழுப்பிக் கடைவித்துக்கொள்ளலாம்படி கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். (நிமிர் திரை) அவனோட்டை ஸ்பர்ஶத்தாலே கொந்தளித்த திரை. (நீள்கடல்) A "தாளும் தோளும் முடிகளும்" என்கிறபடியே அஸங்குசிதமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகைக்கு இடம்போந்திருக்கை. 6.

ஈ— அவ:— ஆறும் பாட்டு. a "அவன்படி இதுவாயிருக்க, அவனை விட்டு ப்ரயோஜநத்தைக் கொண்டு அகலுவதே!" என்று ப்ரயோஜநாந்தரபரரான தே₃வர்களை நிந்தி₃க்கிறுர்.

வ்யா:—(அமுதம் b அமரர்கட்கு ஈந்த) b₂"என்ன பரமோதா₃ரனே!" என்கிறுர். c "நீ வேண்டா, எங்களுக்குச் d சாவாமைக்குப் பரிஹாரம் பண்ணித்தரவேணும்" என்றவர்களுக்கு அவர்கள் உகந்த பதா₃ர்த்த₂த்தைக் கொடுத்துவிடுவதே!

அ— ஆறும் பாட்டு. (அமுதம் இத்யாதி₃) a ப₄ாவதேச வாக்யமவதாரயதி (அவன்படி இதுவாயிருக்க இதி) 1. "கௌபீநாச்சா₂த₃நப்ராயவாஞ்சா₂ கல்பத்₃ருமாத₃பி। ஜாயதே யத₃புண்யாநாம் ஸோऽபராத₄: ஸ்வதோ₃ஷஜ: ॥" இதி ஶ்லோக:, மோக்ஷப்ரத₃ம் க்ருஷ்ணமப்₄யேத்ய அங்க₃ராக₃ப்ரதா₃யா: குப்₃ஜாயா: க்ருஷ்ணஶ்லேஷஜநிதகைஹிகஸு₂கப்ராா்த்த₂நா, ஷட்₃வரகதா₂ ச அத்ர த்₃ரஷ்டவ்யா:, குப்₃ஜாவிஷயஶ்லோக:-2. "ஸைவம் கைவல்யநாத₂ம் தம்" இத்யாதி₃:, ஷட்₃வரகதா₂ நாம - சதுர்முக₂ப்₃ரஹ்மாணம் ப்ரஸாத்₃ய தம் ஸாக்ஷாத்க்ருத்ய, கஶ்சித் ப்₃ராஹ்மண: ஸ்வபா₄ர்யாம் வீக்ஷ்ய "யதே₃ஷ்டம் வரம் வ்ருணீஷ்வ" இத்யுக்தவாந்; ஸா து, க்ஷீரஸாரம், ஸாக்₃ரஸம்மார்ஜநீம், த்₃ருட₄தரப₄ாண்ட₃ாம்ஶ்ச வவ்ரே வரத்ரயேண. ப்₃ராஹ்மணஸ்து தஸ்யாம் ருஷ்டஸ்ஸந் "அஸ்யாஸ் ஸர்வாண்யங்கா₃நி ப்ருஷ்ட₂பூ₄தாநி ப₄வேயு:" இதி, புந: "ஸர்வாணி ப்ருஷ்டா₂ந்யபக₃ச்சே₂ரந்" இதி, புந: "பூர்வதநம் ப்ருஷ்ட₂ம் ப்ரஸாத₃ய" இதி ச வரத்ரயம் வவ்ரே இதி. தேவராயமஹாராயனை ஆஶ்ரயித்தவன் படிக்கல்லுக்கு ராயஸம் கேட்க, க்₃ராமத்துக்கும் படிக்கல்லுக்கும் ராயஸம் கொடுத்த கதையையும் நினைப்பது.

b₂ "ஈந்த" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (என்ன பரமோதா₃ரனே என்கிறுர்) என்று. "நம்மைக் கேட்கைக்கு இதுதான் போருமோ?" என்று விசாரியாமல், அர்த்தி₂த்ததே ஹேதுவாக லோஷ்டத்தையாகிலும் கொடுத்துவிடுவதே! என்றபடி. c பரமௌதா₃ர்யம் ஏதென்ன

ஜீ— ஆறும் பாட்டு. (அமுதம் இத்யாதி₃) a அவதாரிகையிலே, 1. "கௌபீநாச்சா₂த₃நப்ராயவாஞ்சா₂ கல்பத்₃ருமாத₃பி। ஜாயதே யத₃புண்யாநாம் ஸோऽபராத₄: ஸ்வதோ₃ஷஜ: ॥" என்றது அநுஸந்தே₄யம்.

b₂ "ஈந்த" என்றதுக்கு பா₄வம் (என்ன பரமோதா₃ரனே இத்யாதி₃) c பரமௌதா₃ர்யம் ஏதென்ன (நீ வேண்டா இத்யாதி₃) d முந்தின அம்ருதபத₃ம்போலே இது

A 8-10-8.

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

ஸ்ரீ— e அவர்கள் ப்ரயோஜநத்தை அருவருத்து, தாம் உகந்த ப்ரயோஜநத்துக்கு உண்டான வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறூர்,—(f நிமிர் சுடராழி நெடுமால்) g இவருடைய அம்ருதமிருக்கிறபடி. g₂ A நால்தோளமுதிறே இவர்க்கு அமுது ; h B "அமுதென்றும் தேனென்றும் ஆழியானென்றும்" என்று கையும் திருவாழியுமாயிறே இருப்பது இவருடைய அம்ருதம். i இவர்கள் ப்ரயோஜநத்தைத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கையாலே உண்டான புகர் திருவாழியிலே தோற்றும்படி இருக்கை. (j நெடுமால்) j₂ "நம்பக்கலிலே கொள்ளப்பெற்றேமே வேறொரு ப்ரயோஜநமாகிலும் !" என்று பண்ணின வ்யாமோஹாதிஶயம்.

அ—(நீ வேண்டா இத்யாதி₃) d முந்தின அம்ருதபத₃ம்போலே இது போ₄க்₃யதா பரமன்று என்கிறூர் (சாவாமைக்கு என்று) ந வித்₃யதே ம்ருதிர் யஸ்ய-தத₃ம்ருதம் ; ஸாமாநாதி₄கரண்யம் - ஸம்ப₃ந்த₄: b அமரர்களுக்கு - அமரர்களாகைக்கு. e மேலுக்கெல்லாம் அவதாரிகை (அவர்கள் ப்ரயோஜநத்தை இத்யாதி₃) அன்றிக்கே "ஆழி நெடுமால் அமுதிலும் ஆற்ற இனியன்" என்று மேலேயுங்கூட்டி, 'நிமிர் சுடராழி' என்ற மாத்ரத்துக்காதல் ; f நிமிர் சுடர்-அபி₄வர்த்த₄மாந தேஜஸ்க:. g "ஆழிநெடுமால் அமுதிலும் ஆற்றவினியன்" என்று கூட்டின தாத்பர்யம் (இவருடைய அம்ருதம் இத்யாதி₃) g₂. h அர்த்த₂த: சக்ராயுத₄த்வாபி₄தா₄யிப்ரமாணம் உக்த்வா, ஶப்₃த₃த: தத₃பி₄தா₄யிப்ரமாணமாஹ (அமுதென்றும் இதி) இரண்டாம் திருவந்தாதி; — நித்யபோ₄க்₃யமான அம்ருதமென்றும், ஸர்வரஸ ஸமவாயமான தேனென்றும், நிரதிஶய போ₄க்₃யமான திருவாழியை உடையவனென்றும். f "நிமிர் சுடராழி நெடுமால்" இத்யஸ்ய பா₄வத்₃வயம் — தத்ர, "நிமிர் சுடராழி" இதி போ₄க்₃யதாமபி₄தா₄ய, அநந்தரம் "நெடுமால்" இத்யபி₄தா₄நாத்-போ₄க்₃யதயாऽऽக₃த நிரதிஶய மஹத்த்வபர: ப்ரத₂மோ பா₄வ:; 'நிமிர் சுடராழி' இதி - காந்திமத்த்வஸ்ய 'நெடுமால்' இதி வ்யாமோஹவத்த்வஸ்ய ச அபி₄தா₄நாத்-காந்திமாந், வ்யாமோஹவாநிதி த்₃விதீயோ பா₄வ:—இதி ச வத₃ந்தி. i "அமரர்கட்கு அமுதம் ஈந்த நிமிர் சுடராழி நெடுமால்" என்றுகூட்டி அருளிச்செய்கிறூர் (இவர்கள் ப்ரயோஜநத்தைத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கையாலே) என்று. j₂ (நம்பக்கலிலே) 1. "உதா₃ராஸ் ஸர்வ ஏவைதே" இறே.

k "இவர்கள் இவன் வாசியறியாமல், நிரதிஶயபோ₄க்₃யமான ஆராவமுதைவிட்டு ப்ரயோஜநாந்தரத்தைக் கொண்டு அகலுவதே!" என்று தாம் அருளிச்செய்ததுக்கு ஸம்வாத₃

ஜீ—போ₄க்₃யதாபரமன்று என்கிறூர் (சாவாமைக்கு என்று) e மேலுக்கெல்லாம் அவதாரிகை (அவர்கள் ப்ரயோஜநத்தை இத்யாதி₃) f நிமிர் சுடராழி - வளருகிற சுடரையுடைய திருவாழியை உடையவன். g "ஆழிநெடுமால் அமுதிலும் ஆற்றவினியன்" என்று கூட்டி பா₄வம் (இவருடைய இத்யாதி₃) h அதில் ப்ரமாணம் (அமுதென்றும் இத்யாதி₃) இரண்டாந்திருவந்தாதி. "நித்யபோ₄க்₃யமான அம்ருதமென்றும், ஸர்வரஸ ஸமவாயமான தேனென்றும், நிரதிஶயபோ₄க்₃யமான திருவாழியை உடையவனென்றும்" என்றபடி. i "அமரர்கட்கு அமுதம் ஈந்த நிமிர் சுடராழி" என்று கூட்டித் தாத்பர்யம் (இவர்கள் ப்ரயோஜந இத்யாதி₃) j நெடுமால் மிக்க வ்யாமோஹத்தை உடையவன்.

k "இவர்கள் இவன் வாசியறியாமல், நிரதிஶயபோ₄க்₃யமான ஆராவமுதை விட்டு, ப்ரயோஜநாந்தரத்தைக் கொண்டு அகல்வதே!" என்று தாம் அருளிச்செய்ததுக்கு ஸம்வாத₃ம் (நம்பி

A 6-10-9. B இர-திருவ 85.

ஈ— (அமுதிலும் ஆற்றவினியன்) இவர்கள் வாசியறிவர்களாகில் இவனைக்கிடீர் பற்ற அடுப்பது. k நம்பி திருவழுதிநாடுதாஸர், "இத்தேவஜாதி l வெறும் மரையோ? 'உப்புச்சாறு இளறுவது எப்போதோ?' என்று கவிழ்ந்து பார்த்துக்கிடப்பதே, m இவன் அழகையும் போக்யதையையும் விட்டு!" என்பராம். ஆற்ற இனியன் - மிகவும் இனியன். (n நிமிர்திரை நீள்கடலானே) "அஸந்நிஹிதன்" என்றுதான் விடுகிறார்களோ? o அவ்வம்ருதம் படுகிற கடலிலேகிடீர் அவன் சாய்ந்தருளிற்று. p தன் வாசியறியாதிருப்பார்க்கும் q எழுப்பிக் கார்யங்கொள்ளலாம்படி கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். r A"தாளும் தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பலபரப்பி" என்கிறபடியே கண்வளர்ந்தருளுகைக்கு ஈடான பரப்பையுடைத்தாய், r_1 ஸ்வஸந்நிதாநத்தாலே திரைக்கிளப்பத்தையுடைத்தான கடலிலேயாயிற்று சாய்ந்தருளிற்று. s B"மாலும் கருங்கடலே! என் நோற்றாய்" என்னக்கடவதிறே. 6.

அ-மாக ஆசார்ய திவ்யஸூக்தியைக் காட்டுகிறார் (நம்பிதிருவழுதிநாடுதாஸர்) என்று. l வெறும் மரையோ-கேவலகவயமோ. இதுக்குத் தமிழர் சொல்லும்படி—C "தாமரையார்க்கும் அரவுடையார்க்கும் சதுமறை நூல், தாமரையார்க்கும் உயிராகுமாலியல்தண்ணந்துழாய், தாமரையார்க்கும் உயிராம் முதல்வரைச் சாற்றகில்லார், தா(ம்)மரையாகு(ம்)முதுநீருடுக்கும் தலாதலத்தே" என்று. l மரையோ என்றது-ஜ்ஞாநமாந்த்யத்தையும், கவிழ்ந்துகிடக்கையையும் பற்ற. m (இவன் அழகையும் இத்யாதி) "நிமிர் சுடராழி" என்று அழகையும், "அமுதிலுமாற்றவினியன்" என்று போக்யதையையும் சொல்லுகிறது. n நிமிர்திரை-கொந்தளிக்கிற திரை. o கீழ்வாக்ய விவரணம் (அவ்வம்ருதம் இத்யாதி) p பலிதம் (தன் வாசி இத்யாதி) இதுக்கு-"அமரர்"(b) என்றதிலே நோக்கு. q எழுப்பி-உத்தாப்ய. r "நீள், நிமிர்திரை" இதி விசேஷணத்வயஸ்ய பாவமாஹ(தாளும் தோளும் இத்யாதி)A"நளிர் நீர்க்கடலைப்படைத்துத் தன் தாளும் தோளும்"—பூதாந்தரஸம்ஸர்க்க விகாரமில்லாமையாலே சீதள ஸ்வபாவமான ஜலத்தையுடைத்தான ஏகார்ணவத்தை ஸ்ருஷ்டித்து, அதிலே, தனக்கு அஸாதாரணமான—வேத ப்ரதிபாத்யமாய் ஒப்பின்றியிலேயிருப்பதான திருவடிகளையும், திருத்தோள்களையும், திருமுடிகளையும், ஸஹஸ்ர ஸங்க்யாதமாம்படி பலவாகப் பரப்பி.n.r_1.s"அப்தெள சேதே" இத்யத்ர ச, "தத ஏவாப்தி: உல்லோலகல்லோலோ பவதி" இத்யத்ர ச ப்ரமாணமாஹ(மாலும் இதி)முதல்திருவந்தாதி. B"மாலும்

ஜீ-இத்யாதி) l வெறும்மரையோ-கேவலகவயமோ? மரையோ என்றது-ஜ்ஞாநமாந்த்யத்தையும், கவிழ்ந்து கிடக்கையையும் பற்ற. m (இவன் அழகையும்) "நிமிர் சுடராழி" என்று அழகையும், "அமுதிலும் ஆற்றவினியன்" என்று போக்யதையையும் சொல்லுகிறது. n நிமிர்திரை-கொந்தளிக்கிற அலை. o விவரணம் (அவ்வம்ருதம் இத்யாதி) p பலிதம் (தன் வாசி இத்யாதி) இதுக்கு-"அமரர்"(b)என்றதிலே நோக்கு.r"நீள்""நிமிர்திரை"என்ற விசேஷணத்வயத்துக்கும் பாவம் (தாளும் தோளும் இத்யாதி) A நளிர் நீர்க்கடலை இத்யாதி - குளிர்ந்த ஜலத்தையுடைய கடலை ஸ்ருஷ்டித்து, தன்னுடைய ஒப்பின்றிக்கேயிருக்கிற திருவடிகளையும், திருத்தோள்களையும், திருமுடிகளையும் பலபலவாகப் பரப்பி என்றபடி. r_1.s ஸ்வஸந்நிதாநத்தாலே திரைக்கிளப்பத்தையுடைத்தாயிருக்கும் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (மாலும் இத்யாதி) முதல்திருவந்தாதி. "அவன் திருமேனியை நீ ஸ்பர்சிக்கப்பெற்று, அந்த ஸ்பர்சத்தாலே கொந்தளிக்கிற கறுத்த நிறத்தையுடைய கடலே! இப்பேறு பெறுகைக்கு என்ன ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணினாய்?" என்றபடி. க்ரமேணாந்வய:. 6.

A 8-10-8. B முதல்திருவ-19. C

7. நீள்கடல் சூழிலங் கைக்கோன்
தோள்கள் தலைதுணி செய்தான்
தாள்கள் தலையில் வணங்கி
நாள்க டலைக்க ழிமினே.

ஆ— 7. வ்யா:— (நீள்கடல்) இப்படி பரமஶீலவானாய், ஆஶ்ரிதவிரோதி₄நிரஸநைக போ₄க₃னாயிருந்த எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை, ஒன்றும் கூசாதே உங்கள் தலையாலே வணங்கிக்கொண்டு காலத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுங்கள் என்கிறார். 7

ஒ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில்—ப₄ஜமாநரான உங்களுக்கு அவனைக் காண்கையி லுள்ள ஆசையாலே, ஓரோ தி₃வஸம் ஓரோ கடல்போலே நெடிதாய், காலக்ஷேபம் அரிதானால் பெருமாளுடைய வீரசரிதத்தை அநுஸந்தி₄த்துத் திருவடிகளைத் தலையாலே வணங்கிக் காலத்தைப்போக்குங்கோள் — என்கிறார்; ஆஶ்ரிதவிரோதி₄நிரஸந ஶீலனான தா₃ஶரதா₂த்மஜனை ஆஶ்ரயித்து நிர்த்து₃:க்க₂ராகுங்கோள் என்றுமாம். 7.

ப— 7. அவ:— அநந்தரம், 1. "तस्य वीरस्य चरितं" (தஸ்ய வீரஸ்ய சரிதம்) என்னும் கணக்கிலே விரோதி₄நிரஸநஶீலனான சக்ரவர்த்தித்திருமகனை ஆஶ்ரயித்துக் காலத்தைக் கழியுங்கோள் என்கிறார்.

நீள்—நீண்ட, கடல்—கடலாலே, சூழ்—சூழப்பட்ட, இலங்கை—லங்கைக்கு, கோன்—நாயகனானவனுடைய, தோள்கள்—(இருபது) தோளையும், தலை—(பத்துத்) தலையையும், துணிசெய்தான்—துணித்தவனுடைய, தாள்கள் — (யுத்₃த₄காலத்தில் புகுந்திட்ட) திருவடிகளை, தலையில் வணங்கி—தலையாலே வணங்கி, நாள் கடலை—காலமாகிற கடலை, கழிமின்—கடவுங்கோள்.

"தலையில்" என்று - ஐந்தாம் வேற்றுமை. "தலை துணிசெய்தான்" என்கிற ஒருமை - ஜாதிபரம். 2. "दशेन्द्रियाननं" (த₃ஶேந்த்₃ரியாநநம்) இத்யாதி₃ கணக்கிலே, காலக்ஷேப விரோதி₄யான இந்த்₃ரியபாரவஶ்யாதி₃களை அறுத்துத்தருவான் ராவணாந்தகன் என்று கருத்து. 7.

அ-கருங்கடலே என் நோற்றாய் வையகமுண்டு, ஆலினிலைத் துயின்ற ஆழியான்—கோலக் கருமேனிச் செங்கண்மால் கண்படையுள் என்றும், திருமேனி நீ தீண்டப்பெற்று''—''ஜக₃த்தையடையத் திருவயிற்றிலே வைத்து ஓர் ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளுமவனாய், திருவாழியையுடையனு மாய், அழகிய கறுத்த நிறத்தையுடைய திருமேனியையும், சிவந்த திருக்கண்களையுமுடையனாய், ஆஶ்ரிதவ்யாமுக்₃த₄னானவன் கண்வளர்ந்தருளுகிறவிடத்தில், ஸர்வகாலத்திலும் அவன் திரு மேனியை நீ அநுப₄விக்கப்பெற்று, அந்த ஸ்பர்ஶத்தாலே மயங்காநிற்பதாய், அவன் வடிவு நிழலீடாகக் கறுத்த நிறத்தையுடைய கடலே! இப்பேறு பெறுகைக்கு நீ என்ன ஸாத₄நா நுஷ்டா₂நம் பண்ணினாய்? அத்தைச் சொல்லமாட்டாயோ நானும் அநுஷ்டி₂த்து த₃ரிக்கைக்கு?'' என்று கருத்து. s மாலுகை - உகளுகை. ''அமரர்கட்கு அமுதம் ஈந்த, நிமிர் சுடராழி நெடு மால், நிமிர்திரை நீள் கடலான், அமுதிலும் ஆற்றவினியன்'' என்று உரை அந்வயம். 6.

இ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில் — அவன் போ₄க்₃யதை நெஞ்சிற்பட்டால், ப்ராப்தியளவுஞ்செல்ல சக்ரவர்த்தித்திருமகனுடைய வீரசரிதத்தை அநுஸந்தி₄த்துக் காலத்தைப் போக்குங்கோள் என்கிறார்.

வ்யா:— **(நீள் கடல் சூழ் இலங்கைக் கோன்)** ஶதயோஜந விஸ்தீர்ணமான கடல் அகழ், அதுமிகை என்னும்படி அரண்மிக்க ஊர், அவை மிகை என்னும்படி ராக்ஷஸனானவன் மிடுக்கு. **(தோள்கள் தலை துணிசெய்தான்)** "அகப்பட்டானிறே" என்று கொன்றுவிடாதே, தோள்களைக் கழித்து, தலைகளை க்ரமத்திலே அறுத்து, அவன் இளைத்து நின்றவளவிலே "நீ இளைத்தாய், இன்றுபோய்ப் பின்னைவா" என்று போதுபோக்காகக் கொன்றபடி. **(தாள்கள் தலையில் வணங்கி)** திருவடிகளிலே நிர்மமனாய் வணங்கி. **(நாள் கடலைக் கழிமினே)** ஜ்ஞாநம் பிறந்தால், ப்ராப்தியளவும் A "ஒருபகல் ஆயிரமூழி" என்னுமாபோலே காலக்ஷேபம் அரிதாயிறே இருப்பது. திருவடியைப்போலே த₃ஶரதா₂த்மஜனுடைய வீரசரிதத்தை அநுஸந்தி₄த்துக் காலத்தைப் போக்குவது. அன்றிக்கே, சக்ரவர்த்தித் திருமகனை ஆஶ்ரயித்து, ஸம்ஸாரார்ணவத்தை மாற்றிக்கொள்ளப் பாருங்கோள் என்கிறார் என்றுமாம். நாழ் - குற்றம். 7.

ஈ— அவ:— ஏழாம் பாட்டு. a அவன் நிரதிஶயபோ₄க்₃யன் என்றீர்; அவனை ப்ராபிக்குமளவும் நடுவு காலக்ஷேபம் பண்ணும்படியென்? என்ன; அதுக்கன்றோ a₁B மனத்துக்கினியானுடைய கு₃ணங்களிருக்கிறது என்கிறார்.

வ்யா:— (b நீள்கடல் சூழ் இலங்கைக்கோன் இத்யாதி₃) b₁ "பரந்த கடலை c அகழாகவுடைத்தாய், d அதுதானும் மிகையாம்படியான e அரணையுடைத்தாயிருந்துள்ள லங்கைக்கு நிர்வாஹகனல்லேனோ" என்னும் து₃ரபி₄மாநத்தாலே "சக்ரவர்த்தித் திருமகன்"என்று மதியாதே எதிரிட்ட f பையலுடைய.(தோள்கள் தலை துணிசெய்தான்) g "அகப்படாதவன் அகப்பட்டான், தப்பாமல் h கொன்று விடுவோம்" என்று பாராதே,

---

அ— ஏழாம் பாட்டு. (நீள்கடல் இத்யாதி₃) a "நாள்கடலைக் கழிமினே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ப்ரஶ்நோத்தரரூபேண ஸங்க₃தி அருளிச்செய்கிறார் (அவன் இத்யாதி₃)

b, b₁ "நீள்கடல் சூழிலங்கைக்கோன்" இத்யேதத் ஹேதுக₃ர்ப்ப₄விஶேஷணமித்யபி₄ப்ராயேணாஹ (பரந்த கடலை இதி) c அகழ்-பரிகா₂. d "இலங்கை" என்றதுக்கு பா₄வம் (அதுதானும் இத்யாதி₃) e அரண் என்றது-அர்த்த₂ஸித்₃த₄ம். f பையல்-பா₃லிஶ: g தனித்தனியே சொன்னதுக்கு பா₄வம் (அகப்படாதவன் இதி) அநேந வீர்யாதி₄க்யமுச்யத இதி பா₄வ: h கொன்று - ஹிம்ஸித்து.

ஜீ— ஏழாம் பாட்டு. (நீள்கடல் இத்யாதி₃) a "நாள்கடலைக் கழிமினே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ப்ரஶ்நோத்தரரூபேண ஸங்க₃தி (அவன் இத்யாதி₃) a₁ (மனத்துக்கினியான்) சக்ரவர்த்தித்திருமகன்.

e (அரண் என்று) அர்த்த₂ாத் ஸித்₃த₄ம். b நீள்கடல் இத்யாதி₃ - ஹேதுக₃ர்ப்ப₄ம். g தனித் தனியே சொன்னதுக்கு பா₄வம் (அகப்படாதவன் இத்யாதி₃) i சரித்து-சே₂தி₃த்து. "தலையில்"

A 10-3-1. B திருப்பாவை 12.

**8. கழிமின்தொண் டீர்கள் கழித்துத்
தொழுமின் அவனைத் தொழுதால்
வழிநின்ற வல்வினை மாள்வித்து
அழிவின்றி யாக்கம் தருமே.**

ஆ— 8. வ்யா:— (கழிமின்) அவனைத்தொழுமிடத்து, முந்துற தத்4வ்யதிரிக்த ஸர்வ விஷயங்களையும் விடுங்கோள். அவனைத்தொழவே, ஸ்வவிஷய கைங்கர்ய ப்ரதிப3ந்த4கமான உங்கள் வினைகளைப்போக்கி, நித்யஸித்3த4மான அந்தக் கைங்கர்யரூப மஹா ஸம்பத்தை உங்களுக்குத் தந்தருளும் என்கிறார். 8

ஈ—தோளைக்கழித்துத் தலையைச் i சரித்துப் போதுபோக்காக நின்று கொன்றபடி. j அவனுடைய k வீரசரிதங்களைக்கொண்டு k_2 திருவடியைப்போலே l போதுபோக்கி.(நாள் கடலைக் கழிமினே) m அவனுடைய பே4ாக்3யதை நெஞ்சிலே பட்டால், அவனை ப்ராபிப்பதற்கு முன்பு நடுவுபட்ட நாள் ஒரு கடல்போலே தோற்றுமாயிற்று. n *அன்றிக்கே, சக்ரவர்த்தித் திருமகனை ஆஶ்ரயித்து, o ஸம்ஸார துரிதத்தைக் கழித்துக்கொள்ளுங்கோள் என்கிறாராதல். 7

அ—i சரித்து - சேதி3த்து. j.k (அவனுடைய வீரசரிதங்களைக்கொண்டு) ''கு3ணஜிதராய் வணங்குங்கோள்'' என்று சொல்லுகையாலே - கு3ணாநுஸந்தா4நமே போதுபோக்கு என்று ஸித்3தி4க்கிறது. l போதுபோக்கு-காலக்ஷேபம். k, l தலைதுணிசெய்தான் தாள்கள் வணங்குகையாவது-வீரசரிதாநுஸந்தா4னம் என்றபடி. ''தலையில் வணங்கி'' - த்ருதீயார்த்தே2 ஸப்தமியாய், தலையாலே வணங்கி என்றபடி. k_2 1. ''தாத்3ருக்3கு3ணோ ந நு பூ4ர்விதா4 ராக4வத்வே யஸ்தாவகம் சரிதமங்க3 மங்வபு4ங்க்த। ஸோऽத்ரைவ ஹந்த ஹநுமாந் பரமாம் விமுக்திம் பு3த்3த்4யாऽவதூ4ய சரிதம் தவ ஸேவதேऽஸௌ॥'' என்றது அநுஸந்தே4யம். தாத்3ருக்3கு3ண: - ஸகலஜநாஹ்லாத3கரகல்யாண கு3ணவாந். பூ4ர்வித3 - அபூ4: கில:. அத்ரைவ - சிரகாலம் த்வத3ாசரிதே தே3ஶே. விமுக்திம் - ப்ராணிமாத்ரஸுலப4ாம். முக்தேரபி த்வச்சரிதாநுஸந்தா4நம் க3ரீய இதி பா4வ:. m முந்தின அர்த்த2த்தில், ''நாள்கடல்''என்றது-ஒருநாள் ஒருகடல்போலேயிருக்கை. n இரண்டாம் அர்த்த2த்தில். ''நாள்''என்று காலமாய், காலோபலக்ஷிதமான ஸம்ஸாரமாகிற கடல் என்றபடி. j,k,l பரமபத3த்திலே எழுந்தருளின சக்ரவர்த்தித்திருமகன் திருவடிகளை ஆஶ்ரயிக்கையாவது - அவனுடைய சரிதங்களைக்கொண்டு போதுபோக்குகை என்கிறார் (அவனுடைய இத்யாதி3) n ''தாள்கள் தலையில் வணங்கி'' இத்யஸ்ய கு3ணாநுப4வகரணபரதயா அர்த்த2மபி4தா4ய, அபரிதோஷாத் பக்ஷாந்தரமாஹ (அன்றிக்கே இதி) o (ஸம்ஸார து3ரிதத்தை) ''நாள்'' என்று ஸம்ஸாரகால து3ரிதபரமென்று தாத்பர்யம். அத2வா, காலவிபா4க3ம் ஸம்ஸாரத்திலேயுள்ளதொன்றாகையாலே ''நாள்'' என்று ஸம்ஸாரத்தை லக்ஷிக்கிறது, நீள்கடல் சூழ் என்று தொடங்கி, க்ரமேண உரை அந்வயம். ?

ஜீ—பஞ்சமீவிப4க்தி. தலையாலே என்றபடி. k, l தலைதுணிசெய்தான் தாள்கள் வணங்குகையாவது-வீரசரிதாநுஸந்தா4நமென்றபடி. k_2 திருவடியைப்போலே என்றவிடத்திலே, 1. ''தாத்3ருக்3கு3ணோ ந நு பூ4ர்வித2'' இத்யாத்3யநுஸந்தே4யம், n த்3விதீயார்த்த2த்துக்கு, நாள் கடல் என்றதுக்கு-தாளென்று-காலமாய், காலோபலக்ஷித ஸம்ஸாரார்ணவம் என்றபடி. க்ரமேணாந்வய:. ?

n, o * 'தாள்' என்றது 'தாழ்' என்றதாய் (ஸம்ஸாரமாகிற) குற்றம் என்று பொருள் என்ற இருபத்துநாலாயிரப்படி காணத்தக்கது.

ஒ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — அநந்ய ப்ரயோஜநராய் பூஜிக்குமவர்களுக்கு, விக்₄நங்களையெல்லாம் போக்கி அடிமையாகிற அழிவில்லாத ஸம்பத்தை எம்பெருமான் தரும் என்கிறார்.

வ்யா:— (கழிமின் தொண்டீர்கள்) பூ₄ராஹ்யருசிகளை விடுங்கோள். (கழித்துத் தொழுமின்) அவஶ்யம் அவற்றைவிட்டு எம்பெருமானை ஆஶ்ரயியுங்கோள். (அவனைத் தொழுதால் என்று தொடங்கி) ஆஶ்ரயிக்குமவனுக்கு ஆஶ்ரயணம்தானே ப்ரயோஜநம் போந்திருக்கச்செய்தே, ப₄க₃வத்ப்ராப்திக்கு விக்₄நமான அவித்₃யாதி₃களைப்போக்கி. 8.

ப— 8. அவ:— அநந்தரம், அவன் விஷயத்தில் அஞ்ஜலிமாத்ரமே—அநாதி₃ ஸித்₃த₄ விரோதி₄யைக் கழித்து நித்யபுருஷார்த்த₂த்தைத் தரும் என்கிறார்.

தொண்டீர்கள்—சபலரான நீங்கள், கழிமின் — (உங்கள் சாபல்யத்தைக்) கழியுங்கோள்; கழித்து—(அத்தைக்) கழித்து, அவனை—(கீழ்ச்சொன்ன) சக்ரவர்த்தித் திருமகனை, தொழுமின்—தொழுங்கோள்; தொழுதால்—ஓர் அஞ்ஜலி பண்ணின வளவாலே, வல்—(அநாதி₃ ஸித்₃த₄மாய், அநுப₄வித்துக்கழிக்க) அரிதான, வழிநின்ற வினை—ப்ராப்ய ப்ரதிப₃ந்த₄க பாபங்களை, மாள்வித்து—இல்லையாக்கி, அழிவின்றி—மீட்சியில்லாதபடி நித்யமாய், ஆக்கம்—(ஸ்வப்ராப்தி ரூபமான) ஐஶ்வர்யாபி₄வ்ருத்₃தி₄யை, தருமே—அவன் தந்தருளுகை அறுதி.

'தொண்டீர்' என்று ப₄க₃வத்ப்ரவணரைச் சொல்லி, 'கழிமின்' என்று இதர நிவ்ருத்தியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். 8.

இ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — சக்ரவர்த்தித்திருமகனை ஆஶ்ரயித்து விஷய ப்ராவண்யத்தைத் தவிரவே, ப்ராப்தி ப்ரதிப₃ந்த₄கங்களைப்போக்கி நித்யகைங்கர்யத்தைத் தரும் என்கிறார்.

வ்யா:— (கழிமின் தொண்டீர்கள்) ப₄க₃வத்₃விஷயத்திலே நசையுடையீர்! விஷயங்களில் ருசியைக் கழியுங்கோள். (கழித்துத் தொழுமின்) இந்த விஷயங்களில் ருசியைக்கழித்து, அந்தச் சக்ரவர்த்தித்திருமகனைத் தொழுங்கோள்; "கழித்து" என்கிற அநுபா₄ஷணத்தாலே - விஷயவிரக்திதானே ப்ரயோஜநமாகப் போரும் என்கை. கழிக்கையாவது - "இது பொல்லாது" என்றிருக்கை. (அவனைத் தொழுதால்) கரும்புதின்னக் கூலிபோலே, தொழுகைதானே ப்ரயோஜநம் என்கை. (வழிநின்ற வல்வினை மாள்வித்து) ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமான ஆஶ்ரயணத்துக்குப் ப₂லமிருக்கிறபடி. "இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபாநுப₃ந்தி₄யோ" என்னும்படியிருக்கிற ப்ரப₃ல கர்மங்களை ஸவாஸநமாகப் போக்கி; நடுவேநின்று; ப்ராப்தியை விரோதி₄க்கிற கர்மம் என்னவுமாம். (அழிவின்றி ஆக்கம் தருமே) அபுநராவ்ருத்திலக்ஷணமோக்ஷமான நிரவதி₄க ஸம்பத்தைத் தரும். அதாவது - கைங்கர்யம் தரும். இவ்வர்த்த₂த்தில் ஸம்ஶயமில்லை. 8.

ஈ— அவ:— எட்டாம் பாட்டு. a சக்ரவர்த்தித்திருமகனுடைய வீரசரிதத்தை அநுஸந்தித்து, இதர விஷய ப்ராவண்யத்தைத் தவிரவே, அவன்தானே ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கி நித்யகைங்கர்யத்தைத் தந்தருளும் என்கிறார்.

வ்யா:— (கழிமின்) பாஹ்யவிஷயங்களிலுண்டான ருசியைக் கழியுங்கோள். b கழிக்கையாவது-"பொல்லாது" என்றிருக்கை. c இந்த ருசியைப் பூண்கட்டிக்கொள்ளத் தேடுகிறவர்கள் கழிக்கச்சொன்னால் கழியார்களிறே; பகவத்விஷயத்தில் சாபலமுடையீர்! கழிக்கப்பாருங்கோள். (கழித்துத் தொழுமின்) d "அவனைத் தொழாநிற்கச்செய்தே இதுவும் க்ரமத்தாலே கழிகிறது" என்றிராதே, அவஶ்யம் கழித்தே தொழுங்கோள். e "கழிமின்" என்றுவைத்து, "கழித்து" என்றது - இதரவிஷயங்களில் விரக்திதானே ப்ரயோஜநமாகப் போரும் என்கை. f "தொழுமின்" என்றுவைத்து, "தொழுதால்" என்கிறது - g கரும்பு தின்னக் கூலிபோலே, மேல் ஒரு பலமில்லையேயாகிலும் தொழுகை தானே பலம் போரும் என்கை.

அ— எட்டாம் பாட்டு. (கழிமின் இத்யாதி) "கழித்து, வழிநின்ற வல்வினை மாள்வித்து, அழிவின்றி ஆக்கம் தரும்" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார். a ஒரு வ்யக்தியை நிர்தேஶியாமையாலே, கீழிற்பாட்டில் சொன்ன சக்ரவர்த்தித்திருமகனே இப்பாட்டுக்கும் ப்ரதிபாத்யன் என்கிறார் (சக்ரவர்த்தித்திருமகனுடைய இத்யாதி)

b 1. "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு யா புத்திர் பாவிதா ந்ருணாம்। தாமேவ குருதே ஜந்து: உபதேஶோ நிரர்த்தக:॥" இதி கதமிதரவிஷயருசிரபோஹிதும் ஶக்யத இத்யத்ராஹ (கழிக்கையாவது இதி) c "தொண்டீர்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இந்த ருசியை இத்யாதி) d "கழித்து" என்றதுக்கு மேலிற்பதத்தோடே கூட்டி, ல்யபந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (அவனைத் தொழாநிற்க இத்யாதி) e அன்றிக்கே, "கழித்து" என்றதுக்கு "கழிமின்" என்ற கீழிற்பதத்தோடே கூட்டி, "வீடுமின் முற்றவும் வீடுசெய்து" (1-2-1) என்கிறபடியே அநுவாதமாக அருளிச்செய்கிறார் (கழிமின் என்றுவைத்து இத்யாதி) f அநுவாதத்துக்குத் தாத்பர்யம் (தொழுமின் என்று வைத்து இத்யாதி) g கரும்பு தின்னக் கூலியில்லாதாப்போலே என்றபடி; வைதர்ம்ய த்ருஷ்டாந்தமானாலும் குறையில்லை.

ஜீ— எட்டாம் பாட்டு. (கழிமின் இத்யாதி) a "கழித்து, வழிநின்ற வல்வினை மாள்வித்து, அழிவின்றி ஆக்கம் தரும்" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (சக்ரவர்த்தி இத்யாதி)

b அநாதிகால வாஸிதத்தைப் போக்கப்போமோ? என்ன (கழிக்கையாவது இத்யாதி) c "தொண்டீர்" என்றதுக்கு பாவம் (இந்த ருசியை இத்யாதி) d "கழித்து" என்றத்தை, "தொழுமின்" என்றதுக்கு ஶேஷமாக்கி பாவம் (அவனைத் தொழாநிற்க இத்யாதி) e "கழித்து" என்றத்தை, "கழிமின்" என்ற கீழிற்பதத்தோடே கூட்டித் தாத்பர்யாந்தரம் (கழிமின் என்று இத்யாதி) f அநுவாதத்துக்கு பாவம் (தொழுமின் என்றுவைத்து இத்யாதி) g கரும்பு தின்னக் கூலியில்லாதாப்போலே என்றபடி.

9. தருமவரும்பய னய
திருமக ளார்தனிக் கேள்வன்
பெருமை யுடைய பிரானார்
இருமை வினைகடி வாரே.

ஆ— 9. வ்யா:— (தரும்) ப்ரதிப₃ந்த₄கங்களைப்போக்கி அந்தப் பெறுதற்கரிதான ஸம்பத்தைத் தந்தருளுமிடத்தில், பிராட்டியோடே கூடநின்று தந்தருளும் என்கிறார். 9.

ஒ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — ஆஶ்ரயிப்பாருடைய விக்₄நங்களை நீக்கி நித்ய கைங்கர்யத்தைக் கொடுக்கும்போது, பெரியபிராட்டியாரோடே கூடிநின்றே ஸாத₃ர மாகக் கொடுக்கும் என்கிறார்.

— இப்படிசெய்தால் (g₂ வழிநின்ற வல்வினை மாள்வித்து) h"இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வ ரூபாநுப₃ந்தி₄யோ !" என்னும்படி பொருந்தியிருக்கிற ப்ரப₃லகர்மங்களை h₂ வாஸனை யோடே போக்கி. i வழிநின்ற வல்வினை - j நடுவே நின்று ப₄க₃வத்ப்ராப்தியை நிரோ தி₄க்கிற கர்மம் என்றுமாம். (k அழிவின்றி k₂ ஆக்கம் தருமே) l 1. "न च पुनरावर्तते" (ந ச புநராவர்த்ததே) என்கிறபடியே அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷண மோக்ஷத்தைத் தரும். 8.

ஆ— g₂, h வழிநின்ற-ஆத்மா போகிற வழிகள்தோறும் நின்ற; ஆகையாலே, ஸ்வருபாநுப₃ந்தியோ என்னும்படி நின்ற. i, j இரண்டாம் அர்த்த₂த்திலே ப்ராப்தி விரோதி₄யாய் நடுவே நின்ற g₂ யத்₂வா, வழிநின்ற-வழியாக நின்ற; ஒழுங்காய் நின்ற; ஸந்ததமாக நின்ற என்றபடி. h₂ (வாஸனையோடே) நசிப்பித்து என்னாதே, "மாள்வித்து" என்று கார்த்ஸ்ந்யம் தோன்றுகையால், ஸவாஸநத்வம் தோன்றுகிறது. வாஸனையுண்டாகில், பின்னையும் கர்மம் உத்₃ப₄விக்கையாலே கார்த்ஸ்ந்யேந நிவ்ருத்தி கூடாதிறே. j (நடுவே இத்யாதி₃) வழியிலே நின்று என்றபடி. k, k₂ "அழிவின்றி ஆக்கம் தரும்" இத்யஸ்ய, ப்ரவேஶாநுகு₃ண்யேந அர்த்தா₂ந்தரம் த்₃ரஷ்டவ்யம். k₂, l ஆக்கம்-ஸம்பத்து; மோக்ஷமாகிற ஸம்பத்து என்றபடி. "தொண்டீர்கள் கழிமின், கழித்து அவனைத் தொழுமின், தொழுதால் என்று தொடங்கி ஆக்கம் தரும்" என்று உரை அந்வயம். 8.

— g₂ வழிநின்ற - வழியாக நின்ற. h ஆத்மாபோகிற வழிகள்தோறும் நின்ற என்றாய், ஸ்வ ரூபாநுப₃ந்தி₄யோ என்னும்படி நின்ற என்னுதல்; i, j ப₄க₃வத்ப்ராப்திக்கு நடுவே ப்ரதிப₃ந்த₄கமாக நின்ற என்னுதல். k₂, l ஆக்கம்-ஸம்பத்து; மோக்ஷமாகிற ஸம்பத்து என்றபடி. k, k₂, l அவதாரிகை யில் கைங்கர்யமாக அருளிச்செய்கையாலே, இங்கே அர்த்தா₂ந்தரமாகக் கண்டுகொள்வது. தொண்டீர்கள் கழிமின், கழித்து அவனைத் தொழுமின், தொழுதால் தொடங்கி அந்வய:. 8.

டி—l 1. (கழிமின் இத்யாதி₃) (அழிவின்றி ஆக்கம் தரும்) छान्दोग्ये,अष्टमप्रपाठके— "स खल्वेवं वर्तयन् यावदायुषं ब्रह्मलोकमभिसंपद्यते, नच पुनरावर्तते, नच पुनरावर्तते ॥ १५॥"

ஒ— வ்யா:— (தரும் என்று தொடங்கி) உபநிஷத் ப்ரஸித்₃த₄மான பரமபுருஷார்த்தங்களைத் தரும் பெரியபிராட்டியாருடைய கு₃ணதி₃களையுள்ள நாயகன். (பெருமை என்று தொடங்கி) ஸ்ரீய:பதித்வ நிப₃ந்த₄நமான பெருமையையுடையராய், ஆஶ்ரிதாநுக்₃ரஹ ஸ்வரூபராய், அவர்களுடைய புண்யபாப ஸ்வரூபமான கர்மங்களைப் போக்கும் ஸ்வபா₄வரானவர். த₄ர்மத்திநுடைய பரமப்ரயோஜந ரூபமான திருமகளார் என்றுமாம். 9.

ப— 9. அவ:— அநந்தரம், ஸ்ரீய:பதியான அவன், ப்ரதிப₃ந்த₄கத்தைத் தன் ஸங்கல்பத்தாலே போக்கும் என்கிறார்.

தருமம்—த₄ர்மங்களுக்கும், அரு—பெறுதற்கரிய, பயனாய—ப்ரயோஜநமாயிருக்கிற, திருமகளார்—லக்ஷ்மியாகிற நாரீணாமுத்தமைக்கு, தனிக்கேள்வன்—அத்₃விதீயப்ரணயி என்கிற, பெருமையுடைய—பெருமையை உடைய, பிரானார்—ஸர்வேஶ்வரன், இருமை — (புண்யபாபரூபமான) இரண்டுவகைப்பட்ட, வினை—கர்மத்தையும், கடிவார்—முனிவர்.

கடிதல் – முனிதல். " அவ்வரும்பயனாயவற்றைத் தரும் திருமகளார் " என்னவுமாம். இவை இரண்டு விஶேஷணமும் தனிக்கேள்வனோடே ஒட்டியும் சொல்லுவர். 9.

இ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — தன்னைப் பற்றின மாத்ரத்திலே இதெல்லாம் செய்தருளக்கூடுமோ ? என்னில்; 1. "न कश्चिन्नापराध्यति" (ந கஶ்சிந்நாபராத்₄யதி) என்னுமவள் அருகேயிருந்து தருவிக்கும் என்கிறார்.

வ்யா:—(தருமவரும் பயனாய திருமகளார்)உபநிஷத்துக்களிலே பரமப்ரயோஜநமாக ப்ரஸித்₃த₄மானவற்றைத் தரும் திருமகளார் ; த₄ர்மத்திநுடைய பரமப்ரயோஜநமான திருமகளார் என்னவுமாம். (தனிக்கேள்வன்) அத்₃விதீயனான வல்லப₄ன். (பெருமையுடைய பிரானார்) ஸ்ரீய:பதித்வ நிப₃ந்த₄நமான பெருமையையுடையவர். பிரானார் — ஆஶ்ரிதாநுக்₃ரஹமே ஸ்வரூபமாயுள்ளவர். (இருமை வினை கடிவாரே) புண்யபாபரூபமான கர்மங்களைப் போக்குவர். 9.

ஈ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டு. தன்னைப் பற்றின மாத்ரத்திலே, இப்படி விரோதி₄களைப் போக்கி இப்பேற்றைத் தரக்கூடுமோ ? என்னில், வெறும் அவன்படியையோ பார்ப்பது,

---

அ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (தருமவரும் இத்யாதி₃) a ''திருமகளார்'' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து (அருகேயிருக்கிறார் படியையும்) என்றது. b அவர்படிதானேது? என்ன (ந கஶ்சித் இத்யாதி₃)

ஜீ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (தருமவரும் இத்யாதி₃) a '' திருமகளார் '' என்றத்தைப்பற்ற (அருகேயிருக்கிறார் படியையும்) என்றது. b அவர்படிதானேது? என்ன (ந கஶ்சித் இத்யாதி₃)யுத்₃த₄,

ஈ—a அருகே இருக்கிறுர்படியையும் பார்க்கவேண்டாவோ? b 1. "न कश्चिन्नापराध्यति" (ந கஶ்சிந்நாபராத்₄யதி) என்பாரன்றோ அருகிருக்கிறுர் என்கிறுர்.

வ்யா:— (தரும்) c இவ்வர்த்த₂த்தில் ஸம்ஶயமில்லே. (d அவ்வரும் d₂ பயனாய) e பெறுதற்கரிதாக ஶாஸ்த்ரங்களிலே ப்ரஸித்₃த₄மான ப்ரயோஜநருபமானவற்றை. f அன்றிக்கே, த₄ர்மத்தினுடைய பரமப்ரயோஜநந்தான் வடிவுகொண்டாப்போலே யிருக்கிற பெரியபிராட்டியார்க்கு g வல்லப₄ளுகையாலே h அத்₃விதியநாயகனுயிருக்கிறவன் என்றுமாம். i 2. "अप्रमेयं हि तत्तेजः" (அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜ:) என்கிறபடியே-ஶ்ரிய:பதி யாகையாலே வரும் ஏற்றம் உள்ளது இவன் ஒருவனுக்குமிறே.

அ— c பூர்வகா₃தா₂யாம் ''தரும்'' இத்யபி₄த₄ய புநஶ்ச ''தரும்'' இதி வக்துர் ப₄ாவமாஹ (இவ்வர்த்த₂த்தில் ஸம்ஶயமில்லே இதி) d₂ பயனாய - பயன்களே என்றபடி. e ''திருமகளார் தனிக் கேள்வன் பெருமையுடைய பிரானார் இருமை வினே கடிந்து, அவ்வரும்பயனாய தரும்'' என்று அந்வயம் விவக்ஷித்துஅருளிச்செய்கிறுர் (பெறுதற்கரிதாக இதி) d தச்ச₂ப்₃த₃:-ப்ரஸித்₃த₄பராமர்ஶீதி ப₄ாவ: ; ஶரீரதிஷ்க்ரமணம் தொடங்கி, கைங்கர்யபர்யந்தமான ப₂லங்களேச் சொல்லுகிறது. f (அன்றிக்கே) இதி இரண்டாம் அர்த்த₂த்தில், ''ப்ரயோஜநமான திருமகளாருக்குத் தனிக் கேள்வன்'' என்று அந்வயம். g கேள்வன் - வல்லப₄ன். h (அத்₃விதீயநாயகன்) பெருமையின் அர்த்த₂ம். திருமகளாருக்கு நாயகனுகையாலே, லோகத்துக்கு அத்₃விதீய நாயகனை பெருமையையுமுடையனுயிருக்கிறவன் என்றபடி. i அப்படி பெரியபிராட்டியாரோட்டை ஸம்ப₃ந்த₄த்தாலே அத்₃விதீய நாயகனுயிருக்குமோ?என்ன (அப்ரமேயம் இத்யாதி₃) j ப்ரத₂மநிர்வாஹேऽபி '' திருமகளார் தனிக்கேள்வன் '' இத்யேதத் உத்தரத்ராபி ஸம்ப₃த்₄யத இத்யபி₄ப்ராயேணாஹ

ஜீ—காண்டே₃ ஹநூமந்தம் ப்ரதி ஸீதா—1. ''பாபாநாம் வா ஶுபா₄நாம் வா வதா₄ர்ஹாணாம் ப்லவங்க₃ம। கார்யம் கருணமார்யேண ந கஶ்சிந்நாபராத்₄யதி ||''

c கீழ்ப்பாட்டிலும் ''தரும்'' என்று வைத்து, பின்னையும் ''தரும்'' என்றதுக்கு ப₄ாவம் (இவ்வர்த்த₂த்தில் ஸம்ஶயமில்லே) என்று. d₂ பயனாய - பயன்களே. இப்பக்ஷத்தில், ''திருமகளார் என்று தொடங்கி, கடிவார், அவ்வளவன்றிக்கே, அவ்வரும்பயனாய தரும்'' என்று அந்வயம். d தச்ச₂ப்₃த₃ம்-ப்ரஸித்₃த₄பராமர்ஶி; ஶரீரதிஷ்க்ரமணம் தொடங்கி கைங்கர்யபர்யந்தமான ப₂லங் களேச் சொல்லுகிறது. f அர்த்த₂ாந்தரம் (அன்றிக்கே இத்யாதி₃) இந்த இரண்டாம் யோஜனைக்கு க்ரமேணாந்வயம். g கேள்வன்—வல்லப₄ன். h (அத்₃விதீயநாயகனுயிருக்கிறவன்) என்றது - பெரு மையின் அர்த்த₂ம். அதாவது - திருமகளார்க்கு நாயகனுகையாலே லோகத்துக்கு அத்₃விதீய நாயகனை பெருமையுடையவனுய் இருக்கிறவன் என்றபடி. i அப்படி பிராட்டியோட்டை ஸம் ப₃ந்த₄த்தாலே அத்₃விதீயநாயகனுயிருக்குமோ? என்ன (அப்ரமேயம் இத்யாதி₃) லிகி₂தம் பூர்வ மேவ. j ''திருமகளார் தனிக்கேள்வன்'' என்றத்தை - ''பிரானார்''என்றத்தோடே கூட்டி ப₄ாவம்

ப்ர—b1. युद्धकाण्डे (११६) रावणवधानन्तरे राक्षसीहिंसनोद्युक्तं हनूमन्तं प्रति जानकी—"पापानां वा शुभानां वा वधार्हाणां प्लवङ्गम। कार्यं करुणमार्येण न कश्चिन्नापराध्यति ॥ ४४ ॥"

மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே ஶரணம்.

10. கடிவார் தீய வினைகள்
நொடியா ரும்அள வைக்கண்
கொடியா வடுபுள் ளுயர்த்த
வடிவார் மாதவ னாரே.

ஆ— 10. வ்யா:— (கடிவார்) பிராட்டியோடே கூட நின்று, பெரியதிருவடிக்குக் கொடுத்தருளுமாபோலே தந்தருளும்; அதுக்கு ப்ரதிப3ந்த4கங்களையும் ஒரு க்ஷணத்திலே போக்கியருளும் என்கிறார். 10.

ஒ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — பெரியபிராட்டியாரோடு கூடவந்து ஈண்டி ப்ரதிப3ந்த4கங்களைப் போக்கியருளும் என்கிறார்.

வ்யா:—(கடிவார் தீய வினைகள்) ப்ரதிப3ந்த4க கர்மங்களைப்போக்கும் ஸ்வபா4வர். (நொடியாரும் அளவைக்கண்) க்ஷணமாத்ரத்திலே. (கொடியா அடு புள் உயர்த்த வடிவார்) ஆஸ்ரிதஸம்ரக்ஷணம் பண்ணுகைக்கு ப்ரதிபக்ஷ நிரஸந ஸ்வபா4வனான பெரியதிருவடியைக் கொடியாக எடுக்கையை ஸ்வபா4வமாகவுடையவர். பெரிய திருவடியை விஷயீகரிக்குமாபோலே, இன்று ஆஸ்ரயிப்பாரை விஷயீகரிக்கும் ஸ்வபா4வர் என்றுமாம். (மாதவனார்) ஸ்ரிய:பதியானவர். 10.

ஈ— j லக்ஷ்மீபதியாகையாலே வந்த மேன்மையையுடைய k உபகாரகரானவர். பிரானார் - l ஆஸ்ரிதாநுக்3ரஹமே ஸ்வரூபமாயுள்ளவர். (இருமை வினை கடிவாரே) m பேர்வாசியேயாம்படி நாம் பண்ணிவைத்த இருவகைப்பட்ட கர்மங்களையும் போக்குவார். n புண்யபாபங்களுக்குத் தன்னில் தான் வைஷம்யமுண்டேயாகிலும், மோக்ஷவிரோதி4த்வாத் த்யாஜ்யமாகாநின்றனவிறே. 9.

அ—(லக்ஷ்மீபதியாகையாலே இதி) k, l பிரான் - உபகாரகனும், அநுக்3ராஹகனும். l (ஆஸ்ரித இத்யாதி3) இதுவே விஸேஷ்ய நிர்தே3ஸமென்று கருத்து. m "இருமை வினை கடிவார்" இதி புண்யஸ்யாபி நிரஸநமுச்யதே; தத்2 வக்தும் யுஜ்யதே கிம்? இத்யத்ராஹ (பேர்வாசியேயாம்படி இதி) 1. "ஸத்3யஸ் த்யஜந்தி வரத3 த்வயி ப3த்3த4பா4வா: பைதாமஹாதி3ஷு பதே3ஷ்வபி பா4வப3ந்த4ம் । கஸ்மை ஸ்வதே3த ஸுக2ஸஞ்சரணேத்ஸுகாய காராக்3ருஹே கநகஸ்ருங்க2லயாபி ப3ந்த4: ॥" n நநு, அலௌகிகேஷ்டாஸாத4ாரண காரணத்வேந அலௌகிகாநிஷ்டாஸாத4ாரணகாரணத்வேந ச, பரஸ்பரவைலக்ஷண்யே ஸத்யபி நாமமாத்ரே பே4த3 இதி கத2முச்யதே? இத்யத்ராஹ (புண்யபாபங்களுக்கு இதி) மோக்ஷார்த்2யபேக்ஷயா அலௌகிகாநிஷ்டாஸாத4ாரண காரணத்வம் உப4யோரபி துல்யமிதி பா4வ:. "திருமகளார் தனிக்கேள்வன் அவ்வரும் பயனாய தரும்; திருமகளார் தனிக்கேள்வன் பெருமையுடையபிரானார் இருமை வினை கடிவார்" இத்யந்வய:. இரண்டாம் அர்த்த2த்திலே யத2ாஸ்தி2த்யந்வய:. 9.

ஜீ—(லக்ஷ்மீபதி இத்யாதி3) k பிரான் - உபகாரகன். l அநுக்3ராஹகனாக அர்த்த2ாந்தரம் (ஆஸ்ரித இத்யாதி3) m (பேர்வாசியேயாம்படி) புண்யம், பாபம் என்கிற பேர்வாசிமாத்ரமேயாம்படி. n புண்யம் உபாதே3யமன்றோ; "பேர்வாசியேயாம்படி" என்கிறதென்? என்ன (புண்ய பாபங்களுக்கு இத்யாதி3) அர்த்த2த்3வயத்துக்கும் அந்வயம் முன்பே சொல்லிற்று. 9.

ப— 10. அவ:— அநந்தரம், விரோதி₄யைப் போக்குமிடத்தில், கொடிகட்டிச் சடக்கெனப் போக்கும் என்கிறார்.

தீய வினைகள்—கொடிதான வினைகளை, நொடி ஆரும்—நொடி நிரம்பும், அளவைக்கண் — அளவிடத்து, கடிவார் — கடியுமவர், அடு — (ஆஶ்ரிதவிரோதி₄களை) அழியச்செய்யும், புள்—பெரியதிருவடியை, கொடியா—கொடியாக, உயர்த்த— எடுத்த, வடிவார்—விலக்ஷணவிக்₃ரஹயுக்தரான, மாதவனார்-ஶ்ரிய:பதியானவர். 10.

இ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — அவள் பொறுப்பிக்கப் பொறுக்குமிடத்தில் விளம்ப₃மில்லை, அரைக்ஷணத்திலே பொறுப்பர் என்கிறார்.

வ்யா:— (கடிவார் தீயவினைகள்) தன்னால் போக்கிக்கொள்ளவொண்ணாத கொடிய பாபங்களைப் போக்கும் ஸ்வபா₄வர். (நொடியாரும் அளவைக்கண்) நொடி நிறையும் அளவிடத்திலே; க்ஷணமாத்ரத்திலே என்றபடி. (கொடியா அடு புள் உயர்த்த வடிவார்) ப்ரதிபக்ஷநிரஸந ஸ்வபா₄வனான பெரியதிருவடியைக் கொடியாக எடுக்கையை ஸ்வபா₄வமாக உடையவர். இன்று ஆஶ்ரயித்தவனையும் நித்யாஶ்ரிதரோடொக்க விஷயீகரிக்கும் என்னுமிடத்துக்கு ஸூசகம் என்றுமாம். வடிவாரென்று தனியேயாய், அழகிய வடிவை உடையர் என்றுமாம். (மாதவனார்) பிராட்டி அருகேயிருந்து போக்குவிக்கவாயிற்று வினைபோக்குவது. 10.

ஈ— அவ:—பத்தாம் பாட்டு. a இப்படி அவனும் அவளுமாகக் குற்றங்களைப் போக்குவது எத்தனைகாலங்கூடி ? என்னில்: தன் திருவடிகளிலே தலைசாய்த்தவளவிலே என்கிறார்.

வ்யா:— (கடிவார் தீய வினைகள்) காலதத்வமுள்ளதனையும் தன்னால் போக்கிக் கொள்ளவொண்ணாத கொடிய பாபங்களைப் போக்குவார். b "வழிநின்ற வல்வினை மாள்வித்து" (8) என்கிறவிடத்தில் - ஆஶ்ரயித்த மாத்ரத்திலே பாபங்களைப் போக்கும் என்றார். c "இருமை வினை கடிவார்" (9) என்கிறவிடத்தில் - c_1 அவன் தானானதுக்கு

அ— பத்தாம் பாட்டு. (கடிவார் இத்யாதி₃) a "நொடியாரும் அளவைக்கண்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (இப்படி இத்யாதி₃)

b,c,d விரோதி₄நிரஸநம் சொல்லுகிற மூன்று பாட்டுக்கும் பே₄த₃ம் அருளிச்செய்கிறார் (வழிநின்ற இத்யாதி₃ வாக்யத்ரயத்தாலே) c_1 (அவன் தானானதுக்குமேலே) அவன் தானே போக்குகிறதுக்கு மேலே.

ஜீ— பத்தாம் பாட்டு. (கடிவார் இத்யாதி₃) a "நொடியாரும் அளவைக்கண்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (இப்படி இத்யாதி₃)

b,c,d கீழ் இரண்டு பாட்டுக்கும் இதுக்கும் வாசி ஏது? என்ன (வழிநின்ற இத்யாதி₃) c_1 (அவன் தானானதுக்கு மேலே) அவன் தானே போக்குகிறதுக்கு மேலே.

ஈ—மேலே, பிராட்டியும் கூட இருக்கையாலே போக்கும் என்ருர். d எவ்வளவில் போக்குவது? என்னில்; க்ஷணகாலத்திலே என்கிருர் இதில்.

(e நொடியாரும் அளவைக்கண்) நொடிநிறையும் அளவிலே. (கொடியா அடு புள் உயர்த்த வடிவார்) f தூ3ரத்திலே காணவே ப்ரதிபக்ஷம் மண்ணுண்ணும்படியான பெரிய திருவடியை த்4வஜமாக எடுக்கையை ஸ்வப4ாவமாக உடையவர் என்னுதல்; வடிவார்-g ஆர்ந்த வடிவையுடையவர். அழகிய வடிவை உடையவர் என்னுதல்.

" வடிவார்மா " என்று – நாய்ச்சியார்க்கு விசேஷணமாதல். h வடிவிலே ஆர்ந்திருக்கிறவள் என்னுதல்; i அழகிய வடிவை உடையவள் என்னுதல்; j வடிவிலே

அ— d "நொடியாரும் அளவைக்கண்" என்று இங்கு விசேஷம். e நொடியாகும் அளவைக்கண் - நொடியானது நிறையுமளவிலே என்றபடி. f,g "வடிவார்" என்றதுக்கு – ஈஶ்வரனுக்கு விசேஷணமானபோது இரண்டு பொருள். f ஸ்வப4ாவமாக உடையவனென்று முந்தின பொருள்; இத்தைக்காட்டுகிருர்(தூ3ரத்திலே இத்யாதி3). g அழகிய வடிவை உடையவரென்று இரண்டாவது; இத்தைக்காட்டுகிருர் (ஆர்ந்த இத்யாதி3).

h,i லக்ஷ்மீவிசேஷணமானபோது இரண்டு அர்த்த2ம். h முந்தினது – ஈஶ்வரன்வடிவிலே பொருந்தினவளென்று; இத்தை அருளிச்செய்கிருர் (வடிவிலே இத்யாதி3) i இரண்டாவது - " ஆர் " என்று – அழகாய், அழகிய வடிவை உடையவளென்று; இத்தைக்காட்டுகிருர் (அழகிய இத்யாதி3). j முந்தினதின் விவரணம் (வடிவிலே இத்யாதி3) யத்2வா, வடிவு - ஸ்வப4ாவம், திருமேனியும். ஆர்தல் - அழகும், பூர்ணதையும், பொருந்துகையும். h (வடிவிலே ஆர்த்திருக்கிற) ஆர்கை - ஸம்ருத்3தி4. 1. " நீலதோயத3 " இத்யாதி3ப்படியே தன்னுடைய காந்தியாலே திருமேனியை வ்யாபித்துக்கொண்டிருக்கை. i (அழகிய வடிவை) வடிவாலே ஆர்ந்திருக்கிறவள் என்னுதல். வடிவென்கிறது - அழகை. j (வடிவிலே பொருந்தி) பொருந்துகை - அகலமாட்டாமை. k மாதவனென்றது - மாவுக்கு த4வன் என்றபடி. l "மாதவனூர் தீய

ஜீ— e (நொடியாரும் அளவைக்கண்) நொடியானது நிறையுமளவிலே. f,g "வடிவார்" என்றதுக்கு - ஈஶ்வர விசேஷணமானபோது இரண்டு அர்த்த2ம். f ஸ்வப4ாவமாக உடையவரென்று முந்தினது; இ த் தை அருளிச்செய்கிருர் (தூ3ரத்திலே இத்யாதி3) இந்தபக்ஷத்திலே, "அடுபுள்ளைக் கொடியாக உயர்க்கையே வடிவாக உடையவர்" என்று அந்வயம். g அழகிய வடிவை உடையவரென்று த்3விதீயார்த்த2ம்; இத்தைக்காட்டுகிருர் (ஆர்ந்த இத்யாதி3) ஆர் - அழகு. வடிவு - விக்3ரஹம்.

h,i பிராட்டிக்கு விசேஷணமானபோது இரண்டு அர்த்த2ம். h முந்தினது-ஈஶ்வரன் வடிவிலே பொருந்தினவள் என்று; அத்தை அருளிச்செய்கிருர் (வடிவிலே இத்யாதி3) i அழகிய வடிவை உடையவள் என்று - த்3விதீயார்த்த2ம் ; இத்தை அருளிச்செய்கிருர் (அழகிய இத்யாதி3) j "வடிவிலே ஆர்ந்திருக்கிற" என்றதின் விவரணம் (வடிவிலே பொருந்தி இத்யாதி3) k (மாதவன்) மாவுக்கு பிராட்டிக்கு, த4வன் - நாயகன் என்றபடி. l " மாதவனூர் தீய வினைகள் கடிவார் "

11. மாதவன் பாற்சட கோபன்
தீதவ மின்றி யுரைத்த
ஏதமி லாயிரத் திப்பத்து
ஓதவல் லார்பிற வாரே.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஆ— 11. வ்யா:— (மாதவன்பால்) கவிபாடுகிற தமக்கும், பாட்டுண்டருளுகிற எம்பெருமானுக்கும், இக்கவிகளுக்கும் ஒரு தீங்கு இல்லாதபடி, மாதவன்பால் சடகோபனுரைத்த ஆயிரத்து இப்பத்து ஓதவல்லார், பகவத்ஸம்ஶ்லேஷ விரோதியான ஸம்ஸாரத்தில் புகார் என்கிறார். 11.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஒ— அவ:— நிகமத்தில் — இத்திருவாய்மொழி கற்றார் பெறும் பலத்தை அருளிச்செய்கிறார்

வ்யா:— கவிபாடுகிறவனுக்கும் கவிபாட்டுண்கிறவனுக்கும் கவிக்கும் குற்றமாகிற ஏதமில்லாதபடியிருக்கிற ஆயிரத்தில், ஶ்ரிய:பதியான தன்பக்கலுள்ள மேன்மையை அநுஸந்தித்தல், ஆஶ்ரயித்தவனுடைய சிறுமை அநுஸந்தித்தல் செய்கையாகிற தீதும் அவமுமில்லாத இத்திருவாய்மொழி கற்கவல்லார் பக்தியோகத்துக்கு மேட்டு மடையான ஸம்ஸாரத்தில் பிறவார். ஏதமாவது - குற்றம். "கவிபாடுகிறவனுக்கும்,

ஜீ—பொருந்தி இருக்கிறவள் என்னுதல். (k மாதவனுர்) l பிராட்டி அருகே இருந்து போக்குவிக்கவாயிற்றுப் போக்குவது. m "ஒருதலை ஜந்மம்; ஒருதலை மரணம், நடுவே ஆதிவ்யாதிகள்; இவை செய்த குற்றங்களைப் பார்க்கக்கடவதோ? குற்றங்கண்டு விடில் n விபூதியாக விடவேண்டாவோ? பொறுத்தருளீர்" என்றால், அவளுக்காக, "பொறுத்தோம்" என்னுமித்தனை. 10.

அ—வினைகள் கடிவார்" இதி யோஜநாம் ஹ்ருதி நிதாயாஹ (பிராட்டி அருகேயிருந்து இதி) ஜ ஸ்வதந்த்ரனைக்கொண்டு போக்குவிக்கும் ப்ரகாரம் ஏதென்ன (ஒருதலை இத்யாதி) n1. "இஹ ஜகதி நிர்தோஷ: க:" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து (விபூதியாக விடவேண்டாவோ?) என்றது. "அடுபுள்ளைக் கொடியாக உயர்க்கையே வடிவாகவுடைய மாதவனார், தொடியாருமளவைக்கண் தீய வினைகள் கடிவார்" என்று அந்வயம். "தீய வினைகள் தொடியாருமளவைக்கண் கடிவார் அடுபுள் கொடியாக உயர்த்த வடிவார் மாதவனாரே" என்று உரை அந்வயம். 10.

ஜீ—என்று கூட்டி பாவம் (பிராட்டி அருகே இத்யாதி) m ஸ்வதந்த்ரனைக்கொண்டு போக்குவிக்கும் ப்ரகாரம் ஏதென்ன (ஒருதலை இத்யாதி) n1. "இஹ ஜகதி நிர்தோஷ: க:" என்றத்தைப்பற்ற (விபூதியாக விடவேண்டாவோ?) என்றது. "அடுபுள்ளைக் கொடியாக உயர்க்கையே வடிவாகவுடைய மாதவனார், தொடியாருமளவைக்கண் தீய வினைகள் கடிவார்" இத்யந்வய:. 10.

ஒ—கவிபாட்டுண்கிறவனுக்கும், கவிக்குமுள்ள மூன்று குற்றத்தையும் - தீதும், அவமும் ஏதமும் என்றும் சொல்லுவர். 11.

நஞ்சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ப— 11. அவ:— அநந்தரம்—இத்திருவாய்மொழிக்கு பலமாக ஜந்மநிவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

சடகோபன் — ஆழ்வார், மாதவன்பால் — ஸ்ரிய:பதியான ஸர்வேஶ்வரன் பக்கல், தீது—(தன்மேன்மை பார்த்து நெகிழநிற்கும்) தீதும், அவம்—(ஆஸ்ரித தோஷம் பார்த்துக் கைவிடும்) அவமும், இன்றி—இல்லாதபடியாக, உரைத்த—சொன்னதாய், ஏதம்—(லக்ஷணவைகல்யாதியான) குற்றம், இல்—அற்ற ஆயிரத்து—ஆயிரத்தில் வைத்துக்கொண்டு, இப்பத்து—(ஸ்வாராத்யதையைச் சொன்ன) இப்பத்தை, ஓதவல்லார்—(ஆசார்யமுகத்தாலே) அதிகரிக்கவல்லார், பிறவார்—(ஸம்ஸாரத்தில்) பிறவார்கள்.

தீதென்று - பாட்டுண்கிறவன் குற்றமும், அவமென்று - பாடுகிறவன் குற்றமும், ஏதமென்று - பாட்டின் குற்றமுமாகவும் சொல்லுவர். இது முச்சீராய்ச் சிந்தடி நான்கும் ஒத்திருத்தலால் வஞ்சிவிருத்தம். 11.

வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

இ— அவ:— நிகமத்தில் — இத்திருவாய்மொழி கற்றார் பகவதநுபவத்துக்கு மேட்டுமடையான ஸம்ஸாரத்தில் பிறவார் என்கிறார்.

வ்யா:— (சடகோபன் மாதவன்பால் தீது அவம் இன்றி உரைத்த) தீதாவது—தன் மேன்மையைப் பார்த்து எழநிற்கை; அவமாவது—ஆஶ்ரயிக்கிறவனுடைய சிறுமை பார்த்துக் கைவிடுகை. (இன்றி உரைத்த) இரண்டு குற்றமில்லாமையைச் சொன்ன. (ஏதம் இல் ஆயிரம்) லக்ஷணஹாநியால் வரும் குற்றமின்றிக்கேயிருக்கை; ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்தையும் அப்யஸிக்கவல்லார். (பிறவார்) பிறக்கையிறே, — "மாத்ருஶுஶ்ருஷணம் அழகிது" என்னுமோபாதி "பகவத்ஸமாஶ்ரயணம் எளிது" என்று உபதேஶிக்கவேண்டுகிறது; உபதேஶ நிரபேக்ஷமாக ஜந்மஸம்பந்தமற்று பகவதேகபோகராகப்பெறுவர். "தீது அவம், ஏதம் — என்று கர்த்தாவுக்கும், கவிக்கும், பாட்டுண்கிறவனுக்குமுள்ள மூன்று குற்றத்தையும் சொல்லுகிறது" என்றும் சொல்லுவர். 11.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

ஈ— அவ:— நிக₃மத்தில் — இத்திருவாய்மொழியை அப்₄யஸிக்கவல்லவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் வந்து பிறவார் என்கிருர்.

வ்யா:—(மாதவன் இத்யாதி₃) a "தீதும், அவமும், ஏதமும்" என்று - மூன்ருய், இம்மூன்றையும் - ப்ரதிபாத்₃யனுக்கும், வக்தாவுக்கும், ப்ரப₃ந்த₄த்துக்குமாக்கி, இவையில்லாமையைச் சொல்லுகிறது — என்று நிர்வஹிப்பாருமுண்டு. b ப₄ட்டர், அங்ஙனன்றிக்கே, — "ஏதமிலாயிரம்" என்று - ப்ரப₃ந்த₄லக்ஷணம் சொன்னபோதே, c த்ரிவித₄ தோ₃ஷராஹித்யமும் சொல்லிற்றும்; இனி, தீதும் அவமுமாவது செய்வதென்? என்னில்; "சடகோபன் d மாதவன்பால் தீது அவமின்றி உரைத்த" என்ருகக்கடவது — என்று அருளிச்செய்தார். e அதாவது,—தீதாவது–"நான் ஸ்ரிய:பதியல்லேனே!" என்று தன் மேன்மையைப் பார்த்துக் கடக்கவிருக்குமது; அவமாவது - "ஆஸ்ரயிக்கிறவன் நித்யஸம்ஸாரியன்றே!" என்று இவன் சிறுமையைப் பார்த்துக் கைவிடுமது; இவையில்லாமையைச் சொன்ன இப்பத்து என்றபடி. ஆயிரத்திலும் இந்தப் பத்தையும் அப்₄யஸிக்க வல்லவர்கள்; பிறவார் - f பிறக்கை சுட்டியிறே, "* மாத்ருஸம்ரக்ஷணம் அழகிது" என்னுமோபாதி, "ப₄க₃வத்ஸமாஸ்ரயணம் எளிது" என்று g உபதே₃ஸிக்க வேண்டுகிறது; h இத்திருவாய்மொழியை அப்₄யஸிக்க வல்லவர்கள் i உபதே₃ஸநிரபேக்ஷமாக, ஸம்ஸார ஸம்ப₃ந்த₄மற்று j ப₄க₃வத₃நுப₄வமே யாத்ரையாம்படி இருக்கிறவர்களோடே கூடி அநுப₄விக்கப்பெறுவர்கள் என்கிருர்.

அ— நிக₃மம் (மாதவன்பால் இத்யாதி₃) a "தீது இன்றி இருக்கிற மாதவன்பால், அவமின்றியிருக்கிற சடகோபனுரைத்த ஏதமிலாயிரத்து இப்பத்து ஓதவல்லார் பிறவார்" என்று முந்தின நிர்வாஹத்துக்கு அந்வயம். b ப₄ட்டர் நிர்வாஹத்துக்கு, "சடகோபன் மாதவன்பால் தீதவமின்றி உரைத்த ஏதமிலாயிரத்து இப்பத்து ஓதவல்லார் பிறவார்" என்று அந்வயம். d (மாதவன்பால் தீதவமின்றி) மாதவன்பால் தீதவமில்லாதபடி என்றபடி. "உரைத்த" என்கிற பத₃த்தினுடைய ஸாப₂ல்யார்த்த₂மாகவும், எல்லாவற்றுக்குமாக ஒரு நிஷேத₄மாகாமல், ஒன்றுக்கு ஒரு நிஷேத₄ம், இரண்டுக்கு ஒரு நிஷேத₄மாயிருக்கையாலும், ப₄ட்டர் இப்படி யோஜித்தருளினர். c (த்ரிவித₄தோ₃ஷராஹித்யமும் சொல்லிற்றும்) அதாவது - ப்ரப₃ந்த₄த்துக்குக் குற்றமின்றிக்கேயிருக்கையாவது - ப்ரதிபாத்₃ய வக்த்ருதோ₃ஷம் உண்டாமிற்றன்றே. ஆகையாலே, ப்ரப₃ந்த₄தோ₃ஷராஹித்யம் சொன்னபோதே - மற்ற தோ₃ஷங்களுமில்லை என்னுமது ஸித்₃த₄ம். a முந்தின யோஜனைக்கு A "ஏற்கும் பெரும் புகழ்" இத்யாதி₃ பீ₃ஜம். e (அதாவது) சடகோபன் மாதவன்பால் தீதவமின்றி உரைத்த இப்பத்தாவது இத்யர்த்த₂:

ஜீ— நிக₃மம் (மாதவன் இத்யாதி₃) a "தீது இன்றியிருக்கிற மாதவன்பால், அவமின்றியிருக்கிற சடகோபனுரைத்த ஏதமிலாயிரத்து இப்பத்து ஓதவல்லார் பிறவார்" என்று முந்தின நிர்வாஹத்துக்கு அந்வயம். b ப₄ட்டர் நிர்வாஹத்துக்கு "சடகோபன் மாதவன்பால் தீதவமின்றி உரைத்த ஏதமிலாயிரத்து இப்பத்து ஓதவல்லார் பிறவார்" என்று அந்வயம். d மாதவன்பால் தீதவமின்றி-தீதவமில்லாதபடி என்றபடி. c (த்ரிவித₄தோ₃ஷராஹித்யமும் சொல்லிற்றும்) "ஏதமில்" என்று-ஸாமாந்யமாகச் சொல்லுகையாலே வக்த்ருத: ப்ரதிபாத்₃யதஸ்ச ஏதமிலாமை ஸித்₃தி₄க்கும் என்றபடி.

A 3.9.11. * மாத்ருஸம்ரக்ஷணம் - என்று இருபத்துநாலாயிரப்படி.

ஈ— முதற்பாட்டில், ஆஶ்ரயிக்குமவனுக்கு த்₃ரவ்ய நியதியில்லை என்றார்; இரண்டாம்பாட்டில், அதி₄காரி நியதியில்லை என்றார்; மூன்றாம்பாட்டில், தம்முடைய கரணத்ரயமும் ப₄க₃வத்₃விஷயத்திலே ப்ரவணமானபடியை அருளிச்செய்தார்; நாலாம் பாட்டில், நித்யஸூரிகளைப்போலே k அதுதானே யாத்ரையாயிற்று என்றார்; அஞ்சாம் பாட்டில், தன்னையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றினார்க்கு அவன் நிரதிஶயபோ₄க்₃யபூ₄தன் என்றார்; ஆறாம்பாட்டில், 'இப்படி போ₄க்₃யபூ₄தனானவனைவிட்டு ப்ரயோஜநத்தைக் கொண்டு அகலுவதே!' என்று ப்ரயோஜநாந்தரபரரை க₃ர்ஹித்தார்; ஏழாம்பாட்டில், இவனையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றினார்க்குக் காலக்ஷேபம் இன்னதென்றார்; எட்டாம் பாட்டில், ப்ராப்தி விரோதி₄களையும் அவன்தானே போக்குமென்றார்; ஒன்பதாம் பாட்டில், l 'இதுகூடுமோ!' என்று ஶங்கையாக; m 'வெறும் அவன்படியையோ பார்ப்பது, அருகிருக்கிறார்படியையும் பார்க்கவேண்டாவோ?' என்றார்; பத்தாம்பாட்டில், 'இவர்கள் எத்தனை காலங்கூடி விரோதி₄களைப் போக்குவது?' என்ன, க்ஷணகாலத்திலே என்றார்; நிக₃மத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்₄யஸிக்கவே ஸம்ஸரிக்கவேண்டா என்றார். 11.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

அ— f கேவலனைப்போலே ப்ரக்ருதிநிவ்ருத்திமாத்ரமே புருஷார்த்த₂மாகச் சொல்லுகிறதென்? என்ன (பிறக்கை சுட்டியிறே இத்யாதி₃) ப்ரதிப₃ந்த₄கமற்றால், 1. ''ஸஹஜகைங்கர்யவிதய:'' 2. ''யதே₂ஷ்ட₂பாரகரணத் க்ரியதே ந ஜலாம்பு₃ரம்'' என்கிறபடியே கைங்கர்யம் ஸித்₃த₄ம் என்கிறபடி. பிறக்கை சுட்டியிறே என்றது-பிறக்கை ஹேதுவாகவன்றோ என்றபடி. f, g குறித்து என்றுமாம்; இது-''உபதே₃ஶிக்கவேண்டுகிறது'' என்றத்தோடே அந்விதமாகிறது. h ப்ராப்தி ப்ரதிப₃ந்த₄க ப்ரக்ருதிஸம்ப₃ந்த₄ ராஹித்யாபி₄தா₄நாத், ப்ராப்தி:, தத்ப₂லாநுப₄வகைங்கர்யாணி ச அர்த்த₂ஸித்₃த₄ாநீத்யபி₄ப்ராயேணாஹ (இத்திருவாய்மொழியை இதி) i, j (உபதே₃ஶ நிரபேக்ஷமாக) ''ப₄க₃வத₃நுப₄வமே யாத்ரையாம்படி இருக்கிறவர்களோடே'' இத்யநேந அந்வய:. k (அதுதானே) ப₄க₃வத்₃விஷய ப்ராவண்யமே. l (இது) ஸ்வயமேவ ப்ராப்தி விரோதி₄நிவர்த்தகத்வம். m (வெறும் அவன்) கேவலம் தஸ்ய. ''சடகோபன் மாதவன்பால் தீதவமின்றி உரைத்த என்று தொடங்கி பிறவாரே'' என்று உரை அந்வயம். 11.

ஆத்தான்ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீ— f (பிறக்கை சுட்டியிறே) பிறக்கையினாலேயன்றோ. h ''பிறவார்'' என்று - ப்ராப்தி ப்ரதிப₃ந்த₄க ப்ரக்ருதிஸம்ப₃ந்த₄ ராஹித்யத்தை அருளிச்செய்கையாலே, ப்ராப்தி ப₂லாநுப₄வ கைங்கர்யங்கள் எல்லாம் அர்த்த₂ஸித்₃த₄ங்கள் என்கிறார் (இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதி₃) k (அதுதானே) ப₄க₃வத்₃விஷய ப்ராவண்யமே. l இது - அவன்தானே போக்குமென்னும் இது. m (வெறும் அவன்படி) கேவலம் அவன்படி. அடியிலே சொன்னதே பாட்டுக்கு அந்வயம். 11.

ராமாநுஜ ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

த்3ரமிடோ3பநிஷத் ஸங்க3தி - பரிவதில்

१. दास्येषु देशसमयाङ्गकलापकर्तृद्रव्यादिना न नियमः पुरुषोत्तमस्य।
भक्तिः परं बहुमता तत एव सोऽयं स्वाराध इत्युपदिदेश मुनिस्तु षष्ठे॥ ६॥

1. தா3ஸ்யேஷு தே3ஶஸமயாங்க3கலாபகர்த்ரு-
த்3ரவ்யாதி3நா ந நியம: புருஷோத்தமஸ்ய।
ப4க்தி: பரம் ப3ஹுமதா தத ஏவ ஸோऽயம்
ஸ்வாராத4 இத்யுபதி3தே3ஶ முநிஸ்து ஷஷ்டே2 ॥ 6 ॥

அழகிய மணவாளச் சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

த்3ரமிடோ3பநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி - பரிவதில்

२. अक्रीतैरर्च्यभावादनियतविविधाभ्यर्चनादल्पतुष्टेः
प्रह्वावर्ज्येशभावात् स्वविषयनियतेश्चादरात् स्वादुभूम्ना।
पादासक्तप्रसक्तेस्सकृदुपसदने मोक्षणात् धर्मसौस्थ्यात्
क्षिप्रक्षिप्ताहितत्वात् सुकरभजनतां माधवस्याभ्यधत्त॥ ६॥

2. அக்ரீதைரர்ச்யபா4வாத3நியதவிவித4ாப்4யர்ச்சநாத3ல்பதுஷ்டே:
ப்ரஹ்வாவர்ஜ்யேஶபா4வாத் ஸ்வவிஷயநியதேஷ்வாத3ராத் ஸ்வாது3பூ4ம்நா।
பாத3ாஸக்தப்ரஸக்தேஸ் ஸக்ருது3பஸத3நே மோக்ஷணாத் த4ர்மஸௌஸ்த்2யாத்
க்ஷிப்ரக்ஷிப்தாஹிதத்வாத் ஸுகரப4ஜநதாம் மாத4வஸ்யாப்4யத4த்த ॥ 6 ॥

வ்யா:— (1) (அக்ரீதைரர்ச்யபா4வாத்) நன்னீர் தூய்ப் புரிவதுவும் புகை பூவே-அர்த்த2வ்யயம் பண்ணி ஸம்பாதி3க்கவேண்டாதபடி ஸுலப4மான புஷ்பஸலிலாதி3களாலே பூஜிக்கப்படுமவனுகையாலும், (2) (அநியதவிவித4ாப்4யர்ச்சநாத்) எதுவேது என்பணி என்னுததுவே ஆட்செய்யுமீடே - அதி4காரி நியமமில்லாதபடி ப3ஹுவித4மான பூஜநத்தை உடைத்தாகையாலும், (3) (அல்பதுஷ்டே:) ஈடும் எடுப்புமில் ஈசன்-''இது யோக்3யம், இது அயோக்3யம்'' என்னுதே, நாம் செய்கிறது அல்பமானுலும் அத்தாலே ப்ரீதனுகையாலும், (4)(ப்ரஹ்வாவர்ஜ்யேஶபா4வாத்) வணங்கி வழிபடும் ஈசன் - ப்ரஹ்விபா4வத்தாலேதானே ஆவர்ஜிக்கப்படுமவனுகையாலும், (5) (ஸ்வவிஷயநியதேஷ்வாத3ராத்) உள்கலந்தார்க்கு ஓரமுதே - தன்னையே ப்ரயோஜநமாகப் பற்றினுரிடத்திலே ஆத3ரயுக்தனுகையாலும், (6) (ஸ்வாது3பூ4ம்நா) அமுதிலும் ஆற்றவினியன் - அத்யந்தபோ4க்3யனுகையாலும், (7) (பாத3ாஸக்த ப்ரஸக்தே:) தாள்கள் தலையில் வணங்கி நாள் கடலைக் கழிமினே-தன் திருவடிகளைத் தலையாலே வணங்கினவர்களிடத்தில் மிகவும் ப்ரஸாத3த்தைப் பண்ணுமவனுகையாலும், (8) (ஸக்ருது3பஸத3நே மோக்ஷணாத்) அவனைத் தொழுதால் இத்யாதி3 - ஒருகால் உபஸத்தி பண்ணினுர்க்கு விரோதி4 நிரஸநபூர்வகமாக அபுநராவ்ருத்திலக்ஷணமோக்ஷத்தைக் கொடுக்கையாலும், (9) (த4ர்மஸௌஸ்த்2யாத்) தருமவரும் பயனுய - த4ர்மங்களுடைய பரமப2ல ரூபனுயிருக்கையாலும், (10) (க்ஷிப்ரக்ஷிப்தாஹிதத்வாத்) கடிவார் தீய வினைகள் நொடியாரும் அளவைக்கண் - விரோதி4களை நிரஸிக்குமிடத்தில் ஒரு க்ஷணத்திலேதானே போக்குகையாலும் எம்பெருமான் ஸ்வாராத4ன்— என்று, ''பரிவதில் ஈசனை'' என்கிற த3ஶகத்திலே ஆழ்வார் ப்ரதிபாதி3த்தருளினுர் என்கிருர்.

வேதா3ந்த தே3ஶிகர் திருவடிகளே ஶரணம்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

6. பரிவதில் ஈசன்படியைப் பண்புடனே பேசி
அரியனல னாராத னைக்கென்று—உரிமையுடன்
ஓதியருள் மாற னொழிவித்தா னிவ்வுலகில்
பேதையர்கள் தங்கள் பிறப்பு.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

அவ:— ஆறும் பாட்டு. (பரிவதில் ஈசன்படியை) இதில், ஆஶ்ரயணத்தில் அருமையில்லாமையை அருளிச்செய்த பாசுரத்தை அநுவதித்து அருளிச் செய்கிறார். அது எங்ஙனேயென்னில்; ஶீலவானேயாகிலும், ஶ்ரிய:பதியாய் பரிபூர்ணனானவன் பெருமைக்கு ஈடாக, க்ஷுத்ரனாய் க்ஷுத்ரோபகரணனான இவனால் பச்சையிட்டு ஆஶ்ரயிக்கப்போமோ? என்ன; ஶ்ரிய:பதித்வம்-இத்தலையில் குற்றம் பாராமல் அங்கீகரிக்கும் நீர்மைக்கு உடலாகையாலும், பரிபூர்ண த்வம் – இத்தலையில் குற்றம் பாராமல் பெற்றதுகொண்டு ஸந்தோஷிக்கைக்கு உடலாகையாலும், ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு பத்ரபுஷ்பாதிகளாலே ஸ்வாராதனென்கிற * பரிவதில் ஈசனில் அர்த்தத்தை "பரிவதில் ஈசன்படியை" இத்யாதியாலே அருளிச்செய்கிறார் என்கை.

வ்யா:— (பரிவதில் ஈசன்படியை) ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதானனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸ்வாராததா ஸ்வபாவத்தை. (பண்புடனே பேசி) பரி பூர்ணனாகையாலே இட்டதுகொண்டு த்ருப்தனாம் ஸ்வபாவத்துடனே அருளிச் செய்து. "பரிவதில் ஈசனை" என்று தொடங்கி, "புரிவதுவும் புகைபூவே" (1) என்றத்தைப் பின்சென்றபடி. அன்றிக்கே, பண்புடனே பேசி என்று- அவனுடைய அந்த ஸ்வாராதத்தையைச் சொல்லியல்லது நிற்கமாட்டாத தம் ஸ்வபாவத்தாலே சொல்லி என்றுகவுமாம். (அரியனல்ன் ஆராதனைக்கென்று) இப்படி பத்ரபுஷ்பாதிகளாலே ஸ்வாராதனாகையால், ஆஶ்ரயிக்குமிடத்தில், 1. "பக்த்யா பூஜித: ஸம்யக்" என்னும்படி ஸபர்யைக்கு அருமையில்லாதவன் என்று. (உரிமையுடன் ஓதியருள் மாறன்) அந்தரங்கமான ஸ்நேஹத்தோடே அருளிச்செய்த ஆழ்வார். அதாவது –"எதுவேது என்பணி என்னாததுவே ஆட்செய்யுமீடே" (2) என்றும், "உள்கலந்தார்க்கு ஓரமுதே" (5) என்றும், "அமுதிலும் ஆற்ற வினியன்" (6) என்றும், "தாள்கள் தலையில் வணங்கி நாள்கடலைக் கழிமினே" (7) என்றும், "அவனைத் தொழுதால்" (8) என்றும், "தருமவரும் பயனாய திருமகளார் தனிக்கேள்வன்" (9) என்றும்-ஆஶ்ரயணாதி பலபர்யந்தமாக அருளிச்செய்தவை என்கை. (ஒழிவித்தான் இவ்வுலகில் பேதையர்கள் தங்கள் பிறப்பு) இப்படி உப தேஶிக்கையாலே, இந்த லோகத்தில் அறிவிலிகளானவர்கள்பிறவியை

திருவாய்மொழி முதற்பத்து ஏழாம் திருவாய்மொழி
பிறவித்துயர் ப்ரவேசம்

ஒ— ஏழாம் திருவாய்மொழியில் — ஸர்வஶேஷியாய், ஶ்ரிய:பதியாய், ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனாய், நிரதிஶயாநந்தபூர்ணனாய், தன்னை அநுபவித்தாரைத் தன்னிற் காட்டிலும் நிரதிஶயாநந்தபூர்ணராகப் பண்ணவல்லனாயிருந்துள்ள எம்பெருமானை பஜியாநின்றுவைத்தும் பலாந்தரத்தை இச்சிக்கிறவர்களை நிந்தித்து, அவர் களுக்கு அபேக்ஷித பலத்தைக் கொடுக்கிற எம்பெருமானைக்கண்டு அதீவ விஸ்மிதராய், ஏவம்விதனாயிருந்துள்ள எம்பெருமான்பக்கலுள்ள பக்தியே நிரதிஶய போக்யம் என்கிறார்.

ப— ஏழாம் திருவாய்மொழியில் — இப்படி ஸ்வாராதனானாலும் குடிநீர்போலே, ஆஶ்ரயணம் ஸரஸமாயிராதாகில் அஹ்ருத்யமாயிருக்குமென்று நினைத்து, ஆஶ்ரயணத்தினுடைய ரஸ்யதைக்குறுப்பாக, ஆஶ்ரயணீயனுடைய பாவநத்வத்தையும், நிரதிஶயாநந்தயோகத்தையும், பரதஶையிலும் அவதாரம் அத்யந்தஸரஸம் என்னுமிடத்தையும், இப்படி ஸரஸனானவனைப் பிரிய விரகில்லை என்னுமிடத்தையும், தாம் விட க்ஷமரல்லர் என்னுமிடத்தையும், அவன்தான் அகலத்தேடிலும் தம்முடைய இசைவில்லாமையையும், தாம் அகலிலும் அவன் நெகிழவிடான் என்னுமிடத்தையும், தம்மை அகற்றிலும் தம் நெஞ்சை அகற்றவொண்ணாமையையும், ஸர்வப்ரகார ஸம்ஶ்லிஷ்டமான தம்முடைய ஆத்மா அகல ப்ரஸங்கமில்லை என்னுமிடத்தையும், நிரந்தராநுபவம் பண்ணிலும் த்ருப்தி பிறவாமையாலே தவிர அரிது என்னுமிடத்தையும் அருளிச்செய்து, ஆஶ்ரயண ஸாரஸ்யத்தை உபபாதித்தருளுகிறார்.

இ— ஏழாம் திருவாய்மொழியில் — ஸர்வஶேஷியாகையாலே வகுத்தவனாய், ஶ்ரிய:பதியாகையாலே ஸர்வாதிகனுமாய், ஸௌலபனுமாய், ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனாகையாலே ஆஶ்ரிதர்க்கு முகங்கொடுக்கும் ஶீலனுமாய், ஆநந்தாவஹமான ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளையுடையனாகையாலே நிரதிஶயாநந்த

அகற்றுவித்தார், இஜ்ஜகத்தில் அஜ்ஞருடைய ஜந்மஸம்பந்தத்தை ஸ்வஸூக்தியாலே நிவர்த்திப்பித்தார். "ஏதமிலாயிரத்திப்பத்து ஓதவல்லார் பிறவாரே" (11) என்றத்தைப் பின்சென்றபடி.

ே.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்தில்

ஆறும் திருவாய்மொழி வ்யாக்யானங்கள் முற்றுப்பெற்றன.

இ—பரிபூர்ணனுமாய், 1. "एष ह्येवानन्दयाति" (ஏஷ ஹ்யேவாநந்த₃யாதி) என்கிறபடியே தன்னைக்கிட்டினாரை ஆநந்தி₃ப்பிக்கும் ஸ்வபா₄வனானவனை ப₄ஜியாநின்றுவைத்து ப₂லாந்தரத்தை ப்ரார்த்தி₂க்கிறவர்களை நிந்தி₃த்து, 'ப₄ஜநீயனானவன்தான் வேண்டா, ப₄ஜநந்தானே அமையும்' என்று, ஆஶ்ரயணத்தினுடைய ரஸ்யதையை அருளிச் செய்கிறார். 2. "अश्रद्धधानाः पुरुषा धर्मस्यास्य परन्तप। अप्राप्य मां निवर्तन्ते मृत्युसंसारवर्त्मनि॥" (அஶ்ரத்₃த₃தா₄நா: புருஷா த₄ர்மஸ்யாஸ்ய பரந்தப। அப்ராப்ய மாம் நிவர்த்தந்தே ம்ருத்யுஸம்ஸாரவர்த்மநி॥) 3. "प्रत्यक्षावगमं धर्म्यं सुसुखं कर्तुमव्ययम्" (ப்ரத்யக்ஷாவக₃மம் த₄ர்ம்யம் ஸுஸுக₂ம் கர்த்துமவ்யயம்).

ஈ— a கீழில் திருவாய்மொழியிலே ஸ்வாராத₄னென்றார்; b அதில் சொன்ன c ஆஶ்ரயணந்தான் d போ₄க₃ரூபமாயிருக்கும் என்கிறார் இதில். e ப₄க₃வத்ஸமாஶ்ரயணமாகிறது தான், இதுக்கு இட்டுப்பிறவாத f ஸர்வேஶ்வரனும் ஆசைப்படும்படி போ₄க₃ரூபமாயிருப்பதொன்றிறே.

அ— பிறவித்துயர் ப்ரவேஶம்—a கீழில் திருவாய்மொழியில் ப்ரமேயத்தை அநுவதி₃த்துக்கொண்டு. "தூய அமுதைப் பருகிப் பருகி" (3) என்ற பத₃த்தைக் கடாக்ஷித்துக்கொண்டு இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்க₃தி அருளிச்செய்கிறார் (கீழில் திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி₃) b (அதில்) அத்திருவாய்மொழியில். c (ஆஶ்ரயணந்தான் இதி) A "காணிலும் உருப்பொலார் செவிக்கினாத கீர்த்தியார்" இத்யேதத₃த்ர ப்ரதிகோடித்வேந த்₃ரஷ்டவ்யம். d (போ₄க₃ரூபமாயிருக்கும் இதி) ஆஶ்ரயணீயவஸ்துக₃த போ₄க்₃யதாப்ரகர்ஷாதி₃தி பா₄வ:. "எப்பால் எவர்க்கும் நலத்தால் உயர்ந்து உயர்ந்து அப்பாலவன்" (2) "தூய அமுதை" (3) இத்யாதௌ₃ ஹ்ருத₃யம். e ஆஶ்ரயணம் போ₄க₃ரூபமாயிருக்குமோ? என்ன (ப₄க₃வத்ஸமாஶ்ரயணமாகிறதென்று தொடங்கி) f (ஸர்வேஶ்வரனும் ஆசைப்படும்படி) என்கிறவிடத்திலே ப்ராஸங்கி₃கமாக அருளிச்செய்யும்படி,—4. "வடத₃ளமதி₄ஶய்ய ரங்க₃த₄மா ஶயித இவார்ணவதர்ணக: பத₃பா₂ஜம்। அதி₄முக₂முத₃ரே ஜக₃ந்தி மாதும் ந்யத₃தி₄த₂ வைஷ்ணவபோ₄க்₃யலிப்ஸயா வா॥" அர்ணவதர்ணக இவ - ஸமுத்₃ரக்குட்டி போலே. வைஷ்ணவபோ₄க்₃ய லிப்ஸயா வா - "ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எப்போதுமொக்க இப்படிப் பட்ட போ₄க்₃யதையையே விரும்பாநின்றார்கள்; நாமும் இதிலே போ₄க்₃யதை அறியவேணும்" என்கிற வாஞ்சையாலேயோ? அன்றிக்கே, திருவுத₃ரத்திலேயிராநின்றுள்ள ஜக₃த்தை அளக்கைக்காகவோ? அதி₄முக₂ம் - திருப்பவளத்திலே, ந்யத₃தி₄த₂ - வைத்தருளிற்று — என்று.

g அவனுக்கும் ஆசைப்படும்படி போ₄க₃ரூபமாயிருக்குமென்னுமத்தை ஸ்ரீ ப₄க₃வத்₃கீ₃தையிலே அவன்தான் அருளிச்செய்த வசநமுகே₂ந விஶதீ₃கரிக்கிறார் (அஶ்ரத்₃த₃தா₄நா இத்யாதி₃) ஶ்ரத்₃தை₄ என்று - ருசியாய், இதினுடைய முற்றுதலான த்வரையைச் சொல்லுகிறது. அஸ்ய த₄ர்மஸ்ய என்றது - கர்மணிஷஷ்டி₂யாய் இந்த த₄ர்மத்தை என்றபடி. g₂ "அஸ்ய"

ஜீ— பிறவித்துயர் ப்ரவேஶம்—a உக்தாநுவாத₃பூர்வகமாக, "தூய அமுதை" (3) என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ஸங்க₃தி (கீழில் திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி₃) b (அதில்) அத்திருவாய்மொழியில். d,e போ₄க₃ரூபதையின் சரமாவதி₄ (ப₄க₃வத்ஸமாஶ்ரயணம் இத்யாதி₃)

 A திருச்சந்த-69.

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

ஈ— g 1. "अश्रद्दधानाः पुरुषाः" (அஶ்ரத்₃த₄த₄ாநா: புருஷா:) விஶ்வாஸ பூர்வகத்வரா ரஹிதரானவர்கள். 1. "अस्य धर्मस्य" (அஸ்ய த₄ர்மஸ்ய) என்றுனிறே, g₂ தனக்கும் இனிதாயிருக்கையாலே. 1. "परन्तप" (பரந்தப) h விரோதி₄வர்க்க₃த்தை உதறவல்லாய் நீயன்றே. h₂ 1."अप्राप्य मां निवर्तन्ते" (அப்ராப்ய மாம் நிவர்த்தந்தே) h₂ செய்த குற்றங்களை யடையப் பொறுத்துத் தங்களை நல்வழிப்போக்கும் என்னை விட்டு, தந்தாமுடைய விநாஶத்தைச் சூழ்ப்பதான ஸம்ஸாரத்தை விரும்பி அவ்வழியே போகாநிற்பர்கள். i இதுதான் j இருந்தபடி பாராய் என்கிறன்.

அ—என்கையாலே – தனக்கும் இனிதாயிருக்கிறது என்கிறது. 1. ''பரந்தப அஸ்ய த₄ர்மஸ்ய அஶ்ரத்₃த₄த₄ாநா: புருஷா: மாமப்ராப்ய ம்ருத்யுஸம்ஸாரவர்த்மநி நிவர்த்தந்தே'' என்று அந்வயம். h (விரோதி₄ வர்க்க₃த்தை) என்றது - பா₃ஹ்யஶத்ருக்களையாதல், இந்த்₃ரியங்களையாதல்; யத்₃வா, அத்ர, விரோதி₄ஶப்₃தே₃ந - ப்ராப்யவிரோதீ₄நி, ப்ராபகவிரோதீ₄நி ச கர்மாண்யுச்யந்தே. அத₂வா, விரோதி₄ வர்க்க₃த்தை — அஶ்ரத்₃த₄ாஹேதுக்களான ஆந்தரஶத்ருக்களை. h₂ நிவர்த்தந்தே-நிதராம் வர்த்தந்தே. ம்ருத்யுஸம்ஸாரவர்த்மநி-ம்ருத்யுவை விளைக்கக்கடவதான ஸம்ஸாரமார்க்க₃த்திலே. ம்ருத்யு: - மரணம். 2. ''ஆயுர்வை க்₄ருதம்'' இத்யாதி₃வத். i,j (இதுதான் இருந்தபடி பாராய் இதி) அஸ்ய - உக்தபராமர்ஶித்வேந, வக்ஷ்யமாணபராமர்ஶித்வேந ச அர்த்த₂த்₃வயம். உக்தபராமர்ஶித்வே — பரமபோ₄க்₃யே ஸர்வாபராத₄ஸஹே மோக்ஷப்ரதே₃ மயி ஸமாஶ்ரயணீயே ஸத்யபி, தத ஏவ ஸமாஶ்ரயணே ச நிரதிஶயபோ₄க₃ரூபே ஸத்யபி, ஸம்ஸாரே விநாஶாவஹே ஸத்யபி, மாமப்ராப்ய ஸம்ஸாரவர்த்மநி நிவர்த்தந்தே; இத₃ம் ஆஶ்சர்யம் பஶ்யேத்யர்த்த₂:. வக்ஷ்யமாணபராமர்ஶித்வே—1.''அஸ்ய த₄ர்மஸ்ய''இத்யுக்தேத₃ம்- ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ விவரணரூபத்வாத் வக்ஷ்யமாணக்₃ரந்த₂ஸ்ய, ''இதுதான்'' இத்யேதத் - 1. ''அஸ்ய த₄ர்மஸ்ய'' இத்யுக்தம் ஸமாஶ்ரயணம் பராம்ருஶதி. j (இருந்தபடி பாராய்) இத்யேதத் - வக்ஷ்யமாணக்₃ரந்த₂மேவ பராம்ருஶதி.

ஶ்ரீ— g அவனும் ஆசைப்படும்படி போ₄க₃ரூபமாயிருக்குமென்னுமத்தை ஶ்ரீ கீ₃தையில் அருளிச்செய்த வசநமுகே₂ந விஶதீ₃கரிக்கிறுர் (அஶ்ரத்₃த₄த₄ாநா இத்யாதி₃) 1. ''பரந்தப அஸ்ய த₄ர்மஸ்ய அஶ்ரத்₃த₄த₄ாநா: புருஷா: மாமப்ராப்ய ம்ருத்யுஸம்ஸாரவர்த்மநி நிவர்த்தந்தே'' இத்யந்வய:. g₂ ''அஸ்ய'' என்கையாலே - தனக்கும் இனிதாயிருக்கும் என்கிறது. h (விரோதி₄ வர்க்க₃த்தை) என்றது - பா₃ஹ்ய ஶத்ருக்களையாதல், இந்த்₃ரியங்களையாதல். h₂ ''மாம்'' என்றதின் அர்த்த₂ம் (செய்த குற்றங்களை இத்யாதி₃) h₂ நிவர்த்தந்தே - நிதராம் வர்த்தந்தே; ம்ருத்யு ஸம்ஸார வர்த்மநி - ம்ருத்யுஜநக ஸம்ஸார வர்த்மநி. ம்ருத்யு: - மரணம். 2. ''ஆயுர்வை க்₄ருதம்'' என்னுமாபோலே. 1. ''அஸ்ய த₄ர்மஸ்ய'' என்றது - ஸம்ப₃ந்தே₄ ஸாமாந்யே ஷஷ்டீ₂. g இந்த த₄ர்ம ஸம்ப₃ந்தி₄ ஶ்ரத்₃த₄ாரஹிதர்; அதாவது - இத்தை விஶ்வஸித்து த்வரித்து அநுஷ்டி₂யாத பேர் என்றபடி. i,j (இதுதான் இருந்தபடி பாராய்) என்றது - மேல் வக்ஷ்யமாண ஶ்லோகத்தைக் கடாக்ஷித்து. i இதுதான்-1.''அஸ்ய த₄ர்மஸ்ய''என்று சொன்ன ஆஶ்ரயணந்தான்.

ப்ர—g1. प्रवेशे—भगवद्गीतासु नवमे "इदं तु ते गुह्यतमं प्रवक्ष्याम्यनसूयवे। ज्ञानं विज्ञानसहितं यत् ज्ञात्वा मोक्ष्यसेऽशुभात् ॥ १॥ राजविद्या राजगुह्यं पवित्रमिदमुत्तमम्। प्रत्यक्षावगमं धर्म्यं सुसुखं कर्तु-मव्ययम् ॥ २॥ अश्रद्दधानाः पुरुषा धर्मस्यास्य परन्तप। अप्राप्य मां निवर्तन्ते मृत्युसंसारवर्त्मनि ॥ ३॥"

ஸ்ரீ— k 1. "प्रत्यक्षावगमम्" (ப்ரத்யக்ஷாவகமம்) 2. "न मांसचक्षुरभिवीक्षते तम्" (ந மாம்ஸ சக்ஷுரபிவீக்ஷதே தம்) என்கிற நான் ப்ரத்யக்ஷபூதனானவன். 1. "धर्म्यम्" (தர்ம்யம்) நம்மைக் காண்கை ஒருதலையாலும் அதர்ம்யமானாலும் மேல்விழவேணும், இது அங்ஙனன்றிக்கே, தர்மாதநபேதமுமாயிருக்கும். l 1. "सुसुखं कर्तुम्" (ஸுஸுகம் கர்த்தும்) ஸ்மர்த்தவ்ய விஷய ஸாரஸ்யத்தாலே l தானும் போகரூபமாயிருக்கும்.

அ— k ப்ரஸ்துதத்துக்கு உபயுக்தமாகையாலே கீழ் ஶ்லோகத்தையும் வ்யாக்யானம் பண்ணுகிறார் (ப்ரத்யக்ஷாவகமம் இத்யாதி) 1. "ப்ரத்யக்ஷாவகமம் தர்ம்யம் ஸுஸுகம் கர்த்துமவ்யயம் || அஶ்ரத்ததாநா: புருஷா தர்மஸ்யாஸ்ய பரந்தப | அப்ராப்ய மாம் நிவர்த்தந்தே ம்ருத்யுஸம்ஸார வர்த்மநி ||" அவகம்யத இத்யவகம: ; ப்ரத்யக்ஷபூதோऽவகமோ யஸ்ய தத் ஜ்ஞானம் - ப்ரத்யக்ஷாவகமம். l, l கர்த்தும் ஸுஸுகம் - கரணே ஸுஸுகம் ; ஸுஸுகேநோபாதாநமிதி யாவத்; ஸ்மர்த்தவ்யவிஷய ஸாரஸ்யத்தாலும், தான் போகரூபமாயிருக்கையாலும், ஸுகேந அநுஷ்டேயம் என்றபடி. 2 தர்மஸ்யாஸ்ய அஶ்ரத்ததாநா: - ஸம்பந்தஸாமாந்யே ஷஷ்டீ; ஏதத்ஸம்பந்திகளான ஆஶ்ரத்ததானரென்றபடி; அத்தை விஶ்வஸித்து த்வரித்து அநுஷ்டியாத பேர் என்றபடி; கர்மணி ஷஷ்டீ வா. 3. "ந லோகாவ்யயநிஷ்டாகலர்த்தநாத்ருணாம்" இதி நிஷேத: சாந்தஸத்வாத் ந ப்ரவர்த்ததே. h ம்ருத்யுஸம்ஸாரவர்த்மநி நிதராம் வர்த்தந்தே. அவதி சொல்லாமையாலே நிவ்ருத்யர்த்தமாகாதிறே. ஸப்தம்யந்தநிர்தேஶத்தாலே இப்படியே யாகவேணுமிறே. l, l "நிவர்த்தந்தே" என்கிற வர்த்தமாநநிர்தேஶ தாத்பர்யத்தை 4. "அஹோ மஹதிதமாஶ்சர்யம்" என்கிற பாஷ்யகடாக்ஷத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (இதுதான் இருந்தபடி பாராய் என்கிறான்) என்று. அந்த பாஷ்யத்தை வ்யாக்யானம் பண்ணவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றியாயிற்று ஆஶ்சர்யம் என்று சொல்லாமல் இப்படி சொன்னது. h 1. "அப்ராப்ய மாம் நிவர்த்தந்தே ம்ருத்யுஸம்ஸாரவர்த்மநி" என்கிறவிடத்தில் ஆஶ்சர்யபோதக பதமில்லாமலிருக்க, இந்த பாஷ்யத்துக்கு நிபந்தநமேதென்ன; அதுக்கு நிபந்தநம் வர்த்தமாந நிர்தேஶமென்றிறே இதுக்குக் கருத்து; இதுக்கு ஸஹகாரியாகவாயிற்று - "மாம்" என்கிற பதத்தை வ்யாக்யானம் பண்ணிற்றது. வர்த்தமாந நிர்தேஶத்தாலே, வர்த்தமாந பதார்த்தங்களுக்கு ப்ரத்யக்ஷத்வ யோக்யதையுண்டாகையால் அத்தை ஸூசிப்பித்து, மாமோடே கூட்டிக்கொண்டு ஆஶ்சர்ய தாத்பர்யத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கிறது ; ஆகையாலிறே, "மாம்" என்கிற பதத்தை "செய்த குற்றங்களை" (h) என்று வ்யாக்யானம் பண்ணிற்று. h...| "நான் இப்படியிருக்க, நாங்களும் அறிந்திருக்க, விஶ்வாஸ பூர்வக த்வராராஹித்யத்தாலே என்னை அடையாமல் ஸம்ஸாரத்திலே து:க்கப்படுகிறபடி பாராய், இதென்ன ஆஶ்சர்யந்தான்" என்றபடி. இஶ்லோகங்களில் பக்தியினுடைய போக்யரூபத்வத்தைச் சொன்னது - ப்ரபத்திக்கு கிம்புநர்ந்யாயஸித்தமென்று கருத்து. l தானும் என்றது - ஆஶ்ரயணந்தானும் என்றபடி. m (கோவின பலங்களை இதி)

ஜீ— k ப்ரஸ்துதோபயுக்தமாகையாலே இதுக்குக் கீழ் ஶ்லோகத்தையும் வ்யாக்யானம் பண்ணுகிறார் (ப்ரத்யக்ஷேத்யாதி) 1. "ராஜவித்யா ராஜகுஹ்யம் பவித்ரமிதமுத்தமம்" இதி பூர்வார்த்தம். அவகம்யத இத்யவகம: - விஷய:. ப்ரத்யக்ஷபூத: அவகமோ யஸ்ய தத் ததேரக்தம். l கர்த்தும் ஸுஸுகம் - ஸுகேந அநுஷ்டேயம் என்றபடி. l தானும் - ஆஶ்ரயணந்

ы1—2. "स्वाध्यायश्चक्षुरुत एकमस्य योगो द्वितीयमभिवीक्षणाय। ध्यानमननयनोऽस्य द्रष्टा न मांसचक्षुरभिवीक्षते तम्॥"

ஈ—1. "अव्ययम्" (அவ்யயம்) m கோலின ப4லங்களைக் கொடுக்கச்செய்தேயும் ஒன்றும் n செய்யாதோமாய் n_2 நம் நெஞ்சிலே கிடக்கையாலே தான் முதலழியாதே கிடக்கும்.

o ஶ்ரிய:பதியாய், p ஸமஸ்தகல்யாண கு3ணாத்மகனாய், q ஸகலாத்மாக்களுக்கும் ஶேஷியாய், q_2 நிரதிஶயாநந்த3யுக்தனாய், 2."एष ह्येवानन्दयाति"(ஏஷ ஹ்யேவாநந்த3யாதி) என்கிறபடியே r தன்னைக் கிட்டினாரையும் r_2 ஆநந்தி3ப்பிக்கக்கடவனாய்; s மோக்ஷ

அ—3.''ஶரீராரோக்3யமர்த்த2ாம்ஶ்ச'' இத்யாதி3. 4. ''கோ3விந்தே3தி யதா2க்ரந்த3த்'' இத்யாதி3. n, n_2 (செய்யாதோமாய் நம் நெஞ்சிலே) என்றது ப4க3வத்3வாக்யம்.

o...y ''அஸ்ய'' என்று-ப்ரஸக்தமான போ4க்3யதையை உபபாதி3க்கிறார் (ஶ்ரிய:பதியாய் என்று தொடங்கி) யத்3வா ஸ்மர்த்தவ்ய விஷயஸாரஸ்யாத் ஆஶ்ரயணம் போ4க3ரூபம் ப4வதீதி உபபாத3யந் ப்ரமேயமுபந்யஸ்யதி (ஶ்ரிய:பதியாய் இத்யாதி3) o (ஶ்ரிய:பதியாய்) இதி வக்து:- ''பின்னை நெடும்பணைத் தோள் மகிழ்பீடுடை'' (8) இத்யேதத் ஶ்ரிய:பதித்வஸ்யாப்யுபலக்ஷணமிதி ப4ாவ: p (ஸமஸ்த கல்யாண கு3ணாத்மகனாய்) இதி வக்து: - ''நிகரிலவன் புகழ்''(10) இத்யாதௌ3 ஹ்ருத3யம். q (ஸகலாத்மாக்களுக்கும்) இத்யாதி3வக்து: - ''நாதனை'' (5) ''எப்பால் எவர்க்கும் நலத்தால் உயர்ந்து உயர்ந்து அப்பாலவன்''(2) இத்யாதௌ3 ஹ்ருத3யம். r (தன்னைக்கிட்டினாரையும்) இத்யத்ர -ப்ரதிப3ந்த4 நிவ்ருத்தி பூர்வகம் ஸ்வசரணாரவிந்த3ப்ராப்தாந் ஸமாஶ்ரயணேத்3 யுக்தாம்ஶ்சேதி ச அர்த்த2:. தத்ர ப்ராத2மிகார்த்த2ஸ்ய ''அயர்விலமரர்களாதிக்கொழுந்தை'' (4) இத்யத்ர ஹ்ருத3யம். த்3விதீயஸ்ய, ''தூய அமுதைப் பருகிப்பருகி''(3) ''பாடியிளைப்பிலம்''(10) இத்யாதௌ3 ஹ்ருத3யம். r, r_2, u (தன்னைக்கிட்டினாரையும் ஆநந்தி3ப்பிக்கக் கடவனாய்) இத்யஸ்ய (இப்படி ஸாத4நஸமயமே தொடங்கி இனிய விஷயத்தை) இத்யுத்தரேணாந்வய:. r_2 யத்3வா, (கடவனாய்) என்ற அநந்தரம் ''இருக்கும்'' என்று அத்4யாஹாரம். இந்த வாக்யம் உபோத்3 கா4தம். s ப2லத3ஶையிலன்றோ இனிமை; இங்கே கூடுமோ? என்ன (மோக்ஷத3ஶையில் இத்யாதி3) r, r_2 அத2வா (தன்னைக்கிட்டினாரையும் ஆநந்தி3ப்பிக்கக்கடவனாய்) ''இருக்கையாலே ஆஶ்ரயணம் போ4க3ரூபமாயிருக்கும்'' இத்யத்4யாஹ்ருத்ய விப4ஜ்ய யோஜநா கர்த்தவ்யா. s தத்ர, மோக்ஷத3ஶாநுப4வ ஏவ ஹி போ4க3ரூபோ ப4வதி; ஆஶ்ரயணம் கத2ம்

ஜீ—தானும். n_2 (நம் நெஞ்சிலே கிடக்கையாலே) என்றது 4. ''ருணம் ப்ரவ்ருத்3த4மிவ மே ஹ்ருத3யாந்நாபஸர்ப்பதி'' இத்யாதி3யைப்பற்ற.

o...y ''அஸ்ய'' என்று ப்ரஸக்தமான போ4க்3யதோபபாத3நம் (ஶ்ரிய:பதியாய் இத்யாதி3) o, p, q, q_2 விஶேஷண சதுஷ்டயமும் • பின்னை நெடும்பணைத்தோள்'' (8), ''நிகரிலவன்புகழ்'' (10) ''உய்யக்கொள்கின்ற நாதன்''(5) ''எவர்க்கும் நலத்தால் உயர்ந்து உயர்ந்து''(2) என்கிற பாசுரங்களைப் பற்ற. o ''பின்னை நெடும்பணைத் தோள் மகிழ் பீடுடை''(8) என்றது-ஶ்ரியபதித்வத்துக்கும் உபலக்ஷணம். r_2 (ஆநந்தி3ப்பிக்கக் கடவனாய்) ''இருக்குமாகையால் ஆஶ்ரயணம் போ4க3ரூபமாயிருக்கும்'' என்று அத்4யாஹார்யம். கீழ்சொன்ன ஶ்லோகங்களில் ப4க்தியினுடைய போ4க3ரூபதை ப்ரபத்திக்குக் கிம்புநர்ந்யாயஸித்3த4மென்று கருத்து. s அநுப4வத3ஶையிலன்றோ போ4க்3யமாயிருப்பது;

ப்ர—2. तैत्तिरीयके उपनिषदि (आ. ७)—"रसो वै सः। रसं ह्येवायं लब्ध्वाऽऽनन्दी भवति। को ह्येवान्यात्कः प्राण्यात्। यदेष आकाश आनन्दो न स्यात्। एष ह्येवानन्दयाति॥"

1. பிறவித் துயரற ஞானத்துள் நின்று
துறவிச் சுடர்விளக் கம்தலைப் பெய்வார்
அறவனை யாழிப் படையந் தணனை
மறவியை யின்றி மனத்துவைப் பாரே.

ஆ— 1. வ்யா:— (பிறவித்துயர்) இப்படி பரமைகாந்திகளான இவர்களோடு யாதொருபடி ஸம்ஶ்லேஷித்தருளும், அப்படியே கைவல்யாதி3, க்ஷுத்3ர ப்ரயோஜநார்த்த2மாகத் தன்னை ஆஶ்ரயித்து வர்த்திக்கிற அவர்களோடு ஒரு வாசிபாராதே ஸம்ஶ்லேஷிக்கும் ஸ்வபா4வதையாகிற எம்பெருமானுடைய பரமதா4ர்மிகத்வத்தை அநுஸந்தி4த்து ப்ரீதராய், 'என்ன தா4ர்மிகனே! என்ன தா4ர்மிகனே!' என்கிறார். 1.

ஒ— அவ:— முதற்பாட்டில் — நிரதிஶயபோ4க்3யனை தன்னை ஆஶ்ரயியாநின்று வைத்தே ஆத்மமாத்ரநிஷ்ட2ரான முமுக்ஷுக்களுடைய அபேக்ஷித ஸம்விதா4நம் பண்ணுகிற எம்பெருமான் படியைக் கண்டு விஸ்மிதராகிறார்.

வ்யா:—(பிறவி என்று தொடங்கி) ஜந்ம ஜரா மரணாதி3 ஸாம்ஸாரிக து3:க்க2ம் அறுகைக்காக ஆத்மஜ்ஞாநத்திலே நின்று ப்ரக்ருதி விநிர்முக்தாத்மஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கவேண்டியிருப்பார். (அறவனை) அநந்யப்ரயோஜநரோடு ஒக்க

ஈ—த3ஶையில் அநுப4வம் இனிதாகிறதும் t அவனைப்பற்றி வருகையாலேயிறே; அப்படியே t2 ஆஶ்ரயணமும் அவனைப்பற்றி வருகையாலே போ4க3ரூபமாயிருக்குமிறே. u இப்படி v ஸாத4நஸமயமே தொடங்கி இனிய விஷயத்தைப் பற்றுநிற்கச்செய்தே, w அவனை விட்டு க்ஷுத்3ரப்ரயோஜநத்தைக் கொண்டு அகலுவதே! என்று கேவலரை நிந்தி3யாநின்று கொண்டு x இத்தையொழியில் y தாம் உளராகாதபடி தமக்கு இனிதாயிருக்கையாலே இவ்வாஶ்ரயணத்தினுடைய இனிமையைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

அ—போ4க3ரூபம் ப4வேதி3தி ப்ரஸக்தாஶங்காயா உத்தரமாஹ (மோக்ஷத3ஶையில் இதி) t அவனை-உக்தப்ரகார விஶிஷ்டனானவனை. t2 ஆஶ்ரயணம் போ4க3ரூபம் என்னுமதுக்கு ஶப்3த3ம்—''தூய அமுது'' (3) என்றது. u உக்தார்த்த2த்தை அநுவதி3யாநின்றுகொண்டு இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரதிபாத்3யார்த்த2த்தை நிக3மிக்கிறார் (இப்படி இத்யாதி3) என்றும் சொல்லுவர்கள். v ஸாத4ந ஸமயம் - உபாஸநஸமயம் என்றபடி. w (அவனைவிட்டு க்ஷுத்3ரப்ரயோஜநங்களை) இத்யாதி3கம் வக்து:-''பிறவித்துயரற'' (1) இத்யாதௌ3, ''பிரான் பெருநிலங்கீண்டவன்''(6) இத்யாதௌ3 ச ஹ்ருத3யம். x, y ''பின்னை யானொட்டுவேனோ''(6) என்றத்தைப்பற்ற (இத்தையொழியில் தாம் உளராகாதபடி) என்றது.

ஜீ-ஆஶ்ரயணத3ஶையில் போ4க3ரூபத்வம் கூடுமோ? என்ன (மோக்ஷத3ஶையில் இத்யாதி3) t அவனை-உக்தப்ரகார விஶிஷ்டனானவனை. u உக்தார்த்த2த்தை அநுவதி3யாநின்றுகொண்டு இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரதிபாத்3யார்த்த2த்தை நிக3மிக்கிறார் (இப்படி இத்யாதி3) v ஸாத4நஸமயம் - உபாஸநஸமயம். y (தாம் உளராகாதபடி) என்றது - ''யானொட்டுவேனோ'' (6) என்றத்தைபபற்ற.

ஓ—ப்ரயோஜநாந்தர பரரையும் அங்கீகரித்து, அவர்கள் அபேக்ஷிதத்தைச் செய்யுமவனை. (ஆழியென்று) கையும் திருவாழியும் கண்டு தங்கள் புருஷார்த்தத்தை மறவாதே, அவன்பக்கல் ஸாத்திமாத்ரத்தையே அநுஸந்தித்து ஆஶ்ரயியாநிற்பரே! இவர்களுக்கும் ஆஶ்ரயிக்கலாம்படி இருப்பதே! என்ன அறவனே! என்று கருத்து. 1.

ப— 1. அவ:—முதற்பாட்டில்—பூஜநீயனுடைய பாவநத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

பிறவித்துயர்—பிறப்பால் வரும் துயர், அற—அறுகைக்காக, ஞானத்துள்—(ஆத்மாவலோகநமாகிற) ஜ்ஞாநத்திலே, நின்று — நிஷ்டராய், துறவி— ஸர்வோபாதிவிநிர்முக்தமாய், சுடர் — தேஜோரூபமான ஆத்மாவினுடைய, விளக்கம்—ஆவிர்பாவத்தை, தலைப்பெய்வார் — தலைப்படவேண்டியிருக்குமவர்கள், அறவனை—(ஏவம்விதாதிகாரிகளுக்கும் பலநிர்வாஹகனாகையாலே) பரமதார்மிகனாய், ஆழிப்படை — (மநஶ்ஶுத்திஹேதுபூதனான) திருவாழியையுடையனாய், அந்தணனை — பரமபாவநபூதனான ஈஶ்வரனை, மறவியையின்றி — ஸாதநத்வேந, மனத்து வைப்பார்—நினைப்பதே! என்று க்ஷேபித்தாராயிற்று.

அன்றியே, ஜந்மப்ரயுக்த து:க்கம் தீருகைக்காக யோகரூபஜ்ஞாநத்திலே நின்று, அவித்யாகர்மதேஹாதி ஸமஸ்தோபாதி நிவ்ருத்தனாய், தேஜோமயனான ஆத்மாவினுடைய விஶதாநுபவத்தைப் பெறவேண்டுவார், உபாஸநதர்ம நிர்வாஹகனாய், அஜ்ஞாந தமோ நிவர்த்தகமான திருவாழியையுடையனாய், அத்யந்த பாவநபூதனான ஸர்வேஶ்வரனை விச்சேதரஹிதமாம்படி நிரந்தரபாவநாமுகத்தாலே நெஞ்சிலே வைப்பார்கள்—என்று உபாஸகரைச் சொல்லவுமாம். 1.

ஈ— அவ:— முதற்பாட்டில் — நிரதிஶய போக்யனானவனை ஆஶ்ரயித்து வைத்து க்ஷுத்ரப்ரயோஜநத்தை அபேக்ஷிப்பதே! என்று கேவலரை நிந்தித்து, அவர்கள் சிறுமை பாராதே, அவர்கள் அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுப்பதே! என்று அவன் நீர்மையைக்கண்டு விஸ்மிதராகிறார்.

வ்யா:— (பிறவித்துயர்) பிறவி என்கிற இது - அஞ்சு விகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்; 1. "जरामरणमोक्षाय" (ஜராமரணமோக்ஷாய) என்கிறவிடத்திலே ஜந்மாதிகளும் கூடுகிறாப்போலே. ஜந்மஜராமரணாதி ஸாம்ஸாரிக து:க்கம் அறுகைக்காக. (ஞானத்துள் நின்று) ஆத்மஜ்ஞாநமாத்ரத்திலே நின்று. அதாகிறது - ஶாஸ்த்ரஜந்ய ஜ்ஞாநமாத்ரத்திலே என்றபடி. "சுடர் விளக்கம்" என்று - பலமாக சொல்லுகையாலே இங்கு ஜ்ஞாநமாத்ரத்தையே சொல்லுகிறது; யதோபாஸநமிறே பலம். (துறவி) துறக்கை; ஶரீராவஸாநத்திலே. (சுடர்விளக்கம்) ஜ்ஞாநகுணகமாய், ஸ்வயம்ப்ரகாஶமாயிருக்கிற ஆத்மாவினுடைய அஸங்குசித தஶையை. (தலைப்பெய்வார்) கிட்டுவார். பிறவித்துயரற ஞானத்துள் நின்று என்று-உபாஸநம். துறவிச் சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்கை-பலம்.

இ—ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்தாத்ம ஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கவேண்டியிருப்பார். (அறவனை) தா₄ர்மிகனை. அநந்யப்ரயோஜநரோடு ஒக்க ப்ரயோஜநாந்தரபரரையும் அங்கீ₃கரித்து அவர்கள் அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுப்பதே! என்ன தா₄ர்மிகனோ! என்கிறார். (ஆழிப்படை அந்தணனை) கையும் திருவாழியும் கண்டு அதில் கால் தாழாதே, ஆத்மாநுப₄வவிரோதி₄யைப் போக்குகைக்குறுப்பான ஶு₂த்₃தி₄மாத்ரத்தையே உபஜீவிப்பதே! என்கிறார். அழுக்கறுக்கும் கூரிய உவளைப்போலேயும் சாணிச்சாற்றைப்போலேயுமிறே அவனை நினைத்திருப்பது. "அந்தணன்" என்று ஶு₂த்₃தி₄மாத்ரத்தை நினைக்கிறது. கையும் திருவாழியுமான அழகைக் கண்டால், A:"இன்னார் என்று அறியேன்" என்று முன்னடி தோற்றுதேயிறே தாங்கள் இருப்பது. (மறவியையின்றி மனத்து வைப்பாரே) அவனுடைய போ₄க்₃யதையைக் கண்டுவைத்தும் தங்கள் புருஷார்த்த₂த்தை மறவாதே ஆஶ்ரயியாநிற்பார்களே! (மறவியை) மறப்பை. (இன்றி) மறப்பின்றிக்கே; மறவாதே. "அவர்களுக்கும் ஆஶ்ரயிக்கலாம்படி இருப்பதே! என்ன தா₄ர்மிகனோ!"என்று கருத்து. ஒருவன் ஒரு தப்பைச்செய்தால், ஸம்வதி₄க்கையும் அரிதாயிறே நிர்வாஹகனுக்கு இருப்பது. 1.

ஈ— அவ:— முதற்பாட்டு. a இப்படி நிரதிஶய போ₄க்₃யனானவனை விட்டு, ப்ரயோஜநாந்தரத்தைக்கொண்டு அகலுவதே! என்று கேவலரை நிந்தி₃க்கிறார்.

வ்யா:—(பிறவித்துயரற ஞானத்துள்நின்று) b 1. "जरामरणमोक्षाय" (ஜராமரண மோக்ஷாய) என்று இருப்பாருமுண்டு கேவலர்; c அவர்களைச் சொல்லுகிறது.

அ— முதற்பாட்டு. (பிறவித்துயரற இத்யாதி₃) a பூ₄ர்வாவலம்ப₃நேந, "ஆழிப்படை அந்தணனை" என்ற பத₃த்தையும், "மனத்து வைப்பாரே" என்ற பத₃த்தையும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (இப்படி இத்யாதி₃) ஸம்ஸாரிணும் காலாந்தரே ப₄க₃வத்ஸமாஶ்ரயண யோக்₃யதா அஸ்தி; கேவலாநாம் ஸாபி நாஸ்தீதி தாந் ப்ரத₂மம் நிந்த₃தி.

b இப்பாட்டில் கேவலனுக்கு வாசகமான பத₃ம் "பிறவித்துயரற" என்கிறது என்று விவக்ஷித்து. இது கேவலனுக்கு வாசகமென்கைக்கு நியாமகம் - ஸ்ரீ கீ₃தையில் அவன் அருளிச்செய்த வசநமென்கிறார் (ஜராமரணமோக்ஷாய இத்யாதி₃) c "பிறவித்துயரற" என்கிற இது - 1. "ஜராமரணமோக்ஷாய—க்ருத்ஸ்நமத்₄யாத்மம் கர்ம சாகி₂லம்" என்றதின் அர்த்த₂ம்;

ஜீ— முதற்பாட்டு. (பிறவி இத்யாதி₃) a "ஆழிப்படை அந்தணனை, மனத்து வைப்பாரே" என்ற பத₃ங்களைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (இப்படி இத்யாதி₃).

b இப்பாட்டில் கேவலனுக்கு வாசகமான பத₃ம் "பிறவித்துயரற" என்கிறது என்று விவக்ஷித்து, இது கேவலனுக்கு வாசகம் என்கைக்கு நியாமகம் – ஸ்ரீ கீ₃தையில் அவன் அருளிச்செய்த வசநம் என்கிறார் (ஜராமரணமோக்ஷாய இத்யாதி₃) c "பிறவித்துயரற" என்கிற இது - 1. "ஜராமரணமோக்ஷாய—க்ருத்ஸ்நமத்₄யாத்மம் கர்ம சாகி₂லம்" என்றதின் அர்த்த₂ம்

A பெரிய திருமொழி 10-10-9.

ஈ—d ஐஸ்வர்யார்த்திக்கும், ஆத்மப்ராப்தி காமனுக்கும், பகவத்ப்ராப்தி காமனுக்கும் ஒக்குமாயிற்று ஸர்வேஸ்வரனை உபாஸிக்கையும், அந்திமஸ்ம்ருதியும்; e இனி, பேற்றில் தாரதம்யம் வருகிறபடி என்னென்னில்: f உபாஸந ஸமயத்திலே சிறுகக்கோலுகையாலே. g அதாவது - h அவனளவும் செல்லாதே நடுவே வரம்பிட்டுக்கொள்ளுகை. i அத்தையிறே j A"வரம்பொழி வந்து" என்கிறது.

அ-"ஞானத்துள் நின்று துறவிச்சுடர் விளக்கம் தலைப்பெய்வார்" என்கிற இது-1.'தே ப்ரஹ்ம தத்விது:" என்றதின் அர்த்தம்; "ஆழிப்படை அந்தணனை மனத்து வைப்பார்" என்றது — 1. "மாமாஶ்ரித்ய" என்றதின் அர்த்தம்; இப்படி அந்த ஶ்லோகார்த்தமும் இப்பாட்டும் ஸமாநமாயிருக்கையாலே, இந்த ஶ்லோகத்தை உபாதாநம்பண்ணி (அவர்களைச் சொல்லுகிறது) என்கிறார். இதில், 1. "மாமாஶ்ரித்ய" என்கிற பகவத்ஸமாஶ்ரயணம், அந்த ஆத்மாநுபவம் கண்ணழிவற ஸித்திக்கைக்காக. d. e இவ்வாஶ்ரயணம் ஐஸ்வர்யகாமர் தொடக்கமான மூன்று பேர்க்கும் ஸமாநமாகையாலே மூவர்க்கும் ஒரு பலத்தையே கொடுக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, பலதாரதம்யம் வருகைக்கு ஹேதுவேது? என்கிற ஶங்கையை அநுவதிக்கிறார் (ஐஸ்வர்யார்த்திக்கும் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே) "ஐஸ்வர்யார்த்திக்கும்" என்று தொடங்கி, "தாரதம்யம் வருகிறபடி என்னென்னில்" என்னுமளவும் ஶங்காவாக்யம். d அன்றிக்கே,—ப்ரயோஜநாந்தரத்தைக் கொண்டு அகலுகிற கேவலனுக்கும் பகவத்ஸமாஶ்ரயணம் வேணுமோ? என்ன (ஐஸ்வர்யார்த்திக்கும் என்று தொடங்கி, அந்திமஸ்ம்ருதியும் என்னுமளவும்) பூர்வவாக்யமாகவுமாம்; 1. "ஜராமரண" இத்யாதிநா — "ஆழிப்படை அந்தணனை மனத்து வைப்பார்" இத்யநேந ச பலிதமர்த்தம் 2."ஸத்ருஶாத்ருஷ்டசிந்தாத்யா: ஸ்ம்ருதிபீஜஸ்ய போதகா:" இதி ந்யாயேந ஸாத்ருஶ்யாத் ஸ்மாரிதமைஶ்வர்யார்த்திநம், அஸ்யாமேவ காதாயாம் த்விதீயநிர்வாஹ ப்ரதிபாத்யம் பகவத்ப்ராப்திகாமஞ்ச ஸமுச்சித்யாஹ (ஐஸ்வர்யார்த்திக்கும் இதி)—இதி ச வதந்தி. e இனி - இப்படியானபின்பு என்றபடி; பகவத்ஸமாஶ்ரயணே ஸமாநே ஸதி இத்யர்த்த:. f (உபாஸந ஸமயத்திலே) என்று–ஹேத்வேகதேஶத்தை ஹேதுவாக அருளிச்செய்கிறார். பெருகக்கோலுகையும் சிறுகக்கோலுகையுமிறே தாரதம்யஹேது. g "சிறுகக்கோலுகையாலே" என்றத்தை விவரிக்கிறது (அதாவது இத்யாதி) h (அவனளவும் செல்லாதே) அவனுடைய வைலக்ஷண்யத்தைக் கண்டால் அவனைப் பற்றவேண்டியிருக்க, அவ்வளவும் செல்லாதே. i (அத்தையிறே) அத்தைப்பற்றவிறே. j வரம்பு - மர்யாதை. திருப்பல்லாண்டு. (வரம்பொழி இத்யாதி) கைவல்யமாத்ரத்திலே நீங்கள் இட்டுக்கொண்ட வரம்பை ஒழிந்து.

ஜீ—"ஞானத்துள் நின்று துறவிச்சுடர் விளக்கம் தலைப்பெய்வார்" என்கிற இது-1. "தே ப்ரஹ்ம தத்விது:" என்றதின் அர்த்தம்; "ஆழிப்படை அந்தணனை மனத்துவைப்பார்" என்றது - 1. "மாமாஶ்ரித்ய" என்றதின் அர்த்தம்; இப்படி அந்த ஶ்லோகார்த்தமும் இப்பாட்டும் ஸமாநமாயிருக்கையாலே, அந்த ஶ்லோகத்தை உபாதாநம் பண்ணி (அவர்களைச் சொல்லுகிறது,) என்கிறார். d கேவலனுக்கும் பகவத்ஸமாஶ்ரயணம் வேணுமோ? என்ன (ஐஸ்வர்யார்த்திக்கும் இத்யாதி) e இனி - இப்படியானபின்பு; பகவத்ஸமாஶ்ரயணம் ஸமாநமான பின்பு என்றபடி. g விவரணம் (அதாவது இத்யாதி) i (அத்தையிறே) அத்தைப்பற்றவிறே. j வரம்பு-மர்யாதை. (வரம்பொழி இத்யாதி) திருப்பல்லாண்டு. கைவல்யமாத்ரத்திலே நீங்கள் இட்டுக்கொண்ட வரம்பொழிந்து என்றபடி.

A திருப்பல்லாண்டு-4.

ஈ— k அதுதனக்கு அடி - அவர்கள் ஸுக்ருததாரதம்யம். l 1. "चतुर्विधा भजन्ते मां जनाः सुकृतिनोऽर्जुन" (சதுர்வித4ா ப4ஜந்தே மாம் ஜநாஸ்ஸுக்ருதிநோऽர்ஜுந) என்று அருளிச்செய்தானிறே. m ஸுக்ருதத்துக்கு அநுருபமாகவாயிற்று புருஷார்த்த2ங்களில் ருசி பிறப்பது; n ருச்யநுகு3ணமாகவாயிற்று உபாஸிப்பது. உபாஸநாநுகு3ணமாக இருக்கக்கடவது ப2லம்.

(பிறவித்துயர் இத்யாதி3) o இவனைப்பற்றி இப்பேற்றைப் பெற்றுப்போவதே! என்கிறார். p "பிறவி" என்கிற இத்தால் - ஜந்மம் தொடக்கமாக உண்டான p2 மற்ற ஐந்து விகாரங்களையும் நினைக்கிறது. q ஆக, ஜந்மஜராமரணாதி3 ஸாம்ஸாரிக ஸகல து3ரிதங்

அ— k (அதுதனக்கு அடி) என்கிறவிடத்திலே - 2. "கௌபீநாச்சா2த3நப்ராயவாஞ்சா2 கல்பத்3ருமாத3பி। ஜாயதே யத3புண்யாநாம் ஸோऽபராத4ஸ் ஸ்வதே3ாஷஜ:॥" என்கிற ஶ்லோகத்தை அருளிச்செய்வர். k (அதுதனக்கு அடி) என்றது - இப்படி வரம்பிட்டுக் கொள்ளுகைக்கு அடி என்றபடி. l ஸுக்ருததாரதம்ய நிப3ந்த4நத்வத்துக்கு ப்ரமாணம் (சதுர்வித4ா இத்யாதி3) 1. "ஸுக்ருதிநஶ்சதுர்வித4ா:" என்கையாலே-ஸுக்ருததாரதம்யம் ஸித்3த4ம் என்று தாத்பர்யம். m ஶ்லோகத்துக்குத் தாத்பர்யம் (ஸுக்ருதத்துக்கு இத்யாதி3) யத்3வா, காரணபரம்பராமவலம்ப்3ய அதி4ரோஹக்ரமேணோக்தமர்த்த2ம், கார்யபரம்பராமவலம்ப்3ய அவரோஹக்ரமேணாபி த்3ரட4யதி (ஸுக்ருதத்துக்கு அநுருபமாகவாயிற்று இத்யாதி3) n (ருச்யநுகு3ணமாகவாயிற்று) புருஷார்த்த2த்தில் உண்டான ருச்யநுகு3ணமாகவாயிற்று என்றபடி.

o "ஆழிப்படை அந்தணனை வைப்பாரே" என்றதிலே நோக்காகப் பாட்டுக்குத் தாத்பர்யம் (இவனைப்பற்றி இத்யாதி3) தன் திருவடிகளிலே தலைசாய்த்தவளவிலே அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸார க3ந்த4ர் செய்யும் அடிமையைக் கொடுக்கும் அவனைப்பற்றி, வித4வாபோ4க3ம்போலே அத்யாப4ாஸமான ஆத்மாநுப4வத்தைப் பற்றிப்போவதே! என்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம். "மஹைஶ்வர்யத்தைக் கொடுக்கும் ப்3ரஹ்மாவை ஆராதி4த்து, கூரிய வாளும், கொழுந்துள்ள வார்கோலும், அடித்தாறு போகாத சட்டியும் வேண்டிக்கொண்டவனைப்போலே" என்று அருளிச்செய்வர். 3. "லைவம் கைவல்யநாத2ம் தம் ப்ராப்ய து3ஷ்ப்ராபமீஶ்வரம்। அங்கு3ஷ்ட2ார்ப்பணேநாஸௌ து3ர்ப4கே3த2மயாசத॥" என்கிறத்தையும் அருளிச்செய்வர். p, p2 (பிறவி என்கிற இதி) அஸ்தி, பரிணமதே, விவர்த்த4தே, அபக்ஷீயதே, விநஶ்யதி இதி பஞ்சவிகாராம்ஶ்சேத்யர்த்த2:. q தத: ப2லிதமர்த்த2மாஹ (ஆக ஜந்மஜரேதி) r தடஸ்த2ாங்கையை அநுவதி3த்துப்

ஜீ— k (அதுதனக்கு அடி) இப்படி வரம்பிட்டுக்கொள்ளுகைக்கு அடி. l ஸுக்ருததாரதம்ய நிப3ந்த4நத்வத்துக்கு ப்ரமாணம் (சதுர்வித4ா இத்யாதி3) கீ3தாஸு ஸப்தமே 1. "ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தா2ர்த்தீ2 ஜ்ஞாநீ ச ப4ரதர்ஷப4" இத்யுத்தரார்த்த4ம். 1. "ஸுக்ருதிநஶ்சதுர்வித4ா:" என்கையாலே - ஸுக்ருததாரதம்யம் ஸித்3த4மென்று கருத்து. m கீழ் எல்லாவற்றாலும் ப2லிதத்தை அவரோஹ க்ரமத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (ஸுக்ருதத்துக்கு இத்யாதி3) n (ருச்யநுகு3ணமாக) புருஷார்த்த2த்தில் ருச்யநுகு3ணமாக.

o "ஆழிப்படை அந்தணனை வைப்பாரே" என்ற ஏகாரத்திலே நோக்காகப் பாட்டுக்குத் தாத்பர்யம் (இவனைப்பற்றி இத்யாதி3) p2 (மற்ற ஐந்து விகாரங்களையும்) அஸ்தி, பரிணமதே, விவர்த்த4தே, அபக்ஷீயதே, விநஶ்யதி என்கிற ஐந்து விகாரங்களையும். q ப2லிதம் (ஆக ஜந்ம

ஈ—களும் போம்படியாக. rA "இந்நின்ற நீர்மையினி யாமுருமை" என்று - இவர்தாமும் கழிக்கிறதாயிராநிற்கச்செய்தே, இவர்களை நிந்தி₃க்கிறதுக்குக் கருத்து என்னென்னில்; இவர்க்கு விரோதி₄ போமது ஆநுஷங்கி₃கமாய், ப₄க₃வத₃நுப₄வம் உத்₃தே₃ஶ்யமாயிருக்கும்; அவர்களுக்கு s து₃:க்க₂நிவ்ருத்திதானே உத்₃தே₃ஶ்யமாயிருக்கும். (ஞானத்துள் நின்று) t இவ்வநுஸந்த₄ாநம் u அவ்வருகே போகாநிற்கச்செய்தேயும், v ஆத்மஜ்ஞாநமாத்ரத்திலே கால் ஊன்ற அடியிட்டாயிற்று நிற்பது. "துறவி" என்கிற இது w துறக்கையைச் சொன்னபடி. x"பிறவித்துயரற" என்றதினுடைய x_2 ப₂லரூபமான y ப்ரக்ருதி விநிர்முக்த வேஷத்தை. y_2"சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்வார்" என்கிற இது–"ஞானத்துள் நின்று"

அ—பரிஹரிக்கிருர் (இந்நின்ற இத்யாதி₃) திருவிருத்தம். இந்நின்ற நீர்மை-இவற்றிலே நிலைநின்றுபோந்த வாஸநா ருசிகளாகிற ஸ்வப₄ாவவிஶேஷத்தை. இனி யாமுருமை - நிர்ஹேதுக கடாக்ஷமூலமான ஜ்ஞாந லாப₄த்தையுடையரான பின்பும், உன் அங்கீ₃கார ப₂லத்தையுடைய நாங்கள் அணுகாதபடி. s (து₃:க்க₂நிவ்ருத்திதானே) ப₄க₃வத₃நுப₄வ வ்யாவ்ருத்தியிலே தாத்பர்யம். t "நின்று" என்ற பத₃த்துக்கு வாஸனை (இவ்வநுஸந்த₄ாநம் இத்யாதி₃) u (அவ்வருகே போகாநிற்கச்செய்தேயும்) இந்த ஸ்வாத்மாநுஸந்த₄ாநம் ப்ரகாரியான ஸர்வேஶ்வரனளவும் செல்லாநிற்கச்செய்தேயும். v (ஆத்மஜ்ஞாநமாத்ரத்திலே கால் ஊன்ற அடியிட்டு) என்றது-"ஆத்மாநுப₄வமே அமையும்" என்று புருஷார்த்த₂த்தை வரைந்துகொண்டு உபாஸநத₃ஶையில் ஆத்மாவையே ப்ரத₄ாநமாக அநுஸந்தி₄த்து என்றபடி. w (துறக்கையைச் சொன்னபடி) B "துறவி துறக்கை மறவி மறப்பே" இதி நிக₄ண்டு.

x "பிறவித்துயரற" என்றுவைத்து, திரியட்டும், "துறவி" என்ன புநருக்தமன்றோ ? என்ன (பிறவித்துயரற என்றதின் இத்யாதி₂) அதாவது – "பிறவித்துயரற" என்றது - உபாஸநவிஷயமான ஸங்கல்பம்; "துறவி" என்றது – ப₂லவிஷயமான ஸங்கல்பமென்று கருத்து. y (ப்ரக்ருதி விநிர்முக்த வேஷத்தை) "துறவி என்கிறது சொல்லுகிறது" என்று கூட்டிக்கொள்ளுவது. யத்₂வா, ப்ரக்ருதி விநிர்முக்தவேஷத்தை என்ற அநந்தரம், "சொன்ன

ஜீ—இத்யாதி₃) r தடஸ்த₂ஶங்கையை அநுவதி₄த்துப் பரிஹரிக்கிருர் (இந்நின்ற இத்யாதி₃) திருவிருத்தம். "இவற்றிலே நிலைநின்றுபோந்த வாஸநாருசிகளாகிற ஸ்வப₄ாவங்களை, உன் அங்கீ₃காரம் பற்றினபின்பு, உன் அங்கீ₃கார ப₂லத்தையுடைய நாங்கள் ப்ராபியாதபடி" என்று அர்த்த₂ம். t "நின்று" என்ற பத₃த்துக்கு ப₄ாவம் (இவ்வநுஸந்த₄ாநம் இத்யாதி₃) u (அவ்வருகே போகாநிற்கச்செய்தேயும்) - இந்த ஸ்வாத்மாநுஸந்த₄ாநம் ப்ரகாரியான ஸர்வேஶ்வரனளவும் செல்லாநிற்கச்செய்தேயும். v (ஆத்மஜ்ஞாநமாத்ரத்திலே கால் ஊன்ற அடியிட்டு) என்றது - "ஆத்மாநுப₄வமே அமையும்" என்று புருஷார்த்த₂த்தை வரைந்துகொண்டு உபாஸநத₃ஶையில் ஆத்மாவை ப்ரத₄ாநமாக அநுஸந்தி₄த்து என்றபடி. w (துறக்கையைச் சொன்னபடி) B "துறவி துறக்கை மறவி மறப்பே" இதி நிக₄ண்டு.

x "பிறவித்துயரற" என்றுவைத்து, திரியட்டும், "துறவி" என்ற புநருக்தி ஶங்கையைப் பரிஹரிக்கிருர் (பிறவித்துயரற என்றதின் இத்யாதி₂) அதாவது - "பிறவித்துயரற" என்றது - உபாஸநவிஷயஸங்கல்பம் ; "துறவி" என்று - ப₂லவிஷயஸங்கல்பம் என்றபடி. y "துறவி

A திருவிருத்தம்-1. B தமிழ் நிகண்டு.

ஜீ—என்ற அதினுடைய பூலரூபமாயிருக்கிறது. z ஸம்ஸார தூசையில் கர்மமடியாக வரக்கடவ z2 ஸங்கோசமில்லையிறே; a மோக்ஷதசையில் விகஸிதமாயிருக்குமிறே. b ஜ்ஞாநகுணகமுமாய், c ஜ்ஞாதாவுமாயிறே வஸ்துதான் இருப்பது. d 'பிறவித்துயரற ஞானத்துள் நின்று' என்றது e உபாஸநமானல், துறவிச் சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்கை f பூலமாயிருக்குமிறே.

அ—படி'' என்று அநுஷங்கம். ''ஞானத்துள் நின்று'' என்றுவைத்து, ''சுடர்விளக்கம் தலைப் பெய்வார்'' என்றதுக்கு - கீழ்ச்சொன்ன அடைவிலே ஸங்கல்பபரமான பரிஹாரம் கண்டு கொள்வது. y2 சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்வார் - ஜ்ஞாநகுணகனைய் ஜ்ஞாநாத்மகனை ஆத்மாவை ப்ராபிக்கைக்காக; ''ஞானத்துள் நின்று'' என்றது - ஜ்ஞாநஸ்வரூபமான ஆத்மஸ்வரூபத்தளவிலே நின்று என்றபடி.

z ஜ்ஞாநகுணகத்வ ஜ்ஞாத்ருத்வங்கள் ஸம்ஸாரதசையிலும் இல்லையோ? மோக்ஷதசை யிலே ''தலைப்பெய்வார்'' என்கிறதென்? என்ன (ஸம்ஸார தசையில் இத்யாதி) யத்வா, ப்ராப்தியாவது அநுபவமிறே. அந்த அநுபவந்தான் ஸ்வரூபாத்மக ப்ரகாசமாயிறே இருப்பது. அதுதான் ஸ்வாபாவிகமாகையாலே ஆத்மப்ராப்தி ஸாத்யமானபடி எங்ஙனே? என்ன (ஸம்ஸாரதசையில்) இத்யாதி) z2 ஸங்கோசம் மோக்ஷதசையில் இல்லையிறே என்று அந்வயிப்பது. a (மோக்ஷதசையில்) இத்யேதத் காகாக்ஷிந்யாயேந பூர்வத்ர உத்தரத்ர ச ஸம்பத்யதே. b, c ''சுடர்'' என்றும், ''விளக்கம்'' என்றும் இரட்டிப்பாகச் சொல்லுகிறதென்? என்ன (ஜ்ஞாநகுணகமுமாய் இத்யாதி) '' சுடர் '' இதி ஜ்ஞாநகுணகத்வமுச்யதே; '' விளக்கம் '' இதி - ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வரூபம் ப்ரத்யக்த்வம்; அத: பதத்வயஞ்ச ஸார்த்தகமித்யபிப்ராய:. தர்மபூதஜ்ஞாந ஸங்கோசம் தீர்ந்தவாறே ப்ரக்ருதி விலக்ஷண ஜ்ஞாநாநந்தாத்மகனையிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தை விஷயீகரிக்கும்; அத்தாலே ஓர் ஆநந்த முண்டாம்; ஜ்ஞாநமாத்ராத்மகனைகிலிறே சங்கையுள்ளது; ஜ்ஞாநாத்மகமுமாய் ஜ்ஞாந குணகமுமாயிறே வஸ்துவிருப்பது என்றபடி. c (ஜ்ஞாதாவுமாய்) ஜ்ஞாநஸ்வரூபனுமாய்; ஸ்வஸ்மை ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வரூப ப்ரத்யக்காய் என்றபடி. d ''பூலரூபமான''(x2) என்றதிலே வஸ்துகத்யா ஸித்தித்த ஸாதநத்வத்தை விசதமாக அருளிச்செய்கிருர் (பிறவித்துயரற இத்யாதி) e (உபாஸநமானல்) என்றது - ''துறவிச் சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்வார்'' என்கிற

ஜீ—என்று சொல்லுகிறது'' என்று கூட்டிக்கொள்வது. y2 ''ஞானத்துள் நின்று'' என்றுவைத்து ''சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்வார்'' என்றதுக்கும் - உபாஸந பூல விஷய ஸங்கல்ப பரமாகக் கண்டுகொள்வது.

z ஜ்ஞாநகுணகத்வ ஜ்ஞாத்ருத்வங்கள் ஸம்ஸாரதசையிலும் இல்லையோ? மோக்ஷதசை யிலே ''தலைப்பெய்வார்'' என்கிறதென்? என்ன (ஸம்ஸார தசையில் இத்யாதி) b, c ''சுடர்'' என்றும், ''விளக்கம்'' என்றும் இரட்டிப்பதென்? என்ன (ஜ்ஞாநகுணகமுமாய் இத்யாதி) c ஜ்ஞாதாவுமாய்-ஜ்ஞாந ஸ்வரூபனுமாய். b, c ''சுடர்'' என்று-ஜ்ஞாநகுணகத்வமும் ''விளக்கம்'' என்று ஜ்ஞாந ஸ்வரூபத்வமும் சொல்லுகிறதென்று பதத்வயத்துக்கும் ஸார்த்தக்யம். ஆக, '' துறவிச் சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்வார் '' என்றதுக்கு — ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்தனைய், ஜ்ஞாநகுண கனைய், ஜ்ஞாநஸ்வரூபனுமான ஆத்மாவைப் பெறவேண்டியிருப்பார்—இதி சப்தார்த்த:. d கீழ் ''பிறவித்துயரற'' (x) என்ற வாக்யவிவரணம் (பிறவித்துயரற ஞானத்துள் நின்று) என்றது.

ஈ— (பிறவி இத்யாதி3) g "ஸாம்ஸாரிக ஸகல து3:க்க2ங்களும் போகவேணும்' என்று ஆத்மஜ்ஞாநத்திலே ஊன்ற நின்று h ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்தமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை ப்ராபிக்கவேண்டியிருப்பார். (i அறவனை) j அவர்கள் படியையும், k ப2லம் கொடுக்கிறவன் படியையும் l பாரா, 'என்ன பரமோதா3ரனே!' என்கிருர். m ஏதேனும் ஒரு ப்ரயோஜநத்துக்கும் தன்னையே அபேக்ஷிக்குமத்தனையாகாதே வேண்டுவது. n" 'எங்களுக்கு நீ வேண்டா, க்ஷுத்3ரப்ரயோஜநம் அமையும்' என்று இருக்கிறவர்களுக்கும் அத்தைக் கொடுத்துவிடுவதே! என்ன தா4ர்மிகனே!" என்கிருர்.

(o ஆழிப்படை அந்தணனை) p ஆத்மாநுப4வவிரோதி4யைப் போக்குகைக்குப் பரிகரமான திருவாழியைக் கையிலேயுடையவன். q அந்தணனென்று - சாணிச்சாற்றே

அ—இத்தை ப2லமாக முன்னே யோஜிக்கையாலே அத்தைக்கடாக்ஷித்து. உபாஸநமானல்-உபாஸநவிஷயாபி4ஸந்தி4ம்சேதி3த்யர்த்த2:. f (ப2லமாயிருக்குமிறே) இத்யத்ர ச, ப2லவிஷயாபி4ஸந்தி4ர் ப4வதி கிலேத்யர்த்த2:.

g மீளவும் பதே3ாபாதா3நம்பண்ணி இரண்டையும் கூட்டி வ்யக்தமாக ஶப்3தா3ர்த்த2ம் அருளிச்செய்கிருர் (ஸாம்ஸாரிக இத்யாதி3) யத்3வா. "சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்வார்" இத்யத்ர-ஸ்வஸ்வருபப்ராப்திர்3ஶா உச்யத இவ ப்4ாதி; தத்3வ்யாவ்ருத்த்யர்த்த2ம் புநஶ்ச நிஷ்கர்ஷார்த்த2மாஹ (ஸாம்ஸாரிக இத்யாதி3) h (ப்ரக்ருதி விநிர்முக்தமான) "துறவி" என்கிறது - துறந்த என்கிறபடி என்று கருத்து. i அறவன் - தா4ர்மிகன். j,k இனி, "மாமாஶ்ரித்ய" என்கிறதின் அர்த்த2ம் சொல்லுகையிறே இவர்க்குத் தேட்டம்; ஆனல், 'அலனை மனத்துவைப்பார்' என்ன அமைந்திருக்க, "அறவனை" இத்யாதி3 விஶேஷணங்களுக்கெல்லாம் ப்ரயோஜநமேது? என்கிற ஶங்கையிலே, அத்தை அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரத2மம் "அறவனை" என்கிற விஶேஷணத்துக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிருர் (அவர்கள் படியையும் இத்யாதி3) j (அவர்கள் படி) என்றது அவர்கள் தௌ3ராத்ம்யத்தை. k (ப2லம் கொடுக்கிறவன்படி) என்றது ஔதா3ர்யத்தை. l (பாரா) பார்த்து. m அர்த்தி2களுடைய மநோரத2பூரணம் பண்ணுகை தா4ர்மிகத்வம் என்கிருர் (ஏதேனும் இத்யாதி3) இத3ம் வித்3வத்3வ்யாக்2யாத்ரு வாக்யம். 1. "ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தா2ர்த்தி2" இத்யேதச்சாத்ர கூர்ப்பி4தம். n இவர்கள் தௌ3ராத்ம்யம் பாராதே ப2லம் கொடுக்கிறவனுடைய ஔதா3ர்யத்தை விவரிக்கிருர் (எங்களுக்கு இத்யாதி3)

o, p "ஆழிப்படை அந்தணனை" என்ற விஶேஷணத்துக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிருர் (ஆத்மாநுப4வவிரோதி4யை இத்யாதி3) q அந்தணன் - ப்3ராஹ்மணன். r கீழ்வாக்ய விவரணம்

ஜீ—e (உபாஸநமானல் இத்யாதி3) உபாஸநமானல்-உபாஸநவிஷயாபி4ஸந்தி4யானல். f (ப2லமாயிருக்குமிறே) ப2லவிஷயாபி4ஸந்தி4யாயிருக்குமிறே.

g உக்தார்த்த2த்தைத் தொகுத்து ஶப்3தா3ர்த்த2ம் அருளிச்செய்கிருர் (ஸாம்ஸாரிக இத்யாதி3) h துறவி - துறந்த - ப்ரக்ருதி விநிர்முக்தமான. i அறவன் - தா4ர்மிகன். j,k "அறவனை" என்கிற விஶேஷணத்துக்கு பா4வம் (அவர்கள் படியையும் இத்யாதி3) l (பாரா) பார்த்து. k அவன்படி - ஔதா3ர்யம். m அர்த்தி2களுடைய மநோரத2பூரணம் பண்ணுகை தா4ர்மிகத்வம் என்கிருர் (ஏதேனும் இத்யாதி3) இது வ்யாக்2யாதாவின் ஈடுபாடு. n "அவர்கள் படியையும்" (j) இத்யாதி3வாக்ய விவரணம் (எங்களுக்கு இத்யாதி3).

ஸ்ரீ—பாதி "ஶௌத்3த4ன்" என்று கொண்டார்களித்தனை; போ4க்3யதையில் நெஞ்சு சென்றதில்லை. r "ஶௌத்3தி4கு3ண விஶிஷ்டன்" என்றுயிற்று அவர்கள் அநுஸந்தி4ப்பது. s 'கையும் திருவாழியுமான அழகைக் கண்டால் அதிலே கால் தாழாதே, தங்கள் ப்ரயோஜநத்துக்கு உறுப்பான ஶௌத்3தி4மாத்ரத்தையே பற்றுவதே!' என்கிருர்.

(மறவியையின்றி) t இவர்க்குக் கையும் திருவாழியுமான அழகைக் கண்டால் முன்னடி தோற்ருது; A"சக்கரத்தண்ணலே" என்ருல், பின்னைத் u தரைப்படுமித்தனையிறே இவர்; திருமங்கையாழ்வாரும் v B"ஆழியொடும் பொன்னுர் சார்ங்க முடைய அடிகளை இன்னுரென்று அறியேன்" என்று உத்3தே3ஶ்ய வஸ்துவையும் மறக்கும்படி கலங்குவர். w பிள்ளாய்! x நல்லத்தை மறக்கப்பண்ணுநிற்க y இவ்விஷயம், z தீயத்தை மறவாதொழிவதே! (மறவியையின்றி) a அவனுடைய போ4க்3யதையையும் கண்டுவைத்து, a2 தங்கள் புருஷார்த்த2த்தை மறவாதே ஆஶ்ரயியாநிற்பர்கள். மறவியை - மறப்பை; மறப்பின்றிக்கே; மறவாதே மனத்துவைப்பாரே.

அ—(ஶௌத்3தி4கு3ண இத்யாதி3) s ஆழிப்படை என்றது-ஸ்வாபி4ப்ராயத்தாலே; அந்தணன் என்றது-அவர்கள் அபி4ப்ராயத்தாலே என்று அர்த்தா2ந்தரம் அருளிச்செய்கிருர் (கையும் திருவாழியுமான இத்யாதி3) யத்3வா, நிந்தா3பர்யவஸாயித்வேந பா4வமாஹ (கையும் திருவாழியுமான இதி)

t "மறவியையின்றி" என்று அவர்களை நிந்தி3க்கைக்கு, தாம் மறப்பரோ? என்ன (இவர்க்கு இத்யாதி3) u (தரைப்படுமித்தனையிறே இதி) A "தாழ்ந்து" இத்யத்ர ஹ்ருத3யம். v பெரியதிருமொழி—(ஆழியொடும் இத்யாதி3) தே3வத்வஸூசகமான திருவாழியையும், மநுஷ்யத்வைகாந்தமாய், ஸ்ப்ருஹணீயமான ஸ்ரீஶார்ங்க3த்தையுமுடைய ஸ்வாமிகளை, 'தே3வனே மநுஷ்யனே?' என்று அறிகிலேன். அடையாளம் சொல்லாநிற்கச்செய்தே "அறியேன்" என்னப்பண்ணுகிறதிறே வைலக்ஷண்யம். w B"ஆழியொடும்" இத்யேதத், "மறவியையின்றி" இத்யேதச்ச ஹ்ருதி3 நிதா4ய வ்யாக்2யாதா வித்3த4ஸ்ஸந்நாஹ (பிள்ளாய் இதி) பிள்ளாய்-வார்த்தைப்பாடு. x (நல்லத்தை) நன்ருன ஈஶ்வரனையும். y (இவ்விஷயம்) கையும் திருவாழியுமான இவ்விஷயம். z (தீயத்தை) கைவல்யத்தை சில பா4க்3யஹீநர் மறவாதொழிவதே! என்றபடி. a,a2 "மறவியையின்றி" என்றத்தோடு "மனத்து வைப்பாரே" என்றத்தையும் கூட்டி ஶப்3தா3ர்த்த2ம் (அவனுடைய இத்யாதி3)

ஜீ— o,p "ஆழிப்படை அந்தணனை" என்ற விஶேஷணத்துக்கு பா4வம் (ஆத்மாநுப4வ இத்யாதி3) q அந்தணன்-ப்3ராஹ்மணன். r விவரணம் (ஶௌத்3தி4கு3ண இத்யாதி3) s நிந்தா3பர்யவஸாயித்வேந ஹார்த்த3பா4வம் (கையும் திருவாழியும் இத்யாதி3)

t "மறவியையின்றி" என்று - அவர்களை நிந்தி3க்கைக்கு, தாம் மறப்பரோ? என்ன (இவர்க்கு இத்யாதி3) u (தரைப்படும்) என்றது A "தாழ்ந்து" என்றதுக்கு அர்த்த2ம். v திருமொழி-(ஆழியொடும் இத்யாதி3) திருவாழியோடே ஸ்ப்ருஹணீயமான ஸ்ரீஶார்ங்க3த்தையுடைய ஸ்வாமிகளை, தே3வனே? மநுஷ்யனே? இன்னுரென்று அறிகிலேன என்றபடி. w B "இன்னுரென்று அறியேன்" என்றதுக்கு பா4வம் (பிள்ளாய் என்று பிள்ளாய் என்றது - வார்த்தைப்பாடு. x (நல்லத்தை) ப4க3வத்3விஷயத்தை. y (இவ்விஷயம்) கையும் திருவாழியுமான இவ்விஷயம். z (தீயத்தை) கைவல்யத்தை சில பா4க்3யஹீநர் மறவாதொழிவதே என்றபடி.

A 4-7-10. B பெரியதிருமொழி 10-10-9.

ஈ— b உபாஸகபரமாஞல், b2 சுடர் விளக்கம் - கு3ணப்ரகாஶகமான விக்3ரஹமாகக் கடவது. c அவனுடைய போ4க்3யதையை அநுஸந்தி4த்துவைத்தும், பின்னையும் c2 இந் நிலை குலையாதே நிற்பதே! d இவ்வரிய செயலைச் செய்கைக்குத் e திண்ணியராவதே இவர்கள்! f “பிறவித்துயரற ஞானத்துள் நின்று துறவிச்சுடர் விளக்கம் தலைப் பெய்வார், மறவியையின்றி, அறவனை ஆழிப்படை அந்தணனை மனத்துவைப்பாரே” இத்யந்வய:. 1.

அ— b 1. “நிரஸ்தாகி2லது3:க்கோ2ऽஹமநந்தாநந்த3பா4க் ஸ்வராட்। ப4வேயமிதி மோக்ஷார்த்தி2 ஶ்ரவணாதெ3ள ப்ரவர்த்ததே॥” இதி ந்யாயாத் உபாஸகபரா ச ப4வதீயம் க3ாதே2த்யபி4ப்ரேத்ய, தஸ்மிந் நிர்வாஹே “சுடர் விளக்கம்” இத்யஸ்யார்த்த2மாஹ (உபாஸகபரமாஞல் இதி) இப்பக்ஷத்திலே, உபாஸகஶப்3த3ம் - ப4க3வத்ப்ராப்திகாமபரம். ஶப்3த3ார்த்த2ம் — ஸாம்ஸாரிக ஸகல து3ரிதங்களும் போம்படியாக ப4க3வத்3ஜ்ஞாநத்திலே நின்று, ப்ரக்ருதி ஸம்ப3ந்த4மற்று, கு3ணப்ரகாஶகமான ப4க3வத்3விக்3ரஹத்தை அநுப4விக்கவேண்டியிருப்பார், உபாஸநத4ர்ம நிர்வாஹகனாய், அஜ்ஞாநதமோ நிவர்த்தகமான திருவாழியையுடையனாய், அத்யந்தபாவந பூ4தனான ஸர்வேஶ்வரனை விச்சே2த3ரஹிதமாக நிரந்தரபா4வநாமுக2த்தாலே நெஞ்சிலே வைப்பார்—என்று. பின்னை ஓர் உருவிலே, “ஜந்மப்ரயுக்த து3:க்க2ம் தீர யோக3ரூப ஜ்ஞாநத் திலே நின்று, அவித்3யாகர்மாதி3நிவர்த்தக தேஜோரூப விக்3ரஹவானான ஈஶ்வரனைத் தலைப் பெய்வார்” என்றும் அருளிச்செய்வர். b2 “சுடர்” இத்யநேந - கு3ணா:, “விளக்கம்” இத்யநேந - தத்ப்ரகாஶகவிக்3ரஹ இதி ப4ாவ:. c,d “(அவனுடைய போ4க்3யதையை) இத்யாதி3 வாக்யத்3வயஞ்ச — ப்ரத2மநிர்வாஹாநுகு3ணம்” இதி வத3ந்தி. நிர்வாஹத்3வயேऽபி ஸங்க3ச் ச2தே. c2 இந்நிலை - ஶாஸ்த்ரோக்தமான ப்ரகாரம். ஸௌந்த3ர்யத்திலே கால் தாழ்ந்து ஶிதி2 லாந்த:கரணராயிருக்கிறவர்களுக்கு ஶாஸ்த்ரோக்த ப்ரகாரத்திலே த்4யாநம் பண்ணுகை அரிதா யிருக்குமிறே. e திண்ணியர் - க3டி2நர். f “ஆழிப்படை அந்தணனை மறவியையின்றி” என்று- மறவாமைக்குக் கர்மீப4ாவம் ஈஶ்வரனிடத்திலே என்றாப்போலேயன்றோ மூலத்திலிருக்கிறது; ஆன பின்பு “தங்களுடைய ப்ரயோஜநத்தை மறவாதே”(ஈ2) என்று வ்யாக்2யாநம் பண்ணுவானென்? என்று ஒரு மந்த3ன் ஶங்கிக்கும் என்று அதுக்காக மூலபத3ங்களை அந்வயிக்கிறார் (பிறவித்துயரற என்று தொடங்கி) “பிறவித்துயர்” என்று தொடங்கி, க்ரமேண உரை அந்வயம். 1.

ஜீ—2 “மறவியையின்றி” என்றத்தோடே “மனத்துவைப்பாரே” என்றத்தையும் கூட்டி ஶப்3 த3ார்த்த2ம் (அவனுடைய இத்யாதி3)

b இப்பாட்டு உபாஸகபரமாயிருக்குமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அந்த நிர்வாஹத்திலே “சுடர் விளக்கம்” என்றதுக்கு அர்த்த2ம் (உபாஸகபரமாஞல் இத்யாதி3) உபாஸகஶப்3த3ம்- இப்பக்ஷத்திலே ப4க3வத்ப்ராப்திகாமபரம். இந்த நிர்வாஹத்திலே பாட்டுக்கு ஶப்3த3ார்த்த2ம்— ஸாம்ஸாரிக ஸகல து3ரிதங்களும் போம்படியாக ப4க3வத்3ஜ்ஞாநத்திலே நின்று, ப்ரக்ருதி ஸம் ப3ந்த4மற்று. கு3ணப்ரகாஶகமான ப4க3வத்3விக்3ரஹத்தை அநுப4விக்கவேண்டியிருப்பார்கள், உபாஸந த4ர்ம நிர்வாஹகனாய், அஜ்ஞாநதமோ நிவர்த்தகமான திருவாழியையுடையனாய், அத்யந்த பாவநபூ4தனான ஸர்வேஶ்வரனை விச்சே2த3ரஹிதமாக நிரந்தரபா4வநாமுக2த்தாலே நெஞ்சிலே வைப்பார்—என்று. b2 சுடர்-கு3ணங்கள்; விளக்கம்-தத்ப்ரகாஶக விக்3ரஹம். c,d ப்ரத2ம நிர்வாஹாநுகு3ணமாக அருளிச்செய்கிறார் (அவனுடைய போ4க்3யதையை இத்யாதி3 வாக்ய த்3வயத்தாலே) c2 இந்நிலை - ஸ்வப்ரயோஜநத்தை மறவாதேயிருக்கிற நிலை. e திண்ணியர் - க3டி2நர். f அந்வயம் (பிறவித்துயர் இத்யாதி3) 1.

2. வைப்பாம் மருந்தா மடியரை வல்வினைத்
துப்பாம் புலனைந்தும் துஞ்சக் கொடானவன்
எப்பா லெவர்க்கு(ம்) நலத்தா லுயர்ந்துயர்ந்து
அப்பா லவனெங்க ளாயர் கொழுந்தே.

ஆ— 2. அவ:—(வைப்பாம்) பின்னையும், தன் திருவடிகளையே "பரமப்ராப்யம்" என்று தன்னை ஆஶ்ரயித்தார்பக்கல் எம்பெருமானுடைய அபிநிவேஶத்தைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா:— ஆனந்தாதிகல்யாணகுணங்களால் ப்ரஹ்மாதிகளிற்காட்டிலும் உத்க்ருஷ்டனாயிருந்து வைத்து, ஆஶ்ரித ஸஜாதீயனாய் வந்து பிறந்தருளி, அவர்களுடைய ஸ்வஸம்ஶ்லேஷ விரோதியான ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குகைக்கு மருந்துமாய், ப்ராப்யமுமாயிருக்கும் என்கிறார். 2.

ஒ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — அநந்யப்ரயோஜநர் திறத்திலே எம்பெருமான் இருக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (வைப்பாம் என்று தொடங்கி) **ஆஶ்ரிதர்க்கு ப்ராப்யமான பரம புருஷார்த்தமும், தத்விரோதியான ஸம்ஸாரம் போக்குகைக்கு மருந்துமாய், அவர்களை— ஸ்வவிஶ்லேஷ ஜநகமான மஹாபாபத்தை விளைக்கவற்றான இந்த்ரியங்கள் நலியிலும் நலிவுபட விட்டுக்கொடான்.** (எப்பால் என்று தொடங்கி) **ஆநந்தவல்லியில் சொல்லிநின்றபடியே எல்லா இடத்திலுமுள்ள எல்லாரிலுங்காட்டில் ஆநந்தத்தாலே மேற்பட்டு வாங்மநஸ்ஸுக்களுக்கு நிலமன்றியே இருந்துவைத்து, தன்னுடைய நிரவதிக க்ருபையாலே ஆஶ்ரிதர்க்காக இடையரில் ப்ரதாநனாய் வந்து பிறந்தான். 2.**

ப— 2. அவ:— அநந்தரம், அநந்யப்ரயோஜநராய் அநந்யஸாதநராயிருக்கும் விஶேஷாதிகாரிகளுக்கு அநுபாவ்யமான அதிஶயிதாநந்தயோகத்தை உடையவன் என்கிறார்.

அடியரை — (தனக்கு அஸாதாரண) ஶேஷபூதரானவர்களை, **வல்** — ப்ரபலமான, **வினை** — கர்மங்களினுடைய, **துப்பாம்** — மிடுக்கின் வழியிலேயான, **புலன் ஐந்தும்**—இந்த்ரியங்கள் ஐந்திலும் அகப்பட்டு, **துஞ்சக்கொடான்**—நஶிக்கும்படி விட்டுக்கொடாதவனானவன், **வைப்பாம்**—(அவர்களுக்குப் புருஷார்த்தமான) நிதியுமாய், **மருந்தாம்** — (தத்ப்ராப்தி விரோதிநிவ்ருத்தி ஸாதநமுமான) மருந்துமாம்; (எங்ஙனேயென்னில்,) **எப்பால்** — (மநுஷ்யாநந்தம் தொடங்கி ப்ரஹ்மாநந்தம் ஈறான) எல்லா ஸ்தலத்திலுமுள்ள, **எவர்க்கும்**—எல்லாச் சேதனர்க்கும், **நலத்தால்**— ஆநந்தத்தால், **உயர்ந்துயர்ந்து** — மிக்கு, **அப்பாலவன்** — (வாங்மநஸங்களுக்கு எட்டாதபடி) அவ்வருகானவனாய், **எங்கள்** — (அநந்யரான) எங்களுக்கே கூறாய், **ஆயர்**—(அறிவிலிகளான) இடையர்க்கு, **கொழுந்து**—தலைவனானவன்.

என்று - ப்ராப்ய ப்ராபகவேஷத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று. வைப்பாம் மருந்தாமவன் என்று - மேலோடே கூட்டவுமாம். 2.

ஈ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — அநந்யப்ரயோஜநர் திறத்தில் அவன் இருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா:— (**வைப்பாம்**) ப்ராப்யமான புருஷார்த்தமாம். நினைத்த வகைகள் எல்லாம் அநுபவிக்கைக்கு யோக்யமாம்படி சேமித்துவைக்கும் நிதிபோலே தன்னை ஆக்கிவைக்கும். (**மருந்தாம்**) விரோதியைப்போக்கி போக்த்ருத்வ ஶக்தியைக்கொடுக்கும். இத்தால் ப்ராபகத்வம் சொல்லுகிறது; 1. "**निर्वाणं भेषजम्**" (**நிர்வாணம் பேஷஜம்**) என்னக்கடவதிறே. இப்படி செய்வது ஆர்க்கு? என்னில் (**அடியரை**) ப்ரயோஜநாந்தரத்தைக் கொண்டு அகலாதே, தானே ப்ரயோஜநமாயிருக்குமவர்களுக்கு. (**வல்வினைத் துப்பாம் புலனைந்தும் துஞ்சக்கொடான் அவன்**) விஷயங்களிலே மூட்டி ஸ்வவிஶ்லேஷ ஜநகமான மஹாபாபத்தைப் பண்ணுவிக்கைக்கு ஸமர்த்தமான ஶ்ரோத்ராதீந்த்ரியங்களால் நஶிக்கும்படி விட்டுக்கொடான். துப்பு – ஸாமர்த்யம். 2. "**सङ्गात्सञ्जायते**" (**ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே**) இத்யாரப்ய, 2. "**बुद्धिनाशात्प्रणश्यति**" (**புத்திநாஶாத் ப்ரணஶ்யதி**) என்னக்கடவதிறே. "அவன்" என்கிறது ஆரை? என்னில் (**எப்பால் இத்யாதி**) எல்லா இடத்திலுமுள்ள எல்லாரிலுங்காட்டில் ஆநந்தத்தால் மேற்பட்டு. (**அப்பாலவன்**) மநுஷ்யாநந்தம் தொடங்கி ஶதகுணிதோத்தர க்ரமத்தாலே ப்ரஹ்மாநந்தத்தளவும் சென்று, அத்தை மனுஷ்யகோடியிலே ஆக்கி, மேல்மேல் கல்பித்துக் கொண்டு ஆநந்தத்தைப் பெருக்கினாலும் ப்ரமாணங்களால் வாங்மநஸங்களுக்கு நிலமன்று என்று மீளும்படி அவ்வருகான ஆநந்தத்தையுடையவன். (**எங்கள் ஆயர் கொழுந்தே**) இப்படி ஸர்வாதிகனாய் வைத்து, ஆஶ்ரிதர்க்காகத் தாழ்வுக்கு எல்லையான இடையரிலே வந்து பிறந்தவன். (**ஆயர் கொழுந்து**) இடையர் ப்ரஹ்மாதிகள் கோடியிலே என்னும்படி, தாழ்வில் வந்தால் அவர்களுக்குத் தலைவனானவன். கோபஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்தது–தன்பக்கலிலே ந்யஸ்த பரரானாரை விஷயங்கள் நலியாமைக்கன்றோ. 2.

ஈ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டு. உ ஸர்வேஶ்வரனை ஆஶ்ரயித்து க்ஷுத்ர ப்ரயோஜநத்தைக் கொண்டுபோவதே! என்று கேவலரை நிந்தித்தார்; அவன்தன்னையே பற்றியிருக்குமவர்களுக்கு, அவன்தான் இருக்கும்படி சொல்லுகிறார் இப்பாட்டில்.

அ— இரண்டாம் பாட்டு. (வைப்பாம் இத்யாதி) உகீழிற்பாட்டில் ப்ரமேயத்தை அநுபாஷியா நின்றுகொண்டு. "வைப்பாம் மருந்தாம் அடியரை வல்வினைத் துப்பாம் புலனைந்தும் துஞ்சக் கொடானவன்" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ஸர்வேஶ்வரனை இத்யாதி).

ஜீ— இரண்டாம் பாட்டு. (வைப்பாம் இத்யாதி) உகீழிற்பாட்டில் ப்ரமேயத்தை அநுவதித்துக் கொண்டு. "வைப்பாம்" இத்யாரப்ய, "துஞ்சக்கொடானவன்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ஸர்வேஶ்வரனை இத்யாதி).

ஈ— வ்யா:—(b வைப்பாம்) c ஆடறுத்து பூலியிட்டு, d அரைப்பையாக்கி, e இஷ்ட விநியோகார்ஹமாம்படி க்ஷேமித்து வைக்கும் நிதிபோலே, இவனுக்கு நினைத்த வகைகளெல்லாம் அநுபவிக்கலாம்படி தன்னை இஷ்டவிநியோகார்ஹமாக்கிவைக்கும் f என்றிட்டு ப்ராப்யத்வம் சொல்லுகிறது. (மருந்தாம்) g ஆனாலும், க்ஷுத்ரவிஷயங்களையும் h உண்டறுக்கமாட்டாத ஸம்ஸாரிசேதநனுக்கிறே ஸர்வாதிகனான தன்னை விஷயமாக்குகிறது; இவன்தன்னை அனுபவிக்கும்படியென்? என்னில்; i அக்குறைகள் வாராதபடி அநுபவவிரோதிகளைப் போக்கித் தன்னை அனுபவிக்கைக்கீடான ஶக்தி யோகத்தையும் கொடுத்துத் தன்னையும் கொடுக்கும் என்று அவனுடைய ப்ராபகத்வம்

அ— b,c தனம் என்னாதே, ''வைப்பாம்'' என்றது-புதைத்து வைக்கையைப்பற்றவாகையாலே, புதைத்து வைக்கிறபோது சேதனன் சேமித்துவைக்கும் ப்ரகாரங்களை அருளிச்செய்யாநின்று கொண்டு, நிதியினுடைய ஸ்வபாவத்தை ஈஶ்வரனுக்கு ஏறிடாநின்றுகொண்டு இத்தாலே அவனுடைய ப்ராப்யத்வம் பலிக்கிறது என்கிறார் (ஆடறுத்து இத்யாதி) b வைப்பு - நிதி. c...e ஆடறுத்து பலியிட்டு அரைப்பையாக்குகை - இஷ்டவிநியோகத்திலே ஹேது. d அரைப்பையாக்குகையாவது-வைத்த பதார்த்தத்திலே சிலவற்றை விநியோகார்த்தமாகச் சிறுகச்சிறுக எடுத்துக்கொள்ளுகை. பையென்கிறது-தநம் வைக்கிற கலத்தை. c...e யத்வா, அரைப்பையாக்கி ஆடறுத்து பலியிட்டு இஷ்டவிநியோகார்ஹமாம்படி இதி யோஜநீயம். அஜஹநநம் நிக்ஷேப ரக்ஷகத்வேந பிஶாசாதிஸாந்நித்யார்த்தம். d அரைப்பை இதி அரையிலே கட்டுகிற பை. அது நிறையும்படி பண்ணி இத்யர்த்தோ வா; நிக்ஷேபணபூர்வகாலே பூர்வம் ப்ரமிதிலபந்தநம் பாரம் விஶால்ய த்ருடதரம் பத்நந்தி ; ததாநீம் பாரஸ்ச கிஞ்சிந்ந்யூநபரிமாணோ பவதி ; ததபிதத்தாதி வா. f என்றிட்டு என்றது - என்று என்றபடி.

g ப்ராப்யத்வம் சொன்ன அநந்தரம் உபாயத்வம் சொல்லுகையிலிறே அபேக்ஷிதத்தை உபாயவாதியாக 'ஆரும்' என்று விஶேஷியாதே, ''மருந்தாம்'' என்று விஶேஷிக்கிறது - விரோதிநிவர்த்தகமுமாய், அபிமதப்ரதமுமாய், போக்த்ருத்வஶக்திப்ரதமுமாயிருக்கும் ஆகாரத்தையிட்டு என்று அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, விரோதி வருகைக்கு ப்ரஸங்கம் அருளிச்செய்கிறார் (ஆனாலும் இத்யாதி) ஆனாலும் என்றது ப்ராப்யனானாலும் என்றபடி. h (உண்டறுக்கமாட்டாத) கார்த்ஸ்ந்யேந அநுபவிக்கமாட்டாத. i '' மருந்து '' என்றால் - இவ்வாகாரத்வயத்தையும் காட்டுமோ? என்று கேட்க, வ்யாதிக்கு மருந்தென்றால் - வ்யாதியைப் போக்கும் என்றும், தீபநத்துக்கு மருந்தென்றால் - தீபநத்தையுண்டாக்குமதென்றும் காட்டுமிறே என்று அருளிச்செய்கிறார் (அக்குறைகள் இத்யாதி) j தன்னையும் கொடுத்து, ஶக்தியையும் கொடுக்கும் என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (ய ஆத்மதா இத்யாதி)

ஜீ— b வைப்பு-நிதி. c,d,e ஆடறுத்து பலியிட்டு அரைப்பையாக்குகை - இஷ்டவிநியோகத்திலே ஹேது. d அரைப்பை - சாளிகை. f (என்றிட்டு) என்று.

g (ஆனாலும்) ப்ராப்யமானாலும். h (உண்டறுக்கமாட்டாத) கார்த்ஸ்ந்யேந அநுபவிக்கமாட்டாத. c...i ''ஆடறுத்து'' என்று தொடங்கி, ''ஆக ப்ராப்யத்வமும் ப்ராபகத்வமும் சொல்லுகிறது'' என்னுமளவும் - நிதிக்கும் மருந்துக்குமுண்டான ஆகாரங்களை ஈஶ்வரனுக்கு ஏறிட்டுச் சொல்லுகிறபடி. j தன்னையும் கொடுத்து ஶக்தியையும் கொடுக்கும் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம்

ஈ—சொல்லுகிறது; j1. "य आत्मदा बलदाः"(ய ஆத்மதா3 ப3லதா3:) என்கிறபடியே. k ஆக, l ப்ராப்யத்வமும் ப்ராபகத்வமும் சொல்லிற்று. m இப்படி செய்வது ஆர்க்கு? என்னில்: m1 (அடியரை) n 2. "न नमेयम्" (ந நமேயம்) என்னும் நிர்ப3ந்த4ம் தவிர்ந்தார்க்கு; o அவனைப்பற்றி ஒரு ப்ரயோஜநத்தைக் கொண்டு அகலாதே, அவன்தன்னையே பற்றி அவன் p படிவிட ஜீவித்திருப்பாரை வலிய வினைகளிலே கொண்டுபோய் மூட்டுகைக்கு ஈடான ஸாமர்த்2யத்தை உடைத்தான q இந்த்3ரியங்கள் ஐந்தாலும் துஞ்சக்கொடான் என்னுதல். r அஞ்சிலும் புக்குத் துஞ்சக்கொடான் என்னுதல். துப்பென்று-ஸாமர்த்2யம்.

அ—ஆத்மத3:, ப3லத3: என்றபடி. k இவ்விரண்டு பத3ங்களுக்கும் வ்யுத்க்ரமேண தாத்பர்யம் (ஆக இத்யாதி3) [l வ்யுத்க்ரமேண என்றது - "ப்ராபகத்வமும் ப்ராப்யத்வமும்" என்ற பாட2ாந் தரத்தைப்பற்ற]

m "அடியரை" என்றதுக்கு - விப4க்திவ்யத்யயேந அடியார்க்கென்றும், அடியாரை என்றும் விவக்ஷித்து, ஷஷ்டீ2விப4க்தி பக்ஷத்திலே ஶங்கிக்கிறார் (இப்படி செய்வது இத்யாதி3) n,o "அடியரை" இத்யஸ்ய ஶேஷிஹ்ருத3யாநுகு3ண்யேந அதி4காரி ஸ்வரூப ஶிக்ஷாநுகு3ண்யேந ச பூ4ர்வத்3வயமாஹ (ந நமேயம் இத்யாதி3வாக்யத்3வயேந) ஏகபூ4ர்வபரம் வா. "அடியரை" என்றது – காகாக்ஷிந்யாயத்தாலே கீழும் மேலும் ஸம்ப3ந்தி4க்கிறது என்று தாத்பர்யம். m1 அத2வா, ஸமபி4வ்யாஹார ப3லத்தாலே, "ஆர்க்கு" என்கிற ஆகாங்க்ஷை பூரிதமாகிறது என்கிற அர்த்த2ம் தோன்றவேண்டி, "அடியரை" என்று உபாதா3நம் பண்ணுகிறார். n ஸமபி4வ்யாஹாரப3ல லப்3த4ார்த்த2த்தை அருளிச்செய்கிறார் (ந நமேயம் இத்யாதி3) n,o பூ4ர்வ த்3வயபக்ஷத்திலே, "அடியரை" என்றது - அத்3வேஷாபி4முக்2யாதி3களைப் பண்ணுவாரென்று முந்தினது; அநந்யப்ரயோஜநரை என்று பிந்தினது. ஏகார்த்த2மான பக்ஷத்தில் அத்3வேஷாதி3களும், அநந்யப்ரயோஜநதையும் உடையவர்களுக்கு என்று கண்டுகொள்வது. p (படிவிட) இத்யேதத் சாடு. q,r "புலன்" என்று - இந்த்3ரியங்களாதல், விஷயங்களாதல். q இந்த்3ரியங்

ஜீ—(ய ஆத்மதா3 இத்யாதி3) ஆத்மத3:, ப3லத3: என்றபடி. k இவ்விரண்டு பத3ங்களுக்கும் பூ4ர்வம் (ஆக இத்யாதி3).

o அர்த்தா2ந்தரம் (அவனை இத்யாதி3) m முந்தின அர்த்த2த்திலே, "அடியரை" என்ற ஐகாரம் - அசை, அடியார்க்கு என்றபடி. அடியார்க்கு வைப்பாம், மருந்தாம்; அடியரை வல்வினைத் துப்பாம் புலனைந்தும் துஞ்சக்கொடான் என்று, "அடியரை" என்றத்தை - கீழும் மேலும் கூட்டிக்கொள்வது. m,n "அடியரை" என்றதுக்கு - முந்தின அர்த்த2ம் அத்3வேஷாதி3களை உடையவர்க்கு என்று. o த்3விதீயார்த்த2ம் அநந்யப்ரயோஜநரை என்று. p படிவிட என்றது - சாடு. q,r புலன் - இந்த்3ரியங்களாதல், விஷயங்களாதல்; q இந்த்3ரியங்களானபோது - இந்த்3ரியங்

ப்ர—j1. (வைப்பாம் இத்யாதி3) (மருந்தாம்) यजुषि (का-७-प्र-५-पं-३६) "य आत्मदा बलदा यस्य विश्व उपासते प्रशिषं यस्य देवाः। यस्य छायामृतं यस्य मृत्युः कस्मै देवाय हविषा विधेम॥"

n 2. (அடியரை) युद्धकाण्डे षट्त्रिंशे—"द्विधा भज्येयमप्येवं न नमेयं तु कस्यचित्। एष मे सहजो दोषः स्वभावो दुरतिक्रमः॥ ११॥"

ஈ—- s "அவன்" என்கிறது எவனைப்பற்ற? t அவன்தான் இப்படி செய்ய எங்கே கண்டோம்? என்னில்; அத்தை உபபாதி3க்கிறது மேல் (எப்பால் இத்யாதி3) u ஸ்தா2ந விஶேஷங்களாலும், மநுஷ்யாதி3பே4த3ங்களாலும் வரக்கடவன சில உயர்த்திகளுண்டிறே; v பூ4மிபோலன்றிறே ஸ்வர்க்க3ம்; மநுஷ்யர்களைப் போலல்லவிறே தே3வர்கள். எப்பால் - எல்லாவிடத்திலும் என்றபடி. பாலென்றது இடம். w "அப்பால், இப்பால்" என்னக்கடவதிறே-அவ்விடம், இவ்விடம் என்றபடியிறே. w2 எல்லாவிடத்திலும் உண்டான x எல்லார்க்கும், நலத்தால் - ஆநந்த3த்தாலே y மேலே மேலே போய், பின்னையும் அது தன்னைச் சொல்லப்புக்கால் z 1."यतो वाचो निवर्तन्ते" (யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே) என்று மீளவேண்டும்படியான ஆநந்த3 ப்ராசுர்யத்தையுடையவன். a ஶதகு3ணிதோத்தர க்ரமத்

அ-களானபோது-இந்த்3ரியங்களாலே துஞ்சக்கொடான். r விஷயங்களானபோது-ஶப்3தா3தி3களிலே புக்குத் துஞ்சக்கொடான்.

s "எப்பால் எவர்க்கும் நலத்தால் உயர்ந்துயர்ந்து அப்பாலவன்" இத்யஸ்ய அவதாரிகாமாஹ (அவனென்கிறது எவனைப்பற்ற இதி) t "எங்கள் ஆயர் கொழுந்தே" இத்யஸ்ய அவதாரிகாமாஹ (அவன்தான் இப்படி செய்ய எங்கே கண்டோம்? என்னில் இதி) s "எவனைப் பற்ற" என்றதுக்கு உபபாத3நம் - "எப்பால் எவர்க்கும் நலத்தால் உயர்ந்துயர்ந்து அப்பாலவன்" என்றது. t "எங்கே செய்யக்கண்டோம்" என்றதுக்கு உபபாத3நம்-"ஆயர்கொழுந்து" என்றது; இந்த்3ரியைர் விஷயைர்வா ஸ்வாஶ்ரிதா யதா2 ந நஶ்யேரந், ததா2 ரக்ஷதீதி குத்ர த்3ருஷ்டமிதி ஶங்கார்த்த2:. u "எவர்க்கும்" என்றால் போராதோ, "எப்பால் எவர்க்கும்" என்கிறது எதுக்காக? என்ன (ஸ்தா2நவிஶேஷங்களாலும் என்று தொடங்கி) v கீழ்வாக்யவிவரணம் (பூ4மி போலன்றிறே ஸ்வர்க்க3ம் இத்யாதி3) w "பால்" என்று இடத்தைச் சொல்லுமோ? என்ன (அப்பால் இத்யாதி3) x எவர்க்கும் - எல்லார்க்கும். y உயர்ந்துயர்ந்து - மேலே மேலேபோய். z அப்பாலவன் - அவ்வருகான ஆநந்த3த்தை உடையவன். a (ஶதகு3ணிதேத்யாதி3) "எப்பால்" என்று மநுஷ்யலோகாதி3கள் விவக்ஷிதங்களாகையாலே, ஶதகு3ணிதோத்தரக்ரமத்வம் ஸூசிதமாகிறது. b (அப்4யஸ்யமாநமாகாநின்றுள்ள) என்றது-மேன்மேலென ஏற்றிக்கொண்டு

ஜீ—களாலே துஞ்சக்கொடான். r விஷயங்களானபோது-விஷயங்களிலே புக்குத் துஞ்சக்கொடான் என்று பொருள்.

s,t "எப்பால்" இத்யாதி3க்கு அவதாரிகை (அவனென்கிறது இத்யாதி3) s "எவனைப்பற்ற" என்றதுக்கு உபபாத3நம் "எப்பால்" இத்யாதி3. t "அவன்தான் இப்படிசெய்ய எங்கே கண்டோம்" என்றதுக்கு உபபாத3நம் "ஆயர் கொழுந்து" என்றது; அவன் இந்த்3ரியங்களாலேயாதல், விஷயங்களாலேயாதல், ஸ்வாஶ்ரிதரை நலியாதபடி ரக்ஷிக்கும் என்னுமது எங்கே கண்டோம்? என்று ஶங்கார்த்த2ம். u "எவர்க்கும்" என்றால் போராதோ, "எப்பால்" என்கிறது எதுக்காக? என்ன (ஸ்தா2ந விஶேஷ இத்யாதி3) v விவரணம் (பூ4மி இத்யாதி3) w பாலென்று இடத்தைச் சொல்லுமோ? என்ன (அப்பால் இத்யாதி3) x எவர்க்கும் - எல்லார்க்கும். w2,x எப்பால் எவர்க்கும் - எல்லாவிடத்திலும் உண்டான எல்லார்க்கும்; y உயர்ந்துயர்ந்து - மேலே மேலேபோய். z அப்பாலவன் - அவ்வருகான ஆநந்த3த்தை உடையவன். a விவரணம் (ஶதகு3ணிதேத்யாதி3) b (அப்4யஸ்யமாநமாகாநின்றுள்ள) மேன்மேலென ஏற்றிக்கொண்டு போகாநின்றுள்ள. c உக்தத்

ஈ—த்ராலே b அப்4யஸ்யமாநமாகாநின்றுள்ள நிரதிஶயாநந்த3யுக்தன்; c 1.“ஆநந்த3மய:” (ஆநந்த3மய:) என்னக்கடவதிறே. (எங்கள் ஆயர் கொழுந்தே) d இப்படி ஸர்வாதி4க ஞனவன் இதர ஸஜாதீயனாய் வந்து அவதரித்தது - தன்னை ஆஶ்ரயித்தார் விஷய ப்ரவணராய் முடியும்படி விட்டுக்கொடுக்கவோ? e தான் ஶோக மோஹங்களை அநுப4விக்கிறது - தன்னைப் பற்றினார் ஶோக மோஹங்களை அநுப4விக்கைக்காகவோ? f மேன்மைக்கு எல்லையானவன் தாழ்வுக்கு எல்லையாயிற்றது - இவர்களை அநர்த்த2ப்பட விடவோ?

(எங்கள் ஆயர் கொழுந்தே) g க்ருஷ்ணன் திருவவதரித்த ஊரிலுள்ளாரோடே தமக்கொரு ப்ராக்ருத ஸம்ப3ந்த4ம் h தேட்டமாயிருக்கிறபடி. i அன்றியே (எங்கள்)

அ—போகாநின்றுள்ள என்றபடி. c உக்தத்துக்கு ப்ரமாணம் (ஆநந்த3மய இத்யாதி3) d “அவன் இப்படி செய்ய எங்கே கண்டோம்? என்னில்” (823 t) என்றதுக்கு உத்தரம் (இப்படி இத்யாதி3) e,f “நலத்தால் உயர்ந்துயர்ந்து” என்றத்தையும், “கொழுந்து” என்றத்தையும் கடாக்ஷித்துத் தாத்பர்யம் (தான் ஶோக இத்யாதி3வாக்யத்3வயமும்) d,e அத2வா, “எப்பால் எவர்க்கும் நலத்தால் உயர்ந்து உயர்ந்து அப்பாலவன் எங்கள் ஆயர் கொழுந்தானவன், அடியரைப் புலனைந்தும் துஞ்சக்கொடான்” இத்யந்வயம் ஹ்ருதி3 நிதா4ய, “எப்பால் எவர்க்கும்” இத்யாதி3கம் ஹேதுக3ர்ப்ப4விஶேஷணம் இதி ச அபி4ப்ரேத்ய, “புலனைந்தும் துஞ்சக்கொடான்” இத்யத்ர உக்தார்த்த2த்3வயாநுகு3ண்யேந ச, துஞ்சுகை - அது3:பாதித்வம், தாத3ாத்விகஶோக மோஹப4ாக்த்வஞ்சேதி அர்த்த2த்3வயாபி4ப்ராயேண ப4ாவமாஹ (இப்படி ஸர்வாதி4கனுவன் இத்யாதி3 வாக்யத்3வயேந) f ப்ராத2மிகார்த்த2ம் விவ்ருணோதி (மேன்மைக்கு எல்லையானவன் இதி).

g “எங்கள்” என்றதுக்கு ப4ாவம் (க்ருஷ்ணன் இத்யாதி3) எங்களுடைய ஆயர், அவருடைய கொழுந்து என்று அந்வயம். h தேட்டம்-ம்ருக்3யம். i ஆஶ்ரிதார்த்த2மான அவ்வவதாரமும், அச்செயல்களும் பழையதாயிருந்தாலும், இவர்க்கு மிகவும் ஆகர்ஷகமாயிருக்கையாலே “எங்கள்” என்கிறார் என்று அர்த்த2ாந்தரம் (அன்றியே இத்யாதி3) ஆயர்கொழுந்து எங்களது என்றபடி. j (ஆஶ்ரிதார்த்த2மாயிருக்குமிறே) இதுக்குத் தாத்பர்யம் தமக்காக என்றிருக்கிறார் என்றபடி. k அவதாரம் ஸர்வஸாத4ாரணமாயிருக்க, தமக்கு என்னலாமோ? என்ன (நவநீத இத்யாதி3)

ஜீ—துக்கு ப்ரமாணம் (ஆநந்த3மய இத்யாதி3) d “எப்பால் எவர்க்கும்” இத்யாரப்4ய, “புலனைந்தும் துஞ்சக்கொடான்” என்று அந்வயித்துத் தாத்பர்யம் (இப்படி ஸர்வாதி4கன் இத்யாதி3) இவ் வாக்யம் - “அவன்தான் இப்படி செய்ய எங்கே கண்டோம்? என்னில்” (823 t) என்றதுக்கு உத்தரம். e,f “நலத்தால் உயர்ந்து உயர்ந்து” என்றத்தையும், “கொழுந்து” என்றத்தையும் கடாக்ஷித்து ப4ாவம் (தான் ஶோக இத்யாதி3 வாக்யத்3வயமும்).

g “எங்கள் ஆயர்” என்று ஆயர்க்கு விஶேஷணமாக்கி ப4ாவம் (க்ருஷ்ணன் இத்யாதி3) i “எங்கள் கொழுந்து” என்று அவனுக்கு விஶேஷணமாக்கி ப4ாவம் (அன்றியே எங்கள் இத்யாதி3) l, ஸர்வஸாத4ாரணமான அவதாரத்தை “எங்கள்” என்னலாமோ? என்ன (அவ

ப்ர—c1.(அப்பாலவன்) तैत्तिरीयके (२८)“तस्माद्वा एतस्माद्विज्ञानमयादन्योऽन्तर आत्मानन्दमयः”

ஈ—i2 அவதாரம்தான் j ஆஶ்ரிதார்த்த2மாயிருக்குமிறே. k நவநீதசௌர்ய நக3ரகே்ஷாப4மும் பழையதாக எழுதிக்கிடக்கச் செய்தேயும், A "எத்திறம்" என்றார் இவரேயிறே.

(ஆயர்கொழுந்தே) l இடையர் தங்களுக்குத் தான் ப்3ரஹ்மாதி3கள் கோடியிலே யாம்படி அவர்களில் ப்ரத4ாநனானவன் துஞ்சக்கொடான். [(எப்பால் எவர்க்கும்) முதலாக அந்வயம்.] / 2.

அ—என்னவுமாம்; "எங்கள்" என்று ஆஶ்ரிதர் எல்லாரையும் கூட்டி அருளிச்செய்து, ஆத்மநி ப3ஹுவசநமாக்கி த்ருதீயதாத்பர்யம் (நவநீத இத்யாதி3) என்னவுமாம். g தத2ா ச, "எங்கள்" இத்யஸ்ய "ஆயர்" இத்யநேந ஸம்ப3ந்த4 இதி ப்ரத2மோ நிர்வாஹ:. l "எங்கள்" இத்யஸ்ய - "கொழுந்து" இத்யநேந ஸம்ப3ந்த4 இதி த்3விதீயத்ருதீயயோர் நிர்வாஹயோ: பா4வ:. ஆஶ்ரிதாந் ஸர்வாந் ஸமுச்சித்ய அஸ்மாகம் இத்யாஹேதி த்3விதீயநிர்வாஹஸ்ய பா4வ:. ஆத்மநி ப3ஹுவசநமிதி த்ருதீயநிர்வாஹஸ்ய பா4வ இதி த்3ரஷ்டவ்யம்.

l "கொழுந்து" என்றதுக்கு அர்த்தா2ந்தரத்தைச் சொல்லாநின்றுகொண்டு அந்வயிக்கிறார் (இடையர் இத்யாதி3) (இடையர்தங்களுக்குத் தான் ப்3ரஹ்மாதி3கள் கோடியிலேயாம்படி) என்றது - இடையர்க்கு ப்3ரஹ்மாதி3கள் ப்ரத4ாநராயிருக்குமாபோலே, தானும் ப்ரத4ாநனாயிருக்கும் என்றபடி. அத2வா, "ஆயர் கொழுந்து" என்று - இடையர்க்கு ப்ரத4ாநனாயிருக்கையை ப்3ரஹ்மாதி3களுக்கு ப்ரத4ாநனாயிருக்குமோபாதியாக நினைத்திருக்கும் என்று தாத்பர்யம். இது இருபத்துநாலாயிரத்திலே விஶத3ம். l (இடையர்தங்களுக்கு) இடைத்தனத்தில் ப்ராத4ாந்யம் விவக்ஷிதம். கொழுந்து - ப்ரத4ாநன். "எப்பால் எவர்க்கும் நலத்தால் உயர்ந்து உயர்ந்து அப்பாலவன் எங்கள் ஆயர்கொழுந்தானவன், அடியர்க்கு வைப்பாம், மருந்தாம்; அடியரை வல்வினைத் துப்பாம் புலனைந்தும்-புலனைந்தாலும் என்னுதல், புலனைந்திலும் புக்காதல் துஞ்சக்கொடான்" என்று அந்வயம். (822 q.r) "துஞ்சக்கொடான்" என்றவிடத்திலே, 1. "யதா2க்3நிருத்3த4தஶிக2: கக்ஷம் த3ஹதி ஸாநில: l தத2ா சித்தஸ்தி2தோ விஷ்ணு:" இத்யாத்3யநுஸந்தே4யம். ப்ரபந்நாதி4காரிண: இந்த்3ரியஜயாதி3ரப்யுபாயப2லமித்யுக்தம் ப4வதி. "அடியரை வல்வினைத் துப்பாம் புலனைந்தும் துஞ்சக்கொடானவன், வைப்பாம், மருந்தாம்; எப்பால் எவர்க்கும் என்று தொடங்கி, ஆயர்கொழுந்தே" என்று உரை அந்வயம். 2.

ஜீ—தாரம் தான் இத்யாதி3) k"எங்கள்" என்று ஆஶ்ரிதர் எல்லாரையும் கூட்டிக் கீழ் அருளிச் செய்து, ஆத்மநி ப3ஹுவசநமாக்கித் தாத்பர்யம் (நவநீத இத்யாதி3)

l "கொழுந்து" என்றதுக்கு - ப்ரத4ாநன் என்று அர்த்தா2ந்தரத்தை அருளிச்செய்து கொண்டு அந்வயிக்கிறார் (இடையர் இத்யாதி3) (இடையர் தங்கள்) இத்யாதி3க்குக் கருத்து- இடையருக்கு ப்ரத4ாநனாயிருக்கையை ப்3ரஹ்மாதி3களுக்கு ப்ரத4ாநனாயிருக்குமோபாதி அதிஶயமாக நினைத்திருக்கும் என்று. "எப்பால் எவர்க்கும் இத்யாரப்4ய, ஆயர்கொழுந்தானவன், அடியர்க்கு வைப்பாம், மருந்தாம்; அடியரை வல்வினைத் துப்பாம் புலனைந்தும் துஞ்சக்கொடான்" இத்யந்வய:. 2.

A 1-3-1. / [ ] இவ்வடைப்பிலுள்ளது சில ப்ரதிகளிலேயே.

3. ஆயர் கொழுந்தா யவரால் புடையுண்ணும்
மாயப் பிரானையென் மாணிக்கச் சோதியை
தூய வமுதைப் பருகிப் பருகியென்
மாயப் பிறவி மயர்வறுத் தேனே.

ஆ— 3. வ்யா:— (ஆயர்) இப்படி, ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்ய ஸௌஶீல்ய ஸௌந்த₃ர்ய— ஔஜ்ஜ்வல்யாதி₃ கல்யாணகு₃ண விஶிஷ்டனாயிருந்த எம்பெருமானாகிற தூய அமுதைப் பருகிப் பருகி, ஸகலகாலமும் அவனோடு ஸம்ஶ்லேஷிக்கைக்கு விரோதி₄யான ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கினேன் என்கிறார். 3.

ஒ— அவ:— மூன்றாம் பாட்டில் — எம்பெருமானைத் தனக்கு இனிதாக பு₄ஜியா நிற்கச்செய்தே ஸாம்ஸாரிக ஸகல து₃:க்க₂மும் போயிற்று என்கிறார்.

வ்யா:—(ஆயர் என்று தொடங்கி) **ஆயர் உளராகத் தானும் தன்மையையுடையனாய், அவர்களது ஏதேனும் ஒரு த்₃ரவ்யத்தாலல்லது த₄ரியாமையாலே, வெண்ணெய் களவுகாணப்புக்கு அகப்பட்டு, தாயிற்காட்டிலும் பரிவரான ஊரிலுள்ளாரெல்லாராலும் புடையுண்ணும் ஆஶ்சர்யத்தையுடையனாய், ஆஶ்ரிதராலே நெருக்குண்கையாலே பெருவிலையனான தன் திருவழகை எனக்கு அநுப₄விக்கத் தந்தவனை.** (தூய அமுதை என்று தொடங்கி) **நியமங்களும் வேண்டாதே, அதி₄காரிதான் ஆரேலுமாகவுமாய், ஸர்வதா₃ ஸேவ்யமுமாய், ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குமதுவுமாயிருக்கிற** ஶுத்₃தி₄யையுடைய **அம்ருதத்தை மேன்மேலெனப்பருகி, ஸம்ஸாரத்தில் பிறக்கையாலே ஸஞ்சிதமான அஜ்ஞாநாதி₃களையெல்லாம் போக்கினேன்.** 3.

ப— 3. அவ:— அநந்தரம், பரத்வஸூசகமான நிரதிஶயாநந்த₃த்திலும், அவதார ப்ரயுக்தமான ஆஶ்ரிதப₄வ்யத்வம் அத்யந்த ஸரஸம் என்கிறார்.

ஆயர்—கோ₃பர்க்கு, **கொழுந்தாய்**—ப்ரதா₄நனாய் வைத்து (நவநீதசௌர்யாதி₃ நிமித்தமாக) **அவரால்**—அவர்களாலே, **புடையுண்ணும்**—அடியுண்டு, **மாயப் பிரானை**—(தத₃நுரூபமாக அழுகை தொடக்கமான) ஆஶ்சர்ய சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணுமவனாய், அதடியாக அவர்களை உகப்பித்து, **என் மாணிக்கச் சோதியை**—(சாணையிலேறிட்ட) மாணிக்கம்போலே (அவர்கள் நியமனத்தாலே) ஒளிபெற்ற வடிவை எனக்காக்கினவனாய், **தூய அமுதை**—(பரத்வங்கலசாத ஶீலத்தையுடையனாய்) ஶுத்₃த₄ம்ருதமானவனை, **பருகிப் பருகி** — நிரந்தரமாக அநுப₄வித்து, (பே₄ாக₃ார்த்த₂மாகப் பால் குடித்தவனுக்குப் பித்தம் தன்னடையே நஶிக்குமா போலே) **என்**—என்னுடைய, **மாயம்**—ப்ரக்ருதிகார்யமாய் வரும், **பிறவி**—ஜந்ம ப்ரயுக்தமான, **மயர்வு**—அஜ்ஞாநத்தை, **அறுத்தேன்**—நஶிப்பித்தேன். 3.

ஓ— அவ:— மூன்றும் பாட்டில் — எம்பெருமானைத் தமக்கு இனிதாக புஜியா நிற்கச்செய்தே ஸாம்ஸாரிக ஸகல து:க்கங்களும் போயிற்று என்கிருர்; க்ஷுத்ர மான ப்ரயோஜநத்துக்காகப் பற்றினேனல்லேன்; அவனைப் பரமப்ரயோஜநத்துக்கு உபாயமாகப் பற்றினேனுமல்லேன்; இனிய விஷயம் என்று அநுபவிக்க இழிந்தேன்; விரோதியானது தானே போகக்கண்டேன் என்கிருர்.

வ்யா:—(ஆயர் கொழுந்தாய்) ஆயர் வேராகத் தான் கொழுந்தாய், வேரிலே நோவுண்டாளுல் கொழுந்து வாடுமாபோலே, அவர்களுக்கு ஒரு நலிவு வரில் தன்முகம் வாடும் என்கை; காட்டிலே இடையர்க்கு அடி கொதித்தால் க்ருஷ்ணன் முகமிறே வாடுவது. (அவரால் புடையுண்ணும் மாயப்பிரானை) வெண்ணெய் களவுகாணப் புக்கு அகப்பட்டு, அவர்கள் எல்லாராலும் புடையுண்ணும் ஆஶ்சர்ய பூதனை. அவ்வூரில் பரிவதில் வந்தால், தாயாரிற் குறைந்தாரில்லை என்கை. (மாயம்) அவாப்த ஸமஸ்தகாமனுக்குக் களவுகண்டு ஜீவிக்கவேண்டிக் களவிலே இழிந்து, ஸத்யஸங்கல்பனுயிருந்துவைத்து அது தலைக்கட்டமாட்டாதே வாயது கையதாக அகப்பட்டுக் கட்டுண்டு, அவர்களாலே அடியுண்டு, போக்கடியற்று நிற்கிற நிலை. (பிரானை) செய்தவையடங்க உபகாரமாயிருக்கை. (என் மாணிக்கச் சோதியை) அவர்கள் நெருக்க நெருக்க, சாணையிலேறிட்டுக் கடைந்த மாணிக்கம் போலே புகர் மிக்குச் செல்லுகிறபடி. (என்) அப்புகரை எனக்கு முற்றூட்டாக்கித் தந்தவனை. (தூய இத்யாதி) அந்த அம்ருதம் அதிக்ருதாதிகாரம், இது ஸர்வாதிகாரம். ப்ரஹ்மசர்யாதிநியதியுண்டு அதுக்கு; இருந்தபடியிலே அநுபவிக்க அமையும் இதுக்கு. (பருகிப் பருகி) ஸக்ருத்ஸேவ்யம் அது; ஸதாஸேவ்யம் இது. (என்மாயப்பிறவி மயர்வு அறுத்தேனே) ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தப்ரயுக்தமான ஜந்மத்தாலே ஸஞ்சிதமான அஜ்ஞாநத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கினேன்; அந்த அம்ருதம் ஶரீரஸம்பந்தத்தைப் பூண்கட்டும். 3.

ஈ— அவ:— மூன்றும் பாட்டு. a ப்ரயோஜநாந்தரபரரான கேவலரை நிந்தித்தார்; அநந்யப்ரயோஜநர் திறத்தில் அவன் இருக்கும்படி சொன்னுர். நீர் இவ்விரண்டு கோடியிலும் ஆர்? என்ன "நான் ப்ரயோஜநாந்தரபரனல்லேன், அநந்ய ப்ரயோஜநனும்

அ— மூன்றும் பாட்டு. (ஆயர் கொழுந்தாய் இத்யாதி) a இரண்டு பாட்டில் ப்ரமேயத்தை அநுபாஷியாநின்றுகொண்டு, உத்தரார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்து ஶங்காபரிஹாரரூப ஸங்கதி அருளிச்செய்கிருர் (ப்ரயோஜநாந்தரபரரான இத்யாதி) b நேர்கொடுநேர் - ஸாக்ஷாத். c (சொல்லவும் மாட்டாரே இதி) A "நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன்" இதி ஸ்ம்ருதத்வாத், ஏதாத்ருஶோக்தேஸ் தத்விரோதிஸ்வப்ரஶம்ஸாபரத்வாச்சேதி பாவ:.

ஜீ— மூன்றும் பாட்டு. (ஆயர்கொழுந்து இத்யாதி) a வ்ருத்தாநுவாத பூர்வகமாக உத்தரார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்து ஶங்காபரிஹாரரூபேண அவதாரிகை (ப்ரயோஜநாந்தர இத்யாதி) b நேர்கொடுநேர் - ஸாக்ஷாத். c ஆத்மப்ரஶம்ஸையாம் என்று சொல்லவும் மாட்டாரே என்றபடி.

A 3-3-4.

ஈ—அவனைப் பற்றினேன்" என்று b நேர்கொடுநேரே c சொல்லவும் மாட்டாரே. அவனை அநுப4வியாநிற்க, விரோதி4 தன்னடையே போய்க்கொடுநின்றவன் நான் என்கிறார்.

(ஆயர் கொழுந்தாய்) d இடையர்க்கு ப்ரதா4நனாயிருக்குமிருப்புச் சொல்லிற்று கீழ்; இங்கு, அவர்களில் e ஏகதே3ஶஸ்த2னாயிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. அதாவது-அவர்கள் வேராக, தான் கொழுந்தாயிருக்குமவன் என்கிறது. f இடையர் காட்டிலே பசுக்களின் பின்னே திரிந்து, அவர்களுக்கு g அடி கொதித்தால் வாடுவது க்ருஷ்ணன் முகமாயிருக்கை; h வேரிலே i வெக்கை தட்டினால் கொழுந்திறே முற்பட வாடுவது. (அவரால் புடையுண்ணும்) j அவனால் என்னுதல், அவளால் என்னுதல் செய்யாமையாலே - திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷம் குடியிலும் இவனை நியமிக்க உரியரல்லாதாரில்லை. k "மரத்தாலே ஓரடி அடிப்பார்கள்போலே காணும்" என்று ப4ட்டர் அருளிச்செய்யும்படி. (மாயப்பிரானை) l அவாப்தஸமஸ்தகாமனான m ஸர்வேஶ்வரன், தனக்கு

அ— d பௌநருக்த்யம் பரிஹரதி (இடையர்க்கு இத்யாதி3) பல்லவஸ்ய வ்ருக்ஷஶிரஸி வர்த்தமாநத்வாகாரம் அவலம்ப்3ய, ப்ராதா4ந்யமுக்தம் பூர்வக3ாதா2யாம்; வ்ருக்ஷாஶ்ரயத்வம் தத்3ஏகதே3ஶத்வஞ்சாவலம்ப்3ய, கோ3பாபேக்ஷயா க்ருஷ்ணஸ்ய பாரதந்த்ர்யமத்ரோச்யத இதி பா4வ:, அந்யதா2, "அவரால் புடையுண்ணும்" இத்யநேந விரோத4: ஸ்யாத். e (ஏகதே3ஶஸ்த2னாய்) ஏகதே3ஶதயா ஸ்தி2தனாய். அவர்களுக்கு அவயவப்ராயன் என்றபடி. இது - கீழ்ச்சொன்ன ப்ராதா4ந்யத்தின் பூ4லம். அத2வா, கீழ், "ப்3ரஹ்மாதி3கள் கோடியிலே" (825 l) என்றது - மநுஷ்யபா4வத்திலேயிருந்தே அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனாயிருந்த இருப்பைச் சொல்லுகிறது. இந்த யோஜனையில், இரண்டு பாட்டாலும் - 1. "தா3ஸ்யமைஶ்வர்யவாதே3ந ஜ்ஞாதீநாம் ச கரோம்யஹம்" என்றதாயிற்று. f (இடையர் காட்டிலே) இத்யாதி3 வாக்யம்-கீழ் வாக்ய விவரணமாதல். அன்றிக்கே, அவர்கள் வ்யஸநத்துக்குத் தான் அபி4மாநியாயிருக்கும் என்று தாத்பர்யாந்தரமாதல். ஏகார்த்த2ம் என்கிறதே முக்2யம்; "அவரால் புடையுண்ணும்" என்னுமதுக்குச் சேருமாகையாலே. g (அடி கொதித்தால்) கால் த3ஹித்தால். i வெக்கை - ஔஷ்ண்யம். h அவர்களுக்கு வந்த வ்யஸநம் தன்னது என்னுமத்தை "ஆயர் கொழுந்து" என்கிற பத3ம் காட்டுமோ? என்ன (வேரிலே இத்யாதி3) j "அவரால்" என்கிற ப3ஹுவசநத்துக்குத் தாத்பர்யம் (அவனால் இத்யாதி3) k நியாம்யதையின் சரமாவதி4யை ஆசார்ய தி3வ்யஸூக்தியாலே காட்டுகிறார் (மரத்தாலே இத்யாதி3) மரத்தாலே என்றது - மத்தாலே என்றபடி. A "வெண்ணெய் தான் அமுது செய்ய வெகுண்டு மத்தாய்ச்சி ஓச்சி" என்னக்கடவதிறே. l ஆஶ்சர்யம் கிந்நாமேத்யத்ராஹ (அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான இத்யாதி3) m பிரான் - ஸர்வேஶ்வரன். o "ஆயர்கொழுந்தாய்"

ஜீ— d பௌநருக்த்ய பரிஹாரம் (இடையர்க்கு இத்யாதி3) e கொழுந்துக்கு வ்ருக்ஷாக்3ரவர்த்தித்வாகாரமவலம்ப்3ய ப்ராதா4ந்யம் சொல்லிற்று கீழ்; வ்ருக்ஷைகதே3ஶவர்த்தித்வத்தைப்பற்ற - ஏகதே3ஶஸ்த2ன் என்கிறது இங்கு. இத்தால் பாரதந்த்ர்யம் சொல்லுகிறது. f விவரணம் (இடையர் காட்டிலே இத்யாதி3) h அவர்களுக்கு வந்த வ்யஸநம் தன்னது என்னுமத்தை - "ஆயர்கொழுந்து என்கிற பத3ம் காட்டுமோ? என்ன (வேரிலே இத்யாதி3) j "அவரால்" என்கிற ப3ஹுவசநத்துக்கு பா4வம் (அவனால் இத்யாதி3) k நியாம்யதையின் சரமாவதி4யை ப4ட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியாலே காட்டுகிறார் (மரத்தாலே இத்யாதி3) மரத்தாலே-மத்தாலே. l ஆஶ்சர்யம் ஏதென்ன (அவாப்த இத்யாதி3)

A பெரியதிருமொழி 5.9-7.

ஈ—ஒரு குறையுண்டாய் வந்து அவதரித்து, ஆஶ்ரிதஸ்பர்ஶமுள்ள த்3ரவ்யத்தாலல்லது த4ரியாதானாய், அதுதான் நேர்கொடு நேரே கிடையாமையாலே களவுகாணப்புக்கு, தலைக்கட்டமாட்டாதே வாயதுகையதாக அகப்பட்டுக் கட்டுண்டு அடியுண்டு n நிற்கும் நிலையை அநுஸந்தி4ந்து (மாயப்பிரானை) என்கிறார். (என் மாணிக்கச்சோதியை) o ஆஶ்ரிதர் கட்டி அடிக்க அடிக்க, களங்கமறக் கடையுண்ட மாணிக்கம்போலே திருமேனி புகர்பெற்றுவருகிறபடி. p கட்டின அளவுக்கு q வெட்டென்றிருக்குமவன், கட்டியடிக்கப் புக்கால் புகர்பெறச் சொல்லவேணுமோ? rA "கண்ணியார் குறுங்கயிற்றால் கட்ட வெட்டென்றிருந்தான்" இறே. (என்) அப்புகரை எனக்கு s முற்றூட்டாக்கினவன். (t தூய அமுதைப் பருகிப் பருகி) u தே3வர்கள் அதி4காரிகளாய், v ப்3ரஹ்மசர்யாதி3 நியமங்கள் வேண்டி, ஸக்ருத்ஸேவ்யமாயிருக்குமிறே அது; ஸர்வாதி4காரமுமாய், ஒரு நியதியும் வேண்டாதே, w ஸதா3ஸேவ்யமுமான அம்ருதமிறே இது.

அ—இத்யாதி3 பத3ஸங்க3திம் ஹ்ருதி3 நித4ாயாஹ (ஆஶ்ரிதர் கட்டியடிக்க இத்யாதி3) இவ்விடத்திலே ப்ரஸாதி3க்கும்படி-B "தறியார்ந்த கருங்களிறு" இத்யாதி3. 1. "கோ3ப்யாத3தே3 த்வயி க்ருதாக3ஸி தா3ம தாவத்" இத்யாதி3. p அடியுண்டால் புகர் பிறக்கக் கூடுமோ? என்ன (கட்டின அளவுக்கு இத்யாதி3) • இவ்விடத்திலே, ஸாமாந்யனுக்கும் சோழியனுக்கும் உண்டான ஸம்வாத3ம் கண்டுகொள்வது. q வெட்டென்றது - ஸ்தி2ரசித்தத்வம்; வெட்டென்றிருக்கை - வெட்டையனாயிருக்கை; உகந்திருக்கை என்றபடி. r என்றும் அவனிப்படி இருந்தானோ? என்ன (கண்ணியார் இத்யாதி3) பெரியதிருமொழி; பல பிணைகளை உடைத்தாய், குறளாயிருந்துள்ள தாம்பாலே கட்ட இசைந்து தேறியிருந்தானாயிற்று. s (முற்றூட்டாக்கினவன்) பூர்ணபோ4ஜநமாக்கினவன். t தூய்மை - பரிஶுத்3தி4. u "தூய அமுது" என்றத்தாலும், "பருகிப் பருகி" என்றத்தாலும், தே3வர்கள் அம்ருதத்தில் வ்யாவ்ருத்தி அருளிச்செய்கிறார் (தே3வர்கள் இத்யாதி3) v ப்3ரஹ்மசர்யாதி3 நியமமாவது - அம்ருத ப்ராஶநகாலத்தில் விஷய விரக்த்யாதி3 நியமம். w "பருகிப் பருகி" என்ற வீப்ஸைக்குத் தாத்பர்யம் (ஸதா3ஸேவ்யமுமான) என்றது.

ஜீ—m பிரான்-ஸர்வேஶ்வரன். n "நிற்கும் நிலை" என்றவிடத்திலே 1. "கோ3ப்யாத3தே3 த்வயி க்ருதாக3ஸி தா3ம தாவத்" என்கிற குந்தீவசநம் அநுஸந்தே4யம். o "ஆயர்கொழுந்தாய்" இத்யாதி3பத3 ஸங்க3தியை ஹ்ருதி3கரித்து அருளிச்செய்கிறார் (ஆஶ்ரிதர் கட்டியடிக்க இத்யாதி3) p அடியுண்டால் புகர்பெறக்கூடுமோ? என்ன (கட்டின அளவுக்கு இத்யாதி3) q வெட்டென்றிருக்கை - உகந்திருக்கை. r அவனிப்படி இருந்தானோ? என்ன (கண்ணியார் இத்யாதி3) திருமொழி; பல பிணைகளை உடைத்தாய், குறளாயிருந்துள்ள தாம்பாலே கட்ட இசைந்திருந்தான் என்றபடி. s (முற்றூட்டாக்கினவன்) பூர்ணபோ4ஜநமாக்கினவன். t தூய்மை - பரிஶுத்3தி4. u தூய்மைக்கு பா4வம் (தே3வர்கள் இத்யாதி3) w வீப்ஸைக்கு பா4வம் (ஸதா3ஸேவ்யம் இத்யாதி3) v ப்3ரஹ்மசர்யாதி3 நியமமாவது - அம்ருத ப்ராஶநகாலத்தில் விஷய விரக்த்யாதி3 நியமம்.

A பெரியதிருமொழி 5-9-7. B பெரியதிருமொழி 2-10-6.

• இச்செய்தி-கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு முதற்பாசுரத்தின் பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்2யானத்தில் குறிக்கப்பட்டு, அவ்விடத்தில் அரும்பதவுரையில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

4. மயர்வற வென்மனத்தே மன்னினன் றன்னை
உயர்வினை யேதரு மொண்சுடர்க் கற்றையை
அயர்வி லமரர்க ளாதிக் கொழுந்தையென்
இசைவினை யென்சொல்லி யான்விடு வேனோ?

ஆ— 4. அவ:— (மயர்வற) இப்படி எம்பெருமானோடு வ்ருத்தமான ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு ஒருபடியாலும் மேல் ஒழிவில்லை என்கிறார்.

வ்யா:—தன் திறத்தில் எனக்குள்ள அஜ்ஞாநமெல்லாம் போம்படி என்னுள்ளே புகுந்தருளி, தன்னுடைய கல்யாணமான குணஸ்வரூபங்களை அத்யந்த விஶதமாம்படி எனக்குக் காட்டியருளி, தனக்கு ஸத்ருஶரான A அயர்வறும் அமரர்களோடு ஸம்ஶ்லேஷிக்குமாபோலே என்னோடு ஸம்ஶ்லேஷித்தருளினவனை எங்ஙனே நான் விடும்படி? என்கிறார். 4.

ஒ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — தன் படியைக் காட்டி என்னை இசைவித்து, A அயர்வறும் அமரர்களோடு கலக்குமாபோலே என்னோடு கலந்த மஹோபகாரகனை எனக்கு விட உபாயமுண்டோ? என்கிறார்.

தீ— (என் இத்யாதி) ஆஶ்சர்யமான x ஜந்மமடியாக உண்டான அஜ்ஞாநத்தை y வாஸனையோடே போக்கினேன். ஜந்மத்துக்கு ஆஶ்சர்யமாவது-y_2 ஒருபடிப்பட்டிராமை. y_3 "மயர்வறுத்தேன்" என்கிறது-zB "இந்நின்ற நீர்மை இனி யாமுறாமை" என்று அபேக்ஷித்தபடியே z_2 பலாநுபவம் தம்மதாகையாலே அருளிச்செய்கிறார். 3.

அ— x பிறவி மயர்வு - பிறவியடியாக உண்டான மயர்வு என்றபடி. y_2 ஒருபடிப்பட்டிராமை - தேவாதி ஶரீரங்களை எடுக்கை. y "மயர்வு அறுத்தேன்" இதி ஸ்வவாசாபிதாநாத் ஸவாஸநாஜ்ஞாநாபகமஸ் ஸித்த:. z_2 (பலாநுபவம் தம்மதாகையாலே) பலபோகாஶ்ரயத்வத்தைப் பற்ற - "பலபோக்தா" என்று கர்த்ரர்த்தப்ரத்யயப்ரயோகமும் பண்ணுகிறதிறே; அப்படியே இங்கும் மயர்வு அறுகையாகிற பலாஶ்ரயத்வத்தைப்பற்ற - "மயர்வு அறுத்தேன்" என்கிறது. மயர்வு அற்றேன் என்றபடி. z, z_2 A "மயர்வற மதிநலம் அருளினன்" இதி பகவத் கர்த்ருத்வத்தினாலே முன் சொல்லிற்று; இப்போது, மயர்வறுகை இவர்க்கு ப்ரயோஜநமானபடி எப்படி? என்ன (இந்நின்ற நீர்மை என்று தொடங்கி) திருவிருத்தம். z_2 பலமென்கிறது - மயர்வறுகையை; பலாநுபவம் - பலாஶ்ரயத்வம்; பலம் தம்மதாகையாலே என்றபடி. zB "இந்நின்ற நீர்மை" என்று - B பொய்ந்நின்ற ஞானமாகிற மயர்வைப் பராமர்ஶிக்கிறதிறே. "ஆயர்கொழுந்தாய்" என்று தொடங்கி, க்ரமத்திலே உரை அந்வயம். 3.

ஜீ—x பிறவி மயர்வு-பிறவியடியாக உண்டான மயர்வு. y_2 ஒருபடிபட்டிராமை-தேவாதி ஶரீரங்களை எடுக்கை. y_2, z, z_2 அவன் போக்கினனாயிருக்க, "மயர்வு அறுத்தேன்" என்று-தாம் போக்கினாராகச் சொல்லுகிறது சேருமோ? என்ன (மயர்வு அறுத்தேன் என்கிறது இத்யாதி) க்ரமேணாந்வய:. 3.

A 1.1-1. B திருவிருத்தம்-1.

ஒ— வ்யா:— (மயர்வற என்று தொடங்கி) அஜ்ஞாநமெல்லாம் போம்படி ஒரு நாளும் மாறுதே என் நெஞ்சிலே இருந்து, எனக்கு மேன்மேலென உச்ச்ராயத்தைத் தந்து, அது தன்பேருகக்கொண்டு, அத்தாலே விடவிளங்காநின்றுள்ள அழகையுடைய வனே. "ஒண்சுடர்க் கற்றை என்று - தம்மை வஶீகரிக்கைக்கு அடியான அழகைச் சொல்லுகிறது" என்றும் சொல்லுவர். (அயர்வு என்று தொடங்கி) ப₄க₃வத்₃விஷயத்தில் விஸ்மரணம் இல்லாத அமரர்களுடைய ஸத்தாதி₃களுக்கு ஹேதுவாய், ப்ரதா₄நமாய் வைத்து, எனக்குத் தன்னை அநுப₄விப்போம் என்னும் இசையைப் பிறப்பித்தவனே. 4.

ப— 4. அவ:— அநந்தரம், இப்படி ஸரஸனான இவனை நான் விடுகைக்கு விரகுண்டோ? என்கிறார்.

மயர்வு—அஜ்ஞாநம், **அற**—அறும்படி, **என் மனத்தே**—என் நெஞ்சுக்குள்ளே, **மன்னினான் தன்னை** — நித்யவாஸம் பண்ணுமவனாய், (எனக்கு) **உயர்வினையே**— ஜ்ஞாநப₄க்த்யாத்₃யபி₄வ்ருத்₃தி₄யை, **தரும்**—தருமவனாய், **ஒண்**—நிரதிஶயபோ₄க்₃ய மாம்படி, **சுடர்க் கற்றையை**—தேஜோராஶியான வடிவையுடையனாய், **அயர்வு**— மறப்பு, **இல்** — இல்லாத, **அமரர்கள்** — நித்யஸூரிகளுக்கு, **ஆதிக்கொழுந்தை**— ஸத்தாதி₃ஹேதுபூ₄தனான தலைவனாய், **என் இசைவினை**—(தன்னைக் கிட்டுகைக்கு) என் இசைவும் தானிட்ட வழக்காம்படியானவனை, **என் சொல்லி** — எத்தைச் சொல்லி, **யான்**—(அவனடி அறிந்த) நான், **விடுவேன்**—விடுவேன்?

அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கிற்றிலனென்று விடவோ? அஸங்நிஹிதனென்று விடவோ? உத்கர்ஷகரனல்லனென்று விடவோ? உஜ்ஜ்வலனல்லனென்று விடவோ? அவிலக்ஷணபோ₄க்₃யனென்று விடவோ? அநுமதி ஸ்வாதீ₄னை என்று விடவோ? என்று கருத்து. 4.

இ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — தன்படியைக் காட்டி என்னை இசைவித்து, A அயர்வறும் அமரர்களோடு கலக்குமாபோலே என்னோடு கலந்த உபகாரகனை நினைத்து, விட உபாயமுண்டோ? என்கிறார். முன்பு "அயோக்₃யன்" என்று அகன்றவராகையாலே 'இனி விடேன்' என்கிறார்.

வ்யா:— **(மயர்வற)** அஜ்ஞாநம் ஸவாஸநமாகப் போம்படி. **(என் மனத்தே மன்னினான் தன்னை)** அஜ்ஞாநம் பின்னாட்டாதபடி என் ஹ்ருத₃யத்திலே **வந்து** புகுந்தான். **(மன்னினான் தன்னை)** இனி க₃ந்தவ்யபூ₄மியில்லை என்று ஸ்தா₂வர ப்ரதிஷ்டை₂போலே இருந்தான். **(உயர்வினையே தரும்)** ஜ்ஞாந விஸ்ரம்ப₄ ப₄க்திகளை மேன்மேலெனத் தரும். தந்து சமைந்தானாய் இருக்கிறிலன். **(ஒண்சுடர்க் கற்றையை)** உபகரித்தானாயிருக்கையன்றிக்கே, உபகாரம் கொண்டானாயிருக்கும். கொள்கின்றவன் வடிவிற்புகர் தன்வடிவிலே தோற்றியிருக்கை. 1. 'स सर्वार्थिनो दृष्ट्वा समेत्य प्रतिनन्द्य च" (ஸ ஸர்வாநர்த்தி₂நோ த்₃ருஷ்ட்வா ஸமேத்ய ப்ரதிநந்த்₃ய ச).

A 1-1-1.

இ—(ஒண்சுடர்க் கற்றை) என்று-தம்மை வஶீகரித்த அழகைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். (அயர்வில் அமரர்கள்) பகவத்விஷயத்திலே விஸ்ம்ருதியுமின்றிக்கே விச்சேதமு மின்றிக்கேயிருப்பது ஒருநாடாக உண்டாயிருக்கக்கிடீர் ஆளில்லாதாரைப்போலே என்னை விடாதே இருக்கிறது! (ஆதிக்கொழுந்தை) அவர்கள் ஸத்தாதிகளுக்கு ஹேதுவாய் ப்ரதாநனுமாயிருக்கை. (என்னிசைவினை) அப்படியிருக்கிறவன் என்னை யும் அவர்களோடு ஒக்கப் பண்ணுகைக்கு இசைவும் தானாய் வந்து புகுந்தான். (என் சொல்லி யான் விடுவேனோ) என்ன கண்ணழிவைச் சொல்லி நான் கைவாங்குவது? அஜ்ஞாநம் அநுவர்த்தித்து விடவோ? அஸங்கிஹிதன் என்று விடவோ? அந்யபர னென்று விடவோ?நன்மைகளைப் பண்ணித்தந்திலன் என்று விடவோ?ப்ரத்யுபகாரங் கொள்ளவிருந்தான் என்று விடவோ? மேன்மை போராதென்று விடவோ? இசை வுக்கு க்ருஷிபண்ணினேன் நான் என்று விடவோ? எத்தைச் சொல்லி விடுவது? 4.

ஈ— அவ:—நாலாம் பாட்டு. /(A"இந்நின்ற நீர்மை இனி யாமுறாமை" என்று-அடி யிலே நீர் அபேக்ஷித்தபடியே) a உம்முடைய b அபேக்ஷிதம் தலைக்கட்டிற்றே! இனி இவ்விஷயத்தை விட்டுப்பிடிக்குமித்தனையன்றோ? என்ன; நான் என்ன ஹேதுவாலே விடுவேன்? என்கிறார்.

வ்யா:— (மயர்வற) அஜ்ஞாநமானது c வாஸனையோடே போக. (என் மனத்தே மன்னினான் தன்னை)"இன்னமும் மயர்வு குடிகொள்ளவொண்ணாது"என்று என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து d ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையாக இருந்தவனை. d_2 செடிசெய்த்துக்

அ— நாலாம் பாட்டு. (மயர்வற இத்யாதி) a"விடுவேனோ" என்றதுக்கு ப்ரஸங்கம் அருளிச் செய்யாநின்றுகொண்டு, "என்னிசைவினை என் சொல்லி யான் விடுவேனோ" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (உம்முடைய இத்யாதி) b (அபேக்ஷிதம் தலைக்கட்டிற்றே) என்றது - "மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேன்" என்றத்தைப்பற்ற. c (வாஸனையோடே போக) மயர்வு போக என்னாமல், "அற" என்கையாலே - க்ருத்ஸ்ந நிவ்ருத்தி தோன்றுகிறதிறே. அத்தாலே - வாஸநாராஹித்யம் ஸித்திக்கிறது. வாஸனையுண்டாகில் க்ருத்ஸ்ந நிவ்ருத்தி கூடாதிறே. க்ருத்ஸ்ந நிவ்ருத்தி பொருளாகையிறே. மேலே "சிறிது மயர்வு" (835 u) என்கிற வாக்யம். d,d_2 ஸ்தாவர ப்ரதிஷ்டையாக இருக்கைக்கு ஹேதுவை த்ருஷ்டாந்த பூர்வகமாக ஸாதியா நின்று கொண்டு, "மனத்தே" என்கிற அவதாரணத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (செடிசீய்த்து இத்யாதி) செடிசீய்த்து - காடு வெட்டி என்றபடி.

ஜீ— நாலாம் பாட்டு. (மயர்வற இத்யாதி) a"விடுவேனோ" என்றதுக்கு ப்ரஸங்கம் அருளிச் செய்யாநின்றுகொண்டு, "என் சொல்லி யான் விடுவேனோ" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவ தாரிகை (உம்முடைய இத்யாதி) b (அபேக்ஷிதம் தலைக்கட்டிற்றே) என்றது - "மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேன்" என்றத்தைப்பற்ற. c தம் திருவாயாலே சொல்லுகையாலே (வாஸனை யோடே) என்றது ஸித்தம். d,d_2 ஸ்தாவர ப்ரதிஷ்டையாக இருக்கைக்கு ஹேதுவை த்ருஷ் டாந்த பூர்வகமாக ஸாதியாநின்றுகொண்டு, "மனத்தே" என்கிற அவதாரணத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (செடிசீய்த்து இத்யாதி) செடிசீய்த்து - காடு வெட்டி.

/( ) இவ்வடைப்பினுள் உள்ளது அரும்பதவுரைகளுக்குச் சேராது. A திருவிருத்தம் 1.

ஈ—குடியேற்றின படைவீடுகளை விடாதேயிருக்கும் ராஜாக்களைப்போலே. "புறம்பேயும் ஒரு க$_3$ந்தவ்யபூ$_4$மியுண்டு" என்று தோற்ற இராமை. இப்படியிருந்து செய்கிறதென்? என்னில்; (e உயர்வினையே தரும்) f ஜ்ஞாந விஸ்ரம்ப$_4$ ப$_4$க்திகளைத் தாராநின்றான் என்னுதல்; g யமாதி$_3$கள் தலையிலே அடியிடும்படியான உத்கர்ஷத்தைத் தாராநின்றான் என்னுதல். (தரும்) h தந்து சமைந்தானாயிருக்கிறிலன்; i A"காதல் கடல் புரைய" B"காதல் கடலின் மிகப்பெரிதால்" C "நீள்விசும்பும் கழியப்பெரிதால்" D "சூழ்ந்த தனிற்பெரிய"(i_2 ஒண் i_3 சுடர்க் கற்றையை) j இத்தால், எனக்கு உபகரித்தானாயிருக்கை யன்றியே, "தான் உபகாரம் கொண்டான்" என்னுமிடம் வடிவில் புகரிலே தோற்ற இராநின்றான் என்னுதல்; k தம்மை வஶீகரித்த அழகைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்;

அ— f (ஜ்ஞாந இத்யாதி$_3$) e வினை - க்ரியை; உயர் வினையாவது - ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான க்ரியை. அதாவது - ஸ்கலவேத$_3$ ஸங்க்$_3$ரஹமான திருமந்த்ரத்தில், ப்ரணவஸித்$_3$த$_4$மான ஸ்வரூபஜ்ஞாநமும், நமஸ்ஸில் ஸித்$_3$த$_4$மான உபாயாத்$_4$யவஸாயமும், சதுர்த்$_2$யந்த நாராயண ஶப்$_3$த$_3$ ஸித்$_3$த$_4$மான ப்ராப்யதாதீ$_4$நத்வராஹேது ப$_4$க்தியும். g (யமாதி$_3$கள் இத்யாதி$_3$) e உயர்வு- உச்ச்$_2$ராயம்; அத்தை என்றபடி. இப்பக்ஷத்திலே, "உயர்வினை" என்றது - முழுச்சொல். h"தரும்" என்கிற வர்த்தமாநத்துக்குத் தாத்பர்யம் (தந்து இத்யாதி$_3$) I ப$_4$க்தியை மேன்மேலும் கொடுக்குமோ? என்ன (காதல் இத்யாதி$_3$) ஜ்ஞாநவிஸ்ரம்ப$_4$யோரபி இத$_3$ம் ப்ரமாணஜாதம் உபலக்ஷணம். j,k (இத்தால் இத்யாதி$_3$) j அதாவது - உயர்வினையைத் தருகையாலே, அது தன் பேறு என்று தோற்ற ஒண் சுடர்க் கற்றையாயிருக்கிறான் என்னுதல்; k நிரவதி$_4$க தேஜோரூபமாயிருக்கிற விக்$_3$ரஹத்தைக் காட்டி எனக்கு ஶேஷத்வ ஜ்ஞாநத்தையுண்டாக்கி, என்னை வஶீகரித்தவன் என்னுதல். i_2 "ஒண்" என்கிற விஶேஷணத்தாலே - தம்மை வஶீகரித்தமை தோற்றுகிறதிறே. I "கற்றை" என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (தேஜஸாம் இத்யாதி$_3$).

ஜீ— e,f முந்தின அர்த்த$_2$த்திலே, "வினை" என்று க்ரியையாய், உத்கர்ஷத்துக்கு ஹேதுவான க்ரியை என்று - ஜ்ஞாந விஸ்ரம்ப$_4$ ப$_4$க்திகளைத் தாராநின்றான் என்னுதல். ஜ்ஞாநமாவது - ப்ரணவத்தில் சொல்லுகிற ஶேஷத்வ ஜ்ஞாநம். விஸ்ரம்ப$_4$மாவது - நமஸ்ஸிலே சொல்லுகிற உபாயாத்$_4$யவஸாயம். ப$_4$க்தியாவது - நாராயண பத$_3$த்தில் சொல்லுகிற ப்ராப்யத்வரை. e,g த்$_3$விதீயார்த்த$_2$த்தில், "உயர்வினையே" என்று-முழுச்சொல்லாய், உச்ச்$_2$ராயத்தையே தரும் என்றபடி. h"தரும்" என்ற வர்த்தமாநார்த்த$_2$ம் (தந்து இத்யாதி$_3$) I ப$_4$க்தியை மேன்மேலும் கொடுக்குமோ? என்ன (காதல் இத்யாதி$_3$) இந்த ப்ரமாணஜாதம் - ஜ்ஞாந விஸ்ரம்ப$_4$ங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். j,k (இத்தால் இத்யாதி$_3$) "ஒண் சுடர்க் கற்றை" என்றது - பூர்வப$_4$ாவியாதல், பரப$_4$ாவியாதல்; j அதாவது - உயர்வினையே தருகையாலே, அது "தன்பேறு" என்று தோற்ற ஒண் சுடர்க் கற்றையாயிருக்கிறான் என்னுதல்; k நிரவதி$_4$கதேஜோரூபமான விக்$_3$ரஹத்தைக் காட்டி, எனக்கு ஶேஷத்வஜ்ஞாநாதி$_3$களையுண்டாக்கி, என்னை வஶீகரித்தவன் என்னுதல். i_2 "ஒண்" என்கிற விஶேஷணத்தாலே தம்மை வஶீகரித்தமை தோற்றுகிறதிறே. I "சுடர்க் கற்றை" என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (தேஜஸாம் இத்யாதி$_3$) ப்ரத$_2$மே஽ம்ப$_3$ பு$_4$க$_3$வந்தம் ப்ரதிபூ$_4$ஷண

A 5-3-4. B 7-3-9 C 7-3-8. D 10-10-10.

ஈ—11. "तेजसां राशिमूर्जितम्" (தேஜஸாம் ராஶிமூர்ஜிதம்) என்னுமாபோலே. m இப்படி தன் பேறாக உபகரித்தவன், தன் உபகாரம் கொள்வாரில்லாதாரொருவனோ? என்னில் (n அயர்வில் அமரர்கள் n_2 ஆதிக்கொழுந்தை) o தான் உபகரியாதவன்று, தங்கள் ஸத்தைகொண்டு ஆற்றமாட்டாதாரை ஒரு நாடாக உடையவன். p பு₄க₃வத₃நுப₄வ விஸ்ம்ருதிக்கு q ப்ராக₃ப₄ாவத்தையுடையராய், அவ்வநுப₄வத்துக்கு விச்சே₂த₃ஶங்கையின்றிக்கே, தாங்கள் r பலராயிருக்கிறவர்களுக்கு s த₄ாரகாதி₃களெல்லாம் தானேயாயிருக்கிறவனே.

அ— n, n_2 (அயர்வு இத்யாதி₃) அயர்வில் அமரர்களுக்கு - த₄ாரகாதி₃யாயிருக்கிறவனே இத்யத்₄யாஹாரேண யோஜநா வா. ஸூரிஶேஷித்வம் நாம தத₃பேக்ஷயா த₄ாரக போஷக போ₄க்₃யத்வமிதி விவக்ஷிதம் வா. n_2 ஆதீ₃யத இத்யாதி₃:-த₄ாரகாதி₃த்வேந ஸ்வீக்ரியத இத்யர்த்தோ₂ வா. o (தான் உபகரியாதவன்று) n அயர்வில்லாமையாலே - பு₄க₃வத₃நுப₄வவிச்சே₂த₃மில்லாமையாலே, அமரராய் - ஸத்தாநாஶம் வாராமலிருக்கிறார்கள் என்று தாத்பர்யம். ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம் p (பு₄க₃வத₃நுப₄வ இத்யாதி₃) q (ப்ராக₃ப₄ாவத்தையுடையராய்) என்றது - ப்ராக₃ப்₄யப₄ாவத்தை உடையராய் என்றாய், விஸ்ம்ருத்யத்யந்தாப₄ாவத்தையுடையராய் என்றபடி. o, p யத்₂வா, வ்யதிரேகத்தாலேயும் அந்வயத்தாலேயும் காட்டுகிறார் (தான் உபகரியாத இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயத்தாலே) r (பலர்) 2. "போ₃த₄யந்த: பரஸ்பரம்" என்கைக்குப் பலராயிருக்கிறவர்கள். p யத்₂வா, அர்த்தா₂ந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (பு₄க₃வத₃நுப₄வ இத்யாதி₃) n அயர்வில் அமரர்கள் - அயர்வில்லாதவர்களுமாய், அமரர்களுமாயிருக்கிறார்கள். p அநுப₄வாப₄ாவத்துக்கு ப்ராக₃ப₄ாவத்தையுடையராய் - அநாதி₃ஸித்₃த₄ாநுப₄வத்தையுடையராய், அவ்வநுப₄வத்துக்கு விச்சே₂த₃மின்றிக்கேயிருக்கிறவர்கள். s (த₄ாரகாதி₃கள் எல்லாம்) "ஆதி" (n_2) என்கையாலே - த₄ாரகத்வ போஷகத்வங்கள் சொல்லிற்று. "கொழுந்து" (n_2) என்கையாலே போ₄க்₃யதை. வேர்ப்பற்றுண்

ஜீ—மாத₃யோ தே₃வா:—1. "தம் த்₃ருஷ்ட்வா தே தத₃ா தே₃வாஶ் ஶங்க₂சக்ரக₃தா₃த₄ரம். அபூர்வரூபஸம்ஸ்தா₂நம் தேஜஸாம் ராஶிமூர்ஜிதம்॥" l (தேஜஸாம் ராஶிமூர்ஜிதம் என்னுமாபோலே) "ஒண்சுடர்க்கற்றை" என்கிறார் என்றபடி. l_2 சுடர்க்கற்றை - தேஜஸ்ஸமூஹம்.

m அவதாரிகை (இப்படி தன் இத்யாதி₃) o (தான் உபகரியாதவன்று இத்யாதி₃) n அயர்வு இல்லாமையாலே - பு₄க₃வத₃நுப₄வ விஸ்ம்ருதி இல்லாமையாலே, அமரராய் - ஸத்தாநாஶம் வாராமலிருக்கிறார்கள் என்றபடி. p ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம் (பு₄க₃வத₃நுப₄வேத்யாதி₃) q ப்ராக₃ப₄ாவத்தை உடையராய் என்றது - ப்ராக₃ப்₄யப₄ாவத்தை உடையராய் என்றாய், விஸ்ம்ருத்யத்யந்தாப₄ாவத்தையுடையராய். s (த₄ாரகாதி₃கள் எல்லாம்) "ஆதி" (n_2) என்கையாலே-த₄ாரகத்வ போஷகத்வங்கள் சொல்லிற்று; "கொழுந்து" (n_2) என்கையாலே-போ₄க்₃யதை. வேர்ப்பற்றுண்டான

ப்ர—11. (மயர்வற இத்யாதி₃) (ஒண்சுடர் இத்யாதி₃) वैष्णवे पुराणे प्रथमेंऽशे नवमे दुर्वासश्शापनष्टश्रीकदेवस्तोत्रेणाविर्भूतभगवद्दर्शने—"एवं संस्तूयमानस्तु भगवान् शङ्खचक्रधृत्। जगाम दर्शनं तेषां मैत्रेय परमेश्वरः॥ ६६॥ तं दृष्ट्वा ते तदा देवाश्शङ्खचक्रगदाधरम्। अपूर्वरूपसंस्थानं तेजसां राशिमूर्जितम्॥ ६७॥ प्रणम्य प्रणताः पूर्वं सन्तोषस्तिमितेक्षणाः। तुष्टुवुः पुण्डरीकाक्षं पितामहपुरोगमाः॥ ६८॥"

ஈ— (என்னிசைவினை) நான் "அல்லேன்" என்று அகலாதபடி t என் இசைவு தானாய்ப் புகுந்தவனை. (என்சொல்லி யான் விடுவேனோ) u"சிறிது மயர்வு கிடந்தது" என்று விடவோ? "மயர்வைப்போக்கி, தான் கடக்கவிருந்தான்" என்று விடவோ? "எனக்கு மேன்மேலென நன்மைகளைப் பண்ணித்தந்திலன்" என்று விடவோ? v "தான் பண்ணின உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் கொள்ளவிருந்தான்" என்று விடவோ? w வடிவழகில்லை என்று விடவோ? "மேன்மை போராது" என்று விடவோ? x "இப்பேற்றுக்கு க்ருஷிபண்ணினேன் நான்" என்று விடவோ? y எத்தைச் சொல்லி நான் விடுவது? என்கிறார். 4.

அ—டான பின்பிறே கொழுந்துண்டாவது; தா₄ரக போஷகங்களுண்டான பின்பிறே போ₄க்₃யத்தில் நெஞ்சு செல்வது; ஆகையாலே "கொழுந்து" (n₃) என்று - போ₄க்₃யதையை விவக்ஷிக்கிறது.

t (என்னிசைவுதானாய்ப் புகுந்தவனை) என்னிசைவுக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று நியமித்துக்கொண்டிருக்கிறவனை. த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞாநம் த்₃ரவ்யமாகையாலே, தச்ச₂ரீரகத்வமுமுண்டிறே. "என் சொல்லி யான் விடுவேனோ" என்கிறவிடத்திலே ஓர் ஐதிஹ்யம். அதாவது— ஒரு ப்₃ராஹ்மணப்பிள்ளை, மாமனார் க்₃ருஹத்துக்குப் போக; அவன் தா₄ரித்₃ரனாகையாலே இவனையும் கூட்டிக்கொண்டுபோய் நெடும்போது ஏற்றமிறைத்துக் காலோய்ந்தவளவில், "விட்டுப்போகைக்கு ஹேதுவாக, மாமனாருக்கு ஒரு கோபத்தை உண்டாக்குவோம்" என்று இறைக்கிற மாமனார்மேலே உமிய; அவனும் 'ஒரு குளிர்த்தியிருந்தபடியென்!" என்ன, "சுடச்சுட உமிவாரைத் தேடிக்கொள்" என்று இறங்கிப்போனானாம். இத்தால் — நிரபராத₄னாயிருக்கச்செய்தேயும் ஒரு குற்றத்தைத் தானே ஏறிட்டுக்கொண்டு போனானிறே; அப்படி ஏதேனுமாகிலும் குற்றத்தையிட்டுப் போகைக்கு இவனிடத்திலே ஒரு குறை உண்டானாலன்றோ விடலாவது - என்று கருத்து. இன்னமும் இவ்விடத்திலே, ஆழ்வார் தமக்குச் செய்தருளின உபகாரத்தை அநுஸந்தி₄த்து வித்₃த₄ராயருளுவர். அதாவது — A"தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்" என்கிறபடியே திருவாய்மொழியே எப்போதும் தா₄ரகமாம்படி பண்ணினார்; அவ்வளவுமன்றிக்கே, தம்முடைய தி₃வ்யதே₃ஹமே வாஸஸ்தா₂நமாம்படி பண்ணினார்; அநுகூலரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும் உசாத்துணையாம்படி பண்ணினார் என்று. இது - அழகப்பங்கார் அருளிச்செய்தார். u...x "மயர்வற" இத்யாதி₃கம் ப்ரதிபத₃ம்

ஜீ—பின்பிறே கொழுந்துண்டாவது, தா₄ரகபோஷகத்வங்கள் உண்டான பின்பிறே போ₄க்₃யத்தில் நெஞ்சு செல்வது; ஆகையாலே "கொழுந்து" (n₃) என்று - போ₄க்₃யதையை விவக்ஷிக்கிறது. n₃ ஆதீ₃யத இதி-ஆதி₃: என்றாய், தா₄ரகாதி₃களாக ஸ்வீகரிக்கப்படுமவன் என்னுதல்; n.n₃ யத்₃வா, நித்யஸூரிகளுக்குக் காரணமாகையாவது — அவர்களுக்கு தா₄ரகாதி₃களெல்லாம் தானேயாய்க் கொண்டு, அவர்களுக்கு ஸத்தாநிர்வாஹகனாயிருக்கை என்னுதல். நித்யஸூரிகளுக்கு ஸத்தாஹேதுபூ₄தனான தலைவனென்று ஶப்₃த₃த்துக்குள்ள அர்த்த₂ம்.

t (என்னிசைவுதானாய்ப் புகுந்தவனை) என்னிசைவுக்கு அந்தராத்மாவாய் நின்று நியமித்துக்கொண்டிருக்கிறவனை. த₄ர்மபூ₄தஜ்ஞாநம் த்₃ரவ்யமாகையாலே, தச்ச₂ரீரகத்வமும் உண்டிறே. u...x "மயர்வற" இத்யாதி₃ ப்ரதிபத₃ம் ஹேதுக₃ர்ப்ப₄மென்று திருவுள்ளம்பற்றி பா₄வம்

A 9-4-6.

5. விடுவே னோவென் விளக்கையென் னாவியை
நடுவே வந்துய்யக் கொள்கின்ற நாதனை
தொடுவே செய்திள வாய்ச்சியர் கண்ணினுள்
விடவே செய்து விழிக்கும் பிரானையே ?

ஆ— 5. வ்யா:— (விடுவேனோ) நிர்ஹேதுகமாக, திருவாய்ப்பாடியில் பெண்பிள்ளைகளுடைய கண்களிலே தோற்றி, மற்றொருத்தருக்கும் தோற்றாதபடி களவிலே சில செயல்களைச் செய்தும், திருக்கண்களாலே பார்த்தருளியும் அவர்களை வஶீகரித்து, அவர்களோடு ஸம்ஶ்லேஷித்தாற்போலே நிர்ஹேதுகமாக வந்து, எனக்குத் தன்னுடைய குணசேஷ்டிதங்களைக்காட்டி இவற்றாலே என்னை வஶீகரித்து, எனக்கு தாரகனாய், என்னோடே கலந்தருளின அக்கலவியாலே என்னை உய்யக்கொள்கின்ற நாதனை நான் விடுவேனோ ? என்கிறார். 5.

ஒ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — தன்னை அறியாதே மிகவும் அந்யபரனாயிருக்கிற என்னை, தன் திருக்கண்களின் அழகாலே இடைப்பெண்களை அகப்படுத்திக்கொண்டாற் போலே நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தவனை விட உபாயமுண்டோ ? என்கிறார்.

வ்யா:—(என் விளக்கை என்று தொடங்கி) ஸ்வவிஷயாஜ்ஞாநாந்தகாரம் எல்லாம் நீங்கும்படி தன்னுடைய கல்யாணகுணங்களை ப்ரகாஶிப்பித்து, நான் மிகவும் அந்யபரனாயிருக்கச்செய்தே நிர்ஹேதுகமாய் வந்து, ஸ்வவிஷய ஜ்ஞாந விஸ்ரம்ப பக்திகளைப் பிறப்பித்து உஜ்ஜீவிப்பியாநின்றுகொண்டு என்னை அடிமை கொண்டவனை. (தொடுவே செய்தென்று மேலுக்கு) நவநீதாதிகளைக் களவுகண்டு "இவன் களவு கண்டான்" என்று முறையிட வந்த இளவாய்ச்சியர்க்கு மறுநாக்குக் கொடுக்க வொண்ணாதபடி, வேறொருவருக்கும் தெரியாதே அவர்கள் கண்ணுள்ளே படும்படியாக விடவே பண்ணி நோக்கி அடிமை கொண்டவனை. கண்ணினுள் விடவேசெய்து விழிக்கும் - கண்ணினுள்ளே தூதராக விழிக்கும் என்றுமாம். விடவு - விடருடைய செயல். விடவேசெய்து விழிக்கை - ஸவிலாஸமாக நோக்குகை என்றுமாம். 5.

அ—ஹேதுகுர்ப்பமித்யபிப்ராயேண பாவமாஹ (சிறிது மயர்வு இத்யாதி) v. w "ஒண்சுடர்க் கற்றையை" என்கிற பதத்துக்குப் பூர்வோக்தமான அர்த்தத்வயத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் (தான் பண்ணின இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே) x "என்னிசைவினை" என்றத்தைப்பற்ற (இப்பேற்றுக்கு இத்யாதி) "மயர்வற என்று தொடங்கி என்சொல்லி யான் விடுவேனோ" என்று உரையந்வயம். 4.

ஜீ—(சிறிது மயர்வு இத்யாதி) v, w "ஒண்சுடர்க் கற்றை" என்கிறதின் அர்த்தத்வயாபிப்ராயேண அருளிச்செய்கிறார் (தான் பண்ணின இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே) x "என்னிசைவினை" என்றத்தைப்பற்ற (இப்பேற்றுக்கு இத்யாதி) y (எத்தைச்சொல்லி நான் விடுவது) அவனிடத்தில் ஒரு குறையுண்டாகிலன்றோ விடலாவது என்று கருத்து. க்ரமேணாந்வய:. 4.

ப— 5. அவ:— அநந்தரம், அவன் எனக்குப் பண்ணின உபகாரத்தை அறிந்த நான் விட க்ஷமனல்லன் என்கிறார்.

என் விளக்கை—என்னுடைய ஸ்வரூப் விஷயமான ஜ்ஞாநதீ₂ப ப்ரகாஶகனாய், **என் ஆவியை**—என் ஆத்மாவை, (அவகாஶம் பார்த்து) **நடுவே**—நடுவே, **வந்து**—புகுந்து, **உய்யக்கொள்கின்ற**—(அஹங்காராதி₃களால் அழியாதபடி) பிழைப்பித்துக் கொண்ட, **நாதனை**—நாத₂னாய், **தொடுவே**—க்ருத்ரிம சேஷ்டிதங்களை, **செய்து**—பண்ணி, **இளம்** — அநந்யயோக்₃யமான பருவத்தையுடைய, **ஆய்ச்சியர்**—இடைச்சியர், **கண்ணினுள்**—கண்ணுக்குள்ளே, **விடவே செய்து**—(தானும் அவர்களும் அறிந்த) தூ₄ர்த்தக்ருத்யத்தைப்பண்ணி, **விழிக்கும்**—கண்கலப்புச் செய்யும், **பிரானை**—உபகாரகனை, **விடுவேனோ**—விடவல்லேனோ?

விடவு-தெ₄ளர்த்யம். **பிரான்** என்று - தமக்கு ப்ரகாஶிப்பித்த உபகாரம் தோற்றுகிறது. 5.

இ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில்—தன்னை அறியாதே மிகவும் அந்யபரனாயிருக்கிற என்னை, தன் திருக்கண்களின் அழகாலே இடைப்பெண்களை அகப்படுத்தினாற் போலே நிர்ஹேதுகமாக வஶீகரித்தவனை விடுவேனோ? என்கிறார்.

வ்யா:— **(விடுவேனோ என் விளக்கை)** ஸ்வவிஷயமான அஜ்ஞாநாந்த₄காரம் நீங்கும்படி பண்ணி, தன்னுடைய கல்யாணகு₃ணங்களை ப்ரகாஶிப்பித்தவனை விடுவேனோ? **(என் ஆவியை)** 1. **"असन्नेव स भवति" (அஸந்நேவ ஸ ப₄வதி)** என்கிறபடியே உருமாய்ந்துபோன என் ஆத்மாவை. **(நடுவே வந்து)** விஷயப்ரவணனாய்ப்போகாநிற்க நடுவே வந்து. நிர்ஹேதுகமாக என்னவுமாம். **(வந்து)** நானிருந்தவிடத்தே தானே வந்து. **(உய்யக்கொள்கின்ற)** அஸத்கல்பனான என்னை 1. **"सन्तमेनं ततो विदुः" (ஸந்தமேநம் ததோ விது₃:)** என்னப்பண்ணினபடி. **(கொள்கின்ற)** கொண்டு விட்டிலன்; மேன்மேலெனக் கொள்ளாநிற்கிறவத்தனை. **(நாதனை)** உய்யக்கொள்கைக்கு நிப₃ந்த₄நம் சொல்லுகிறது. இழவுபேறு தன்னதான குடல் துடக்கைச் சொல்லுகிறது. இப்படி தன் பேருக க்ருஷி பண்ணினவிடமுண்டோ? என்னில் **(தொடுவே செய்து)** வெண்ணெய் அவர்கள் கொடுக்கிலும் "வேண்டா" என்று களவிலே இழிந்து. பிடிபட்டது கேட்டுத் திரண்டு சிலுகிடுமதுக்காக வந்த — **(இளவாய்ச்சியர்)** புருஷர்களுக்கும், வ்ருத்₃தை₄களுக்கும் ஒரு ப₄யமுமில்லை. இவனாலே நெஞ்சாறல் பட்டவர்கள் "இவன் பிடிபட்டுக் கட்டுண்டான்" என்ற வாறே, ப்ரீதைகளாய்க் காணவருவர்கள். **(கண்ணினுள்)** மற்றை எவர்களுக்கும் தெரியாதபடி. **(விடவேசெய்து விழிக்கும்)** தூதாக விழிக்கும். A தூதுசெய் கண்களிறே. விஷமமான சேஷ்டிதங்கள் என்னவுமாம். விடருண்டு தூ₄ர்த்தர். அவர்களுடைய செயலைச்செய்து என்றுமாம். **(பிரானையே)** அங்நோக்காலே அவர்களை அநந்யார்ஹைகளாக்கினாற்போல என்னையும் அநந்யார்ஹனாக்கின உபகாரகனை. 5.

 A 9-10-10.

ஈ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டு. a திருவாய்ப்பாடியில் இடைப்பெண்கள் க்ருஷ்ணனை விட்டுப் பரமபத3த்தை விரும்புமன்றன்றே நான் இவனைவிட்டுப் புறம்பே போவது! என்கிறார்.

வ்யா:— (விடுவேனோ என் விளக்கை) b ஸ்வவிஷயமான அஜ்ஞாநாந்த4காரம் போம்படி நிர்ஹேதுகமாகத் தன்னுடைய ஸ்வரூப ரூப கு3ண விபூ4திகளை எனக்கு ப்ரகாஶிப்பித்தவனை. "என் விளக்கை" என்பானென்? அல்லாதார்க்கும் ஒவ்வாதோ? என்னில்; இவரைப்போலே அல்லாதார்க்கு c ஸ்நேஹமில்லையே; c ஸ்நேஹமுண்டாகிலிறே இவ்விளக்கும் ப்ரகாஶிப்பது. d விளக்காவது - தன்னையும் காட்டி, பதா3ர்த்த2ங்களையும் காட்டுவதொன்றிறே. இவர்க்குத் e தன்னையும் காட்டி f ஸ்வஸ்வரூபத்தையும் f2 விரோதி4ஸ்வரூபத்தையுமிறே காட்டிக்கொடுத்தது. (என்னுயிரை இத்யாதி3) g "தானொருவன் உளன்" என்னுமறிவாதல், தன்பக்கல் அபேக்ஷையாதல் இன்றிக்கே, ப்ரக்ருதிவஶ்யனாய் h உருமாய்ந்து போந்த என் ஆத்மாவை. (நடுவே வந்து) i நிர்ஹேதுகமாக வந்து. j விஷயப்ரவணனாய்ப் போகாநிற்க, நடுவே வந்து மீட்டவித்தனை. (i2 உய்யக்கொள்கின்ற) k கொண்டு விட்டிலன்; மேன்மேலெனக் கொள்ளாநிற்கிற

அ— அஞ்சாம் பாட்டு. (விடுவேனோ இத்யாதி3) கீழ்ப்பாட்டுக்கு ஶேஷம் இப்பாட்டு. a ஆனாலும், A வளவேழுலகில் ஆழ்வாரன்றே நீர்; அவ்விஷயத்தைக் கண்டவாறே அகல்வீரே; என்ன (திருவாய்ப்பாடியில் இத்யாதி3):

b தீ3பஸ்ய தமோநிவர்த்தகத்வம் பதா3ர்த்த2ப்ரகாஶகத்வஞ்சேத்யாகாரத்3வயமஸ்தி; ததா3ஹ (ஸ்வவிஷயமான இத்யாதி3) c ஸ்நேஹ:-ப4க்தி:, தைலஞ்ச. d ப4க3வதோ தீ3பத்வேநாபி4தா4நே ஹேதுமாஹ (விளக்காவது இதி) e தன்னை என்கையாலே-ப்ராப்யஸ்வரூபமும், உபாயஸ்வரூபமும் சொல்லிற்று. f ஸ்வஸ்வரூபம் என்கையாலே - ஸ்வரூபம் கிங்கரஸ்வரூபமாகையாலே, கைங்கர்யரூப ப2லம் ஸித்3த4மாகிறது. e, f, f2 ஆக, தன்னையும் இத்யாதி3நா - அர்த்த2பஞ்சகம் விவக்ஷிதம் என்று கண்டுகொள்வது. g "உய்யக்கொள்கின்ற" இத்யுத்தரத்ராபி4தா4நாத் பூர்வாவஸ்தா2பராமர்ஶி "என்" இதி பத3ம் இத்யபி4ப்ராயேண பா4வமாஹ (தானொருவன் இதி) B "சூதனாய்க் கள்வனாகி" இத்யாதி3. h உருமாய்ந்து-ஸ்வரூப நாஶமாய். i (நிர்ஹேதுக

ஜீ— அஞ்சாம் பாட்டு. (விடுவேனோ இத்யாதி3) கீழ்ப்பாட்டுக்கு ஶேஷம் இப்பாட்டு. a இப்போது விடோம் என்கிறீரித்தனைபோக்கி, பின்னையும் A வளவேழுலகு ஆழ்வாரல்லீரோ நீர், உம்முடைய வார்த்தையை விஶ்வஸிக்கப்போமோ? என்ன, என்று அடியிலே அவதாரிகைக்குக் கூட்டிக்கொள்வது.

b தீ3பத்துக்குண்டான தமோநிவர்த்தகத்வ பதா3ர்த்த2 ப்ரகாஶகத்வாகாரங்களை அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வவிஷயமான இத்யாதி3) c ஸ்நேஹம்-ப4க்தி:, தைலஞ்ச. d அவனை விளக்காகச் சொல்லுகையிலே ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (விளக்காவது இத்யாதி3) e, f, f2 தன்னையும்காட்டி இத்யாதி3யாலே மூன்றைச் சொன்னது-அர்த்த2பஞ்சகத்துக்கும் உபலக்ஷணம். g பூர்வாவஸ்தா2பராமர்ஶி "என்" என்கிற பத3ம் இத்யபி4ப்ராயேண பா4வம் (தானொருவன் இத்யாதி3) h (உருமாய்ந்து) ஸ்வரூபநாஶமாய். i "நிர்ஹேதுகமாக வந்து" என்கிறது-ஆர்த்தி2கார்த்த2ம். j (விஷயப்ரவணனாய் இத்யாதி3) ஶப்3தா3ர்த்த2ம். k வர்த்தமாநார்த்த2ம் (கொண்டு இத்யாதி3)

A 1-5. B திருமாலை 16.

ரீ—வித்தனே. 1. "असन्नेव स भवति" (அஸந்நேவ ஸ ப4வதி) என்கிறபடியே அஸத்கல்பனை என்னை 1. "सन्तमेनं ततो विदुः" (ஸந்தமேநம் த்தோ விது3:) என்னப்பண்ணினன். "என் ஆவி" என்று உம்மதாகச் சொன்னீர்; உம்முடைய ஆத்மாவை அவன் வந்து உய்யக்கொள்ள நிப3ந்த4நமென்? என்ன (k2 நாதனே) ஆருடைய வஸ்து அழியப் புக்கது? l "நான்" என்று ஒருவனுண்டோ? உடையவனுகையாலே செய்தான்.

m ஆரேனும் பேற்றுக்கு ஆரேனும் யத்நம் பண்ணுவார்களோ? என்ன, திருவாய்ப்பாடியில் பெண்கள் பேற்றுக்கு யத்நம் பண்ணினர் ஆர்? (n தொடுவே செய்து) o ஆராய்ச்சிப்படும் செயல்களைச்செய்து. p ஓரிடத்திலே போய்க் களவுகண்டு, அங்கே அகப்படுமே; "கள்ளனைக் காணவேணும்" என்றிருப்பாருமுண்டே; இவனாலே q புண்பட்டவர்கள் எல்லாரும் காணவருவர்களே; r புருஷர்களுக்கும் வ்ருத்3தை4களுக்கும் ஒரு

அ—மாக வந்து) என்றது-ஆர்த்தி2கார்த்த2ம். j (விஷயப்ரவணனாய் இத்யாதி3) ஸப்3தா3ர்த்த2ம். k வர்த்தமாநதாத்பர்யம் (கொண்டு இத்யாதி3) l (நானென்று ஒருவன்) ஸ்வதந்த்ரன்.

m மேலுக்கு அவதாரிகை (ஆரேனும் இத்யாதி3) ஸ்வாமியான அவன் ஸ்வத்தை லபி4க்கைக்கு யத்நம்பண்ணின இடமுண்டோ? என்று தாத்பர்யம். n "தொடுவே" என்ற ஏகாரத்துக்குத் தாத்பர்யம்-"சிலர் வெண்ணெய் கொடுக்கிலும் கொள்ளான்" என்று. o (ஆராய்ச்சிப்படும்) தொடுவு என்று களவு. அத்தை ஆராய்ச்சிப்படும் செயல் என்றது, வெண்ணெயூண்போலே ஆராய்ச்சிப்படுகையும் அவனுக்கு உத்3தே3ஸ்யமாகையாலே; ஆராய்ச்சி பிறக்கிலிறே பெண்கள் திரளுவது. ஆராய்ச்சிப்படும் செயலாவது - கோ3பவ்ருத்3த4ர் எல்லாரும் கூடி "பெண்கள் க்ருஷ்ணன் கண்படவொண்ணாது" என்று நிலவறைகளிலே கொடுபோய் வைக்கையாலே, அவர்களைப் பெறுகைக்காக அவர்களும் வரும்படி கேள்விபிறக்கும் செயலைச்செய்து என்றபடி. p ஆராய்ச்சிப்படும் ப்ரகாரம் ஏதென்ன (ஓரிடத்திலே போய் இத்யாதி3) q புண்பட்டவர் என்று-கு3ணசேஷ்டிதவித்3த4ராதல், விஸ்லேஷது3:கி2தராதல். r "ஆய்ச்சியர்" இத்யநேந - புருஷ வ்யாவர்த்யந்தே; "இளவாய்ச்சியர்" இத்யநேந - வ்ருத்3த4ா வ்யாவர்த்யந்தே; தத3ாஹ (புருஷர்களுக்கும் இதி) r2 "கோ3பாநாம் வ்ருத்3த4கோ3பீநாம் ச க்ருஷ்ணவிஸ்லேஷஜா பீ4திர் நாஸ்தி"

ஜீ—i2, k2 "உய்யக்கொள்கின்ற நாதனே" - அஹங்காராதி3களால் அழியாதபடி பிழைப்பித்துக் கொண்ட நாத2னே இதி ஸப்3தா3ர்த்த2:. l (நானென்று ஒருவன்) ஸ்வதந்த்ரன்.

m மேலுக்கு அவதாரிகை (ஆரேனும் இத்யாதி3) ஸ்வாமியான அவன் ஸ்வத்தை லபி4க்க யத்னம்பண்ணின இடமுண்டோ? என்றபடி. n "தொடுவே" என்ற ஏகாரத்துக்குத் தாத்பர்யம்-"சிலர் கொடுக்கிலும் கொள்ளான்" என்று. தொடுவு-களவு. o அத்தை ஆராய்ச்சிப்படும் செயல் என்றது. வெண்ணெயூண்போலே ஆராய்ச்சிப்படுகையும் அவனுக்கு உத்3தே3ஸ்யமாகையாலே; ஆராய்ச்சி பிறக்கிலிறே பெண்கள் திரளுவது. ஆராய்ச்சிப்படும் செயல்கள் - கேள்வி பிறக்கும் செயல்கள். p ஆராய்ச்சிப்படும் ப்ரகாரம் ஏதென்ன (ஓரிடத்திலே இத்யாதி3) q புண்பட்டவர்கள் என்று-கு3ண

ப்ர— 1. (விடுவேனே இத்யாதி3) (உய்யக்கொள்கின்ற நாதனே) तैत्तिरीयके(२९) "असन्नेव स भवति असद्ब्रह्मेति वेद चेत्। अस्ति ब्रह्मेति चेद्वेद सन्तमेनं ततो विदुः॥"

**6. பிரானன் பெருநிலங் கீண்டவன் பின்னும்
விராய் மலர்த்துழாய் வேய்ந்த முடியன்
மராமர மெய்த மாயவன் என்னுள்
இரானெனில் பின்னை யானொட்டு வேனோ ?**

ஆ— 6. வ்யா:—(பிரான்) அவன்தான் விடில் செய்வதென்? என்னில்; தன்னுடைய அதிமநோஹரமான தி3வ்யசேஷ்டிதங்களாலும் அழகாலும் என்னைத் தோற்பித்து அடிமையாக்கினவன் என்னை விடுவேன் என்றால், நான் அவனை விடவொட்டுவேனோ? என்கிறார். 6.

ஈ—r2 ப4யமில்லை; s அருகே நின்றார்க்குத் தெரியாமே பருவம் நிரம்பின இடைப்பெண்கள் கண்ணுக்குள்ளே விடும்படியைச்செய்து விழிக்கும் - t தூதுவிடும்படியைச்செய்து விழிக்கும்; u தூதுவிடுகையாகிற செயலைச்செய்து என்னுதல்; விடருடைய செயலைச் செய்து என்னுதல். u2A "தூதுசெய் கண்கள்" என்னக்கடவதிறே; v அதுவாதல்—v2 தூ4ர்த்தருடைய வ்யாபாரங்களைப் பண்ணுதல். ["தவாஸ்மி, தா3ஸோऽஸ்மி" என்றாற்போலே சொல்லுகை.] § (பிரானையே) அந்நோக்காலே இடைப்பெண்களை அநந்யார்ஹைகளாக்கினாற்போலே என்னையும் அநந்யார்ஹமாக்கிவிட்டவனை விடுவேனோ? 5.

அ—இதி வத3ந்தி; யத்3வா, "இளவாய்ச்சியர் கண்ணினுள் விழிக்கும்" இத்யபி4தா4நாத்- கோ3பேப்4யோ கோ3பவ்ருத்3தா4ப்4யஶ்ச பீ4திர் நாஸ்தீத்யர்த்த2:. அஸ்மிந் பக்ஷே, பஞ்சமயர்த்தே2 ஷஷ்டீ2—(புருஷர்களுக்கும் வ்ருத்3தை4களுக்கும்) இதி. s (அருகே நின்றார்க்குத் தெரியாமே) என்றது - "கண்ணினுள்" என்றத்தைப்பற்ற. t எத்தை விடும்படியை என்ன (தூது விடும்படியை) என்கிறார். பெண்கள் தனக்குத் தூதுவிடும்படியை என்றபடி. u அன்றிக்கே, தான் தன் கண்களாலே தூதுவிடுகையாகிற செயலைச் செய்து என்னவுமாம். u2 அப்படி கண்ணாலே தூதுவிடுகையாகிற செயலைச் செய்யுமோ? என்ன (தூதுசெய் கண்கள் இத்யாதி3) அந்த விஷயத்தில் முற்படச்சென்று தூ3தக்ருத்யத்தைப்பண்ணும் கண்களைக்கொண்டு ஸ்வாபி4ப்ராயத்தை ஸ்பஷ்டமாகச்சொல்லி. v "தூதுவிடுகை" இத்யாதி3 வாக்யத்3வய விவரணம் (அது இத்யாதி3) "என் விளக்கை என்று தொடங்கி, விழிக்கும் பிரானை விடுவேனோ" என்று உரை அந்வயம். 5.

ஜீ—சேஷ்டிதவித்3த4ராதல்; விஶ்லேஷது3:கி2தராதல். r "ஆய்ச்சியர்" என்கையாலே புருஷர்களுக்கும் "இளவாய்ச்சியர்" என்கையாலே வ்ருத்3தை4களுக்கும் என்றபடி. r2 (ப4யமில்லை) க்ருஷ்ணவிஶ்லேஷஜநித ப4யமில்லை; ஈடுபாடில்லை என்றபடி. s (அருகே நின்றார்க்குத் தெரியாமே) என்றது - "கண்ணினுள்" என்றத்தைப்பற்ற. t அவர்கள் தனக்குத் தூதுவிடும்படியைச்செய்து என்னுதல். u தான் தூதுவிடுகையாகிற செயலைச்செய்து என்னுதல். u2 த்3விதீயார்த்த2விவரணம் (தூதுசெய் இத்யாதி3) v2 த்3ருதீயார்த்த2விவரணம் (தூ4ர்த்தருடைய இத்யாதி3) u2 (தூதுசெய் கண்கள் இத்யாதி3) தூ3தக்ருத்யத்தைப்பண்ணும் கண்களைக்கொண்டு ஸ்வாபி4ப்ராயத்தை ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லி என்றபடி. "என் விளக்கை இத்யாரப்4ய, பிரானை விடுவேனோ" இத்யந்வய:. 5.

A 9-10.9. § [ ] இவ்வடைப்பினுள் உள்ளது சில பிரதிகளிலேயே.

ஒ— அவ:— ஆறும் பாட்டில் — அவனேதான் விடில் செய்வதென் ? என்னில்; தன்னுடைய திவ்யசேஷ்டிதங்களாலே என்னைத் தோற்பித்து என்னோடே கலந்தவனை நான் விட ஸம்வதிப்பேனோ ? என்கிறார்.

வ்யா:— (பிரான் என்று தொடங்கி) தொடுக்கப்பட்டுப் பரிமளத்தையும் செவ்வியையுமுடைய திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருமுடியையுடையனாய், ப்ரளயார்ணவமக்நையான பூமியை எடுப்பதும் செய்து, ஆச்ரிதர் ஏவிற்றுச் செய்து அவர்கள்பக்கலிலே வ்யாமுக்தனாய், இச்செயல்களாலே என்னை அடிமை கொண்டவன். விராய் மலர்த்துழாய் - பூக்கள் விரவின துழாய் என்றுமாம். 6.

ப— 6. அவ:— அநந்தரம், அவன்தான் அகலத்தேடிலும் நான் இசையேன் என்கிறார்.

பிரான் — உபகாரகனாய்க்கொண்டு, பெருநிலம் — மஹாப்ருதிவியை, கீண்டவன்—எடுத்தவனாய், பின்னும்—தொடுக்கப்பட்டு, விராய்—விரவின, மலர்—மலரையுடைத்தான, துழாய்—திருத்துழாயாலே, வேய்ந்த—செறியச் சூழப்பட்ட, முடியன்—திருமுடியையுடையனாய், மராமரம் எய்த—(மஹாராஜர் விச்வஸிக்கைக்காக) மராமரத்தை எய்த, மாயவன்—ஆச்சர்யபூதனானவன், என்—என்னுடைய, உள்—நெஞ்சுக்குள், இரான் எனில்—இரான் என்னுமளவில், பின்னை—பின்னை, யான் — (அவனையொழியச் செல்லாத) நான், ஒட்டுவேனோ — இசைவேனோ ? தொங்குவேனோ ? என்றுமாம்.

மாயவனென்று - மராமரம் ஒன்றளவில் நில்லாதே, ஏழு மரமும், மலையும், பாதாளமும் உருவ எய்த ஆச்சர்யம். விராய் மலர்த்துழாய் என்று-பரிமளத்தையுடைய செவ்வித்துழாய் என்றுமாம். 6.

இ— அவ:— ஆறும் பாட்டில்—அவன்தான் விடில் செய்வதென் ? என்னில்; தன் நீர்மையாலே என்னைத் தோற்பித்தவனை நான் விட இசைவேனோ? என்கிறார்.

வ்யா:— (பிரான்) நிலா, தென்றல் போலே தன்படிகளைப் பரார்த்தமாக்கி வைக்குமவன். இதினுடைய உபபாதநம் மேல்—(பெருநிலம் கீண்டவன்) ரக்ஷ்யவர்க்கம் பரப்புண்டென்னக் கைவிடானே. ப்ரளயார்ணவத்திலே புக்கு, பூமியைத் தன் பேருகத் தன்னை அழியமாறி எடுத்தாற்போலே, ஸம்ஸாரார்ணவத்திலே அகப்பட்ட என்னை எடுத்தவன். (பின்னும் விராய் மலர்த்துழாய் வேய்ந்த முடியன்) ஒப்பனையோடேயாயிற்று ப்ரளயத்திலே முழுகிற்று; நெருங்கத் தொடையுண்டு, பரிமளத்தையுடைத்தாய், செவ்விபெற்றுள்ள திருத்துழாய். விரையை "விராய்" என்று நீட்டிக்கிடக்கிறது. அன்றிக்கே, மலர் விரவின துழாய் என்னவுமாம். வேய்ந்த முடியன் - சூழப்பட்ட திருமுடியையுடையவன்; "ஏய்ந்த" என்று பாடமானபோது - சேர்ந்த முடி. (மராமரம் எய்த மாயவன்) ரக்ஷணத்திலே அதிசங்கை

இ-பண்ணினவனுக்கு மழுவேந்திக்கொடுத்தும் அவன்காரியத்தை முடியச்செய்யும் வ்யாமோஹாதிஶயத்தை உடையவன். (என்னுள் இரான் எனில்) இப்படி ஆஶ்ரிதர் தன்பக்கலிலே சேருகைக்கு க்ருஷிபண்ணுமவன் என்பக்கல் இரான் என்னில். "எனில்" என்கையாலே - விட ஸம்பாவனையில்லை என்கை. (பின்னை யான் ஒட்டுவேனோ) பின்னை நான் இசைவேனோ? "பின்னை நான் தொங்குவனோ" என்னும் ஆச்சான். 6.

ஈ—அவ:— ஆறும் பாட்டு. a"இப்போது விடோம் என்கிறீரித்தனைபோக்கிப் b பின்னையும் நீரல்லீரோ, உம்முடைய வார்த்தையை விஶ்வஸிக்கப்போமோ?" என்ன; "அவனாலே அங்கீக்ருதனான நான் அவனை விடுவேனோ?" என்றார் கீழிற்பாட்டில்; "உம்மை அவன் தான் விடில் செய்வதென்?" என்ன; "தன் குணசேஷ்டிதங்களாலே என்னைத் தோற்பித்து என்னோடே கலந்தவனை நான் விட ஸம்பவிப்பேனோ?" என்கிறார் இதில்.

வ்யா:— (c பிரான்) d நிலா, e தென்றல், சந்தநம் பிறர்க்கேயாயிருக்குமா போலே, தன் f படிகளையடையப் பிறர்க்காக்கிவைக்குமவன். g ஸர்வவிஷயமாகவும் ஆஶ்ரிதவிஷயமாகவும் பண்ணும் உபகாரத்தை நினைத்து "பிரான்" என்கிறது. h அத்தை உபபாதிக்கிறது மேல்—(பெருநிலம் கீண்டவன்) ஸர்வவிஷயமாகப் பண்ணும் உபகாரம். i ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை நீருக்கும் j சேற்றுக்கும் k இறாயாத வடிவைக்

அ— ஆறும் பாட்டு (பிரான் இத்யாதி) a பூர்வகாதோக்தமர்த்தமநுவததி (இப்போது விடோம் என்கிறீரித்தனைபோக்கி இதி) b (பின்னையும் நீரல்லீரோ இதி) வளவேழுலகில் ஆழ்வார் கிலேதி பாவ:.

c பிரான்-உபகாரகன். d,e நாராயணன், வாஸுதேவன், என்றாற்போலே "உபகாரகன்" என்று நிரூபிக்கிறதுக்குத் தாத்பர்யம் (நிலா, தென்றல் இத்யாதி) d நிலா - சந்த்ரிகை. e தென்றல்-மலயவாயு. f படிகள் - ப்ரகாரங்கள்; அடைய என்கையாலே-ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளைச் சொல்லுகிறது. g இன்னார்க்கு என்னாமையாலே (ஸர்வவிஷயமாகவும் ஆஶ்ரித விஷயமாகவும்) என்கிறார். யத்வா, ஆபத்தஶையிலே உதவி உபகரிக்கும் என்று அர்த்தாந்தரம் (ஸர்வ இத்யாதி) ஏகார்த்தமாதல். h அத்தை-உபகாரத்தை. i இப்போது, பூம் யுத்தரணம் பண்ணினத்தை அருளிச்செய்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (ப்ரளயங்கொண்ட இத்யாதி)

ஜீ— ஆறும் பாட்டு. (பிரான் இத்யாதி) a கீழில் பாட்டில் அர்த்தத்தை அநுவதிக்கிறார் (இப்போது இத்யாதி) b (பின்னையும் நீரல்லீரோ) வளவேழுலகில் ஆழ்வாரன்றோ என்றபடி.

c பிரான்-உபகாரகன். d,e நாராயணன், வாஸுதேவன் என்றாற்போலே "உபகாரகன்" என்று நிருபகமாகச் சொன்னதுக்கு பாவம் (நிலா இத்யாதி) f படிகள் - ப்ரகாரங்கள்; அடைய என்கையாலே - ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளைச் சொல்லுகிறது. g "இன்னார்க்கு" என்னாமையாலே (ஸர்வவிஷயமாகவும் ஆஶ்ரிதவிஷயமாகவும்) என்கிறார். ஆபத்தஶையிலே உதவி உபகரிக்கும் என்று அர்த்தாந்தரம் (ஸர்வ இத்யாதி) ஏகார்த்தமாதல். h அத்தை-உபகாரத்தை. i இப்போது, பூம்யுத்தரணம் பண்ணினத்தை அருளிச்செய்ததுக்கு பாவம்

ஜீ—கொண்டு எடுத்தாற்போலே, ஸம்ஸார ப்ரளயங்கொண்ட என்னை எடுத்தவன். (l பின்னும் m விராய் n மலர்த்துழாய் o வேய்ந்த முடியன்) p ஒப்பனையோடேயாயிற்று ப்ரளயத்திலே முழுகிற்று. l_2 நெருங்கத் தொடையுண்டு, m_2 பரிமள ப்ரசுரமாய், n_2 செவ்விபெற்றிருந்துள்ள திருத்துழாய் மாலையாலே o_2 சூழப்பட்ட திருவபி₄ஷேகத்தை உடையவன். விரையை, "விராய்" என்று நீட்டிக் கிடக்கிறது. அன்றியே, n_3 மலர் விரவின திருத்துழாய் என்றுமாம்.

(q மராமரம் எய்த r மாயவன்) ஆஶ்ரிதவிஷயமாக உபகரிக்கும்படி. s மஹாராஜர், வாலி மிடுக்கையும் பெருமாள் ஸௌகுமார்யத்தையும் அநுஸந்தி₄த்து, "நீர் வாலியைக் t கொல்லமாட்டீர்" என்ன, "நான் வல்லேன்" என்று u மழுவேந்திக்கொடுத்துக் கார்யம் செய்யும் r_2 வ்யாமோஹத்தை உடையவன். (என்னுள் இரான் எனில்) v இப்படி ஆஶ்ரிதரை விஷயீகரித்து அவர்கள் பேற்றுக்குத் தான் க்ருஷிபண்ணுமவன், என்னுள் இரான் எனில்; w "எனில்" என்கையாலே - விட ஸம்ப₄ாவனையில்லை என்கை. (பின்னை யான் ஒட்டுவேனோ) x "எப்ரகாரத்தாலும் இரேன்" என்னுமாகில், பின்னை, y நான் அவன்போக்கை இசைவேனோ? z என்னுடைய கர்மபாரதந்த்ர்யம்போலே

அ—j சேற்றுக்கும்-பங்கத்துக்கும். k இருயாத-பின்வாங்காத. l,l_2 பின்னும்-நெருங்கத் தொடுக்கப்பட்ட. m,m_2 விராய்-விரை; பரிமளம் என்றபடி; n,n_2,n_3 மலர்-செவ்வியாதல், புஷ்பமாதல். o,o_2 வேய்ந்த - சூழப்பட்ட; வேய்தல் - புனைதலும், சூழுதலும். அதவா, "வேய்ந்த" என்றது - சேர்ந்த என்றதாய், அத்தாலே சூழப்பட்ட என்கிறது. p "பெருநிலம் கீண்டவன்" என்றத்தோடே கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் (ஒப்பனையோடே இத்யாதி₃) ஒப்பனை - அலங்காரம். n_3 (மலர் விரவின) விரவுதல் - கூடுதல்; மலரோடே கூடின.

q மராமரம்-ஸாலவ்ருக்ஷம். r,r_2 மாயவன்-வ்யாமோஹத்தையுடையவன். s ஆஶ்ரிதர்க்கு உபகரிக்குமிடத்தில் மராமரம் எய்கைக்கு ப்ரஸக்தி ஏதென்ன (மஹாராஜர் இத்யாதி₃) t கொல்ல - ஹிம்ஸிக்க. u மழுவேந்தி-தப்தாய:பிண்ட₃த்தை எடுத்து. v "மராமரம் எய்த" என்றத்தால் ப₂லிதத்தை அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, "என்னுள் இரான் எனில்" என்றதுக்கு அர்த்த₂ம் அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி இத்யாதி₃) w எனில்-யதி₃. x "இரான்" என்றதுக்கு அர்த்த₂ம் (எப்ரகாரத்தாலும் இதி) y (நான் அவன்போக்கை இசைவேனோ இதி)

ஜீ—(ப்ரளயம் இத்யாதி₃) k இருயாத-பின்வாங்காத. l,l_2 பின்னும்-நெருங்கத் தொடுக்கப்பட்ட. m,m_2 விராய்-விரை; பரிமளம். n,n_2 மலர்-செவ்வி. n,n_3 இரண்டாம் அர்த்த₂த்துக்கு, புஷ்பம். o,o_2 வேய்ந்த - சூழப்பட்ட. வேய்தல் - புனைதலும், சூழுதலும். p "பெருநிலம் கீண்டவன்" என்றத்தோடே கூட்டி ப₄ாவம் (ஒப்பனையோடே இத்யாதி₃) ஒப்பனை - அலங்காரம். n_3 மலர் விரவின - மலரோடே கூடின; விரவுதல் - கூடுதல்.

q மராமரம் - ஸாலவ்ருக்ஷம். r,r_2 மாயவன்-வ்யாமோஹத்தையுடையவன். s ஆஶ்ரிதர்க்கு உபகரிக்குமிடத்தில் மராமரம் எய்கைக்கு ப்ரஸக்தி ஏதென்ன (மஹாராஜர் இத்யாதி₃) v "மராமரம் எய்த" என்றத்தால் ப₂லிதத்தை அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு "என்னுள் இரான் எனில்" என்றதுக்கு அர்த்த₂ம் (இப்படி இத்யாதி₃) w எனில் - யதி₃. x "இரான்" என்றதுக்கு அர்த்த₂ம் (எப்ரகாரத்தாலும் இத்யாதி₃) z ஸ்வதந்த்ரனுகையாலே போகானோ?

7. யாஞெட்டி யென்னு ளிருத்துவ மென்றிலன்
தாஞெட்டி வந்தென் தனிநெஞ்சை வஞ்சித்து
ஊஞெட்டி நின்றென் னுயிரில் கலந்(து)இயல்
வாஞெட்டு மோஇனி யென்னை நெகிழ்க்கவே ?

ஆ— 7. வ்யா:— (யான் ஒட்டி) என்னுடைய பா4க்3யஹாநியாலே அவன் என்னை விட்டு, எனக்கும் ஒரு பு3த்3தி4 தன்னோடு பிறப்பிக்கில் செய்வதென்? என்னில்; என்னுடைய ஸம்வாத3மின்றியேயிருக்கச்செய்தே தானே ஒட்டிக்கொண்டு வந்து, தன்னுடைய கு3ணசேஷ்டிதாவிஷ்காரத்தாலே என் நெஞ்சை வஞ்சித்து அகப்படுத்தி, இந்த ஹேயமான ப்ரக்ருதியோடே ஸம்ப3ந்தி4த்திருக்கிற ஆத்மாவோடே ஸம்ஶ்லேஷித்து வர்த்திக்கிற இவன், தன்னை விடுவேன் என்றால் என்னை விடவொட்டுமோ? என்கிறார். 7.

ஒ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில்—எனக்கு இசைவின்றிக்கேயிருக்கத் தானே வருந்தித் தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொண்டவன், நான் போவேன் என்னிலும் என்னைப் போகவிடான் என்கிறார்.

வ்யா:— (யான் ஒட்டி என்று தொடங்கி) நான் இசைந்து ஹ்ருத3யத்திலே இருத்துவேன் என்றிலேன்; தானே இருப்பானாக ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிக்கொடு வந்து அவிதே4யமான என்னுடைய நெஞ்சைத் தன்னுடைய கல்யாணகு3ணங்களைக்காட்டி என்னையறியாமே அகப்படுத்தி. (ஊன் ஒட்டி என்று தொடங்கி) என்னுடைய தே3ஹத்தையே நிரதிஶயபோ4க்3யமாகப் பற்றி, விடாதே நின்று, என் ஆத்மாவோடே கலந்து அக்கலவியாலல்லது செல்லாத தன்மையையுடையவன். 7.

ஈ—அவனுடைய ஆஶ்ரித பாரதந்த்ர்யத்துக்கும் ஏதேனும் கண்ணழிவுண்டோ? என் z_2 இசைவின்றிக்கே இருக்க, அவனாலே போகப்போமோ? z_2 அன்றியே, "நான் தொங்குவேனே" என்று * பிள்ளான் பணிக்கும்படி. 6.

அ-அநேந பராங்குஶார்யஸம்மதிம் விநா ஸகூ3ந்தும் ந ஶக்நோதீத்யர்த்த2: ஸித்3த4:. z ஸ்வதந்த்ர: கூ3ஞ் ஸ:, கூச்சூதி சேத் கோ நிவாரக இத்யாஶங்காயாம் ஆஶ்ரிதபரதந்த்ரஸ் ஸ: இத்யுத்தரம் வதிஷ்யத், தது3பரி ப்ரஶக்தாம் த்வதீ3யகர்மபாரதந்த்ர்யவத் ப4க3வந்நிஷ்டா2ஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யமபி அகார்யகரஞ்சேத் கிம் கரிஷ்யஸீதி ஶங்காஞ்ச பரிஹரந் பூ4ர்வமாஹ (என்னுடைய கர்ம பாரதந்த்ர்யம் இதி) கர்மபாரதந்த்ர்யநிவர்த்திகா க்ருபா; ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யாபக3மஹேதுர் நாஸ்தீதி பா4வ:; (கர்மபாரதந்த்ர்யம்போலே) வைதூ4ர்ம்யத்3ருஷ்டாந்தம். z_2 (இன்றிக்கே இதி) மத்3விநாஶாஸஹத்வாத் ந க3மிஷ்யதீதி பா4வ:. z_2 அர்த்தா2ந்தரத்திலே, ஒட்டுகை-தொங்குகை. அதாவது-த4ரிக்கை. "பிரான் பெருநிலம் கீண்டவன்" என்று தொடங்கி, க்ரமத்திலே உரை அந்வயம். 6.

ஜீ—என்னை (என்னுடைய இத்யாதி3) கர்மபாரதந்த்ர்யம் தத்க்ருபா ப்ரதிஹதம்; ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்துக்கு ப்ரதிஹதியில்லை என்றபடி. z_2 அர்த்தா2ந்தரத்திலே, ஒட்டுகை-தொங்குகை. அதாவது-த4ரிக்கை. க்ரமேணாந்வய:. 6.

---

* ஆச்சான் என்று இருபத்துநாலாயிரப்படியில் உள்ளது.

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

ப— 7. அவ:— அநந்தரம், நான் நெகிழ்த்துக்கொடுபோகிலும் அவன் இசையான் என்கிறார்.

யான்—நான், ஒட்டி—இசைந்து, "**என்னுள்**—என்னுள்ளே, **இருத்துவம்**—இருத்துவோம்" **என்றிலன்**—என்று நினைத்திலேன்; **தான்**—தானே, **ஒட்டி வந்து**—ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி வந்து, **என்**—என்னுடைய, **தனி**—ஸ்வதந்த்ரமான, **நெஞ்சை**—நெஞ்சை, **வஞ்சித்து**—நான் அறியாதபடி வஶீகரித்து (அதடியாகவே), **ஊன்**—*ஶரீ*ரத்திலே, **ஒட்டி**—பொருந்தி, **நின்று**—புகுந்து நின்று, **என் உயிருள்**—என் ஆத்மாவிலே, **கலந்து**—கலந்து, **இயல்வான்**—(அத்தாலே) ஸத்தை பெற்றுநடத்துகிறவன், **இனி**—இனி, **என்னை**—என்னை, **நெகிழ்க்க**—நெகிழ்த்துக்கொள்ள, **ஒட்டுமோ**—ஒட்டுமோ ? 7.

இ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில் — எனக்கு இசைவின்றிக்கேயிருக்க, வருந்திச் சேர்த்துக்கொண்டவன், நான் போவேன் என்னிலும் போகவொட்டான் என்கிறார்.

வ்யா:— (**யான் ஒட்டி என்னுள் இருத்துவம் என்றிலன்**) நான் இசைந்து, என் ஹ்ருத₃யத்திலே இருத்துவேன் என்றிலன். இசைவு என்னாலே வந்ததாகிலன்றே விடுகை என்னாலே வந்ததாவது. இசைவின்றிக்கேயிருக்கக் கிட்டினபடியென் ? என்னில்: (**தான் ஒட்டி வந்து**) நிரபேக்ஷனான தான் "உம்முடைய பக்கலிலே இருக்கை தவிரேன்" என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி வந்து. 1. "**अद्य मे मरणं वाऽपि तरणं सागरस्य वा**" (அத்₃ய மே மரணம் வாऽபி தரணம் ஸாக₃ரஸ்ய வா). (**என் தனி நெஞ்சை**) எனக்கு ப₄வ்யமாய், தன்னாலும் திருத்தவொண்ணாதபடி ஸ்வதந்த்ரமான நெஞ்சை. (**வஞ்சித்து**) தன்னுடைய *ஶீ*லாதி₃கு₃ணங்களாலும், வடிவழகாலும் என்னை அறியாமே அகப்படுத்தி. மநஸ்ஸு பிடிபட்டபின்பு செய்ததென் ? என்னில் ; (**ஊன் ஒட்டி நின்று என்னுயிரில் கலந்து**) அபி₄மத விஷயத்தில் அழுக்கு உகப்பாரைப்போலே, எனக்கு த்யாஜ்யமான *ஶரீ*ரத்தைத் தனக்கு போ₄க்₃யமாகப் பற்றிநின்று, விலக்காததொரு ஸமயம் பெற்றவாறே என் ஆத்மாவோடே வந்து ஸம்*ஶ்*லேஷித்தான். (**இயல்வான்**) வ்யாமோஹத்தை ஸ்வபா₄வமாக உடையவன் என்னுதல்; இப்படி உத்ஸாஹிக்குமவன் என்னுதல். (**ஒட்டுமோ இனி என்னை நெகிழ்க்கவே**) முன்பு த்₃வேஷம்பண்ணித் திரிந்த நாள் என்னை என் கைவசத்தே விட்டுத் திரிதந்தான்; இப்போது இப்படி நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தவன், ப₂ல த₃ஶையிலே "நான் நெகிழ்ந்து போவேன்" என்றால், அவன் ஸம்மதி₄க்குமோ ? 7.

ஈ— அவ:— ஏழாம் பாட்டு;— a "கு3ணத்ரயவஶ்யராய்ப் போந்தீர்; b காத3ாசித்கமாக 'அவனை விடேன்' என்கிறீர்; உம்முடைய வார்த்தையை விஶ்வஸிக்கப்போமோ?" என்ன; "நான் அவனை விட்டாலும் அவன்தான் என்னை விடான்" என்கிறார்.

வ்யா:—(யான் இத்யாதி3) c இசைவு என்னாலே வந்ததாகிலன்றோ விடுகையும் என்னாலே வந்ததாவது; d "ஆழ்வீர்! நாம் உம்முடைய e பாடே இருப்போம்" என்றால், f "ஒட்டேன்" என்பரே; "ஆகில் இங்கே இருக்கக் கடவோம்" என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணியாயிற்று வந்திருப்பது; g நான் h இசைந்து "என்னுடைய ஹ்ருத3யத்திலே இருக்கவேணும்" என்றிலேன். (i தானொட்டி வந்து) j 1. "अद्य मे मरणं वाऽपि तरणं

அ— ஏழாம் பாட்டு. (யானொட்டி இத்யாதி3) a "ஒட்டுமோ இனி என்னை நெகிழ்க்கவே" என்ற பத3த்தைக் கடாக்ஷித்து ஶங்காபரிஹார ரூபேண ஸங்க3தி அருளிச்செய்கிறார் (கு3ணத்ரய வஶ்யராய் இத்யாதி3) b காத3ாசித்கமாக - ஸத்வம் தலையெடுத்த காலத்திலே.

c "இருத்துவம் என்றிலன்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (இசைவு என்னாலே இத்யாதி3) யத்3வா, "அவன் விடான்" என்றதுக்கு உபயுக்தமாகத் தமக்கு இசைவைப் பிறப்பித்த ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் என்கிறார் (இசைவு என்னாலே இத்யாதி3) h ஒட்டி - இசைந்து. d "தானொட்டி வந்து" என்று - தான் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணிவந்து என்கையாலே, முந்துற இசையாமல் இருக்கிலன்றோ ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணவேண்டுகிறதென்று, அதுக்காக இசையாமையைக் காட்டுகிறார் (ஆழ்வீர் என்று தொடங்கி) பூர்வகா3தா2யாம் "யான் ஒட்டுவேனோ?" இத்யபி4தா4நாத் - 2. "ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோऽத்யர்த்த2மஹம்" இத்யஸ்யார்த்த2 உக்த:; அஸ்யாம் கா3தா2யாம், "இனி என்னை நெகிழ்க்க ஒட்டுமோ?" இத்யபி4தா4நாத் - 2. "ஸ ச மம ப்ரிய:" இத்யஸ்யார்த்த2 உச்யதே. e பாடே - பார்ஶ்வத்திலே. f ஒட்டேன் - ஸஹியேன். g.h ஶப்3தா3ர்த்த2ம் (நான் இசைந்து இத்யாதி3) i தானொட்டி வந்து-தான் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி வந்து என்றபடி. j ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணினதுக்கு த்3ருஷ்டாந்தம் (அத்3ய இத்யாதி3) அபி: அவதா4ர

ஸ்ரீ— ஏழாம் பாட்டு. (யானொட்டி இத்யாதி3) a "ஒட்டுமோ இனி என்னை நெகிழ்க்கவே" என்ற பத3த்தைக் கடாக்ஷித்து ஶங்காபரிஹார ரூபேண அவதாரிகை (கு3ணத்ரய வஶ்யராய் இத்யாதி3) b காத3ாசித்கமாக - ஸத்வம் தலையெடுத்த காலத்திலே.

c "இருத்துவம் என்றிலன்" என்றதுக்கு பா4வம் (இசைவு என்னாலே இத்யாதி3) d முந்துற இசையாமல் இருக்கிலன்றோ ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணவேண்டுகிறதென்று, அதுக்காக இசையாமையைக் காட்டுகிறார் (ஆழ்வீர் இத்யாதி3) g.h ஶப்3தா3ர்த்த2ம் (நான் இசைந்து இத்யாதி3) h ஒட்டி - இசைந்து. i தானொட்டிவந்து - தான் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி வந்து. j ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணினதுக்கு த்3ருஷ்டாந்தம் (அத்3ய மே இத்யாதி3) யுத்3த4காண்டே3 ஏகவிம்ஶே, 1. "இதி ராமோ மதிம் க்ருத்வா மஹாபா3ஹுர் மஹோத3தி4ம் । அதி4ஶிஶ்யே ஸ விதி4வத் ப்ரயதோ நியதோ முநி: ॥"

ப்ர— j 1. (யானொட்டி இத்யாதி3) (வந்து) युद्धकाण्डे एकविंशे "दक्षिणो दक्षिणं रामो महापरिघसन्निभम्। गोसहस्रप्रदातारमुपधाय भुजं महत्। अद्य मे मरणं वाऽपि तरणं सागरस्य वा॥८॥ इति रामोऽञ्जलिं कृत्वा महाबाहुर्महोदधिम्। अधिशिश्ये स विधिवत् प्रयतो नियतो मुनिः॥९॥"

ஷ—ஸாகரஸ்ய வா'' (அத்₂ய மே மரணம் வாऽபி தரணம் ஸாக₃ரஸ்ய வா) என்று, j₂ 'இத்தை முடித்தல் கடத்தல் செய்யுமதுக்கு மேற்பட இல்லை' என்றுற்போலே ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி யாயிற்றுப் புகுந்தது.

(என் k தனி நெஞ்சை) தன்னாலும் திருத்தவொண்ணாதபடி l ஸ்வதந்த்ரமாய், l₂ அவிதே₄யமான நெஞ்சை. (வஞ்சித்து) தன்னுடைய ஶீலாதி₃கு₃ணங்களாலும் வடிவழகாலும் தனக்கு விதே₄யமாம்படி பண்ணி. பின்னைச் செய்ததென்? என்னில்: (m ஊன் ஒட்டி நின்று என் உயிரில் கலந்து) n "ஶரீரத்தைப்பற்றி நிற்கிற என் உயிரிலே கலந்து" என்கிறார் என்பாருமுண்டு; அன்றிக்கே, "அபி₄மத விஷயத்தில் அழுக்கு உகப்பாரைப்போலே என்னுடைய ஶரீரத்தைப் பற்றிநின்று, பின்னை என் பக்கலிலே விலக்காமை பெற்றவாறே என் ஆத்மாவோடே வந்து கலந்தான்" என்று ஜீயர் அருளிச்செய்யும்படி. (o இயல்வான்) இப்படியை p ஸ்வபா₄வமாக உடையவன் என்னுதல்; இப்படி A எதிர் சூழல் புக்கு q உத்ஸாஹித்தவன் என்னுதல்.

அ—ணர்த்த₂:. l₂ "அத்₂ய மே தரணம் பூ₄யாத்₂வா ஸாக₃ரஸ்ய மரணமேவ வா" இத்யந்வயஶ்ருதி₂ நிதா₄யார்த்த₂மாஹ (இத்தை முடித்தல் இதி) 1. "சாபமாநய" இத்யாதி₃ப்படியைக் கடாக்ஷித்து இப்படி யோஜித்தது. இவ்விடத்திலே ஓர் ஐதிஹ்யம் அருளிச்செய்வர்.

அதாவது — ஒரு ப்₃ராஹ்மணன் பரமலுப்₃த₄னாயிருப்பானாய், வேறொரு ப்₃ராஹ்மணன் அவன் க்₃ருஹத்திலே போ₄ஜநார்த்த₂மாகச்செல்ல, சிலர் இருந்து, "அவன் ஒருவர்க்கும் அஶநமிடான், லுப்₃த₄ன்காண்" என்ன, "உங்கள் முன்னே அவனகத்திலே எப்படியும் உண்டு வருகிறேன்" என்று, தன் ஆர்த்தியைக்காட்டி, "இத்தனை ப்ரஸாத₃ம் உண்டாகிலும் ஜீவிக்கலாம்" என்ன, அவன் தன்னால் ஆவதில்லை என்ன, இவனும் இறுகப்பிடிக்க, "ஆனால், இலையில்லை" என்ன; மடியில் இலை எடுத்துக்காட்டி, "கொண்டுவந்தேன்" என்ன, "கழுத்தறுக்க வருகிறவர் கத்தியும் கையிலே கொண்டுவாராரோ" என்று பின்னையும் சாஶநம் இட்டானாம்—என்று. இத்தால் "எப்படியும் அவன் க்₃ருஹத்திலே உண்டு வருகிறேன்" என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி வந்தானிறே என்றபடி.

k தனி - ஸ்வதந்த்ரம். l ஸ்வதந்த்ரமாய் - ஸ்வதந்த்ரமாகையாலே. n பூர்வர்கள் யோஜனையில், "ஊன் ஒட்டி நின்று" என்ற ல்யப்புக்கு - அர்த்த₂ஸ்வாரஸ்யமில்லை. m ஊன் - ஶரீரத்தை. o, p, q இயல்வு - ஸ்வபா₄வமும், முயல்கையும்; முயலுகை - உத்ஸாஹிக்கை. r,s "இயல்வான்" என்றதின் அர்த்த₂த்₃வயாநுகு₃ணமாக (இப்படி நிர்தே₃ஶத்துக்கு

ஜீ—என்று உத்தரார்த்த₂ம். l₂ "அத்₂ய மே தரணம் வா ஸாக₃ரஸ்ய மரணம் வா" என்று அந்வயித்து அர்த்த₂ம் (இத்தை முடித்தல் இத்யாதி₃) 1. "சாபமாநய" இத்யாதி₃ப்படியைக் கடாக்ஷித்து இப்படி யோஜித்தது.

k தனி-ஸ்வதந்த்ரம். l, l₂ (ஸ்வதந்த்ரமாய்) அத ஏவ (அவிதே₄யமான) என்றபடி. n முந்தின யோஜனையில், "நின்று" என்கிற ல்யப்புக்கு அர்த்த₂ஸ்வாரஸ்யமில்லை. o,p,q இயல்வு-ஸ்வபா₄வமும், முயலுகையும்; முயலுகை - உத்ஸாஹிக்கை. r,s "இயல்வான்" என்றதின்

A 2-7-6.

8. என்னை நெகிழ்க்கிலு மென்னுடை நன்னெஞ்சந்
தன்னை, அகல்விக்கத் தானுங்கில் லானினி
பின்னை நெடும்பணைத் தோள்மகிழ் பீடுடை
முன்னை யமரர் முழுமுத லானே.

ஆ— 8. வ்யா:— (என்னை) ஆஶ்ரிதவத்ஸலனாகையாலே அவன்தானும் என்னை விடான்; என்பக்கலுள்ள குணஹாநியாலே என்னை விட நினைக்கிலும், ஸர்வேஶ்வரன் தன்னாலும் என்னுடைய நெஞ்சை விட முடியாது; நெஞ்சோடுள்ள ஸம்பந்தத்தாலே என்னையும் விட முடியாது. நெஞ்சை விடமுடியாதொழிவானென்? என்னில், அது நப்பின்னைப்பிராட்டியடிமையன்றோ என்கிறார். 8.

ஒ— வ்யா:— எட்டாம் பாட்டில் — என்னை ஒரு படி விடுவித்தானாகிலும், அயர்வறும் அமரர்கள் ஸேவிக்க, நப்பின்னைப் பிராட்டியோடு கூட இருந்தருளின அழகைக் கண்டு அடிமை புக்க என் நெஞ்சை ஸர்வஶக்தியான தானும் தன்பக்கல் நின்றும் இனி விடுவிக்கமாட்டான் என்கிறார். (பின்னை என்று மேலுக்கு) நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய நெடியதாய்ப் பணைத்திருந்துள்ள தோளை அநுபவிக்கைக்கிடான முதன்மையுடையனாகை. பணைத்தோள் - வேய்போலேயிருந்த தோள் என்றுமாம். 8.

ர—(ஒட்டுமோ இனி என்னை நெகிழ்க்கவே) r இப்படி நிர்ஹேதுகமாக என்னை விஷயீகரித்தவன், நான் தன்பக்கலில்நின்றும் நெகிழ்ந்துபோவேன் என்றால் அவன் இசையுமோ? s எனக்கு ஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்கு க்ருஷிபண்ணி, பிறந்த ஜ்ஞாநம் t பலிக்குமளவாகக்கொண்டு. நான் அகன்றுபோவேன் என்றால், அவன் ஸம்மதிக்குமோ? 7.

அ—மாக இத்யாதி வாக்யத்வயமும்) r யத்வா, "யான் ஒட்டி என்னுள்" இத்யாதிகம் ஶ்ருதிநிதர்ஶநோக்தம் (இப்படி இதி); s (யத்வா) உத்ஸாஹ பக்ஷத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (எனக்கு இத்யாதி) கீழ் வாக்யவிவரணம் என்னவுமாம். t பலிக்குமளவாகக்கொண்டு-பலிக்குமளவான அளவிலே. "யான் ஒட்டி என்று தொடங்கி, இயல்வான் இனி என்னை நெகிழ்க்க ஒட்டுமோ?" என்று அந்வயம். 7.

ஜீ—அர்த்தத்வயாநுகுணமாக (இப்படி நிர்ஹேதுகமாக இத்யாதி வாக்யத்வயமும்) t பலிக்குமளவாகக்கொண்டு - பலிக்குமளவான அளவிலே. கீழிற்பாட்டில் "யான் ஒட்டுவேனோ" என்று - 1. "ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோऽத்யர்த்தமஹம்" என்றதின் அர்த்தத்தையும், இப்பாட்டிலே "என்னை நெகிழ்க்க ஒட்டுமோ" என்கையாலே - 1. "ஸ ச மம ப்ரிய:" என்றதின் அர்த்தத்தையும் சொல்லுகிறது. "யான் ஒட்டி இத்யாரப்ய, இயல்வான் இனி என்னை நெகிழ்க்க ஒட்டுமோ?" இத்யந்வய:. 7.

ப— 8. அவ:— அநந்தரம், இப்படிக்கொத்தவன் விடில் செய்வதென்? என்னில்; என்னைப் பிரிக்கிலும் என் நெஞ்சை அவனாலும் பிரிக்க அரிது என்கிறார்.

என்னை—(தான் தந்த ஜ்ஞாந ப்ரேமங்களையுடையனாய்த் தன்னையொழியச் செல்லாத) என்னை, **நெகிழ்க்கிலும்**—நெகிழ்க்கிலும், **நல்**—(தன்னால் வஞ்சிதமாய்த் தனக்கு) நலப்பட்ட, **என்னுடை நெஞ்சந்தன்னை**—என்னுடைய நெஞ்சுதன்னை, **அகல்விக்க**—தனித்து அகல்விக்க, **தானும்**—(ஸர்வஶக்தியான) தானும், **இனி இல்லான்**—இனி மாட்டான்; (முன்புபோலே விஷயாந்தரஸக்தமன்றே.) (**அவன் தான்**—) **பின்னை**—நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய, **நெடும்**—நெடியதாய், **பணை**—சுற்றுடைத்தான, **தோள்**—தோளோடே சேர்ந்த, **மகிழ்**—மகிழ்ச்சியாகிற, **பீடுடை**—மேன்மையையுடையனாய், **முன்னை**—பூர்வரான, **அமரர்**—நித்யஸூரிகளுக்கு, **முழு**—த்வாரகாதிஸமஸ்தத்துக்கும், **முதலானே**—(தானே) முதல்வனானவனன்றோ.

ஆதலால் அவர்களை விடிலன்றோ என்னையும் என் நெஞ்சையும் விடுவதென்று கருத்து. பணைத்தோள் என்று - வேய் போன்ற தோள் என்றுமாம். 8.

இ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — என்னை விடுவித்தானாகிலும், தன் கல்யாண குணங்களிலே அகப்பட்ட என் நெஞ்சை இனி விடுவிக்க ஶக்தனல்லன் என்கிறார்.

வ்யா:— (**என்னை நெகிழ்க்கிலும்**) என்னாலன்றிக்கே, "ஊனொட்டி நின்று" (7) என்கிறபடியே அத்தலையாலே கிட்டின என்னை நெகிழ்க்கவொண்ணாது; அவ்வரிய செயலைச் செய்யிலும். A மயர்வற்ற என்னைப் பிரிக்கை அரிது; அச்செயலைச் செய்யிலும் என்னவுமாம். (**என்னுடை நன்னெஞ்சந்தன்னை அகல்விக்க**) B "நெஞ்சே! இயற்றுவாய் எம்மொடு நீ கூடி" என்றும், A "தொழுதெழு என் மனனே" என்றும் சொல்லலாம்படி தன் பக்கலிலே அவகாஹித்த விலக்ஷணமான என்னுடைய மநஸ்ஸை விடுவிக்க. (**தானும் இல்லான்**) ஸர்வஶக்தியான தானும் ஶக்தனல்லன். ஸர்வஶக்தியான தான் பண்ணிவைத்த வ்யவஸ்தையைத் தன்னால்தான் அழிக்கப்போமோ? ஸர்வஶக்தித்வத்தோபாதி ஸத்யஸங்கல்பத்வமும் வ்யவஸ்திதம் என்கை. (**இனி**) முன்பு செய்யலாம்; இனிச்செய்யப் போகாது. எத்தாலே? என்னில் (**பின்னை இத்யாதி**) நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகாரமாக, நித்யஸூரிகள் ஓலக்கமிருக்க, அச்சேர்த்தியழகிலே தோற்று அடிமை புக்க என் நெஞ்சை மீட்கப்போகாது என்கை. அந்த:புரபரிகரத்தை ராஜாவாலும் அநாதரிக்கவொண்ணாது. 1. "**ஹர்யக்ஷகணஸந்நிதௌ**" (ஹர்ய்ருக்ஷகணஸந்நிதௌ) என்கிறபடியே, நித்யஸூரிகள்முன்பு பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞை முடிய நடத்த வேணும் என்கை. நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய, நெடிதாய்ப் பணைத்திருந்துள்ள

A 1-1-1. B பெரியதிருவந்தாதி-1.

இ—தோளோடே அணைகையாலே ஆநந்திக்கிற முதன்மையையுடையவன். பணை என்று - வேயாய், பசுமைக்கும், சுற்றுடைமைக்கும், செவ்வைக்கும், மூங்கில் போலேயிருக்கை என்னவுமாம். 1. **"यस्य सा जनकात्मजा—अप्रमेयं हि तत्तेजः"** (யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா—அப்ரமேயம் ஹி தத்தேஜ:). (முன்னை அமரர்) பழைய அமரர்; 2. **"यत्रर्षयः प्रथमजा ये पुराणाः"** (யத்ரர்ஷய: ப்ரதமஜா யே புராணா:) என்கிற பழைமையையுடையராகை. (முழுமுதல்) அவர்களுடைய ஸ்வரூபாதிகளெல்லாம் ஸ்வாதீநமாயிருக்கை. 8

ஈ— அவ:— எட்டாம் பாட்டு. a "நான் விடேன், அவன் விடான்" என்றாற்போலே சொல்லுகிறதென்? இனி அவன்தான் "பிரிப்பேன்" என்னிலும் தன்னுடைய கல்யாணகுணங்களிலே அகப்பட்ட என் நெஞ்சை அவனாலும் பிரிக்கப்போகாது என்கிறார்.

வ்யா:— (என்னை நெகிழ்க்கிலும்) b A மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்ற என்னைத் தானே அகற்ற அரிது; இவ்வரியசெயலைச் செய்யிலும். (என்னுடை நன்னெஞ்சம் b₂ தன்னை அகல்விக்க) c B "நெஞ்சே! இயற்றுவாய் எம்மொடு நீ கூடி" என்றும், A "தொழுதெழு என் மனனே" என்றும் சொல்லலாம்படி தன் பக்கலிலே அவகாஹித்த நெஞ்சந்தன்னை அகல்விக்க. (d தானும் கில்லான்) e ஸர்வசக்தியென்னா, எல்லாம் செய்யப்போமோ? என்? செய்து போந்திலனோ இது f நெடுங்காலம்? என்ன (இனி) அவனும் இனிமேலுள்ள காலம் மாட்டான். "இனி" என்கிற g உரப்பு எத்தைப்பற்ற? என்னில், அத்தைச் சொல்லுகிறது

அ— எட்டாம் பாட்டு. (என்னை நெகிழ்க்கிலும் இத்யாதி) a "என்னுடை நன்னெஞ்சந் தன்னை அகல்விக்கத் தானும் கில்லான்" என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து ஸங்கதி அருளிச் செய்கிறார் (நான் விடேன் இத்யாதி)

b யத்யர்த்தாநுகுணம் பூர்வமாஹ (மயர்வற இதி) c நெஞ்சுக்கு நன்மையாவது ஏது? என்ன (நெஞ்சே இத்யாதி) பெரியதிருவந்தாதி. என்னில் முற்பட்டுப் பதறுகிற நெஞ்சே! முற்பட்டு நிற்கிற நீ, பிற்பட்ட என்னோடே கூடிக் காரியத்தை நடத்து. b₂,c யத்வா, (நெஞ்சே இத்யாதி) தன்னையின் தாத்பர்யம். d,e (ஸர்வசக்தி) என்றது-தானின் தாத்பர்யம். f (நெடுங்காலம்) ஸம்ஸாரத்திலே வைத்த காலம். g உரப்பு - தார்ட்யம். h தாத்பர்யம் (நப்பின்னை இத்

ஜீ— எட்டாம் பாட்டு. (என்னை இத்யாதி) a "என்னுடை நன்னெஞ்சந்தன்னை அகல்விக்கத் தானும் கில்லான்" என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (நான் விடேன் இத்யாதி)

b யதிப்ரப்தார்த்தம் (மயர்வற இத்யாதி) c நன்மைக்கு அர்த்தம் (நெஞ்சே இத்யாதி) பெரியதிருவந்தாதி: என்னில் முற்பட்ட நெஞ்சே, முற்பட்டிருக்கிற நீ பிற்பட்ட என்னோடே காரியத்தை நடத்துவாய் என்றபடி. d,e "தானும்" என்றதின் அர்த்தம் (ஸர்வசக்தி இத்யாதி) f (நெடுங்காலம்) ஸம்ஸாரத்திலே வைத்த காலம். g உரப்பு-தார்ட்யம். h தாத்பர்யம் (நப்பின்னை

A 1-1-1. B பெரியதிருவ:-1.

ஈ—மேல் (பின்னை இத்யாதி₃) h நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகாரமாக, நித்யஸூரிகள் ஓலக்கமிருக்க அடிமைபுக்கு அந்த:புரபரிகரமான வஸ்துவை அகற்றப்போமோ ? i நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய நெடிதாய், j சுற்றுடைத்தாய், பசுமையையுடைத்தான k மூங்கில்போலேயிருக்கிற l தோளோடே அணைகையால் வந்த பெருமையையுடையனும், m 1. "यत्रर्षयः प्रथमजा ये पुराणाः" (யத்ரர்ஷய: ப்ரத₂மஜா யே புராணா:) என்கிறபடியே பழையராயிருந்துள்ள நித்யஸூரிகளுடைய n ஸ்வரூபஸ்தி₂த்யாதி₃கள் தன்னதீ₄நமாம்படி யிருக்கிறவன்-o தானும் கில்லான். p 2. "हर्यृक्षगणसन्निधौ" (ஹர்ய்ருக்ஷக₃ணஸந்நிதௌ₄)

அ-யாதி₃) l ஸப்₃த₃ார்த்த₂ம் (நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய இத்யாதி₃) k பணை-மூங்கில், j பணை போலேயிருக்கிற தோள் என்று சொல்லுகையாலே, பணைக்கு உண்டான ஆகாரத்தை அருளிச் செய்கிறார் (சுற்றுடைத்தாய் என்று தொடங்கி) l தோள் மகிழ் பீடு-தோளோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கை யாலே வந்த பெருமை என்றபடி ; ஸம்ஶ்லேஷஸுக₂மான மகிழ்ச்சியை ஸம்ஶ்லேஷம் என்றது உபசாராத்.

m "முன்னை அமரர்" என்கிறதுக்கு ப்ரமாணம் (யத்ர இத்யாதி₃) ருஷய: - ஜ்ஞாநிந:; ப்ரத₂மஜா: - பழையராயிருந்துள்ள; புராணா: - புராபி நவா:; நித்யபே₄ாக்₃யா:. n முழு - கார்த்ஸ்ந்யம்; "முழு" என்கிறது - ஸ்வரூபஸ்தி₂த்யாதி₃பரம். o தானும் கில்லான் என்றது - அந்வய பரம்; "பின்னை நெடும் பணைத்தோள் மகிழ் பீடுடை முன்னை அமரர் முழுமுதலான என்னை

ஜீ—இத்யாதி₃) i ஸப்₃த₃ார்த்த₂ம் (நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய இத்யாதி₃) k பணை - மூங்கில். j பணையை த்₃ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகையாலே அதுக்கு உண்டான ஆகாரங்களை அருளிச் செய்கிறார் (சுற்றுடைத்தாய் இத்யாதி₃) l தோள் மகிழ் பீடு - தோளோடே அணைகையாலே வந்த பெருமை என்றபடி ; ஸம்ஶ்லேஷ ஸுக₂மான மகிழ்ச்சியை ஸம்ஶ்லேஷம் என்கிறது ஔபசாரிகமாக.

m "முன்னை அமரர்" என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (யத்ர இத்யாதி₃) ருஷய: - ஜ்ஞாநிந:; ப்ரத₂மஜா: - பழையராயிருக்குமவர்கள்; புராணா:-புராபி நவா:; நித்யபே₄ாக்₃யா:. n முழு - ஸ்வரூப ஸ்தி₂த்யாதி₃கள் எல்லாவற்றுக்கும், முதல் - காரணமாயிருக்கிறவன் என்றபடி. o தானும் கில்லான் என்று - அந்வயம் காட்டினபடி. p பூ₄ர்வாந்தரம் (ஹர்ய்ருக்ஷ இத்யாதி₃) ராவணம் ப்ரதி மாருதி:— 1. "ராமேண ஹி ப்ரதிஜ்ஞாதம் ஹர்ய்ருக்ஷக₃ணஸந்நிதௌ₄ | உத்ஸாத₃நமமித்ராணாம் ஸீதா யை:

ப்ர— m 1. (என்னை நெகிழ்க்கிலும் இத்யாதி₃) (முன்னை அமரர்) यजुषि—(अच्छिद्रम्) "यत्रर्षयः प्रथमजा ये पुराणाः"

p 2. सुन्दरकाण्डे एकपञ्चाशे ब्रह्मास्त्रबद्धो रावणं प्रति मारुतिः—"कामं खल्वहमप्येकः सवाजिरथकुञ्जराम् ॥ ३१ ॥ लङ्कां नाशयितुं शक्तस्तस्यैष तु न निश्चयः । रामेण हि प्रतिज्ञातं हर्यृक्षगणसन्निधौ ॥ ३२ ॥ उत्सादनममित्राणां सीता यैः परिवञ्चिता । अपकुर्वन् हि रामस्य साक्षादपि पुरन्दरः ॥ ३३ ॥ न सुखं प्राप्नुयादन्यः किंपुनस्त्वद्विधो जनः ॥ ३३½ ॥"

9. அமரர் முழுமுத லாகிய வாதியை
அமரர்க் கமுதீந்த வாயர் கொழுந்தை
அமர வழும்பத் துழாவிஎன் னாவி
அமரத் தழுவிற் றினியக லுமோ ?

ஆ— 9. வ்யா:—(அமரர்) A அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதியாய், அர்த்திகல்பகனாய், நிரதிசய ஸௌந்தர்யத்தை உடையனான எம்பெருமானோடே ப்ருதங்ஸ்திதேர்ஹமாம்படி ஸம்ஶ்லேஷிக்கையாலே, இனி என்னாலும் அவனை விடமுடியாது என்கிறார். 9.

ஒ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — தாம் அவனோடு கலந்த கலவியின் மிகுதியால் விஶ்லேஷ ஸம்பாவனையில்லை என்கிறார்.

வ்யா:— (அமரர் என்று தொடங்கி) A அயர்வறும் அமரர்களுக்கு எல்லாம் தானே காரணமாயிருப்பானாய், இஜ்ஜகத்துக்கும் காரணமாய், க்ஷுத்ரமான ப்ரயோஜநங்களை வேண்டின ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் அவர்கள் அபேக்ஷிதங்களைக் கொடுப்பது செய்து, இடைச்சாதியிலே வந்து, அவர்கள் உளராகத் தானும் உளனானவனை. (அமர என்று தொடங்கி) மிகவும் நெருங்கக் கலசி, என் ஆத்மா ஒருவராலும் பிரிக்கவொண்ணாதபடி ஸம்ஶ்லேஷித்தது. 9.

ப— 9. அவ:— அநந்தரம், ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் அவனை ஸம்ஶ்லேஷித்த என் ஆத்மா இனி அகல ப்ரஸங்கமுண்டோ ? என்கிறார்.

ஈ—என்கிறபடியே ¶ அவர்கள் ஸந்நிதியிலே ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணிற்று ; நப்பின்னைப் பிராட்டி புருஷகாரம் எங்ஙனே அகற்றும்படி ? 8.

அ-நெகிழ்க்கிலும் என்னுடை நன்னெஞ்சந்தன்னை அகல்விக்கத் தானும் கில்லான்'' என்று அந்வயம் என்றபடி. ''தன்னதீநமாம்படியிருக்கிறவன்தானும் கில்லான்'' இதி யோஜநா வா தர்ஶிதா. ¶ ''ஹர்யக்ஷகண ஸந்நிதௌ'' இதிவாக்யம் பாவாந்தரம். ¶ (அவர்கள் ஸந்நிதியிலே) நித்யஸூரிகள் ஸந்நிதியிலே என்றபடி. ''என்னை நெகிழ்க்கிலும் என்று தொடங்கி, தானும் இனி கில்லான், பின்னை நெடும் பணை என்று தொடங்கி, முன்னை அமரர் முழுமுதலானே'' என்று உரை அந்வயம். 8.

ஜீ.பரிவஞ்சிதா ||'' ¶ (அவர்கள் ஸந்நிதியிலே) நித்யஸூரிகள் ஸந்நிதியிலே. ''பின்னை நெடும் பணை இத்யாரப்ய, முழுமுதலான், என்னை நெகிழ்க்கிலும் இத்யாரப்ய, கில்லான்'' இத்யந்வய:. 8.

A 1-1-1.

ப— அமரர்—நித்யஸூரிகளுடைய, முழு—(ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகள்) எல்லா வற்றுக்கும், முதலாகிய — ஹேதுவாய்க்கொண்டு, ஆதியை — ப்ரதாநனானவனாய், அமரர்க்கு—அமரர்க்கு, அமுது—(அவர் ஆசைப்பட்ட) அம்ருதத்தை, ஈந்த—கொடுத்தவனாய், ஆயர்—(தன்னோடு உறவுடையரான) ஆயர்களுக்கு, கொழுந்தை—தலைவனானவனை, என் ஆவி—என் ஆத்மாவானது, அமர—(அநந்யார்ஹமான) பொருத்தம் பிறக்கும்படியாகவும், அழும்ப—(ஸ்வாதந்த்ர்யாதிகளான இடைத்துரும்பு அறும்படி) கலப்புப்பிறக்கவும், துழாவி—(ஸ்வரூபாதிஸமஸ்த விஷயத்திலும் புக்கு) ஸஞ்சரித்து, அமர—இப்படி ப்ருதக் ஸ்தித்யாதிகள் இல்லாதபடி, தழுவிற்று—உகந்து கலந்தது; இனி அகலுமோ—இனி அகல ப்ரஸங்கமுண்டோ? அழும்புதல்-செறியக்கலத்தல். 9.

இ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — தாம் அவனோடு ஸம்ஶ்லேஷித்தபடி பிரிக்க யோக்யமன்று என்கிறார்.

(அமரர் முழு முதலாகிய) நித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்வரூபாதிகளெல்லாவற்றுக்கும் தானே காரணமாகை. (ஆதியை) லீலாவிபூதியிலுள்ளார்க்கு புருஷார்த்தோபயோகியான கரணகளேபரங்களைக் கொடுக்குமவனை. இவ்வருகுள்ளார்க்கும் ஸூரிகளோபாதி ப்ராப்தி உண்டாயிருக்க, இச்சையில்லாமையாலே, யோக்யதையைப் பண்ணிக்கொடுக்குமளவிறே செய்யலாவது. (அமரர்க்கு அமுது ஈந்த) அந்தக் கரணங்களைக்கொண்டு க்ஷுத்ரப்ரயோஜநங்களை அபேக்ஷிப்பார்க்கு அவற்றையும் செய்யுமவனை. (ஆயர் கொழுந்தை) அநந்ய ப்ரயோஜநர்க்கு வந்து அவதரித்து ஸுலபனாய்த் தன்னைக் கொடுக்குமவனை. 1. "परित्राणाय साधूनाम्" (பரித்ராணாய ஸாதூநாம்). (அமர இத்யாதி) இப்படி உபயவிபூதியுக்தனைக் கிட்டிச்செறிந்து எங்கும் புக்கு அநுபவித்து, என் ஆத்மா ஏகத்ரவ்யம் என்னலாம்படி கலந்தது. (இனி அகலுமோ) ப்ருதக்ஸ்தித்யுபலம்பமும் இல்லாதபடி ஸ்வரூபம் ஸ்வரூபாநுரூபமாக ஸம்ஶ்லேஷித்தும் அகல ப்ரஸங்கமுண்டோ? ப்ரகார ப்ரகாரிகளுக்கு ஏகத்வபுத்தி பிறந்தால் பிரிக்கப்போமோ? ஜாதிகுணங்களைப் பிரிக்கவொண்ணாதாப்போலே த்ரவ்யத்துக்கும் நித்யததாஶ்ரயத்வம் உண்டாகையாலே பிரிக்கவொண்ணாதாயிறே இருப்பது. 9.

ஈ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டு. a "தானும் இல்லான்" என்கிற ப்ரஸங்கந்தான் என்? ஏகத்ரவ்யம் என்னலாம்படியான இத்தை எங்ஙனே பிரிக்கும்படி? என்கிறார்.

அ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (அமரர் இத்யாதி) a "அமரத் தழுவிற்று இனி அகலுமோ?" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (தானும் இல்லான் இத்யாதி)

ஜீ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (அமரர் இத்யாதி) a "அமரத் தழுவிற்று இனி அகலுமோ?" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (தானும் இத்யாதி)

ர— வ்யா:— (அமரர் முழு முதலாகிய) b நித்யஸூரிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்தி₂த்யாதி₃கள் தன்னதீ₄நமாம்படி இருக்கிறவனே. (c ஆதியை) c₂ இது தொடங்கி லீலாவிபூ₄தி விஷயமாயிருக்கிறது. d தன்பக்கல் ப₄ாவப₃ந்த₄ம் ஸத்தாப்ரயுக்தமன்றிக்கேயிருக்கிறவர்களுக்கும் e தன்னை வழிபடுகைக்கு உறுப்பாகக் கரணகளேப₃ரங்களைக் கொடுக்குமவனே. (அமரர்க்கு அமுது ஈந்த) f அவன் கொடுத்த கரணங்களைக்கொண்டு, "எங்களுக்கு நீ வேண்டா, உப்புச்சாறு அமையும்" என்பார்க்குக் கடலைக் கடைந்து அம்ருதத்தைக் கொடுக்குமவனே. (ஆயர் g கொழுந்தை) g₂ "அவ்வம்ருதம் வேண்டா, நீ அமையும்" என்பார்க்காக வந்து அவதரித்துத் தன்னைக் கொடுக்குமவனே.

(h அமர இத்யாதி₃) i இப்படி உப₄யவிபூ₄தியுக்தனுயிருக்கிறவனைக் கிட்டிச் செறிந்து எங்கும் புக்கு அநுப₄வித்து, என்னுடைய ஆத்மாவானது ஏகத்₃ரவ்யம் என்னலாம்படி கலந்தது. (இனி அகலுமோ) இரண்டு வஸ்துவாகிலன்றோ பிரிக்கலாவது; j ப்ரகாரப்ரகாரிகளுக்கு k ஏகத்வபு₃த்₃தி₄ பிறந்தால் பிரிக்கப்போமோ? l ஜாதி

அ— b "அமரருடைய முழுவதுக்கும் முதலாகிய" இதி ஶ்ருதி₃ நித₄ாய அர்த்த₂மாஹ (நித்ய ஸூரிகளுடைய இதி) c₂ கீழ் நித்யவிபூ₄திவிஷயமாகையாலே (இது தொடங்கி லீலாவிபூ₄தி விஷயம்)என்கிறது. d(தன்பக்கல் ப₄ாவப₃ந்த₄ம் ஸத்தாப்ரயுக்தமன்றிக்கேயிருக்கிறவர்களுக்கு இதி) ப₄ாவப₃ந்த₄ாப₄ாவஸ் ஸத்தாப்ரயுக்த இத்யர்த்த₂:. e (தன்னை வழிபடுகைக்கு உறுப்பாக இதி) 1. "விசித்ரா தே₃ஹஸம்பத்திரீஶ்வராய நிவேதி₃தும்" A "நாடாத மலர் நாடி" இத்யாதி₃. e, f "ஆதி" என்கிறதைக் கடாக்ஷித்து (அவன்கொடுத்த கரணங்களை என்று தொடங்கி) g, g₂ (அவ்வம்ருதம் இத்யாதி₃) கொழுந்து - பே₄ாக்₃யதாபரம்.

h, i அமர - அமர்ந்து, கிட்டி. அழும்ப - அழும்பி, செறிந்து. துழாவி - எங்கும் புக்கு அநுப₄வித்து. அமர - ஏகத்₃ரவ்யம் என்னலாம்படி. தழுவிற்று - கலந்தது இதி பதா₃ர்த்த₂:. j ஜாத்₃தை₃க்யப்₄ராந்திம் வாரயந்தாஹ (ப்ரகாரப்ரகாரி இதி) ஸ்வப₄ாவத ஏவ ப்ரகாரப்ரகாரிணௌ, தத்ர விஶிஷ்டமேகம் இதி பு₃த்₃தி₄ஶ்ச ஜாதா; புந: கத₂ம் விப்ரயோகோ₃ ப₄வேதி₃தி ப₄ாவ:. k (ஏகத்வபு₃த்₃தி₄ பிறந்தால்) ப்ரகாரப்ரகாரிகள் விஷயமாக ப்ரகாரமான சேதநனுக்கு ஏகத்வபு₃த்₃தி₄ பிறந்தசல் என்றபடி. l பூர்வவாக்யத்துக்கு விவரணம் (ஜாதி இத்யாதி₃) யத₂ா, ஜாதிகு₃ணயோரேவ ஹி அவிப₄ாக₃:: தயோரேவ த்₃ரவ்யாபேக்ஷயா ப்ரகாரத்வாத்;

ஜி— b "அமரருடைய முழுவதுக்கும் முதலாகிய" என்று திருவுள்ளம்பற்றி அர்த்த₂ம் (நித்ய ஸூரிகள் இத்யாதி₃) c₂ கீழ் நித்யவிபூ₄திவிஷயமாகையாலே (இது தொடங்கி லீலாவிபூ₄திவிஷயம்) என்கிறது. d (தன்பக்கல் ப₄ாவப₃ந்த₄ம் ஸத்தாப்ரயுக்தமன்றிக்கேயிருக்கிறவர்களுக்கு) ப₄ாவ ப₃ந்த₄ாப₄ாவம் ஸத்தாப்ரயுக்தம் என்றபடி c, d "ஆதியை" என்றதுக்கு அர்த்த₂ம் (தன்பக்கல் இத்யாதி₃) g, g₂ கொழுந்து - பே₄ாக்₃யதாபரம்.

h, i அமர—அமர்ந்து, கிட்டி. அழும்ப-அழும்பி, செறிந்து, நெருங்கி. துழாவி—எங்கும் புக்கு அநுப₄வித்து. என் ஆவி - என்னுடைய ஆத்மாவானது. அமரத் தழுவிற்று - பொருந்தக் கலந்தது; அதாவது - ப்ருத₂க்ஸ்தி₂த்யாதி₃கள் இல்லாதபடி ஏகத்₃ரவ்யம் என்னலாம்படி கலந்தது என்று ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம். l ஆனல், ஸ்வரூபைக்யம் சொல்லுகிறதோ? என்ன (ப்ரகார ப்ரகாரிகளுக்கு இத்யாதி₃) ப்ரகார ப்ரகாரிப₄ாவேந ஏகத்வபு₃த்₃தி₄ பிறந்தால் என்றபடி. l ஜாதி

10. அகலி லகலு மணுகி லணுகும்
புகலு மரியன் பொருவல்ல னெம்மான்
நிகரி லவன்புகழ் பாடி யிளைப்பிலம்
பகலு மிரவும் படிந்து குடைந்தே.

ஆ— 10. வ்யா:—(அகலில் அகலும்)"ப்ரயோஜநாந்தரார்த்த₂மாகத் தன்னை ஆஶ்ரயித்துத் தன் பக்கலிலே அந்த ப்ரயோஜநத்தைக் கொண்டு தன்னை அகலில், தான் இழவாளனாய்க் கொண்டு அவனை அகலும் ஸ்வபா₄வனாய், அவர்களே அந்த ப்ரயோஜநத்தை விட்டுத் தன் திறத்திலே அல்பாபி₄முக்₂யத்தைப் பண்ணினால், அவர்கள் பக்கல் நிரதிஶயாபி₄நிவேஶத்தோடே விழும் ஸ்வபா₄வனாய், ப்ரதிகூலர்க்கு து₃ஷ்ப்ராபனாய், ஸமாஶ்ரயணோந்முக₂ராயிருப்பார்க்கு ஒரு தடையின்றியே புக்கு ஆஶ்ரயிக்கலாம்படி எளியனாய், எனக்கு ஸ்வாமியாயிருந்த எம்பெருமானுடைய ஒப்பில்லாத கல்யாணகு₃ணங்களிலே படிந்து குடைந்து பாடி, பின்னையும் த்ருப்தனாகப் போருகிறிலேன்" என்று கொண்டு, தம்மோடு ஸம்ஶ்லேஷித்தருளின எம்பெருமானுடைய கு₃ணங்களை அநுப₄விக்கிறார். 10.

ஒ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — என்னோடு கலந்த எம்பெருமானுடைய கு₃ணங்களைக் காலதத்வமுள்ளதனையும் அநுப₄வித்தாலும் த்ருப்தனாகிறிலேன் என்கிறார்.

வ்யா:— (அகலில் என்று தொடங்கி) தன்னை ஆஶ்ரயித்து ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொண்டு போகில், தான் இழவாளனாய்க்கொண்டு அகலும் ஸ்வபா₄வனாய், அவர்களே அநந்யப்ரயோஜநராகில், நிரதிஶயாபி₄நிவேஶத்தோடேகூட ஸம்ஶ்லேஷிக்கும் ஸ்வபா₄வனாய், ப்ரதிகூலர்க்கு அணுகவொண்ணாதானாய், ஸமாஶ்ரயணோந்முக₂ராயிருப்பார்க்கு ஒரு தடையின்றியே எளியனுமாய், இந்நீர்மைகளினாலே என்னை

ஈ-கு₃ணங்களோபாதி த்₃ரவ்யமானதுக்கும் ௩ நித்யதத₃ாஶ்ரயத்வம் உண்டாகில் பிரிக்கப் போமோ? 9.

அ-ஸ்வதந்த்ரயோர் த்₃ரவ்யயோ: கத₂மவிப₄ாக₃யோக்₃யத்வம்? இத்யத்ராஹ (ஜாதிகு₃ணங்களோபாதி இதி) ப்ரப₄ாப்ரப₄ாவான்களுக்கு த்₃ரவ்யத்வமுண்டாயிருக்கச்செய்தே அப்ருத₂க்ஸ்தி₂தி காணாநின்றோமிறே; அப்படி என்று தாத்பர்யம். ௩ (நித்ய தத₃ாஶ்ரயத்வம் உண்டாகில்) நித்ய தத₃ாஶ்ரயத்வபு₃த்₃தி₄யுண்டாகில். ஸ்வாபா₄விக ஶேஷஶேஷிபா₄வ ஜ்ஞாநமுண்டான பின்பு, தத₃நுப₄வ கைங்கர்யங்களை இழந்து த₄ரித்திருக்கை எங்ஙனே? என்று தாத்பர்யம். "அமரர் முழுமுதல் என்று தொடங்கி, ஆயர் கொழுந்தை, என் ஆவி அமர அழும்பத் துழாவி அமரத் தழுவிற்று; இனி அகலுமோ?" என்று உரை அந்வயம். 9.

ஜீ—கு₃ணங்களையன்றோ பிரிக்கப்போகாது, த்₃ரவ்யத்தைப் பிரிக்கப்போகாதோ? என்ன (ஜாதி கு₃ணங்கள் இத்யாதி₃) ப்ரபா₄ப்ரபா₄வத்₃ த்₃ருஷ்டாந்தம் கண்டுகொள்வது; இரண்டும் த்₃ரவ்யமிறே. ௩ (நித்ய தத₃ாஶ்ரயத்வம் உண்டாகில்) நித்யதத₃ாஶ்ரயத்வ பு₃த்₃தி₄யுண்டாகில். "அமரர் முழுமுதல் இத்யாரப்₄ய, ஆயர்கொழுந்தை என் ஆவி அமர அழும்பத் துழாவி அமரத் தழுவிற்று; இனி அகலுமோ?" இத்யந்வய:. 9.

ஓ—அடிமைகொண்டவன். (நிகரில் என்று தொடங்கி) ஒப்பில்லாத அவன் கு3ணங்களிலே மிகவும் அவகா3ஹித்து நிரந்தரமாகப் பாடி இனிமையின் மிகுதியாலே விடவும் மாட்டுகிறிலேன். 10.

ப— 10. அவ:— அநந்தரம், இப்படிப்பட்டவனை நிரந்தராநுப4வம் பண்ணினாலும் த்ருப்தி பிறவாமையாலே தவிர அரிது என்கிறார்.

அகலில்—(ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொண்டு) அகலில், **அகலும்**—(செய்யலாவதற்றுச்) அகலுமவனாய், **அணுகில்**—(அநந்ய ப்ரயோஜநராய்) அணுகில், **அணுகும்**—(அவர்களோடு ஒரு நீராகக்) கலக்குமவனாய், **புகலும் அரியன்**—(அந்ய பரர்க்குக்) கிட்ட அரியனாய், **பொருவல்லன்**—(அநந்யர்க்குத்) தடையற்றவனாய், **எம்மான்**—(இந்த ஶீலத்தாலே) எனக்கு ஸ்வாமியாய், **நிகரிலவன்**—(இப்படிக்கு) ஒப்பில்லாதவனுடைய, **புகழ்**—புகழை, **பகலும் இரவும்**—பகலும் இரவும் விடாமல், **படிந்து**—உள் புகுந்து, **குடைந்து**—எங்கும் கலந்து, **பாடி**—(ப்ரேமயுக்தராய்ப்) பாடி, **இளைப்பிலம்**—ஓவுதல் உண்டாகிறிலோம்; தவிரமாட்டுகிறிலோம் என்று **கருத்து.**

பொரு என்று - எதிராய், தடையைக் காட்டுகிறது. அன்றியே பொரு என்று பொருத்தமாய், அநந்யரைச் சேரவல்லன் என்றுமாம். 10.

ஈ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — இப்படிப்பட்ட இவ்வநுப4வத்தைக் காலதத்வமுள்ளதனையும் அநுப4வித்தாலும் த்ருப்தனாகிறிலேன் என்கிறார்.

வ்யா:— (**அகலில் அகலும்**) தன்னை ஆஶ்ரயித்து ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொண்டு போகில் தானும் இழவாளனாய்க்கொண்டு அகலும். 1. “**न नमेयम्**” (ந நமேயம்) என்கிறபடியே அகலில், 2. “**यदि वा रावणस्स्वयम्**” (யதி3 வா ராவண: ஸ்வயம்) என்கிற சாபலம் உள்ளே கிடக்கக் கண்ணநீரோடே கொல்லும் என்னவுமாம். (**அணுகில் அணுகும்**) நாலடி வரநின்றாரை 3. “**आख्याहि मम तत्त्वेन राक्षसानां बलाबलम्**” (ஆக்2யாஹி மம தத்த்வேந ராக்ஷஸாநாம் ப3லாப3லம்) என்கிறபடியே அவர்கள் அ(ப)டியைப் பாராதே, இளையபெருமாளோபாதி தம் காரியத்துக்குக் கடவராம்படி கூட்டிக்கொள்வன். முதற்பாட்டில் - “ **அகலில் அகலும்** ” என்கிறவிடம் சொல்லிற்று; இரண்டாம் பாட்டில் - “**அணுகில் அணுகும்**” என்கிறவிடம் சொல்லிற்று. (**புகலும் அரியன்**) ப்ரதிகூலர்க்குக் கிட்டச்செய்தே அணுக அரியன். து3ர்யோத4நன், அர்ஜுநனோபாதி கூடவரச்செய்தே, இஞ்சிப்பயிரில் தழை கூறுகொள்வாரைப்போலே தன்னையொழிந்தவற்றைக் கொண்டுபோம்படி பண்ணும். (**பொருவல்லன்**) ஆஶ்ரிதர் தன்னைக் கிட்டுமிடத்தில் தடையுடையனல்லன். “ பொரு ” என்று - ஒப்பு. ஒப்பு - எதிராய், நேர்நிற்குமதுவாய், அத்

இ—தாலே தடையைச் சொல்லிற்றுய்த் தலைக்கட்டுகிறது. 1. "यत्र कृष्णौ च कृष्णा च सत्यभामा च भामिनी। न चाभिमन्युर्न यमौ तं देशमभिजग्मतुः॥" (யத்ர க்ருஷ்ணௌ ச க்ருஷ்ணா ச ஸத்யபா₄மா ச பா₄மிநீ। ந சாபி₄மந்யுர் ந யமௌ தம் தே₃ஶமபி₄ஜக்₃மது:॥) ப்ரஜைகளுக்கும் புகவொண்ணாத தூ₃ஸையிலே ஸஞ்ஜயனுக்குத் தடையின்றிக்கேயிருக்கை. (எம்மான்) இஸ்ஸ்வபா₄வங்களைக் காட்டி என்னை எழுதிக்கொண்டவன். (நிகரிலவன்) நீர்மைக்கு ஒப்பில்லாதவனுடைய. (புகழ் பாடி இளைப்பிலம்) கல்யாண கு₃ணங்களைப்பாடி விச்சே₂தி₃க்கக் க்ஷமனாகிறிலேன். இளைக்கையாகிறது - விடுகை; அதாகிறது-விச்சே₂த₃ம். (பகலும் இரவும்) அநுப₄வகாலம் ஸாவதி₄யோ? என்னில்; தி₃வாராத்ர விபா₄க₃மறக் காலமெல்லாம் அநுப₄வித்தாலும் விட க்ஷமனாகிறிலேன். (படிந்து குடைந்தே) இவ்விஷயத்தில் அவகா₃ஹநம் அளவுபட்டோ இருப்பது? என்னில்; படிந்து - கிட்டி, குடைந்து - எங்கும் புக்கு அவகா₃ஹித்து, விடமாட்டுகிறிலேன். 10.

ஈ— அவ:— பத்தாம் பாட்டு — a என்னோடு கலந்த எம்பெருமானுடைய கு₃ணங்களைக் காலதத்வமுள்ளதனையும் அநுப₄வியாநின்றாலும் த்ருப்தனாகிறிலேன் என்கிறார்.

வ்யா:— (க₂ அகலில் அகலும்) b இவன் அகன்றபடியே நிற்கில், c2. "यदि वा रावणस्स्वयं" (யதி₃ வா ராவண: ஸ்வயம்) என்கிற சாபலமும் கிடக்கச்செய்தே, d கண்ண

அ— பத்தாம் பாட்டு. (அகலில் இத்யாதி₃) a "நிகரிலவன் புகழ் படிந்து குடைந்து பாடி இளைப்பிலம்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (என்னோடு கலந்த இத்யாதி₃)

a₂,b,e "அகலில்" என்கிற இதுக்கு அர்த்த₂த்₃வயம்-பராங்முக₂தையும், த்₃வேஷமும்; இவ்விரண்டையும் அடைவே அருளிச்செய்கிறார் (இவன் இத்யாதி₃) c(யதி₃ வா ராவண இதி) காகாஸுரமருகாந்தரயோரிவ ஸ்வஸ்த₂ாநே ஸ்தி₂த்வா கஞ்சிச்சா₂ரம் மோக்தும் ஶக்தத்வேऽபி த₃ஶமாஸபர்யந்தக்ஷமா ஸேநாநயந ஸேதுப₃ந்த₄ லங்காநிரோத₄ பரிஜநநிஹநநாதி₃முகே₂ந காலக்ஷேபாத், ப்ரணஷ்டம் ராவணம் ப்ரதி 3. "க₃ச்ச₂ாநுஜாநாமி" இத்யபி₄தா₄நாச்ச, ராவணஸம்ஹாராவஸரே மாதலிம் ப்ரத்யுக்தராமஸூக்திபி₄ஶ்ச சாபல்யம் ப்ரகாஶதே. d (கண்ண நீரோடே) என்றது - திருவுள்ளத்திலே வெறுப்போடே என்றபடி. இது 4. "மரணாந்தாநி"

ஜீ— பத்தாம் பாட்டு. (அகலில் இத்யாதி₃) a "அவன் புகழ் படித்து குடைந்து பாடி இளைப்பிலம்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (என்னோடு இத்யாதி₃)

d (கண்ண நீரோடே) திருவுள்ளத்தில் குறையோடே. இது 4. "மரணாந்தாநி" இத்யாதி₃யைப்பற்ற. c யுத்₃த₄காண்டே₃ அஷ்டாத₃ஶே,-2. "ஆநயைநம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட₂! த₃த்தமஸ்யாऽப₄யம்

ப்ர— c2. युद्धकाण्डे अष्टादशे कण्डूपाख्यानकथनानन्तरे—"सकृदेव प्रपन्नाय तवास्मीति च याचते। अभयं सर्वभूतेभ्यो ददाम्येतद्व्रतं मम॥२३॥ आनयैनं हरिश्रेष्ठ! दत्तमस्याभयं मया। विभीषणो वा सुग्रीव! यदि वा रावणस्स्वयम्॥२४॥"

ஈ—நீரோடே கைவாங்கும். e 1. "द्विधा भज्येयमप्येवं न नमेयम्" (த்3விதா4 ப4ஜ்யேயமப்யேவம் ந நமேயம்) என்னும் நிர்ப3ந்த4த்தோடே நிற்கில் முடித்தேவிடும். (e1 அணுகில் அணுகும்) e2 தன் பக்கலிலே ஆபி4முக்2யம் பண்ணினால், 2. "आख्याहि मम तत्त्वेन" (ஆக்2யாஹி மம தத்த்வேந) என்னும்; f இளையபெருமாள் நிற்க, நாலடி வரநின்றவனையிறே "ராஜகார்யம் செய்யும்படி சொல்லீரோ" என்றது; 2. "राक्षसानां बलाबलम्" (ராக்ஷஸாநாம் ப3லாப3லம்) f1 இவனை ராக்ஷஸஜாதியனாக நினைக்கையின்றிக்கே, இக்ஷ்வாகுவம்ச்யனாகவே பு3த்3தி4பண்ணி, "ராக்ஷஸருடைய ப3லாப3லம் சொல்லீரோ" என்றாரிறே. g இத்திருவாய்மொழியில் முதற்பாட்டு - "அகலில் அகலும்" என்கிறவிடம் சொல்லிற்று. h இரண்டாம் பாட்டு. "அணுகில் அணுகும்" என்கிறவிடம் சொல்லிற்று.

அ—இத்யாதி3யைப்பற்ற. e பூர்வவாக்யம் விவ்ருணோதி (த்3விதா4 ப4ஜ்யேயம் இதி) c, f "(யதி3 வா ராவணஸ் ஸ்வயம்) இத்யாதி3நா, (இளையபெருமாள் நிற்க) இத்யாதி3நா ச ப4க3வத்பரித்யாக3ஸ்ய ப்ராதிகூல்யசரமாவதி4த்வேந த்3யாஜ்யம், அங்கீ3காரஸ்ய து ஆநுகூல்யலேஸோऽபி யலம் இத்யுக்தம் ப4வதி" இதி ச வத3ந்தி. g, h ப்ரதிகூலாநுகூலவிவக்ஷயா பூ4ர்வ உக்த: ப்ரயோஜநாந்தரபராऽநந்யப்ரயோஜநவிவக்ஷயா பூ4ர்வாந்தரமாஹ (இத்திருவாய்மொழியில் இதி) ஏதேந-யதோ2பக்ரமம் நிக3மநஞ்ச ஸூசிதம் ப4வதி. b, d யத்3வா, (இவன் அகன்றபடியே நிற்கில்) தன்னை ஆஸ்ரயித்தும் ப்ரயோஜநாந்தரபரனாய் நிற்கில், அத்தைக்கொடுத்து. "அநந்ய ப்ரயோஜநனைப் பெற்றதில்லையே!" என்று இழவோடே கைவாங்கும் என்றபடி. h இந்தப் பக்ஷத்தில், "அணுகில் அணுகும்" என்றதுக்கு - அநந்யப்ரயோஜநனாய் நிற்கில், ப்ராப்ய ப்ராபக பூ4தனாய் நிற்கும் என்று அர்த்த2ம்; இத்தைப் பற்றவிறே, ப்ரத2மயோஜநாநுஸாரியான "இத்திருவாய்மொழியில்" இத்யாதி3 வாக்யத்திலே, (இரண்டாம் பாட்டு அணுகில் அணுகும்

ஜீ-மயா 1. விபீ4ஷணோ வா ஸுக்3ரீவ யதி3 வா ராவண: ஸ்வயம்!!" e விவரணம்-(த்3விதா4 ப4ஜ்யேயம் இத்யாதி3) யுத்3த4காண்டே3 ஷட்த்ரிம்ஸே, 1. "த்3விதா4 ப4ஜ்யேயமப்யேவம் ந நமேயம் து கஸ்யசித் | ஏஷ மே ஸஹஜோ தோ3ஷஸ் ஸ்வபா4வோ து3ரதிக்ரம: !!" e2 அணுகும்-2. "ஆக்2யாஹி மம தத்த்வேந" என்னும்படி ஒருநீராகக் கலக்கும். யுத்3த4காண்டே3 ஏகோநவிம்ஸே விபீ4ஷணம் ப்ரதி ராம: - 2. "வசஸா ஸாந்த்வயித்வைநம் லோசநாப்4யாம் பிப3ந்நிவ | ஆக்2யாஹி மம தத்த்வேந ராக்ஷஸாநாம் ப3லாப3லம் !!". f இந்த ஸ்லோகத்துக்கு பூ4ர்வம் (இளையபெருமாள் இத்யாதி3) f1 "த்வதீ3யாநாம்" என்னாதே "ராக்ஷஸாநாம்" என்றதுக்கு பா4வம் (இவனை இத்யாதி3) g, h ப்ரயோஜநாந்தரபராऽநந்யப்ரயோஜந பரத்வேந பூ4ர்வாந்தரம் (இத்திருவாய்மொழியில் இத்யாதி3) இத்தால் யதோ2பக்ரமம் நிக3மநமும் ஸூசிதம்.

ப்ர—e 1. एतदुपरि षट्त्रिंशे "द्विधा भज्येयम्" इत्यादि.

2. (அகலிலகலும் இத்யாதி3) (அணுகிலணுகும்) तत्र एकोनविंशे राज्यजीवितसुखानि भवदधीनानीत्युक्तवन्तं विभीषणं प्रति रामः- "तस्य तद्वचनं श्रुत्वा रामो वचनमब्रवीत्। वचसा सान्त्वयित्वैनं लोचनाभ्यां पिबन्निव ॥ ६ ॥ आख्याहि मम तत्त्वेन राक्षसानां बलाबलम् ॥ ६½ ॥"

ஈ— i (புகலும் அரியன்) j அர்ஜுநனும் து3ர்யோத4நனும் கூடவரச்செய்தே, அர்ஜுநனுக்குத் தன்னைக்கொடுத்து, து3ர்யோத4நனுக்குத் தன்னையொழிந்த k பங்களத்தைக் கொடுத்துவிட்டானிறே. l உகவாதார்க்குக் கிட்ட அரியனுயிருக்கும். m (பொருவல்லன்) n ஆஶ்ரிதர் தன்னைக் கிட்டுமிடத்தில் தடை உடையனல்லன். o 1. "यत्र कृष्णौ च कृष्णा च सत्यभामा च भामिनी" (யத்ர க்ருஷ்ணௌ ச க்ருஷ்ணா ச ஸத்யபா4மா ச

அ—என்றவிடம் சொல்லிற்று) என்கிறது. a2, e, e2 அர்த்தா2ந்தரம் (த்3விதா4 ப4ஜ்யேயம் இத்யாதி3) 2 "பாபம் ப்ரஜ்ஞாம் நாஶயதி க்ரியமாணம் புந: புந:। நஷ்டப்ரஜ்ஞ: பாபமேவ நித்யமாரப4தே நர:॥" என்கிறபடியே நிற்கில், அகலும் — 3. "ஏஷ ஏவாஸாது4 கர்ம காரயதி தம்" என்கிறபடியே அகலும்; அணுகில் அணுகும்—2. "புண்யம் ப்ரஜ்ஞாம் வர்த்த4யதி க்ரியமாணம் புந: புந:। வ்ருத்3த4ப்ரஜ்ஞ: புண்யமேவ நித்யமாரப4தே நர:॥" என்கிறபடியே அணுகில், 3. "ஏஷ ஏவ ஸாது4 கர்ம காரயதி தம் யமேப்4யோ லோகேப்4ய உந்நிநீஷதி" என்கிறபடியே அணுகும். e3 "அணுகில் அணுகும்" என்றத்தை ஶூதலிக்கிறார் (தன்பக்கலிலே இத்யாதி3யாலே) a2, e2 அத2வா, அகலில் - ஆபி4முக்2யமில்லையேயாகில், அகலும் - அவர்களால் அறியப்படான்; அணுகில் - ஆபி4முக்2யம் உண்டாகில், அணுகும் - 4. "ப4க்த்யா ஶாஸ்த்ராத்3வேத்3மி" என்கிறபடியே அவர்களாலே அறியப்படும். f 5. "ஆக்2யாஹி மம தத்த்வேந" என்கிறது அதிஶயமோ? என்ன (இளையபெருமாள் இத்யாதி3) f2 'த்வதீ3யாநாம்' என்னாதே, "ராக்ஷஸாநாம்" என்கையாலே இவனுக்கு ஜாதிபோனமை தோற்றுகிறது என்கிறார் (இவனை இத்யாதி3)

j, l அநுகூலர்க்கு ப4வ்யமான நிலையிலே ப்ரதிகூலர்க்குக் கிட்ட அரியனுயிருக்கும் என்ற அதிஶயத்தை ஸநித3ர்ஶநமாக அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு ஶப்3தா3ர்த்த2மும் அருளிச்செய்கிறார் (அர்ஜுநனும் இத்யாதி3 வாக்யத்3வயத்தாலே) i, m "புகலும் அரியன், பொருவல்லன்" இதி பத3த்3வயம் - "அகலில் அகலும் அணுகில் அணுகும்" இதி ப்ரதிஜ்ஞாதார்த்தோ2பபாத3நபரம். k (பங்களத்தை) அஸாரத்தை; பங்களமாவது - கூளக்கூட்டம்; அதாவது - இஞ்சித்தழைக்கூறுபோலே சப்பரை என்றபடி. k, l (பங்களத்தைக் கொடுத்துவிட்டானிறே) ஆகையாலே (உகவாதார்க்குக் கிட்ட அரியனுயிருக்கும்) என்றபடி. n, o அப்படி ஆஶ்ரிதர் தன்னைக் கிட்டுமிடத்தில் தடையுடையனன்றிக்கேயிருந்த இடமுண்டோ? என்ன (யத்ர க்ருஷ்ணௌ ச என்று) p 1. "ந

ஜீ— j அநுகூலர்க்கு ப4வ்யனான நிலைதன்னிலே ப்ரதிகூலர்க்குக் கிட்ட அரியனுயிருக்கும் என்னுமத்தை ஸநித3ர்ஶநமாக அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு ஶப்3தா3ர்த்த2மும் அருளிச்செய்கிறார் (அர்ஜுநனும் இத்யாதி3) a2, e3, i, m "புகலும் அரியன், பொருவல்லன்" என்ற பத3த்3வயமும் "அகலில் அகலும், அணுகில் அணுகும்" என்ற ப்ரதிஜ்ஞாதார்த்தோ2பபாத3நபரம். k (பங்களம்) கூளக்கூட்டம்; அஸாரம் என்றபடி. k, l (பங்களத்தைக் கொடுத்துவிட்டானிறே) ஆகையாலே (உகவாதார்க்குக்கிட்ட அரியனுயிருக்கும்) என்றபடி. n, o உக்தத்துக்கு உதா3ஹரணம் (யத்ர க்ருஷ்ணௌ ச இத்யாதி3) p உத்3யோக3பர்வணி ஏகோநபஞ்சாஶே த்4ருதராஷ்ட்ரம் ப்ரதி ஸஞ்ஜய:—1. "யத்ர க்ருஷ்ணௌ ச க்ருஷ்ணா ச ஸத்யபா4மா ச பா4மிநீ। ந சாபி4மந்யுர்

ப்ர—o 1. (பொருவல்லன்) उद्योगपर्वणि एकोनपञ्चाशे धृतराष्ट्रं प्रति सञ्जयः— "यत्र कृष्णौ च कृष्णा च सत्यभामा च भामिनी। न चाभिमन्युर्न यमौ तं देशमभिजग्मतुः ॥ ४ ॥"

மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே ஶரணம்.

11. குடைந்துவண் டுண்ணுந் துழாய்முடி யானை
அடைந்த தென்குரு கூர்ச்சட கோபன்
மிடைந்த சொல்தொடை யாயிரத் திப்பத்து
உடைந்து நோய்களை யோடு விக்குமே.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஈ-பூ.ாமிநீ) p புத்ரர்களுக்கும் புகவொண்ணுத ஸமயத்திலேயிறே ஸஞ்ஜயனை அழைத்துக் காட்சிகொடுத்தது. q பொரு என்று ஒப்பாய், ஒப்பாவது நேர் நிற்குமதாய், அத்தால் r தடையைச் சொல்லிற்றுய், தடை உடையனல்லன் என்கை. (எம்மான்) இஸ்ஸ்வபாவங் களைக்காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனுக்கினவன்.

(நிகரில் அவன்புகழ் பாடி s இளைப்பிலம்) அவனுடைய ஒப்பில்லாத கல்யாண குணங்களைப் பாடி, ஒருகாலமும் விச்சேதிக்க க்ஷமனுகிறிலேன். இப்படி விடுகைக்கு க்ஷமனன்றிக்கேயொழிகிறது t காலம் ஸாவதியாயோ? என்னில் (பகலும் இரவும்) ஸர்வ காலமும். ஆனுல் விஷயத்தைக் குறைய அநுபவித்தோ?என்னில்(u படிந்து v குடைந்தே) எங்கும் கிட்டி விஷயத்தை அநுபவியாநிற்கச்செய்தே விடமாட்டுகிறிலேன். 10.

அ-சாபிமர்யுர் ஈ யமௌ தம் தேஶமபிஜக்முது:'' இத்யேதத் ஹ்ருதி நிதாயாஹ (புத்ரர்களுக்கும் புகவொண்ணுத இதி) யமௌ - நகுலஸஹதேவௌ; தாவபி புத்ரஸமாநத்வாத் புத்ரௌ இதி பாவ:. q '' பொரு என்று ஒப்பாய் '' என்றவிடத்திலே ப்ரஸ்துதம் - '' கழுக்காணிபோல் இரண்டு கண்ணினுன் '' என்று. அதாவது: — கழுக்காணி என்று வேங்கையாய், வேங்கை என்று புலியாய், புலி என்று புண்டரீகமாய், புண்டரீகம் என்று தாமரையாய், தாமரை போன்ற கண்ணையுடையவன் என்றபடி. r தடை - ப்ரதிபந்தம்.

s '' இளைப்பிலம் '' என்றது - த்ருப்தியடையோம் என்றபடி; இளைப்பு என்றது - ஶ்ரம மாய், தத்கார்யமான விச்சேதத்தை லக்ஷிக்கிறது. அதவா, இளைப்பு - பரித்யாக:. ஶ்ரமஶ்ச; த்விதீயோऽர்த்தோ தஶகார்த்தநிகமநாவஸரே ஸ்பஷ்டபவிஷ்யதி. t (காலம் ஸாவதியாயோ) என்றது - ஒழிகிற காலம் ஸாவதியாயிருக்கிறதோ ? என்றபடி. u படிந்து - கிட்டி ; உட்புகுந்து அநுபவிக்கை. v குடைந்தே - அவகாஹித்து அநுபவியாநிற்கச்செய்தே. ''அகலில் அகலும் அணுகில் அணுகும் புகலும் அரியன் பொருவல்லன் எம்மானுனவனுடைய நிகரில் புகழைப் பகலும் இரவும் படிந்து குடைந்து பாடி இளைப்பிலம்'' இத்யந்வய:. 10.

ஜீ—ஈ யமௌ தம் தேஶமபிஜக்முது: ||'' என்கிறத்தை திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிருர் (புத்ரர்களுக்கும் இத்யாதி). யமௌ - நகுலஸஹதேவௌ ; அவர்களும் புத்ரஸமாநத்வாத் புத்ரர்கள் என்கிறது.

s இளைப்பு என்று ஶ்ரமமாய், தத்கார்யமான விச்சேதத்தை லக்ஷிக்கிறது. t (காலம் ஸாவதியாயோ) ஒழிகிற காலம் ஸாவதியாயிருக்கிறதோ ? u படிந்து - கிட்டி. v குடைந்து - அவகாஹித்து. ''அகலில் அகலும் இத்யாரப்ய, அவன் புகழ் பாடிப் பகலும் இரவும் படிந்து குடைந்து இளைப்பிலம்'' இத்யந்வய:. 10.

ஆ— 11. வ்யா:—(குடைந்து) இத்திருவாய்மொழி வல்லாருடைய ஸமஸ்த து₃:க்க₃ங்களையும் இத்திருவாய்மொழிதானே உடைந்தோடும்படி பண்ணும் என்கிறார். 11.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஒ— அவ:— நிக₃மத்தில் — இத்திருவாய்மொழி ப₄க்திக்கு ப்ரதிப₃ந்த₄கமான ஸகல து₃ரிதங்களையும் உந்மூலிதமாக்கும் என்கிறார்.

வ்யா:—(குடைந்து என்று தொடங்கி) வண்டுகள் முழுகி மது₄பாநம்பண்ணின திருத்துழாயைத் திருமுடியிலே உடையனாகையாலே நிரதிஶயபோ₄க்₃யனாயுள்ளவனை அவ்வண்டுகள் திருத்துழாயிலே மது₄வுக்குப் படிந்தாற்போலே அநந்யார்ஹராம்படி ஆக்ருஷ்டரான ஆழ்வாருடைய சொல் செறிந்த தொடையையுடைய ஆயிரத்து இப்பத்து. 11.

நஞ்ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ப— 11. அவ:— அநந்தரம் — இத்திருவாய்மொழிக்கு ப₂லமாக ஸாம்ஸாரிக மஹாவ்யாதி₄நிவ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

வண்டு — வண்டுகள், **குடைந்து** — புக்கு, **உண்ணும்** — மது₄வையுண்கிற, **துழாய்** — திருத்துழாயை, **முடியானை** — திருமுடியிலேயுடைய ஸர்வேஶ்வரனை, **அடைந்த**—(ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்) செறிந்த, **தென்**—பரமோதா₃ரரான, **குருகூர்ச் சடகோபன்** — ஆழ்வாருடைய, **மிடைந்த** — நெருங்கின, **சொல்** — சொல்லின், **தொடை**-தொடையையுடைய, **ஆயிரத்து இப்பத்து**-ஆயிரத்து இப்பத்து, **நோய்களை**—(அஹங்காரார்த்த₂காமங்களின் செயல்களாகிற) மஹாவ்யாதி₄களை, **உடைந்து**—உருக்குலைந்து, **ஓடுவிக்கும்**-சடக்கெனப் போம்படி பண்ணும். இது கலிவிருத்தம். 11.

வாதி₃கேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

இ— அவ:— நிக₃மத்தில் — இத்திருவாய்மொழி ப₄க₃வத₃நுப₄வ விரோதி₄யான ப்ரயோஜநாந்தர ருசிகளை உந்மூலிதமாக்கும் என்கிறார்.

வ்யா:— **(குடைந்து வண்டு உண்ணும் துழாய் முடியானை)** வண்டுகள் உள்ளே அவகா₃ஹித்து மது₄பாநம் பண்ணும்படி மது₄ஸம்ருத்₃தி₄யையுடைய திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருவபி₄ஷேகத்தையுடையவனை. இத்தால் - நிரதிஶய போ₄க்₃யபூ₄தன் என்கிறது. **(அடைந்த இத்யாதி₃)** மது₄விலே அவ்வண்டுகள் படிந்தாற்போலேயாயிற்று இவர் ப₄க₃வத்₃கு₃ணங்களிலே அவகா₃ஹித்தபடி. **(மிடைந்த சொற்றொடை)** செறிந்த சொல் தொடையையுடைய; தனித்தனியே "என்னைக்கொள் என்னைக்கொள்" என்று மேல்விழுந்த சொல் என்னவுமாம். இப்பத்துதானே நோய்களை உடைந்தோடும்படி பண்ணும். நோயாகிறது-க்ஷுத்₃ரபுருஷார்த்த₂ ருசி. உடைந்தோடுகை-ஆஶ்ரயாந்தரங்களுக்கும் ஆகாதபடி உருவழிகை. 11.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

ந— அவ:— நிக₃மத்தில் — இத்திருவாய்மொழிதானே இது கற்றவர்களுடைய ப்ராப்திப்ரதிப₃ந்த₄கங்களை a உந்மூலிதமாக்கும் என்கிறார்.

வ்யா:— (குடைந்து இத்யாதி₃) மது₄பாநம் பண்ண இழிந்த b வண்டுகளானவை பெருங்கடலிலே இழிந்தாரைப்போலே c உள்ளே உள்ளே இடங்கொண்டு d பு₄ஜியாநிற்கு மத்தனைபோக்கி, மது₄ வற்றிக் d₂ கைவாங்கவொண்ணாதபடியிருக்கிற திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்க்ருதமாயிருக்கிற திருவபி₄ஷேகத்தை உடையவனைக் கவிபாடிற்று. (e அடைந்த தென்குருகூர்ச் சடகோபன்) f அம்மது₄விலே g படிந்த வண்டுகள் g₂ விட மாட்டாதாப்போலே ப₄க₃வத்₃விஷயத்தை விடமாட்டாத ஆழ்வாராயிற்று அருளிச் செய்தார். (h மிடைந்த h₂ சொற்றொடை) i அநுப₄வஜநித ப்ரீதியாலே பிறந்தவையா யிருக்கச்செய்தேயும், சொற்கள்தான் "நாம் இங்குத்தைக்குக் கிஞ்சித்கரித்தோமாக வேணும்" என்று, "என்னைக்கொள், என்னைக்கொள்" என்று மேல்விழுந்தன. ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்தையும் அப்₄யஸிக்க வல்லவர்களுக்கு, ஐஶ்வர்ய கைவல்யங்கள் புருஷார்த்த₂ம் என்கைக்கு அடியான j பாபங்கள் ஓடிப்போம். (k நோய்களை k₂ உடைந்தோடுவிக்கும்) k₃ இவனை விட்டுப்போம்போதும் திரளப்போகப் பெறாது. l A"வள்ளலே! உன் தமர்க்கென்றும் நமன்தமர் கள்ளர்போல்" என்கிற

அ— நிக₃மம் (குடைந்து இத்யாதி₃) a (உந்மூலிதமாக்கும்) வேரோடே போக்கும். b "வண்டு" என்றது - ஜாத்யேகவசநம். c "குடைந்து" இத்யஸ்ய பா₄வமாஹ (உள்ளே உள்ளே இடங் கொண்டு இதி) d "உண்ணும்" இதி வர்த்தமாந நிர்தே₃ஶஸ்ய பா₄வமாஹ (பு₄ஜியாநிற்கும் இதி) e. g₂அடைகை-விடமாட்டாமை. f,g பதா₃ஸங்க₃தி ஸித்₃த₄மர்த்த₂மாஹ (அம்மது₄விலே படிந்த இதி) g படிந்த-அவகா₃ஹித்த. h மிடைகை-மீண்டு மீண்டு மேலே மேலே விழுகை; நெருங்கின என்றபடி. i அநுப₄வஜநித ப்ரீதிஜநிதத்வேऽபி ஶப்₃த₃ஸம்மர்த்த₃ஹேதுமாஹ (அநுப₄வஜநித இதி) "செறிந்த தொடையையுடைய சொல்" என்று இருபத்துநாலாயிரத்திலே அர்த்தா₂ந்தர மாயிருக்கிறது. j "நோய்களை என்றதுக்கு" (பாபங்கள்) என்றது காரணே கார்யோபசாரத்தாலே. k நோயாவது க்ஷுத்₃ரபுருஷார்த்த₂ங்களில் ருசி. k₂"உடைந்து" இத்யஸ்ய அர்த்த₂த்₃வயம் - "படை உடைந்தது. ஆள் உடைந்தான்" இதிவத் விப்ரகீர்ணத்வம், கார்யாக்ஷமத்வஞ்ச; அதாவது-சிதறி என்னுதல், உருமாய்ந்து என்னுதல். l உக்தத்துக்கு ப்ரமாணம் (வள்ளலே

ஜீ— நிக₃மம் (குடைந்து இத்யாதி₃) a (உந்மூலிதமாக்கும்) வேரோடே போக்கும். b"வண்டு" என்றது - ஜாத்யேகவசநம்; c "குடைந்து" என்றதுக்கு அர்த்த₂ம் (உள்ளே உள்ளே இடங் கொண்டு என்று) d₂ "உண்ணும்" என்கிற வர்த்தமாநார்த்த₂ம் (கைவாங்கவொண்ணாதபடி) என்றது. e,g₂ அடைந்த-விடமாட்டாத. அடைகை-விடமாட்டாமை. f,g பதா₃ச்சேர்த்திக்கு பா₄வம் (அம்மது₄விலே இத்யாதி₃) g படிந்த-அவகா₃ஹித்த. i நெருங்கின சொல் என்றதுக்கு பா₄வம் (அநுப₄வஜநித இத்யாதி₃) h மிடைந்த-நெருங்கின. h₂சொற்றொடையாயிரம்-ஶப்₃த₃ஸந்த₃ர்ப்ப₄ங்களை யுடைய ஆயிரம். j "நோய்களை" என்றதுக்கு (பாபங்களை) என்றது காரணே கார்யோபசாரத்தாலே. k நோய்-க்ஷுத்₃ரபுருஷார்த்த₂ருசி. k₂"உடைந்து" என்றதுக்கு அர்த்த₂த்₃வயம்-சிதறி என்னுதல், உருமாய்ந்து என்னுதல். உருமாய்கை-கார்யாக்ஷமத்வம். k₃ முந்தின அர்த்த₂ம் (இவனைவிட்டு இத்யாதி₃) l உக்தத்துக்கு ப்ரமாணம் (வள்ளலே இத்யாதி₃) திருமொழி. பரமோதா₃ரனே!

A பெரியதிருமொழி 8-10-7.

ந—படியே இருவர் ஒருவழி போகப்பெறுர்கள் ; m இப்பாபங்கள் ஆஶ்ரயாந்தரத்தில் கிடந்தாலும் n மறுமுட்டுப்பெறுதபடி உடைந்தோடும்.

முதற்பாட்டில், கேவலரை நிந்தித்தார் ; இரண்டாம்பாட்டில், அநந்யப்ரயோஜநர்திறத்தில் இருக்கும்படியைச் சொன்னுர் ; மூன்றும்பாட்டில், இவ்விரண்டுகோடியிலும் நீர் ஆர் ? என்ன, 'உன்னை அநுபவியாநிற்க விரோதிகழிந்தவன் நான்' என்றுர்; நாலாம்பாட்டில், 'என்னை இவ்வளவாகப் புகுர நிறுத்தினவனை என்ன ஹேதுவாலே விடுவது ?' என்றுர் ; அஞ்சாம்பாட்டில், 'திருவாய்ப்பாடியில் பெண்கள் க்ருஷ்ணனை விடுமன்றன்ரோ நான் அவனை விடுவது' என்றுர் ; ஆறும்பாட்டில், 'அவன்தான் விடிலோ ?' என்ன, 'அவன் போக்கை இசையேன்' என்றுர்; ஏழாம் பாட்டில், 'நீர்தாம் விடிலோ ?' என்ன, 'அவன் என்னைப்போகவொட்டான்' என்றுர்; எட்டாம்பாட்டில், 'இந்நாள்வரை போகவிட்டிலனே ?' என்ன, 'நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகாரமாகப்பற்றின என்னை இனி அவனுலும் விடவொண்ணுது' என்றுர் ; ஒன்பதாம்பாட்டில், 'இப்ரஸங்கந்தான் என் ? ஒருநீராகக் கலந்தத்தை ஒருவராலும் பிரிக்கவொண்ணுது' என்றுர் ; பத்தாம்பாட்டில், 'அவனுடைய கல்யாணகுணங்களை ஸர்வகாலமும் அநுபவித்து ஶ்ரமமுடையேனல்லேன்' என்றுர்; இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தார்க்கு பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினுர். 11.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

அ—இத்யாதி) பெரியதிருமொழி. வள்ளலே-ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் பண்ணின ஔதார்யவெள்ளம் இருந்தபடியென் ! உன் தமர்க்கு என்றும் - உன் அடியாரைக் கண்டால். நமன்தமர் - யமபடர். கள்ளர்போல் - கிட்டாமையேயோ ? மறைந்தன்ரோ வர்த்திப்பது. k, m ''உடைந்து''என்கிறதுக்கு அர்த்தாந்தரம் அருளிச்செய்கிறுர் (இப்பாபங்கள் இத்யாதி) உடைகையாவது - கார்யக்ஷமமன்றிக்கேயொழிகை. 1. ''த்விஷந்த: பாபக்ருத்யாம்'' என்கிறபடியே அசல்பிளந்தேறிடிலும், இத்திருவாய்மொழிமாஹாத்ம்யத்தாலே கார்யக்ஷமமன்றிக்கேயொழியும் என்றபடி. k உடைந்து என்கிற இத்தை - '' உடைந்து '' என்று மெல்லொற்ருய்க் கிடக்கிறது என்கை உசிதம் ; உடைகையும் ஓடுவிக்கையும் ஏகாஶ்ரயமாகக் கூடாமையாலே. n மறுமுட்டுப்பெறுதபடி - பின்னை ஒரு கார்யத்துக்கு ஆகாதபடி; பின்னேரிடத்துக்கு உபயுக்தமன்றிக்கேயிருக்கும்படி என்றபடி. ''வண்டு குடைந்து உண்ணும் துழாய் முடியானை அடைந்த தென்குருகூர்ச் சடகோபன் மிடைந்த சொற்றொடை ஆயிரத்து இப்பத்து நோய்களை உடைந்தோடுவிக்கும்'' என்று அந்வயம். 11.

ஆத்தான்ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீ—உன்னடியார்க்கு யமபடர் கள்ளர்போலே மறைந்தன்ரோ வர்த்திப்பது என்றபடி. k, m ''உடைந்து'' என்றதுக்கு - உருமாய்ந்து என்று அர்த்தாந்தரம் (இப்பாபங்கள் இத்யாதி) n மறுமுட்டுப் பெறுதபடியாவது - வேரேரிடத்திலே போனாலும் விநியோகயோக்யமன்றிக்கேயிருக்கை. அதாவது - 1. ''த்விஷந்த: பாபக்ருத்யாம்'' என்கிறபடியே அசல்பிளந்தேறிடிலும், கார்யக்ஷமமன்றிக்கேயொழியும் என்றபடி. k ஓடுவிக்கும் - சடக்கெனப் போம்படி பண்ணும். ''வண்டு குடைந்து உண்ணும் என்று தொடங்கி, இப்பத்து நோய்களை உடைந்தோடுவிக்கும்'' இத்யந்வய:. 11.

ராமாநுஜ ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

த்3ரமிடோ3பநிஷத் ஸங்க3தி - பிறவித்துயர்

१. पुंसः श्रियः प्रणयिनः पुरुषार्थसीम्नो निन्दन् फलान्तरपरान्निरवद्यगन्धात् ।
तद्रस्यतार्हगुणजातसमर्थनेन तत्सेवनं सरसमाह स सप्तमेन ॥ ७ ॥

1. பும்ஸ: ஶ்ரிய: ப்ரணயிந: புருஷார்த்த2ஸீம்நோ
நிந்த3ந் ப2லாந்தரபராந் நிரவத்3யக3ந்த4ாத் ।
தத்3ரஸ்யதார்ஹகு3ணஜாதஸமர்த்த2நேந
தத்ஸேவநம் ஸரஸமாஹ ஸ ஸப்தமேந ॥ 7 ॥

அழகிய மணவாளச் சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

த்3ரமிடோ3பநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி - பிறவித்துயர்

२. सच्चित्ताकर्षहेतोरघशमननिधेर्नित्यभोग्यामृतस्य
त्यागे हेतूज्झितस्य प्रवहदुपकृतेर्दुस्त्यजस्वानुभूतेः ।
त्यागाकाङ्क्षानिरोद्धुः श्रितहृदयपृथक्कारनित्याक्षमस्य
स्वात्मश्लिष्टस्य गायच्छ्रमहरयशसः सेवनं स्वाद्ववोचत् ॥ ७ ॥

2. ஸச்சித்தாகர்ஷஹேதோரக4ஶமநநிதே4ர் நித்யபோ4க்3யாம்ருதஸ்ய
த்யாகே3 ஹேதூஜ்ஜி2தஸ்ய ப்ரவஹது3பக்ருதேர் து3ஸ்த்யஜஸ்வாநுபூ4தே: ।
த்யாகா3காங்க்ஷாநிரோத்3து4ஶ் ஶ்ரிதஹ்ருத3யப்ருத2க்காரநித்யாக்ஷமஸ்ய
ஸ்வாத்மஶ்லிஷ்டஸ்ய கா3யச்ச்2ரமஹரயஶஸஸ் ஸேவநம் ஸ்வாத்3வவோசத் ॥ 7 ॥

வ்யா:— (1) (ஸச்சித்தாகர்ஷஹேதோ:) மறவியையின்றி மனத்து வைப்பாரே - ஸத்துக்களுடைய சித்தாகர்ஷணத்திலே ப்ரவீணனுமாய்; (2) (அக4ஶமநநிதே4:) வைப்பாம் மருந்தாம் இத்யாதி3 - தன்னை ப்ராபிக்கைக்கு விரோதி4யான பாபத்தைப் போக்குமவனாய்; (3) (நித்ய போ4க்3யாம்ருதஸ்ய) தூய அமுதை - ஸதா3ஸேவ்யமான அம்ருதமுமாய்; (4) (த்யாகே3 ஹேதூஜ்ஜி2தஸ்ய) என் சொல்லி யான் விடுவேனோ - தன்னை விடுகைக்கு ஹேது ரஹிதனுமாய்; (5) (ப்ரவஹது3பக்ருதே:) பிரானையே - உபகார பரம்பரா நிரதனுமாய்; (6) (து3ஸ்த்யஜ ஸ்வாநுபூ4தே:) என்னுள் இரானெனில் பின்னை யானொட்டுவேனோ - "விடுவேன்" என்றாலும் விடவொண்ணாதபடியான அநுப4வத்தையுடையனுமாய்; (7) (த்யாகா3காங்க்ஷாநிரோத்3து4:) ஒட்டுமோ இனி என்னை நெகிழ்க்கவே - "விடவேணும்" என்கிற இச்சைக்கு நிரோத4கனுமாய்; (8) (ஶ்ரிதஹ்ருத3யப்ருத2க்காரநித்யாக்ஷமஸ்ய) என்னுடை நன்னெஞ்சம்தன்னை அகல்விக்கத் தானும் கில்லான் - ஆஶ்ரிதருடைய மநஸ்ஸைத் தன்னிடத்தில்நின்றும் விடுவிக்கத் தான் நித்யாஶக்தனுமாய்; (9) (ஸ்வாத்மஶ்லிஷ்டஸ்ய) அமரத் தழுவிற்று இனி அகலுமோ- ஒருவராலும் பிரிக்கவொண்ணாதபடி தம்மோடே ஒருநீராகக் கலந்து நிற்குமவனாய்; (10) (கா3யச்ச்2ரமஹரயஶஸ:) நிகரில் அவன் புகழ் பாடி இளைப்பிலம் - தன்னை ஸ்துதிக்கிறபேர்களுடைய இளைப்பைப் போக்கவல்ல கல்யாணகு3ணங்களையுடையனுமாயிருக்கிற எம்பெருமானுடைய ப4ஜநம் ஸ்வரூபமாயிருக்கும் என்று "பிறவித்துயர" என்கிற த3ஶகத்திலே ஆழ்வார் ப்ரதிபாதி3த்தருளினார் என்கிறார்.

வேதா3ந்த தே3ஶிகர் திருவடிகளே ஶரணம்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

7. பிறவியற்று நீள்விசும்பில் பேரின்ப முய்க்கும்
திறமளிக்கும் சீலத் திருமால்—அறவினியன்
பற்றுமவர்க் கென்று பகர்மாறன் பாதமே
உற்றதுணை யென்றுளமே யோடு.

பெரிய ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

அவ:— ஏழாம் பாட்டு. (பிறவியற்று நீள் விசும்பில்) இதில், ஆஶ்ரயணரஸ்ய தையைப் பேசின பாசுரத்தை அநுவதித்து அருளிச்செய்கிறார். அது எங்ஙனே யென்னில்; 'ஆராதநத்தில் அல்பஸந்துஷ்டதையாலே இவனுக்குச் செய்யவேண்டு வது பணியில்லையேயாகிலும், உள்ளது தேவையாயிருக்குமன்று ஆஶ்ரயணம் கூடாதீ!' என்ன, ஸ்மர்த்தவ்ய விஷய ஸாரஸ்யத்தாலே, பலதஶையிற்போலே ஆஶ்ரயணதஶையேபிடித்து ரஸிக்கும் விஷயமாகையாலே, அபிமதவிஷயத்தில் பரிமாற்றம்போலே ஆஶ்ரயணம் அத்யந்தம் ஸரஸமாயிருக்கும் என்கிற A பிறவித் துயரில் அர்த்தத்தை "பிறவியற்று" இத்யாதியாலே அருளிச்செய்கிறார் என்கை.

வ்யா:— (பிறவியற்று நீள் விசும்பில் பேரின்பமுய்க்கும் திறமளிக்கும் சீலத் திருமால்) ஜந்மஸம்பந்தமற்று நிரதிஶயபோக்யமான பரமாகாஶத்திலே நிரதிஶயாநந்தத்தை அநுபவிக்கும்படி அநுக்ரஹிக்கும் ஸ்வபாவனான ஸ்ரிய:பதியானவன். B "தரும் அ(வ்)வரும் பயனாய திருமகளார் தனிக்கேள்வன்" என்றத்தை அநுபாஷித்தருளினபடி. ஏவம்விதனானவன் — (அறவினியன் பற்றுமவர்க்கென்று) மிகவும் ஸரஸனாயிருக்கும் ஆஶ்ரயிக்குமவர்களுக்கு என்று. "எப்பால் எவர்க்கும் நலத்தால் உயர்ந்து உயர்ந்து அப்பாலவன்" (2) "தூய அமுதைப் பருகிப்பருகி என் மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேனே" (3) என்னுமத்தையும் அடியொற்றி அருளிச்செய்தபடி. மற்றும் அவனுடைய § போக்யதையை முகாந்தரத்தாலே "ஆழிப்படை அந்தணனை" (1) என்றும், "ஒண்சுடர்க் கற்றையை" (4) என்றும், "விடுவேனோ என் விளக்கை" (5) என்றும், "பின்னும் விராய்மலர்த்துழாய் வேய்ந்த முடியன்" (6) என்றும், "பின்னை நெடும் பணைத் தோள் மகிழ் பீடுடை முன்னை அமரர் முழுமுதல்" (8) என்றும் அருளிச்செய்தவையும் / இவருக்கு விவக்ஷிதம். (அறவினியன் பற்றுமவர்க்கென்று பகர்மாறன் பாதமே உற்றதுணை யென்றுளமேயோடு) இப்படி ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு, 1. "குணைர்விருருசே ராம:" என்னும்படி நிரதிஶயபோக்யனாயிருக்கும் என்று இத்திருவாய்மொழிமுகேந அருளிச்செய்யும் ஆழ்வார்திருவடிகளே ப்ராப்தமான துணை என்று, நெஞ்சே! ஶீக்ரகதியாய்ச் சென்று பற்று. C முந்துற்ற நெஞ்சாய் அங்கே பற்றும்படி ஓடு. 7.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்தில் ஏழாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யானங்கள் முற்றுப்பெற்றன.

A 1-6. B 1-6-9. C பெரியதிருவந்தாதி-1.

§ (பா) போக்யதைக்கு அநுகுணமாக. / (பா) தச்சேஷங்களாகக்கடவது.

திருவாய்மொழி முதற்பத்து எட்டாம் திருவாய்மொழி
ஓடும்புள் ப்ரவேசம்

ஆ— (ஓடும்புள்) இப்படி தம்மோடு கலந்தருளின எம்பெருமானுடைய திவ்யைச்வர்யம் சொல்லுகிறது.

ஒ— எட்டாம் திருவாய்மொழியில் — முக்தரும் பத்தருமான சேதநர்க்கும் தனக்கும் ஸம்ச்லேஷம் பிறக்கும்போது இரண்டத்தொருதலை பவ்யமாகவேணும்; பவ்யமாமிடத்தில், அவர்களைத் திருத்துவதிற்காட்டில் தான் அவர்களுக்குப் பாங்காகை ஸுகமாகையாலே, மேடான ஸ்தலத்துக்கு நீர் அபேக்ஷையானால் விரகாலே நீரை மேட்டிலே ஏற்றுமாபோலே, தன்னுடைய ஸ்வரூப ரூப சேஷ்டிதாதிகளை ஸங்கோசித்து அவர்களுக்குத் தன்னைப் பாங்காக்கி அவர்களோடே கலக்கும் என்கிறார்.

ப— எட்டாம் திருவாய்மொழியில் — இப்படி ஸரஸனான ஸர்வேச்வரன், நிர்த்தோஷரான நித்யாச்ரிதரோபாதி, இன்று ஆச்ரயிக்கிற நிகிலாச்ரிதருடைய லீலா விபூதி ஸம்பந்தமடியான செவ்வைக்கேட்டைப் பார்த்து வைஷம்யப்ரதிபத்தி பண்ணாதே, அவர்கள் செவ்வைக்கேட்டைச் செவ்வையாம்படி தன்னையொக்க விட்டுச் சேரும்படியான ஆர்ஜவகுணத்தை அருளிச்செய்வதாக; அதுக்கு ப்ரதமபாவியான நித்ய புருஷ ஸம்ச்லேஷ ப்ரகாரத்தையும், நிகிலாச்ரித ஸம்ச்லேஷார்த்தமான அவதார வைலக்ஷண்யத்தையும், உபயவிபூதி ஸாதாரணமான அர்ச்சாவதார ஸ்திதியையும், ஆச்ரிதஸம்ச்லேஷார்த்தமான ஆபத்ஸகத்வத்தையும், அந்த ஸம்ச்லேஷத்துக்கு எல்லையான ஸ்வஸம்ச்லேஷத்தையும், இது ஸகல ஸம்ச்லேஷ ஸாதாரணமென்னுமிடத்தையும், ஆச்ரிதர் நினைவே தன் நினைவாம்படி கலக்குமென்னுமிடத்தையும், ஆச்ரித ஸங்கமடியான அவதாரத்துக்கு ஸங்க்யையில்லை என்னுமிடத்தையும், அவதாரங்கள் ஆச்ரிதாநுபாவ்யமான அஸாதாரணசிஹ்நயுக்தங்களென்னுமிடத்தையும், ஏவம்வித ஸ்வபாவன் வேதைகஸமதிகம்யன் என்னுமிடத்தையும் அருளிச்செய்து, ஆச்ரிதார்த்தமான அவனுடைய ஆர்ஜவகுணத்தை ப்ரதிபாதித்தருளுகிறார்.

இ— எட்டாம் திருவாய்மொழியில் — 'நித்யரும், முக்தரும், பத்தருமான த்ரிவித சேதந வர்க்கத்தோடும் தனக்குப் பரிமாறவேண்டினால் நாநாருசிகளான அவர்களைத் தன்னளவிலே பவ்யராக்குகை அரிதாகையாலே, அதிற்காட்டில், மேட்டிலே நீரை வருந்தி ஏற்றுமாபோலே தன் ஸ்வரூப ரூப குண சேஷ்டிதங்களை ஸங்கோசித்துத் தன்னை அவர்களுக்குப் பாங்காக நியமித்து அவர்களோடே பரிமாறும்' என்று அவனுடைய ஆர்ஜவகுணம் சொல்லுகிறது. அதாகிறது — அவர்கள் போனவழி செவ்வைவழியாம்படி தன்னைத் திருத்திப் பரிமாறுகை.

ஈ— a கீழில் திருவாய்மொழியிலே நிரஸதியபோ$_{4}$க்$_{4}$யனென்ருர்; இதில், அவனுடைய b ஆர்ஜவகு$_{3}$ணம் சொல்லுகிருர். b$_{2}$ ஸௌலப்$_{4}$யமாவதென் ? ஸௌஶீல்யமாவதென் ? ஆர்ஜவமாவதென் ? என்னில் ; c ஸௌலப்$_{4}$யமாவது - ஸ்ரீவைகுண்ட$_{2}$ம் d கல்விருக்கையாக உடையவன்; அங்கு நின்றும் ஸம்ஸாரிசேதநர் நின்றவிடத்தே வந்து அவதரித்து எளியனுகை ; e ஸௌஶீல்யமாவது - இப்படித் தாழவிட்டால், "சிறியாரளவில் நம்மைத் தாழவிட்டோமே!" என்று தன் திருவுள்ளத்திலும் இன்றிக்கேயிருக்கை. f இனி, ஆர்ஜவகு$_{3}$ணமாவது - இப்படி பொருந்தினல், நினைவும் சொலவும் செயலும் ஒருபடிப்பட்டிராதே பலவகைப்பட்ட சேதநரோடு தான் பரிமாறுமிடத்தில், அவர்கள் போன வழி தனக்கு வழியாம்படி தான் அவர்களுக்குச் செவ்வியனுய்ப்

அ— ஓடும்புள் ப்ரவேஶம் — a (கீழில் திருவாய்மொழி இத்யாதி$_{2}$) இப்படிப்பட்ட நிரதிஶய போ$_{4}$க்$_{4}$யனுன தன்னை அநுப$_{4}$விப்பிக்கும்போது, போ$_{4}$க்தாக்களளவில் தன்னை அமைத்து அநுப$_{4}$விப்பிக்கும் என்கிறது இத்திருவாய்மொழி என்று ஸங்க$_{3}$தி. b (ஆர்ஜவகு$_{3}$ணம் சொல்லுகிருர் இதி) "புள்ளேறி ஓடும்" (1) "தண்டுழாய் சூடும்" (1) "நீர் புரைவண்ணன்" (11) இத்யாதௌ$_{2}$ ஹ்ருத$_{3}$யம். b$_{2}$, c, e, f A பத்துடையடியவரில் ஸௌலப்$_{4}$யம் என்றது ; B வளவேழுலகிலே ஸௌஶீல்யம் என்றது; இங்கே ஆர்ஜவகு$_{3}$ணம் சொல்லுகிறது ; எல்லாம் ஒன்றுபோலே இராநின்றது; பே$_{4}$த$_{3}$மேது ? என்று ஶங்கித்து, இவற்றினுடைய பே$_{4}$த$_{3}$த்தை அருளிச்செய்கிருர் (ஸௌலப்$_{4}$யமாவது இத்யாதி$_{3}$) d (கலவிருக்கையாக) ஓலக்கமாக. g ஆனலும், ஸௌஶீல்யத்தில் முடிந்த நிலம் - ஆர்ஜவம் என்ற இத்தனைபோக்கி பே$_{4}$த$_{3}$ங்கண்டோமில்லையென்ன ; ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததைக் கேட்டுப்போ என்கிருர் (கு$_{3}$ணவான் இத்யாதி$_{3}$) e ஶீலமாவது - மஹதோ மந்தை$_{3}$ஸ்ஸஹ நீரந்த்$_{4}$ரேண ஸம்ஶ்லேஷம் ; அது தன் நெஞ்சிலும் இன்றிக்கே இருக்கை - ஸௌஶீல்யம். அன்றிக்கே, மந்த$_{3}$ர்களோடே புரையறக்கலக்கை - ஶீலம் ; அது ஸ்வப்ரயோஜநமாயிருக்கை-ஸௌஶீல்யம் என்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம். f ஆர்ஜவமாவது- கரணத்ரயத்தாலும் செவ்வையனுயிருக்கையேயாகிலும், ஆஶ்ரிதருடைய செவ்வைக்கேடே தனக்குச் செவ்வையாயிருக்கை என்று ஸௌஶீல்யத்தில் இதுக்கு வாசி கண்டுகொள்வது.

ஜீ— ஓடும்புள் ப்ரவேஶ—a கீழில் திருவாய்மொழியிலே நிரதிஶயபோ$_{4}$க்$_{3}$யனென்ருர்; இப்படி போ$_{4}$க்$_{3}$யனுன தன்னை அநுப$_{4}$விப்பிக்கும்போது போ$_{4}$க்தாக்களளவில் தன்னை அமைத்து அநுப$_{4}$விப்பிக்கும் என்கிறது இத்திருவாய்மொழியிலே என்று ஸங்க$_{3}$தி. b "புள்ளேறி ஓடும்" (1) "தண்டுழாய் சூடும்" (1) "நீர் புரைவண்ணன்" (11) இத்யாதி$_{3}$யைப்பற்ற (ஆர்ஜவகு$_{3}$ணம் சொல்லுகிருர்) என்றது. b, c, e, f A பத்துடையடியவரிலே ஸௌலப்$_{4}$யம் சொல்லிற்று; B வளவேழுலகிலே ஸௌஶீல்யம் சொல்லிற்று ; இங்கே ஆர்ஜவகு$_{3}$ணம் சொல்லுகிறது ; இவற்றுக்கு பே$_{4}$த$_{3}$மேது ? என்ன (ஸௌலப்$_{4}$யமாவது இத்யாதி$_{3}$) d (கலவிருக்கையாக) ஓலக்கமாக. e ஶீலமாவது - மஹதோ மந்தை$_{3}$ஸ்ஸஹ நீரந்த்$_{4}$ரேண ஸம்ஶ்லேஷம்; அது தன் நெஞ்சிலும் இன்றிக்கேயிருக்கை - ஸௌஶீல்யம். யத்$_{3}$வா, மந்த$_{3}$ர்களோடே புரையறக்கலக்கை-ஶீலம் ; அது ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாயிருக்கை-ஸௌஶீல்யம் என்னுதல். f ஆர்ஜவமாவது - கரணத்ரயைகருப்யமேயாகிலும், ஆஶ்ரிதருடைய செவ்வைக்கேடே தனக்கு செவ்வையாயிருக்கை என்று ஸௌஶீல்யத்தில் இதுக்கு பே$_{4}$த$_{3}$ம் கண்டுகொள்வது. g ஸௌஶீல்யத்துக்கும் ஆர்ஜவத்துக்கும் பே$_{4}$த$_{3}$முண்டு என்கிறதுக்கு ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்தியை ஸம்வாத$_{3}$மாக அருளிச்செய்கிருர் (கு$_{3}$ணவாந் இத்யாதி$_{2}$) கு$_{3}$ணவான்

A 1-3. B 1-5.

ஈ—பரிமாறுகை. g1. "गुणवान्" (கு₃ணவாந்) என்று ஸௌசீல்யகு₃ணத்தைச் சொல்லா நிற்கச்செய்தே, 1. "ऋजुः" (ருஜு:) என்று ஆர்ஜவகு₃ணத்தைப் பிரிய அருளிச்செய்தாரிறே.

h "இத்திருவாய்மொழிதான் - ஸர்வேஶ்வரனுடைய j ஐஶ்வர்யத்தைச்சொல்லுகிறது" என்பாரும் உண்டு; அன்றிக்கே, "ஈஶ்வரத்வ j லக்ஷணம் சொல்லுகிறது"

அ— g1. "வஶீ வதா₃ந்யோ கு₃ணவாந் ருஜு: ஶுசி: ம்ருது₃ர் த₃யாளுர் மது₄ர: ஸ்தி₂ர: ஸம: I க்ருதீ க்ருதஜ்ஞஸ்த்வமஸி ஸ்வபா₄வத: ஸமஸ்தகல்யாணகு₃ணாம்ருதோத₃தி₄: II" வஶீ - ஸர்வத்தையும் ஸ்வவஶமாக உடையவன் என்கை. ஆஶ்ரித பாதந்த்ரன் என்றுமாம். வதா₃ந்ய: - 2. "ஸ ஸர்வாநர்த்தி₂நோ த்₃ருஷ்ட்வா ஸமேத்ய ப்ரதிநந்த்₃ய ச" என்கிறபடியே அர்த்தி₂களைக் கொண்டாடிக் கொடுக்குமவன் என்கை. கு₃ணவாந் - கு₃ணவாநிதி பத₃ம் ந கு₃ணஸாமாந்யவிஷயம்; 1. "ஸமஸ்தகல்யாணகு₃ணாம்ருதோத₃தி₄:" இதி ஶ்ரவணாத், ஏகைகபத₃ஸ்ய ஏகைககு₃ணபரத்வப்ரகரணாச்ச; விஶேஷபரத்வே ச, ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகேந, கு₃ண்யதே—3. "ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ரஜாநாமபு₄வந் கதா₂:" இதிவத் அப்₄யஸ்யதே—இதி வ்யுத்பத்த்யா ஸௌஶீல்யமுச்யத இத்யர்த்த₂:. 4. "கு₃ணஸ்த்வாவ்ருத்தி ஶப்₃தா₃தி₃ ஜ்யேந்த்₃ரியா(அ)முக்₂ய தந்துஷு" இத்யமர:. ருஜு: - ஆர்ஜவகு₃ணயுக்தன். ஶுசி: - அபஹத பாப்மத்வாதி₃ கு₃ணங்களையுடையவன். ம்ருது₃:-5. "க்ஷணே(அ)பி தே யத்₃விரஹோ(அ)தி து₃ஸ்ஸஹ:" என்கிறபடியே ஆஶ்ரிதர்களுடைய விஶ்லேஷம் பொறுக்கமாட்டாத மார்த₃வத்தையுடையவன். த₃யாளு: - பரது₃:க்கா₂ஸஹிஷ்ணு என்னுதல்; 6. "வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம்" இத்யாதி₃ப்படியே அவர்கள் து₃:க்க₂ங்கண்டு தானும் து₃:க்க₂ப்படும் என்னுதல். மது₄ர: - ஸர்வாகாரத்தாலும் போ₄க்₃யனாயிருக்குமவன். ஸ்தி₂ர: - ஆஶ்ரிதரானவர்கள் எத்தனைசொல்லிலும் 7. "ந த்யஜேயம்" என்னுமவன். ஸம:-8. "ஸமோ(அ)ஹம் ஸர்வபூ₄தேஷு" என்கிறபடியே, அநுகூல ப்ரதிகூல விபா₄க₃மற ஆஶ்ரயணீயத்வே ஸர்வஸமனாயிருக்குமவன். க்ருதீ - க்ருதக்ருத்யனாயிருக்குமவன். க்ருதஜ்ஞ: - ஆஶ்ரிதரானவர்கள் அநேகாபராத₄ங்களைப் பண்ணி ஒரு நன்மை செய்தாலும், அவ்வபராத₄ங்களைக் காணக்கண்ணிட்டு அவர்கள் செய்த நன்மையைப் பார்க்குமவன். த்வமஸி - இக்கு₃ணங்களில்லையேயாகிலும் விடவொண்ணாத ஸ்வரூபத்தினுடைய போ₄க்₃யதையைச் சொல்லுகிறது. ஸ்வபா₄வத: - இதுதான் ஔபாதி₄கமன்று, ஸ்வாபா₄விகம் என்கிறது. இங்ஙன் பிரித்துச்சொல்லுகிறதென்?—(ஸமஸ்தகல்யாண கு₃ணாம்ருதோத₃தி₄:).

h...m அஸ்மிந் த₃ஶகே ஸ்பு₂டதரவிஶேஷநிர்ணாயகஶப்₃தா₃பா₄வாத் ப₃ஹுதா₄ அர்த்தா₂ந் வத₃ந்தீதி தத்தத₃ர்த்தா₂ந் அநுவத₃ந். ஸ்வாபி₄மதார்த்த₂மாசார்யஸம்மத்யா த்₃ருட₄யதி—

ஜீ—என்றது - கு₃ணவிஶேஷஸஹபடி₄தமாகையாலும், ஸாமாந்யகு₃ணமாகக் கொள்ளுமளவில் 1. "ஸமஸ்தகல்யாண கு₃ணாம்ருதோத₃தி₄:" என்றத்தோடு புநருக்தமாகையாலும், கு₃ண்யத இதி கு₃ண: என்கிறவ்யுத்பத்தி பௌஷ்கல்யத்தாலும் ஸௌஶீல்யபரமாகக்கடவது. கு₃ண்யதே - அப்₄யஸ்யதே. 4. "கு₃ணஸ்த்வாவ்ருத்தி ஶப்₃தா₃தி₃ ஜ்யேந்த்₃ரியா(அ)முக்₂ய தந்துஷு" இத்யமர:.

h,j,k நிர்வாஹாந்தரங்கள் (இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி₃) I "கண்ணவான்" இத்யாதி₃யைப்பற்ற (ஐஶ்வர்யத்தை என்றது) ஐஶ்வர்யம் என்றது - ஈஶ்வரத்வமாய், பரத்வம் என்றபடி.

ப்ர—g1. प्रवेशे (स्तो-र-१८) "वशी वदान्यो गुणवानृजुश्शुचिर्मृदुर्दयालुर्मधुरस्स्थिरस्समः।
कृती कृतज्ञस्त्वमसि स्वभावतः समस्तकल्याणगुणामृतोदधिः॥"

1. ஓடும் புள்ளேறி, சூடும் தண்டுழாய்
நீடு நின்றவை, ஆடு மம்மானே.

ஆ— 1. வ்யா:— (ஒடும்புள்) அதில் முதற்பாட்டில், திருநாட்டில் ஐச்வர்யம் சொல்லுகிறது. 1.

ஈ—என்பாரும் உண்டு. அன்றிக்கே, "கீழே, 'பாடி இளைப்பிலம்' என்றார்; அப்படியே k பாடி அநுப4விக்கிறார்" என்பாரும் உண்டு, l "ஆர்ஜவகு3ணம் சொல்லுகிறது" என்று ப4ட்டர் அருளிச்செய்யும்படி. m "ப3த்3த4ர், முக்தர், நித்யர்" என்று சேதநர்க்கு ஒரு த்ரைவித்4யம் உண்டிறே; த்ரிவித4சேதநரோடும் பரிமாறுமிடத்தில், அவர்கள் தன் நிலையிலே வரும்படி பண்ணுகையன்றிக்கே, நீரேறா மேடுகளிலே விரகாலே நீர் ஏற்று வாரைப்போலே தன்னை அவர்களுக்கு ஈடாக அமைத்துப் பரிமாறும் என்னும் அவ் வழியாலே இவனுடைய ஆர்ஜவகு3ணம் சொல்லுகிறார்.

அ—(இத்திருவாய்மொழிதான் இத்யாதி3நா) • l (ஐஸ்வர்யத்தை) என்றது ஈஸ்வரத்வமாய், பரத்வத்தை என்றபடி. இது முதற்பாட்டைப்பற்ற; அன்றிக்கே, "கண்ணாவான் என்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு" (3) என்றத்தைப்பற்றவாதல். • J "சங்குசக்கரம்"(9) "ஓடும் புள்ளேறி"(1) இத்யாதி3யைப்பற்ற (லக்ஷணம்) என்றது. ஈஸ்வரத்வலக்ஷணம் - ஈஸ்வரத்வவ்யஞ்ஜகலக்ஷணம் என்றபடி. k பாடி அநுப4விக்கிறார் என்றது - "அம்மான் சீர் கற்பன்"(4) என்றத்தைப்பற்ற. l ப்ரத2மநிர்வாஹே - ப்ரத2மத3ஸகே பௌநருக்த்யம் தோ3ஷ: ; J ஈஷத்3பே4தா3வலம்ப3நேந - த்3விதீயநிர்வாஹோத்தா2நம்; தத்ராபி ஈஸ்வரத்வலக்ஷணஸ்ய ப்ரத2மத3ஸக ஏவ ஸாங்கு3த்யாத் பூர்வோக்ததோ3ஷஸ் தத2வஸ்த2:; k பூர்வோத்தரத3ஸகாநாம் ப்ரத்யேகம் ப4ஜநோபயோக்3யை கைககு3ணபரத்வாத். தயா ரீத்யா ஸஹ விரோத4: - த்ருதீயநிர்வாஹே தோ3ஷ:. l (ஆர்ஜவ கு3ணம் சொல்லுகிறது) என்று ப4ட்டர். நிக3மத்திலே—இவை - பத்துப்பாட்டும், "நீர் புரை வண்ணன் சீர் நேர்தல்" (11) என்று - நீர்போலே ருஜுவான ஸ்வப4ாவத்தை உடையவனுடைய கல்யாணகு3ணங்களை - ஆர்ஜவப்ரகார விசேஷங்களை ப்ரதா4நமாகச் சொல்லுகிறது என்று வாயோலையிடுகையாலே, இது ஆர்ஜவகு3ணபரமென்று ப4ட்டருக்குத் திருவுள்ளம். m ப4ட்டர் நிர்வாஹத்தை விவரிக்கிறார் (ப3த்3த4ர் இத்யாதி3) ப4ட்டர்க்கு நிதா3நம்—திருவாய்மொழி தோறும் ஒரொரு கு3ணம் சொல்லுகிறதாகையாலே, இத்திருவாய்மொழியிலும் ஆர்ஜவகு3ணம் சொல்லுகிறது — என்று. "மநோவாக்காயைகரூப்யம் - ஆர்ஜவம்" என்று தூப்பில் பிள்ளை நிர்வாஹம்.

ஜீ—* J "சங்குசக்கரம்" (9) "ஓடும்புள்" (11) இத்யாதி3யைப்பற்ற (லக்ஷணம்) என்றது. k "சீர் கற்பன்" (4) என்றத்தைப்பற்ற (பாடி அநுப4விக்கிறார்) என்றது. l "நீர் புரை வண்ணன்"(11) இத்யாதி3யைப்பற்ற (ஆர்ஜவகு3ணம்) என்றது. m ப4ட்டர் நிர்வாஹ விவரணம் (ப3த்3த4ர் இத்யாதி3).

* முன் பக்கம் ஈட்டில் (விட்டுப்போன) l (4-வது வரி), J (5-வது வரி) எழுத்துக்களைச் சேர்த்துக்கொள்வது.

ஒ— அவ:— முதற்பாட்டில் — நித்யஸித்₃த₄ரோடு எம்பெருமான் கலக்கும்படி பேசுகிறுர்.

வ்யா:— (ஓடும் என்று தொடங்கி) பெரிய திருவடிக்குத் தன்னை வஹிக்கை அபேக்ஷிதமானுல் அவன் மேலே ஏறி ஸஞ்சரிக்கும்; திருத்துழாய் செவ்வியழியாமே சூடவேண்டும் த₃ஶையறிந்து சூடும். (நீடு என்று தொடங்கி) ஸர்வேஶ்வரன் கால முள்ளதனையும் மிகவும் அத்தோடு ஸாத₃ரமாக ஸம்ஶ்லேஷிக்கும். 1.

ப— அவ:— முதற்பாட்டில் — நித்யரோடு பரிமாறும்படியை அருளிச்செய்கிறுர்.

அம்மான் — நிருபாதி₄க ஸ்வாமியானவன், புள்ளேறி — பெரிய திருவடி நினைவுக்கீடாக அவனை மேற்கொண்டு, ஓடும்—உலாவும்; தண்—ஶ்ரமஹரமான, துழாய்—திருத்துழாயை, சூடும்—(செவ்வி குலேயாமல் தன் தி₃வ்யாவயவங்களிலே) சூடும்; (இப்படி) நீடுநின்றவை — (காலதத்வமுள்ளதனையும்) நிலைநிற்கிற நித்ய வஸ்துக்களோடே, ஆடும்—பரிமாறும்.

"நெடுங்காலம் அவற்றேடே நின்று பரிமாறும்" என்று, "புள்ளு" "துழாய்" என்று ப்ரஸ்துதத்தைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். அங்குத்தை திர்யக் ஸ்தா₂வரஜந்மம் கர்மநிப₃ந்த₄நமல்லாமையாலே ஈஶ்வரேச்ச₂ாதீ₄நம் என்று கருத்து. 1.

இ— அவ:— முதற்பாட்டில் — நித்யஸித்₃த₄ரோடு பரிமாறும்படி சொல்லுகிறது.

வ்யா:—(ஓடும் புள்ளேறி) புள்ளேறி ஓடும். பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு ஸஞ்சரியாநிற்கும். மஹிஷிக்கு ஸ்தநபரிரம்ப₄ணம்போலே, தன்னை மேற்கொள்ளுகை வாஹநத்துக்கு அபேக்ஷிதமாயிருக்கை. மேற்கொள்ளுமது தான் - அங்கு உள்ளார்க்குக் காட்சி கொடுக்கைக்கும், அவனுடைய ஸ்வரூப லாப₄த்துக்குமாயிருக்கும். 1. "त्वदङ्घ्रिसम्मर्दकिणाङ्कशोभिना" (த்வத₃ங்க்₄ரிஸம்மர்த்த₃ கிணாங்கஶோபி₄நா). (சூடும் தண்துழாய்) தண் துழாய் சூடும். "தன் பக்கல் செவ்வி திருக்குழலிலே ஆகவேணும்" என்னுமளவிலே வளையமாக வைக்கும். 2. "चिन्मयैस्स्वप्रकाशैश्च" (சிந்மயைஸ்ஸ்வப்ரகாஶைஶ்ச) இங்கு திர்யக்ஸ்தா₂வர ஜந்மங்கள் பாபமூலமாய் ஜ்ஞாநஸங்கோச ஹேதுவாயிருக்கும்; அங்கு இவை உண்டாகைக்கு அடியென்? என்னில்; அந்த:புரத்தில் கூனர்குறளராய் வர்த்திக்குமாபோலே, இச்சை₂யாலே ஜ்ஞாந மூலமாகப் பரிக்₃ரஹித்த ஶரீரங்கள். ஸம்ஸாரிகளுக்கன்றே ருசிபே₄த₃மும் செவ்வைக்கேடும் உள்ளது; நித்யஸூரிகளுக்கு விஷயம் ஒன்றுகையாலே ருசிபே₄த₃முமில்லை; செவ்வைக்கேடுமில்லை. அவர்களோடு செவ்வியனுய்ப் பரிமாறுகையாவதென்? என்னில்; எல்லார்க்கும் விஷயம் ஒன்றேயாகிலும், அவ்விஷயந்தன்னில் வ்ருத்திபே₄த₃த்தாலே ருசிபே₄த₃ங்களுமுண்டாம். (நீடு நின்று) கர்மாநுகூலமாகிலிறே அநித்யமாவது;

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

இ–ஸ்வரூபாநுகூலமாகையாலே நித்யமாய்ச் செல்லாநிற்கும். அவனுக்கு இவர்களை யொழியச் செல்லாது; இவர்களுக்கு அவனையொழியச் செல்லாது. "புள்" என்றும், "துழாய்" என்றும் சொல்லுகிறபடியாலே, (அவை) என்கிறது; (ஆடும்) அவற்றோடே பரிமாறுமென்னுமிடத்திலே "ஆடும்" என்கிறது - இரண்டு தலைக்கும் பே₄ாக₃ரூபமாயிருக்கையாலே. (அம்மானே) நித்யஸூரிகளுக்கும், ஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஸாதா₄ரணமான ஸ்வாமித்வமுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், இப்படி தனித்தனியே அஸாதா₄ரணனாய்ப் பரிமாறுகை. இப்படி பரிமாறுகைக்கு நிப₃ந்த₄நம் சொல்லுகிறது என்னவுமாம். நித்யஸூரிகளுடைய தா₄ரகாதி₃களும் தன் நினைவிலேயாம்படியான ஏற்றத்தையுடையவன் என்றுமாம். 1.

ஈ— அவ:— முதற்பாட்டு. a நித்யவிபூ₄தியிலுள்ளாரோடே செவ்வியனாய்ப் பரிமாறும்படி சொல்லுகிறது; b அவர்களுக்குச் b₁ செவ்வைக்கேடு இல்லையிறே; c அவர்கள் பலராய் ருசி பே₄த₃முண்டானால், அவர்கள் நினைவறிந்து பரிமாறவே அங்கும் ஆர்ஜவகு₃ணம் ஏறுமிறே.

வ்யா:— (d ஓடும் புள்ளேறி) புள்ளேறி ஓடும்; பெரிய திருவடியை மேற் கொண்டு ஸஞ்சரியாநிற்கும். e மஹிஷிக்கு ஸ்தந f பரிரம்ப₄ணம்போலே, g தன்னை மேற்

அ— முதற்பாட்டு (ஓடும்புள் இத்யாதி₃) a "ஓடும் புள்ளேறிச் சூடும் தண்டுழாய்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (நித்யவிபூ₄தியில் இத்யாதி₃) b, c ச₂ந்தா₃நுவர்த்திகளாயிருக்கிறவர்களுக்குச் செவ்வைக்கேடு இல்லையே; அவர்களுடன் ருஜுவாய்ப் பரிமாறுகையாவதென்? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவர்களுக்கு இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயத்தாலே) இமே ஶங்கோத்தரே–அஸ்யாமேவ கா₃தா₂யாம் பதா₃ர்த்தோ₂பந்யாஸாவஸரே ஸ்பஷ்டீப₄விஷ்யத: — "ஸம்ஸாரிகளுக்கன்றோ" (874 b) இத்யாரப்₄ய, "வ்ருத்திபே₄த₃த்தாலே ருசிபே₄த₃முண்டாம்" (874 c) இத்யந்தேந. (874 c) வ்ருத்திபே₄த₃: – கைங்கர்யபே₄த₃:. b₁ (செவ்வைக்கேடு) அநார்ஜவம்.

d "புள்ளேறி ஓடும்" என்றதில் ஆர்ஜவமேதென்ன; "திருவடி 'இப்போது மேற்கொள்ளவேணும்' என்று அர்த்தி₂த்தால், 'வேண்டா' என்னாதே மேற்கொள்ளுகை" என்று அருளிச்செய்வர். e வாஹநத்துக்கு வஹிக்கை து₃:க்க₂ரூபமன்றோ; அது அபேக்ஷிதமாமோ? என்ன (மஹிஷிக்கு இத்யாதி₃) f (பரிரம்ப₄ணம்) ஸ்பர்ஶம். g (தன்னை மேற்கொண்டு) தன்

ஜீ— முதற்பாட்டு. (ஓடும்புள் இத்யாதி₃) a பூர்வார்த்த₄த்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (நித்யவிபூ₄தியில் இத்யாதி₃) b ச₂ந்தா₃நுவர்த்திகளானவர்களுக்குச் செவ்வைக்கேடு இல்லையே, அவர்களுடன் ருஜுவாய்ப் பரிமாறுகையாவதென்? என்ன (அவர்களுக்கு இத்யாதி₃) இந்த ஶங்கோத்தரங்கள் - "மேலே ஸம்ஸாரிகளுக்கன்றோ" (874 b, c) இத்யாதி வாக்யத்திலே ஸ்பஷ்டங்கள். b₁ (செவ்வைக்கேடு) அநார்ஜவம்.

d "புள்ளேறி ஓடும்" என்றதில் ஆர்ஜவம் ஏதென்னில்; திருவடி "இப்போது அடியேனை மேற்கொள்ளவேணும்" என்று அர்த்தி₂த்தால், "வேண்டா" என்னாதே மேற்கொள்ளுகை ஆர்ஜவமிறே. e வாஹநத்துக்கு வஹிக்கை து₃:க்க₂ரூபமன்றோ; அது அபேக்ஷிதமாமோ? என்ன (மஹிஷிக்கு இத்யாதி₃) f (பரிரம்ப₄ணம்) ஆலிங்க₃நம். g (தன்னை மேற்கொண்டு)

ஈ—கொண்டு நடத்துமது h அபேக்ஷிதமாயிருக்குமிறே வாஹநத்துக்கு. i பெரியதிருவடியை மேற்கொள்ளுமதுதான் அவ்விபூ4தியிலுள்ளார்க்குக் காட்சிகொடுக்கைக்கும், அவனுடைய ஸ்வரூபலாப4த்துக்காகவுமாயிருக்குமிறே. j 1. "त्वदङ्घ्रिसम्मर्दकिणाङ्कशोभिना" (த்வத3ங்க்4ரிஸம்மர்த்த3கிணாங்கஶோபி4நா) k காமிநியானவளுக்கு k2 போ4க3சிஹ்நங்கள் தா4ரகமாமோபாதி, திருவடிகள் l உறுத்துகையால் வந்த m தழும்பு இவனுக்கு தா4ரகமாயிருக்குமிறே.

(சூடும் தண்டுழாய்) n "இப்போதே o பறித்துத் திருக்குழலிலே வளையமாக வையாதொழியில் p செவ்வியழியும்" என்னுமளவிலே அப்போதே பறித்துத் திருக்

அ—மேலேயிருந்து என்றபடி. h, i திருவடியை மேற்கொள்ளுகிறது அவன் அபேக்ஷிக்கைக்காகவோ, நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சிகொடுக்கைக்கன்றோ என்ன (பெரிய திருவடியை இத்யாதி3) வத்யுள, அவ்விபூ4தியில் விரோதி4நிரஸநம் பண்ணவேண்டாவே, எதுக்காக அவனை மேற்கொள்ளுகை என்ன (பெரியதிருவடியை இத்யாதி3) "அவ்விபூ4தியிலுள்ளார்க்கு அவர்கள் அபேக்ஷித்தபோதே புள்ளேறும்" என்று இங்ஙனே அவர்கள் விஷயமாகவும் ஆர்ஜவம் த்3யோதிதமாகிறது. h, j "அபேக்ஷிதமாயிருக்கும்" என்றதுக்கு நியாமகம் ஏதென்ன (த்வத3ங்க்4ரி இத்யாதி3) j அன்றிக்கே, ஸ்தநபரிரம்ப4ணம்போலே போ4க்3யமான மாத்ரமன்றிக்கே, நக2வ்ரணம் போலே தா4ரகமுமாய் அலங்காரமுமாம் என்கிறுர் (த்வத3ங்க்4ரி இத்யாதி3) என்னுதல். j 1. "தா3ஸஸ்ஸகா2" இத்யாதி3 — 2. "ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநி" என்கிற மூன்று வேத3த்தினுடைய ஸமுதா3யத்தை - த்ரயீ என்கிறது. த்ரயீமய: - வேத3மய: என்றபடி. க3ருத்மதா புர: உபஸ்தி2தம் - பெரியதிருவடியாலே ஸேவிக்கப்பட்டுள்ளவரை என்றபடி. ஊரும் என்னுதே "ஓடும்" என்கிறதின் கருத்து - ஓடும்போதிறே ஆஸ்பா2லநாங்க்4ரிப்ரஹறதிகள் வருவது. ஸங்கல்பத்தாலேயாகிலும், காமீவிப்லோஷத்யாயத்தாலேயாகிலும் நக்ஷக்ருந்தநம் செய்யலாயிருக்க, புள்ளேறி ஓடினது-ஸௌந்த3ர்யமயனுடைய ஸௌந்த3ர்யாநுவ்ருத்திக்காகவிறே. k அஸ்யார்த்த2மாஹ (காமிநீதி) இவ்விடத்திலே, 3. "துங்க3பீநகடி2நஸ்தநாந்தரே காந்தத3ந்தமப2லா நக2க்ஷதம் | ஆவ்ருணோதி விவ்ருணோதி வீக்ஷதே க்ருச்ச்2ரலப்3த4மிவ நிர்த4னோ த4நம் ||" என்றத்தைக் கண்டுகொள்வது. l உறுத்துகை - ஸம்மர்த்த3ம். m தழும்பு - தகண்.

n இது ஆர்ஜவமானபடியைக் காட்டுகிறுர் (இப்போதே இத்யாதி3) "தண்" என்றதுக்கு பூ4ஷமாதல். o (பறித்து) அபசயித்து. p (செவ்வியழியும் இதி) ப4க3வத்3விஶ்லேஷாஸஹிஷ்ணு

ஜீ—தன்மேலேயிருந்து. h, i திருவடியை மேற்கொள்ளுகிறது அவன் அபேக்ஷைக்காகவோ, நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சிகொடுக்கைக்கன்றோ என்ன (பெரிய திருவடியை இத்யாதி3) j ஸ்தநபரிரம்ப4ணம்போலே போ4க்3யமாமளவன்றிக்கே, நக2வ்ரணம்போலே தா4ரகமுமாய் அலங்காரமுமாம் என்கிறுர் (த்வத3ங்க்4ரி இத்யாதி3) 1. "தா3ஸஸ்ஸகா2" இத்யாதி3 ஸ்தோத்ராத்நே. k இதுக்கு அர்த்த2ம் (காமிநி இத்யாதி3) k2 "போ4க3சிஹ்நங்கள் தா4ரகம்" என்றவிடத்திலே, 3. "துங்க3பீநகடி2நஸ்தநாந்தரே காந்தத3ந்தமப3லா நக2க்ஷதம் | ஆவ்ருணோதி விவ்ருணோதி வீக்ஷதே க்ருச்ச்2ரலப்3த4மிவ நிர்த4னோ த4நம் ||" என்றது அநுஸந்தே4யம். m தழும்பு-காய்ப்பு.

ப்ர—j 1. (ஓடும்புள்) [स्तो-र-४१] "दासस्सखा वाहनमासनं ध्वजो यस्ते वितानं व्यजनं त्रयीमयः। उपस्थितं तेन पुरो गरुत्मता त्वदङ्घ्रिसम्मर्दकिणाङ्कशोभिना ॥"

ஈ—குழலிலே வைக்கும். q இதுக்குச் q₁ சைதந்யம் உண்டோ? என்னில், r 1. "चिन्मयैः स्वप्रकाशैश्च" (சிந்மயைஸ் ஸ்வப்ரகாஶைஶ்ச) என்னக்கடவதிறே. s சில சேதநர் t புள்ளாயும் துழாயாயும் அங்குத்தைக்கு உறுப்பாய் வர்த்திக்கிறபடியிறே. u விரோதி₄

அ—த்வாதி₃தி பா₄வ:. q₁ (சைதந்யமுண்டோ என்னில்) என்றது-அசேதநமான இதுக்கு. "செவ்வி பெறுகைக்காகச் சூடவேணும்" என்னும் அபேக்ஷையுண்டோ? என்னில் என்றபடி. r (சிந்மயை: இத்யாதி₃) 1. "ஸ்ரக்₃வஸ்த்ராப₄ரணைர்யுக்தம் ஸ்வாநுரூபைரநுபமை:। சிந்மயைஸ் ஸ்வப்ரகாஶைஶ்ச அந்யோந்யருசிரஞ்ஜகை:॥" ஸ்வாநுரூபை: - ஈஶ்வரன் தனக்கு அநுரூபமான. அநுபமை: - உபமாநரஹிதை: என்றபடி. s இஶ்லோகத்திலே - சிந்மயத்வம் ஸ்ரக்₃வஸ்த்ராப₄ரணங்களுக்கிறே சொல்லிற்று என்ன (சில சேதநர் இத்யாதி₃) ஸ்ரகா₃தி₃கள்தான் சிந்மயமாகிறதும் - சில ஸூரிகள் அங்குத்தைக்கு உறுப்பாக அந்தந்த ரூபங்களைப் பரிக்₃ரஹிக்கையாலேயிறே; ஆகையால் இங்குத்தைக்கு உறுப்பாம்போது அப்படியே ஆகவேணுமிறே: ஆனபின்பு, ஸ்ரகா₃தி₃க்₃ரஹணம் உபலக்ஷணம் என்றபடி. யத்₃வா, ஸ்தா₂வரத்வம் கர்ம மூலமன்றோ, அங்கு கர்மமுண்டோ? என்ன (சில சேதநர் இத்யாதி₃) அத₂வா, ஸூரயஶ் சேத், திர்யக்ஸ்தா₂வரபா₄வ: குத இத்யத்ராஹ (சில சேதநர் இத்யாதி₃) யத்₃வா, அசேதந வஸ்துந: சிந்மயத்வஸ்வப்ரகாஶத்வாயோகா₃த், உபாத்தம் வசநம் க்₃ராவப்லவநாதி₃வாக்யவத் பா₄வேதி₃த்₃யாஶங்க்ய, ப்ரமாணதுக்₃ராஹகோபபத்திமாஹ (சில இத்யாதி₃நா) t ஸம்ப்ரதிபந்நரான பெரிய திருவடியும் இப்படியே என்கைக்காக (புள்ளாயும்) என்றது.

u அதா₂பி திர்யக்ஸ்தா₂வரபா₄வப்ராப்தௌ ஸமக்₃ரம் சைதந்யம் ந ஸ்யாதி₃த்யத்ராஹ (விரோதீ₄தி) தி₃வ்யமஹிஷீணாம் ஈஶ்வரஸ்ய ச பரஸ்பரஸம்ஶ்லேஷ விரோதி₄சைதந்யமேவ அபக₃தம் இத்யர்த்த₂:. யத்₃வா, துலஸ்யாதி₃ஷு ஸர்வதா₂ ஸஹபூ₄தேஷு ஸத்ஸ்வபி தி₃வ்ய மஹிஷீணாம் ஈஶ்வரஸ்ய ச ஸங்கோசாஜநநாத் துலஸ்யாதி₃பி₄: அசேதநைர்பா₄விதவ்யம் கிம் இத்யத்ராஹ (விரோதீ₄தி) அத₂வா, அவர்கள் திர்யக்ஸ்தா₂வர ஶரீரங்களைப் பரிக்₃ரஹித்தால், அவன் விநியோக₃ம் கொள்ளாதபோது வாடும்படியான ஜ்ஞாநம் கழியாதோ? அசேதநமான வேஷத்தைப் பரிக்₃ரஹியாதிற்கச்செய்தே சைதந்யம் கூடுமோ? என்கிற ஶங்கையிலே, போ₄க₃ விரோதி₄யான சைதந்யம் கழிந்தது; போ₄கா₃நுகூலமான சைதந்யம் கிடக்கிறது என்கிறார்

ஜீ— n இது ஆர்ஜவமானபடியைக் காட்டுகிறார் (இப்போதே இத்யாதி₃) p (செவ்வியழியும் இதி) விஶ்லேஷாஸஹிஷ்ணுத்வாதி₃தி பா₄வ:. q, q₁ (இதுக்குச் சைதந்யமுண்டோ என்னில்) அசேதநமான இதுக்கு "சூடவேணும்" என்னும் அபேக்ஷையுண்டோ? என்னில். r பௌஷ்கரஸம்ஹிதாயாம்— 1. "ஸ்ரக்₃வஸ்த்ராப₄ரணைர்யுக்தம் ஸ்வாநுரூபைரநுபமை:। சிந்மயைஸ் ஸ்வப்ரகாஶைஶ்ச அந்யோந்யருசிரஞ்ஜகை:॥". s இவர்கள் நித்யஸூரிகளானால் திர்யக்ஸ்தா₂வரங்களாகைக்கு அடியேதென்ன (சில சேதநர் இத்யாதி₃) ப்ரமாணத்தில் ஸ்ரகா₃தி₃க்₃ரஹணம் - துழாய் முதலானவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம்.

u ஸ்தா₂வராத்₃யவஸ்தை₂யை பா₄ஜித்தால் சைதந்யம் நிஶ்ஶேஷமாகப் போகாதோ? அபேக்ஷை கூடுமோ? என்ன (விரோதி₄ இத்யாதி₃) விரோதி₄சைதந்யமாவது - ஈஶ்வரனுக்குப்

ப்ர—r 1. (சூடும் தண்துழாய்) பௌஷ்கரே—"स्रग्वस्त्राभरणैर्युक्तं स्वानुरूपैरनुपमैः। चिन्मयैः स्वप्रकाशैश्च अन्योन्यरुचिरञ्जकैः॥"

ஈ—சைதந்யமே கழிந்தது; v ராஜஸந்நிதி4யில் வர்த்திப்பார் w கூனர் x குறளராய் வர்த்திக்குமோபாதியிறே. y கர்மநிப3ந்த4நமாகப் பரிக்3ரஹித்த ஶரீரங்களுமன்றே; z இச்சை2யாலே பரிக்3ரஹிக்கிற இத்தனையிறே. a இவ்விபூ4தியில் திர்யக்ஸ்த2ாவரங்களாமவை கர்மத்தாலேயாயிருக்கும்; அங்கு ஸ்வேச்ச2ாதீ4நமாயிருக்கும் பரிக்3ரஹித்த ஶரீரங்கள்.

b ஸம்ஸாரிகளுக்கன்றோ ருசிபே4த3மும் செவ்வைக்கேடும் உள்ளது ; நித்யஸூரிகளுக்கு விஷயம் ஒன்றாகையாலே ருசிபே4த3முமில்லை; செவ்வைக்கேடுமில்லையே; அவர்களுடன் செவ்வையனாய்ப் பரிமாறுகையாவதென் ? என்னில்: எல்லார்க்கும் விஷயம் ஒன்றேயாகிலும், அவ்விஷயந்தன்னில் c வ்ருத்திபே4த3த்தாலே ருசிபே4த3ம் உண்டாம். (நீடுநின்று) d கர்மாநுகூலமாகிலிறே அநித்யமாவது; e ஸ்வரூபாநுரூபமான

அ—(விரோதி4சைதந்யமே கழிந்தது) என்று. ''ஸ்வார்த்த2தாயோக்3யம்'' என்கிற பு3த்3தி4 கழிக்கைக்காகப் பரிக்3ரஹித்ததாகையாலே அவ்வளவே கழிந்தது என்றபடி. v விரோதி4சைதந்யம் போய் மற்ற சைதந்யத்தோடே வர்த்தித்ததுக்கு த்3ருஷ்டாந்தம் (ராஜஸந்நிதி4யில் இத்யாதி3) w,x யத்3வா, ஆகிலும் இது உத்3தே3ஶ்யமானபடி எங்ஙனே ? என்ன (கூனர் இத்யாதி3) ராஜலீலாபாத்ரதையாலே குப்3ஜாதி3ப4ாவம் உத்3தே3ஶ்யமாயிருக்கிறதிறே என்றபடி. w கூனர்-வ்ருத்3த4ர். x குறளர்-அண்ணகர். w,x குப்3ஜா வாமநாஶ்ச வா. y,z விரோதி4சைதந்யம் கழிந்து போ4கா3நுரூபமான சைதந்யம் கிடக்கைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் (கர்ம நிப3ந்த4நமாக இத்யாதி3 வாக்யத்3வயத்தாலே) a 1. ''வாசிகை: பக்ஷிம்ருக3தாம் மாநஸைரந்த்யஜாதிதாம் ! ஶரீரஜை: கர்மதோ3ஷைர் யாதி ஸ்த2ாவரதாம் நர: !!'' என்றிருக்க, இச்சை2யாலே பரிக்3ரஹிக்கக் கூடுமோ ? என்ன (இவ்விபூ4தியில் இத்யாதி3).

b அவதாரிகாயாமுக்தம் ''அவர்களுக்குச் செவ்வைக்கேடு இல்லையிறே'' (871 b,b2) இதி வாக்யம் விவ்ருணோதி (ஸம்ஸாரி இத்யாதி3) c (வ்ருத்திபே4த3த்தாலே) ஈஶ்வரகல்பிதமான வ்ருத்திபே4த3த்தாலே என்றபடி; வ்ருத்தி:-கைங்கர்யம். d,e ப4க3வதஸ் ஸூரிபி4ஸ் ஸஹ ஸம்ஶ்லேஷஸ்ய நித்யத்வம் கத2மித்யாஶங்காயாம், விபக்ஷபா3த4கயுக்திம் ஸ்வபக்ஷஸாத4கயுக்திஞ்சாஹ (கர்மாநுகூலேத்யாதி3 வாக்யத்3வயேந) d கர்மாநுகூலம் என்றது - கர்மஜந்யம் என்றபடி. f,g ப4க3வதோ நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரத்வாத், சேதநஸ்ய ச தே3ஶாந்தரே காலாந்தரே யஸ்மிந்கஸ்மிம்ஶ்சித்3

ஜீ—பிராட்டியோடு உண்டான போ4க3விரோதி4யாய், பும்ஸ்த்வாபி4மாந ரூபமான சைதந்யம் என்றபடி. v விரோதி4சைதந்யம் போய், மற்ற சைதந்யத்தோடே வர்த்திக்கிறதுக்கு த்3ருஷ்டாந்தம் (ராஜஸந்நிதி4யில் இத்யாதி3) ராஜலீலாபாத்ரதையாலே குப்3ஜாதி3ப4ாவம் உத்3தே3ஶ்யமாயிருக்கிறதிறே என்றபடி. w,x கூனர், குறளர்-குப்3ஜா வாமநாஶ்ச. y,z விரோதி4சைதந்யம் கழிந்து போ4க3ரூபமான சைதந்யம் கிடக்கக்கூடுமோ ? என்ன (கர்ம நிப3ந்த4நேத்யாதி3) a 1. ''வாசிகை: பக்ஷிம்ருக3தாம் மாநஸைரந்த்யஜாதிதாம் ! ஶரீரஜை: கர்மதோ3ஷைர் யாதி ஸ்த2ாவரதாம் நர: !!'' என்றிருக்க, இச்சை2யாலே பரிக்3ரஹிக்கக்கூடுமோ ? என்ன (இவ்விபூ4தியில் இத்யாதி3).

b ''அவர்களுக்குச் செவ்வைக்கேடு இல்லை''(871 b,b2) இத்யாத்3யவதாரிகாவாக்யவிவரணம் (ஸம்ஸாரிகள் இத்யாதி3) c (வ்ருத்திபே4த3த்தாலே) ஈஶ்வரகல்பிதமான வ்ருத்திபே4த3த்தாலே என்றபடி. வ்ருத்தி:-கைங்கர்யம். d,e ப4க3வதஸ் ஸூரிபி4ஸ்ஸஹ ஸம்ஶ்லேஷஸ்ய நித்யத்வம் கத2மித்யாஶங்காயாம், விபக்ஷபா3த4கயுக்திம் ஸ்வபக்ஷஸாத4கயுக்திஞ்சாஹ (கர்மாநுகூல இத்யாதி3 வாக்யத்3வயேந) d கர்மாநுகூலம் என்றது - கர்மஜந்யம் என்றபடி. f,g ப4க3வதோ

ஈ—பரிமாற்றமாகையாலே இதுதான் நித்யமாயிருக்கும். f அவனுக்கு இவர்களையொழியச் செல்லாது; g இவர்களுக்கு அவனையொழியச் செல்லாது.

(h அவை) i "புள்" என்றும், "துழாய்" என்றும் சொல்லுகையாலே "அவை" என்கிறது. (ஆடும்) அவற்றோடே பரிமாறும் என்னுதே, அவை ஆடும் என்கிறது - ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அவர்களோடு அணையுமது, விடாயர் மடுவிலே புக்கு ஆடினாற்போலேயிருக்கையாலே. (அம்மானே) j நித்யஸூரிகளோடு நித்யஸம்ஸாரிகளோடு வாசியறும்படி k ஸர்வாதிகனாயிருந்துவைத்து, இப்படி பரிமாறும். 1.

அ—விஷயே ராகஸம்பவாச்ச விப்ரயோகஸம்பவாஶங்காயாம் ஸத்யாம், 1. "அநாவ்ருத்திஶ் ஶப்தாதநாவ்ருத்திஶ் ஶப்தாத்" இதி ஸூத்ரந்யாயமவலம்ப்ய உத்தரமாஹ (அவனுக்கு இவர்களையொழிய இத்யாதி வாக்யத்வயேந) d...g "பகவதஸ் ஸூரிபிஸ் ஸஹ ஸம்ஶ்லேஷஸ்ய நித்யதாயாம் ஹேதுத்ரயம்" இதி ச வதந்தி. 2. "ந ச உச்சிந்நகர்மபந்தஸ்ய அஸங்குசித ஜ்ஞாநஸ்ய பரப்ரஹ்மாநுபவைகஸ்வபாவஸ்ய ததேகப்ரியஸ்ய அநவதிகாதிஶயாநந்தம் ப்ரஹ்ம அநுபவத: அந்யாபேக்ஷாதத்தர்த்தாரம்பாத்யஸம்பவாத் புநராவ்ருத்திஶங்கா; ந ச பரமபுருஷஸ் ஸத்யஸங்கல்ப: அத்யர்த்தப்ரியம் ஜ்ஞாநிநம் லப்த்வா கதாசிதாவர்த்தயிஷ்யதி" என்கிற பாஷ்யத்தைக் கண்டுகொள்வது.

h, i நித்யஸூரிகளைப்பின்னை "அவை" என்கிறபடி எங்ஙனே? என்ன; லோகத்ருஷ்ட ஸாஜாத்யத்தாலே அவைபோலே வ்யவஹரிக்கக் குறையில்லை என்கிறார் (புள்ளென்றும் இத்யாதி) j பரமஸாம்யாபந்நைஸ் ஸூரிபிஸ் ஸஹ வர்த்தத இத்யேதத் கதமார்ஜவகுணே பவேதித்யத்ராஹ (நித்யஸூரிகளோடு இதி) பகவத்ஸ்வரூபாபேக்ஷயா நிஹீநத்வே ஸம்ஸாரிணாம் ஸூரீணாஞ்ச விஶேஷோ நேதி பாவ:. k (ஸர்வாதிகனாயிருந்துவைத்து) இப்படியிருக்கிறவன் நியமிக்கவிறே அடுப்பது; தச்சந்தாநுவ்ருத்தி பண்ணக்கூடாதிறே. "அம்மானாய் வைத்து, புள்ளேறி ஓடும்; தண்துழாய் சூடும்; நீடுநின்று அவை ஆடும்" என்று அந்வயம். 1.

ஜீ—நிரங்குஶ ஸ்வதந்த்ரத்வாத், சேதநஸ்ய தேஶாந்தரே காலாந்தரே கஸ்மிம்ஶ்சித்விஷயே ராகஸம்பவாச்ச விப்ரயோகஸம்பவாஶங்காயாம் ஸத்யாம், 1. "அநாவ்ருத்திஶ் ஶப்தாதநாவ்ருத்திஶ் ஶப்தாத்" இதி ஸூத்ரந்யாயமவலம்ப்ய உத்தரமாஹ (அவனுக்கு இவர்களையொழிய இத்யாதி வாக்யத்வயேந) d...g "பகவதஸ் ஸூரிபிஸ் ஸஹ ஸம்ஶ்லேஷஸ்ய நித்யதாயாம் ஹேதுத்ரயம்" இதி ச வதந்தி. 2. "ந ச உச்சிந்நகர்மபந்தஸ்ய அஸங்குசித ஜ்ஞாநஸ்ய பரப்ரஹ்மாநுபவைகஸ்வபாவஸ்ய ததேகப்ரியஸ்ய அநவதிகாதிஶயாநந்தம் ப்ரஹ்ம அநுபவத: அந்யாபேக்ஷாதத்தர்த்தாரம்பாத்யஸம்பவாத் புநராவ்ருத்திஶங்கா; ந ச பரமபுருஷஸ் ஸத்யஸங்கல்ப: அத்யர்த்தப்ரியம் ஜ்ஞாநிநம் லப்த்வா கதாசிதாவர்த்தயிஷ்யதி" என்கிற பாஷ்யத்தைக் கண்டுகொள்வது.

h, i நித்யஸூரிகளைப்பின்னை "அவை" என்கிறபடி எங்ஙனே? என்ன, லோகத்ருஷ்ட ஸாஜாத்யத்தாலே அவைபோலே வ்யவஹரிக்கக் குறையில்லை என்கிறார் (புள்ளென்றும் இத்யாதி) பரமஸாம்யாபந்நைஸ் ஸூரிபிஸ்ஸஹ வர்த்தத இத்யேதத் கதம் ஆர்ஜவகுணே பவேதித்யத்ராஹ (நித்யஸூரிகளோடு இத்யாதி) பகவத் ஸ்வரூபாபேக்ஷயா நிஹீநத்வே ஸம்ஸாரிணாம் ஸூரீணாஞ்ச விஶேஷோ நேதி பாவ:. k (ஸர்வாதிகனாயிருந்துவைத்து) இப்படி இருக்கிறவன் நியமிக்கவிறே அடுப்பது; தச்சந்தாநுவ்ருத்தி பண்ணக்கூடாதிறே. "அம்மானாய் வைத்து, புள்ளேறி ஓடும், தண்துழாய் சூடும், நீடுநின்று அவை ஆடும்" என்று அந்வயம். 1.

2. அம்மா னாய்ப்பின்னும், எம்மாண் புமானான்
வெம்மா வாய்கீண்ட, செம்மா கண்ணனே.

ஆ— 2. வ்யா:—(அம்மானாய்) நித்யஸித்₃த₄மான அந்த ஐச்வர்யத்தின்மேலே அஸங்க்₂யேய தி₃வ்யாவதாரரூபமான நிரவதி₄கைச்வர்யத்தை உடையவனானான் என்கிறார். 2.

ஒ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — ஸம்ஸாரத்தில் ஸமாச்ரிதரானாரோடு ஸம்ச்லேஷிக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (அம்மானாய் என்று தொடங்கி) கீழ்ச்சொன்ன நித்யவிபூ₄தியை உடையனாய் அதின்மேலே எல்லா மாண்பையும் உடையனானான்; "மாண்பு" என்று-திருவவதாரங்களைச் சொல்லுகிறது. (வெம்மா என்று தொடங்கி) கொடியனான கேசியின் வாயை அநாயாஸேந பிளந்த ப்ரீதியாலே சிவந்து மலர்ந்த திருக்கண்களை உடையான். 2.

ப— 2. அவ:— அநந்தரம், லீலாவிபூ₄தியில் ஆச்ரிதஸம்ச்லேஷார்த்த₂மான அவதார வைலக்ஷண்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

அம்மானாய்-(ஸர்வஸ்மாத்பரனான) ஸ்வாமியாய்வைத்து (ஆச்ரிதார்த்த₂மாக,) **வெம்**—வெவ்விய, **மா**—குதிரையை, **வாய்**—வாயை, **கீண்ட**—பிளந்த, **செம்**—சிவந்த, **மா** — பெரிய, **கண்ணன்** — கண்ணையுடைய க்ருஷ்ணன், **பின்னும்**—அவ்வளவன்றியே பின்னையும், **எம்மாண்பும் ஆனான்** — எல்லா மாட்சியையும் உடையவன் ஆனான். எவ்வவதாரங்களில் அழகுமுடையன் ஆனான் என்றபடி.

அன்றியே, க்ருஷ்ணாவதாரந்தன்னிலேயாய், மாட்சிமை என்று - து₃ர்ப₄நீய சேஷ்டிதங்களாகவுமாம். 2.

ஈ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — லீலாவிபூ₄தியில் ஆச்ரிதருடைய விரோதி₄களைப்போக்கி, அவர்களோடு பரிமாறும்படி சொல்லுகிறது.

வ்யா:—(அம்மானாய்) ஸர்வாதி₄கனாய்வைத்து. (பின்னும்) அதின்மேலே. (எம்மாண்புமானான்) எல்லா அவதாரங்களையும் உடையனானான். "மாண்பு" என்று - அழகு. பரத்வத்திற்காட்டில் அவதாரங்களிலே அழகுமிக்கிருக்கை. 1."स उ श्रेयान् भवति जायमानः"(ஸ உ ச்ரேயாந் ப₄வதி ஜாயமாந:). (வெம்மா வாய் கீண்ட) வெவ்விதான மாவுண்டு - கேசி ; அதினுடைய வாயைக்கிழித்த. தத்காலத்தில் கேசியினுடைய வெம்மை இப்போது ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்த் துணுக்கென்கிறது. 2. "विवृतास्यः" (விவ்ருதாஸ்ய:) இதி. (செம்மா கண்ணனே) அநாயாஸேந பிளந்த ப்ரீதியாலே சிவந்து மலர்ந்த திருக்கண்களையுடையவன். "அம்மானாய் வெம்மா வாய் கீண்ட செம்மா கண்ணன் பின்னும் எம்மாண்புமானான்." 2.

ஈ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டு. a இப்பாட்டு, நித்யவிபூதியில்நின்றும் வந்து அவதரித்து விரோதிகளைப்போக்கி ஸம்ஸாரிகளுடன் செவ்வையனாய்ப் பரிமாறும்படி சொல்லுகிறது.

வ்யா:— (அம்மானாய்) இப்படி ஸர்வாதிகனாயிருந்துவைத்து. (b வெம்மா வாய் கீண்ட செம்மா கண்ணன் பின்னும் எம்மாண்புமானான்) வெவ்விதான மாவுண்டு-கேசி; அதினுடைய வாயைக் கிழித்துப்பொகட்ட. c கேசி, வாயை d அங்காந்து கொண்டு வந்து தோற்றினபோது கண்ட ஸ்ரீ நாரதபகவான் 1. "जगद्ध्वस्तमितम्" (ஜகத்த்வஸ்தமிதம்) என்று கூப்பிட்டுக்கொண்டு வந்து விழுந்தானிறே. e அவனுக்கு தத்காலத்தில் பிறந்த பயம்; f அவன் பட்டுப்போகச்செய்தேயும், ஸ்ம்ருதிஸமயத்திலே அஞ்சுகிறார் இவர். (g செம்மா கண்ணனே) விரோதிபோகையால் வந்த ப்ரீதியாலே சிவந்து மலர்ந்த திருக்கண்களையுடைய க்ருஷ்ணன். (பின்னும் எம்மாண்புமானான்)

அ— இரண்டாம் பாட்டு. (அம்மானாய் இத்யாதி) a (இப்பாட்டு இத்யாதி) தைத்யபீடிதரான தேவர்கள் வந்து, தாங்களும் கடக்கநின்று சூர்திபண்ணிப்போம் பூமியிலே பிறக்கவேணும் என்ன, அப்படியே பிறக்கை ஆர்ஜவமிறே; அவதரித்தபின்பு, ஸம்ஸாரிகளுடைய சந்தாநுவ்ருத்தி பண்ணினதுக்கு ஓர் எல்லையில்லையிறே. b (வெம்மா) இத்யத்ர, மா - சதுஷ்பாத்; அர்த்தாத் கேசிநம் வததி. நிகண்டு—A "மாவே கருமையும் பெருமையும் நிறமும், மேவிய நாற்காலுடையவும் வண்டும், பூவுடைத்திருவும் நறையும் பொருந்தும்"; வெம்மை - க்ரௌர்யம். c ததுபபாதயதி (கேசி வாயை இதி) d (அங்காந்துகொண்டு) திறந்துகொண்டு. e நாரதாதபி பராங்குசார்யஸ்ய விசேஷம் தர்சயதி (அவனுக்கு தத்காலத்தில் இத்யாதி) f (அவன் பட்டுப் போகச்செய்தே) வெம்மின் தாத்பர்யம்; பட்டு-செத்து. g (செம்மா) இத்யத்ர, மா-மஹத்தா.

h "மாண்பு" இத்யஸ்ய வாசகிகார்த்தமாஹ (மாண்பு என்று அழகு இதி) 2. "தத்குண ஸாரத்வாத்து தத்வ்யபதேச:" இதி ந்யாயேந விக்ரஹா உச்யந்த இதி பாவ:. j அவதாரத்

ஜீ— இரண்டாம் பாட்டு. (அம்மானாய் இத்யாதி) a (இப்பாட்டு இத்யாதி) தைத்யபீடிதர்களான தேவர்கள் வந்து தாங்களும் கடக்கநின்று சூர்திபண்ணிப்போம் பூமியிலே பிறக்க வேணும் என்ன, அப்படியே பிறக்கை ஆர்ஜவமிறே; அவதரித்தபின்பு, ஸம்ஸாரிகளுடைய சந்தாநுவ்ருத்தி பண்ணினதுக்கு ஓர் எல்லையில்லையிறே. b (வெம்மா) இத்யத்ர, மா - சதுஷ்பாத்; அர்த்தாத் கேசிநம் வததி. நிகண்டு—A "மாவே கருமையும் பெருமையும் நிறமும், மேவிய நாற்காலுடையவும் வண்டும், பூவுடைத்திருவும் நறையும் பொருந்தும்"; வெம்மை - க்ரௌர்யம். c ததுபபாதயதி (கேசி வாயை இதி) d (அங்காந்துகொண்டு) திறந்துகொண்டு. e நாரதாதபி பராங்குசார்யஸ்ய விசேஷம் தர்சயதி (அவனுக்கு தத்காலத்தில் இத்யாதிநா) f (அவன் பட்டுப்போகச்செய்தே) வெம்மின் தாத்பர்யம். பட்டு - செத்து. g (செம்மா) இத்யத்ர, மா - மஹத்தா.

h "மாண்பு" இத்யஸ்ய வாசகிகார்த்தமாஹ (மாண்பு என்று அழகு இதி) 2. "தத் குணஸாரத்வாத்து தத்வ்யபதேச:" இதி ந்யாயேந விக்ரஹா உச்யந்த இதி பாவ:.

A தமிழ் நிகண்டு.

3. கண்ணாவானென்றும், மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு
தண்ணார் வேங்கட, விண்ணோர் வெற்பனே.

ஆ— 3. வ்யா:—(கண்ணாவான்) அந்த ஐச்வர்யத்தின்மேலே, அயர்வறும் அமரர்க்கும் இந்த லோகத்திலுள்ள ஆத்மாக்களுக்குமொக்க த்ருஷ்டிபூதனாய்க்கொண்டு, அயர்வறும் அமரர்களுக்கும் ப்ராப்யமான திருமலையிலே நிற்கையாகிற மஹாஸம்பத்தை உடையனாயிருக்கும் என்கிறார். 3.

ஒ— அவ:— மூன்றாம் பாட்டில் — பத்₃த₄முக்தகோடி த்₃வயத்தோடும் ஸம்ச்லேஷிக்கைக்கு ஈடாகத் திருமலையிலே வந்து நின்றருளினான் என்கிறார்.

வ்யா:— (கண்ணென்று தொடங்கி) ஸம்ஸாரிகளுக்கும் நித்யஸித்₃த₄ருக்கும் என்றும் கண்ணாகைக்காக; கண்ணாமவன் என்றுமாம். (தண்ணென்று தொடங்கி) ரக்ஷணீய ஜந்துக்களுக்கு ப்ரத்யாஸந்நமாகையாலே ஈச்வரனுக்கு ச்ரமஹரமாய் அயர்வறும் அமரர்களுக்குப் பரமப்ராப்யமான திருமலையிலே நின்றருளினான். 3.

ப— 3. அவ:— அநந்தரம், உப₄யவிபூ₄திஸாத₄ாரணமான திருமலையில் ஸ்தி₂தியை அருளிச்செய்கிறார்.

(1. "चक्षुर्देवानामुत मर्त्यानाम्" (சக்ஷுர்தே₃வாநாமுத மர்த்த்யாநாம்) என்கிறபடியே) மண்ணோர்—மண்ணோர்க்கும், விண்ணோர்க்கு—விண்ணோர்க்கும்,

---

ரீ— அவ்வவதாரத்திலே பர்யவஸிக்கையன்றிக்கே, அதுக்குமேலே அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணினான், 2. "बहूनि" (ப₃ஹூநி) என்கிறபடியே. h மாண்பு என்று அழகு; i பரத்வத்திலும் j மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தால் வந்த அழகைச் சொல்லுகிறது. 2.

அ—துக்கு அழகு மநுஷ்யத்வே பரத்வம். i "அம்மானாயிருந்துவைத்து, பின்னும் எம்மாண்புமானான்" இத்யேதத் ஷ்ருதி₂ நிதா₄யாஹ (பரத்வத்திலும் இதி) j "அம்மான்" என்கிற பத₃ஸமபி₄வ்யாஹாரத்தாலே (மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தால்) என்கிறது. அதிமாநுஷ சேஷ்டிதத்வாதி₃களால் வந்த பரத்வம் ஸௌலப்₄யாதி₃களோடே கூடியிருக்கையாலே, அதிலும் இது விஞ்சியிருக்குமிறே. "அம்மானாய் வெம்மா வாய் கீண்ட செம்மா கண்ணன், பின்னும் எம்மாண்புமானான்" என்று அந்வயம். 2.

நீ—i அவதாரத்துக்கு அழகு - மநுஷ்யத்வே பரத்வம். i "அம்மானாயிருந்துவைத்துப் பின்னும் எம்மாண்புமானான்" இத்யேதத் ஷ்ருதி₂ நிதா₄யாஹ (பரத்வத்திலும் இதி) j (மநுஷ்யத்வே இத்யாதி₃) "அம்மான்" என்கிற பத₃ஸமபி₄வ்யாஹாரத்தாலே மநுஷ்யத்வே பரத்வத்தால் என்கிறது; அதிமாநுஷசேஷ்டிதத்வாதி₃களாலே வந்த பரத்வம் ஸௌலப்₄யாதி₃களோடே கூடியிருக்கையாலே, அதிலும் இது விஞ்சியிருக்குமிறே. "அம்மானாய் வெம்மா வாய் கீண்ட செம்மா கண்ணன், பின்னும் எம்மாண்புமானான்" என்று அந்வயம். 2.

ப—**என்றும்**—என்றுமொக்க, **கண்ணுவான்**—கண்ணுமவன், **தண்**—குளிர்த்தியால், **ஆர்**—மிஞ்சியிருப்பதாய், **வேங்கடம்**—திருவேங்கடமென்று பேரான, **விண்ணோர் வெற்பன்**—ஸூரிஸேவ்யமான திருமலையையுடையவன். **3.**

இ— அவ:— மூன்ரும் பாட்டில்—இரட்டைப்பிள்ளைபெற்ற தாயார், இருவர்க்கும் பாங்காகக்கிடந்து முலைகொடுக்குமாபோலே, பத்₄த₄முக்தகோடித்₃வயத்துக்கும் முகங்கொடுக்கைக்காகத் திருமலையிலே வந்து நின்றருளினன் என்கிருர்.

வ்யா:—**(மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு என்றும் கண்ணுவான்)** ஸம்ஸாரிகளோடு நித்யஸூரிகளோடு வாசியில்லை — அரைக்ஷணம் தங்கள் காரியம் நிர்வஹித்துக் கொள்ளமாட்டாமைக்கு. **(கண்ணுவான்)** கண்ணுகைக்காக என்னுதல்; கண்ணுமவன் என்னுதல். கண்ணென்று - நிர்வாஹகன். 1. " **चक्षुर्देवानामुत मर्त्यानाम्** " **(சக்ஷுச் தே₃வாநாமுத மர்த்யாநாம்)** என்கிற ஶ்ருத்யர்த்த₂த்தின்படியே சொல்லுகிருர். **(தண்ணூர் வேங்கடம்)** குளிர் மிக்கிருந்துள்ள திருமலை. ரக்ஷகனுக்கு ரக்ஷ்யவர்க்கமும் பெருமையால் வரும் தாபத்தையும், இங்குள்ளார்க்கு ரக்ஷகனைப் பெருமையால் வரும் தாபத்தையும் தீர்க்கவற்ருயிருக்கை. **(விண்ணோர் வெற்பனே)** நித்ய விபூ₄தியின் மேன்மையையும் திருமலையிலே நிற்கிற நீர்மையையும் ஒருபே₄ாகி யாக அநுப₄வித்துக்கொண்டு விடாதே படுகாடுகிடக்கையாலே "**விண்ணோர் வெற்பன்**" என்கிருர். ஸம்ஸாரிகள் மேன்மையைக் கண்டறியாமையாலே நீர்மையும் அறியார்கள். "**மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு**" என்கிறவிடம் - ஈஶ்வராபி₄ ப்ராயத்தாலே. A " நின்ற வேங்கடம் நீணிலத்துள்ளது " என்று - திருமலை ஸம்ஸாரிகளுக்கு என்னுமிடம் ஸித்₃த₄ம். "விண்ணோர் வெற்பு" என்னுமிடமிதே ஸாத்₄யம்; " **விண்ணோர் வெற்பன்** " என்கிறவிடம் நித்யஸூரிகள் அபி₄ப்ராயத் தாலே. விண்ணோர் " எங்களது " என்று அபி₄மாநிக்கும்படியான தண்ணூர் வேங்கட வெற்பையுடையவன். **3.**

ஈ— **அவ:**— மூன்ரும் பாட்டு. உ இரட்டை ப்ரஜை பெற்ற மாதாவானவள், இருவர்க்கும் முலைகொடுக்கப் பாங்காக நடுவே கிடக்குமாபோலே, நித்யஸூரிகளுக்கும் ஸம்ஸாரி களுக்கும் ஒக்க முகங்கொடுக்கைக்காகத் திருமலையிலே நின்றருளின நீர்மையை அருளிச்செய்கிருர்.

அ— மூன்ரும் பாட்டு. (கண்ணுவான் இத்யாதி₃) உ "மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு என்றும் கண்ணுவான்" என்றதுக்கு த்₃ருஷ்டாந்தம் (இரட்டை ப்ரஜை இத்யாதி₃).

ஜீ— மூன்ரும் பாட்டு. (கண்ணுவான் இத்யாதி₃) உ "மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு என்றும் கண்ணுவான்" என்றதுக்கு த்₃ருஷ்டாந்தம் (இரட்டை ப்ரஜை இத்யாதி₃).

A 9-3-8.

ஜீ— வ்யா:—(b கண்ணாவான்) c நிர்வாஹகனாவான் என்னுதல்; d கண்ணுகைக்காக என்னுதல்; கண்ணுமவன் என்னுதல். கண்ணென்று-நிர்வாஹகன். e 1. "चक्षुर्देवानामुत मर्त्यानाम्" (சக்ஷுர்தேவாநாமுத மர்த்யாநாம்) என்கிற ஶ்ருத்யர்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறார். (மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு என்றும் கண்ணாவான்) f நித்யஸூரிகளோடு ஸம்ஸாரிகளோடு வாசியில்லையாயிற்று — தங்கள் காரியம் தாங்கள் செய்துகொள்ள மாட்டாமைக்கு. (தண்ணார் வேங்கடம்) gA "குளிர் அருவி வேங்கடம்" என்னுமாபோலே, h அவனுக்கு ரக்ஷ்யம் பெருமையால் வரும் தாபத்தையும் ஆற்றி, இவர்களுக்கு ரக்ஷகனைப் பெருமையால் வரும் தாபத்தையும் ஆற்றவற்றாயிருக்கை.

அ— b,c,d (கண்ணாவான் இதி) அஸ்ய அர்த்தத்வயம்; ரக்ஷக இதி-ப்ரதம:; த்ருஷ்டிபூத: - ஜ்ஞாநப்ரத இதி யாவதிதி த்விதீய:. "கண்ணாவான்" இத்யேதத் - ப்ரதமைகவசநாந்த ஶப்தோ வா, துமுந்ப்ரத்யயாந்தஶப்தோ வா. e த்விதீய நிர்வாஹே ப்ரமாணமாஹ (சக்ஷுர் தேவாநாம் இதி) சக்ஷு: - ஜ்ஞாநப்ரத இத்யர்த்த:. உத - அபி என்றபடி. "ஆவான்" என்ற மாத்ரத்துக்கே அர்த்தபேதமாய், "கண்" என்றதுக்கு - நிர்வாஹகன் என்று ஏகார்த்தமாதல். c,d இப்பக்ஷத்தில், பூர்வவாக்யத்துக்கு விவரணம் (கண்ணுகைக்காக என்று) f "மண்ணோர்க்கும் விண்ணோர்க்கும் கண்ணாவான்" இத்யுச்யதே; ஸம்ஸாரிணாம் ஹி நிர்வாஹகாபேக்ஷா; உச்சிந்நகர்மபந்தாநாம் பரமஸாம்யாபந்நாநாம், அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தாநாம் ஸூரீணாஞ்ச நிர்வாஹகாபேக்ஷாऽஸ்தி கிம்? இத்யத்ராஹ (நித்யஸூரிகளோடு இதி) g ஸம்வாதம் (குளிர் இத்யாதி) நாய்ச்சியார் திருமொழி. ஶீதளமான ப்ரவாஹங்களையுடைய திருமலை; இத்தாபம் அத்தேஶத்தை நினைக்கத் தீருங்காணும்; ஸகலதாபங்களையும் ஆற்றவல்ல தேஶமாயிற்று. h "தண்ணார்" என்று - குளிர்த்தியினுடைய மிகுதியைச் சொல்லுகிறதுக்குத் தாத்பர்யம் (அவனுக்கு இத்யாதி) யத்வா, "தண்ணார்" இத்யநேந - ஶ்ரமஹரத்வம்

ஜீ— b,c,d (கண்ணாவான் இதி) அஸ்ய அர்த்தத்வயம்; ரக்ஷக இதி-ப்ரதம:; த்ருஷ்டிபூத: - ஜ்ஞாநப்ரத இதி யாவதிதி த்விதீய:. "கண்ணாவான்" இத்யேதத் - ப்ரதமைகவசநாந்த ஶப்தோ வா, துமுந்ப்ரத்யயாந்தஶப்தோ வா. e த்விதீய நிர்வாஹே ப்ரமாணமாஹ (சக்ஷுர் தேவாநாம் இதி) சக்ஷு: - ஜ்ஞாநப்ரத இத்யர்த்த:; உத - அபி என்றபடி. "ஆவான்" என்ற மாத்ரத்துக்கே அர்த்தபேதமாய். "கண்" என்றதுக்கு நிர்வாஹகன் என்று ஏகார்த்தமாதல். c,d இப்பக்ஷத்தில், பூர்வவாக்யத்துக்கு விவரணம் (கண்ணுகைக்காக என்று) f "மண்ணோர்க்கும் விண்ணோர்க்கும் கண்ணாவான்" இத்யுச்யதே; ஸம்ஸாரிணாம் ஹி நிர்வாஹகாபேக்ஷா, உச்சிந்நகர்மபந்தாநாம் பரமஸாம்யாபந்நாநாம் அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தாநாம் ஸூரீணாஞ்ச நிர்வாஹகாபேக்ஷாऽஸ்தி கிம்? இத்யத்ராஹ (நித்யஸூரிகளோடு இதி) g ஸம்வாதம் (குளிர் இத்யாதி) நாய்ச்சியார் திருமொழி. ஶீதளமான ப்ரவாஹங்களையுடைய திருமலை; இத்தாபம் அத்தேஶத்தை நினைக்கத் தீருங்காணும்; ஸகலதாபங்களையும் ஆற்றவல்ல தேஶமாயிற்று. h "தண்ணார்" என்று - குளிர்த்தியினுடைய மிகுதியைச் சொல்லுகிறதுக்குத் தாத்பர்யம் (அவனுக்கு இத்யாதி) யத்வா, 'தண்ணார்' இத்யநேந, ஶ்ரமஹரத்வம்

ப்ர—e 1. (கண்ணாவான்) यजुषि (का-४-प्र-६) "अग्ने प्रेहि प्रथमो देवयातान् चक्षुर्देवानामुत मर्त्यानाम्। इयक्षमाणा भृगुभिस्सजोषास्सुवर्यन्तु यजमानाः स्वस्ति ॥ २२ ॥"

A நாச்-திரு 8-3.

4. வெற்பை யொன்றெடுத்து, ஒற்க மின்றியே
நிற்கு மம்மான்சீர், கற்பன் வைகலே.

ஈ—(விண்ணோர் வெற்பனே) i அவன் இரண்டு விபூ₄தியிலுள்ளார்க்கும் முகங்கொடுக்க வந்து நின்றுனேயாகிலும், திருமலேதான் நித்யஸூரிகளதாயிற்று. jA"வானவர் நாடு" என்னுமாபோலே (விண்ணோர் வெற்பு) என்கிறார். kB கானமும் வானரமுமான இவற்றுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிற நீர்மையை அநுஸந்தி₄த்து, "இதென்ன நீர்மை!" என்று ஈடுபட்டிருக்கையாலே அவர்களதே திருமலே என்கிறார். 3

அ—விவக்ஷிதம் இதி ஹ்ருதி₃ நித₄ாய, "கஸ்ய ஶ்ரமஹரம்?" இதி ப்ரதியோக்₃யபேக்ஷாயாமாஹ (அவனுக்கு இதி) i'விண்ணோரதான வெற்பையுடையவன்' இதி ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம் ஹ்ருதி₃ நித₄ாயாஹ (அவன் இரண்டு விபூ₄தியில் இதி) j.k நநு, வேங்கடாசலோ ப₄க₃வதீ₃ய ஏவ வா பூ₄யாத், விபூ₄தித்₃வய நிஷ்ட₂ாநாம் ஸாத₄ாரணோ வா பூ₄யாத், கோடித்₃வயஞ்ச பரித்யஜ்ய "விண்ணோர் வெற்பு" இதி கத₂மபி₄தீ₄யத இத்யத்ர க்ரமேணோத்தரமாஹ (வானவர் நாடு இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயேந) jA வானவர்நாடு - 1. "வரத₃ ஸகலமேதத் ஸம்ஶ்ரிதார்த்த₂ம் சகர்த்த₂" இதி ப₄க₃வாந் ஸ்வயம் ஸர்வம் ஆஶ்ரிதாதீ₄நம் கரோதீதி ப₄ாவ:. kA "வானவர் நாடு" என்கைக்கு-அவ்விபூ₄தியில் அவர்கள் வர்த்திக்குமாபோலே, "விண்ணோர் வெற்பு" என்கைக்கு அதுண்டோ? என்ன (கானமும் இத்யாதி₃) என்னவுமாம். நாலாம் திருவந்தாதி—புஷ்பிதமான வ்ருக்ஷங்களும், நாநாவித₄ரத்நங்களும், அருவிகள் நீரோடே கண்டவிடமெங்கும் புரண்டு வந்து விழுகிற காடுகளும், நீரைக்கண்டால் வெருவி மரங்களிலே ஏறக்கடவ குரங்கும். "மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு என்றும் கண்ணாவான், தண்ணார் வேங்கட விண்ணோர் வெற்பன்" என்று அந்வயம். இது முன்பக்ஷத்திலே. "தண்ணார் வேங்கட விண்ணோர் வெற்பன், மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு என்றும் கண்ணாவான் அவன்" என்று ப்ரத₂மாந்த பக்ஷத்திலே அந்வயம். 3.

ஜீ—விவக்ஷிதம் இதி ஹ்ருதி₃ நித₄ாய. "கஸ்ய ஶ்ரமஹரம்?" இதி ப்ரதியோக்₃யபேக்ஷாயாமாஹ (அவனுக்கு இதி) i'விண்ணோரதான வெற்பையுடையவன்' இதி ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம் ஹ்ருதி₃ நித₄ாயாஹ (அவன் இரண்டு விபூ₄தியில் இதி) j.k நநு, வேங்கடாசலோ ப₄க₃வதீ₃ய ஏவ வா பூ₄யாத், விபூ₄தித்₃வய நிஷ்ட₂ாநாம் ஸாத₄ாரணோ வா பூ₄யாத், கோடித்₃வயஞ்ச பரித்யஜ்ய "விண்ணோர் வெற்பு" இதி கத₂மபி₄தீ₄யத இத்யத்ர. க்ரமேணோத்தரமாஹ (வானவர் நாடு இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயேந) jA வானவர்நாடு - 1. "வரத₃ ஸகலமேதத் ஸம்ஶ்ரிதார்த்த₂ம் சகர்த்த₂" இதி ப₄க₃வாந் ஸ்வயம் ஸர்வம் ஆஶ்ரிதாதீ₄நம் கரோதீதி ப₄ாவ:. kA "வானவர் நாடு" என்கைக்கு-அவ்விபூ₄தியில் அவர்கள் வர்த்திக்குமாபோலே. "விண்ணோர் வெற்பு" என்கைக்கு அதுண்டோ? என்ன (கானமும் இத்யாதி₃) என்றுமாம். புஷ்பிதமான வ்ருக்ஷங்களும், நாநாவித₄ரத்நங்களும், அருவிகள் நீரோடே கண்டவிடமெங்கும் புரண்டுவந்து விழுகிற காடுகளும், நீரைக்கண்டால் வெருவி மரங்களிலே ஏறக்கடவ குரங்கும். "மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு என்றும் கண்ணாவான், தண்ணார் வேங்கட விண்ணோர் வெற்பன்" என்று அந்வயம். இது முன்பக்ஷத்திலே. "தண்ணார் வேங்கட விண்ணோர் வெற்பன், மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு என்றும் கண்ணாவான் அவன்" என்று ப்ரத₂மாந்த பக்ஷத்திலே அந்வயம். 3.

A 3-9-9. B நான்-திருவ-47.

ஆ— 4. வ்யா:— (வெற்பை) ஏவம்விதமான ஐச்வர்ய பரம்பரைகளையுடையனான எம்பெருமான் தன்னுடைய காருண்யாதி, கல்யாணகுணங்களைக் காட்டியருள, நானும் அவற்றைக் கண்டு அநுபவித்து, அவ்வநுபவஜநிதப்ரீத்யதிசயம் என்னைக் கற்பிக்க, ஸர்வகாலமும் இந்த குணங்களைக் கற்கப்பெற்றேன் என்கிறார். 4.

ஒ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — கோவர்த்தநோத்தரணம் பண்ணினவனுடைய குணத்தை என்றும் அநுபவிப்பேன் என்கிறார்.

வ்யா:— (வெற்பை ஒன்று எடுத்து இத்யாதி) அப்போதைக்கு எட்டிற்றொரு மலையெடுத்து. (ஒற்கம் இன்றியே என்று மேலுக்கு) இளைப்பு இன்றியே நிற்பதும் செய்து, கோவர்த்தநோத்தரணோபகாரத்தாலே ஜகத்திலுள்ளாரையெல்லாம் அடிமை கொண்டவனுடைய குணங்களை என்றும் சொல்லுவன். 4.

ப— 4. அவ:— அநந்தரம், ஆச்ரிதவிஷயத்தில் ஆபத்ஸகத்வத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

(இந்த்ரன் ப்ரவர்த்திப்பித்த அச்மவர்ஷத்தில் ரக்ஷ்யவர்க்கம் இடர்படாதபடி) **ஒன்று** — ஒரு, **வெற்பை** — மலையை, **எடுத்து** — எடுத்து, **ஒற்கம்** — ஒடுக்கம், **இன்றியே**—இன்றியிலே, **நிற்கும்**—நிற்கிற, **அம்மான்**—ஸ்வாமியினுடைய, **சீர்**—(ஆபத்ஸகத்வ) கீர்த்தியை, **வைகல்** — காலதத்வமுள்ளதனையும், **கற்பன்** — அப்யஸியாநிற்பன். ஒற்கம்-ஒல்குதலாய், பலஸங்கோசத்தைக் காட்டுகிறது. 4.

இ— அவ:— நாலாம் பாட்டில்—அவ்வார்ஜவகுணம் தம்மளவிலேவரப் பலித்த படியைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா:—(**வெற்பை ஒன்று எடுத்து**) பசுக்களும் இடையரும் தொலைய வர்ஷிக்கப் புக்கவாறே, கைக்கு எட்டிற்றொரு மலையை எடுத்து ரக்ஷித்தபடி. கீழ், ஒரு மலையை ஆதாரமாகக்கொண்டு ரக்ஷித்தபடி சொல்லிற்று; இப்போது, ஒரு மலையை ஆதேயமாகக்கொண்டு ரக்ஷித்தபடி சொல்லுகிறது. ஏழு வயஸ்ஸிலே 'ஏழுநாள் ஒருபடிப்பட மலையை எடுத்து ரக்ஷித்தவிடத்தில் இளைப்புண்டாயிற்றில்லையோ? என்னில் (**ஒற்கம் இன்றியே நிற்கும்**) பரார்த்தமாக வ்யாபரிக்கையாலே இளைப் பின்றிக்கே நின்றான். ஒற்கமாவது - ஒல்குதலாய், அதாவது - ஒடுங்குதலாய், அதாவது-இளைப்பு. தாதுக்ஷயம் பிறவாவிட்டால் இளைப்பில்லையிறே. (**அம்மான்**) வகுத்த ஸ்வாமியாகையாலும் இளைப்பில்லை. ப்ரஜாரக்ஷணத்தில் இளைப்பு மாதாவுக்கு உண்டாகாதிறே. (**சீர் கற்பன்**) அவன் மலையையெடுத்து ரக்ஷித்த அப்போதை நீர்மையையும் அழகையும் வாய்வெருவுவன். "சொல்லுவன்" என்கிற ஸ்தாநத்திலே, "**கற்பன்**" என்கிறது-குணப்ரேரிதராய்ச் சொன்னார் என்னுமிடம் தோற்றுகிறது. (**வைகலே**) "நீடுநின்று" (1) என்று, நித்யஸூரிகளுக்கு அதுவே யாத்ரையானாற்போலே, எனக்கும் இதுவே யாத்ரையாயிருக்கும். 4.

ஈ— அவ:— நாலாம் பாட்டு. a அவனுடைய ஆர்ஜவகு₃ணம் தம்மளவிலே ப₂லித்த படியை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:—(வெற்பை b ஒன்று எடுத்து) c பசுக்களும் இடையரும் d தொலையும்படி வர்ஷிக்கப்புக்கவாறே, அதுக்கீடாயிருப்பதொன்றையிட்டு ரக்ஷிக்கப் பற்றாமையாலே, தோற்றிற்றொரு மலையை எடுத்துப் பரிஹரித்தானாயிற்று. இப்படி ஏழு பிராயத்தின் பா₃லன் ஒருபடிப்பட மலையை எடுத்து த₄ரித்துக்கொண்டு நின்றவிடத்தில், e இளைப் புண்டாயிற்றில்லையோ ? என்னில் (ஒற்கம் இன்றியே நிற்கும்) ஒற்கமாவது - ஒடுங்குதல், அதாகிறது - இளைப்பு. ஏழுநாள் ஒருபடிப்பட மலையை த₄ரித்துக்கொண்டு நின்றவிடத்தில் இளையாமைக்கு ஹேது என்னென்னில்; /(அவன் ரக்ஷணத்தைப் பகிர்ந்துகொள்வார் இல்லாமையாலே இளைப்பில்லை ; த₄ாதுக்ஷயம் பிறவாவிடில் இளைப்பில்லையிறே; உண்கிற சோற்றிலே மணலைத் தூவுகை இல்லாவிட்டால் இளைப் பில்லையிறே). (அம்மான்) வகுத்த ஸ்வாமியாகையாலே, f ஸ்வாபா₄விக ஸம்ப₃ந்த₄த் தாலே இளைப்பின்றிக்கே நின்றான். g ப்ரஜாரக்ஷணத்தில் மாதாவுக்கு இளைப்பு உண்டாகாதிறே.

அ— நாலாம் பாட்டு. (வெற்பை இத்யாதி₃) a (அவனுடைய ஆர்ஜவேதி) ''சீர் கற்பன்'' இத்யத்ர ஹ்ருத₃யம். அப்₄யாஸஸ்ய கு₃ணப்ரேரிதத்வம் விவக்ஷிதம். ''தாம் கு₃ணலுப்₃த₄ ராகையாலே, தம்முடைய சௌந்த₃ர்த்தை அநுவர்த்தித்துக்கொண்டு, தாம் கற்கைக்காக வெற் பெடுத்தது'' என்று இவ்வழியாலே இங்கு ஆர்ஜவம் சொல்லிற்றாகிறது. b ''ஒன்றெடுத்து'' என்று அநாத₃ரோக்தி. c ரக்ஷணத்துக்குப் பரிகரமான தி₃வ்யாயுத₄ங்களையெடுத்து ரக்ஷியாமல், முன்னே நின்றதொரு மலையெடுத்து ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் (பசுக்களும் இத்யாதி₃) d (தொலையும்படி) ப₃ாதி₄தராம்படி. e இளைப்பு - ஶ்ரமம். f கீழ்வாக்யவிவரணம் (ஸ்வாபா₄விக இத்யாதி₃) g ஸம்ப₃ந்த₄ம் ஸ்வாபா₄விகமானால் இளைப்பின்றிக்கேயிருக்குமோ ? என்ன (ப்ரஜாரக்ஷணத்தில் இத்யாதி₃).

h (அவன் மலையை எடுத்து இத்யாதி₃) ''இப்படிபட்டவனுடைய சீரைக்கற்பன்'' என்கை யாலே அப்படிப்பட்டவனாக அநுஸந்தி₄க்கை அவனுடைய கல்யாணகு₃ணங்களையெல்லாம்

ஜீ— நாலாம் பாட்டு. (வெற்பை இத்யாதி₃) a (அவனுடைய ஆர்ஜவேதி) ''சீர் கற்பன்'' இத்யத்ர ஹ்ருத₃யம். அப்₄யாஸஸ்ய கு₃ணப்ரேரிதத்வம் விவக்ஷிதம். ''தாம் கு₃ணலுப்₃த₄ ராகையாலே, தம்முடைய சௌந்த₃ர்த்தை அநுவர்த்தித்துக்கொண்டு, தாம் கற்கைக்காக வெற் பெடுத்தது'' என்று இவ்வழியாலே இங்கு ஆர்ஜவம் சொல்லிற்றாகிறது. b ''ஒன்றெடுத்து'' என்று அநாத₃ரோக்தி. c ரக்ஷணத்துக்குப் பரிகரமான தி₃வ்யாயுத₄ங்களையெடுத்து ரக்ஷியாமல், முன்னே நின்றதொரு மலையெடுத்து ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேது அருளிச்செய்கிறார் (பசுக்களும் இத்யாதி₃) d (தொலையும்படி) ப₃ாதி₄தராம்படி. e இளைப்பு - ஶ்ரமம். f கீழ்வாக்யவிவரணம் (ஸ்வாபா₄விக இத்யாதி₃) g ஸம்ப₃ந்த₄ம் ஸ்வாபா₄விகமானால் இளைப்பின்றிக்கேயிருக்குமோ ? என்ன (ப்ரஜாரக்ஷணத்தில் இத்யாதி₃).

/ ( ) இவ்வடைப்பிலுள்ளது சில பிரதிகளிலேயே.

5. வைக லும்வெண் ணெய், கைக லந்துண்டான்
பொய்க லவா தென், மெய்க லந்தானே.

ஆ— 5. வ்யா:— (வைகலும்) A தாரார் தடந்தோள்கள் உள்ளளவும் கைநீட்டி ஆராதவெண்ணெய் விழுங்கினவன், வெண்ணெயளைந்த திருவுடம்போடே கூட வந்து, தன்னுடைய ஆந்ருஶம்ஸ்யகுணரக்ஷணார்த்தமாக கார்யபுத்த்யா என்னோடு ஸம்ஶ்லேஷிக்கையன்றியே, என்னோடு ஸம்ஶ்லேஷித்தல்லது தரிக்கமாட்டாத ஸ்வபாவனைக் கொண்டு என்னுடைய இந்த உடம்போடே ஸம்ஶ்லேஷித்தருளினான் என்கிறார். 5.

ஒ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — தன்னுடைய குணகீர்த்தநோபக்ரமத்திலே, தம் பக்கல் எம்பெருமான் அபிநிவிஷ்டனானபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (வைகலும் என்று தொடங்கி) நாடோறும் வெண்ணெய் களவு காணப்புக்க அபிநிவேஶாதிஶயத்தாலும் மௌக்த்யத்தாலுமாக இரண்டு கையாலும் வெண்ணெய் விழுங்குமவன். (பொய் என்று தொடங்கி) அப்படியே தத்தேஹதாரகனாய்க்கொண்டு என்னுடம்பிலே கலந்தான். 5.

ஈ— (சீர் கற்பன்) b அவன் மலையை எடுத்து ரக்ஷ்யவர்க்கத்தை நோக்கின நீர்மையை அநுஸந்தித்து, அவனுடைய கல்யாணகுணங்களை அந்த i குணப்ரேரிதனாய் அப்யஸிப்பன், 1. "गुणैर्दास्यमुपागतः" (குணைர்தாஸ்யமுபாகத:) என்னுமா போலே. (வைகலே) ஒருகால் இத்தைச் சொல்லி, பின்னை என் கார்யத்துக்குப் போமவனல்லேன்; j நித்யஸூரிகளைப்போலே எனக்கும் k இதுவே யாத்ரையாயிருக்கும், l 2. "विपन्यवः" (விபந்யவ:) இறே. 4.

அ—கற்கையில் ஹேதுவாகிறது. | "சீர்சொல்லுவன்" என்னாதே, "கற்பன்" என்றத்தைப்பற்ற (குணப்ரேரிதனாய் என்றது) | (நித்யஸூரிகளைப்போலே இதி) "அத்ர 'நீடுநின்று'(1) இத்யேதச்ச விவக்ஷிதம்" இதி வதந்தி. | (விபந்யவ இதி) "பந - ஸ்துதௌ" இதி தாது:; தாச்சீல்யே உப்ரத்யய:; ஸ்துதிஶீலா இத்யர்த்த இதி பாவ:. k (இதுவே யாத்ரையாயிருக்கும்) என்றது- "வைகல்" என்றத்தைப்பற்ற. "வெற்பை ஒன்று எடுத்து ஒற்கமின்றியே நிற்கும் அம்மான் சீர் வைகல் கற்பன்" இத்யந்வய:. 4.

ஜீ— h (அவன் மலையை எடுத்து இத்யாதி) "இப்படிப்பட்டவனுடைய சீரைக் கற்பன்" என்கையாலே இப்படிப்பட்டவனாக அநுஸந்திக்கை அவனுடைய கல்யாணகுணங்களையெல்லாம் கற்கையிலே ஹேதுவாகிறது. | "சீர் சொல்லுவன்" என்னாதே, "கற்பன்" என்றத்தைப்பற்ற (குணப்ரேரிதனாய் என்றது) | (நித்யஸூரிகளைப்போலே இதி) "அத்ர 'நீடுநின்று'(1) இத்யேதச்ச விவக்ஷிதம்" இதி வதந்தி. | (விபந்யவ இதி) "பந - ஸ்துதௌ" இதி தாது:, தாச்சீல்யே உப்ரத்யய:; ஸ்துதிஶீலா இத்யர்த்த இதி பாவ:. k (இதுவே யாத்ரையாயிருக்கும்) என்றது- "வைகல்" என்றத்தைப்பற்ற. "வெற்பை ஒன்று எடுத்து ஒற்கமின்றியே நிற்கும் அம்மான் சீர் வைகல் கற்பன்" இத்யந்வய:. 4.

A சிறியதிருமடல் - கண்ணி 32.

ப— 5. அவ:— அநந்தரம், ஏவம்பூ₄தனுன க்ருஷ்ணன் தம்மோடு ஸம்ஶ்லேஷித்த படியை அருளிச்செய்கிறார்.

வைகலும்—என்றுமொக்க, **வெண்ணெய்**—வெண்ணெயை, **கைகலந்து**—கையுள்ளளவும் நீட்டி, **உண்டான்**—உண்டவன், **பொய் கலவாது**—(காரியப்பாடான) பொய் கலவாதபடி விரும்பி, **என்**—என்னுடைய, **மெய்**—(ஹேயமான) ஶரீரத்திலே, **கலந்தான்**—ஒன்றுபடக் கலந்தான். கைகலந்து என்று - இரண்டு கையும் கலந்து என்னவுமாம். 5.

இ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — நான் அவன் ஸ்வரூபத்தை விட்டு அவன் கு₃ணங்களையே விரும்புகிறாப்போலே, அவனும் என்னைவிட்டு என்னுடைய தே₃ஹத்தையே விரும்பாநின்றான் என்கிறார்.

வ்யா:—(**வைகலும் வெண்ணெய் கைகலந்து உண்டான்**) "கற்பன் வைகலே" என்று - எனக்கு அவன் கு₃ணம் என்றும் த₄ாரகமாயிருக்கிறாப்போலே, ஆஶ்ரித ஸ்பர்ஶமுள்ளதொரு த்₃ரவ்யமே அவனுக்கும் நித்யத₄ாரகமாயிற்று என்கிறார். (**கைகலந்து உண்டான்**) A "தாரார் தடந்தோள்கள் உள்ளளவும் கைநீட்டி" என்கிற படியே "குடத்திலே கைபுக்கதனையும் வயிறு நிறையும்" என்கிற மௌக்₃த்₄யத் தாலே என்னுதல்; "கள்ளன்" என்று சிலுகிட்டவாறே, அவர்கள்தங்களோடே கலந்து அமுதுசெய்தான் என்னுதல்; "ஓர் இளம்பனும் ஒரு சதிரனும் களவு கண்டார்கள்" என்று ப₄ட்டர் கதையை ஸ்மரிப்பது; அபி₄நிவேஶத்தாலே இரண்டு கையாலும் அமுதுசெய்தான் என்னுதல். கைவாசி அறியாத மௌக்₃த்₄யத்தாலும், அபி₄நிவேஶத்தாலும். (**பொய் கலவாது என் மெய் கலந்தானே**) வெண்ணெயிற்பண்ணின விருப்பத்தில் பொய்யில்லாதாப்போலேகிடீர் என் உடம்பில் பண்ணுகிற விருப்பமும். அவன் மேல்விழ, தாம் மேன்மையைக் கண்டு இருய்க்கிறாராயிற்று; அவன் மேல்விழுகிறதும் இத்தாலேயாயிற்று. B"இங்கின்ற நீர்மை" என்று நான் அநாத₃ரிக்கிற ஶரீரமும் இவனுக்குக் கலக்கைக்கு விஷயமாவதே! 5.

ஈ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டு. a நீர் அவன் கு₃ணங்களை அப்₄யஸியாநின்றீராகில், அவன்தான் செய்கிறதென்? என்னில்; நான் அவனைவிட்டு அவன் கு₃ணங்களை

அ— அஞ்சாம் பாட்டு. (வைகலும் இத்யாதி₃) a "என் மெய் கலந்தானே" என்ற பத₃த்தைக் கடாக்ஷித்து ஶங்காபூர்வகமாக ஸங்க₃தி அருளிச்செய்கிறார் (நீர் அவன் கு₃ணங்களை இத்யாதி₃)

ஜீ— அஞ்சாம் பாட்டு. (வைகலும் இத்யாதி₃) a "என் மெய் கலந்தானே" என்ற பத₃த்தைக் கடாக்ஷித்து ஶங்காபூர்வகமாக ஸங்க₃தி அருளிச்செய்கிறார் (நீர் அவன் கு₃ணங்களை இத்யாதி₃)

 A சிறியதிருமடல்.32. B திருவிருத்தம்-1.

ஈ—விரும்புகிறுப்போலே, அவனும் என்னை விட்டு என்னுடைய தே$_{3}$ஹத்தை விரும்பாநின்றான் என்கிறார்.

வ்யா:— (வைகலும்) b "கற்பன் வைகலே" என்று - எனக்கு அவன் கு$_{3}$ணம் என்றும் த$_{4}$ாரகமாயிருக்கிறுப்போலே, ஆஶ்ரிதஸ்பர்ஶமுள்ள த்$_{3}$ரவ்யம் என்றுமொக்க த$_{4}$ாரகமாயிருக்குமாயிற்று அவனுக்கு. (வெண்ணெய் b$_{2}$ கைகலந்து உண்டான்) வெண்ணெயில் உண்டான ஆத$_{3}$ரத்தாலே c இடக்கையாலும் வலக்கையாலும் வாங்கி அமுதுசெய்தான்.

அன்றியே, dA "தாரார் தடந்தோள்கள் உள்ளளவும் கைநீட்டி" என்கிறபடியே, "கைநிறையுந்தனையும் வயிறு நிறையும்" என்னும் மௌக்$_{3}$த்$_{4}$யத்தாலே திருக்

அ— b வைகலும் வெண்ணெய் உண்டத்தை ஸநித$_{3}$ர்ஶநமாக அருளிச்செய்கிறார் (கற்பன் இத்யாதி$_{3}$) b$_{2}$ கைகலந்து - இடக்கையும் வலக்கையும் கலந்து என்னுதல்; கைகள் உள்ளளவும் வெண்ணெயிலே கலந்து என்னுதல்; மூன்றும் அர்த்த$_{2}$ம் - தேடுகிறவர்களோடே தானும் ஒருவனாய்க் கலந்து என்னுதல். அதாவது - கள்ளனுடைய ஸாமர்த்$_{2}$யம் சொல்லுகிறது. மூன்றும் அர்த்த$_{2}$த்துக்கு, கைகலந்து - முழுச்சொல்லு. c "வெண்ணெய் உண்டான்" என்றபோதே, வெண்ணெயோடே கலந்தமை தோற்றுகிறது; ஆனபின்பு, "கைகலந்து" என்றதுக்கு ப்ரயோஜநம் என்னென்ன (இடக்கையாலும் இத்யாதி$_{3}$) இரண்டு கையாலும் கலந்து வெண்ணெய் உண்டான் என்றபடி.

d சிறியதிருமடல் (தாரார் இத்யாதி$_{3}$) மாலையோடுகூட வெண்ணெய்க் குடத்திலே கையையிட்டான்; உள்ளளவும் கைநீட்டி - "வெண்ணெயிலே ஆழக் கையிட்டதனையும் வயிறு நிறையும்" என்றிருக்கிறான்காணும் மௌக்$_{3}$த்$_{4}$யத்தின் மிகுதியாலே; "இவன் தாரார் தடந்தோள்கள் உள்ளளவும் கைநீட்டி அள்ளி அமுதுசெய்தான்" என்று அறியும்படி எங்ஙனே? என்ன; பானையைப்பார்த்தாள்; பானை வாயிலே சாந்துபட்டிருந்தது; இவன் தோளிலே கோயிற்

ஜீ— b "வைகலும் வெண்ணெய்" என்றத்தை ஸநித$_{3}$ர்ஶநமாக அருளிச்செய்கிறார் (கற்பன் இத்யாதி$_{3}$) b$_{2}$ கைகலந்து - இடக்கையும் வலக்கையும் கலந்து என்னுதல்; கைகள் உள்ளளவும் வெண்ணெயிலே கலந்து என்னுதல்; மூன்றும் அர்த்த$_{2}$ம் - தேடுகிறவர்களோடே தானும் ஒருவனாய்க் கலந்து என்னுதல். அதாவது - கள்ளனுடைய ஸாமர்த்$_{2}$யம் சொல்லுகிறது. மூன்றும் அர்த்த$_{2}$த்துக்கு, "கைகலந்து" என்றது - முழுச்சொல்லு. c "வெண்ணெய் உண்டான்" என்றபோதே, வெண்ணெயோடே கலந்தமை தோற்றுகிறது; ஆனபின்பு, "கைகலந்து" என்றதுக்கு ப்ரயோஜநம் ஏதென்ன (இடக்கையாலும் இத்யாதி$_{3}$) இரண்டு கையும் கலந்து வெண்ணெய் உண்டான் என்றபடி.

d (தாரார் இத்யாதி$_{3}$) சிறியதிருமடல். மாலையோடுகூட வெண்ணெய்க் குடத்திலே கையையிட்டான்; உள்ளளவும் கைநீட்டி - "வெண்ணெயிலே ஆழக் கையிட்டதனையும் வயிறு நிறையும்" என்றிருக்கிறான்காணும் மௌக்$_{3}$த்$_{4}$யத்தின் மிகுதியாலே; "இவன் தாரார் தடந்தோள்கள் உள்ளளவும் கைநீட்டி அள்ளி அமுதுசெய்தான்" என்று அறியும்படி எங்ஙனே? என்ன; பானையைப்பார்த்தாள்; பானை வாயிலே சாந்துபட்டிருந்தது; இவன் தோளிலே கோயிற்

A சிறியதிருமடல்-32.

6. கலந்தென் ஆவி, நலங்கொள் நாதன்
புலன்கொள் மாணாய், நிலங்கொண் டானே.

ஆ— 6. வ்யா:— (கலந்து என் ஆவி) இப்படி என்னோடே கலந்த கலவியாலே தோற்பித்து அடிமையாக்கின இவன், எனக்கு போ₄க்₃யமாகைக்காக ஸகலஜந மநோநயநஹாரியான தன்னுடைய அழகிய திருவடிவைக் காட்டி, மஹாப₃லியை வஶீகரித்து, இந்த லோகத்தையும் கொண்டான் என்கிறார். 6.

ஒ— அவ:— ஆறும் பாட்டில் — தம்மோடு கலந்த எம்பெருமான் தம்மை அநந்யார்ஹமாக்கிக்கொண்டபடியை ஸநித₃ர்ஶநமாகச் சொல்லுகிறார்.

ஈ—கைகள் உள்ளளவும் கலந்து அமுதுசெய்தான் என்னுதல்; e "கள்ளன்" என்று f சிலுகிட்டவாறே g அவர்கள்தங்களோடே கலந்து அமுதுசெய்தான் என்னுதல். h"ஸர்வாதி₄கனானவன் நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தவனுடைய தே₃ஹத்தைத் திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெயோபாதி ஆத₃ரித்தான்" என்றால், இது கூடுவதொன்றோ? என்னில்: (பொய் கலவாது என் மெய் கலந்தானே) i'அவ்வெண்ணெயில் பண்ணின விருப்பத்தில் பொய்யில்லாதாப்போலே கிடீர் என் உடம்புடன் கலந்த கலவியிலும் பொய்யில்லாதபடி!' என்கிறார். (என் மெய்) j அவன் மேல்விழ மேல்விழத் தாம் இறாய்த்தமை தோற்றுகிறது. k A "அழுக்குடம்பு" என்று நான் அநாத₃ரிக்கிற ஶரீரம் இவனுக்கு ஆத₃ரணீயமாவதே! என்கிறார். 5.

அ—சாந்திருக்குமே, ஆகையாலே, கையுள்ளளவும் நீட்டினான் என்று அறிந்தாள். e ப்ராத₃ராந்யம் தோற்றவேண்டியிருக்கையைப்பற்ற முன்னே எடுக்கிறார் (கள்ளன் என்று) f சிலுகு - கலஹம். g B / "தன்னேராயிரம் பிள்ளைகள்" என்றபடி. h"ப்ரஸக்தஸ்ய ஹி ப்ரதிஷேத₄:" இதி ந்யாயேந ப்ரதிஷேத₄ஸ்ய ப்ரஸக்திம் ஸம்பாத₃யதி (ஸர்வாதி₄க இதி) i (அவ்வெண்ணெயில் இதி) "வெண்ணெய் கைகலந்து உண்டான்" இத்யேதத் த்₃ருஷ்டாந்தார்த்த₂ம் இதி பா₄வ:. j "என் மெய்" என்றதுக்கு பா₄வம் (அவன் இத்யாதி₃) k ஏகாரஸ்ய பா₄வமாஹ (அழுக்குடம்பு இதி) கீழ்வாக்யவிவரணம் என்னவுமாம். "வைகலும் வெண்ணெய் கைகலந்து உண்டான்; உண்டவன் என் மெய் கலந்தான்; இதில் பொய் கலவாது" என்று அந்வயம். 5.

ஜீ—சாந்திருக்குமே; ஆகையாலே, கையளவும் நீட்டினான் என்று அறிந்தான். e ப்ராத₃ராந்யம் தோற்றவேண்டியிருக்கையைப்பற்ற முன்னே எடுக்கிறார் (கள்ளன் என்று) f சிலுகு - கலஹம். g B / "தன்னேராயிரம் பிள்ளைகள்" என்றபடி. h"ப்ரஸக்தஸ்ய ஹி ப்ரதிஷேத₄:" இதி ந்யாயேந ப்ரதிஷேத₄ஸ்ய ப்ரஸக்திம் ஸம்பாத₃யதி (ஸர்வாதி₄க இதி) i (அவ்வெ. ண்ணெயில் இதி) "வெண்ணெய் கைகலந்து உண்டான்" இத்யேதத் த்₃ருஷ்டாந்தார்த்த₂ம் இதி பா₄வ:. j "என் மெய்" என்றதுக்கு பா₄வம் (அவன் இத்யாதி₃) k ஏகாரஸ்ய பா₄வமாஹ (அழுக்குடம்பு இதி) கீழ்வாக்யவிவரணம் என்னவுமாம். "வைகலும் வெண்ணெய் கைகலந்து உண்டான்; உண்டவன் என் மெய் கலந்தான்; இதில் பொய் கலவாது" என்று அந்வயம். 5.

A திருவிருத்தம்-1. B பெரியாழ்திரு 3-1-1.
/ இவ்விடத்தில் (அவர்கள்) என்பது விட்டுப்போயிருக்கலாம்.

ஒ— வ்யா:— (கலந்து என்று தொடங்கி) **என்னோடே ஸம்ஶ்லேஷித்து, என் ஆத்மாவில் நன்மையைக் கொண்டு, என்னையாளுங்கொண்டான்.** (புலன் என்று தொடங்கி) **ஸர்வேந்த்ரியாபஹாரக்ஷமமான குறள்வடிவைக் காட்டி மஹாபலியில் நிலங்கொண்டாற்போலே.** 6.

ப— 6. அவ:— அநந்தரம், லோகத்தை அநந்யார்ஹமாக்கினாற்போலே என் ஆத்மாவையும் அநந்யார்ஹமாக்கினான் என்கிறார்.

கலந்து—(ஒரு நீராகக்) கலந்து, **என் ஆவி**—என் ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய, **நலம்**—(ஸ்வாஸாதாரண ஶேஷத்வமாகிற) நன்மையை, **கொள்**—(தனக்கு ப்ரயோஜநமாகக்) கொண்ட, **நாதன்**—ஶேஷியானவன், **புலன்**—இந்த்ரியங்களுக்கு, **கொள்**—ஆகர்ஷகமான, **மாணாய்**—வாமந ப்ரஹ்மசாரி வேஷத்தையுடையவனாய், **நிலம்**—பூமியை, **கொண்டான்**—(தன்னதாக்கிக்) கொண்டவன். நிலம் என்று லோகாந்தரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். 6.

இ— அவ:— ஆறாம் பாட்டில் — தேஹத்தளவன்றிக்கே என்னை அநந்யார்ஹமாக்கினான் என்கிறார்.

வ்யா:— **(கலந்து)** என்னோடே ஒருநீராகக் கலந்து. **(என் ஆவி நலங்கொள் நாதன்)** என் ஆத்மாவினுடைய நலத்தை-நற்சீவனைக் கொண்டான். **(நாதன்)** A "என்னையாளுங்கொண்டு" என்கிறபடியே தன்னையொழியச் செல்லாமையை விளைத்து, நான் எனக்குரியேனாயிருக்கிற நிலையைத் தவிர்த்தான். தாம் அகப்பட்டபடிக்கு மஹாபலியை நிதர்ஶநமாகச் சொல்லுகிறார்,— **(புலன் கொள் மாணாய்)** ஸர்வேந்த்ரியாபஹாரக்ஷமமான வடிவைக்கொண்டு. **(நிலங்கொண்டானே)** மஹாபலி "தன்னது" என்று அபிமாநித்த பூமியைக் கொண்டான். அவன் என்னைப்போலே தன்னைக்கொடுத்திலன். அவன் வடிவிலே தோற்றான்; நான் நீர்மையிலே தோற்றேன் என்கிறார். 6.

ஈ— அவ:— ஆறாம் பாட்டு. a இப்படிக் கலந்து செய்ததென்? என்ன; 'தேஹத்தளவிலே விரும்பி விட்டிலன்; என் ஆவிநலத்தையும் கொண்டான்' என்கிறார்.

அ— ஆறாம் பாட்டு. (கலந்து என் ஆவி இத்யாதி) a "என் ஆவி நலம் கொள் நாதன்" என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து ஶங்காபூர்வகமாக ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி இத்யாதி).

ஜீ— ஆறாம் பாட்டு. (கலந்து என் ஆவி இத்யாதி) a "என் ஆவி நலம் கொள் நாதன்" என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து ஶங்காபூர்வகமாக ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி இத்யாதி).

A திருநெடுந்தாண்டகம்-25.

7. கொண்டா னேழ்விடை, உண்டா னேழ்வையம்
தண்டா மஞ்செய்துஎன், எண்டா னானே.

ஆ— 7. வ்யா:— (கொண்டான்) திருநாட்டிற்பண்ணும் ப்ரேமத்தை என்பக்கலிலே பண்ணி, தன்னோடு ஶீக்ஷத்வேந ஸம்ஶ்லேஷிக்கவேணும் என்றுள்ள என்னுடைய மநோரதத்தைத் தான் கைக்கொண்டு என்னோடு ஸம்ஶ்லேஷித்தருளின இவன், எனக்கு போக்யமாகைக்காக, இன்னம் ஏருதேழடர்த்தது தொடக்கமாக அபர்யந்த திவ்ய சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணியருளாநின்றான் என்கிறார். 7.

ஈ— வ்யா:— (கலந்து இத்யாதி) என்னோடே ஒருநீராகக் கலந்து, பின்னை என் b ஆத்மாவினுடைய நற்சீவனைக் கொண்டான். அவ்வளவேயோ?—(நாதன்) c A''என்னை யாளுங்கொண்டு'' என்கிறபடியே, நான் எனக்குரியேனாயிருக்கிற இருப்பையும் தவிர்த்தான். இப்படி அகப்பட்டார் நீரேயோ? என்ன; மஹாபலியும் அகப்பட்டான்; d ஆவிநலம் கொடுத்திலன்; கழஞ்சு மண் கொடுத்தானித்தனை; e ஸர்வேந்த்ரியாபஹார க்ஷமமான வேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து, f அவன் '' என்னது '' என்று அபிமாநித் திருக்கிற பூமியை அபஹரித்தான். 6.

அ— b ''நலம்'' என்று-போக்யதையாய், ஆவிநலம் என்று-ஆத்மாவினுடைய போக்யதை. ஸௌஶீல்ய நாதத்வங்களாகிற அகவாயில் குணங்களைக் காட்டி, என்னுடைய அகவாயில் பதார்த்தத்தை அபஹரித்தான்; புறவாயில் ஸௌந்தர்யத்தைக் காட்டி, அவனுடைய புறவாயில் பதார்த்தத்தைஅபஹரித்தான் என்றபடி c திருநெடுந்தாண்டகம்—(என்னையாளுங்கொண்டு இத்யாதி) என் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரித்துக் கொண்டுபோகையன்றியே, சுமையாளும் நானேயாகவேணுமோ? அவனோடே கலந்து பரிமாறின பரிமாற்றத்தை அடிமையாக நினைத்திருக்கையாலே ''என்னை அடிமையுங்கொண்டு'' என்கிறாளாகவுமாம். d ''நிலம் கொண்டான்''இத்யேதத் ஶ்ருதி நிதாய, ஸ்வஸ்மாத் தஸ்ய விஶேஷமாஹ (ஆவி நலம் கொடுத்திலன் இத்யாதி) e ஶப்தார்த்தம் (ஸர்வேந்த்ரிய இதி) B''மன்னும் குறளுருவில் மாணி''இத்யாதி. மாணி-ப்ரஹ்மசாரி. f (அவன்) மஹாபலி. ''கலந்து என் ஆவி நலம் கொள் நாதனானன், புலன் கொள் மாணாய் நிலம் கொண்டான்'' இத்யந்வய:. கலந்து என் ஆவி என்று தொடங்கி, அடைவே உரை அந்வயம். 6.

ஜீ— b '' நலம் '' என்று - போக்யதையாய், '' ஆவி நலம் '' என்று - ஆத்மாவினுடைய போக்யதை. ஸௌஶீல்ய நாதத்வங்களாகிற அகவாயில் குணங்களைக் காட்டி, என்னுடைய அகவாயில் பதார்த்தத்தை அபஹரித்தான் ; புறவாயில் ஸௌந்தர்யத்தைக் காட்டி, அவனுடைய புறவாயில் பதார்த்தத்தை அபஹரித்தான் என்றபடி. c (என்னையாளுங்கொண்டு இத்யாதி) திருநெடுந்தாண்டகம். என் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரித்துக் கொண்டுபோகையன்றியே, சுமையாளும் நானேயாகவேணுமோ? அவனோடே கலந்து பரிமாறின பரிமாற்றத்தை அடிமையாக நினைத்திருக்கையாலே '' என்னை அடிமையுங்கொண்டு '' என்கிறாளாகவுமாம். d '' நிலம் கொண்டான் '' இத்யேதத் ஶ்ருதி நிதாய, ஸ்வஸ்மாத் தஸ்ய விஶேஷமாஹ (ஆவி நலம் கொடுத்திலன் இத்யாதி) e ஶப்தார்த்தம் (ஸர்வேந்த்ரிய இதி) B''மன்னும் குறளுருவில் மாணி'' இத்யாதி. மாணி - ப்ரஹ்மசாரி, f (அவன்) மஹாபலி. ''கலந்து என் ஆவி நலம் கொள் நாதனானன்; புலன் கொள் மாணாய் நிலம் கொண்டான்'' இத்யந்வய:. 6.

A திருநெடுந்தாண்டகம்-25. B பெரியதிருமடல்-கண்ணி 108.

ஒ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில் — தன் விஷயத்தில் என்னுடைய மநோரதத்தை, என் பக்கலிலே தான் பண்ணினான் என்கிறார்.

வ்யா:— (கொண்டான் என்று தொடங்கி) நப்பின்னைப் பிராட்டியோட்டை ஸம்ஶ்லேஷ விரோதியான எருதேழையும் கொன்றான்; ஜகத்தையடையத் திரு வயிற்றிலே வைத்துக்கொண்டான்; இதுக்குக் கருத்து—தம்முடைய ஸம்ஶ்லேஷ விரோதிகளைப்போக்கி, ஜகத்துக்குத் தன்னையொழியச் செல்லாதாப்போலே தம்மை யொழிய எம்பெருமானுக்குச் செல்லாது—என்று. (தண் தாமம் செய்து) பரமபதத் திற்பண்ணும் வ்யாமோஹத்தைப் பண்ணி நான் நினைத்தபடி செய்தான் என்றுமாம். 7.

ப— 7. அவ:— அநந்தரம், என் நினைவே தனக்கு நினைவானான் என்கிறார்.

ஏழ் விடை-(அபிமத விரோதியான) ஏழ்விடைகளையும், கொண்டான்-(ப்ராண னைக்)கொண்டவனாய், (ஆபத்திலே) ஏழ் வையம்—ஸர்வலோகத்தையும், உண்டான்— வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்தவன், தண்—ஸாம்ஸாரிகதாபஶாந்திகரமான, தாமம்— பரமபதத்தில் விருப்பத்தை,செய்து—(என் பக்கலிலே) பண்ணி, என்—என்னுடைய, எண்—மநோரதத்தின்படியே, தான்-தான், ஆனான்-மநோரதிக்கத் தொடங்கினான்.

அதாவது - நான் பரமபதத்திலே தன்னை அநுபவிக்க எண்ணுமாபோலே, தான் இங்கே என்னை அநுபவிக்க எண்ணுநின்றான் என்றபடி. என் எண்ணிலே தான் கைப்புகுந்தான் என்றுமாம். 7.

இ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில் — தன்பக்கல் உண்டான என்னுடைய மநோ ரதத்தை, என் பக்கலிலே தான் பண்ணினான் என்கிறார்.

வ்யா:— (கொண்டான் ஏழ்விடை) ஏழுவகைப்பட்ட வ்ருஷபங்களை ஜயித் தான். இன்ன படைவீட்டைக் கொண்டான் என்னுமாபோலே; "கொண்டான்" என்றது - ஜயித்தான் என்றபடி. நப்பின்னைப் பிராட்டியோட்டைக் கலவிக்கு விரோதியைப் போக்கினாப்போலே, என் விரோதிகளைப்போக்கி வந்து கலந்தான் என்கை. (உண்டான் ஏழ்வையம்) ஜகத்தையெல்லாம் ப்ரளயாபத்திலே தன் திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்தான். ப்ரளயாபத்தில் ஜகத்துக்குத் தன்னை யொழியச் செல்லாதாப்போலே, என்னையொழியத் தனக்கும் செல்லாதபடியா யிராநின்றான் என்கை. (தண் தாமம் செய்து) தட்பத்தையுடைய தாமமுண்டு - பரமபதம்; அதில் பண்ணக்கடவ விருப்பத்தை என்பக்கலிலே பண்ணி. தத் விபூதிகனாக என்னை ஆதரித்து என்னவுமாம். (என் எண்தான் ஆனானே) நான் மநோரதித்தபடியே எனக்குக் கைப்புகுந்தான் என்னுதல்; என் மநோரதத்தைத் தான் கைக்கொண்டான்; அதாகிறது - A"மாக வைகுந்தம் காண்பதற்கு என் மனம் ஏகமெண்ணும்" என்று - நான் அத்தேஶத்திலே அநுபவிக்க எண்ண, திருநகரியிலே வந்து என்னை அநுபவிக்க எண்ணுகிற்கை. 7.

A 9-3-7.

ஈ— அவ:—ஏழாம் பாட்டு. a ஆவிநலங்கொண்டுவிட்ட அளவேயோ? நித்யவிபூதியில் பண்ணும் ஆதரத்தையும் என்பக்கலிலே பண்ணினான் என்கிறார்.

வ்யா:—(கொண்டான் ஏழ்விடை) b "இன்ன படைவீட்டைக் கொண்டான்" என்னுமாபோலே. நப்பின்னைப் பிராட்டியோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமான வ்ருஷபங்கள் ஏழையும் ஜயித்தான். (உண்டான் ஏழ்வையம்) d ப்ரளயாபத்தில் பூமி தன் வயிற்றிலே புகாவிடில் தரியாதாப்போலே, தான் என்பக்கலிலே புகுந்தல்லது தரியாதானாய்க் கலந்தான். e தனக்கு ஸ்நேஹிகளாயிருப்பார்க்குச்

அ— ஏழாம் பாட்டு. (கொண்டான் இத்யாதி) a "தண் தாமம் செய்து" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ஆவிநலம் இத்யாதி).

b (இன்ன படை வீடு) "வென்றான்" என்னாதே, "கொண்டான்" என்கிற பதஸ்வாரஸ்யம். c போலே என்று வாக்யம்; அலப்யலாபத்திலே த்ருஷ்டாந்தம்; யத்நத்திலன்று; நப்பின்னைப்பிராட்டி ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு நிமித்தமாகையாலே அலப்யலாபமிறே. d ப்ரளயாபத்ரக்ஷணத்தை அருளிச்செய்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (ப்ரளயாபத்தில் என்று தொடங்கி) யத்வா, "என் எண்தான் ஆனான்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து பூர்வம் (ப்ரளயாபத்திலே இத்யாதி) அதவா, "கலந்து என்னாவி" என்றதுக்கு இது த்ருஷ்டாந்தமாயிருக்கிறது என்கிறார் (ப்ரளய இத்யாதி) e,f ஸ்வஸ்மிந் புகுவத்க்ருதா஽த்யாதராபித்ராதாவஸரே "கொண்டான் ஏழ்விடை உண்டான் ஏழ்வையம்" இதி வக்துர் பூர்வமாஹ (தனக்கு ஸ்நேஹிகளாய் இத்யாதிவாக்யத்வயேந) f (தான் பண்ணும் ரக்ஷணம்) இதி வாக்யம்- "உண்டான் ஏழ்வையம்" இத்யஸ்ய பூர்வாந்தரம். e (ஸ்நேஹிகளாயிருப்பார்க்கு) நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காகவிறே விடை கொண்டது. e (ஸ்நேஹிகளாயிருப்பார்க்குச் செய்யுமதும் செய்தான்) என்றது - அவர்கள்விரோதியைப் போக்கினாப்போலே, என் விரோதியையும் போக்கினான் என்றபடி. f (விலக்காதார்க்குச் செய்யுமதும் செய்தான்) என்றது - அவர்கள் ப்ரளயா

ஜீ— ஏழாம் பாட்டு. (கொண்டான் இத்யாதி) a "தண் தாமம் செய்து" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ஆவிநலம் இத்யாதி).

b (இன்ன படை வீடு) "வென்றான்" என்னாதே, "கொண்டான்" என்கிற பதஸ்வாரஸ்யம். c போலே என்று வாக்யம்; அலப்யலாபத்திலே த்ருஷ்டாந்தம்; யத்நத்திலன்று; நப்பின்னைப்பிராட்டி ஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு நிமித்தமாகையாலே அலப்யலாபமிறே. d ப்ரளயாபத்ரக்ஷணத்தை அருளிச்செய்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (ப்ரளயாபத்திலே இத்யாதி) யத்வா, "என் எண்தான் ஆனான்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து பூர்வம் (ப்ரளயாபத்திலே இத்யாதி) அதவா, "கலந்து என்னாவி" என்றதுக்கு இது த்ருஷ்டாந்தமாயிருக்கிறது என்கிறார் (ப்ரளய இத்யாதி) e,f ஸ்வஸ்மிந் புகுவத்க்ருதா஽த்யாதராபித்ராதாவஸரே "கொண்டான் ஏழ்விடை உண்டான் ஏழ்வையம்" இதி வக்துர் பூர்வமாஹ (தனக்கு ஸ்நேஹிகளாய் இத்யாதிவாக்யத்வயேந) f (தான் பண்ணும் ரக்ஷணம்) இதி வாக்யம்-"உண்டான் ஏழ்வையம்" இத்யஸ்ய பூர்வாந்தரம். e (ஸ்நேஹிகளாயிருப்பார்க்கு) நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காகவிறே விடை கொண்டது. e (ஸ்நேஹிகளாயிருப்பார்க்குச் செய்யுமதும் செய்தான்) என்றது - அவர்கள் விரோதியைப் போக்கினாப்போலே, என் விரோதியையும் போக்கினான் என்றபடி. f (விலக்கா

ரீ—செய்யுமதும் செய்தான்; f தான் பண்ணும் ரக்ஷணம் விலக்காதார்க்குச் செய்யுமதும் செய்தான். g அதுக்குமேலே—(h தண் தாமம் செய்து) i தட்பத்தையுடைத்தான தாமமுண்டு - பரமபதம்; அதில் பண்ணும் விருப்பத்தையும் என்பக்கலிலே பண்ணினன். j தத்விபூதிகளுக என்னை ஆதரித்து என்றுமாம். (என் k எண்ணதான் ஆனனே) k நான் மநோரதித்தபடியே எனக்குக் கைப்புகுந்தான் என்னுதல்; l அன்றிக்கே, m என் மநோரதத்தைத் தான் (கைக்)கொண்டான் என்னுதல். n அதாவது-o A மாக வைகுந்தம் காண்பதற்கிறே இவர் ஏகமெண்ணுவது; p B"கண்ணன் விண்ணூர் தொழவே / சரிகின்றது சங்கம்" என்று, நான் "ஸ்ரீ வைகுண்டத்தேறப் போகவேணும்" என்றும்,

---

அ—பத்தில் நமியாதபடி தரிப்பித்தாப்போலே, பிரிந்து நமியாதபடி என்னையும் குணவிஷ்காரத்தாலே தரிப்பித்தான் என்றபடி. g இப்படி பூர்வகண்டத்தைப் பூர்வஶேஷமாக்கி, உத்தரகண்டத்தை அவதரிப்பிக்கிறார் (அதுக்குமேலே என்று) h செய்து-புத்திபண்ணி; தண்தாமமாகச்செய்து-தண் தாமம் என்று புத்திபண்ணி; தண்தாம ஸத்ருஶமாக புத்திபண்ணி என்னுதல்; தண்தாமத்திலவனுக புத்திபண்ணி என்னுதல். i தட்பம் என்று - குளிர்த்தியாய், C "நலமந்தம் இல்லதோர்" என்ற பேராக்யதையைச் சொல்லுகிறது. j (தத்விபூதிகளுக) தத்ராத்யத்வேந. k, k (நான் மநோரதித்த இத்யாதி) எண்ணிலே - எண்ணின ப்ரகாரத்திலே ஆனன். அக்ரூரர் மநோரதித்தபடியே ஆனப்போலே, நான் மநோரதித்தபடியே எனக்குக் கைப்புகுந்தான் என்றபடி. m (என் மநோரதத்தை இத்யாதி) என் எண்ணைப்போலொத்த எண்ணைத் தானுடையனுனன் என்றபடி. n "என் மநோரதத்தை" என்றத்தை விவரிக்கிறார் (அதாவது இத்யாதி) o (மாக வைகுந்தம் இத்யாதி) பரமாகாஶ ஶப்தவாச்யமான ஸ்ரீ வைகுண்டத்தைக் காண்பதற்கு என் நெஞ்சானது இராப்பகலும் ஏகப்ரகாரமாக எண்ணுநின்றது. l, p "அன்றிக்கே" இத்யாதிக்கு விவரணம் (கண்ணன் இத்யாதி) திருவிருத்தம். க்ருஷ்ணனுடைய பரமவ்யோம ஶப்தவாச்யமான பரமபதத்தை நித்யாஞ்ஜலிபந்தம் பண்ணி அநுபவிக்கவேணும் என்கிற

ஜீ—தார்க்குச் செய்யுமதும் செய்தான்) என்றது - அவர்களை ப்ரளயாபத்தில் நமியாதபடி தரிப்பித்தாப்போலே, பிரிந்து நமியாதபடி என்னையும் குணவிஷ்காரத்தாலே தரிப்பித்தான் என்றபடி. g இப்படி பூர்வகண்டத்தைப் பூர்வஶேஷமாக்கி, உத்தரகண்டத்தை அவதரிப்பிக்கிறார் (அதுக்குமேலே என்று) h செய்து - புத்திபண்ணி; தண்தாமமாகச் செய்து - தண்தாமம் என்று புத்திபண்ணி; தண்தாமஸத்ருஶமாக புத்திபண்ணி என்னுதல்; தண்தாமத்திலவனுக புத்திபண்ணி என்னுதல். i தட்பம் என்று - குளிர்த்தியாய், C "நலமந்தம் இல்லதோர்" என்ற பேராக்யதையைச் சொல்லுகிறது. j தத்விபூதிகளுக - தத்ராத்யத்வேந. k (நான் மநோரதித்த இத்யாதி) எண்ணின ப்ரகாரத்திலே ஆனன்; அக்ரூரர் மநோரதித்தபடியே ஆனப்போலே, நான் மநோரதித்தபடியே எனக்குக் கைப்புகுந்தான் என்றபடி. m (என் மநோரதத்தை இத்யாதி) என் எண்ணைப்போலொத்த எண்ணைத் தானுடையனுனன் என்றபடி. n "என் மநோரதத்தை" என்றத்தை விவரிக்கிறார் (அதாவது இத்யாதி) o (மாக வைகுந்தம் இத்யாதி) பரமாகாஶஶப்தவாச்யமான ஸ்ரீ வைகுண்டத்தைக் காண்பதற்கு என் நெஞ்சானது இராப்பகலும் ஏகப்ரகாரமாக எண்ணுநின்றது. l, p "அன்றிக்கே" இத்யாதிக்கு விவரணம் (கண்ணன் இத்யாதி) க்ருஷ்ணனுடைய பரமவ்யோம ஶப்தவாச்யமான பரமபதத்தை நித்யாஞ்ஜலிபந்தம் பண்ணி அநுபவிக்கவேணும் என்கிற மெலிவாலே வளை சரியா

A 9-8-7. B திருவிருத்தம் 47. C 2-8-4. / (பா) சரிகின்றன.

8. ஆநா னாயன், மீனோ டேனமும்
தானா னானென்னில், தானா யசங்கே.

ஆ— 8. வ்யா:— (ஆனான்) தன்னுடைய திவ்யசேஷ்டிதமாத்ரமேயோ எனக்கு போக்யமாகச் செய்தருளிற்று? தன்னுடைய திவ்யாவதாரங்களுமெல்லாம், என்பக்கலுள்ள ஸங்கத்தாலே எனக்கு போக்யமாகச் செய்தருளினான் என்கிறார். 8.

ஒ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — ஸர்வேஶ்வரன் என்பக்கலுண்டான ஸங்காதிஶயத்தாலே தேவமநுஷ்யாத்யநேகாவதாரங்களைப் பண்ணியருளினான் என்கிறார்.

வ்யா:— "(என்னில் தானாய சங்கே) ஸர்வேஶ்வரனாயிருந்துவைத்து எனக்காகப் பண்ணின திருவவதாரத்துக்கு எண்ணில்லை" என்றும் சொல்லுவர். 8.

ப— 8. அவ:— அநந்தரம், ஆஶ்ரிதார்த்தமான அவதாரத்துக்கு எல்லையில்லை என்கிறார்.

ஆனான் ஆனாயன்—கோ ரக்ஷண ஸ்வபாவமான கோபஜாதியையுடைய, **தான்**—தான், (ஆபத்ரக்ஷணார்த்தமாக) **மீனோடு ஏனமும்**—மத்ஸ்யாவதாராதிரூபேண, **ஆனான்** — அவதீர்ணனானான்; **என்னில்** — என்று சொல்லுமளவில், **தானாய** — (விலக்ஷணஸ்வரூபனான) தன்னுடையவான அவதாரங்கள், **சங்கு** — சங்கு என்கிற ஸங்க்யைக்குப்போரும்.

அன்றியே, **"என்னில் தானாய சங்கு"** என்று - என்பக்கல் தான் பண்ணின ஸங்கத்தாலே, ஆனாயனான தான் மீனோடேனமும் ஆனான் என்றுமாம். அன்றியே, **"என்னில்"** என்று அஞ்சாம் வேற்றுமையாய், என் நிமித்தமாகப் பண்ணினவை அஸங்க்யாதங்கள் என்றுமாம். சங்கு - பேரிலக்கம்; ஸங்கமுமாம். 8.

ச— "அங்கே அநுபவிக்கவேணும்" என்றும் ஆசைப்பட, அவன் "திருநகரியேறப் போகவேணும், ஆழ்வாரை அநுபவிக்கவேணும்" என்று ௭ யாரியாநின்றான். 7.

அ— மெலிவாலே வளை சரியாநின்றது. "சரிகின்றன" என்றும் சொல்லுவர். ௭ (பாரியாநின்றான்) உத்யோகியாநின்றான். "ஏழ்விடை கொண்டான்; ஏழ்வையம் உண்டான்; தன் தாமம் செய்து என் எண்தான் ஆனானே" என்று அந்வயம். 7.

ஜீ— நின்றது. "சரிகின்றன" என்றும் சொல்லுவர்கள். ௭(பாரியாநின்றான்) உத்யோகியாநின்றான். "ஏழ்விடை கொண்டான்; ஏழ்வையம் உண்டான்; தன் தாமம் செய்து என் எண்தான் ஆனான்" என்று அந்வயம். 7.

இ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — என்பக்கல் ஸங்கஶாதிஶயத்தாலே என்னைப் பற்ற அவன் பட்டதுக்கு ஓரளவில்லை என்கிறார்.

வ்யா:—(ஆனான் ஆனாயன்) ஆனாயன் ஆனான்; கையிலே கோலைக் கொடுத்து, 'பசு மேய்த்து வா'' என்னலாம்படி இடையனாய்ப் பிறந்த மெய்ப்பாடு. அவ்வளவேயோ? (மீனோடு ஏனமும் தான் ஆனான்) ஸர்வாதிகனான தானிறே திர்யக் ஸஜாதீயனானான். அவன் க்ரமத்திலே பிறக்கச்செய்தேயும், அநுஸந்தாநத்தில் பதற்றத்தாலே ஏககாலத்திலே இரண்டவதாரம்போலே சொல்லுகிறார். (ஆனான்) வடிவும் சொலவும் செயலும் ஜாதிக்கு அடுத்தவையாயிருக்கை. இதுக்கு ஹேது வென்? என்னில்: (என்னில் தானாய சங்கே) என்பக்கல் தனக்கு உண்டான ஸங்கஶாதிஶயத்தாலே என்னுதல்; என்னைக் குறித்துத் தான் பண்ணின அவதாரங்கள் ஶங்கம் என்கிற மஹாஸங்க்யைக்குப் போரும். என்னில் - என்னைக் குறித்து, தானாய - தான் ஆனவை, சங்கே - ஶங்கத்தளவேயன்றிறே. 8.

ஈ— அவ:— எட்டாம் பாட்டு. a என்னைச்சுட்டி அவன் பிறந்த பிறவிகளுக்கு ஒரு முடிவில்லை என்கிறார்.

வ்யா:—(ஆனான் ஆனாயன்) b இடையனாய்ப் பிறந்து, முடிசூட இராதே ஜாத்யுசிதமான கோரக்ஷணத்திலே அதிகரித்தான்; c இடையனாய்ப் பிறந்த d மெய்ப்பாடு.

அ— எட்டாம் பாட்டு. (ஆனான் ஆனாயன் இத்யாதி) a''என்னில் தானாய சங்கே'' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (என்னைச்சுட்டி இத்யாதி).

b ''ஆயன் ஆனான்'' இத்யநபிதாய, ''ஆனாயன் ஆனான்'' - ஆக்களை ரக்ஷிக்கும் ஆயனானான் இதி வக்துர்பாவமாஹ (இடையனாய் இதி) ஆக்களுக்கு நாதன் என்றபடி. c,d (இடையனாய்ப் பிறந்த மெய்ப்பாடு இதி) ஏதஸ்மிந் வாக்யே, A ''கன்றுமேய்த்து விளையாட வல்லானை—தடம்பருகு கருமுகிலை'' இத்யத்ரோச்யமாநவத்ஸஸம்ரக்ஷணப்ரகாரா விவக்ஷிதா:— இதி வதந்தி; தே ச ப்ரகாரா: - பாநீயபாநாநபிஜ்ஞாந் வத்ஸாந், ஸ்வயம் தடாகே பாநீயம் பிபந் ததைவ பாயயதி; ஏதாத்ருஶாகாரைஸ் த்ருணநி போஜயதீத்யேவமாதய:. c,e யத்வா,

---

ஜீ— எட்டாம் பாட்டு. (ஆனான் ஆனாயன் இத்யாதி) a''என்னில் தானாய சங்கே'' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (என்னைச்சுட்டி இத்யாதி).

b '' ஆயன் ஆனான் '' இத்யநபிதாய, '' ஆனாயன் ஆனான் '' - ஆக்களை ரக்ஷிக்கும் ஆயனானான் இதி வக்துர்பாவமாஹ (இடையனாய் இத்யாதி) ஆக்களுக்கு நாதன் என்றபடி. c,d (இடையனாய்ப் பிறந்த மெய்ப்பாடு இதி) ஏதஸ்மிந் வாக்யே, A ''கன்றுமேய்த்து விளையாட வல்லானை—தடம்பருகு கருமுகிலை'' இத்யத்ரோச்யமாநவத்ஸஸம்ரக்ஷணப்ரகாரா விவக்ஷிதா:— இதி வதந்தி; தே ச ப்ரகாரா: - பாநீயபாநாநபிஜ்ஞாந் வத்ஸாந், ஸ்வயம் தடாகே பாநீயம் பிபந் ததைவ பாயயதி; ஏதாத்ருஶாகாரைஸ் த்ருணநி போஜயதீத்யேவமாதய:. c,e யத்வா,

---

A பெரியதிருமொழி 2.5.3.

ஈ—அவ்வளவிலேதான் விட்டானோ?—(மீனோடு ஏனமும் e தான் ஆனன்)கிழே க்ருஷ்ணாவதாரத்தைச் சொன்னார்; அது * அயர்வறும் அமரர்களதிபதியாயிருந்தவோபாதியிறே இவ்வவதாரங்களைப் பற்ற; f ஸர்வாதி₄கனான f₂ தான் இவற்றோடு ஸஜாதீயனானான்; g அவன் க்ரமத்திலே பிறக்கச்செய்தே, அநுஸந்தா₄நத்தில் h பதற்றத்தாலே ஏககாலத்திலே இரண்டு அவதாரம்போலேயிருக்க அருளிச்செய்கிறார். (i ஆனன்) j வடிவும் செயலும் சொலவும் தஜ்ஜாதீயர்க்கு அடுத்தவையாயிருக்கை. k இவைதான் வித்₃யாவதாரங்கள். இதுக்கு அடி என்னென்னில்,—(என்னில் தானாய சங்கே) என்பக்கல்

அ—''தான்'' என்கிறத்தை அபகர்ஷித்து, அத்தை கோ₃பாலபா₃லன் விஷயமாக்கிக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (இடையனாய் இத்யாதி₃) d மெய்ப்பாடு - மெய்ப்பாட்டாலே. e,f ''தான்'' இத்யஸ்யார்த்த₂மாஹ (ஸர்வாதி₄கனான தான் இதி) f₂ (தான் இவற்றோடு ஸஜாதீயனானான்) என்கிறவிடத்திலே, 1. ''யஜ்ஜாதீயோ யாத்₃ருஶோ யத்ஸ்வபா₄வ: பாத₃ச்சா₂யாம் ஸம்ஶ்ரிதோ யோऽபி கோऽபி। தஜ்ஜாதீயஸ் தாத்₃ருஶஸ் தத்ஸ்வபா₄வ: ஶ்லிஷ்யத்யேநம் ஸாந்த்₃ரோ வத்ஸலத்வாத்॥'' இத்யாத்₃யநுஸந்தே₄யம். g,h ''மீனோடேனமும்'' என்று ஏககாலீநமாகச் சொல்லுவானென்? என்ன (அவன் க்ரமத்திலே இத்யாதி₃) அவதார விஷயமான அநுஸந்தா₄நத்தில் த்வராதிஶயத்தாலே ஒருகாலே அநுஸந்தி₄த்து, அது உருவெளிப்பாடு பர்யந்தமாய், அத்தாலே ஏககாலமாகவே பு₃த்₃தி₄பண்ணி, ''மீனோடு'' என்று ஏககாலமாக அருளிச்செய்கிறார் என்றபடி. h பதற்றம் - த்வரை. i,j ''ஆனன்'' என்ற மெய்ப்பாட்டுக்குத் தாத்பர்யம் (வடிவும் இத்யாதி₃) k அவதாரிகையில் ''என்னைச்சுட்டி'' (a) என்கைக்கு - இவ்வவதாரங்களால் இவர்க்கு உபகாரம் ஏதென்ன (இவைதான் இத்யாதி₃) மத்ஸ்யாவதாரே மநும் ப்ரதி உபதி₃தே₃ஶ; வராஹாவதாரே ஸ்ரீபூ₄மிநீளா: ப்ரதி உபதி₃தே₃ஶேதி பா₄வ:. வித்₃யாப்ரவர்த்தநஞ்ச சேதநவிஷயீகரணார்த்த₂ம் இதி ஹ்ருத₃யம். யத்₃வா, அவதாராந்தரங்களை எடாமல், மூன்று அவதாரங்களை எடுத்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (இவை இத்யாதி₃) வித்₃யாப்ரதா₄ந லக்ஷணோபகாராநுஸந்தா₄நத்தாலே மூன்று அவதாரத்தையும் அநுஸந்தி₄த்தார் என்றபடி.

ஜீ—''தான்'' என்கிறத்தை அபகர்ஷித்து, அத்தை கோ₃பாலபா₃ல விஷயமாக்கிக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் (இடையனாய் இத்யாதி₃) d மெய்ப்பாடு - மெய்ப்பாட்டாலே. e,f ''தான்'' இத்யஸ்யார்த்த₂மாஹ (ஸர்வாதி₄கனான தான் இதி) f₂ (தான் இவற்றோடு ஸஜாதீயனானான்) என்கிறவிடத்தில், 1. ''யஜ்ஜாதீயோ யாத்₃ருஶோ யத்ஸ்வபா₄வ: பாத₃ச்சா₂யாம் ஸம்ஶ்ரிதோ யோऽபி கோऽபி! தஜ்ஜாதீயஸ் தாத்₃ருஶஸ் தத்ஸ்வபா₄வ: ஶ்லிஷ்யத்யேநம் ஸாந்த்₃ரோ வத்ஸலத்வாத்॥'' இத்யாத்₃யநுஸந்தே₄யம். g,h ''மீனோடேனம்'' என்று ஏககாலீநமாகச் சொல்லுவானென்? என்ன (அவன் க்ரமத்திலே இத்யாதி₃) அவதார விஷயமான அநுஸந்தா₄னத்தில் த்வராதிஶயத்தாலே ஒருகாலே அநுஸந்தி₄த்து, அது உருவெளிப்பாடு பர்யந்தமாய், அத்தாலே ஏககாலமாகவே பு₃த்₃தி₄பண்ணி, ''மீனோடு'' என்று ஏககாலமாக அருளிச்செய்கிறார் என்றபடி. h பதற்றம் - த்வரை. i,j ''ஆனன்'' என்ற மெய்ப்பாட்டுக்குத் தாத்பர்யம் (வடிவும் இத்யாதி₃) k அவதாரிகையில் ''என்னைச்சுட்டி'' (a) என்கைக்கு-இவ்வவதாரங்களாலே இவர்க்கு உபகாரம் ஏதென்ன (இவைதான் இத்யாதி₃) மத்ஸ்யாவதாரே மநும் ப்ரதி உபதி₃தே₃ஶ; வராஹாவதாரே ஸ்ரீபூ₄மிநீளா: ப்ரதி உபதி₃தே₃ஶேதி பா₄வ:. வித்₃யாப்ரவர்த்தநஞ்ச சேதநவிஷயீகரணார்த்த₂ம் இதி ஹ்ருத₃யம். யத்₃வா, அவதாராந்தரங்களை எடாமல், மூன்று அவதாரங்களை எடுத்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (இவை இத்யாதி₃) வித்₃யாப்ரதா₄ந லக்ஷணோபகாராநுஸந்தா₄நத்தாலே மூன்று அவதாரத்தையும் அநுஸந்தி₄த்தார் என்றபடி.

9. சங்கு சக்கரம், அங்கை யிற்கொண்டான்
எங்கும் தானாய, நங்கள் நாதனே.

ஆ— 9. வ்யா:— (சங்குசக்கரம்) இப்படி எனக்காக ஸர்வயோநிகளிலும் வந்து பிறந்தருளுகிறான்; தன்னுடைய திருக்கைகளில் அழகிய திருவாழியும் திருச்சங்கமும் ஏந்தி, அவ்வழகோடுகூட வந்து பிறந்தான் என்கிறார். 9.

ஒ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — ஆஶ்ரிதரோடு ஸம்ஶ்லேஷிக்கைக்காக எங்கும் வந்து திருவவதாரம் பண்ணும்போது தன்னுடைய ஐஶ்வரமான சிஹ்நங்களைக் கொண்டு வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளும் என்கிறார்.

வ்யா:— (எங்கும் என்று தொடங்கி) பலவிடத்திலும் தேவமநுஷ்யாதி ரூபேண வந்து திருவவதாரம் பண்ணியருளி எங்களை வஶீகரித்து அடிமைகொண்டவன். (எங்கும் தானாய) வ்யாப்தியாகவுமாம். 9.

ஈ—தனக்குண்டான ஸங்க்யாதிஶயத்தாலே என்னுதல்; என்னைக்குறித்து, l தான் ஆனவை-m தன் அவதாரங்கள், n சங்கே - மஹாஸங்க்யை என்னுமத்தனை. o அங்ஙனன்றிக்கே, சங்கே-மஹாஸங்க்யையளவோ? முடிவுண்டோ? 1. "ஏஹூநி" (பஹூநி) என்னுமித்தனை. 8.

அ—l,m''தான் ஆனவை''என்றதுக்கு விவரணம் (தன் அவதாரங்கள்) என்றது. n''சங்கு''-மஹாஸங்க்யாவிஶேஷம். ''ஒன்று, பத்து, நூறு'' என்று சிற்றிலக்கம் சொல்லுகிறபடியே, ''கோடி, மஹாகோடி, ஶங்கம், மஹாஶங்கம்'' என்று பேரிலக்கம் சொல்லக்கடவதிறே. அந்தப் பேரிலக்கமான ஶங்கமாகும் - ''சங்கு'' என்றது. o மூன்றும் அர்த்தத்துக்கு ஏகாரம்-ஸ்வரத்திலே. ''என்னில் தானாய சங்கத்தாலே தான் ஆனயன் ஆனான்; அவ்வளவுமன்றிக்கே, மீனோடேனமும் ஆனான்'' இதி ப்ராதமிகார்த்தாநுகுணாந்வய:. க்ருஷ்ணாவதார: பராங்குஶார்யநிமித்த: இத்யத்ர ப்ரமாணம் A ''ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய ஆயர்தங்கோவினை'' இதி. ''தான் ஆனயன் ஆனான்; மீனோடேனமும் ஆனான்; என்னில் தானாய சங்கே'' இதி த்விதீய த்ருதீயயோர் நிர்வாஹயோரந்வய:. ''ஆனயன் ஆனான் தான் மீனோடேனமும் ஆனான்; என்னில், தானாய சங்கே'' என்று உரை அந்வயம். 8.

ஜீ—l,m''தான் ஆனவை'' என்றதுக்கு விவரணம் (தன் அவதாரங்கள்) என்றது. n சங்கு-மஹாஸங்க்யாவிஶேஷம், ''ஒன்று, பத்து, நூறு'' என்று சிற்றிலக்கம் சொல்லுகிறபடியே, ''கோடி, மஹாகோடி, ஶங்கம், மஹாஶங்கம்'' என்று பேரிலக்கமும் சொல்லக்கடவதிறே. அந்தப் பேரிலக்கமான ஶங்கமாகும் - ''சங்கு'' என்றது. o மூன்றும் அர்த்தத்துக்கு ஏகாரம் - ஸ்வரத்திலே. ''என்னில் தானாய சங்கத்தாலே தான் ஆனயன் ஆனான்; அவ்வளவுமன்றிக்கே, மீனோடேனமும் ஆனான்'' இதி ப்ராதமிகார்த்தாநுகுணாந்வய:. க்ருஷ்ணாவதார: பராங்குஶார்யநிமித்த: இத்யத்ர ப்ரமாணம் A '' ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய ஆயர்தங்கோவினை '' இதி. ''தான் ஆனயன் ஆனான்; மீனோடேனமும் ஆனான்; என்னில் தானாய சங்கே'' இதி த்விதீயத்ருதீயயோர் நிர்வாஹயோரந்வய:. 8.

A பெரியாழ் - திரு 1-7-11

ப— 9. அவ:— அநந்தரம், அவதாரங்கள் எல்லாவிடத்திலும் அஸாதா₄ரண சிஹ்நயுக்தன் என்கிறுர்.

எங்கும்—எல்லா ப்ரதே₃ஶத்திலும், தாஞய—(அவதாரமுக₂த்தாலே) தான் ஸங்கிஹிதஞை, நங்கள்—நம்முடைய, நாதன்—நாதன், அம்—(வெறும்புறத்திலே) அழகிய, கையில்—திருக்கையிலே, சங்கு சக்கரம்—(ஆஶ்ரிதர்க்கு அநுப₄ரவ்யமான) ஶங்க₂சக்ரங்களை, கொண்டான்—கொண்டான். 9.

இ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில்—இப்படி அவதரிக்குமிடத்தில் ஐஶ்வரமான சிஹ்நங்களோடே வந்து அவதரிக்கும் என்கிறுர்.

வ்யா:— (சங்கு சக்கரம் அங்கையில் கொண்டான்) வெறும்புறத்திலே துவக்கவல்ல கையிலே தி₃வ்யாயுத₄ங்களை தா₄ரித்தான். தி₃வ்யாயுத₄ங்கள் எல்லா அவதாரங்களிலுமுண்டோ? என்னில்; எங்கும் உண்டு; ராஜாக்கள் கறுப் புடுத்துப் புறப்பட்டால், அந்தரங்க₃ர் அபேக்ஷித த₃ஶையிலே வந்து முகங்காட்டு கைக்காகப் பிரியத் திரிவர்கள்; அதுபோலே தோற்ருதேயும் நிற்பர்கள். A "கூரார் ஆழி வெண் சங்கேந்தி" என்னும் இவர்க்கு அப்படியேயிறே தோற்றுவது. (எங்கும் தாஞய) தே₃வாதி₃ஜாதிபே₄த₃ங்கள்தோறும் வந்து அவதரிக்கும். வ்யாப்தியாகவுமாம். (நங்கள் நாதனே) நம்மை எழுதிக்கொள்ளுகைக்காக. 9.

ஈ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டு. a இப்படி அவதரிக்குமிடத்தில் ஐஶ்வரமான சிஹ்நங்களோடே வந்து அவதரிக்கும் என்கிறுர்.

வ்யா:— (சங்குசக்கரம் அங்கையில் கொண்டான்) b சிலரை வஶீகரிக்க நினைத்தவர்கள் கையிலே மருந்துகொண்டு திரியுமாபோலே, அவதாரங்கள்தோறும் தி₃வ்யாயுத₄ங்களோடே வந்து அவதரிக்கும். c தி₃வ்யாயுத₄ங்கள் எல்லா அவதாரங்களிலும்

அ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (சங்கு சக்கரம் இத்யாதி₃) a "சங்கு சக்கரம் அங்கையில் கொண்டான் எங்கும் தாஞய" என்கிற பத₃ங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (இப்படி இத்யாதி₃).

b (சிலரை வஶீகரிக்க இதி) B "ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய ஆயர்தங்கோவினை" 1. "பரி த்ராணுய ஸாதூ₄நாம்" இத்யாதி₃. 2. "யதா₃ யதா₃ ஹி த₄ர்மஸ்ய" இத்யாதி₃. அஸ்மிந் ஶ்லோகத்₃வயே த₄ர்மஶப்₃த₃: - ப₄க₃வத்₃ருசிபர:. c தடஸ்த₂ஶங்கையை அநுவதி₃த்துப் பரிஹரிக் கிறுர் (தி₃வ்யாயுத₄ங்கள் இத்யாதி₃) d, e தர்ஹி ஸர்வேஷாம் கத₂ம் ந ப்ரகாஶந்த இத்யத்ராஹ

ஜீ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (சங்கு சக்கரம் இத்யாதி₃) a "சங்கு சக்கரம் அங்கையில் கொண்டான் எங்கும் தாஞய" என்கிற பத₃ங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (இப்படி இத்யாதி₃).

b (சில்ரை வஶீகரிக்க இதி) B "ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய ஆயர்தங்கோவினை" 1. "பரி த்ராணுய ஸாதூ₄நாம்" இத்யாதி₃. 2. "யதா₃ யதா₃ ஹி த₄ர்மஸ்ய" இத்யாதி₃. அஸ்மிந் ஶ்லோகத்₃வயே த₄ர்மஶப்₃த₃: - ப₄க₃வத்₃ருசிபர:. c தடஸ்த₂ஶங்கையை அநுவதி₃க்கிறுர் (தி₃வ்யா

A 6-9 1. B பெரியாழ்-திரு 1-7-11.

10. நாதன் ஞாலங்கொள், பாதன் என்னம்மான்
ஓதம் போல்கிளர், வேத நீரனே.

ஆ— 10. வ்யா:— (நாதன்) இப்படி எனக்காக அஸங்க்₂யேயமான திருவவதாரங்களைப்பண்ணியருளின இவனுடைய இந்த நிரவதி₄கமான ஆஶ்ரித வ்யாமோஹத்தைப் பேசுமிடத்தில், கடலோதம் கிளர்ந்தாற்போலே கிளர்ந்துகொண்டு அவனைப் பேசக் கடவிய வேத₃ங்களே பேசவேண்டாவோ? என்கிறார். 10.

ஈ—உண்டோ? என்னில்,—எங்கும் உண்டு; d ராஜாக்கள் e கறுப்புடுத்துப் புறப்பட்டால், அந்தரங்க₃ர் அபேக்ஷித த₃ஶையிலே முகங்காட்டுகைக்காகப் பிரியத் திரிவர்கள்; அது போலே தோற்றுதேயும் நிற்பர்கள். fA "கூராராழி வெண் சங்கேந்தி - வாராய்" என்னும் இவர்களுக்கு அப்படியேயிறே தோற்றுவது. (சங்கு சக்கரம்) g வெறும் புறத்திலே h ஆலத்திவழிக்கவேண்டும் கையிலே தி₃வ்யாயுத₄ங்களை த₄ரித்தான். (எங்கும் i தானாய) i,j தே₃வமநுஷ்யாதி₃பே₄த₃ங்கள்தோறும் தான் வந்து அவதரித்து உளனாய். i,k அன்றிக்கே, ஒருவனைப் பிடிக்க நினைத்து ஊரை வளைவாரைப்போலே, தம்மை விஷயீகரிக்கைக்காக வ்யாபித்தபடியைச் சொல்லுதல். (நங்கள் நாதனே) l நம்மை எழுதிக்கொள்ளுகையே ப்ரயோஜநமாக. 9.

அ—(ராஜாக்கள் இத்யாதி₃) e (கறுப்புடுத்து) நீலவஸ்த்ரம் த₄ரித்து. f அவன் அப்படி மறைத்துக் கொண்டிருந்தால் "உண்டு" என்று இவர் அறிந்தபடி என்னென்ன (கூராராழி என்று தொடங்கி) ஸாத₄ாரணாகாரத்தையொழிய ஆஶ்ரிதவிரோதி₄நிரஸநத்தில் கூர்மையையுடைய திருவாழியையும், ஆஶ்ரிதர்க்கு அநுப₄ாவ்யமான பரிஶுத்₃த₄மான வர்ணத்தையுடைய பாஞ்சஜந்யத்தையும் ஏந்தி. g "அங்கையிலே சங்குசக்கரங்களையும் கொண்டான்" இதி ஶ்ருதி₃ நித₄ாய அர்த்த₂மாஹ (வெறும் புறத்திலே இதி) h ஆலத்திவழிக்க-நீராஜநையெடுக்க. j "எங்கும் தானாய" என்று - அவதாரபரமானபோது, "நங்கள் நாதனுகைக்காக எங்கும் தானாய அங்கையில் சங்குசக்கரம் கொண்டான்" என்று அந்வயம். k வ்யாப்திபரமானபோது, "சங்குசக்கரம் அங்கையில் கொண்டான், நங்கள் நாதனுகைக்காக எங்கும் தானானான்" என்று அந்வயம். l (நம்மை எழுதிக்கொள்ளுகையே ப்ரயோஜநமாக) 1. 'நாத₂ரு-யாச்ஞாயாம்" என்று தாத்பர்யம். இதுக்கு இச்சையிலே தாத்பர்யம், 2. "ஆஶிஷி நாத₂:" என்றும் உண்டாகையாலே. 9.

ஜீ—யுத₄ங்கள் இத்யாதி₃) d,e தர்ஹி ஸர்வேஷாம் கத₂ம் ந ப்ரகாஶந்த இத்யத்ராஹ (ராஜாக்கள் இத்யாதி₃) f அவன் இப்படி மறைத்துக்கொண்டிருந்தால், "உண்டு" என்று இவர் அறிந்தபடி என்னென்ன (கூராராழி இத்யாதி₃) ஸாத₄ாரணாகாரத்தையொழிய, ஆஶ்ரிதவிரோதி₄நிரஸநத்தில் கூர்மையையுடைய திருவாழியையும், ஆஶ்ரிதர்க்கு அநுப₄ாவ்யமான வர்ணத்தையுடைய பாஞ்சஜந்யத்தையும் ஏந்தி. g "அங்கையிலே சங்குசக்கரங்களையும் கொண்டான்" இதி ஶ்ருதி₃ நித₄ாய அர்த்த₂மாஹ (வெறும் புறத்திலே இத்யாதி₃) h ஆலத்திவழிக்க - நீராஜநையெடுக்க. i,j "எங்கும் தானாய" என்று - அவதாரபரமானபோது, "நங்கள் நாதனுகைக்காக எங்கும் தானாய அங்கையில் சங்குசக்கரம் கொண்டான்" என்று அந்வயம். i,k வ்யாப்திபரமானபோது, "சங்குசக்கரம் அங்கையில் கொண்டான் நங்கள் நாதனுகைக்காக எங்கும் தானானான்" என்று அந்வயம். l தானாய - தானாய் என்னுதல்; தானானான் என்னுதல். 9.

A 6-9-1.

ஒ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — எம்பெருமானுடைய படி வேதைகஸமதிகம்யம் என்கிறார்.

வ்யா— (நாதன் என்று தொடங்கி) ஸர்வேஶ்வரனாய்வைத்து த்ரைவிக்ரமமான படியைக் காட்டி என்னை அடிமைகொண்டவன். (ஓதம் என்று தொடங்கி) தன் குணாநுஸந்தாநத்தாலே ஓதம்போலே கிளராநின்றுள்ள வேதங்களாலே ப்ரதிபாத்யமான நீர்மையுடையவன். 10.

ப— 10. அவ:— அநந்தரம், ஏவம்விதஸ்வபாவன் வேதைகஸமதிகம்யன் என்கிறார்.

நாதன்—நிருபாதிக ஸர்வஶேஷியாய், (அந்த ஶேஷித்வ நிர்வஹணத்துக்காக) ஞாலம்—ஸமஸ்த ஜகத்தோடும், கொள்—(தாரதம்யம் பாராமல்) செறிந்த, பாதன்-திருவடிகளையுடையனாய், என்னம்மான்-(அத்தாலே) எனக்கு அஸாதாரண ஶேஷியானவன், ஓதம்போல்—ஸமுத்ரம்போல், கிளர்—கிளர்ந்து (ஸ்தோத்ரம் பண்ணி ஸ்வஹ்ருதயத்தை வெளியிடுகிற), வேதம்—வேதங்களாலே சொல்லப்பட்ட, நீரன்—நீர்மையையுடையவன். 10.

ஈ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — இவன்படியைப் பேசும்போது, கடல்கிளர்ந்தாற்போலே வேதமே பேசவேண்டாவோ? என்கிறார்.

வ்யா:— (நாதன்) ஸர்வநியந்தாவானவன். (ஞாலம்கொள் பாதன்) வஸிஷ்ட சண்டாளவிபாகரஹிதமாக எல்லார் தலைகளிலும் திருவடிகளைப் பரப்பினவன். (என்னம்மான்) இம்மேன்மையையும் நீர்மையையும் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவன். அதவா (நாதன்) முதற்பாட்டில் சொன்ன நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனானவன். (ஞாலம்கொள் பாதன்) இரண்டாம்பாட்டில் சொன்ன அவதார ஸௌலப்யத்தை உடையவன். (என்னம்மான்) நான் நின்ற நிலையிலே நின்று அநுபவிக்கலாம்படி, மூன்றும்பாட்டில் சொன்ன திருமலையிலே வந்து நின்றவன். (ஓதம்போல் கிளர் வேத நீரனே) இவனுடைய இப்படிகளைச் சொல்லப்புக்கால், கடல்கிளர்ந்தாற்போலே கிளராநின்றுள்ள வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட நீர்மையையுடையவன். நீர்மையாகிறது - ஆர்ஜவகுணம். 10.

ஈ— அவ:— பத்தாம் பாட்டு. உ அவன் நீர்மையைப் பேசப்புக்கு, "நம்மால் பேசப்போமோ? கடல் கிளர்ந்தாற்போலே வேதமே பேசவேண்டாவோ?" என்கிறார்.

அ— பத்தாம் பாட்டு. (நாதன் இத்யாதி) உ (அவன் நீர்மையை) "நீர்" என்று - நீர்மையாய், ஆர்ஜவத்தைச் சொல்லி, வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ஆர்ஜவகுணத்தையுடையவன் என்றபடி.

ஜீ— பத்தாம் பாட்டு. (நாதன் இத்யாதி) உ (அவன் நீர்மை இத்யாதி) "நீர்" என்று நீர்மையாய், ஆர்ஜவத்தைச் சொல்லி, வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ஆர்ஜவகுணத்தையுடையவன் என்றபடி.

**11. நீர்புரை வண்ணன், சீர்சட கோபன்
நேர்த லாயிரத்து, ஓர்த லிவையே.**

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஆ— 11. வ்யா:— (நீர்புரை) அதிஶீதளமாய் ஸர்வபோ₄க்₃யமான திருநிறத்தை யுடையனாயிருந்த எம்பெருமானுடைய ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யமாகிற மஹாகு₃ணத்தை உள்ளபடியே பேசிற்று இத்திருவாய்மொழி என்கிறார். 11.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஈ— வ்யா:— (நாதன்) ஸர்வநியந்தாவானவன். (ஞாலம்கொள் பாதன்) வஸிஷ்ட₂ சண்டா₂ள விபா₄க₃ரஹிதமாக எல்லார் தலைகளிலும் திருவடிகளைப் பரப்பினவன். (என்னம்மான்) b இம்மேன்மையையும், நீர்மையையும் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹமாக்கினவன். அத₂வா, (நாதன்) முதற்பாட்டில் சொன்ன ஶேஷித்வத்தையுடையவன். (ஞாலம் கொள் பாதன்) இரண்டாம் பாட்டில் சொன்ன அவதார ஸௌலப்₄யத்தையுடையவன். (என்னம்மான்) எனக்குக் கிட்டலாம்படி திருமலையிலே வந்து என்னை அடிமைகொண்டவன். c மூன்றும் பாட்டில் "கண்ணுவான்" என்றத்தை நினைக்கிறார். (ஓதம் இத்யாதி₃) d இவனுடைய e இந்நிலைமைகளைப் f பேசும்போது, g கடல் h கிளர்ந்தாற்போலே கிளராநின்றுள்ள வேத₃த்தாலே ப்ரதிபாதி₃க்கப்பட்ட நீர்மையையுடையவன். நீர்மையாவது - ஆர்ஜவகு₃ணம். 10.

அ— b "நாதன் ஞாலம்கொள் பாதன் என்னம்மான்" இதி பத₃ஸங்க₃திம் ஶ்ருதி₃ நித₃ர்யாஹ (இம்மேன்மையையும் இதி) c பூர்வவாக்யம் விவ்ருணோதி (மூன்றும் பாட்டில் இதி) d...h இப்போது, "ஓதம்போல் கிளர் வேதம்" என்று விஶேஷித்ததுக்குக் கருத்தென்? என்ன (இவனுடைய இந்நிலைமைகளை இத்யாதி₃) e இந்நிலைமைகளை - இஸ்வபா₄வங்களை. f பேசும்போது என்றது- பேசப்புக்கால் என்றபடி. g,h 1. "ஸைஷானந்த₃ஸ்ய மீமாம்ஸா ப₄வதி" 2. "ஸ்தப்₃தோ₄ஸி யுத தமாதே₃ஶமப்ராக்ஷ்ய:" 3. "ப்₃ரஹ்மவாதி₃னோ வத₃ந்தி—கிம் காரணம் ப்₃ரஹ்ம" இத்யாதி₃ ஸம்ரம்ப₄ங்களைப்பற்ற "ஓதம்போல் கிளர்" என்றது. g ஓதம்-ஸமுத்₃ரம், h கிளருகை - ஸம்ரம்பி₄க்கை. d...h "இந்நிலைமைகளைப் பேசும்போது கடல் கிளர்ந்தாற்போலே கிளரசநின்றுள்ள வேத₃ம் பேசவேண்டாவோ?" என்றபடி, d...f யத்₃வா, பேசும்போது-பேசப்புக்கால், "இந்நிலைமைகளை" என்னுமித்தனை இதி ஶேஷ: ; g,h ஶப்₃த₃ார்த்த₂ம் (கடல் இத்யாதி₃). நாதன் என்று தொடங்கி, அடைவே உரை அந்வயம். 10.

ஜீ— b கீழிரண்டு பத₃த்தையும் கூட்டிக்கொண்டு பா₄வம் (இம்மேன்மையையும் இத்யாதி₃) c பூர்வ வாக்யவிவரணம் (மூன்றும் பாட்டில் இத்யாதி₃) d...h இப்போது, "ஓதம்போல் கிளர் வேதம்" என்று விஶேஷித்ததுக்குக் கருத்தென்? என்ன (இவனுடைய இந்நிலைமைகளை இத்யாதி₃) f பேசும்போது-பேசப்புக்கால். g,h "கடல் கிளர்ந்தாற்போலே கிளராநிற்கும் வேத₃ம்: இப்படி கிளராநின்றுள்ள வேத₃த்தாலே ப்ரதிபாதி₃க்கப்பட்ட நீர்மையையுடையவன்" என்று கூட்டுவது. அத₂வா, நீர்மையுடையவன் என்னுமித்தனை ; நம்மால் பேசமுடியாது என்று வாக்யஶேஷம். e இந்நிலைமைகளை - இஸ்வபா₄வங்களை. g ஓதம் - ஸமுத்₃ரம். h கிளருகை - பொங்குகை. க்ரமேணாந்வய:. 10.

ஒ— அவ:— நிகமத்தில் — இத்திருவாய்மொழி, எல்லாத் திருவாய்மொழியிலும் ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டது என்கிறார்.

வ்யா:— (நீர்புரை வண்ணன் சீர்) உபாயஜ்ஞர்க்கு நினைத்தவிடத்திலே கொடுபோகலான நீரின் தன்மையையுடையவனுடைய குணத்தை. நேர்தல் - சொல்லுகை. ஓர்தல் - ஒப்பன என்னவுமாம். 11.

நஞ்ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ப— 11. அவ:— அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழி ஆர்ஜவகுணத்தினுடைய நிரூபணரூபம் என்று அருளிச்செய்கிறார்.

நீர் புரை—(ஒருக்கினவிடத்திலே சென்று பாயும்) நீரின் செவ்வைபோலே யிருக்கிற, **வண்ணன்**—ஸ்வபாவத்தையுடையவனுடைய, **சீர்**—ஆர்ஜவகுணத்தை, **சடகோபன்**—ஆழ்வார், **நேர்தல்**—நேர்ந்து அருளிச்செய்த, **ஆயிரத்து**—ஆயிரத்தில், **இவை**—இவை, **ஓர்தல்**—ஓர்தலை வடிவாகவுடைத்தாயிருக்கும். இது குறளடி வஞ்சித்துறை. 11.

வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

இ— அவ:— நிகமத்தில் — இத்திருவாய்மொழி, எல்லாத் திருவாய்மொழியிலும் ஆராய்ந்து சொல்லப்பட்டது என்கிறார்.

வ்யா:— (**நீர்புரை வண்ணன் சீர்**) நீரோடு ஒத்த ஸ்வபாவத்தையுடையவனுடைய ஆர்ஜவகுணத்தை. புரை - ஒப்பு. வண்ணம் - ஸ்வபாவம். நீரை வருந்தி மேட்டிலே ஏற்றினாற்போலே, ஸம்ஸாரிகள் விலங்கிப்போனது தனக்கு வழியாம்படி தான் செவ்வையனாகை. (**சடகோபன் நேர்தல்**) ஆழ்வார் அருளிச் செய்த. நேர்தல் - சொல்லுதல். (**ஆயிரத்து ஓர்தல் இவையே**) ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இவை ஓர்ந்து அருளிச்செய்யப்பட்டவை. அதாகிறது - ஸம்ஸாரிகளுடைய அநார்ஜவத்தாலும் இழக்கவேண்டாதபடியான அவனுடைய ஆர்ஜவகுணத்தை அநுஸந்தித்து அருளிச்செய்கை. அன்றிக்கே, சேதநர்க்கு ஓரப்படுமவை — தந்தாம் செவ்வைக்கேட்டால் இழக்கவேண்டாதபடி அவனுடைய ஆர்ஜவகுணத்தைச் சொல்லப்பட்டவையாகையாலே, சேதநர்க்கு எப்போதும் அநுஸந்தேயம் என்கை. ஆயிரத்திலும் சடகோபன் நீர்புரை வண்ணனுடைய சீரை நேர்ந்த இவை ஓர்தல். 11.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

ஈ— நிக₃மத்தில், இத்திருவாய்மொழி, a எல்லாத்திருவாய்மொழியிலும் அவனுடைய ஆர்ஜவகு₃ணத்தை b ஆராய்ந்து சொன்ன பத்து என்கிறார்.

வ்யா:—(நீர் c புரை வண்ணன்) d ஆக, இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லிற்று மிற்று ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஆர்ஜவகு₃ணமாயிற்று. e நீரோடு ஒத்த ஸ்வபா₄வத்தை உடையவனுடைய e₂ ஆர்ஜவகு₃ணத்தையாயிற்று சொல்லிற்று. ஆர்ஜவகு₃ணமாவது - ஸம்ஸாரிகள் f விலங்கிப்போனது தனக்கு வழியாம்படி தான் செவ்வையனுகை. (சடகோபன் g நேர்தல்) இவைதான், இவ்வர்த்த₂த்தைக் கடக்க நின்று ஒருவன் கவிபாடுகையன்றிக்கே, இவ்வார்ஜவகு₃ணத்துக்கு இலக்கான ஆழ்வார் அருளிச் செய்தவை. (ஆயிரத்து ஓர்தல் இவையே) ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு h ஓர்ந்து அருளிச்செய்யப்பட்டவை. அதாவது:— ஸம்ஸாரிகளுடைய செவ்வைக்கேட்டை அநு ஸந்தி₄த்து அத்தால் இழக்கவேண்டாதபடி அவனுடைய ஆர்ஜவகு₃ணத்தை அநுஸந் தி₄த்து அருளிச்செய்யப்பட்டவை. அன்றிக்கே, ஸம்ஸாரிகளுக்கு i ஓரப்படுமவை என்னுதல். j "ஆயிரத்திலும் சடகோபன் நீர்புரை வண்ணனுடைய சீரை நேர்ந்த இவை ஓர்தல்" என்று அந்வயம்.

முதற்பாட்டில், நித்யவிபூ₄தியிலுள்ளாரோடு செவ்வையனாய்ப் பரிமாறும்படியை அருளிச்செய்தார்; இரண்டாம் பாட்டில், k லீலாவிபூ₄தியிலுள்ளாருடன் செவ்வை யனாய்ப் பரிமாறும்படியை அருளிச்செய்தார்; மூன்றாம் பாட்டில், இரண்டு விபூ₄தியி லுள்ளார்க்கும் முகங்கொடுக்கைக்காக, திருமலையிலே நிற்கிறபடியை அருளிச் செய்தார்; நாலாம் பாட்டில், அவ்வார்ஜவகு₃ணம் தம்மளவிலே ப₂லித்தபடியை அருளிச் செய்தார்; அஞ்சாம் பாட்டில், 'நான் அவன் கு₃ணங்களை விரும்புமாபோலே, அவனும் என் தே₃ஹத்தை விரும்பாநின்றான்' என்றார்; ஆறாம் பாட்டில், 'என்னுடைய தே₃ஹத்தினளவன்றிக்கே, என்னுடைய ஆத்மாவையும் கைக்கொண்டான்' என்றார்; ஏழாம் பாட்டில்,'அவ்வளவுமல்ல, நித்யவிபூ₄தியில் பண்ணும் ஆத₃ரத்தை என்பக்கலிலே

அ— நிக₃மம் (நீர்புரை இத்யாதி₃) a,b "எல்லாத் திருவாய்மொழியிலும் ஆராய்ந்து" என்று அத்வயம். எல்லாத் திருவாய்மொழியிற்காட்டிலும் ஆராய்ந்து சொன்ன என்றபடி. c புரை - ஒப்பு. நீருக்கு ஆர்ஜவமாவது - காட்டின வழியே போகை. d உபரி வக்ஷ்யமாணந்வயம் ஶ்ருதி₃ நித₄ாய ப₂லிதமாஹ (ஆக இத்திருவாய்மொழியில் இதி) e ஸப்₃த₃ார்த்த₂ம் (நீரோடு ஒத்த இத்யாதி₃) e₂ இவ்விடத்தில், "சீர்" என்று ஆர்ஜவகு₃ணத்தைச் சொல்லுகிறது. f (விலங்கி) நிஷேதி₄த்து. g நேர்தல் - சொல்லுதல். h (ஓர்ந்து) ஆராய்ந்து. i ஓரப்படுமவை என்றது - நித்யாநுஸந்தே₄யம் என்றபடி. j "ஓரப்படுமவை என்னுதல்" என்ற பக்ஷத்திலே அந்வயம் (ஆயிரத்திலும் சடகோபன் இத்யாதி₃) h "ஓர்ந்து அருளிச்செய்யப்பட்டவை" என்ற

ஜீ— நிக₃மம் (நீர்புரை இத்யாதி₃) a,b "எல்லாத் திருவாய்மொழியிலும் ஆராய்ந்து" என்று அந்வயம். c புரை-ஒப்பு. நீருக்கு ஆர்ஜவமாவது-காட்டின வழியே போகை. d வக்ஷ்யமாணந் வயத்தாலே ப₂லிதம் (ஆக இத்யாதி₃) e ஸப்₃த₃ார்த்த₂ம் (நீரோடு இத்யாதி₃) e₂ சீர் என்று-ஆர்ஜவ கு₃ணம். g நேர்தல்-சொல்லுதல். h ஓர்ந்து-ஆராய்ந்து. i ஓரப்படுமவை-நித்யாநுஸந்தே₄யம். j "ஓரப்படுமவை" என்ற பக்ஷத்தில் அந்வயம் (ஆயிரத்திலும் இத்யாதி₃) h "ஓர்ந்து அருளிச்

ந—பண்ணினுன்' என்றுர் ; எட்டாம் பாட்டில், '1 என்னைச்சுட்டி அவன் பிறந்த பிறவிகளுக்கு முடிவில்லை' என்றுர் ; ஒன்பதாம் பாட்டில், 'இப்படிப் பிறந்த பிறவிகள்தோறும் தன் ஐஶ்வர்யத்தோடே வந்து அவதரித்தான்' என்றுர் ; பத்தாம் பாட்டில், 'அவனுடைய ஆர்ஜவகு₃ணத்தைப் பேசும்போது வேத₃மே பேசவேணும்' என்றுர் ; நிக₃மத்தின், 'இத்திருவாய்மொழி ஸம்ஸாரிகளுக்கு எப்போதும் ஒக்க அநுஸந்தி₄க்கப்படும்' என்றுர். 11.

வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

அ—பக்ஷத்தில் அந்வயமாவது-'' ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, நீர்புரை வண்ணனுடைய சீரை ஓர்ந்து நேர்ந்தவை இவை '' என்று கண்டுகொள்வது. k (உடன்) ஸஹ. ! (என்னைச் சுட்டி) என்னைக்குறித்து. 11.

ஆத்தான்ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீ—செய்யப்பட்டவை '' என்ற பக்ஷத்திலே, ''ஆயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, சடகோபன் நீர்புரை வண்ணனுடைய சீரை ஓர்ந்து நேர்ந்தவை இவை '' என்று அந்வயம் கண்டுகொள்வது. !(என்னைச்சுட்டி) என்னைக்குறித்து. 11.

ராமாநுஜ ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

த்₃ரமிடோ₃பநிஷத் ஸங்க₃தி - ஓடும்புள்

१. कौटिल्यवत्सु करणत्रितयेऽपि जन्तुष्वात्मीयमेव करणत्रितयैकरूप्यम् ।
सन्दर्श्य तानपि हरिस्स्ववशीकरोतीत्याचष्ट सान्द्रकरुणो मुनिरष्टमेन ॥ ८ ॥

1. கௌடில்யவத்ஸு கரணத்ரிதயேऽபி ஜந்துஷ்-
வாத்மீயமேவ கரணத்ரிதயைகரூப்யம் ।
ஸந்த₃ர்ஶ்ய தாநபி ஹரிஸ் ஸ்வவஶீகரோதீத்-
யாசஷ்ட ஸாந்த்₃ரகருணோ முநிரஷ்டமேந ॥ 8 ॥

அழகிய மணவாளச் சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

த்₃ரமிடோ₃பநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி - ஓடும்புள்

२. सूरीणां स्वैरसेव्ये स्वयमवतरति क्षुद्रदिव्यैकनेत्रे
गोपायर्थं धृताद्रौ श्रिततनुरसिके वामनीभावदृश्ये ।
सच्चित्तानन्यवृत्तौ विभवसमतनौ स्वायुधारूढहस्ते
नीचोच्चग्राह्यपादे निरुपधिमृजुतां नीरवर्णे जगाद ॥ ८ ॥

2. ஸூரீணாம் ஸ்வைரஸேவ்யே ஸ்வயமவதரதி க்ஷுத்₃ரதி₃வ்யைகநேத்ரே
கோ₃பாத்₃யர்த்த₂ம் த்₄ருதாத்₃ரௌ ஶ்ரிததநுரஸிகே வாமநீபா₄வத்₃ருஶ்யே।
ஸச்சித்தாநந்யவ்ருத்தௌ விப₄வஸமதநௌ ஸ்வாயுதா₄ரூட₄ஹஸ்தே
நீசோச்சக்₃ராஹ்யபாதே₃ நிருபதி₄ம் ருஜுதாம் நீரவர்ணே ஜகா₃த₃ ॥ 8 ॥

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

8. ஓடுமனஞ் செய்கையுரை யொன்றிநில்லா தாருடனே
கூடிநெடு மாலடிமை கொள்ளும்நிலை—நாடறிய
ஓர்ந்தவன்தன் செம்மை யுரைசெய்த மாறனென
ஏய்ந்துநிற்கும் வாழ்வா மிவை.

பெரிய ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

அவ:— எட்டாம் பாட்டு. (ஓடு மனம்) இதில்—ருஜுக்களோடு குடிலரோடு வாசியற ஆர்ஜவகுணயுக்தன் என்று அநுஸந்தித்த ஆழ்வார் திவ்யஸூக்தியை அநுவதித்து அருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனேயென்னில்: ஆஶ்ரயணம் அத்யந்த ஸரஸமாயிருந்ததேயாகிலும், ஆஶ்ரயிக்கிறவர்கள் கரணத்ரயத்தாலும் செவ்வைக் கேடான ஸம்ஸாரிகளாகையாலே பரிமாற்றத்தில் அருமை தட்டியிராதோ? என்னில்; நீரேரு மேடுகளிலே விரகாலே நீரேற்றுவாரைப்போலே, இவர்களுடைய செவ்வைக்கேடே தனக்குச் செவ்வையாம்படி இன்று ஆஶ்ரயிக்கிற இவர்களளவிலும் செவ்வையனாய்ப் பரிமாறும் ஆர்ஜவகுணயுக்தன் என்கிற ஓடும்புள்ளில் அர்த்தத்தை "ஓடுமனம் செய்கை" இத்யாதியாலே அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யா:— (1) (ஸூரிணாம் ஸ்வைரஸேவ்யே) ஓடும்புள்ளேறி - வைநதேயர் முதலான நித்யஸூரிகளாலே யதேஷ்டஸேவ்யனுமாய்; (2) (ஸ்வயமவதரதி) வெம்மாவாய் கீண்ட செம்மா கண்ணனே-விரோதிநிரஸநஶீலனான க்ருஷ்ணனுமாய்; (3) (க்ஷாத்ரதிவ்யைகநேத்ரே) கண்ணாவான் என்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு - மநுஷ்யர்க்கும் வானவர்க்கும் நிர்வாஹகனாய்; (4) (கோபாத்யர்த்தம் த்ருதாத்ரௌ) வெற்பை ஒன்றெடுத்து - தன்னை ஆஶ்ரயித்த கோகோபரக்ஷணார்த்தமாக கோவர்த்தநத்தை தரித்தவனுமாய்; (5) (ஶ்ரிததநுரஸிகே) என் மெய் கலந்தானே - ஆஶ்ரிதருடைய ஶரீரத்தில் அத்யாதரயுக்தனுமாய்: (6) (வாமநீபாவத்ருஶ்யே) புலன்கொள்மாணாய் - பார்க்கிற பேர்களுடைய த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரியான வாமநரூபத்தை யுடையனுமாய்; (7) (ஸச்சித்தாநந்யவ்ருத்தௌ) என் எண்தான் ஆனானே - ஆஶ்ரிதமநோரதாநுகூலவ்யாபாரத்தையுடையனுமாய்; (8) (விபவஸமதநௌ) ஆனான் ஆனாயன் மீனோடு ஏனமும் - தன்னுடைய விபவம்போலே அளவில்லாத மத்ஸ்யவராஹாதி ரூபங்களையுடையனுமாய்; (9) (ஸ்வாயுதாரூடஹஸ்தே) சங்கு சக்கரம் அங்கையில் கொண்டான்-அழகிய திருக்கைகளிலே அநவரதம் திருவாழி திருச்சங்குகளை தரித்துக்கொண்டிருக்குமவனாய்; (10) (நிஶ்சேஷாக்ராஹ்யபாதே) ஞாலங்கொள் பாதன் - நிம்நோந்நதவிபாகமற எல்லார் தலையிலும் பரப்பின திருவடிகளையுடையனுமாயிருக்கிற நீரவர்ணனான எம்பெருமானிடத்திலே நிருபாதிகமான ஆர்ஜவத்தை "ஓடும் புள்ளேறி" என்கிற தஶகத்திலே ஆழ்வார் உபபாதித்தருளினார் என்கிறார். 8.

வேதாந்த தேஶிகன் திருவடிகளே ஶரணம்.

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

திருவாய்மொழி முதற்பத்து ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி
இவையும் ப்ரவேசம்

ஆ— (இவையும் அவையும்) இப்படி எம்பெருமான் என்னோடு ஸம்ஶ்லேஷித்தருளினான் என்கிறார்.

ஒ— ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில் — தன்னுடைய விபூதிஶ்ரவணத்தாலே ஸஞ்ஜாத பக்திகனாய், ஏவம்விதனான தன்னை ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவிக்கவேணும் — என்ற அர்ஜுநனுக்கு அதுக்கீடான திவ்யசக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்தருளி, அதிவிஸ்மயகரமான வைஶ்வரூப்யத்தைக் காட்டி அவனை உஜ்ஜீவிப்பித்தருளினாற்போலே, ஸர்வேஶ்வரனாய், ஶ்ரிய:பதியாய், பரமரஸிகனாய், ஆழ்வார் பக்தியிலே துவக்குண்டு அவரோடு ஏகரஸனான எம்பெருமான், கீழில் திருவாய்மொழியில் சொன்ன ஆர்ஜவகுணாநுஸந்தாநத்தாலே பிறந்த பக்த்யாரோக்யத்தையுடைய ஆழ்வாருக்கு, மஹிஷீ பரிஜநாதிரூபத்தாலே பல வகைகளாலும் தனக்கு போக்தாக்களானவர்களுக்கு நிரதிஶயபோக்யமான தன்னுடைய படிகளைக் காட்டி, அவர்கள் எல்லாரோடுங்கூட ஸம்ஶ்லேஷிக்கும்

தி.நூ— வ்யா:— (ஓடுமனம் செய்கையுரை ஒன்றி நில்லாதாருடனே கூடி) சஞ்சலமாய் A நின்றவா நில்லா நெஞ்சும், அதின் வழியைப் பின்செல்லும் வாக்காயங்களும், / ஒருமடைப்பட்டு நடக்கையன்றிக்கே, செவ்வைகெட நடக்கும் குடிலரோடு கூடிக் கலந்து. (நெடுமால் அடிமைகொள்ளும் நிலை) ஸர்வஸ்மாத்பரனானவன் அடிமைகொள்ளும் ஆர்ஜவஸ்வபாவத்தை. (நாடறிய ஓர்ந்து) நாட்டார் அறியும்படி, ஆராய்ந்து. (அவன் தன் செம்மை) 1. "தேந தே தமநுவ்ரதா:" 2. "ராமோ ராஜ்யமுபாஸித்வா" என்னும்படியான அவனுடைய ஆர்ஜவத்தை. (உரைசெய்த) அருளிச்செய்த. அதாவது - "ஓடும்புள்ளேறி, சூடும் தண்டுழாய், நீடுநின்றவை, ஆடும் அம்மானே" (1) என்று - நித்யஸூரிகள்திறத்தில் பரிமாறும் ஆர்ஜவத்தையும், "அம்மானாய்" (2) என்றும், "கண்ணவான்" (3) என்றும், "நீர்புரை வண்ணன்" (11) என்னுமளவும் நித்யஸம்ஸாரிகளோடே செவ்வையனாய்ப் பரிமாறும் ஆர்ஜவத்தையும் அருளிச்செய்தார் என்கை. இப்படி உரைசெய்த (மாறன் என) ஆர்ஜவகுணத்தை அருளிச்செய்த ஆழ்வார் என்று அநுஸந்திக்க. (ஏய்ந்து நிற்கும் வாழ்வாம் இவை) ஸ்வரூபாநுரூபமான ஸம்பத்தாயுள்ளவையெல்லாம் பொருந்தி B "சென்றொன்றி நின்றதிரு" என்னும்படி நிலைநிற்கும். 8.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்தில்
எட்டாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யானங்கள் முற்றுப்பெற்றன.

A பெரியதிருமொழி 1-1-4. B நான்-திருவ-61. / (பா) ஒருமைப்பட்டிருக்கையன்றிக்கே.

ஒ—ஸம்ஶ்லேஷத்தை, அநாதி₃காலம் தாம் இழந்த இழவெல்லாம் தீரும்படி ஸர்வேந்த்₃ரியங்களாலும், ஸர்வகா₃த்ரங்களாலும் யதா₂மநோரத₂ம் தமக்கு ஸாத்மிக்கும்படி தம்மோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்க, அத்தை அநுப₄வித்து ப்ரீதராகிறார்.

ப— ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில் — இப்படி ஆர்ஜவகு₃ணத்தையுடைய ஸர்வேஶ்வரன், "பொய் கலவாது என்மெய் கலந்தான்" (8-5) என்றும், "என் எண் தான் ஆனான்" (8-7) என்றும், கீழ் இவர் சொன்ன க்ரமத்திலே தன்னுடைய கு₃ண விக்₃ரஹ மஹிஷீ பரிஜந விபூ₄தி சேஷ்டிதங்களோடே கூட இவரோடே பரிபூர்ணமாக ஸம்ஶ்லேஷித்து அநுப₄விப்பிக்கப் பாரித்து, "இவர் வெள்ளக்கேடாய் உடைகுலையப்படிற் செய்வதென்?" என்று பார்த்து, ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க பு₄ஜிப்பிப்பானாகை; இவர் பரிஸரத்திலே வர்த்திப்பது, இவருக்கு அந்திகஸ்த₂னாவது, கூடநிற்பது, இவர் ஶரீரத்தில் ஒரு பக்கத்திலேயாவது, ஹ்ருத₃யப்ரதே₃ஶத்திலேயாவது, தோள்களிலே சேர்வது, நாவிலேநிற்பது, கண்ணுக்குள்ளேயாவது, நெற்றியிலேயாவது, உச்சியிலேயாவதாகக்கொண்டு, க்ரமத்திலே போ₄க₃ம் தலைமண்டையிடும்படி ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க ஸம்ஶ்லேஷித்தபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

ஆ— ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில் — விபூ₄திஶ்ரவணத்தாலே ஸஞ்ஜாதப₄க்திகனாய், தன்னைக் காணவேணும் என்ற அர்ஜுநனுக்கு தி₃வ்யசக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து வைஶ்வரூப்யத்தைக் காட்டி அநுப₄விப்பித்தருளினாற்போலே, ஸர்வேஶ்வரனாய், ஶ்ரிய:பதியாய், பரமரஸிகனாய், கீழ்ச்சொன்ன ஆர்ஜவகு₃ணாநுஸந்தா₄னத்தாலே பெருவிடாய்ப்பட்ட ஆழ்வார்ப₄க்தியிலே துவக்குண்டு அவரோடு ஏகரஸனானவன், மஹிஷீ பரிஜநாதி₃ரூபத்தாலே பல வகைகளாலும் தனக்கு போ₄க்தாக்களானவர்களுக்கு நிரதிஶயபோ₄க்₃யனானாற்போலே, அநாதி₃காலம் இவர் இழந்த இழவெல்லாம் தீரும்படியும், ஸாத்மிக்கும்படியுமாக ஸர்வேந்த்₃ரியங்களாலும் ஸர்வகா₃த்ரங்களாலும் ஸம்ஶ்லேஷிக்க, அத்தை அநுப₄வித்து ப்ரீதராகிறார்.

ஈ— a கீழில் திருவாய்மொழியிலே அவனுடைய ஆர்ஜவகு₃ணாநுஸந்தா₄நம் பண்ணினார்; b இப்படி அநுஸந்தி₄த்தார் விஷயத்தில் c ஸர்வேஶ்வரன் இருக்கும்படியை அருளிச்

அ— இவையும் ப்ரவேஶம். a,b வ்ருத்தாநுவாத₃பூர்வகமாக இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்க₃தி அருளிச்செய்கிறார் (கீழில் திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயத்தாலே) c (ஸர்வேஶ்வரன் இருக்கும்படி) என்றது - க்ரமேண ஸர்வாங்க₃ ஸம்ஶ்லேஷம் பண்ணும்படி என்கை. ஸாத்ம்ய போ₄க₃ப்ரத₃த்வமாஹ இத்யர்த்த₂:. ஏதேந-வ்ருத்தவர்த்திஷ்யமாண த₃ஶகஸங்க₃திருக்தா ப₄வதி. d...k அநந்தரம் ப்ரமேயோபந்யாஸம் குர்வந் "சூழலுளான்"(1) "அருகலிலான்"(2) இத்யாதி₃ க்ரமஸ்ய ஹேதுமாஹ ("ஸர்வேஶ்வரனாய்" இத்யாரப்₄ய "விடாயைப் பிறப்பித்துத் தன்னை

ஜீ— இவையும் ப்ரவேஶ:. a,b வ்ருத்தாநுவாத₃ பூர்வகமாக ஸங்க₃தி (கீழில் இத்யாதி₃) c (ஸர்வேஶ்வரன் இருக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார்) ஸாத்ம்யபோ₄க₃ப்ரத₃த்வம் அருளிச்செய்

ஈ-செய்கிறார் இதில். d ஸர்வேஶ்வரனாய், d_2 ஶ்ரிய:பதியாய், d_3 பரமரஸிகனாயிருக்கிறவன், ஆழ்வார்ப4க்தியிலே d_4 துவக்குண்டு e இவரோடே ஏகரஸனாயிருந்தான்; f ஆழ்வாரா கிறார்—கீழில் ஆர்ஜவகு3ணாநுஸந்தா4நத்தாலே அவன்பக்கலிலே g பெரிய விடாயையுடைய ராஞர்; "g_2 இது நமக்கு நல்ல வாய்ப்பாயிருந்தது" என்று பார்த்து, h அர்ஜுனன் h_3 விபூ4திஶ்ரவணத்தாலே i "விபூ4திமானானவனைக் காணவேணும்" என்று i_2 அபேக்ஷிக்க,

அ—அநுப4விப்பிக்கிறான்" இத்யந்தேந) d "இவையும் அவையும் உவையும்" (1) இத்யாதி3யைப் பற்ற (ஸர்வேஶ்வரனாய்) என்றது. d,f இருதலைக் காமமுண்டானால் போ4க3ம் இனிதாயிருக்குமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஆழ்வாரிடத்திலும், ஆழ்வாருக்கு ஸர்வேஶ்வரனிடத்தி லும் உண்டான அபி4நிவேஶத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஶ்வரனாய் இத்யாதி3 வாக்ய த்3வயத்தாலே) d_2 "திருவின் மணாளன்" (1) என்றத்தைப்பற்ற (ஶ்ரிய:பதியாய்) என்றது. d_3 "சுவையன்" (1) என்றத்தைப்பற்ற (பரமரஸிகனாய்) என்றது. d_4 துவக்குண்டு-ஸம்ப3த்4ய. e (இவரோடே ஏகரஸனாயிருந்தான் இதி) "என்னுடைச் சூழலுளான்" (1) "நாளனைந்தொன்றும் அகலான்" (7) இத்யாதெ3ள ஹ்ருத3யம், d...f "ஸர்வேஶ்வரனாய்" இத்யாதி3 வாக்யத்துக்கு "ஆழ்வாராகிறார்" என்று தொடங்கி விவரணம். g (பெரிய விடாயையுடையராஞர்) என்றது அர்த்தா2த் ஸித்3த4ம்; "ஆஞர்" என்ற அநந்தரம் - ஒருவர் என்று அத்4யாஹாரம். h இத் திருவாய்மொழியில் பண்ணுகிற ஸர்வாங்க3 ஸம்ஶ்லேஷத்தை அடியிலே பண்ணாதே, இங்கே பண்ணுகைக்கு ஹேதுவை ஸநித3ர்ஶநமாக அருளிச்செய்கிறார் (அர்ஜுநன் இத்யாதி3) i, i_2 (விபூ4திமானனவனைக் காணவேணும் என்று அபேக்ஷிக்க) என்றவிடத்திலே, 1. "ஏவமேதத்3 யதா2த்த2 த்வமாத்மாநம் பரமேஶ்வர। த்3ரஷ்டுமிச்சா2மி தே ருபமைஶ்வரம் புருஷோத்தம॥" என்கிற ஶ்லோகம் அநுஸந்தே4யம்.

j (விடாயைப் பிறப்பித்து இதி) ப4க்திருபாபந்நம் ஜ்ஞாநம் த3ர்ஶநஸமாநாகாரம் க்ருத்வா தத3நுகு3ணத்வராதிஶயம் ச ஜநயித்வா இத்யர்த்த2:. "அமலங்களாக விழிக்கும்" (9) இத்யத்ர

ஜீ-கிறார் என்றபடி. d...k விஸ்தரஸங்க3தி (ஸர்வேஶ்வரனாய் இத்யாதி3) d, d_2, d_3 "இவையும் அவை யும்" (1) இத்யாதி3யையும், "திருவின் மணாளன்" (1) "சுவையன்" (1) இத்யாதி3யையும் பற்ற (ஸர்வேஶ்வரனாய் இத்யாதி3 விஶேஷண த்ரயமும்) d_4 துவக்குண்டு-ஈடுபட்டு. g_2 (இது) அத்யோந்ய ப்ராவண்யமுண்டான இது நல்ல வாய்ப்பாயிருந்தது என்றபடி. h இதில் பண்ணுகிற ஸர்வாங்க3 ஸம்ஶ்லேஷத்தை அடியிலே பண்ணாமைக்கு அடியை ஸத்3ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார். (அர்ஜுநன் இத்யாதி3) i_2 "அபேக்ஷிக்க" என்கிறவிடத்திலே, 1. "ஏவமேதத்3 யதா2த்த2 த்வமாத்மாநம் பரமேஶ்வர। த்3ரஷ்டுமிச்சா2மி தே ருபமைஶ்வரம் புருஷோத்தம॥" என்ற கீ3தாவசநம் அநுஸந்தே4யம். கீ3தாஸ்வேகாத3ஶே, 2. "ந து மாம் ஶக்ஷ்யஸே த்3ரஷ்டும் அநேநைவ ஸ்வசக்ஷுஷா। தி3வ்யம் த3தா3மி தே சக்ஷு: பஶ்ய மே யோக3மைஶ்வரம்॥".

ப்ர— प्रवेशे—h_3(விபூ4தி ஶ்ரவணத்தாலே) गीतासु दशमे—"नान्तोऽस्ति मम दिव्यानां विभूतीनां परन्तप। एष तूद्देशतः प्रोक्तो विभूतेर्विस्तरो मया॥ ४०॥ यद्यद्विभूतिमत्सत्त्वं श्रीमदूर्जितमेव वा। तत्तदेवावगच्छ त्वं मम तेजोंऽशसम्भवम्॥ ४१॥"

i, i_2 (விபூ4திமானனவனைக் காணவேணும் என்று அபேக்ஷிக்க) तत्रैकादशे—"एवमेतद्यथात्थ त्वमात्मानं परमेश्वर। द्रष्टुमिच्छामि ते रूपमैश्वरं पुरुषोत्तम॥ ३॥"

ஈ—அதுக்கு உறுப்பாக 1. "दिव्यं ददामि ते चक्षुः" (திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு:) என்ற படியே திவ்யசக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து வைஶ்வரூப்யத்தைக் காட்டினாற்போலே, இவர்க்கும் தன்னை அநுபவிக்கைக்கீடான j விடாயைப் பிறப்பித்துத் தன்னை k அநுபவிப்பிக்கிறான், நித்யவிபூதியிலுள்ளாரோடு பரிமாறுமாபோலே பரிமாறக் l கோலி; m அதாவது - m₁ பிராட்டிமாரோடு பரிமாறுவது மஹிஷிகளான n முறையாலே; திருவடியோடு பரிமாறுவது வாஹநமான n முறையாலே; திருவநந்தாழ்வானோடு பரிமாறுவது படுக்கையான n முறையாலே; இப்படி அவர்களோடு o ஒரோ முறையாலே பரிமாறும் பரிமாற்றமெல்லாம் o₁ இவரொருவரோடு பரிமாறுகிறானாய், p அதுதன்னை, q குளப்படியிலே கடலை r மடுத்தாற்போலேயன்றிக்கே, s பொறுக்கப் பொறுக்கப் பரிமாற, இவரும் அவனை t ஸர்வேந்த்ரியத்தாலும் u ஸர்வகாத்ரத்தாலும் யதாமநோரதம் அநுபவித்து, அவ்வநுபவஜநிதப்ரீதியாலே v அவனைப் பேசி அநுபவிக்கிறார்.

அ—ஹ்ருதயம். l, k (கோலி அநுபவிப்பிக்கிறான்) என்று அந்வயம். l கோலி-நினைத்து. m...o₁ இந்த ஸர்வாங்கஸம்ஶ்லேஷம் பிராட்டிமார் முதலானார் பக்கலிலின்றிக்கே இவர்க்கே அதிஶயித்திருக்கிறது என்கிறார் (அதாவது என்று தொடங்கி, இவரொருவரோடு பரிமாறுகிறானாய் என்னுமளவும்) m, m₁ (அதாவது பிராட்டிமாரோடு) இத்யாதே: "ஒருகதியின் சுவை தந்திட்டு ஒழிவிலன் என்னோடுடனே" (3) இத்யத்ர ஹ்ருதயம். n முறை-ப்ராப்தி: கிஞ்ச, "என் நெஞ்சினுளானே" (5) இத்யநேந - ஈஶ்வரஸ்ய லக்ஷ்ம்யா அநந்தேந ச ஸஹ யத் க்ருத்யமஸ்தி, ததுச்யதே; "தோளிணையான்" (6) இத்யநேந - வைநதேயேந யத் க்ருத்யமஸ்தி, ததுச்யதே—இத்யேவம் த்ரஷ்டவ்யம். A "மலராள் தனத்துள்ளான்" இதி ஹ்யுச்யதே. o "பொருசிறைப் புள்ளுவந்தேறும்" (3) இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து (ஒரோ முறையாலே) என்றது. p ஸர்வாங்க ஸம்ஶ்லேஷத்தை ஒருகாலே செய்யாதே க்ரமத்திலே செய்கிறதுக்கு ஹேது (அதுதன்னை இத்யாதி) q குளப்படி-கோஷ்பதம். r மடுத்தாற்போலே-ஸங்குச்ய ப்ரக்ஷேபணவத். s "சூழலுளான்" (1) என்று தொடங்கி, "உச்சியுளான்" (10) என்றது முடிவாய்த் தலைக்கட்டுகையாலே (பொறுக்கப் பொறுக்க) என்கிறது; ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க என்றபடி. t (ஸர்வேந்த்ரியத்தாலும்) என்றது - "நெஞ்சினுளான்" (5) "நாவினுளான்" (7) "கண்ணினுளான்" (8) இத்யாதியைப்பற்ற. u (ஸர்வகாத்ரத்தாலும்) என்றது- "ஒக்கலையான்" (4) "தோளிணையான்" (6) "நெற்றியுளான்" (9) "உச்சியுளான்" (10) இத்யாதியைப்பற்ற. v (அவனைப் பேசி) அவனுடைய குணங்களைப் பேசி.

ஜீ— j (விடாயைப் பிறப்பித்து) பக்திருபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தை விஶதமாக்கி. l (கோலி) "அநுபவிப்பிக்கிறான்" இதி பூர்வேணாந்வய:. m₁ "அருகலிலான்" (2) என்கிற பாட்டைக் கடாக்ஷித்து (பிராட்டிமாரோடு இத்யாதி) t (ஸர்வேந்த்ரியத்தாலும்) என்றது – "நெஞ்சினுளான்" (5) "கண்ணினுளான்" (8) இத்யாதியைப்பற்ற. u (ஸர்வகாத்ரத்தாலும்) என்றது - "ஒக்கலையான்" (4) "நெற்றியுளான்" (9) "உச்சியுளான்" (10) இத்யாதியைப்பற்ற. s "சூழலுளான்" (1) என்று தொடங்கிச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் (பொறுக்கப் பொறுக்க இத்யாதி) v (அவனைப் பேசி) அவன் குணங்களைப் பேசி.

ப்ர—1. (திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து) (११)—"न तु मां शक्यसे द्रष्टुमनेनैव स्वचक्षुषा। दिव्यं ददामि ते चक्षुः पश्य मे योगमैश्वरम्॥८॥"

A முன்-திருவ-3.

1. இவையு மவையு முவையு மிவரு மவரு முவரும்
யவையும் யவரும்தன் னுள்ளே யாகியு மாக்கியும் காக்கும்
அவையுள் தனிமுத லெம்மான் கண்ண பிரானென் னமுதம்
சுவையன் திருவின் மணாள னென்னுடைச் சூழலு ளானே.

ஆ— 1. வ்யா:— ஸ்வஸங்கல்பக்ருத நிகி2லஜக3து3த3யவிப4வலயலீலனாய், ஸர்வ ஜக3த்3ஆத்மபூ4தனானவன், என்னோடு ஸம்ஶ்லேஷிக்கையிலுள்ள அபி4நிவேஶத்தாலே என்னை வஶீகரிக்கைக்காக என்னுடைய சூழலிலே வந்து புகுந்தான் என்கிறார். 1.

ஒ— அவ:— முதற்பாட்டில் — ஜக3த்தினுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதி3 ஹேதுவாய், ஸர்வாந்தராத்மதயா நின்று அவற்றுக்கு தா4ரகனாய், ஶ்ரிய:பதியாய், பரமரஸிகனாய், எனக்கு போ4க்3யபூ4தனாய், எனக்கு நாத2னாயுள்ள க்ருஷ்ணனானவன், என்தனக்குத் தன்னோட்டை ஸம்ஶ்லேஷரஸத்தைத் தந்தருளுகைக்காக என்னுடைய பர்யந்தங்களிலே வந்து வர்த்தியாநின்றான் என்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

வ்யா:— (இவையும் அவையும்) சேதநாசேதநங்களை எல்லாவற்றையும். (தன்னுள்ளே ஆகியும் ஆக்கியும் காக்கும்) ஸம்ஹரித்துத் தன்னுடைய த3யையாலே அவற்றை உண்டாக்கி, அவற்றினுடைய ரக்ஷணத்தையும் பண்ணுமவன். 1.

ப— அவ:— முதற்பாட்டில் — ஸர்வகாரணத்வ ஸர்வாந்தராத்மத்வத்தாலே ஸர்வஸ்மாத்பரனாய் ஸர்வஸௌலப4னான ஶ்ரிய:பதி, என்னுடைய பரிஸரத்திலே அதூ3ரவர்த்தியாகாநின்றான் என்கிறார்.

இவையும் அவையும் உவையும் — அந்திகஸ்த2மாயும் தூ3ரஸ்த2மாயும் அதூ3ரவிப்ரக்ருஷ்டமாயுமுள்ள அசேதநங்களும், இவரும் அவரும் உவரும்— ஏவம்வித4சேதநரும், யவையும் யவரும் — எல்லாம், (ஸம்ஹ்ருதி ஸமயத்திலே) தன்னுள்ளே — தன்னுள்ளே, ஆகியும் — ஆம்படியாயும், ஆக்கியும் — (ஸ்ருஷ்டி ஸமயத்திலே) உண்டாக்கியும், காக்கும்—(ஸ்ருஷ்டமானவற்றுக்கு ஆபத்துக்களைப் போக்கி அபி4மதங்களைக் கொடுத்து) ரக்ஷிக்குமவனுமாய், அவையுள்—அவற்றினுள்ளே அந்தராத்மாவாயுமுள்ள, தனி முதல் — ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷகாரணமுமாய், அம்மான் — ஸ்வாமியுமாய், கண்ணபிரான் — க்ருஷ்ணனானை ஸௌலப்4யத்தைக் காட்டி, என் அமுதம்—எனக்கு போ4க்3யபூ4தனாய், சுவையன்— (அத்தாலே தானும்) ரஸிகனானவன், திருவின் மணாளன்—லக்ஷ்மியோடே கூட, என்னுடை—என்னுடைய, சூழல் உளான்—சூழலிலேயானான். 1.

இ— அவ:— முதற்பாட்டில் — ஜக3த்காரணபூ4தனாய், ஸர்வாந்தராத்மாவாய், ஶ்ரிய:பதியாயிருந்துள்ள க்ருஷ்ணனானவன், என்னுடைய பர்யந்தத்தை விட்டுப் போகமாட்டாதபடியானான் என்கிறார்.

இ— வ்யா:— (இவையும் அவையும் உவையும் இத்யாதி3) முதல் திருவாய்மொழியில், A"நாம் அவன்" என்கிற பாட்டிற்சொன்ன சேதநாசேதநங்களை மூன்று வகையாலே சொல்லுகிறார். முதல் திருவாய்மொழிக்குப் பின்பு, தமக்குப் பிறந்த வைஶத்3யத்தால் பாசுரப்பரப்பறச் சொல்லுகிறார். (இவையும் அவையும் உவையும் இத்யாதி3) பார்ஶ்வஸ்த2மாயும் தூ3ரஸ்த2மாயும் அதூ3ரவிப்ரக்ருஷ்டமாயுமுள்ள சேதநாசேதநங்களைச் சொல்லுகிறது. (யவையும் யவரும்) இப்படிகளாலே திரட்டப்பட்ட சேதநாசேதநங்களையும். (தன்னுள்ளேயாகியும்) 1. ''सदेव'' (ஸதே3வ) என்கிறபடியே "தான்" என்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி இவற்றை ஸம்ஹரித்தும். (ஆக்கியும்) தன்னுடைய த3யையாலே அவற்றை ஸ்ருஷ்டித்தும். (காக்கும்) ஸ்ருஷ்டமான அவற்றை ரக்ஷித்தருளும். (அவையுள் தனிமுதல்) அவற்றின்பக்கலிலே அந்தராத்மாவாய், தான் ஒருவனுமே நிர்வாஹகனாய் நிற்கும். (எம்மான்) தன் விபூ4திவிஷயமாக உண்டான ஓரத்தைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹனாக்கினவன். (கண்ணபிரான்) இப்படிப்பட்டவன் முகம் தோற்றுதபடி மறையநிற்கையன்றிக்கே, கண்ணுக்கு விஷயமாய் வந்து நிற்கும் உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. (என்னமுதம்) தே3வர்கள் அதி4காரிகளான அம்ருதத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி. (சுவையன்) ரஸிகன். அவ்வம்ருதத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி; அதுக்கு போ4க்த்ருத்வமில்லையே. (திருவின் மணாளன்) இவருடைய அம்ருதம் ஒரு மிது2நமாயிற்று. (என்னுடைச் சூழலுள்ளானே) பிராட்டி B"அகலகில்லேன்" என்னுமவன் என் பர்யங்கத்திலே வர்த்திக்குமது தன் பேறாக இராநின்றான். (திருவின் மணாளன்) ரஸிகத்வத்துக்குச் சிரமஞ்செய்தவிடம் என்னுதல். ரஸிகத்வத்துக்கு விஷயம் அவள் என்னுதல். (என்னுடைச் சூழலுளானே) என்னுடைய பர்யங்கத்திலே வர்த்திக்கைக்கு அடி பிராட்டி என்னவுமாம். 1. "यस्य प्रसादे सततं प्रसीदेयुरिमाः प्रजाः। स रामो वानरेन्द्रस्य प्रसादमभिकाङ्क्षते ॥" (யஸ்ய ப்ரஸாதே3 ஸததம் ப்ரஸீதே3யுரிமா: ப்ரஜா:। ஸ ராமோ வாநரேந்த்3ரஸ்ய ப்ரஸாத3மபி4காங்க்ஷதே ॥" என்கிறபடியே. 1.

ஈ— அவ:—முதற்பாட்டு. a ஸ்ருஷ்ட்யாதி3 ஹேதுபூ4தனுமாய், ஸர்வாந்தராத்மாவுமான க்ருஷ்ணனானவன் என்னுடைய பர்யந்தத்தை விட்டுப் போகமாட்டாதபடியானான்

அ— முதற்பாட்டு. (இவையும் இத்யாதி3) a "அவையுள் தனிமுதல், கண்ணபிரான், என்னுடைச் சூழலுளான்" என்கிற பத3ங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ஸ்ருஷ்ட்யாதீ3த்யாதி3) b ஸாத்ம்யபோ4க3ப்ரத3த்வரூப கு3ணாநுப4வம் பண்ணுகிற இவர், விபூ4த்யநுப4வம் பண்ணு

ஜீ— முதற்பாட்டு. (இவையும் இத்யாதி3) a "அவையுள் தனிமுதல், கண்ணபிரான், என்னுடைச் சூழலுளான்" என்கிற பத3ங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ஸ்ருஷ்ட்யாதீ3த்யாதி3) b ஸாத்ம்யபோ4க3ப்ரத3த்வரூப கு3ணாநுப4வம் பண்ணுகிற இவர், விபூ4த்யநுப4வம் பண்ணு

A 1-1-4. B 6-10-10.

ஜீ-என்கிறார். b அவனுடைய குணானுபவத்தோடு விபூத்யநுபவத்தோடு வாசியில்லையிறே இவர்க்கு. c முதல் திருவாய்மொழியிலே பரக்க அநுபவித்த இத்தை விசதமா யிருக்கையாலே c_2 திரள அநுபவிக்கிறார்.

வ்யா:—(d இவையும் அவையும் இத்யாதி) d_2 சித்வர்க்கத்தையும் அசித்வர்க் கத்தையும் e திரளச் சொல்லுகிறது. (f தன்னுள்ளேயாகியும்) "இவையும் அவையும்" என்று இங்ஙனே பிரித்து வ்யவஹரிக்கவொண்ணாதபடி 1. "ஸதேவ" (ஸதேவ) என்கிற படியே - g தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி தன்மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு தரிக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. (h ஆக்கியும்) 2. "பஹு ஸ்யாம்" (பஹு ஸ்யாம்) என்கிற படியே தன்பக்கலிலேநின்றும் பிரித்து, நாமரூப விபாகார்ஹமாம்படி பண்ணியும். (i காக்கும்) ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களை j ஈரக்கையாலே தடவி ரக்ஷிக்கும்படி.

அ—கிறதென்? என்ன, (அவனுடைய இத்யாதி) குணானுபவ ப்ரகரணத்திலே, ஹேயமான விபூதியைச் சொல்லுகிறது,— ததீயத்வாகாரத்தாலே அவன் குணங்களோபாதி அநுபாவ்ய மாகையாலே. "தன்னுள்ளேயாகியும்" இத்யாதிநா - ஸம்ஹர்த்ருத்வ ஸ்ரஷ்ட்ருத்வ ரக்ஷ கத்வ அந்தராத்மத்வ ஸௌலப்ய உபகாரகத்வ போக்யத்வ ரஸிகத்வ ஸ்ரிய:பதித்வாதி கல்யாணகுணாபிதானாவஸரே, விபூதேர் விவிச்ய போக்யதயா அநுஸந்தானமிதி பாவ:. c ஆனால், A"நாமவன்" என்கிற பாட்டிற்படியே பரக்க அநுபவியாதொழிவானென்? என்ன (முதல் திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி) புநருக்திக்குப் பரிஹாரமாதல்.

d, d_2 இவையும் இத்யாதிநா-ஸமீபஸ்தானி, தூரஸ்தானி, அதூரவிப்ரக்ருஷ்டானி, ஸமீப ஸ்தா:, தூரஸ்தா:, அதூரவிப்ரக்ருஷ்டாஸ்ச இத்யேவமாகாரேண பிந்நசேதநாசேதநஸம்ருதி: இத்யர்த்த:. "இவையும் அவையும்" இத்யாதி - A"அது இது" இத்யாதிக்கு ஸங்க்ரஹம்; "இவரும் அவரும்" இத்யாதி-A"நாமவன்" இத்யாதிக்கு ஸங்க்ரஹம். உக்தாநுவாதம் - "யவையும் யவரும்" என்று. e திரள - ஸமுதாயமாக. f "தன்னுள்ளேயாகியும்" என்றது - தன்னுள்ளேயாம்படி பண்ணியும் என்றபடி; "ஆகியும்" என்று - ஸம்ஹாரத்தை முற்படச் சொன்னது, ஸ்ருஷ்டி அப்யயபூர்விகையாகையாலே. g (தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளேயாம்படி) தான் என்கிற சொல்லாவது - விகாரங்களைச் சொல்லாமல் தன்னைச் சொல்லுகிற சப்தங்கள்; அவையாவன - ஸூக்ஷ்மசிதசித்விசிஷ்டப்ரஹ்ம வாசகமான ஸதாதிசப்தங்கள். தன் னுள்ளேயாகியும் - தன்னுள்ளேயாக்கியும் என்றபடி. h ஆக்கியும் - ஸ்ருஷ்டித்தும். i "காக்கும்"

ஜீ—கிறதென்? என்ன (அவனுடைய இத்யாதி) குணங்களோபாதி, ததீயத்வாகாரத்தாலே விபூதியும்அநுபாவ்யமாகையாலே சொல்லுகிறார் என்றபடி. c ஆனால் A"நாமவன்" என்கிற பாட்டிற்படியே பரக்க அநுபவியாதொழிவானென்? என்ன (முதல் திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி) புநருக்தி பரிஹாரமாதல். c_2 (திரள) ஸமுதாயமாக.

d (இவையும் இத்யாதி) ஸமீபஸ்தங்களாயும், தூரஸ்தங்களாயும், அதூரவிப்ரக்ருஷ்டங் களாயும், ஸமீபஸ்தராயும், தூரஸ்தராயும், அதூரவிப்ரக்ருஷ்டராயுமுள்ள, d_2 (யவையும் யவரும்) சேதநாசேதநங்களெல்லாம், f (தன்னுள்ளேயாகியும்) ஸம்ஹ்ருதிஸமயத்திலே தன் னுள்ளேயாம்படி பண்ணியும், h (ஆக்கியும்) ஸ்ருஷ்டி ஸமயத்திலே ஸ்ருஷ்டித்தும், i (காக்கும்) ஸ்ருஷ்டமானவற்றை ரக்ஷிக்குமவனாய், k (அவையுள் தனிமுதல்) அவற்றினுள்ளே அந்தராத்மா

A 1-1-4.

ஈ— (k அவையுள் தனிமுதல்) k_2 ஸ்ருஷ்டமான பதா₃ர்த்த₂ங்களிலே, இவை ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்த்யாதி₃களுக்கு யோக்₃யமாம்படி அந்தராத்மாவாய் நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறது. l இது பின்னை, "ஆக்கியும்" என்று ஸ்ருஷ்டியைச் சொன்னபோதே l_2 சொல்லிற்றுகாதோ? என்னில் ; m 1. "तदनुप्रविश्य" (தத₃நுப்ரவிஶ்ய) என்று

அ—இத்யநேந- அபேக்ஷிதப₂லப்ரதா₃நருபரக்ஷணம் உச்யதே. j (கரக்கையாலே தடவி) என்றது- இளைத்தாரை ஶ்ரமம் ஆறும்படி ஆர்த்₃ரஹஸ்தத்தாலே ஸ்பர்ஶிக்கும் லோகமர்யாதை₃யைப்பற்ற.

k, k_2 ஸ்ருஷ்டிக்குப் பிற்பாடு அத்₃விதீயகாரணமாவது ஸர்வாந்தராத்மா என்னுமதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ருஷ்டமான இத்யாதி₃) l பூர்வவாக்யத்தை ஶங்காமுகே₂ந விவரிக்கிறார் (இதுபின்னை இத்யாதி₃ய:லே) இது - அநுப்ரவேஶம். 2. "அநேந ஜீவேநாத்மநா நுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி" என்று ஸ்ருஷ்டிக்கு அநுப்ரவேஶபூர்வகத்வம் ப்ரதிபந்நமாகையாலே, ஸ்ருஷ்டியைச்சொன்னபோதே அநுப்ரவேஶம் ஸித்₃த₄மாகாதோ? என்று ஶங்கா தாத்பர்யம். m 1. "தத₃நுப்ரவிஶ்ய" இதி ஶ்ருதி:—1. "தத்ஸ்ருஷ்ட்வா ததே₃வாநுப்ராவிஶத், தத₃நுப்ரவிஶ்ய ஸச்ச த்யச்சாப₄வத்" இதி வாக்யப்ரதிபாத்₃யாநுப்ரவேஶஸ்ய ஸ்ருஷ்ட்யநந்தரபா₄வித்வாத், 1. "அநுப்ரவிஶ்ய ஸச்ச த்யச்சாப₄வத்" இத்யநேந - ஸத்த்யச்ச₂ப்₃த₃வாச்யதாஹேதுத்வஸ்பூ₂ரணாச்ச ஸ்ருஷ்டாநாம் பதா₃ர்த்தா₂நாம் ஸத்தாநிர்வஹணார்த்தா₂நுப்ரவேஶபரா; தஸ்மாத், "அவையுள்" இத்யுச்யமாநாநுப்ரவேஶபராம் ஶ்ருதிம் ("தத₃நுப்ரவிஶ்ய" என்று) இத்யுபாதா₃ய,ஶங்ககாஶங்கிதாத் அநுப்ரவேஶாத் அத்ரோச்யமாநாநுப்ரவேஶஸ்ய வ்யாவ்ருத்திஞ்ச த₃ர்ஶயந், அத்ர விவக்ஷிதமநுப்ரவேஶமாஹ (தத₃நுப்ரவிஶ்ய-என்று இத்யாதி₃நா) ஏதது₃க்தம் ப₄வதி—"ஆக்கியும்" இத்யத்ர - 2. "அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி" இத்யுச்யமாந ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தா₂நுப்ரவேஶ ஏவ ஸித்₃த்₄யேத்; காரணேந விநா கார்யாநுபபத்தே: ; ஸ்ருஷ்டாநாம் பதா₃ர்த்தா₂நாம் ஸத்தாநிர்வஹணார்த்தா₂நுப்ரவேஶஸ்து - அநேந ஸித்₃த்₄யேத்; தஸ்மாத் ஸோऽநுப்ரவேஶோऽத்ரோச்யத—இதி. n (அங்கு) "ஆக்கியும்" என்கிறவிடத்திலே. o (இங்கு) "அவையுள் தனிமுதல்" என்கிறவிடத்திலே.

ஜீ—வாயுமுள்ள அத்₃விதீயகாரணமுமாய்—என்று ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம். உக்தாநுவாத₃ம்-"யவையும் யவரும்" என்று. "ஆகியும்" என்று ஸம்ஹாரத்தை முந்துறச் சொல்லிற்று - ஸ்ருஷ்டி அப்யயபூர்விகையாகையாலே.

k, k_2 ஸ்ருஷ்டிக்குப் பிற்பாடு அத்₃விதீயகாரணமாவது ஸர்வாந்தராத்மா என்னுமதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ருஷ்டமான இத்யாதி₃) l பூர்வவாக்யத்தை ஶங்காமுகே₂ந விவரிக்கிறார் (இதுபின்னை இத்யாதி₃) இது - அநுப்ரவேஶம். 2 "அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி" என்று ஸ்ருஷ்டிக்கு அநுப்ரவேஶ பூர்வகத்வம் ப்ரதிபந்நமாகையாலே, ஸ்ருஷ்டியைச் சொன்னபோதே அநுப்ரவேஶம் ஸித்₃த₄மாகாதோ? என்று ஶங்கா தாத்பர்யம். அந்த அநுப்ரவேஶத்திற்காட்டில் இங்கு சொல்லுகிறதுக்கு வ்யாவ்ருத்தியை த₃ர்ஶிப்பியாநின்றுகொண்டு, இங்கு விவக்ஷிதமான அநுப்ரவேஶத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அநேந ஜீவேந இத்யாதி₃) ஆக, "ஆக்கியும்" என்கிறவிடத்திலே - 2. "அநேந ஜீவேந" இத்யாதி₃வாக்யோக்தமான ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தா₂நுப்ரவேஶம் சொல்லுகிறது; "அவையுள் தனிமுதல்" என்கிறவிடத்திலே ஸ்ருஷ்டமான பதா₃ர்த்த₂ங்களுடைய ஸத்தாநிர்வஹணார்த்த₂மான ஸ்தித்₃யர்த்தா₂நுப்ரவேஶம் சொல்லுகிறதென்று கருத்து.

இவ்வாக்யம் இப்போது கிடைக்கும் ஈட்டு ஸ்ரீ கோஶங்களில் இல்லை.

ஈ—இவற்றினுடைய வஸ்துத்வ நாமபா4க்த்வங்களுக்காகப் பண்ணும் அநுப்ரவேஶத்தைச் சொல்லுகிறது n அங்கு. o இங்கு, இவற்றுக்குச் சொல்லும் வாசகஶப்3த3ம் தன்னளவிலே பர்யவஸிக்கும்படியாக நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறது.

அ— வ்யாகரணவாக்யத்திலே - அநுப்ரவேஶத்துக்கு நாமரூப வ்யாகரணார்த்த2தை வாசகஶப்3த3த்தினுடைய ஸ்வபர்யந்ததா நிமித்தமாயிற்றதேயாகிலும், ரூபவ்யாகரணார்த்த2தாதாத்ஸ தாத்பர்யத்தாலும் அநுப்ரவேஶோக்தி ஸார்த்த2கமாகையாலே அங்கு வாசகஶப்3த3 ஸ்வபர்யந்ததாஸித்3தி4 ஸ்பஷ்டமல்லாமையாலும், ஸத்யத்3வா4வவாக்யத்திலே - அநுப்ரவேஶத்துக்கு வ்யாகரணவாக்யத்திற்போலே ஸ்ருஷ்ட்யர்த்த2தை தோன்றாமையாலே அந்யதா2ஸித்3தி4 ஶங்கை இதில் வாராமையாலும், இந்த வாக்யம் ஶப்3த3ஸ்வபர்யந்ததாதாத்பர்யகம் என்று நிக3த3ஸித்3த4மென்று தாத்பர்யம். நநு, 1. ''ய: ப்ருதி2வ்யாம் திஷ்ட2ந்'' இத்யாரப்4ய, 1. ''யஸ்யாவ்யக்தம் ஶரீரம், யஸ்யாக்ஷரம் ஶரீரம்'' இத்யாதி3நா அவிப4க்ததம:பர்யந்தஸ்ய வஸ்துஜாதஸ்ய பரமாத்ம ஶரீரத்வாபி4தா4நாத், கார்யாவஸ்த2யாம் காரணாவஸ்த2யாஞ்ச ஸர்வதா3 சித3சித3நுப்ரவிஷ்டஸ்ய பரமாத்மந: ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தா2நுப்ரவேஶோ நாம க:? ஸ்தி2த்யர்த்தா2நுப்ரவேஶோ நாம க:? இதி சேத், ''தத்தத்கார்யாநுகு3ண ஸந்நிதி4விஶேஷ:'' இதி ஸம்ப்ரதா3ய:. சில ஸ்ரீகோஶங்களிலே ''அநேந ஜீவேந'' என்கிற வாக்யம் இல்லை. அப்பக்ஷத்தில் இப்படி யோஜனை: - 2. ''தத் ஸ்ருஷ்ட்வா தத3வாநுப்ராவிஶத்'' என்றதுக்கு 3. ''அக்3நிஹோத்ரம் ஜுஹோதி'' 4. ''யவாகூ3ம் பசதி'' என்கிறாப்போலே பாட2க்ரமத்தை அநாத3ரித்து, ''அநுப்ரவேஶித்து ஸ்ருஷ்டித்தான்'' என்று அர்த்த2க்ரமமென்று கண்டுகொள்வது. அத2வா, A''அநுப்ரவிஶ்யேதி–அநுகூலதயா ப்ரவேஶ உச்யதே'' இதி தத்வத்ரயவ்யாக்2யாநே வ்யாக்2யாதம். 2. ''தத3நுப்ரவிஶ்ய'' என்றது - 2. ''ஸச்ச த்யச்சாப4வத்'' என்கிற ஸ்தி2த்யர்த்த2மான அநுப்ரவேஶத்தைச் சொல்லுகிறது.

ஜீ— ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தா2நுப்ரவேஶமென்றும், ஸ்தி2த்யர்த்தா2நுப்ரவேஶமென்றும், அநுப்ரவேஶம் த்3விவித4ம். காரணாவஸ்தை2யோடு, கார்யாவஸ்தை2யோடு வாசியற ஸர்வதா3 சித3சித3நுப்ரவிஷ்டனான பரமாத்மாவுக்கு ஸ்ருஷ்ட்யர்த்தா2நுப்ரவேஶமாவது ஏது? ஸ்தி2த்யர்த்தா2நுப்ரவேஶமாவது ஏது? என்னில்; ''தத்தத்கார்யாநுகு3ணஸந்நிதி4விஶேஷம்'' என்று ஸம்ப்ரதா3யம். சில ஸ்ரீ கோஶங்களிலே, ''அநேந ஜீவேந'' இத்யாதி3வாக்யம் இல்லை; ''இதுபின்னை'' இத்யாதி3 ஶங்காவாக்யாநந்தரம் [''தத3நுப்ரவிஶ்ய'' என்று இவற்றினுடைய வஸ்துத்வ நாமபா4க்த்வங்களுக்காகப் பண்ணும் அநுப்ரவேஶத்தைச் சொல்லுகிறது அங்கு; இங்கு, இவற்றுக்குச் சொல்லும் வாசகஶப்3த3ம் தன்னளவிலே பர்யவஸிக்கும்படியாக நிற்கும் நிலையைச் சொல்லுகிறது] என்று பரிஹார வாக்யாவளி சில ஸ்ரீ கோஶங்களிலே இருக்கிறது. l அந்தப் பக்ஷத்திலே—(சொல்லிற்றாகாதோ என்னில்) என்ற அநந்தரம், 'அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய என்று' என்று கூட்டிக்கொள்வது; m (தத3நுப்ரவிஶ்ய என்று) என்கிறத்தை 'இங்கு' என்ற அநந்தரம் கூட்டிக்கொள்வது என்று வாக்யத்தைத் திருத்துவர்கள். * 2. ''தத் ஸ்ருஷ்ட்வா'' இத்யாதி3 வாக்யத்துக்கு - 3. ''அக்3நிஹோத்ரம் ஜுஹோதி'' 4. ''யவாகூ3ம் பசதி'' என்றவிடத்திற்போலே, பாட2க்ரமத்தை அநாத3ரித்து அர்த்த2க்ரமத்தை ஸ்வீகரித்து ''தத3வாநுப்ராவிஶத், தத் ஸ்ருஷ்ட்வா தத3நுப்ரவிஶ்ய, ஸச்ச த்யச்சாப4வத்'' இத்யந்வய: கர்த்தவ்ய:. n அங்கு — ''ஆக்கியும்'' என்கிறவிடத்திலே. o இங்கு — ''அவையுள் தனிமுதல்'' என்கிறவிடத்திலே.

A தத்வத்ரய வ்யாக்2யாநம்-172. * இவ்விடத்தில் ''யத்3வா'' என்பது இருக்கலாம்.

ஜீ— (எம்மான்) p தன் விபூ₄திவிஷயமாகத் தனக்கு உண்டான q ஓரத்தைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹமாக்கினவன். (r கண்ணபிரான்) s இப்படியிருக்கிறவன்தானே t க்ருஷ்ணன் என்கையும், அவன்தான் u கண்ணுக்குத் தோற்றிநின்று உபகரிக்கும் என்கையும். (என் அமுதம்) v தே₃வர்கள் அதி₄காரிகளாம் அம்ருதத்தில் வ்யாவ்ருத்தி. (சுவையன்) w அவ்வம்ருதத்துக்கு போ₄க்த்ருத்வமில்லையே. சுவையன் - பரமரஸிகன். x இந்த ரஸிகத்வத்துக்கு ஊற்றுவாய் சொல்லுகிறது — (திருவின் மணாளன்) y இவருடைய அம்ருதம் ஒரு மிது₂நமாயிற்று.

(என்னுடைச் சூழலுளானே) z பெரியபிராட்டியார் a A''அகலகில்லேனிறையும்'' என்னப்பிறந்தவன், என் பரிஸரத்திலே வர்த்திக்கை b தன்பேறாக வர்த்தியாநின்றான்.

அ— p ''இவையும் அவையும்'' இத்யாதி₃கம், ''எம்மான்'' இத்யஸ்ய தத₃நந்தர்யஞ்ச ஹ்ருதி₃ நித₄யாஹ (தன் விபூ₄திவிஷயமாக இதி) q ஓரம் - பக்ஷபாதம். r ''கண்ணபிரான்'' என்றதுக்கு - க்ருஷ்ணனாய் உபகரிக்குமவனென்னுதல், கண்ணுக்கு விஷயமாய் உபகரிக்குமவன் என்னுதல். s இவ்வர்த்த₂ த்₃வயத்தையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார் (இப்படி இத்யாதி₃) t (க்ருஷ்ணன் என்கையும்) க்ருஷ்ணனாய் அவதரிக்குமவன் என்கையும் என்றபடி. u (கண்ணுக்குத் தோற்றி நின்று) என்றது - கண்ணனாய்ப் பிரானானான் என்று அந்வயதாத்பர்யத்தாலே. v ''என் அமுதம்'' இதி விஶேஷணஸ்ய வ்யாவர்த்யம் த₃ர்ஶயதி (தே₃வர்கள் இதி) w கீழ்த்₃ருஷ்டியாலே தாத்பர்யம் (அவ்வம்ருதத்துக்கு இதி) x ''சுவையன் திருவின் மணாளன்'' இதி பத₃ஸங்க₃திம் ஹ்ருதி₃ நித₄யாஹ (இந்த ரஸிகத்வத்துக்கு இதி) y ''என்னமுதம் திருவின் மணாளன்'' என்று கூட்டித் தாத்பர்யாந்தரம் (இவருடைய அம்ருதம் இத்யாதி₃) ''இந்தத் தாத்பர்ய த்₃வயத்தாலும் - வாக்யத்₃வயோக்தமான புருஷகாரத்வோபேயத்வங்கள் ஸூசிதங்கள்'' என்று அருளிசெய்வர்.

z ''திருவின் மணாளன் என்னுடைச் சூழலுளானே'' என்று கூட்டி அவத₄ாரணத்துக்குத் தாத்பர்யம் (பெரியபிராட்டியார் இத்யாதி₃) a (அகலகில்லேனிறையும்) க்ஷணகாலமும்

ஜீ— p ''இவையும் அவையும்'' இத்யாதி₃க்கு அநந்தரம், ''எம்மான்'' என்றதுக்கு பா₄வம் (தன் விபூ₄தி இத்யாதி₃) q ஓரம் - பக்ஷபாதம். r ''கண்ணபிரான்'' என்றதுக்கு - க்ருஷ்ணனாய் உபகரிக்குமவன் என்னுதல், கண்ணுக்கு விஷயமாய் உபகரிக்குமவன் என்னுதல். s இவ்வர்த்த₂ த்₃வயத்தையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார் (இப்படியிருக்கிற இத்யாதி₃) t (க்ருஷ்ணன் என்கையும்) க்ருஷ்ணனாய் வந்து அவதரிக்குமவன் என்கையும். v ''என்'' என்றதுக்கு பா₄வம் (தே₃வர்கள் இத்யாதி₃) w கீழையுங்கூட்டி பா₄வம் (அவ்வம்ருதத்துக்கு இத்யாதி₃) x ''சுவையன் திருவின் மணாளன்'' என்கிற பத₃ச்சேர்த்திக்கு பா₄வம் (இந்த இத்யாதி₃) y ''என்னமுதம் திருவின் மணாளன்'' என்று கூட்டி பா₄வாந்தரம் (இவருடைய இத்யாதி₃) ''இந்தத் தாத்பர்ய த்₃வயத்தாலும் - வாக்யத்₃வயோக்தமான புருஷகாரத்வோபேயத்வங்கள் ஸூசிதங்கள்'' என்று ஸம்ப்ரதா₃யம்.

z ''திருவின் மணாளன் என்னுடைச் சூழல் உளானே'' என்று கூட்டி அவத₄ாரணத்துக்கு பா₄வம் (பெரியபிராட்டியார் இத்யாதி₃) c ''இவையும் அவையும்'' இத்யாதி₃யாலே -

---

A 6-10-10.

2. சூழல் பலபல வல்லான் தொல்லையங் காலத் துலகை
கேழலொன் ருகி யிடந்த கேசவ னென்னுடை யம்மான்
வேழ மருப்பை யொசித்தான் விண்ணவர்க் கெண்ண லரியான்
ஆழ நெடுங்கடல் சேர்ந்தா னவனென் னருகலி லானே.

ஈ—c 1. "यस्य प्रसादे सततं प्रसीदेयुरिमाः प्रजाः। स रामो वानरेन्द्रस्य प्रसादमभिकाङ्क्षते ॥" (யஸ்ய ப்ரஸாதே3 ஸததம் ப்ரஸீதே3யுரிமா: ப்ரஜா:। ஸ ராமோ வாநரேந்த்3ரஸ்ய ப்ரஸாத3மபி4காங்க்ஷதே ॥) என்கிறபடியே; c2 2. "लोकनाथः पुरा भूत्वा सुग्रीवं नाथमिच्छति" (லோகநாத2: புரா பூ4த்வா ஸுக்3ரீவம் நாத2மிச்ச2தி) தம்மையொழிந்தார்க்கெல்லாம் நாத2ரானவர் ஸுக்3ரீவனை நாத2னாக இச்சி2யாநின்றார். d கிடைப்பது, கிடையாதொழிவது, தாம் முந்துற முன்னம் இச்சி2யாநின்றார். 1.

அ—விஶ்லேஷிக்கமாட்டேன். b "சூழலுளானே" இதி தத்கர்த்ருகத்வேநாபி4த4ாநாத2வத4ாரணஞ்ச ப2லிதமாஹ (தன்பேருக இதி) "சூழலிலே வந்து உளனானான்" என்று அந்வயத்திலே தாத்பர்யம்; இல்லையாகில், சூழலிலே வந்தான் என்னவிறேயடுப்பது. c "இவையும்" என்று தொடங்கி, "திருவின் மணாளன்" என்னுமளவும் - அவனுடைய பாரத்வத்தை அநுஸந்தி4த்து. "என்னுடைச் சூழல் உளானே" என்று - அவனுடைய ஸௌலப்4யத்தை அநுஸந்தி4க்கிறது எதுபோலேயிருக்கிறது? என்ன (யஸ்ய ப்ரஸாதே3 என்று தொடங்கி) d லோகநாத2ஸ்ய ஸ்வஸ்ய ஸுக்3ரீவநாத2கத்வம் ஸம்ப4வதி கிம்? இத்யத்ராஹ (கிடைப்பது இதி) "இச்ச2தி" என்கையாலே தௌ3ர்லப்4யம் ஸித்3த4ம். c யத்3வா. "சூழல் உளானே" என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (யஸ்ய இத்யாதி3) உத்தரோத்தரபர்வங்களுக்குப் பூர்வபூர்வபர்வங்கள் அவஸரப்ரதீக்ஷணாயிருக்கிறபடி என்று க்ரமவிஶேஷத்தாலே தோன்றுகிறதிறே. d வர்த்தமாநத்துக்கு பா4வம் (கிடைப்பது இத்யாதி3) "இவையும் அவையும் உவையும் இவரும் அவரும் உவரும் யவையும் யவரும் தன்னுள்ளே என்று தொடங்கி என்னுடைச் சூழல் உளானே" என்று உரை அந்வயம். 1.

ஜீ—மேன்மையைச்சொல்லி, "அவன் சூழல் உளான்" என்றதுக்கு த்3ருஷ்டாந்தம் (யஸ்ய இத்யாதி3) c2 கிஷ்கிந்த4ாகாண்டே3 சதுர்த்தே2—2. "ஏஷ த3த்வா ச வித்தாநி ப்ராப்ய சாநுத்தமம் யஶ:। லோகநாத2: புரா பூ4த்வா" இத்யாதி3. d வர்த்தமாநார்த்த2ம். (கிடைப்பது இத்யாதி3) "இச்ச2தி" என்கையாலே - தௌ3ர்லப்4யம் ஸித்3த4ம். க்ரமேணாந்வய:. 1.

ப்ர—c1. (சூழலுளானே) किष्किन्धाकाण्डे चतुर्थे (२१) "यस्य प्रसादे सततं प्रसीदेयुरिमाः प्रजाः। स रामो वानरेन्द्रस्य प्रसादमभिकाङ्क्षते ॥"

c2 2. तत्रैव (१८) "एष दत्वा च वित्तानि प्राप्य चानुत्तमं यशः। लोकनाथः पुरा भूत्वा सुग्रीवं नाथमिच्छति॥"

ஆ— 2. வ்யா:—(சூழல் பலபல) இப்படி என்னுடைய சூழலிலே வந்து புகுந்து, தன்னுடைய திவ்யசேஷ்டிதங்களையும், ப்ரஹ்மாதிவாங்மநஸாபரிச்சேத்யமான தன்னுடைய கல்யாணகுணங்களையும் எனக்குக் காட்டி என்னை வஶீகரித்து, பின்னை என் அருகே எழுந்தருளினான் என்கிறார். 2.

ஒ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — ப்ரஹ்மேஶாநாதிகளுடைய வாங்மநஸ்ஸுக்களுக்கும் அபூமியாயிருந்துவைத்து, அவர்களுக்காக க்ஷீரார்ணவஶாயியாய், தன்னுடைய திருவவதாரங்களாலும் குணசேஷ்டிதங்களாலும் வஶீகரித்து, என்னைத் தனக்கு அடிமையாக்கிக்கொண்டவன், எனக்குத் தன்னோட்டை ஸம்ஶ்லேஷரஸம் தருகைக்காக என் அருகே வந்துநின்றான் என்று த்ருப்தராகிறார்.

வ்யா:— (சூழல் என்று தொடங்கி) சேதநரையெல்லாம் தன்பக்கலிலே அகப்படுத்திக்கொள்ள வல்லவான பல திருவவதாரங்களைப் பண்ணவல்லனாய், வராஹ கல்பத்துக்கு முதலாய், தான் திருவவதரிக்கக் கடவனாகையாலே அழகிதான காலத்திலே, ப்ரளயார்ணவ மக்நமான பூலோகத்தை அதிவிலக்ஷணமான அழகையுடைய ஸ்ரீவராஹமாய் அநாயாஸேந எடுத்தருளி, ஆர்த்ரமாய், அதிஸுந்தரமான கேஶ பாஶத்தையுடையவன். (வேழ மருப்பை ஓசித்தான்) குவலயாபீடத்தினுடைய கொம்பை அநாயாஸேந பிடுங்கினவன். 2.

ப— 2. அவ:— அநந்தரம், அவதாரமுகத்தாலே ஆஶ்ரிதோபகாரகனானவன், என் அருகேயானான் என்கிறார்.

சூழல்—(ஆஶ்ரிதரை வஶீகரிக்கைக்கீடான) சூழ்ச்சியையுடைய அவதாரங்களை, பல பல — பலவும், வல்லான் — (தன் இச்சையாலே) பண்ணவல்லனாய், தொல்லை — பழையதாய், அம் — (அவதாரோபயுக்தமாகையாலே) அழகியதான, காலத்து — வராஹகல்பத்தின் முதலிலே, உலகை — (ப்ரளயார்ணவமக்நமான) லோகத்தை, கேழல் ஒன்றாகி — அத்விதீய வராஹமாய்க்கொண்டு, இடந்த — இடந்தெடுத்து, கேசவன் — (ப்ரளயஜலத்திலே நனைந்த) மயிரழகையுடைய, என்னுடை அம்மான்—என் ஸ்வாமியாய், (க்ருஷ்ணனாய் வந்தவரித்து,) வேழம்—(ப்ரதிபந்தகமான) குவலயாபீடத்தை, மருப்பை ஒசித்தான் — ஶ்ருங்கபங்கம் பண்ணினவனாய், (இவ்வுபகாரம்) விண்ணவர்க்கு — (அதிஶயிதஜ்ஞாநரான) தேவர்களுக்கும், எண்ணல் — நினைக்க, அரியான் — அரியனாய், (பின்னையும் ஆஶ்ரிதர்க்கு உதவுகைக்காக) ஆழம்—அகாதமாய், நெடும்—பெருத்த, கடல்—க்ஷீரார்ணவத்திலே, சேர்ந்தான் அவன் — கண்வளர்ந்தருளினவன், என் அருகலிலான் — என்னருகான இடத்திலே ஆனான். அருகலில் என்று - ஏழாம் வேற்றுமை. 2.

இ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — பர்யந்தத்திலே வந்து நின்ற நிலை ஸாத்மித்தவாறே, என் அருகே வந்துநின்றான் என்கிறார்.

வ்யா:— **(சூழல் பல பல வல்லான்)** சூழலென்று அவதாரம்; அத்தைச் சூழலென்கிறது,— சேதநரைத் தப்பாமல் அகப்படுத்திக்கொள்ளுகையாலே. **(பல பல)** ஜாதிபேதமும் அவாந்தரபேதமும். **(வல்லான்)** அஹேதுகமாகப் பிறக்கவல்லான். **(தொல்லை இத்யாதி)** தாம் அகப்பட்டிருப்பதொரு சூழலைச் சொல்லுகிறார். தொல்லை - பழமை; வாராஹகல்பாதியிலே. **(அங்காலம்)** தன் வடிவைக் கண்ணுக்கு இலக்காக்கின காலம். **(உலகை)** விமுகமான ஜகத்தைப் பற்றக்கிடீர் தன்னை அழியமாறிற்று. **(கேழல் ஒன்றாகி)** அத்விதீயமான வராஹமாய். பின்பு தானே இவ்வடிவு கொள்ளவேணும் என்றாலும் கொள்ள வொண்ணாதபடி அத்விதீயமாயிருக்கை. **(இடந்த)** ஜாத்யுசிதமான செருக்கு. பூர்வாவஸ்தையும் ஸ்ரிய:பதியேயிறே. **(கேசவன்)** தத்காலத்திலே நனைந்த உளைமயிரும்தானுமாயிருந்தபடி; அதிஸுந்தரமான கேஶபாஶத்தை உடையனாயிருக்கை. **(என்னுடை அம்மான்)** லோகமடங்க ரக்ஷணதர்மத்துக்குக் கர்மீபவித்ததித்தனை; இவரொருவருமே அச்செயலுக்குத் தோற்று எழுத்துவாங்கினார். ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை எடுத்தாற்போலே, ஸம்ஸாரார்ணவங்கொண்ட என்னை எடுத்தவன். **(வேழ மருப்பை ஒசித்தான்)** குவலயாபீடத்தின் கொம்பை அநாயாஸேந முறித்தாற்போலே என் விரோதியைப் போக்கினபடி. இப்படித் தனியே குவலயாபீடத்தின் கையிலே அகப்பட்டிருக்கிறவன்தான் ஆரென்னில்: **(விண்ணவர்க்கு எண்ணல் அரியான்)** ப்ரஹ்மாதிகளுடைய வாங்மநஸ்ஸுகளுக்கு எட்டாதவன். **(ஆழ நெடும் கடல் சேர்ந்தான்)** ப்ரஹ்மாதிகள் ஆபந்நிவ்ருத்திக்காக க்ஷீரார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தவன். ஆழம் உறுத்தாமைக்கு; நெடுமை— A"தாளும் தோளும் முடிகளும்" என்கிறபடியே கண்வளர இடம்போந்திருக்கைக்கு. **(அவன் என் அருகலிலானே)** அத்தேவர்களுக்குப்போலே அதூரவிப்ரக்ருஷ்டனன்றிக்கே, என் அருகே வந்துநின்றான். 2.

ஈ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டு. a என் பரிஸரத்திலே வர்த்தித்தவன், அது ஸாத்மித்தவாறே, என் அருகே வந்துநின்றான் என்கிறார்.

அ— இரண்டாம் பாட்டு. (சூழல் இத்யாதி) a "ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்கப் பரிமாறும்" என்றத்தை இங்கேயும் ஸூசிப்பியாநின்றுகொண்டு, "என் அருகலிலான்" என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்து ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார் (என் பரிஸரத்திலே இத்யாதி).

ஜீ— இரண்டாம் பாட்டு. (சூழல் இத்யாதி) a"என் அருகலிலான்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (என் பரிஸரத்திலே இத்யாதி).

 A 8-10-8.

ஈ— வ்யா:— (b சூழல் பலபல வல்லான்) c இப்போது சூழலென்கிறது அவதாரத்தை. அவதாரத்தை "சூழல்" என்பானென்? என்னில்; சேதநரை d அகப்படுத்திக் கொள்ளுமதாகையாலே. e ஜாதிபே₄த₃த்தையும், f அவாந்தரபே₄த₃த்தையும்பற்ற (பல பல) என்கிறது. (வல்லான்) g கர்மநிப₃ந்த₄நமாகப் பிறக்குமவனுக்கும் முடியாத பிறவிகளைப் பிறக்கவல்லான். g₁ கர்மம் செய்யவல்லதன்றிறே, அநுக்₃ரஹம் செய்ய வல்லது. அவற்றிலே ஒரு சூழல் சொல்லுகிறார்,— (தொல்லை) வாராஹகல்பத்தின் ஆதி₃யிலே. (அங்காலத்து) h தன் வடிவைக் கண்ணுக்கு இலக்காக்கின காலமிறே; அத்தைப்பற்ற அம் காலம் என்கிறார். (உலகை) ஒரு திருவடி திருவநந்தாழ்வானுக் காகத்தான் இப்படிப் படப்பெற்றதோ? ஸங்கல்பத்துக்கும் i பாத்தம் போராத பூ₄மிக் காகக் கிடீர்! (கேழல் ஒன்றாகி) j தன் மேன்மையோடு k அணைந்திருப்பதொரு வடிவைத்தான் கொள்ளப்பெற்றதோ? (ஒன்றாகி) l பின்பு ஸர்வஶக்தியான தானே

அ— b சேதநரைச் சூழ்ந்துகொள்ளுமவை சூழல் என்றபடி. c கீழ்போலே, "சூழல்" என்கிறது பரிஸரவாசியன்று, "கேழல் ஒன்றாகி" என்று அவதாரத்தைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகை யாலே அவதாரவாசகம் என்னுமிடம் தோற்ற (இப்போது சூழலென்கிறது அவதாரத்தை) என் கிறார். இப்போது நிர்வேத₃த₃ஶையாகிலிறே, 1. "மம மாயா து₃ரத்யயா" A"பாவியேனைப் பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ" B"நெறிகாட்டி நீக்குதியோ" இத்யாதி₃களைச் சொல்லுகிறது; இப்போது ஹர்ஷத₃ஶையிறே; ஆகையாலே, இப்போது தம்மைச் சூழ்ந்துகொள்ளுகிற இதுக்கு உபபாத₃கமாகவும் அவதாரங்களையேயிறே சொல்ல அடுப்பது. d (அகப்படுத்திக்கொள்ளுமதாகை யாலே) சூழ்ச்சியாலே அகப்படுத்திக்கொள்ளுமதாகையாலே இதி யாவத். e,f வீப்ஸைக்குத் தாத் பர்யம் (ஜாதிபே₄த₃த்தை இத்யாதி₃) f அவாந்தரபே₄த₃ம்-ஏகஜாதியிலுள்ள பே₄த₃ம். g"பல பல வுடையன்" என்னாதே, "வல்லான்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (கர்மநிப₃ந்த₄நமாக இத்யாதி₃) வல்லானென்று, பு₃த்₃தி₄பூர்வகரணஸாமர்த்₂யமிறே தோற்றுகிறது. அதுபின்னை கர்மநிப₃ந் த₄நமாயிராதிறே; இச்சா₂நிப₃ந்த₄நமாயிருக்குமிறே; கர்மநிப₃ந்த₄நமாகிலிறே கர்மம் தொலையத் தொலைவது; அநுக்₃ரஹம் ஒருகாலும் மாறாமையாலே தத்கார்யமான இச்சை₂யும் மாறாதிறே; ஆகையாலே, இவன் ஜந்மத்துக்குப் பரிச்சே₂த₃முண்டு; அவன் ஜந்மத்துக்குப் பரிச்சே₂த₃மில்லை. h காலத்துக்கு அழகு ஏதென்ன (தன் வடிவை இத்யாதி₃) i பாத்தம்-தரம், j"கேழல்" இத்யஸ்ய பா₄வமாஹ (தன் மேன்மையோடு இதி) k அணைந்து - ஸம்ப₃ந்தி₄த்து என்றபடி. l "ஒன்று"

ஜீ— b,c "சூழல்" என்கிறது – கீழ்போலே பரிஸரவாசியன்று, அவதாரவாசி என்கிறார் (இப்போது இத்யாதி₃) b சேதநரைச் சூழ்ந்துகொள்ளுமது சூழல் என்றபடி! சூழ்ந்துகொள்ளுகை- வளைத்துக்கொள்ளுகை. e,f வீப்ஸைக்கு பா₄வம் (ஜாதிபே₄த₃ இத்யாதி₃) f அவாந்தரபே₄த₃ம் - ஏகஜாதியிலுள்ள பே₄த₃ம். g"பலவுடையான்" என்னாதே, "வல்லான்" என்றதுக்கு பா₄வம் (கர்மநிப₃ந்த₄ந இத்யாதி₃) g₁ கர்மவஶ்யனுக்கொழிய, அகர்மவஶ்யனுக்கு அநேகஜந்மம் கூடுமோ? என்ன (கர்மம் செய்யவல்லது இத்யாதி₃) அநுக்₃ரஹம் நித்யமாகையாலே, பரார்த்த₂மாக அநேக அவதாரங்கள் உண்டு என்று கருத்து. h காலத்துக்கு அழகு ஏதென்ன (தன் வடிவை இத்யாதி₃) i பாத்தம் - தரம். j "கேழல்" என்றதுக்கு பா₄வம் (தன் மேன்மையோடு இத்யாதி₃)

A 6-9-9. B பெரிய-திருவ-6.

ஈ—m /''இவ்வடிவைக் கொள்ள''என்னிலும் n ஒண்ணுதபடி அத்₃விதீயமாயிருக்கிறபடி. o பூ₄மி ப்ரளயத்திலே அகப்பட்டவாறே, நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இருயாத வடிவைக் கொண்டவித்தனை அவன்தான்; அது அவன்கொண்ட வடிவாகையாலே p அழிவுக்கிட்ட வடிவுதனக்கே q ஆலத்திவழிக்கவேண்டியிருக்கும்; r A பன்றியாம் தேசிறே.

(இடந்த) s அஜ்ஜாதிக்காகவுள்ளதொரு கு₃ணமாயிற்றுச் s₁ செருக்கு; t ஶ்ரிய:பதி அவ்வடிவைக் கொண்டால் u சொல்லவேண்டாவிறே. அண்டபி₄த்தியிலே சேர்ந்த பூ₄மியைப் புக்கு எடுத்துக்கொண்டு ஏறினன். (கேசவன்) v ப்ரஶஸ்தகேஶன். அப்போதைத்

அ-என்றதுக்கு பூ₄ர்வம் (பின்பு ஸர்வஶக்தியான இத்யாதி₃) / m கொள்ளவென்னிலும்-ஸ்வீகரிக்க வேணுமென்றாலும். n ஒண்ணுத-கூடாத. o விவரணம் (பூ₄மி ப்ரளயத்திலே இத்யாதி₃) அத₂வா, அத்₃விதீயவேஷபரிக்₃ரஹம் ப்ரணயித்வநிருத்₃த₄மன்றோ? என்கிற ஶங்கையிலேயாகவுமாம். அவன் தோற்றிற்றென்னை அநாயாஸேந கொண்டாலும், அவன் கொண்டதாகையாலே அத்₃விதீயமென்று கருத்து. p(அழிவுக்கிட்ட வடிவு) 1.''மூர்த்தம் ப்₃ரஹ்ம ததோऽபி தத்ப்ரியதரம்'' என்று சொல்லப்பட்ட ஸ்வார்த்த₂மான வடிவுமன்றிக்கே, வெச்சத்துக்காக ஸம்பாதி₃த்த வடிவு என்றபடி. q ஆலத்திவழிக்க-ஆலத்தியெடுக்க. r அது அப்படியிருக்குமோ? என்ன ப்ரமாணம் (பன்றியாம் இத்யாதி₃) நாய்ச்சியார் திருமொழி: ஆஶ்ரிதார்த்த₂மாகத் தன்னை அழியமாறுகையாலே வந்த தேஜஸ்ஸு. B''தனக்கு வேண்டுருக்கொண்டு'' என்கிறபடியே இச்சா₂க்₃ருஹீதமான வடிவாகையாலே எறித்திருக்குமிறே ரக்ஷகத்வம்; • முத்தக்காசையும் அமுதுசெய்யப் பண்ணும்படியிறே தாழவிட்டபடி.

s 'எடுத்த' என்னாதே ''இடந்த'' என்கிறது செருக்கின் கார்யமாகையாலே, அத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அஜ்ஜாதிக்காக என்று தொடங்கி) t ஶ்ரிய:பதித்வமே செருக்குக்கு ஹேது; அதுக்குமேலே இவ்வடிவும். u (சொல்ல வேண்டாவிறே) ''செருக்குக்கு'' என்று ஶேஷம். v (ப்ரஶஸ்தகேஶன்) 2. ''கேஶாத்₃வோऽந்யதரஸ்யாம்'' என்று மத்வர்த்தீ₂யத்திலே ப்ரத்யயமாகையாலே சொல்லுகிறது. ''கேழலாயிடந்தவன்'' என்றபோது - ஈஶ்வரன் என்று ஸித்₃த₄மாயிருக்க, ''கேசவன்'' என்றது - வராஹத்தினுடைய கேஶஸௌந்த₃ர்யாநுப₄வநிப₃ந்த₄நம்

ஜீ-k அணைந்து-கூடி. l''ஒன்று''என்றதுக்கு பூ₄ர்வம் (பின்பு ஸர்வஶக்தி இத்யாதி₃) / m கொள்ளவென்னிலும்-பரிக்₃ரஹிக்கவேணுமென்றாலும். n ஒண்ணுத-கூடாத. o விவரணம் (பூ₄மி ப்ரளயத்திலே இத்யாதி₃) p (அழிவுக்கிட்ட வடிவு) வ்யயத்துக்காக ஸம்பாதி₃த்த வடிவு; அதாவது - ராஜாக்கள் ஸ்வார்த்த₂மாக நல்ல பதா₃ர்த்த₂ங்களும் ஸம்பாதி₃யாநிற்கச்செய்தே, புறச்செலவுக்காகவும் சில ஸம்பாதி₃க்குமாபோலே, ஆஶ்ரிதருடைய ஆபத்₃ரக்ஷணார்த்த₂மாகக் கொண்ட வடிவு என்றபடி. q ஆலத்திவழிக்க-ஆலத்தியெடுக்க. r அப்படியிருக்குமோ? என்ன ப்ரமாணம் (பன்றியாம் இத்யாதி₃) நாய்ச்சியார் திருமொழி. வராஹமான தேஜஸ்ஸையுடைய தே₃வர் என்றபடி.

s 'எடுத்த' என்னாதே ''இடந்த'' என்கிறது செருக்கின் கார்யமாகையாலே, அத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அஜ்ஜாதிக்காக இத்யாதி₃) u (சொல்ல வேண்டாவிறே) செருக்குக்கு என்று ஶேஷம். s₁ செருக்கு-க₃ர்வம். w உளைமயிர்-கேஸரங்கள். x ''உலகையிடந்த கேசவன்

A நாச்-திரு 11-8. / 'இவ்வடிவைக் கொள்ள எண்ணிலும்' என்று பாட₂மிருக்கலாம்.
B 6-4-7. • முத்தக்காசு - கோரைக்கிழங்கு.

ஈ—திருமேனியும் w உளமயிருமாய் நின்ற நிலே. (என்னுடை அம்மான்) x ஸம்ஸார ப்ரளயங்கொண்ட என்னே எடுத்தவன். (வேழ மருப்பை ஒசித்தான்) குவலயா பீட3த்தினுடைய மருப்பை அநாயாஸேந முறித்தவன். y அப்படியே என்னுடைய z A மதக்களிறு ஐந்தினேயும் சேரி திரியாமல் பண்ணினவன்; a விரோதி4 நிரஸநஶீலன் என்றபடி. (b விண்ணவர்க்கு எண்ணல் அரியான்) c தனியே குவலயாபீட3த்தோடே பொருதவன், ப்3ரஹ்மருத்3ராதி3கள் மநோரத2த்துக்கும் அவ்வருகானவன். (d ஆழ நெடுங்கடல் சேர்ந்தான்) e அந்த ப்3ரஹ்மாதி3கள் f கூக்குரல் கேட்கத் திருப்பாற் கடலிலே சாய்ந்தருளினவன். g ஆழம் உறுத்தாமைக்கு. h நெடுமை—i B தாளும் தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பலபரப்பி வேண்டினபடி கண்வளர்ந்தருளுகைக்கு. (அவன் என் j அருகலிலானே) k அவர்களைப்போலே எனக்கு அதூ3ரவிப்ரக்ருஷ்ட மாகவும் நிற்கிறிலன். 2.

அ—என்று தாத்பர்யம். w உளமயிர்-கேஸரங்கள். x "உலகையிடந்த கேசவன் என்னுடை அம்மான்" இதி பத3ஸங்க3திஸித்3த4மர்த்த2மாஹ (ஸம்ஸார ப்ரளயேதி) y "வேழ மருப்பை ஒசித்தான் என்னுடை அம்மான்" இதி ஸமுச்சித்ய பூ4ர்வமாஹ (அப்படியே என்னுடைய இதி) z முதல்திருவந்தாதி (மதக்களிறு இத்யாதி3) களித்துக் கண்ட கண்ட விஷயங்களிலே காடு பாய்ந்து திரிகிற ஶ்ரோத்ராதி3களான மத்தக3ஜங்கள் ஐந்தையும், விஷயங்களாகிற குடியிருப்பு களில் பண்டுபோலே கயிறுருவிவிட்டு ஸஞ்சரியாதபடியாக. a "மதக்களிறைந்தினேயும்" என்கிற அர்த்த2ம் ஸித்3தி4க்கும்படி எங்ஙனே? என்ன (விரோதி4 இத்யாதி3) b "விண்ணவர்க்கு எண்ணல் அரியான்" என்கிற பத3த்தைக் கீழும் மேலும் கூட்டி யோஜிப்பது. கீழில் பத3 மாவது - "வேழ மருப்பை ஒசித்தான்" என்றது. மேலில் பத3மாவது - "ஆழநெடுங்கடல் சேர்ந்தான்" என்றது. c தனியே-அஸஹாயேந. d ஆழம்-அக3ாத4தை. f கூக்குரல்-ஆக்ரோஶம். e (அந்த ப்3ரஹ்மாதி3கள் இதி) "விண்ணவர்க்கு" என்கிற பத3ஸமபி4வ்யாஹார தாத்பர்யம். g, h விஶேஷணங்களுக்கு ப்ரயோஜநம் (ஆழம் இத்யாதி3) h நெடுமை-தை3ர்க்4யம். i (தாளும் தோளும் இத்யாதி3) ஒப்பின்றியிலே இருப்பதான திருவடிகளையும், திருத்தோள்களையும், திருமுடி களையும் ஸஹஸ்ரஸங்க்2யாதமாம்படி பலவாகப் பரப்பி. k அவர்களைப்போலே - ப்3ரஹ்மாதி3 களுக்குப்போலே என்றபடி. j அருகல் - அந்திகம்; அருகலிலான் - அருகேயானவன். சூழல் என்று தொடங்கி, அடைவே உரை அந்வயம். 2.

அ—என்னுடை அம்மான்" என்று கூட்டி பூ4ர்வம் (ஸம்ஸார இத்யாதி3) y "வேழ மருப்பை ஒசித்தான் என்னுடை அம்மான்" என்று கூட்டி பூ4ர்வம் (அப்படியே இத்யாதி3) z முதல் திருவந்தாதி (மதக்களிறு இத்யாதி3) ஶ்ரோத்ராதி3களாகிற மத்தக3ஜங்கள் ஐந்தையும் விஷயங்க ளாகிற குடியிருப்புகளிலே ஸஞ்சரியாதபடியாக என்றபடி. a பூ4லிதம் (விரோதி4 இத்யாதி3) b "விண்ணவர்க்கு எண்ணல் அரியான்" என்கிற பத3த்தைக் கீழும் மேலும் கூட்டி யோஜிப்பது. c தனியே-அஸஹாயேந. g, h விஶேஷணங்களுக்கு ப்ரயோஜநம் (ஆழம் இத்யாதி3) h நெடுமை-தை3ர்க்4யம். i (தாளும் இத்யாதி3) ஒப்பில்லாத பல திருவடிகளையும், திருத்தோள்களையும், திரு முடிகளையும் பரப்பி என்றபடி. k அவர்களைப்போலே - ப்3ரஹ்மருத்3ராதி3களுக்குப்போலே. j அருகலிலான்-அருகானவிடத்திலேயானுன்; ஸமீபஸ்த2னுனுன் என்றபடி; அருகல் - அந்திகம்; "அருகலில்" என்று - ஸப்தமி. க்ரமேணுந்வய:. 2.

A முதல்-திருவ-47. B 8-10-8.

3. அருகலி லாய பெருஞ்சீ ரமரர்க ளாதி முதல்வன்
கருகிய நீலநன் மேனி வண்ணன்செந் தாமரைக் கண்ணன்
பொருசிறைப் புள்ளுவந் தேறும் பூமக ளார்தனிக் கேள்வன்
ஒருகதி யின்சுவை தந்திட் டொழிவில னென்னோ டுடனே.

ஆ— 3. வ்யா:— (அருகலில்) ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநத்வாதிஸங்க்யேய குண விசிஷ்டனாய், அயர்வறும் அமரர்களதிபதியாய், நிரதிசய ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவநாத்யபரிமித கல்யாணகுண பரிபூர்ணனாய், பெரிய திருவடியை திவ்ய வாஹநமாக உடையனாய், ச்ரிய:பதியாயிருந்த எம்பெருமான் என் அருகேவந்து பின்னையொருபடியால் என்னோடு ஸம்ச்லேஷித்து விட்டிலன்; ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஸம்ச்லேஷியாநின்றான் என்கிறார். 3.

ஒ— அவ:— மூன்றாம் பாட்டில்—மஹர்ஷிப்ரப்ருதிகள், ஓரோ வகைகளாலே தன்னோடு ஸம்ச்லேஷரஸம் பெறுமாபோலேயன்றிக்கே, எல்லா வகைகளாலும் உள்ள ஸம்ச்லேஷரஸத்தை எனக்குத் தந்து, என்னை ஒருகாலும் விடாதபடியானான் என்கிறார்.

வ்யா:— (அருகலில் என்று தொடங்கி) ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணமஹா குணனாய், அயர்வறும் அமரர்களுடைய ஸ்வரூப ஸ்தித்யாதிகளுக்கும் போஷணாதிகளுக்கும் காரணமாய், கறுத்து நெய்த்து விலக்ஷணமான திருவுடம்பில் நிறத்தை யுடையான். (பொருசிறை என்று தொடங்கி) தன்னுடைய விஷயீகாரத்தாலே பிறந்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே / பற்றி நின்றுள்ள திருச்சிறகையுடைய பெரியதிருவடி மேலே ப்ரீதனாய்க்கொண்டு ஏறுவதுஞ்செய்து பெரியபிராட்டியாருக்கு நாயகன் என்னும் வைலக்ஷண்யத்தையுடையான். அருகல் - க்ஷயிக்கை. 3.

ப— 3. அவ:— அநந்தரம், என்னோடே கூடிநின்று பஹுமுகமாக ரஸிப்பியாநின்றான் என்கிறார்.

அருகல் இல்—அபக்ஷயாதி தோஷரஹிதமாய், ஆய—ஸதாஸ்தித்வத்தாலே நித்யமாய், பெரும்—அபரிச்சிந்நமான, சீர்—குணங்களையுடையனாய், அமரர்கள்—நித்யஸூரிகளுக்கு, ஆதி—ஸத்தாதி ஹேதுபூதனான, முதல்வன்—ப்ரதாநனாய், கருகிய—(மிகவும்) கருகின, நீலம்—நீல ரத்நம் போலே, நல்—நன்றான, மேனி வண்ணன்—திருமேனி நிறத்தையுடையனாய், செம்—(அவ்வடிவுக்குப் பரபாகமாம்படி) சிவந்த, தாமரை—தாமரை போன்ற, கண்ணன்—திருக்கண்களை யுடையனாய், பொரு—செறிந்த, சிறை—சிறகையுடையனான, புள்—பெரிய திருவடியை, உவந்து—மிகவும் விரும்பி, ஏறும்—மேற்கொள்ளக்கடவனாய்

/ இருபத்துநாலாயிரத்திற்போலே, 'பதறுநின்றுள்ள' என்று இருக்கலாம்.

ப—பூமகளார் — பூவில் மணம் வடிவுகொண்டாற்போலே போ₄க்₃யபூ₄தையான லக்ஷ்மிக்கு, **தனிக் கேள்வன்**—அத்₃விதீய போ₄க்தாவானவன், **என்னோடு உடனே**—என்னோடு கூடி நின்று, **ஒரு கதியின்**—ஒரு வழியாலுள்ள, **சுவை**—இனிமையை **தந்திட்டு**—தந்து, **ஒழிவிலன்**—தவிருகிறிலன்.

ஹேய ப்ரத்யநீகமாய், ஸமஸ்த கல்யாண கு₃ணாத்மகமான ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யமும், நித்யஸூரி நிர்வாஹகத்வ ரூபமான மேன்மையும், விலக்ஷண விக்₃ரஹயோக₃மும், புண்ட₃ரீகாக்ஷத்வமும், க₃ருட₃வாஹநத்வமும், ஸ்ரீய:பதித்வமுமாகிற பரத்வசிஹ்நங்களாயுள்ள அறுசுவையும் தாராநின்றான் என்று கருத்து. 3.
அருகல் என்று - குறையாய், க்ஷயம் என்றபடி.

இ— அவ:— மூன்றாம் பாட்டில் — மஹிஷீப்ரப்₄ருதிகளோடு ஒரு வகையாலேயிறே பரிமாறுவது. அங்ஙன் ஓரளவில் தலைக்கட்டுகிறிலன் என்பக்கல் என்கிறார்.

வ்யா:— **(அருகலில் ஆய பெரும் சீர்)** ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாண மஹாகு₃ணன். அருகல் - க்ஷயம்; அதாகிறது - குற்றம்; அதாகிறது - ஹேயம்; இல் - இல்லாத. அருகல் - கேடு; து₃ர்பி₄க்ஷம் என்னவுமாம். ஆய - ஆன. அருகலிலான - நன்றான. பெரும் சீர் - நிஸ்ஸீமமாய், நிஸ்ஸங்க்₂யமாயிருக்கை. **(அமரர்கள் ஆதி முதல்வன்)** அக்கு₃ணாநுப₄வமே யாத்ரையான நித்யஸூரிகளுடைய ஸத்தாதி₃களுக்கும் த₄ாரகாதி₃களுக்கும் ஹேதுவானவன். **(கருகிய நீல நன் மேனி வண்ணன்)** அவர்கள் ஸதா₃த₃ர்ஶநம் பண்ணுகிற வடிவிருக்கிறபடி. கருகி நெய்த்து நன்றான திருமேனியின் நிறத்தையுடையவன். **(செந்தாமரைக் கண்ணன்)** அகவாயில் தண்ணளிக்கு ப்ரகாஶகமாயிருக்கும் திருக்கண்களையுடையவன். **(பொருசிறைப் புள்)** ஸ்வவிஷயீகாரத்தாற்பிறந்த ஹர்ஷ ப்ரகர்ஷத்தாலே பதறாநின்றுள்ள திருச்சிறகை உடையவன். **(உவந்து ஏறும்)** ஒரு வினைக்காக அன்றியிலே, ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாயிருக்கை. **(உவந்து ஏறும்)** அவனுக்குள்ள ப்ரியமன்று ஈஶ்வரனுக்கு உள்ளது. **(பூமகளார்)** பரிமளம் ஒரு வடிவுகொண்டாற்போலேயிருக்கும்படியான போ₄க்₃யதையை உடையவள். **(தனிக்கேள்வன்)** " அத்₃விதீயநாயகன் " என்னும் வைலக்ஷண்யத்தையுடையவன். **(ஒரு கதியின் சுவை தந்திட்டு ஒழிவிலன்)** ஒருவகைப்பட்ட ரஸத்தை அநுப₄விப்பித்து விடுகிறிலன். நித்யஸூரிகள் எல்லார் பக்கலிலும் பண்ணும் ஓரத்தை என் பக்கலிலே பண்ணாநின்றான். **(என்னோடுடனே)** "நித்யவிபூ₄தி நிர்வஹணமும் இங்கே யிருந்து" என்னும்படி என்னை விடுகிறிலன். 3.

ஈ— அவ:— மூன்றும் பாட்டு. a திருவடி, திருவநந்தாழ்வான், பிராட்டிமார் தொடக்கமானுரோடு ஓரோ வகையாலே பரிமாறுமவன், என்னளவில் ஓரோ வகையில் பரிமாறி விடமாட்டுகிறிலன் என்கிறுர்.

வ்யா:—b அருகல்-குறைகை; b_2கேடு. இல்லெனபது-இல்லாமை; குறைவின்றிக்கே. ஆய - ஆன; நன்ருன. c ஹேயப்ரத்யநீகமுமாய், கல்யாணைகதாநமுமான d நிரவதிக குணங்களையுடையனுமாய், d_2 அக்குணங்களை நித்யஸூரிகளை e ஸதாநுபவம் பண்ணுவிக்குமவனுமாய், அவர்கள் §f ஸத்தாதிகள் தன் அதீநமாம்படியிருக்கிறவன். (g கருகிய நீல g_2 நன்மேனி வண்ணன்) h கறுத்து i நெய்த்துப் j பேச்சுக்கு அவிஷயமாம்படி

அ— மூன்றும் பாட்டு. (அருகலில் ஆய இத்யாதி) a (திருவடி திருவநந்தாழ்வான் இத்யாதி) "பொரு சிறைப்புள் உவந்து ஏறும் பூமகளார் தனிக்கேள்வன்" இத்யேதத் உபலக்ஷணம் இதி பாவ:. யத்வா, "அமரர்கள் ஆதி முதல்வன் பொருசிறைப் புள் உவந்து ஏறும் பூமகளார் தனிக்கேள்வன் என்னேடுடனே வந்திருந்து ஒரு கதியின் சுவை தந்திட்டு ஒழிவிலன்" இத்யந்வயே ஹ்ருதயம்.

b, b_2 "அருகல்" என்பது குறைகையாய், அத்தாலே ஹேயம் என்னுதல்; அன்றிக்கே, "அருகல்" என்பது கேடாய், அத்தாலே அநித்யம் என்னுதல். ஏகார்த்தமாகவுமாம். அதாவது—"அருகல்" என்று குறைகையாய், அதாவது கேடாய், அத்தாலே ஹேயம் என்கிறது—என்று. இப்பக்ஷத்தில், குறைகை என்றதுக்கு விவரணம் (கேடு) என்று. c குணத்துக்குக் குறையாவது - ஒரு குணத்தை அநுபவியாநிற்க, த்ருப்தி பிறக்கையாதல்; குணாந்தரத்திலே ஸ்ப்ருஹையைப் பண்ணுதலாகிற குறையாதல். d "பெரும் சீர்" என்றதுக்கு அர்த்தம் (நிரவதிக குணங்களை) என்றது. e "ஆதி" என்றது - "ஆதீயத இத்யாதி:" என்ருய், அமரர்களாலே குணவிசிஷ்டத்வேந ஸ்வீகரிக்கப்படுமவன் என்று, அத்தாலே (ஸதாநுபவம் பண்ணுவிக்குமவனுமாய்) என்கிருர். f ஆதி - ஸத்தாநிர்வாஹகன்; e முதல்வன்- போகநிர்வாஹகன் என்றுமாம். ஆதிசப்தத்தாலே-ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளைச் சொல்லுகிறது. "தாரகாதிகள்" என்கிறவிடத்தில் ஆதிசப்தத்தாலே - போஷகபோக்யங்களைச் சொல்லுகிறது. "தாரகாதிகளும்" என்று பாடாந்தரம் கண்டுகொள்வது. g_2 நல் - விலக்ஷணமான. h...j "...நல்" என்றது நிறத்துக்கு விசேஷணமாக அருளிச்செய்கிருர் (கறுத்து நெய்த்து இத்யாதி)

ஜீ— மூன்றும் பாட்டு. (அருகலில் ஆய இத்யாதி) a "பொரு சிறைப்புள் உவந்து ஏறும்" இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (திருவடி இத்யாதி) இவர்களைச் சொன்னது - திருவநந்தாழ்வானுக்கும் உபலக்ஷணம்.

b, b_2 கேடு என்றது விவரணம். c குறைவாலே ஹேயத்தைச் சொன்னபடி. d "பெரும் சீர்" என்றதுக்கு அர்த்தம் (நிரவதிக குணங்களை) என்று. d_2, e "ஆதி" என்றதுக்கு அர்த்தம் (அக்குணங்களை இத்யாதி) e "ஆதீயத இத்யாதி:" என்ருய், அமரர்களாலே குணவிசிஷ்டத்வேந ஸ்வீகரிக்கப்படுமவன் என்ருய், அத்தாலே - ஸதாநுபாவ்யன் என்றபடி. f "முதல்வன்" என்றதுக்கு அர்த்தம் (ஸத்தாதிகள் இத்யாதி) ஆதிசப்தத்தாலே - ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளைச் சொல்லுகிறது; ஸத்தாதிகளுக்குக் காரணபூதன் என்றபடி. g, g_2...j "கருகிய, நீலம், நல்" என்ற மூன்றையும் நிறத்துக்கு விசேஷணமாக அருளிச்செய்கிருர் (கறுத்து இத்யாதி)

---

§ (பா) தாரகாதிகள்

ர்-விலக்ஷணமான திருமேனியில் j₂நிறத்தையுடையவன்; kவிலக்ஷணமான திருமேனியில் கறுத்து நெய்த்த j₂ நிறத்தையுடையவன்; l அவர்களை ஸதூாநுபூவம் பண்ணிவைக்கும் போது m படிவிடும்படி. (n செந்தாமரைக் கண்ணன்) o அகவாயில் குணங்களுக்கு ப்ரகாஶகங்களான திருக்கண்களையுடையவன். (p பொருசிறைப் புள் q உவந்தேறும்) r ஸர்வேஶ்வரன் பெரியதிருவடியை r₂ மேற்கொள்ளுவதாக நினைத்து "வா" என்று அழைத்தால், அவனுடைய அங்கீகாரத்தாலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே பெருக்காறு சுழித்தாற்போலே சுழித்துத் தன்னில்தான் பொராநின்றுள்ள சிறகையுடையனும்க் கொண்டாயிற்றுத் தோற்றுவது. s அவனும் "நாம் இவனை மேற்கொள்ளப்பெற்றோமே" என்று திருவுள்ளத்தில் ப்ரீதியோடேயாயிற்று மேற்கொள்ளுவது. (பூமகளார் தனிக் கேள்வன்) t புஷ்பத்தில் பரிமளம் வடிவுகொண்டாற்போலே இருப்பாளாய், போகய தைகவேஷையான பெரியபிராட்டியார்க்கு வல்லபூன் என்றால், இப்படிப்பட்ட ஐஶ்வர்யத்துக்கு இரண்டாம் விரலுக்கு ஆளில்லாதபடி இருக்கிறவன்.

அ—i நெய்த்து ஸ்நிக்தூமாய். j (பேச்சுக்கு அவிஷயமாம்படி விலக்ஷணமான) என்றது-வைலக்ஷண் யாதிஶயத்தாலே, "இன்னபடி" என்று சொல்லவொண்ணாது என்றபடி. g₂,k "நல்" என்றது-மேனிக்கு விஶேஷணமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (விலக்ஷணமான இத்யாதி₂) g...j₂ ப்ரதூமவாக்யம் மூன்றையும் வர்ணவிஶேஷணமாக யோஜிக்கிறது; g,g₂,k,j₂ த்₃விதீயவாக்யம், இரண்டை வர்ண விஶேஷணமாகவும், சரமத்தை மேனிவிஶேஷணமாகவும் யோஜிக்கிறது. j₂ வண்ணம் - நிறம். l "அமரர்கள் ஆதி முதல்வன் கருகிய நீல நன்மேனிவண்ணன்" இதி பதூஸங்க₃தி ஸித்₃தூ மர்த்தூமாஹ (அவர்களை இதி) m படி-ஜீவநம். g,g₂,n,o "கருகிய நீல நன்மேனி வண்ணன் செந் தாமரைக்கண்ணன்" இதி பதூஸங்க₃திம் ஶ்ருதி₂ நிதூய், "கருகிய நீலநன் மேனி வண்ணன்" இத்யநேந விக்₃ரஹகுணு உக்தா:; அநேந ஸ்வரூபகுணு உச்யந்த இத்யபி₄ப்ராயேணாஹ (அகவாயில் இதி) இது கண்ணில் சிவப்புச் சொல்லுகிறதுக்குத் தாத்பர்யம். p,r "பொருசிறை" என்கையாலே திருவடியுடைய ப்ரீதி சொல்லுகிறது. q,s "உவந்து ஏறும்" என்கையாலே-ஈஶ்வரனுடைய உகப்புச்சொல்லுகிறது. r₂ மேற்கொள்ளுவதாக-ஆரோஹணர்த்தூமாக. t நாமாந் தராண்யநபி₄தூாய "பூமகளார்" இதி வக்துர் பூாவமாஹ (புஷ்பத்தில் இதி) காரணகுணா: கார்யே(அ)ப்யநுவர்த்தந்த இதி பூாவ:.

ஜீ—i நெய்த்து-ஸ்நிக்₃தூமாய். g₂ நல்-விலக்ஷணமான. j (பேச்சுக்கு அவிஷயமாம்படி விலக்ஷண மான) என்றது - வைலக்ஷண்யாதிஶயத்தாலே, "இன்னபடி" என்று சொல்லவொண்ணாது என்றபடி. g₂,k "நல்" என்றத்தை மேனிக்கு விஶேஷணமாக்கி அருளிச்செய்கிறார் (விலக்ஷணமான இத்யாதி₂) j₂ வண்ணம்-நிறம். l "அமரர்கள் ஆதி முதல்வன் கருகிய நீல நன்மேனி வண்ணன்" என்று கூட்டி பூாவம் (அவர்களை இத்யாதி₃) m படி-ஜீவநமும், திருமேனியும். p,q,r,s "பொரு சிறை, உவந்து ஏறும்" என்ற பதூங்களுக்கு பூாவம் (ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி₂ வாக்யத்₃வயமும்) p,r "பொருசிறை" என்கையாலே - திருவடியுடைய ப்ரீதி சொல்லுகிறது. q,s "உவந்து ஏறும்" என்கையாலே-ஈஶ்வரனுடைய உகப்புச் சொல்லுகிறது. r₂ மேற்கொள்ளுவதாக-ஆரோஹணர்த்தூ மாக. t நாமாந்தரங்களைச் சொல்லாமல் "பூமகளார்" என்றவர்க்கு பூாவம் (புஷ்பத்தில் இத்யாதி₂).

4. உடனமர் காதல் மகளிர் திருமகள் மண்மக ளாயர்
மடமகள் என்றிவர் மூவ ராளு முலகமும் மூன்றே
உடனவை யொக்க விழுங்கி யாலிலைச் சேர்ந்தவ னெம்மான்
கடல்மலி மாயப் பெருமான் கண்ணனென் னொக்கலை யானே.

ஆ— 4. அவ:— (உடன் அமர்) இனிமேல் அவன் கலந்தருளின க்ரமத்தைச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா:— பெரியபிராட்டியாரும், ஸ்ரீபூ₄மிப்பிராட்டியும், நப்பின்னைப் பிராட்டியும் அவனுக்கு தி₃வ்யமஹிஷிகள்; ப்ருதி₂வ்யந்தரிக்ஷாதி₃ ஸர்வலோகங்களும் அவனுக்கு லீலோபகரணம்; இந்த லோகங்களினுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸ்தி₂தி ஸம்ஹாராதி₃கள் அவனுக்கு லீலை; இன்னம் அபர்யந்தமாய், ஆஶ்சர்யமான கல்யாண கு₃ணங்களை யுடையனுயிருந்த கண்ணன், யசோதைப் பிராட்டி ஒக்கலையிலேயிருந்தருளுமாபோலே என்னுடைய ஒக்கலையிலே ஏறியருளினான் என்கிறார். 4.

(u ஒரு கதியின் இத்யாதி₃) v அவர்களோடு பரிமாறுமாபோலே ஒருவழியால் வந்த ரஸத்தைத் தந்துவிடுகிறிலன் என்னளவில்; நித்யஸூரிகள் எல்லார் பக்கலி லும் பண்ணும் ஆத₃ரத்தை என்பக்கலிலே பண்ணுநின்றான். (w உடனே) x "இவன் ஒரு விபூ₄திமான், அந்யபரன்" என்று தோற்ற இருக்கிறிலன்; y நித்யவிபூ₄தியில் கேள்வியும் இங்கேயிருந்தேயாமித்தனை. zA"தண்டாமம் செய்து" என்று-நித்யவிபூ₄தியில் பண்ணும் விருப்பத்தைப் பண்ணினான் என்றார் கீழில் திருவாய்மொழியில்; இதில், அவ் விபூ₄தியிலுள்ளாரோடு பரிமாறும்படியை என்னொருவனோடு பரிமாறினான் என்கிறார். 3.

u, v "அமரர்கள் ஆதிமுதல்வன் பொருசிறைப் புள்ளுவந்தேறும் பூமகளார் தனிக்கேள்வன் என்னோடுடனே வந்திருந்து ஒருகதியின் சுவை தந்திட்டு ஒழிவிலன்" இத்யந்வயம் ஹ்ருதி₃ நித₄ாயாஹ (அவர்களோடு இத்யாதி₃) u கதி-வழி; சுவை - ரஸம். w "உடனே" இத்யநேந- "அருகலிலான்" இத்யதஸ் ஸஹிதத்வமுச்யதே. x அவத₄ாரணார்த்த₂மாஹ (இவன் ஒரு விபூ₄தி மானிதி) y அவத₄ாரணார்த்த₂ஸ்ய சரமகாஷ்ட₂ாமாஹ (நித்யவிபூ₄தியில் இதி) z பௌநருக்த்யம் பரிஹரதி வா, பாட்டுக்கெல்லாம் தாத்பர்யம் வா (தண்டாமம் இத்யாதி₃) "அருகலிலாய பெருஞ்சீர் அமரர்கள் ஆதிமுதல்வன், மேனியில் கருகிய நீலநல் வண்ணன், நன்மேனியில் கருகிய நீலவண்ணன் என்னவுமாம், செந்தாமரைக்கண்ணன் பொருசிறைப் புள்ளுவந்தேறும் பூமகளார் தனிக்கேள்வன், என்னோடு ஒரு கதியின் சுவை தந்திட்டு ஒழிவிலன், உடனே" இத்யந்வய:. "அருகலிலாய என்று தொடங்கி, பூமகளார் தனிக்கேள்வன் என்னோடுடன் ஒரு கதியின் சுவை தந்திட்டு ஒழிவிலன்" என்று உரை அந்வயம். 3.

u, v "அமரர்கள் ஆதிமுதல்வன், பொருசிறை" இத்யாதி₃களைக்கூட்டி ப₄ாவம் (அவர்களோடு இத்யாதி₃) u கதி-வழி; சுவை-ரஸம். x அவத₄ாரணார்த்த₂ம் (இவன் ஒரு இத்யாதி₃) y அவத₄ார ணார்த்த₂ சரமகாஷ்ட₂ாமாஹ (நித்யவிபூ₄தியில் இத்யாதி₃) z பாட்டுக்கெல்லாம் தாத்பர்யம் (தண்டாமம் இத்யாதி₃) "அருகலிலாய இத்யாரப்₄ய, தனிக்கேள்வன் என்னோடுடன் ஒருகதியின் சுவை தந்திட்டு ஒழிவிலன்" இத்யந்வய:. 3.

ஒ— அவ:— நாலாம் பாட்டில்—ஸர்வேஶ்வரனாய், அத்யாஶ்சர்யபூ₄தனாய், எனக்கு ஸ்வாமியான க்ருஷ்ணன் என் ஒக்கலையிலே வந்திருந்தான் என்று ப்ரீதராகிறார்.

வ்யா:— (உடன் அமர் காதல் மகளிர்) அவனோடு நிரந்தர ஸம்ஶ்லேஷாதி ரஸத்தையுடைய பிராட்டிமார். (ஆளும் உலகமும் மூன்றே) கீழும் மேலும் நடுவுமுள்ள லோகங்களாதல், த்ரிவித₄சேதநராதல். (உடன் அவை ஒக்க விழுங்கி ஆலிலைச் சேர்ந்தவன்) தன் விபூ₄தியில் ப்ரளயாபத்₃க₃தமானவற்றைத் தரம் பாராதே ஒருகாலே விழுங்கி ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளினவன். (கடல் மலி மாயப் பெருமான்) கடலில் மிக்கிருந்துள்ள ஆஶ்சர்யங்களையுடைய ஸர்வேஶ்வரன். 4.

ப— 4. அவ:— அநந்தரம், பூர்ணனாய் ஸர்வரக்ஷகனானவன் என் மருங்கிலே இராநின்றான் என்கிறார்.

உடன்—கூடியிருந்து, **அமர்**—த₄ரிக்கும்படியான, **காதல்**—காதலையுடைய, **மகளிர்**—பிராட்டிமார், **திருமகள்**—(அதிஶயித ஸம்பத்₃ரூபையான) லக்ஷ்மி, **மண்மகள்**—(க்ஷமாதத்வமான) பூ₄மி, **ஆயர்மடமகள்**—(அநுரூபமான) ஆபி₄ஜாத்யந் தன்னையும், ஆத்ம கு₃ணத்தையுமுடைய நப்பின்னை, **என்று**—என்று ப்ரதா₄ந தயா ப்ரஸித்₃தை₄களான, **இவர்**—இவர்கள், **மூவர்**—மூவர்; **ஆளும்**—ரக்ஷணீயமான, **உலகமும்**—ஜக₃த்தும், **மூன்றே**—(ஸ்வர்க்க₃லோக பர்யந்தமான க்ருதக லோகமும், ஜநஸ்தபஸ்ஸத்யரூபமான அக்ருதகலோகமும், மஹர்லோகமாகிற க்ருதகாக்ருதகலோகமுமாகிற) மூன்றாயிருக்கும்; (ப்ரளயகாலத்திலே) **அவை**—அவற்றை, **உடன்**—தாரதம்ய விபா₄க₃ரஹிதமாக, **ஒக்க**—ஏகோத்₃யோக₃த்திலே, **விழுங்கி**—விழுங்கி, **ஆலிலை**—ஆலிலையிலே, **சேர்ந்தவன்**—கண்வளர்ந்து, **எம்மான்**—(இவ்வபதா₃நத்தாலே) என்னை அடிமைகொண்ட ஸ்வாமியாய், **கடல்**—க்ஷீரார்ணவத்திலே, **மலி**—கண்வளரும் அபி₄வ்ருத்₃தி₄யையுடையனாய், **மாயம்**—ஆஶ்சர்ய கு₃ணசேஷ்டிதங்களாலே, **பெருமான்**—அநவதி₄க ஸ்வபா₄வனான, **கண்ணன்**—க்ருஷ்ணனானவன், **என் ஒக்கலையான்**—(யசோதைபக்கல்போலே) என் ஒக்கலையிலேயானான். "கடலின் மிகுத்த மாயம்" என்றுமாம். 4.

இ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — ஸர்வாதி₄கனாய், அக₄டிதக₄டநாஸமர்த்த₂னாயிருக்கிற க்ருஷ்ணன், என் மருங்கிலேயிருக்கை தன் பேறாக நினைத்திரா நின்றான் என்கிறார்.

வ்யா:— (**உடன் அமர் காதல் மகளிர்**) உடனே அமரவேண்டும்படியான காதலுடைய பிராட்டிமார். A"அகலகில்லேன் இறையும்" என்றிரேயிருப்பது. அவர்கள் ஆரென்னில், (**திருமகள்**) ப்ரதா₄ந மஹிஷியான 1. "**न कश्चिन्नापराध्यति**"

A 6-10-10.

(ந கஶ்சிந்நாபராத்₄யதி) என்னுமவள்; (மண்மகள்) முதலிலே "குற்றங்காணக் கடவதோ?" என்று அவன் பொறை விளையும் த₄ரை. (ஆயர்மடமகள்) தன் வடிவாலே துவக்கி, அவன் திருவுள்ளத்திலே குற்றம் படாதபடியிருக்கும் நப்பின்னைப் பிராட்டி. (என்று இவர் மூவர்) மேன்மைக்கும் புருஷகாரத்துக்கும் தனித்தனியே அமைந்திருக்கை. (ஆளும் உலகமும் மூன்றே) த்ரிவித₄ சேதநவர்க்கமாதல், மேலும் கீழும் நடுவுமாதல். கீழோடே சேர, "படுக்கைப்பற்று" என்பர் ப₄ட்டர். (உடன் அவை ஒக்க விழுங்கி) ஒருகாலே எல்லாவற்றையும் விழுங்கி. உப₄ய விபூ₄தியையும் சொன்னபோது, ஸம்ஹாரம் சேரும்படியென்? என்னில்; ரக்ஷணத்தில் ஒத்திருக்கையாலே சொல்லிற்று அங்கு; இங்கு, "அவை" என்று-யோக்₃யத்திலே ஆகக்கடவது. (ஆலிலைச் சேர்ந்தவன்) லோகத்தை அடங்க விழுங்கி, ஒரு ப₄வனை ஆலந்தளிரின்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிற அக₄டிதக₄டநா ஸாமர்த்₂யம். (எம்மான்) அதுக்குமேலே ஒரு அக₄டிதக₄டநமிறே இது; 1. "ந நமேயம்" (ந நமேயம்) என்றிருந்தவனை, அநங்யார்ஹனாக்கினபடி. பத்ராலம்ப₃நம் பண்ணிக்கிடீர் என்னை எழுதிக்கொண்டது! (கடல் மலி மாயப்பெருமான்) கடலில் மிக்கிருந்துள்ள ஆஶ்சர்யமான கு₃ணசேஷ்டிதங்களையுடைய ஸர்வேஶ்வரன். க்ஷீராப்₃தி₄யிலே வந்து குறைவற வர்த்திக்குமவனாய், ஆஶ்சர்ய சேஷ்டிதங்களையுடைய ஸர்வேஶ்வரன் என்றுமாம். (கண்ணன்) இவ்வாஶ்சர்யங்களையெல்லாம் தன் பக்கலிலே காணலாம்படியிருக்கிற க்ருஷ்ணன். (என் ஒக்கலையானே) யசோதைப்பிராட்டி ஒக்கலையிலே இருக்குமாபோலே என் ஒக்கலையிலே இருந்தான். 4.

ஈ— அவ:— நாலாம் பாட்டு. a மேன்மை அது; அக₄டிதக₄டநா ஸாமர்த்₂யம் அது; இப்படி இருக்கிறவன், b யசோதைப் பிராட்டி c மருங்கிலே இருக்குமா போலே என் மருங்கிலே வந்திருக்கை தனக்குப் d பெருப்பேறாக நினைத்திராநின்றான் என்கிறார்.

அ— நாலாம் பாட்டு. (உடன் அமர் இத்யாதி₃) a பெருமையையும் அக₄டிதக₄டநாஸாமர்த்₂யத்தையும் சொல்லி "என் ஒக்கலையான்" என்றது - ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் விலக்ஷணனாயிருக்கிறவன் என் ஒக்கலையான் என்னும் ப₄ாவத்தாலே என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (மேன்மை இத்யாதி₃) b...d "கண்ணன் என் ஒக்கலையானே" இதி க்ருஷ்ணாபி₄தா₄நம், தத்கர்த்ருகத்வாபி₄தா₄நம், அவதா₄ரணஞ்ச ஹ்ருதி₃ நித₄ாயாஹ (யசோதைப் பிராட்டி இத்யாதி₃) c மருங்கிலே - ஒக்கலையிலே. d பெருப்பேறாக - அலப்₄யலாப₄மாக.

ஜீ— நாலாம் பாட்டு. (உடன் அமர் இத்யாதி₃) a "உடன் அமர்" இத்யாரப்₄ய, "ஆலிலைச் சேர்ந்தவன் என் ஒக்கலையான்" என்கிற பத₃ங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (மேன்மை அது இத்யாதி₃) d "ஒக்கலையானே" என்ற ஏகாரத்தைப்பற்ற (தனக்குப் பெருப்பேறாக இத்யாதி₃) பெருப்பேறாக - அலப்₄யலாப₄மாக.

ந— வ்யா:—(e உடனமர் காதல் மகளிர்) உடனே e2 அமரவேண்டும்படியான காதலை யுடைய பிராட்டிமார்; f A"அகலகில்லேன் இறையும்" என்றுயிற்று இவர்களிருப்பது. அவர்கள் ஆரென்னில்,—(திருமகள்) g ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ப்ரதா4ந மஹிஷியாய், h பட்டத்துக்கு உரியளாய், i 1."ந கஶ்சிந்நாபராத்⁴யதி" (ந கஶ்சிந்நாபராத்4யதி) என்றிருக்கும் பெரியபிராட்டியார்; (மண்மகள்) j முதலிலே "குற்றம் பார்க்கக்கடவதோ?" என்று அவனுக்குப் பொறைக்கு k உவாத்தாய், பொறை விளையும்படியான ஸ்ரீ பூ4மிப்பிராட்டி; (ஆயர் மடமகள்) l அநுப4வஸுக2ம்தானாய், தன் வடிவழகாலே துவக்கித் திருவுள்ளத்தில் குற்றம் படாதபடி இருக்கும் நப்பின்னைப்பிராட்டி. m திருமகள்—அவன் ஐஶ்வர்யம்;

அ— e உடன் அமர் காதல்-ஈஶ்வரனோடே ஒரு க்ஷணமும் பிரியாதே அணையவேண்டும்படியான காதல் என்றபடி. அமர் - அவ்விஷயமான காதல் என்றபடி. மகளிர் என்றது - ப3ஹுவசநம். f (அகலகில்லேன் இதி) இத2ம் அத்யாஸாஞ்ச உபலக்ஷணமிதி பா4வ:. g.h.i பெரியபிராட்டியாரோட்டைச் சேர்த்தி. மேன்மைக்கும் புருஷகாரத்துக்கும் உபயுக்தம் என்னுமிடந்தோன்ற அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஶ்வரனுக்கு இத்யாதி3 விஶேஷணத்ரயத்தாலே) h மேன்மைக்கு உபயுக்தம் என்னுமிடம் சொல்லுகிறாராகில், "ப்ரதா4நமஹிஷியாய்" என்ன அமைந்திருக்க, "பட்டத்துக்குரியளாய்" என்பானென்? என்னில்; 2. "க்ருதாபி4ஷேகா மஹிஷீ" என்று, மஹிஷீஶப்3த3ம்-ஸ்த்ரீவாசியன்றிக்கே க்ருதாபி4ஷேகையானவளைச் சொல்லுகிறது என்னுமிடந்தோன்ற (பட்டத்துக்குரியளாய்) என்கிறார். j (முதலிலே இத்யாதி3) க்ஷமையிறே இவள்தான். k உவாத்தாய் - உபாத்4யாயையாய். l நப்பின்னைப்பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தி புருஷகாரபா4வத்துக்கு உபயுக்தமாம் ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் (அநுப4வஸுக2ம்தானாய் இத்யாதி3) இவ்வர்த்த2ங்களை நினைத்திறே, 3. "ஸமஸ்தஜநநீம் வந்தே3 சைதந்யஸ்தந்யதா3யிநீம் । ஶ்ரேயஸீம் ஸ்ரீநிவாஸஸ்ய கருணாமிவ ரூபிணீம் ॥ வந்தே3 வ்ருஷகி3ரீஶஸ்ய மஹிஷீம் விஶ்வதா4ரிணீம் । தத்க்ருபாப்ரதிகா4தாநாம் க்ஷமயா வாரணம் யயா ॥ நிராமயது மாம் நீளா யத்3போ4க3படலைர் த்4ருவம் । பா4விதம் ஸ்ரீநிவாஸஸ்ய ப4க்ததோ3ஷேஷ்வத3ர்ஶநம் ॥" என்று அருளிச்செய்தது. g ப்ரதா4நதாதர்த்2யத்தை (ஶ்ரேயஸீம்) என்கிறது. h (பட்டத்துக்குரியளாய்) என்கிறத்தை-பூர்வார்த்த4ம் சொல்லுகிறது. (சைதந்யஸ்தந்யதா3யிநீம்) என்கிறது வித்3யாதி4தே3வதை ஆகையாலே. i ந கஶ்சித்3த்யாத்3யர்த்த2த்தை (கருணாமிவ ரூபிணீம்) என்கிறது. k (பொறைக்கு உவாத்து) என்ற அர்த்த2ம் (க்ஷமயா வாரணம் யயா) என்று சொல்லுகிறது. (அநுப4வஸுக2ம்தானாய்) இத்யாத்3யர்த்த2த்தை (யத்3போ4க3) இத்யாதி3யாலே சொல்லிற்று. இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று—யதா2பராத4ம் ஶிக்ஷிக்க உத்3யுக்தனாயிருக்கிறவனை ஶிக்ஷையில் நின்றும் நிவர்த்திப்பிக்கும் பெரியபிராட்டியார்; ஶிக்ஷோத்3யோக3மே வாராதபடி க்ஷமிப்பிக்கும் ஸ்ரீ பூ4மிப்பிராட்டியார்; ஶிக்ஷோத்3யோக3ஹேதுக்களான அபராத4ங்களைக் காணாதபடி பண்ணும் நீளை—என்று. m "உடனமர்" என்கிறத்துக்கு - பரஸ்பரம் அகலகில்லேன் என்கிற அர்த்தா2ந்தரத்தை விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (திருமகள் இத்யாதி3) e உடனமர்ந்து-பரஸ்பரம் ஸ்நிக்3த4ராய், ஸர்வேஶ்வரன்பக்கல்

ஜீ— e2 (அமரவேண்டும்படியான) க்ஷணமும் பிரியாதே ஸம்ஶ்லேஷிக்கவேண்டும்படியான. e மகளிர் - பிராட்டிமார். g புருஷகாரதது:கு உடலாக பா4வம் (ஸர்வேஶ்வரனுக்கு இத்யாதி3) k உவாத்தாய்-உபாத்4யாயையாய். m மேன்மைக்கு உடலாகத் தாத்பர்யாந்தரம் (அவன் ஐஶ்வர்யம் இத்யாதி3) இந்த யோஜநாத்3வயத்தாலும் - பூர்வோத்தர வாக்யார்த்த2ம் ஸூசிதம்.

A 6-10-10.

ஈ-மண்மகள்-அது விளையும் பூ₄மி; ஆயர் மடமகள்-அத்தை பு₄ஜிக்கிற n போ₄க்தாவானவள் என்றுமாம். (இவர் மூவர்) மேன்மைக்கும் புருஷகாரத்துக்கும் தனித்தனியே அமைந்திருக்கிற இவர்கள் மூவர். (ஆளும் o உலகமும் o₂ மூன்றே) அவர்களுடைய p படுக்கைப்பற்று இருக்கிறபடி. q த்ரிவித₄சேதநரையும் சொல்லுதல்; r கீழும், மேலும், நடுவுமான லோகங்களைச் சொல்லுதல்.

(s உடன் அவை ஒக்க விழுங்கி) t அவற்றில் ஒன்றும் u பிரிகதிர்ப்படாதபடி ஏக காலத்திலே தன் திருவயிற்றிலே வைத்து; v விபூ₄தித்₃வயமும் ரக்ஷயவர்க்க₃மென்றால்,

---

அ-காதலுடையவர்கள் என்றபடி. n (போ₄க்தா) என்றது-அவனோட்டை அபே₄தோ₃பசாரத்தாலே. m யத்₃வா, இம்மூவரோட்டைச்சேர்த்தி, மேன்மைக்கு உபயுக்தமாம் ப்ரகாரத்தை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் (அவன் ஐஶ்வர்யம் இத்யாதி₃) இந்த யோஜநாத்₃வயத்தாலும் பூர்வோத்தர வாக்யார்த்த₂ம் ஸூசிதம்.

p (படுக்கைப்பற்று) அந்த:புரமேஷுபூ₄தோ தே₃ஶ:. o₂ "மூன்றே" இத்யத்ர அவத₄ாரணம் - அயோக₃வ்யவச்சே₂த₃பரம். p அத₂வா, படுக்கையென்று ஸ்த்ரீகளைச்சொல்லி, அவர்களுடைய பற்று-படுக்கைப்பற்று என்றபடி; அதாவது ஸ்த்ரீத₄நம் என்றபடி. o,q 1. "லோகஸ்து பு₄வநே ஜநே" என்கிற ந்யாயத்தாலே த்ரிவித₄சேதநரையும் சொல்லுகிறது. இத்தால் - விபூ₄தித்₃வயத்தையும் சொல்லுகிறது. r (கீழும் மேலும் நடுவும் என்கிறது) கீழாவது - 2. "த்ரைலோக்யமேதத் க்ருதகம்" என்கிறபடியே க்ருதகமான த்ரைலோக்யத்தையும்; அதாவது - பாதாள லோகங்களோடே கூட பூ₄மியுமாக ஒன்றும், பு₄வர்லோகம், ஸ்வர்லோகம், ஆக - த்ரைலோக்யமும்; மேலாவது - 2. "ஜநஸ் தபஸ் தத₂ா ஸத்யம்" என்கிற மூன்று லோகத்தையும்; நடுவாவது - 2. "க்ருதகாக்ருதகோ லோகோ மஹர்லோக இதி ஸ்ம்ருத:" என்கிற மஹர் லோகத்தையும்; ஆக, க்ருதகம், அக்ருதகம், க்ருதகாக்ருதகம் என்கிற மூன்று லோகத்தையும் சொல்லுகிறது. யத்₃வா, (கீழும் மேலும் நடுவும்) பூ₄ர்பு₄வஸ்ஸுவ:. இந்த அர்த்த₂த்தில் "அவை" என்கிற பத₃ஸ்வாரஸ்யமுண்டு.

s "உடன் அவை ஒக்க விழுங்கி" என்றது - அவாந்தர ப்ரளயவிஷயம். s,t,u "அவை, உடன், ஒக்க, விழுங்கி" இதி பத₃த்ரயஸ்ய ச அர்த்த₂ம் க்ரமேணாஹ (அவற்றில் ஒன்றும்

ஜீ— p படுக்கைப்பற்று-ஸ்த்ரீகளுடைய ஸீமை. o,q முந்தின யோஜனையில், லோகஶப்₃த₃ம்-சேதந வாசி. இத்தால் - விபூ₄தித்₃வயத்தையும் சொல்லுகிறது. r (கீழும் மேலும் நடுவுமான இத்யாதி₃) கீழாவது - 2. "த்ரைலோக்யமேதத் க்ருதகம்" என்கிறபடியே க்ருதகமான த்ரைலோக்யம். அதாவது - பாதாளலோகங்களோடே கூட பூ₄மியுமாக ஒன்றும், பு₄வர்லோகம், ஸுவர்லோகமுமாக த்ரைலோக்யமும். மேலாவது - 2. "ஜநஸ் தபஸ் தத₂ா ஸத்யம்" என்கிற மூன்று லோகமும்; இந்த மூன்றும் அக்ருதகம். நடுவாவது - 2. "க்ருதகாக்ருதகோ லோகோ மஹர் லோக இதி ஸ்ம்ருத:" என்கிற மஹர்லோகம். ஆக - க்ருதகம், அக்ருதகம், க்ருதகாக்ருதகம் என்கிற மூன்று லோகத்தையும் சொல்லுகிறது என்றபடி.

ப்ர— o (உடன் அமர் இத்யாதி₃) (உலகமும் மூன்றே) वैष्णवे पुराणे द्वितीयेंशे सप्तमे—"त्रैलोक्यमेतत्कृतकं मैत्रेय परिपठ्यते। जनस्तपस्तथा सत्यमिति चाकृतकत्रयम्॥ कृतकाकृतको मध्ये महर्लोक इति स्मृतः। शून्यो भवति कल्पान्ते योऽत्यन्तं न विनश्यति॥"

ஸ்ரீ-திருவயிற்றிலே வைக்குமது, ப்ரளயத்துக்குக் w கர்மீப4விக்கும் எல்லையிலேயாகிறது. (ஆலிலைச் சேர்ந்தவன்) ஸகலலோகங்களையும் வயிற்றிலே வைத்து ஒரு x ப4வனை y ஆலந்தளிரிலே சாய்ந்தருளினவன். z அக4டிதக4டநா ஸாமர்த்2யத்தையுடையவன். (எம்மான்) அச்செயலாலே என்னை எழுதிக்கொண்டவன். a பத்ராலம்ப3நம் பண்ணிக்கிடீர் அடிமைகொண்டது! a2 கீழில் அக4டிதக4டநாஸாமர்த்2யத்துக்கு மேலே ஒரு அக4டிதக4டநாஸாமர்த்2யமாயிற்று இது. b 1. "न नमेयम्" (ந நமேயம்) என்றிருந்த

அ—இதி) s உடன்-கார்த்ஸ்ந்யபரம். ஒக்க-காலபரம். u பிரிகதிர்ப்படாதபடி-கதிர்பிரியாதபடி. o, o2, s, v "ஆளும் உலகமும் மூன்றே" என்று த்ரிவித4சேதநரை ரக்ஷ்யமாகச்சொன்ன பக்ஷத்தில், 2. "இத3ம் ஜ்ஞாநமபாஸ்ரித்ய" இத்யாதி3. 2. "ப்ரளயே ந வ்யத2ந்தி ச" என்றிருக்கிற நித்யமுக்தர்களை, "அவை" என்று - தச்ச2ப்3த3த்தாலே பராமர்ஸிக்கும்போது அவற்றையும் விழுங்கக்கூடுமோ? என்ன (விபூ4தித்3வயமும் இத்யாதி3) w "3. 'ஸர்வம் க2ல்வித3ம் ப்3ரஹ்ம தஜ்ஜலாநிதி ஸாந்த உபாஸீத' என்றவிடத்தில் தஜ்ஜத்வ தல்லத்வங்களைச் சொல்லுகிறபோது தச்ச2ப்3த3ம் ஸூக்ஷ்மசித3சித்3விஸிஷ்ட ப்3ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறது என்றும், 'ரக்ஷணம் ஸ்வேந ரூபேண ஆகவேணும்' என்கிற ஔசித்யத்தைப்பற்ற, தத3ந்த்வம் என்றவிடத்தில் தச்ச2ப்3த3ம் நிஷ்க்ருஷ்ட ப்3ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறது என்றும் ஸ்ருதப்ரகாஸிகாகாரர் வ்யாக்2யாநம் பண்ணினாற்போலே, இங்கும் (கர்மீப4விக்கும் எல்லையிலேயாகிறது) என்று ஒதுக்குகிறார்" என்று அருளிச்செய்வர். ப3த்3த4ாத்ம விஷயம் என்றபடி. x (ப4வனை) ப4வதீதி ப4வ: தத3ாநீமுத்பத்2யமாநத3ஸேதி யாவத். அத2வா, முகிழ்விரியாதபடி என்றபடி. y ஆலந்தளிரிலே - வடத3ளே. z ப3லிதம் (அக4டித இத்யாதி3) a பத்ராலம்ப3நமாவது - ஆலிலையை அவலம்பி3க்கை ஸ்வப4ாவார்த்த2ம். ப்ரதிஜ்ஞாபத்ரமும், ஆவணவோலையும் இவை இரண்டும் சாடு. b இது அக4டிதக4டநாஸாமர்த்2யமோ? என்ன (ந நமேயம் என்று தொடங்கி)

ஜீ— s "உடன் அவை ஒக்க விழுங்கி" என்றது - அவாந்தர ப்ரளயவிஷயம். s, t, u "அவை, உடன், ஒக்க, விழுங்கி" என்கிற பத3த்ரயத்துக்கும் க்ரமேணார்த்த2ம் (அவற்றில் ஒன்றும் இத்யாதி3) உடன் - கார்த்ஸ்ந்யபரம். ஒக்க - காலபரம். u பிரிகதிர்ப்படாதபடி - கதிர்பிரியாதபடி; ஒன்றும் தப்பாதபடி இத்யர்த்த2:. o, o2, s, v "உலகமும் மூன்று" என்று த்ரிவித4சேதநரையும் சொன்ன பக்ஷத்தில், 2. "இத3ம் ஜ்ஞாநமபாஸ்ரித்ய மம ஸாத4ர்ம்யமாக3தா:। ஸர்க்கே3ऽபி நோபஜாயந்தே ப்ரளயே ந வ்யத2ந்தி ச ॥" என்ற நித்யமுக்தரை "அவை" என்று-தச்ச2ப்3த3த்தாலே பராமர்ஸிக்கும்போது, அவர்களையும் விழுங்கக்கூடுமோ? என்ன (விபூ4தித்3வயமும் இத்யாதி3) w (ப்ரளயத்துக்குக் கர்மீப4விக்கும் எல்லையிலேயாகிறது) ப3த்3த4ாத்மவிஷயம் என்றபடி. " 'ஸர்வம் க2ல்வித3ம் ப்3ரஹ்ம, தஜ்ஜலாநிதி' என்கிறவிடத்திலே, 'தஜ்ஜத்வ தல்லத்வங்களைச் சொல்லும்போது தச்ச2ப்3த3ம் - ஸூக்ஷ்மசித3சித்3விஸிஷ்டப்3ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறது; தத3ந்த்வத்தைச் சொல்லும்போது 'ரக்ஷணம் ஸ்வேந ரூபேண ஆகவேணும்' என்கிற ஔசித்யத்தைப்பற்ற, தச்ச2ப்3த3ம் - நிஷ்க்ருஷ்ட ப்3ரஹ்மத்தைப் பராமர்ஸிக்கிறது' என்று ஒதுக்கி ஸ்ருதப்ரகாஸிகாகாரர் வ்யாக்2யாநம் பண்ணினாற்போலே. இங்கும் கர்மீப4விக்கும் எல்லையிலே ஒதுக்குகிறார்" என்று ஸம்ப்ரதா3யம். x (ப4வனை) ப4வதீதி - ப4வ:. என்றாய், உத்3ப4வியாநிற்கிற என்றபடி. y தளிர் - பல்லவம். z ப3லிதம் (அக4டித இத்யாதி3) a பத்ராலம்ப3நமாவது - ஆலிலையை அவலம்பி3க்கை ஸ்வப4ாவார்த்த2ம். ஆவணவோலை சாடுவுக்கு அர்த்த2ம்; அடிமையோலை என்றபடி. a2 "எம்மான்" என்றதுக்கு ப4ாவாந்தரம் (கீழில் அக4டித இத்யாதி3)

5. ஒக்கலை வைத்து முலைப்பா லுண்ணென்று தந்திட வாங்கி
செக்கஞ் செகவன் றவன்பா லுயிர்செக வுண்ட பெருமான்
நக்க பிரானோ டயனு மிந்திர னும்முத லாக
ஒக்கவும் தோற்றிய வீசன் மாயனென் னெஞ்சினு ளானே.

ஆ— 5. வ்யா:— (ஒக்கலை) ப்3ரஹ்மாதி3ஸ்த2ாவராந்தமான ஸர்வஜக3த்துக்கும் ஸ்ரஷ்டாவாய், ஸர்வஜக3ந்நியந்தாவாய், ஆஶ்சர்யபூ4தனுமாய், விரோதி4நிரஸநஸ்வபா4வனுமாயிருந்தவன், என் ஒக்கலையிலே தானிருந்த இருப்பு எனக்கு ஸாத்மித்தவாறே, என் மார்விலே வந்து இருந்தருளினான் என்கிறார். 5.

ஒ— அவ:—அஞ்சாம் பாட்டில்—ப்3ரஹ்மேஶாநாதி3களுக்குங்கூட ஜநகனான ஈஶ்வரன் என்னுடைய ப்ரதிப3ந்த4கங்களெல்லாம் போக்கி என் நெஞ்சிலே வந்து புகுந்தான் என்கிறார்.

வ்யா:— (தந்திட) கொடுக்க. (செக்கஞ்செக அன்று என்று தொடங்கி) தாய்முகம் பார்த்து முலையுண்ணுமாபோலே திருப்பவளத்தில் சிவப்பு மிகவும் தோற்றும்படி பூதனை முகத்தைப் பார்த்து, அத்த3ஶையிலே அவள்பக்கல்நின்றும் ப்ராணன் போம்படியாக முலையையுண்ட இவ்வுபகாரத்தாலே எல்லாரையும் அடிமை கொண்டவன். (செக்கம் செக) அவள் கருதின தீங்கு வெல்லும்படி என்றுமாம். (தோற்றிய) தோற்றுவித்த. (மாயன்) இப்படியாலே மஹாஶ்சர்யபூ4தன். 5.

ஈ—என்னை அநந்யார்ஹமாக்கினபடி. (c கடல் இத்யாதி3) திருப்பாற்கடலிலே குறைவற வந்து வர்த்திப்பானாய், ஆஶ்சர்யமான சேஷ்டிதங்களையுடைய ஸர்வேஶ்வரன். அன்றிக்கே, கடலிற்காட்டில் மிக்க ஆஶ்சர்யத்தையுடைய ஸர்வேஶ்வரன் என்றுமாம். (c2 கண்ணன்) அந்த ஆஶ்சர்யங்கள் எல்லாம் தன்பக்கலிலே காணலாம்படியிருக்கிற க்ருஷ்ணன். (என் d ஒக்கலையானே) e யசோதைப்பிராட்டி மருங்கிலே இருக்குமாபோலே என் மருங்கிலே இராநின்றான். 4.

அ—அத்ர A ''இரும்பனன்றுண்ட நீரும் போதருங்கொள்க என்றனரும்பிணி பாவமெல்லாம் அகன்றன என்னை விட்டு'' இத்யேதத் த்3ரஷ்டவ்யம். c கடல் - கடலில் என்னுதல்; கடலிற் காட்டில் என்னுதல்; மலிகை - வர்த்திக்கைக்கும் பேர். c2.e (யசோதைப்பிராட்டி மருங்கிலே) என்றது-''கண்ணன்'' என்றதைப்பற்ற. d ஒக்கலை - மருங்கு. உடன் அமர் என்று தொடங்கி அடைவே உரை அந்வயம். 4.

ஜீ—b விவரணம் (ந நமேயம் இத்யாதி3) c கடல்மலி-கடலிலே வர்த்திக்கிற என்னுதல்; கடலிற் காட்டில் மிக்க என்னுதல். மலிதல் - வர்த்திக்கையும், மிகுதியும். c2, e யசோதைப்பிராட்டி மருங்கிலே என்றது, ''கண்ணன்'' என்றதைப்பற்ற. க்ரமேணாந்வய:. 4.

A திருக்குறு-13.

ப— 5. அவ:— அநந்தரம், ஸர்வாதி₄கனாய், விரோதி₄நிவர்த்தகனான க்ருஷ்ணன், என் ஹ்ருத₃யப்ரதே₃ஶத்திலே அடங்கியிருந்தான் என்கிறார்.

நக்கபிரானோடு — தி₃க₃ம்ப₃ரனாய், ஈஶ்வரனாக ப்ரஸித்₃த₄னான ருத்₃ரனும், **அயனும்**—யோநிஜஜந்மமில்லாமையாலே அஜனென்று ப்ரஸித்₃த₄னான ப்₃ரஹ்மாவும், **இந்திரனும்**-பரமைஶ்வர்யவிஶிஷ்டனாக பா₄வித்திருக்கிற இந்த்₃ரனும், **முதலாகவும்**-முதலான ஸமஸ்த பதா₃ர்த்த₂ங்களையும், **ஒக்க**—ஏகோத்₃யோகே₃ந, **தோற்றிய**—உத்பாதி₃த்த, **ஈசன்**—ஸர்வேஶ்வரனாய் வைத்து, (அவதாரத₃ஶையிலே) **ஒக்கலை வைத்து**—(யசோதையைப்போலே) எடுத்துவைத்து, (ப்ரேமபா₄வனையாலே) **முலைப் பால் உண்ணென்று**—முலைப்பாலை உண் என்று, **தந்திட**—(ஸத்வரமாகத்)தர, **வாங்கி**—(அத்தை அஶங்கிதமாக) ஸ்வீகரித்து, **செக்கம்**—(அந்தப் பூதனையானவள்) "முடிக்க வேணும்" என்று வந்த நினைவு, **செக**—(அவள் தன்னோடே) முடியும்படி, **அன்று**—(அவள் நலிவதாக வந்த) அன்று, **அவள்பால்**—அவளிடத்து, **உயிர்**—ப்ராணனை, **செக**—முடியும்படி, **உண்ட**—(அவள் தந்த பாலை) அமுதுசெய்து, **பெருமான்**—(ஜக₃த்துக்கு ஈஶ்வரனை உண்டாக்கின) ஸர்வாதி₄கனான, **மாயன்**—ஆஶ்சர்ய பூ₄தன், **என்**—என்னுடைய (அவயவைகதே₃ஶமான) **நெஞ்சினுள்ளான்**—ஹ்ருத₃ய ப்ரதே₃ஶத்துக்குள்ளே அடங்கினான். **செக்கம்**—செகுத்தல்; முடிதல். 5.

இ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — ப்₃ரஹ்மாதி₃களுக்கு ஜநகனானவன், என் ப்ரதிப₃ந்த₄கங்களைப் போக்கி என் நெஞ்சிலே வந்து புகுந்தான் என்கிறார்.

வ்யா:— **(ஒக்கலை வைத்து)** தாய்மார் பிள்ளைகளை / ஓசழக்காக எடுக்குமா போலே, பூதனை ப்ராப்தி தோற்ற எடுத்து ஒக்கலையிலே வைத்து, 'முலைப்பால் உண்' என்று பரிவுதோற்ற * உறுக்கிக் கொடுத்தபடி. **(தந்திட)** கொடுக்க. அன்றிக்கே, அங்கஞ்சு தமக்குத் தந்ததாக நினைத்திருக்கும் பு₃த்₃தி₄யாலேயாகவுமாம்; 1. "**अमान् हन्तुम्**" என்னுமாபோலே. **(வாங்கி)** அவளுடைய ஆத₃ரம் தனக்கு உண்டாயிருக்கை. **(செக்கம் செக)** செக்கம் என்று மரணமாய், அவள் நினைத்த மரணம் அவளோடே போம்படி என்னுதல்; செக்கம் என்று சிவப்பாய், அத்தாலே சீற்றத்தை நினைத்ததாய், அவள் சீற்றம் அவளோடே முடியும்படி யென்னுதல்; A"இலங்கை செந்தீயுண்ணச் சிவந்து" என்று சிவப்பைச் சீற்றமாக ப்ரயோகி₃த்ததிறே. செக்கஞ்செக - மிகவும் சிவக்கும்படி; அதாகிறது - தாய் முகம்பார்த்து முலையுண்ணுமாபோலே, திருப்பவளம் மிகச் சிவக்கும்படி பூதனையைப்பார்த்து ஸ்மிதம்பண்ணி. **(அன்று அவள்பால் உயிர் செக உண்ட)** அவள் பக்கல் ப்ராணன் முடியும்படி உண்டான். (பெருமான்) 2. "**स्तन्यं तद्विषसंमिश्रं रस्यमासीज्जगद्गुरोः**" (ஸ்தந்யம் தத்₃விஷஸம்மிஶ்ரம் ரஸ்யமாஸீஜ்ஜக₃த்₃கு₃ரோ:) என்கிற

/ ஓசழக்கு - லகு₄: ம்ருது₃:. * உறுக்கி - அதட்டி. A பெரியதிருமொழி 8-6-6.

இ—படியே, அவளை முடித்து ஜக3த்துக்கு ஒரு ஶேஷியைத் தந்தான். (பெருமான்) என்று - ஸர்வாதி4கத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. நக்கன்-நக்3நன். 'பிரான்' என்று - ஸ்வகோ3ஷ்டி2 ப்ரஸித்3தி4. (அயனும்) அஜனும்; அவனுக்கு ஜநகனான ப்3ரஹ்மாவும். (இந்திரனும்) க்ஷேத்ரஜ்ஞனை ஸம்ப்ரதிபந்நனானவனை ஒக்கச் சொல்லிற்று—ப்3ரஹ்ம ருத்3ராதி3களும் அவனுபாதி என்கைக்காக. (ஒக்கவும் தோற்றிய ஈசன்) ஒருகாலே ஸ்ருஷ்டித்த ஸர்வேஶ்வரன். "தோற்றிய" என்றது - 1. "बहु स्याम्" (ப3ஹு ஸ்யாம்) என்றாற்போலே. (மாயன்) ஸ்ருஷ்டமான ஜக3த்தில் அநுப்ரவேஶம் முதலான ஆஶ்சர்யத்தையுடையவன். (என் நெஞ்சினுள்ளானே) என் ஶரீரத்தில் ஏகதே3ஶத்திலே வர்த்தியாநின்றான். நெஞ்சு என்று - ஹ்ருத3யமாதல், மார்வாதல். 5.

ஈ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டு. a விரோதி4நிரஸநஶீலனாய், ஸர்வஸ்ரஷ்டாவானவன் வந்து என்னுடைய ஹ்ருத3யஸ்த2னானான் என்கிறார்.

வ்யா:— (ஒக்கலை வைத்து) b பரிவுடைய யஶோதைப் பிராட்டியைப்போலே தூக்கி எடுத்து மருங்கிலே வைத்து. (முலைப்பாலுண்ணென்று) c "முலைக்கண் நெறித்து க்லேஶப்படாநின்றேன்; உண்" என்று d உறுக்கிக் கொடுக்க. (தந்திட) e 2. "अस्मान् हन्तुम्" (அஸ்மாந் ஹந்தும்) என்னுமாபோலே, e1 அந்நஞ்சு தமக்குக்

அ— அஞ்சாம் பாட்டு. (ஒக்கலை இத்யாதி3) a "உயிர் செகவுண்ட பெருமான், ஒக்கவும் தோற்றிய ஈசன், என் நெஞ்சினுளானே" என்ற பத3ங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (விரோதி4நிரஸநஶீலனாய் இத்யாதி3).

b முலைகொடுத்தால் ஒக்கலையிலே வைத்துக் கொடுக்கையாலே அநுக்தஸித்3த4மாயிருக்க, "ஒக்கலை வைத்து" என்று விஶேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் (பரிவுடைய இத்யாதி3) c "முலை கொடுத்தாள்" என்னாதே "முலைப்பாலுண்" என்று விஶேஷிக்கிறதுக்குத் தாத்பர்யம் (முலைக் கண் இத்யாதி3) d உறுக்கி-அதட்டி. e 'கொடுத்திட' என்னாதே, "தந்திட" என்கிறதென்? என்ன (அஸ்மாந் ஹந்தும் இத்யாதி3) தனக்குக் கொடுக்கிறத்தை, தந்திட என்னக்கடவதிறே.

ஜீ— அஞ்சாம் பாட்டு. (ஒக்கலை இத்யாதி3) a "உயிர் செகவுண்ட பெருமான், ஒக்கவும் தோற்றிய ஈசன், என் நெஞ்சினுளான்" என்கிற பத3ங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (விரோதி4 இத்யாதி3).

b "ஒக்கலை வைத்து" என்று விஶேஷித்ததுக்கு பா4வம் (பரிவுடைய இத்யாதி3) c 'முலை கொடுத்து' என்னாதே, "முலைப்பாலுண்" என்று விஶேஷித்ததுக்கு பா4வம் (முலைக்கண் இத்யாதி3) d உறுக்கி - அதட்டி. e 'கொடுத்து' என்னாதே, "தந்திட" என்கிறதென்? என்ன (அஸ்மாந் ஹந்தும் இத்யாதி3) யுத்3த4காண்டே3 ஸப்தத3ஶே—1. "ஏஷ ஸர்வாயுதோ4பேத: சதுர்ப்பி4ஸ்ஸஹ ராக்ஷஸை:। ராக்ஷஸோऽப்4யேதி பஶ்யத்4வமஸ்மாந் ஹந்தும் ந ஸம்ஶய:॥"

ப்ர— e 2. (ஒக்கலை இத்யாதி3) (தந்திட) युद्धकाण्डे सप्तदशे — "एष सर्वायुधोपेतः चतुर्भिस्सह राक्षसैः। राक्षसोऽभ्येति पश्यध्वमस्मान् हन्तुं न संशयः ॥ ५ ॥"

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

ஈ—கொடுத்தாற்போலேயிருக்கையாலே "தந்திட" என்கிறராதல்; f தருகை-கொடுக்கையாய் f_2 வழங்குகையாலே, "தந்திட" என்கிறராதல். (வாங்கி) g அவள் முலைகொடாவிடில் தரியாதாளாய்க் கொடுத்தாற்போலே, இவனும் முலையுண்ணாவிடில் தரியாதானாய் உண்டபடி. (g_2 செக்கம் செக) g_3 "செக்கம்" என்று-மரணமாய், அவள் கோலின மரணம் அவள்தன்னோடே போம்படி என்னுதல்; g_4 அன்றிக்கே; "செக்கம்" என்று சிவப்பாய், அத்தால் நினைக்கிறது சீற்றத்தையாய், அவள் h சீறின சீற்றம் அவள்தன்பக்கலிலே பலிக்கும்படி என்னுதல்; iA "இலங்கை செந்தீயுண்ணச் சிவந்து" என்று - j சிவப்பைச் சீற்றமாக ப்ரயோகித்ததிறே. k அன்றியே, செக்கஞ் செக என்றது - செக்கஞ்சிவக்க என்றாய், முலைகொடுத்த உபகாரஸ்ம்ருதியாலே திருவதரத்தில் l பழுப்புத்தோற்ற ஸ்மிதம் பண்ணினபடியாதல்.

அ—"ராமம் ஹந்தும்" என்னவேண்டின ஸ்தானத்திலே, அவரை ஹிம்ஸிக்கை தங்களை ஹிம்ஸிக்கிறதாகையாலே எப்படி 1. "அஸ்மாந் ஹந்தும்" என்றது. அப்படியே கொடுக்க என்னாதே, "தந்திட" என்கையாலே, தமக்குத் தந்தாற்போலே இருக்கிறது என்றபடி. f (தருகை கொடுக்கையாய்) "அவள் தர வாங்கினான்" இத்யாதி ப்ரயோகங்களுண்டாகை யாலும், இங்கே, "வாங்கி" என்றிருக்கையாலும், "தந்திட" என்கிற பதஸ்வாரஸ்யத்தில் குறையில்லை என்றபடி. g (அவள் முலைகொடாவிடில்) 'தந்திடவுண்ட' என்ன அமைந்திருக்க, "வாங்கி" என்றதுக்கு-ஆதராதிஶயோத்போதநமேயிறே ப்ரலம். g_2, g_3, g_4, முந்தின இரண்டர்த்தத்துக்கு, 'தந்திட வாங்கி அவள்பாலுயிர் செகவுண்ணுமிடத்தில் செக்கம் செகும்படியாக உண்ட பெருமான்' என்று கண்டு கொள்வது. இப்படி ஆகாவிட்டால் "உயிர்செக" என்றத்தோடே புநருக்தமாம். h சீற்றம் சீறுகையாவது—2. "ப்ரத்யக்ஷமபிசாரஸ்த்ருணுதே" என்கையாலே, அவள்தன்னிடத்திலே பலிக்கை. i பெரியதிருமொழி(இலங்கை செந்தீயுண்ணச் சிவந்து)லங்காபுரம் தக்தமாம்படி சீற்றம் பண்ணி. j (சிவப்பை இத்யாதி) சிவப்புக்கு வாசகமான ஶப்தத்தை சீற்ற ப்ரதிபாதகமாக ப்ரயோகித்ததிறே என்றபடி. k, l B [மழலை மென்னகை இடையிடை அருளா வாயிலே முலையிருக்க என் முகத்தே]—வாயிலே முலையிருக்கச்செய்தே முலை சுரக்கும்படியாக என் முகத்திலே இடையிடையே மழலைச்சிரிப்பாகச் சிரியா—என்கிறபடியே சொல்லுகிறர் (அன்றியே இத்யாதி) g_2 இத்த மூன்றும் யோஜனையில் "செக்கஞ்செக" என்று முழுச்சொல்லு. l பழுப்பு-ரக்திமை.

ஜீ—"ராமம் ஹந்தும்" என்னவேண்டும் ஸ்தானத்திலே, அவரை ஹிம்ஸிக்கை தங்களை ஹிம்ஸிக்கிறதாக நினைத்து, 1. "அஸ்மாந் ஹந்தும்" என்று சொன்னாற்போலே என்றபடி. e_2 அத்நஞ்சு - அவனுக்குக் கொடுத்த நஞ்சு. f_2 வழங்குகையாலே - ப்ரயோகமுண்டாகையாலே. g 'தந்திட உண்ட' என்ன அமைந்திருக்க, "வாங்கி" என்றதுக்கு பாவம் (அவள் இத்யாதி) ஆதராதிஶயம் தோற்றுகிறது என்றபடி. g_2, g_3, g_4 முந்தின அர்த்தத்வயத்துக்கும், செக-போக என்றபடி. g_5, k மூன்றும் அர்த்தத்துக்கு, "செக்கம்" என்றும், "செக" என்றும் சிவப்பாய், மிகவும் சிவக்க என்றபடி. i திருமொழி (இலங்கை இத்யாதி) லங்கை தக்தமாம்படி கோபித்து என்றபடி. j (சிவப்பை இத்யாதி) சிவப்புக்கு வாசகமான ஶப்தத்தை, சீற்றத்துக்கு ப்ரதிபாதகமாக ப்ரயோகித்ததிறே என்றபடி. k, l B [மழலை மென்னகை இடையிடை அருளா வாயிலே முலையிருக்க என் முகத்தே]—வாயிலே முலையிருக்கச்செய்தே, முலை சுரக்கும்படியாக என் முகத்திலே நடுவே நடுவே மழலைச் சிரிப்பாகச் சிரித்துக்கொண்டு என்றபடி. l பழுப்பு-சிவப்பு.

A பெரியதிருமொழி 8-6-6. B பெருமாள்திருமொழி 7-7.

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

ஈ— (அன்று) m ஜக3து3பஸம்ஹாரம் பிறக்கப் புக்க அன்று. n தனி இடத்திலே இவள் நலியவந்த அன்று. (அவள்பாலுயிர்) அவள்பால் என்றது - அவளிடத்து என்றபடி. அவளுடைய ஹேயஶரீரத்தைப்பற்றி நிற்கிற உயிர். (செக) முடியும்படி. அன்றிக்கே, அவள் பாலையும் உயிரையும் முடியும்படி என்றுமாம். oA "முலையூடுயிரை வற்ற வாங்கியுண்ட வாயான்" என்னக்கடவதிறே. p முலையால் நினைக்கிறது பாலையிறே அங்கு. q "முலையுண்டான்" என்றால் - முலைப்பால் உண்டான் என்றபடியிறே. (உண்ட பெருமான்) r அவள்முலை உண்டு அவளை முடித்து, ஜக3த்துக்கு ஒரு ஶேஷியைத் தந்தவன்; s 1. "स्तन्यं तद्विषसंमिश्रं रस्यमासीज्जगद्गुरोः" (ஸ்தந்யம் தத்3விஷஸம்மிஶ்ரம் ரஸ்யமாஸீஜ்ஜக3த்3கு3ரோ:) என்கிறபடியே. (t நக்கபிரான்

அ— m,n "அன்று" என்றதுக்கு, தாத்பர்யஸித்3த4மான அர்த்த2த்தை முந்துற அருளிச்செய்து, ஶப்3த3ஸித்3த4மான அர்த்த2த்தை அநந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (ஜக3து3பஸம்ஹாரம் இத்யாதி3 வாக்யத்3வயத்தாலே) n ஜக3து3பஸம்ஹாரம் பிறக்கைக்கு ஹேது (தனியிடத்திலே இத்யாதி3) என்னவுமாம்; B கூர்வேல் கொடுந்தொழிலனிருந்தானாகில் அபாயம் வாராதிறே. o பாலையும் உயிரையும் ஒக்க உண்டதுக்கு ப்ரமாணம் (முலையூடு இத்யாதி3) பெரியதிருமொழி—பூதனையினுடைய பெரிய முலைவழியே ப்ராணனும் பாலோடு ஒக்க வற்றும்படியாக பு4ஜிக்குமவனுடைய; அன்றிக்கே, பேய்வற்றும்படி முலையூடு உயிரை உண்ட வாயான் என்னவுமாம். p "பாலை உயிரை உண்ட" என்றதுக்கு, "முலையூடுயிரை வற்ற வாங்கியுண்ட" என்றது ப்ரமாணமாமோ? என்ன (முலையால் இத்யாதி3) q உக்தார்த்த2த்துக்கு லௌகிகப்ரயோக3மும் ஸம்வாத3ம் என்கிறார் (முலையுண்டான் இத்யாதி3) r "உண்ட" என்ற அநந்தரம், "பெருமான்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (அவள்முலை இத்யாதி3) s உக்தேऽர்த்தே2 ஸம்மதிமாஹ (ஸ்தந்யம் இதி) "ரஸ்யமாஸீத்" இத்யபி4தா4நாநந்தரம், "ஜக3த்3கு3ரோ:" இத்யபி4தா4நாத் - விரோதி4நிம் நிரஸ்ய ஜக3தஶ் ஶேஷிணம் ஸம்பா4தவயாமாஸேதி பா4வ:. ஜக3த்3கு3ருத்வாத் ரஸ்யமாஸீத் - அம்ருதவத்3த்4ரகஞ்ச விஷம் பு3ாத4கஞ்ச ப4வதி யத்ஸங்கல்பாத், தத்2ாவித4ஸ்ய தஸ்ய ரஸ்யமாஸீதி3த்யபி பா4வாந்தரமஸ்தி; ததி3ஹ ந விவக்ஷிதம். "உண்ட" என்றதின் தாத்பர்யம் (ஸ்தந்யம் இத்யாதி3) என்னவுமாம். t நக்கன் - நக்3ந: u (அவனுக்கும் ஜநகனான) "நக்க

ஜீ— m 'அன்று' என்றதுக்குத் தாத்பர்ய ஸித்3த4ார்த்த2மும் (ஜக3தி3த்யாதி3) n ஶப்3த3ஸித்3த4ார்த்த2மும் (தனியிடத்தில் இத்யாதி3) o பாலையும் உயிரையும் ஒக்க உண்டதுக்கு ப்ரமாணம் (முலையூடு இத்யாதி3) திருமொழி — பூதனையுடைய முலைவழியே ப்ராணனும் பாலோடொக்க வற்றும்படியாக வாங்கி பு4ஜித்த வாயை உடையவன் என்கை. p "அவள் பால்" என்றதுக்கு - "முலையூடு" என்றது ப்ரமாணமாமோ? என்ன (முலையால் இத்யாதி3) q உக்தார்த்த2த்துக்கு லௌகிக ப்ரயோக3முண்டு என்கிறார் (முலையுண்டான் இத்யாதி3) r "உண்ட" என்ற அநந்தரம், "பெருமான்" என்றதுக்கு பா4வம் (அவள் முலை இத்யாதி3) s உக்தார்த்தே2 ஸம்மதிமாஹ (ஸ்தந்யம் இத்யாதி3) "ரஸ்யமாஸீத்" என்ற அநந்தரம், "ஜக3த்3கு3ரோ:" என்கையாலே - விரோதி4யைப்போக்கி, ஜக3த்துக்கு ஶேஷியைத் தந்தான்

A பெரியதிருமொழி 1-3-1. B திருப்பாவை 1.

6. மாயனென் னெஞ்சி னுள்ளான் மற்றும் யவர்க்கு § மதுவே
காயமும் சீவனும் தானே காலு மெரியு மவனே
சேய னணியன் யவர்க்கும் சிந்தைக்கும் கோசர மல்லன்
தூயன் துயக்கன் மயக்க னென்னுடைத் தோளிணை யானே.

ஆ— 6. வ்யா:— (மாயன்) தே3வாதி3ஶரீராதி3களுக்கும், தத3ந்தர்வர்த்திகளான ஜீவர்களுக்கும், ப்ருதி2வ்யாதி3பூ4தங்களுக்கும் ஆத்மாவாய், ஆஶ்ரிதஸுலப4னாய், அநாஶ்ரிதர்க்கு அபூ4மியாய், அபூ4மியாமிடத்து, அவர்கள் எத்தனையேனும் உத்க்ருஷ்டரே

ஈ-இத்யாதி3) ஸ்வகோ3ஷ்டி2க்கு உபகாரகனாக ப்ரஸித்3த4னாயிருக்கிற ருத்3ரனோடேகூட, u அவனுக்கும் ஜநகனான சதுர்முக2னும், அவனுக்கும் இவ்வருகான இந்த்3ரனும் தொடக்கமாக இவ்வருகுள்ளார் எல்லாரையும், v அத்திக்காயில் அறுமான்போலே w ஒன்றாக x அரும்பிக்கும்படி பண்ணின ஸர்வேஶ்வரன். (x_2 மாயன்) y ஸ்ருஷ்டமான ஜக3த்திலே அநுப்ரவேஶம் முதலான ஆஶ்சர்யத்தையுடையவன். / (ஸர்வஶரீரியாயிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரன்.) (என் நெஞ்சினுளானே) z என் ஶரீரத்தில் ஏகதே3ஶத்தைப் பற்றிநின்றான். 5.

அ-பிரானோடு'' என்கிற ப்ராத4ந்யத்தாலே-ஜநகத்வம் ஸித்3தி4க்கிறது. v அத்திக்காயில் அறுமான்-உது3ம்ப3ரமஶக:. w ஒன்றாக-ஏககாலே. x தோற்றிய-தோற்றுவித்த; ஒருகாலே ஸ்ருஷ்டித்த என்றபடி. v.., x அத்திக்காய்க்குள்ளே கொசுக்கள் ஏககாலத்திலே உத்பந்நமாம். x அரும்பிக்கும்படி-பல்லவிக்கும்படி. x_2, y ஸ்ருஷ்டி ப்ரஸக்தமாகையாலே, தத்ஸமபி4வ்யாஹ்ருதமான அநுப்ரவேஶ பஞ்சீகரணாதி3களை, மாயாஶப்3தா3ர்த்த2மாக அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ருஷ்டமான இத்யாதி3) z ''மாயன் என் நெஞ்சினுளான்'' என்று கூட்டி (என் ஶரீரத்தில் ஏகதே3ஶத்தை) என்றது. x_2 மாயன் - ஸர்வஶரீரி. z (ஏகதே3ஶத்தைப்பற்றி) என்றது - என் மார்வைப்பற்றி என்னுதல்; அவதாரிகைக்குச் சேர, ஹ்ருத3யத்தைப்பற்றி என்னுதல். A ''நெஞ்சிடந்தான்'' என்னக் கடவதிறே. இது சதுர்விம்ஶதி ஸஹஸ்ரத்திலே ஸ்பு2டம். '' நக்கபிரானோடு அயனும் என்று தொடங்கி, தோற்றிய ஈசன், ஒக்கவைத்து என்று தொடங்கி, உண்ட பெருமான் மாயன் என் நெஞ்சினுளானே '' என்று உரை அந்வயம். 5.

ஆ-என்று பூ4ர்வம். t நக்கன்-நக்3ந:. v அத்திக்காயில் அறுமான்-அத்திக்காயிற்கொசுகு. w ஒன்றாக-ஏககாலத்திலே. x தோற்றிய-தோற்றுவித்த; ஒருகாலே ஸ்ருஷ்டித்த என்றபடி. x அரும்பிக்கும்படி-தளிர்வெடிக்கும்படி. x_2, y ஸ்ருஷ்டி ப்ரஸக்தமாகையாலே, தத்ஸமபி4வ்யாஹ்ருதமான அநுப்ரவேஶ பஞ்சீகரணாதி3களை மாயாஶப்3தா3ர்த்த2மாக அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ருஷ்டமான இத்யாதி3) z'' மாயன் என் நெஞ்சினுளான் '' என்று கூட்டி (என் ஶரீரத்தில் ஏகதே3ஶத்தை) என்றது. x_2 மாயன் - ஸர்வஶரீரி. z (ஏகதே3ஶத்தைப்பற்றி) என்றது. என் மார்வைப்பற்றி என்னுதல்; அவதாரிகைக்குச்சேர, ஹ்ருத3யத்தைப்பற்றி என்னுதல், A ''நெஞ்சிடந்தான்'' என்னக் கடவதிறே. இது சதுர்விம்ஶதி ஸஹஸ்ரத்திலே ஸ்பு2டம். 5.

/ (   ) இவ்வடைப்பினுள் உள்ளது சில பிரதிகளிலேயே. § (பா) மஃதே. A பெரியதிரு 2-4-7,

ஆ—யாகிலும், அவர்கள் மநஸ்ஸுக்குங்கூட அபூமியாயிருந்தவன்தான் என் மார்விலே எழுந்தருளியிருந்த இருப்பு ஸாத்மித்தவாறே,ஸம்ஶ்லேஷைக ப்ரயோஜநனாய்,தன்னுடைய குணங்களாலும் செயல்களாலும் என்னை நைவித்து என்னை அறிவழித்துக்கொண்டு, பெரியதிருவடி திருத்தோளிலே இருந்தருளுமாபோலே என்னுடைய தோளிலே ஏறியிருந்தருளினான்; இப்படி மற்றும் ஆரேனுமொருவருக்குச் செய்தருளினானோ? இவனுக்கு என்பக்கலுள்ள அபிநிவேஶமிருக்கும்படியே ஈது! என்கிறார். 6.

ஒ— அவ:— ஆறும் பாட்டில் — ஸர்வாந்தராத்மாவாய், அநாஶ்ரிதர்க்கு துர்லபனாய், ஆஶ்ரிதர்க்கு ஸுலபனான எம்பெருமான் வந்து தோளிணையானானது என்னொருவன் பக்கலிலே பண்ணும் ப்ரஸாததாதிஶயம் என்கிறார்.

வ்யா:— (மற்றும் யவர்க்கும் அதுவே) நான் பெற்ற பேறு மற்றும் ஆரேனும் பெற்றாருண்டோ? (காயம் என்று தொடங்கி) தேவாதி ஶரீரபேதங்களுக்கும், தததந்தர்வர்த்திகளான ஆத்மாக்களுக்கும், ஜகதாரம்பகமான ப்ருதிவ்யாதி பூதங்களுக்கும் அந்தராத்மா தான்; காலும் எரியும் என்று-பூதபஞ்சகத்துக்கும் உபலக்ஷணம். (சேயன் என்று தொடங்கி) அநாஶ்ரிதர்க்கு அத்யந்த துர்லபனாய், ஆஶ்ரிதர்க்கு அத்யந்த ஸுலபனாய், எத்தனையேனும் அளவுடையாரேயாகிலும் அநாஶ்ரிதர்க்கு மநோரதத்துக்கும் விஷயமன்றிக்கே, ஆஶ்ரிதர்க்கு அறிய எளியனாய், அநாஶ்ரிதர்க்குத் தன்னை அறியவொண்ணாதபடி ஸம்ஶய விபர்யயஜ்ஞாநங்களைப்பிறப்பித்து மதிகெடுக்குமவன். 6.

ப— 6. அவ:— அநந்தரம், அநுகூலர்க்கு எளியனாய், ப்ரதிகூலர்க்கு அரியனானவன், என்னுடைய தோள்களை விடுகிறிலன் என்கிறார்.

என்—என்னுடைய, நெஞ்சினுள்ளான்—நெஞ்சிலே வர்த்திக்கிற, மாயன்—ஆஶ்சர்யபூதனானவன், மற்றும் யவர்க்கும்—மற்றும் எல்லார்க்கும், அதுவே—அப்படி செய்யுமோ? (இப்படி என்னளவிலே எளியனாய், ஸர்வாத்மபூதனாய்க் கொண்டு) காயமும்-ஶரீரமும், சீவனும்-ஆத்மாவும், தானே—தான் என்னலாம்படி தனக்கு ப்ரகாரமாகவுடையனாய், காலும்—வாயுவும், எரியும்—அக்நியும், அவனே—அப்படி தனக்கு ப்ரகாரமாய், சேயன்—(இங்கிலே அநாஶ்ரிதர்க்கு அறியவொண்ணாதபடி) தூரஸ்தனாய், அணியன்—(ஆஶ்ரிதர்க்கு அறியலாம்படி) ஆஸந்நனாய், யவர்க்கும்-எத்தனையேனும் அதிகர்க்கும்,(ஸ்வயத்நத்தாற்காணுமளவில்)சிந்தைக்கும்-நினைக்கவும், கோசரமல்லன்—விஷயமல்லாதவனாய், தூயன்—(ஆஶ்ரிதர்க்கு அணியனாகைக்கீடான) பரிஶுத்தியையுடையனாய், துயக்கன் மயக்கன்—(அநாஶ்ரிதர்க்கு தூரஸ்தனும்படி) ஸம்ஶய விபர்யய ஜ்ஞாநஜநகனானவன், (பெரியதிருவடியை மேற்கொள்ளுமாபோலே) என்னுடை—என்னுடைய, தோளிணையான்—இரண்டு தோளிலும் இராநின்றான். "மற்றும் யவர்க்கும் அதுவே" என்று அந்வயமுமாம், துயக்கு - விபரீதஜ்ஞாநம், மயக்கு - ஸம்ஶயஜ்ஞாநம். 6.

இ— அவ:—ஆரும் பாட்டில்—ஸர்வாந்தராத்மாவாய், அநாஶ்ரிதர்க்கு அரியனாய், ஆஶ்ரிதர்க்கு எளியனானவன் என் தோளைப்பற்றி விடுகிறிலன் என்கிறார்.

வ்யா:— **(மாயன் என் நெஞ்சினுள்ளான்)** இதென்ன பெருப்பேறு! ஆஶ்சர்யபூதனானவன் என் நெஞ்சைப்பற்றி வர்த்திக்கையாகிற இது என்ன சேராச்சேர்த்தி! **(மற்றும் யவர்க்கும் அதுவே)** புறம்பு ஆரேனும் இது பெற்றாருண்டோ? நீர் பெற்ற பேறு என்? என்னில்—**(காயமும் சீவனும் தானே)** தேவாதி ஶரீரபேதமும், ததந்தர்வர்த்தியான ஆத்மாவும் அவனிட்ட வழக்காயிற்று. **(காலும் எரியும் அவனே)** ஶரீரத்துக்கு அடியான பூதபஞ்சகமும் அவனிட்ட வழக்கு. காலும் எரியும் என்று - மற்ற மூன்றுக்கும் உபலக்ஷணம். **(சேயன் அணியன்)** அநாஶ்ரிதர்க்கு துர்லபன். ஆஶ்ரிதர்க்கு ஸுலபன். **(யவர்க்கும் சிந்தைக்கும் கோசரமல்லன்)** அநாஶ்ரிதர்க்கு தூரஸ்தனுமதுக்கு எல்லை சொல்லுகிறது; அதிகஜ்ஞாநரேயாகிலும் மநோரதத்துக்கும் அவிஷயமாயிருக்கும். **(தூயன்)** யஶோதாதிகளுக்கும் தன்னைப் பரிச்சேதிக்கலாம்படி எளியனாயிருக்கும். **(துயக்கன் மயக்கன்)** துயக்கு - மன்ந்திரிவு. மயக்கு - கூடலும், கலத்தலும். அநாஶ்ரிதர்க்கு அகோசரனுமளவன்றிக்கே, ஸம்ஶய விபர்யய ஜ்ஞாநத்துக்கு ஹேதுவாயிருக்கும். **(என்னுடைத் தோளிணையானே)** ஸம்ஶய விபர்யய ரஹிதமாக என் தோளிலே வர்த்தியாநின்றான். பெரிய திருவடி தோளிலிருப்பை மாறி என் தோளிலே இராநின்றான். 6.

ஈ— அவ:— ஆரும் பாட்டு. a ஸர்வாந்தராத்மாவானவன் என் தோளைப்பற்றி வர்த்தியாநின்றான் என்கிறார்.

வ்யா:—(மாயன் என் நெஞ்சினுள்ளான்) b இதென்ன பெருப்பேறு! c ஆஶ்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்களை உடையவன் என்னுடைய ஹ்ருதயஸ்தனானான்;

அ— ஆரும் பாட்டு. (மாயன் இத்யாதி) a''காயமும் சீவனும் தானே, என்னுடைத் தோளிணையானே'' என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ஸர்வாந்தராத்மா இத்யாதி).

b பூர்வோத்தரகாதாநாம் ஆதிஷு அநுவாதாதர்ஶநாத், அத்ர அநுவாததர்ஶநாத், அஸக்ருதுக்தோராதாதிஶய கார்யத்வாச்ச அநுபாஷணஸ்ய பாவமாஹ (இதென்ன பெருப்பேறு இதி)''அநேநைவ வாக்யேந, 'மற்றும் யவர்க்கும் அதுவே' இத்யேதத்-பூர்வத்ர, 'தோளிணையான்'

ஜ— ஆரும் பாட்டு. (மாயன் இத்யாதி) a''காயமும் சீவனும் தானே, என்னுடைத் தோளிணையானே'' என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (ஸர்வாந்தராத்மா இத்யாதி).

b பூர்வோத்தரகாதாநாம் ஆதிஷு அநுவாதாதர்ஶநாத், அத்ர அநுவாததர்ஶநாத், அஸக்ருதுக்தோராதாதிஶய கார்யத்வாச்ச அநுபாஷணஸ்ய பாவமாஹ (இதென்ன பெருப்பேறு இதி) ''அநேநைவ வாக்யேந, 'மற்றும் யவர்க்கும் அதுவே' இத்யேதத் - பூர்வத்ர, 'தோளிணை

ஈ—d இதென்ன சேராச்சேர்த்தி! (மற்றும் யவர்க்கும் அதுவே) e மற்றும் ஆரேனும் நான் பெற்ற பேறு பெற்ருருண்டோ?

நீர்பெற்ற பேறுதான் f என்னென்னில் (காயம் இத்யாதி$_3$) g இது என்கிருர் h மேல். (காயமும் சீவனும் தானே) i தே$_3$வமநுஷ்யாதி$_3$ ஶரீரங்களும், அவ்வவ ஶரீரஸ்த$_2$மான ஆத்மாக்களும் அவனிட்ட வழக்கு. (காலும் எரியும் அவனே) காற்றும், தேஜஸ்தத்வமும் j இரண்டும் அஞ்சுக்கும் உபலக்ஷணமாய், பூ$_4$தபஞ்சகமும் அவனிட்ட வழக்கு.

(k சேயன்) ஸ்வயத்நத்தாலே காண்பார்க்கு தூ$_3$ரஸ்த$_2$னுயிருக்கும். (k$_2$ அணியன்) அவனுலே அவனைக் காண்பார்க்குக் கைப்புகுந்து அணியனுயிருக்கும். (l யவர்க்கும் l$_2$ சிந்தைக்கும் கோசரமல்லன்) தூ$_3$ரஸ்த$_2$னும்படிக்கு எல்லை சொல்லுகிறது. m எத்தனையேனும் அதிஶயிதஜ்ஞாநராயிருக்குமவர்களுக்கும் n கண்ணுக்கு விஷயமாகாமையேயன்றிக்கே, மநோரத$_2$த்துக்கும் அவிஷயமாயிருக்கும். (o தூயன்)

அ—இத்யுத்தரத்ர ச ஸம்ப$_3$த்$_4$யத இதி ஸூச்யதே'' இதி வத$_3$ந்தி. c ''மாயன், என்'' இதி பத$_3$த்$_3$வயம் ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$யாஹ (ஆஶ்சர்யமான இதி) b (இதென்ன பெருப்பேறு) புநருக்தி தாத்பர்யம். d (இதென்ன சேராச்சேர்த்தி) என்னின் தாத்பர்யம். e பெருப்பேருனமைக்கு உபபாத$_3$கம் (மற்றுமாரேனும் இதி) * அஃது மற்றும் யவர்க்குமே - யவர்க்குமோ? என்றபடி.

f என்னென்னில் - இனி என்னென்னில் என்றபடி. g (இது) இத்யநேந - ''என்னுடைத் தோளிணையான்'' இத்யேதத் பராம்ருஶ்யதே. h (மேல்) என்றது - ''தோளிணையான்'' என்றத்தைப்பற்ற. i ''காயமும் சீவனும்'' என்று ஜாத்யேகவசநமாக அருளிச்செய்கிருர் (தே$_3$வ மநுஷ்ய இத்யாதி$_3$) j இவ்விரண்டு மாத்ரமேயோ தத$_3$தீ$_4$நம்? என்ன (இரண்டும் இத்யாதி$_3$).

k, l ''சேயன்'' என்றதின் சரமாவதி$_4$ ''யவர்க்கும்'' இத்யாதி$_3$. l, m ''யவர்க்கும்'' என்ற ஸமப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (எத்தனையேனும் இத்யாதி$_3$) l$_2$, n ''சிந்தைக்கும் கோசரமல்லன்'' என்கிற ஸமப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (கண்ணுக்கு விஷயமாகாமையேயன்றிக்கே என்றது) o (தூயன்) பரத்வக$_3$ந்த$_4$

ஜீ—யான்' இத்யுத்தரத்ர ச ஸம்ப$_3$த்$_4$யத இதி ஸூச்யதே'' இதி வத$_3$ந்தி. c ''மாயன், என்'' இதி பத$_3$த்$_3$வயம் ஹ்ருதி$_3$ நித$_4$யாஹ (ஆஶ்சர்யமான இதி) b (இதென்ன பெருப்பேறு) புநருக்தி தாத்பர்யம். d (இதென்ன சேராச்சேர்த்தி) என்னின் தாத்பர்யம். e பெருப்பேருனமைக்கு உபபாத$_3$கம் (மற்றுமாரேனும் என்று) * அஃது மற்றும் யவர்க்குமே - யவர்க்குமோ? என்றபடி.

f என்னென்னில் - இனி என்னென்னில் என்றபடி. g (இது) இத்யநேந - ''என்னுடைத் தோளிணையான்'' இத்யேதத் பராம்ருஶ்யதே. h (மேல்) என்றது - ''தோளிணையான்'' என்றத்தைப் பற்ற. i ''காயமும் சீவனும்'' என்று ஜாத்யேகவசநமாக அருளிச்செய்கிருர் (தே$_3$வமநுஷ்ய இத்யாதி$_3$) j இவ்விரண்டு மாத்ரமேயோ தத$_3$தீ$_4$நம்? என்ன (இரண்டும் இத்யாதி$_3$).

k, l ''சேயன்'' என்றதின் சரமாவதி$_4$ ''யவர்க்கும்'' இத்யாதி$_3$. l, m ''யவர்க்கும்'' என்ற ஸமப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (எத்தனையேனும் இத்யாதி$_3$) l$_2$, n ''சிந்தைக்கும் கோசரமல்லன்'' என்கிற ஸமப்$_3$த$_3$ார்த்த$_2$ம் (கண்ணுக்கு விஷயமாகாமையேயன்றிக்கே என்றது) o தூயன் - பரத்வக$_3$ந்த$_4$

---

* 'அஃதே' என்றும் பாட$_2$ாந்தரம் பாசுரத்தில் உள்ளது.

ஈ—p இப்படியிருக்கிறவன், யஶோதா₃தி₃களுக்கு 1. "यदि शक्नोषि" (யதி₃ ஶக்நோஷி) என்னலாம்படி இருக்கும்.

(துயக்கன் மயக்கன்) q உகவாதார்க்கு ஸம்ஶய விபர்யயங்களைப் பிறப்பிக்கும். (துயக்கன் மயக்கன்) r துயக்கு - மனந்திரிவு. A "அருவினையேன்" என்று அகன்ற

அ—ரஹிதநிஷ்க்ருஷ்டஸௌலப்₄யகு₃ணஸஹித இத்யர்த்த₂:. p (இப்படியிருக்கிறவன்) k₂.o "தூயன்" என்று - "அணியன்" என்றதுக்கு எல்லையைச் சொல்லுகிறது என்றபடி.

q (உகவாதார்க்கு ஸம்ஶயவிபர்யயங்களைப் பிறப்பிக்கும்) என்கிறவிடத்திலே ஓரைதிஹ்யம் அருளிச்செய்வர்—ப₄ட்டர் திருவோலக்கத்துக்குப் பலகாலும் ஶாஸ்த்ரியாயிருப்பானொரு ப்₃ராஹ்மணன் சென்றுடியிருப்பானாய், அவனைக் கண்டால் ப₄ட்டரும் "வந்தாயோ போனாயோ" என்று ஸாமாந்யேந வ்யவஹரித்து அருளிச்செய்வர்; ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் பலகாலும் ஸேவிக்க எழுந்தருளுவர்; அவரைக்கண்டால் மிகவும் க்ருபை பண்ணி ஆத₃ரித்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருப்பர்; இத்தைப் பலகாலும் கண்டிருப்பாரொருவர் ப₄ட்டரை வந்து ஸேவித்து, "ஸ்வாமீ, தேவரீர் திருவோலக்கத்துக்கு வருகிற ஶாஸ்த்ரி ப்ரஸித்₃த₄னாயிருக்கிறவன்; அவன் வந்தால் ஸாமாந்யமாக வ்யவஹரித்தருளுகிறது; ஒரு ஸாது₄ ஸ்ரீவைஷ்ணவர் வந்தார் என்றால், அவரை மிகவும் ப்ரதிபத்திபண்ணியருளுகிறது; இது இரண்டையும் எனக்கு அருளிச்செய்யவேணும்" என்ன, "ஆனால், அவர்கள் இரண்டுபேரும் எப்போதும் போலே நாளையும் வருவர்கள், அப்போது நீயும் எப்போதும்போலே பார்த்திரு; இரண்டும் சொல்லுகிறோம்" என்ன, அவரும் அப்படியே பார்த்

ஸ்ரீ—ரஹிதன்; நிஷ்க்ருஷ்ட ஸௌலப்₄யகு₃ண ஸஹித இத்யர்த்த₂:. p (இப்படியிருக்கிறவன்) k₂.o "தூயன்" என்று - "அணியன்" என்றதுக்கு எல்லையைச் சொல்லுகிறது என்றபடி.

q (உகவாதார்க்கு ஸம்ஶயவிபர்யயங்களைப் பிறப்பிக்கும்) என்கிறவிடத்திலே ஓரைதிஹ்யம் அருளிச்செய்வர்—ப₄ட்டர் திருவோலக்கத்துக்குப் பலகாலும் ஶாஸ்த்ரியாயிருப்பானொரு ப்₃ராஹ்மணன் சென்றுடியிருப்பானாய் அவனைக் கண்டால் ப₄ட்டரும் "வந்தாயோ போனாயோ" என்று ஸாமாந்யேந வ்யவஹரித்து அருளிச்செய்வர்; ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் பலகாலும் ஸேவிக்க எழுந்தருளுவர்; அவரைக்கண்டால் மிகவும் க்ருபைபண்ணி ஆத₃ரித்துக்கொண்டு எழுந்தளியிருப்பர்; இத்தைப் பலகாலும் கண்டிருப்பாரொருவர் ப₄ட்டரை வந்து ஸேவித்து, "ஸ்வாமீ, தேவரீர் திருவோலக்கத்துக்கு வருகிற ஶாஸ்த்ரி ப்ரஸித்₃த₄னாயிருக்கிறவன்; அவன் வந்தால் ஸாமாந்யமாக வ்யவஹரித்தருளுகிறது; ஒரு ஸாது₄ ஸ்ரீவைஷ்ணவர் வந்தார் என்றால், அவரை மிகவும் ப்ரதிபத்திபண்ணியருளுகிறது; இது இரண்டையும் எனக்கு அருளிச்செய்யவேணும்" என்ன, "ஆனால், எப்போதும்போலே அவர்கள் இரண்டு பேரும் நாளையும் வருவார்கள்; அப்போது நீயும் எப்போதையும்போலே பார்த்திரு; இரண்டும் சொல்லுகிறோம்" என்ன, அவரும் அப்படியே

ப்ர— 1. (மாயன் இத்யாதி₃) (தூயன்) पञ्चमेंऽशे षष्ठेऽध्याये—"दाम्ना चैवोदरे बद्ध्वा प्रत्यबध्नादुलूखले। कृष्णमक्लिष्टकर्माणमाह चेदममर्षिता ॥ १४ ॥ यदि शक्नोषि गच्छ त्वमतिचञ्चलचेष्टित। इत्युक्त्वाऽथ निजं कर्म सा चकार कुटुम्बिनी ॥ १५ ॥

A 1-5-1.

ஈ—என் மநஸ்ஸைத் திரியவிட்டு; εA "உன் தேனே மலரும் திருப்பாதம் சேருமாறு" என்னும்படி. t திரியவிட்டு என்னுடனே கலந்தவன். மயக்கம் - கலத்தலும், கூடலும்.

அ—திருக்க, மற்றைநாள் விடிவோறே அந்த ப்3ராஹ்மணன் ப்ரத2மம் வந்து ஸேவிக்க, அவனே எப்போதும்போலே வினவியருளி, "நீர் ஆரைத்தான் பரதத்வம் என்று நினைத்திருக்கிறது?" என்ன, "சிறிது ப்ரமாணங்கள் ப்3ரஹ்மாவைப் பரதத்வம் என்று சொல்லுகிறது; சிறிது ப்ரமாணங்கள் விஷ்ணுவைப் பரதத்வம் என்று சொல்லுகிறது; சிறிது ப்ரமாணங்கள் ருத்3ரனே பரதத்வம் என்று சொல்லுகிறது; ஆகையினாலே நம்மாலே நிஶ்சயிக்கப்போமோ?" என்ன, "நல்லது" என்றிருந்து, அவன் போனவாறே ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் எழுந்தருளி ஸேவிக்க, அவரையும் க்ருபைசெய்தருளி, "தேவரீர் ஆரைத்தான் பரதத்வம் என்றிருப்பீர்?" என்ன, "தேவரீர் 'ஸ்ரிய:பதி நாராயணனே பரதத்வம்' என்று அருளிச்செய்யுமே; அதொழிய அடியேன் வேறொன்று அறியேன்" என்ன, "இன்னம் உமக்குத் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பது ஏது?" என்ன, "'எம்பெருமானார் திருவடிகளே உபாயோபேயம்' என்று ப்ரஸாதி3த்தருளுமே, அத்தையே தஞ்சமாக நினைத்திருப்பன்" என்ன, திருவுள்ளமுகந்து, "அபசாரத்தை க்ஷமித்தருள, திருமாளிகைக்கு எழுந்தருள" என்று அருளிச்செய்து, பார்த்திருந்தவரைப் பார்த்து, "கண்டீரே இருவர்க்கும் உண்டான தாரதம்யம்! ஆகையாலே இவரை வணங்கவோ? அவனை வணங்கவோ? இப்படியன்றோ ஸ்வரூபஸ்தி2தி இருந்தது" என்று அருளிச்செய்ய, அவரும் க்ருதார்த்த2ராய்ப்போனார் - என்று. / r "அணியன்" என்றத்தோடே சேர அருளிச்செய்கிறார் (துயக்கு மனந்திரிவு இத்யாதி3) s திரியவிடுகையாவதென்? என்ன (உன் தேனே மலரும் இத்யாதி3) t கீழே துயக்கு மயக்குகளுக்கு - ஸம்ஶய விபர்யய பரத்வம் சொல்லி, துயக்கு - மனந்திரிவு,

---

ஜீ-பார்த்திருக்க, மற்றைநாள் விடிவோறே அந்த ப்3ராஹ்மணன் ப்ரத2மம் வந்து ஸேவிக்க, அவனே எப்போதையும்போலே வினவியருளி, நீர் ஆரைத்தான் பரதத்வம் என்று நினைத்திருக்கிறது?" என்ன, "சிறிது ப்ரமாணங்கள் ப்3ரஹ்மாவே பரதத்வம் என்று சொல்லுகிறது; சிறிது ப்ரமாணங்கள் விஷ்ணுவே பரதத்வம் என்று சொல்லுகிறது; சிறிது ருத்3ரனே பரதத்வம் என்று சொல்லுகிறது; ஆகையினாலே நம்மாலே நிஶ்சயிக்கப்போமோ?" என்ன, "நல்லது" என்றிருந்து, அவன் போனவாறே ஸ்ரீவைஷ்ணவர் எழுந்தருளி ஸேவிக்க, அவரையும் க்ருபைசெய்தருளி, "தேவரீர் ஆரைத்தான் பரதத்வம் என்றிருப்பீர்?" என்ன, "தேவரீர் 'ஸ்ரிய:பதி நாராயணனே பரதத்வம்' என்று அருளிச்செய்யுமே, அதொழிய அடியேன் வேறொன்று அறியேன்" என்ன, "இன்னம் உமக்குத் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பதென்?" என்ன, "'எம்பெருமானார் திருவடிகளே உபாயோபேயம்' என்று ப்ரஸாதி3த்தருளுமே, அத்தையே தஞ்சமாக நினைத்திருப்பேன்" என்ன, திருவுள்ளமுகந்து, "அபசாரத்தை க்ஷமித்தருள, திருமாளிகைக்கு எழுந்தருள" என்று அருளிச்செய்து, பார்த்திருந்தவரைப்பார்த்து, "கண்டீரே இருவர்க்கும் உண்டான தாரதம்யம்! ஆகையாலே இவரை வணங்கவோ? அவனை வணங்கவோ? இப்படியன்றோ ஸ்வரூபஸ்தி2தி இருந்தது" என்று அருளிச்செய்ய, அவரும் க்ருதார்த்த2ராய்ப்போனார்—என்று. / r "அணியன்" என்றத்தோடே சேர அருளிச்செய்கிறார் (துயக்கு மனந்திரிவு இத்யாதி3) s திரியவிடுகையாவதென்? என்ன (உன் தேனே மலரும் இத்யாதி3) t கீழே துயக்கு மயக்குகளுக்கு ஸம்ஶய விபர்யய பரத்வம் சொல்லி, துயக்கு - மனந்திரிவு, மயக்கம் - கலவியாகவும் அருளிச்செய்கிறார் (திரிய

A 1-5-5. / பக்கம் 940-4வது வரியில் 'r துயக்கு' என்று திருத்திக்கொள்ளவும்.

7. தோளிணை மேலும்நன் மார்பின் மேலும் சுடர்முடி மேலும்
தாளிணை மேலும் புனைந்த தண்ணந் துழாயுடை யம்மான்
கேளிணை யொன்றுமி லாதான் கிளரும் சுடரொளி மூர்த்தி
நாளணைந் தொன்று மகலா னென்னுடை நாவினு ளானே

ஆ— 7. வ்யா:— (தோளிணை) தம்மோடு கலந்தருளுகைக்காக எம்பெருமான் தன்னுடைய நிரவதிகமாய், நிருபமமாய், ஸ்வாபாவிகமான அழகுக்குமேலே, என்னோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கைக்காகத் தண்ணந்துழாய்கொண்டு அணிந்து, ஒரு க்ஷண மாத்ரம் என்னை விடில் தரிக்கமாட்டாத ஸ்வபாவனாய்க்கொண்டு என்னுடைய நாவிலே வந்து புகுந்தருளினான் என்கிறார். 7.

ஒ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில் — என்னோடு ஸம்ஶ்லேஷிக்கைக்காகத் திருத்துழாயாலே திருமேனியெல்லாம் அலங்கரித்துக்கொண்டு, எம்பெருமான் என்னுடைய நாவிலே வந்து புகுந்தான் என்கிறார். எனக்கு ஸ்துதிவிஷயமானான் என்றுமாம்.

வ்யா:— (கேள் இணை ஒன்றும் இலாதான்) தன்னுடைய ஸ்வரூப குணாதிகளுக்குத் திரளவும் தனியும் ஒப்பில்லாதான்; பூர்ணமான ஒப்பில்லாதவன் என்றுமாம். (கிளரும் சுடர் ஒளிமூர்த்தி) கிளராநின்றுள்ள ஔஜ்ஜ்வல்யத்தையுடைய ஒளியே வடிவாக உடையவன். (நாள் அணைந்து ஒன்றும் அகலான்) நாள்தோறும் அணைந்து ஒருகாலும் அகலுகிறிலன். 7.

ப— 7. அவ:— அநந்தரம், நிரதிஶயபோக்யபூதனானவன் நிரந்தரமாக என் நாவினுள்ளேயானான் என்கிறார்.

ஈ—(என்னுடைத் u தோளிணையானே) v என்னளவில் w அங்ஙனன்றிக்கே, திருவடி திருத்தோளிலே இருக்குமாபோலே இராநின்றான். 6.

அ—மயக்கம்-கலவியாகவும்அருளிச்செய்கிறார் (திரியவிட்டு இத்யாதி) v,w(என்னளவில் அங்ஙனன்றிக்கே) என்றது - ''துயக்கன் மயக்கன்'' என்றதின் பூர்வார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்து. u த்விதீயார்த்தத்துக்கு, '' மயக்கன் '' என்றதின் சரமாவதி - ''தோளிணையான்'' என்றது என்று கண்டுகொள்வது. w அங்ஙனன்றிக்கே - கலக்கை மாத்ரமன்றிக்கே. ''காயமும் சீவனும் என்று தொடங்கி, அது மற்றும் யவர்க்குமே'' என்று அந்வயம். ''என் நெஞ்சினுள்ளான் மாயன் யவர்க்கும்'' என்று தொடங்கி, அடைவே உரை அந்வயம். 6.

ஜீ-விட்டு இத்யாதி) v,w(என்னளவில் அங்ஙனன்றிக்கே) என்றது-''துயக்கன் மயக்கன்''என்றதின் பூர்வார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்து. u த்விதீயார்த்தத்துக்கு '' மயக்கு '' என்றதின் சரமாவதி ''தோளிணையான்'' என்றது என்று கண்டுகொள்வது. w அங்ஙனன்றிக்கே - கலக்கை மாத்ரமன்றிக்கே. ''காயமும் சீவனும் என்று தொடங்கி, அது மற்றும் யவர்க்குமே'' என்று அந்வயம். 6.

ப— **தோளிணை மேலும்**—(ரக்ஷகமான) திருத்தோள்களிலும், **நல்**—அபி₄மதவிஷய மிருக்கும், **மார்பின் மேலும்**—திருமார்பிலும், **சுடர்**—ஶேஷித்வௌஜ்ஜ்வல்யத்தை யுடைய, **முடி மேலும்**—திருமுடியிலும், **தாளிணை மேலும்**—ஶேஷபூ₄தர் பற்றும் திருவடிகளிலும், **புனைந்த**—அணியப்பட்ட, **தண்ணந்துழாயுடை**—செவ்வித் திருத் துழாயையுடைய, **அம்மான்**—ஸ்வாமியாய், **கேள்**—(இவ்வொப்பனை யழகுக்குப்) பொருந்தின, **இணை**—உபமை, **ஒன்றும்**—ஒருபடியாலும், **இலாதான்**—இல்லாத வனாய், **கிளரும் சுடர்**—(ஸ்வாபா₄விக தேஜஸ்ஸோடே திருத்துழாயின் ஒளியும் கலந்து) அபி₄வ்ருத்₃த₄மான சுடர் விடுகிற, **ஒளி மூர்த்தி**—தேஜோமய தி₃வ்ய விக்₃ரஹத்தையுடையனானவன், **நாள்**—நாடோறும், **அணைந்து**—கிட்டி, **ஒன்றும்**—சிறிதும், **அகலான்**—அகலாதவனாய்க்கொண்டு, **என்னுடை நாவினுளான்**—என் ஜிஹ்வாஸ்தா₂நத்திலேயானான். **கேள்** - பொருத்தம். 7.

இ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில்:— நான் உகந்தபடியே அலங்கரித்துக்கொண்டு, என் நாவிலே வந்து புகுந்தான் என்கிறார்.

வ்யா:— **(தோளிணை இத்யாதி₃)** அபி₄மதவிஷயத்தையணைவார் புழுகு நெய் யொட்டிக்கொண்டு போமாபோலே, தாமுகந்தபடியே திருத்துழாயாலே திரு மேனியையெல்லாம் அலங்கரித்து வந்தபடி. **(தோளிணைமேலும்)** 1. "**सुगाढं परिष्वजे**" **(ஸுகா₃ட₄ம் பரிஷஸ்வஜே)** என்கிறபடியே அணைக்கும் தோள்களிலும். **(நன் மார்பின்மேலும்)** அவன் அப்படி அணைகைக்குப் பற்றுசான பிராட்டி யிருக்கிற திருமார்விலும். **(சுடர்முடி மேலும்)** இவ்வணைக்கைதான் வகுத்த விஷயமாகிலிறே புருஷார்த்த₂மாவது ; அந்த ஶேஷித்வ ப்ரகாஶகமான ஸர்வாதி₄கத்வ லக்ஷணமான திருவபி₄ஷேகத்திலும். **(தாளிணை மேலும்)** அந்த ஶேஷித்வத்துக்குத் தோற்று விழும் திருவடிகளிலும். **(புனைந்த தண்ணந்துழாயுடை அம்மான்)** சாத்தின திருத்துழாயையுடைய ஸர்வேஶ்வரன். இதுதான் ஸர்வாதி₄ கத்வ லக்ஷணமிறே. **(கேள் இணை ஒன்றும் இலாதான்)** "கேழென்று - அழகும், நிறமும், / ஒளியும்; கேளென்றத்தை - கேழாக்கி, அத்தாலும் ஒப்பாய், இணை யென்றும் ஒப்பைச் சொல்லுகிறதாய், திரளவும் ஒப்பில்லை ; ஒரு வகையாலும் ஒப்பைச் சொல்லப்போகாது" என்பர்கள். "கேளென்று உறவாய், இணை யென்று சேர்த்தியாய், ஸர்வதா₂ ஸாத்₃ருஶ்யம் சொல்லலாவதொன்றில்லை" என்பர் ப₄ட்டர். **(கிளரும் சுடர் ஒளிமூர்த்தி)** சுடரென்றும், ஒளியென்றும் பர்யாயம். மிக்க ஒளி என்றபடி. ஒப்பனை மிகையான வடிவையுடையவன். **(நாள் அணைந்து ஒன்றும் அகலான்)** நாள்தோறும் அணைந்து ஒருகாலும் அகலு கிறிலன். **(என்னுடை நாவினுளானே)** எனக்கு ஸ்துதிவிஷயம் என்னுதல், என்னுடைய நாக்கினுள்ளே நின்றான் என்னுதல். 7.

/ "ஒப்பும்" என்று இருந்தால் மேல் வாக்யத்தோடு பொருந்தும்.

ஈ— அவ:— ஏழாம் பாட்டு. a நான் உகந்தபடியே அலங்கரித்துக்கொண்டு வந்து என் நாவிலே கலந்தான் என்கிறார்.

வ்யா:—(தோளிணை இத்யாதி₃) b அபி₄மதவிஷயம் இருந்தவிடத்துக்குப்போவார், அவர்கள் உகந்தபடியே c பூசிப் புலர்த்தி ஒப்பித்துக்கொண்டு போமாபோலே, ஆழ்வார் உகந்தபடியே திருத்துழாய்மாலையாலே அலங்க்ருதனாய் வந்தானாயிற்று. d இவர் உகப்பதும் அதுவே, d₂ அவன் கொடுப்பதும் அதுவேயிறே. eA புள்ளூர்தி கள்ளூரும் துழாய்க் கொயல்வாய் மலர்மேல் மனத்தை உடையராயிருப்பர். திருத்தாயார் சொல்லும் போதும் fB "வண்டு திவளும் தண்ணந்துழாய் கொடீர்" என்னும். f₂ இவர்தாம்

அ— ஏழாம் பாட்டு. (தோளிணை மேலும் இத்யாதி₃) a இப்பாட்டுக்கு வாக்யார்த்த₂மாவது—(நான் உகந்தபடியே அலங்கரித்துக்கொண்டு வந்து என் நாவிலே கலந்தான் என்கிறார்) என்று.

b இவர் உகந்தபடியே ஒப்பித்துக்கொண்டு வருகைக்கு ஹேதுவேது? என்ன (அபி₄மத இத்யாதி₃) இவரும் அபி₄மதராகையாலே என்றபடி. c (பூசிப் புலர்த்தி ஒப்பித்து இதி) அத்ர த்₃ருஷ்டாந்தத்வேந 1. "வராஹருதி₃ராபே₄ண" 2. "ஸ்தி₂தயா பார்ஸ்வதஸ்சாபி" 3. "தம் வைஸ்ரவண ஸங்காஸம்" இதி ஸ்லோகத்ரயஞ்ச த்₃ரஷ்டவ்யம். பு₄க₃வத₃பி₄மதவிஷய: பராங்குஸார்ய இத்யத்ர ப்ரமாணத்வேந C "என்னதுன்னதாவியும்-உன்னதென்னதாவியும் இன்ன வண்ணமே நின்றாய்—என்னதாவி மேலையாய்" இத்யாதி₃கம் த்₃ரஷ்டவ்யம். d.d₂ துளஸீதா₃மாலங்க்ருதத்வேந ஆக₃மநம் பராங்குஸார்யஸ்ய அத்யந்தமிஷ்டம் கிம்? ப₄க₃வாநபி ததே₃வ த₃த₃₃தி கிம்? இத்யத்ராஹ (இவர் உகப்பதும் இதி) e...] இதுக்கு ப்ரமாணங்கள் (புள்ளூர்தி இத்யாதி₃) e திருவிருத்தம்—பெரியதிருவடியை நடத்தும் ஸ்வபா₄வனான க்ருஷ்ணனுடைய மது₄ஸ்யந்தி₃யான திருத்துழாயினுடைய வட்டணித்த வாயையுடைத்தான மலரிலே அபி₄நிவிஷ்டமான நெஞ்சோடே கூட. f (வண்டு திவளும் இத்யாதி₃) வண்டுகள் மது₄பாநம்பண்ணி, ரஸாயநஸேவை பண்ணினாற்போலே

ஜீ— ஏழாம் பாட்டு. (தோளிணை இத்யாதி₃) a இப்பாட்டுக்கு வாக்யார்த்த₂மாவது—(நான் உகந்தபடியே அலங்கரித்துக்கொண்டு வந்து என் நாவிலே கலந்தான் என்கிறார்) என்று.

b இவர் உகந்தபடியே ஒப்பித்துக்கொண்டு வருகைக்கு ஹேதுவேது? என்ன (அபி₄மத இத்யாதி₃) இவர் அபி₄மதராகையாலே என்றபடி. c (பூசிப் புலர்த்தி ஒப்பித்து இதி) அத்ர த்₃ருஷ்டாந்தத்வேந 1."வராஹருதி₃ராபே₄ண" 2."ஸ்தி₂தயா பார்ஸ்வதஸ்சாபி" 3."தம் வைஸ்ரவணஸங்காஸம்" இதி ஸ்லோகத்ரயஞ்ச த்₃ரஷ்டவ்யம். ப₄க₃வத₃பி₄மதவிஷய: பராங்குஸார்ய இத்யத்ர ப்ரமாணத்வேந, C "என்னதுன்னதாவியும் உன்னதென்னதாவியும் இன்னவண்ணமே நின்றாய்-என்னதாவி மேலையாய்" இத்யாதி₃கம் த்₃ரஷ்டவ்யம். d.d₂ துளஸீதா₃மாலங்க்ருதத்வேந ஆக₃மநம் பராங்குஸார்யஸ்ய அத்யந்தமிஷ்டம் கிம்? ப₄க₃வாநபி ததே₃வ த₃த₃₃தி கிம்? இத்யத்ராஹ (இவருகப்பது இதி) e...] இதுக்கு ப்ரமாணங்கள் (புள்ளூர்தி இத்யாதி₃) e திருவிருத்தம்—பெரியதிருவடியை நடத்தும் ஸ்வபா₄வனான க்ருஷ்ணனுடைய மது₄ஸ்யந்தி₃யான திருத்துழாயினுடைய வட்டணித்த வாயையுடைத்தான மலரிலே அபி₄நிவிஷ்டமான நெஞ்சோடே கூட. f (வண்டு திவளும் இத்யாதி₃) வண்டுகள் மது₄பாநம்பண்ணி, ரஸாயநஸேவை பண்ணினாற்போலே ஒளிவிடும்படியான திருத்

A திருவிருத்தம்-24 B 2-4-5. C 4-3-8.

ஈ-gA'விரைமட்டலர் தண்டுழாய்'என்னும்; hB கண்ணன் கழல்துழாய் பொன் செய்பூண் மென் முலேக்கு என்று மெலியும்; i அவனும் jC"தன் மன்னுநீள் கழல்மேல் தண்டுழாய் நமக்கன்றி நல்கான்" என்று இவர்க்கல்லது கொடான். (தோளிணை மேலும்) k 1. "सुगाढं परिषस्वजे" (ஸுகா₃ட₄ம் பரிஷஸ்வஜே) என்கிறபடியே l அணேக்கக் கணிசிக்கிற திருத்தே...்களிலும்.

(நன் மார்பின்மேலும்) m அணேப்பிக்குமவளிருக்கிற திருமார்பிலும். (சுடர் முடிமேலும்) n அணேத்துக்கொண்டுநின்று மேல்நோக்கிப் பார்த்தவாறே, தன்னுடைய

அ—ஒளிவிடும்படியான திருத்துழாயைக் கொடுக்கிறிலீர். g (விரைமட்டலர் இத்யாதி₃) பரிமளமும் மது₄வும் பரம்பின செவ்வித்திருத்துழாய் என்னுநிற்கும். f₂ இதுவும் திருத்தாயார் வார்த்தையாகிலும், "என்னும்" என்று - மகள் ஆசைப்படுகிறதாகச் சொல்லுகையாலே; "இவர்தாம்" என்னக் குறையில்லேயிறே. h (கண்ணன் கழல் இத்யாதி₃) க்ருஷ்ணன் திருவடிகளில் திருத்துழாயை, விரஹவைவர்ண்யமாகிற பொன்னுலே செய்யப்பட்ட ஆப₄ரணஶோபை₄யை உடைய, விஶ்லேஷாஸஹமான துவண்ட முலேக்கு ஆலங்காரமாகவேவேணும் என்று ஆசைப்பட்டு, அது கிடையாமையாலே க்ருஶஶரீரையாகாநின்ருள். i, j "அவன் கொடுப்பதும் அதுவே"(d₂) என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (அவனும் இத்யாதி₃) j (தன் மன்னு நீள் இத்யாதி₃) தன்னுடையதாய், ஆஶ்ரிதர் இருந்தவிடத்தளவும் செல்லும் திருவடிகளின் மேலே மன்னின ஶ்ரமஹரமான திருத்துழாய் நமக்கன்றி உகந்து வேருெருவர்க்குக் கொடான். k "தோளிணைமேலும்" இத்யாதி₃ க்ரமநியாமகம் த்₃வேத₄ா வத₃தி (ஸுகா₃ட₄ம் இத்யாதி₃) l (அணேக்கக் கணிசிக்கிற இதி) அத்ர கர்த்தா பராங்குஶார்ய:.

m (அணேப்பிக்குமவள்) புருஷகாரபூ₄தையாகையாலே. n (அணேத்துக்கொண்டு நின்று இதி) 2. "ஆதி₄ராஜ்யமதி₄கம் பு₄வனாநாமீஶ! தே பிஶுநயந் கில மௌளி: | சூளிகாமணி ஸஹஸ்ரமரீசே:

ஜீ-துழாயைக் கொடுக்கிறிலீர். g (விரைமட்டலர் இத்யாதி₃) பரிமளமும், மது₄வும் விரவின செவ்வித் திருத்துழாய் என்னு நிற்கும். f₂ இதுவும் திருத்தாயார் வார்த்தையாகிலும், "என்னும்" என்று-மகள் ஆசைப்படுகிறதாகச் சொல்லுகையாலே, "இவர்தாம்" என்னக் குறையில்லேயிறே. h (கண்ணன் கழல் இத்யாதி₃) க்ருஷ்ணன் திருவடிகளில் திருத்துழாயை, விரஹவைவர்ண்யமாகிற பொன்னுல் செய்யப்பட்ட ஆப₄ரணஶோபை₄யையுடைய, விஶ்லேஷாஸஹமான துவண்ட முலேக்கு அலங்காரமாகவேணும் என்று ஆசைப்பட்டு, அது கிடையாமையாலே க்ருஶஶரீரையாகா நின்ருள். i, j "அவன் கொடுப்பதும் அதுவே"(d₂) என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (அவனும் இத்யாதி₃) j (தன் மன்னுநீள் இத்யாதி₃) தன்னுடையதாய், ஆஶ்ரிதர் இருந்தவிடத்தளவும் செல்லும் திருவடிகளின் மேலே மன்னின ஶ்ரமஹரமான திருத்துழாய் நமக்கன்றி உகந்து வேருெருவர்க்குக் கொடான். k "தோளிணை மேலும்" இத்யாதி₃க்ரமநியாமகம் த்₃வேத₄ா வத₃தி (ஸுகா₃ட₄ம் இத்யாதி₃) l (அணேக்கக் கணிசிக்கிற இதி) அத்ர கர்த்தா பராங்குஶார்ய:.

m அணேப்பிக்குமவள்) புருஷகார பூ₄தையாகையாலே. n (அணேத்துக்கொண்டுநின்று இதி) 2. "ஆதி₄ராஜ்யமதி₄கம் பு₄வனாநாமீஶ! தே பிஶுநயந் கில மௌளி: | சூளிகாமணி ஸஹஸ்ரமரீசே:

ப்ர— k1. (தோளிணை) श्रीविष्णुपुराणे पञ्चमेंशे (८)—"सोऽप्येनं ध्वजवज्राब्जकृतचिह्नेन पाणिना। संस्पृश्याकृष्य च प्रीत्या सुगाढं परिषस्वजे ॥ २ ॥"

A 2-4-9. B 4-2-10. C 6-8-6.

ஈ-ஶேஷித்வ ப்ரகாஶகமாயிருக்கிற o திருவபி₄ஷேகத்திலும். (தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாயுடை அம்மான்) p தன்னுடைய ஶேஷித்வத்தை ஸ்தி₂ரீகரிப்பிக்கிற திருவடிகளிலும் சாத்தின திருத்துழாயையுடைய ஸர்வேஶ்வரன். q தோளிணை இத்யாதி₃களுக்கு ப₄ட்டர்—"வீரராயிருப்பார் முற்பட ஆயுத₄த்துக்கு இடுவர்கள்; r அப்படியே திருத்தோள்களுக்கு இட்டான்; ப்ரணயிகளாயிருப்பார் அநந்தரம் அபி₄மதவிஷயத்துக்கு இடுவர்கள். அப்படியே பெரியபிராட்டியார் எழுந்தருளியிருக்கிற s கோயில்கட்டணத்துக்குக் கொடுத்தான்; ஆயுத₄த்துக்கும் அபி₄மதவிஷயத்துக்கும் இட்டால், பின்னைத் தாந்தாம் விநியோக₃ம் கொள்ளுமித்தனையிறே; ஆகையாலே தான் சூடினான் ; t ஶேஷம் பின்னை அடியாரிறே கைக்கொள்ளுவார்; ஆகையாலே திருவடிகளுக்குச் சாத்தினான்; u ஆபத்துக்கு உதவுவார் அடியாரிறே. v A தளர்ந்தும் முறிந்தும் சகடவசுரர் உடல் வேறுப் பிளந்து வீயப்பொருவார் அடியாரிறே; w நம்முடைய ஆபத்துக்களுக்குத்

அ-ஹஸ்திபூ₄ஷண! ப₄வத்யுத₃யாத்₃ரி:॥" என்றது இவ்விடத்திலே அநுஸந்தே₄யம். o (திருவபி₄ஷேகத்திலும்) கிரீடத்திலும். p (தன்னுடைய ஶேஷித்வத்தை இதி) B "உன் தேனே மலரும் திருப்பாதம்" C "வடிவிணையில்லா மலர்மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடியைக் கொடுவினையேனும் பிடிக்க" இதி-பே₄ாக்₃யதாதிஶயேந ப்ராப்தத்வேந ச ஸ்வயம் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்ப₃ந்தி₄நௌ பூ₄த்வா ஶேஷித்வம் ஸ்தி₂ரீகுருத: சரணௌ இதி பா₄வ:. q "தோளிணை இத்யாதி₃களுக்கு ப₄ட்டர்" இத்யாதி₃வாக்யம் ரஸோக்தியாயிருக்கச்செய்தே, தாத்பர்யாந்தரமாயும் இருக்கிறது. r (அப்படியே திருத்தோள்களுக்கு) ஶங்க₂ சக்ராத்₃யாயுத₄த₄ரங்களாகையாலே. s கோயில் கட்டணம்-அந்த:புரம்; 1. "மலயஜஶஶிலிப்தம் மாலதீதா₃மதல்பம் ஸுமணிஸரவிதாநம் கௌஸ்துப₄ஸ்வஸ்திதீ₃பம் । த₃நுஜவ்ருக்ஷவிஷாணேல்லேக₂சித்ரம் ச லக்ஷ்மீலலிதக்₃ருஹமுபாஸே ரங்க₃ஸர்வம்ஸஹோரா:॥" t (ஶேஷம்பின்னை இதி) ரஸோக்தி:. u சரணௌ தா₃ஸா: கிம், தா₃ஸா வா சரணௌ ஸ்யாதாம்? தா₃ஸாநாம் ஸ்வபே₄ாகோ₃பகரணபூ₄தம் மால்யாதி₃கம் தா₃தவ்யம் கிம்? இதி ஶங்காத்₃வயஞ்ச பரிஹரந்நாஹ (ஆபத்துக்கு இதி) v அப்படி எங்கே உதவிற்று? என்ன (தளர்ந்தும் இத்யாதி₃) ஶகடாஸுரனுடைய உடலானது—கோப்புக் குலைந்து நடுவே

ஜீ-ஹஸ்திபூ₄ஷண! ப₄வத்யுத₃யாத்₃ரி:॥" என்றது இவ்விடத்திலே அநுஸந்தே₄யம், o திருவபி₄ஷேகத்திலும் - கிரீடத்திலும், p (தன்னுடைய ஶேஷித்வத்தை இதி) B "உன் தேனே மலரும் திருப்பாதம்" C "வடிவிணையில்லா மலர்மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடியைக் கொடுவினையேனும் பிடிக்க" இதி - பே₄ாக்₃யதாதிஶயேந ப்ராப்தத்வேந ச ஸ்வயம் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்ப₃ந்தி₄நௌ பூ₄த்வா ஶேஷித்வம் ஸ்தி₂ரீகுருத: சரணௌ இதி பா₄வ:. q "தோளிணை இத்யாதி₃களுக்கு ப₄ட்டர்" இத்யாதி₃வாக்யம் ரஸோக்தியாயிருக்கச்செய்தே, தாத்பர்யாந்தரமாயும் இருக்கிறது. r (அப்படியே திருத்தோள்களுக்கு) ஶங்க₂ சக்ராத்₃யாயுத₄த₄ரங்களாகையாலே. s கோயில் கட்டணம் - அந்த:புரம்; 1. "மலயஜஶஶிலிப்தம் மாலதீதா₃மதல்பம் ஸுமணிஸரவிதாநம் கௌஸ்துப₄ஸ்வஸ்திதீ₃பம் । த₃நுஜவ்ருக்ஷவிஷாணேல்லேக₂சித்ரம் ச லக்ஷ்மீலலிதக்₃ருஹமுபாஸே ரங்க₃ஸர்வம்ஸஹோரா:॥" t (ஶேஷம்பின்னை இத்யாதி₃) ரஸோக்தி:. u சரணௌ தா₃ஸா: கிம், தா₃ஸா வா சரணௌ ஸ்யாதாம்? தா₃ஸாநாம் ஸ்வபே₄ாகோ₃பகரணபூ₄தமால்யாதி₃கம் தா₃தவ்யம் கிம்? இதி ஶங்காத்₃வயஞ்ச பரிஹரந்நாஹ (ஆபத்துக்கு இதி) v அப்படி எங்கே உதவினது ? என்ன (தளர்ந்தும் இத்யாதி₃) ஶகடாஸுரனுடைய உடலானது கோப்புக் குலைந்து நடுவே

A 6-9-4. B 1-5-5. C 9-2-10.

ஈ—திருவடிகளே துணையானாற்போலேகாணும் அவனுடைய ஆபத்துக்களுக்கும் திருவடிகளே x துணையானபடி'' என்று அருளிச்செய்வர்.

(y கேள் இணை ஒன்றும் இலாதான்) z''கேள்'' என்ற இத்தைக் கேழென்றாக்கி, அதாவது ஒப்பாய், இணையென்றும் ஒப்பாய், திரளவும் தனித்தனியும் ஒப்பில்லாதான் என்னுதல்; a அன்றிக்கே, ''கேள்'' என்று b உறவாய், சேர்ந்த ஒப்பில்லாதான் என்னுதல். (கிளரும்) c ஆற்றுப்பெருக்குப்போலே மேல்மேலெனக் கிளராநிற்பதாய், d நிரவதி₄க தேஜோரூபமான தி₃வ்யமங்க₃ள விக்₃ரஹத்தை உடையவன். e ''சுடர்'' என்றும், ''ஒளி'' என்றும் - பர்யாயம். இரண்டாலும் - மிக்க ஒளி என்றபடி. f ஒளி - பேரழகு. (மூர்த்தி) g கீழ்ச்சொன்ன ஒப்பனை மிகையாம்படியான வடிவையுடையவன். (நாள் அணைந்து) நாள்தோறும் வந்து கிட்டுமத்தனையல்லது h கால்வாங்கமாட்டு கிறிலன். (என்னுடை இத்யாதி₃) என்னுடைய i ஸ்துதிவிஷயமானான் என்னுதல்;

அ—முறிந்தும் வேரும்படி பிளந்து உருமாயும்படியாகத் திருவடிகளைக் கார்யங்கொண்ட ஸ்வாமியானவனே! w நம்முடைய ஆபத்துக்கொழிய, அவனுடைய ஆபத்துக்குத் துணையோ? என்ன (நம்முடைய இத்யாதி₃) x ''துணையானபடி என்று ப₄ட்டர் அருளிச்செய்வர்'' என்று அந்வயம்.

y,z,a (கேளிணை ஒன்றும் இலாதான்) ஸாம்யம் த்₃விவித₄ம்-ஸர்வாகாரஸாம்யம், ஏகாகாரஸாம்யம் சேதி; தஸ்மிந் உப₄யவிதே₄ ஸாம்யே கிஞ்சித₃பி ஸாம்யமஸ்ய நாஸ்தீதி ப்ரத₂மார்த்த₂:; அநுரூபத்₃ருஷ்டாந்தபூ₄த: கஶ்சந பதா₃ர்த்தோ₂ऽஸ்ய நாஸ்தீதி த்₃விதீய:. b உறவு-ஸத்₃ருஶம். c ஆற்றுப்பெருக்கு-நதீப்ரவாஹம். d,e ''நிரவதி₄க தேஜோரூபமான'' என்றத்தை உபபாதி₃க்கிறார் (சுடரென்றும் இத்யாதி₃) f (பேரழகு) என்று அர்த்தா₂ந்தரம்; ஸமுதா₃யஶோபே₄தி யாவத். g ''புனைந்த தண்ணந்துழாயுடையம்மான்'' இதி - அலங்காரமபி₄தா₄ய, தது₃பரி விக்₃ரஹ வைலக்ஷண்யாபி₄தா₄நபூ₄விதமாஹ (கீழ்ச்சொன்ன இதி) h ஒன்றுமகலான்-ஏகதே₃ஶமும் அகலான்; க்ஷணமபீதி வா. i முந்தின அர்த்த₂த்துக்கு நாவாலுண்டான ஸ்துதிக்கு விஷயமானான் என்றபடி. j ஸ்வாவயவ ஸம்ஶ்லேஷாபி₄தா₄ந ப்ரகரணௌசித்யாத் அபரிதோஷாத் பக்ஷாந்தரமாஹ (அன்றிக்கே வாசி திஷ்ட₂ந்) இதி. k வாகி₃ந்த்₃ரியத்துக்கு விஷயம்-ஆதே₄யம்; j1. ''யோ வாசி திஷ்ட₂ந்'' என்கிறது த்₃ருஷ்டாந்தம். திவ்யாத்மஸ்வரூபம் வாகி₃ந்த்₃ரியத்திலேயிருக்குமாபோலே இவருடைய வாகி₃ந்த்₃ரியத்திலே விக்₃ரஹவிஶிஷ்ட ஸ்வரூபம் இருக்கிறது என்றபடி; இது ப்ரகரணத்தோடே சேர்ந்த அர்த்த₂ம். j,k யத்₃வா ''வாசி திஷ்ட₂ந்-என்கிறபடியே என் நாவிலே வந்து

ஜீ—முறிந்தும் வேரும்படி பிளந்து உருமாயும்படியாகத் திருவடிகளைக் கார்யங்கொண்ட ஸ்வாமியானவனே! w நம்முடைய ஆபத்துக்கொழிய, அவனுடைய ஆபத்துக்குத் துணையோ? என்ன (நம்முடைய இத்யாதி₃) x ''துணையானபடி என்று-ப₄ட்டர் அருளிச்செய்வர்'' என்று அந்வயம்.

y,z,a (கேளிணை ஒன்றும் இலாதான்) ஸாம்யம் த்₃விவித₄ம்-ஸர்வாகாரஸாம்யம்,ஏகாகாரஸாம்யஞ்சேதி; தஸ்மிந் உப₄யவிதே₄ ஸாம்யே கிஞ்சித₃பி ஸாம்யமஸ்ய நாஸ்தீதி ப்ரத₂மார்த்த₂:; அநுரூபத்₃ருஷ்டாந்தபூ₄த: கஶ்சந பதா₃ர்த்தோ₂ऽஸ்ய நாஸ்தீதி த்₃விதீய:. b உறவு-ஸத்₃ருஶம். d,e ''நிரவதி₄க தேஜோரூபமான'' என்றத்தை உபபாதி₃க்கிறார் (சுடரென்றும் இத்யாதி₃) f அர்த்தா₂ந்தரம் (ஒளி-பேரழகு) என்று; அதாவது-ஸமுதா₃யஸௌந்த₃ர்யம். g ''புனைந்த தண்ணந்துழாயுடையம்மான்'' என்ற அநந்தரம் வடிவைச் சொன்னதுக்கு பா₄வம் (கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி₃) h ஒன்றுமகலான் - ஏகதே₃ஶமும் அகலான். i (ஸ்துதிவிஷயமானான்) நாவாலுண்டான ஸ்துதிக்கு விஷய

8. நாவினுள் நின்று மலரும் ஞானக் கலைகளுக் கெல்லாம்
ஆவியு மாக்கையும் தானே அழிப்போ டளிப்பவன் தானே
பூவியல் நால்தடந் தோளன் பொருபடை யாழிசங் கேந்தும்
காவிநன் மேனிக் கமலக் கண்ணனென் கண்ணினு ளானே.

ஆ— 8. வ்யா:—(நாவினுள்) ஸாங்க₃ஸகலவேத₃ப்ரதிபாத்₃யனும், தத்ஸ்வரூபஸ்தி₂தி ப்ரவ்ருத்தி ஹேதுபூ₄தனும், நிகி₂லஜக₃து₃த₃ய விப₄வ லய லீலனும், புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரனும், சதுர்பு₄ஜனும், ஶங்க₂சக்ர க₃தா₃த₄ரனும், இந்தீ₃வரத₃ள ஶ்யாமனும், கமலபத்ராக்ஷனுமிருந்தவன், என் கண்ணுக்குள்ளே புகுந்தருளினன் என்கிறார். 8.

ஒ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில்—ஸர்வவித்₃யாஸ்த₂லங்களுக்கும் ஶப்₃தா₃ர்த்த₂ ஸம்ப₃ந்த₄நியமங்களையும், அவற்றினுடைய ஸ்தி₂தி ஸம்ஹாரங்களையும் பண்ணும் ஸ்வபா₄வனான எம்பெருமான், என் கண்ணுள்ளே வந்து புகுந்தான் என்கிறார்; என் கண்ணுக்கு விஷயமானான் என்றுமாம்.

வ்யா:— (நாவினுள் நின்று மலரும் ஞானக்கலைகளுக்கெல்லாம்) ஜிஹ்வாக்₃ரத்திலே விகஸியாநின்றுள்ள வித்₃யாஸ்த₂லங்களுக்கெல்லாம். ஆவியாகிறது - அர்த்த₂ம். ஆக்கையாகிறது - ஶப்₃த₃ம். அழிப்போடளிப்பாவது - வித்₃யைகள் கெடாமே காக்கையும், லேக₂கதோ₃ஷாதி₃களாலே ஸ்வரூபம் அந்யதா₂பா₄வித்தால் அத்தை ஸம்ஹரிக்கையும். (பூவியல் நால்தடந்தோளன்) திருமாலைகளாலே அலங்க்ருதமான நாலு திருத்தோள்களையும் உடையான். (பொருபடை என்று தொடங்கி) யுத்₃த₄ஸாத₄நமான திருவாழியையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும் ஏந்தும் ஸ்வபா₄வனாய், ஒரு காயல் நெய்தலோடு ஒத்து அதிற்காட்டில் அத்யந்தவிலக்ஷணமான திருமேனியும், தாமரைப் பூப்போலே இருந்துள்ள திருக்கண்களையும் உடையான். 8.

ஈ—அன்றிக்கே, j1."वाचि तिष्ठन्" (வாசி திஷ்ட₂ந்) என்கிறபடியே என்னுடைய k வாகி₃ந்த்₃ரியத்துக்கு விஷயமானான் என்னுதல். 7.

அ—புகுந்து நில்லாநின்றானென்னுதல்'' என்று அத்₄யாஹ்ருத்ய வாக்யம் பூரயித்வா, புந: ப்ராத₂மிகார்த்த₂விவரணம் - ''என்னுடைய வாகி₃ந்த்₃ரியத்துக்கு'' இதி வாக்யம் இதி ச யோஜயந்தி. ''தோளிணை'' என்று தொடங்கி அடைவே உரை அந்வயம். 7.

ஸ்ரீ—மானான். k வாகி₃ந்த்₃ரியத்துக்கு விஷயமானான் என்றது, அந்தர்யாமியானான் என்றபடி. j ப்₃ருஹதா₃ரண்யகே அந்தர்யாமி ப்₃ராஹ்மணே — '' யோ வாசி திஷ்ட₂ந் வாசோऽந்தர: '' இத்யாதி₃. க்ரமேணாந்வய:. 7.

ப்ர— j1. (நாவினுளானே) बृहदारण्यके अन्तर्यामिब्राह्मणे (५-७)—"यो वाचि तिष्ठन् वाचोऽन्तरो यं वाङ्न वेद यस्य वाक् शरीरं यो वाचमन्तरो यमयति, एष त आत्माऽन्तर्याम्यमृतः"

மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே ஶரணம்.

ப— 8. அவ:— அநந்தரம், தர்ஶநீய விக்ரஹத்தோடே 1. "चक्षुषि तिष्ठन्" (சக்ஷுஷி திஷ்டந்) என்கிறபடியே என் கண்ணுக்குள்ளேயானான் என்கிறார்.

நாவினுள் நின்று—நாவிடத்தில் நின்றும், மலரும்—பரவும், ஞானம்—ஜ்ஞாநஸாதநமான, கலைகளுக்கெல்லாம்—வித்யாஸ்தாநங்களடைய, ஆவியும்—உயிரான அர்த்தமும், ஆக்கையும்—உடம்பான ஶப்தமும், தானே—தானிட்ட வழக்காய், அழிப்போடு அளிப்பவன் தானே-அவற்றினுடைய உத்பத்தி விநாஶங்களும் தானிட்டவழக்கானவனாய், பூவியல்—பூமாருத, நால் தடந்தோளன்—நாலு பெரிய தோள்களை உடையனாய், (தோள்களிலே) பொரு—ஆஶ்ரித விரோதிகளைப் போக்குகைக்கு, படை—ஆயுதமான, ஆழி—திருவாழியையும், சங்கு—திருச்சங்கையும், ஏந்தும்—ஏந்துமவனாய், காவி—நெய்தல்போலே, நல்—நன்றான, மேனி—திருநிறத்தையும், கமலம்—கமலம்போன்ற, கண்ணன்—கண்களையும் உடையவன், என் கண்ணினுளான்—(இவ்வழகோடே) என் கண்ணுக்குள்ளே ஆனான். பூவியல் என்று - பூவின் ஸ்வபாவமான மார்தவத்தைச் சொல்லவுமாம். 8.

இ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — அது ஸாத்மித்தவாறே என் கண்ணுக்கு விஷயமானான் என்கிறார்.

வ்யா:— (நாவினுள் நின்று இத்யாதி) ஜிஹ்வாக்ரத்தில் விகஸியாநின்றுள்ள ஜ்ஞாநஸாதநமான வித்யாஸ்தலங்களுக்கெல்லாம். (ஆவியும் ஆக்கையும் தானே) ஆவியென்று - ஆத்மா; ஆக்கையென்று - ஶரீரம்; அர்த்தத்தையும் ஶப்தத்தையும் சொல்லுகிறது. ஆக, ஶப்தார்த்த ஸம்பந்தநியமம் அவனிட்ட வழக்கு என்றது. (அழிப்போடு அளிப்பவன் தானே) வித்யைகளை ப்ரவர்த்திப்பித்து அழியாமே காக்கை - அளிக்கையாகிறது. அழிக்கையாகிறது - லேகக தோஷாதிகளாலே ஸ்வரூபம் அந்யதாபவித்தால், அவற்றை ஸம்ஹரிக்கை. / (பூவியல் நால்தடந்தோளன்) பூவை இயல்வாக உடைத்தாய், நாலாய், சுற்றுடைத்தான தோளையுடையவன். (பூவியல்) பூவாலே அலங்க்ருதமான தோள் என்னுதல், பூவையொழியச் செல்லாத ஸௌகுமார்யத்தைச் சொல்லுதல். (பொரு படை ஆழிசங்கேந்தும்) பணைத்த கல்பகதரு பரப்புமாறப் பூத்தாற்போலேயாயிற்று திவ்யாயுதங்களிருப்பது. பொரு படை - யுத்தஸாதநங்களானவை. (காவி நன்மேனி) காவி - நெய்தல். காவி உபமாநமாகப் போராதபடியான நன்றான திருமேனி. (கமலக்கண்ணன்) புண்டரீகாக்ஷனான ஸர்வேஶ்வரன். (என் கண்ணினுளானே) என் கண்ணுக்குள்ளே புகுந்தான் என்னுதல்; கண்ணுக்கு விஷயமானான் என்னுதல். 8.

/ க்ரமாவிவக்ஷயா வா, "அழிப்போடு" இதி த்ருதீயார்த்தம் அப்ராதாந்யமவலம்ப்ய வா, "அளிப்போடு அழிப்பவன்" இதி பாடாந்தரேண வா வ்யுத்க்ரம வ்யாக்யாநம் — என்பர்.

ஈ— அவ:— எட்டாம் பாட்டு. a ஸகலவித்3யாவேத்3யனான ஸர்வேஶ்வரன், b ப்ரமாணங்களாலே காணக்கடவ வடிவை என் கண்ணுக்கு விஷயமாக்கினான் என்கிறார்.

வ்யா:— (நாவினுள் இத்யாதி3) ஜிஹ்வாக்3ரத்திலே விகஸியாநின்றுள்ள ஜ்ஞாந ஸாத4நமான வித்3யாவிஶேஷங்களுக்கெல்லாம். (ஆவியும் ஆக்கையும் தானே) ஆவியென்கிறது - அர்த்த2த்தை. ஆக்கையென்கிறது - ஶப்3த3த்தை. c "இவ்வர்த்த2த்தை இஶ்ஶப்3த3ம் காட்டக்கடவது" என்று நியமித்துவிட்டான் அவனாயிற்று. c2 ஆக, ஶப்3தா3ர்த்த2ஸம்ப3ந்த4ம் அவனிட்ட வழக்காயிற்று. (அழிப்போடு அளிப்பவன் தானே) d மந்த3மதிகளான சேதநருடைய ப்ரதிபத்தி தோ3ஷங்களாலும், லேக2கதோ3ஷங்களாலும், பாட2பே4த3ங்களாலும் e இவை உருமாயுமளவிலே f ஸம்ஹரித்தும், அபேக்ஷித

அ— எட்டாம் பாட்டு. (நாவினுள் இத்யாதி3) a ஸகலவித்3யாவேத்3யனான என்றது - "கலைகளுக்கெல்லாம் ஆவியும் ஆக்கையும் தானே" என்றத்தைப்பற்ற. இஸ்ஸாமாநாதி4கரண்யத்துக்கு நிப3ந்த4நம் ப்ரதிபாத்3ய ப்ரதிபாத3கபா4வம். ஆவியோடே கூடின ஆக்கையினாலே ப்ரதிபாத்3யன் என்றபடி. b (ப்ரமாணங்களாலே) 1. "ஆதி3த்யவர்ணம்" 2. "கப்யாஸம் புண்ட3ரீகமேவமக்ஷிணீ" இத்யாதி3களாலே.

c நிர்வாஹகத்வேந ஸாமாநாதி4கரண்யம் இத்யபி4ப்ராயேணாஹ (இவ்வர்த்த2த்தை இதி) இத3ம் வாக்யம், தத்தச்ச2ப்3த3விஶேஷ அர்த்த2விஶேஷபரம். ஆக, ஶப்3தா3ர்த்த2 ஸம்ப3ந்த4ம் இதி வாக்யம் - ஶப்3த3த்வாவச்சி2ந்ந ஶப்3தா3ர்த்த2த்வாவச்சி2ந்நபரம். பதா3ர்த்தா2பி4தா4ந வேளாயாம் ஶப்3தா3ர்த்த2 ஸம்ப3ந்த4 நிர்வாஹகத்வாபி4தா4நாத், அவதாரிகாயாம் ஸகல வித்3யாவேத்3யத்வாபி4தா4நாச்ச, "ஞானக்கலைகளுக்கெல்லாம் ஆவியும் ஆக்கையும் தானே" இத்யஸ்ய அர்த்த2த்3வயம் இதி த்3ரஷ்டவ்யம். த்3விதீய பக்ஷத்திலே, ஞானக்கலைகளுக்கு அபேக்ஷிதமான ஆவியும் ஆக்கையும் அவனிட்ட வழக்கு என்றபடி. ஏகாரார்த்த2மாகவுமாம். d ஞானக்கலைகளை அழிப்பானென்? என்ன (மந்த3மதிகளான இத்யாதி3) இப்படி இத்3தோ3ஷங்களாலே உருமாய்ந்த இவற்றை யதா2வாக ஸ்ருஷ்டிக்கைக்காக ஸம்ஹரிக்கும் என்றபடி. ஆக, "ஞானக்கலைகள்" என்கிறதுக்கு - "அழிப்போடு" என்கிறத்தோடு அந்வயம் கூடுமிறே. e (இவை) என்றது - வித்3யாவிஶேஷங்களை. f ஸம்ஹரிக்கிறது கலியுகா3ந்தத்திலே;

ஜீ— எட்டாம் பாட்டு. (நாவினுள் இத்யாதி3) a ஸகலவித்3யாவேத்3யனான என்றது - "கலைகளுக்கெல்லாம் ஆவியும் ஆக்கையும் தானே" என்றத்தைப்பற்ற. இஸ்ஸாமாநாதி4கரண்யத்துக்கு நிப3ந்த4நம் ப்ரதிபாத்3ய ப்ரதிபாத3கபா4வம். ஆவியோடே கூடின ஆக்கையினாலே ப்ரதிபாத்3யன் என்றபடி. b (ப்ரமாணங்களாலே) 1. "ஆதி3த்யவர்ணம்" 2. "யதா2 கப்யாஸம் புண்ட3ரீகமேவமக்ஷிணீ" இத்யாதி3களாலே.

c "ஆவியும் ஆக்கையும் தானே" என்ற ஸாமாநாதி4கரண்யம் நிர்வாஹ்ய நிர்வாஹக பா4வ நிப3ந்த4நமாக அர்த்தா2ந்தரம் (இவ்வர்த்த2த்தை இத்யாதி3) இந்தப்பக்ஷத்தில், ஞானக்கலைகளுக்கு அபேக்ஷிதமான ஆவியும் ஆக்கையும் அவனிட்ட வழக்கு என்றபடி. c2 ப3லிதம் (ஆக இத்யாதி3) ஏகாரார்த்த2மாதல். d ஞானக்கலைகளை அழிப்பானென்? என்ன (மந்த3மதிகளான இத்யாதி3) இத்3தோ3ஷாதி3களாலே உருமாய்ந்த இவற்றை யதா2வாக ஸ்ருஷ்டிக்கைக்காக ஸம்ஹரிக்கும் என்றபடி. e (இவை) என்றது, வித்3யாவிஶேஷங்களை.

ff-ஸமயத்திலே g ஸ்ருஷ்டித்தும் போருகிறன் தானே. h ''அல்லாத ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங் களைச் சொல்லுகிறது'' என்பாரும் உண்டு.

i (பூவியல் இத்யாதி) j பூவாலல்லது செல்லாதபடி ஸௌகுமாரமாய், கல்பகதரு பணைத்தாற்போலே, நாலாய்ச் சுற்றுடைத்தாயிருக்கிற திருத்தோள்களை உடையவன். k பூவியல் - பூவாலே அலங்க்ருதமான தோள் என்னுதல் ; l பூவையொழியச் செல்லாத ஸௌகுமார்யத்தை உடையவன் என்னுதல். (பொரு படை) m பணைத்துப் பூத்த கல்பக தருபோலேயாயிற்று — யுத்தத்துக்குப் பரிகரமான திவ்யாயுதங்களை தரித்தால் இருக்கும்படி: n பொரு படை - யுத்தஸாதநங்களானவை. (o காவி நன்மேனி) p அவ்

அ—g ஸ்ருஷ்டிக்கிறது க்ருதாதியிலே என்றபடி. h (அல்லாத ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களை) என்றது- ப்ரபஞ்சத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களை என்றபடி.

i ''பூவியல் நால்தடம்'' இதி புஜவிசேஷணம்; j,k தத்ர ச அர்த்தத்வயம் - இயற்றப்படுவதாய் - நடத்தப்படுவதாய் - தரிக்கப்படுவதாய் இதி ப்ரதம: ; பூவாலே இயற்றப்பட்ட இதி த்விதீய:; l புஷ்பவத்விசேஷணம் இதி த்ருதீய:. தடம் - பெருமை. j யத்வா, (பூவாலல்லது) பூவாலே இயலாநின்ற என்றபடி; இயலுகை - செல்லுகை. k (பூவாலே அலங்க்ருதமான) பூவானது இயலாநின்ற என்றபடி. l (பூவையொழிய) இந்தப் பக்ஷத்தில், ''பூவியல்'' என்கிறது- கமலக்கண்ணனுக்கு விசேஷணம். யத்வா, முந்தின அர்த்தவிவரணம் (பூவையொழிய இத்யாதி) m ''ஏந்தும்'' என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (பணைத்துப் பூத்த இத்யாதி) யத்வா, பூவியல், பொருபடை ஆழிசங்கேந்தும், நால்தடந்தோள் இத்யந்வயம்; ஸர்வேஸ்வரன் திருக் கைகளிலே இருக்கும்போது பூவினுடைய ஸ்வபாவத்தை உடையவைகளாய், யுத்தஸமயத் திலே தத்பரிகரமாயிருக்கிற திவ்யாயுதங்களை தரிக்குமவைகளாய், நாலாய், பெரியவைகளா யிருக்கிற தோள்களையுடையவன் இத்யர்த்தஞ்ச ஸ்ம்ருதி நிதர்சநாயாஹ (பணைத்து இதி) 1. ''திவ்யாஸ்த்ரபுஷ்பிதசதுர்புஜமத்யுதாரம் ரங்காஸ்பதம் மம ஸமாஸ்ரயமாஸ்ரயாணி ||'' A ''கற்பகக்காவன நற்பல தோளற்கு'' இத்யாதிகம் அநுஸந்தேயம். n ''பொருபடை'' என்றதுக்கு அர்த்தம் (யுத்தஸாதநங்களானவை) என்று. p ஆயுதங்களைச்சொன்ன அநந்தரம் திருமேனியைச் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் (அவ்வாயுதங்களாலே இத்யாதி) o காவி-நெய்தல்; நீலோத்பலமித்யர்த்த:. q நீலோத்பலஸத்ருஸவிக்ரஹ இதி வக்துமுத்யம்ய த்ருஷ்டாந்த தார்ஷ்டாந்திகயோ: ஸ்வரூபம் பராம்ருஸ்ய, புநர்தார்ஷ்டாந்திகமேவ விசேஷயதீத்யபிப்ரா

ஜீ—f ஸம்ஹரிக்கிறது கலியுகாந்தத்திலே; g ஸ்ருஷ்டிக்கிறது க்ருதயுகாதியிலே என்றபடி. h (அல்லாத ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களை) ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களை.

i (பூவியல்) இயல்வு - ஸ்வபாவம். j பூவின் ஸ்வபாவமான ஸௌகுமார்யத்தையுடைய என்று முந்தின அர்த்தம்; பூவாலல்லது செல்லாத என்றது - ஸௌகுமார்ய உபபாதநம்; செல்லாத - தரியாத. k த்விதீயார்த்தத்தில், இயல்வு - அலங்காரமாய், பூவாலே அலங்க்ருத மான தோள் என்றபடி. l ப்ரதமார்த்தவிவரணம் (பூவையொழிய இத்யாதி) m ''ஏந்தும்'' என்றதுக்கு பாவம் (பணைத்து இத்யாதி) தடம் - பெருமை. n ''பொருபடை'' என்றதுக்கு அர்த்தம் (யுத்தஸாதநங்களானவை) என்று. p ஆயுதாநந்தரம் திருமேனியைச் சொன்னதுக்கு பாவம் (அவ்வாயுத இத்யாதி) o காவி - நெய்தல். q ''நல்'' என்கிற விசேஷணத்துக்கு

A 6-6-6.

9. கமலக்கண் ணனென்கண்ணி னுள்ளான் காண்ப னவன்கண்க ளாலே
அமலங்க ளாக விழிக்கும் ஐம்புல னுமவன் மூர்த்தி
கமலத் தயன்நம்பி தன்னைக் கண்ணுத லானொடும் தோற்றி
அமலத் தெய்வத்தோ டுலகு மாக்கியென் னெற்றியு ளானே.

ஈ—வாயுதங்களாலே விரோதியைப்போக்கி அநுபவிக்கும் வடிவழகு. (நன்மேனி) q காவி - வடிவழகுக்கு உபமாநமாக நேர்நில்லாமையாலே, "நன்மேனி" என்கிறார். (கமலக்கண்ணன் என் கண்ணினுள்ளானே) r இவர் கண்வட்டமொழியப் புறம்பே போனால் s கண்வட்டக்கள்ளனுமே. t பெருவெள்ளத்திலே ஒரு u சுழிபோலே திருக்கண்கள். (v என் கண்ணினுள்ளானே) w ப்ராக்ருத விஷயங்களை அநுபவித்துப்போந்த என் கண்ணுக்குத் தன்னை விஷயமாக்கினான். 8.

அ–யேனாஹ (காவி வடிவழகுக்கு இதி) • 1. "சந்த்ரகாந்தாநநம்" இதிவத். r,s "கண்ணினுள்ளானே" இத்யவதாரணம் ஶ்ருதிநிதாய, அந்யத்ர ந கச்சதீத்யத்ர ஹேதும் சாடுக்த்யா தர்ஶயதி (இவர் கண்வட்டமொழிய இத்யாதி) கண்வட்டம் – சக்ஷுர்விஷயதேஶம். இதாநீமகச்சத் சேத் பஶ்சாத் பராங்குஶார்ய சக்ஷுர்விஷயதேஶே ஸமாகமநாவஸரே 2. "ஹ்ரீரேஷா ஹி மமாதுலா" இதி சோரவத் அதிலஜ்ஜிதோ பவேதிதி ஸ்வபாவார்த்த:. s கண்வட்டக் கள்ளனாவது - ஸ்நேஹித்தவன் சொல்லை மறுத்தால் அவன் கண்முன்னே வர பயப்படுமவன். சாடுவுக்கு - டங்கஶாலையிலே க்ருத்ரிமப்பணம் போட்டவன். t விக்ரஹஸௌந்தர்யமபிதாய, தது பரி லோசநஸௌந்தர்யாபிதாநப்ரஸக்தமாஹ (பெருவெள்ளத்திலே இதி) u சுழி-ஆவர்த்தம். விக்ரஹஸௌந்தர்யமேவ ஸ்வஸ்மிந் நிமக்நாந் கரோதி; தச்ச அபாரம்; தத்ர கஶ்சித் ஆவர்த்தஶ்சேத் கிமுதேதி பாவ:. 3. "ராம: கமலபத்ராக்ஷ:" இதிவத். ராம: – ஸர்வாங்க ஸுந்தர இத்யர்த்த:. v,w என்னின் தாத்பர்யம் (ப்ராக்ருத இத்யாதி) 'பொருபடையாழி சங்கேந்தும் பூவியல் நால்தடந்தோளன்" என்று அந்வயம். "நாவினுள்" என்று தொடங்கி, அடைவே உரை அந்வயம். 8.

ஜீ—பாவம் (காவி வடிவழகு இத்யாதி) காவியில் விலக்ஷணமான மேனி என்றபடி. 1. சந்த்ர காந்தாநநம்" இதிவத். சந்த்ரசத் காந்தாநநம். r,s "கண்ணினுள்ளானே" என்கிற அவதாரணார்த்தம் (இவர் கண்வட்டம் இத்யாதி) கண்வட்டம்-சக்ஷுர்விஷய ப்ரதேஶம். s கண்வட்டக் கள்ளனாவது - ஸ்நேஹித்தவனுக்கு ஒன்று வேண்டியிருக்க, செய்யாவிட்டால் அவன் கண்முன்னே வர பயப்படுமாபோலே, 2. "ஹ்ரீரேஷா ஹி மமாதுலா" என்கிறபடியே த்ருஷ்டிவிஷயமாக பயப்படுகையென்று ஸ்வபாவார்த்தம். சாடுவுக்கு, கண்வட்டக்கள்ளன் - டங்கஶாலையிலே க்ருத்ரிமப்பணம் அடிக்கிறவன். கண்வட்டம் - டங்கஶாலை. t திருமேனியைச்சொன்ன அநந்தரம் திருக்கண்களைச் சொன்னதுக்கு பாவம் (பெருவெள்ளத்திலே இத்யாதி) v,w "என்" என்றதுக்கு பாவம் (ப்ராக்ருத இத்யாதி) "நாவினுள் நின்று மலரும்" என்று தொடங்கி, "அளிப்பவன் தானே, பொருபடையாழி சங்கேந்தும் பூவியல் நால்தடந்தோளன் காவிநன்மேனி" இத்யாரப்ய அந்வய:. 8.

* வால்மீகி பகவான் 1. 'சந்த்ரகாந்தாநநம்' என்று 'சந்த்ரனைப்போலே இனிய முகத்தையுடையவன்' என்று சொன்னபிறகு, அதைத் தானே அழித்து 1. 'அதிவ ப்ரியதர்ஶநம்' என்று சொன்னதிலே நோக்கு.

ஆ— 9. வ்யா:— (கமலக்கண்ணன்) ப்₃ரஹ்மாதி₃, ஸ்த₂ாவராந்தமான ஸகல ஜக₃த்தையும் படைத்தருளின கமலக்கண்ணன், என் கண்ணினுள்ளே புகுந்தருளினன்; நானும் அவனை என் கண்களால் காணப்பெற்றேன்; அவனும் தன்னுடைய ஶீதளமான அழகிய திருக்கண்களாலே என்னுடைய ஸமஸ்த ஸந்தாபங்களும் போம்படி என்னைக் குளிரப் பார்த்தருளாநின்றான்; இப்படி மற்றுமுள்ள ஶ்ரோத்ராதி₃ ஸகல கரணங்களாலும் அவனையே பு₄ஜிக்கப்பெற்றேன். நிரவதி₄கமான நிர்வ்ருதி எனக்கு ஸாத்மித்தவாறே, பின்னை என் நெற்றியுள் நின்றருளினன் என்கிறார். 9.

ஒ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — ஸர்வஸ்ரஷ்டாவான எம்பெருமான், என் நெற்றியிலே வந்து நின்றான் என்கிறார்.

வ்யா:— (காண்பன் என்று தொடங்கி) நானும் அவனைக் காணாநின்றேன்; தன்னைக் காணவல்லேனும்படி நிர்த்தே₃ாஷனாக என்னை நோக்கியருளாநின்றான்; அவனுடைய திருவழகைக்கண்டு, என் இந்த்₃ரியங்களும் அவனுக்கு ஶரீரவத்₃விதே₄யமாயிற்றன. (கமலத்தயன் என்று தொடங்கி) கமலாஸநனாய், ப்ரத₄ாநனான ப்₃ரஹ்மாவை லலாடநேத்ரனான ருத்₃ரனோடுங்கூடத் தோன்றுவித்து, ஸத்வப்ரசுரரான தே₃வர்களோடுங்கூட லோகங்களையெல்லாம் உண்டாக்குமவன். 9.

ப— 9. அவ:— அநந்தரம், என்கண்களிலே நின்று ப்ரகாஶியாநிற்கச்செய்தே, ஸகலஜக₃த்ஸ்ரஷ்டாவானவன் என்னுடைய லலாடமத்₄யத்திலே ஆனான் என்கிறார்.

கமலக்கண்ணன் — கமலக்கண்ணனானவன், **என் கண்ணினுள்ளான்** — என் கண்ணுக்கு விஷயமாகாநிற்கும்; (அத்தாலே 1. "न चक्षुषा पश्यति" (ந சக்ஷுஷா பஶ்யதி) என்கிற நிலை தவிர்ந்து) **காண்பன்** — நானும் அவனைக் காணாநின்றேன்; (அதுக்கடி—) **அவன்** — அக்கமலக்கண்ணன், **கண்களாலே** — தன் கண்களாலே, **அமலங்களாக** — அஜ்ஞாநாதி₃மலம் போம்படி, **விழிக்கும்** — பார்த்தருளாநிற்கும். (அத்தாலே—) **ஐம்புலனும்**—சக்ஷுரிந்த்₃ரியமும் இந்த்₃ரியாந்தரங்களோடு வாசியற, **அவன் மூர்த்தி**—அவனுக்கு ப்ரகாரதயா ஶேஷமாயிற்று; (இப்படிச் செய்தவன் ஆரென்னில்;) **கமலத்து** — கமலஸம்ப₄வனானையாலே, **அயன்** — அஜனென்று பேராய், நம்பி தன்னை—ஸ்ருஷ்ட்யாத்₃யுபயுக்த ஜ்ஞாநாதி₃பூர்ணனான ப்₃ரஹ்மாவை, **கண்ணுதலானொடும்**—லலாடநேத்ரத்வத்தாலே வ்யக்தஶக்திகனான ருத்₃ரனோடே, **தோற்றி**—தோற்றுவித்து, (அவர்கள் முதலாக) **அமலம்**—ஸத்வோத்தரைகளான, **தெய்வத்தோடு**—தே₃வதைகளோடே, **உலகம்**—லோகங்களையும், **ஆக்கி**—ஸ்ருஷ்டிக்கும் ஸ்வப₄ாவனானவன், (இந்நிலை குலையாதே) **என்**—என் அவயவைகதே₃ஶமான, **நெற்றியுளான்**—நெற்றியிலே ஆனான்.

உலகமாக்கி என்று - பேர். கண்ணுதலானொடும் என்று - ருத்₃ரனுடைய அப்ரத₄ாநத்வம் தோற்றுகிறது. 9.

இ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில்—ஸ்வஸங்கல்பைகதேஶத்திலே ஸர்வத்தையும் உண்டாக்கினவன், என்னுடைய ஶரீரைகதேஶத்தைப்பற்றித் தான் உளனாகநின்றான் என்கிறார்.

வ்யா:— (கமலக்கண்ணன் என் கண்ணினுள்ளான்) புண்டரீகாக்ஷனான ஸர்வேஶ்வரன் என் கண்ணுக்கு விஷயமானான்; 1. **"न मांसचक्षुरभिवीक्षते तम्"** (ந மாம்ஸசக்ஷுரபிவீக்ஷதே தம்) 2. **"न चक्षुषा पश्यति"** (ந சக்ஷுஷா பஶ்யதி) என்கிற மர்யாதை குலைந்தது. (காண்பன்) நானும் அவனைக் காணாநின்றேன். காண்பன் என்கிறவிடம் வர்த்தமாநம். நீர் காணவல்லீராயிற்று எத்தாலே? என்னில் (அவன் கண்களாலே அமலங்களாக விழிக்கும்) அவன் திருக்கண்களாலே, நிர்தோஷனாம்படியும், காணவல்லேனாம்படியும் விஶேஷகடாக்ஷத்தைப் பண்ணினான். விஷயப்ரவணமான இந்த்ரியங்கள் செய்ததென்? என்னில்; (ஐம்புலனும் இத்யாதி) அவையும் அவனழகைக் கண்டு அவனுக்கு ஶரீரவத் விதேயம் ஆயிற்றின. அவனைக் காண்பதற்குமுன்பு அவிதேயமானவை, அவனைக் கண்டவாறே விதேயம் ஆயிற்றின. (கமலத்து அயன் இத்யாதி) கமலோத்பந்நனாகையாலே அஜனாய், ஜ்ஞாநாதி பரிபூர்ணனாய், ப்ரதாநனானவனை, லலாடநேத்ரனோடே கூடத் தோற்றுவித்து. (அமலத்தெய்வத்தோடு உலகம் ஆக்கி) ஸத்வப்ரசுரரான தேவர்களோடே ஸர்வலோகங்களையும் உண்டாக்கும் ஸ்வபாவன். (என் நெற்றியுளானே) தன்னையொழிந்த ஸகலாத்மாக்களும் தன்னைப் பற்றி உண்டாம்படியிருக்கிறவன், என் ஶரீரத்தில் ஏகதேஶத்தைப்பற்றி வர்த்தியாநின்றான். 9.

ஈ— ஒன்பதாம் பாட்டு. கண்ணில் நின்ற நிலை ஸாத்மித்தவாறே, என் a நெற்றியிலே வந்து நில்லாநின்றான் என்கிறார்.

வ்யா:—(b கமலக்கண்ணன் என் கண்ணினுள்ளான்) புண்டரீகாக்ஷனானவன் என் கண்ணுக்கு விஷயமானான். c 3. **"न चक्षुषा गृह्यते"** (ந சக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே) என்கிற மர்யாதை குலைந்தது. அவன் அவ்வடிவை உம்முடைய கண்ணுக்கு விஷய

அ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (கமலக்கண்ணன் இத்யாதி) a நெற்றியிலே - லலாடத்திலே. b,c இத்தால் தாத்பர்யம் (ந சக்ஷுஷா இத்யாதி) d (அமலங்களாக) ததத்ய ததபாவ தந்விரோதிந: - நஞர்த்தா: ; அத்ர ததபாவார்த்த: நஞ் ; e அமலங்களாலே - மலாபாவங்களாலே, ஆக - காணவல்லேனாம்படி இதி ஶப்தார்த்தம் ஹ்ருதி நிதாயாஹ (என் தோஷமெல்லாம் கழிந்து தான் காணவல்லேனாம்படி) இதி. ப்ரதியோகி பஹு

ஈ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (கமலக்கண்ணன்) இத்யாதி. b,c இத்தால் பலித்த தாத்பர்யம் (ந சக்ஷுஷா இத்யாதி) b அவன் கண்களாலே அமலங்களாக விழிக்கும்—அக்கமலக்கண்ணன் தன் கண்களாலே அஜ்ஞாநாதி தோஷங்களெல்லாம் போம்படியாகக் கடாக்ஷியாநிற்கும் இதி

ஈ—மாக்கினுனுகில், நீர் பின்னைச்செய்ததென்? என்னில் (c₂ காண்பன்) நானும் கண்டு அநுப₄வியாநின்றேன். இவ்விலக்ஷண விஷயத்தை நீர் கண்டு அநுப₄விக்கவல்லீ ரானபடி எங்ஙனே ? என்ன (d அவன் இத்யாதி₃) அவன் தன் திருக்கண்களாலே, e என் தோ₃ஷமெல்லாம் கழிந்து நான் காணவல்லேனும்படி குளிரக் f கடாக்ஷியா நின்ருன்; ஆனுலும் இந்த்₃ரியங்கள் என்று சில உண்டே காட்சிக்கு ப்ரதிப₃ந்த₄கங்கள், அவை செய்ததென்? என்ன (ஐம்புலனும் அவன் மூர்த்தி) காட்சிக்கு g ப்ரதிப₃ந்த₄கங்க ளான ஶ்ரோத்ராதி₃களும் அவனிட்ட வழக்காம்படி அவனுக்கு ஶரீரவத்₃விதே₄யமாய் அங்கே h படையற்றன.

i (கமலத்தயன் இத்யாதி₃) திருநாபீ₄கமலத்திலே அவ்யவதா₄நேந பிறந்து, j எல்லாரிலும் விலஜாதீயமான ஜந்மத்தையுடையனுய், k தனக்கு இவ்வருகுள்ள

அ—த்₃வாத் அப₃ாவப₃ஹூ₃த்₃வம். 1. "பீதாம்ப₃ரம் வரத₃ ஶீதளத்₃ருஷ்டிபாதம்" இத்யாதி₃. "இவர்க்கும் தன்னை அநுப₄விக்கைக்கீடான விடாயைப் பிறப்பித்து" (ப 908 |) இதி வாக்யஸ்ய இத₃ம் பீ₃ஜமித்யுக்தம். f,c₂ (கடாக்ஷியாநின்ருன்) ஆகையாலே, "காண்பன்" என்று அந்வயம். "அமலங்களாக விழிக்கும் அவன் கண்களாலே காண்பன்" என்றுமாம். g (ப்ரதிப₃ந்த₄கங்கள்) விஷயாகர்ஷண முக₂த்தாலே. h (படையற்றன) படையறுகையாவது - யுத்₃த₄ ஸமாப்தமாகை. அநுகூலவிஷயத்தில் போகாதபடி ப்ரதிகூல விஷயங்களிலே கொண்டுபோம் இந்த்₃ரியங்கள், அவனுடைய ஸௌந்த₃ர்யாதி₃களைக் கண்டவாறே வஶீக்ருதங்களாயிற்று என்றபடி. யத்₃வா, (படையற்றன) பரிகரமாயிற்றது என்றபடி. படை - பரிகரம். யத்₃வா, ஒருவனேடே கூடி எதிர்த்து, அவன் கிட்டினவாறே எதிரியோடே கூடுகை - படையறுகை; படையற்றன - அங்கே ஸம்ஶ்லேஷித்தது என்றபடி.

i இப்படி அமலங்களாக விழிக்கக் கூடுமோ ? என்ன; ஸங்கல்பத்தாலே ஸகல ஜக₃த் ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணக்கடவ ஸர்வேஶ்வரனுக்குக் கூடாதது உண்டோ ? என்று அவனுடைய காரணத்வத்தை அருளிச்செய்துகொண்டு, இப்படி ஸர்வாதி₄கனுயிருக்கிறவன் ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாக என் நெற்றியிலே இருக்கிருன் என்று அருளிச்செய்கிருர் "கமலத்தயன்" என்று தொடங்கி. கமலத்திலே பிறக்கையாலே - "அஜன்" என்று பேராகிறது. j அஜ ஶப்₃தா₃ர்த்த₂மாஹ (எல்லாரிலும் விலஜாதீயமான ஜந்மத்தையுடையனுய்) இதி. k "நம்பி"

ஜீ—ஶப்₃தா₃ர்த்த₂:. f,c₂ (கடாக்ஷியாநின்ருன்) ஆகையாலே "காண்பன்" என்று அந்வயம். g விஷயப்ராவண்ய ஹேதுவாகையாலே இந்த்₃ரியங்களை ப்ரதிப₃ந்த₄கங்கள் என்கிறது. h படை யற்றன - பரிகரமாயிற்றின. படை - பரிகரம். அவனுக்கு ஶேஷமாயிற்றன என்றபடி.

i இப்படி அமலங்களாக விழிக்கக்கூடுமோ ? என்ன; ஸங்கல்பத்தாலே ஸகல ஜக₃த் ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணவல்ல ஸர்வேஶ்வரனுக்குக் கூடாதது உண்டோ ? என்று அவனுடைய காரணத்வத்தை அருளிச்செய்துகொண்டு, இப்படி ஸர்வாதி₄கனுயிருக்கிறவன் ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாக என் நெற்றியிலே இருக்கிருன் என்கிருர் "கமலத்தயன்" என்று தொடங்கி என்று மேலுக்கு ஸங்க₃தி கண்டுகொள்வது. j அஜஶப்₃தா₃ர்த்த₂ம் (எல்லாரிலும்) இத்யாதி₃. கமலத்திலே பிறக்கையாலே அஜனென்று பேராகிறது என்றபடி. k "நம்பி" என்றதின்

10\. நெற்றியுள் நின்றென்னை யாளும் நிரைமலர்ப் பாதங்கள் சூடி
கற்றைத் துழாய்முடிக் கோலக் கண்ண பிரானைத் தொழுவார்
ஒற்றைப் பிறையணிந் தானும் நான்முக னுமிந் திரனும்
மற்றை யமரு மெல்லாம் வந்தென துச்சியு ளானே.

ஆ— 10. வ்யா:—(நெற்றியுள்) ப்ரஹ்மேசாநாதி ஸகலதேவதைகளும், நெற்றியுள் நின்று என்னை அடிமைகொண்டருளுகிற இந்தத் திருவடிமலர்களைச் சூடிக்கொண்டு, கற்றைத்துழாய் முடிக்கோலக் கண்ணபிரானைத் தொழுவார்; அவனே ஸர்வேச்வரனாய், அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான எம்பெருமான்; என் நெற்றியுள் நின்றருளின நிலை எனக்கு ஸாத்மித்தவாறே, பின்னை என் உச்சியுள்ளே வந்து புகுந்தருளினான் என்கிறார். 10.

ஈ—வற்றை உண்டாக்குமிடத்தில் ஸர்வேச்வரனைக் l கேள்விகொள்ள வேண்டாதபடி நிரபேக்ஷனான சதுர்முகனை m லலாடநேத்ரனான ருத்ரனோடே n உண்டாக்கி, அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே, ஸத்வப்ரசுரரான தேவதைகளோடே லோகங்களை உண்டாக்கினவன். o "நெய்யுண்ணி" என்னுமாபோலே, "ஆக்கி" என்றது - ஆக்கும் ஸ்வபாவனென்றபடி. (p என் நெற்றியுளானே) q கர்மாநுகுணமாக ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்து விட்டான்; r ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாக என் நெற்றியிலே புகுந்து நின்றான். 9.

அ—என்றதின் தாத்பர்யம் (தனக்கு இத்யாதி) l கேள்விகொள்ள-வினவிக்கொள்ள. m "கண்ணுதலானொடும் - நுதற்கண்ணனொடும்" என்று அந்வயித்து (லலாடநேத்ரன்) இத்யாதி. n தோற்றி - தோற்றுவித்து என்று விவக்ஷித்து (உண்டாக்கி என்றது) o (நெய்யுண்ணி இதி) "ஆக்கி" இதி - க்ருத்வேதிவத் ந பவதி; "லோககாரீ" இதிவத், ப்ரதமைகவசநாந்த சப்தஇத்யர்த்த:. l,p,q "கமலத்தயன்" இத்யாதிஸ்ருஜ்யதாரதம்யம், "என்" இதி ஸ்வஸ்வரூப பராமர்சம், அஸ்மச்சப்தஞ்ச ஹ்ருதி நிதாயாஹ (கர்மாநுகுணமாக இதி) விஷமஸ்ருஷ்டி சொல்லுகையாலே - கர்மநிபந்தநத்வம் ஸித்தமென்று கருத்து. r (ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாக) "என்" என்று-தேஹாஷபஹான்யமும், ஆகிஞ்சந்யமும் ஸித்தமாகையாலே, நிர்ஹேதுகத்வம் ஸித்தம்; ஆகிலும், அவனுக்கு ஒரு ப்ரயோஜநமுண்டாகில் விஷயீகரிக்கலாயிற்றிறே; அதுவுமில்லை, ப்ரயோஜநம் சொல்லாமையாலே என்று கருத்து; அங்கு ஸநிபந்தநமாகச் செய்தான், இங்கு நிர்நிபந்தநமாகச் செய்தான் என்றபடி. p,r யத்வா, அவதாரணத்துக்கு அர்த்தம் (ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாக இத்யாதி) அதாவது - ப்ரயோஜநார்த்தமாகில், அது கைப்புகுந்தவாறே அவ்வருகே போகவேண்டியிருக்கும்; இங்கு அதில்லாமையாலே அவ்வருகே போக்கில்லை என்கை. கமலக்கண்ணன் என்று தொடங்கி, அடைவே உரை அந்வயம். 9.

ஜீ—தாத்பர்யம் (தனக்கு) இத்யாதி. l கேள்விகொள்ளவேண்டாதபடி - கேட்கவேண்டாதபடி. m "நுதற்கண்ணனொடும்" என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் (லலாடநேத்ர இத்யாதி) n தோற்றி-தோற்றுவித்து என்று விவக்ஷித்து (உண்டாக்கி) என்றது. o (நெய்யுண்ணி இத்யாதி) "ஆக்கி" என்கிறது-ல்யப்பன்று, ப்ரதமைகவசநாந்த சப்தம் என்றபடி. p,q,r அவதாரணார்த்தம் (கர்மாநுகுணமாக இத்யாதி) விஷமஸ்ருஷ்டி சொல்லுகையாலே - கர்ம நிபந்தநத்வம் ஸித்தமென்று கருத்து. r (ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாக) அவ்வருகு போக்கில்லாமையாலே, ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷத்வம் ஸித்தம் என்றபடி, க்ரமேணாந்வய:. 9.

ஒ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — ப்₃ரஹ்மருத்₃ராதி₃களுக்கு அற அரியனுயுள்ள எம்பெருமான், தன் திருவடிகளை அவர்கள் கொண்டாடி ஏத்தாநிற்கச்செய்தே அத்தை அநாத₃ரித்து, தான் வந்து என் உச்சியுள்ளே புகுந்தான் என்கிறுர்.

வ்யா:— (நெற்றியுள் நின்று என்று தொடங்கி) நெற்றியுள்ளே நிற்கிற, என்னை ஆளுகிற, ஒழுங்கான மலர்கள்போலே இருக்கிற திருவடிகளை ஆத₃ரித்துத் திருக்குழலில் செவ்வியாலே சாத்தியருளின திருத்துழாய் தழைக்கும்படியான திருமுடியின் அழகையுடைய க்ருஷ்ணனைத் தொழுவார். **10.**

ப— 10. அவ:— அநந்தரம், ப்₃ரஹ்மாதி₃களுக்கும் ஆஶ்ரயணீயனுனவன் என்னுடைய உத்தமாங்க₃த்திலே ஆனுன் என்கிறுர்.

நெற்றியுள் நின்று — அபி₄முக₂மாய் நின்று, **என்னை** — என்னை, **ஆளும்**— அடிமைகொள்வதாய், **நிரை மலர்** — ஆஶ்ரிதரிட்ட பூநிரையை உடைத்தான, **பாதங்கள்**—திருவடிகளை, **சூடி** — (தங்கள் தலையிலே) சூடி, **கற்றை** — செறிந்த **துழாய்**— திருத்துழாயாகிற, **முடிக்கோலம்**—திருமுடி அலங்காரத்தையுடையனுய், **கண்ணபிரானை** — (ஆஶ்ரிதபவ்யனுய்) உபகரிக்கும் க்ருஷ்ணனை, **தொழுவார்** — (அஞ்ஜலிப₃ந்த₄ாதி₃முக₂த்தாலே) ஆஶ்ரயிப்பார், **ஒற்றைப் பிறை**—ஏககலாரூபமான பிறையை, **அணிந்தானும்**—ஶிரோபூ₄ஷணமாகவுடைய ருத்₃ரனும், **நான்முகனும்**— சதுர்முக₂னும், **இந்திரனும்** — இந்₃ரனும், **மற்றை** — மற்றுமுள்ள, **அமரரும் எல்லாம்** — தே₃வர்கள் எல்லாரும், (இப்படி அவர்களாலே தொழப்பட்டவன்,) **வந்து**—(அந்த நெற்றியுள் நின்றும்) வந்து, **என் உச்சியுளான்**—என் தலையின்மேலே ஆனுன். **10.**

இ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — ப்₃ரஹ்மாதி₃கள் தன் பக்கலிலே மேல்விழா நிற்க, அவர்களை அநாத₃ரித்து என்பக்கலிலே தான் மேல்விழாநின்ருன் என்கிறுர்.

வ்யா:— **(நெற்றியுள் நின்று என்னை ஆளும்)** என் நெற்றியிலே நின்று என்னை ஆளுகிற. **(நிரைமலர்ப்பாதங்கள்)** மலரொழுங்குபோலே இருக்கிற திருவடிகளை. **(சூடி)** ஶிரஸா வஹித்து. **(கற்றைத்துழாய்)** திருக்குழலின் ஸ்பர்ஶத்தாலே தழையாநிற்கிற திருத்துழாய். **(முடிக்கோலம்)** கோலம் - அழகு. ஒப்பனையழகையுடைய திருமுடி. **(கண்ணபிரானை)** உபகாரஶீலனுன க்ருஷ்ணனை. **(தொழுவார்)** ஸர்வேஶ்வரன் ஆழ்வாரையல்லது அறியானுயிருக்கையாலே, நெற்றியுள்நின்று திருமுடிக்குப் போம்போது நடுவேயாயிற்று ப்₃ரஹ்மாதி₃கள் தொழுவது. ராஜாக்கள் அந்த:புரத்தில் ஒருகட்டில் நின்றும் ஒருகட்டுக்குப் போம்போது, நடுவே வந்து கார்யத்துக்குக் கடவார் முகங்காட்டுமாபோலே, **(ஒற்றை இத்யாதி₃)** ஒருகலாமாத்ரமான சந்த்₃ரனை ஒப்பனையாகவுடைய ருத்₃ரனும்.

இ—சதுர்முகனும், இந்த்ரனும், மற்றுமுண்டான ஸர்வதேவதைகளும், அவர்கள் தங்கள் செல்லாமையாலே தொழாநிற்க, அவர்களை அநாதரித்து, தான் என்னை யொழியச் செல்லாதானாய் வந்து என் உச்சியிலே புகுந்தான். 10.

ஈ— அவ:— பத்தாம் பாட்டு. a ப்ரஹ்மாதிகள் தன்னைப் பெறுகைக்கு அவஸர ப்ரதீக்ஷராய்த் a_2 தடுமாறும்படி இருக்கிறவன் தான் a_3 என்னைப் பெறுகைக்கு அவஸரம் பார்த்து a_4 வந்து என் உச்சியுளானான் என்கிறார்.

வ்யா:—(நெற்றி இத்யாதி) நெற்றியுள்நின்று என்னை அடிமைகொள்ளுகிற. (நிரை மலர்ப்பாதங்கள் சூடி) மலரை b நிரைத்தாற்போலே இருக்கிற திருவடிகளை ஶிரஸா வஹித்து. (c கற்றைத்துழாய் இத்யாதி) d ஒரு வாடல் மாலையைக் கொண்டு வந்து திருமுடியிலே வைத்தாலும், திருக்குழலின் ஸ்பர்ஶத்தாலே செவ்விபெற்றுத் தழையாநிற்கும். e A "தழைக்கும் துழாய்" என்னுமாபோலே. f செவ்விபெற்றுத் தழைக்கிற திருத்துழாயோடே கூடின திருவபிஷேகத்தை உடையனாய், தர்ஶநீயமான வடிவையுமுடைய உபகாரஶீலனான க்ருஷ்ணனை— g நிரைமலர்ப்பாதங்கள் சூடித்தொழு வார். (h ஒற்றைப்பிறை அணிந்தானும்) i ஒரு கலாமாத்ரமான சந்த்ரனை ஜடையிலே தரித்து ஸுகப்ரதாநனாயிருக்கிற ருத்ரனும், அவனுக்கு ஜநகனான சதுர்முகனும்,

அ— பத்தாம் பாட்டு. (நெற்றியுள் இத்யாதி) a "ப்ரஹ்மாதிகள் தொழும்படியிருக்குமவன் உச்சியுளான்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஹ்மாதிகள் இத்யாதி) b (நிரைத்தாற்போலே) அடைவுபட நிறுத்தினாற்போலே என்றபடி. c, d (ஒரு வாடல் மாலையை) கற்றையாகாநிற்கிற துழாய் என்ற படி; கற்றை - தழைக்கிற. பறிக்கப்பட்ட துழாயாகிலும், ஸ்பர்ஶவிஶேஷத்தாலே தழையா நிற்கக் குறையில்லையிறே. e ஸம்வாதம் (தழைக்கும்) இத்யாதி. f ஶப்தார்த்தம் (செவ்வி பெற்று இத்யாதி) g த்விதீயாயா அந்வயம் தர்ஶயதி (நிரைமலர்ப்பாதங்கள் சூடித் தொழுவார் இதி) h, i ஒற்றைப்பிறை-ஏககலாமாத்ர சந்த்ரன். j, k (மெய்க்காட்டுக்கொண்டிருக்கிற) "இதி-பரமைஶ்வர்யே". மெய்க்காட்டு - எண்ணிக்கை.

ஜீ— பத்தாம் பாட்டு. (நெற்றியுள் இத்யாதி) a "ப்ரஹ்மாதிகள் தொழும்படியிருக்குமவன் உச்சியுளான்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதி (ப்ரஹ்மாதிகள் இத்யாதி) a_3 "வந்து" என்றத்தைப்பற்ற (என்னைப்பெறுகைக்கு அவஸரம் பார்த்து) என்றது. a_2 "தொழுவார்" என்று - அவர்கள் தடுமாற்றம். a_4 "வந்து" என்று - இவன் தடுமாற்றம். b (நிரைத்தாற்போலே) அடைவுபட நிறுத்தினாற்போலே. c (கற்றைத்துழாய்) கற்றை-தழைக்கிற. பறிக்கப்பட்ட துழாயாகிலும், ஸ்பர்ஶவிஶேஷத்தாலே தழையாநிற்கக் குறையில்லையிறே. e ஸம்வாதம் (தழைக்கும் இத்யாதி) f ஶப்தார்த்தம் (செவ்விபெற்று இத்யாதி) g "கண்ணபிரானை" என்கிற த்விதீயாவிபக்திக்கு அந்வயம் காட்டுகிறார் (நிரைமலர்ப்பாதங்கள் சூடித் தொழுவார்) என்று. h, i ஒற்றைப்பிறை-ஏககலாமாத்ர சந்த்ரன். j மெய்க்காட்டு - எண்ணிக்கை.

A பெரிய திருவந்தாதி-39.

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

11. உச்சியுள் ளேநிற்கும் தேவ தேவற்குக் கண்ண பிராற்கு
இச்சையுள் செல்ல வுணர்த்தி வண்குரு கூர்ச்சட கோபன்
இச்சொன்ன வாயிரத் துள்ளி வையுமோர் பத்துஎம்பி ராற்கு
நிச்சலும் விண்ணப்பம் செய்ய நீள்கழல் சென்னி பொருமே.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஆ— 11. வ்யா:—(உச்சியுள்ளே) இப்படி உச்சியுள்ளே நிற்கையாலே ஸர்வேஶ்வரனானவனுக்கு இப்படிச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை எம்பெருமானுக்கு நிச்சலும் விண்ணப்பஞ்செய்ய, நீள் கழல் சென்னி பொரும் என்கிறார். 11.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஒ— அவ:— நிக3மத்தில்—இத்திருவாய்மொழியை, எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்ய, எம்பெருமான் திருவடிகள் அவன்தலையிலே நாடோறும் சேரும் என்கிறார்.

ஈ-தே3வர்களை j மெய்க்காட்டுக் கொண்டிருக்கிற k இந்த்3ரனும், மற்றுமுண்டான தே3வர்களுமெல்லாம், l இப்படி அவர்கள் தடுமாறுநிற்க m தன்னைப்பெறுகைக்கு, அதெல்லாம் தான் என்னைப்பெறுகைக்குப் பட்டு வந்து, என் உச்சியுளானாகாநிற்கிறான். n ராஜாக்கள் அந்த:புரத்தில், o ஒருகட்டில் நின்றும் மற்றைக்கட்டேறப்போகாநிற்க, நடுவே அந்தரங்கர் முகங்காட்டித் தம் காரியங்கொண்டு போமாபோலே இவர் திருநெற்றியில் நின்றும் திருமுடியேறப் போகாநின்றால், ப்3ரஹ்மாதி3கள் நடுவே முகங்காட்டித் தங்கள் காரியங்கொண்டு போமித்தனை. 10.

அ— l "நெற்றியுள் நின்று என்னை ஆளும் கற்றைத்துழாய் முடிக்கோலக் கண்ணபிரானை, ஒற்றைப்பிறை அணிந்தானும் நான்முகனும் இந்திரனும் மற்றை அமரரும் எல்லாம், நிரை மலர்ப்பாதங்கள் சூடித் தொழுவாராய் - தொழக்கடவர்களாய் நிற்க, தான் அவர்களுக்கு முகங்கொடாமல் மதே3கபரனாய் வந்து எனது உச்சியுளான் ஆனான்" இத்யந்வயம் ஹ்ருதி3 நித4ாய பூ4ாவமாஹ (இப்படி அவர்கள் தடுமாறுநிற்க இதி) l, m "தன்னைப்பெறுகைக்கு இப்படி அவர்கள் தடுமாறுநிற்க" என்று அந்வயிப்பது. n உக்த ஏவாந்வயே, தொழுவார் - தொழுகிறார்கள்; அந்தத் தொழுகிற ஸமயத்திலே வந்து எனது உச்சியுளான் ஆனான் இத்யாக3மந க்ரியாயா:, ப்3ரஹ்மாதீ3நாம் பூ4ஜ3வத் ஸந்த3ர்ஶநஸ்ய ச ஏககாலீநத்வம் ஹ்ருதி3 நித4ாய பூ4ாவசந்தரமாஹ (ராஜாக்கள் இதி) o ஒரு கட்டு - ஒரு கக்ஷ்யை. "என்னையாளும் நிரைமலர் என்று தொடங்கி, மற்றை அமரரும் எல்லாம் நெற்றியுள்நின்று வந்து எனது உச்சியுளான்" என்று அந்வயம். 10.

ஜீ— l "நெற்றியுள் நின்று என்னையாளும் கற்றைத்துழாய் முடிக்கோலக் கண்ணபிரானை, ஒற்றைப்பிறை தொடங்கி, அமரருமெல்லாம் நிரைமலர்ப்பாதங்கள் சூடித் தொழாநிற்கச்செய்தே, வந்தெனது உச்சியுளான்" என்று அந்வயித்து பூ4ாவம் (இப்படி இவர்கள் இத்யாதி3) l, m "தன்னைப்பெறுகைக்கு இப்படி அவர்கள் தடுமாறுநிற்க" என்று அந்வயிப்பது. n ஸத்3ருஷ்டாந்த விவரணம் (ராஜாக்கள் இத்யாதி3) கீழ்ச்சொன்னதே அந்வயம். 10.

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

ஒ— வ்யா:—(உச்சியுள்ளே நிற்கும் தேவதேவற்கு) தே₃வதே₃வனாய் வைத்து என் உச்சியுள்ளே நின்றவனுக்கு; என் உச்சியுள்ளே நிற்கையாலே அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதியானான் என்றுமாம். (கண்ணபிராற்கு) உள்ளத்திலே படும்படி அமைத்து. 11.

நஞ்ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ப— 11. அவ:— அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் ப₂லமாக நித்யமான ப₄க₃வத்ப்ராப்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

உச்சியுள்ளே நிற்கும் — (இப்படியே) உச்சியிலே நிற்குமவனாய், தேவ தேவற்கு — தே₃வதே₃வனுமாய், கண்ணபிராற்கு — கண்ணபிரானுமான பரத்வ ஸௌலப்₄யங்களை உடையவனுக்கு, இச்சை — (தம்பக்கல் அவன்பண்ணின) அபி₄நிவேஶம், உள் — (தம்முடைய) உள்ளே, செல்ல — நடக்க, உணர்த்தி — (அத்தை அவனுக்கு) அறிவித்து, வண்குருகூர்ச் சடகோபன் — ஆழ்வார், இச் சொன்ன ஆயிரத்துள் — அருளிச்செய்த இந்த ஆயிரத்துள் (அவனுடைய ஸம்ஶ்லேஷ க்ரமஸூசகமான), இவை — இந்த, ஓர் — அத்₃விதீயமாயுள்ள, பத்து— பத்தையும், எம்பிராற்கு—எம்பெருமானுக்கு, விண்ணப்பஞ்செய்ய, விண்ணப்பஞ் செய்ய, நீள்—ஆஶ்ரிதரிருந்தவிடத்தளவும் வருவதான, கழல்—அவன் திருவடிகள், சென்னி — இவர்கள் தலையிலே, நிச்சலும் — நிச்சலும், பொருும் — பொருந்தும். இத்திருவாய்மொழி அறுசீராசிரிய விருத்தம். 11.

வாதி₃கேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

இ— அவ:— நிக₃மத்தில் — இத்திருவாய்மொழியை விண்ணப்பஞ்செய்ய, நாள் தோறும் திருவடிகள் தலையிலே சேரும் என்கிறார்.

வ்யா:— (உச்சியுள்ளே நிற்கும் தேவதேவற்கு) A "அமரர் சென்னிப்பூவினை" என்கிறபடியே தே₃வர்களுக்கு ஶிரோபூ₄ஷணமாய் வைத்து, "இனி ஒரு க₃ந்தவ்ய பூ₄மியில்லை" என்று என் உச்சியுள்ளே வர்த்தியாநின்றான். என் உச்சியுள்ளே நிற்கையாலே அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதியானான் என்றுமாம். (கண்ணபிராற்கு) எனக்கு க்ருஷ்ணனாய் வந்து உபகரித்தவனுக்கு. (இச்சை உள் செல்ல உணர்த்தி) தன்பக்கலிலே அவன் பண்ணின அபி₄நிவேஶத்தைத் தாமறிந்த படியைத் திருவுள்ளத்திலே பட அறிவித்து. (இச்சொன்ன ஆயிரம்) இப்ப₄ாவ வ்ருத்தியோடே சொன்ன ஆயிரம். (எம்பிராற்கு) இப்படி ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்கவும், இழவு மறக்கவும் அநுப₄விப்பித்த உபகாரகற்கு. (விண்ணப்பஞ்செய்ய நிச்சலும் நீள்கழல் சென்னி பொரும்) ஒருகால் விண்ணப்பஞ்செய்ய, என்றுமொக்கத் திருவடிகள் தலையிலே சேரும். நீள்கழல் - ஆஶாலேஶமுடையார் இருந்தவிடம் எல்லையாக வளரும் திருவடிகள். பொரு என்று - ஒப்பாய், சேரும் என்றபடி. "உச்சியுள்ளே நிற்கும்" என்று இவர் பெற்றதுவே பேறுகக்கடவது. 11.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

A திருக்குறுந்தாண்டகம்-6.

ஈ— அவ:— நிகமத்தில்—a இத்திருவாய்மொழியை எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்ய, அவர்கள் தலையிலே எம்பெருமான் திருவடிகள் நாடோறும் சேரும் என்கிறார்.

வ்யா:— b இனி எங்கே போவதாக இருந்தான்? என்னில் (உச்சியுள்ளே நிற்கும்) c அமரர் சென்னிப்பூவான தான், என் சென்னிக்கு அவ்வருகு கந்தவ்ய பூமியில்லை என்று என் உச்சியுள்ளே வர்த்தியாநின்றான்; c என் உச்சியுள்ளே நிற்கையாலே தேவதேவனானான் என்றுமாம். (உள்ளே நிற்கும்) d இனி அவ்வருகு போக்கில்லை. (தேவதேவற்கு) e அயர்வறும் அமரர்களதிபதியாயிருக்கிற இருப்பையும் நினைக்கிறிலன். (e கண்ணபிராற்கு) உபகாரசீலனான க்ருஷ்ணனுக்கு, (f இச்சை உள் செல்ல உணர்த்தி) g ஸர்வேஶ்வரனுக்குத் தம் பக்கலுண்டான h இச்சையைத்

அ— நிகமம் (உச்சியுள்ளே நிற்கும் இத்யாதி) a "ஒருகால் விண்ணப்பஞ்செய்ய, நிச்சலும் நீள் கழல் சென்னி பொரும்" என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் (இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதி)

b "உச்சியுள்ளே" என்கிற அவதாரணத்தையும், "நிற்கும்" என்கிற வர்த்தமாநத்தையும் கடாக்ஷித்துக் கீழோடு இதுக்கு ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார். (இனி எங்கே இத்யாதி) c,c "தேவ தேவன்" என்றத்தை-பூர்வபாவியாகவும், அபரபாவியாகவும் அருளிச்செய்கிறார் (அமரர் இத்யாதி) A "மூவரில் முதல்வனாய ஒருவனை" இத்யாதி. d அவதாரணார்த்தத்தை விவரிக்கிறார் (இனி அவ்வருகு இத்யாதி) e "அமரர் சென்னிப்பூவான" என்ற வாக்யவிவரணம் (அயர்வறும் இத்யாதி) யத்வா, அபரபாவியாகச் சொன்னத்தைவிவரிக்கிறார் (அயர்வறும் இத்யாதி) மூன்றும் தாத்பர்யமாதல். முந்தின யோஜனையாலே, தேவதேவனாயிருக்க உச்சியுள்ளேயானான் - தேவ தேவனாகையாலே அவர்களுக்குக் காட்சி கொடுக்க வேண்டியிருக்க, அவர்களை ஒரு சரக்காக்காமல் இங்கேதானே ப்ரதிஷ்டிதனாகாநின்றான் என்றபடி. இரண்டாம் யோஜனையில், நித்யஸூரி களுக்கு நிர்வாஹகனாகையாலே தேவதேவனானானாக நினைத்திருக்கிறிலன், அது இவர் உச்சி யுள்ளானாகையாலே என்று நினைத்திருக்கிறான். e, f "கண்ணபிராற்கு" இத்யத்ர-ஸர்வ விஷயோபகார உச்யதே; "எம்பிரானுக்கு" இத்யத்ர ஸ்வவிஷயோபகார உச்யதே; அதோ ந பௌநருக்த்யம். f, g (ஸர்வேஶ்வரனுக்கு இத்யாதி) உள் - தம்முடைய அறிவு; செல்லுகை - அவன் திருவுள்ளத்திலே செல்லுகை. யத்வா (இச்சை உள் செல்ல) பகவதிச்சயா பகவத் த்ருதயகதா யதா பவதி, ததேதி ஶப்தார்த்த:. h (இச்சையைத் தாம் அறிந்தபடி) என்றது-

ஜீ— நிகமம் (உச்சியுள்ளே இத்யாதி) a "விண்ணப்பஞ்செய்ய நிச்சலும் நீள்கழல் சென்னி பொரும்" என்று அந்வயித்து அவதாரிகை (இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதி)

b "உச்சியுள்ளே" என்கிற அவதாரணத்தையும், "நிற்கும்" என்கிற வர்த்தமாநத்தையும் கடாக்ஷித்து பாவம் (இனி எங்கே இத்யாதி) c, c "தேவதேவன்" என்றத்தைப் பூர்வபாவி யாகவும், அபரபாவியாகவும் அருளிச்செய்கிறார் (அமரர் சென்னி இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே) d அவதாரணார்த்த விவரணம் (இனி அவ்வருகு போக்கில்லை) என்று. e "அமரர் சென்னி" இத்யாதியின் விவரணம் (அயர்வறும் இத்யாதி) மூன்றும் தாத்பர்யமாதல். h (இச்சையைத் தாம் அறிந்தபடியை) தாம் க்ருதஜ்ஞரானபடியை. f உள்செல்ல-அவன் திருவுள்ளத்திலே படும்படி; இச்சை - அபிநிவேஶம். யத்வா, உள் - தம்முடைய அறிவு, செல்ல - அவன் திருவுள்ளத்திலே

A திருக்குறுந்தாண்டகம்-6.

ஈ—தாம் அறிந்தபடியை அவன் திருவுள்ளத்திலே படும்படி உணர்த்தி. (i வண்குருகூர்ச் சடகோபன்) j ஸர்வேஶ்வரனுக்கு அறிவித்தவளவேயன்றிக்கே, ஸம்ஸாரிகளும் அறியும்படி பண்ணின உதா3ரரான ஆழ்வார். (k இச்சொன்ன) l இப்ப4ாவவ்ருத்தியாலே சொன்ன ஆயிரத்திலும் இவையும் ஓர் பத்து. (l2 எம்பிராற்கு இத்யாதி3) எம்பிராற்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, நிச்சலும் நீள்கழல் சென்னி பொரும் - m தனக்குப் பாங்கான ஸமயத்திலே ஒருகால் விண்ணப்பஞ்செய்ய, நாள்தோறும் ஆஶாலேஶமுடையார் இருந்தவிடத்திலே செல்ல வளரும் திருவடிகள் சென்னியோடே சேரும். எம்பிரான் என்றது - இப்படி ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்கவும், n இழவு மறக்கவும், அநுப4விப்பித்த உபகாரகன் என்றபடி. o ஆழ்வார் க்ரமத்திலே ''உச்சியுளானே'' என்ற பேறு, இது கற்றார்க்கு முதலடியிலே உண்டாம். p ''பொரு'' என்று - ஒப்பாய், ஒப்பாவது - சேருகையாய், சேரும் என்றபடி. q ''உச்சியுள்ளே நிற்கும்'' என்று - இவர் பெற்றதுவே பேறாகக் கடவது.

அ—தாம் க்ருதஜ்ஞரானபடியை என்றபடி. i, j வண்மை ஏதென்ன (ஸர்வேஸ்வரனுக்கு இத்யாதி3) k, l இச்சொன்ன-இப்படிச் சொன்ன இதி ஶப்3த3ார்த்த2ம் ஶ்ருதி3 நித4ாயாஹ (இப்ப4ாவவ்ருத்தியாலே சொன்ன இதி) (இப்ப4ாவவ்ருத்தியாலே இதி) ''என்னுடைச் சூழலுளானே'' இத்யாரப்4ய உக்தயா தா3ர்ஶநஸமாநாகாரயா ப4ாவவ்ருத்த்யா இத்யர்த்த2:. m (தனக்கு இத்யாதி3) ''நிச்சலும் விண்ணப்பஞ்செய்ய'' என்றால், கழல் சென்னி சேருகைக்குக் காலமின்றிக்கேயொழியுமென்று கருத்து. n (இழவு மறக்கவும்) இழந்த நாளையில் இழவை அநுஸந்தி4த்து அநுஶோகிக்கில், துல்யாயவ்யயமாகையால் உபகாரமின்றிக்கேயொழியுமே; அத்ர. A ''பழுதே பல பகலும் போயின என்றஞ்சி அழுதேன்'' இதிப்ரகாரேண பூர்வாவஸ்த2ா ஸ்மரணஜது3:க்க2க3ந்த4ரஹிதம் இதி வா; B ''அஞ்சிறைய மடநாராய்'' இத்யாதி3 த3ஶாகோக்த விஶ்லேஷஸ்மரணஜது3:க்க2க3ந்த4ரஹிதம் இதி வா. o (ஆழ்வார் க்ரமத்திலே) ப4க3வத்3விஷயீகாராத3ப்யாசார்யாபி4மாநஸ்யாதி4க்யம் ஸூச்யதே. p ''பொரும்'' என்றால் - ''சேரும்'' என்னலாமோ? என்ன (பொரு என்று இத்யாதி3) q ஶிஷ்யாசார்யயோ: ப2லபே4த3ரஹிதம் ஏகமேவ

ஜீ—செல்ல; அவனுடைய இச்சா2விஷயமான தம்முடைய அறிவு என்றாய், இச்சை2யைத் தாம் அறிந்தபடியை அவன் திருவுள்ளத்திலே படும்படி அறிவித்த என்றபடி. j வண்மை ஏதென்ன (ஸர்வேஸ்வரனுக்கு அறிவித்த இத்யாதி3) k இச்சொன்ன-இப்படிச்சொன்ன. m (தனக்கு இத்யாதி3) ''நிச்சலும் விண்ணப்பஞ்செய்ய'' என்றால், ''கழல் சென்னி பொரும்'' என்கைக்குக் காலமின்றிக்கேயொழியுமென்று கருத்து. n (இழவு மறக்கவும்) பூர்வாவஸ்த2ா ஸ்மரணஜ து3:க்க2க3ந்த4ரஹிதமாகவும். ஒ.l2 ''கண்ணபிரான்'' என்கிறவிடத்திலே - ஸர்வவிஷய உபகாரஞ்சொல்லுகிறது; ''எம்பிராற்கு'' என்கிறவிடத்தில்-தம்முடைய விஷயமான உபகாரஞ்சொல்லுகிறது; அதோ ந பௌநருக்த்யம். o இத்தால் இது கற்றவர்களுக்கு வ்யாவ்ருத்தி (ஆழ்வார் இத்யாதி3) ப4க3வத்3விஷயீகாரத்திலும் ஆசார்யாபி4மாநத்துக்கு ஆதி4க்யமுண்டு என்றபடி. p ''பொரும்'' என்றால்- ''சேரும்'' என்னலாமோ? என்ன (பொரு என்று இத்யாதி3) q இது கற்றார்க்குப் ப2லபே4த3மில்லை, இவர்க்குள்ள ப2லமே ப2லம் என்கிறார் (உச்சியுள்ளே இத்யாதி3) r நிக3மத்தில், திரியவும்

A முதல் திருவ-16. B 1.4.

ஈ— முதற்பாட்டில், என்னுடைய பர்யந்தத்திலே வந்து நின்றான் என்றார்; இரண்டாம் பாட்டில், அது ஸாத்மித்தவாறே அருகே நின்றான் என்றார்; மூன்றாம் பாட்டில், தம்முடனே கூட நின்றான் என்றார்; நாலாம் பாட்டில், ஒக்கலையிலே வந்திருந்தான் என்றார்; அஞ்சாம் பாட்டில், நெஞ்சிலே வந்து புகுந்தான் என்றார்; ஆறாம் பாட்டில், தோளிலே வந்திருந்தான் என்றார்; ஏழாம் பாட்டில், நாவிலே வந்து புகுந்தான் என்றார். எட்டாம் பாட்டில், கண்ணுள்ளே நின்றான் என்றார்; ஒன்பதாம் பாட்டில், நெற்றியிலே நின்றான் என்றார்; பத்தாம் பாட்டில், திருமுடியிலே நின்றான் என்றார்; நிகமத்தில், ፣ ஆக, இத்தால் - தம்முடனே ஸாத்மிக்கும்படி கலக்கையாலே, அவனை ஶிரஸா வஹித்தார்; பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார். 11.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

அ—பலம் ஜாதமித்யபிப்ராயேணாஹ (உச்சியுள்ளே இதி) ፣ (ஆக இத்தால்) இதி வாக்யஸ்ய, ''உச்சியுள்ளே நிற்கும்'' இத்யநுவாதே ஹ்ருதயம், ரஸோக்திஶ்ச. ''உச்சியுள்ளே நிற்கும் என்று தொடங்கி, எம்பிராற்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய நீள்கழல் நிச்சலும் சென்னி பொரும்'' இத்யந்வய:. 11.

ஆத்தான்ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீ—''உச்சியுள்ளே நிற்கும்'' என்றதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் (ஆக இத்தால் தம்முடனே இத்யாதி) ''உச்சியுள்ளே இத்யாரப்ய, எம்பிராற்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய நீள்கழல் நிச்சலும் சென்னி பொரும்'' இத்யந்வய:. 11.

ராமாநுஜ ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

த்ரமிடோபநிஷத் ஸங்கதி - இவையும்

१. आत्मार्जवानुभवकौतुकिनोऽस्य शौरिरात्मोपभोगरुचिमभ्यधिकां ददानः ।
देव्यादिवद्रसयिता क्रमतोऽखिलाङ्गान्याशिश्रयत्तदवदन्नवमे शठारिः ॥ ९ ॥

1. ஆத்மார்ஜவாநுபவகௌதுகிநோऽஸ்ய ஶௌரி:
ஆத்மோபபோகருசிமப்யதிகாம் ததாந: ।
தேவ்யாதிவத்ரஸயிதா க்ரமதோऽகிலாங்காந்-
யாஶிஶ்ரயத் தததவதந்நவமே ஶடாரி: ॥ 9 ॥

அழகிய மணவாளச் சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி - இவையும்

२. पर्यन्तेऽङ्के च दृष्टं स्वविरहविमुखं डिम्भवत्पार्श्वलीनं
चित्ते क्लृप्तप्रवेशं भुजशिखरगतं तालुसिंहासनस्थम् ।
चक्षुर्मध्ये निविष्टं स्थितमलिकतटे मस्तके तस्थिवांसम्
प्रत्याहारोक्तरीत्या विभुमनुबुभुजे सात्म्यभोगप्रदानात् ॥ ९ ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

**9. இவையறிந்தோர் தம்மளவி லீசனுவந் தாற்ற
அவயவங்கள் தோறு மணையும்—சுவையதனைப்
பெற்றுஆர்வத் தால்மாறன் பேசினசொல் பேசமால்
பொற்றுள்நம் சென்னி பொரும்.**

பெரிய ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டு. (இவை அறிந்தோர் தம்மளவில்) இதில் — எம்பெருமானுடைய ஸாத்ம்யபோ₄க₃ ப்ரத₃த்வத்தை அருளிச்செய்த பாசுரத்தை அநுவதி₃த்து அருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனேயென்னில்: இத்தலையில் செவ்வைக் கேடு தனக்குச் செவ்வையாம்படி இவர்களுக்குப் பாங்காகத் தன்னை அமைத்துப் பரிமாறும் ஆர்ஜவகு₃ணயுக்தனேயாகிலும், தன் நினைவறிந்து செவ்வியராய்ப் பரிமாறும் திருவடி திருவனந்தாழ்வான் தொடக்கமான நித்யாஶ்ரிதரோடே உகப் போடே கலக்குமாபோலே இன்று ஆஶ்ரயிக்கிறவர்களோடு உகப்புடனே கலந்து பரிமாறக்கூடுமோ? என்னில்; அவர்கள் எல்லாரோடும் ஓரோ ப்ரகாரத்தாலே பரிமாறுகிறவன், அவர்கள் எல்லாரோடும் பரிமாறுகிற பரிமாற்றம் எல்லா வற்றையும் இவர் ஒருவருடனே ஸர்வேந்த்₃ரியங்களாலும் ஸர்வகா₃த்ரங்களாலும் பொறுக்கப்பொறுக்கப் பரிமாறும் என்கிற "இவையும் அவை"யில் அர்த்த₂த்தை "இவை அறிந்தோர் தம்மளவில்" இத்யாதி₃யாலே அருளிச்செய்கிறார்.

பர்யந்தே ஽ங்கே ச த்₃ருஷ்டம் ஸ்வவிரஹவிமுக₂ம் டி₃ம்ப₄வத் பார்ஶ்வலீநம்
சித்தே க்லுப்தப்ரவேஶம் பு₄ஜஶிக₂ரக₃தம் தாலுஸிம்ஹாஸநஸ்த₂ம் ।
சக்ஷுர்மத்₄யே நிவிஷ்டம் ஸ்தி₂தமலிகதடே மஸ்தகே தஸ்தி₂வாம்ஸம்
ப்ரத்யாஹாரோக்தரீத்யா விபு₄மநுபு₃பு₄ஜே ஸாத்ம்யபோ₄க₃ப்ரத₃ாநாத் ॥ 9 ॥

வ்யா:— (1) (பர்யந்தே த்₃ருஷ்டம்) என்னுடைச் சூழலுளானே - சுற்றடிகொண்டு தோற்றியும்; (2) (அங்கே ச த்₃ருஷ்டம்) அவன் என் அருகலிலானே - ஸமீபத்திலே வந்து தோற்றியும்; (3) (ஸ்வவிரஹ விமுக₂ம்) ஒழிவிலன் என்னோடுடனே-விட்டுப்பிரியமாட்டாதேயும்; (4) (டி₃ம்ப₄வத் பார்ஶ்வலீநம்) கண்ணன் என் ஒக்கலையானே - குழந்தையைப்போலே ஒக்கலை யிலே வந்திருந்தும்; (5) (சித்தே க்லுப்த ப்ரவேஶம்) மாயன் என் நெஞ்சினுளானே - மநஸ்ஸிலே வந்து ப்ரவேஶித்தும்; (6) (பு₄ஜஶிக₂ரக₃தம்) என்னுடைத் தோளிணையானே - தோளிணைமேலே ஏறியும்; (7) (தாலுஸிம்ஹாஸநஸ்த₂ம்) என்னுடை நாவினுளானே - ஜிஹ்வாஸிம்ஹாஸநத்திலேயிருந்தும்; (8) (சக்ஷுர்மத்₄யே நிவிஷ்டம்) கமலக்கண்ணன் என் கண்ணினுளானே - கண்ணினுள்ளேயிருந்தும்; (9) (ஸ்தி₂தமலிகதடே) என் நெற்றியுளானே - நெற்றியிலே நின்றும்; (10) (மஸ்தகே தஸ்தி₂வாம்ஸம்) எனது உச்சியுளானே - ஶிரஸ்ஸிலே யிருந்தும் இப்படி அநுப₄விப்பிக்கிற எம்பெருமானை "இவையும் அவையும்" என்கிற த₃ஶகத் திலே ஆழ்வார், பூ₄க்த்யங்க₃மான ப்ரத்யாஹாரத்தில் உக்தக்ரமத்தாலே ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க அநுப₄வித்தருளினார் என்கிறார். 9.

வேதா₃ந்த தே₃ஶிகர் திருவடிகளே ஶரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்து பத்தாம் திருவாய்மொழி
பொருமாநீள் ப்ரவேசம்

ஆ— (பொருமாநீள் படை) இப்படி எம்பெருமான் தம்மோடே கலந்த கலவியால் தமக்குப் பிறந்த நிரவதிகமான நிர்வ்ருதியாலே அக்கலவியைப் பேசுகிருர்.

ஒ— பத்தாம் திருவாய்மொழியில் — புத்த்யாதி பதார்த்தங்களுக்கெல்லாம் தானே காரணமாகையாலே, ஜ்ஞாந விஶேஷாத்வேஷமென்ன, கருணையென்ன, நிரதிஶய பக்தியென்ன, இவற்றையெல்லாம் நிரதிஶயமாக எம்பெருமான் தமக்குப் பிறப்பித்துத் தம்மோடே நிரவதிக ஸம்ஶ்லேஷத்தைப் பண்ணினபடியைக் கண்டு "அத்வேஷாதிகளுடையாரோடு,தம்மோடு ஸம்ஶ்லேஷித்தாற்போலே ஸம்ஶ்லேஷிக்கும்" என்றும், "தான் நினைத்தார்க்கு அவ்வளவுகளைப் பிறப்பிப்பான் தானே" என்றும் அநுஸந்தித்து நிர்வ்ருதராகிருர்.

தி.நா— வ்யா:— (இவை அறிந்தோர்தம்மளவில்) இந்த ஆர்ஜவகுணத்தை அறிந்தவர்கள் விஷயத்திலே. (ஈசன் உவந்து ஆற்ற அவயவங்கள்தோறும் அணையும் சுவையதனைப் பெற்று) ஸர்வேஶ்வரன் ஹ்ருஷ்டனாய் ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க ஸர்வாவயவங்களிலும் ஸம்ஶ்லேஷிக்கும் ரஸந்தன்னைப் பெற்று; பொறுக்கப்பொறுக்க உறுப்புத்தோறும் செறிப்புத் தீரக் கலக்குமதான பெருப்பேற்றைப் பெற்று; அதாவது—1. "ஸ ராமோ வாநரேந்த்ரஸ்ய ப்ரஸாதமபிகாங்க்ஷதே" என்னும்படியான, "என்னுடைச் சூழலுளானே" (1) "அருகலிலானே" (2) "ஒழிவிலன் என்னோடுடனே" (3) "கண்ணன் என் ஒக்கலையானே" (4) "மாயன் என் நெஞ்சினுளானே" (5) "என்னுடைத் தோளிணையானே" (6) "என்னுடை நாவினுளானே" (7) "கமலக்கண்ணன் என் கண்ணினுளானே" (8) "என் நெற்றியுளானே" (9) "என் உச்சியுளானே" (10) என்று தலைக்கு மேலே ஏறினபடியை அடியொற்றினபடி. அணையும் சுவையாவது - அருகலில் அறுசுவை*. "பிராட்டி, திருவடி, திருவனந்தாழ்வான் தொடக்கமானாரோட்டைக் கலவியில் ரஸங்களெல்லாம் ஏகவிஷயத்தில் உண்டாம்படி கலந்து" என்றத்தை நினைக்கிறது. (ஆர்வத்தால் மாறன் பேசின சொல் பேச) இப்படி பெரும்பேறு பெற்று, அத்தால் உண்டான அபிநிவேஶத்தாலே ஆழ்வார் அருளிச்செய்த திவ்யஸூக்தியை, கேவலம் வாக்காலே வசிக்க. (மால் பொற்றாள் நம் சென்னி பொரும்) ஆஶ்ரித வ்யாமுக்தனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான சரணங்கள் நம்முடைய சென்னித்திடரிலே சேரும். பொரும் என்று- ஒப்பாய், அத்தால் - சேரும் என்றபடி. A "நிச்சலும் விண்ணப்பஞ்செய்ய நீள் கழல் சென்னி பொரும்" என்றத்தை அருளிச்செய்தபடி. 9.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்தில்

ஒன்பதாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்யானங்கள் முற்றுப்பெற்றன.

---

* அருகலில் அறுசுவை—"அருகலில்" (8) பாசுரத்தின் பன்னீராயிரப்படியுரையில் விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. A 1-9-11.

ப— பத்தாம் திருவாய்மொழியில் — "இப்படி ஸர்வப்ரகார ஸம்ஶ்லேஷம் பண்ணுகைக்கு அடி - அவனுடைய நிர்ஹேதுக மஹோபகாரகத்வமிறே" என்று அநுஸந்தி₄த்து, அதுக்கு உபபாத₃கமாக, அவன் தன் வடிவைத் தம்முடைய கண்ணுக்கு இலக்காக்கினபடியையும், க்ஷணமாத்ரத்திலும் ஸுலப₄னென்னுமிடத்தையும், அவனுடைய அநுப₄ாவ்ய ஸ்வப₄ாவத்வத்தையும், நிரந்தராநுப₄ாவ்யதையையும், அர்த்தி₂த்வமும் வேண்டாத அதிஶயிதோபகாரகத்வத்தையும், அதுக்கடியான ப₃ந்த₄ விஶேஷத்தையும், இதுக்குப் படிமாவான ஸூரிபே₄ாக்₃யதையையும், உபகாரகத்வோபயுக்தமான பூர்ணதையையும், இவ்வுபகார க்ரமம் மறக்க அரிது என்னுமிடத்தையும், மறவாமைக்கு அவன் பண்ணின யத்ந விஶேஷத்தையும் அருளிச்செய்து, அவனுடைய மஹோபகாரகத்வத்தை அநுப₄வித்துக் களிக்கிறார்.

இ— பத்தாம் திருவாய்மொழியில் — கீழ்பெற்ற பேற்றை அநுஸந்தி₄த்து, "இக்கனத்த பேறு நமக்கு எத்தாலே வந்தது" என்று இதுக்கு அடியை ஆராய்ந்தவாறே, 1. "बुद्धिर्ज्ञानमसम्मोहः क्षमा सत्यं दमश्शमः। सुखं दुःखं भवोऽभावो भयञ्चाभयमेव च॥ अहिंसा समता तुष्टिस्तपो दानं यशोऽयशः। भवन्ति भावा भूतानां मत्त एव पृथग्विधाः॥" (பு₃த்₃தி₄ர்ஜ்ஞாநமஸம்மோஹ: க்ஷமா ஸத்யம் த₃மஶ்ஶம:। ஸுக₂ம் து₃:க்க₂ம் ப₄வோऽப₄ாவோ ப₄யஞ்சாऽப₄யமேவ ச॥ அஹிம்ஸா ஸமதா துஷ்டிஸ்தபோ தா₃நம் யஶோऽயஶ:। ப₄வந்தி ப₄ாவா பூ₄தாநாம் மத்த ஏவ ப்ருத₂க்₃விதா₄:॥) என்கிறபடியே பு₃த்₃த்₄யாதி₃ ஸகல பதா₃ர்த்த₂ங்களுக்கும் தானே காரணமாகையாலே, அத்₃வேஷமென்ன, பரிக₃ணனையென்ன, பரமப₄க்தியென்ன இவ்வளவுகளை நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே தமக்குப் பிறப்பித்துத் தம்மோடு கலந்தபடியைக் கண்டு, அத்₃வேஷாதி₃களுடையாரோடும், தம்மோடு கலந்தாற்போலே கலக்கும் ஸ்வப₄ாவனென்றும், அவர்களுக்கு அவ்வளவுகளைப் பிறப்பிப்பான் அவனே என்றும் அநுஸந்தி₄த்து நிர்வ்ருதராகிறார். முன்புள்ளார், "கீழ் பெற்ற பேற்றை அநுஸந்தி₄த்து நிர்வ்ருதராகிறார்" என்னுமளவேயாயிற்று நிர்வஹிப்பது; ப₄ட்டர், தம்முடைய வைப₄வமெல்லாம் காட்டும் திருவாய்மொழியாயிற்று இது.

நீ— அவ:— a "கீழில் திருவாய்மொழியில் பிறந்த ஸர்வாங்க₃ ஸம்ஶ்லேஷத்தை அநுஸந்தி₄த்து b நிர்வ்ருதராகிறார்" என்று முன்புள்ள முதலிகள் நிர்வஹிக்கும்படி.

அ— பொருமாநீள் ப்ரவேஶம். a "கருமாணிக்கம் என் கண்ணுளதாகுமே" என்ற பத₃த்தை நிதா₃நமாக விவக்ஷித்துக் கீழ்த் திருவாய்மொழியோடு இதுக்கு ஸங்க₃தி அருளிச்செய்கிறார் (கீழில் திருவாய்மொழியில் இத்யாதி₃)

ஜீ— பொருமாநீள் படை ப்ரவேஶம்—b "கருமாணிக்கம் என் கண்ணுளதாகுமே" என்ற பத₃த்தை நிதா₃நமாக விவக்ஷித்துக் கீழோடே இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்க₃தி (நிர்வ்ருதராகிறார் என்று

ஈ—/(அதாவது) நிர்வ்ருதி என்று ஸுக$_2$மாய், ஸுகி$_2$க்கிருர் என்றபடி. c கீழ்ப்பிறந்த ஸர்வாங்க$_3$ஸம்ம்ஶ்லேஷத்தை c$_2$ அநுஸந்தி$_4$த்து d ப$_4$ட்டர் அருளிச்செய்வதோர் d$_2$ஏற்றமுண்டு. அதாவது—"உச்சியுள்ளே நிற்கும்" என்றிறே கீழ் நின்றது, பேற்றில் இனி இதுக்கு அவ்வருகு ஏற்றமாகச் செய்துகொடுக்கலாவதொன்றுமில்லை; e இனி இதினுடைய அவிச்சே$_2$த$_3$த்தைப் பண்ணிக்கொடுக்கையே உள்ளது; e$_2$ 'பேறு கனத்திருந்தது; இது வந்த வழி என்ன்' என்று ஆராய்ந்தார், f இப்பேற்றின் கனத்துக்கீடாயிருப்பதொரு நன்மை தம்தலையில் இன்றிக்கேயிருந்தது; g இத்தலையிலும் ஏதேனும் உண்டாகப் பார்த்

அ— c நிர்வாஹாந்தரத்தில் விசேஷம் அருளிச்செய்கிருர் (கீழ்ப்பிறந்த இத்யாதி$_3$) c$_2$ அநுஸந்தி$_4$த்து - ஆராய்ந்து பார்த்து என்றபடி. அதாவது-"இவ்வாழ்வார் கீழில் திருவாய்மொழியிலே ஸர்வாங்க$_3$ ஸம்ம்ஶ்லேஷத்தை அநுப$_4$விக்கும்போது, அதுக்கு ஹேதுவாக ஒன்றைச் சொன்னதுண்டோ?" என்று ஆராய்ந்து பார்த்து, அது காணுமையாலே ப$_4$ட்டர் இங்ஙனே யோஜித்தார் என்று கருத்து. a,b,c,c$_2$ "கீழில் திருவாய்மொழியில்" என்று தொடங்கி "அநுஸந்தி$_4$த்து" என்னுமளவும் பாட$_2$மில்லாதபோது, "அநுஸந்தி$_4$த்து நிர்வ்ருதராகிருர்" என்று கீழோடே யோஜிக்கவுமாம். d$_2$ (ஓரேற்றமுண்டு) அதாவது - நிர்ஹேதுகத்வாநுஸந்த$_4$ாந பூர்வகமாக நிர்வ்ருதராகிருர் என்று. e அஸ்தி ஹி பரமபத$_3$ப்ராபணமித்யத்ராஹ (இனி இதினுடைய இதி) இதினுடைய-ஸர்வாங்க$_3$ ஸம்ம்ஶ்லேஷத்தினுடைய. f "இப்பேற்றின் கனத்துக்கு ஈடாயிருப்பதொரு" இதி வாக்யஸ்ய - "நித்யஸூரிகள் பேற்றை" (ப 970 t) இதி வாக்யேந ஸங்க$_3$தி:; மத்$_4$யக$_3$தம் ஸர்வம் வாக்யம் ப்ரஸக்தாஶங்காபரிஹாரபரம்.

தத$_2$ாஹி-g நநு, த்$_3$ருஷ்டம் கார்யம் காரணகல்பநாயாலம்; அகாரணகார்யோத்பத்த்ய ப$_4$ாவாத்; தஸ்மாத்$_3$த்$_4$ராமாநுமாநவத் ஸர்வமுக்திப்ரஸங்க$_3$ரூபதர்க்கஸஹக்ருத ஏதாத்$_3$ருஶாநுப$_4$வ ஏவ ஸாத$_4$நஸத்$_3$ப$_4$ாவே ப்ரமாணமித்யாஶங்காம் ப்ரத$_2$மம் அப்$_4$யுபக$_3$மேந பரிஹரதி

ஜீ—இத்யாதி$_3$) c (கீழ்ப்பிறந்த ஸர்வாங்க$_3$ ஸம்ம்ஶ்லேஷத்தை அநுஸந்தி$_4$த்து) என்ற வாக்யம்-ப்ரவேஶத்தின் ஆதி$_3$யிலே அநுஸந்தே$_4$யம். d,d$_2$ ப$_4$ட்டர் அருளிச்செய்வதோரேற்றமாவது — நிர்ஹேதுகத்வாநுஸந்த$_4$ாந பூர்வகமாக நிர்வ்ருதராகிருர் என்று. c,b "கீழில் திருவாய்மொழியில் பிறந்த ஸர்வாங்க$_3$ ஸம்ம்ஶ்லேஷத்தை அநுஸந்தி$_4$த்து நிர்வ்ருதராகிருர்" என்று முன்புள்ள முதலிகள் நிர்வஹிக்குப்படி. நிர்வ்ருதி என்று - ஸுக$_2$மாய், ஸுகி$_2$க்கிருர் என்றபடி. c,d,d$_2$ "கீழ்ப்பிறந்த ஸர்வாங்க$_3$ ஸம்ம்ஶ்லேஷத்தை அநுஸந்தி$_4$த்து ப$_4$ட்டர் அருளிச்செய்வதோரேற்றமுண்டு" என்று இங்ஙனே பாட$_2$பே$_4$த$_3$முண்டு. இப்போது யத$_2$ாக்ரமமே அநுஸந்தே$_4$யம். முன்பின்னுக வாக்யம் அநுஸந்தி$_4$க்கவேண்டியதில்லை. c$_2$ அநுஸந்தி$_4$த்து - ஆராய்ந்து பார்த்து. அதாவது-"கீழ்ப்பிறந்த ஸர்வாங்க$_3$ ஸம்ம்ஶ்லேஷத்துக்கு ஹேதுவாக ஒன்றைச் சொன்னதுண்டோ?" என்று ஆராய்ந்து பார்த்து, காணுமையாலே ப$_4$ட்டர் இங்ஙனே யோஜித்தார் என்று கருத்து; e இல்லை என்கிறதென்? நித்யவிபூ$_4$தியிலே கொண்டுபோய் அநுப$_4$விப்பிக்கிறது ஏற்றமன்ருே? என்ன; அன்று என்கிருர் (இனி இதினுடைய இத்யாதி$_3$) e$_2$ ஆகையாலே பேறு கனத்திருந்தது என்று கூட்டுவது. e இதினுடைய - ஸர்வாங்க$_3$ ஸம்ம்ஶ்லேஷத்தினுடைய. f (இப்பேற்றின் கனத்துக்கீடாயிருப்பது) இத்யாதி$_3$ வாக்யத்துக்கு - "நித்யஸூரிகள் பேற்றை" (ப 970 t) இத்யாதி$_3$ வாக்யத்தோடே ஸங்க$_3$தி. நடுவுள்ளதெல்லாம் ப்ரஸக்தாஶங்காபரிஹாரபரம்.

( ) இவ்வடைப்பிலுள்ளது சில ப்ரதிகளிலேயே. இதற்கு முன்னுள்ள வாக்யத்தில் "கீழில் திருவாய்மொழியில்... அநுஸந்தி$_4$த்து" என்னும் பகுதியும், "நிர்வ்ருதி என்று ஸுக$_2$மாய், ஸுகி$_2$க்கிருர் என்றபடி" என்னும் மேல் வாக்யமும் ஜீயர் அரும்பதவுரைக்குப் பாட$_2$மில்லை.

ஜீ—தாலும், அத்3வேஷமாதல், ஆபி4முக்2யமாதலிறே உள்ளது; h அத்தை ஸாத4நமாகச் சொல்லப் போராதே; i இத்தலையிலே பரமப4க்தி பர்யந்தமாகப் பிறந்தாலும் பேற்றின் கனத்துக்கு இத்தை ஒரு ஸாத4நமாகச் சொல்லப் போராதே; j ஒருவன் ஓர் எலுமிச்சம் பழம்கொடுத்து ராஜ்யத்தைப்பெற்றால் அது k விலையாயிராதே; l ஸர்வேஶ்வரன் அடியாக வரும் பேற்றுக்கு m இத்தலையால் ஓரடி நிரூபிக்கலாயிராதே; nA "வரவாறென்றில்லை o யால் வாழ்வினிதால்" என்னும்படியிறேயிருப்பது.

p இவனை முதலிலே ஸ்ருஷ்டிக்கிறபோது "இவன் q தீய வழியைத் தப்பி நல்ல வழி போகவேணும்" என்று உபகரணங்களைக் கொடுத்துவிடுகையாலே, இவன்தலையால்

அ—(இத்தலையிலும் ஏதேனும் இதி) h அஸ்து; கோ தோ3ஷ இத்யத்ராஹ (அத்தை ஸாத4நமாக இதி) i அத்3வேஷாபி4மூக்2யே ஸாத4நத்வேந வக்தும் ந யுஜ்யதே இத்யேதத் கைமுத்ய ந்யாயேநோபபாத3யதி (இத்தலையிலே இதி) B நலம் அருளினனே என்ன (இத்தலையிலே இத்யாதி3) என்னவுமாம். j உக்தமர்த்த2ம் த்3ருஷ்டாந்தேநோபபாத3யதி (ஒருவன் இதி) k விலை-ஸத்3ருஶம் என்றபடி. l,m அத2 பரோக்தாநுமாநஸ்ய பா3தி4தவிஷயத்வம் வத3ந் அநப்4யுபக3மேந பரிஹரதி (ஸர்வேஶ்வரன் அடியாக இதி) m (இத்தலையால் ஓரடி இதி) சேதநேநாநுஷ்டி2தம் ஸாத4நமித்யர்த்த2:. l,m யத்3வா, ஹேத்வந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஶ்வரன் என்று) இது - ஸாவதா4ரணம்; கர்மமடியாக அன்றிக்கே என்றபடி — அத2வா, கார்யத்தைக்கொண்டு ஏதத்ஸத்3ருஶமான காரணத்தைக் கல்பித்தாலோ? என்ன (ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி3) அன்றிக்கே, கீழ் ஸத்3ருஶஸாத4நமில்லை என்று அருளிச்செய்து, ப2லத்தினுடைய அநந்ய ஸாத்4யத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி3) என்னுதல். n அவன் செய்த நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்தை அநுஸந்தி4த்து ஆஶ்சர்யப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறதே இவனுக்கு உள்ளதென்கிறார் (வரவாறு இத்யாதி3) பெரியதிருவந்தாதி. C "வெறிதேயருள்செய்வர்" இத்யேதச்சாஸ்த்ர விவக்ஷிதம். o ஆல் - ஆஶ்சர்யத்திலே.

p ஸத்3ருஶஸாத4நமில்லாவிட்டாலும் எலுமிச்சம்பழம்போலேதான் ஸ்வதந்த்ரமாக இவை ப்ரஸாத3ந ஹேதுவானாலோ? என்ன (இவனை இத்யாதி3) யத்3வா, கர்மநிப3ந்த4நதாப்4யுப க3மேந அருளிச்செய்கிறார் (இவனை இத்யாதி3) q (தீய வழியைத்தப்பி) ஸம்ஸாரத்தில் தப்பி. r கரணகளேப3ர ப்ரதா3நமாத்ரமன்றிக்கே, உபரிதநகார்யங்களும் அவனே செய்வான் என்கிறார்

ஜீ— g ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்க3 பரிஹாரார்த்த2மாக இவனிடத்திலும் சில உண்டாகவேண்டாவோ? என்ன (இத்தலையிலும் இத்யாதி3) h அஸ்து; கோ தோ3ஷ இத்யத்ராஹ (அத்தை ஸாத4நமாக இத்யாதி3) i அத்3வேஷாபி4முக்2யங்களுக்கு ஸாத4நத்வராஹித்யத்தை கிம்புநர்ந்யாயத்தாலே ஸாதி4க்கிறார் (இத்தலையிலே பரமப4க்தி இத்யாதி3) j பரமப4க்த்யாதி3கள் ஸாத4நமன்று என்கைக்கு த்3ருஷ்டாந்தம் (ஒருவன் இத்யாதி3) k விலை-ஸத்3ருஶம். l,m கார்யத்தைக்கொண்டு ஏதத்ஸத்3ருஶகாரணத்தைக் கல்பித்தாலோ? என்ன (ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி3) m (இத்தலையால் ஓரடி) சேதநனால் அநுஷ்டி2தமான ஸாத4நம். n நிர்ஹேதுகத்வத்துக்கு ப்ரமாணம் (வரவாறு இத்யாதி3) o ஆல் - ஆஶ்சர்யத்திலே.

p கீழ், ஸாத4நத்வத்தை அநப்4யுபக3ம்ய அருளிச்செய்து, அப்4யுபக3ம்ய அருளிச்செய்கிறார் (இவனை முதலிலே இத்யாதி3) r பரிஹாராந்தரம் (இனி பு3த்3த்4யாதி3 இத்யாதி3) இனி - கிஞ்ச.

A பெரியதிருவ-53. B 1-1-1. C 8-7-8.

ஸ்ரீ-பிறந்த நன்மைக்கும் அடி அவனுயிருக்குமே; r இனி பு3த்3த்4யாதி3 ஸகலபதா3ர்த்த2ங்களுக்கும் நிர்வாஹகனுகையாலே, அத்3வேஷம் தொடக்கமாக, s பரிக3ணனை நடுவாக,

அ—(இனி இத்யாதி3) அன்றிக்கே—கீழே. இவனிடத்திலுண்டான நன்மைக்கு ஹேது-காரணகனே பா3ரத்3வாரா ஈஸ்வரனே என்றூர்; கிஞ்ச 1. "யோ பு3த்3தி4மந்தரே ஸஞ்சரந் யஸ்ய பு3த்3தி4ஸ் ஸரீரம்" என்றும், 2. "பு3த்3தி4ர் ஜ்ஞாநமஸம்மோஹ:" என்றும் இத்யாதி3யைப்போலே பு3த்3த்4யாதி3களெல்லாம் அவனிட்ட வழக்காகையாலும் ஈஸ்வரனே ஹேது என்கிறூர் (இனி இத்யாதி3யாலே)என்னுதல். 3."ஈஸ்வரஸ் ஸர்வபூ4தாநாம்"இத்யாத்3யநுஸந்தே4யம். s பரிக3ணனையென்றது-"எண்ணிலும் வரும்" (2) என்றத்தைப்பற்ற. p,r யத்3வா. சேதநக3த ஸர்வாதிஸய ஹேதுபூ4தகரணகளேபா3ரப்ரதா3த்ருத்வாத், அநந்தரம் சேதநாந்தர்யாமிதயா பு3த்3த்4யாதி3 ஸகல பதா3ர்த்த2 நிர்வாஹகத்வாச்ச ஸர்வேஸ்வர ஏவ ஹேதுரிதி உபாத்தப்ரமாணுநுக்3ராஹகம் உபபத்தித்3வயமாஹ (இவனை முதலிலே இத்யாதி3 வாக்யத்3வயேந) A "நாடாத மலர் நாடி" இத்யாதி3. 4. "விசித்ரா தே3ஹஸம்பத்தி:" இத்யாதி3. r (இனி இதி) கிஞ்ச இத்யர்த்த2:.

ஜீ—1."யோ பு3த்3தி4மந்தரே ஸஞ்சரந்" 3."ஈஸ்வரஸ் ஸர்வபூ4தாநாம்" இத்யாத்3யநுஸந்தே4யம். கீ3தாஸு த3ஸமே — 2. "பு3த்3தி4ர்ஜ்ஞாநமஸம்மோஹ: க்ஷமா ஸத்யம் த3மஸ்ஸம:। ஸுக2ம் து3:க2ம் ப4வோऽபா4வோ ப4யஞ்சாப4யமேவ ச॥ அஹிம்ஸா ஸமதா துஷ்டிஸ்தபோ தா3நம் யஸோऽயஸ:। ப4வந்தி பா4வா பூ4தாநாம் மத்த ஏவ ப்ருத2க்3விதா4:॥" s பரிக3ணனையென்றது-"எண்ணிலும் வரும்" (2) என்றத்தைப்பற்ற.

ப்ர—r प्रवेशे, भगवद्गीतासु दशमे—"बुद्धिर्ज्ञानमसम्मोहः क्षमा सत्यं दमश्शमः। सुखं दुःखं भवोऽभावो भयञ्चाभयमेव च॥ ४॥ अहिंसा समता तुष्टिः तपो दानं यशोऽयशः। भवन्ति भावा भूतानां मत्त एव पृथग्विधाः॥ ५॥" "बुद्धिः-मनसो निरूपणसामर्थ्यम्। ज्ञानम्-चिदचिद्वस्तुविशेषविषयो निश्चयः। असम्मोहः-पूर्वगृहीताद्रजतादेर्विसजातीये शुक्तिकादिवस्तुनि सजातीयताबुद्धिनिवृत्तिः। क्षमा-मनोविकारहेतौ सत्यपि अविकृतमनस्त्वम्। सत्यं-यथादृष्टविषयं भूतहितरूपं वचनम्। तदनुगुणमनोवृत्तिरिहाभिप्रेता; मनोवृत्तिप्रकरणात्। दमः-बाह्यकरणानां अनर्थेभ्यो विषयेभ्यो नियमनम्। शमः-अन्तःकरणस्य तथा नियमनम्। सुखम्-आत्मानुकूलानुभवः। दुःखम्-प्रतिकूलानुभवः। भवः-भवनम्; अनुकूलानुभवहेतुकं मनसो भवनम्। अभावः-प्रतिकूलानुभवहेतुको मनसोऽवसादः। भयम्-आगामिनो दुःखस्य हेतुदर्शनजं दुःखम्। तन्निवृत्तिः अभयम्। अहिंसा-परदुःखाहेतुत्वम्। समता-आत्मनि सुहृत्सु विपक्षेषु चार्थानर्थयोस्सममतित्वम्। तुष्टिः-सर्वेष्वात्मसु दृष्टेषु तोषस्वभावत्वम्। तपः-शास्त्रीयसम्भोगसङ्कोचरूपः कायक्लेशः। दानं-स्वकीयभोग्यानां परस्मै प्रतिपादनम्। यशः-गुणवत्ताप्रथा। अयशः-नैर्गुण्यप्रथा। †कीर्त्यकीर्त्यनुगुणमनोवृत्तिविशेषौ तथोक्तौ, मनोवृत्तिप्रकरणात्। तपोदाने च तथा। एवमाद्यास्सर्वेषां भूतानां भावाः-प्रवृत्तिनिवृत्तिहेतवो मनोवृत्तयः, मत्त एव-मत्सङ्कल्पायत्ता भवन्ति" इति अस्य भाष्यम्॥

A 1-4-9. †"एतच्चोभयं तदनुगुणमनोवृत्तिद्वयं मन्तव्यं; तत्प्रकरणात्" इति गीताभाष्यकोशेषु पाठः दृश्यते।

1. பொருமா நீள்படை யாழிசங் கத்தொடு
திருமா நீள்கழ லேழுல கும்தொழ
ஒருமா ணிக்குற ளாகி நிமிர்ந்தஅக்
கருமா ணிக்கமென் கண்ணுள தாகுமே.

ஆ— 1. வ்யா:— விரோதி₄நிரஸநஸமயத்தில் அவர்களுக்குத் தக்கபடியன்றியே, அதி₄கமாகக் கிளர்ந்துகொண்டு செல்லும் ஸ்வபா₄வமான திருவாழி திருச்சங்கு முதலான தி₃வ்யாயுத₄ங்களை ஏந்தின அவ்வழகையும், அளவிறந்த அழகையுடைத்தான தன் திருவடியையும் ஸர்வாத்மாக்களும் கண்டு தொழும்படியாக ஒரு மாணிக்குறளாகி நிமிர்ந்த அக்கருமாணிக்கம் அவ்வழகோடே என் கண்ணுள்ளே இருந்தது என்கிறார். 1.

ஒ— அவ:— முதற்பாட்டில் — எம்பெருமான் தன்னுடைய ஸௌந்த₃ர்ய ஶீலாதி₃களைக் காட்டி வஶீகரித்துத் தம்மை அநந்யார்ஹமாக்கித் தம்மோடு உந்மஸ்தகரஸமாக முன்பு கலந்த கலவியை அநுபா₄ஷிக்கிறார்.

வ்யா:— (பொருமா என்று தொடங்கி) எம்பெருமான்பக்கல் பரிவாலே ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே விழாநிற்பதுஞ்செய்து, எம்பெருமான் வளர்த்திக்குத் தக்கபடி

ஈ—பரமப₄க்தி பர்யந்தமாகத் தானே பிறப்பிப்பானொருவன்; t "நித்யஸூரிகள் பேற்றை u அநாதி₃காலம் ஸம்ஸரித்துப்போந்த நமக்குத் v தந்தான்; ஒரு விஷயீகாரமிருக்கும்படியென்!" என்று, கீழில் திருவாய்மொழியில் உந்மஸ்தகமாகப் பிறந்த ஸம்ஶ்லேஷ ரஸத்தை அநுஸந்தி₄த்து w நிர்வ்ருதராகிறார் என்று.

அ— t,u,v,w நிக₃மிக்கிறார் (நித்யஸூரிகள் இத்யாதி₃) u "ஒரெண்டானுமின்றியே" (5) இத்யாதி₃யைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (அநாதி₃காலம் ஸம்ஸரித்துப் போந்த நமக்கு இத்யாதி₃) v தந்தான்-நிர்ஹேதுகமாகத் தந்தான் என்றபடி. w "என் கண்ணுளதாகும்" (1) "கண்டாயே நெஞ்சே" (5) இத்யாதி₃யைப்பற்ற (நிர்வ்ருதராகிறார்) என்றது. "ஒரெண்டானுமின்றியே வந்தியலுமாறு" (5) என்றத்தைப்பற்ற ப₄ட்டருடைய நிருபணங்கள். "ஸர்வாங்க₃ ஸம்ஶ்லேஷாநுஸந்தா₄நத்தாலே நிர்வ்ருதராகிறார்" என்று முந்தின நிர்வாஹம்; "நிர்ஹேதுகத்வாநுஸந்தா₄நமும் நிர்வ்ருதிக்கு ஹேது" என்கிறது - ப₄ட்டர் யோஜனைக்கு விஶேஷம்.

ஜீ— t,u,v,w நிக₃மிக்கிறார் (நித்யஸூரிகள் இத்யாதி₃) u "ஒரெண்டானுமின்றியே" (5) இத்யாதி₃யைப்பற்ற (அநாதி₃காலம் இத்யாதி₃) w "என் கண்ணுளதாகும்" (1) "கண்டாயே நெஞ்சே" (5) இத்யாதி₃யைப்பற்ற (நிர்வ்ருதராகிறார்) என்றது. "ஒரெண்டானுமின்றியே" (5) என்றத்தைப்பற்ற ப₄ட்டர் நிர்வாஹம். "ஸர்வாங்க₃ ஸம்ஶ்லேஷாநுஸந்தா₄நத்தாலே நிர்வ்ருதராகிறார்" என்று முந்தின நிர்வாஹம். "நிர்ஹேதுகத்வாநுஸந்தா₄நமும் நிர்வ்ருதிக்கு ஹேது" என்று ப₄ட்டர் யோஜனைக்கு விஶேஷம்.

ஒ—மிகவும் வளராநின்றுள்ள தி₃வ்யாயுத₄மான திருவாழியோடும், ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தோடும், அழகியதாய், பூஜ்யமாய் வளராநின்றுள்ள திருவடிகளை ஸகலலோகங்களும் கண்டு தொழும்படி. (ஒரு மாணிக்குறளாகி என்று தொடங்கி) அர்த்தி₂தைக்கு ஈடாய், அழகாலே ஆகர்ஷகமான குறள் வடிவாய், தன்னுடைய அபேக்ஷிதம் பெற்ற ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே மிகவும் வளருவதுஞ்செய்து விலக்ஷணமான அழகையுடைய எம்பெருமான் அப்படியே எனக்கு வந்து ஸுலப₄னானன். 1.

ப— அவ:— முதற்பாட்டில் — த்ரைவிக்ரமாபதா₃நத்தாலே ஸர்வலோகத்துக்கும் உபகரித்தாற்போலே, அவ்வடிவை என் கண்ணுக்கு இலக்காக்கினான் என்கிறார்.

பொரு — விரோதி₄நிரஸநஶீலமாய், மா — (அத்தாலே) அதிஶயிதோத்க்ருஷ்டமாய், நீள்—(வடிவோடு ஒக்க) வளரக்கடவதாயுள்ள, படை—ஆயுத₄மான, ஆழி சங்கத்தொடு—ஶங்க₂சக்ரங்களோடே கூட, திரு—ஶ்ரிய:பதித்வ சிஹ்நங்களையுடைத்தான, மா — உத்கர்ஷயுக்தமாய், நீள் — (ஆஶ்ரிதரளவும்) செல்வதான, கழல் — திருவடிகளை, ஏழுலகும்—(ஜ்ஞாநாஜ்ஞாந விப₄ாக₃மற) ஸகலலோகமும், தொழ — ஶேஷத்வாநுரூப வ்ருத்தியைப்பண்ணி அநுப₄விக்கும்படியாக, ஒரு — அத்₃விதீயமான, மாணிக் குறளாய்-(அர்த்தி₂த்வாநுரூப) ப்₃ரஹ்மசாரி வாமநத்வத்தை உடையனாய்க்கொண்டு, நிமிர்ந்த—(கார்யஸித்₃தி₄ ஸமநந்தரம்) வளர்ந்தருளின, அ — அந்த வைப₄வத்தையுடைய, கருமாணிக்கம் — நீலரத்நம்போலே தா₃ர்ஶநீய விக்₃ரஹனானவன், என் கண்ணுளது-என் கண்ணுக்கு விஷயம், ஆகும்—ஆகாநிற்கும்.

என்கண் என்று-என்னிடத்து என்றுமாம். உளதாகும் என்ற அஃறிணை-மாணிக்கம் என்கையாலே. 1.

இ— அவ:—முதற்பாட்டில் — தன்னுடைய ஸௌந்த₃ர்யஶீலாதி₃களைக் காட்டித் தம்மை அநந்யார்ஹராக்கி உந்மஸ்தகரஸமாகக் கலந்த கலவியை அநுப₄விக்கிறார். இத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்க்₃ரஹம் முதற்பாட்டு என்னவுமாம்.

வ்யா:— (பொரு) விரோதி₄களான நமுசிப்ரப்₄ருதிகள்மேலே விழாநிற்கை. 1. "भरतस्य वधे दोषं नाहं पश्यामि राघव" (ப₄ரதஸ்ய வதே₄ தோ₃ஷம் நாஹம் பஶ்யாமி ராக₄வ)—தன்னிலே பொருகை என்றுமாம். (மா) ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் ஈஶ்வரன் நெகிழநின்றாலும் விடாத ஓரத்தின் மிகுதியைச் சொல்லுகிறது. (நீள்படை) ஈஶ்வரன் வளருகிறபோது ஒக்க வளராநின்றுள்ள தி₃வ்யாயுத₄மான ஆழிசங்கத்தோடே கூட. 2. "त्रिविक्रमक्रमाक्रान्तत्रैलोक्यस्फुरदायुधः" (த்ரிவிக்ரமக்ரமாக்ராந்தத்ரைலோக்யஸ்பு₂ரதா₃யுத₄:) A "இடங்கை வலம்புரி நின்றார்ப்ப". (மா நீள் படை) என்று மிக்க வளர்த்தியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். (திரு மா நீள் கழல்) திரு - 3. "ஏது-

---

A இர-திருவ-71.

இ—"ஶங்க₂ரத₂ாங்க₃கல்பக" (ஶங்க₂ரத₂ாங்க₃கல்பக) என்கிற ஐஶ்வர்யஸூசகமான சிஹ்நங்களை யுடைத்தாகை. மா - அவன் தன்னிலும் பூஜ்யமாயிருக்கை. நீள்கழல் - ஆஶா லேஶமுடையாரளவும் வளரும் திருவடிகள். (ஏழுலகும் தொழ) அஜ்ஞரோடு ஸர்வஜ்ஞரோடு வாசியறத் தொழும்படி திருவடிகள் தலையிலே வந்திருக்கை யாலே தொழுதார்களாமத்தனையிறே. (ஒரு) அத்₃விதீயமாயிருக்கை. "இன்னமும் தானே அவ்வடிவைக்கொள்ளவேணும்" என்னிலும் அப்படி வாயாதிருக்கை. (மாணி) அர்த்தித்₂வத்திலே தகணேறினபடி. மாண் - அழகு. (குறளாகி) சேர்ப்பால் போலே சுருங்கினதனையும் போ₄க்₃யமாயிருக்கை. (நிமிர்ந்த) அபேக்ஷிதம் பெற்ற ப்ரீதியாலே வளர்ந்தபடி. (அக்கருமாணிக்கம் என் கண்ணுளதாகுமே) குளிர்ந்து பெருவிலையனான ரத்நம்போலே அவ்வழகை நிர்ஹேதுகமாக என் கண்ணுக்கு விஷயமாக்கினான். மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற தம்மாலும் பரிச்சே₂தி₃க்கவொண்ணாமையாலே "அக்கருமாணிக்கம்" என்கிறார். கண் என்று - இடமாய், எனக்கு ஸுலப₄னானான் என்னவுமாம். 1.

ஈ— அவ:—முதற்பாட்டு. a இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிற அர்த்த₂த்தைத் b திரள அருளிச்செய்கிறார் – முதற்பாட்டில். c "மஹாப₃லி, தன் வரவை நினையாதேயிருக்க அவன்பக்கலிலே தானே இரப்பாளனாய்ச் சென்று d தன்னுடைமையைத் தன்னதாக்கினாற் போலே, எனக்கு நினைவின்றிக்கேயிருக்கத் தானே வந்து e தன் வடிவழகை என் கண்ணுக்கு இலக்காக்கினான்" என்று அவன்படியை அநுஸந்தி₄த்து இனியராகிறார்.

வ்யா:— (பொரு) திருவுலகளந்தருளுகிறபோது, தி₃வ்யாயுத₄ங்கள் நமுசி ப்ரப்₄ருதிகள் மேலே பொருதபடியைச் சொல்லுதல்; தி₃வ்யாயுத₄ங்கள்தான் ஒருவரையொருவர் அதிஶங்கைபண்ணிப் பொருகிறபடியைச் சொல்லுதல். f நமுசிப்ரப்₄ருதி

அ— முதற்பாட்டு. (பொருமாநீள் இத்யாதி₃) a இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிற அர்த்த₂மாவது - நிர்ஹேதுக விஷயீகாரம். b திரள - ஸங்க்₃ரஹமாக. c திரள அருளிச்செய்யும்படியைக் காட்டுகிறார் (மஹாப₃லி இத்யாதி₃) d (தன்னுடைமையை) தன்னுடைய ஸ்வம்மான பூ₄மியை. e "அக்கருமாணிக்கம்" என்கையாலே (தன் வடிவழகை) என்றது.

f இத₃ம் கத₂ம் ஸங்க₃ச்ச₂த இத்யத்ர, த்₃விதீயபக்ஷம் பஶ்சாத் ப்ரதிபாத₃யிஷ்யாம:, ப்ரத₂மபக்ஷஸ் ஸங்க₃ச்ச₂தே க₃ல்வித்யாஹ:(நமுசி ப்ரப்₄ருதிகளோடே இதி) g (சேருமிறே) என்றது

ஜீ— முதற்பாட்டு. (பொருமா இத்யாதி₃) a இத்திருவாய்மொழியில் சொல்லுகிற அர்த்த₂மாவது- நிர்ஹேதுக விஷயீகாரம். b திரள - ஸங்க்₃ரஹேண. c விவரணம் (மஹாப₃லி இத்யாதி₃) d (தன் உடைமையை) தன்னுடைய ஸ்வம்மான பூ₄மியை. e "அக்கருமாணிக்கம்" என்கையாலே (தன் வடிவழகை) என்றது.

f இது எப்படி கூடுமென்கிற ஶங்கையிலே, த்₃விதீய பக்ஷத்தைப் பஶ்சாத் ப்ரதிபாதி₃க்கிறவராய்க்கொண்டு ப்ரத₂ம பக்ஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் (நமுசி இத்யாதி₃) g (சேருமிறே)

ஈ—களோடே பொரும் என்றது g சேருமிறே, h A [இடங்கை வலம்புரி நின்றார்ப்ப] i இடத் திருக்கையிலே ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யமானது அப்போதப்போது பிறந்த விஜயத்தை அநுஸந்தித்து i_2 ஆர்த்துக்கொண்டது; j அங்ஙன் ஆர்த்துக்கொள்ள அவஸரமின்றிக்கே, திருவாழி நெருப்பை உமிழ்ந்து விரோதிகளை k "வாய் வாய்" என்று ஒடுங்கப் பண்ணிற்று; A [விடங்காலும் தீவாயரவணை] திருவநந்தாழ்வான் உகவாதார் மேலே l கிடந்தவிடத்தே கிடந்து நெருப்பை உமிழ்ந்தான்; விரோதிபூயிஷ்டமான இத்தேசத்தில் m அவன் இப்படி செய்யச் சொல்லவேணுமோ, n அங்கே உட்பட இப்படி செய்யக் கடவ அவன்? o B ஆங்காரவாரமது கேட்டு அழலுமிழும் பூங்காரரவணையிறே; ஆங்கு-தேசம் அது, ஆரவாரம் அது—p 1. " अहमन्नमहमन्नमहमन्नम्। अहमन्नादोऽहमन्नादोऽहमन्नादः " (அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம், அஹமந்நாதோஹமந்நாதோஹமந்நாத:) என்கிற ஆரவாரம். அங்கே இதுகேட்டு அப்படி படுகிறவர்கள் இங்கே இது கண்டால் இப்படி படச் சொல்லவேணுமோ? இவர்கள் இப்படி அலமருகைக்கு அடியென்?

அ—மேலே "ஒரு மாணிக்குறளாகி" என்கையாலே, நமுசிப்ரப்ருதிகள் விரோதிகளாகையாலே சேருமிறே என்றபடி. h நமுசிப்ரப்ருதிகளோடே பொருதமைக்கு ப்ரமாணம் (இடங்கை இத்யாதி) i இப்பாட்டுக்கு அர்த்தம் (இடத்திருக்கையிலே இத்யாதி) i_2 ஆர்ப்பு-ஆரவாரம். j "எரிகான்று அடங்கார் ஒடுங்குவித்தது ஆழி" என்றதுக்கு அர்த்தம் (அங்ஙன் ஆர்த்துக்கொள்ள இத்யாதி) k (வாய் வாய் என்று ஒடுங்கப் பண்ணிற்று) என்றது—C "என்னிது மாயம் என்னப்பன் அறிந்திலன்" என்ற நமுசி வாயை "வாய் வாய்" என்று ஒடுங்கப்பண்ணிற்று என்றபடி. (வாய்வாய்) என்றது-கபோலதாடநம் பண்ணிற்று என்றபடி. l (கிடந்தவிடத்தே) க்ஷீராப்தௌ. m அவன்-திருவநந்தாழ்வான். n அங்கே-பரமபதத்திலே. o அங்கும் அப்படி செய்யுமோ? என்ன, (ஆங்கு இத்யாதி) p அங்கு விரோதிகளில்லையே, ஆரவாரம் ஏதென்ன (அஹமந்நம் இத்யாதி)

ஜீ—நமுசிப்ரப்ருதிகள் விரோதிகளாகையாலே சேருமிறே. h நமுசிப்ரப்ருதிகளோடே பொருதமைக்கு ப்ரமாணம் (இடங்கை இத்யாதி) i இதுக்கு அர்த்தம் (இடத்திருக்கையில் இத்யாதி) i_2 ஆர்ப்பு-ஆரவாரம். k (வாய்வாய் என்று ஒடுங்கப் பண்ணிற்று) என்றது-C "என்னிது மாயம் என்னப்பன் அறிந்திலன்" என்ற நமுசிப்ரப்ருதிகளை "வாய்வாய்" என்று ஒடுங்கப் பண்ணிற்று என்றபடி. (வாய்வாய்) என்று கபோல தாடநத்தைச் சொல்லுகிறது. l கிடந்தவிடத்தே—க்ஷீராப்தியிலே, m அவன்-திருவனந்தாழ்வான், n அங்கே-பரமபதத்திலே, o அங்கும் அப்படிச் செய்யுமோ? என்ன (ஆங்காரவாரம் இத்யாதி) p அங்கு விரோதிகளில்லையே, ஆரவாரம் ஏதென்ன, (அஹமந்நம் இத்யாதி) q "அரவு" என்றத்தை கீழும் மேலும் அந்வயிப்பது, r தோன்றல்-

---

ப்ர-p (பொரு) तैत्तिरीयके उपनिषदि (भृ-१०)—"इमान् लोकान् कामान्नी कामरूप्यनुसञ्चरन्। एतत्साम गायन्नास्ते-हा(३) वुहा (३)वुहा(३)वु। अहमन्नमहमन्नमहमन्नम्। अहमन्नादो(३)हमन्नादो(३)हमन्नादः। अहमन्नमन्नमदन्तमाद्मि। अहं विश्वं भुवनमभ्यभवाम्। सुवर्नज्योतीः। य एवं वेद। इत्युपनिषत्॥"

A இர-திருவ-71. B நான்-திருவ-10. C பெரியாழ் 1-9-8.

ஈ—என்னில் qA[அரவணைமேல் rதோன்றல்] திருவனந்தாழ்வானைப் படுக்கையாகவுடைய ஸர்வேஶ்வரன் காடுமேடையும் அளக்கைக்காகப் புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமான திருவடிகளை நிமிர்த்தபோது. s எல்லாம் படவேண்டாவோ ? அவன் t இப்படி வ்யாபரியாநின்றால் u தன்னில் தான் பொருது என்றபோது-ப4 அஸ்தா2நே ப4யஶங்கையாலே ஒருவரையொருவர் அதிஶங்கை பண்ணிப் பொருகை. v1. "राघवं शरणं गतः" (ராக4வம் ஶரணம் க3த:) என்றவனையிறே 2. "वध्यताम्" (வத்4யதாம்) என்றது ; w 3. "भरतस्य वधे दोषं नाहं पश्यामि" (ப4ரதஸ்ய வதே4 தோ3ஷம் நாஹம் பஶ்யாமி) என்றாரிறே இளையபெருமாள்.

(மா) அவற்றின் வடிவின் பெருமையைச் சொல்லவுமாம். x அன்றியே, ஆஶ்ரித விஷயத்தில் x2 அவனிற்காட்டில் இவர்களுக்கு உண்டான பக்ஷபாதத்தைச் சொல்லவுமாம்.

அ—q"விடங்காலும் தீவாயரவு, அரவணைமேல் தோன்றல்" என்று, "அரவு" என்று-இரண்டு இடத்திலும் கூட்டுவது r தோன்றல் - ராஜா. தோன்றல் என்றது ஸௌகுமார்ய ஸூசகம். s (எல்லாம் படவேண்டாவோ) இதிவாக்யம் ஸோக்தி:. t இப்படி-அஸ்யாம் பூ4மாவிதி ஸ்வ ப4ாவார்த்த2: u த்3விதீயம் பக்ஷமாஹ (தன்னில் தான் இதி) 4. "ஸ்நேஹாத3ஸ்தா2நரக்ஷாவ்யஸநிபி4:" இத்யாதி3. v, w அஸ்தா2நே ப4யஶங்கயா அதிஶங்காகரணே ப்ரமாணத்3வயமாஹ (ராக4வம் இத்யாதி3 வாக்யத்3வயேந) x 5. "புரா பூ4த்வா ம்ருது3ர்தா3ந்த:" இத்யாதி3கஞ்ச (அன்றியே ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில்) இதிவாக்யே ப்ரமாணதயா வத3ந்தி. y அவர்களுக்கு ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில்

ஸ்ரீ—ராஜா: தோன்றல் என்றது ஸௌகுமார்யஸூசகம் t (இப்படி வ்யாபரியாநின்றால்) என்றது சாடு: இப்படி-இந்த பூ4மியில் என்று ஸ்வப4ாவார்த்த2ம். u த்3விதீயபக்ஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் (தன்னில் தான் இத்யாதி3) 4. "ஸ்நேஹாத3ஸ்தா2நரக்ஷாவ்யஸநிபி4:" இத்யாதி3. v, w அஸ்தா2நே ப4யஶங்கை பண்ணினதுக்கு த்3ருஷ்டாந்தத்3வயம் (ராக4வம் இத்யாதி3 வாக்யத்3வயேந) v யுத்34காண்டே3 ஸப்தத3ஶே—1. "ஸோऽஹம் பருஷிதஸ்தேந தா3ஸவச்சாவமாநித: | த்யக்த்வா புத்ராம்ஶ்ச தா3ராம்ஶ்ச ராக4வம் ஶரணம் க3த: ||" w அயோத்4யாகாண்டே3 சித்ரகூடே லக்ஷ்மண:—3. "ப4ரதஸ்ய வதே4 தோ3ஷம் நாஹம் பஶ்யாமி ராக4வ! பூர்வாபகாரிணாம் த்யாகே3 ந ஹ்யத4ர்மோ விதீ4யதே ||" x2, y அவனிற்காட்டில் இவர்களுக்குப் பக்ஷபாதமுண்டு

ப்ர—u2 (அஸ்தா2நே ப4யஶங்கை) श्रीगुणरत्नकोशे — "तस्याश्च त्वत्कृपावच्छिरवधिजनता-विश्रमार्हावकाशे सङ्कीर्णे दास्यतृष्णाकलितपरिकरैः पुम्भिरानन्दनिघ्नैः। स्नेहादस्थानरक्षाव्यसनिभिरमयं शार्ङ्गचक्रासिमुख्यैः आनन्दैकार्णवे श्रीभगवति युवयोराहुरास्थानरत्नम्॥ २४॥"

v1. युद्धकाण्डे सप्तदशे—"सोऽहं परुषितस्तेन दासवच्चावमानितः। त्यक्त्वा पुत्रांश्च दारांश्च राघवं शरणङ्गतः॥ ३२॥"

w3. अयोध्याकाण्डे (९७) चित्रकूटे भरतागमनं निरीक्ष्य लक्ष्मणवचनम्—"यन्निमित्तं भवान् राज्याच्च्युतो राघव शाश्वतात्। स प्राप्तोऽयमरिर्वीर भरतो वध्य एव मे॥ २२॥ भरतस्य वधे दोषं नाहं पश्यामि राघव। पूर्वापकारिणां त्यागे न ह्यधर्मो विधीयते॥ २३॥"

▲ இர-திருவ-71.

ஈ—y1."अव्याहतानि कृष्णस्य चक्रादीन्यायुधानि तम्। रक्षन्ति सकलापद्भ्यो येन विष्णुरुपासितः॥" (அவ்யாஹதாநி க்ருஷ்ணஸ்ய சக்ராதீ₃ந்யாயுத₄ாநி தம்। ரக்ஷந்தி ஸகலாபத்₃ப்₄யோ யேந விஷ்ணுருபாஸித:॥) என்கிறபடியே z ஸர்வேஸ்வரன் எதிரியானாலும் அவன் கையில் காட்டிக்கொடாதே நோக்கும் மஹத்தைையைச் சொல்லுகிறது. (நீள் படை) a"ஆயிரக்காதம் b பறப்பதின் குட்டி ஐந்நூறு காதம் c சிறகடிக்கொள்ளும்" என்னுமா போலே, c₂ ஸர்வேஸ்வரன் அதி₄கரித்த கார்யத்திலே அவன்தன்னிலும் முற்பட்டி

அ—பக்ஷபாதமுண்டோ? என்ன (அவ்யாஹதாநி இத்யாதி₃) z 1. "ரக்ஷந்தி ஸகலாபத்₃ப்₄ய:" என்கிறத்தின் ஸகலஶப்₃த₃ தாத்பர்யம் (ஸர்வேஸ்வரன் எதிரியானாலும் இதி) ஆகையிறே திருவாழியாழ்வானும் இஷீகாஸ்த்ரமும் து₃ர்வாஸாவையும் காகத்தையும் மெள்ள மெள்ளப் பின்தொடர்ந்தது; அத்தாலேயிறே அவர்களுக்கு ஶரணாக₃திக்கு அவகாஶம் கிடைத்தது. "ஶரணாக₃தராவாரோ" என்னும் நசைமாத்ரத்தாலே காத்தால், ஶரணாக₃தரானவர்களை ரக்ஷிக்கை கிம்புநர்ந்யாயஸித்₃த₄மிறே. அவனுடைய அந்தரங்க₃பரிகரமெல்லாம் இப்படியேயிறே இருப்பது. 2 "புரேவ மே சாருத₃தீமநிந்தி₃தாம் தி₃ஶந்தி ஸீதாம் யதி₃ நாத்₃ய மைதி₂லீம்। ஸதே₃வக₃ந்த₄ர்வமநுஷ்யபந்நகம் ஜக₃த் ஸஶைலம் பரிவர்த்தயாம்யஹம்॥" என்று பெருமாள் அம்பு தொடுத்தபோது, 3. "புரா பூ₄த்வா ம்ருது₃ர்தா₃ந்தஸ் ஸர்வபூ₄தஹிதே ரத:। ந க்ரோத₄வஶமாபந்ந: ப்ரக்ருதிம் ஹாதுமர்ஹஸி॥" என்று தணியப்பண்ணினாரிறே இளையபெருமாள்.

a "மா" இத்யத்ர-விக்₃ரஹாதி₄க்ய விவக்ஷாயாம், "நீள்" இதி ச தஸ்யைவாபி₄தா₄நாத் த்₃விருக்திப₂லிதமாஹ (ஆயிரக்காதம் இதி) "மா" இத்யஸ்ய ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதரூபமாஹாத்ம்ய பரத்வே "கஸ்மாத்₃தீ₃ர்க்க₄:" இத்யபேக்ஷாம் பூரயந்நாஹ (ஆயிரக்காதம் இதி) காதம்-யோஜநம். b பறப்பது-பறக்கிற பக்ஷி. c அடிக்கொள்ளும்-அடித்துக்கொள்ளும். c₂ உக்தார்த்த₂

ஜீ—என்றதுக்கு ப்ரமாணம் (அவ்யாஹதாநி இத்யாதி₃) ஸ்ரீவிஷ்ணுத₄ர்மே—1. "அவ்யாஹதாநி க்ருஷ்ணஸ்ய சக்ராதீ₃ந்யாயுத₄ாநி தம்। ரக்ஷந்தி ஸகலாபத்₃ப்₄யோ யேந விஷ்ணுருபாஸித:॥" z ஸகலஶப்₃த₃த்துக்கு அர்த்த₂ம் (ஸர்வேஸ்வரன் எதிரி இத்யாதி₃) ஆகையாலிறே திருவாழியாழ்வானும் இஷீகாஸ்த்ரமும் து₃ர்வாஸாவையும் காகத்தையும் மெள்ள மெள்ளப் பின் தொடர்ந்தது; அத்தாலேயிறே அவர்களுக்கு ஶரணாக₃திக்கு அவகாஶம் கிடைத்தது. அவனுடைய அந்தரங்க₃ பரிகரமெல்லாம் இப்படியேயிருப்பது. 2. "புரேவ மே சாருத₃தீமநிந்தி₃தாம் தி₃ஶந்தி ஸீதாம் யதி₃ நாத்₃ய மைதி₂லீம்। ஸதே₃வக₃ந்த₄ர்வமநுஷ்யபந்நகம் ஜக₃த் ஸஶைலம் பரிவர்த்தயாம்யஹம்॥" என்று பெருமாள் அம்பு தொடுத்தபோது, 3. "புரா பூ₄த்வா ம்ருது₃ர்தா₃ந்தஸ் ஸர்வபூ₄தஹிதே ரத:। ந க்ரோத₄வஶமாபந்ந: ப்ரக்ருதிம் ஹாதுமர்ஹஸி॥" என்று தணியப்பண்ணினாரிறே இளையபெருமாள்.

a "மா" என்று-வடிவிற்பெருமையானபோது, மா என்றும், நீள் என்றும்-மீமிசையாய், அதுக்கு ப₂லம் (ஆயிரக்காதம் இத்யாதி₃) "மா" என்றது-ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதரூபமாஹாத்ம்ய பரமானபோது "கஸ்மாத்₃தீ₃ர்க்க₄:" இத்யபேக்ஷாம் பூரயந்நாஹ (ஆயிரக்காதம் இத்யாதி₃) b பறப்பதின்-பறக்கிற பக்ஷியின். c அடிக்கொள்ளும்-அடித்துக்கொள்ளும். c₂ உக்தார்த்த₂த்₃வயாது

ப்ர—y1. श्रीविष्णुधर्मे अष्टसप्ततितमाध्याये—"अव्याहतानि कृष्णस्य चक्रादीन्यायुधानि तम्। रक्षन्ति सकलापद्भ्यो येन विष्णुरुपासितः॥"

ஸ்ரீ-ருக்கை. நீள்படையான ஆழிசங்கத்தோடே கூட. (திரு மா நீள் கழல் ஏழுலகும் தொழ) d 1. "कदा पुनः" (கதா₂ புந:) என்று e நான் ஆசைப்பட்டுக் கிடக்கும் திருவடிகளைக் கொண்டுகிடீர் ஆசையில்லாதார் தலையிலே வைத்தது. (திரு) ஐஶ்வர்யஸூசகமான த்₄வஜாரவிந்தா₃திகளையுடைத்தாயிருக்கை. (மா) பரமபூஜ்யமாயிருக்கை. (நீள்கழல்) f ஆஶாலேஶமுடையார் இருந்தவிடம் எல்லையாக வளரும் திருவடிகள். (ஏழுலகும் தொழ) g ஒரு ஸாத₄நாநுஷ்டா₂நம் பண்ணுதாரும் தொழ. (ஒரு) இவன்தானே "இவ்வடிவை இன்னமொருகால் h கொள்ளவேணும்"என்னிலும் i வாயாதபடி அத்₃வி தீயமாயிருக்கை. (j மாணி) ஶ்ரிய:பதி என்று தோற்றுதபடி k இரப்பிலே l தழும்பேறுகை. (m குறளாகி) கோடியைக் காணியாக்கினாற்போலே, பெரிய வடிவைக் கண்ணாலே n முகக்கலாம்படி o சுருக்கினபடி. (நிமிர்ந்த) p அடியிலே நீர்வார்த்துக் கொடுத்தவாறே

அ—த்₃வயாநுகு₃ண்யேந ஸர்வேஶ்வரன் அதி₄கரித்த கார்யம்-வர்த்த₄நம், ஜக₃த்₃ரக்ஷணஞ்சேதி த்₃ரஷ்டவ்யம். d "உலகு" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (கதா₂ புந: இத்யாதி₃) அர்த்தே₂ தாத்பர்யம். d,e யத்₃வா,—"கதா₂புந:"என்று ஆளவந்தார் ஆசைப்பட்டாற்போலே, A"நின்பாத பங்கயமே தலைக்கணியாய்" என்று நான் ஆசைப்பட்டுக்கிடக்கும் திருவடிகளைக்கொண்டு — என்று அடைவே அநுஸந்தி₄ப்பது. f "ஆஶாலேஶமுடையார்" இத்யாதி₃க்கு ப்ரமாணமாக — 2. "நாராயணேதி யஸ்யாஸ்யே வர்த்ததே நாம மங்க₃ளம்। நாராயணஸ்தமர்வாஸ்தே வத்ஸம் கௌ₃ரிவ வத்ஸலா ॥" 3. "கு₃ஹமாஸாத்₃ய த₄ர்மாத்மா நிஷாத₃தா₂தி₃பதிம் ப்ரியம்" 4. "ஸோப்₄யக₃ச்ச₂ந்மஹாதேஜாஶ் ஶப₃ரீம் ஶத்ருஸூத₃ந:" இத்யாதி₃ அநுஸந்தே₄யம். g "உலகு" என்றதுக்குப் ப₂லிதம் (ஒரு ஸாத₄நாநுஷ்டா₂நம் இத்யாதி₃) h (கொள்ளவேணும் என்னிலும்) ஸ்வீகரிக்கவேணும் என்றாலும். i வாயாதபடி - கிடையாதபடி என்றபடி. j மாணி - ப்₃ரஹ்மசாரி. m குறள் - வாமநன். k இரப்பிலே - யாச்ஞையிலே. l தழும்பு-தகண். n முகக்க லாம்படி-மொண்டுகொள்ளலாம்படி. o சுருக்கினபடி - ஸங்கோசித்தபடி. p (அடியிலே நீர்வார்த் துக்கொடுத்தவாறே நிமிர்ந்தபடி) என்றது - 5. "கரே நிபதிதே தோயே வாமநோ வவ்ருதே₄ க்ஷணாத்" என்றத்தைப்பற்ற; q இது சாடுவுமாயிருக்கிறது (வாஸு₂தே₃வ தருவிறே).

ஜீ—கு₃ணயேந ஸர்வேஶ்வரன் அதி₄கரித்த கார்யம்-வர்த்த₄நமும், ஜக₃த்₃ரக்ஷணமும் என்று கண்டு கொள்வது. d"உலகு"என்றதுக்கு ப₄ாவம் (கதா₂ புந: இத்யாதி₃) ஸ்தோத்ரே. d,e (கதா₂ புந:) என்று ஆளவந்தார் ஆசைப்பட்டாற்போலே A "நின் பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்" என்று நான் ஆசைப்பட்டுக் கிடக்கும் என்றபடி. f "ஆஶாலேஶமுடையார்" இத்யாதி₃க்கு ப்ரமாண மாக - 2. "நாராயணேதி யஸ்யாஸ்யே வர்த்ததே நாம மங்க₃ளம்। நாராயணஸ்தமர்வாஸ்தே வத்ஸம் கௌ₃ரிவ வத்ஸலா ॥" 3. "கு₃ஹமாஸாத்₃ய த₄ர்மாத்மா" 4. "ஸோப்₄ய க₃ச்ச₂ந்மஹாதேஜாஶ்ஶப₃ரீம் ஶத்ருஸூத₃ந:" இத்யாதி₃ அநுஸந்தே₄யம். g"ஏழுலகும் தொழ" என்றதுக்குப் ப₂லிதம் (ஒரு ஸாத₄நாநுஷ்டா₂நம் இத்யாதி₃) h கொள்ளவேணும் - பரிக்₃ரஹிக்க வேணும். j மாணி - ப்₃ரஹ்மசாரி. m குறள் - வாமநன். n முகக்கலாம்படி-க்₃ரஹிக்கலாம்படி. o சுருக்கினபடி - ஸங்கோசித்தபடி. p,q 5. "கரே நிபதிதே தோயே வாமநோ வவ்ருதே₄ க்ஷணாத்" என்றத்தைப் பற்ற சாடு (அடியிலே இத்யாதி₃—வாஸு₂தே₃வ தருவிறே)

ப்ர—d1.(திருமா) स्तोत्ररत्ने - "कदा पुनश्शङ्ख" इत्यादि.

A 9-2-2.

2. கண்ணுள் ளேநிற்கும் காதன்மை யால்தொழில்
எண்ணி லும்வரு மென்னினி வேண்டுவம்
மண்ணும் நீரு மெரியும்நல் வாயுவும்
விண்ணு மாய்விரி யும்எம் பிரானையே.

ஈ—நிமிர்ந்தபடி ; q வாஸுதே3வதருவிறே. r நெய்தற்காடு அலர்ந்தாற்போலே, ஆகாஶாவகாஶமடையத் தன் வடிவழகாலே s பாரித்தபடி. (அக் t கருமாணிக்கம்) u மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற தம்மாலும் பரிச்சே2தி3க்கப் போகிறதில்லை காணும்! (என் v கண்ணுளதாகுமே) w ஏழுலகத்துள்ளார் வாசியறிந்திலர்களிறே; அவ்வாசியறியுமவராகையாலே "என் கண்ணுளதாகுமே" என்கிறார். கண்ணென்று-இடமாய், x என்னிடத்து ஆகும் என்னவுமாம். y "கருமாணிக்கம்" என்கையாலே கண்ணுள்தாகும் என்கிறது. 1.

அ— r "நிமிர்ந்த, கருமாணிக்கம்" இதி பத3த்3வயம் ஶ்ருதி3 நித4யாஹ (நெய்தற்காடு இதி) நெய்தல்காடு-நீலோத்பலவநம், s பாரித்தபடி-பரப்பினபடி என்றபடி. u விஶிஷ்யாதபி4த4ாய, அக்கருமாணிக்கம் - அப்படிப்பட்ட கருமாணிக்கம் இத்யபி4தா4த பூ2லிதமாஹ (மயர்வற இதி) w ஸாப்தலௌகிகாந் ஸர்வாந் பரித்யஜ்ய, பராங்குஶார்யசக்ஷுர்விஷயபூ4தத்வே ஹேத்வா காங்க்ஷாயாமாஹ (ஏழுலகத்துள்ளார் இதி) ஏவஞ்சேத் 1. "ஸங்கை4ஸ்ஸுராணும்" இத்யநேந விரோத4ஸ் ஸ்யாதி3தி சேந்ந; 2. "அவஶா: ப்ரதிபேதி3ரே" இதிவத் தஸ்ய விஷயவைலக்ஷண்ய பூ2லாத்கார ப்ரயுக்தத்வாத். v கண்ணென்று-திருநயனமாதல், இடமாதல். x என்னிடத்து ஆகும்-எனக்கு போ4க்3யமாயிருக்கும் என்றபடி. y என்கண்ணுளான் என்று உயர்திணையாகச் சொல்லாதே, கண்ணுளதாகும் என்று அஃறிணையாகச் சொல்லுவானென்? என்ன (கருமாணிக்கம் என்கையாலே இத்யாதி3) உயர்திணை - தே3வமநுஷ்யாதி3 சேதநவாசிஶப்3த3ம். அஃறிணை - திர்யக்ஸ்த2ாவரங்களான அசேதநவாசி ஶப்3த3ம். த்ரிவிக்ரமனேயாகிலும், "கருமாணிக்கம்" என்று நிர்தே3ஶிக்கையாலே, "உளதாகும்" என்கிறார் என்றபடி. t (கருமாணிக்கம்) கருவான மாணிக்கம். கருவென்று - கருவிழி. கருவிழியாகில், கண்ணுளதாகவேணுமிறே; இப்படி சாடு விலே நோக்காகவும் ப்ரஸாதி3த்தருளுவர். முந்தின யோஜனையில் ப்ரயோஜநம் மந்த3ம். பொருமாநீள் படை என்று தொடங்கி, அடைவே அந்வயம். 1.

ஸ்ரீ— r "நிமிர்ந்த கருமாணிக்கம்" என்ற பத3ச்சேர்த்திக்கு பா4வம் (நெய்தற்காடு இத்யாதி3) s பாரித்தபடி-பரப்பினபடி. u "அக்கருமாணிக்கம்" என்ற தச்ச2ப்3த3த்துக்கு பா4வம் (மயர்வற இத்யாதி3) w "என்" என்றதுக்கு பா4வம் (ஏழுலகத்து இத்யாதி3) x என்னிடத்து ஆகும்-எனக்கு போ4க்3யமாயிருக்கும். முந்தின அர்த்த2ம் - என் கண்ணுக்கு விஷயமாகும் என்று. y என் கண்ணுளான் என்று உயர்திணையாகச் சொல்லாதே அஃறிணையாகச் சொல்லுவானென்? என்ன (கருமாணிக்கம் என்கையாலே இத்யாதி3) உயர்திணை - தே3வமநுஷ்யாதி3 சேதநவாசிஶப்3த3ம். அஃறிணை-திர்யக்ஸ்த2ாவரங்களான அசேதநவாசிஶப்3த3ம். த்ரிவிக்ரமனேயாகிலும், "கருமாணிக்கம்" என்று நிர்த்தே3ஶிக்கையாலே "உளதாகும்" என்கிறார் என்றபடி. க்ரமேணாந்வய:. 1.

ஆ— 2. வ்யா:— (கண்ணுள்ளே நிற்கும்) ஸர்வஜக₃தீ₃ஶ்வரனான எம்பெருமான், தன்னுடைய அபி₄நிவேஶத்தாலே, என்னுடைய மநோரத₂த்தை விஞ்சும்படி என்னுடைய கண்கள் தொடக்கமாகவுள்ள ஸர்வகரணங்களுக்கும் போ₄க்₃யமாக, இனி நமக்கு வேண்டுவதுண்டோ? என்கிறார். 2.

ஒ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — எம்பெருமான், தன்பக்கல் நிரதிஶயப₄க்தரானவர்களுக்கும், "தான் ஒருவன் உளன்" என்று பரிக₃ணித்தார்க்கும் அத்யந்த ஸுலப₄னும் என்ற கு₃ணத்தாலே தாம் ஈடுபடுகிறார்.

வ்யா:— (என் இனி வேண்டுவம்) இங்ஙனே ஆனபின்பு நமக்கு ஒரு குறையில்லை. (மண்ணும் நீருமென்று மேலுக்கு) இப்படி ஆஶ்ரிதஸம்ரக்ஷணார்த்த₂மாகக் கார்யபூ₄த ப்ருதி₂வ்யாதி₃ ஸகலபதா₃ர்த்த₂ ரூபேண அத்யந்த விஸ்த்ருதனுயுள்ளவன்; ஸர்வேஶ்வரன் என்றுமாம். (நல்வாயுவும்) என்கிறது - தா₄ரகத்வத்தைப் பற்ற. 2.

ப— 2. அவ:— அநந்தரம், ஸர்வகாரணபூ₄தனான ஸர்வேஶ்வரன், ஸர்வாத்மகப₄ஜநத்தோடு ஸத்₃பா₄வ அபி₄ஸந்தி₄யோடு வாசியற ஸந்நிஹிதனும் என்கிறார்.

மண்ணும் நீரும் எரியும் நல்வாயுவும் விண்ணுமாய்-ப்ருதி₂வ்யாதி₃ பூ₄தங்களையும் ப்ரகாரமாக உடையனாய்க்கொண்டு, **விரியும்**—ஜக₃தா₃காரேண விஸ்த்ருதனாகிற, **எம்பிரானை** — என்னுடைய ஸ்வாமியை, **காதன்மையால்** — அபி₄நிவேஶாத்மக ப₄க்தியாலே, **தொழில்** — ப்ரணாமார்ச்சநாதி₃களைப் பண்ணில், **கண்ணுள்ளே** — [1. "**तांस्तथैव भजाम्यहम्**" (தாம்ஸ்ததை₂வ ப₄ஜாம்யஹம்) என்று] அவர்கள் கண் வட்டத்தை விடாமல், **நிற்கும்**—நித்யஸந்நிதி₄பண்ணும்; **எண்ணிலும்**—[2. "**अस्ति ब्रह्मेति चेद्वेद**" (அஸ்தி ப்₃ரஹ்மேதி சேத்₃வேத₃) என்று] ஸத்₃பா₄வசிந்தாமாத்ரத்திலும், **வரும்** — (அவன் வஶத்திலே) வரும்படியாயிருக்கும்; **இனி** — இப்படி து₃ஷ்கர ஸுகரங்களான உபாயத்₃வயத்திலும் ஸுலப₄னானபின்பு, **என் வேண்டுவம்** — (அநந்யக₃திகளான நமக்குச்) செய்யவேண்டுவதுண்டோ?.

காரணத்வம் - உப₄யோபாய ஸாதா₄ரணம். **எண்** - சிந்திப்பு. A"சிந்திப்பே அமையும்" என்கிற ப்ரபத₃ந ஸௌகர்யம். **எண்ணிலும் வரும் என்று** - நினைவிற்காட்டில் மிகவும் கைவரும் என்றுமாம். **நல்வாயு**-தா₄ரகத்வ வைலக்ஷண்யம். 2.

இ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டில் — பரிக₃ணனையோடு பரமப₄க்தியோடு வாசியற முகங்கொடுக்கும் என்று அக்கு₃ணத்திலே ஈடுபடுகிறார்.

A 9.1.7.

இ— வ்யா:— (கண்ணுள்ளே நிற்கும் காதன்மையால் தொழில்) அவனைப் பெரு விடில் த₄ரியாதானும்படியான பரமப₄க்தியையுடையனாய்க்கொண்டு தொழில் கண்வட்டத்தே விடாதே நிற்கும். (நிற்கும்) இத்தலைக்காக நிற்கையன்றிக்கே, தன் செல்லாமையோடே ஸ்த₂ாவரப்ரதிஷ்டை₂யாய் நிற்கும். (எண்ணிலும் வரும்) க₄டபடாதி₃களுடைய அஸ்திப₄ாவத்தை இசையும்; ஈஶ்வரனுடைய அஸ்திப₄ாவத்தை இசையான்; பஞ்சவிம்ஶதி தத்வத்தை இசையும்; ஷட்₃ விம்ஶகனை இசையான்; "நம்முடைய உண்மையை இசைந்தானிறே" என்று அப்போதே வந்து முகங்காட்டும். இவன் எண்ணின அளவுக்கு அவ்வருகே வரும் என்னவுமாம். (என் இனி வேண்டுவம்) ஸர்வேஶ்வரன் ஸ்வப₄ாவம் இது வான பின்பு, ஹிதாம்ஶத்தில் நமக்கு ஒரு குறையில்லை. வேல்வெட்டிப்பிள்ளை இதிஹாஸம். (மண்ணும் நீர் இத்யாதி₃) "நல்வாயுவும்" என்கிறது - த₄ாரகத்வத் தைப்பற்ற. (ஆய்) அந்தராத்மாவாய். (விரியும்) 1. "बहु स्याम्" (ப₃ஹு ஸ்யாம்) என்கிறபடியே விஸ்த்ருதனாகாநிற்கும். (எம்பிரானையே) ஜக₃த்காரணத்வ ப்ரயுக்த மான உபகாரத்தை நினைத்தல்; ஸர்வேஶ்வரன் என்னுதல். "எம்பிரானை" என்கிற த்₃விதீயையை ப்ரத₂மையாக்கி, "எம்பிரான் - கண்ணுள்ளே நிற்கும்" என்னுதல். 2.

ஈ— அவ:— இரண்டாம் பாட்டு. a பரமப₄க்திக்கும் பரிக₃ணனைக்கும் ஒக்க முகங் காட்டும் என்கிறார்.

வ்யா:— (கண்ணுள்ளே நிற்கும் b காதன்மையால் தொழில்) c பரமப₄க்தி யுக்தராய்க்கொண்டு தொழில், அவர்கள் கண்வட்டத்துக்கு அவ்வருகு போகமாட்டாதே நிற்கும். d தன்னையொழியச் செல்லாமையை உடையராய்க்கொண்டு தொழில், e தானும்

அ— இரண்டாம் பாட்டு. (கண்ணுள்ளே இத்யாதி₃) a (பரமப₄க்திக்கும் இத்யாதி₃) "காதன் மையால், எண்ணிலும் வரும்" என்கிற பத₃ங்களிலே நோக்கு.

b (காதன்மை) 2. "நமஸ்யந்தஶ்ச மாம் ப₄க்த்யா" என்ற ப₄க்தி. c.d (பரமப₄க்தியுக்தராய்) இத்யாதி₃வாக்யத்₃வயம் ஸாத்₄யப₄க்திரூபேண ஸாத₄நப₄க்திரூபேண ச த்₃விவித₄ப₄க்திபரம். 3. "யே ப₄ஜந்தி து மாம் ப₄க்த்யா மயி தே தேஷு சாப்யஹம்" 4. "ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்" இதி ப்ரமாணத்₃வயஞ்ச த்₃ரஷ்டவ்யம். c,d யத்₃வா, பரமப₄க்தி ஶப்₃த₃த்தாலே விவக்ஷிதமான ஹேதுவை விவரிக்கிறார் (தன்னையொழிய இத்யாதி₃) b,c "கண்ணுள்ளே நிற்கும்" என்கையாலே, "காதன்மை" என்று - பரமப₄க்தியே விவக்ஷிதம் என்று திருவுள்ளம். e (தானும்

ஜீ— இரண்டாம் பாட்டு. (கண்ணுள்ளே இத்யாதி₃) a "காதன்மையால், எண்ணிலும் வரும்" என்ற பத₃ங்களிலே நோக்காக அவதாரிகை (பரமப₄க்தி இத்யாதி₃).

b காதன்மையாவது—2 "நமஸ்யந்தஶ்ச மாம் ப₄க்த்யா" என்கிற ப₄க்தி. c.d விவரணம (தன்னையொழிய இத்யாதி₃) b,c "கண்ணுள்ளே நிற்கும்" என்கையாலே, "காதன்மை" என்று-பரமப₄க்தியே விவக்ஷிதம் என்று கருத்து. e (தானும் அவர்களையொழியச் செல்லாமையை

ஈ—அவர்களையொழியச் செல்லாமையை உடையனாய், அவர்கள் f கண்வட்டத்தில்நின்றும் கால்வாங்கமாட்டதே நிற்கும். (g எண்ணிலும் வரும்) h "க₄டம், படம், ஈஶ்வரன்" என்றால், "நம்மை, i 'இல்லை' என்னாதே, இவற்றோடொக்கப் பரிக₃ணித்தானிறே" என்று வரும். j "சதுர்விம்ஶதி தத்வமாயிருக்கும் அசித்து, பஞ்சவிம்ஶகன் ஆத்மா, ஷட்₃விம்ஶகன் ஈஶ்வரன்" என்றால், "நம்முடைய உண்மையையும் இவற்றோபாதி இசைந்தானிறே" என்று வந்து முகங்காட்டும். (வரும்) k நிற்குமதில்லை. l இவன் "போ" என்ற m போதும் n அதுக்கும் உடலாக வருமித்தனை. அன்றியே (எண்ணிலும் வரும்) o நம்முடைய p எண்ணை / மிஞ்சி வரும் என்றுமாம். (எண்ணிலும் வரும்) q "இருபத்தொன்று, இருபத்திரண்டு, இருபத்துமூன்று, இருபத்துநான்கு, இருபத்தஞ்சு, இருபத்தாறு" என்று எண்ணினால், "இருபத்தாறு நானே" என்று வரும் என்றுமாம்.

அ—அவர்களையொழிய) அவதா₄ரண தாத்பர்யம். f (கண்வட்டம்) சக்ஷுர்க்₃ராஹ்யதே₃ஶம். g "எண்ணிலும்" என்றது-மநோரத₂மாதல், ஸங்க்₂யையாதல்; h,j,q ஸங்க்₂யையான பக்ஷத்திலே மூன்று வகையாலே அருளிச்செய்கிறார். h அதில் வாத₃ப்ரக்ரியையாலே அருளிச்செய்கிறார் (க₄டம் படம் இத்யாதி₃) i (இல்லை என்னாதே) என்றவிடத்தில் - 1. "அஸ்தி ப்₃ரஹ்மேதி சேத்₃ வேத₃" 2. "தமேவம் வித்₃வாநம்ருத இஹ ப₄வதி" என்று அருளிச்செய்வர். j வேதா₃ந்திகள் ப்ரக்ரியையாலே அருளிச்செய்கிறார் (சதுர்விம்ஶதி தத்வமாய் இத்யாதி₃) q லௌகிகப்ரக்ரியையாலே அருளிச்செய்கிறார் (இருபத்தொன்று இத்யாதி₃) "சதுர்விம்ஶதி தத்வமாயிருக்கும் அசித்து" என்ற வாக்யாநந்தரம் இவ்வாக்யம் அநுஸந்தே₄யம். k (நிற்குமதில்லை) "வரும்" என்கிறத்தில் விவக்ஷிதமான அவதா₄ரண தாத்பர்யம். l ஆக₃மநப்ரகார சரமாவதி₄மாஹ (இவன் போவென்றபோது இதி) n அதுக்கும் - போகைக்கும். ஏதேந அத்யந்தபாரதந்த்ர்யம் ஸூச்யதே; m அபிநா - A "குழலூது போயிருந்தே" இத்யத்ரேவ "க₃ச்ச₂" இத்யுக்தி: ப்ரத்யாஸத்தேர் யதா₂ ஹேதுஸ்ஸ்யாத், ததா₂ ஆக₃ச்சா₂தீத்யபி ஸூச்யதே. o,p "எண்" என்று மநோரத₂மென்ற பக்ஷத்தில் அருளிச்செய்கிறார் (நம்முடைய இத்யாதி₃) p எண்ணை மிஞ்சி வருகையாவது - எண்ணின்றிக்கேயிருக்க வருகை என்றபடி.

r ஏவம் தர்ஹி ஸங்க்₂யாயதாம் ஸர்வேஷாமபி மோக்ஷப்ரஸங்க₃ இத்யத்ர, ஹார்த்த₃ப₄ாவமாஹ (அவன் இவன்பக்கல் இதி) s ஏவம் தர்ஹி ஆசார்யோபஸத்தி விதா₄யகாநாம் ப்ரபத₃ந

ஜீ—உடையன்) என்றது அவதா₄ரண தாத்பர்யம். g,h,j q எண்ணென்று-ஸங்க்₂யையாய், இத்தை வாதி₃களுடையவும், வேதா₃ந்திகளுடையவும், லௌகிகருடையவும் ப்ரக்ரியையாலே த்ரிவித₄மாக அருளிச்செய்கிறார் (க₄டம்) இத்யாதி₃யாலும், (சதுர்விம்ஶதி தத்வம்) இத்யாதி₃யாலும், (இருபத்தொன்று) இத்யாதி₃யாலும். l வரும்படியின் சரமாவதி₄ (இவன் போவென்ற இத்யாதி₃) n அதுக்கும் - போகைக்கும். n (அதுக்கும் உடலாக வரும்) போவென்ற உக்தியை வருகைக்கு ஹேதுவாகக் கொண்டு வரும். o,p "எண்" என்று மநோரத₂பரமாக அர்த்தா₂ந்தரம் (நம்முடைய இத்யாதி₃) p எண்ணை மிஞ்ச வருகையாவது-எண்ணின்றிக்கேயிருக்க வருகை.

r விவரணம் (அவன் இவன்பக்கல் இத்யாதி₃) s அதுவென், ப்ரபத்திபண்ணவேண்டாவோ? என்ன (இப்படியிருக்கிற இத்யாதி₃) t ப₂லிதம் (அவன் தன் இத்யாதி₃) 1. "ஏதம்

A 6-2-2. / (பா) மிஞ்ச.

ஈ— (என் இனி வேண்டுவம்) பரமபக்திக்கும் பரிகணனைக்கும் ஒக்க முகங் காட்டுவானானபின்பு எனக்கு ஒரு குறையுண்டோ? r அவன் இவன்பக்கல் அப்ரதி ஷேதத்துக்கு அவஸரம் பார்த்திருந்து முகங்காட்டுவானானபின்பு, இவனுக்கு ஹிதாம்ஶத்தில் செய்யவேண்டுவதுண்டோ? s இப்படியிருக்கிற பகவத்ஸ்வரூபத்தை புத்திபண்ணுகையிறே — இவன் ப்ரபந்நனாகையாவது. t அவன் தன் ஸ்வரூபோப தேஶத்தைப்பண்ணி, "உன்னால் வரும் இழவுக்கு அஞ்சவேண்டா — 1. 'மா ஶுச:' (மா ஶுச:)" என்றாற்போலே, இவரும் அவன் ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்து, "என் இனி வேண்டுவம்" என்கிறார். u அப்ரதிஷேதமே பேற்றுக்கு வேண்டுவது. v அதுக்கும் புறம்பான v2 யோக்யதாऽயோக்யதைகள் அகிஞ்சித்கரம். w வேல்வெட்டி நம்பியார் x நம்பிள்ளையை, "பெருமாள் கடலை ஶரணம் புகுகிறவிடத்தில் y ப்ராங்முகத்வாதி

அ—ஸித்யாயகாநாஞ்ச ஶாஸ்த்ராணாம் வையர்த்யம் ப்ரஸஜ்யேதேத்யத்ராஹ (இப்படியிருக்கிற இத்யாதி) 2. "தயாளஸிந்தோ பந்தோ" இத்யாதி; தாத்ருஶஜ்ஞாந ஜநயித்ருத்வமேவ ஆசார்ய க்ருத்யமிதி பாவ:. t பலிதம் (அவன் தன் ஸ்வரூபோபதேஶத்தை இதி) ந்யாஸவித்யா ப்ரகரணதீதாநி 3. "ஏதம் ஹவாவ ந தபதி! கிமஹம் ஸாது நாகரவம்! கிமஹம் பாபமகரவம்" இத்யாதிநி வாக்யாநயநுஸந்தேயாநி. அஹம் கிமர்த்தம் ஸாது நாகரவம், கிமர்த்தம் பாபமகரவமிதி ஏதத் ந தபதி-தபியாது. அகரவம்-பண்ணினேன் என்றபடி. u "காதன்மையால் தொழில்" என்று அத்யந்த குருவான ஸாதநத்தைச்சொல்லி, லகுவான இத்தால் தத் ஸாத்யஸித்தி அரிதாகையாலே "அவனே ஸாதநம்" என்று பர்யவஸிக்கை / சுட்டி பக்திஸ்தாநாபத்தி ஸித்தமாகையாலே, தாத்ருஶபுத்திரூபமாய், அதிகாரி விஶேஷணமான ப்ரபத்தி ஸித்தமானாலும், "என் இனி வேண்டுவம்" என்று சொல்லக்கூடுமோ?, வர்ணாஶ்ரம சாராதி யோக்யதை வேண்டாவோ? என்ன (அப்ரதிஷேதமும் இத்யாதி) v அதுக்கு-அப்ரதி ஷேதத்துக்கு; v2 யோக்யதையாவது-ப்ரகாரநியதி என்றபடி; அங்கநியதியும். அயோக்யதா யதா கிஞ்சித்காரிணீ ந பவதி தத்வத்யோக்யதாபீதி த்ருஷ்டாந்தார்த்தம் அயோக்யதா ஶப்தோபாதாநம். w யோக்யதாயோக்யதைகள் அகிஞ்சித்கரமென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் (வேல்வெட்டி இத்யாதி) x,a (நம்பிள்ளையை) என்றதுக்கு "கேட்க" என்றத்தோடே அந்வயம். y (ப்ராங்முகத்வாதி நியமங்களோடே இதி) 4. "பாஹும் புஜகபோகாபம்" இத்யாதி.

ஜீ—ஹவாவ ந தபதி! கிமஹம் ஸாது நாகரவம்! கிமஹம் பாபமகரவமிதி!!" என்னக்கடவதிறே. அஹம் கிமர்த்தம் பாபமகரவம், ஸாது நாகரவம் கிமர்த்தம் இத்யேதத் ந தபதி-தபியாது. அகரவம்-பண்ணினேன். u அப்ரதிஷேதமே அமையுமோ? என்ன (அப்ரதிஷேதமே இத்யாதி) v அதுக்கு-அப்ரதிஷேதத்துக்கு. v2 யோக்யதை-ப்ரகாரநியமாதிகள்; அயோக்யதை என்றது-த்ருஷ்டாந்தார்த்தம். wப்ரகாரநியமம் வேண்டா என்றதுக்கு ஸம்வாதம் (வேல்வெட்டி இத்யாதி) x,a "நம்பிள்ளையை" என்றதுக்கு-"கேட்க" என்றத்தோடே அந்வயம். z இதர ஸாதநங்கள்.

ப்ர— y (கண்ணுள்ளே) (ப்ராங்முகத்வாதி நியமங்கள்) யுத்தகாண்டே ஏகவிம்ஶே—"ततः सागरवेलायां दर्भानास्तीर्य राघवः। अञ्जलिं प्राङ्मुखः कृत्वा प्रतिशिश्ये महोदधेः ॥ १ ॥ बाहुं भुजगभोगाभमुपधायारिसूदनः ।।"

 / (பா) சுட்டிய.

ஈ—நியமங்களோடே ஶரணம் புக்காராயிருந்தது; இவ்வுபாயம் z இதர ஸாதநங்கள் போலே சில நியமங்கள் வேண்டியிருக்கிறதோ?"என்று a கேட்க—"b பெருமாள்தமக்கு, c1. 'समुद्रं राघवो राजा शरणं गन्तुमर्हति' (ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா ஶரணம் கந்துமர்ஹதி) என்று உபதேஶித்தான் ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான்; அவன்தான் பெருமாளை ஶரணம் புகுகிறவிடத்தில் கடலிலே ஒரு முழுக்கிட்டுவந்தான் என்றில்லை; ஆக, இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று என்னென்னில்; பெருமாள், இக்ஷ்வாகு வம்ஶ்யராய், ஆசார ப்ரதாநராகையாலே சில நியமங்களோடே ஶரணம் புக்கார்; ராக்ஷஸஜாதியனாகை யாலே, அவன் நின்ற நிலையிலே ஶரணம் புக்கான்; ஆகையாலே யோக்யனுக்கு அயோக்யதை ஸம்பாதிக்கவேண்டா; அயோக்யனுக்கு யோக்யதை ஸம்பாதிக்க வேண்டா; ஆகையாலே ஸர்வாதிகாரம் இவ்வுபாயம்" என்று அருளிச்செய்தார். d பகவத்ப்ரபாவ ஜ்ஞாநமுடையார்க்கு "இதுவே d அர்த்தம்"என்று தோற்றியிருக்கும்;

அ—z (இதர ஸாதநங்கள்) ஜ்யோதிஷ்டோமாதி தர்மங்கள். c (ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜேதி) அத்ர—"எருது கெடுத்தார்க்கும் ஏழே கடுக்காய், ஈனுப்பெண்ணுக்கும் ஏழே கடுக்காய், படை யெடுத்த மன்னற்கும் ஏழே கடுக்காய், பாவியேன் குன்றி அகப்பட்டுக்கொண்டேனே"; ஈனுப் பெண் - வந்த்யை. a,b,c வேல்வெட்டி நம்பியார் பஞ்சராத்ரஶாஸ்த்ர நிஷ்ணாதராகையாலே, 2. "ந ஜாதிபேதம் ந குலம் ந லிங்கம் ந குணக்ரியா: । ந தேஶகாலௌ நாவஸ்தாம் யோகோ ஹ்யயமபேக்ஷதே ॥" என்று - "ப்ரபத்தி ஒன்றையும் அபேக்ஷியாதிருக்கும்" என்னுமத்தை அறிந்தவராகையாலே, அவர் ஸ்ரீ ராமாயணம் அநுஸந்தியாநிற்க, அதிலே "பெருமாள் கடலை 'ப்ராங்முகத்வாதி நியமங்களோடே ஶரணம்புக்கார்" என்றிருந்ததாய், அத்தைக்கண்டு "ப்ரபத்திக்கும் ஏதேனும் நியமங்கள் வேண்டியிருந்ததோ?" என்று ஸந்தேஹித்து, "ஆரைக்கேட்பதோம்?" என்று கூசியிருக்க, பிள்ளையும் ஜீயரும் யாத்ருச்சிக மாக ஸ்ரீ கார்யார்த்தமாக அந்த வேல்வெட்டியிலே எழுந்தருள, அவரை ஸேவித்துத் தொழுது, "அடியேனுக்கு இத்தை ப்ரஸாதித்தருளவேணும்" என்ன; (பெருமாள்தமக்கு இத்யாதி) என்று சற்றுக்கூட்டுவது. d உபாயபல்குத்வ உபேயமஹத்த்வ ஸ்வதோஷபாஹுள்ய நிமித்த ஶங்காத்ரயக்ரஸ்தாந் ப்ரத்யாஹ (பகவத்ப்ரபாவஜ்ஞாந இதி) 3. "ப்ரபாவாத் பரமாத்மந:"அயம் ஶ்லோக: கேஷாஞ்சிச்ச்ரீகோஶேஷு உபர்தீயதே ச. e(கேவலக்ரியாமாத்ரத்துக்கே இதி) 4. "கதயந்தி குணாந் விஷ்ணோ: குர்வந்த்யபி ச ஸத்க்ரியாம் । மந்தபுண்யா ந விந்தந்தி

ஜீ-ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகள், a வேல்வெட்டி நம்பியார் பஞ்சராத்ர ஶாஸ்த்ர நிஷ்ணாதராகையாலே, 2. "ந ஜாதிபேதம் ந குலம் ந லிங்கம் ந குணக்ரியா: । ந தேஶகாலௌ நாவஸ்தாம் யோகோ ஹ்யயமபேக்ஷதே ॥" என்று-ப்ரபத்தி ஒன்றையும் அபேக்ஷியாதது என்னுமத்தை அறிந்த வராகையாலே கேட்டார் என்றபடி. லிங்கம் - க்ருஷ்ணகேஶத்வாதிகள். க்ரியைகள் - ஸதநுஷ்டாநங்கள். அவஸ்தை - ஶாத்யஶாத்யவஸ்தைகள். d இப்படி எல்லாருக்கும் தோற்றாதோ? என்ன (பகவத்ப்ரபாவ இத்யாதி) 4. "கதயந்தி குணாந் விஷ்ணோ: குர்வந்த்யபி ச ஸத்க்ரியா: ।

ப்ர— c1. (பெருமாளுக்கு ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுடைய உபதேஶம்) तत्रैकोनविंशे—
"एवमुक्तस्तु धर्मज्ञः प्रत्युवाच विभीषणः ॥ ३० ॥ समुद्रं राघवो राजा शरणं गन्तुमर्हति ॥
खानितस्सगरेणायं अप्रमेयो महोदधिः ॥ ३१ ॥"

ஸ்ரீ—e "கேவல க்ரியாமாத்ரத்துக்கே பூ2லப்ரதா3ந ஶக்தியுள்ளது" என்றிருப்பார்க்கு "f இவ்வர்த்த2ம் அநுபபந்நம்" என்று தோற்றியிருக்கும்.

(மண்ணும் இத்யாதி3) g காரணமான பூ4தபஞ்சகத்துக்கும் h உள்ளீடாய், i1. "ப3ஹு ஸ்யாம்' (ப3ஹு ஸ்யாம்) என்கிறபடியே தன் விகாஸமேயாம்படியிருக்கிற j உபகாரகன்— k கண்ணுள்ளே நிற்கும் காதன்மையால் தொழில், எண்ணிலும் வரும், என் இனி வேண்டுவம்? l தன்னையொழிந்த ஸகல பதா3ர்த்த2ங்களும் m தன் ஸங்கல்பத்தைப்பற்றி உளவாம்படியிருக்கிற n ஸர்வேஶ்வரன், தன்பக்கல் o ஆஶாலேஶமுடையார் ஸங்கல்பத்தைப்பற்றித் தான் உளனும்படி இருப்பானானபின்பு, இவ்வாத்மாவுக்கு p ஒரு குறையுண்டோ? என்கிறார். "நல்வாயுவும்" என்றது-தா4ரகத்வத்தைப்பற்ற. விண்ணுமாய் - இவற்றுக்கு q அந்தராத்மாவாய் என்றபடி. விரியும் - 1. "ப3ஹு ஸ்யாம்" (ப3ஹு ஸ்யாம்) என்கிறபடியே விஸ்த்ருதனாகாநிற்கும். j எம்பிரான் - எனக்கு உபகாரகன். r ப்ரத2மையை த்3விதீயையாக்கி, "எம்பிரானை" என்று கிடக்கிறது. 2.

அ—பாரமைகாந்த்யஸம்பத3ம் ||" d2 அர்த்த2மென்றது - பரமார்த்த2ம் என்றபடி. அத்ர — "காதன்மையால் தொழில்" (979 b) இத்யநேந - 2. "நமஸ்யந்தஶ்ச மாம் ப4க்த்யா" இத்யாதி3வத் நமஸ்காராங்கி3கா ப4க்திரபி4ஹிதா; "எண்ணிலும் வரும்" (980 g) இத்யநேந - ப்ரபத்திர் விவக்ஷிதா - இதி பா4விதம்.

g உத்தரார்த்த4ஸ்யார்த்த2ம் வத3ந் தஸ்ய யோஜநாஞ்ச த3ர்ஶயந் பூ4ர்வமாஹ (காரணமான இத்யாதி3நா) h (உள்ளீடாய்) அந்தராத்மாவாய். i "விரியும்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (ப3ஹு ஸ்யாம் இத்யாதி3) விஸ்த்ருதனாகாநிற்கும் என்றபடி. j "பிரான்" என்றதுக்கு-உபகாரகன் என்றது ஓரர்த்த2ம். k (கண்ணுள்ளே நிற்கும்) இத்யாதி3 அந்வயப்ரகாரம். l பஞ்சபூ4தங்களைச் சொன்னது உபலக்ஷணம் என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (தன்னை இத்யாதி3) m "ஆய்" என்றதுக்கு அர்த்த2ம் (தன் ஸங்கல்பத்தைப்பற்றி இத்யாதி3) n "பிரான்" என்றதுக்கு அர்த்தா2ந்தரம் (ஸர்வேஶ்வரன் இதி) o "எண்ணிலும்" என்றதுக்கு அர்த்த2ம் (ஆஶாலேஶம் இதி) p "என் இனி வேண்டுவம்" என்றதின் தாத்பர்யம் (ஒரு குறை இத்யாதி3) q ஸ்வரூபைக்யம் வ்யாவர்த்தயதி (அந்தராத்மாவாய் இதி) r "எம்பிரானை" என்கிற த்3விதீயை சேரும்படி எங்ஙனே? என்ன (ப்ரத2மையை இத்யாதி3) "மண்ணும் நீரும் எரியும் நல்வாயுவும் விண்ணு

ஜீ—மந்த3புண்யா ந விந்த3ந்தி பாரமைகாந்த்யஸம்பத3ம் ||" 3. "ப்ரபா4வாத் பரமாத்மந:" என்னக்கடவதிறே. d2 இதுவே அர்த்த2மென்று - பரமார்த்த2மென்று.

g உத்தரார்த்த4த்துக்கு அர்த்த2ம் (காரணமான இத்யாதி3) h உள்ளீடாய்-அந்தராத்மாவாய். i "விரியும்" என்றதுக்கு பா4வம் (ப3ஹு ஸ்யாம் இத்யாதி3) விரியும் - விஸ்த்ருதனாகாநிற்கும். k அந்வயம் காட்டுகிறார் (கண்ணுள்ளே இத்யாதி3) l பஞ்ச பூ4தங்களைச் சொன்னது உபலக்ஷணம் என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (தன்னை இத்யாதி3) n "பிரான்" என்றதுக்கு அர்த்தா2ந்தரம் (ஸர்வேஶ்வரன் என்று) o "எண்ணிலும்" என்றதின் அர்த்த2ம் (ஆஶாலேஶம் என்று) p "என் இனி வேண்டுவம்" என்றதின் பா4வம் (ஒரு குறையுண்டோ என்று) q ஸ்வரூபைக்யம் வ்யாவர்த்தயதி (அந்தராத்மாவாய் என்று) r "எம்பிரானை" என்கிற த்3விதீயை சேரும்படி எங்ஙனே? என்ன (ப்ரத2மையை இத்யாதி3) "காதன்மையால்" (979 b) என்றத்தாலே-ப4க்தி

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

3. எம்பி ரானையெந் தைதந்தை தந்தைக்கும்
தம்பி ரானைத்தண் டாமரைக் கண்ணனை
கொம்ப ராவுநுண் ணேரிடை மார்பனை
எம்பி ரானைத் தொழாய்மட நெஞ்சமே.

ஆ— 3. வ்யா:— (எம்பிரானை) இப்படி தம்மோடு கலந்தருளின எம்பெருமான், பிராட்டியும் தானுமாக எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பையும், தன் திருக்கண்களாலே தம்மைக் குளிரப் பார்த்தருளுகிறபடியையும் கண்டு ப்ரீதராய், "எம்பிரான்" என்றும், "எந்தை தந்தை தந்தைக்கும் தம்பிரான்" என்றும் அவனை ஏத்திக்கொண்டு தமக்குத் துணையாக எம்பெருமானைத் தொழாய் மடநெஞ்சமே! என்று தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிருர். 3.

ஒ— அவ:— மூன்றும் பாட்டில் — எம்பெருமானுக்கு ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் வந்த நீர்மைக்கு அடியான லக்ஷ்மீஸம்ப₄ந்த₄த்தை அநுஸந்தி₄த்து, திருவுள்ளத்தைக் குறித்து, "அவனைத் தொழாய் ப₄வ்யமான நெஞ்சே" என்கிருர்.

வ்யா:— (எம்பிரானை என்று தொடங்கி) என் நாயனை, என்குடி நாயனை என்று ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே அருளிச்செய்கிருர். (கொம்பராவு நுண்ணேரிடை மார்பனை) வஞ்சிக்கொம்புபோலவும் அரவுபோலவும் நுண்ணிதாய் நேரிதான இடையையுடைய பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்விலே உடையவன். கொம்பை லக்ஷ₄கியா நின்றுள்ள இடை என்றுமாம். (எம்பிரானை) பிராட்டியோட்டை ஸம்ப₄ந்த₄த்தை அநுஸந்தி₄த்து, ப்ரீத்யா மீளவும் 'என் நாயனை' என்கிருர். 3.

ப— 3. அவ:— அநந்தரம், 'ஶ்ரிய:பதித்வாதி₃களான அநுப₄ாவ்யஸ்வப₄ாவங்களை உடையவனை அநுப₄வி' என்று நெஞ்சை நியோகி₃க்கிருர்.

மடம்—சொல்வழி வரும் ப₄வ்யதையையுடைய, நெஞ்சமே—நெஞ்சே! எம்—எமக்கு, பிரானை—(தன் பக்கலிலே அத்₃வேஷாபி₄முக்₂யாதி₃களைத் தரும்) உபகாரகனுய், எந்தை தந்தை தந்தைக்கும்—(நம்மளவில் நில்லாதே) நம் குலத்துக்கெல்லாம், தம்பிரானை — நாத₂னுய், தண் — (இஸ்ஸம்ப₃ந்த₄மடியாகக்) குளிர

அ—மாய் விரியும் எம்பிரான், காதன்மையால் தொழில் கண்ணுள்ளே நிற்கும்; எண்ணிலும் வரும்; என் இனி வேண்டுவம்?" என்று அந்வயம். "மண்ணும் நீரும் எரியும் நல்வாயுவும் விண்ணுமாய் விரியும் எம்பிரானைக் காதன்மையாலே தொழில் கண்ணுள்ளே நிற்கும்; எண்ணிலும் வரும்; இனி என் வேண்டுவம்" என்று உரை அந்வயம். 2.

ஜீ—சொல்லிற்று. "எண்ணிலும் வரும்" (980 g) என்றத்தால் - ப்ரபத்தி விவக்ஷிதம் என்று ஃபலிதம். "மண்ணும் நீருமித்யாரப்₄ய, எம்பிரான், காதன்மையால் தொழில் கண்ணுள்ளே நிற்கும்; எண்ணிலும் வரும்; என் இனி வேண்டுவம்" இத்யந்வய:. 2.

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

ப-நோக்கும், தாமரைக் கண்ணனை—புண்டரீகாக்ஷத்வத்தையுடையனாய், கொம்பு—வஞ்சிக்கொம்பிலும், அராவு — அரவிலும், நுண் — நுண்ணிதான, நேர்—நேர்மையையுடைய, இடை—இடையையுடையளான லக்ஷ்மியை, மார்பனை—மார்பிலேயுடையனான, எம்பிரானை—ஸ்வாமியை, தொழாய்—தொழும்படிபார்.

ஸ்ரீய:பதித்வம்—இதிற்சொன்ன ஸ்வபாவங்களுக்கெல்லாம் மூலம் என்று கருத்து. அராவு - அரவு. அராவுதல் - குறைத்தலாய், கொம்பை இழைத்ததாகவுமாம். 3.

இ— அவ:— மூன்றும் பாட்டில்—அவனுடைய இந்நீர்மைக்கு அடியான லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தத்தை அநுஸந்தித்து, 'இவ்விஷயத்தை அநுபவிக்கப்பாராய்' என்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (எம்பிரானை) கீழ்ப்பாட்டில் அவன் நீர்மையை அநுஸந்தித்து, என் நாயன் என்கிறார். (எந்தை இத்யாதி) தம்மளவேயாய் அடியற்றிருக்கை யன்றிக்கே, என்குடி நாயன் என்கிறார். 1. "**समाश्रित्य जगन्नाथं मम पूर्वे पितामहाः। विपक्षापहृतं राज्यमवापुः पुरुषोत्तमम्॥**" (ஸமாஶ்ரித்ய ஜகந்நாதம் மம பூர்வே பிதாமஹா:। விபக்ஷாபஹ்ருதம் ராஜ்யமவாபு: புருஷோத்தமம்॥) (தண் தாமரைக் கண்ணனை) "ப்ரயோஜந நிரபேக்ஷமாகப் புகழுகிறார்" என்று A உயிர்க்கெல்லாம் தாயாய் அளிக்கின்ற தண்தாமரைக் கண்ணாலே குளிர நோக்கினான். இந்நோக்குக்கு அடி சொல்லுகிறது மேல் (கொம்பு இத்யாதி) வஞ்சிக்கொம்புபோலேயும், அரவுபோலேயும், நுண்ணிதாய் நேரியதாயிருந்துள்ள இடையையுடைய பிராட்டியைத் திருமார்விலே உடையவனை. "அரவு" என்கிறத்தை - "அராவு" என்று நீட்டிக் கிடக்கிறது. B "நச்சராவணை" என்னக்கடவதிறே. பூணம்போலே நிதம்பப்ரதேஶம். கொம்பை லகூகரியாநின்றுள்ள இடை என்னவுமாம். (எம்பிரானை) இச்சேர்த்தியழகைக்கண்டு "எம்பிரானை" என்கிறார். (தொழாய்) இவர் தொழும் வஸ்து மிதுநமாயிறேயிருப்பது. (மடநெஞ்சமே) C "தொழுதெழு" என்னலாம்படி பவ்யமான நெஞ்சே! 3.

ஈ— அவ:— மூன்றும் பாட்டு. a"கண்டாயே b அவன் ஸ்வரூபமிருந்தபடி; நீயும் c உன் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர நிற்கப்பாராய் நெஞ்சே!" என்கிறார்.

அ— மூன்றும் பாட்டு. (பிரான் இத்யாதி) a அவன் குணதிக்யத்தைச் சொன்ன அநந்தரம், "எம்பிரானைத் தொழாய் மடநெஞ்சமே" என்றத்தாலே பலிதத்தை அருளிச்செய்கிறார்

ஜீ— மூன்றும் பாட்டு. (எம்பிரானை இத்யாதி) a அவன் குணாதிக்யத்தைச் சொன்ன அநந்தரம், "எம்பிரானைத் தொழாய் மடநெஞ்சமே" என்றத்தால் /பலிதத்தை அருளிச்செய்கிறார்

A பெரியதிரு 7-1-9. B திருச்சந்த 85. C 1-1-1. / (பா) பலித்ததை.

ஈ— வ்யா:—(d எம்பிரானை) e கீழ்ப்பாட்டில் அவன் நீர்மையை அநுஸந்தித்து, f என் நாயகனானவனை என்கிறார். (எந்தை இத்யாதி) தம்மளவிலேயாய் g அடியற்றிருக்கை யன்றிக்கே, என் h குடிக்கு நாயகனானவனை என்கிறார். இவர் இப்படி ஏத்தின வாறே, ப்ரயோஜநாந்தரபரருடைய பாசுரத்துக்கும், அநந்யப்ரயோஜநர் பாசுரத்துக்கும் வாசியறியுமவனாகையாலே "இப்படி ஏத்துகிறவன் ஆர்?" என்று குளிரக் கடாக்ஷித்தான்; (தண் தாமரைக் கண்ணனை) i 1. "तानहं द्विषतः क्रूरान् संसारेषु नराधमान्। क्षिपामि" (தாநஹம் த்விஷத: க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந்। க்ஷிபாமி) என்னுமவன் இப்படி கடாக்ஷிக்கைக்கு ஹேதுவென்? என்று பார்த்தார்; அருகே கடாக்ஷிப்பிக்கிறார் உண்டாயிருந்தது; (j கொம்பராவு நுண்ணேரிடை மார்பனை) k கொம்புபோலவும், அரவுபோலவும் இருப்பதாய், அதுதானும் நுண்ணிதாயிருந்துள்ள இடையையுடைய

அ-(கண்டாயே இத்யாதி) b அவன்-ஸ்வாமி; (அவன் ஸ்வரூபம்) பரமபக்திக்கும் பரிசுணைக்கும் ஒக்க வந்து முகங்காட்டும் ஸ்வரூபம் என்றபடி. c (உன் ஸ்வரூபம்) "மடநெஞ்சமே" என்கை யாலே - எனக்கு பவ்யமாகையன்றோ உனக்கு ஸ்வரூபம்; ஆகையாலே உன்னுடைய பாரதந்த்ர்யத்துக்கீடாக என்றபடி.

d.n.e "எம்பிரானை" இதி பதத்வயஸ்ய வர்த்தமாநத்வாத் விஷயவிபாகம் தர்சயதி (கீழிற் பாட்டில் இதி) d.f எம்பிரானை - என் நாயகனானவனை - என் ஸ்வாமியை. g (அடியற்று) மூலமற்று. h (குடிக்கு நாயகனானவனை) என்கிறவிடத்திலே. 2. "ஸமாச்ரித்ய ஜகந்நாதம் மம பூர்வே பிதாமஹா:। விபக்ஷாபஹ்ருதம் ராஜ்யமவாபு: புருஷோத்தமம் ॥" என்றது அநுஸந்தேயம். i 1. "த்விஷத: க்ரூராந் நராதமாந் அசுபாந் தாந் ஸம்ஸாரேஷ்வாஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு அஜஸ்ரம் க்ஷிபாமி" என்று அந்வயம். j கொம்பு-வஞ்சிக்கொம்பு; வேதஸசாகா. j.k (கொம்பு போலவும் இத்யாதி) "கொம்பு அராவு நேர் நுண்" என்று அந்வயம். "நேர்" என்கிறது-ஸாத்ருச்யபரம். இங்கு. ஒசிவு ஸாத்ருச்யம். யத்வா, நுண்மை-ச்லக்ஷ்ணதை. நேர்மை-ஸௌக்ஷ்ம்யம். l "அராவு" என்றால் - அரவைச் சொல்லுமோ? என்ன (அரவு என்கிற

ஜீ—(கண்டாயே இத்யாதி) b (அவன் ஸ்வரூபம்) பரமபக்திக்கும் பரிசுணைக்கும் ஒக்க வந்து முகங்காட்டும் ஸ்வரூபம். c (உன் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர) "மடநெஞ்சமே" என்று - எனக்கு பவ்யமாகையன்றோ உனக்கு ஸ்வரூபம்; ஆகையால், உன்னுடைய பாரதந்த்ர்யத்துக்கீடாக என்றபடி.

d.e "எம்பிரான்" என்றதுக்கு பாவம் (கீழிற்பாட்டில் இத்யாதி) f நாயகன் - ஸ்வாமி. g (அடியற்று) முதலற்று. i கீதாஸு ஷோடசே. 1. "தாநஹம் த்விஷத: க்ரூராந்" இத்யாதி. 1. "த்விஷத: க்ரூராந் நராதமாந் அசுபாந் தாந் ஸம்ஸாரேஷ்வாஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு அஜஸ்ரம் க்ஷிபாமி" இத்யந்வய:. j.k கொம்பு - நீர்வஞ்சிக்கொம்பு; (கொம்புபோலவும் இதி) "கொம்பு அராவு-நேர் நுண்ணிடை" இத்யந்வய:; நேர் - ஸாத்ருச்யம்; நுண்மை -

ப்ர—i 1. भगवद्गीतासु षोडशे—"तानहं द्विषतः क्रूरान् संसारेषु नराधमान्। क्षिपाम्यजस्रमशुभानासुरीष्वेव योनिषु ॥ १६ ॥

4. நெஞ்ச மேநல்லை நல்லைஉன் னைப்பெற்றால்
என்செய் யோம்இனி யென்ன குறைவினம்
மைந்த னைமல ராள்மண வாளனைத்
துஞ்சும் போதும் விடாது தொடர்கண்டாய்

ஆ— 4. வ்யா:—(நெஞ்சமே) இப்படி தாம் அருளிச்செய்வதற்கு முன்பே தம்முடைய திருவுள்ளம் அவனுடைய திருவடிகளிலே விழுந்தபடியைக் கண்டு உகந்து, "நல்லை நல்லை; உன்னைப்பெற்றால் நமக்கு முடியாததென்? இனி நமக்கு என்ன குறையுண்டு?" என்று தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக்கொண்டாடி, "இனி ஒரு த₃ஶையிலும் அவனை விடாதேகிடாய்" என்கிறார். 4.

ஒ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — தம்முடைய நிகர்ஷாநுஸந்த₄ாநத்தைப் பண்ணி, 'விஶ்லேஷத்தாலே முடியவேண்டும் த₃ஶை வந்ததேயாகிலும் அவனை விடாதே பற்று' என்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

ஈ—பெரியபிராட்டியாரைத் திருமார்பிலே உடையவனை. l "அரவு" என்கிற இத்தை— "அராவு" என்று நீட்டிக்கிடக்கிறது; mA "நச்சராவணை" என்னக்கடவதிறே. n அன்றியே, கொம்பை லக்ஷ₁கரிக்கிற இடை என்றுமாம். (n₁ எம்பிரானை) o அச் சேர்த்திக்கு ஒருகால் "எம்பிரானை" என்கிறார். (தொழாய்) p தொழப்படும் விஷயம் ஒரு மிது₂நமாயாயிற்று இருப்பது. (q மடநெஞ்சமே) rB "தொழுதெழு" என்னலாம்படி பாங்கான நெஞ்சன்றோ நீ. 3.

அ—இத்யாதி₃) m ப்ரயோக₃மும் உண்டென்கிறார் (நச்சராவு இத்யாதி₃) திருச்சந்தவிருத்தம். நச்சராவு-விஷம் உமிழ்கிற ஸர்ப்பம் என்றபடி. n (அன்றியே இதி) அராவுகை-லக்ஷ₁கரிக்கை. அராவுகை-அரத்தைக்கொண்டு அராக்கை. தத்₃வத் லக்ஷ₁கரோதி இத்யர்த்த₂:. l (நுண்ணேர் இதி) மீமிசையாலே அதிஸூக்ஷ்மமான இடை என்று இப்பக்ஷத்திலே பொருள். n₁.o பின்னையும் "எம்பிரானை" என்கிறதென்? என்ன (அச்சேர்த்திக்கு இத்யாதி₃) p (தொழப்படும் விஷயம் இதி) "கொம்பராவு நுண்ணேரிடை மார்பனை-தொழாய்" இதி பத₃ஸங்க₃தௌ ஹ்ருத₃யம். q மடப்பம்-ப₄வ்யதா. r ஸா கீத்₃ருஶீ இத்யத்ராஹ (தொழுதெழு இதி) "மடநெஞ்சமே! எம்பிரானை என்று தொடங்கி, தொழாய்" என்று உரை அந்வயம். 3.

ஜீ—ஸௌக்ஷ்ம்யம். l "அராவு" என்றால்-அரவைச் சொல்லுமோ என்ன (அரவு என்கிற இத்யாதி₃) m திருச்சந்தவிருத்தம் (நச்சராவு என்று) விஷமுடைய ஸர்ப்பம் என்றபடி. n(அன்றியே இத்யாதி₃) அராவுகை - லக்ஷ₁கரிக்கை. இப்பக்ஷத்தில், "நுண் நேர்" என்கிற புநருக்தியாலே - அதி ஸூக்ஷ்மமான இடை என்று அர்த்த₂ம். "நுண்" என்றும். "நேர்" என்றும் - ஸௌக்ஷ்ம்ய வாசி. n₁.o பின்னையும் "எம்பிரானை" என்கிறதென்? என்ன (அச்சேர்த்திக்கு இத்யாதி₃) p "கொம்பராவு" இத்யாதி₃யோடே கூட்டி ப₄ாவம் (தொழப்படும் இத்யாதி₃) r "மடம்" என்றதுக்கு ப₄ாவம் (தொழுதெழு இத்யாதி₃) "மடநெஞ்சமே! எம்பிரானை" இத்யாரப்₄ய அந்வய:. 3.

A திருச்சந்த-85. B 1-1-1.

ஒ— வ்யா:— (நெஞ்சமே நல்லை நல்லை) 'அத்யந்த விலக்ஷணமாயிருந்தது உன்படி' என்று தம்முடைய நெஞ்சைக் கொண்டாடுகிறார். (உன்னை என்று தொடங்கி) ப₄க₃வத்₃விஷயம் என்னில் ப்ரதிகூலியாதே பாங்காயிருக்கிற உன்னைப் பெற்றால், இனி நமக்கு ஸாதி₄க்கமுடியாததுண்டோ? நமக்கு இனி என்ன குறையுண்டு? (மைந்தனை என்று தொடங்கி) நித்யமான யௌவநத்தை உடையனாய். (மலராள் மணவாளனை) நிரதிஶயபோ₄க்₃யமான பெரியபிராட்டியாருக்கு போ₄க்தாவாயுள்ளவனை. 4.

ப— 4. அவ:— அநந்தரம், தம்முடைய நியோக₃த்துக்கு ஈடாக நெஞ்சு இசைந்தவாறே உகந்து, 'இனி ஒருகாலும் விடாதே அநுப₄விக்கப்பார்' என்கிறார்.

நெஞ்சமே — (அறிவுக்கு ஆஶ்ரயமான) நெஞ்சே! நல்லை நல்லை — (நீ செய்தபடி) நன்று நன்று, உன்னைப் பெற்றால்—உன்னைப் பெற்றால், என்செய்யோம்—எக்காரியம செய்து தலைக்கட்டோம்? இனி—உன் இசைவு பெற்றபின்பு, என்ன குறைவினம் — அஸாத்₄யமாய், குறைகிடப்பதொன்றை உடையோமோ? (ஆனபின்பு) மைந்தனை — நித்யயௌவந ஸ்வபா₄வனாய், மலராள் — நிரதிஶய போ₄க்₃யபூ₄தையான லக்ஷ்மிக்கு, மணவாளனை — போ₄க்தாவானவனை, துஞ்சும் போதும்—நாம் முடியுமளவிலும், விடாது—விடாதே, தொடர்கண்டாய்—நிரந்தராநுவ்ருத்தி பண்ணப்பார்.

துஞ்சுதலாவது - நிகர்ஷாநுஸந்தா₄நத்தாலே வந்த விஶ்லேஷம் என்று கருத்து. 4.

இ— அவ:— நாலாம் பாட்டில் — தாம் சொன்னபோதே மேல்விழுந்து தொழுதவாறே திருவுள்ளத்தைக் கொண்டாடி, 'நிகர்ஷாநுஸந்தா₄நம் பண்ணி நான் விஶ்லேஷிக்கும் ஸமயத்திலும் நீ விடாதேகொள்' என்கிறார்.

வ்யா:—(நெஞ்சமே நல்லை நல்லை) சொன்ன காரியத்தை உகந்து செய்த ஸத்புத்ரர்களை உகக்குமாபோலே உகக்கிறார். என்னைக்கொண்டாடுகிறதென்? என்னில்; (உன்னைப் பெற்றால் என் செய்யோம்) பூ₄லம் தருகைக்கு ஈஶ்வரனுண்டு; விலக்காமைக்கு நீயுண்டு; இனிச் செய்யமுடியாததுண்டோ? (இனி என்ன குறைவினம்) "உன்னைப்பெற்றால் என் செய்யோம்" என்று - ஸாத்₄யாம்ஶமுண்டாகச் சொன்னவிடம் தப்பச்சொன்னோம்; உன்பக்கல் விலக்காதவளவே பற்றாசாக அவன் காரியம் செய்வானாயிருந்தால், இனி ஸாத்₄யாம்ஶமுண்டோ? அவன் உபாயபா₄வம் நித்யநிரபேக்ஷமானால் ஸாத்₄யாம்ஶமுண்டோ? எனக்கு க்ருத்யாம்ஶமென்? என்ன, 'எனக்கு A வளவேழுலகு பின்னாட்டுவது ஒரு போதுண்டு, அப்போதும் நீ விடாதே கொள்' என்கிறார்—(மைந்தனை) நித்யநவ யௌவந ஸ்வபா₄வனை. (மலராள் மணவாளனை) நிரதிஶயபோ₄க்₃யையாயிருக்கிற

இ—பிராட்டி செவ்விகொள்ள இட்டுப்பிறந்தவனை. (துஞ்சும்போதும்)"அயோக்யன்" என்று அகலும்போதும்; விஶ்லேஷம் விநாஶபர்யாயம் என்கை; 1. "न च सीता त्वया हीना" (ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா), 2. "यस्त्वया सह" (யஸ்த்வயா ஸஹ). (விடாது தொடர்) நான் விடிலும் நீ விடாதே மேலவிழுந்து அநுபவிக்கப்பார். அவன் விடிலும் நீ தொடரப்பார். (கண்டாய்) இவ்வேப்பங்குடிநீரையன்றோ நான் உன்னைக் குடிககச் சொல்லுகிறது! பிராட்டி A "அகலகில்லேன் இறையும்" என்கிற விஷயத்தையன்றோ நான் அநுபவிககச் சொல்லுகிறது. 4.

ஈ— அவ:— நாலாம் பாட்டு. தாம் சொன்னபோதே மேல்விழுந்து தொழுதவாறே a நெஞ்சைக் கொண்டாடி, 'b நிகர்ஷாநுஸந்தாநம்பண்ணி நான் விஶ்லேஷித்த ஸமயத்திலும் நீ விடாதேகொள்' என்கிறார்.

வ்யா:—(நெஞ்சமே நல்லை நல்லை) c சொன்ன காரியத்தைச் d சடக்கெனச் செய்த ஸத்புத்ரர்களை e மடியிலே வைத்துக் கொண்டாடும் மாதாபிதாக்களைப்போலே, இவரும் f மார்விலே அணைத்துக் கொண்டாடுகிறார் நெஞ்சை. (நெஞ்சமே நல்லை நல்லை) g நல்லை என்ன அமையாதோ? "நல்லை நல்லை" என்கிற வீப்ஸைக்குக் கருத்தென்? என்னில்; இவர்தாம் அவன்பக்கல் தூதுவிடுமாபோலே h தனக்கு இவர் தூதுவிடவேண்டும்படி இவர்தமமை விட்டு அவன் பக்கலிலே நிற்கவல்ல நெஞ்சாகையாலே; iB "என்

அ— நாலாம் பாட்டு. (நெஞ்சமே இத்யாதி) a (நெஞ்சைக் கொண்டாடி) "நல்லை நல்லை"யின் தாத்பர்யம். b (நிகர்ஷேத்யாதி) "துஞ்சும்போது" இத்யாதிக்குக் கருத்து.

c...f "நெஞ்சமே! நல்லை நல்லை" என்ற பதமாத்ரத்துக்கு ஸங்கதி அருளிச்செய்கிறார் (சொன்ன காரியத்தை இத்யாதி) d சடக்கென-ஶீக்ரமாக. e மடியிலே-அங்கத்திலே. f (மார்விலே அணைத்து) இதி ரஸோக்தி:. நெஞ்சிருப்பது மார்விலேயாகையாலே என்று ஸ்வபாவார்த்த:. g தடஸ்தஶங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (நல்லை என்ன இத்யாதி) h தனக்கு-நெஞ்சுக்கு. i தூதுவிடவேண்டும்படி அவன் பக்கலிலே இருக்குமோ? என்ன (என் நெஞ்சினாரை இத்யாதி) திருவிருத்தம். எனக்குக் கரணமாகையாலே பரதந்த்ரமாய்ப் போந்த நெஞ்சைக் கண்டால், என்னைச் சொல்லி - என்னோடு உண்டான ஸம்பந்தத்தையும், ஆர்த்தியையும், தனிமையையும் தோன்றச் சொல்லி, அவரிடை நீர் இன்னஞ்செல்லீரோ - நீர் போகிறபோதே

ஜீ— நாலாம் பாட்டு. (நெஞ்சமே இத்யாதி) a (நெஞ்சைக் கொண்டாடி) என்றது—"நல்லை நல்லை" என்றதின் தாத்பர்யம். b (நிகர்ஷேத்யாதி) "துஞ்சும்போதும்" இத்யாதியின் தாத்பர்யம்.

c...f "நெஞ்சமே! நல்லை நல்லை" என்கிற பதமாத்ரத்துக்கு ஸங்கதி (சொன்ன காரியத்தை இத்யாதி) d சடக்கென-ஶீக்ரமாக. f நெஞ்சிருப்பது மார்விலேயாகையாலே (அணைத்து) என்றது-g தடஸ்தஶங்கையை அநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் (நல்லை என்ன இத்யாதி) h தனக்கு-நெஞ்சுக்கு. i விவரணம் (என் நெஞ்சினாரை இத்யாதி) திருவிருத்தம். என் நெஞ்சைக் கண்டால்

 A 6-10-10. B திருவிருத்தம்-30.

ஈ—நெஞ்சினாரைக் கண்டால் என்னைச்சொல்லி அவரிடை நீர் இன்னஞ்செல்லீரோ" என்னும்படி jA முந்துற்ற நெஞ்சாகையாலே "நல்லை நல்லை" என்கிற k வீப்ஸை.

என்னை இப்படி ஶ்லாகிக்கிறதென்? என்ன l (உன்னைப் l₂ பெற்றால் என்செய்யோம்) m நீ என்னோடு m₂ ஒருமிடறானபின்பு, எனக்குச் n செய்யமுடியாததுண்டோ? o நெஞ்சு ஒத்தபின்பு முடியாததுண்டோ? p ப₄லம் தருகைக்கு ஈஶ்வரனுண்டு; விலக்காமைக்கு நீயுண்டு; இனிச் செய்யமுடியாததுண்டோ? q (இனி என்ன குறைவினம்) "உன்னைப்பெற்றால் என்செய்யோம்" என்று ஸாத்₄யாம்ஶமுண்டாகச் சொன்னவிடம் தப்பச்சொன்னோம்; r உன்பக்கல் விலக்காமையே பற்றாசாக அவன் கார்யம் செய்வானாயிருந்தால், ஸாத்₄யாம்ஶந்தான் உண்டோ? s அவன் உபாயபா₄வம் நித்யநிரபேக்ஷ

அ—ஆபத்து விஞ்சியிருக்கிறவர்கள்பக்கல், அவர்க்கு காரணபூ₄தரான நீர், எங்களையுமகப்பட வரவிடும்படி இன்னமும் போகாதொழிவதே! j பெரியதிருவந்தாதி (முந்துற்ற நெஞ்சு) என்னிலும் முற்பட்டுப் பதறுகிற நெஞ்சே! k (வீப்ஸை) வீப்ஸை.

m, m₂ (நீ என்னோடு இத்யாதி₃) m₂ ஒருமிடறு - ஏககண்ட₂ம்; ஏகஹ்ருத₃யம் என்றபடி. l₂ பூர்வஸித்₃த₄மான கரணகரணி ஸம்ப₃ந்த₄மாத்ரமன்றிக்கே, ஆக₃ந்துகத்வமும் அலப்₄யத்வமும் தோன்றுகையாலே அநுகூலஸம்ப₃ந்த₄ம்-"பெற்றால்" என்கிற பத₃த்திலே விவக்ஷிதம் என்று திருவுள்ளம். n செய்யமுடியாதது - அநுஷ்டா₂நயோக்₃யமான ஸாத₄நம். o பூர்வவாக்யம் விவ்ருணோதி (நெஞ்சு ஒத்தபின்பு இதி) 1. "மந ஏவ மநுஷ்யாணாம்" இத்யாதி₃. யத்₃வா, நெஞ்சுக்கு நெஞ்சுண்டோ? என்ன, பூர்வவாக்ய தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் (நெஞ்சு ஒத்தபின்பு என்று) ஒத்திருக்கையாவது - ஹிதப்ரவணமாயிருக்கை. p ஆனால், ப₂லம் கைப்புகுந்ததோ? என்ன (ப₂லம் தருகைக்கு இத்யாதி₃) யத்₃வா, "செய்யோம்" என்கிற இத்தை-புருஷார்த்த₂பரமாக்கி, அர்த்₂தா₂ந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (ப₂லம் தருகைக்கு இத்யாதி₃) l, q "உன்னைப்பெற்றால் என் செய்யோம்" என்கிறது - உபாஸகருடைய வார்த்தைபோலே இருக்கிறது; "இனி என்ன குறைவினம்" என்றது-கீழ்ச்சொன்னத்தைத் தள்ளி, ப்ரபந்நருடைய வார்த்தையாயிருக்கிறது; ப்ரபந்நனுக்குக் கர்த்தவ்யாம்ஶமில்லையிறே. r "இனி" என்றதுக்கு அர்த்₂த₂ம் (உன் பக்கல் இத்யாதி₃) s ப்ரத₂மயோஜநாநுஸாரேண, ப்ரத₂மவாக்யத்தில் த்₃விதீயயோஜனையிலும், த்₃விதீயவாக்யத்தில் இப்போது சொன்ன அர்த்₂த₂த்திலும், இது கூடுமோ? இவனும் எவ்வளவிலும் சில செய்ய வேண்டாவோ? என்ற ஶங்கை வர அருளிச்செய்கிறார் (அவன் இத்யாதி₃) ப்ரத₂ம வாக்யத்தில் த்₃விதீயயோஜநாபக்ஷத்தில், "இனி என்ன குறைவினம்" என்கிறதுக்கு - உபாயபா₄வத்தின் நித்யநைரபேக்ஷ்யம் அர்த்₂த₂ம்

ஜீ—ஆர்த்தையாயிருக்கிற என்னைச்சொல்லி, இப்படி ஆர்த்தையாயிருக்கிற அவள்பக்கல் இன்னமும் போகாதொழிவதே! என்கை. j முந்துற்ற நெஞ்சு - முற்பட்ட நெஞ்சு. k (வீப்ஸை) வீப்ஸை.

m₂ ஒருமிடறு-ஏகஹ்ருத₃யம். o விவரணம் (நெஞ்சு ஒத்த இத்யாதி₃) p ஆனால் ப₂லம் கைப்புகுந்ததோ? என்ன (ப₂லம் தருகைக்கு இத்யாதி₃) l, q "உன்னைப்பெற்றால் என் செய்யோம்" என்றவிடம் - உபாஸகர் பாசுரத்தைப் பற்ற; "இனி என்ன குறைவினம்" என்றது-ப்ரபந்நர் பாசுரமாயிருக்கிறது; ப்ரபந்நனுக்குக் கர்த்தவ்யாம்ஶமில்லையிறே. r "இனி" என்றதுக்கு அர்த்₂த₂ம் (உன் பக்கல் இத்யாதி₃) s விவரணம் (அவன் உபாயபா₄வம் இத்யாதி₃) u மேலுக்குத்

A பெரியதிருவ-1.

5. கண்டாயே நெஞ்சே! கருமங்கள் வாய்க்கின்றோர்
எண்டானு மின்றியே வந்தியலு மாறு
உண்டானை யுலகேழுமோர் மூவடி
கொண்டானைக் கண்டு கொண்டனை நீயுமே.

ஈ—மாளுல் ஸாத்யாம்ஶம் உண்டோ? t ஆளுல் பின்னை, க்ருத்யாம்ஶமென் என்ன; ஸாத்யாம்ஶமுண்டுகிடாய்! என்கிறுர்—(மைந்தனை இத்யாதி) u நான் அவனைக் கிட்டக் கொள்ள, A வளவேழுலகு தலையெடுத்து அகலப்பார்ப்பதொன்றுண்டு; நீ அப்போது அவனை விடாதே கிடாய். (v மைந்தனை) இவ்விஷயத்தை—கெடுவாய்! சிலராலே விடப் போமோ? § (மைந்து-இனிமை, அழகு, மிடுக்கு). (மலராள் w மணவாளனை) பெரிய பிராட்டியார் B "அகலகில்லேன் இறையும்" என்னும் விஷயத்தையன்றே நான் உன்னை "விடாதே கிடாய்" என்கிறது. (துஞ்சும்போதும்) "அயோக்யன்" என்று அகலும் போதும். x விஶ்லேஷம் விநாஶபர்யாயம் என்கை. y1."मुहूर्तमपि जीवाव:"(முஹூர்த்தமபி ஜீவாவ:) என்னுமதிறே - இவர்க்குத் துஞ்சுகையாகிறது. z நான் அவனை அகன்று முடியுமன்றும், நீ அவனை விடாதே தொடரப்பார்கிடாய்! a இவ்வேப்பங்குடி நீரையன்றே நான் உன்னைக் குடிக்கச்சொல்லுகிறது! b பிராட்டி B "அகலகில்லேன் இறையும்" என்கிற விஷயத்தையன்றே நான் உன்னை அநுபவிக்கச் சொல்லுகிறது. 4.

அ—என்று கர்ப்பிதம். t (ஆளுல் பின்னை க்ருத்யாம்ஶமென்) என்கிறது-ப்ரஶ்நமன்று, க்ஷேபம். u மேலுக்குத் தாத்பர்யம் (நான் அவனை இத்யாதி) v மைந்து என்று-அழகுக்கும், நாயகத்வத் துக்கும், யௌவநத்துக்கும் பேர். இவ்விடத்திலே அழகு யௌவநமாதல். w மணவாளன்-பதி. x அகலும்போதும் என்னுதே. "துஞ்சும்போதும்" என்கிறதென்? என்ன (விஶ்லேஷம் விநாஶ இத்யாதி) y (முஹூர்த்தமபி ஜீவாவ:) 1.'ஹீநா நச'விலே தாத்பர்யம். பூர்வார்த்தத்துக்கு யதாஶ்ருதத்திலே தாத்பர்ய ஸ்தாபகமாகையாலே உத்தரார்த்தத்தை எடுத்தது. z ஶப்தார்த்தம் (நான் அவனை இத்யாதி) a "மைந்தனை" என்றத்தைப்பற்ற (இவ்வேப்பங்குடிநீரை இத்யாதி) வேப்பங்குடிநீரை - நிம்பத்தின் ரஸத்தை என்றபடி. b "மலராள் மணவாளனை" என்றத்தைப் பற்ற (பிராட்டி இத்யாதி) அன்றிக்கே கீழ் வாக்யஶேஷமாதல். நெஞ்சமே! என்று தொடங்கி அடைவே அந்வயம். 4.

ஜீ-தாத்பர்யம் (நான் அவனை இத்யாதி) v மைந்தனை-நித்யயௌவநஸ்வபாவனை; மைந்து என்று-அழகுக்கும், யௌவநத்துக்கும், மிடுக்குக்கும், நாயகத்வத்துக்கும் பேர். x அகலும்போது என்னுதே "துஞ்சும்போதும்" என்கிறதென்? என்ன (விஶ்லேஷம் இத்யாதி) z ஶப்தார்த்தம் (நான் அவனை இத்யாதி) a "மைந்தனை" என்றத்தைப்பற்ற (இவ்வேப்பங்குடிநீரை இத்யாதி) வேப்பங்குடிநீர்-வேப்பஞ்சாறு. b "மலராள் மணவாளன்" என்றத்தைப்பற்ற (பிராட்டி இத்யாதி) w மணவாளன்-பதி. g "நல்லை" என்று-ஸம்புத்தி; நெஞ்சுக்கு விஶேஷணம். க்ரமேணாந்வய:. 4.

ப்ர-y1. (நெஞ்சமே இத்யாதி)(துஞ்சும்போதும்) (रा-अ ५३)"न च सीता"इत्यादि ॥३१॥

A 1-5. § ( ) இவ்வடைப்பினுள் உள்ளது சில ப்ரதிகளிலேயே. B 6-10-10.

ஆ— 5. வ்யா:— (கண்டாயே) "உண்டானை உலகேழும் ஓர் மூவடி கொண்டானை நீயும் நானும் காணப்பெற்றோம்; நெஞ்சமே! நமக்கு அசிந்திதமாக வந்து ஸம்ருத்₃தி₄கள் விளைகிறபடி கண்டாயே!" என்று தம்முடைய திருவுள்ளத்தோடேகூட அநுப₄விக்கிறுர். 5.

ஒ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — தன் திறத்தில் எண்ணுகைதானுமின்றியே இருக்கச்செய்தே, எம்பெருமான் தம்மை ஆகஸ்மிகமாக விஷயீகரித்தபடியைச் சொல்லுகிறுர்.

வ்யா:— (கருமங்கள் வாய்க்கின்று) ஓரோ ப்ரயோஜநங்கள் நேர்படப் புக்கால். இயலுதல் - ப₂லிக்கை. (உண்டானை உலகேழும் ஓர் மூவடி கொண்டானை) இவையிரண்டும் ரக்ஷணத்திலே அபேக்ஷையில்லாதாரையும் ரக்ஷிக்கும் என்னுமிடத்துக்கு த்₃ருஷ்டாந்தம். (கண்டுகொண்டனை நீயுமே) வேறே சில த்₃ருஷ்டாந்தங்கள் சொல்லவேணுமோ? அபேக்ஷாக₃ந்த₄ ரஹிதமான நீயுமன்றோ கண்டுகொண்டாய். 5.

ப— 5. அவ:— அநந்தரம், 'நம் நினைவற நமக்குக் கார்யம் ப₂லிக்கிறபடி, நீயும் அவனைக் கிட்டும்படியாயிற்றிறே' என்கிறுர்.

நெஞ்சே—மநஸ்ஸே! கருமங்கள்—(அத்₃வேஷம், ஆபி₄முக்₂யம், ஆஶ்ரயணம், அறிவு, நலம் தொடக்கமான) காரியங்கள், வாய்க்கின்று—ப₂லிக்கிறவை, ஓர்—ஒரு, எண்தானுமின்றியே — நினைவுதானுமின்றியிலே, வந்தியலும் — நமக்குக் கைவந்து நடக்கிற, ஆறு — ப்ரகாரம், கண்டாயே — கண்டாயே; (எங்ஙனே? என்னில்; அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக) உலகேழும் — லோகமெல்லாவற்றையும், உண்டானை—(ப்ரளயாபத்திலே) வயிற்றிலே வைத்து, ஓர்—அத்₃விதீயமான, மூவடி கொண்டானை — த்ரிவிக்ரமாபதா₃நத்தாலே (அநந்யார்ஹமாக்கிக்) கொண்டவனை, நீயும் — (ஆபி₄முக்₂ய ப்ரஸங்க₃மில்லாத) நீயும், கண்டுகொண்டனை — லபி₄க்கப் பெற்ருயிறே. 5.

இ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டில் — "எண்ணிலும் வரும்" என்கிறதுதானும் மிகையானபடி கண்டாயே! என்று அவன்படியை மூதலிக்கிறுர்.

வ்யா:— (கண்டாயே நெஞ்சே) சைதந்யத்துக்கு ப்ரஸரணத்₃வாரமான உனக்குத் தெரியாமையுண்டோ? (கருமங்கள் வாய்க்கின்று) ப்ரயோஜநங்கள் நேர்படப்புக்கால். (ஓர் எண்தாநுமின்றியே வந்தியலுமாறு) "எண்ணிலும் வரும்" என்ற இது மிகையாம்படி வந்து ப₂லித்துக்கொண்டு நிற்கிறபடி கண்டாயே! இயலுகை - ப₂லிக்கை. இப்படி ப₂லிக்க வேறெங்கே கண்டோம்? என்னில் (உண்டானை உலகேழும்) அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக, ஆபத்தையே பற்றத் திருவயிற்றில் லோகங்களை வைத்து ரக்ஷித்தபடி. (ஓர் மூவடி கொண்டானை)

இ—"மஹாபலியால் வந்த இடரைப் போக்கவேணும்" என்ற அத்தனைபோக்கி, திருவடிகளைத் தலையிலே வந்திருக்க எண்ணினாருண்டோ? "உலகேழும்" என்கிற விடம் - இரண்டிடத்திலும் கூட்டிக்கொள்ளக்கடவது. (கண்டுகொண்டனை நீயுமே) பழங்கிணறு கண்வாருகிறதென்? நீ அவனைக் காண எங்கே எண்ணினாய்? ப்ரளயாபத்தில் ப்ரதிகூலிக்கைக்குப் பரிகரமில்லை; ப்ரதிகூலிக்கைக்கும் பரிகரமுடைய நீயன்றோ பெற்றாய். 5.

ஈ— அவ:— அஞ்சாம் பாட்டு. a கீழ் "எண்ணிலும் வரும்" என்ற எண்தானும் மிகையானபடி கண்டாயே! என்று அவன்படியை நெஞ்சுக்கு மூதலிக்கிறார்.

வ்யா:— (கண்டாயே நெஞ்சே) b நான் சொன்னபடியே c பலத்தோடே வ்யாப்தமானபடி கண்டாயே! (நெஞ்சே) ஜ்ஞானப்ரஸரத்வாரமான உனக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே. (கருமங்கள் வாய்க்கின்று) d கார்யங்கள் e பலிக்குமிடத்தில். (ஓர் எண்தானுமின்றியே f வந்தியலுமாறு கண்டாயே) g "எண்ணிலும் வரும்"

அ— அஞ்சாம் பாட்டு. (கண்டாயே இத்யாதி) a 'பரிகணனைக்கு வரும்' என்றார் கீழ்; தம் பக்கலிலே பார்த்தவாறே, அந்தப் பரிகணனைதானும் இன்றிக்கேயிருந்தது; ஆகையாலே, "எண்ணிலும் வரும்" என்ற எண்தான் மிகையென்கிறது (கீழ் எண்ணிலும் வரும் இத்யாதி)

b,c "எண்ணிலும் வரும்"என்றதுக்கு, எண்ணை மிஞ்சிவரும்-எண்ணின்றிக்கே வரும் என்று ஒரு யோஜனை உண்டாகையாலே, ததநுகுணமாக ஸங்கத்யந்தரம் (நான் சொன்னபடியே இத்யாதி) இதுக்கு நியாமகம்-"கீழ் எண்ணிலும் வருமென்றது பலத்தோடே வ்யாப்தமான படியை நெஞ்சுக்கு அருளிச்செய்தார்" என்று நிகமத்திலே இருக்கை. யத்வா, "நெஞ்சே! கருமங்கள் வாய்க்கின்று ஓர் எண்தானுமின்றியே வந்தியலுமாறு கண்டாயே" என்று அந்வய முகத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (நான் சொன்னபடியே இத்யாதி) அதாவது - "எண்தானுமின்றியே வரும்" என்று நான் சொன்னபடியே வந்தியலுமாறு கண்டாயே!" என்றபடி. "நான் சொன்னபடியே என்றது-ஸாமாந்யேந நான் 'ஸுலபன்' என்று கீழ்ச்சொன்னபடியே" என்றும் ஓர் உருவிலே அருளிச்செய்வர். c (பலத்தோடே வ்யாப்தமானபடி) புருஷார்த்தமானது ஸித்தியோடே வ்யாப்தமானபடி கண்டாயே என்றபடி. d (கார்யங்கள்) பலங்கள். e (பலிக்குமிடத்தில்) ஸித்திக்குமிடத்தில். g அவதாரிகாவாக்யவிவரணம் (எண்ணிலும் வரும் என்றதுதான் இத்யாதி) f இயலுகை - ஸித்திக்கை என்றபடி. h எண்தான் மிகையாம்படி வரக்கூடுமோ?

ஜீ— அஞ்சாம் பாட்டு. (கண்டாயே இத்யாதி) a எண்ணென்று-ஸங்க்யாபரமான பக்ஷத்தைப் பற்ற அவதாரிகை (கீழ் எண்ணிலும் வரும் இத்யாதி)

b,c "எண்ணை மிஞ்சி வரும்" என்ற பக்ஷத்தைப்பற்றத் தாத்பர்யம் (நான் சொன்னபடியே இத்யாதி) இது. "பலத்தோடே வ்யாப்தமானபடியை" இத்யாதி நிகமந வாக்யத்திலே வ்யக்தம். "நெஞ்சே! கருமங்கள் வாய்க்கின்று ஓர் எண்தானுமின்றியே வந்தியலுமாறு கண்டாயே!" இத்யந்வய:. d (கார்யங்கள்) பலங்கள். e (பலிக்குமிடத்தில்) ஸித்திக்குமிடத்தில். g அவதாரிகாவாக்யவிவரணம் (எண்ணிலும் வரும் என்றதுதான் இத்யாதி) f இயலுகை -

ஜீ—என்றதுதான் மிகையாம்படி வந்து பூ4லித்துக்கொண்டு நிற்கிறபடி கண்டாயே! / (இயலுகை - பூ4லிக்கை) h பு4கு3வத்ப்ரபா4வம் சொல்லுவார் சொல்லுமளவல்ல காண்!

i இத்தலையில் எண்ணின்றிக்கேயிருக்கப் பூ4லிக்கும் என்னுமிடத்துக்கு உதா3ஹரணங்காட்டுகிறார் மேல்—(உண்டானை இத்யாதி3) j ப்ரளயங்கொண்ட ஜக3த்துக்கு "அவன் நம்மை வயிற்றிலே வைத்து நோக்கும்" என்னும் நினைவுண்டோ? "k உலகேழும்" என்கிறவிடம்-l இரண்டிடத்திலும் கூட்டிக்கொள்ளக்கடவது. m அவன் ஜக3த்தையடைய அளக்கிறபோது "நம் தலையிலே திருவடிகளை வைக்கப்புகாநின்றான்" என்னும் நினைவுண்டோ? n இதுக்கு உதா3ஹரணம் தேடிப்போகவேணுமோ ஒன்று?—(o கண்டுகொண்டனை நீயுமே) p விலக்குகைக்குப் p_1 பரிகரமுடைய நீயுமன்றோ கண்டுகொண்டாய். q ப்ரளயாபத்தில் r அவற்றுக்கு ப்ரதிகூலிக்கப் பரிகரமில்லையே! s இங்கு

அ—என்ன (பு4கு3வத்ப்ரபா4வம் இத்யாதி3) 1. "ஸர்வேஶ்வரேஶ்வர: க்ருஷ்ண: ப்ரோச்யதே யதி3 பண்டி3தை: । ததா2பி ஸ்வல்பமேவோக்தம் பூ4தார்த்தே2 கதமா ஸ்துதி: ॥" என்னக்கடவதிறே.

l என்னைப் பரிக3ணநாபரமாக வ்யாக்2யாநம் பண்ணி, பா4விகார்யபராமர்ஶபரமாக வ்யாக்2யாநம் பண்ணுகிறார் (இத்தலையிலே எண்ணின்றிக்கே) என்று. j,k "உலகு" என்ற அசேதந ஸமாதி4க்குத் தாத்பர்யம் (ப்ரளயங்கொண்ட இத்யாதி3) l (இரண்டிடத்திலும்) என்றது-கீழும் மேலும் என்றபடி. m 'உண்டானை உலகேழும்' என்று கீழோடே கூட்டி, 'உலகேழும் ஓர் மூவடிகொண்டானை' என்று மேலோடே கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் (அவன் ஜக3த்தை இத்யாதி3) n (இதுக்கு) என்று தொடங்கி அவதாரிகை. p,p_1 விலக்குகைக்குப் பரிகரமாவது - விஷயப்ராவண்யம். அன்றிக்கே, பரிகரமாவது - ஸ்வரூபயோக்3யதையாதல்; 2. "காரணம் ப3ந்த4மோக்ஷயோ:" என்னக்கடவதிறே. o கண்டுகொண்டனை-கண்டுகொண்டாயே என்றபடி. கண்டுகொண்டாய் என்றது-"என் கண்ணுளதாகும்"(1) என்றத்தைப்பற்ற. q,r "நீயும்" என்ற ஸமுச்சயத்துக்குத் தாத்பர்யம் (ப்ரளயாபத்தில் இத்யாதி3) r அவற்றுக்கு - ஜக3த்துக்கு. s பரிகர

ஜீ-ஸித்3தி4க்கை. h என்தான் மிகையாம்படி வரக்கூடுமோ? என்ன (பு4கு3வத்ப்ரபா4வம் இத்யாதி3) 1. "ஸர்வேஶ்வரேஶ்வர: க்ருஷ்ண: ப்ரோச்யதே யதி3 பண்டி3தை: । ததா2பி ஸ்வல்பமேவோக்தம் பூ4தார்த்தே2 கதமா ஸ்துதி: ॥" என்னக்கடவதிறே.

l என்னைப் பரிக3ணநாபரமாக வ்யாக்2யாநம் பண்ணி, பா4விகார்யபராமர்ஶபரமாக வ்யாக்2யாநம் பண்ணுகிறார் (இத்தலையில் இத்யாதி3) j,k "உலகு" என்ற அசேதந ஸமாதி4க்கு பா4வம் (ப்ரளயங்கொண்ட இத்யாதி3) l இரண்டிடத்திலும் - கீழும் மேலும். m 'உண்டானை உலகேழும்' என்று கீழோடே கூட்டி அருளிச்செய்து, 'உலகேழும் ஓர் மூவடிகொண்டானை' என்று மேலோடே கூட்டி அருளிச்செய்கிறார் (அவன் ஜக3த்தை இத்யாதி3) n மேலுக்கு அவதாரிகை (இதுக்கு இத்யாதி3) p_2 பரிகரம் - யோக்3யதை. 2. "காரணம் ப3ந்த4மோக்ஷயோ:" என்னக்கடவதிறே. o கண்டுகொண்டனை-கண்டுகொண்டாய்; கண்டுகொண்டாய் என்றது - "கண்ணுளதாகும்"(1) என்றத்தைப்பற்ற. q,r "நீயும்" என்ற ஸமுச்சயத்துக்கு பா4வம் (ப்ரளயாபத்தில் இத்யாதி3) r அவற்றுக்கு - ஜக3த்துக்கு. s இங்கு - அளக்கிறவிடத்தில்; ஸௌக4ர்யாதிஶயத்தாலே

/ ( ) இவ்வடைப்பினுள் உள்ளது அரும்பதவுரைகளுக்கு பாடமில்லை.

6. நீயும் நானுமிந் நேர்நிற்கில் மேல்மற்றோர்
நோயும் சார்கொடான் நெஞ்சமே! சொன்னேன்
தாயும் தந்தையு மாயிவ் வுலகினில்
வாயு மீசன் மணிவண்ண னெந்தையே.

ஆ— 6. வ்யா:— (நீயும்) "இப்படி இருவரும் ஒருவண்ணம் எம்பெருமானைக் காணப் பெற்றோம்; இனி அவன் நம்மை விடில் செய்வதென்?" என்னில்; "நீயும் நானும் இப்படி அவனை விடாதே நிற்கில், ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் தாயும் தந்தையுமாய், ஸர்வஸ்வாமியாய், ஆச்ரிதஸுலபனாய், இப்படி ஸம்ச்லிஷ்டனாயிருந்தவன் ஒருநாளும் நம்மை விடான்; நெஞ்சமே! என்னை விச்வஸித்திரு" என்கிறார். 6.

ஒ— அவ:— ஆறும் பாட்டில் — "இப்படி ஸுலபனானவன் நம்மை விடானிறே" என்னில்; "நீயும் நானும் நம் அயோக்யதையை அநுஸந்தித்து 'அவனோடே ஸம்ச்லேஷிப்போமல்லோம்' என்னாதே இப்படி இசைந்திருக்கில், நம்மை ஒரு நாளும் விடான்" என்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்துச் சொல்லுகிறார்.

வ்யா:— (மேல் என்று தொடங்கி) மேலுள்ள காலம் ஸ்வஸம்ச்லேஷ விரோதிகளையெல்லாம் போக்கி, நம்மோடே ஸம்ச்லேஷம் பண்ணும்; நெஞ்சே! இவ்வர்த்தத்துக்கு என்னை விச்வஸித்திரு. (தாயும் என்று தொடங்கி) தாயும் தமப்பனும்போலே பரிவுடையனாய், இவ்வுலகத்திலே வந்து திருவவதாரம்பண்ணித் தன் வடிவழகைக் காட்டித் தானிட்ட வழக்காக்கி அடிமைகொள்ளுகிறவன். 'பகவல்லாபத்துக்குச் சேதநர்பக்கல் வேண்டுவது ப்ராதிகூல்ய நிவ்ருத்தியே' என்று இப்பாட்டுக்குக் கருத்து. 6.

ப— 6. அவ:— அநந்தரம், இப்படி ஏககண்டராய் நிற்கில், அஸாதாரண பந்தவிசிஷ்டனானவன் ஒரு க்லேசப்படக் கொடான் என்கிறார்.

ஈ—அவஸரமில்லை; அறியில் விலக்குவர்களிறே; அசங்கிதமாக வருகையாலே பேசாதிருந்தார்களித்தனை. 5.

அ—முண்டாயிருக்க, இங்கு விலக்காமைக்கு ஹேதுவேது? என்ன (இங்கு இத்யாதி) மைத்ர்யாதிமயாத் அவஸரமில்லை என்றபடி. "நெஞ்சே! கருமங்கள் வரய்க்கின்று ஓர் எண்தானுமின்றியே வந்தியலுமாறு கண்டாயே; உலகேழும் உண்டானை, உலகேழும் ஓர் மூவடிகொண்டானை நீயும் கண்டுகொண்டனை" இத்யந்வய:. 5.

ஜீ—அவஸரமில்லை என்றபடி. "நெஞ்சே! கருமங்கள் இத்யாரப்ய, இயலுமாறு கண்டாயே; உலகேழும் உண்டானை, உலகேழும் ஓர் மூவ்வடிகொண்டானை நீயும் கண்டுகொண்டனை" இத்யந்வய:. 5.

ப— **தாயாயும்**—மாத்ருவத் ப்ரியபரனுயும், **தந்தையாயும்**—பித்ருவத் ஹிதபரனுயும், **இவ்வுலகினில்**—(தன் வரிசையறியாத) இந்த லோகத்திலே, **வாயும்**—அவதரித்து வந்து, **ஈசன்**—தன் நிருபாதிக ஸ்வாமித்வமேயடியாக, **மணிவண்ணன்**—நீல ரத்நம்போலேயிருக்கிற வடிவை எனக்கு உபகரித்து, **எந்தை**—(அவ்வழியாலே) என்னை அடிமைகொண்ட ஸ்வாமியானவன், **நெஞ்சமே**—நெஞ்சமே! **நீயும்**—("தொழு" என்று நியமிக்கலாம்படி பவ்யமான) நீயும், **நானும்**—(உன்னைக் கரணமாகவுடைய) நானும், **இ**—கீழ்ச்சொன்ன ப்ரக்ரியையாலே, **நேர்**—விமுகவ்யாவ்ருத்தியையுடையோமாய், **நிற்கில்**—நிற்கில், **மேல்**—மேலுள்ள காலமெல்லாம், **மற்று**—(ஸ்வாநுபவத்தையொழிய) மற்றும், **ஓர் நோயும்**—நோயாயிருப்பதொன்றையும், **சார்கொடான்**—அணுகக்கொடான்; **சொன்னேன்**—(இப்பரமார்த்தத்தை உனக்குச்) சொன்னேன்.

'**நோய்**' என்று - அஹங்காரார்த்தகாமங்கள், அதுக்கு அடியான ஶரீர ஸம்பந்தம், கர்மஸம்பந்தம் தொடக்கமானவை. ஸ்வநிகர்ஷாநுஸந்தாநமடியான விஶ்லேஷமுமாம். 6.

இ— அவ:— ஆறும் பாட்டில் — 'நான் விடாதொழிகிறேன், அவன் விடில் செய்வதென்?' என்னில்; "நாம் அயோக்யதை பார்த்து விடாதொழியுமத்தனை வேண்டுவது; நம் இசைவையே பற்றி அவன் ஒருகாலும் விடான்" என்கிறார்.

வ்யா:— (**நீயும் இத்யாதி**) "தொழு" என்று சொல்லலாம்படியிருக்கிற நீயும், தொழச்சொல்லுகிற நானும். ப்ரதிகூலித்துப்போந்த நீயும், உன்னைப் பின்சென்ற நானும். (**இந்நேர் நிற்கில்**) ஒரெண்தானுமின்றியே நிற்கில். 1. "**न नमेयम्**" (**ந நமேயம்**) என்கிற நிர்பந்தத்தைத் தவிரப்பெறில். இப்படி நின்றால் அவன் செய்வதென்? என்னில் (**மேல் மற்றோர் நோயும் சார்கொடான்**) மேலுள்ள காலம் ஒரு நோயும் சார விட்டுக்கொடான்; நிஷித்தாநுஷ்டானம பண்ண விட்டுக்கொடான்; முன்பு பண்ணின பாபபலாநுபவம் பண்ண விட்டுக் கொடான்; விஷயப்ரவணனாக விடான்; ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக்கொண்டு அகல விடான்; "**அயோக்யன்**" என்று அகலவிடான்; உபாயாந்தரங்களைப்பற்றி அகலவிடான். (**நெஞ்சமே சொன்னேன்**) நான் உன்னை ஆராயாதே உன் அநர்த்தத்தைப் பார்த்து உனக்கு இவ்வர்த்தத்தைச் சொல்லிக்கொடுநின்றேன். பகவத்விஷயம் பிறர் அறியலாகாதென்றிருக்கைக்கு ஒரு திருக்கோட்டியூர் நம்பியோடு ஒப்பர்; சொல்லிச் சுமைந்து "பதண் பதண்" என்கைக்கு ஒரு கீதாசார்யனோடு ஒப்பர்; 2. "**इदं ते नातपस्काय**" (**இதம் தே நாதபஸ்காய**). (**சொன்னேன்**) உபதேஶத்தில் குறையில்லை; ப்ரதிபத்தி பண்ணுதொழியில் இழக்கு மத்தனை. இப்படி விட்டுக்கொடாதொழிவது ஶாஸ்த்ரமுகத்தாலேயோ, தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலேயோ? என்னில் (**தாயும் இத்யாதி**) ப்ரியகாமனுமாய்,

இ—ஹிதகாமனுமாய். அப்படியாவதும் தன் நிலைகுலையாதே நின்றே? என்னில் (இவ் வுலகினில் வாயும் ஈசன்) தன் வாசியறியாத ஸம்ஸாரத்திலே தன்னை அழியமாறி வந்து அவதரித்து. (ஈசன்) இப்படி வந்து அவதரிக்கைக்கு ஹேது ப்ராப்தனுகை. இங்கே வந்து அவதரித்து ஈரரசு தவிர்க்கையாலே ஈசனுனுன என்னவுமாம். (மணிவண்ணன் எந்தையே) வடிவைக் காட்டி விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்து, தன் ஶேஷித்வத்தைக் காட்டி என் ஶேஷத்வத்தை நிலைநிறுத்தினவன். தாயும் தந்தையுமாய், இவ்வுலகினில வாயும் மணிவண்ணனுய், எந்தையான ஈசன், நீயும் நானும் இங்நேர்நிற்கில், மேல் மற்றோர் நோயும் சார்கொடான்; நெஞ்சமே சொன்னேன் - 1. "सत्यं सत्यम्" (ஸத்யம் ஸத்யம்) என்கிறபடியே இது மெய். 6.

ஈ— அவ:— ஆரும் பாட்டு. a 'இப்படி ஸௌலப்₄யனவன் நம்மை விடானிறே!' என்ன, 'நம் அயோக்₃யதையை அநுஸந்தி₄த்து b அகலாதொழியில் நம்மை ஒருநாளும் விடான்' என்று திருவுள்ளத்துக்கு அருளிச்செய்கிறுர்.

வ்யா:— (நீயும் நானும் c இங்நேர்நிற்கில்) d A அப்புள்ளின் பின்போன நீயும், உன்னைப் பரிகரமாகவுடைய நானும். e ப₄லாநுப₄வம் பண்ணவிருக்கிற நாம் இப்படி விலக்காதேயிருக்கில்; f 2. "न नमेयम्" (ந் நமேயம்) என்னும் ப்ராதிகூல்ய மநோரத₂ மின்றிக்கேயொழியில். (மேல் மற்றோர் நோயும் சார்கொடான்) g நிஷித்₃த₄ாநுஷ் டா₂நம் பண்ணி அகலவிடுதல், தன்னையொழிய ப்ரயோஜநத்தைக்கொண்டு அகல

அ— ஆரும் பாட்டு. (நீயும் நானும் இத்யாதி₃) a "இந்நேர்நிற்கில் மற்றோர் நோயும் சார் கொடான்" என்றதுக்கீடாக அருளிச்செய்கிறுர் (இப்படி ஸௌலப₄யனவன் என்று தொடங்கி) b (அகலாதொழியில்) நாம் அகன்று முடியில் முடியுமித்தனைபோக்கி, அவன் நம்மை விடான் என்று தாத்பர்யம்.

d திருவிருத்தம் (அப்புள்ளின்பின்போன இதி) அந்தப் பெரியதிருவடியின் பின்போன. c இத் நேர்-இப்படி. f அவதாரிகையில் அர்த்த₂மொழிய அர்த்த₂ாந்தரம் அருளிச்செய்கிறுர் (ந நமேயம் என்று) e, f (ப₄லாநுப₄வம் இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயத்தாலே) என்னவுமாம். g h "ஓர் நோயும்" என்றத்தை விவரிக்கிறுர் (நிஷித்₃த₄ாநுஷ்ட₂ாநம் இத்யாதி₃) திருமந்த்ர பத₃த்ரயார்த்த₂ விரோதி₄களை வரவொட்டான் என்று யோஜித்துக்கொள்வது. அத்ர — 3. "ங்கே ப்₃ருஸம்

ஜீ— ஆரும் பாட்டு. (நீயும் இத்யாதி₃) a "இந்நேர்நிற்கில் மற்றோர் நோயும் சார்கொடான்" என்றதுக்கீடாக அவதாரிகை (இப்படி ஸ்௱லப₄ுன இத்யாதி₃) b (அகலாதொழியில் இதி) நாம் அகன்று முடியில் முடியுமித்தனைபோக்கி, அவன் நம்மை விடான் என்று தாத்பர்யம்.

d (அப்புள்ளின்பின்போன) அந்தப் பெரியதிருவடியின் பின்னே போன. c, e, f "இந்நேர்நிற் கில்" என்றதுக்கு அவதாரிகையிலே அருளிச்செய்த அர்த்த₂மொழிய அர்த்த₂ாந்தரம் (ப₄லாநுப₄வம் இத்யாதி₃ வாக்யத்₃வயத்தாலே) g, h "ஓர்நோயும்" என்றத்தை விவரிக்கிறுர் (நிஷித்₃தே₄த்யாதி₃)

 A திருவிருத்தம் 3.

ஸ்ரீ—விடுதல், அயோக்3யதாநுஸந்தா4நம் பண்ணி அகலவிடுதல், வேறொரு ஸாத4ந பரிக்3ரஹம் பண்ணி அகலவிடுதல், h முன்பு பண்ணின பாபப2லாநுப4வம் பண்ணி அகலவிடுதல் செய்ய விட்டுக்கொடான். (i நெஞ்சமே சொன்னேன்) j திருக்கோட்டியூர் நம்பியைப்போலே, "பிறரறியலாகாது ப4க3வத்3விஷயம்" என்றுபோலேகாணும் இவரிருப்பது! k உபதே3ஶித்துவைத்து, l 1."इदं ते नातपस्काय" (இத3ம் தே நாதபஸ்காய) என்றவனைப்போலே படுகிறார் (சொன்னேன்) என்று. m த்3ரௌபதி3, n குழல்விரித்துக் கிடக்கிறபடியைப் பார்த்து, செய்வது காணாமல் சொல்லிக்கொடு நின்றான்; o அர்த்த2த்தின்

அ—ப்3ரஹ்மவிதே3ாऽவமாநாத்" 2."த்ரஸ்ய ப்3ரஹ்மவித3ாக3ஸ:"இத்யாத்3யுக்த ப4ாக3வதாபசார: நிஷித்3த4ாநுஷ்ட2ாநத்வேந விவக்ஷித:; 3. "ஏவம் முக்திப2லாநியமஸ் தத3வஸ்த2ாவத்4ருதே:" இதி ஸூத்ரே தஸ்யைவ, ப4க3வத்ஸமாஶ்ரயிதுர் மோக்ஷப்ரதிப3ந்த4கத்வேநாபி4தா4நாத்; h (முன்பு பண்ணின பாபப2லாநுப4வம்) இதிவாக்யேந கர்மவ்யாவ்ருத்திருச்யதே — இதி வத3ந்தி. i,j "நெஞ்சமே சொன்னேன்" என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் — "சொல்லவொண்ணாதத்தையும் சொன்னேன்" என்று அநுதாபபரமாக முந்தினது "நெஞ்சமே" என்கிறத்திலே நோக்காக (திருக்கோட்டியூர் இத்யாதி3) l,l "சொன்னேன்" என்கிறதிலே நோக்காக (இத3ம் தே இத்யாதி3) தாத்பர்யத்3வயமும் வைகல்பிகம். (இத3ம் தே இத்யாதி3) இதம் - இந்த மந்த்ரமானது. தே - த்வயா என்றபடி; அதபஸ்காய ந வாச்யம்; அப4க்தாய ந வாச்யம்; அஶுஶ்ரூஷவே ந வாச்யம்; யோ மாம் அப்4யஸூயதி தஸ்மை கதா3சந ந வாச்யம் இத்யந்வய:. ய: பரமம் கு3ஹ்யம் இமம்-இந்த மந்த்ரத்தை. மத்3ப4க்தேஷ்வபி4தா4ஸ்யதி ஸ: மயி பராம் ப4க்திம் க்ருத்வா அஸம்ஶயம் மாமேவைஷ்யதீத்யந்வய:. k,l யத்3வா. ஏதத்3விவரணம் (உபதே3ஶித்து வைத்து இத்யாதி3) m...p ஸ்ரீக்ருஷ்ணப4க3வான் அதி4காரிஶோத4நபூர்வகம் அநுபதி3ஶ்ய, உபதே3ஶாநந்தரம் கிமர்த்த2மநுதபதீத்யத்ராஹ (த்3ரௌபதி3 இத்யாதி3) n குழல்விரித்து - கேஶப3ந்த4நம் அக்ருத்வா. o அர்த்த2த்தின் - உபதே3ஶித்த பரம ரஹஸ்யார்த்த2த்தின். p பதண் பதண் - தபிக்கை. அத2வா, 'பதறினேன் பதறினேன்' என்றான் என்றபடி. இவ்விடத்திலே 4. "ப்ரக்ஷாளநாத்3தி4 பங்கஸ்ய தூ3ராத3ஸ்பர்ஶநம் வரம்" என்று அருளிச்செய்வர். q இப்படி "பதண்பதண்" என்றால், உபதே3ஶிப்பாரில்லாமையாலே ஆத்மாக்கள் ப2லமிழக்குமித்தனையோ? என்ன (இனி இத்யாதி3)

ஜீ—l "சொன்னேன்" என்றதுக்கு மூன்று தாத்பர்யம்; j அநுதாபபரமாக முந்தினது (திருக்கோட்டியூர் இத்யாதி3) k விவரணம் (உபதே3ஶித்து இத்யாதி3) l கீ3தாஸ்வஷ்டாத3ஶே—1. "இத3ம் தே நாதபஸ்காய நாப4க்தாய கதா3சந। ந சாஶுஶ்ரூஷவே வாச்யம் ந ச மாம் யோऽப்4யஸூயதி॥" இத3ம் - இந்த ரஹஸ்யமானது. தே - த்வயா என்றபடி. m,n அநுதபிக்கிறதென்? முதலிலே அதி4காரி ஶோத4நம் பண்ணி உபதே3ஶிக்கவொண்ணாதோ? என்ன (த்3ரௌபதி3 இத்யாதி3) p பதண்பதண் - பரிதபிக்கை, யத்3வா, 'பதறினேன் பதறினேன்' என்றபடி. l,q த்3விதீய தாத்பர்யம்.

ப்ர— (நீயும் இத்யாதி3) (சொன்னேன்) भगवद्गीतास्वष्टादशे—"इदं ते नातपस्काय नाभक्ताय कदाचन। न चाशुश्रूषवे वाच्यं न च मां योऽभ्यसूयति॥६७॥ य इमं परमं गुह्यं मद्भक्तेष्वभिधास्यति। भक्तिं मयि परां कृत्वा मामेवैष्यत्यसंशयः॥६८॥"

மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஈ—கனத்தைப் பார்த்து, "கைப்பட்ட மாணிக்கத்தைக் கூடவிலே போகட்டோம்" என்று p"பதண் பதண்" என்றனிறே. q இனி ப்ரதிபத்தி பண்ணுதார் இழக்குமித்தனை.

(தாயும் தந்தையுமாய்) மாதாபிதாக்களைப்போலே r பரிவனாய். s அவர்களை வன்றிக்கே—(இவ்வுலகினில் s_1 வாயும் ஈசன்) s_2 ப்ரஜை கிணற்றில் விழுந்தால் ஒக்கக் குதிக்கும் மாதாவைப்போலே, ஸம்ஸாரத்திலே ஒக்க விழுந்து எடுக்குமவன். இங்கு வந்து அவதரிக்கைக்கு ஹேதுவென்? என்னில் (ஈசன்) t ப்ராப்தனாகையாலே. u அன்றிக்கே, இங்கே வந்து அவதரித்து v ஈரரசு தவிர்க்கைகயாலே ஈசனானான் என்னவு மாம். (மணிவண்ணன் எந்தையே) தன் வடிவழகைக்காட்டி /(என்னை மூலை யிலே நிறுத்தினான்.) என்னை விஷயாந்தர ப்ரவணனாகாதபடி மீட்டு, w தன் ஶேஷித்வத்தைக் காட்டி, என்னுடைய ஶேஷத்வத்தை x நிலைநிறுத்தினவன், y தாயும் தந்தையுமாய் இவ்வுலகினில் வாயும் மணிவண்ணனாய் எந்தையான ஈசன், நீயும் நானும் இந்நேர்நிற்கில் மேல் மற்றோர் நோயும் சார்கொடான்; நெஞ்சமே சொன் னேன் - z 1. "ஸத்யம் ஸத்யம்" என்கிறபடியே இது மெய். 6.

அ—என்னுதல்; 1, q "சொன்னேன்" என்றதுக்கு இரண்டாம் தாத்பர்யமென்னுதல். அதாவது - உபதேஶத்தில் குறையில்லை, ப்ரதிபத்தியில்லாதாரிழக்குமித்தனை என்றபடி. ப்ரதிபத்தி என்கிறது - "நாதபஸ்காய" இத்யாதியில் நபப்ரயுக்தியை.

r பரிவனாய்-ஸ்நிக்தனாய். s அவ்வு-தந்மாத்ரம். s_1 (ப்ரஜை கிணற்றில் இத்யாதி) இவ் விடத்திலே, 2. "ஆர்வங்கே ஆக்கைவிந்தெ அநாருபவைனாஸ்ய இபேநேஜ தவாமே ஸம்மக்நாந் வீக்ஷ்ய ஜீவாந் ஸஹஜகருணயா ப்ரேரிதா வோநா தா | க்யாந்த முக்தகுணம் பதிதமநுபதந்மாத்ருவல்லோகமேதம் ப்ராப்தா வைகுண்டநாமைல் ஸுவித மங்கவிதவே வர்த்தஸே த்ராதுமேதாந் ||" என்ற ஶ்லோகம் அருளிச்செய்வர். t "ஈசன்" என்றதுக்குப் பூர்வ பூர்வியாக அருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்தனாகையாலே) என்று. u அபரபூர்வியாக அருளிச்செய்கிறார் (அன்றிக்கே இத்யாதி) v ஈரரசு-த்வைராஜ்யம். s_2 வாயுமை-கிட்டுகை. w "எந்தை" என்ற துக்கு பூர்வம் (தன் ஶேஷித்வத்தைக்காட்டி இத்யாதி) x நிலைநிறுத்துகை-ஸம்ஸ்தாபிக்கை. y அந்வயிக்கிறார் (தாயும் இத்யாதி) 1, z "சொன்னேன்" என்றதுக்கு மூன்றாமர்த்தம் (ஸத்யம் இத்யாதி) "சார்கொடான்" என்ன அமைந்திருக்க "சொன்னேன்" என்றதுக்கு இப்படித் தாத்பர்யம் கொள்ளவேணுமிறே. அன்றிக்கே, இரண்டாவதின் ஶேஷமாதல். 6.

ஜீ—(இனி ப்ரதிபத்தி இத்யாதி) அதாவது - உபதேஶத்தில் குறையில்லை, இனி ப்ரதிபத்தி பண்ணுதார் இழக்குமித்தனை என்றபடி.

r பரிவனாய்-ஸ்நிக்தனாய். s அவர்களைவன்றிக்கே-அவர்கள்மாத்ரமன்றிக்கே. t "ஈசன்" என்றதுக்குப் பூர்வபூர்வியாக அருளிச்செய்கிறார் (ப்ராப்தனாகையாலே என்று) u அபர பூர்வியாக அர்த்தம் (அன்றிக்கே இத்யாதி) v ஈரரசு-த்வைராஜ்யம். s_2 வாய்கை-கிட்டுகை. w "எந்தை" என்றதின் அர்த்தம் (தன் ஶேஷித்வத்தை இத்யாதி) x நிலைநிறுத்துகை-ஸ்தாபிக்கை. y அந்வயிக்கிறார் (தாயும் இத்யாதி) 1, z "சொன்னேன்" என்றதுக்கு மூன்றாம் பூர்வம் (ஸத்யம் ஸத்யம் இத்யாதி) "சார்கொடான்" என்ன அமைந்திருக்க, "சொன் னேன்" என்றதுக்கு இப்படித் தாத்பர்யம் கொள்ளவேணும் என்றபடி. 6.

/( ) இவ்வடைப்பினுள் உள்ளது சில ப்ரதிகளிலேயே.

7. எந்தை யேயென்று மெம்பெரு மானென்றும்
சிந்தை யுள்வைப்பன் சொல்லுவன் பாவியேன்
எந்தை யெம்பெரு மானென்று வானவர்
சிந்தை யுள்வைத்துச் சொல்லும்செல் வனையே.

ஆ— 7. வ்யா:— (எந்தையே) இப்படித் தம்முடைய திருவுள்ளத்தோடே எம்பெருமானை அநுப₄விக்கிற ஆழ்வார்—அவனுடைய உத்கர்ஷத்தையும், தம்முடைய நிகர்ஷத்தையும் பார்த்து, 'A அயர்வறும் அமரர்கள் தங்கள் சிந்தையுள்ளே வைத்துச் சொல்லும் அந்த ஸ்ரீமானை, நான் த₄ரித்₂ரனுக்கினேனித்தனே; என்ன நிக்ருஷ்டனே!' என்று தம்மை க₃ர்ஹிக்கிறார். 7.

ஒ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில் —'அத்யந்தவிலக்ஷணனான எம்பெருமானை, அத்யந்த நிக்ருஷ்டனான நான் வாங்மநஸங்களாலே நினைத்தும் பேசியும் தப்பச்செய்தேன்' என்று அகலுகிறார்.

வ்யா:— (எந்தையே என்று தொடங்கி) என்தனக்குப் பரிவன் என்றும், ஸ்வாமி என்றும். (எந்தை என்று தொடங்கி) எம்பெருமானை நினைக்கவும் பேசவும் யோக்₃யராயுள்ள A அயர்வறும் அமரர்கள், ஸ்நேஹயுக்தராய்க்கொண்டு எம்பெருமானை நினைத்து, அது உள்ளடங்காமையாலே 'எந்தை எம்பெருமான்' என்று சொல்ல, அத்தாலே மதிப்பனானவனை. 7.

ப— 7. அவ:— அநந்தரம், ஏவம்வித₄னுடைய ஸௌரிபே₄ாக்₃யத்வ வைலக்ஷண்யத்தை அநுஸந்தி₄த்து, ஸ்வநிகர்ஷமடியாக அகலத்தேடுகிறார்.

வானவர்—பரமபத₃வாஸிகளானவர்கள், எந்தை—எங்கள் ஸத்தாதி₃ ஹேது பூ₄தனான, எம்பெருமான் என்று—எங்களுக்குப் பரமஶேஷி என்று, சிந்தையுள் வைத்து—அநுஸந்த₄ானம்பண்ணி, சொல்லும்—சொல்லும்படியான, செல்வனை—ஐஶ்வர்யத்தையுடையவனை, பாவியேன் — பாபிஷ்ட₂னான நான், எந்தையே என்றும்—எனக்கு ஹிதபரனே! என்றும், எம்பெருமான் என்றும்—என்னுடைய ஶேஷியானவனே! என்றும், சிந்தையுள் — நெஞ்சுக்குள்ளேயும், வைப்பன்—வைத்து, சொல்லுவன்—சொல்லுவதும் செய்யாநின்றேன். 7.

இ— அவ:— ஏழாம் பாட்டில்—"மணிவண்ணன் எந்தை" என்று, அவனுடைய வைலக்ஷண்யத்தையும் ஸ்வநிகர்ஷத்தையும் அநுஸந்தி₄த்து அகலுகிறார். "துஞ்சும் போதும் விடாது தொடர்கண்டாய்" (4) என்றதுவே வந்து ப₂லித்தபடி.

A 1-1-1.

இ— வ்யா:— (எந்தையே என்றும்) எனக்குப் பரிவனானவனே! என்றும். பரிவனு மளவேயன்றிக்கே—(எம்பெருமான் என்றும்) எனக்கு வகுத்த ஸ்வாமியே! என்றும். (சிந்தையுள் வைப்பன்) விஷயாந்தர ப்ரவணமான நெஞ்சிலே வைப்பன். நெஞ்சிலே நினைத்து, ரஹஸ்ய ப்ராயச்சித்தம் பண்ணிவிடுமளவன்றிக்கே— (சொல்லுவன்) "இவன் பேசுமளவோ இவ்விஷயம்?" என்று கைவிடும்படி பிறர் கேட்கச் சொல்லாநின்றேன். (பாவியேன்) விலக்ஷண போக்யமான இவ் விஷயத்தை அழிக்கைக்கு நான் ஒரு பாபகர்மா உண்டாவதே! தமோऽபிபூதி யாலே அகத்திலே அக்நிப்ரக்ஷேபத்தைப்பண்ணி, ஸத்வம் தலையெடுத்தவாறே அநுதபிக்குமாபோலே "பாவியேன்" என்கிறார். 'நீர் இங்ஙன் சொல்லுவானென்? பகவத்விஷயத்தை நினைக்கையும் சொல்லுகையும் பாபபலமோ?' என்னில்; புரோடாசத்தை நாய் தீண்டினாற்போலே, விலக்ஷணருடைய போக்யத்தை அழிக்கை பாபபலமன்றோ! (எந்தை இத்யாதி) நினையாவிடில் அரைக்ஷணம் தரிக்கமாட்டாத நித்யஸூரிகள் நினைத்து, அவ்வநுபவம் வழிந்து "எந்தை எம்பெருமான்" என்று சொல்ல, அத்தாலே ஸ்ரீமானாய் மதிப்பனானவனை நான் நினைத்தும் பேசியும், ரிக்தனுமாக்கி மதிப்பையும் கெடுத்தேன். 7.

சீ— அவ:— ஏழாம் பாட்டு. a கீழ் இவர் அஞ்சினாற்போலே b விடிந்தது. "அயோக்யன்" என்று அகலுகிறார்.

வ்யா:— (எந்தையேயென்றும்) எனக்குப் பரிவனானவனே! என்றும், (எம் பெருமான் என்றும்) எனக்கு c வகுத்த ஸ்வாமி என்றும். (சிந்தையுள் வைப்பன்) d எத்தனை விஷயங்களை நினைத்துப்போந்த நெஞ்சிலே வைத்தது! நான் அறிந்ததாக நெஞ்சிலே வைத்து தூஷித்தவளவேயோ? —(சொல்லுவன்) பிறர் அறியும்படி தூஷித்தேன். (e பாவியேன்) f விலக்ஷணபோக்யமான இவ்வஸ்துவை அழிக்கைக்கு நான் ஒரு பாபகர்மா உண்டாவதே! (பாவியேன்) g ஸாத்விகனாயிருப்பானொருவன் தமோகுணாபிபூதனாய் ஒரு க்ருஹத்திலே நெருப்பைவைத்து, ஸத்வம் தலையெடுத்த

அ— ஏழாம் பாட்டு. (எந்தையே என்றும் இத்யாதி) a "துஞ்சும்போதும் விடாது" என்றத்தைப்பற்ற (இவர் அஞ்சினாற்போலே என்றது) b விடிந்தது-ப்ரபலமாயிற்று; பலித்தது என்றபடி. c வகுத்த-ப்ராப்தமான. d,e (எத்தனை இத்யாதி) "பாவியேன்" என்கையாலே, இது விவக்ஷிதமாகவேணுமிறே; பக்தியைப் பாவம் என்கிறார் அநிஷ்டாவஹமாகையாலே. f "எந்தை எம்பெருமான் என்று வானவர் சிந்தையுள் வைத்து" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்கிறார் (விலக்ஷணபோக்யமான என்று தொடங்கி) g சொல்லிவிட்டு "பாவியேன்"

ஜீ— ஏழாம் பாட்டு. (எந்தையே இத்யாதி) a "துஞ்சும்போதும் விடாது" என்றத்தைப்பற்ற (இவர் அஞ்சினாற்போலே என்றது) b விடிந்தது-பலித்தது. c வகுத்த-ப்ராப்தமான. f "வானவர் சிந்தையுள் வைத்து" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்து பூர்வம் (விலக்ஷணேத்யாதி) g சொன்ன பின் "பாவியேன்" என்றதுக்கு பூர்வம் (ஸாத்விகனாய் இத்யாதி) h...j "எந்தை எம்பெருமான்"

[illegible]—வாறே அநுதபிக்குமாபோலே "பாவியேன்" என்கிறார். g நீர் இங்ஙனே சொல்லுவானென்? h பகவத்விஷயத்தை நினைக்கையும் சொல்லுகையும் பாபபலமோ? என்னில்; i புரோடாசத்தை நாய் தீண்டினாற்போலே, j விலக்ஷணருடைய போக்ய வஸ்துவை அழிக்கை பாபபலமன்றோ—(எந்தை இத்யாதி) k நினையாவிடில் அரை க்ஷணம் தரிக்கமாட்டாத நித்யஸூரிகள் நினைத்து அநுபவித்த அவ்வநுபவம் l அழிந்து "எங்களுக்குப் m பரிவனுன்னவனே! ஸ்வாமியானவனே!" என்று தங்கள் நெஞ்சிலே வைத்துச் சொல்லும்படியான ஐஶ்வர்யத்தையுடையவனை நான் என் சொன்னேன்! n இவ்வஸ்துவை அவர் நம்பாதபடி அழித்தேன் - என்கிறார். 7.

ஆ-என்பானென்? என்ன (ஸாத்விகனும் இத்யாதி) h [(பகவத்விஷயத்தை இத்யாதி) "எந்தை" இத்யாதிக்கு அவதாரிகை. g 1. "ஜாதுர்ய: கேஶவம் ஸ்தௌதி ஜாதுர்யோ(அ)ர்ச்சயதி ப்ரபும் | ஜந்துநீயோ n ஹரிம் ஜாதுர்யோ வேத்தி மாதவம் ||". i (புரோடாசத்தை நாய் தீண்டினாற் போலே) என்றவிடத்திலே - 2. "கர்ப்ப ஜந்ம ஜரா ம்ருதி க்லேஶ கர்ம ஷடூர்மிக: | ஸ்வேவ தேவ வஷட்க்ருதம் த்வாம் ஶ்ரியோ(அ)ஹமகாமயே ||" என்றது அநுஸந்தேயம். க்லேஶா:-அவித்யா(அ)ஸ்மிதாராகத்வேஷாபிநிவேஶா:. கர்ம - குஶலமகுஶலஞ்ச. 3. "அஶநாயாபிபாஸே ச ஶோக மோஹௌ ஜராம்ருதீ" இதி - ஷடூர்மய:. தா: க்ஷுத்ருதி - ஷடூர்மிக:. தேவவஷட்க்ருதம்-தேவார்த்தம் வஷட்காரமந்த்ரேண ஸம்ஸ்க்ருதம் ஹவி:. ஸ்வேவ - ஶ்வா இவ; ஶ்ரியோ(அ)ஹம் த்வாம் அகாமயே இத்யந்வய:. j (விலக்ஷணருடைய) "வானவர்" என்ற பதத்திலே நோக்கு. k அங்கே "எந்தை" இத்யாதியாலே ஏத்துகை ஸத்தைக்காகவானால், ஏத்தாவிடில் அரை க்ஷணம் தரியாமையை ஸித்தவத்க்ருத்ய அருளிச்செய்கிறார் (நினையாவிடில் இத்யாதி) l அழிந்து - ப்ரவஹித்து. m (பரிவனுனவனே இத்யாதி) "எந்தை எம்பெருமான்" என்றதின் அர்த்தம். n (இவ்வஸ்துவை இத்யாதி) இனி வானவர்கள்தானும் அபேக்ஷியார்கள் என்று "வானவர்" இத்யாதிஸமபிவ்யாஹார தாத்பர்யம். "வானவர், எந்தை எம்பெருமான் என்று சிந்தையுள் வைத்துச் சொல்லும் செல்வனை, எந்தையே என்றும், எம்பெருமான் என்றும் சிந்தையுள் வைப்பன்; சொல்லுவன்; பாவியேன்" இத்யந்வய:. இந்தப் பாட்டு அநுஸந்தியா நிற்க முதலிகள் "இப்படி இவர் அகல்வது ஸமாதானமாகிறதுக்குக் கருத்தென்?" என்று கேட்க, "இத்தால் - இவனுக்கு அவனிடத்திலே சிறிது ஸ்நேஹமுண்டானதாகக்கொண்டு தன் தோஷங்கள் ஒன்றும் பாராமல் மேல்விழவுமொண்ணாது; தன் தோஷத்தை அநுஸந்தித்து அயோக்யதாநுஸந்தானம்பண்ணி அகன்றுபோகவுமொண்ணாது; அவனுடைய வாத்ஸல்ய ஸௌஶீல்யாதிகளையும் அநுஸந்தித்துக்கொண்டு, தன்னுடைய நீசதையை அநுஸந்தித்துக் கொண்டு கிட்டவேணுமென்று கருத்து" என்று அருளிச்செய்தார். 7.

ஜீ-இத்யாதிக்கு அவதாரிகை (பகவத்விஷயத்தை இத்யாதி) g (நீர் இங்ஙனே சொல்லுவானென்?) என்றது - 1. "ஜாதுர்ய: கேஶவம் ஸ்தௌதி" என்றத்தைப்பற்ற. i (புரோடாசத்தை நாய் தீண்டினாற்போலே) என்றவிடத்திலே - 2. "கர்ப்ப ஜந்ம ஜரா ம்ருதி க்லேஶ கர்ம ஷடூர்மிக: | ஸ்வேவ தேவவஷட்க்ருதம் த்வாம் ஶ்ரியோ(அ)ஹமகாமயே ||" என்றது அநுஸந்தேயம். தேவ வஷட்க்ருதம்-தேவார்த்தம் வஷட்காரமந்த்ரேண ஸம்ஸ்க்ருதம் ஹவி:. j விலக்ஷணருடைய என்றது - "வானவர்" என்றத்தைப்பற்ற. m "எந்தை எம்பெருமான்" என்றதின் அர்த்தம் (பரிவனுனவனே இத்யாதி) "வானவர் எந்தை எம்பெருமான் என்று சிந்தையுள்வைத்துச்சொல்லும் செல்வனை எந்தையேயென்றும் இத்யாதிப்ய சொல்லுவன் பாவியேன்" இத்யந்வய:. 7.

8. / செல்வ(ன்) நாரண னென்றசொல் கேட்டலும்
மல்கும் கண்பனி நாடுவன் மாயமே
அல்லு நன்பக லும்இடை வீடின்றி
நல்கி என்னை விடான்நம்பி நம்பியே.

ஆ— 8. வ்யா:—(/ செல்வன் நாரணன் என்ற) இப்படி என்னுடைய அயோக்யதை யைப் பார்த்து "அவன் திறத்துப் படுவேனல்லேன்" என்று இருக்கச்செய்தேயும், செல்வ(ன்) நாரணன் என்ற சொல்லைக் கேட்குமளவில் என்னுடைய ஸர்வகரணங்களும் என் வசமன்றியே இழுத்துக்கொண்டு அவன்பக்கலிலே விழாநின்றன; நானும் அதிசபலனாய், A"எங்குற்றாய் எம்பெருமான்" என்று அவனை நாடுவன்; இதென்ன ஆஸ்சர்யம்! இப்படி நான் அதிசபலனாய்த் தன்னை விடமாட்டாதொழிந்தால், அவன் என்னை விடலாமிறே. அவன் என்னிற்காட்டிலும் அபிநிவிஷ்டனாய், என்பக்கலிலே அதிவ்யாமோஹத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு என்னை விடுகிறிலன்; நான் என்செய்வன்?—என்று நோகிறார். 8.

ஒ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — அநர்ஹன் என்று அகன்ற நான், யாத்ருச்சிக ப்ரஸங்கநாமஸ்ரவணத்தாலே அபலனாய் அகலமாட்டுகிறிலேன்; எம்பெருமானும் என்னை விரும்பி விடுகிறிலன்; இதொரு விஸ்மயம்! என்கிறார்.

வ்யா:— (/ செல்வன் நாரணன் என்று) ஸ்ரீமானான நாராயணன், (நாடுவன் மாயமே) "அல்லேன்" என்ற நான், என்னுடைய சாபலாதிஸயத்தாலே A"எங்குற்றாய்" என்று தேடாநின்றேன்; இதொரு ஆஸ்சர்யமிருந்தபடியென்! (அல்லும் நன்பகலும் என்று மேலுக்கு) என்னைப் பெறுகையாலே பரிபூர்ணனான எம்பெருமான், தன்னோட்டை ஸம்ஸ்லேஷத்தாலே நன்றான இரவும் பகலும் இடைவிடாதே என்னை ஸ்நேஹித்து விடுகிறிலன். 8.

ப— 8. அவ:— அநந்தரம், இப்படி அகல நினைத்திருக்கச்செய்தேயும், திருநாம ஸ்ரவணத்தாலே மேல்விழும்படி என்னைப் பரிபூர்ணனான அவன் விடுகிறிலன் என்கிறார்.

/ செல்வ(ன்) நாரணன் என்ற—ஸ்ரீமந் நாராயணன் என்கிற, சொல்— திருநாமத்தை, கேட்டலும் — கேட்டவளவிலே, கண் — கண்ணானது, பனி — நீர், மல்கும் — மல்காநின்றது ; நாடுவன்—("எங்ஙனே ?" என்று) தேடாநின்றேன் ; மாயமே—இதொரு ஆஸ்சர்யமாயிருக்கிறதே! நம்பி—பரிபூர்ணனான நம்பியானவன், நல்—(தன்னைக் கிட்டுகைக்கு அடியான) நன்மையையுடைய, அல்லும்—இரவும், பகலும் — பகலும், இடைவீடின்றி — விச்சேதரஹிதமாக, நல்கி — ஸ்நேஹித்து, என்னை—என்னை, நம்பி — ஸ்வகீயத்வப்ரதிபத்திபண்ணி, விடான் — விடுகிறிலன். நம்புதல் - தன்னுடையவனாக விஸ்வஸித்தல். 8.

A திருநெடு-9. / இரு பாடங்களும் வ்யாக்யானங்களில் விரவிக் காண்கின்றன.

ஈ— அவ:— எட்டாம் பாட்டில் — "அநர்ஹன்" என்று அகன்ற நான், யாத்ருச்சிகமாக பகவந்நாமஶ்ரவணத்தாலே ஶிதிலனாய் அகலமாட்டுகிறிலேன்; அவனும் என்னை விடமாட்டுகிறிலன்; இதொரு விஸ்மயமென்! என்கிறார்.

வ்யா:— (செல்வன் நாரணன்) ஆழ்வார் பரிஸரத்தில், லக்ஷ்மீஸம்பந்தமொழிய ப்ரஹ்மசாரி எம்பெருமானைப் பற்றுவாரில்லாமையாலே, "ஸ்ரீமந் நாராயணன்" என்று யாத்ருச்சிகமாகச் சொன்னார்கள். (என்ற சொல் கேட்டலும்) இஶ்ஶப்தம் செவிப்பட்டவளவிலே. அர்த்தாநுஸந்தாநம் பண்ணிற்றிலேன்; பாவித்திலேன்; விஷஹரணமந்த்ரம்போலே அர்த்தாநுஸந்தாநமொழியவே பலித்தது. (மல்கும் கண் பனி) என்னையொழியவே கண்ணானது நீர்மல்கத் தொடங்கிற்று. (நாடுவன்) நெஞ்சானது A "எங்குற்றாய் எம்பெருமான்" என்று தேடத் தொடங்கிற்று. (மாயமே) "அல்லேன்" என்கைக்கு நான் வேண்டிற்று; "ஆவன்" என்கைக்கு நான் வேண்டிற்றில்லை; இதொரு ஆஶ்சர்யமென்! என்கிறார். அவன் செய்கிறதென்? என்னில் (அல்லும் இத்யாதி) தம்முடைய அபிஸந்தியொழிய அவன் மேல்விழுகிற காலமாகையாலே, நன்றான இரவும் நன்றான பகலும். (இடைவீடின்றி நல்கி) நான் ஒருகால் தேடி விடாநின்றேன்; அவன் இடைவிடாதே ஸ்நேஹியாநின்றான். (என்னை விடான் நம்பி நம்பியே) அபூர்ணனான என்னைப் பூர்ணனான தான் நம்பி விடுகிறிலன். நம்பி - ஒருத்தனாக நினைத்து. [நம்பி-அல்லும் நன்பகலும் இடைவீடின்றி நல்கி நம்பி என்னைவிடான் மாயமே] ஆழ்வான்— "நம்பியே" என்று ஸ்வரத:, "இவனையே பூர்ணனென்பது?" என்பர். 8.

ஈ— அவ:— எட்டாம் பாட்டு. a "நாம் இதுக்குமுன்பு b நினைத்தும் பேசியும் தப்பச் செய்தோம்; இனித் தவிருமித்தனை" என்று "அவன் குணங்கள் நடையாடாததோர் இடத்திலே கிடக்கவேணும்" என்று போய், ஒரு c குட்டிச்சுவரிலே d முட்டாக்கிட்டுக்கொண்டு கிடந்தார்; அங்கே வழிபோகிறான் ஒருவன், e சுமை கனத்து "ஸ்ரீமந் நாராயணன்" என்றான்; அச்சொல்லைக்கேட்டுத் தம்முடைய கரணங்கள் அங்கே ப்ரவணமாகிற படியைக் கண்டு f விஸ்மிதராகிறார்.

அ— எட்டாம் பாட்டு. (செல்வன் நாரணன் இத்யாதி) a...f "செல்வன் நாரணன் என்ற சொல் கேட்டலும்" இத்யபிதாநாத். அஸம்பாவிதஸ்தலே ஸ்திதி: ஸித்தயேதித்யபிப்ராயேணாஹ (தாம் இதுக்குமுன்பு இத்யாதி) b "சிந்தையுள் வைப்பன் சொல்லுவன் பாவியேன்" என்றதிலே நோக்காக (நினைத்தும் பேசியும் இத்யாதி) c (குட்டிச்சுவர்) ஏகாந்தமாக என்றபடி. அதவா, பாஹ்யேந்த்ரிய வ்யாபாரமில்லாத தஶையிலே என்றபடி; "ஸ்வாபதேஶே—c குட்டிச்சுவர்-கைவல்யம்; d முட்டாக்கு-பகவத்பர்யந்தாயா: அந்தரிந்த்ரியகதேர் நிரோதநம்; e சுமை-ஸம்ஸாரபார:" இதி வதந்தி. f (விஸ்மிதராகிறார்) "மாயம்" என்கையாலே விஸ்மயம்.

ஜீ— எட்டாம் பாட்டு. (செல்வன் நாரணன் இத்யாதி) a...f "கேட்டலும்" என்கையாலே-அஸம்பாவித ஸ்தலத்திலிருப்பு ஸித்தமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அவதாரிகை (தாம் இதுக்குமுன்பு இத்யாதி) c குட்டிச்சுவர்-ஏகாந்தஸ்தலம். f "மாயமே" என்றத்தைப்பற்ற (விஸ்மிதராகிறார்) என்றது

A திருநெடு 9.

ஈ— வ்யா:— (g செல்வ(ன்) நாரணன் என்ற சொல்கேட்டலும்) h ஆழ்வார் பரிஸரத்தில் i ப்3ரஹ்மசாரி எம்பெருமான் பேர் சொல்லுவாரில்லை; j அதில் அர்த்தா2நு ஸந்தா4நம் பண்ணவேண்டாவாயிற்று இவர் நோவுபடுகைக்கு; என்போல? என்னில்; k விஷஹரணமந்த்ரம்போலே. அச்சொல் செவிப்பட்டவளவிலே, l கண்ணுனது m என்னை யொழியவே நீர் m2 மல்கப்புக்கது. n நெஞ்சும் அவ்வளவிலே, o*A "எங்குற்றாய்" என்று தேடப்புக்கது. (p மாயமே) q "அல்லேன்" என்று அகலுகைக்கு நான் வேண்டிற்று; "ஆவேன்" என்று கூடுகைக்கு நான் வேண்டிற்றில்லையீ!; ஈதோர் ஆஶ்சர்யமிருந்தபடியென்! q1 அவன் பின்னைச் செய்கிறதென்? என்னில் (அல்லும்

அ—இப்படி அயோக்3யதாநுஸந்தா4நம்பண்ணி அகலுகையிலே அத்4யவஸித்திருக்கவும், சபல லாதிஶயத்தாலே கரணங்கள் ப4க3வத்3விஷயத்திலே ப்ரவணங்களாகிறன என்று கருத்து.

g செல்வ(ன்) நாரணன்-ஶ்ரிய:பதியான நாராயணன். h,i வாஹக: பா2ந்தோ2ऽபி "ஶ்ரிய:பதி:" இதி வத3தி கிம்? இத்யத்ராஹ (ஆழ்வார் பரிஸரத்தில் இதி) B "ஊரும் நாடும் உலகமும் தன்னைப் போல்" இத்யாதி3. l ப்3ரஹ்மசாரி எம்பெருமான்-நிஶ்ஶ்ரீக நாராயணன். j "செல்வன் நாரண னென்று கேட்டலும்" என்றாலும் "கேட்டலும்" என்றபோதே - சொல் என்று ஸித்3த4மா யிருக்க, "சொல்" என்பானென்? என்ன (அதில் இத்யாதி3) k (விஷஹரண மந்த்ரம்போலே) அதாவது-விஷஹரணம் பண்ணுகிறபோது அர்த்த2த்தோடே கூடச் சொல்லவில்லையே; வெறுமனே சொல்லுகிறாப்போலே என்றபடி. l,m,m2 "கண்-பனிமல்கும்" என்று அந்வயித்து (கண்ணுனது இத்யாதி3) m,m2 (என்னையொழியவே) "மல்கும்" என்று கர்த்ருத்வம் தோற்றுகிறதிறே; மல்குகையாவது - நிஸ்ஸரிக்கை; ஸம்ருத்3த4மாகையாகவுமாம். n,o (நெஞ்சும் இத்யாதி3) கீழ்ப்பாட்டிலே பா3ஹ்யகரணமும் அந்த:கரணமும் சொல்லுகையாலே, இங்கு பா3ஹ்ய கரணத்தைச் சொல்லுகிறவிடத்திலே அந்த:கரணத்தைச் சொல்லுகிறது உசிதமென்று தாத் பர்யம்; பா3ஹ்யகரணத்துக்குக் கர்த்ருத்வம் சொல்லுகையாலே - நெஞ்சுக்கே நாடுகையில் கர்த்ருத்வத்தை விவக்ஷித்து, ஸ்வாபே4தோ3பசாரத்தாலே - "நாடுவன்" என்கிறது என்றபடி. o (எங்குற்றாய் என்று இதி) • C "வாழ்த்தி அவனடியை" இத்யாதி3. p மாயம் - ஆஶ்சர்யம். q என்னையொழியவும் கண் பனிமல்கும், நெஞ்சு தேடும் என்கையாலே ஆஶ்சர்ய ஹேது என்கிறார் (அல்லேன் என்று அகலுகைக்கு என்று தொடங்கி) / அவன்படி - ஶ்ரீமந்

ஜீ— g செல்வ(ன்) நாரணன்-ஶ்ரீமந் நாராயணன். h,i வழி போகிறவன் ஶ்ரீமந் நாராயணன் என்பனோ? என்ன (ஆழ்வார் இத்யாதி3) B "ஊரும் நாடும் உலகமும் தன்னைப்போல்" இத்யாதி3. j "சொல்" என்றதுக்கு பா4வம் (அதில் அர்த்தா2நுஸந்தா4நம் இத்யாதி3) m2 மல்கும் - ப்ர வஹிக்கும். n,o (நெஞ்சும் இத்யாதி3) கீழ்ப்பாட்டிலே பா3ஹ்யகரணமும் அந்த:கரணமும் சொல்லுகையாலே, இங்கும் பா3ஹ்யகரணத்தைச் சொல்லுகிறவிடத்திலே அந்த:கரணத்தைச் சொல்லுகை உசிதமென்று தாத்பர்யம். "மல்கும் கண் பனி" என்று - பா3ஹ்யகரணத்துக்குக் கர்த்ருத்வம் கீழே சொல்லுகையாலே, நெஞ்சுக்கே நாடுகையிலே கர்த்ருத்வத்தை விவக்ஷித்து, ஸ்வாபே4தோ3பசாரத்தாலே "நாடுவன்" என்கிறது என்றபடி. p மாயம்-ஆஶ்சர்யம். q என்னை யொழியவும் கண் பனிமல்கும், நெஞ்சு தேடும் என்கையாலே ஆஶ்சர்ய ஹேது என்கிறார்

A திருநெடு 9. B 6-7-2. C பெரியதிருவ 84. •A "எங்குற்றாய் எம்பெருமான்" என்னும் திருநெடுந்தாண்டகப் பாசுரமே இங்கு விவக்ஷிதம் என்பது இருபத்துநாலாயிரத்தில் தெளிவு.
/ 'அவன்படி' என்னும் தொடர் இப்போதுள்ள ஈட்டுப்பிரதிகளில் இல்லை.

ஈ—இத்யாதி3) r தம் அபி4ஸந்தி4யொழியவே, தம்முடைய கரணங்களுக்கு ப4க3வத3நுப4வமே யாத்ரையாம்படி அவன் மேல்விழுகிற காலமாகையாலே, "நல்ல அல்லும், நல்ல பகலும்" என்கிறார்.

s திருவாராத்ர விப4ாக3மற t எனக்கு ஸ்நேஹித்து, பரிபூர்ணனானவன் t என்னை u ஸ்வீகரித்து, t என்னை விட க்ஷமனாகிறிலன்; v அவன்பேர்மாத்ரத்தைக் கேட்டவளவிலே, என் கண்ணானது பனிமல்காநின்றது; நெஞ்சானது தேடாநின்றது; இது ஓர் w ஆஶ்சர்யமிருந்தபடியென்! என்கிறார்.

(x இடைவீடின்றி) நான் ஒருகால் x2 தேடி விடாநின்றேன்; அவன் y இடைவிடாதே z ஸ்நேஹியாநின்றான். (என்னை விடான் நம்பி நம்பியே) a அபூர்ணனை

அ—நாராயணனுடைய ஸ்வப4ாவம். rA "வெந்நாள்" என்று சொல்லுமவர் "நல் அல்லும் நன் பகலும்" என்கிறதென்? என்ன (தம் அபி4ஸந்தி4 இத்யாதி3).

s...w "அல்லும் நன்பகலும் இடைவீடின்றி நல்கி, நம்பி என்னை நம்பி விடான்; செல்வன் நாரணன் என்று தொடங்கி மாயமே" என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் (திருவாராத்ர விப4ாக3 மற இத்யாதி3) இந்தப் பக்ஷத்திலே, நம்பி என்னை நம்பி விடான்-பூர்ணனானவன் என்னை ஸ்வீகரித்து விடான் என்றபடி. t "எனக்கு ஸ்நேஹித்து, என்னை ஸ்வீகரித்து, என்னைவிட க்ஷமனாகிறிலன்" என்று-"என்னை" என்றதுக்கு த்ரிராவ்ருத்தி. u ஸ்வீகரித்து - தன்னுடையவனாக விஶ்வஸித்து. v, w "மாயம்" என்கிறதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் (அவன்பேர்மாத்ரத்தை இத்யாதி3) w அர்த்தா2நுஸந்தா4நமின்றிக்கே ஶப்3த3மாத்ரமே பனிமல்குகைக்கு நிமித்தமாகை ஆஶ்சர்ய நிமித்தம். q "அல்லேன்" என்று தொடங்கி - ஓர் ஆஶ்சர்யநிமித்தம் முன்பு சொன்னது.

x, y, z உத்தரார்த்த2பூர்வகம் பூர்வார்த்தா2ந்வயமுக்த்வா, பூர்வார்த்த2பூர்வகம் "நம்பி என்னை நம்பி அல்லும் நன்பகலும் இடைவீடின்றி நல்கி விடான்" இத்யந்வயாந்தரம் ஶ்ருதி3 நிதா4யாஹ (இடைவீடின்றி இத்யாதி3) y இடைவிடாதே - விச்சே2தி3யாதே. z "நல்கி" என்றதுக்கு அர்த்த2ம் (ஸ்நேஹியா நின்றான் என்று) a ப்ரதிகோடியாக "என்னை" என்றதுக்கு (அபூர்ணனை என்னை என்றது) b நம்பி - விஶ்வஸித்து. s...w முந்தின அந்வயத்தில் - முந்துற ஸாத4நத்தைச் சொல்லி, பின்னை ஸாத்4யத்தைச் சொல்லுகிறது; x, y, z இரண்டாம் அந்வயத்தில்-ஸாத்4யத்தை

ஜீ—(அல்லேன் என்று இத்யாதி3) rA "வெந்நாள்" என்கிறவர், "நல் அல்லும் நன்பகலும்" என்கிறதென்? என்ன (தம் அபி4ஸந்தி4 இத்யாதி3).

s...w "அல்லும் நன்பகலும் இடைவீடின்றி நல்கி நம்பி என்னை நம்பி விடான்" என்று அந்வயித்து அர்த்த2ம் (திருவாராத்ர இத்யாதி3) t "என்னை" என்றதுக்கு - த்ரிராவ்ருத்தி. u ஸ்வீகரித்து-தன்னுடையவனாக விஶ்வஸித்து. v, w "மாயம்" என்கிறதுக்குத் தாத்பர்யாந்தரம் (அவன்பேர் இத்யாதி3) w அர்த்தா2நுஸந்தா4நமின்றிக்கே ஶப்3த3மாத்ரமே பனிமல்குகைக்கு நிமித்தமாகை ஆஶ்சர்யஹேது என்றபடி.

x, y, z கீழே, திருவாராத்ரேத்யாதி3யாலே - உத்தரார்த்த2பூர்வகமாகப் பூர்வார்த்தா2ந்வயம் சொல்லி, பூர்வார்த்த2பூர்வகமாக, "நம்பி என்னை நம்பி அல்லும் நன்பகலும் இடைவீடின்றி நல்கி விடான்" என்று அந்வயாந்தரம் திருவுள்ளம்பற்றி அருளிச்செய்கிறார் (இடைவீடின்றி இத்யாதி3) y இடைவிடாதே - விச்சே2தி3யாதே. z "நல்கி" என்றதுக்கு அர்த்த2ம் (ஸ்நேஹியா நின்றான் என்று) x2 நாடுவன்-தேடுவன். c, c2 "நம்பி" என்றதுக்கு அர்த்தா2ந்தரம்

9. நம்பி யைத்தென் குறுங்குடி நின்றவச்
செம்பொ னேதிக மும்திரு மூர்த்தியை
உம்பர் வானவ ராதியஞ் சோதியை
எம்பி ரானையென் சொல்லி மறப்பனே ?

ஆ— 9 வ்யா:— (நம்பியை) தன்னுடைய சாபலத்தாலே நம்மை விடாதொழுந்தால், அவனுடைய குணஶ்ரவணாதிகளைப் பண்ணாதே அந்யபரனாய் அவனை மறந்திருந்தாலோ ? என்னில், தத்குணஶ்ரவணமாத்ரத்தாலே சபலனாய்த் தன்பக்கலிலே விழாநிற்கச்செய்தே, அதின் மேலே அயர்வறும் அமரர்களோடே கூடத் திருக்குறுங்குடியிலே நின்றருளி, தன்னுடைய நிரவதிகமான அழகைக்காட்டி என்னைத் தோற்பித்துத் தன்பக்கலிலே விழவிட்டுக்கொண்டான்; இனி எங்ஙனே நான் அவனை மறக்கும்படி ? என்கிறார். 9.

ஒ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — அவன் விடாதொழிந்தால், நீர் அந்யபரராய் அவனை மறந்தாலோ ? என்னில்; திருக்குறுங்குடியிலே நின்றருளின நம்பியைக் கண்டுவைத்து மறக்க உபாயமுண்டோ ? என்கிறார்.

ஈ—என்னைப் பூர்ணனாக தான் b நம்பி விடுகிறிலன். (நம்பி) c என்னை ஒரு c_2 மதிப்பனாக நினைத்து. d நம்பி, அல்லும் நன்பகலும் இடைவீடின்றி நல்கி, நம்பி e என்னைவிடான்; மாயமே! (நம்பியே) இவனையே பரிபூர்ணனென்கிறது ? ஸம்ஸாரி சேதநனைப்பெற்று, பெறுப்பேறு பெற்றானாயிருக்கிற இவனையே பரிபூர்ணனென்கிறது லோகத்தார் ? 8.

அ—முந்துறச் சொல்லி, பின்னை ஸாதநத்தைச் சொல்லுகிறது. ''அவன் பின்னைச்செய்கிறதென்? என்னில்''(1005 q_2) இதி வாக்யம்-அஸ்மிந் த்விதீயேऽந்வயே ஸங்கச்சதே; அத்ர ஹேது: க இதி உத்தரார்த்தஸ்ய ஸங்கதி:. c, c_2, d, e ''நம்பி'' என்றதுக்கு அர்த்தாந்தரம் விவக்ஷித்து, ''செல்வன் நாரணன் என்ற சொல் கேட்டலும் மல்கும் கண் பனி; நாடுவன் ; நம்பி அல்லும் நன்பகலும் இடைவீடின்றி நல்கி நம்பி என்னை விடான், மாயமே'' என்று அந்வயித்து அருளிச்செய்கிறார் (என்னை ஒரு மதிப்பனாக இத்யாதி) c_2மதிப்பன்-பெரியவன்; ஜ்ஞாநாதிகன் என்றபடி. e''மாயமே'' என்கிறதுக்கு யோஜநாந்தரம் (என்னை விடான் மாயமே என்று) ஆக, ''மாயமே'' என்றதுக்கு— (n...q) நெஞ்சத்திலே நோக்காகவும், (v, w) ''சொற்கேட்டலும்'' என்றதிலே நோக்காகவும், (c...e) ''ஒரு மதிப்பன்''என்கிற அர்த்தத்திலே, நம்பி என்ற பதத்திலே நோக்காகவும் மூன்று தாத்பர்யம். ''கேட்டலும்''(g, j) இத்யத்ர-1. ''பாடாதேவ ப்ரஶமிததமோக்ரந்தயோ யஸ்ய காதா: ஸர்வாங் லோகாந் பரமபி பதம் ப்ராணிந: ப்ராபயந்தி ! ஆபிஜ்ராஜ்ஞே வகுளகுஸுமைராத்தமம்ஸோ மால்யம் த்ரஷ்டவ்யோ மே ஸ கலு புகவாந் த்ராமிடப்ரஹ்மதர்ஶீ !!''என்றது அநுஸந்தேயம். ''செல்வன் நாரணன் என்ற சொற்கேட்டலும் கண் பனிமல்கும், நாடுவன் மாயமே; நம்பி, அல்லும் நன்பகலும் இடைவீடின்றி நல்கி என்னை நம்பி விடான்'' என்று உரையநவ்யம். 8.

ஜீ-(என்னை ஒரு மதிப்பன் இத்யாதி) d, eஇந்தப் பக்ஷத்துக்கு அந்வயம் காட்டுகிறார்-(நம்பி அல்லும் நன்பகலும் இத்யாதி) c_2 மதிப்பன்-பெரியவன், ''செல்வன் நாரணன் என்று தொடங்கி, நாடுவன்; நம்பி அல்லும் நன்பகலும் இடைவீடின்றி நல்கி நம்பி என்னை விடான்; மாயமே''இத்யந்வய:. 8.

ஒ— வ்யா:— (அச்செம்பொன் என்று தொடங்கி) **ஓடவைத்த செம்பொன்னின் ஒளிபோலே திகழாநிற்பதுஞ்செய்து ஒருவருடைய வாங்மநஸாதிகளாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதபடியான திருமேனியையுடையவனை.** (உம்பர் என்று தொடங்கி) **ப்ரஹ்மேஶாநாதிகளிற்காட்டில் அத்யந்த விலக்ஷணரான நித்யஸூரிகளுக்கு ஜீவந ஹேதுவாய், அதிமநோஹரமான தேஜஸ்ஸையுடையனுமாய், அயர்வறும் அமரர்களைப் போலே தானே தாரகமாம்படி என்னைப் பண்ணினவனை.** 9.

ப— 9. அவ:— அநந்தரம், அவனுடைய உபகாரகத்வம் மறக்கப்போமோ? என்கிறார்.

தென்குறுங்குடி—திருக்குறுங்குடியிலே, **நின்ற**—நிற்கையாலே, **நம்பியை**—ஸமஸ்தகல்யாணகுண பூர்ணனாய், (பரமபதத்தில் வடிவிலுங்காட்டில்,) **அ**—ஒப்பமிட்ட, **செம்பொன்** — செம்பொன்போலே, **திகழும்** — உஜ்ஜ்வலமான, **திருமூர்த்தியை**—திருமேனியையுடையனாய், **உம்பர்**—மேலான, **வானவர்**—நித்யஸூரிகளுக்கு, **ஆதி** — ஸத்தாதிஹேதுபூதனாய், **அம்** — ஸதாதர்ஶநீயமான, **சோதியை**-பரஞ்ஜ்யோதிஶ்ஶப்தவாச்யனாய், **எம் பிரானை**-(தாத்ருஶமான வடிவை) என்னை அநுபவிப்பித்து அடிமைகொண்டவனை, **என்சொல்லி**—எத்தைச்சொல்லி, **மறப்பன்**—மறப்பது?

அபூர்ணனென்று மறக்கவோ, அஸௌலப்யனென்று மறக்கவோ, அநுஜ்ஜ்வல விக்ரஹனென்று மறக்கவோ, அவிலக்ஷண போக்யனென்று மறக்கவோ, ஸௌஶீலனல்லனென்று மறக்கவோ? என்று கருத்து. 9.

இ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டில் — அவன் விடாதொழிந்தால், நீர் அந்யபரராய் அவனை மறந்தாலாகாதோ? என்னில்; அவன் படிகளைக் கண்டுவைத்து மறக்கப்போமோ? என்கிறார்.

வ்யா:— **(நம்பியை)** கல்யாணகுண பரிபூர்ணனை; பரமபதத்தில் குணங்களுக்கு ஸத்பாவமே உள்ளது; இங்கே குணங்களுக்குப் பூர்த்தி. **(தென்குறுங்குடி நின்ற)** A கலங்காப்பெருநகரத்தைக் / கலவிருக்கையாக உடையவன், அத்தைவிட்டு என்னைப்பற்றத் திருக்குறுங்குடியிலே அவரை ப்ரதீக்ஷனாய்க்கொண்டு ஸ்தாவர ப்ரதிஷ்டையாய் நின்றவனை. **(அச்செம்பொனே திகழும் திருமூர்த்தியை)** ஓடவைத்த செம்பொன்போலே நிரவதிக தேஜோரூபமாய், எல்லாருடைய வாங்மநஸ்ஸுக்களாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை யுடையவனை. **(உம்பர் இத்யாதி)** ஆக்கரான ப்ரஹ்மாதிகளன்றிக்கே அவ்வருகான நித்யஸூரிகளுக்கு ஸத்தாஹேதுவுமாய், அவர்களுக்கு அதிமநோஹரமுமான தேஜஸ்ஸையுமுடையவனை. அவ்வடிவுக்கு போக்தாக்களிறே அவர்கள்.

A மூன்-திருவ-51. / **கலவிருக்கை-கலந்து இருக்குமிடம்; போகஸ்தானம்.**

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

இ—(எம்பிரானை) நித்யஸூரிகளுக்குப்போலே தானே த்3ாரகமாம்படி எனக்கு உபகரித்தவனை. (என்சொல்லி மறப்பனோ) கு3ண ஹீநனென்று மறக்கவோ, அஸந்நிஹிதனென்று மறக்கவோ, வடிவிற்பசையில்லையென்று மறக்கவோ, மதிப்பனல்லனென்று மறக்கவோ, எனக்கு உபகாரகனல்லனென்று மறக்கவோ? 9.

ஈ— அவ:— ஒன்பதாம் பாட்டு. a நீர்தாம் இங்ஙனே கிடந்து படாநில்லாதே, அவ்விஷயத்தை மறந்து ஸம்ஸாரிகளோபாதி b உண்டுடுத்துத் திரியமாட்டீரோ ? என்ன; நான் எத்தைச் சொல்லி அவனை மறப்பது? என்கிறார்.

வ்யா:—(b2 நம்பியை) கல்யாணகு3ண பரிபூர்ணனை. c பரமபத3த்தில், கு3ணங்களுக்கு ஸத்3பா4வமேயிறே உள்ளது; இங்கேயிறே கு3ணங்களுக்குப் பூர்த்தி. (c2 தென் குறுங்குடி நின்ற) dA கலங்காப்பெருநகரத்தைக் e / கலவிருக்கையாக உடையவன், அத்தை விட்டு என்னைப்பற்றத் திருக்குறுங்குடியிலே f அவஸரப்ரதீக்ஷனாய்க்கொண்டு ஸ்தா2வரப்ரதிஷ்டை2யாக நின்றவன். (நம்பியைத் தென்குறுங்குடி நின்ற) g கு3ணத்திலே குறையுண்டாதல், தூ3ரஸ்த2ன் என்னுதல் செய்து நான் மறக்கவேணுமே. (அச்செம்பொனே திகழும் g2 திருமூர்த்தியை) g3 வடிவழகிலே குறையுண்டாய்த்தான் மறக்கவோ? (h அச் h2 செம்பொன்) h3 உபமாநரஹிதமாய், i ஒட்டற்ற செம்பொன்போலே

அ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (நம்பியை இத்யாதி3) a ''என்சொல்லி மறப்பனோ?'' என்ற பத3த்தைக் கடாக்ஷித்து. ஶங்காபரிஹாரமுகே2ந ஸங்க3தி அருளிச்செய்கிறார் (நீர்தாம் இத்யாதி3) b உண்டு உடுத்து - பு4ஜித்து வஸ்த்ரம் த4ரித்து. c கு3ணபூர்த்தியுள்ளது பரமபத3த்திலேயன்றோ? என்ன அருளிச்செய்கிறார் (பரமபத3த்தில் என்று தொடங்கி) b2,c,c2 யத்3வா, ''தென்குறுங்குடி நின்ற'' என்ற பத3த்தோடே கூட்டித் தாத்பர்யம் (பரமபத3த்தில் இத்யாதி3) d,e (கலங்காப்பெருநகரத்தை இத்யாதி3) ''எம்பிரான்''(o) என்கிற பத3ஸமபி4வ்யாஹார நிப3ந்த4நமான தாத்பர்யம். e / கலவிருக்கையாக - ஸபை4யாக. யத்3வா, நித்யவாஸஸ்த2ாநம்; B ''இறைப்பொழுதில் பாதாளம் / கலவிருக்கை கொடுத்துகந்த எம்மான்'' இதி ஹ்யுச்யதே. f ''நின்ற'' என்கிறதின் ஸ்வாரஸ்யம் (அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் இத்யாதி3) g கு3ணபூர்த்தியும் ஸந்நிஹிதத்வமும் சொன்னதுக்குத் தாத்பர்யம் (கு3ணத்திலே இத்யாதி3) h...j ''அச்செம்பொனே திகழும் திருமூர்த்தி'' இதி தச்ச2ப்3த3ம் உப4யத்ர ச(h,h2; h,g2)ஸம்யோஜ்யாஹ(உபமாநரஹிதமாய் இத்யாதி3) h,g3,h3 யத்3வா, உபமாநரஹிதமாய் இத்யேதத்-ப4க3வத்3விக்3ரஹஸ்யைவ விஶேஷணம்; j ''திகழும்'' என்ற வர்த்த

ஜீ— ஒன்பதாம் பாட்டு. (நம்பியை இத்யாதி3) a ''என்சொல்லி மறப்பனோ'' என்ற பத3த்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை (நீர்தாம் இத்யாதி3) b2,c,c2 ''தென்குறுங்குடி நின்ற-நம்பியை'' என்று கூட்டி பா4வம் (பரமபத3த்தில் இத்யாதி3) d,e,k ''நம்பி-உம்பர் வானவராதி'' என்கிற பத3ஸமபி4வ்யாஹார தாத்பர்யம் (கலங்கா இத்யாதி3) e / கலவிருக்கை - வாஸஸ்த2ாநம். f ''நின்ற'' என்றதின் பா4வம் (அவஸர இத்யாதி3) g கு3ணபூர்த்தியும் ஸந்நிஹிதத்வமும் சொன்னதுக்கு பா4வம் (கு3ணத்திலே இத்யாதி3) g2,g3 வடிவழகைச் சொன்னதுக்கு பா4வம் (வடிவழகிலே இத்யாதி3) h...j ''செம்பொனே திகழும் திருமூர்த்தியை'' என்று அந்வயித்து ஶப்3தா3ர்த்த2ம் (உபமாந இத்யாதி3) h3,j உபமாநரஹிதமாய் என்றதின் விவரணம் (வாங்மநஸ்ஸூக்களாலும்

A மூன்-திருவ 51. B பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-9-7. / கலவிருக்கை-கலந்து இருக்குமிடம்.

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

ஜீ—நிரவதிக தேஜோரூபமாய், j வாங்மநஸ்ஸுக்களாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையுடையவனை.

(k உம்பர் இத்யாதி) k₂ அவ்வடிவழகை அநுபவிக்க இட்டுப்பிறந்த நித்ய ஸூரிகளைச் சொல்லுகிறது. l ஆக்கரான இவ்வருகில் வானவரைப்போலேயன்றியே, m மேலான நித்யஸூரிகளுடைய n ஸத்தாதிகளுக்கும் தானே கடவனாய், அவர்களுக்கு அநுபாவ்யமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையுடையவனை. (o எம்பிரானை) o₂ அவர்கள் அநுபவிக்கும் p படியை எனக்கு உபகரித்தவனை. (என்சொல்லி மறப்பனோ) q அபூர்ணனென்று மறக்கவோ, அஸந்நிஹிதனென்று மறக்கவோ, வடிவழகில்லை யென்று மறக்கவோ, மேன்மையில்லையென்று மறக்கவோ, எனக்கு உபகாரகனன்று என்று மறக்கவோ? எத்தைச்சொல்லி மறப்பன்? என்கிறார். 9.

அ—மாநத்தாலே (வாங்மநஸ்ஸுக்களாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத) என்கிறார். i ஒட்டறுகை-இனிமேல் ஓடவைக்கத்தக்க மலாம்ஸமில்லாமை; ஒட்டு - கல்மஷம். h₂ வஸ்துத: உபமாநாபாவாத் (உபமாநரஹிதமாய்) இத்யுக்தம்; h₂ ததாபி மஹாப்ரவாஹாவதரணேச்சு: யதா ஸ்வதாரகவஸ்துபூர்வகமவதாதி, தத்வதுபமாநாபிதாநம்.

k,k₂ பதஸங்கதிஸித்தமர்த்தமாஹ (அவ்வடிவழகை இதி) யத்வா, "வானவர்" என்ன அமையாதோ? "உம்பர் வானவர்" என்பானென்? என்ன (அவ்வடிவழகை இத்யாதி) k,l,m,n ஸப்தார்த்தம் (ஆக்கரான இத்யாதி) ஸுக்ருதாநுகுணமாக ஸ்ருஷ்டரான என்றபடி. m (மேலான நித்யஸூரிகள் இதி) A "உம்பர் மேலிடம் அமரர்க்கும் உரித்தே" இதி நிகண்டு. g₂,k "திருமூர்த்தி" என்றதுக்கு வடிவழகிலும், "ஆதியஞ்சோதி" என்றதுக்கு மேன்மையிலும் நோக்கு. இது நிகமத்திலேயும், சாற்றுப்பாட்டிலேயும் வ்யக்தம்; யத்வா—"திருமூர்த்தி" இத்யத்ர - ஸௌந்தர்யே ஹ்ருதயம்; "அஞ்சோதியை" இத்யத்ர - அநுபாவ்யவிக்ரஹே ஹ்ருதயம்; பூர்வோக்தவிக்ரஹஸ் ஸூரீணாமநுபாவ்ய இதி ப்ரகாஸநாய - புதர் விக்ரஹாபிதாநம்—இதி ச வதந்தி. n "ஆதி" என்கிறதிலே நோக்காக (ஸத்தாதிகளுக்கும் தானே கடவனாய் இதி) o,o₂,p உபகாரமாஹ (அவர்கள் இத்யாதி) p படி-திருமேனியும், ப்ரகாரமும். q "என்சொல்லி" என்றதுக்கு - பூர்வோக்த விஶேஷணங்களிலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் (அபூர்ணனென்று இத்யாதி) "தென்குறுங்குடி நின்ற நம்பியை அச்செம்பொனே திகழும் என்று தொடங்கி என்சொல்லி மறப்பனோ?" என்று உரை அந்வயம். 9.

ஜீ—பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத) என்றது. l ஒட்டற்ற-கல்மஷமற்ற. இனிமேல் ஓடவைக்கத்தக்க மலாம்ஸமில்லாத என்றபடி.

k,k₂ பதச்சேர்த்திக்கு பாவம்(அவ்வடிவழகை இத்யாதி) k,l,m,n ஸப்தார்த்தம்(ஆக்கரான இத்யாதி) ஆக்கரான-ஸுக்ருதாநுகுணமாக ஸ்ருஷ்டரான. m உம்பர்-மேல். g₂,k "திருமூர்த்தி" என்றதுக்கு-வடிவழகிலும். "ஆதியஞ்சோதி" என்றதுக்கு-மேன்மையிலும் நோக்கு. இது, நிகமத்திலும், சாற்றுப்பாட்டிலும் வ்யக்தம். n "ஆதி" என்றதின் அர்த்தம் (ஸத்தாதிகளுக்கும் இத்யாதி) o,o₂,p உபகாரமாஹ (அவர்கள் இத்யாதி) p படி-திருமேனியும், ப்ரகாரமும். q "என்சொல்லி" என்றதுக்குப் பூர்வோக்தமான விஶேஷணங்களிலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் (அபூர்ணனென்று இத்யாதி) "தென்குறுங்குடி நின்ற நம்பியை, அச்செம்பொனே" இத்யாரப்ய அந்வய:. 9.

A தமிழ்நிகண்டு.

10. மறப்பும் ஞானமும் நானொன் றுணர்ந்திலன்
மறக்கு மென்றுசெந் தாமரைக் கண்ணொடு
மறப்பற வென்னுள்ளே மன்னினான் றன்னை
மறப்ப னோவினி யானென் மணியையே?

ஆ— 10. வ்யா:— (மறப்பும்) வருந்தியாகிலும் அவன்பக்கலில்நின்றும் நெஞ்சை வ்யாவ்ருத்திப்பித்து, அவனை மறந்திருந்தாலோ? என்னில்; இப்படி தன் அழகை எனக்குக் காட்டியருளி "ஒருநாள் தன்னைக் காட்டிப்போகில், ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களிரண்டுக்கும் ஆச்ரயமல்லாமையாலே அசித்கல்பனான இவன் நம்மை மறக்கும்" என்று பார்த்தருளி, தன்னை நான் மறவாமைக்காக, அசேதநத்தைச் சேதநமாக்கவல்ல தன்னுடைய அழகிய திருக்கண்களோடேகூட என்னுள்ளே புகுந்து, எனக்குப் பரமஸுலபனாய்க் கொண்டு, "இனிப் பேரேன்" என்று இருந்தருளினான்; இவனை நான் "மறப்பேன்" என்று வருந்தினால் மறக்கமுடியுமோ? என்கிறார். 10.

ஒ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — வருந்தியாகிலும் அவனை மறந்தாலோ? என்னில், அழகிய திருக்கண்களாலே நோக்கிக்கொண்டு ஒருநாளும் மறக்கவொண்ணாதபடி என்னுள்ளே நிரந்தரமாக வர்த்திக்கிறவனை, நான் மறக்கும்படி எங்ஙனே? என்கிறார்.

வ்யா:— (மறப்பும் ஞானமும் நானொன்று உணர்ந்திலன்) ஜ்ஞாநமென்று ஒன்றென்றும், மறப்பென்று ஒன்றென்றும் அறிந்திலேன்; அஸத்கல்பன். (மறக்கு மென்று தொடங்கி) ஏவம்விதனான எனக்கு அறிவைப் பிறப்பித்து, "இவன் நம்மை மறக்கும்" என்று பார்த்து. (என் மணியை) தன்னுடைய திருவழகை எனக்கு போக்யமாம்படி தந்தவனை. 10.

ப— 10. அவ:— அநந்தரம், மறவாதபடி அவனே யத்நம் பண்ணுநிற்க, மறக்க விரகுண்டோ? என்கிறார்.

மறப்பும் — மறப்பென்றும், **ஞானமும்** — அறிவென்றும், **ஒன்று** — ஒன்றை, **உணர்ந்திலன்**— அறிந்திலேனாயிருக்க, (தன் விஷயத்தில் அறிவை உண்டாக்கி) **மறக்கும்** — "இத்தை இவன் மறக்கும்", **என்று** — என்று நினைத்து, (கடாக்ஷிக்கைக்கு அடியான) **செம்**—சிவந்த, **தாமரை** — தாமரைபோன்ற, **கண்ணொடு** — கண்ணோடே, **மறப்பற**—மறப்புப் புகுராதபடி, **என்னுள்ளே**—என் நெஞ்சுக்குள்ளே, **மன்னினான்தன்னை** — நிரந்தரவாஸம் பண்ணி, **என் மணியை** — நீலரத்நம்போலே முடிந்தாளலாம்படி எனக்கு ஸுலபனானவனை, **இனி** — இனி, **யான்** — நான், **மறப்பனோ** — மறக்கும்படியென்? 10.

இ— அவ:— பத்தாம் பாட்டில் — அவன் மறவாமைக்கு க்ருஷி பண்ணுகிற்க, என்னாலே மறக்கப்போமோ? என்கிறார்.

இ— வ்யா:— (மறப்பும் ஞானமும் நான் ஒன்று உணர்ந்திலன்) மறப்பென்றும் ஞானமென்றும் ஒன்றும் அறிந்திலேன் நான். ஒரு சேதநனாய், நினைத்தேனோ மறக்கைக்கு? நினைவு நான் அடியாக வரிலன்றோ மறப்பும் நான் அடியாக வருவது; அசித்கல்பன். (மறக்குமென்று) அறிவுக்கு அடைவின்றிக்கேயிருக்கிற என் பக்கலிலே அறிவைப் பிறப்பித்து, "மறக்கக்கூடும்" என்று பார்த்து, அழகிய திருக்கண்களாலே குளிர நோக்கிக்கொண்டு, ஒரு நாளும் மறக்க வொண்ணாதபடி என்னுள்ளே ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையாயிருந்தவனை. புறம்பொரு அந்யபரதை தோற்ற இருக்கிறிலன். (மறப்பனோ இனி) மறவாமைக்குப் பரிஹாரம் அவன் கையிலே உண்டாயிருக்க, இனி மறக்க உபாயமுண்டோ? கீழ் அநாதி காலம் நினைக்க விரகில்லாதாப்போலேயிறே, மேலுள்ள காலம் மறக்க விரகில் லாதபடியும். (யான்) அநாதிகாலம் விஸ்மரித்துப்போந்த நான். (என் மணியையே) பெருவிலையனாய், முடிந்தாளலாம்படி கைப்புகுந்து, புகரையுடைத்தான நீலமணிபோலேயிருக்கிற தன்னை, எனக்கு அநுபவயோக்யமாம்படி பண்ணி வைததபின்பு, நான் அவனை அநாதரிப்பனோ? 10.

ஈ— அவ:— பத்தாம் பாட்டு. a ஆனாலும் வருந்தியாகிலும் மறந்தாலோ? என்ன; நெஞ்சில் இருளை அறுத்துக்கொண்டு நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிறவனை மறக்க விரகுண்டோ? என்கிறார்.

வ்யா:—(b மறப்பும் ஞானமும் நான் ஒன்று உணர்ந்திலன்) b நான் சேதநனாய் நினைத்தேனாகிலன்றோ மறப்பது? c நினைத்தேன் நானானவன்றிறே மறக்க இடமுள்ளது. d ஜ்ஞாநத்துக்கு ஆஶ்ரயமாமதிறே அஜ்ஞாநத்துக்கும் ஆஶ்ரயமாவது; e அசித்கல்பனாய்க் கிடீர் நானிருந்தது! (மறக்கும் இத்யாதி) f இப்படியிருக்கிற நான் நினைத்தேனாகவும்

அ— பத்தாம் பாட்டு. (மறப்பும் இத்யாதி) a புநஶ்ச "இனி மறப்பனோ" இத்யபிதாநாநுகுணம் அவதாரிகாமாஹ (ஆனாலும் வருந்தியாகிலும் இதி) b "எனக்கு மறப்புண்டாகிலும், ஜ்ஞாநமுண்டாகிலும் நான் உணர்ந்தவனல்லேன்" என்று ஶப்தார்த்தம். b, d இதுக்கு இரண்டு படியாகத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (நான் இத்யாதி) c பூர்வவாக்யத்தை விவரிக்கிறார் (நினைத்தேன் இத்யாதி) d தாத்பர்யாந்தரம் (ஜ்ஞாநத்துக்கு இத்யாதி) e அத்தை விவரிக்கிறார் (அசித்கல்பனாய்) என்று. b, c முந்தின தாத்பர்யத்தில்—நினைக்கையில் ஸ்வாதந்த்ர்யமில்லாமை யாலே மறக்கையிலும் ஸ்வாதந்த்ர்யமில்லை என்றபடி. d, e இரண்டாம் தாத்பர்யத்தில்—அசித் கல்பனாய்க்கிடந்த என்னை இப்படி விஷயீகரித்தபின்பு நான் மறப்பனோ? என்று தாத்பர்யம். d இங்கு ஜ்ஞானமென்கிறது - 1. "ஸா வித்யா" இதி ந்யாயத்தாலே பகவத்விஷயத்தை. b, c அதில் ஸ்வாதந்த்ர்யமில்லை என்றது-முந்துற. d, e பின்பு அந்த ஜ்ஞாநந்தானே இல்லையென்கிறது.

ஜீ— பத்தாம் பாட்டு. (மறப்பும் இத்யாதி) a புநஶ்ச "மறப்பனோ இனி" என்றதுக்கு அநுகுணமாக அவதாரிகை (ஆனாலும் இத்யாதி) b மறப்பும் ஞானமும் நானொன்று உணர்ந்திலன் - "மறப்பென்றும் ஞானமென்றும் நானொன்றை அறிந்திலன்" என்று ஶப்தார்த்தம். "நான் மறப்பென்றும் ஒன்றை அறியேன்; ஞானமென்றும் ஒன்றை அறியேன்" என்று

ஈ—g நினைவையும் என்தலையிலே ஏறிட்டு, "பிறந்த ஜ்ஞானத்துக்கு விச்சேதமும் வர வொண்ணாது" என்று பார்த்து, h அழகிய திருக்கண்களாலே குளிர நோக்கிக்கொண்டு, தன்னைப்பற்றி எனக்கு வரும் விஸ்ம்ருதி போம்படி என் ஹ்ருதயத்திலே நித்ய வாஸம் பண்ணுகிறவனை. (மன்னினான்) i "புறம்பே அந்யபரதையுண்டு" என்று தோற்ற இருக்கிறிலன். j (மறப்பனோ இனி யான் என் மணியையே) k பெருநிலையனான

அ—b, b அதவா, "ஞானம் நானென்று உணர்ந்திலன்" என்றால் அமையாதோ? "மறப்பும் ஞானமும் நானொன்று உணர்ந்திலன்" என்கிறதென்? என்ன (நான் சேதநனாய் இத்யாதி) அதாவது - இப்போது புகுவத்விஷய ஜ்ஞாநமில்லாவிட்டாலும், காலம் அநாதியாகையாலே, முன்பொரு காலத்திலே காதாசித்கஸ்ம்ருதியுண்டாய், மறக்கவும் கூடுமிறே; அதுவுமில்லை என்றபடி. c ஆனால் காதாசித்கஸ்ம்ருதியில்லை என்னாதே, "மறப்பில்லை" என்கிறதென்? என்ன (நினைத்தேன் நானானவன்றிறே இத்யாதி) அதாவது - "மறப்பில்லை" என்றபோதே, தத்பூர்வபாவியான ஸ்ம்ருதியுமில்லை என்று கருத்து. 1. "ஸ்ம்ருதேஸ்து பூர்வபாவிந்யா விரஹே விஸ்ம்ருதி: குத:। ந ஹி பிண்டாதிவிரஹே ஜாயதே கலஶாதிகம் ॥" என்னக் கடவதிறே. c,d கீழ் வாக்யவிவரணம் (ஜ்ஞாநத்துக்கு ஆஶ்ரயமாமதிறே இத்யாதி) ஜ்ஞாநமாவது-ஸ்ம்ருதி. அஜ்ஞாநமாவது-விஸ்ம்ருதி. e எல்லாவற்றாலும் பலிதம் (அசித்கல்பனாய் இத்யாதி)

f,g,h "ஜ்ஞாநத்திலும் மறப்பிலும் ஸ்வாதந்த்ர்யமில்லை" என்றாரே; ஆனபின்பு "மறக்கும்" என்னக்கூடுமோ? என்ன (இப்படியிருக்கிற இத்யாதி) g (நினைவையும்) என்கையாலே-மறப்பை யும் என்றபடி. இந்த வாக்யம் பூர்வதாத்பர்யஶேஷம். h செம்-அழகு. i மன்னுகையாவதேது? என்ன (புறம்பு இத்யாதி) j...t "மறப்பனோ இனி" என்று தொடங்கி வ்யாக்யாநமெல்லாம் த்விதீய தாத்பர்யஶேஷம். j,k தாத்பர்யார்த்தம் (பெருநிலையனான் இத்யாதி) பெருநிலையனை-

---

ஜீ—நிஷ்க்ருஷ்டார்த்தம். b, b "ஞானம் நானொன்று உணர்ந்திலன்" என்றபோதே - விஸ்ம்ருதி ராஹித்யமும் ஸித்தமாயிருக்க, "மறப்பும் நானொன்று உணர்ந்திலன்" என்கிறதென்? என்ன (நான் சேதநனாய் இத்யாதி) அதாவது - இப்போது புகுவத்விஷய ஜ்ஞாநமில்லையாகிலும், காலம் அநாதியாகையாலே முன்பு காதாசித்கஸ்ம்ருதியுண்டாய், தத்ப்ரஶம்ஶம் வரக்கூடு மிறே; அது இல்லை என்கைக்காக விஶேஷிக்கிறது என்றபடி. c ஆனால், காதாசித்க ஸ்ம்ருதியுமில்லையென்னாதே, "மறப்பில்லை" என்கிறதென்? என்ன (நினைத்தேன் இத்யாதி) அதாவது - "மறப்பில்லை" என்றபோதே - தத்பூர்வபாவியான ஸ்ம்ருதியுமில்லை என்று கருத்து. 1. "ஸ்ம்ருதேஸ்து பூர்வபாவிந்யா விரஹே விஸ்ம்ருதி: குத:। ந ஹி பிண்டாதி விரஹே ஜாயதே கலஶாதிகம் ॥" என்னக்கடவதிறே. c,d கீழ் வாக்யவிவரணம் (ஜ்ஞாநத்துக்கு ஆஶ்ரயமாமதிறே இத்யாதி) ஜ்ஞாநமாவது - ஸ்ம்ருதி. அஜ்ஞானமாவது-விஸ்ம்ருதி. e எல்லா வற்றாலும் பலிதம் (அசித்கல்பனாய் இத்யாதி)

f,g,h "ஜ்ஞாநத்திலும் மறப்பிலும் ஸ்வாதந்த்ர்யமில்லை" என்றாரே; ஆனபின்பு "மறக்கும்" என்னக்கூடுமோ? என்ன (இப்படியிருக்கிற இத்யாதி) g (நினைவையும்) என்கையாலே-மறப்பையும் என்றபடி. இந்த வாக்யம் / பூர்வதாத்பர்ய ஶேஷம். h செம்-அழகு. i மன்னுகை யாவதேது? என்ன (புறம்பு இத்யாதி) j...t "மறப்பனோ இனி" என்று தொடங்கி வ்யாக்யாந மெல்லாம் / த்விதீய தாத்பர்யஶேஷம். j,k தாத்பர்யார்த்தம் (பெருநிலையனை இத்யாதி)

/ அடையவளைந்தானில் சொன்ன பூர்வத்விதீய தாத்பர்யங்களை நினைக்கிறது.

11. மணியை வானவர் கண்ணனைத் தன்னதோ
ரணியைத் தென்குரு கூர்ச்சட கோபன்சொல்
பணிசெ யாயிரத் துள்ளிவை பத்துடன்
தணிவி லர்கற்ப ரேல்கல்வி வாயுமே.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஈ-ரத்நம் கைப்புகுந்தால் அத்தை முடிந்து அநுப4வியாதே உதறுவர்களோ? (மறப்பனோ இனி) l மறவாமைக்குப் m பரிகரம் அவன் கையிலே உண்டாயிருக்க, இனி மறக்க உபாயமுண்டோ? n கீழ் அநாதி3காலம் நினைக்க விரகில்லாதாப்போலேயிறே மேலுள்ள காலமும் மறக்க விரகில்லாதபடியும். (o யான்) p அநாதி3காலம் q A''மறந்தேன் உன்னை முன்னம்'' என்கிறபடியே விஸ்மரித்துப் போந்த நான். (r என் மணியையே) s பெரு விலையனாய் முடிந்தாளலாம்படி கைப்புகுந்து புகரையுடைத்தான நீலமணிபோலே யிருக்கிற தன்னை t எனக்கு அநுப4வயோக்3யமாம்படி பண்ணிவைத்த பின்பு, நான் அவனை அநாத3ரிப்பனோ? 10.

அ—அநர்க்4மான. l,m''இனி'' என்றதுக்கு அர்த்த2ம் (மறவாமைக்கு இத்யாதி3) m பரிகரம் - செந்தாமரைக்கண். ''பரிஹாரம்'' என்று பாட2மானபோது—''மணி'' என்கிற பத3த்தில் சாடுவிலே தாத்பர்யம்; ''மணிமந்த்ரௌஷத4ாதி3கள்'' என்னக்கடவதிறே. n கீழ்வாக்ய விவரணம் (கீழ் அநாதி3காலம் இத்யாதி3) o,p''யான்'' என்றதுக்கு அர்த்த2ம் (அநாதி3காலம் இத்யாதி3) ப்ரத2ம தாத்பர்யத்தில்—''யான்'' - பரதந்த்ரனான நான், ''மறப்பனோ'' - மறக்க ஸ்வதந்த்ரனோ? என்றபடி. q பெரியதிருமொழி (மறந்தேன் உன்னை முன்னம்) யாதொரு விஷயம் விடாதே நினைக்கவடுக்கும், அப்படியான உன்னை அநாதி3காலம் மறந்துபோந்தேனென்னுதல்; மூத்துற முன்னம் மறந்துபோந்தேனென்னுதல். r,s ஶப்3தா3ர்த்த2ம் (பெருவிலையனாய் இத்யாதி3) மணிக்கு ஶ்லாக்4யதையும், முடிந்தாளலாம்படியான ஸௌலப்4யமுமுண்டிறே. t ''என்மணி'' என்கையாலே (எனக்கு அநுப4வயோக்3யமாம்படி) என்றது. ''மறப்பும் ஞானமும் என்று தொடங்கி, மன்னிறுன்தன்னை என் மணியை, இனி யான் மறப்பனோ?'' என்று உரை அந்வயம். 10.

ஜீ—பெருவிலையனான-அநர்க்4மான. l,m''இனி'' என்றதுக்கு அர்த்த2ம் (மறவாமைக்கு இத்யாதி3) m பரிகரம் - செந்தாமரைக்கண். ''பரிஹாரம்'' என்று பாட2மானபோது - ''மணி'' என்கிற பத3த்தில் சாடுவிலே தாத்பர்யம்; ''மணிமந்த்ரௌஷத4ாதி3கள்'' என்னக்கடவதிறே. n கீழ் வாக்ய விவரணம் (கீழ் அநாதி3காலம் இத்யாதி3) o,p ''யான்'' என்றதுக்கு அர்த்த2ம் (அநாதி3காலம் இத்யாதி3) ப்ரத2ம தாத்பர்யத்தில்—''யான்'' - பரதந்த்ரனான நான், ''மறப்பனோ''-மறக்க ஸ்வதந்த்ரனோ? என்றபடி. q (மறந்தேன் உன்னை முன்னம்) யாதொரு விஷயம் விடாதே நினைக்கவடுக்கும், அப்படியான உன்னை அநாதி3காலம் மறந்துபோந்தேனென்னுதல்; மூத்துற முன்னம் மறந்துபோந்தேனென்னுதல். r,s ஶப்3தா3ர்த்த2ம் (பெருவிலையனாய் இத்யாதி3) மணிக்கு ஶ்லாக்4யதையும், முடிந்தாளலாம்படியான ஸௌலப்4யமுமுண்டிறே. t ''என் மணி'' என்கையாலே (எனக்கு அநுப4வயோக்3யமாம்படி) என்றது. 10.

A பெரியதிருமொழி 6-2-2.

ஆ— 11. வ்யா:—(மணியை) வானவர் கண்ணனுயிருந்துவைத்து எனக்கு எளியனும், தனக்குத் தானே பூஷணமாயிருந்த எம்பெருமானுக்கு ஶேஷவ்ருத்திருபமாகச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழியைக் கற்று ஆராதிருக்குமவர்களுக்கு அக்கல்விதானே வாயும் என்கிறுர். 11.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஒ— அவ:— நிகமத்தில் — இப்பத்தும் கற்பார் நிரதிஶயபுருஷார்த்தமான பகவத்கைங்கர்யத்தைப் பெறுவர் என்கிறுர். இக்கல்விதானே அமையும் என்றுமாம்.

வ்யா:— (மணியை என்று தொடங்கி) தனக்குத் தானே பூஷணமாய் அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதியாய், ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு எளியனுயிருந்துள்ளவனே. (தென்குருகூர் என்று தொடங்கி) ஆழ்வார்க்கு அத்யந்த விதேயமாய்ச் சொற்கள் பணிசெய்த ஆயிரத்து இப்பத்தையும்; எம்பெருமானுக்குச் சொல்லாலே ஆழ்வார் பணிசெய்த ஆயிரம் என்றுமாம். (உடன் என்று தொடங்கி) ஸாபிப்ராயமாக ஶ்ரத்தாநரா்க் கற்பாராகில் கல்வி வாய்க்கும். 11.

நஞ்ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ப— 11. அவ:— இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலம் - இதினுடைய கல்வியே கைங்கர்யம் என்று அருளிச்செய்கிறுர்.

மணியை—(உஜ்ஜ்வலமான) மாணிக்கம்போன்ற வடிவையுடையனும், (அந்த வடிவாலே) வானவர் — பரமபதவாஸிகளுக்கு, கண்ணனே—நிர்வாஹகனுய், (அவ் வழகுக்கு ஒப்பில்லாமையாலே) தன்னதோர் அணியை—தனக்குத் தான் அலங்கார மாம்படி அத்விதீயனுனவனே, தென் — கட்டளைப்பட்ட, குருகூர் — திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் — ஆழ்வார், சொல் — சொல்லாலே, பணிசெய் — பணிசெய்த, ஆயிரத்துள்—ஆயிரத்துள், இவை பத்து—இவை பத்தையும், உடன்— அபிப்ராயத்தோடே உடன்பட்டு, தணிவிலர்—ஆறுதலற்று, கற்பரேல்—(அபிநிவேஶத்தோடே ஓர் ஆசார்யமுகத்தாலே) அப்யஸிப்பார்களாகில், கல்வி — அந்தக் கல்வி, வாயும்—கைங்கர்யரூப பலத்தோடே சேரும்.

"சொற்பணிசெய்" என்றது - சொல் எடுத்துக் கைகீட்டின என்றுமாம்; அன்றியே, "சடகோபன் சொல்" என்று கூட்டி, "பணிசெய் ஆயிரம்" என்றது- கைங்கர்ய ரூபமான ஆயிரம் என்றுமாம். இது கலிவிருத்தம். 11.

வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

இ— அவ:— நிகமத்தில் — இப்பத்தும் கற்பார் நிரதிஶய புருஷார்த்தமான கைங்கர்யத்தைப் பெறுவர் என்கிறுர்.

ஈ— வ்யா:— (**மணியை**) தமக்கு முடிந்தாளலாம்படி ஸுலபனானபடியைச் சொல்லுகிறார். (**வானவர் கண்ணனை**) நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனான மேன்மையையுடையவனை. (**தன்னதோரணியை**) தனக்குத் தானே ஆபரணமான அழகையுடையவனை. "தென்குறுங்குடிநின்ற" (9) என்கிறவிடம் ஸௌலப்யம். "உம்பர் வானவராதியஞ்சோதியை" (9) என்கிறவிடம் மேன்மை. "செம்பொனே திகழும் திருமூர்த்தி" (9) என்கிறவிடம் அழகு. ஸௌலப்யமும் மதிப்பும் அழகும் கூடின பசுங்கூட்டு பகவத்தத்வம். (**சொற்பணிசெய் ஆயிரம்**) A "மிடைந்த சொல்" என்கிறபடியே, சொற்கள் பணிசெய்த ஆயிரம் என்னுதல்; சொல்லாலே பணிசெய்த ஆயிரமென்று-வாசிகமான அடிமையைச் சொல்லுதல். (**உடன் கற்பரேல்**) ஸாபிப்ராயமாகக் கற்பராகில். (**தணிவிலர் கற்பரேல்**) தணிவாகிறது - ஆறுதல். ஶ்ரத்தாதராய்க் கற்பராகில். (**கல்வி வாயுமே**) கல்வி தானே ப்ரயோஜநம் என்னுதல்; கல்வியின் பலமான கைங்கர்யஸித்தியுண்டாம் என்னுதல். ஸர்வஸ்மாத்பரன் என்றார்; பூஜநீயன் என்றார்; அவன்தான் ஸுலபன் என்றார்; ஸுலபனான அவன் அபராதஸஹன் என்றார்; அவன் ஶீலவான் என்றார்; ஸ்வாராதன் என்றார்; நிரதிஶயபோக்யன் என்றார்; அவனுடைய ஆர்ஜவகுணம் சொன்னார்; ஸாத்ம்யபோகப்ரதன் என்றார்; இப்படி — ஏவம்பூதனானவன் நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரிப்பானொருவன் என்றார். "ஆகையாலே B'அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழென் மனனே'" என்று தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்து தலைக்கட்டினார். 11.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

ஈ— அவ:— நிகமத்தில் — a இப்பத்தைக் கற்றவர்கள் நிரதிஶய புருஷார்த்தமான பகவத் கைங்கர்யத்தைப் பெறுவர் என்கிறார்.

வ்யா:— (b மணியை) 'முந்தானையிலே முடிந்தாளலாம்படி கைப்புகுந்திருக்கும்' என்று ஸௌலப்யம் சொல்லுகிறது. c "தென்குறுங்குடி நின்ற"(9) என்கிறவிடத்தில்

அ— நிகமம் (மணியை இத்யாதி) a "கல்வி" என்றதுக்குக் கைங்கர்யத்தை விவக்ஷித்து அவதாரிகை (இப்பத்தை இத்யாதி).

b,c "மணி" என்கிற பதத்தாலே ஸௌலப்யம் சொல்லும் ப்ரகாரத்தைக் காட்டாநின்று கொண்டு "தென்குறுங்குடி நின்ற" என்ற பதத்தை நிகமிக்கிறது என்கிறார் (முந்தானை

ஜீ— நிகமம் (மணியை இத்யாதி) a "கல்வி" என்றதுக்குக் கைங்கர்யத்தை விவக்ஷித்து அவதாரிகை (இப்பத்தை இத்யாதி).

b,c "மணி" என்கிற பதத்தாலே ஸௌலப்யம் சொல்லும் ப்ரகாரத்தைக் காட்டாநின்று கொண்டு "தென்குறுங்குடிநின்ற" என்ற பதத்தை நிகமிக்கிறது என்கிறார் (முந்தானையிலே

A 1-7-11. B 1-1-1.

ஈ—ஸௌலப்4யம். (வானவர் கண்ணனை) d"உம்பர் வானவராதியஞ்சோதி"(9) என்ற மேன்மையைச் சொல்லுகிறது. (e தன்னதோரணியை) f"அச்செம்பொனே திகழும் திருமூர்த்தி" (9) என்கிற வடிவழகை நினைக்கிறது. g இம்மூன்றும் கூடின h பசுங் கூட்டாயிற்று பரதத்வமாகிறது. (தென் குருகூர்ச் சடகோபன்) i ஆழ்வார் அருளிச் செய்ததாய், "நாம் இங்குத்தைக்குக் கிஞ்சித்கரித்தோமாகவேணும்" என்று, சொற்கள் தான் "என்னைக்கொள், என்னைக்கொள்" என்று jA"மிடைந்த சொல்" என்கிறபடியே சொற்கள் பணிசெய்த ஆயிரம் என்னுதல்; சொல்லாலே பணிசெய்த ஆயிரமென்று வாசிகமான அடிமையைச் சொல்லுதல். (உடன் தணிவிலர் கற்பரேல்) ஸாபி4 ப்ராயமாகக் கற்பராகில். தணிவாகிறது-k மெத்தென்கை. l "வரில் பொகடேன், கெடில்

அ—யிலே இத்யாதி3 வாக்யத்3வயத்தாலே) முந்தானையிலே முடிந்து - தலைப்பிலே முடிந்து. c,d,f "மணியை" இத்யாதி3 விஶேஷணங்களுக்கு விஶிஷ்டத்திலே தாத்பர்யம் என்கிற அபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தென்குறுங்குடி நின்ற இத்யாதி3) e தன்னதோரணி - தனக்குத் தானே அத்3விதீயமான பூ4ஷணம். g,h (இம்மூன்றும்) "தணிவிலர் கற்பரேல் கல்வி வாயும்" என்கிறதுக்கு ஔசித்யம் உபபாதி3த்தபடி. யத்3வா, B "பரத்வ - காரணத்வ - வ்யாபகத்வ - நியந்த்ருத்வ-காருணிகத்வ-ஶரண்யத்வ-ஶக்திமத்த்வ-ஸத்யகாமத்வ-ஆபத்ஸக2த்வ-ஆர்த்திஹரத்வ விஶிஷ்டன் மயர்வை அறுக்க" இதி வாக்யோக்தப்ரக்ரியயா ப்ரத2மஶதகஸ்ய பரத்வ பரத்வாத், 1. "உபக்ரமோபஸம்ஹாராவப்4யாஸோ‌ऽபூர்வதா ப2லம் । அர்த்த2வாதோ3பபத்தீ ச லிங்க3ம் தாத்பர்யநிர்ணயே ॥" இதி ந்யாயம் ஹ்ருதி3 நித4ாயாஹ (இம்மூன்றும் கூடின இதி) நம்பியிடத்திலே இம்மூன்றும் பூர்ணம் என்று கருத்து. h பசுங்கூட்டு - கர்ப்பூரசந்த3ந குங்குமங்கள் கூட்டியது; இது அப்பனது. மாஷபிஷ்டகு3ட3தைலமிஶ்ரம் வா. i,j (ஆழ்வார் இத்யாதி3) j மிடைந்த - நிபி3ட3மான. முந்தின அர்த்த2த்தில், சடகோபன் சொன்னதாய், சொற்பணிசெய் ஆயிரம் என்று இரண்டிடத்திலும் அந்வயிப்பது. k மெத்து - மாந்த்3யம்; அதாவது-அஶ்ரத்3த4த்4ாநராயிருக்கை. l இத்தை உபபாதி3க்கிறார் (வரில்பொகடேன் இத்யாதி3)

ஜீ—இத்யாதி3 வாக்யத்3வயத்தாலே) முந்தானையிலே முடிந்து-தலைப்பிலே முடிந்து. c,d,f "மணியை" இத்யாதி3 விஶேஷணங்களுக்கு விஶிஷ்டத்திலே தாத்பர்யம் என்கிற அபி4ப்ராயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார் (தென்குறுங்குடி நின்ற இத்யாதி3) e தன்னதோரணி - தனக்குத் தானே அத்3விதீயமான பூ4ஷணம். g,h (இம்மூன்றும்) "தணிவிலர் கற்பரேல் கல்விவாயும்" என்கிறதுக்கு ஔசித்யம் உபபாதி3த்தபடி. யத்3வா. B "பரத்வ-காரணத்வ-வ்யாபகத்வ-நியந்த்ருத்வ-காருணிகத்வ-ஶரண்யத்வ-ஶக்திமத்த்வ-ஸத்யகாமத்வ-ஆபத்ஸக2த்வ-ஆர்த்திஹரத்வ விஶிஷ்டன் மயர்வை அறுக்க" இதி வாக்யோக்த ப்ரக்ரியயா ப்ரத2மஶதகஸ்ய பரத்வபரத்வாத், 1. "உபக்ரமோபஸம்ஹாராவப்4யாஸோ‌ऽபூர்வதா ப2லம் । அர்த்த2வாதோ3பபத்தீ ச லிங்க3ம் தாத்பர்யநிர்ணயே ॥" இதி ந்யாயம் ஹ்ருதி3 நித4ாயாஹ (இம்மூன்றும் கூடின இதி) நம்பியிடத்திலே இம்மூன்றும் பூர்ணம் என்று கருத்து. h பசுங்கூட்டு - கர்ப்பூரசந்த3நகுங்குமங்கள் கூட்டினது; மாஷபிஷ்டகு3ட3தைலமிஶ்ரம் வா. i,j (ஆழ்வார் இத்யாதி3) j மிடைந்த-நிபி3ட3மான. முந்தின அர்த்த2த்தில் "சடகோபன் சொன்னதாய், சொற்பணிசெய் ஆயிரம்" என்று இரண்டிடத்திலும் அந்வயிப்பது. k மெத்து-மாந்த்3யம்; அதாவது-அஶ்ரத்3த4த்4ாநனாயிருக்கை. l இத்தை உபபாதி3க்கிறார் (வரில் பொகடேன் இத்யாதி3) m "கல்வி வாயும்" என்றவிடத்திலே,

A 1-7.11. B ஆசார்யஹ்ருத3யம்-218.

ஜ—தேடேன்" என்று இருக்கையன்றியே ஶ்ரத்₃தை₄ மாறுதே கற்பராகில். (m கல்வி n வாயுமே) oA "ஒண்டாமரையாள் கேள்வன் ஒருவனையே நோக்கும் உணர்வு" என்கிறபடியே - ஜ்ஞாநமாகில் ப₄க₃வத்₃விஷயத்தைப்பற்றியல்லதிராமையாலே, இத்தை அப்₄யஸிக்க, p இதுக்குப் ப₂லமாகக் கைங்கர்யத்தை q இதுதானே தரும். (கல்வி வாயும்) r கல்விதானே ப்ரயோஜநம் என்றுமாம்.

s இத்திருவாய்மொழியில், மேல் பரக்க அருளிச்செய்யப்புகுகிற அர்த்த₂த்தை ஸங்க்₃ரஹேண முதற்பாட்டிலே அருளிச்செய்தார்; இரண்டாம் பாட்டில், பரம ப₄க்திக்கும் பரிக₃ணனைக்கும் ஒக்க முகங்காட்டும் என்றுர்; மூன்றும் பாட்டில், கண்டாயே அவன் ஸ்வரூபமிருந்தபடி, நீயும் உன் ஸ்வரூபத்துக்குச்சேர நிற்கப் பாராய்! என்றுர்; நாலாம் பாட்டில், ஸ்வரூபாநுரூபமாக நெஞ்சு தொழுதவாறே நெஞ்சைக் கொண்டாடினுர்; அஞ்சாம் பாட்டில், கீழ் "எண்ணிலும்" என்றது ப₂லத்தோடே வ்யாப்தமானபடியை நெஞ்சுக்கு அருளிச்செய்தார்; ஆறும் பாட்டில், நாம் இருவரும் இப்படியே நிற்கப்பெறில் நமக்கு ஒரு அநர்த்த₂மும் வாராது என்றுர்; ஏழாம் பாட்டில், கீழ் இவர் அஞ்சினபடியே விடிந்தபடி சொன்னுர்; எட்டாம் பாட்டில், திருநாம ஶ்ரவணத்தாலே தம்முடைய கரணங்களுக்குப் பிறந்த விக்ருதியைச் சொன்னுர்; ஒன்பதாம் பாட்டில், விக்ருதராகாதே மறந்தாலோ? என்ன, மறக்கவொண்ணுது என்றுர்; பத்தாம் பாட்டில், வருந்தியாகிலும் மறந்தாலோ? என்ன, என் ஹ்ருத₃யத்திலே இருக்கிறவனை மறக்கப்போமோ? என்றுர்; நிக₃மத்தில், கற்றுர்க்குப் ப₂லஞ்சொன்னுர்.

அ—m "கல்வி வாயும்" என்றவிடத்திலே கல்வியென்று-ஜ்ஞாநமாய். அத்தாலே - ஜ்ஞாநப₂லமான கைங்கர்யத்தைச் சொல்லுதல். n வாய்கை-கிட்டுகை. அன்றியே, ஜ்ஞாநந்தானே ப்ரயோஜநம் என்றுமாம். o "உடன்" என்கிறத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறுர் (ஒண்டாமரையாள் என்று தொடங்கி) ப₄க₃வத்₃விஷயமானதே ஜ்ஞாநமாகையாலும், ஜ்ஞாநந்மோக்ஷமாகையாலும், இப்பத்தை ஸார்த்த₂மாக அப்₄யஸிக்கவே ப₄க₃வத்கைங்கர்யம் ஸித்₃தி₄க்கும் என்றபடி. p இதுக்கு-ஜ்ஞாநத்துக்கு. q இதுதானே-கல்விதானே. r (கல்விதானே) "கற்பரேல் கல்வி வாயும்" என்று-கற்கைக்குக் கல்வியைப் ப₂லமாகச்சொல்லுகையாலே, ஸ்வயம் ப்ரயோஜநம் என்றபடி.

ஜீ—கல்வியென்று - ஜ்ஞாநமாய், அத்தாலே - ஜ்ஞாநப₂லமான கைங்கர்யத்தைச் சொல்லுதல். n வாய்கை - கிட்டுகை; அன்றியே ஜ்ஞாநந்தானே ப்ரயோஜநம் என்றுமாம். o "உடன்" என்கிறத்தை உட்கொண்டு அருளிச்செய்கிறுர் (ஒண்டாமரையாள் இத்யாதி₃) ப₄க₃வத்₃விஷயமானதே ஜ்ஞாநமாகையாலும், ஜ்ஞாநந்மோக்ஷமாகையாலும், இப்பத்தை ஸார்த்த₂மாக அப்₄யஸிக்கவே ப₄க₃வத்கைங்கர்யம் ஸித்₃தி₄க்கும் என்றபடி. p இதுக்கு-ஜ்ஞாநத்துக்கு. q இது தானே - கல்விதானே. r (கல்விதானே) "கற்பரேல் கல்வி வாயும்" என்று கற்கைக்குக் கல்வியைப் ப₂லமாகச் சொல்லுகையாலே, ஸ்வயம் ப்ரயோஜநம் என்றபடி.

A முதல்திருவ-67.

ஸ்ரீ— t ஸர்வஸ்மாத்பரனென்றார்; பூஜநீயனென்றார்; அவன்தான் ஸுலபனென்றார்; ஸுலபனானவன் அபராதஸஹனென்றார் ; அவன் ஶீலவானென்றார் ; ஸ்வாராதனென்றார் ; நிரதிஶயபோக்யனென்றார் ; அவனுடைய ஆர்ஜவகுணம் சொன்னார் ; ஸாத்ம்யபோகப்ரதனென்றார் ; இப்படி — ஏவம்பூதனானவன் நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரிப்பானொருவன் ' என்றார் ; u " ஆகையாலே, A 'அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழு என் மனனே' " என்று தம் திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்து தலைக்கட்டினார்.

v முதற்பத்தால்—பகவத் w கைங்கர்யம் புருஷார்த்தமென்று அறுதியிட்டார் ; இரண்டாம் பத்தால் — அந்தக் கைங்கர்யத்தில் x களையறுத்தார்; மூன்றும் பத்தால்— விரோதிகழிந்த கைங்கர்யவேஷம் — y பாகவதஶேஷத்வபர்யந்தமான பகவத் கைங்கர்யம் என்றார் ; நாலாம் பத்தால் — இப்படிப்பட்ட z கைங்கர்யத்துக்கு விரோதி ஐஶ்வர்ய கைவல்யம் என்றார் ; அஞ்சாம் பத்தால்—a அந்த விரோதியைப் போக்கு வானும் அவனே என்றார் ; ஆறும் பத்தால் — விரோதிநிரஸநஶீலனானவன் திருவடிகளிலே b ஶரணம் புக்கார்; ஏழாம் பத்தால் — இப்படிப் பெரியபிராட்டியார்

அ— s.t இத்திருவாய்மொழிப் பாட்டுக்களுக்கு அர்த்தத்தை அருளிச்செய்து, இப்பத்தில் திருவாய்மொழிகளுக்கு அடைவே அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வஸ்மாத்பரனென்றார் இத்யாதி) u 1. " அர்த்தைகத்வாதேகம் வாக்யம் " இதி ந்யாயேந ஶதகைகார்த்யமாஹ (ஆகையாலே அவன் துயரறு சுடரடி இதி)

v...z,a...] இப்ரஸங்கத்திலே பத்துக்களுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (முதற்பத்தால் இத்யாதி) w (கைங்கர்யம் புருஷார்த்தம்) என்றது—A "தொழுதெழு" என்று உபக்ரமித்து, "கல்வி வாயும்" என்று உபஸம்ஹரிக்கையாலே. x களையறுத்தது - B"தனக்கேயாக" என்ற விடத்திலே. y (பாகவத ஶேஷத்வபர்யந்தம்) என்றது-C பயிலும் சுடரொளியிலே. z (கைங்கர்யத்துக்கு விரோதி ஐஶ்வர்ய கைவல்யம்) என்றது-D ஒரு நாயகத்திலே. a (அந்த விரோதியைப் போக்குவானும் அவனே) என்றது-E " களைகண்மற்றிலேன் " என்கிறவிடத்திலே ; F "உழலை யென்பிற்பேய்ச்சி" இத்யாதியைப் பற்றவுமாம். b (ஶரணம் புக்கார்) என்றது—G" அடிக்கீழமர்ந்து

ஜீ— s.t இத்திருவாய்மொழிப் பாட்டுக்களுக்கு அர்த்தத்தை அருளிச்செய்து, இப்பத்தில் திருவாய்மொழிகளுக்கு அடைவே அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வஸ்மாத்பரனென்றார் இத்யாதி) u 1. " அர்த்தைகத்வாதேகம் வாக்யம் " இதி ந்யாயேந ஶதகைகார்த்யமாஹ (ஆகையாலே அவன் துயரறு சுடரடி இதி)

v...z a...] இப்ரஸங்கத்திலே பத்துக்களுக்குத் தாத்பர்யம் அருளிச்செய்கிறார் (முதற்பத்தால் இத்யாதி) w (கைங்கர்யம் புருஷார்த்தம்) என்றது—A" அடிதொழுதெழு" என்று உபக்ரமித்து, "கல்வி வாயும்" என்று உபஸம்ஹரிக்கையாலே. x களையறுத்தது-B "தனக்கேயாக" என்கிற விடத்திலே, y (பாகவதஶேஷத்வபர்யந்தம்) என்கிறது-C பயிலும் சுடரொளியிலே. z (கைங்கர்யத்துக்கு விரோதி ஐஶ்வர்ய கைவல்யம்) என்றது-D ஒரு நாயகத்திலே. a (அந்த விரோதியைப் போக்குவானும் அவனே) என்றது-E "களைகண்மற்றிலேன்" என்கிறவிடத்திலே; F "உழலையென் பிற்பேய்ச்சி" இத்யாதியைப்பற்ற என்னவுமாம். b (ஶரணம் புக்கார்) என்றது—G" அடிக்கீழமர்ந்து

A 1-1-1. B 2-9-4. C 3-7. D 4-1. E 5-8-8. F 5-8-11. G 6-10-10.

ஈ—c முன்னிலையாக ஶரணம் புக்கவிடத்திலும், தூக்குதூபட ந்யாயம்போலே ஸம்ஸாரம் அநுவர்த்திக்கிறபடியைக்கண்டு d விஷண்ணராகிறார்; எட்டாம் பத்தால் — "இப்படி ப்ரபந்நராயிருக்கச்செய்தேயும் தூக்குதூபட ந்யாயம்போலே நம்மை விடாதே அநுவர்த்திக்கிறது நம்முடைய ஆத்மாத்மீயங்களில் நசையறுதபடியாலே" என்று பார்த்து, அவற்றில் ஒரு e நசையில்லை என்கிறார்; ஒன்பதாம் பத்தால் — "இப்படி நசையற்ற பின்பும் ரக்ஷியாதொழிவானென்?" என்று f அதிஶங்கைபண்ண, "நான் நாராயணன், ஸர்வஶக்தியுக்தன்; உம்முடைய ஸர்வாபேக்ஷிதங்களும் செய்து முடிக்கிறோம்" என்று அருளிச்செய்ய, அவனுடைய g ஶீலகுணத்திலே ஆழங்காற்படுகிறார்; பத்தாம் பத்தால் — ஆழ்வாருடைய h பதற்றத்தைக்கண்டு, திருமோகூரிலே i தங்குவேட்டையாக வந்து தங்கி, இவர்க்கு அர்ச்சிராதிகதியையும் காட்டி, இவருடைய j அபேக்ஷித ஸம்விதாநம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்தார். 11.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

அ—புகுந்தேன்" என்கிறவிடத்திலே. c முன்னிலையாக-புருஷகாரமாக. d (விஷண்ணராகிறார்) என்றது - A உண்ணிலாவியிலே B"விண்ணுளார் பெருமானேயோ" என்றத்தைப்பற்ற. e (நசையில்லை என்கிறார்) என்கிறது - C நங்கள் வரிவளையிலே. D "உங்களோடெங்களிடையில்லை" என்றத்தைப்பற்ற. f (அதிஶங்கைப்பண்ண) என்றது-E"அறிவொன்றும் சங்கிப்பன்" என்றத்தைப் பற்ற. g (ஶீலகுணத்திலே ஆழங்காற்படுகிறார்) F மாலைநண்ணியிலே என்றபடி. h பதற்றம்-த்வரா. i (தங்கு வேட்டையாக வந்து) என்று தொடங்கி, j (அபேக்ஷித ஸம்விதாநம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்தார்) என்றது - G "என்னவாவறச் சூழ்ந்தாயே" என்கையாலே. ["முதற்பத்தால்" என்று தொடங்கி, இந்த நிகமநப்பாட்டுக்கு ஶேஷமாகச் சில ஸ்ரீகோஶங்களிலே, இரண்டாம் பத்தினுடைய ஈட்டினுதியிலே உண்டாயிருக்க. அப்படியே அரும்பதமும் என்று கண்டுகொள்வது.] "மணியை" என்று தொடங்கி, அடைவே உரை அந்வயம். 11.

ஆத்தான்ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஜீ-புகுந்தேன்" என்கிறவிடத்திலே. c முன்னிலையாக-புருஷகாரமாக. d (விஷண்ணராகிறார்) என்றது-A உண்ணிலாவியிலே B "விண்ணுளார் பெருமானேயோ" என்றத்தைப்பற்ற. e (நசையில்லை என்கிறார்) என்றது - C நங்கள் வரிவளையிலே, D "உங்களோடெங்களிடையில்லை" என்றத்தைப் பற்ற. f (அதிஶங்கைபண்ண) என்றது - E "அறிவொன்றும் சங்கிப்பன்" என்றத்தைப்பற்ற. g (ஶீலகுணத்திலே ஆழங்காற்படுகிறார்) F மாலைநண்ணியிலே என்றபடி. h பதற்றம் - த்வரை. i (தங்குவேட்டையாக வந்து) என்று தொடங்கி, j (அபேக்ஷித ஸம்விதாநம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்தார்) என்றது - G "என்னவாவறச் சூழ்ந்தாயே" என்கையாலே. ["முதற்பத்தால்" என்று தொடங்கி, இந்த நிகமநப்பாட்டுக்கு ஶேஷமாகச் சில ஸ்ரீ கோசங்களிலே, இரண்டாம் பத்தினுடைய ஈட்டின் அடியிலே உண்டாயிருக்க, அப்படியே அரும்பதமும் என்று கண்டுகொள்வது.] 11.

ராமாநுஜ ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

A 7-1. B 7-1-5. C 8-2. D 8-2-7. E 8-1-7. F 9-10. G 10-10-10.

த்3ரமிடோ3பநிஷத் ஸங்க3தி - பொருமாநீள்

१. इत्थं श्रियःपतिकृतस्वसमस्तदेहसंश्लेषलक्षणफलस्य सुदुर्लभस्य ।
भक्त्यादिवत्स्वगणनेऽपि च तत्प्रसादान्निर्हेतुकत्वमवदद्दशमे शठारिः ॥ १० ॥

1. இத்த2ம் ஶ்ரிய:பதிக்ருதஸ்வஸமஸ்ததே3ஹ-
ஸம்ஶ்லேஷலக்ஷணப2லஸ்ய ஸுது3ர்லப4ஸ்ய ।
ப4க்த்யாதி3வத் ஸ்வக3ணநேऽபி ச தத்ப்ரஸாதா3த்
நிர்ஹேதுகத்வமவத3த்3த3ஶமே ஶடா2ரி: ॥ 10 ॥

அழகிய மணவாளச் சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

த்3ரமிடோ3பநிஷத் தாத்பர்யரத்நாவளி - பொருமாநீள்

२. विष्वग्विक्रान्तिदृश्यं विगणनसुलभं व्यक्तपूर्वोपकारम्
स्वान्तस्यैकाग्र्यहेतुं स्वयमुदयजुषं बन्धमात्रोपयातम् ।
चिन्तास्तुत्यादिलक्ष्यं नतजनसततश्लेषिणं दर्शितार्चम्
स्मृत्यै चित्ते मिषन्तं स्ववितरणमहौदार्यतुष्टोऽभ्यचष्ट ॥ १० ॥

2. விஷ்வக்3விக்ராந்தித்3ருஶ்யம் விக3ணநஸுலப4ம் வ்யக்தபூர்வோபகாரம்
ஸ்வாந்தஸ்யைகாக்3ர்யஹேதும் ஸ்வயமுத3யஜுஷம் ப3ந்த3மாத்ரோபயாதம் ।
சிந்தாஸ்துத்யாதி3லக்ஷ்யம் நதஜநஸததஶ்லேஷிணம் த3ர்ஶிதார்ச்சம்
ஸ்ம்ருத்யை சித்தே மிஷந்தம் ஸ்வவிதரணமஹௌதா3ர்யதுஷ்டோऽப்4யசஷ்ட ॥10॥

३. आदावित्थं परत्वादखिलसमतया भक्तसौलभ्यभूम्ना
निश्शेषागस्सहत्वात्कृपणसुघटनाच्छक्यसंराधनत्वात् ।
स्वादुस्वोपासनत्वात्प्रकृतिऋजुतया सात्म्यभोगप्रदत्वात्
अव्याजोदारभावादमनुत शतके माधवं सेवनीयम् ॥ ११ ॥

3. ஆதா3வித்த2ம் பரத்வாத3கி2லஸமதயா ப4க்தஸௌலப்4யபூ4ம்நா
நிஶ்ஶேஷாக3ஸ்ஸஹத்வாத் க்ருபணஸுக4டநாச்ச2க்யஸம்ராத4நத்வாத் ।
ஸ்வாது3ஸ்வோபாஸநத்வாத் ப்ரக்ருதிருஜுதயா ஸாத்ம்யபோ4க3ப்ரத3த்வாத்
அவ்யாஜோதா3ரபா4வாத3மநுத ஶதகே மாத4வம் ஸேவநீயம் ॥ 11 ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

10. பொருமாநீள் சங்குடையோன் பூதலத்தே வந்து
தருமாறே ரேதுவறத் தன்னைத்—திரமாகப்
பார்த்துரைசெய் மாறன் பதம்பணிக வென்சென்னி
வாழ்த்திடுக வென்னுடைய வாய்.

பெரிய ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

வ்யா:— (1) (விஶ்வக்விக்ராந்தித்ருஶ்யம்) ஒரு மாணிக்குறளாகி நிமிர்ந்த அக்கரு மாணிக்கம் - த்ரிவிக்ரமாவதாரம்பண்ணித் திருவுலகளந்தருளினபோது அத்யாஶ்சர்யமாக எல்லாராலும் காணப்படுமவனாய்; (2) (விகணநஸுலபம்) எண்ணிலும் வரும் - "ஒன்று இரண்டு தொடங்கி, இருபத்தஞ்சு இருபத்தாறு" என்று சொன்னால், "இருபத்தாறுவான் நான்" என்று தன்னைச்சொன்னதாகக்கொண்டு ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவனுமாய்; (3) (வ்யக்தபூர்வோபகாரம்) எம்பிரானை எந்தை தந்தை தந்தைக்கும் தம்பிரானை - இன்று உபகரிக்கையன்றிக்கே, பூர்வ பூர்வர்களுக்கும் உபகாரகனாய்; (4) (ஸ்வாந்தஸ்யைகாக்ர்யஹேதும்) நெஞ்சமே! மலராள் மணவாளனைத் துஞ்சும்போதும் விடாது தொடர்கண்டாய் - மநஸ்ஸு தன்னிடத்திலேதானே ஐகாக்ர்யத்தை பஜிக்கைக்கு ஹேதுபூதனுமாய்; (5) (ஸ்வயமுதயஜுஷம்) ஒரெண்டானுமின்றியே வந்தியலுமாறு - எண்ணிக்கையின்றிக்கே தானே வருவானுமாய்; (6) (பந்தமாத்ரோபயாதம்) தாயும் தந்தையுமாய் இவ்வுலகினில் வாயும் ஈசன் - மாதாபிதாக்களைப் போலே ஸம்பந்தமாத்ரத்தாலே வந்து உதவுமவனாய்; (7) (சிந்தாஸ்துத்யாதிலக்ஷ்யம்) சிந்தையுள் வைப்பன் சொல்லுவன் சிந்தா ஸ்துதி ப்ரணாமங்களுக்கு லக்ஷ்யமுமாய்; (8) (நதஜநஸததஶ்லேஷிணம்) இடைவீடின்றி நல்கி என்னை விடான் - ஆஶ்ரிதரை ஒரு க்ஷணமும் விட்டுப்பிரியில் தரிக்கமாட்டாதவனாய்; (9) (தர்ஶிதார்ச்சம்) நம்பியைத் தென்குறுங்குடி நின்ற - அதுக்கு உதாஹரணமாக, தான் திருக்குறுங்குடியிலே நின்றருளினபடியைக் காட்டுமவனாய்; (11) (ஸ்ம்ருத்யை சித்தே நிஷந்தம்) மறப்பற என்னுள்ளே மன்னினான்தன்னை - மறவாதபடி மநஸ்ஸிலே ஜாகருகனுமாயிருக்கிற பெருமானை அநுஸந்தித்து, A "தன்னைத் தந்த கற்பகம்" என்கிறபடியே தன்னை அநுபவிக்க விதரணம் பண்ணுகிற அவனுடைய மஹௌதார்யத்தினாலே "பொருமாநீள்படை" என்கிற தஶகத்திலே ஆழ்வார் அதிஸந்துஷ்டரானார் என்கிறார். 10.

இப்படி ப்ரதம ஶதகத்திலே பத்து தஶகங்களாலும் ப்ரதிபாதிதங்களான அர்த்தங்களை ப்ரகாஶிப்பித்தருளுகிறார். ஸர்வஸ்மாத்பரனாகையாலும், ஸர்வஸமனாகையாலும், ஆஶ்ரித ஸுலபனாகையாலும், ஸர்வாபராதஸஹனாகையாலும், ஸுஶீலனாகையாலும், ஸ்வாராதனாகையாலும், ஸுரூபோபாஸநனாகையாலும், ருஜுப்ரக்ருதியாகையாலும், ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க அநுபவிப்பிக்கையாலும், / நிர்ஹேதுகோதாரனாகையாலும் எம்பெருமான் ஸேவ்யனென்று ப்ரதமஶதகத்திலே ஆழ்வார் அநுஸந்தித்தருளினார் என்கிறார். 11.

வேதாந்த தேஶிகர் திருவடிகளே ஶரணம்.

A 2.7.11. / (பா) அத்யந்தோதார

அவ:— பத்தாம் பாட்டு. (பொருமாழி) ஸர்வாங்க₃ ஸம்ஶ்லேஷம் பண்ணுகைக்கு ஹேத்வந்தரங்காணமல், "நிர்ஹேதுகமாகாதே!" என்று நிர்வ்ருதராகிறபடியைப் பேசுகிற பாசுரத்தை அநுவதி₃த்து அருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனே யென்னில்; "இப்படி உகப்புடனே பண்ணும் ஸர்வாங்க₃ ஸம்ஶ்லேஷமாகிற இந்தப் பேற்றுக்குத் தகுதியாக இவனால் நேர்ந்து செய்யத்தக்கதுண்டோ? என்னில்; பு₃த்₃த்₄யாதி₃ ஸகல பதா₃ர்த்த₂ங்களுக்கும் நியாமகனாகையாலே, அத்₃வேஷம் தொடங்கிப் பரிக₃ணனை நடுவாகப் பரமப₄க்திபர்யந்தமாகத் தானே விளைவித்து வந்து நிர்ஹேதுகமாக அங்கீ₃கரிக்கும் ஸ்வப₄ாவன்" என்று அவனுடைய நிர்ஹேதுகோபகாரகத்வத்தை அநுஸந்தி₄த்து நிர்வ்ருதராகிற பொருமா நீள்படையில் அர்த்த₂த்தை "பொருமாழி சங்குடையோன்" என்று தொடங்கி அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (பொருமாழி சங்குடையோன் பூதலத்தே வந்து) ஶத்ருக்கள் மேலே பொராநிற்கிற திருவாழி † ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யங்களையுடைய ஸர்வேஶ்வரன், எதிரம்பு கோக்கிற இந்த பூ₄தலத்திலே சக்ஷுர்விஷயமாம்படி வந்து; "பொருமா நீள் படை" (1) என்று தொடங்கி, "கருமாணிக்கம் என் கண்ணுளதாகும்" (1) என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அருளிச்செய்தபடி. **(தருமாறேரேதுவறத் தன்னை)** நிர்ஹேதுகமாகத் தன்னை உபகரிக்கிற உபாயத்தை; ஓரேதுவறத் தன்னைத் தருமாறு - ஒரு ஹேதுவின்றிக்கே நிர்ஹேதுகமாக, பூ₄லஸ்வரூபனான தன்னையே தருகிற ப்ரகாரத்தை. **(திரமாகப் பார்த்துரை செய் மாறன்)** அதாவது - "கண்ணுள்ளே நிற்கும் காதன்மையால், தொழில் எண்ணிலும் வரும்" (2) என்கிற பக்திக்கும் பரிக₃ணனைக்கும் ஒக்க முகங்காட்டும்படிக்கு மேலே, "ஓரெண்டானுமின்றியே வந்தியலுமாறு கண்டாயே" (5) என்று - 1. "**सहित:**" (ஸஹித:) 2. "**सङ्गत:**" (ஸங்க₃த:) என்று கரைசேர்ந்த நிர்ஹேதுக க்ருபையை அல்பஜ்ஞராலே அவிசால்யமாம்படி ஸ்தி₂ரமாக த₃ர்ஶித்து, அந்த ப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்த ஆழ்வார். **(பதம் பணிக என் சென்னி வாழ்த்திடுக என்னுடைய வாய்)** இப்படி நிர்ஹேதுக வைப₄வத்திலே நிர்வ்ருதராகிறபடியை வெளியிட்ட ஆழ்வார் திருவடிகளை, 3. "**मूर्ध्ना प्रणमामि**" (மூர்த்₄நா ப்ரணமாமி) என்னும்படி என் ஶிரஸ்ஸானது பூ₄ஜித்திடுக; A "திருக்குருகைப்பெருமாள்தன் திருத்தாள்கள் வாழியே" என்று என் வாக்கானது மங்க₃ளாஶாஸநம் பண்ணியிடுக. இப்படி உபகார ஸ்ம்ருத்யதிஶயத்தாலே தாம் ஆழ்வார் திருவடிகளிலே ஆழங்காற்பட்டபடியை அருளிச்செய்தருளினர். 10.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்தில்
பத்தாம் திருவாய்மொழி வ்யாக்₂யானங்கள் முற்றுப்பெற்றன.

---

† (பா) ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமாகிற தி₃வ்யாயுத₄ங்களையுடைய   A நம்மாழ்வார் வாழித்திருநாமம்.

1. ஸ்ரீநிவாஸமுநேர் லப்3த4வேதா3ந்தத்3வயஸம்பத3ம் ।
ஸ்ரீஶைல ஸ்ரீநிவாஸார்யம் வந்தே3 வாத்ஸல்யவாரிதி4ம் ॥

ஸ்ரீஶைல ஸ்ரீநிவாஸதே3ஶிகன் அருளிச்செய்த

த்3ரமிடோ3பநிஷத்ஸார வ்யாக்2யாநம்

ஸாராவளீ

2. ப்ரணம்ய நிக3மாந்தார்யபத3பங்கேருஹத்3வயம் ।
த்3ரமிடோ3பநிஷத்ஸாரம் விவ்ருணோமி யதா2மதி ॥

அவதாரிகை

ஸ்ரிய:பதியாய், அகி2லஹேயப்ரத்யநீககல்யாணைகதாநனாய், அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய், ஸர்வேஶ்வரனான திருவேங்கடமுடையானுடைய திருவவதாரமாகவும், தத்3தி3வ்யக4ண்டாவதாரமாகவும் ஸுப்ரஸித்3த4ராய், A" ஒன்றே புகலென்று உணர்ந்தவர் காட்டத் திருவருளாலன்றே அடைக்கலங்கொண்ட நம் அத்திகிரித்திருமால்" என்கிறபடியே பேரருளாளன் அருள்பெற்று, B 'காவலரெங்கள் கிடாம்பிக்குலபதியப்புளார்தம் தேமலர்ச்சேவடி சேர்ந்து பணிந்தவர் தம் அருளால் நாவலரும் தென்வடமொழி நற்பொருள்' பெற்று, 3."விம்ஶத்யப்3தே3 விஶ்ருதாநாநவித்4 வித்3ய: த்ரிம்ஶத்3வாரம் ஶ்ராவிதஶாரீரகபா4ஷ்ய:" என்கிறபடியே இருபது திருநக்ஷத்ரத்திலே அதி4க3தஸகலவித்3யர் என்றும், முப்பதுதரம் ஸ்ரீ பா4ஷ்யத்தை ஸச்சி2ஷ்யர்களுக்கு உபதே3ஶித்தருளினார் என்றும் ஸர்வஜநங்களாலே ஶ்லாக4நீயராய், ஸ்ரீரங்க3ராஜ தி3வ்யாஜ்ஞாலப்3த4 வேதா3ந்தாசார்யபத3ராய், ஸ்ரீரங்க3நாயகியாராலே ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரரென்னும் திருநாமத்தைப் பெற்றவராய், கவிகத2ககுஞ்ஜரகண்டீ2ரவரென்று ப்ரதிதி3ஶம் ப்ரக்2யாதவைப4வரான C சீராருந்தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் — D உயர்வற உயர்நலமுடையவனாய் அயர்வறும் அமரர்களதிபதியான ஸ்ரிய:பதியால் D மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்ததாய், ஸர்வாதி4காரமாய், ஸர்வஶாஸ்த்ரார்த்த2 ஸங்க்3ரஹரூபமாய், முமுக்ஷுக்களுக்கு அவஶ்யோபாதே3யமான த்3ரமிடோ3பநிஷத்தான திருவாய்மொழியின் தாத்பர்யங்களை மந்த3மதிகளும் எளிதில் அறிந்து அநுஸந்தி4த்து உஜ்ஜீவிக்கும்படிக்கு, எம்பெருமானார் ஸம்ஸாராக்3நி விதீ3பநவ்யபக3தப்ராணாத்மஸஞ்ஜீவநமான பரமாசார்யவசோம்ருதத்தை பௌ4ளமஸுமநோ போ4க்3யமாகச் செய்தருளினாப்போலே, அழகியமணவாளன் - ஆழ்வார் - எம்பெருமானார் நியமனப்படிக்கு ஸஹ்ருத3யஹ்ருத3யங்க3மங்களான பத்3யங்களாலே "த்3ரமிடோ3பநிஷத்ஸாரம்" என்று ஒரு ப்ரப3ந்த4ரத்நத்தை அருளிச்செய்தார்.

இதில் ஶதகஸங்க3திகளும் ஶதககு3ணங்களும் தது3பபாத3கங்களான த3ஶககு3ணங்களும் மற்றுமுள்ள விஶேஷார்த்த2ங்களும் ஸம்க்ஷிப்தமாயிருக்கும். இதுதான் — மஹாரத்நக3ர்ப்ப4மான மாணிக்கச்செப்புபோலும், மஹார்த்த2க3ர்ப்பி4தமான திருமந்த்ரம்போலும் க3ம்பீ4ரமது4ரமாய் 4. "நாதிஸங்க்ஷேபவிஸ்தரம்" என்கிறபடியே அநபேக்ஷிதவிஸ்தரம், அபேக்ஷிதஸங்கோசம் முதலிய தோ3ஷமின்றிக்கே ஸாரபூ4தமாயிருக்கையாலே "ஸாரம்" என்று பெரியோர்கள் கொண்டாடும்படியானதொன்றாய்த்து.

1. அவ:— அதில் முதல் ஶ்லோகத்தால் வஸ்துநிர்தே3ஶரூபமங்க3ளாசரணம் செய்தருளா நின்றுகொண்டு திருவாய்மொழியின் ஶதககு3ணங்களை ப்ரகாஶிப்பித்தருளுகிறார் (ஸேவாயோக்3ய இத்யாதி3யால்)

A ஹஸ்திகி3ரி மாஹாத்ம்யம்-4. B பிள்ளையந்தாதி-17.
C ஹஸ்திகி3ரி மாஹாத்ம்யம் — திருநாமப்பாட்டு. D 1-1-1.

திருவாய்மொழியின் ஒரோ ஶதகார்த்த2 ஸங்க்3ரஹமாகப் பரமகாருணிகரான வேதா3ந்ததே3ஶிகர் அருளிச்செய்த

த்3ரமிடோ3பநிஷத்ஸாரம்

१. सेवायोग्योऽतिभोग्यश्शुभसुभगतनुस्सर्वभोग्यातिशायी
श्रेयस्तद्धेतुदाता प्रपदनसुलभोऽनिष्टविध्वंसशीलः ।
भक्तच्छन्दानुवर्ती निरुपधिकसुहृत्सत्पदव्यां सहायः
श्रीमान् सर्वोचितायामुपनिषदि मिषत्येष गाथाशतैर्नः ॥ १ ॥

1. ஸேவாயோக்3யோऽதிபோ4க்3யஶ் ஶுப4ஸுப4க3தநுஸ் ஸர்வபோ4க்3யாதிஶாயீ
ஶ்ரேயஸ்தத்3தே4துதா3தா ப்ரபத3நஸுலபோ4ऽநிஷ்டவித்4வம்ஸஶீல: ।
ப4க்தச்ச2ந்தா3நுவர்த்தி நிருபதி4கஸுஹ்ருத் ஸத்பத3வ்யாம் ஸஹாய:
ஶ்ரீமாந் ஸர்வோசிதாயாமுபநிஷதி3 மிஷத்யேஷ கா3தா2ஶதைர் ந: ॥1॥

२. आद्ये पश्यन्नुपायं प्रभुमिह परमप्राप्यभूतं द्वितीये
कल्याणोदारमूर्तेर्द्वितयमिदमिति प्रेक्षमाणस्तृतीये ।
ऐश्वर्यादेश्चतुर्थे विषमधुतुलयाऽनन्यभोग्यत्वमिच्छन्
षड्भिस्स्वां पञ्चमाद्यैरनितरगतितामाचचक्षे मुनीन्द्रः ॥ २ ॥

2. ஆத்3யே பஶ்யந்நுபாயம் ப்ரபு4மிஹ பரமப்ராப்யபூ4தம் த்3விதீயே
கல்யாணோதா3ரமூர்த்தேர் த்3விதயமித3மிதி ப்ரேக்ஷமாணஸ் த்ருதீயே ।
ஐஶ்வர்யாதே3ஶ்சதுர்த்தே2 விஷமது4துலயாऽநந்யபோ4க்3யத்வமிச்ச2ந்
ஷட்3பி4ஸ் ஸ்வாம் பஞ்சமாத்3யைரநிதரக3திதாமாசசக்ஷே முநீந்த்3ர: ॥2॥

வ்யா:— முதற்பத்தில் ஸேவ்யத்வத்தையும், இரண்டாம் பத்தில் அதிபோ4க்3யத்வத்தையும், மூன்றாம் பத்தில் ஶுபா4ஶ்ரயதி3வ்யமங்க3ளவிக்3ரஹவத்த்வத்தையும், நாலாம் பத்தில் ஸர்வ புருஷார்த்த2ாதிஶயிதத்வத்தையும், ஐந்தாம் பத்தில் புருஷார்த்த2 தது3பாய தா3த்ருத்வத்தையும், ஆறாம் பத்தில் ப்ரபத3நஸுலப4த்வத்தையும், ஏழாம் பத்தில் அநிஷ்டநிரஸநஶீலத்வத்தையும், எட்டாம் பத்தில் ஆஶ்ரிதச்ச2ந்தா3நுவர்த்தித்வத்தையும். ஒன்பதாம் பத்தில் நிருபாதி4க ஸுஹ்ருத்த்வத்தையும், பத்தாம் பத்தில் ஸத்பத3விஸஹாயத்வத்தையும் அருளிச்செய்கையாலே, ஸர்வாதி4காரமான உபநிஷத்தான திருவாய்மொழியில் ஶ்ரீமானான நாராயணன் பத்து ஶதகங்களாலும் ஸேவ்யத்வாதி3கு3ணத3ஶகவிஶிஷ்டனாக ப்ரதிபாதி3தனானான் என்கிறார்.

2. அவ :— இரண்டாம் ஶ்லோகத்தில் ஶதகார்த்த2ங்களுக்கு ஸங்க3தி அருளிச்செய்கிறார் (ஆத்3ய இத்யாதி3)

வ்யா:—முதற்பத்தில் எம்பெருமான் மோக்ஷோபாயம் என்று அருளிச்செய்தார். இரண்டாம் பத்தில் பரமப2லமும் அவனே என்று அருளிச்செய்தார். இவ்வுபாயத்வப்ராப்யத்வங்களிரண்டும் ஶுபா4ஶ்ரயதி3வ்யமங்க3ளவிக்3ரஹவிஶிஷ்டனுக்கே என்று மூன்றாம் பத்தில் அருளிச்செய்தார். நாலாம் பத்தில் எம்பெருமானையொழிய ப்ராப்யாந்தரமில்லை என்றும், ஐஶ்வர்யாதி3கள் விஷமது4 துல்யங்களாகையால் தமக்கு ப்ராப்யமாகாதென்றும் அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு தம்முடைய

१. परं निर्वैषम्यं सुलभमपराधप्रसहनम्
सुशीलं स्वाराधं सरसभजनं स्वार्जवगुणम् ।
सुसात्म्यस्वानन्दप्रदमनघविश्राणनपरम्
मुकुन्दं निध्यायन् मुनिरधिजगावाद्यशतके ॥ ३ ॥

1. பரம் நிர்வைஷம்யம் ஸுலப4மபராத4ப்ரஸஹநம்
ஸுஶீலம் ஸ்வாராத4ம் ஸரஸப4ஜநம் ஸ்வார்ஜவகு3ணம் ।
ஸுஸாத்ம்யஸ்வாநந்த3ப்ரத3மநக4விஶ்ராணநபரம்
முகுந்த3ம் நித்4யாயந் முநிரதி4ஜகா3வாத்3யஶதகே ॥ 3 ॥

அநந்யப்ராப்யதையை வெளியிட்டருளினர். ஐந்தாம் பத்து முதலாக மேல் ஆறு பத்துக்களாலே அநந்யோபாயத்வத்தை அருளிச்செய்தார் என்கிறார்.

ஆக இப்ரப3ந்த4த்திற்கு ப்ரதிபாத்3யன் உபாயத்வோபேயத்வவிஶிஷ்டனான ஶ்ரிய:பதி. அதில் முதற்பத்தில் ஸேவ்யத்வாது3பாயத்வமும். இரண்டாம் பத்தில் போ4க்3யத்வாது3பேயத்வமும். மூன்றாம் பத்தில் இவ்வுபாயத்வோபேயத்வோபயுக்த தி3வ்யமங்க3ளவிக்3ரஹயோக3மும் சொல்லப்படுகிறது. நாலாம் பத்தில் உபேயத்வத்தை ஸ்தி2ரீகரிக்கிறது. மேல் ஆறு பத்துக்களும் உபாயத்வத்தை ஸ்தி2ரீகரிக்கிறன என்றதாய்த்து. 2.

3. அவ:— இஶ்லோகத்தில்—ஸேவ்யத்வஸ்தா2பகங்களாக முதற்பத்தில் பத்துத் திருவாய்மொழிகளாலும் ப்ரதிபாதி3தங்களான பத்து கு3ணங்களையும் அடைவே ஸங்க்3ரஹித்தருளுகிறார் (பரம் இத்யாதி3)

வ்யா:— முதல் திருவாய்மொழியில்—எம்பெருமான் ஸ்வரூப ரூப கு3ண விப4வாதி3களாலே ஸர்வோத்க்ருஷ்டனாகையாலே ஸர்வஸ்மாத்பரனென்றார். இரண்டாம் திருவாய்மொழியில்—ப4க3வதே3க போ4க3த்வோபாயமான ப4க்தியோக3த்தை ஸம்ஸாரிகளுக்கும் உபதே3ஶிக்கையாலே ஸர்வஸமனென்று அருளிச்செய்தார். மூன்றாம் திருவாய்மொழியில்—அவன்தான் ப4க்தஜநங்களால் கட்டுண்ணும்படி எளியனாயிருப்பானொருவனாகையாலே ஸுலப4னென்கிறார். நாலாம் திருவாய்மொழியில் – 2. "ஸர்வத்3ரஷ்டா ந க3ணயதி தேஷாமபக்ருதிம்" என்கிறபடியே அவன்தான் ஸர்வஜ்ஞனாயிருந்துவைத்தும் ஆஶ்ரிதாபராத4ங்களைக் கணிசியாதானொருவனென்று கொண்டு அபராத4ஸஹனென்றார். ஐந்தாம் திருவாய்மொழியில்—A அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதியான தன்னை ஸம்ஸாரிகளும் B "களவேழ் வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வா" என்னிலும், அதுகொண்டு ஆபி4முக்2யம்பண்ணி 3. "நிஷாத3ாநாம் நேதா கபிகுலபதி: காபி ஶப3ரீ குசேல: குப்3ஜா ஸா வ்ரஜயுவதயோ மால்யக்ருதி3தி । அமீஷாம் நிம்நத்வம் வ்ருஷகி3ரிபதேருந்நதிமபி ப்ரபூ4தைஸ் ஸ்ரோதோபி4: ப்ரஸப4மநுகம்பே ஸமயஸி ॥" என்கிறபடியே தன் அபாரகாருண்யத்தாலே தன் மேன்மை பாராதே அவர்களோடு ஒரு நீராகக் கலக்கும் ஸ்வபா4வனாயிருப்பானொருவனென்று கொண்டு "நிரதிஶய ஸௌஶீல்ய ஜலதி4:" என்று அருளிச்செய்தார். ஆறாம் திருவாய்மொழியில்—அவனாராத4நத்திற்கென்று த்3ரவ்யவ்யயம் தே3ஹஶ்ரமம் முதலியவை வேண்டாதபடி ஸுலப4மான குஸுமஸலிலாதி3களைக்கொண்டு பூஜிக்கிலும் 4. "மாதங்க3மா ருஷபி4தா3 ந விஶேஷஹேது:" என்கிறபடியே அதி4காரி நியமம் பாராதே, இது யோக்3யம் இது அயோக்3யமென்று பாராதே, 5. "அண்வப்யுபஹ்ருதம்

A 1-1-1. B 1-5-1.

१. द्विकाभ्यां द्व्यष्टाङ्घ्रिर्दुरधिगमनीतिस्थपुटिता
यदन्त्या मीमांसा श्रुतिशिखरतत्त्वं व्यवृणुत।
तदादौ गाथाभिर्मुनिरधिकविंशाभिरिह नः
कृती सारग्राहं व्यतरदिह सङ्गृह्य कृपया॥ ४॥

1. த்3விகாப்4யாம் த்3வ்யஷ்டாங்க்4ரிர் து3ரதி4க3மநீதிஸ்த2புடிதா
யத3ந்த்யா மீமாம்ஸா ஶ்ருதிஶிக2ரதத்த்வம் வ்யவ்ருணுத।
தத3ாதௌ3 கா3தா2பி4ர் முநிரதி4கவிம்ஶாபி4ரிஹ ந:
க்ருதீ ஸாரக்3ராஹம் வ்யதரதி3ஹ ஸங்க்3ருஹ்ய க்ருபயா ॥ 4 ॥

ப4க்தை: ப்ரேம்ணா பூ4ர்யேவ மே ப4வேத்'' என்று உகப்பானொருவனாகையாலே ஸ்வாராத4னென்று அருளிச்செய்தார். ஏழாம் திருவாய்மொழியில்—எம்பெருமான் A''வைப்பாம் மருந்தாம்'' என்று ஆஶ்ரிதர்க்குச் சேமித்துவைக்கும் நிதி4போலே தன்னை இஷ்டவிநியோகா3ர்ஹனாக்கி வைப்பானொருவனாகையாலே அவனுடைய ப4ஜநம் அம்ருதபாநம்போலே ஸரஸமாயிருக்கும் என்றுகொண்டு ஸரஸப4ஜநனென்று அருளிச்செய்தார். எட்டாம் திருவாய்மொழியில்—எம்பெருமான் ஆஶ்ரிதர் அபேக்ஷித்தபடி 'அடிமைகொண்டு அநுப4ாவ்யனுவானொருவனென்று கொண்டு ஆர்ஜவகு3ணத்தை அருளிச்செய்தார். ஒன்பதாம் திருவாய்மொழியில்—எம்பெருமான் லக்ஷ்மீயஶோதா3 கூ3ருடா3தி3களில் பண்ணும் ஸம்ஶ்லேஷ ப்ரகாரங்கள் எல்லாவற்றையும் பண்ணி, பூர்வபூர்வாநுப4வம் ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க மேன்மேலன அநுப4விப்பிப்பானொருவனென்று கொண்டு ஸாத்ம்யபோ4க3ப்ரத3னென்று அருளிச்செய்தார். பத்தாம் திருவாய்மொழியில்—அவன்தான் உபாயலாக4வமும் உபேயகௌ3ரவமும் பாத்ராபகர்ஷமும் பாராதே ஸ்வாத்ம ப்ரதா3நம்பண்ணும் ஸ்வபா4வனென்றுகொண்டு மஹோதா3ரனென்று அருளிச்செய்தார். இப்படி ஸர்வஸ்மாத்பரத்வாதி3களாலே எம்பெருமான் ஸேவ்யன்; அத ஏவ மோக்ஷோபாயம் 3.
என்று முதற்பத்தில் அருளிச்செய்தாராய்த்து.

4. அவ:— இனி, 2. ''காரணத்வமப4ாத்4யத்வமுபாயத்வமுபேயதா'' என்று சொன்ன ஶாரீரக ஶாஸ்த்ரார்த்த2த்தை, ப்ரத2மத்3விதீய த3ஶகங்களாலே ப்ரதிபாதி3த்தருளினார் என்கிறார். (த்3விகாப்4யாம் இத்யாதி3)

வ்யா:— ஜக3த்காரணத்வமும், தத3பா4த்4யத்வமும், முமுக்ஷூபாஸ்யத்வமும், முக்தப்ராப்யத்வமுமிறே ஶாரீரகஶாஸ்த்ரத்திலே பூர்வோத்தரத்3விகங்களாலே ப்ரதிபாதி3தமாய்த்து. இங்கும் முதல் திருவாய்மொழியில்—முதல் ஆறு பாட்டுக்களாலே ப்ரத2மாத்4யாயார்த்த2மும், மேல் ஐந்து பாட்டுக்களாலே த்3விதீயாத்4யாயார்த்த2மும் ஸங்க்3ருஹீதமாயிருக்கிறது. இரண்டாம் திருவாய்மொழியில்—ஒன்பது பாட்டுக்கள் த்ருதீயாத்4யாயார்த்த2த்தையும், மேல் இரண்டு பாட்டுக்கள் சதுர்த்தா2த்4யாயார்த்த2த்தையும் ஸங்க்3ரஹிக்கின்றன. ஆக, இப்படி இரண்டு திருவாய்மொழியாலும் நிக3மநமுள்ளாக இருபத்திரண்டு பாட்டுக்களாலே ஷோட3ஶ பாத3மாய் அத்4யாய சதுஷ்டயாத்மகமாய் து3ரதி4க3மநீதிநிப3ந்த4ந ரூபமான உத்தரமீமாம்ஸா ஶாஸ்த்ரத்தாலே ப்ரதிபாதி3தமான அர்த்த2விஶேஷங்களை ஸாரோத்3த4ாரம்பண்ணி ஆழ்வார் அருளிச்செய்தருளினார் என்றதாய்த்து. அன்றிக்கே, முதல் திருவாய்மொழியால் பூர்வத்3விகார்த்த2மும், இரண்டாம் திருவாய்மொழியில் முதல் ஒன்பது பாட்டுக்களாலே த்ருதீயாத்4யாயார்த்த2மும், மேல்பாட்டாலும், மூன்றாம் திருவாய்மொழியில் B''வணக்குடைத் தவநெறி''

A 1-7-2. B 1-3-5.

१. परत्वाद्यैरित्थं परिचरणसक्तो गुणगणैः
प्रभुं सेवायोग्यं प्रथमशतके वीक्ष्य वरदम् ।
तमेव स्वात्यर्थप्रियमथ च भोक्तुं व्यवसितो
वरेण्यत्वं तस्य प्रथमवरणीयं प्रथयति ॥ ५ ॥

பரத்வாத்₃யைரித்த₂ம் பரிசரணஸக்தோ கு₃ணக₃ணை:
ப்ரபு₄ம் ஸேவாயோக்₃யம் ப்ரத₂மஶதகே வீக்ஷ்ய வரத₃ம் ।
தமேவ ஸ்வாத்யர்த்த₂ப்ரியமத₂ ச போ₄க்தும் வ்யவஸிதோ
வரேண்யத்வம் தஸ்ய ப்ரத₂மவரணீயம் ப்ரத₂யதி ॥ 5 ॥

ஸ்ரீமதே வேதா₃ந்தகு₃ரவே நம:

என்கிற பாட்டாலுமாக சதுர்த்த₂ாத்₄யாயார்த்த₂மும் ஸங்க்₃ருஹீதமாய், அத்தாலேயாக, இருபத்தொரு பாட்டுக்களாலே ஶாரீரகஶாஸ்த்ரார்த்த₂ ஸாரஸங்க்₃ரஹம் பண்ணிற்றுயித்து என்னுதல். அத₂வா, மூன்றும் திருவாய்மொழியில் A''வணக்குடைத் தவநெறி'' என்கிற பாட்டளவாகவுள்ள ஐந்து பாட்டாலுமாக சதுர்த்த₂ாத்₄யாயார்த்த₂ம் ஸங்க்₃ருஹீதமாய், இப்படி இருபத்தைந்து பாட்டுக்களாலே ஶாரீரகஶாஸ்த்ர ப்ரதிபாத்₃யமான வேதா₃ந்தார்த்த₂ தத்வம் ஸாரோத்₃தா₄ரேண ஸங்க்₃ருஹீதமாய்த்து என்னுதல். ரத்நாவளியிலும், 2. ''ஆதெ₃ள ஶாரீரகார்த்த₂க்ரமமிஹ விஶத₃ம் விம்ஶதிர் வக்தி ஸாக்₃ரா'' என்றிறே அருளிச்செய்தது. 4.

5. அவ:— இஸ்லோகத்தில் முதற்பத்துக்கும் இரண்டாம் பத்துக்கும் ஸங்க₃தி அருளிச் செய்கிறார் (பரத்வாத்₃யைரித்யாதி₃)

இப்படி முதற்பத்தில் ஸர்வஸ்மாத்பரத்வாதி₃கு₃ணத₃ஶகத்தாலும் எம்பெருமான் ஸேவ்ய னென்று உபபாதி₃த்தருளி, ''அவனே மோக்ஷோபாயம், D அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழு என் மனனே'' என்று தம் திருவுள்ளத்தை அநுஶாஸித்து நின்றாராயிருந்தது; மேல்— இப்படி ஸேவ்யத்வாது₃பாயபூ₄தனான எம்பெருமான் உபேயனுமாயிருக்கும் என்றுகொண்டு தமக்கு நிரதிஶயப்ரியனான அவனை அநுப₄விக்கக்கடவராய், அதற்கு உறுப்பாக அவனுடைய அதிபோ₄க்₃யத்வத்தை இரண்டாம் பத்தில் ப்ரகாஶிப்பித்தருளினார் என்கிறார்.

இங்கு ''வரத₃ம்'' என்று அருளிச்செய்தது—B ''வாரணவெற்பில் மழைமுகில்போல் நின்ற'' என்றும், 2. ''காலே ந: கரிஶைலக்ருஷ்ணஜலத₃:'' என்றும் அருளிச்செய்தபடியே C கரிகிரிமேல் நின்று அனைத்தும் காக்கின்ற பேரருளாளனை. இதன் கருத்து என்னென்னில்; உடையவர் ஸ்ரீ பாத₃த்து முதலிகள் திருவாய்மொழியை அநுஸந்தி₄த்து ''ஆழ்வார், எம் பெருமான்களெல்லாரையும் பாடினாராய் அருளிச்செய்தது; நம் பேரருளாளனைப் பாடிற்றில்லையே'' என்ன, உடையவரும் ''முதற்பத்து முழுவதும் தம் பேரருளாளனையிறே பாடிற்று'' என்ன, 'இதெங்ஙனே அறியலாய்த்து?' என்ன, ''முதலடியிலே D'அயர்வறும் அமரர்களதிபதி' என்கை யாலும், மேல் பலவிடங்களிலும் இந்த நித்யஸூரி நாயகத்வத்தையே அருளிச்செய்கையாலும், தம் பேரருளாளனே தேவபிரானுகையாலும் அறியலாய்த்து'' என்ன, E''தண்ணார் வேங்கட விண்ணோர் வெற்பன்'' என்றும், F''தென்குறுங்குடி நின்ற'' என்றும் அருளிச்செய்ததில்லையோ? என்ன, ''ஆகிலென்? நம் பேரருளாளனுக்கே வேங்கடாசலவாஸித்வம் திருக்குறுங்குடி வாஸித்வ மாகிற ஸம்பத்தைச் சொல்லுகிறது'' என்ன, ''அதென்? அவர்களுக்கே நித்யஸூரிநாயகத்வம் சொல்லவடுக்காதோ? பேரருளாளனென்றுதல் அத்திகிரிப்பெருமாளென்றுதல் சொல்லவில்லையே''

A 1-3-5 B பன்னிருநாமம்-2. C அதி₄காரஸங்க்₃ரஹம் 41. D 1-1-1. E 1-8-3. F 1-10-9.

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada

என்ன "நம் பேரருளாளன் ஸந்நிதி4யில் ஆழ்வார் தி3வ்யமங்க3ளவிக்3ரஹத்தாலே முதற்பத்து பேரருளாளனைப் பாடிற்று என்னுமிடம் ஸுவ்யக்தமன்றோ; A 'அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதியவன் அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழென் மனனே' என்று அருளிச்செய்தபடி வ்யக்தமாயன்றோ இருப்பது; தம் திருவுள்ளத்தை அநுஸந்தித்தபடி தோற்றவிறே திருமார்பில் ஜ்ஞாநமுத்3ரைவைத்து எழுந்தருளியிருக்கிறது: முன்பு கலியன், பேரருளாளன் ஸந்நிதி4யில் ஆழ்வார் தி3வ்யமங்க3ளவிக்3ரஹத்தை ப்ரதிஷ்டை2 செய்விக்கைக்காக மற்றை தி3வ்யதே3ஶங்களைப்போலே இடதுதிருக்கை திருமடியிலும் வலதுதிருக்கை ஜ்ஞாநமுத்3ரையுமாக ஆழ்வார் தி3வ்யமங்க3ள விக்3ரஹத்தை உகந்தருளப்பண்ணிவைக்க, அதுதானும் இவர்கள் செய்தபடியன்றியே வலது திருக்கை திருமார்பிலேயாயிருக்க, மறுபடியும் முன்போலே உகந்தருளப்பண்ண, அதுவும் அங்ஙனேயாயிருக்க, இப்படி மூன்றுதடவையாயும் அப்படியே இருக்கையாலே எல்லோரும் விஸ்மிதராயிருக்கிறவளவிலே, ஆழ்வார் அங்கு ஒருவரிடத்திலே ஆவேஶித்து "என்னே உங்கள் அஜ்ஞாநமிருந்தபடி! நீங்கள் செய்தாற்போலன்றியே அர்ச்சை வேறுயிருந்தவாறே அறிந்துகொள்ள வல்லவரல்லிகோளோ? இரண்டு மூன்று தடவை செய்வதே! இதை இங்ஙனே நம் பேரருளாளன் ஸந்நிதி4யில் ப்ரதிஷ்டை2செய்க" என்ன; அவர்களும் திருவடிதொழுது தேவரீர் திருவுள்ளக்கருத்தை அடியோங்களுக்கு வெளியிடவேண்டுமென்று ப்ரார்த்தி2க்க, ஆழ்வாரும், "கேளிகோள்; நம் பேரருளாளனையேயாயிற்று நாம் திருவாய்மொழி முதற்பத்தில் பாடிற்று, 'தேவபிரான்' என்னும் திருநாமம் நம் பேரருளாளனுக்கு அஸாதா4ரணமாய்க்காணுமிருப்பது, நாமும் முதலிலே A 'அயர்வறுமமரர்களதிபதி' என்றுயிற்றுப்பேசிற்று, A 'அவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழென்மனனே' என்று நாம் மனதை அநுஸந்தம் பண்ணினதும் பேரருளாளனைப்பற்றும்படியிறே, ஆக இவ்வர்த்த2ம் மேலுள்ளாரும் அறியலாம்படி நாம் மனதிற்கு அநுஸந்தம்பண்ணினபடி தோற்ற மார்பில் உபதேஶமுத்3ரைவைத்து வீற்றிருக்க நினைத்தோம்" என்று அருளிச்செய்ய, கலியனுள்ளிட்டாரும் போர விஸ்மிதர்களாய் அந்த தி3வ்யமங்க3ளவிக்3ரஹத்தையே ஆழ்வார் நியமநப்படி பேரருளாளன் ஸந்நிதி4யில் திரு ப்ரதிஷ்டை2 செய்து வைத்தார்களென்று ப்ரஸித்3த4மென்று திருமாலையாண்டானும் அருளிச்செய்தார்" என்றருளிச்செய்ய; முதலிகளும் போர விஸ்மிதரானார்களென்று ப்ரஸித்3த4மிறே, அதைப்பற்ற முதற்பத்து பேரருளாளனைப் பேசிற்றென்று திருவுள்ளம்.

1. "யஸ்யாநுபா4வமதி4க3ந்துமஶக்நுவந்தோ முஹ்யந்த்யப4ங்கு3ரதி4யோ முநிஸார்வபௌ4மா:" என்று அருளிச்செய்ததில்லையோ? என்னில்; அது நம்மாழ்வாரைச் சொல்லிற்றில்லை; மற்றையாழ்வார்களைச் சொல்லிற்று. அது நம்மாழ்வாரையும் சொல்லிற்றாயினும் விரோத4மில்லை; B "எத்திறம்" என்று மோஹித்துக் கிடந்தாற்போலே மோஹித்தபடியைச் சொல்லிற்றாயிருக்கும்.

2 "நிரந்தரம் நிர்விஶதஸ் த்வதீ3யமஸ்ப்ருஷ்டசிந்தாபத3மாபி4ரூப்யம்। ஸத்யம் ஶபே வாரணஶைலநாத2 வைகுண்ட2வாஸேऽபி ந மேऽபி4லாஷ:॥" என்னும்படியிறே நம் பேரருளாளன் தி3வ்யமங்க3ளவிக்3ரஹவைலக்ஷண்யமிருப்பது. ஆக இப்படி A "அயர்வறும் அமரர்களதிபதி" என்று தொடங்கி. C "மணியை வானவர் கண்ணனை" என்னுமளவாக உபக்ரமோபஸம்ஹாராதி3களாலே முதற்பத்து நம் பேரருளாளனையே பேசிற்று என்னுமிடம் ஸுவ்யக்தம். 5.

ஸ்ரீமதே ஸ்ரீஶைல ஸ்ரீநிவாஸார்ய மஹாதே3ஶிகாய நம:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

திருவாய்மொழி முதற்பத்து வ்யாக்2யானங்கள் முற்றிற்று.

A 1-1-1 B 1-3-1 C 1-10-11

Released by Maaran's Dog ,Toronto , Canada